STEPHEN KING

APOCALIPSA

Afară strada a luat foc
Şi dansează un adevărat vals al morţii
Între ceea ce-i carne şi fantezie
Iar poeţii de aici
Nu scriu absolut nimic
S-au tras deoparte şi puţin le pasă
În confuzia nopţii
Încearcă să profite fiecare de momentul lui şi
Încearcă să-şi creeze o situaţie cinstită
Dar se pomenesc răniţi
Nici măcar morţi
Diseară în ţara Junglei.

Bruce Springsteen

Se vedea limpede că femeia nu poate merge mai departe!

STEPHEN KING

APOCALIPSA

Afară strada a luat foc
Şi dansează un adevărat vals al morţii
Între ceea ce-i carne şi fantezie
Iar poeţii de aici
Nu scriu absolut nimic
S-au tras deoparte şi puţin le pasă
În confuzia nopţii
Încearcă să profite fiecare de momentul lui şi
Încearcă să-şi creeze o situaţie cinstită
Dar se pomenesc răniţi
Nici măcar morţi
Diseară în ţara Junglei.

Bruce Springsteen

Se vedea limpede că femeia nu poate merge mai departe!
Uşa se deschise şi apăru vântul,
Lumânarea se stinse şi apoi dispăru,
Perdelele se zbătură apoi apăru el,

Zise: „Nu-ţi fie frică,
Haide, Mary”,
Iar ea nu se sperie
Fugi la el
Şi începură să zboare...
Mâna lui era într-a ei...
„Haide, Mary,
Nu te teme de Cel cu Coasa!”

Blue Oyster Cult

CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA?
CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA?
CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA?

Country Joe and the Fish

CERCUL SE DESCHIDE

Avem nevoie de ajutor, îşi făcu socoteala Poetul.
Edward Dorn

— Sally.

Un mormăit.

— Trezeşte-te odată, Sally.

Un mormăit mai tare: *las'mă-n pace*.

Bărbatul o scutură zdravăn.

— Trezeşte-te. Trebuie să te trezeşti!

Charlie.

Vocea lui Charlie. Chemând-o pe ea. Oare de câtă vreme?

Sally reveni din adâncimile somnului, înotând până la suprafaţă.

Mai întâi aruncă o privire ceasului de pe noptieră şi constată că era 2.15 dimineaţa. Charlie nici nu ar trebui să se afle aici, în mod normal, ci la lucru, în schimbul trei. Apoi reuşi să-l privească pentru prima oară cum se cuvine şi ceva anume, un soi de intuiţie fatală, tresări în fiinţa ei.

Soţul ei era palid ca moartea. Ochii îi zvâcneau nervos şi-i ieşiseră din orbite. Cheile maşinii le ţinea încă într-o mână. Cu cealaltă o zgâlţâia în continuare, deşi Sally îşi ridicase pleoapele. Ca şi cum nu ar fi fost în stare să perceapă faptul că ea se trezise deja.

— Charlie, ce este? Ce s-a întâmplat?

S-ar fi zis că nu ştia cum să-i răspundă. Mărul lui Adam i se plimba inutil în sus şi în jos, dar în micul bungalou de serviciu nu se auzea alt sunet în afară de ticăitul ceasului.

— E foc? întrebă ea prosteşte.

Din câte era în stare să cugete în acea clipă, ar fi fost singurul lucru care îl putea aduce într-un asemenea hal. Ştia că părinţii lui pieriseră într-un incendiu.

— Într-un fel, da, îi răspunse el. Dar e mai rău de-atât. Trebuie să te îmbraci, draga mea. Scoal-o şi pe Baby LaVon. Trebuie să plecăm.

— De ce? exclamă, dându-se jos din pat. Temeri din cele mai întunecate puseră stăpânire pe ea. Nimic nu mai părea să fie la locul lui. Era ca un vis urât. Unde? Ieşim în curte?

Ştia, de fapt, că nu era vorba de curte. Nu-l mai văzuse niciodată pe Charlie atât de înspăimântat. Inspiră adânc, dar nu simţi miros de fum.

— Sally, draga mea, nu mai pune întrebări. Trebuie să plecăm. Departe. Scoal-o pe Baby LaVon şi îmbrac-o.

— Dar poate ar fi mai bine... Am timp să fac bagajul?

Chestia asta păru să-l pună în cumpănă. Să-l scoată de pe făgaşul său. Îi trecu prin minte că teama ei atinsese punctul maxim posibil, ca să constate apoi numaidecât că nu era aşa. Înţelese că starea soţului ei, pe care o calificase drept frică, era mai degrabă panică. Bărbatul îşi trecu absent mâna prin păr şi-i răspunse:

— Nu ştiu. Mă duc să văd cum bate vântul.

Ieşi din casă după ce făcu această afirmaţie bizară, care pentru ea nu avea niciun înţeles, lăsând-o în frig, speriată şi dezorientată, în picioarele goale, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte subţire. Parcă înnebunise. Ce avea de-a face vântul cu timpul de împachetat? Şi ce însemna „departe”? Reno? Vegas? Salt Lake City? Şi...

Îşi duse mâna la gât, străfulgerată de o idee.

Dezertare. Plecatul în miez de noapte însemna că Charlie plănuia să dezerteze.

Intră în cămăruţa micuţei Baby LaVon şi rămase o secundă în loc, nehotărâtă, privind copilul adormit în sacul roz, gros ca o pătură. Se agăţa de speranţa deşartă că nu era decât un vis extraordinar de intens. Care urma să treacă, iar ea avea să se scoale la ora 7, ca de obicei, o va hrăni pe Baby LaVon, va mânca şi ea, urmărind în acelaşi timp prima oră din programul „Azi”, apoi avea să-i prăjească nişte ouă lui Charlie, la 8, când ieşea din schimb,

după încă o noapte petrecută în turnul nordic al Rezervaţiei. Iar peste două săptămâni intra iarăşi de zi şi-i vor trece stările astea de nervi, iar atunci, când o să-l simtă noaptea alături, nici ea nu avea să mai viseze lucruri atât de nebuneşti ca acestea şi...

— Grăbeşte-te odată! îi şopti el înfierbântat, luându-i şi ultima urmă de speranţă. Nu avem decât foarte puţin timp, cât să pregătim câteva boarfe... Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă o iubeşti, zise el arătând spre pătuţ, îmbrac-o imediat!

Tuşi nervos în palmă şi începu să scoată diverse lucruri de prin sertarele comodei, aruncându-le claie peste grămadă în nişte valize vechi.

O trezi pe Baby LaVon, încercând s-o aline cât putea mai bine; fetiţa, în vârstă de trei ani, era năucă şi nervoasă pentru că fusese sculată în crucea nopţii, drept pentru care începu să se smiorcăie, în timp ce Sally îi punea o bluză şi o salopetă. Plânsul copilului o înspăimântă şi mai mult. În mintea ei făcu asocierea cu alte momente când Baby LaVon, de obicei cuminte ca un îngeraş, plânsese noaptea: iritaţii provocate de scutece, apariţia dinţilor, laringită, colici. Frica se transformă încet în furie, văzându-l pe Charlie trecând aproape în fugă prin dreptul uşii, cu braţele pline de lenjerie de-a ei. Bretelele sutienelor atârnau în urma lui ca panglicile decorative de Revelion. Le aruncă într-una dintre valize şi trânti capacul. Închizătoarea celui mai bun costum de baie al ei rămăsese afară, ar fi fost în stare să jure că se rupsese.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, iar tulburarea ce i se ghicea în voce o făcu pe Baby LaVon să izbucnească iarăşi în lacrimi, exact în momentul când se mai potolise. Ai înnebunit? Au să trimită soldaţii după noi, Charlie! *Soldaţii!*

— Nu. În noaptea asta nu vor mai trimite pe nimeni, spuse el, iar în tonul lui se ghicea o siguranţă atât de mare, încât suna înfiorător. Draga mea, chestia este următoarea: dacă nu ne mişcăm fundurile foarte repede, nu mai apucăm

să plecăm din bază. Habar n-am cum am reuşit să ies din turn. A apărut o defecţiune undeva, din câte îmi închipui. Şi de ce nu? Nimic nu mai merge ca lumea, spuse el, hohotind dement, fapt care o sperie mai rău decât orice altceva. Copilul e îmbrăcat? Bine. Pune nişte haine de-ale ei în celălalt geamantan. Iar în sacoşa albastră din debara îngrămădeşte restul. După aceea plecăm naibii de aici. Cred că scăpăm. Vântul suflă de la est la vest, slavă Domnului!

Tuşi iarăşi în palmă.

— Tăticule! îl strigă Baby LaVon, ridicându-şi braţele în sus. Vleau tăticule! Hai! Calu', tăticule! Calu'! Haide!

— Acum nu, îi răspunse Charlie, dispărând în bucătărie.

Peste o clipă, Sally auzi zdrăngănitul vaselor. Scotea banii ei de rezervă din supiera albastră de pe raftul de sus. Pusese deoparte vreo treizeci sau patruzeci de dolari – bănuţ peste bănuţ, câte un dolar, sau chiar câte cincizeci de cenţi. Banii ei *de casă*. Atunci, însemna că nu era vis. Oricât de improbabil ar fi părut, era totuşi cruda realitate.

Odată ce tatăl, care nu-i refuza aproape niciodată nimic, refuzase să se joace de-a calul şi călăreţul cu ea, Baby LaVon începu să plângă din nou. Sally se luptă să o îmbrace cu jacheta ei subţire, apoi aruncă majoritatea hainelor în sacoşă, îngrămădindu-le claie peste grămadă. Ideea de-a mai îndesa ceva în cealaltă valiză era ridicolă. Nu mai intra absolut nimic. Nu reuşi să o închidă decât după ce se sui cu genunchii deasupra ei. Se trezi mulţumindu-i lui Dumnezeu că Baby LaVon cerea singură oliţa şi nu mai avea nevoie să se îngrijească de scutece.

Charlie se întoarse în dormitor, de astă dată fugind cu adevărat. Îndesa încă în buzunarul din faţă al uniformei maronii bancnotele mototolite de unu şi cinci dolari luate din supieră. Sally o ridică pe Baby LaVon. Aceasta se trezise de tot, ar fi putut merge foarte bine şi singură, dar Sally prefera s-o ştie la ea în braţe. Se aplecă apoi şi culese şi sacoşa.

— Unde melgem, tăticule? întrebă Baby LaVon. Eu dolmeam...

— Baby poate să doalmă şi în maşină, o asigură Charlie, ridicând cele două valize.

Breteaua de la costumul de baie fâlfâia. Din ochii bărbatului nu dispăruse încă privirea aceea albă şi fixă. O idee prinse contur tot mai limpede în mintea lui Sally, până ce ajunse aproape o convingere.

— S-a petrecut un accident? şopti ea. Vai, Sfântă Fecioară şi Sfinte Iosif, aşa s-a întâmplat, nu mă înşel! Un accident. Chiar *acolo*.

— Jucam o pasienţă, îi povesti el. Mi-am ridicat privirile şi-am văzut cum ceasul îşi schimbase culoarea, din verde se făcuse roşu. Am deschis monitorul. Sally, toţi erau...

Făcu o pauză, văzând ochii mari ai lui Baby LaVon, în care, pe lângă lacrimi, strălucea şi o vie curiozitate.

— Cei de acolo sunt cu toţii M-O-R-Ţ-I, continuă el. Cu excepţia a unul sau doi, care s-au stins probabil şi ei între timp.

— Ce înseamnă M-O-L-Ţ-I, tăticule?

— Nu are nicio importanţă, scumpa mea, îi răspunse Sally, având senzaţia că propria-i voce ajunge până la ea cu greu, venind din fundul unui canion adânc.

Charlie înghiţi în sec. Avea senzaţia că i se rupsese ceva în gât.

— În mod normal, totul ar fi trebuit să se închidă ermetic în momentul în care ceasul s-a înroşit. Există un computer Chubb care comandă tot ceea ce se petrece înăuntru; despre el se afirmă că nu greşeşte niciodată. Am văzut pe monitor ce se întâmplă şi m-am năpustit pe uşă. M-am gândit că afurisita mă va tăia în două. Ar fi trebuit să se închidă în clipa când ceasul şi-a schimbat culoarea; şi n-am habar de câtă vreme era deja roşu când l-am observat. Cert este că am ajuns aproape de parcare atunci când am auzit poarta închizându-se cu o bubuitură în urma mea. Dacă mai

întârziam doar treizeci de secunde, aş fi şi acum închis în camera de control a turnului, ca o muscă într-un borcan.

— Ce s-a întâmplat? Cum...

— Habar n-am. Nici *nu vreau* să ştiu. Tot ceea ce mă interesează este că i-a... că i-a U-C-I-S fulgerător. Dacă au nevoie de mine, trebuie să mă prindă. Este adevărat că primeam spor de periculozitate, dar în orice caz nu mă plătesc suficient ca să mă simt obligat să mai stau pe-aici. Vântul bate spre vest. Noi pornim spre est. Hai să mergem.

Pe jumătate adormită încă, prinsă în ghearele unui vis din care nu mai reuşea să scape, femeia îl urmă pe alee, către Chevroletul lor vechi de cincisprezece ani, ce ruginea discret în bezna parfumată, de deşert, a nopţii californiene.

Charlie aruncă valizele şi sacoşa pe bancheta din spate. Sally rămase un moment lângă uşa din dreapta, cu fetiţa în braţe, uitându-se către bungaloul unde locuiseră timp de patru ani. Atunci când se mutaseră, reflectă ea, Baby LaVon mai creştea încă înăuntrul pântecelui ei, scenele de joacă de-a calul aveau să vină mult mai târziu.

— Hai, femeie! o îndemnă el. Urcă!

Sally făcu aşa cum i se spusese. Maşina ieşi cu spatele, iar farurile ei măturară timp de o clipă faţada casei. Reflexia lor în ferestre părea imaginea unei bestii hăituite.

Charlie se aplecase încordat asupra volanului, iar în lumina palidă a instrumentelor de bord i se zărea paloarea din obraji.

— Dacă porţile bazei sunt închise, am să încerc să forţez ieşirea.

Se vedea că vorbeşte serios. Femeia era convinsă de acest lucru. Simţi deodată cum i se înmoaie genunchii.

Se dovedi că nu era nevoie de asemenea măsuri extreme. Porţile bazei erau larg deschise. Un paznic moţăia cu o revistă în mână. Celălalt nu se vedea; poate garda nici nu era dublată. Se aflau acum în zona exterioară a bazei, unde exista un garaj de vehicule convenţionale ale armatei. Ceea

ce se întâmpla în centrul bazei nu-i interesa câtuşi de puţin pe băieţii aceştia.

Mi-am ridicat privirile şi am văzut că ceasul îşi schimbase culoarea, din verde se făcuse roşu.

Sally se cutremură şi-i puse mâna pe picior. Baby LaVon adormise iarăşi. Charlie o atinse uşor şi-i spuse:

— Totul va fi bine, draga mea.

Când se iviră zorile, traversau Nevada mergând spre est, iar Charlie era scuturat mereu de tuse.

CAPTAIN TRIPS

CARTEA ÎNTÂI

16 iunie – 4 iulie 1990

L-am căutat pe doctor la telefon
Şi i-am zis doctore, doctore, te rog,
Simt că mă clatin şi sunt ameţit,
Spune-mi, oare ce oi fi păţit?
Nu cumva-i vreo maladie nouă?

The Sylvers

Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,
Spune-mi, dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Larry Underwood

CAPITOLUL 1

Staţia de benzină Texaco a lui Hapscomb se afla pe şoseaua US 93, chiar la nord de Arnette, un târg amărât cu patru străzi, la vreo sută şaptezeci de kilometri de Houston. În acea seară, toţi clienţii obişnuiţi erau de faţă, stând aşezaţi în preajma casei de marcaj din micul magazin, bând bere, discutând alene şi urmărind zborul fluturilor în lumina firmei imense.

Staţia îi aparţinea lui Bill Hapscomb, prin urmare ceilalţi îi arătau tot respectul, cu toate că nu era decât un nătărău. S-ar fi aşteptat la aceleaşi onoruri dacă ar fi fost adunaţi în localul de afaceri al oricăruia dintre ei. Drept e că nu aveau aşa ceva. Arnette trecea prin vremuri grele. În 1980, oraşul avusese două industrii, o fabrică de produse din hârtie (mai ales obiecte utile pentru picnicuri şi petreceri în aer liber) şi o uzină unde se construiau calculatoare electronice. Acum, fabrica de hârtie fusese închisă, iar uzina era în dificultate – din câte se dovedise, calculatoarele puteau fi produse mult mai ieftin în Taiwan, exact ca televizoarele acelea portabile şi radiourile cu tranzistori.

Norman Bruett şi Tommy Wannamaker, care munciseră amândoi la fabrica de hârtie, trăiau din asistenţă socială, după ce le expirase perioada de ajutor de şomaj, cu o vreme în urmă. Henry Carmichael şi Stu Redman lucrau amândoi la uzina de calculatoare, însă nu depăşeau decât rareori treizeci de ore pe săptămână. Victor Palfrey era pensionar şi fuma ţigări din cele pe care ţi le răsuceşti singur, urât mirositoare, pentru că altele nu-şi permitea.

— Uite care-i părerea mea, le zise Hap, punându-şi mâinile pe genunchi şi aplecându-se înainte. Ăştia ar trebui să tragă linie şi să bage-n mă-sa toată porcăria asta cu inflaţia. Să bage-n mă-sa datoria naţională. Avem şi tiparniţe, avem şi hârtie. Punem mâna şi tragem cincizeci

de milioane de hârtii de câte o mie de dolari şi le dăm drumul în circulaţie, ca să aibă piaţă.

Palfrey, care fusese mecanic până în 1984, era singurul dintre cei prezenţi cu suficient respect de sine ca să-i atragă atenţia lui Hap când o făcea prea de oaie cu idioţeniile lui. Pregătindu-şi pe îndelete încă una dintre ţigările lui puturoase, îi spuse:

— Chestia asta nu ne-ar duce nicăieri. Dacă fac aşa ceva, ar fi exact ca la Richmond, în ultimii doi ani ai Războiului de Secesiune. În zilele acelea, când doreai o bucată de turtă dulce, îi dădeai brutarului un dolar de-al Confederaţiei, el îl punea peste turta dulce şi-ţi tăia o bucată având exact aceleaşi dimensiuni. Ştii, banii nu sunt decât simplă hârtie.

— Cunosc pe unii care nu sunt de aceeaşi părere cu tine, îi răspunse Hap acru. Ridică de pe biroul lui un dosar unsuros, cu coperte din plastic roşu. Le sunt dator indivizilor ăstora. Şi au început să cam dea semne de nervozitate.

Stuart Redman, poate cel mai tăcut om din Arnette, stătea pe unul dintre scaunele Woolco, din plastic crăpat, cu o cutie de bere Pabst în mână, privind pe fereastra mare a staţiei de benzină de-a lungul şoselei US 93. Stu ştia ce înseamnă să fii sărac. Crescuse chiar aici, în oraş, fiind fiul unui dentist care murise când Stu avea şapte ani, lăsându-şi în urmă soţia şi alţi doi copii, în afară de Stu.

Mama lui îşi găsise un serviciu la Red Ball Truck Stop, întreprindere de transporturi rutiere plasată chiar lângă Arnette – Stu ar fi putut să o vadă chiar din locul în care stătea acum, dacă n-ar fi ars în 1979. Câştiga suficient pentru ca ei patru să aibă ce mânca, nimic în plus. La vârsta de nouă ani, Stu se dusese la lucru, mai întâi la Rog Tucker, proprietarul lui Red Ball, unde ajuta la descărcatul camioanelor după programul de şcoală, pentru treizeci şi cinci de cenţi pe oră, apoi la oborul de vite din Braintree, oraşul învecinat, unde, declarându-se mai mare decât era în

realitate, fusese angajat ca salahor câte douăzeci de ore pe săptămână, în schimbul salariului minim.

Stând şi ascultându-i pe Hap şi pe Vic Palfrey cum se ciondăneau în legătură cu banii şi felul lor misterios de a se evapora, îşi aduse aminte cum îi sângeraseră palmele, la început, din cauza şirurilor nesfârşite de cărucioare încărcate cu piei şi măruntaie cu care se lupta. Încercase să-şi ascundă mâinile de maică-sa, dar ea băgase de seamă, la mai puţin de o săptămână după ce începuse munca. Plânsese puţin din cauza asta, ea, care nu avea obiceiul să bocească prea uşor. Dar nu-i ceruse să renunţe la slujbă. Ea ştia care-i situaţia. Era o realistă.

Tăcerea lui se datora în parte faptului că nu avusese prieteni, şi nici timp de ei. Avea şcoala, apoi venea munca. Fratele lui cel mai mic, Dev, murise de pneumonie în anul în care intrase el la oborul de vite, iar Stu nu îşi revenise niciodată deplin după şocul suferit atunci. Din cauza sentimentului de vinovăţie, presupunea el. Pe Dev îl iubise cel mai tare... dar dispariţia lui însemnase şi o gură mai puţin de hrănit.

În liceu descoperise fotbalul, iar maică-sa îl îndemnase să se ţină de sport, chiar dacă din cauza asta trebuia să-şi reducă numărul orelor de muncă.

— Ţine-te de fotbal, îl îndemna ea. Numai sportul te poate scoate de aici, Stuart. Nu renunţa. Gândeşte-te la Eddie Warfield.

Eddie Warfield era un erou local. Provenea dintr-o familie chiar mai săracă decât a lui Stu, se acoperise de glorie în postul de quaterback al echipei liceului din regiune, mersese mai departe, la Universitatea Texas A&M, datorită unei burse sportive, apoi făcuse parte timp de zece ani din echipa Green Bay Packers, de cele mai multe ori fiind rezervă a conducătorului de joc, cu excepţia câtorva partide memorabile, când jucase de la începutul meciului. Eddie era acum proprietarul unui lanţ de restaurante fast-food din vestul şi sud-vestul Statelor Unite, iar în Arnette

devenise un mit. Aici, când pronunţai cuvântul „succes”, te gândeai automat la Eddie Warfield.

Stu nu era quarterback şi nici nu se putea compara cu Eddie Warfield. Totuşi, atunci când îşi începuse penultimul an de liceu se părea că ar fi existat şansa să capete, luptând, o mică bursă sportivă... apoi mai erau şi programele de muncă şi studiu, iar consilierul îndrumător al şcolii îi vorbise despre programul de împrumuturi în virtutea NDEA.

Apoi mama lui se îmbolnăvise şi nu mai fusese în stare să muncească. Era vorba de un cancer. Cu două luni înainte de a absolvi liceul, ea murise, lăsându-l pe Stu să se îngrijească de Bryce, fratele mai mic. Stu refuzase atunci bursa sportivă ce i se oferise şi se angajase la fabrica de calculatoare. În cele din urmă, Bryce, cu trei ani mai mic decât Stu, fusese cel care reuşise să dea lovitura. El se afla acum la Minnesota, analist de sistem la IBM. Nu-i scria prea des, iar ultima oară îl văzuse pe Bryce la înmormântare, după moartea soţiei lui Stu – răpusă de exact aceeaşi formă de cancer care pusese capăt şi vieţii mamei lui. Se gândi că poate şi Bryce ar fi trebuit să fie urmărit de un sentiment de vină... că şi lui ar putea să-i fie puţin ruşine din cauză că din fratele lui nu se alesese decât un banal băiat de gaşcă dintr-un oraş texan muribund, care-şi petrecea zilele în uzina de calculatoare şi serile fie la Hap, fie dincolo, la cârciuma Indian Head, unde se bea bere Lone Star.

Căsnicia fusese perioada cea mai bună, dar nu durase decât optsprezece luni. Tânăra lui soţie purtase în pântece un singur copil, întunecat la piele şi atins de aceeaşi maladie mortală. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă. De atunci, se gândise mereu să plece din Arnette, să caute un tărâm mai bun, dar uriaşa inerţie, specifică oraşelor mici, îl ţintuise locului – cântecul moale, de sirenă, al locurilor familiare, al figurilor familiare. Era foarte iubit în Arnette, iar Vic Palfrey îi adusese odată un suprem compliment, afirmând că este un „Tip Nemaipomenit”.

În timp ce Vic şi Hap suceau problema lor pe toate feţele, pe cer se mai distingea o urmă de amurg, dar pământul fusese cuprins de umbre. US 93 nu mai era străbătut decât de puţine maşini, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Hap rămăsese cu atâtea note neplătite. Însă, constată Stu, chiar în acel moment venea o maşină.

Se afla încă departe, cam la o jumătate de kilometru, iar ultimele raze de lumină ale zilei făceau să lucească stins cele câteva piese cromate ce-i mai rămăseseră. Stu avea ochi ageri şi-şi dădu imediat seama că era vorba de un Chevrolet foarte vechi, poate din ‘75, cu luminile stinse, mergând cu cel mult douăzeci şi cinci de kilometri la oră, şerpuind pe drum în toate părţile. În afară de el, nu-l mai văzuse altcineva.

— Uite, să presupunem că tu ai de plată o ipotecă pentru staţia asta, spunea Vic, care se ridică, să zicem, la cincizeci de dolari pe lună.

— Păi să ştii că e mult mai mult de atât.

— Bine, bine, însă pentru demonstraţie, să zicem că e de cincizeci. Şi să mai presupunem că guvernul federal a făcut aşa cum pretinzi tu, a tipărit un camion de bani. Păi atunci, tipii de la bancă s-ar răzgândi şi ţi-ar cere *o sută* şi cincizeci. Iar ţie ţi-ar merge la fel de rău.

— Corect, adăugă şi Henry Carmichael.

Hap se uită la el enervat. Întâmplător ştia că Hank luase obiceiul să scoată sticle de Coca-Cola din aparat fără să pună banii jos, ba mai mult, Hank ştia că el ştie, prin urmare dacă Hank voia neapărat să ia partea cuiva, considera că s-ar fi cuvenit să ţină cu el.

— Nu e neapărat nevoie să se întâmple aşa cum zici tu, declară Hap cu toată greutatea şi profunzimea pe care i le dădeau cei nouă ani ai lui de şcoală şi începu să şi explice de ce.

Stu, care nu înţelegea decât că sunt la mare strâmtoare şi nu-şi bătea capul mai mult, ignoră cu totul cuvintele lui Hap şi urmări cum maşina îşi croia nesigur drum spre ei.

După părerea lui Stu, n-avea cum să ajungă prea departe. Trecu dincolo de linia albă şi stârni colbul din marginea opusă a şoselei cu roţile din stânga. Acum se întorsese iarăşi, merse puţin pe partea cuvenită, apoi fu cât pe ce să se răstoarne în şanţ. Pe urmă, ca şi cum şoferul şi-ar fi ales drept reper marea firmă luminată Texaco, o coti spre aleea ce ducea spre aceasta, ca un proiectil ajuns spre capătul traiectoriei. Stu auzea de acum bine bătaia obosită a motorului, gâlgâitul sufocat al carburatorului pe moarte şi ţăcănitul supapelor care funcţionau aiurea. Nu nimeri prima intrare şi sări peste trotuar. Tuburile fluorescente de deasupra pompelor se reflectau în parbrizul murdar al maşinii şi era greu să vezi ce se petrece înăuntru; Stu distinse totuşi silueta vagă a şoferului clătinându-se moale odată cu şocul. Maşina nu dădea niciun semn c-ar vrea să încetinească, înaintând constant cu cei douăzeci şi cinci de kilometri la oră.

— Aşadar, eu îţi zic că dac-ar fi mai mulţi bani în circulaţie, ai fi...

— Ai face bine să închizi pompele, Hap, îi spuse Stu cu blândeţe.

— Pompele? Cum?

Norm Bruett se întoarse şi privi pe fereastră.

— Isuse Cristoase! exclamă el.

Stu se ridică de pe scaun, se întinse peste Tommy Wannamaker şi Hank Carmichael şi stinse dintr-o singură mişcare toate cele opt comutatoare, câte patru cu fiecare mână. Din această cauză rămase singurul care nu văzu cum Chevroletul loveşte pompele de benzină de pe una dintre insule, retezându-le ca pe nişte popice.

Intră în ele cu o încetineală ce sugera caracterul implacabil şi oarecum măreţ al loviturii. A doua zi, Tommy Wannamaker jură la Indian Head că stopurile nu se aprinseseră nici măcar o clipă. Maşina îşi văzuse netulburată de drumul ei, cam cu douăzeci şi cinci de kilometri la oră, precum carele alegorice în timpul paradei

Turneul Rozelor. Şasiul se frecă de insula de beton, scoţând un zgomot strident, iar când se izbiră şi roţile, toată lumea în afară de Stu văzu cum capul şoferului se bălăbăne fără vlagă şi loveşte parbrizul, pe care apăru imediat spărtura în formă de stea.

Maşina sări ca un câine bătrân care a luat un şut în coaste şi mătură pompa pentru benzină premium, care se desprinse din postament şi se rostogoli mai încolo, răspândind în jur câţiva stropi. Ajutajul se desprinse şi el din furtun şi căzu pe jos, sclipind în lumina tuburilor fluorescente.

Toată lumea văzu şi scânteile provocate de ţeava de eşapament a maşinii la contactul cu cimentul, iar Hap, care văzuse explozia unei benzinării din Mexic, îşi acoperi instinctiv ochii, ferindu-se de mingea de foc care se aştepta să apară. Însă spatele automobilului se răsuci şi căzu de pe insulă în partea dinspre clădirea benzinăriei. Botul se înfipse în pompa de benzină fără plumb, doborând-o cu un zdrăngănit de table goale.

Chevroletul îşi încheie tacticos rotaţia de 360 de grade, lovind iarăşi insula, de această dată cu latul. Partea din spate se căţără peste bordură şi puse la pământ pompa de benzină regular. Apoi îşi găsi în sfârşit liniştea, smucind în urma ei pentru ultima oară toba de eşapament ruginită. Distrusese cele trei pompe de benzină de pe insula cea mai apropiată de şosea. Motorul se mai învârti cu greu câteva secunde, apoi se stinse. Tăcerea ce se lăsase era atât de neaşteptată, încât îţi provoca un soi de nelinişte.

— Sfinte Sisoe, spuse Tommy Wannamaker, cu respiraţia tăiată. Sare în aer, Hap?

— Dacă era să sară, se întâmpla până acum, spuse Hap.

Se ridică apoi în picioare, lovind cu umărul raftul cu hărţi şi împrăştiindu-le. Texas, New Mexico şi Arizona, care încotro. Hap era fericit, în modul lui precaut. Pompele erau asigurate, iar ratele le plătise la zi. Mary insistase să facă asigurarea, înainte de orice.

— Tipul trebuie să fie foarte beat, zise Norm.

— Am urmărit tot timpul stopurile, comentă Tommy, cu vocea ascuţită de emoţie. Nu s-au aprins nici măcar o singură dată. Sfinte Cristoase! Dacă ar fi mers cu nouăzeci la oră, am fi fost morţi cu toţii.

Se grăbiră să iasă din oficiu, cu Hap în frunte şi Stu în urma plutonului. Hap, Tommy şi Norm ajunseră lângă maşină în acelaşi timp. Se simţea mirosul de benzină şi se auzea ticăitul discret, ca de ceas, al motorului care se răcea. Hap deschise portiera şoferului, iar omul de la volan se întinse pe jos ca un sac de bulendre vechi.

— Fir-ar afurisit! strigă Norm Bruett.

Apucă să se întoarcă cu spatele, îşi strânse burta lui mare şi începu să verse. Nu din cauza omului care căzuse din maşină (de altfel, Hap îl prinsese înainte de a se prăbuşi pe pavaj), ci a putorii ce se răspândea din interior, un amestec de duhori grele de sânge, materii fecale, vomă şi putreziciune umană. Un miros înfiorător, de boală şi moarte.

Hap îl apucă imediat pe şofer de subsuori şi-l târî departe de maşină. Tommy se grăbi să-i ridice picioarele şi cei doi îl transportară până în clădire. În lumina lămpilor de deasupra, feţele lor arătau verzui şi indignate. Hap uitase cu totul de banii ce i se cuveneau de pe urma asigurării.

Ceilalţi se uitară în maşină, apoi Hank se răsuci pe călcâie, cu o mână la gură şi cu degetul mic în sus, de parc-ar fi ridicat paharul şi s-ar fi pregătit să rostească un toast. Fugi spre capătul dinspre nord al staţiei şi dădu şi el la boboci.

Vic şi Stu cercetară o vreme interiorul maşinii, se uitară unul la celălalt, apoi îşi îndreptară din nou privirile spre scena dinăuntru. Pe locul pasagerului stătea o tânără femeie cu rochia ridicată până la coapse. De ea se sprijinea un copil, băiat sau fată, cam de trei ani. Amândoi erau morţi. Gâturile li se umflaseră ca nişte imense tuburi, iar carnea din acele locuri căpătase o nuanţă neagră-purpurie,

ca de vânătaie. Carnea le era tumefiată şi pe sub ochi. După cum povesti Vic mai târziu, arătau ca jucătorii de baseball care se mânjesc cu funingine pe obraji ca să nu le lucească. Ochii lor ieşiţi din orbite se holbau în gol. Femeia ţinea mâna copilului. Din nas li se scurseseră valuri de mucozităţi, care apoi se întăriseră. În jur bâzâiau muşte, se aşezau pe scursori, le intrau şi le ieşeau din gurile deschise. Stu făcuse războiul, însă nu văzuse niciodată vreo imagine mai mizerabilă decât asta. Nu-şi puteau dezlipi privirile de mâinile lor împreunate.

El şi Vic se traseră simultan înapoi, apoi îşi aruncară priviri goale. Porniră spre clădire. Îl văzură înăuntru pe Hap, care ţipa ceva în receptor, la telefonul public. Norm venea spre staţie în spatele lor, aruncând din când în când priviri peste umăr. Portiera din dreptul şoferului rămăsese căscată. De oglinda retrovizoare atârna o pereche de botoşei.

Hank stătea lângă uşă, frecându-se la gură cu o batistă murdară.

— Isuse, Stu, murmură el trist, iar Stu îi răspunse clătinând din cap.

Hap puse receptorul în furcă. Şoferul maşinii zăcea pe podea.

— Salvarea soseşte în zece minute. Crezi că sunt?... întrebă el, făcând semn cu degetul mare spre maşină.

— Sunt morţi, poţi să fii sigur, îi confirmă Vic. Figura lui ridată se îngălbenise şi, încercând să-şi răsucească o ţigară, răspândi tutunul peste tot. Sunt cele mai moarte persoane pe care le-am văzut vreodată.

Căută spre Stu, care dădu din cap şi-şi puse mâinile în buzunare, cuprins de greaţă.

Bărbatul întins la pământ scoase un geamăt profund din gât şi atunci toţi îşi îndreptară atenţia spre el. Fiind evident că necunoscutul vorbea, sau în orice caz încerca din răsputeri să zică ceva, Hap îngenunche lângă el, considerând de datoria lui să facă acest lucru.

Era limpede că omul trecea prin aceleaşi suferinţe pe care le îndurase femeia şi copilul din maşină. Nasul îi curgea abundent, iar în respiraţie i se auzea şi un zgomot subacvatic ciudat, un soi de gâlgâit venind din piept. Pielea de sub ochi se umfla, însă nu era încă neagră, avea doar o tentă purpurie, ca de vânătaie. Gâtul părea foarte gros, iar carnea umflată formase două bărbii suplimentare. Avea febră mare; dacă te apropiai de el te simţeai ca pe marginea unei gropi umplute cu mangal, pregătită pentru fripturi.

— Câinele, mormăi el. I-aţi dat drumul câinelui?

— Domnule, îi spuse Hap, atingându-l cu blândeţe. Am chemat ambulanţa. Ai să te faci bine.

— Cadranul ceasului s-a făcut roşu, gâfâi omul de pe podea.

Fu cuprins apoi de o criză de tuse, de un şir nesfârşit de horcăieli chinuitoare care răspândiră jur-împrejur sfori groase de mucozităţi. Hap se trase înapoi, strâmbându-se disperat.

— Poate ar fi mai bine să-l întoarcem cu faţa în jos, propuse Vic. E-n primejdie să se sufoce.

Dar înainte să-şi poată pune în aplicare planul, tusea se domoli, înlocuită fiind de o respiraţie inegală, ca de foale. Omul clipi încet din ochi şi-i privi pe cei adunaţi în jur.

— Unde... suntem?

— În Arnette, îi răspunse Hap. Benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb. Mi-ai dărâmat nişte pompe. Adăugă apoi, cu grabă: E-n regulă. Iera asigurate.

Bărbatul încercă să se ridice de la pământ, dar fără succes. Trebui să se mulţumească să-şi aşeze mâna pe braţul lui Hap.

— Soţia mea... fetiţa mea...

— Sunt bine, îi zise Hap, zâmbind idiot.

— Se pare că a dat peste mine o boală teribilă. Fiecare respiraţie a omului era însoţită de o horcăială groasă. Şi ele erau bolnave. De când am plecat, acum două zile. Salt Lake

City... Ochii i se închiseră încet. Bolnave... cred că nu ne-am mişcat suficient de repede, până la urmă...

Din depărtări ajunse la ei, din ce în ce mai aproape, sunetul tânguitor al sirenei Ambulanţei Voluntarilor din Arnette.

— O, Doamne, oftă Tommy Wannamaker.

Ochii bolnavului tremurară şi se deschiseră iarăşi, iar de această dată trădau o grijă acută şi intensă. Se luptă din nou să se ridice. Sudoarea i se scurgea pe obraji. Se agăţă de Hap.

— Sally şi Baby LaVon sunt bine?

Din gură îi săreau picături de salivă, iar Hap simţea căldura teribilă pe care o radia. Omul era bolnav, pe jumătate nebun şi puţea îngrozitor, amintindu-i lui Hap de duhoarea pe care o răspândesc preşurile pe care dorm câinii bătrâni.

— Sunt bine, insistă el, puţin prea pătimaş. Te rog să... te întinzi şi să stai liniştit, bine?

Bărbatul se întinse la loc. Respiraţia lui devenise şi mai aspră. Hap şi Hank îl ajutară să se întoarcă pe o parte şi păru să respire ceva mai uşor.

— Până ieri seară, m-am simţit destul de bine. Tuşeam, în rest nu aveam nimic. Dar astă-noapte m-am trezit bolnav. Nu am plecat destul de repede. Baby LaVon e bine?

Era tot mai dificil să-l înţelegi, iar ultimele cuvinte se transformară într-o bolboroseală. Sirena salvării se auzea tot mai aproape. Stu se apropie de fereastră, ca să-i urmărească sosirea. Ceilalţi rămaseră adunaţi în cerc, în jurul bărbatului de pe podea.

— Ce-o fi având, Vic, ai idee? întrebă Hap.

Vic clătină din cap.

— Habar n-am.

— Poate li se trage de la ce-au mâncat, spuse Norm Bruett. Maşina are număr de California. Probabil c-or fi mâncat în tot felul de locuri, la margine de drum, cum se

întâmplă. Poate au dat peste un hamburger stricat. Se mai întâmplă.

Ambulanţa apăru în viteză, ocoli maşina accidentată şi se opri între aceasta şi uşa staţiei. Lumina roşie de deasupra se rotea nebuneşte. În jur domnea un întuneric deplin.

— Dă-mi mâna şi te trag şi pe tine aici, sus! ţipă pe neaşteptate bărbatul, apoi căzu iarăşi în muţenie.

— Intoxicaţie cu un aliment oarecare, spuse Vic. Mda, s-ar putea să fie aşa. Sper să fie asta, pentru că...

— Pentru că? spuse Hank.

— Pentru că, altfel, ar putea fi ceva contagios. Vic se uită la ceilalţi, tulburat. Am văzut nişte cazuri de holeră în 1958, eram lângă Nogales şi arătau cam tot aşa.

În încăpere intrară trei bărbaţi, împingând o targă.

— Hap, începu unul dintre ei. Ai mare baftă că n-ai pornit-o spre cer, cu fundul ăla al tău afurisit cu tot. Ăsta-i băiatul, da?

Le făcură loc să treacă – Billy Verecker, Monty Sullivan, Carlos Ortega, oameni pe care-i cunoşteau foarte bine.

— Mai sunt două persoane în maşină, zise Hap, trăgându-l pe Monty deoparte. O femeie şi-o fetiţă. Amândouă moarte.

— Dumnezeule mare! Eşti sigur?

— Mda. Dar el nu ştie. Îl duci la Braintree?

— Cred că da. Monty se uită la el, descumpănit. Şi cu cele două din maşină ce fac? Nu ştiu cum să procedez, Hap.

— Stu ar putea telefona la sediul poliţiei. V-ar deranja dacă vin şi eu cu voi?

— Pe naiba.

Aşezară omul pe targă şi, în timp ce-l scoteau afară, Hap se apropie de Stu.

— Îl însoţesc pe tip până la Braintree. N-ai vrea să suni la poliţie?

— Sigur că da.

— Şi la Mary. Telefonează-i şi spune-i ce s-a întâmplat.

— Okay.

Hap ieşi şi se urcă în ambulanţă. Billy Verecker închise uşile în urma lui şi apoi îi strigă pe ceilalţi doi. Aceştia se holbau în interiorul automobilului, cu un amestec de groază şi fascinaţie.

Peste doar câteva momente, salvarea plecă în trombă, cu sirena pusă în funcţiune, aruncând palide pulsaţii sângerii asupra aleii ce ducea spre staţie. Stu se duse la telefon şi introduse o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi.

Bărbatul muri pe drum, când nu mai rămăseseră decât treizeci de kilometri până la spital. Mai gâfâi odată, gâlgâit şi sufocat, expiră, trase încă puţin aer, scurt, şi gata.

Hap scoase portofelul omului din buzunarul de la spate şi-l cercetă. Şaptesprezece dolari bani gheaţă. Un carnet de conducere emis în California pe numele Charles D. Campion. O legitimaţie de armată şi fotografii ale soţiei şi fiicei, într-o învelitoare din plastic. Hap evită să se uite la poze.

Puse portofelul la loc în buzunarul celui decedat şi-i spuse lui Carlos să oprească sirena. Ceasul arăta 9:10.

CAPITOLUL 2

Din oraşul de coastă Ogunquit, statul Maine, pornea spre largul Atlanticului un dig lung, construit din piatră. Astăzi, digul îi sugera lui Frannie Goldsmith un deget cenuşiu şi acuzator; îşi puse maşina în parcarea publică şi-l văzu pe Jess stând chiar la capătul digului, o simplă siluetă în soarele după-amiezii. Pescăruşii se zbăteau şi ţipau deasupra lui, iar priveliştea îi amintea de un tablou în cel mai pur stil New England; se îndoia că vreun pescăruş va îndrăzni să strice impresia, lansând asupra imaculatei cămăşi albastre din poplin a lui Jess Rider un găinaţ alb. Păi, doar era poet în activitate.

Ştia că este Jess, pentru că bicicleta lui cu zece viteze era prinsă cu lacăt de grilajul metalic din spatele gheretei pentru paznicul parcării, Gus cel chel şi gras. Acesta îi ieşi în întâmpinare, ca de obicei. Taxa pentru cei veniţi din afară era un dolar de maşină, dar Gus ştia prea bine că ea stă în oraş, fără să mai fie nevoie să se uite la abţibildul lipit în colţul parbrizului, pe care scria REZIDENT. Fran venea adesea în locul acesta.

Păi să ştii că vin des, se gândi ea. De fapt, tot aici, pe plajă, am rămas şi însărcinată, taman cu vreo patru metri peste linia la care ajunge fluxul maxim. Dragă Boţule, tu ai fost conceput pe litoralul minunat din Maine, cu patru metri peste nivelul de flux maxim şi cu cincisprezece metri la est de dig. Locul este marcat cu un X.

Gus ridică mâna, făcându-i un semn de salut.

— Prietenul dumitale e chiar la capătul digului, domnişoară Goldsmith.

— Mulţumesc, Gus. Cum merg afacerile?

Îi răspunse cu un zâmbet şi un gest către parcare, în care erau cam douăzeci de maşini, majoritatea cu abţibilduri de culoare albastră şi albă, identice cu al ei.

— Nu prea mişcă, e prea devreme, îi răspunse el. Era 17 iunie. Ai să vezi, peste două săptămâni, oraşul o să înceapă să câştige bani de pe urma noastră.

— Sunt sigură. Asta dacă nu-i şterpeleşti chiar pe toţi.

Gus începu să râdă şi se întoarse la el în dugheană.

Frannie se sprijini cu o mână de tabla caldă a maşinii, îşi scoase pantofii de tenis şi-şi puse în picioare o pereche de papuci de plajă din cauciuc. Frannie era o fată înaltă, cu părul castaniu, căzând până la jumătatea bluzei ei de culoare galbenă. O tipă bine. Picioare lungi, care-i atrăgeau priviri pline de admiraţie. Material de lux, acesta era termenul pe care-l foloseau băieţii atunci când erau între ei, din câte ştia ea. Nu puţini fuseseră cei cărora le vrăjise inima. Miss 1990 a colegiului unde învăţa.

Apoi râse în sinea ei, cu amărăciune, de situaţia în care se găsea. Te porţi de parcă ar fi cine ştie ce veste nemaipomenită, îşi zise ea. Capitolul Şase: Hester Prynne îi mărturiseşte pastorului Dimmesdale vestea sosirii iminente pe lume a lui Pearl. Ce-i drept, el nu se compara cu pastorul Dimmesdale. El era Jess Rider, în vârstă de douăzeci de ani, adică mai mic cu un an decât eroina noastră, Micuţa Fran. Student la colegiu şi poet în plină activitate. Ceea ce se putea deduce din cămaşa lui albastră imaculată, de poplin.

Se opri la marginea nisipului, simţind cum căldura binefăcătoare i se răspândeşte în tălpi, chiar şi prin cauciucul papucilor. Silueta de la capătul digului făcea în continuare mişcări din care se ghicea că aruncă pietricele în apă. Ceea ce-i trecea ei acum prin minte era mai degrabă neliniştitor decât amuzant. Nu se îndoia că poziţia lui era studiată. Lord Byron, singur, dar netemător. Stând în singurătate şi izolare şi căutând spre oglinda învolburată a mării, ce se întindea până hăt, în Anglia. Dar eu, cel exilat, nu voi putea nicicând...

Draci bălţaţi!

Nu o tulbura atât gândul, cât diagnosticul pe care-l punea stării de spirit prin care trecea. Tânărul domn pe

care presupunea că-l iubeşte se afla acolo, iar ea îi râdea pe la spate, caricaturizându-l.

Porni de-a lungul digului, călcând grijuliu şi cu graţie peste stânci şi crevase. Acest dig vechi făcuse parte dintr-un sparge-val. Dar majoritatea navelor acostau acum la capătul sudic al localităţii, unde existau trei porturi pentru vase de agrement şi şapte moteluri, nişte spelunci cu un dever nebun toată vara.

Păşea încet, străduindu-se, pe cât era în stare, să se obişnuiască cu gândul că amorul ei trecuse, în aceste unsprezece zile de când se ştia „uşor borţoşică”, după cum se exprimase Amy Lauder. Păi, doar el o adusese în halul ăsta, nu?

Însă în niciun caz nu se putea spune că este singurul vinovat. Pe deasupra, ea luase şi pilula. Asta fusese cea mai simplă figură din lume. Se dusese la cabinetul medical al căminului şi-i turnase doctorului gogoşi că avea dureri la menstruaţie şi tot felul de iritaţii penibile pe piele, iar el îi scrisese o reţetă. De fapt, îi dăduse gratis pilule pentru o lună.

Se opri din nou; acum se afla în mijlocul apelor, iar valurile se spărgeau de ambele părţi ale digului. Îi trecu prin minte că medicii din cabinetele de acest fel auzeau probabil poveşti despre menstruaţii dureroase şi prea multe coşuri cam tot atât de des pe cât aveau farmaciştii ocazia să afle că „trebuie să cumpăr neapărat prezervativele astea pentru frati-miu” – din ce în ce mai des în ultima vreme. Ar fi putut la fel de bine să se ducă la el şi să-i zică: „Vreau nişte pilule. Am de gând să mă fut.” Îi venise vremea. De ce să fie timidă? Cercetă spatele lui Jesse şi oftă. Pentru că timiditatea riscă să devină un stil de viaţă. Porni iarăşi la drum.

În orice caz, pilula nu-şi făcuse efectul. Cineva din serviciul de control al calităţii de la fabrica aia străveche din Ovril adormise în faţa comenzilor. Fie asta, fie uitase ea să-şi ia o pilulă, iar apoi uitase că uitase.

Se apropie de el pe furiş şi-i puse brusc ambele mâini pe umeri.

Jess, care ţinea pietricelele cu mâna stângă şi le arunca în apele Atlanticului cu dreapta, scoase un ţipăt şi nu ştiu cum să se ridice mai repede în picioare. Pietrele se răspândiră peste tot şi era cât pe ce s-o arunce pe Frannie în apă. Şi el se salvă cu greu de la un plonjon cu capul înainte.

Ea nu se putu abţine, izbucni în râs şi se trase înapoi cu mâinile ridicate la gură, în timp ce el se răsuci furios pe călcâie; era un tânăr solid, cu părul negru, ochelari din sârmă aurie şi trăsături obişnuite care, spre veşnica nemulţumire a lui Jess, nu reuşeau să reflecte pe deplin sensibilitatea din sufletul lui.

— M-ai speriat îngrozitor! urlă el.

— Vai, Jess, chicoti ea, vai, Jess, îmi pare rău, dar a fost aşa de nostim, a fost nemaipomenit de nostim.

— Era să cădem în apă, spuse el nervos, făcând un pas spre ea.

În compensaţie, Fran se retrase tot cu un pas, se împiedică de o stâncă şi căzu cu toată greutatea. Fălcile i se ciocniră violent, prinzându-i limba între dinţi – infernală durere! – şi râsul i se curmă imediat, de parcă sunetul ar fi fost retezat de o lamă. Simplul fapt că tăcuse atât de brusc – poţi să mă închizi ca pe un radio – i se păru extraordinar de nostim şi se puse din nou pe chicotit, cu toate că limba îi sângera, iar din ochi îi curgeau lacrimi de durere.

— Frannie, te simţi bine?

Îngenunche lângă ea, îngrijorat.

Îl iubesc *cu adevărat*, se gândi ea, simţindu-se mai uşurată.

— Nu cumva te-ai rănit, Fran?

— Doar mândria mea a avut de suferit, spuse ea, permiţându-i s-o ajute să se ridice. Şi mi-am muşcat limba. Vezi?

Scoase limba spre el, aşteptându-se ca gestul să fie răsplătit cu un zâmbet, dar el se încruntă.

— Doamne, Fran, dar sângerezi rău.

Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi îi aruncă o privire nehotărâtă. Apoi vârî batista la loc.

O bântui imaginea lor, mergând mână în mână către parcare, doi tineri îndrăgostiţi sub soarele fierbinte al verii, iar ea ţinând între dinţi batista lui. Apoi făcându-i cu mâna paznicului zâmbitor şi amabil, spunându-i: Hămâi-hu-bihe-Guh.

O bufni iarăşi râsul, chiar dacă limba o durea cu adevărat şi avea în gură gustul acela de sânge, care îi dădea o vagă senzaţie de greaţă.

— Uită-te în partea cealaltă, îi spuse ea înţepată. Am să fac un gest urât.

Zâmbind uşor, îşi acoperi ochii cu un gest teatral. Sprijinindu-se într-un braţ, se aplecă dincolo de marginea digului şi scuipă – roşu-aprins. Ptiu! Şi iarăşi. Şi încă o dată. În sfârşit i se păru că a reuşit să se cureţe şi se uită în jur, surprinzându-l că o priveşte printre degete.

— Scuză-mă. Sunt aşa de proastă!

— Nu, spuse Jesse, deşi tonul trăda contrariul.

— N-ai vrea să mergem la o îngheţată? îi propuse ea. Tu conduci. Eu fac cinste.

— De acord.

Se sculă de jos şi o ajută şi pe ea să se ridice. Fran scuipă iarăşi în apă. Roşu-aprins.

— Sper că nu mi-am retezat o bucăţică din limbă, ce crezi? întrebă ea temătoare.

— Habar n-am, îi răspunse Jess în glumă. Ai simţit să fi înghiţit ceva?

— Nu văd nimic de râs, zise ea revoltată, punându-şi o mână la gură.

— Aşa e, îmi pare rău. Pur şi simplu te-ai tăiat puţin, Frannie.

— Există şi artere în limbă?

Mergeau pe dig ţinându-se de mână, oprindu-se din când în când pentru ca ea să scuipe. Roşu-aprins. Nu mai avea de gând să înghită porcărie din aia, nu, nu!

— Nu.

— Bine.

Îl strânse de mână şi-i zâmbi încrezătoare.

— Sunt însărcinată.

— Zău? Foarte bine. Ştii pe cine am văzut în Port...

Se opri în loc şi o măsură, iar privirea lui deveni deodată fermă şi foarte, foarte precaută. Fata simţi cum i se frânge inima, văzând prudenţa aceea din ochii lui.

— Cum ai spus?

— Sunt însărcinată.

Îi zâmbi senin şi scuipă peste marginea digului. Roşu-aprins.

— Ce glumă bună, Frannie, îngăimă el nesigur.

— Nu-i glumă.

Rămase cu privirile îndreptate asupra ei. După o vreme, porniră mai departe. Când traversară parcarea, Gus ieşi şi le făcu un semn amical. Frannie îi răspunse. La fel şi Jess.

Se opriră la bufetul Dairy Queen de pe şoseaua US 1. Jess îşi luă o Coca-Cola, din care sorbea gânditor la volanul maşinii ei, un Volvo. Fran îl pusese să-i ia o îngheţată Banana Boat Supreme, iar acum stătea rezemată de portieră, lăsând o distanţă de aproape un metru între ei, mâncând alune, zeamă de ananas şi frişcă, surogat Dairy Queen.

— Ştii, îi zise ea, frişca asta făcută de D.Q. constă mai ales din bule de aer. Ştiai chestia asta? Cei mai mulţi habar n-au.

Jess o măsura în tăcere.

— Pe bune, continuă ea. Maşinile alea care fac îngheţată nu sunt în realitate decât nişte aparate gigantice de produs baloane. De-asta şi pot cei de la Dairy Queen să-şi vândă îngheţata atât de ieftin. Am primit nişte materiale despre asta la cursul de teorie a afacerilor. Există tot felul de metode de a-l jumuli pe cumpărător.

Jess continua s-o privească tăcut.

— Iar dacă ai chef să mănânci o îngheţată adevărată, trebuie să cauţi în cu totul alt loc, cum ar fi de exemplu la Deering Ice Cream Shop, care este...

Izbucni în lacrimi.

Târându-se pe banchetă, băiatul se apropie de ea şi-şi trecu braţul în jurul gâtului ei.

— Frannie, te rog să nu faci lucrul ăsta. Te rog.

— A început să curgă îngheţata pe mine, spuse ea printre lacrimi.

Batista lui ieşi din nou la iveală şi intră în acţiune. Când termină să-i şteargă lacrimile, plânsul ei se transformase deja în smiorcăit.

— Banana Boat Supreme, cu cremă de sânge, zise ea, privindu-l cu ochii înroşiţi. Cred că nu sunt în stare să mai mănânc. Îmi pare rău, Jess. Fii aşa de bun şi arunc-o, vrei?

— Desigur, răspunse el ţeapăn.

Îi luă îngheţata din mână, coborî din maşină şi o aruncă în coşul de gunoi. Avea un mers ciudat, de parcă ar fi primit un şut acolo unde îi doare mai tare pe băieţi, gândi Fran. Într-un fel, presupunea ea, chiar acela era locul unde fusese lovit. Dar dacă priveai chestiunea din alt punct de vedere, ei bine, cam tot aşa mersese şi ea după ce o dezvirginase pe plajă. Se simţise de parcă ar fi suferit o iritaţie gravă. Numai că din cauza iritaţiilor nu rămâi însărcinată.

Băiatul se întoarse şi se sui în maşină.

— Chiar ai rămas, Fran? întrebă el brusc.

— Da, chiar am rămas.

— Cum s-a întâmplat? Am crezut că iei pilule.

— Păi, din câte îmi fac eu socoteala, fie, unu, cineva din sectorul de control al calităţii la vechitura aia de fabrică din Ovril a dormit în post când au trecut pe bandă medicamentele cu care m-am ales eu, fie, doi, pe voi, băieţii, vă hrănesc cine ştie cum la cantina UNH şi aveţi o spermă nemaipomenită, fie, trei, am uitat să iau o pilulă şi între timp am uitat că am uitat.

Îi aruncă un zâmbet dur, subţire, aparent radios, care-l făcu să bată în retragere.

— De ce te-ai enervat, Fran? Am pus şi eu o întrebare.

— Ei bine, ca să-ţi răspund altfel la întrebare, într-o seară caldă de aprilie, pesemne că s-a întâmplat în doisprezece, treisprezece sau paisprezece, ţi-ai introdus penisul în vaginul meu şi ai avut un orgasm, ejaculând astfel spermă conţinând milioane de...

— Termină, o opri el hotărât. Nu e nevoie să...

— Să ce?

Frannie era de-a dreptul îngrozită, chiar dacă nu lăsa să se ghicească acest lucru. Nici în cele mai negre închipuiri ale ei despre cum se va desfăşura această scenă nu-şi imaginase că va arăta chiar aşa.

— Să fii atât de furioasă, spuse el fără vlagă. N-am să te părăsesc.

— Nu, spuse ea ceva mai blând.

În momentul acela ar fi putut să-i ia o mână de pe volan, să i-o strângă la piept şi să-i vindece astfel rana. Dar nu reuşea să se hotărască să facă acest lucru. Nu avea nici cel mai mic drept să dorească să fie mângâiată, indiferent dacă această dorinţă nu era decât tainică şi inconştientă. Înţelese deodată că, într-un fel sau altul, râsul şi distracţia dispăruseră pentru o vreme. Asta o aduse din nou în pragul lacrimilor, dar se abţinu să plângă din nou. Ea era Frannie Goldsmith, fiica lui Peter Goldsmith, şi nu avea de gând să bâzâie ca o proastă în parcarea de la Ogunquit Dairy Queen.

— Ce vrei să faci? o întrebă Jess, scoţându-şi ţigările din buzunar.

— Dar tu ce vrei să faci?

El aprinse un chibrit şi, timp de o clipă, înainte ca fumul de ţigară să se răspândească, ea văzu limpede cum pe chipul lui se războiesc, încercând fiecare să obţină dominaţia, un bărbat şi un băiat.

— O, fir-ar să fie! zise el.

— Din câte mă gândesc eu, există următoarele posibilităţi. Putem să ne căsătorim şi să păstrăm copilul. Putem să ne căsătorim şi să renunţăm la copil. Sau nu ne căsătorim şi ţinem copilul. Sau...

— Frannie...

— Sau nu ne căsătorim şi eu nu ţin copilul. Aş putea să fac un chiuretaj. Mai există vreo posibilitate? Mi-a scăpat ceva?

— Frannie, nu am putea să discutăm...

— Păi asta şi facem! îl repezi ea. Când ai avut ocazia să-ţi spui părerea, tu ai zis „O, fir-ar să fie!” Astea sunt chiar cuvintele tale. Eu tocmai am pomenit toate variantele posibile. Desigur, eu am avut mai mult timp să-mi fac un plan de bătaie.

— Vrei o ţigară?

— Nu. Fumatul nu este bun pentru copil.

— Frannie, ce naiba!

— De ce strigi? îl întrebă ea blând.

— Pentru că pari hotărâtă să mă scoţi din sărite, îi răspunse Jess aprins, apoi reuşi să se stăpânească. Te rog să mă ierţi. Nu pot să concep că ar fi vina mea.

— Nu poţi? Îl cercetă cu o sprânceană ridicată. Ca să vezi, o virgină va naşte.

— Trebuie să-ţi ieşi din fire chiar în halul ăsta? Luaseşi pilula, din câte mi-ai zis tu. Te-am crezut pe cuvânt. Am greşit cumva?

— Nu, n-ai greşit. Dar asta nu schimbă situaţia.

— Ai dreptate, spuse el posomorât, aruncând ţigara fumată doar pe jumătate. Deci ce facem?

— Mă tot întrebi pe mine, Jesse. Eu tocmai ţi-am expus posibilităţile, aşa cum le văd eu. Am crezut că vei avea şi tu vreo idee. Mai există şi sinuciderea, dar în momentul de faţă nu intră în vederile mele. Deci alege o altă variantă care-ţi convine ţie şi discutăm despre ea.

— Hai să ne căsătorim, spuse el deodată cu o voce neaşteptat de puternică.

Avea aerul omului care a ajuns la concluzia că cel mai bun mod de a rezolva problema nodului gordian este să-l tai drept în două. Cu toată viteza înainte, iar cine se smiorcăie este invitat să elibereze locul de pe punte.

— Nu, îi răspunse ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se întâmplă ca şi cum obrajii lui ar fi fost fixaţi în nişte şuruburi ascunse, slăbite acum simultan cu o rotaţie şi jumătate. Toată faţa îi căzu dintr-odată. Imaginea era atât de criminal de comică, încât fata fu nevoită să-şi treacă zona rănită a limbii peste asperităţile de pe cerul gurii ca să nu fie iarăşi cuprinsă de chicoteală. Nu dorea să-i râdă în nas lui Jess.

— De ce nu? Fran...

— Va trebui să mă mai gândesc la motivele pentru care nu vreau. Nu vreau să mă las implicată într-o discuţie despre motivele pentru care nu vreau, pentru că acum nu ştiu.

— Nu mă iubeşti, îi zise el morocănos.

— În majoritatea cazurilor, dragostea şi mariajul sunt două stări ce se exclud reciproc. Alege altă variantă.

Rămase multă vreme tăcut. Se jucă un timp cu o nouă ţigară, fără să o aprindă. În cele din urmă, zise:

— Nu pot alege alta, Frannie, din cauză că tu refuzi să o discuţi pe asta. De fapt, nu urmăreşti decât să aduni cât mai multe puncte în favoarea ta.

Chestia asta o atinse puţin. Îşi înclină fruntea.

— Poate că ai dreptate. Dar am pierdut şi eu o mulţime de puncte în ultimele săptămâni. Cât despre tine, Jess, eşti cel mai tipic student de colegiu pe care l-am văzut. Dacă te-ar ataca un bandit, cu un cuţit în mână, reacţia ta ar fi să convoci imediat un seminar.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

— Alege altă variantă.

— Nu. Tu ai avut timp să-ţi faci toate socotelile. Poate că aş avea şi eu nevoie de un răgaz.

— Foarte bine. Vrei să ne întoarcem în parcarea noastră? Te las acolo şi mă duc să-mi fac nişte cumpărături.

El tresări, luat prin surprindere.

— Frannie, am parcurs pe bicicletă tot drumul de la Portland până aici. Am închiriat o cameră la motelul de lângă oraş. Speram că ne vom petrece împreună acest sfârşit de săptămână.

— În camera ta de motel. Nu, Jess. Situaţia s-a schimbat. Te sui din nou în şaua cursierei tale şi o porneşti spre Portland; mă cauţi doar după ce te mai gândeşti puţin. Nu e nicio grabă.

— Nu mă mai călări atâta, Frannie.

— Nu, Jess, tu eşti cel care m-ai călărit pe mine până acum, izbucni ea într-un acces de furie neaşteptată, iar în acel moment el o lovi uşor peste obraz, cu dosul palmei.

— Te rog să mă ierţi, Fran, îngăimă el apoi buimăcit, privind-o lung.

— E-n regulă, îi răspunse ea incolor. Hai să mergem.

Nu schimbară niciun cuvânt cât dură drumul înapoi până în parcarea din apropierea plajei publice. Ea rămase cu mâinile în poală, urmărind porţiunile în care oceanul se întrezărea printre căsuţele construite imediat la vest de dig. Îi trecu prin minte că arătau ca nişte apartamente din cartierele sărace. Oare cui aparţineau aceste case, marea majoritate protejate încă de obloane, pentru că vara nu începea oficial decât peste ceva mai puţin de o săptămână? Profesorilor de la MIT. Doctorilor din Boston. Avocaţilor din New York. Casele acestea nu aparţineau adevăraţilor barosani, cu averi exprimate în şapte sau opt cifre, care posedau proprietăţi pe coastă. Dar atunci când familiile cărora le aparţineau se mutau aici, cel mai mic IQ de pe Shore Road avea să rămână acela al lui Gus, paznicul parcării. Copiii lor mergeau pe cursiere cu zece viteze, ca a lui Jess. Aveau să arboreze mine plictisite şi să-şi însoţească părinţii la mese cu homar şi la spectacolele de la Teatrul din Ogunquit. Aveau să se fâţâie în sus şi în jos pe strada

principală, travestindu-se, după apusurile blânde ale verii, în simpli pietoni. Nu-şi dezlipea privirile de minunatele sclipiri de culoarea cobaltului dintre casele ce formau grupuri compacte, conştientă că era împiedicată să vadă foarte bine din cauza unui nou val de lacrimi. Micuţul nor alb ce plângea.

Ajunseră în parcare, unde Gus le făcu un semn cu mâna. Îi răspunseră şi ei.

— Îmi pare foarte rău că te-am lovit, Frannie, spuse Jess cu voce stinsă. Nici prin minte nu mi-a trecut să fac lucrul acesta.

— Ştiu. Te întorci la Portland?

— Rămân aici în seara asta şi te sun mâine de dimineaţă. Însă de hotărât vei hotărî tu, Fran. Dacă ajungi la concluzia că, pricepi, avortul este cea mai bună soluţie, atunci o să scobesc eu după bani.

— Jocul ăsta de cuvinte l-ai făcut intenţionat?

— Nu, se apără el. Nici gând. Se apropie de ea şi o sărută sobru. Te iubesc, Fran.

Nu cred că-i adevărat, îşi zise ea. Deodată, iată, nu-l cred câtuşi de puţin... dar accept afirmaţia lui cu toată complezenţa. Atâta lucru pot face.

— Foarte bine, spuse ea calm.

— Sunt la Lighthouse Motel. Dacă vrei, sună-mă.

— Okay.

Se strecură la volan, simţindu-se copleşită pe neaşteptate de o mare oboseală. Locul unde se muşcase de limbă o durea îngrozitor.

Băiatul se duse la bicicleta lui prinsă de gardul metalic şi se întoarse ţinând-o de coarne.

— Aş fi foarte fericit dacă mi-ai telefona, Fran.

— Vom vedea. La revedere, Jess, îi spuse ea, zâmbind artificial.

Porni motorul, întoarse şi, după ce traversă parcarea, porni pe Shore Road. Putea să-l vadă în oglindă pe Jess, care rămăsese nemişcat lângă bicicleta lui, cu oceanul în

spate şi, pentru a doua oară în acea zi, îl acuză în mintea ei că adoptase cu bună ştiinţă o anumită poză. De această dată, în loc să se enerveze, nu simţi decât puţină tristeţe. Merse mai departe, întrebându-se dacă oceanul avea să mai arate vreodată ca înainte să i se întâmple toate lucrurile acestea. Limba continua s-o doară. Deschise geamul mai larg şi scuipă. De această dată alb. Simţea mirosul intens de sare al oceanului, amar ca şi lacrimile ei.

CAPITOLUL 3

Norm Bruett se trezi la 10.15 de dimineaţă în zgomotul copiilor care se certau în faţa ferestrei dormitorului şi al muzicii country de la radioul din bucătărie.

Îmbrăcat în izmene scurte şi lălâi şi în maiou, se duse la uşa din spate, o dădu de perete şi urlă:

— Băi puştilor, mucles!

Pauză de o clipă, Luke şi Bobby lăsară basculanta veche şi ruginită, de jucărie, pentru care se certaseră, şi se întoarseră spre el. Cum i se întâmpla de obicei atunci când copiii îi apăreau înaintea ochilor, Norm se simţea disputat între două senzaţii contrare. Suferea teribil în inima lui să-i vadă purtând haine transmise în familie de la cei mari la cei mici şi straie de căpătat de la Armata Salvării, aidoma acelora cu care îi vedeai înţoliţi pe copilaşii negrilor din zona de est a oraşului Arnette; pe de altă parte, era cuprins de o furie teribilă, începea să tremure şi-i venea să dea cu ei de pământ.

— Da, tăticule, spuse Luke, care avea nouă ani, pe ton supus.

— Da, tăticule, răsună şi vocea lui Bobby, ca un ecou.

Bobby era de şapte ani, mergea pe opt.

Norm se mai holbă o dată urât de tot la ei, apoi trânti uşa. Cercetă nehotărât grămada de ţoale pe care le purtase cu o zi în urmă. Zăceau la picioarele patului dublu, deşelat, acolo unde le trântise.

Căţea şleampătă, se răzvrăti el în gând. Nici măcar bulendrele n-a fost în stare să le atârne la locul lor.

— Lila! răcni el.

Niciun răspuns. Cumpăni dacă să dea iarăşi uşa de perete şi să-l întrebe pe Luke unde naiba plecase mă-sa.

Ziua de primire a donaţiilor pica de-abia săptămâna viitoare, iar dacă se dusese iarăşi la biroul de forţe de

muncă din Braintree, înseamnă că era chiar mai proastă decât o credea el.

Nu se mai deranjă să-i întrebe pe copii. Se simţea obosit şi îl cuprinsese o durere de cap sâcâitoare, însoţită de greaţă. S-ar fi zis că-i mahmur, dar nu băuse decât trei beri la Hap, cu o seară în urmă. Dar accidentul ăla îl dăduse peste cap. Femeia şi fetiţa moarte, în maşină, iar bărbatul, Campion, mort şi el, în drum spre spital. Până să se întoarcă Hap, patrula de poliţie apucase să vină şi să plece din nou, ca şi maşina de intervenţii pentru accidente, şi aceea a antreprenorului de pompe funebre din Braintree. Vic Palfrey le dăduse reprezentanţilor legii o declaraţie în numele lor, al celor cinci care asistaseră. Antreprenorul, care era în acelaşi timp şi medicul legist al ţinutului, refuză să facă orice speculaţie despre boala ce-i răpusese.

— Dar holeră nu este. Să nu vă apucaţi să speriaţi lumea cu chestia asta. Se va face o autopsie şi veţi citi totul în ziare.

Un căcăcios mizerabil, se gândi Norm, îmbrăcându-se încet în aceleaşi straie pe care le purtase şi cu o zi în urmă. Durerea de cap era din ce în ce mai greu de suportat. Dacă puştii ăia nu se potolesc odată, or să se aleagă cu picioarele rupte, ca să aibă de ce chiăi. De ce mă-sa nu-i ţine la şcoală tot anul?

Chibzui dacă să-şi vâre cămaşa în pantaloni, hotărî că preşedintele nu avea probabil să treacă în ziua aceea pe la el şi se strecură în bucătărie doar în ciorapi. Soarele strălucitor ce bătea prin ferestrele dinspre răsărit îl obligă să se uite chiorâş.

Din difuzorul aparatului Philco de deasupra aragazului se auzea o voce stridentă:

Dar draa-aa-aa-gă spune-mi dacă poate cineva.
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,
Spune-mi, dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Lucrurile ajunseseră în ultimul hal dacă se pretau să difuzeze muzică rock and roll cântată de cioroi pe postul local de muzică country. Norm îi luă maul înainte ca sunetul să reuşească să-i despice capul. Lângă aparatul de radio se afla un bileţel, pe care-l ridică foarte aproape de ochi, ca să-l poată citi.

Dragă Norm,
Sally Hodges zice că are nevoie de cineva care să stea cu copiii ei în dimineaţa asta şi că îmi dă un dolar dacă fac chestia asta. Mă întorc la prânz. Dacă vrei, e nişte cârnaţi pe care po' să-i mănânci. Te iubesc scumpul meu.
Lila

Norm puse bileţelul la loc şi zăbovi câteva momente, sucind lucrurile pe toate feţele în mintea lui şi încercând să înţeleagă. Îi venea al dracului de greu să cugete, din cauza durerii de cap. Stat cu copiii... un dolar. Chemată de soţia lui Ralph Hodges.

Aceste trei elemente se combinară foarte greu în creierul lui. Lila se dusese să stea cu cei trei copii ai lui Sally Hodges, ca să câştige un împuţit de dolar, iar el rămăsese pe cap cu Luke şi Bobby. Păi să ştii că erau nişte vremuri nemaipomenit de grele dacă un bărbat trebuia să stea acasă şi să-i şteargă de muci p-ăia mici ca să poată nevastă-sa să se ducă să câştige un amărât de dolar, pe care nu-ţi dă nimeni nici măcar un galon de benzină. Vremuri de căcat, ce mai încolo şi-ncoace.

Supărarea i se urcă la cap, provocându-i dureri şi mai mari. Îşi târî încet picioarele până la frigider, cumpărat pe vremea când prinsese nişte ore suplimentare nemaipomenite. Îl deschise, constatând că majoritatea rafturilor erau goale. Nu existau decât resturile pe care Lila le pusese la păstrare în tăviţele frigiderului. Ura micile farfurii Tupperware din plastic. Fasole veche, porumb vechi,

nişte mâncare cu ardei iute... nimic care să-l atragă pe un bărbat. Nimic, în tot frigiderul, cu excepţia farfuriilor Tupperware şi a celor trei cârnaţi mici şi vechi, înfăşuraţi în folie Handi-Wrap. Se aplecă şi-i cercetă mai de aproape, mânia ce-l cuprindea de obicei în asemenea momente combinându-se de această dată cu durerea ce-i pulsa în creieri. Cârnăciorii arătau de parcă se apucase cineva să taie puţele unor pigmei din ăia care mişună prin Africa sau prin America de Sud sau pe unde mă-sa or trăi ei. Oricum nu-i era foame. Ba chiar era foarte bolnav, dacă stătea să se gândească mai bine.

Se duse la aragaz, frecă un chibrit pe bucata de glaspapir prinsă în perete, aprinse ochiul din faţă şi puse de cafea. Apoi se trânti pe scaun şi aşteptă să fiarbă. Chiar înainte ca apa să clocotească, trebui să-şi scoată în grabă batista din buzunarul de la spate, ca să strănute. Un strănut puternic şi umed. Am răcit, îi trecu prin cap. Pe lângă toate celelalte, asta-mi mai lipsea! Dar nu-i veni nicio clipă în minte să facă vreo legătură cu flegma care curgea cu o seară în urmă din individul acela, Campion.

Când se auzi soneria de la uşa din faţă, Hap se afla în gaura de vizitare din garaj şi monta o ţeavă de eşapament nouă la maşina lui Tony Leominster, iar Vic Palfrey se balansa într-un scaun de campanie rabatabil, urmărindu-i cu privirea şi sorbind dintr-un Dr. Pepper.

— E patrula de poliţie, îl anunţă Vic. Mi se pare că e şi vărul tău printre ei, Joe Bob.

— Okay.

Hap ieşi de sub autoturism, ştergându-şi mâinile pe un ghemotoc de cârpe. În drum spre birou, strănută o dată puternic. Ura răcelile de vară. Erau cele mai rele dintre toate.

Joe Bob Brentwood, înalt de aproape doi metri, stătea în spatele maşinii de patrulă şi-i făcea plinul. Dincolo de el,

cele trei pompe pe care Campion le răsturnase cu o seară în urmă erau aliniate cu grijă, ca nişte soldaţi morţi.

— Salut, Joe Bob! îl întâmpină Hap.

— Salut, Hap, îi răspunse Joe Bob, fixând pompa pe automat şi păşind peste furtun. Ai mare baftă că benzinăria mai există în dimineaţa asta.

— Pe naiba, Stu Redman a văzut că individul se apropie şi-a închis pompele. Totuşi, maşina a scos o groază de scântei.

— Indiferent cum s-a întâmplat, a fost un noroc chior. Ascultă-mă, Hap, n-am venit până aici doar ca să pun benzină.

— Da?

Ochii lui Joe Bob se fixară asupra lui Vic, care stătea în uşa benzinăriei.

— Moşu' a fost aici şi ieri seară?

— Cine? Vic? Mda, vine aici aproape în fiecare seară.

— Poate să-şi ţină gura?

— Bineînţeles. Să ştii că moşu' e de treabă.

Se auzi ţăcănitul sistemului automat. Hap mai îndesă benzină în valoare de vreo douăzeci de cenţi, apoi aşează ciocul la locul lui, pe pompă, şi o opri. Se întoarse la Joe Bob.

— Ei? Care-i problema?

— Păi, să mergem înăuntru. Cred c-ar fi bine să audă şi bătrânu'. Iar dacă ai ocazia, ai putea să-i suni şi pe ăilalţi care au fost aici.

Traversară fâşia de asfalt şi intrară în încăpere.

— Îţi urez bună dimineaţa, domnule sergent, spuse Vic.

Joe Bob îi răspunse printr-un semn din cap.

— Vrei nişte cafea, Joe Bob?

— Cred că nu. Le aruncă priviri întunecate. Chestia e că superiorii mei n-ar fi prea încântaţi să mă ştie aici. Adică sunt convins că nu le-ar conveni deloc. Aşa că atunci când vor veni tipii ăia, să nu le ziceţi că v-am vândut pontul, da?

— Care tipi, domnule sergent? întrebă Vic.

— De la Ministerul Sănătăţii, îl lămuri Joe Bob.

— Isuse, înseamnă că de fapt era chiar holeră, se tângui Vic. Am ştiut eu!

Hap îi privea pe rând pe cei doi.

— Joe Bob?

— Eu habar n-am, îi răspunse acesta, aşezându-se pe unul dintre scaunele Woolco din plastic. Genunchii lui ciolănoşi îi ajunseră până aproape de gât. Scoase un pachet de Chesterfield din buzunarul bluzei şi-şi aprinse o ţigară. Finnegan, medicul legist...

— Un idiot din ăia care se dau mari, spuse Hap cu înverşunare. Ar fi trebuit să vezi cum se mai înfoia pe aici, Joe Bob. Ca un curcan la care i s-a sculat pentru prima dată. Sâsâia după oameni ca să tacă din gură şi alte chestii din astea.

— Ai dreptate, e ca un rahat mare într-o oală de noapte prea mică, se arătă Joe Bob de acord. În orice caz, l-a chemat şi pe doctorul James să se uite la Campion, şi amândoi l-au convocat apoi pe un alt doctor, pe care nu-l cunosc. Pe urmă au sunat la Houston. Şi cam pe la ora 3 dimineaţa au sosit pe aeroportul ăla mic de lângă Braintree.

— Cine?

— Nişte patologi. Trei la număr. Au rămas lângă cadavre până la ora 8. Bănuiesc că le-au făcut autopsii, dar nu am cum să ştiu sigur. După aia au luat legătura cu Centrul Epidemiologic din Atlanta, iar băieţii de acolo vor sosi aici în după-amiaza asta. Dar au mai zis şi că Ministerul Sănătăţii al Statului o să trimită o echipă care să-i vadă pe toţi cei ce se aflau în staţie ieri seară şi pe băieţii care au mers cu unitatea de salvare la Braintree. Nu cunosc exact, dar după părerea mea cred că vor să vă bage în carantină.

— Maica Domnului din Ceruri! spuse Hap înspăimântat.

— Centrul Epidemiologic din Atlanta este de nivel federal, interveni Vic. Credeţi c-ar trimite ei un avion întreg de oameni dac-ar fi vorba doar de holeră?

— Să mă bată Dumnezeu dacă am habar, îi mărturisi Joe Bob. Dar m-am gândit că este dreptul vostru să ştiţi. Din câte am auzit, voi doar aţi vrut să daţi o mână de ajutor.

— Îţi rămânem recunoscători, Joe Bob, îl asigură Hap încet. Dar James şi celălalt doctor ce-au zis?

— Mai nimic. Dar păreau speriaţi. N-am văzut în viaţa mea nişte doctori care să arate mai speriaţi decât ăştia. Dar nu prea mi-a păsat.

Se lăsă o tăcere grea. Joe Bob se duse la automatul pentru băuturi şi-şi luă o sticlă de Fresca. Când săltă dopul, se auzi bolboroseala ce însoţeşte procesul de carbonatare. După ce Joe Bob se aşeză din nou, Hap scoase un şerveţel Kleenex din cutia de lângă casă, îşi şterse nasul, îl împături şi îl puse în buzunarul salopetei lui unsuroase.

— Dar despre Campion ce aţi aflat? se interesă Vic. Aţi dat de vreun fir?

— Cercetările continuă, spuse Joe Bob, cu un vag aer de importanţă. Actul lui de identitate spune că ar fi din San Diego, dar o mulţime de lucrurile din portofelul lui sunt expirate de acum doi sau trei ani. Carnetul de conducere expirat. Avea o carte de credit BankAmericard emisă în 1986, şi ea expirată. Există şi o legitimaţie de-a armatei, aşa că verificăm şi pe linia asta. Căpitanul este de părere că omul nostru, Campion, nu mai locuieşte la San Diego cam de patru ani.

— O fi dezertat? se întrebă Vic.

Scoase o batistă mare, roşie, tuşi şi scuipă în ea.

— Încă nu se cunoaşte. Dar legitimaţia lui de armată expira în 1997, era în haine civile şi familia călătorea împreună cu el, ajunsese la mare distanţă de California; dar mai bine îmi ţin gura.

— Păi, am să iau legătura cu ceilalţi şi am să le spun ce ne-ai zis. Îţi rămân îndatorat.

Joe Bob se ridică în picioare.

— Sigur că da. Numai să nu-mi pomeneşti cumva numele. N-aş vrea să-mi pierd slujba. Prietenii voştri n-au nevoie să

ştie de unde ai aflat ştirea, este?

— Nu, încuviinţară Hap şi Vic într-un glas.

Când Joe Bob ajunse la uşă, Hap îi spuse pe un ton de scuză:

— Benzina costă fix cinci dolari, Joe Bob. Îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi cer banii, însă lucrurile merg aşa cum merg...

— E-n regulă. Joe Bob îi întinse o carte de credit. Oricum, statul plăteşte. Iar eu primesc chitanţa, ca să pot demonstra de ce-am venit aici.

În timp ce scria chitanţa, Hap strănută de două ori.

— Ai grijă ce faci, îl sfătui Joe Bob. Răcelile de vară sunt cele mai nenorocite.

— De parcă n-aş şti şi eu.

Deodată, se auzi vocea lui Vic din spatele lor:

— Poate că nu este răceală.

Se întoarseră spre el. Vic părea speriat.

— Azi-dimineaţă, când m-am sculat, strănutam şi tuşeam de nu se poate, le spuse Vic. Mă durea şi capul. Am luat nişte aspirine şi m-a mai lăsat puţin, dar încă mă simt plin de muci. Nu-i exclus să ne doboare şi pe noi. Boala pe care o avea şi Campion. Din cauza căreia a murit.

Hap rămase cu ochii la el multă vreme, apoi, tocmai când se pregătea să-i expună toate motivele pentru care-şi închipuia el că nu-i posibil, strănută iarăşi.

Joc Bob îi măsură grav pe amândoi.

— Ştii, Hap, poate că n-ar fi rău să închizi staţia. Doar pentru astăzi.

Hap îi aruncă o privire speriată şi încercă să-şi aducă aminte motivele acelea pe care şi le adunase în minte. Nu-i veni nici măcar unul. Memoria nu-i spunea decât că şi el se trezise cu durere de cap şi nasul înfundat. Ei, nu scapă nimeni de câte-o răceală, din când în când. Dar înainte să apară Campion se simţise bine. Foarte bine.

Cei trei copii Hodges aveau şase şi patru ani, respectiv optsprezece luni. Cei doi mai mici dormeau, iar cel mare era în grădina din spate, săpând o groapă. Lila Bruett se afla în salon, urmărind „Tineri şi neliniştiţi” la televizor. Spera ca Sally să nu se întoarcă înainte de sfârşitul serialului. Ralph Hodges îşi cumpărase un televizor color din cele mari când vremurile fuseseră mai bune în Arnette, iar Lila se dădea în vânt după filmele astea de după-amiază, mai ales pe color. Era mare diferenţă, păreau cu mult mai frumoase.

Trase din ţigară, apoi suflă fumul în mai multe reprize, printre spasmele crizei atroce de tuse ce-o cuprinsese. Se duse la bucătărie şi scuipă expectoraţiile ce i se adunaseră în gură. Se sculase cu tusea asta şi toată ziua avusese senzaţia că o gâdilă cineva cu o pană în fundul gâtului.

Se întoarse în salon, nu înainte de a arunca o privire pe fereastră, ca să se asigure că Bert Hodges nu are nicio problemă. Pe ecran apăruse acum o reclamă, două sticle de detergent pentru curăţarea vaselor de toaletă, care dansau între ele. Lila îşi plimbă privirile prin cameră, cu părere de rău că propria ei casă nu arăta la fel de bine. Sally avea pasiunea să asambleze tablouri cu scene biblice din fragmente pictate separat – cu vopselele de ulei puse la dispoziţie de producătorii jocului – şi ordonate apoi conform unei numerotaţii, tablouri care se vedeau peste tot în încăpere, frumos înrămate. Cel mai mult îi plăcea o reprezentare de mari dimensiuni a Cinei cea de taină, atârnată în spatele televizorului; fusese realizată cu şaizeci de vopsele diferite, după o muncă de aproape trei luni de zile, aşa cum îi mărturisise Sally. O adevărată operă de artă.

Tocmai când filmul fusese reluat, Baby Cheryl începu să plângă, ţipătul ei ascuţit şi sfâşietor fiind întrerupt de serii de tuse.

Lila îşi stinse ţigara şi se duse în dormitor. Eva, fetiţa de patru ani, dormea încă profund, dar Cheryl zăcea pe spate la ea în pătuţ, iar obrajii ei căpătaseră o nuanţă purpurie,

nesănătoasă. Se vedea bine că, printre ţipete, este pe cale să se sufoce.

Lila, care nu se speria de o laringită difterică, după ce ambii ei copii fuseseră bolnavi, unul după celălalt, o apucă de călcâie, o ridică şi o bătu zdravăn pe spate. Nu avea idee dacă doctorul Spock recomanda sau nu acest gen de tratament, pentru simplul motiv că nu se ostenise să-l citească. În orice caz, asupra lui Baby Cheryl avu un efect foarte bun. Scoase un orăcăit ca de broască şi scuipă deodată un ghem de flegmă galbenă drept pe podea.

— E mai bine? o întrebă Lila.

— Da, îi răspunse Baby Cheryl, pe cale să adoarmă la loc.

Lila şterse pe jos cu un şerveţel Kleenex. Nu-şi aducea aminte să fi văzut vreodată un bebeluş expectorând o asemenea cantitate dintr-odată.

Se aşează posomorâtă şi se uită mai departe la „Tineri şi neliniştiţi”. Îşi aprinse încă o ţigară, strănutând chiar la primul fum, apoi o cuprinse şi pe ea din nou tusea.

CAPITOLUL 4

Se scursese o oră de la căderea serii.

Starkey stătea singur la o masă lungă, examinând foile subţiri, de culoare galbenă. Conţinutul lor îl aducea la disperare. Îşi servea ţara de treizeci şi şase de ani, de când intrase, speriat ca orice „boboc”, pe porţile Academiei West Point. Câştigase medalii. Stătuse de vorbă cu preşedinţi, le dăduse sfaturile lui, iar câteodată acestea fuseseră urmate. Mai trecuse şi până acum prin momente întunecate, nu puţine la număr, dar o situaţie ca asta...

Era înfricoşat, atât de înfricoşat, încât cu greu îndrăznea să recunoască acest lucru faţă de el însuşi. Era exact spaima aceea care te putea duce la nebunie.

Cedând unui impuls, se ridică în picioare şi se apropie de peretele în care era montat un şir de cinci monitoare de televiziune. Mişcându-se, lovi masa cu genunchiul, una dintre foiţele galbene se desprinse din teanc, descrise leneş o traiectorie sinuoasă în aerul purificat prin mijloace mecanice şi ateriză pe gresie, rămânând pe jumătate în umbra mesei. Cineva care ar fi privit de sus partea luminată ar fi putut citi următoarele:

NECONFIRMAT
PARE SUFICIENT DE
SOI CODIFICAT 848-AB
CAMPION, (W.)SALLY
SCHIMBARE ŞI MUTAŢIE A ANTIGENU
RISCURI DEOSEBITE/MORTALITATE FOARTE RI
PROBABILITATE DE MOLIPSIRE ESTIM
REPETĂM LA 99, 4%.
CENTRUL EPIDEMIOLOGIC ATLANTA
ÎNŢELEGERE. STRICT SECRET.
SE INCLUDE ÎN BLUE FILE.

SFÂRŞIT

P-T-222312A

Starkey apăsă un buton de sub ecranul din mijloc şi imaginea apăru cu bruscheţea aceea mereu surprinzătoare pentru el, posibilă datorită componentelor electronice moderne. Se vedea zona apuseană a deşertului Californiei, cu deschidere spre est. Un tablou dezolant şi în acelaşi timp sinistru, datorită marginilor roşii-purpurii ale formelor filmate în infraroşu.

E chiar acolo, drept înainte, gândi Starkey. Project Blue.

Spaima ameninţa să-l copleşească din nou. Îşi duse mâna în buzunar şi scoase o pilulă albastră. Fiică-sa ar fi numit-o probabil „downer”. Denumirile contează prea puţin; efectele sunt importante. O înghiţi fără apă, iar figura lui dură şi fără riduri se crispă o secundă.

Project Blue.

Se uită către celelalte monitoare stinse, apoi le aprinse pe rând. Numerele 4 şi 5 prezentau imagini din laboratoare. Pe 4, era laboratorul de fizică, pe 5 cel de biologie virală. În acesta din urmă se vedeau o mulţime de cuşti, mai ales pentru cobai, maimuţe rhesus şi câţiva câini. Niciunul dintre animale nu părea să doarmă. În laboratorul de fizică, o mică centrifugă continua să funcţioneze. Starkey îşi exprimase nemulţumirea în legătură cu acest lucru. Nemulţumirea lui profundă. Zbârnâitul vesel al acelei centrifuge ce mergea necontenit contrasta în chip straniu cu trupul inert al doctorului Ezwick, zăcând pe podea, ca o sperietoare de ciori răsturnată de o pală violentă de vânt.

I se explicase că centrifuga era alimentată de acelaşi circuit de curent ca şi luminile, prin urmare, dacă opreau centrifuga, s-ar fi stins şi becurile. Iar camerele de acolo nu erau echipate pentru imagini în infraroşu. Starkey pricepu. Nu era exclus să mai apară şi alţi barosani de la Washington, care să vrea să-l vadă pe laureatul Premiului

Nobel zăcând fără viaţă la o sută douăzeci de metri sub nivelul deşertului şi la un kilometru de acest punct de comandă. Dacă închidem centrifuga, nu-l mai putem vedea pe profesor. Un paradox elementar. Ceea ce fiica lui ar fi denumit „Catch-22”.

Înghiţi încă un calmant şi-şi îndreptă atenţia asupra monitorului numărul 2. Care-i plăcea cel mai puţin dintre toate. Nu-i plăcea bărbatul care se prăbuşise cu faţa în supă. Ce-ai zice dacă ar veni cineva la tine şi ţi-ar spune: *Îţi vei petrece eternitatea cu moaca într-un castron de supă.* E exact ca poanta cu tortul de frişcă: încetează să mai fie amuzantă când ţi se întâmplă chiar ţie.

Monitorul 2 prezenta imaginea cafeteriei din incinta bazei Project Blue. Accidentul se petrecuse aproape simultan cu schimbul echipelor de lucru, când în cafeterie nu era decât puţină lume. Presupunea că pentru oamenii aceia nu avea nicio importanţă unde muriseră, în cafeterie, în propriul dormitor sau în laborator. Totuşi, omul acela cu figura în supă...

Un bărbat şi o femeie în salopete albastre rămăseseră chirciţi lângă automatul pentru dulciuri. Un bărbat în salopetă albă zăcea în apropierea tonomatului Seeburg. La mese se aflau nouă bărbaţi şi paisprezece femei, dintre care unii prăvăliţi, ţinând încă între degetele ţepene cutii de Coca-Cola şi Sprite. Iar la masa a doua, aproape de capătul ei, fusese identificat un anume Frank D. Bruce. Se prăbuşise cu faţa în ceea ce părea a fi o porţie de Campbell’s Chunky Sirloin Soup.

Primul monitor nu arăta decât un ceas digital. Până pe 13 iunie, toate cifrele de pe acel ceas fuseseră verzi. Acum ele erau de un roşu aprins. Şi încremeniseră. Ceasul arăta 13:06:90: 02:37:16.

13 iunie 1990. Două ore, treizeci şi şapte de minute şi şaisprezece secunde, noaptea.

Din spatele lui se auzi un huruit scurt.

Starkey închise monitoarele unul câte unul şi apoi se întoarse. Zări foiţa căzută pe pardoseală şi o puse pe masă, la locul ei.

— Haide.

Era Creighton. Avea un aer grav şi faţa pământie. Îmi aduce alte ştiri proaste, gândi Starkey senin. Cine ştie cine executase un alt plonjon de la mare înălţime drept într-un bol de Chunky Sirloin Soup.

— Salut, Len, zise el calm.

Len Creighton făcu un semn din cap.

— Billy! Acum... Cristoase, nici nu ştiu cum să-ţi spun.

— Cuvânt cu cuvânt mi se pare că ar fi cea mai bună soluţie, oşteanule.

— Bărbaţii aceia, ştii, ăia care s-au ocupat de trupul lui Campion, ei bine, le-au făcut analizele la Atlanta, şi rezultatele sunt proaste.

— Ale tuturor?

— Cinci rezultate sunt sigure. Există şi un caz – numele lui este Stuart Redman – cu analiză negativă, până în momentul de faţă. Din câte ştim însă, şi Campion a rezistat mai mult de cincizeci de ore.

— Dacă n-ar fi fugit Campion..., spuse Starkey. Concluzia este că măsurile de securitate au fost neglijente, Len. Foarte neglijente.

Creighton acceptă critica printr-un gest.

— Mergi mai departe.

— La Arnette s-a declarat carantina. Până în momentul de faţă, am izolat în localitate cel puţin şaisprezece cazuri de gripă A-extra cu schimbare permanentă. Bineînţeles, este vorba numai de cazurile declarate.

— Mediile de informare?

— Deocamdată, nicio problemă, îşi închipuie că e vorba de antrax.

— Altceva?

— Există un caz deosebit de grav. Un poliţist texan dintr-o patrulă, Joseph Robert Brentwood. Vărul lui este

proprietarul staţiei de benzină unde şi-a încheiat Campion fuga. Ieri dimineaţă a trecut pe-acolo, ca să-l anunţe pe Hapscomb de venirea autorităţilor medicale. L-am găsit în urmă cu trei ore, acum se află în drum spre Atlanta. Între timp însă, a apucat să patruleze prin jumătate din estul Texasului. Numai Dumnezeu ştie cu câte persoane a intrat în contact.

— Fir-ar al dracului! zise Starkey, îngrozindu-se şi el de slăbiciunea pronunţată ce i se ghicea în voce şi de furnicătura ce pornise din apropierea unui testicul şi urca spre stomac. 99,4 la sută probabilitate de molipsire, îi trecu prin minte. Cifrele începură să-i danseze nebuneşte prin cap. Ceea ce echivala cu 99,4 la sută mortalitate, deoarece organismul omenesc nu poate să producă anticorpi capabili să stopeze un virus antigen în continuă modificare. Îndată ce organismul reuşeşte să producă anticorpul potrivit, virusul se şi modifică, adoptând o formă puţin diferită. Un vaccin ar fi aproape imposibil de creat, din aceleaşi motive.

99,4 la sută.

— Isuse, spuse el. Asta-i tot?

— Păi...

— Mergi mai departe.

Creighton continuă cu voce moale:

— Hammer a murit, Billy. Sinucidere. S-a împuşcat în ochi, cu pistolul de serviciu. Rapoartele Project Blue se aflau la el pe birou. S-o fi gândit că dacă le lasă acolo nu mai e nevoie de niciun fel de scrisoare de adio.

Starkey închise ochii. Vic Hammer era... fusese... ginerele lui. Cum avea să-i vorbească Cynthiei despre cele întâmplate? Regret nespus, Cindy. Vic s-a aruncat într-un bol cu supă rece. Poftim, ia o pilulă din astea albastre. Ştii, o neghiobie! Cineva a făcut o greşeală cu o cutie. Altcineva a uitat să apese un buton care ar fi închis etanş întreaga bază. O întârziere de doar patruzeci şi ceva de secunde, dar a fost destul. Cutia despre care-ţi spuneam este cunoscută în domeniu sub denumirea de „sniffer”.

Aparatele astea se execută la Portland, Oregon, pe baza Comenzii nr. 164480966 a Ministerului Apărării. De-a lungul a două linii separate, tehnicienele asamblează cutiile, dar procesul tehnologic e gândit astfel încât niciuna dintre fete n-are habar cum arată produsul finit. Poate că una dintre ele tocmai se gândea ce să gătească la cină, iar persoana care trebuia să efectueze controlul de calitate, cum să facă să-şi vândă automobilul. Indiferent cum s-a întâmplat, trebuie să ştii, Cindy, ultima coincidenţă a fost aceea că bărbatul aflat în postul de securitate numărul patru, Campion îl chema, a văzut că cifrele s-au înroşit şi a mai avut timpul să iasă din cameră înainte ca uşile să se închidă şi să se blocheze definitiv. Apoi şi-a luat familia şi-a întins-o. A trecut prin poarta principală cu doar patru minute înainte să se declanşeze sirenele şi să închidem ermetic întreaga bază. Şi nimeni n-a început să-l caute decât aproape o oră mai târziu, deoarece în posturile de securitate nu există monitoare – la un moment dat trebuie să renunţi să-i mai păzeşti pe paznici, altfel toţi oamenii de pe pământ s-ar transforma în nişte afurisiţi de temniceri – şi toată lumea a presupus că el se află înăuntru, aşteptând ca „snifferele” să distingă zonele curate de cele infestate. A avut astfel la dispoziţie suficient timp de fugă, fiind destul de inteligent ca să folosească drumurile secundare, ale fermelor, şi suficient de norocos ca să nu fi ales unul pe care maşina lui să rămână în pană. Apoi, cineva ar fi trebuit să ia o decizie de comandă: să implice sau nu în această afacere poliţia statului, FBI-ul, sau pe amândouă simultan. Respectivul bizon a întors chestiunea pe toate feţele şi, până să se găsească cineva care să decidă că de porcăria asta se va ocupa Cooperativa, imbecilul ăla fericit – fericit şi bolnav – a ajuns până în Texas, iar la urmă, când l-au prins, în sfârşit, nici nu mai era de fapt în stare să fugă; el şi nevastă-sa şi copilul lor, o fetiţă, erau cu toţii puşi la rece într-un prăpădit de orăşel numit Braintree. Braintree, Texas. În orice caz, Cindy, ceea ce vreau să-ţi spun este că

avem de-a face cu un lanţ de coincidenţe absolut incredibile. În toată combinaţia a intrat şi puţină incompetenţă, în chip de sămânţă de noroc – de ghinion, vreau să zic, te rog să mă ierţi – dar cea mai bună caracterizare este că aşa a fost să se întâmple. Soţul tău nu are nicio vină. Dar el era conducătorul proiectului, a constatat că situaţia a început să scape de sub control şi atunci...

— Îţi mulţumesc, Len, spuse el.

— Billy, nu cumva ai dori să...

— Am nevoie doar de zece minute.. Te rog să convoci o şedinţă a Statului-Major peste cincisprezece minute. Dacă s-au culcat, trezeşte-i.

— Am înţeles, domnule.

— Len...

— Da?

— Mă bucur că tu eşti cel de la care am aflat vestea.

— Da, domnule.

Creighton ieşi din cameră. Starkey se uită la ceas, apoi se apropie din nou de şirul de monitoare fixate în perete. Deschise numărul 2, îşi duse mâinile la spate şi cercetă gânditor priveliştea din cafeteria Project Blue.

CAPITOLUL 5

Larry Underwood coti şi descoperi pentru maşina lui, un Datsun Z, un loc de parcare suficient de mare, între un hidrant pentru incendii şi tomberonul cine ştie cui, care se răsturnase în rigolă. În gunoiul din rigolă se întâmpla ceva neplăcut, iar Larry încercă să se convingă că de fapt nu văzuse pisica ţeapănă, şi nici şobolanul care-i rodea burta acoperită cu blană albă. Şobolanul dispăru atât de rapid din lumina farurilor, încât ai fi zis că nici n-a fost acolo. Pisica însă rămase în aceeaşi poziţie. Înseamnă că n-am avut năluciri, gândi el, oprind motorul maşinii. Nu se spunea oare că la Paris există cea mai mare populaţie de şobolani din lume? Din cauza sistemului vechi de canalizare. Dar nici New Yorkul nu stă prea prost în privinţa asta. Iar dacă îşi aducea aminte de tinereţea lui irosită, nu toţi şobolanii din New York mergeau în patru picioare. Dar în definitiv ce naiba stătea aici, parcat în faţa casei ăsteia dărăpănate şi gândindu-se la şobolani?

Cu cinci zile în urmă, la 14 iunie, se găsea în însorita Californie de Sud, raiul toxicomanilor, al religiilor dubioase, al cluburilor de noapte cu dansatoare angajate şi al Disneylandului. În această dimineaţă, la 3.45, ajunsese pe ţărmul celuilalt ocean, plătind taxa pentru traversarea Podului Triborough. Cădea o burniţă mohorâtă. Doar la New York o burniţă de început de vară poate părea atât de neruşinat de morocănoasă. Larry vedea cum stropii se adună pe parbrizul maşinii în lumina primilor zori ce-şi făcuseră apariţia în partea de răsărit a cerului.

Dragul meu New York, m-am întors acasă.

Poate că echipa Yankees juca pe teren propriu. Pe chestia asta, s-ar putea ca drumul să merite. Se ducea cu metroul la Stadium, bea o bere, mânca nişte hotdogs şi se distra urmărindu-i pe Yankees cum îi bat pe-ăia din Boston sau din Cleveland de le sună apa-n cap...

Gândurile lui o luară razna, iar când îşi recăpătară coerenţa, constată că lumina era mult mai puternică. Ceasul de bord arăta 6.05. Aţipise. Acum era clar că şobolanul fusese pe bune. Animalul se întorsese şi-şi săpase o adevărată gaură în măruntaiele pisicii moarte. În stomacul gol al lui Larry se produse o uşoară convulsie. Cochetă cu ideea de a apăsa claxonul, ca să-l sperie şi să-l alunge, dar şirul de case cenuşii şi adormite, cu tomberoanele goale, stând de santinelă, îi impuse un soi de respect.

Se lăsă mai jos în scaunul rotunjit, ca să nu mai fie silit să se uite la şobolanul care-şi lua micul dejun. Nu iau decât o îmbucătură, om bun, apoi mă întorc în reţeaua de metrou. Te duci diseară la Yankee Stadium? Poate ne vom întâlni acolo, prietene. Deşi mă cam îndoiesc c-ai să mă vezi şi tu pe mine.

Faţada clădirii fusese desfigurată cu mesaje criptice şi sinistre, pictate cu sprayul: CHICO 116, ZORRO 93, LITTLE ABIE #1! Pe când era copil, înainte de moartea tatălui lui, aici fusese un cartier liniştit. Doi câini din piatră străjuiseră scările ce urcau spre uşile duble. Cu un an înainte de a porni el spre ţărmul celuilalt ocean, nişte vandali îl distruseseră pe cel din dreapta, de la labele din faţă în sus. Acum dispăruseră amândoi, cu excepţia unei bucăţi a piciorului din spate a câinelui din stânga. Trupul pe care ar fi trebuit să-l sprijine dispăruse cu desăvârşire, fiind probabil folosit drept element decorativ al cuibului cine ştie cărui toxicoman portorican. Poate chiar ZORRO 93 sau LITTLE ABIE #1! îl săltase. Poate că şobolanii îl căraseră în cine ştie ce tunel părăsit al metroului, într-o noapte întunecată. Din informaţiile pe care le deţinea el acum, nu era exclus s-o fi dus undeva şi pe maică-sa. Se gândi c-ar fi fost nimerit să urce treptele şi să se asigure că numele ei se mai afla sub cutia poştală a apartamentului 15, dar era mult prea obosit.

Nu, mai bine stătea aici şi moţăia, cu siguranţa că ultimele resurse de energie ale sistemului lui aveau să rămână în stare de veghe, trezindu-l pe la ora 7. Atunci se va duce să vadă dacă mama lui mai locuia acolo. Poate că ar fi fost mai bine să se fi mutat. În acest caz, poate nu s-ar mai fi încurcat cu meciul. S-ar fi înfundat în Hotelul Biltmore, ar fi dormit trei zile, iar apoi ar fi pornit din nou spre Coasta de Vest. În lumina aceasta, cu burniţa ce nu contenea să cadă, cu picioarele şi capul tremurându-i încă după efortul călătoriei, New Yorkul avea pentru el tot atâta şarm cât o curvă moartă.

Mintea porni din nou să-i hoinărească în voie, trecând de această dată în revistă ultimele nouă săptămâni, încercând să găsească o cheie care să limpezească şi să lămurească următorul mister: cum era posibil să te dai cu capul de pereţi timp de şase ani de zile, să cânţi prin cluburi, să înregistrezi benzi, să participi la tot soiul de concerte, să nu te dai în lături de la nimic, după care să-ţi iasă figura în numai nouă săptămâni. Încercarea de a asimila mintal aşa o chestie i se părea la fel de dificilă ca şi tentativa de a înghiţi clanţa de la uşă. Un răspuns trebuia să existe, gândea el, o explicaţie care să-i permită să alunge ideea nesuferită că toată chestia fusese un moft, un simplu joc al sorţii, asta ca să-l citeze pe Dylan.

Alunecă şi mai adânc în somn, cu braţele încrucişate la piept, în mintea lui răsucindu-se mereu şi mereu aceleaşi lucruri, iar peste toate se aşternea lucrul acela nou, un soi de contrapunct sinistru, ca o notă la graniţa audibilităţii emisă de un sintetizator, percepută într-un mod apăsător, ca o premoniţie: şobolanul care-şi croia drum în cadavrul pisicii, cranţ, cranţ, căutând o bucăţică mai gustoasă. Asta-i legea junglei, băiete, dacă eşti în haită, trebuie să urli ca lupii...

De fapt, totul începuse cu optsprezece luni în urmă. Cânta cu grupul Tattered Remnants într-un club din Berkeley, iar într-o bună zi îl sunase un tip de la Casa

Columbia. Nu unul dintre rechini, ci doar un simplu pălmaş din domeniul discului. Pe Neil Diamond îl bătea gândul să înregistreze una dintre compoziţiile lui Larry, intitulată „Baby, Can You Dig Your Man?”. Diamond îşi pregătea un album cu melodii proprii, incluzând însă şi un vechi succes de-al lui Buddy Holly, „Peggy Sue Got Married” şi, eventual, compoziţia lui Larry Underwood. Problema era dacă el, Larry, ar accepta să vină şi să cânte demonstrativ melodia, pentru ca apoi să participe şi la înregistrări? Diamond dorea şi o a doua chitară acustică, iar melodia îi plăcea foarte mult.

Larry a acceptat.

Sesiunea de înregistrări a durat trei zile. Lucrurile au mers foarte bine. Larry a făcut cunoştinţă cu Neil Diamond, cu Robbie Robertson şi cu Richard Perry. Numele lui a fost menţionat pe coperta interioară a discului şi a fost plătit în conformitate cu normele stabilite de sindicat. Dar „Baby, Can You Dig Your Man?” nu a reuşit să ajungă pe disc. În cea de a doua seară a înregistrărilor, Diamond apăruse cu o compoziţie proprie nouă, care fusese preferată până la urmă.

Apoi, omul acela de la Columbia îi zisese că-i pare rău. Se mai întâmplă. Uite, ştii ceva – ce-ar fi să înregistrezi totuşi demonstraţia, chiar şi-n situaţia asta? Voi vedea dacă se poate face ceva. Prin urmare, Larry a înregistrat melodia, apoi s-a trezit iarăşi pe stradă. La L.A., vremurile erau grele. Mai apăreau mici ocazii de a cânta, însă nu prea des.

În cele din urmă şi-a găsit o slujbă într-un club în care se servea şi masa: acompaniindu-se la chitară, interpreta nişte lălăieli leşinate din categoria „Softly as I Leave You” şi „Moon River”, în timp ce amatorii de muzică – oameni în vârstă – discutau despre afaceri şi băgau în ei mâncare italienească. Îşi scria versurile pe bucăţele de hârtie, fiindcă i se întâmpla să le încurce sau pur şi simplu să le uite şi atunci trebuia să le înlocuiască printr-un „hmmmm-hmmmm, ta-da-hmmmm,” susţinut de chitară, străduindu-

se să arate la fel de suav ca Tony Bennett, când improviza. Dar se simţea ca o gaură. Prin lifturi şi super-magazine devenise penibil de conştient de muzica ce se auzea perpetuu, în surdină.

În sfârşit, cu nouă săptămâni în urmă, absolut din senin, îl sunase tipul de la Columbia. Doreau să-i lanseze înregistrarea pe un disc single. N-ar putea să vină şi să dubleze partea vocală? Desigur, i-a răspuns Larry. Era dispus să facă lucrul acesta. Prin urmare, se dusese în studiourile Columbiei din L.A. Într-o duminică după-amiază, îşi dublase propria-i voce din „Baby, Can You Dig Your Man?” în circa o oră, apoi înregistrase un al doilea cântec, scris pentru Tattered Remnants, intitulat „Pocket Saviour”.

Tipul de la Columbia îl cadorisise cu un cec de cinci sute de dolari şi cu un contract infect, care prevedea mult mai multe obligaţii pentru Larry decât pentru casa de discuri. Îi scuturase mâna lui Larry, îi spusese că se bucură că a intrat în rândurile colaboratorilor firmei, îi răspunsese cu un zâmbet discret, compătimitor, atunci când Larry îl întrebase cum i se va face reclamă discului, după care îşi luase rămas-bun. Era prea târziu ca să mai încaseze cecul, prin urmare Larry se prezentase la Gino’s cu el în buzunar. Către sfârşitul primului grup de cântece, interpretase o versiune „domesticită” a lui „Baby, Can You Dig Your Man?”. Singura persoană care băgase de scamă fusese proprietarul lui Gino’s, care îl sfătuise să rezerve muzica lui de negri pentru echipa care face curăţenie în local.

Acum şapte săptămâni, tipul de la Columbia sunase iarăşi şi îl îndemnase să se ducă să-şi cumpere un exemplar din Billboard. Larry o luase imediat din loc. „Baby, Can You Dig Your Man?” era una dintre cele trei propuneri ale săptămânii în curs. Larry îl sunase şi el pe tipul de la Columbia, iar acesta îl întrebase dacă ar fi dispus să ia masa cu nişte barosani din companie. Pentru a discuta despre un album. Toţi erau încântaţi de single, care începuse să fie difuzat la posturile de radio din Detroit, Philadelphia şi din

Portland, statul Maine. Se vedea limpede, melodia avea mari şanse să prindă. Reuşise să câştige un concurs, organizat seara târziu de unul dintre posturile de muzică soul din Detroit, timp de patru nopţi la rând. Nimeni nu părea să ştie că Larry Underwood este alb.

Se îmbătase în timpul prânzului la care fusese invitat şi de-abia dacă mai simţise gustul somonului. Nimeni nu păruse deranjat de faptul că se afumase. Unul dintre barosani făcuse observaţia că nu l-ar surprinde dacă „Baby, Can You Dig Your Man?" ar primi un Grammy anul viitor. Toate acestea făceau să răsune în urechile lui Larry un adevărat marş glorios. Avea sentimentul că trăieşte un vis şi, în timp ce se întorcea către apartamentul lui, avea convingerea stranie că va fi lovit de un camion, iar visul lui va lua astfel sfârşit. Barosanii de la Columbia îi înmânaseră un alt cec, de această dată în valoare de 2500 de dolari. Ajuns la el acasă, Larry pusese mâna pe telefon şi începuse să sune. Mai întâi îl căutase pe Mort „Gino" Green. Îl informase că trebuia să-şi găsească pe altcineva care să interpreteze „Yellow Bird" în timp ce clienţii înfulecau afurisitele alea de paste făinoase nefierte. Apoi îi sunase pe toţi cei de care reuşise să-şi aducă aminte, inclusiv pe Barry Grieg de la Remnants, după care ieşise din nou în oraş şi se îmbătase criţă.

Acum cinci săptămâni, discul single reuşise să intre în Hot One Hundred, primele o sută de locuri ale topului revistei Billboard. Pe locul al optzeci şi nouălea. Dar lucrurile nu aveau să se oprească aici. Tocmai atunci venise şi primăvara cu adevărat la Los Angeles, iar într-o după-amiază luminoasă şi strălucitoare de mai, când clădirile erau atât de albe şi oceanul atât de albastru, încât aveai senzaţia că ochii ţi-ar putea ieşi din orbite şi s-ar rostogoli ca nişte bile pe obraji, auzi pentru prima oară discul lui la un post de radio. Se afla împreună cu trei sau patru prieteni, prietena lui din acel moment era şi ea de faţă şi se ameţiseră puţin, cu nişte cocaină. Larry tocmai ieşea din

chicinetă şi intra în salon cu un pachet de biscuiţi Toll House când răsună sloganul familiar al postului KLMT – *Nyoooooo… meee-USIC!* Apoi rămăsese ţintuit locului de sunetul propriei sale voci, revărsându-se din boxele Technics:

Ştiu că nu ţi-am zis că vin pe-aici,
Ştiu că tu n-ai ştiut că sunt în oraş
Dar draa-aa-aa-gă spune-mi dacă poate cineva
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept.
Spune-mi, dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

— Doamne, ăsta sunt chiar eu, zisese, scăpând biscuiţii pe podea, apoi căscase gura şi rămăsese ca trăsnit, în timp ce prietenii lui începuseră să-l aplaude.

Acum patru săptămâni, cântecul lui sărise pe locul al şaptezeci şi treilea în topul Billboard. Avea senzaţia din ce în ce mai acută că a fost împins brutal într-unul dintre filmele alea mute, vechi, unde toate se mişcau prea repede. Telefonul zbârnâia tot timpul. Columbia ţipa după album, dorind să profite de succesul de care se bucura discul single. Un nebun de la A&R îl sunase de trei ori într-o singură zi, insistând că discul lui următor trebuia realizat cu muzică de ieri, propunându-i să înregistreze o nouă versiune a succesului „Hang On, Sloopy” al lui McCoys. Monstruos! îi ţipa mereu în ureche imbecilul. E singura cale pe care o poţi urma, Lar! (Nici nu se întâlnise cu gagiul ăsta, iar el nu-i zicea nici măcar Larry, ci Lar.) Va fi un succes monstruos! Monstruos!

În cele din urmă Larry îşi ieşise din fire şi-i spuse „monstrului” că, dac-ar fi pus să aleagă între a înregistra „Hang On, Sloopy” şi a fi legat fedeleş ca să suporte o clismă cu Coca-Cola, ar alege clisma. Apoi îi închisese telefonul.

Odată pus în mişcare însă, trenul nu mai putea fi oprit. I se spunea mereu că discul are şansa să fie cel mai tare din ultimii cinci ani, ceea ce avea darul să-l uluiască. Zeci de agenţi cu voci flămânde îl căutau la telefon. Începuse să ia „uppers” şi i se părea că-şi aude cântecul peste tot. Într-o sâmbătă de dimineaţă îl ascultă la programul Soul Train şi-şi petrecu tot restul zilei încercând să se convingă că da, lucrul acesta se petrecuse cu adevărat.

Se dovedise deodată ca îi este foarte greu să se despartă de Julie, fata cu care se întâlnea de pe vremea reprezentaţiilor de la Gino’s. Ea îi făcuse cunoştinţă cu o grămadă de oameni, dintre care pe foarte puţini îşi dorea cu adevărat să-i întâlnească. Vocea ei începuse să-i amintească de cele ale indivizilor care se ofereau la telefon să-i devină agenţi. Se certase definitiv cu ea după o discuţie lungă, aprigă şi zgomotoasă. Ea-i strigase că în curând o să-i crească un cap atât de mare, încât n-o să mai încapă prin uşa unui studio de înregistrare, că îi datora cinci sute de dolari pentru droguri şi că avea să ajungă curând o căzătură. Îl ameninţase şi cu sinuciderea. Larry se simţise ca după o bătălie îndelungată cu perne, în care acestea ar fi fost umplute cu un gaz otrăvitor şi puturos.

Se apucaseră de album cu trei săptămâni în urmă, iar Larry rezistase cu brio la cea mai mare parte a sugestiilor din categoria „spre binele tău”. Se folosise de întreaga libertate de acţiune pe care i-o lăsa contractul. Îi adunase pe trei dintre membrii din Tattered Remnants – Barry Grieg, Al Spellman şi Johnny McCall – şi pe alţi doi muzicieni cu care lucrase în trecut, Neil Goodman şi Wayne Stukey. Albumul fusese gata în nouă zile, timpul maxim de studio pe care reuşiseră să-l obţină. Columbia se aştepta la un album capabil să reziste în clasamente cam douăzeci de săptămâni, începând cu „Baby, Can You Dig Your Man?” şi încheindu-se cu „Hang On, Sloopy.” Ambiţiile lui Larry erau însă mai mari.

Pe coperta discului era o fotografie a lui Larry într-o cadă de baie din acelea demodate, cu labe de leu, plină de spumă. Pe plăcile de faianţă de deasupra fuseseră scrise, cu rujul unei secretare de la Columbia, următoarele cuvinte: POCKET SAVIOUR şi LARRY UNDERWOOD. Columbia ar fi dorit ca LP-ul să se intituleze Baby, Can You Dig Your Man?, dar Larry se împotrivise cu înverşunare şi, în cele din urmă, se mulţumiseră cu menţiunea CONŢINE HITUL APĂRUT PE SINGLE, făcută pe un colţ al învelişului din ţiplă.

Cu două săptămâni în urmă, discul single urcase pe locul patruzeci şi şapte; tot atunci începuse şi petrecerea. Închiriase o casă pe plaja din Malibu pentru o lună, după care lucrurile intraseră oarecum în ceaţă. Oamenii veneau şi plecau, în număr tot mai mare. Pe câţiva îi ştia, dar marea majoritate erau străini. Îşi aducea aminte că fusese agăţat chiar şi de nişte agenţi, care ţineau morţiş „să-l conducă spre noi culmi ale carierei”. Îşi mai amintea de o tipă pe care o apucase strechea de la droguri şi o pornise goală-puşcă, chirăind, pe plaja albă ca oasele. Îşi amintea cum trăgea cocaină pe nas, alungând-o apoi cu tequila. Îşi amintea că-l scuturaseră zdravăn într-o sâmbătă de dimineaţă, cam acum o săptămână, ca să-l audă pe Kasey Kasem prezentându-i cântecul de debut în „American Top Forty”, ajuns pe locul al treizeci şi şaselea. Îşi mai amintea că luase o mulţime de pastile de barbiturice şi apoi, foarte vag, că se tocmise pentru Datsun cu cecul de patru mii de dolari reprezentând drepturile de autor, care-i venise prin poştă.

Pe urmă se făcuse 13 iunie, acum şase zile, ziua în care Wayne Stukey îi propusese lui Larry să facă împreună o plimbare pe plajă. Nu trecuse de ora 9 dimineaţa, dar sistemul stereo şi cele două televizoare funcţionau în draci; din camera pentru jocuri de la subsol veneau ecourile unei adevărate orgii. Larry stătea pe unul dintre scaunele de curând tapisate din salon, doar în chiloţi şi străduindu-se, cu ochii holbaţi, să înţeleagă nişte benzi desenate din seria

Superboy. Deşi avea sentimentul că este foarte vioi, cuvintele din text nu păreau să aibă vreo legătură între ele. Refuzau să transmită un mesaj oarecare. O lucrare de Wagner tuna din cele patru difuzoare, iar Wayne strigase de trei sau de patru ori ca să se facă înţeles. Apoi Larry îi răspunsese printr-o mişcare afirmativă din cap. Da, era capabil să parcurgă kilometri întregi.

Dar când razele de soare se înfipseră ca nişte ace în cristalinele lui, Larry se răzgândi pe loc. N-are chef să se plimbe. Nu, nu. Ochii lui se transformaseră în lupe, iar lumina solară ce bătea prin ele avea să fie curând suficientă ca să-i aprindă creierii, pe care şi-i simţea uscaţi ca iasca.

Însă Wayne îl prinse hotărât de braţ şi insistă. Coborâră pe plajă şi traversară zona cu nisip cald către porţiunea mai închisă la culoare, de-abia părăsită de ape, iar Larry ajunse la concluzia că fusese totuşi o idee foarte bună. Zgomotul valurilor ce se spărgeau de ţărm avea un efect calmant. Un pescăruş, luptându-se să se înalţe mai sus, rămăsese agăţat pe cerul albastru, ca o stilizare de culoare albă a literei M.

— Haide, îl îndemnă Wayne, trăgându-l de mână.

Larry parcurse toţi acei kilometri pe care se crezuse capabil să-i străbată de la bun început. Cu diferenţa că acum nu se mai simţea câtuşi de puţin în formă. Capul îl durea rău, iar spinarea parcă îi era din sticlă. Globii ochilor îl ardeau, iar rinichii îl dureau surd. Starea de mahmureală pe care ţi-o dau amfetaminele este mai puţin dureroasă decât aceea provocată de alcool, dar nici prea plăcută nu este, la o adică fiind preferabilă o noapte de amor cu Raquel Welch, să zicem. Dar dacă mai lua vreo câteva amfetamine, ieşea din starea asta proastă, care ameninţa să-l pună la pământ. Îşi duse mâna spre buzunar, căutând pastilele, şi îşi dădu seama, abia acum, că nu avea pe el decât nişte izmene care fuseseră curate cu vreo trei zile în urmă.

— Wayne, vreau să mă întorc.

— Hai să mai mergem puţin.

Îşi zise că Wayne îl priveşte cam ciudat, cu un fel de exasperare şi milă.

— Nu, omule, nu vezi că sunt aproape dezbrăcat? Au să mă agaţe pentru expunere indecentă.

— În zona asta de plajă ai putea să-ţi înfăşori sula într-o batistă şi să-ţi laşi ouăle la vedere şi tot nu s-ar lua nimeni de tine pentru indecenţă. Hai să mergem, Larry.

— Sunt obosit, îi răspunse Larry arţăgos.

Începuse să-l cam enerveze Wayne. Considera că nu urmărea acum decât să se răzbune, pentru că Larry reuşise să lanseze un hit, iar el, Wayne, trebuia să se mulţumească doar cu acompanierea la clape a melodiilor de pe noul album. Nu era mare diferenţă între el şi Julie. Toată lumea începuse să-l urască. Îşi scoseseră cuţitele şi se pregăteau să-l facă bucăţi. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi amare.

— Haide, haide, bărbate, repetă Wayne, pornind din nou de-a lungul plajei.

Mai străbătuseră poate încă un kilometru, când cârcei dubli i se puseră lui Larry în ambele pulpe. Ţipă şi se prăbuşi pe nisip.

Era ca şi cum două stilete identice i s-ar fi implântat simultan în carne.

— Cârcei! ţipă el. O, Doamne, ce cârcei!

Wayne se lăsă pe vine lângă el şi-i îndreptă picioarele. Valul de durere sfâşietoare se declanşă din nou şi atunci Wayne se puse la lucru, lovind şi frământând muşchii contorsionaţi. Ţesuturile avide de oxigen începură în sfârşit să se detensioneze.

Larry, care-şi ţinuse până atunci respiraţia, începu să gâfâie.

— Vai, Doamne. Mulţumesc. A fost... foarte rău.

— Sigur că da, spuse Wayne, fără prea multă simpatie. Sunt sigur că te-a durut, Larry. Cum te simţi acum?

— Bine. Dar hai să stăm puţin, ce zici? Apoi ne întoarcem.

— Vreau să discut cu tine. Pe chestia asta a trebuit să te aduc până aici, pentru că doream să fii suficient de treaz ca

să înţelegi ce vreau să-ţi zic.

— Despre ce este vorba, Wayne?

A sosit clipa, îi trecu prin minte. Momentul atacului. Dar ceea ce-i zicea Wayne părea atât de străin de un atac, încât pentru un moment i se păru că se străduieşte iarăşi să priceapă ceva din Superboy; de această dată, îşi spărgea capul cu o propoziţie formată din şase cuvinte.

— Petrecerea trebuie să se sfârşească, Larry.

— Cum?

— Petrecerea. Când te întorci. Dai semnalul de stingere, le împarţi tuturor cheile de la maşini, le mulţumeşti pentru minunatele clipe şi-i dai afară pe uşa din faţă. Trebuie să scapi de ei.

— Nu pot face una ca asta! exclamă Larry şocat.

— Ai face bine să poţi.

— Dar de ce? Petrecerea de-abia se pusese puţin pe picioare!

— Larry, ce avans ai luat tu de la Columbia?

— De ce te interesează? întrebă Larry cu viclenie.

— Nu cumva îţi închipui că vreau să profit de banii tăi, Larry! Gândeşte-te puţin.

Larry se gândi şi constată, spre marea lui încurcătură, că nu exista niciun motiv pentru care Wayne Stukey să dorească să-şi impună punctul de vedere asupra lui. Este adevărat că nu reuşise încă să dea lovitura, pândea cu înfrigurare ceva de lucru, ca majoritatea celor care-l ajutaseră pe Larry să-şi imprime albumul, dar, spre deosebire de aceia, Wayne provenea dintr-o familie cu bani şi era în relaţii bune cu ai lui. Tatăl lui Wayne era proprietarul unei jumătăţi dintr-o firmă de jocuri electronice, clasată printre primele din State, iar familia Stukey poseda o reşedinţă modestă, de dimensiunile unui palat, în Bel Air. Total zăpăcit, Larry înţelese că prosperitatea şi norocul ce dăduseră peste el pe neaşteptate nu erau decât nişte nimicuri comparativ cu ce avea Wayne.

— Nu, cred că nu, recunoscu el morocănos. Te rog să mă scuzi. Dar nu există lepră tupeistă şi vânător de bani de la vest de Las Vegas care să nu fi încercat...

— Deci cât ai primit?

Larry îşi făcu socoteala şi-i răspunse:

— Şapte mii la început. Asta-i tot.

— Şi-ţi plătesc trimestrial drepturile pentru single şi bianual pentru album?

— Întocmai.

Wayne clătină din cap.

— Ticăloşii, ţin banii cât se poate de mult. Vrei o ţigară?

Larry acceptă şi o aprinse, protejând-o cu palmele făcute căuş.

— Ai idee cât te costă petrecerea asta?

— Desigur, răspunse Larry.

— Chiria casei nu a fost mai puţin de o mie.

— Mda, corect.

De fapt, costase o mie două sute, plus cinci sute de dolari garanţie pentru posibile stricăciuni. Plătise garanţia şi jumătate din chiria lunară, în total o mie o sută de dolari, datorând încă şase sute de dolari.

— Iar drogurile cât au fost? se interesă Wayne.

— Păi, fără ele nu se poate. Ar fi ca savarinele fără frişcă...

— A fost marijuana şi cocaină. Haide, spune-mi cât?

— Parc-ai fi un afurisit de procuror, comentă Larry fără chef. Cinci sute şi cinci sute.

— Iar a doua zi nu mai era niciun fir.

— Cum naiba să nu fie? tresări Larry. Măi băiete, am văzut două ceşti chiar înainte de a pleca de-acasă, azi-dimineaţă. Erau destul de goale, e adevărat, dar...

— Nu-ţi aduci aminte de Doză, omule? Vocea lui Wayne coborî deodată câteva note mai jos, imitând neaşteptat de bine vorba tărăgănată şi accentul lui Larry. Pune totul pe nota mea, Dewey. Să nu ducă nimeni lipsă.

Larry îl privea pe Wayne din ce în ce mai îngrozit. Adevărat, îşi aducea aminte de un tip scund şi vânos, cu o frizură deosebită, acum zece sau cincisprezece ani era cunoscută sub denumirea de stilul „vâlvoi”, da, da, un tip scund cu părul „vâlvoi” şi-un tricou pe care se putea citi ISUS VINE ŞI ESTE FOARTE ŞUCĂRIT. Individul părea să aibă cantităţi nelimitate de droguri de cea mai bună calitate. Ba chiar îşi aducea aminte că-i zisese individului ăsta, Dewey Dozǎ, să se îngrijească de cele două ceşti puse la dispoziţia oaspeţilor, să fie mereu pline. Dar asta se petrecuse... păi, se petrecuse acum multe zile.

— O asemenea lovitură n-a mai dat Dewey Dozǎ de cine ştie când, îl asigură Wayne.

— Cam cât îi datorez?

— La marijuana stai destul de bine, pentru că e ieftină. O mie două sute. Cocaina opt mii.

Larry simţi că i se întorc maţele pe dos. Se holbă la Wayne. Încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să mormăie: Nouă mii două sute?

— Inflaţia, domnule, îi explică Wayne. Vrei să asculţi şi restul?

Deşi nu-i ardea să audă şi restul, Larry aprobă din cap.

— La etaj exista un televizor color. Cineva l-a făcut zob cu un scaun. Reparaţia va costa, probabil, cam trei sute de dolari. Lambriurile din lemn de la parter sunt distruse. Patru sute. Dacă ai noroc. Fereastra gen vitraliu dinspre plajă s-a spart alaltăieri. Trei sute. Covorul din salon este total compromis – arsuri cu ţigara, bere, whisky. Patru sute. Am sunat şi la magazinul de băuturi şi sunt şi ei la fel de mulţumiţi de vânzare ca şi Dozǎ. Şase sute.

— Şase sute pentru băutură? şopti Larry.

Spaima îl prinse în ghearele ei rău de tot.

— Poţi să zici mersi că majoritatea s-au umflat doar cu bere şi cu vin. Mai ai o notă de plată de patru sute de dolari la băcănie, în cea mai mare parte pentru pizza, cartofi prăjiţi, sendvişuri şi alte bunătăţi. Dar partea cea mai

proastă este zgomotul. Caraliii vor sosi curând. *Les flics*. Tulburarea liniştii publice. Şi mai sunt printre oaspeţi şi vreo patru sau cinci de categorie grea, care se dau în vânt după heroină. În casă există vreo patru sau cinci uncii de praf maroniu, din Mexic.

— Şi tot eu trebuie să plătesc? se interesă Larry răguşit.

— Nu. Dozã nu se încurcă şi cu heroină. Articolul ăsta intră în sfera de acţiune a Mafiei, iar lui Dozã nu-i place să poarte cizme de cowboy făcute din ciment. Dar dacă poliţia face o razie, poţi să fii sigur că distracţia asta va fi trecută tot în contul tău.

— Dar eu n-am ştiut...

— Eşti un copil inocent, da.

— Dar...

— Totalul pe care îl datorezi pentru micul tărăboi se ridică la peste douăsprezece mii de dolari, îi spuse Wayne. Pe urmă te-ai dus şi ţi-ai ales maşinuţa aceea... Câţi bani ai dat pe loc?

— Două mii cinci sute, răspunse Larry copleşit, simţind că-i vine să plângă.

— Deci ce ţi-a mai rămas până primeşti următorul cec de drepturi? Câteva mii?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Larry cu jumătate de gură, incapabil să-i mărturisească lui Wayne că nu mai avea decât vreo opt sute, jumătate în bani gheaţă, jumătate în cecuri.

— Larry, te rog să mă asculţi atent, pentru că nu meriţi să ţi se spună de două ori. Aici se pune întotdeauna la cale câte-o petrecere. În locul ăsta nu există decât două constante: amăgirea perpetuă şi petrecerea perpetuă. Cum prind de veste, vin în fugă, ca nişte păsări care ciugulesc bărzăuni pe spinarea unui hipopotam. Acum au năpădit aici. Scutură-i de pe spatele tău şi spune-le să se ducă unde-or vedea cu ochii.

Larry se gândi la nenumăraţii oaspeţi de la el din casă. În momentul de faţă, cunoştea cel mult pe unul din trei. Gândul că trebuia să le spună tuturor acestor necunoscuţi

să plece îl făcea să se blocheze încă de pe acum. Avea să-şi piardă consideraţia de care se bucura în ochii lor. Dar peste acest gând se suprapuse imaginea lui Dewey Dozăumplând iarăşi cu drog vasele puse la dispoziţia oaspeţilor, scoţând apoi un carneţel din buzunarul de la spate şi trecând totul în contul său. Cu părul ăla vâlvoi şi cu tricoul modern...

Wayne îl măsura calm, în timp ce Larry se frământa între cei doi poli ai dilemei.

— Domnule, am să fiu în ochii lor ultima găoază, zise Larry în cele din urmă, dispreţuindu-se profund pentru cuvintele ce-i trădau slăbiciunea şi nervozitatea, chiar în momentul în care le pronunţa.

— Mda, au să te facă în fel şi chip. Au să te acuze că ţi s-a urcat la cap şi că te porţi ca la Hollywood. Or să-ţi împuie capul. Că-i uiţi pe vechii prieteni. Numai că niciunul dintre ei nu-ţi este prieten, Larry. Prietenii tăi s-au prins ce se întâmplă încă de acum trei zile şi s-au cărat. Nu e nicio distracţie să vezi cum un amic de-al tău, să zicem, s-a pişat pe el şi nici măcar nu-şi dă seama.

— Atunci de ce-mi mai spui? exclamă Larry, înfuriat deodată.

Supărarea i se trăgea din faptul că înţelesese adevărul şocant că toţi prietenii lui adevăraţi îşi luaseră zborul, iar toate scuzele lor păreau subţiri acum, când privea retrospectiv. Barry Grieg îl luase deoparte şi încercase să discute cu el, dar Larry se afla într-o cu totul altă lume şi nu-i răspunsese decât prin gesturi vagi şi zâmbind blând. Se întreba dacă şi Barry ar fi avut intenţia să-l scuture în acelaşi fel. Gândul acesta îi dădea un sentiment de jenă şi-l enerva.

— De ce-mi mai spui? repetă el. Mi se pare că de fapt nu prea-ţi place de mine.

— Nu... dar nici nu-mi displaci, poţi să mă crezi. Mai mult de atât nu ţi-aş zice. Aş fi putut să te las s-o iei peste bot pentru chestia asta. O dată ţi-ar fi fost suficient.

— Ce vrei să spui?

— Ai să-i dai afară din casă. Pentru că în tine există o vână puternică. Ceva care-i face pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi muşcat dintr-o foiţă de staniol. Ai în tine tot ceea ce este necesar pentru succes. Ai să faci o carieră frumuşică. Muzică pop nici prea-prea nici foarte-foarte, de care nimeni nu-şi va mai aduce aminte peste cinci ani. Liceenii care se dau în vânt după muzică din asta au să colecţioneze discurile tale. Ai să te umpli de bani.

Larry îşi strânse pumnii. Ar fi avut o plăcere nebună să-i tragă una în moaca lui calmă. Wayne îi arunca nişte lucruri care-l făceau să se simtă ca un căcat de câine lângă un semafor.

— Du-te la ei şi fă-le vânt, îl sfătui Wayne cu blândeţe. După care suie-te în maşină şi pleacă. Unde vezi cu ochii, băiete. Şi nu te arăta până ce nu ştii că trebuie să-ţi vină următorul cec cu drepturi de autor.

— Dar Dewey...

— Găsesc eu pe cineva care să discute cu Dewey. E plăcerea mea să te-ajut. Individul îi va spune lui Dewey să aştepte cuminţel până ce-şi primeşte bănuţii, iar Dewey va fi încântat să poată face un serviciu de genul ăsta.

Făcu o pauză, urmărind cu privirea doi copii, în costume de baie viu colorate, fugind de-a lungul plajei. Un câine alerga alături de ei, lătrând tare şi vesel către cerul albastru.

Larry se forţă să se ridice în picioare şi să-i mulţumească. Briza oceanului îl făcea conştient de ţinuta lui neadecvată. Cuvântul îi ieşi din gură ca o cărămidă.

— Trebuie să te retragi într-un loc oarecare şi să te aduni, îi spuse Wayne, ridicându-se la rândul lui în picioare şi privind tot în direcţia copiilor. Ai o groază de lucruri la care trebuie să te gândeşti neapărat. La impresar, la turneu, la contractul pe care-l închei după ce dai lovitura cu Pocket Saviour. Consider că va fi un succes, ţinând cont de ritmul ăla bine pus la punct. Dacă îţi îngădui un răgaz

suficient, ai să ţi le pui pe toate în ordine. Băieţii ca tine se descurcă întotdeauna.

Băieţii ca tine se descurcă întotdeauna.

Băieţii ca mine se descurcă întotdeauna.

Băieţii ca...

Cineva îi bătea cu degetul în geam.

Larry tresări, apoi se îndreptă. Un junghi dureros îl săgetă prin gât şi se înfioră din cauza senzaţiei că în locul acela carnea fusese strivită şi murise. Nu aţipise, adormise în toată regula. Retrăind cele petrecute în California. Dar aici şi acum era învăluit în lumina cenuşie a New Yorkului, iar bătaia se auzi iarăşi.

Îşi întoarse capul cu precauţie, înfruntând durerea, şi-o văzu pe mama lui – purtând o eşarfă în chip de legătură pentru păr – cercetând interiorul maşinii.

Pentru o clipă, rămaseră cu privirile aţintite unul asupra celuilalt prin geamul maşinii, iar Larry avu senzaţia curioasă că e în pielea goală, un animal la care te uiţi într-o grădină zoologică. În cele din urmă reuşi să zâmbească şi coborî geamul.

— Mamă!

— Am ştiut că eşti tu, îi vorbi ea pe un ton ciudat de egal. Ia dă-te jos din maşină, ca să văd cum arăţi stând în picioare.

De la brâu în jos era total amorţit; deschise uşa şi coborî cu greu, chinuit de mii de ace şi cuie în călcâie. Nu se aşteptase s-o întâlnească într-un asemenea moment, fiind total nepregătit şi vulnerabil. Se simţea ca o santinelă prinsă dormind în post. Nu ştia de ce, însă se aşteptase ca maică-sa să fie mai mică, mai puţin sigură pe sine, dar, ca prin minune, anii ce trecuseră şi care pe el îl maturizaseră nu lăsaseră urme şi asupra ei.

Şi felul în care dăduse peste el era straniu. Când avea zece ani, îl trezea în dimineţile de sâmbătă bătând cu un deget la uşa închisă a dormitorului, atunci când considera că a dormit destul. Iar acum, după paisprezece ani, îl

trezise în acelaşi fel, după ce-l găsise dormind în maşina lui cea nouă ca un puşti obosit, care şi-a pus în gând să stea treaz toată noaptea şi-a fost surprins de Moş Ene în această poziţie nedemnă.

Iar acum stătea înaintea ei, cu părul nepieptănat şi cu un zâmbet vag, prostesc, pe figură. Acele şi cuiele încă îşi făceau de cap, săgetându-l şi făcându-l să-şi treacă greutatea de pe un picior pe celălalt. Îşi aminti că ea îl întreba întotdeauna dacă simte nevoia să meargă la toaletă, atunci când se bălăbănea aşa; se fixă pe picioare şi lăsă acele să-şi facă mendrele cum doreau.

— Bună, mamă, spuse el.

Ea îl privea fără să zică nimic şi, pe neaşteptate, în inima lui îşi făcu loc o spaimă, ca o pasăre rău-prevestitoare întorcându-se la cuibul de mult părăsit. Era teama ca nu cumva să se întoarcă de la el, să-l respingă, să-i arate spatele hainei ei ieftine, să-l părăsească şi să dispară pur şi simplu după colţ, în direcţia metroului.

Dar o auzi oftând, în felul în care oftează un bărbat înainte de a ridica o povară. Iar atunci când îi vorbi, vocea ei era atât de plăcută, în modul cel mai natural, blând – şi corect —, încât prima impresie se şterse cu totul.

— Bună, Larry, spuse ea. Haide sus. Am ştiut că eşti tu de cum m-am uitat pe fereastră. Am şi sunat la serviciu şi-am anunţat că nu mă simt bine. Am să-mi iau un mic concediu de boală.

Femeia o luă înainte, spre scările străjuite odinioară de cei doi câini din piatră. El o ajunse din urmă, strâmbându-se din cauza junghiurilor pe care le simţea la fiecare pas.

— Mamă?

Ea se întoarse şi atunci el o îmbrăţişă. Peste obrazul ei trecu o umbră de teamă, ca şi cum s-ar fi aşteptat nu s-o îmbrăţişeze, ci să-i dea în cap. Apoi umbra aceea se şterse, ea îi primi îmbrăţişarea, strângându-l la rându-i în braţe. Parfumul hainelor ei îl pătrunse, stârnindu-i o nostalgie neaşteptată, pătimaşă, dulce şi amară. O clipă, crezu că va

izbucni în lacrimi, ferm convins că şi ei i se va întâmpla acelaşi lucru; era un Moment Emoţionant. Pe deasupra umărului ei gârbovit vedea pisica moartă, ieşind pe jumătate din pubelă. Când se desprinseră din îmbrăţişare, constată că ochii ei rămăseseră uscaţi.

— Haide, am să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Ai condus toată noaptea?

— Da, răspunse el cu vocea uşor răguşită de emoţie.

— Bine, să mergem. Liftul e stricat, dar n-avem de urcat decât două etaje. E mai rău pentru sărmana doamnă Halsey, cu artrita ei. Ea stă la cinci. Nu uita să te ştergi pe picioare. Dacă bagi mizerie în casă, domnul Freedman mă ia imediat în primire. Aş putea să jur că Goshen e-n stare să miroasă murdăria. Murdăria este duşmanul lui, asta e. Eşti în stare să mănânci trei ouă? Îţi fac şi pâine prăjită, dacă nu te deranjează pâinea neagră.

O urmă, privind puţin prosteşte spre locul unde stătuseră câinii din piatră, încercând să se convingă că dispăruseră cu adevărat, că nu-şi pierduse deodată vreo cincizeci de centimetri din înălţime, că anii optzeci nu dispăruseră undeva, în neant. Femeia deschise uşile şi intrară. Până şi cotloanele întunecate şi mirosul de mâncare erau aceleaşi.

Alice Underwood îi pregăti trei ouă, şuncă, pâine prăjită, suc de portocale şi cafea. Când ajunse la cafea, îşi aprinse o ţigară şi-şi trase scaunul ceva mai departe de masă. Maică-sa aruncă ţigării o privire dezaprobatoare, dar nu spuse nimic. Chestia asta îi restabili – e drept, doar în mică parte – încrederea. Ea se pricepuse întotdeauna să aştepte momentul cel mai potrivit.

Femeia puse tigăiţa prevăzută cu picioare, ca un păianjen, în apa cenuşie, iar fierul fierbinte stârni un sâsâit în apa murdară, de la vase. Nu se schimbase prea mult, se gândi Larry. Mai îmbătrânise puţin – trebuia să aibă cam cincizeci şi unu de ani – şi era ceva mai încărunţită, dar în părul strâns cu îndemânare sub eşarfă rămăseseră suficiente fire negre. Purta o rochie simplă, de culoare

cenuşie, probabil haina ei de lucru. Pieptul mare îi tălăzuia din corsajul rochiei – poate ceva mai opulent acum decât îşi aducea el aminte. Mamă, spune-mi adevărul, nu cumva ţi-a mai crescut pieptul? Asta să fie schimbarea fundamentală?

Scutură scrumul în farfurioara ceştii de cafea; ea i-o smulse imediat şi-i aduse o scrumieră pe care-o păstra întotdeauna în dulap. Farfurioara se mânjise cu cafea şi i se păruse cel mai normal lucru să arunce scrumul în ea. Scrumiera, în schimb, era curată, impecabilă, încât simţi o uşoară mustrare că trebuie s-o folosească. Maică-sa era în stare să pândească momentul potrivit şi să-ţi întindă atunci tot felul de curse mici până ce, învăluit, începeai să spui prostii.

— Deci te-ai întors, zise Alice, luând un burete Brillo de pe ceea ce fusese suportul unei plăcinte Table Talk şi începând să frece tigaia. Ce vânt te aduce?

Păi, cum să-ţi zic, mămico, îi răspunse el în gând, un prieten de-al meu mi-a ţinut o lecţie despre viaţă – găozarii bântuie în haite, şi de data asta au pus ochii pe mine. Nu ştiu dacă prieten este cel mai potrivit cuvânt în cazul lui. Din punct de vedere muzical, mă respectă cam tot atât cât îi apreciez eu pe-ăia cu guma de mestecat, The 1910 Fruitgum Company. Dar el este cel care m-a convins să-mi văd de drum... şi nu cumva Robert Frost era cel care spunea că acasă este locul unde trebuie să fii primit, atunci când baţi la uşă?

— Cred că mi s-a făcut dor de tine, mamă, declară el cu voce tare.

— De-aia îmi scrii aşa de des? pufni ea.

— Scrisorile nu sunt punctul meu forte.

Îşi ridica încet ţigara, trăgea din ea şi o lăsa din nou în jos. Inelele de fum se desprindeau alene din vârf, apoi se risipeau.

— Mai spune o data.

— Scrisorile nu sunt punctul meu forte, se conformă el, zâmbind.

— În schimb ştii să fii obraznic cu maică-ta. Nu te-ai schimbat deloc.

— Scuză-mă. Tu ce-ai mai făcut, mamă?

Femeia puse tigaia pe suport, la uscat, trase dopul chiuvetei şi-şi clăti dantela de săpun de pe mâinile înroşite.

— Nu foarte rău, îi răspunse ea, venind la masă şi aşezându-se. Mă mai doare spatele, dar am pilulele mele care mă ajută. Mă descurc.

— N-ai mai avut nicio criză de când am plecat?

— O, doar o dată. Dar doctorul Holmes s-a ocupat de mine.

— Mamă, tipii ăştia care încearcă să-ţi îndrepte coloana sunt nişte...

Nişte simpli şarlatani. Preferă să-şi muşte limba.

— Ce sunt?

Ridică încurcat din umeri, în timp ce ea-i zâmbea strâmb.

— În definitiv, eşti liberă, albă şi-ai împlinit douăzeci şi unu de ani. Dacă tu consideri că te-ajută, e-n regulă.

Femeia oftă şi scoase din buzunarul rochiei un tub de drajeuri Life Savers cu fructe.

— Am mult peste douăzeci şi unu de ani. Şi-mi simt anii. Vrei şi tu o bomboană?

El clătină din cap, refuzând-o, iar ea-şi vârî atunci în gură drajeul pregătit pentru el.

— Nu eşti decât o fetiţă, o tachină el linguşitor, ca pe vremuri. Stilul acesta îi făcuse întotdeauna mare plăcere, însă de această dată nu reuşi să-i smulgă decât umbra unui zâmbet. A apărut vreun bărbat nou în viaţa ta?

— Mai mulţi. Şi tu?

— Nu, răspunse el serios. Bărbaţi n-au apărut. Mai multe fete, este adevărat, însă bărbaţi, nu.

Sperase să o facă să râdă, dar se alese încă o dată cu acea stafie de zâmbet. Am tulburat-o, se gândi el. Asta s-a întâmplat. Nu ştie ce caut eu aici. Dacă stau să mă gândesc, de trei ani încoace, nici nu se mai aştepta să apar. Nu-şi dorea decât să nu mai calc pe-aici.

— Nu te-ai schimbat câtuşi de puţin. Nu poţi să vorbeşti şi tu serios. Eşti logodit? Ai o prietenă stabilă?

— Mă descurc şi eu cum pot, mamă.

— Aşa ai făcut întotdeauna. Cel puţin n-ai venit niciodată acasă cu vestea că ai cunoscut o tânără foarte simpatică, de religie catolică şi că vă gândiţi la o familie. Asta recunosc... Fie c-ai fost extraordinar de atent, fie foarte norocos, fie foarte politicos.

Se strădui să-şi păstreze o expresie impenetrabilă. Era pentru prima oară când discuta cu el o chestiune legată, direct sau indirect, de sex.

— Oricum, mai ai multe de învăţat, continuă Alice. Se zice că burlacii se distrează nemaipomenit. Nici vorbă. Pur şi simplu îmbătrâneşti şi te acreşti şi te înrăieşti, ca domnul Freeman. Stă în apartamentul de la parter şi pândeşte toată ziua de la fereastră, doar-doar o sufla o pală de vânt mai puternic.

Larry mormăi ceva nedesluşit.

— Am auzit cântecul tău la radio. Le zic oamenilor, ăsta-i fiul meu. Este Larry. Cei mai mulţi nu vor să mă creadă.

— M-ai ascultat?

Se întrebă de ce nu-i spusese lucrul acesta de la bun început, în loc să flecărească despre tot soiul de prostii.

— Sigur că da, dau tot timpul melodia pe postul acela de muzică rock and roll pe care-l ascultă tinerele fete, WROK.

— Şi-ţi place?

— Atât cât îmi poate plăcea genul ăsta de muzică. Îl aţinti cu o privire fermă şi fixă. Cred că anumite fragmente sună foarte sugestiv. A dezmăţ.

Se surprinse târşindu-şi picioarele şi-şi impuse să înceteze.

— De fapt, intenţia ar fi să sune... pasional, mamă. Asta-i tot.

Obrajii i se aprinseseră. Nu-i trecuse prin minte că va avea vreodată ocazia să discute despre amor şi pasiune cu maică-sa, la ea în bucătărie.

— Pasiunea îşi are locul în dormitor, îi răspunse ea scurt, închizând astfel posibilitatea oricărei discuţii estetice despre discul lui de succes. Pe urmă, ai făcut ceva cu vocea. Sună de parc-ai fi negru.

— Acum? se interesă el amuzat.

— Nu, la radio.

— Păi moare lumea după muzica dă negri, pronunţă Larry cu voce profundă, ca a lui Bill Withers.

— Chiar aşa, confirmă ea. Când eram mică, consideram că Frank Sinatra e îndrăzneţ. Dar acum există rap. Ei îi zic rap. Dar eu numesc asta urlat. Îl măsură mustrător. Cel puţin, pe discul tău nu se aud urlete.

— Obţin nişte drepturi de autor, începu el. Un anume procent din fiecare disc vândut. Cu alte cuvinte, dacă...

— Ei, ia lasă, îl întrerupse ea, făcând un semn a lehamite. N-am reuşit să trec niciun examen de matematică. Ţi-au plătit deja banii, sau ţi-ai luat maşinuţa aia pe datorie?

— Nu mi-au dat prea mulţi bani, zise el, ajungând până la limita minciunii, fără să facă însă şi pasul decisiv. Pentru maşină am plătit un avans. Restul voi plăti în rate.

— Împrumut în condiţii avantajoase, spuse ea cu durere în glas. Aşa a ajuns şi bietul taică-tu la faliment. Medicul a zis că a murit de atac de cord, dar nu asta a fost cauza. Inima lui s-a frânt. Tatăl tău s-a dus în mormânt din cauza împrumutului în condiţii avantajoase.

Ăsta era un rap vechi, iar Larry nu-i acordă nicio atenţie, având însă grijă să dea din cap la momentele potrivite. Tatăl lui fusese proprietarul unei galanterii bărbăteşti. Un magazin al reţelei Robert Hall se deschisese în apropiere, iar un an mai târziu afacerea lui ajunsese pe drojdie. Spre consolare, se refugiase în mâncare, îngrăşându-se cu vreo cincizeci de kilograme în trei ani. Căzuse fulgerat în micul restaurant din colţ, când Larry avea nouă ani, cu un sendviş cu chiftele pe jumătate mâncat pe farfuria de dinaintea lui. La priveghi, când sora ei încercase să aducă alinare unei fiinţe care, se vedea prea bine, nu avea nevoie de aşa ceva,

Alice Underwood spusese că s-ar fi putut şi mai rău de-atât. Ar fi putut să fie băutura, adăugase ea, privind ţintă peste umărul soră-sii, către cumnatul ei.

Alice continuase să-l crească pe Larry fără ajutorul nimănui, amărându-i viaţa cu proverbe şi prejudecăţi până când el plecase de acasă. Ultima replică pe care i-o aruncase, înainte de a pleca împreună cu Rudy Schwartz în vechiul Ford al acestuia, fusese că au aziluri pentru săraci şi-n California. Da, domnule, asta-i maică-mea.

— Vrei să rămâi aici, Larry? se interesă ea cu blândeţe.

— Ai avea ceva împotrivă? replică el, surprins.

— Spaţiu există. Patul pliant se mai află încă în camera din spate. Am pus la păstrare nişte lucruri acolo, dar ai putea să muţi nişte cutii, ca să-ţi faci loc.

— Foarte bine, spuse el încet. Dacă eşti sigură că n-ai nimic împotrivă. Nu rămân decât câteva săptămâni. Aş vrea să mă-ntâlnesc cu vechii mei prieteni. Mark... Galen... David... Chris... băieţii aceia.

Alice se ridică în picioare, se duse la fereastră şi-o trase cu greu în sus.

— Eşti binevenit să stai cât timp doreşti, Larry. Chiar dacă, poate, nu mă pricep prea bine să aleg cuvintele cele mai potrivite, mă bucur să te văd. Nu ne-am luat rămas-bun cum se cuvine. Au existat şi cuvinte mai grele. Se întoarse spre el, iar în trăsăturile ei se putea citi severitatea, dar şi o dragoste neliniştită şi teribilă. În ceea ce mă priveşte, le regret. Nu le-am zis decât pentru că te iubesc. N-am ştiut niciodată cum să-mi exprim sentimentele, aşa că mi le-am mărturisit în alte feluri.

— Foarte bine, spuse el căutând în jos, spre masă. Roşeaţa i se întorsese în obraji. O simţea prea bine. Uite ce e, am să contribui şi eu la cheltuieli.

— Poţi să contribui, dacă vrei. Dar dacă nu vrei, nu este nevoie. Eu muncesc. Foarte mulţi nu fac asta. Iar tu tot fiul meu rămâi.

Îi veni în minte cadavrul pisicii, ieşit pe jumătate din tomberon, şi apoi se gândi la Dewey Dozã, cum umplea zâmbind ceştile cu prafurile puse la dispoziţia oaspeţilor săi; pe neaşteptate, izbucni în plâns. Îşi vedea mâinile dublu, din cauza peliculei de lacrimi, şi se gândi că această parte a scenei ar fi trebuit să fie interpretată de ea, nu de el – nimic nu ieşise cum s-ar fi aşteptat, absolut nimic. În ultimă instanţă, se vedea silit să constate că ea se schimbase. Şi el se schimbase, însă nu în sensul pe care şi-l imaginase. Se petrecuse o inversare absolut nenaturală: ea crescuse şi mai mult, iar el se micşorase. Nu se întorsese acasă, la ea, pentru că trebuia neapărat să se ducă undeva. Se întorsese acasă pentru că se temea şi pentru că avea nevoie de maică-sa.

Alice stătea în picioare lângă fereastra deschisă şi-l cerceta atent. Perdelele albe fluturau în briza umedă, umbrindu-i faţa; nu o ascundeau de tot, ci-i dădeau doar un aspect fantomatic. Prin fereastră pătrundea zgomotul traficului. Scoase o batistă din corsajul rochiei, se apropie de masă şi o depuse într-una dintre mâinile lui fremătătoare. Ghicea duritatea din sufletul lui Larry. Ar fi putut să-l taxeze folosindu-se de acest pretext, însă la ce bun? Tatăl lui fusese un om moale, iar în străfundul inimii ei, Alice ştia că tocmai din cauza asta ajunsese în mormânt înainte de vreme; Max Underwood se lăsase doborât de datoriile morale pe care considera că trebuie să le plătească celor din jur, şi nu de cele băneşti. Iar cu unda aceea de duritate ce era de făcut? Cui ar fi trebuit Larry să-i mulţumească? Sau pe cine putea acuza?

Lacrimile nu puteau modifica duritatea din caracterul lui nici atât cât este în stare o furtună de vară să schimbe forma unei stânci. Asprimea nu putea decât să-i folosească – Alice ştia prea bine acest lucru, ca orice femeie nevoită să-şi crească singură copilul într-un oraş căruia îi păsa prea puţin de mame şi cu atât mai puţin de copiii lor —, dar deocamdată Larry nu descoperise cum. Era cu adevărat

ceea ce afirmase ea de la bun început: acelaşi Larry, neschimbat, de când îl ştia. Care mergea înainte orbeşte, fără să se gândească, vârându-i pe cei din jur – ca şi pe el însuşi – în bucluc, iar când treaba se îngroşa prea rău, recurgea la duritate ca să scape cu faţa curată. Şi ceilalţi? Îi lăsa să se descurce sau să se înece singuri, după cum se pricepeau. Stânca era dură, iar firea lui suficient de aspră, dar se folosea încă de această calitate în scopuri distructive. Citea acest lucru cât se poate de limpede în privirile lui, în fiecare atitudine pe care o adopta... până şi-n felul în care îşi ţinea cuiul acela de sicriu şi urmărea inelele de fum. Însă niciodată nu se apucase să şlefuiască roca dură ca s-o transforme într-o lamă cu care să-i sfârtece pe cei din jur, ceea ce era o notă bună, dar atunci când se afla la ananghie recurgea la ea exact ca un copil – o rotea în jur ca pe o bâtă, croindu-şi cale de scăpare din curse pe care şi le întinsese singur. Odată, îşi spusese în sinea ei că Larry se va schimba. Iar dacă-şi pusese asta în minte, nu se îndoia că se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu.

Dar înaintea ei nu se mai afla un băieţel, ci un bărbat matur, şi Alice se temea că zilele prielnice schimbării – acea schimbare profundă şi esenţială, pe care pastorul o denumea a sufletului şi nu a inimii – trecuseră deja. Exista în Larry ceva anume care aducea aminte de scârţâitul neplăcut al cretei pe suprafaţa tablei. În străfundul său nu exista însă decât Larry. Era singurul care avea voie să pătrundă în sanctuarul propriei sale inimi. Îl iubea.

Alice se mai gândea că în Larry există şi bunătate, o mare bunătate. Comoara exista înlăuntrul lui, dar ca să iasă la iveală era nevoie de cel puţin o catastrofă. Iar acum nu se întâmpla nicio catastrofă; fiul ei vărsa câteva lacrimi, atât.

— Eşti obosit, îl consolă ea. Spală-te. Am să mut eu cutiile, apoi te poţi culca. Cred c-am să mă duc totuşi la lucru.

Femeia se duse în micul hol de acces spre camera din spate, fostul lui dormitor; Larry o auzi icnind şi mutând

cutiile din loc. Se şterse încet la ochi. Pe fereastră pătrundea zgomotul traficului. Încercă să-şi aducă aminte de când nu mai plânsese de faţă cu maică-sa. Îi veni din nou în minte pisica moartă. Maică-sa avea dreptate. Era obosit. Nu mai fusese niciodată aşa de obosit. Se culcă şi dormi aproape optsprezece ore.

CAPITOLUL 6

Aproape de apusul soarelui, Frannie ieşi în grădina din spatele casei, unde tatăl ei plivea cu migală mazărea şi fasolea. Ea era un copil făcut târziu. Acum tatăl ei avea peste şaizeci de ani, iar părul alb îi ieşea de sub şapca de baseball de care nu se despărţea niciodată. Maică-sa se dusese la Portland să-şi cumpere nişte mănuşi albe. Cea mai bună prietenă a lui Fran din copilărie, Amy Lauder, avea nuntă la începutul lunii viitoare.

Rămase câteva clipe tăcută în spatele părintelui ei, cu sufletul plin de iubire faţă de el. În acest moment al zilei, lumina avea o anume culoare care îi plăcea extraordinar de mult şi care o ducea cu gândul la eternitate, deşi era legată de unul dintre cele mai efemere fenomene din statul Maine, anume începutul verii. Era suficient să se gândească la această lumină în mijlocul lui ianuarie pentru ca inima să-i fie cuprinsă de alean. Lumina după-amiezilor de început de vară, chiar înainte de a aluneca spre întuneric, învăluia atâtea lucruri minunate: baseball în parcul de la Little League, cu Fred aşteptându-şi rândul la bătaie, căci era întotdeauna al treilea; pepene verde; porumb fiert; ceai rece în pahare ţinute la gheaţă; copilărie.

Frannie îşi drese puţin glasul.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

El se întoarse zâmbind.

— Bună, Fran. M-ai prins muncind, este?

— Păi să ştii!

— Maică-ta s-a întors? Se încruntă o clipă, apoi figura i se însenină iarăşi. Stai puţin, de-abia a plecat, nu? Sigur că da, dă-mi şi tu o mână de ajutor, dacă vrei. Numai să nu uiţi să te speli bine după aceea.

— Mâinile unei doamne îi trădează deprinderile, spuse Fran vag ironic, pufnind apoi în râs, şi Peter se strădui s-o măsoare dezaprobator, dar fără prea mult succes.

Îşi alese un strat de alături, se lăsă jos şi începu să plivească. Vrăbiile ciripeau, iar dinspre US1, care trecea nu departe de casa lor, venea vuietul neîntrerupt al maşinilor. Traficul nu atinsese încă ritmul din iulie, când pe distanţa de aici şi până la Kittery se petrecea câte un accident mortal aproape în fiecare zi.

Peter îi povesti ce făcuse în ziua respectivă, în timp ce ea îi punea, conştiincios, întrebările cuvenite, făcând uneori şi semne din cap. Concentrat asupra muncii, nu avea cum să vadă semnele ei, în schimb putea să-i urmărească umbra, cu coada ochiului. Era mecanic într-o mare fabrică de piese de schimb pentru automobile din Sanford, cea mai mare firmă auto la nord de Boston. Avea şaizeci şi patru de ani şi-şi începea în curând ultimul an de muncă dinaintea pensiei. Un an scurt, pe deasupra, pentru că adunase patru săptămâni de concediu pe care plănuia să şi le ia în septembrie, după ce trecea sezonul. Pensionarea îl preocupa foarte mult. Încerca să nu se gândească la viitor ca la o vacanţă fără de sfârşit, îi spuse el; avea destui prieteni care ieşiseră la pensie şi de la care aflase că nu e nici pe departe aşa. În ce-l priveşte, nici nu se va plictisi, ca Harlan Enders, şi nici nu va ajunge atât de scandalos de sărac, ca bietul Paul Caron, care n-a lipsit toată viaţa lui nici măcar o singură zi de la magazin, şi cu toate astea el şi cu nevastă-sa au fost siliţi să-şi vândă casa şi să se mute la fiica lor.

Peter Goldsmith nu era încântat de modul de funcţionare a protecţiei sociale; nu avusese niciodată încredere, nici măcar în zilele când sistemul încă nu începuse să se prăbuşească sub povara recesiunii, a inflaţiei şi a numărului tot mai mare de oameni care beneficiau de pe urma lui. Nu existau prea mulţi democraţi în Maine prin anii treizeci şi patruzeci, îi povesti fiică-sii, care-l urmărea atent, dar bunicul ei fusese unul dintre aceştia, iar taică-su moştenise şi el aceeaşi opţiune politică. În perioada cea mai prosperă din Ogunquit, cei din familia Goldsmith ajunseseră un soi de

paria. Dar părintele ei avea o vorbă ce se dovedea mai înţeleaptă decât toată filozofia republicanilor din Maine: nu te încrede în domnii acestei lumi, deoarece ei, precum şi guvernele lor, or să ţi-o tragă, acum şi pururi şi-n vecii vecilor.

Frannie izbucni în râs. O amuza nespus să-l audă pe tatăl ei vorbind astfel. I se întâmpla foarte rar, deoarece soţia lui nu-l lăsa niciodată să spună ce are pe suflet, retezându-i întotdeauna vorbele cu limba ei înveninată.

— Trebuie să ai încredere numai în tine, continuă el, cât despre domnii acestei lumi, pe ei trebuie să-i laşi să se descurce cum or şti mai bine cu cei care i-au ales. De cele mai multe ori, lucrurile nu ies prea grozav, dar asta nu prea are importanţă; pentru că se merită unii pe alţii. Soluţia sunt banii, o dăscăli el pe Frannie. Will Rogers era de părere că pământul ar fi cel mai bun, pentru că e singurul pe care nu-l mai fabrică nimeni, dar chestia asta este valabilă şi pentru aur şi argint. Cel care iubeşte banii este un ticălos şi ar trebui să-l urâm. Cel ce nu poate să aibă grijă de ei este un prost. Nu-l urăşti, dar trebuie să-ţi fie milă de el.

Fran se întrebă dacă se referea la bietul Paul Caron, prietenul lui de pe vremea când Fran nu se născuse încă, dar hotărî că era mai bine să nu întrebe.

În orice caz, ea ştia şi nu mai dorea să audă încă o dată de la tatăl ei că pusese suficient la ciorap în anii cei buni ca să se poată descurca acum. Îi spuse, în schimb, că ea nu însemnase niciodată o povară pentru ei, indiferent dacă timpurile fuseseră bune sau rele, iar el se mândrea că le putea zice prietenilor că o ţinuse în şcoală. Acolo unde nu mai ajutaseră banii lui sau mintea ei, le zicea el, Fran procedase după vechea reţetă: se vârâse în jug şi trăsese din răsputeri. Ca să poţi răzbate prin toată porcăria din ţara asta trebuie să munceşti, să munceşti din greu. Maică-sa nu înţelegea întotdeauna cum devine chestia asta. Viaţa femeilor s-a schimbat, indiferent dacă le convine sau nu, iar

Carla nu voia să priceapă de ce Fran nu aleargă să se mărite.

— Iată că Amy Lauder se căsătoreşte, spuse Peter, şi maică-ta îşi face socoteala: „Asta ar trebui să facă şi Fran a mea. Amy este drăguţă, dar dacă le pui alături, Amy Lauder arată ca un blid vechi şi crăpat.” Aşa a fost obişnuită să gândească, după criteriile astea, de când e ea, iar acum nu se mai poate schimba. Prin urmare, dacă voi două vă mai loviţi una de alta şi scoateţi scântei, ca atunci când se loveşte oţelul de cremene, de-asta se întâmplă. Nu e nimeni de vină. Trebuie să ţii cont, Fran, că e prea bătrână să se mai schimbe, dar şi tu eşti de-acum suficient de mare să pricepi.

Din acest punct divagă iarăşi, îi vorbi despre serviciul lui, povestindu-i cum unul dintre colegi fusese la un pas să-şi piardă degetul mare într-o presă, pentru că mintea-i era la biliard, uitând că-şi ţinea palma chiar sub berbec. Din fericire, Lester Crawley îl trăsese la timp. Dar, adăugă el, într-o bună zi Lester Crawley nu se va mai afla acolo. Oftă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte că nici el nu se va mai afla acolo multă vreme, apoi se lumină la faţă şi se porni să-i spună ce-i trecuse lui prin cap, şi anume să ascundă antena maşinii în ornamentul capotei.

Trecea cu uşurinţă de la un subiect la altul, cu vocea lui caldă şi mângâietoare. Umbrele li se lungiră, întinzându-se peste tot mai multe straturi. Se lăsase fermecată, aşa cum i se întâmpla întotdeauna şi, deşi venise pentru a-i spune ceva, se trezise ascultându-l. N-o plictisea niciodată. Din câte ştia ea, nu plictisea pe nimeni, cu excepţia Carlei, poate. Avea un talent înnăscut de povestitor.

Deodată, îşi dădu seama că se oprise din vorbit. Se aşezase pe-o piatră, la capătul stratului, îndesându-şi tutun în pipă şi uitându-se la ea.

— Ce-ai pe suflet, Frannie?

Îi aruncă o privire posacă, neştiind cum să procedeze. Ieşise afară anume ca să-i mărturisească totul, dar acum nu

mai era atât de sigură că va fi în stare. Tăcerea dintre ei devenea tot mai mare şi mai adâncă, se transforma încet într-o prăpastie în care n-avea de gând să cadă. Se hotărî brusc.

— Sunt însărcinată, spuse ea simplu.

Se opri din treaba lui şi o cercetă.

— Însărcinată, repetă el, de parcă nu ar mai fi auzit cuvântul în viaţa lui, apoi continuă. Vai, Frannie... e cumva o glumă? Sau vreun joc?

— Nu, tată.

— Ai face bine să vii aici şi să te aşezi lângă mine.

Ascultătoare, ea se apropie şi se lăsă pe piatră. Alături era un zid din bolovani care despărţea lotul lor de terenul municipal, cu care se învecinau. Dincolo de zid exista un gard viu, încurcat şi sălbăticit, care răspândea un parfum dulce. Simţea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple şi avea o senzaţie de vomă.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Apoi, fără absolut nicio urmă de artificiu, pur şi simplu nereuşind să se abţină, izbucni într-un plâns nestăvilit, hohotind şi suspinând. El o îmbrăţişă şi rămaseră aşa foarte multă vreme, după aprecierea ei. Când lacrimile se potoliră, fata se sili să-i pună întrebarea care o preocupa cel mai mult.

— Tată, mai ţii la mine?

— Cum? Se uită la ea, mirat. Da, ţin la tine, Frannie.

Asta o făcu din nou să plângă, dar de această dată el o lăsă să se descurce singură, în timp ce-şi aprindea pipa. Tutunul parfumat se înălţa încet, mânat de adierea uşoară.

— Te-am dezamăgit?

— Nu ştiu. E pentru prima oară când fiica mea este însărcinată şi încă nu ştiu foarte bine cum să reacţionez la chestia asta. E vorba de băiatul acela, Jess?

Ea îi făcu semn că da.

— L-ai anunţat?

Ea repetă semnul.

— Şi ce-a zis?

— A zis că vrea să se căsătorească. Sau să dea banii pentru avort.

— Căsătorie sau avort, zise Peter Goldsmith, trăgând din pipă. Hotărât băiat, ce să zic.

Frannie îşi privi mâinile răşchirate pe jeanşi. Intrase murdărie în micile încreţituri de la încheieturile degetelor şi pe sub unghii. Mâinile unei doamne spun totul despre obiceiurile ei, îi răsună în urechi mustrarea maică-sii. O fiică însărcinată. Va trebui să renunţ la participarea mea în comitetul parohial. Mâinile unei doamne...

— Nu vreau să pară că-mi bag nasul în nişte intimităţi care nu mă privesc, dar nu cumva el... sau tu... n-aţi fost atenţi?

— Eu aveam pastile anticoncepţionale. Dar n-au avut efect.

— Asta înseamnă că, dacă se poate vorbi de o vină, aţi împărţi-o amândoi, spuse el, privind-o de-aproape. Iar eu nu pot să fac una ca asta, Frannie. Nu pot să acuz pe nimeni. Când ai ajuns la şaizeci şi patru de ani, ai cam uitat ce înseamnă să ai douăzeci şi unu. Aşa că nu vom vorbi despre vinovăţie.

Ea simţi o imensă uşurare şi apoi un început de leşin.

— Mamă-ta o să-ţi ţină o mulţime de lecţii pe tema vinovăţiei, iar eu unul n-am de gând s-o opresc, dar să ştii că, în ceea ce mă priveşte, nu gândesc ca ea. Înţelegi lucrul acesta?

Ea încuviinţă din cap. Tatăl ei nu mai încerca de mult să i se opună soţiei lui. Sau nu pe faţă, în orice caz. Avea o limbă îngrozitor de ascuţită. Iar când i se împotrivea cineva, exista riscul să-şi piardă total controlul, aşa-i spusese el odată lui Frannie. Iar atunci când îşi pierdea controlul, era în stare să arunce cuvinte atât de grele, încât scuzele tardive nu mai puteau închide rănile pe care apucaseră să le deschidă. Frannie bănuia că tatăl ei fusese silit, cu mulţi

ani în urmă, să ia o hotărâre: fie să se opună în continuare, ceea ce ar fi dus la divorţ, fie să cedeze. El alesese cea de-a doua soluţie, dar în condiţii pe care le stabilise singur.

— Eşti sigur că vei fi în stare să nu te-amesteci, tată? îl întrebă ea calm.

— Îmi ceri cumva să fiu de partea ta?

— Nu ştiu.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Te referi la mama?

— Nu. Mă refer la tine, Frannie.

— Nu ştiu.

— Te căsătoreşti cu el? Decât vai de mine, mai bine vai de noi, sau cel puţin aşa se zice.

— Nu cred că pot. Mi se pare că nu mai sunt îndrăgostită de el, dac-am fost vreodată.

— Copilul?

Pipa lui trăgea acum bine, iar fumul înmiresma şi mai tare aerul verii. Umbrele se adunau în cotloanele grădinii, iar greierii îşi începuseră cântecul.

— Nu, nu din cauza copilului. S-ar fi întâmplat oricum. Jesse este...

Lăsă cuvintele în suspensie, încercând să pună degetul pe ceea ce avea să-i reproşeze lui Jesse, acel lucru pe care risca să-l treacă cu vederea din cauza iureşului stârnit de copil... starea de criză în care ea trebuia să ia decizii şi să iasă de sub umbra ameninţătoare a mamei ei. Mama ei, care acum era într-un magazin universal şi cumpăra mănuşi pentru nunta prietenei din copilărie a lui Fran. Cusurul pe care-l putea îngropa acum şi care ar fi rămas ascuns vreme de şase, şaisprezece sau douăzeci şi şase de luni, ca apoi să iasă la lumină şi să se năpustească asupra amândurora. Cine se căsătoreşte în grabă are tot timpul să se căiască. Asta era una dintre zicalele preferate ale maică-sii.

— E slab, continuă ea. Mai bine de-atât nu pot explica.

— Nu poţi să te bizui pe el până la capăt, aşa-i, Frannie?

— Da, spuse, gândindu-se că tatăl ei se apropiase mai mult decât ea de miezul chestiunii. Nu avea încredere în Jesse, care venea dintr-un mediu bogat, dar purta cămaşă albastră simplă, din poplin. Jesse este bine intenţionat, continuă Fran. Se străduieşte să se poarte corect; îşi dă toată silinţa. Dar... ne-am dus la o seară de poezie, acum două semestre. Respectivul poet se numeşte Ted Enslin. Sala era plină ochi. Toată lumea îl asculta solemn... foarte atent... să nu scape niciun cuvânt. Iar eu... mă ştii pe mine...

El îi puse mâna pe umăr, consolând-o:

— Pe Frannie a apucat-o râsul.

— Mda. Chiar aşa. Cred că mă cunoşti foarte bine.

— Te cunosc, cât de cât.

— M-a apucat – chicoteala, vreau să zic – aşa, din senin. Îmi venea mereu în minte: „E un pârlit, e un pârlit, ne-am strâns cu toţii ca să-l ascultăm pe pârlitul ăsta.” A căpătat şi un ritm, de parcă era o melodie ascultată la radio. Iar pe mine m-a pufnit râsul. Fără să vreau. Poezia domnului Enslin nu mă deranja cu nimic, o consider foarte bună, şi nici înfăţişarea lui... Ci felul în care ceilalţi îl priveau pe el.

Se uită la taică-su, curioasă să-i vadă reacţia, însă acesta se mulţumi să-i facă semn să continue.

— În orice caz, a trebuit s-o şterg de-acolo. Adică a trebuit neapărat. Iar Jesse s-a înfuriat îngrozitor. Şi sunt convinsă că pe bună dreptate... a fost un gest copilăresc, un sentiment copilăresc, sunt sigură... dar mi se-ntâmplă destul de des să mă găsesc în postura asta. Nu întotdeauna. Sunt în stare să duc şi eu un lucru la bun sfârşit...

— Da, sigur că da.

— Dar câteodată...

— Câteodată te vizitează Regele Râs, iar tu faci parte din acea categorie de oameni care nu pot să-l alunge, spuse Peter.

— Cred că aşa este. În orice caz, Jess este altfel. Iar dac-am fi căsătoriţi... mi-ar aduce mereu aminte de acest oaspete nedorit pe care eu îl primesc în casă. Nu în fiecare

zi, însă suficient de des ca să mă scoată din sărite. Atunci eu m-aş strădui şi... şi cred că...

— Ai fi nefericită, probabil, spuse Peter, strângând-o mai tare.

— Mi-e teamă că aşa s-ar întâmpla.

— Atunci, să n-o laşi pe mamă-ta să te convingă să te răzgândeşti.

Ea închise ochii, cu un sentiment de uşurare încă mai mare decât prima oară. O înţelesese. Nu se ştie prin ce miracol.

— Ce părere ai, crezi c-ar fi bine să fac un chiuretaj? întrebă ea după o vreme.

— Părerea mea este că, de fapt, despre asta ai vrut să stăm de vorbă.

Mirată, ea-şi îndreptă privirile către el.

El îi răspunse zâmbindu-i cu un aer glumeţ şi ridicându-şi una dintre sprâncenele lui stufoase – cea din stânga. Totuşi, ghici că pentru el era un moment de maximă gravitate.

— Poate că este adevărat, recunoscu ea încet.

— Ascultă, începu el, după care, paradoxal, căzu în muţenie.

Ea ascultă cu toată atenţia, dar nu auzea decât o vrabie, greierii, huruitul îndepărtat al unui avion, o voce care-l striga pe Jackie să intre imediat în casă, motorul unei maşini de tuns iarba, un automobil cu eşapamentul spart trecând în viteză pe US 1.

Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva, când Peter îi luă mâna şi începu să-i vorbească.

— Frannie, nu este vina ta că ai un tată atât de bătrân, dar în privinţa asta nu mai e nimic de făcut. M-am căsătorit de-abia în 1956.

O privi gânditor, în lumina amurgului.

— Carla era altfel pe atunci. Era... o, Doamne, era şi ea tânără, în primul rând. Nu s-a schimbat până la moartea fratelui tău, Freddy. Până atunci, a rămas tânără. După

moartea lui Freddy a încetat să mai crească. Asta... nu trebuie să gândeşti c-aş vorbi-o de rău pe mama ta, Frannie, chiar dacă aşa ar putea să pară. Dar mie mi se pare că ea s-a oprit... din creştere... după moartea lui Freddy. După aceea şi-a tras trei rânduri de lac şi unul de ciment peste modul de a privi lucrurile şi a decretat că vede perfect. Acum se poartă ca un custode de muzeu, iar dacă surprinde pe cineva încercând să se joace cu exponatele, nu pierde prilejul de a arăta cât de vigilentă este. Dar n-a fost întotdeauna aşa. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, ăsta e purul adevăr.

— Şi atunci cum era, tată?

— Păi... Aruncă o privire absentă dincolo de grădină. Semăna în foarte multe privinţe cu tine, Frannie. Şi ea avea crize de râs. De multe ori ne duceam la Boston, să-i vedem jucând pe Red Sox, iar cam în timpul pauzei dinaintea rundei a şaptea, mergeam amândoi la bufet şi luam o bere.

— Mama... bea bere?

— Da, bea bere. Şi apoi îşi petrecea cea mai mare parte a rundei a noua la toaletă şi ieşea ocărându-mă că din cauza mea a pierdut partea cea mai frumoasă a meciului, deşi ea mă bătea tot timpul la cap să mă duc la bufet ca s-aduc bere.

Frannie încercă să şi-o imagineze pe maică-sa cu un pahar de bere Narragansett într-o mână, uitându-se la el şi râzând, ca o fată care are o întâlnire. Pur şi simplu nu reuşi.

— Nu rămânea însărcinată, continuă el, parcă în transă. Ne-am dus la un doctor, amândoi, ca să vedem care dintre noi era defect. Doctorul ne-a spus că suntem amândoi sănătoşi. Apoi, în ‘60, a venit fratele tău, Fred. L-a iubit pe băiatul ăsta în disperare, Fran. Fred îl chemase şi pe tatăl ei, ştii. În ‘65 a avut un avort spontan şi-am crezut amândoi că am terminat cu acest capitol. După care ai apărut tu, în ‘69, cu o lună înainte de soroc, însă altfel în cea mai bună formă. Pe tine eu te-am iubit cu disperare. Fiecare avea copilul lui preferat. Însă ea şi l-a pierdut pe-al ei.

Căzu iarăşi pe gânduri. Fred Goldsmith murise în 1973. Avea paisprezece ani, iar Frannie patru. Bărbatul care-l accidentase pe Fred era beat. Avea la activ o listă lungă de încălcări ale legii circulaţiei, printre care depăşirea vitezei, conducere periculoasă şi sub influenţa alcoolului. Fred mai trăise şapte zile.

— După mine, chiuretaj este un cuvânt prea blând, spuse Peter Goldsmith. Buzele lui pronunţau cu grijă fiecare cuvânt, ca şi cum l-ar fi durut. Mie mi se pare omor, pur şi simplu. Îmi pare rău că vorbesc astfel, că sunt aşa de... inflexibil, ţeapăn, oricum oi fi eu... În legătură cu un lucru asupra căruia tu trebuie să cugeţi, fie şi pentru simplul motiv că legea spune că ai dreptul s-o faci. Te-am prevenit că sunt un om bătrân.

— Nu eşti bătrân, tată, îi murmură ea.

— Ba da, ba da! îi răspunse el cu asprime. Deodată, păru descumpănit. Nu sunt decât un bătrân care încearcă să-i dea sfaturi tinerei lui fiice, ca o maimuţă care-ar vrea să-l înveţe manierele elegante pe un urs. Un şofer beat i-a luat viaţa fiului meu acum şaptesprezece ani, iar soţia mea a fost alta de atunci. Eu am privit întotdeauna chestiunea avortului în funcţie de Fred. Din câte se pare, sunt incapabil s-o văd dintr-alt punct de vedere, tot aşa cum ţie ţi-a fost imposibil să te abţii să râzi în seara aceea de poezie, Frannie. Mama ta ar aduce în discuţie toate argumentele clasice. Morala, va spune ea. O morală având o istorie de două mii de ani. Dreptul la viaţă. Toată morala noastră occidentală se bazează pe această idee. I-am citit pe filozofi. Mă plimb printre ei ca o gospodină fâţâindu-se cu un cec în mână prin magazinul Sears and Roebuck. Mamă-ta a rămas la Reader’s Digest, şi totuşi, eu sunt cel care-şi bazează argumentaţia pe sentimente, în timp ce ea recurge la codurile de morală. Eu îl văd înaintea ochilor pe Fred. Era făcut zob pe dinăuntru. Nu mai exista nicio şansă de supravieţuire. Ăştia care se agită pentru dreptul la viaţă arată fotografii cu copii ţinuţi în sare, cu braţe şi picioare

răspândite pe-o masă din oţel, şi ce-i cu asta? Sfârşitul vieţii nu este niciodată frumos. Eu îmi aduc aminte de Fred, zăcând în patul ăla timp de şapte zile, bandajat peste tot pe unde fusese lovit. Viaţa nu valorează mare lucru, iar avortul o face să pară şi mai ieftină. Eu citesc mai mult decât ea, şi totuşi ea are mult mai multă coerenţă când vorbeşte despre subiectul acesta. Ceea ce facem şi ceea ce gândim... lucrurile astea se bazează adesea pe judecăţi arbitrare. Eu nu pot să trec peste asta. E ca un nod care mi se pune-n gât... toată logica adevărată îmi pare că purcede din iraţional. Din credinţă. Nu reuşesc să mă exprim suficient de închegat, nu?

— Nu vreau să fac chiuretaj, îi răspunse ea liniştit. Am propriile mele motive.

— Ce fel de motive?

— Copilul este parte din mine, îi răspunse ea, ridicându-şi puţin bărbia. Şi dacă este vorba cumva de egoism, nu-mi pasă.

— Te gândeşti să-l dai, Frannie?

— Nu ştiu.

— Dar tu vrei să-l dai?

— Nu. Aş prefera să-l cresc.

Peter rămase tăcut, iar ea interpretă tăcerea lui ca pe o dezaprobare.

— Te gândeşti cumva la şcoală? îl întrebă.

— Nu, spuse el, ridicându-se în picioare. Îşi prinse şalele în mâini şi se strâmbă bucuros atunci când spinarea îi trosni. Mă gândeam c-am stat suficient de vorbă. Şi că mai ai timp să iei hotărârea asta.

— A venit mama, îi atrase ea atenţia.

Se răsuci pe călcâie şi văzu şi el maşina care înainta pe alee; ornamentele cromate licăreau în ultimele raze de lumină ale acelei zile. Carla apăsă pe claxon şi le făcu semne, bucuroasă.

— Trebuie să-i spun şi ei, zise Frannie.

— Da. Însă mai aşteaptă o zi sau două, Frannie.

— Foarte bine.

Îl ajută să adune uneltele de grădinărit şi apoi porniră amândoi spre maşină.

CAPITOLUL 7

În lumina palidă ce se aşterne asupra pământului imediat după apus, dar înainte de lăsarea întunericului deplin, în timpul celor câteva minute pe care producătorii de film le denumesc „ora magică”, Vic Palfrey îşi reveni din profundul lui delir verzui şi avu o scurtă perioadă de luciditate.

Mor, gândi el, iar cuvântul acesta îi răsună straniu în conştiinţă, făcându-l să creadă că-l pronunţase cu voce tare, ceea ce nu era adevărat.

Privi în jur şi văzu un pat de spital, care fusese înălţat pentru a împiedica sufocarea plămânilor în propria lor secreţie. Era bine fixat de pat cu ace de spălătorie din alamă, iar părţile laterale ale patului fuseseră şi ele ridicate. *M-oi fi apucat să-i iau la bătaie*, gândi el, vag amuzat. *Sau oi fi avut draci. Unde mă aflu?* îşi puse el întrebarea, cu oarecare întârziere.

În jurul gâtului avea un şervet din pânză, acoperit de flegmă. Îl durea capul. Gânduri stranii îi intrau şi-i ieşeau din minte dansând şi-şi dădu seama că delirase... şi că va mai delira. Era bolnav, iar ceea ce i se întâmpla nu era o vindecare sau măcar începutul unei însănătoşiri, ci doar un scurt răgaz.

Îşi duse palma mâinii drepte la frunte şi şi-o retrase imediat, înfiorat, aşa cum faci atunci când atingi, din nebăgare de seamă, o sobă fierbinte. Ardea cumplit şi era plin de tuburi. Două subţiri, din plastic transparent, îi ieşeau din nas. Un furtun ieşea încolăcindu-se de sub cearşaful de spital şi cobora spre un vas aşezat pe podea; era mai mult ca sigur de locul unde conectaseră celălalt capăt. Două sticluţe stăteau suspendate de un stativ, lângă pat; din fiecare pornea câte un tub, se uneau apoi într-un Y, oprindu-se în braţul lui, chiar sub cot. Îl hrăneau pe cale intravenoasă.

În mod normal, ar fi suficient, cugetă el. Dar constată că mai existau şi nişte sârme. Prinse de scalp. Şi de piept. Şi de braţul stâng. Fir-ar al naibii, una dintre ele părea să-i fie prinsă cu un plasture chiar în buric. Şi, ca o încununare, era destul de sigur că-i băgaseră ceva şi-n cur. Ce naiba o mai fi şi aia? Vreun radar pentru căcat?

— Hei!

Intenţia lui fusese să strige cu forţă şi indignare. Rezultatul fu şoapta de-abia auzită a unui om foarte bolnav. Sunetul ieşi odată cu un val de flegmă, gata să-l sufoce.

Mamă, a dus George calul în grajd?

Aşa vorbeşte un om în delir. Un gând iraţional, traversând cu îndrăzneală spaţiul gândirii raţionale, ca un meteor. Cu toate acestea, pentru o clipă aproape se lăsă înşelat. Nu avea să-i fie îngăduit să rămână treaz prea multă vreme. Intră în panică. Privindu-şi braţele descărnate, numai piele şi os, îşi făcu socoteala că slăbise cam cincisprezece kilograme, iar gras nu fusese nici înainte. Chestia asta... cum-naiba-i-o-zice... avea să-l omoare. Ideea că va muri îndrugând aiureli şi inepţii, ca un bătrân senil, îl înspăimânta.

Georgie s-a dus să-i facă curte Normei Willis. Aşa că ocupă-te tu de cal, Vic, fii băiat bun şi dă-i şi traista cu ovăz.

Nu-i treaba mea.

Victor, tu o iubeşti pe mama ta.

Sigur că da. Dar nu este...

Trebuie să fii bun cu mama. Mama are gripă.

Nu, n-ai gripă, mamă. Ai TBC. Tuberculoza care te va ucide. În 1947. Iar George va muri la doar şase zile după ce ajunge în Coreea, având timp doar cât să expedieze o scrisoare, după care, bang, bang, bang. George a...

Vic, te rog să fii bun şi să duci calul în grajd, îţi spun pentru ultima *oară.*

— Eu sunt cel bolnav de gripă, nu ea, şopti el, ieşind din nou la suprafaţă. *Eu* sunt.

Se uită spre uşă, gândindu-se că arăta nemaipomenit de caraghios, chiar şi pentru un spital. Era rotunjită pe la colţuri şi bătută în nituri, iar partea de jos lăsa câţiva centimetri până la pardoseala acoperită cu dale.

Până şi un tâmplar amator, ca Vic Palfrey, putea…

(Dă-mi revista cu benzi desenate, Vic, ai ţinut-o destul.)

(Mamă, mi-a luat revista! Dă-mi-o înapoi! Dă-mi-o înapooi!)

… să facă un lucru mai bun. Era...

(oţel)

Un fragment de gând îi înfipse un cui în creier; Vic se strădui să se ridice ca să poată vedea mai bine uşa. Da, aşa era. Nu încăpea nicio îndoială. O uşă din oţel. De ce se afla el într-un spital, închis în spatele unei uşi din oţel? Ce se întâmplase? Era adevărat că moare? Sosise momentul să se pregătească pentru întâlnirea cu Dumnezeu? Oare ce se *întâmplase*? Încercă, disperat, să străpungă ceaţa cenuşie ce-l învăluia şi prin care nu pătrundeau decât voci din depărtare, voci pe care nu reuşea să le lege de niciun nume.

Uite care-i părerea mea... ar trebui să zică... să bage-n mă-sa toată porcăria asta cu inflaţia...

Ai face bine să întrerupi pompele, Hap.

(Hap? Bill Hapscomb? Cine era el? Cunosc de undeva numele ăsta.)

Sfinte Dumnezeule...

Sunt morţi, ce să mai...

Dă-mi mâna şi te scot eu de-acolo...

Dă-mi revista, Vic...

În acel moment, soarele coborî destul de mult sub orizont pentru a declanşa un circuit activat de lumină (de fapt, în cazul de faţă, de absenţa luminii). Becurile se aprinseră în încăperea lui Vic. În spaţiul scăldat în lumină, văzu un şir de feţe urmărindu-l solemn de dincolo de un strat dublu de sticlă şi atunci ţipă, crezând la început că acestea erau persoanele care purtaseră conversaţii la el în minte. Una

dintre figuri, un bărbat îmbrăcat în haine albe, de medic, făcea gesturi grăbite spre cineva din afara câmpului vizual al lui Vic, dar lui Vic îi trecuse deja spaima. Era mult prea slăbit pentru a-şi permite luxul de a rămâne multă vreme speriat. Dar accesul de teamă ce venise odată cu izbucnirea luminii şi cu imaginea feţelor ce se holbau la el (aidoma unui juriu format din fantome în cearşafuri albe) ştersese o parte a blocajului de care suferise până atunci şi-şi aduse aminte unde se găsea. Atlanta. Atlanta, statul Georgia. Veniseră şi-l ridicaseră – pe el şi pe Hap, pe Norm şi pe soţia lui Norm şi pe copiii lor. Îl luaseră şi pe Hank Carmichael. Pe Stu Redman. Dumnezeu ştie pe câţi alţii. Vic fusese înspăimântat şi indignat. Sigur că da, fornăia pe nas şi strănuta, dar în orice caz nu făcuse holeră, sau ce naiba boală o fi avut sărmanul Campion cu toţi ai lui. Îl apucase şi febra, dar nu prea mare, şi-şi aduse aminte că Norm Bruett se împiedicase şi a trebuit să fie sprijinit ca să poată sui scările avionului. Şi nevastă-sa era speriată, plângea, iar micuţul Bobby Bruett bocea şi el – bocea şi tuşea. O tuse răguşită, ca de laringită difterică. Avionul venise pe mica pistă de aterizare de lângă Braintree, dar pentru a trece dincolo de marginile oraşului Arnette fusese nevoie să treacă printr-un baraj de pe US 93, iar nişte bărbaţi întindeau nişte sârmă ghimpată... Întindeau sârmă ghimpată chiar în mijlocul deşertului...

O lumină roşie se aprinse deasupra uşii aceleia ciudate. Se auzi un şuierat, apoi nişte zgomote ritmice, ca şi cum ar fi funcţionat o pompă. În momentul când bătaia încetă se deschise şi uşa. Bărbatul care-şi făcu apariţia era înveşmântat într-un uriaş costum alb, ca de cosmonaut, cu un vizor transparent în dreptul feţei. În spatele vizorului, se ghicea cum capul bărbatului dansează în toate direcţiile, ca un balon scăpat de sub control într-o capsulă. Căra în spate nişte rezervoare sub presiune, iar când vorbea, glasul lui răsuna metalic şi stâlcit, aproape neomenesc. Ar fi putut la fel de bine să fie una dintre vocile acelea care se aud din

jocurile video, pronunţând „Mai încearcă o dată, Cadet Spaţial” atunci când ţi-ai ratat şi ultima viaţă pusă la dispoziţie de computer.

— Cum vă simţiţi, domnule Palfrey? hârâi glasul.

Dar Vic nu mai putea răspunde. Vic se întorsese iarăşi în adâncurile verzui. În spatele vizorului siluetei înveşmântate în alb o vedea pe maică-sa. Mama era îmbrăcată în alb atunci când tata îi dusese pe el şi pe George să o vadă la sanatoriu pentru ultima oară. Fusese musai s-o ducă la sanatoriu, pentru ca ei, restul familiei, să nu ia boala pe care o avea ea. Tuberculoza este contagioasă. Poţi să şi mori.

Discută cu maică-sa... Îi spuse că va fi băiat cuminte şi va duce calul în grajd... că George i-a luat revista cu benzi desenate... o întrebă dacă se simte mai bine... dacă se va întoarce curând acasă... iar bărbatul în costum alb îi făcu o injecţie şi atunci se scufundă şi mai adânc, iar cuvintele lui deveniră incoerente. Bărbatul în costum alb de cosmonaut se uită peste umăr, către feţele din spatele peretelui din sticlă şi clătină din cap.

Acţionă cu bărbia butonul sistemului interfon din interiorul căştii sale şi spuse:

— Dacă nici asta nu-şi face efectul, până la miezul nopţii se duce.

Pentru Vic Palfrey, ora magică trecuse.

— Te rog să-ţi sufleci mâneca, domnule Redman, zise asistenta cea drăguţă, cu păr negru. Nu durează decât o clipită.

Ţinea manşonul aparatului pentru tensiune în ambele mâini înmănuşate. În spatele măştii din plastic se vedea că zâmbeşte, ca şi cum ar fi făcut aluzie la un secret amuzant, numai de ei doi ştiut.

— Nu, îi răspunse Stu.

Zâmbetul se mai veşteji puţin.

— Nu-i vorba decât de tensiune. Nu durează nici un minut.

— Nu.

— Aşa a prescris medicul, spuse ea, de această dată pe ton profesional. Te rog.

— Dacă asta e prescripţia medicului, lasă-mă să vorbesc cu el.

— Mi-e teamă că acum este ocupat. Dar dac-ai...

— Am să aştept, îi comunică Stu netulburat, fără să se grăbească să-şi desfacă nasturele de la manşetă.

— Eu nu-mi fac decât datoria. Nu cred că ai vrea să mă vezi intrată în bucluc, nu? Numai că de data asta îi zâmbea în stilul orfan şarmant. Dac-ai vrea să-mi permiţi...

— Nici gând, o refuză Stu. Întoarce-te la ei şi spune-le. Au să trimită pe careva.

Arătându-se necăjită, asistenta se duse la uşa din oţel şi răsuci o cheie pătrată în broască. Se declanşă o pompă, uşa se deschise cu un fâşâit, iar ea ieşi din încăpere. În timp ce se închidea la loc, îi aruncă lui Stu o ultimă căutătură încărcată de reproş. Stu îi răspunse cu o privire prietenoasă.

Rămas singur, se ridică în picioare şi se apropie neliniştit de fereastră – cu geamuri duble şi zăbrelită pe afară —, dar acum întunericul era deplin şi nu se mai zărea nimic. Se întoarse şi se aşează. Purta jeanşi decoloraţi, cămaşă în carouri şi bocanci maro, care începuseră să se desfacă pe la cusături. Îşi trecu o mână peste obraji şi se strâmbă din cauza înţepăturii. Nu îl lăsau să se bărbierească, iar barba îi creştea foarte repede.

De fapt, nu avea nimic de obiectat împotriva analizelor în sine. Ceea ce-l speria foarte rău era atmosfera de mister. Nu se simţea bolnav, cel puţin pentru moment, în schimb era îngrozit. În orice caz, aici se petrecea o şmecherie în care el unul nu mai avea chef să fie implicat până ce nu-i zicea careva cam ce se întâmplase la Arnette şi ce legătură

exista între asta şi individul acela, Campion. Cel puţin atunci temerile lui se puteau baza pe ceva solid.

Se aşteptaseră din partea lui să pună întrebări şi, până acum, citise lucrul acesta în ochii lor. Prin spitale există un anume stil, menit să te împiedice să afli prea multe amănunte. Cu patru ani în urmă, soţia lui, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, murise de cancer; totul se declanşase de la uter şi apoi îi cuprinsese tot trupul, ca un foc mistuitor, iar Stu observase cum doctorii îi ocoleau întrebările, fie schimbând subiectul, fie oferindu-i informaţii foarte generale şi în termeni tehnici. Prin urmare, el nu pusese nicio întrebare şi constatase că acest fapt îi îngrijorase. Acum însă sosise momentul să pună întrebări şi era hotărât să obţină răspunsuri. Se mulţumea şi cu nişte cuvinte monosilabice.

Anumite pete albe şi le lămurise singur. Campion, soţia lui şi copilul muriseră de ceva nemaipomenit de periculos. Te lovea ca o gripă sau ca o răceală de vară, numai că te simţeai din ce în ce mai rău, probabil până te sufocai din cauza mucozităţilor sau până te topea febra. Pe deasupra, boala era şi foarte contagioasă.

Veniseră şi-l ridicaseră în după-amiaza zilei de 17, acum două zile. Patru militari şi-un doctor. Politicoşi, dar fermi. Un refuz nu intra în discuţie; toţi cei patru militari purtau arme albe. Atunci începuse Stu Redman să-şi dea seama că e groasă.

O adevărată caravană se pusese în mişcare din Arnette spre pista din Braintree. Stu călătorise împreună cu Vic Palfrey, Hap, familia Bruett, Hank Carmichael şi nevastă-sa, însoţiţi de doi subofiţeri. Se îngrămădiseră cu toţii într-un autovehicul militar, iar băieţii în uniformă n-au scos absolut niciun cuvânt, nici măcar „da”, „nu” sau „poate”, chiar dacă Lila Bruett ajunsese într-un hal fără de hal de isterie.

Şi celelalte maşini erau pline. Stu nu-i văzuse pe toţi cei care se urcaseră, însă ştia că printre ei se aflau toţi cei cinci membri ai familiei Hodges şi Chris Ortega, fratele lui

Carlos, şoferul voluntar al ambulanţei. Chris era barmanul de la Indian Head. Îl mai văzuse pe Parker Nason şi pe soţia lui, cei doi bătrâni de la parcul de rulote de lângă casa lui Stu. Stu bănuia că-i adunaseră pe toţi cei care se aflaseră la benzinărie şi pe toţi cei cu care declaraseră ei că stătuseră de vorbă de când lovise Campion pompele.

La marginea oraşului, două camioane de culoare verde-oliv blocau drumul. După socoteala lui Stu, şi celelalte drumuri ce duceau spre Arnette fuseseră probabil blocate. Întindeau şi sârmă ghimpată, iar după ce vor fi izolat tot oraşul cu sârmă, probabil că postaseră şi santinele.

Prin urmare era groasă. Groasă de tot.

Rămase răbdător pe scaunul de lângă patul de spital pe care încă nu fusese nevoit să-l folosească, aşteptând ca asistenta să aducă pe cineva. Primul venit avea să fie, după toate probabilităţile, o persoană insignifiantă. Poate spre dimineaţă aveau să trimită, în sfârşit, pe cineva cu suficientă autoritate ca să-i spună lucrurile pe care trebuia neapărat să le afle. Putea să aştepte. Răbdarea fusese întotdeauna un punct forte al lui Stuart Redman.

Ca să nu se plictisească, începu să treacă în revistă starea celor ce parcurseseră împreună cu el drumul către pista de aterizare. Norm era singurul dintre ei cu simptome vizibile de boală. Tuşea, scotea spută, avea febră. Ceilalţi păreau sa sufere de o răceală obişnuită, într-o măsură mai mică sau mai mare. Luke Bruett strănuta. Lila Bruett şi Vic Palfrey tuşeau puţin. Lui Hap îi curgea nasul şi trebuia mereu să se şteargă. Lui Stu scena aceasta îi aducea aminte de clasa întâi şi a doua primară, când cel puţin două treimi din puştimea prezentă părea să fie lovită de un microb oarecare.

Dar lucrul care l-a speriat cel mai rău – deşi era poate vorba de o simplă coincidenţă – a fost ceea ce s-a petrecut tocmai când au ajuns lângă pistă. Şoferul militar strănutase deodată puternic, de trei ori la rând. Probabil o simplă coincidenţă. În iunie, zona central-estică a Texasului este

prea puţin prielnică celor predispuşi la alergii. Sau poate că şoferul suferea de o răceală comună, şi nu de porcăria asta dubioasă pe care o aveau ceilalţi. Stu ar fi fost încântat să poată crede că era vorba de altceva. Pentru că o boală care reuşea să treacă de la unul la celălalt atât de uşor...

Escorta militară se suise la bord împreună cu ei. Soldaţii rămăseseră impasibili, respingând orice întrebări, în afara aceleia legate de destinaţie. Mergeau către Atlanta. Acolo vor afla mai multe (o minciună sfruntată). Refuzaseră să facă orice altă declaraţie.

Stu rămăsese în cursul zborului alături de Hap, care avea mari probleme cu nasul. Şi avionul era tot militar, strict funcţional, dar băutura şi mâncarea erau de cea mai bună calitate, ca pe un zbor de linie. Desigur, în loc să fie serviţi de o stewardesă simpatică, comanda ţi-era luată de un sergent cu moaca turtită, dar dacă reuşeai să treci cu vederea chestia asta, n-aveai ce regreta. Până şi Lila Bruett se calmase, după ce trăsese câteva cocteiluri cu cremă de mentă şi cacao.

Hap se apropiase de Stu, învăluindu-l într-un damf cald de Scotch:

— Cam ciudaţi băieţii ăştia, Stuart. Vezi, niciunul dintre ei nu are mai puţin de cincizeci de ani, niciunul n-are verighetă. Din ăştia care s-au ţinut de carieră şi au rămas la grade mici.

Cam cu o jumătate de oră înainte de aterizare, Norm Bruett făcuse o criză şi leşinase, iar Lila începuse să zbiere. Doi dintre stewarzii cu feţe dure îl înfăşuraseră pe Norm într-o pătură şi-l readuseseră în simţiri cât ai zice peşte. Lila, care-şi pierduse total controlul, ţipa încontinuu. După o vreme, dăduse la boboci cocteilurile şi sendvişul cu salată de pui pe care-l mâncase. Doi dintre băieţii aceia cam trecuţi se apucaseră să cureţe, cu feţe inexpresive. Apoi Lila începuse să strige:

— Ce naiba e porcăria asta? Ce se-ntâmplă cu bărbatul meu? O să murim cu toţii? Vor muri şi copilaşii mei? Cât

despre „copilaşi”, femeia îi ţinea fixaţi „în cravaşă”, pe fiecare cu câte-un braţ, în aşa fel încât capetele de-abia li se mai zăreau de dincolo de sânii ei bogaţi. Luke şi Bobby arătau speriaţi, stingheri şi destul de ruşinaţi din pricina tărăboiului pe care-l făcea mama lor. De ce nu-mi răspunde nimeni? Oare nu mai suntem în America?

— N-are nimeni curajul s-o facă să tacă? mormăise Chris Ortega din partea din spate a avionului. Afurisita asta de femeie face mai mult tărăboi decât un tonomat în care s-a spart un disc.

Unul dintre militari o forţase să bea un pahar de lapte, după care Lila se liniştise ca prin minune. Îşi petrecuse restul călătoriei privind pe hublou la peisajul de dedesubtul lor şi fredonând ceva. Stu bănuia că în pahar nu fusese doar lapte.

La aterizare fuseseră aşteptaţi de patru limuzine Cadillac. Cei din Arnette se suiseră în trei dintre ele. Escorta militară intrase în cel de-al patrulea.

Stu era de părere că băieţii aceia cam trecuţi, care nu aveau verighete – şi nici rude apropiate, probabil —, se aflau şi ei pe-aproape, în aceeaşi clădire.

Deasupra uşii lui se aprinse lumina roşie. După ce se opri compresorul, pompa sau ce naiba era aparatul ăla, înăuntru păşi un bărbat îmbrăcat într-unul dintre costumele acelea albe, spaţiale. Doctorul Denninger. Era tânăr. Păr negru, piele măslinie, trăsături ascuţite şi vorba mieroasă.

— Patty Grier zice că i-ai dat de furcă, se auzi din difuzorul montat pe pieptul lui Denninger, în timp ce acesta se apropia tropăind. E destul de supărată.

— N-are de ce să se supere, îi răspunse Stu calm. Nu-i venea uşor să-şi ia un aer detaşat, dar simţea că este important să-şi ascundă teama de omul acesta. Denninger arăta şi se purta ca un om care-şi umileşte inferiorii şi face din ei cârpe de şters pe jos, în schimb nu ştie cum să-şi mai lingă în fund superiorii. De pe urma celor de teapa lui te puteai alege cu ceva, dacă reuşeai să le impui respectul.

Dar dacă te simt fricos, n-ai parte decât de vechea poveste ştiută: un strat subţire de „îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun mai mult de-atât” pe deasupra, sub care se ghiceşte un imens dispreţ la adresa tâmpiţilor de civili care vor să ştie mai mult decât le-ar fi de folos.

— Vreau nişte răspunsuri, îl preveni Stu.

— Îmi pare rău, dar...

— Dacă vrei să nu vă fac greutăţi, trebuie să-mi dai nişte răspunsuri.

— La timpul potrivit vei afla...

— Vă pot crea mari probleme.

— Ştim asta, îi răspunse Denninger arţăgos. Pur şi simplu n-am autoritatea să-ţi spun nimic, domnule Redman. Nici nu ştiu decât foarte puţine lucruri.

— Presupun că mi-aţi făcut analize ale sângelui. De-aia m-aţi înţepat cu toate acele alea.

— Ai dreptate, îi răspunse Denninger prudent.

— Cu ce scop?

— Încă o dată îţi zic, domnule Redman, nu pot să-ţi spun ceea ce nu ştiu nici eu.

Tonul enervat se auzea iarăşi, iar Stu se simţi înclinat să-i dea crezare. Nu era altceva decât o rotiţă îndeplinindu-şi slujba conştiincios, dar fără plăcere.

— Oraşul nostru a fost pus în carantină.

— Nici despre asta nu ştiu nimic.

De această dată însă, Denninger îşi îndreptă privirile într-altă parte, iar Stu se gândi că probabil minţea.

— Cum se face că n-am văzut nimic despre chestia asta? zise el arătând spre televizorul fixat în perete.

— Ce vrei să spui?

— Atunci când se blochează căile de acces spre un oraş şi se pune sârmă ghimpată în jurul lui, nu se poate ca o asemenea ştire să fie trecută cu vederea.

— Domnule Redman, dac-ai fi atât de bun să-i permiţi lui Patty să-ţi ia tensiunea...

— Nu. Dacă mai vreţi ceva de la mine, aţi face bine să trimiteţi doi bărbaţi zdraveni. Şi, indiferent câţi haidamaci o să trimiteţi, eu tot o să încerc să fac nişte găuri în costumele astea etanşe. Ştii, nici nu pare aşa de greu!

În joacă, se prefăcu că vrea să înhaţe costumul lui Denninger, iar acesta se lăsă cuprins de panică, fiind la un pas să cadă pe spate. Difuzorul sistemului lui de comunicare emise un ţipăt ascuţit, iar în spatele peretelui dublu din sticlă se iscă oarecare agitaţie.

— Presupun că v-ar fi uşor să-mi puneţi ceva în mâncare ca să mă scoateţi din funcţiune, dar atunci nici analizele voastre n-ar mai ieşi corect, este?

— Domnule Redman, nu eşti deloc rezonabil! Denninger păstra acum o distanţă prudentă. Faptul că refuzi să colaborezi ar putea să provoace un grav deserviciu patriei tale. Mă înţelegi?

— Nici vorbă. În momentul de faţă, mi se pare că patria este cea care îmi face mie un grav deserviciu. Până una-alta, iată-mă închis într-o cameră de spital din Georgia, cu un doctor bun de nimic, care nu ştie nici măcar să facă diferenţa între căcat şi caramea. Ieşi naibii de aici şi trimite pe careva în stare să stea de vorbă cu mine, dacă nu, trimite câţiva băieţi zdraveni care să ia cu forţa ce vă trebuie vouă de la mine. Însă am să mă bat cu ei, poţi să contezi pe chestia asta.

Rămase perfect nemişcat pe scaun după plecarea lui Denninger. Asistenta nu se mai întoarse. Dar nici vreo echipă de paznici solizi care să-i ia tensiunea cu forţa. Gândindu-se mai bine, îi veni în minte că tensiunea n-ar fi avut nicio valoare pentru nimeni atât timp cât era obţinută prin constrângere. Pentru moment, îl lăsau să fiarbă în suc propriu.

Se ridică în picioare şi aprinse televizorul, la care privi fără să înţeleagă nimic. Teama din el era imensă, ca un elefant care a scăpat din lanţ. De două zile încoace aştepta să înceapă să strănute, să tuşească, să dea din el flegmă

neagră şi s-o scuipe în oliţă. Se întreba ce fac ceilalţi, oameni pe care-i cunoştea de când lumea. Se întreba dacă vreunul dintre ei o păţise la fel de rău ca omul acela, Campion. Îşi aminti de femeia moartă şi de copilul ei din rabla aia de Chevy... Ca într-un coşmar, pe chipul femeii moarte se suprapunea cel al Lilei Bruett, iar faţa micuţei Cheryl Hodges se confunda cu aceea a bebeluşului.

Televizorul începu să chiţăie şi să hârâie. Inima îi zvâcnea în piept, bătând rar. Auzea zgomotul îndepărtat al unui filtru care purifica aerul din încăpere. Cu toate că-şi menţinea o imobilitate a feţei demnă de un jucător de pocher, simţea cum frica se zbate şi se răsuceşte în el. Câteodată lua dimensiuni uriaşe, călcând totul în picioare: elefantul. Alteori era mică, îl rodea şi-l sfâşia cu dinţii ei ascuţiţi: şobolanul. Dar de părăsit nu-l părăsea niciodată.

Aveau să mai treacă patruzeci de ore până să-i trimită pe cineva dispus să stea de vorbă cu el.

CAPITOLUL 8

În 18 iunie, la cinci ore după ce stătuse de vorbă cu vărul lui, Bill Hapscomb, Joe Bob Brentwood îl oprise pe dreapta pe un vitezoman. Asta se petrecea pe Texas Highway 40, cam la treizeci de kilometri est de Arnette. Vitezomanul era Harry Trent din Braintree, agent de asigurări. Mergea cu o sută într-o zonă cu limitare la optzeci de kilometri pe oră. Joe Bob îi dădu o amendă pentru depăşirea vitezei. Trent o acceptă resemnat şi apoi, spre amuzamentul lui Joe Bob, încercă să-i vândă asigurări pentru casă sau pe viaţă. Joe Bob se simţea minunat; moartea era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Şi totuşi, el era deja un om bolnav. În afară de benzină, se alesese şi cu altceva de la staţia Texaco a lui Bill Hapscomb.

Harry, un tip care-şi iubea munca şi avea de-a face cu o mulţime de oameni, transmisese boala la peste patruzeci de persoane în ziua respectivă şi-n următoarea. La câţi alţii au dat aceştia boala este imposibil de zis – ai putea la fel de bine să te întrebi câţi îngeri pot dansa pe vârful unui ac. Dacă ar fi să apreciem în medie cinci de persoană, totalul s-ar ridica la două sute. Utilizând acelaşi calcul minim, se poate spune că aceşti două sute au molipsit o mie, cei o mie, cinci mii, cei cinci mii, douăzeci şi cinci de mii.

În plin deşert californian, subvenţionat din banii contribuabililor, cineva reuşise în sfârşit să inventeze un circuit de scrisori de întrajutorare care funcţiona cu adevărat. Un sistem de întrajutorare de-a dreptul mortal.

În 19 iunie, ziua în care Larry Underwood se întorsese acasă, la New York, ziua în care Frannie Goldsmith îi vorbise tatălui ei despre sosirea iminentă a Micului Străin, Harry Trent se opri la cafeneaua Babe’s Kwik-Eat, din Texasul de Est, ca să ia prânzul. Îşi alese un cheeseburger, iar ca desert o porţie din delicioasa prăjitură cu căpşuni a lui Babe. Îl încerca o mică răceală, o răceală alergică,

poate, strănuta tot timpul şi-i venea să scuipe. În timpul mesei îi infectă pe Babe, pe băiatul care spăla vase, pe doi camionagii care stăteau în separeul din colţ, pe bărbatul care livra pâine şi pe tipul care venise să schimbe discurile din tonomat. Iar bomboanei care servea la masa lui îi lăsă bacşiş o bancnotă de un dolar, care colcăia de viruşi mortali.

Când ieşea el pe uşă, un automobil station tocmai trăgea în faţa cafenelei. Pe maşină, cu numere de înmatriculare de New York, exista şi un portbagaj, iar interiorul era plin până la refuz de copii şi bagaje. Şoferul maşinii îşi coborî geamul şi-l întrebă pe Harry, cu accent tipic newyorkez, cum să ajungă pe US 21, pe direcţia nord. Harry îi oferi tipului din New York indicaţii foarte clare cum să nimerească pe Highway 21. Le mai puse la dispoziţie, lui şi întregii familii, certificate de deces, fără să aibă măcar habar ce face.

Newyorkezul era Edward M. Norris, locotenent de poliţie la brigada de detectivi, în cadrul Circumscripţiei 87 din Marele Măr.

Nu mai avusese o vacanţă adevărată de cinci ani. El şi familia se distraseră de minune. Copiii fuseseră în al nouălea cer când vizitaseră Disney World din Orlando şi, neştiind că întreaga familie va muri înainte de 2 iulie, Norris plănuia să-i spună ticălosului ăla acru de Steve Carella că de fapt era posibil să-ţi iei maşina şi să pleci undeva, cu nevasta şi cu copiii, şi să te simţi bine. Iar Steve avea să-i spună că degeaba oi fi tu un detectiv bun, dar un bărbat care nu poate să facă puţină poliţie în propria lui familie nu valorează nici cât o gaură făcută în zăpadă cu pişu’.

Familia Norris înfulecă ceva în Kwik-Eat-ul lui Babe, apoi urmă întocmai minunatele indicaţii primite de la Trent ca să ajungă pe Highway 21. Ed şi soţia lui, Trish, se minunau de ospitalitatea întâlnită în sud, timp în care cei trei copii stăteau cuminţi şi colorau pe bancheta din spate. Numai

bunul Dumnezeu ştie, se gândea Ed, ce ar fi făcut în locul lor perechea de monştri ai lui Carella.

Înnoptară într-un motel din Eustace, Oklahoma. Ed şi Trish o molipsiră pe recepţioneră. Copiii, Marsha, Stanley şi Hector, îi molipsiră pe ţâncii cu care s-au întâlnit pe terenul de joacă – care de aici plecau spre vestul Texasului, Alabama, Arkansas şi Tennessee. Trish le molipsi pe cele două doamne care spălau rufe la Laundromatul din apropiere. Mergând pe coridorul motelului, în căutare de gheaţă, Ed îl molipsi pe un tip pe lângă care trecu. Toată lumea intra în scenariu.

Trish îl trezi pe Ed dis-de-dimineaţă ca să-i spună că Heck, bebeluşul, era bolnav. Tuşea urât, răguşit şi făcuse şi febră. După părerea ei, era laringită difterică. Ed Norris mormăi ceva, cum că să-i dea copilului nişte aspirină. Dacă laringita ar mai fi aşteptat doar patru sau cinci zile, boala şi-ar fi făcut mendrele acasă, iar Ed ar fi putut păstra amintirea unei vacanţe perfecte (ca să nu mai vorbim că-i strica şi perspectiva bucuriei maliţioase cu care avea de gând să povestească totul). Prin uşa ce făcea legătura între camere îl auzea pe bietul bebeluş icnind scurt şi sacadat, ca un copoi.

Trish se aşteptase ca Hector să se simtă mai bine de dimineaţă – laringita difterică fiind una dintre bolile care se tratează stând la pat —, dar, în data de 20, către prânz, trebui să recunoască în sinea ei că revirimentul nu se producea. Aspirina nu reuşea să potolească febra; bietul Heck avea o temperatură atât de ridicată, încât privirile îi erau ca de sticlă. Tusea era acum însoţită şi de un soi de hârâială care nu-i plăcea deloc, iar respiraţia părea îngreunată de secreţii. Colac peste pupăză, se părea că boala asta ciudată a prins-o şi pe Marsha, iar Trish începuse şi ea să tuşească uşor, din pricina unei iritaţii care-i apăruse în gât; deocamdată nu era nimic grav, putea să-şi înăbuşe micile accese cu o batistă.

— Trebuie să-l ducem pe Heck la un doctor, spuse ea în cele din urmă.

Ed trase într-o staţie service şi verifică poziţia lor pe harta prinsă de parasolarul maşinii. Se aflau în Hammer Crossing, intersecţia Hammer din Kansas.

— Nu ştiu, spuse el. Poate găsim un medic care să ne dea un sfat, cel puţin. Oftă şi-şi trecu mâna prin păr, cu un aer exasperat. Hammer Crossing, Kansas! Doamne Sfinte! Cum se face că are nevoie de-un doctor taman în locul ăsta uitat de lume?

Marsha, care se uita la hartă peste umărul tatălui ei, spuse:

— Scrie că e exact locul unde-a jefuit Jesse James banca, tăticule. De două ori.

— Îl bag în mă-sa pe Jesse James, se răsti Ed.

— Ed! interveni Trish.

— Scuze, mormăi el, fără să-i pară rău de fapt câtuşi de puţin.

Porniră mai departe.

După şase telefoane, în timpul cărora Ed Norris îşi păstră cu mare grijă calmul, descoperi în cele din urmă un medic la Polliston, care era dispus să-l consulte pe Hector dacă reuşeau să ajungă la el înainte de ora trei. Polliston ieşea din ruta lor, se abăteau cu treizeci de kilometri vest de Hammer Crossing, dar lucrul cel mai important la această oră era Hector. Ed începuse să fie extrem de îngrijorat din cauza lui. Nu-l văzuse niciodată pe puşti atât de lipsit de vlagă.

La ora 2 după-amiază se aflau în sala de aşteptare a doctorului Brenden Sweeney. Între timp, şi Ed începuse să strănute. Sala de aşteptare a lui Sweeney era plină; nu fură primiţi înăuntru decât aproape de ora 4. Trish nu mai reuşea să-l scoată pe Heck din starea lui de semiconştienţă şi se simţea şi ea cuprinsă de febră. Doar Stan Norris, în vârstă de nouă ani, era încă în formă suficient de bună ca să se agite.

În timpul şederii lor în cabinetul lui Sweeney, transmiseră boala – care avea să fie cunoscută curând în întreaga ţară, pe cale să se dezintegreze, sub denumirea de Captain Trips – la peste douăzeci şi cinci de persoane, inclusiv unei femei cu aspect de matroană, care nu intrase decât ca să-şi achite nota de plată înainte de-a merge mai departe şi răspândi boala şi în întreg clubul ei de bridge.

Femeia cu aspect de matroană era doamna Robert Bradford, Sarah Bradford la clubul de bridge, Cookie pentru soţul ei şi prietenii apropiaţi. Sarah jucă bine în seara respectivă, poate şi din cauză că partenera ei era Angela Dupray, cea mai bună amică. Ai fi zis că sunt ajutate de nişte legături telepatice. Câştigară detaşat primele trei robere, iar în timpul ultimului realizară un şlem mare. Singurul lucru care umbri bucuria Sarei era faptul că se simţea atinsă de o mică răceală. Nu i se părea cinstit, de vreme ce venea aşa de curând după cea din urmă.

După terminarea partidei, la 10, ea şi Angela se duseră să bea în linişte un pahar într-un bar. Angela nu se grăbea să ajungă acasă. Era rândul lui David să găzduiască jocul săptămânal de pocher, şi ştia sigur că nu va putea adormi din pricina zgomotului... dacă nu avea grijă să-şi prescrie şi să urmeze un mic tratament cu sedative, şi anume două gin-fizzuri.

Sarah comandă un Ward 8 şi cele două femei discutară despre partida de bridge de-abia încheiată. Între timp, izbutiră să infecteze pe toată lumea din cocktail-barul din Polliston, inclusiv pe doi tineri care beau bere în apropiere. Se aflau în drum spre California – tot aşa cum plecaseră odinioară Larry Underwood şi prietenul lui, Rudy Schwartz – ca să-şi încerce norocul. Un prieten de-al lor le promisese nişte slujbe la o firmă de transportat mobilă. Ziua următoare porniră mai departe, spre vest, răspândind boala pe măsură ce se apropiau de ţinta lor.

Sistemele de întrajutorare, cum sunt şi cele pe bază de scrisori, nu funcţionează. Faptul este bine cunoscut. Aştepţi

de pomană milioanele de dolari – promise cu singura condiţie să trimiţi un singur dolar primului de pe listă, după care să-ţi adaugi numele la sfârşitul şirului şi să expediezi scrisoarea mai departe, la alţi cinci prieteni. Sistemul de scrisori Captain Trips, în schimb, funcţionă cum nu se poate mai bine, nu de la bază spre vârf ci invers, de la vârful piramidei în jos – vârful la care ne referim fiind un paznic numit Charles Campion, din cadrul serviciului de securitate al armatei. Sub fiecare găină apărea oul de aur. Însă nu sub forma poştaşului care aduce fiecărui participant la joc teancuri peste teancuri de scrisori, conţinând fiecare o singură bancnotă de un dolar; Captain Trips aducea cu sine nenumărate dormitoare cu unul sau doi morţi în fiecare, apoi şanţuri şi gropi special săpate, în cele din urmă corpuri aruncate în oceane, pe ambele coaste, în cariere de piatră şi în fundaţiile caselor neterminate. Şi, în cele din urmă, trupurile aveau să putrezească acolo unde apucau să cadă secerate de moarte.

Sarah Bradford şi Angela Dupray se întoarseră împreună la maşinile lor (molipsind patru sau cinci persoane pe care le întâlniseră pe stradă), apoi se ţocăiră pe obraz şi-şi văzu fiecare de drumul ei. Sarah se întoarse acasă şi-i transmise boala soţului ei şi celor cinci amici de pocher, molipsind-o şi pe fiica ei adolescentă, Samantha. Fără ştirea părinţilor ei, Samantha era teribil de speriată, pe motiv că-şi închipuia că s-a ales cu o blenoragie de la prietenul ei. De fapt, chiar aşa se şi întâmplase. Adevărul este că nu avea de ce să fie îngrijorată; în comparaţie cu ce-i dăduse maică-sa, mica doză de blenoragie nu făcea nici cât o ceapă degerată.

A doua zi, Samantha molipsi pe toată lumea ce se afla la bazinul de înot al clubului YWCA din Polliston.

Şi aşa mai departe.

CAPITOLUL 9

Se repeziră asupra lui după căderea serii, în timp ce mărşăluia pe marginea şoselei US 27, care, de vreun kilometru şi jumătate încoace, de când intra în oraş, purta denumirea de Main Street.

Peste încă doi sau trei kilometri, avea de gând s-o cotească spre vest, pe şoseaua 63, care l-ar fi scos la nodul rutier, de unde şi-ar fi putut începe lunga lui călătorie spre nord. Simţurile îi fuseseră probabil adormite de cele două beri pe care tocmai le dăduse pe gât, cu toate acestea avusese o bănuială că lucrurile nu sunt chiar în regulă. Tocmai îşi aducea aminte de cei patru sau cinci zdrahoni care stăteau în celălalt colţ al barului când băieţii respectivi ieşiră la iveală din locurile unde stătuseră ascunşi şi se năpustiră spre el.

Nick se bătu cât se pricepu mai bine, doborându-l pe unul dintre ei la pământ şi umplând de sânge nasul altuia – rupându-i-l chiar, dacă judeca după zgomot. Timp de câteva momente îndrăzni să spere că avea o şansă minimă să-i învingă. Faptul că lupta fără să scoată niciun sunet îi descumpănea puţin. Erau destul de neghiobi, poate că până atunci nu se mai întâmplase să li se opună rezistenţă şi în orice caz nu se aşteptaseră ca puştiul acesta costeliv, cu un rucsac în spinare, să se apere cu atâta înverşunare.

Încasă apoi o lovitură chiar deasupra bărbiei, iar buza inferioară îi fu sfârtecată, probabil de unul dintre inelele acelea cu pecete, şi în gură i se răspândi imediat gustul sângelui cald. Se retrase, împleticindu-se, iar cineva îi prinse braţele. Se zbătu violent şi-şi eliberă unul dintre ele exact în momentul când un pumn îl izbea în obraz, inelul lucind ca o lună care-a luat-o razna. Înainte de a fi nevoit să-şi închidă ochiul drept, distinse inelul acela din nou, reflectând mat lumina aştrilor. Văzu stele verzi şi simţi cum

îl părăseşte încet cunoştinţa şi o porneşte spre o ţintă necunoscută.

Speriat, se zbătu şi mai tare. Bărbatul cu inel se afla acum din nou în faţa lui, iar Nick, temându-se că pielea îi va fi sfâşiată încă o dată, îl izbi în plex. Lui Ineluş i se tăie respiraţia, se încovrigă şi începu să horcăie după aer, ca un terrier bolnav de laringită.

Ceilalţi făcură cerc în jurul lui. Pentru Nick nu mai erau acum decât nişte umbre, nişte tipi vânjoşi – băieţi pe cinste, îşi ziceau ei – în cămăşi cenuşii, cu mânecile suflecate, scoţând la iveală bicepşii lor mari şi pistruiaţi din cauza soarelui. Purtau pantofi butucănoşi, de lucru. Şuviţele de păr unsuros le cădeau peste ochi. În ultimele raze de lumină ale acelei zile, totul începea să pară un coşmar. Sângele îi şiroia în ochiul pe care mai reuşea să-l ţină deschis. Rucsacul îi fu smuls din spate. Loviturile se abătură asupra lui ca o ploaie şi în curând din el nu mai rămase decât o marionetă fără oase şi tremurândă, mânuită de nişte sfori destrămate. Însă cunoştinţa nu şi-o pierdu de tot. Singurele sunete rămâneau gâfâielile scoase atunci când îl loveau cu pumnii şi ciripitul limpede al unui caprimulg, din vârful unui pin din apropiere. Ineluş se ridică nesigur pe picioare.

— Ia ţineţi-l, îi îndemnă el pe ceilalţi. Ţineţi-l de păr!

Mai multe mâini îl înhăţară de braţe. Cineva îşi înfipse ambele gheare în părul negru şi cârlionţat al lui Nick.

— De ce nu ţipă? strigă nervos cineva din gaşcă. De ce naiba nu ţipă, Ray?

— Ţi-am zis să nu pomeneşti v-un nume, spuse Ineluş. Mi se rupe mie de ce nu ţipă el. Îl fac praf. Nenorocitu’ m-a lovit. E un împuţit care se bate murdar, asta e!

Pumnul coborî cu putere spre el. Nick îşi smuci capul într-o parte, iar inelul nu-l atinse decât în treacăt.

— Ţineţi-l, bă, cum vă zic, spuse Ray. Ce naiba sunteţi? O ceată de labagii?

Pumnul se abătu iar asupra lui, şi de această dată nasul lui Nick se transformă într-o tomată strivită din care picura zeama. Respiraţia i se blocă, transformându-se într-un sforăit. Relaţia dintre el şi realitate se subţiase teribil, fiind gata să se rupă de tot. Gura i se deschise şi sorbi din aerul proaspăt al nopţii. Pasărea de noapte îşi înălţa iarăşi cântecul ei dulce şi însingurat. Dar Nick nu auzi nici de această dată nimic, aşa cum nu auzise nici mai înainte.

— Ţineţi-l, bă, repetă Ray. V-am zis să-l ţineţi, fir-ar al naibii.

Pumnul se apropie încă o dată. Doi dinţi din faţă se sfărâmară la impactul teribil cu inelul. Chinul era atât de mare, încât nu reuşi să scoată vreun sunet. Picioarele îl lăsară şi s-ar fi prăbuşit ea un sac de cereale dacă n-ar fi fost susţinut de cei din spatele lui.

— Ray, ajunge! Ce, vrei să-l omori?

— Ţineţi-l! Nenorocitu’ m-a lovit. Îl fac praf...

O pereche de faruri luminară deodată drumul, limitat în această porţiune de tufişuri mărunte şi străjuit din loc în loc de pini mari şi bătrâni.

— Vai, Isuse!

— Aruncaţi-l, aruncaţi-l!

Era chiar vocea lui Ray, dar acesta nu se mai afla în faţa lui. Nick simţea o vagă urmă de uşurare, dar cea mai mare parte din energia conştientă de care mai dispunea în acel moment se concentra asupra durerii sfâşietoare din gură. Cu vârful limbii pipăia sfărâmăturile de dinţi.

Mâinile îl târâră până-n mijlocul drumului. Cercurile tot mai apropiate de lumină îl prinseră în raza lor, ca pe un actor aflat pe scenă. Frânele scrâşniră. Nick se sprijini pe mâini şi încercă să-şi convingă picioarele să se pună în mişcare, însă fără succes; renunţaseră la luptă. Se prăbuşi pe suprafaţa asfaltului, iar ţipătul infernal al frânelor şi-al cauciucului păru să preceadă lovitura fatală, pe care el o aştepta cu resemnare. Cel puţin se punea astfel capăt durerii din gură.

O jerbă de pietricele îi veni în obraz, apoi se trezi privind o anvelopă care se oprise la doar câţiva centimetri de el. Vedea o piatră mică şi albă înţepenită între profilurile cauciucului, ca o monedă ţinută între două degete.

O bucată de cuarţ, îi veni un gând aiurea, apoi leşină.

Când îşi reveni, Nick constată că era întins pe un prici. Era tare, dar în ultimii trei ani se obişnuise cu aşternuturi şi mai dure decât ăsta. Deschise ochii cu mare efort. Ai fi zis că aveau lipici, iar dreptul, cel lovit de luna aceea care o luase razna, nu se mai deschidea decât pe jumătate.

Constată că vedea un tavan cenuşiu şi crăpat, din ciment. Sub el se încrucişau mai multe ţevi înfăşurate în izolaţie. Un gândac mare se rostogolea grăbit de-a lungul uneia dintre ele. Câmpul lui vizual era intersectat de un lanţ. Îşi ridică puţin capul şi simţi cum îl străbate un val de durere cumplită, în schimb văzu şi un al doilea lanţ pornind de la piciorul exterior al priciului şi până la un bolţ înfipt în zid.

Îşi întoarse capul spre stânga (alt acces de durere, parcă mai puţin ucigător) şi descoperi un perete din beton, plin de crăpături. Peste tot se vedeau inscripţii. Unele vechi, altele noi, cele mai multe erau însă producţiile unor analfabeţi. LOCUL ĂSTA ARE GÂNDACI. LOUIS DRAGONSKY, 1987. MIE ÎMI PLACE ÎN CUR. DELIRIUM TREMENS POA’ SĂ FIE FOARTE SIMPATIC. GEORGE RAMPLING E UN LABAGIU. ÎNCĂ TE IUBESC SUZANNE. AICI E O PORCĂRIE, JERRY. CLYDE D. FRED 1981. Mai apăreau şi desene cu penisuri mari, care se bălăbăneau, ţâţe uriaşe, vagine desenate schematic. Toate acestea căpătară imediat coerenţă. Nick înţelese că se afla în celula unei închisori.

Se sprijini cu grijă în coate, îşi împinse picioarele (încălţate în papuci de hârtie) peste marginea patului şi apoi se ridică în fund. Durerea aceea teribilă îi reveni, iar coloana vertebrală scoase un scârţâit alarmant. Stomacul şi maţele făceau un soi de revoluţie şi pe deasupra îl cuprinse şi o greaţă imensă, de felul celor mai înspăimântătoare şi

descurajatoare, care te face să te rogi la toţi dumnezeii ca să-ţi treacă.

În loc să strige cât îl ţinea gura – pentru că asta i-ar fi fost imposibil —, Nick se aplecă peste genunchi, cu o mână pe fiecare obraz, şi aşteptă să se potolească răul. Ceea ce se şi întâmplă, după o vreme. Simţi plasturii lipiţi în mai multe locuri peste cutele obrajilor şi, după ce încercă de mai multe ori să facă grimase, stabili că vreun medic oarecare se apucase să-i facă şi câteva cusături, pentru orice eventualitate.

Se uită în jur. Se afla într-o celulă mică, de forma unei cutii de saleuri aşezate pe latura scurtă. Dincolo de pat era o uşă zăbrelită. La capul patului exista un vas de toaletă fără capac şi fără inel. În spatele şi deasupra lui era o mică fereastră, zăbrelită şi ea, pe care reuşi să o vadă după ce-şi suci grijuliu, extrem de grijuliu, gâtul lui ţeapăn.

După ce şezuse pe marginea priciului exact cât să se convingă că nu va leşina, îşi lăsă în vine pantalonii de pijama cenuşii, informi, cu care fusese îmbrăcat, se aşeză pe W. C. şi urină îndelung. Când termină, se ridică în picioare ţinându-se de marginea patului, ca un bătrân. Aruncă o privire temătoare în vas, ca să vadă dacă nu apăreau urme de sânge, dar urina era curată. Trase apa.

Se apropie încet de uşa zăbrelită şi cercetă micul coridor de afară. La stânga lui era celula pentru beţivi. Un moş zăcea pe unul dintre cele cinci paturi, cu o mână atârnându-i inertă la pământ. La dreapta, coridorul se termina cu o uşă întredeschisă. Din tavanul cămăruţei atârna o lampă cu abajurul verde, de felul celor pe care le văzuse prin sălile de biliard.

O umbră se ridică, dansă în canatul uşii deschise, apoi pe coridor îşi făcu apariţia un zdrahon în uniformă de vară kaki. Purta o centură Sam Browne şi un pistol mare. Îşi vârî degetele mari în buzunarele pantalonului şi-l cercetă în tăcere pe Nick aproape un minut întreg. Apoi începu să vorbească.

— Când eram copil, am reuşit să ne apropiem de o puma, am împuşcat-o, apoi am târât-o treizeci de kilometri până în oraş, peste pământul tare. Ceea ce a mai rămas din sărmana creatură când am ajuns noi acasă mi se pare cel mai jalnic lucru pe care l-am văzut vreodată. Tu vii cam pe locul al doilea, băiete.

Lui Nick îi trecu prin minte că suna a discurs pregătit, şlefuit cu grijă şi foarte preţuit – rezervat tipilor din afara oraşului şi vagabonzilor care nimereau din când în când în cutiile de saleuri cu gratii.

— Cum îţi zice, urâtule?

Nick îşi duse un deget la buzele lui umflate şi sfâşiate şi clătină din cap. Îşi duse mâna la gură, brăzdă aerul cu un gest blând, în diagonală, apoi clătină iarăşi din cap.

— Ce? Nu poţi vorbi? Ce căcat mai e şi ăsta?

Cuvintele fuseseră pronunţate pe un ton întrucâtva amical, dar Nick nu avea cum distinge nuanţe şi inflexiuni. Culese din aer un creion invizibil şi făcu gestul de a scrie.

— Vrei un creion?

Nick răspunse cu un gest afirmativ.

— Dacă eşti mut, cum se face că nu ai la tine o legitimaţie din aia?

Nick ridică din umeri. Îşi întoarse pe dos buzunarele goale. Strânse din pumni şi făcu gesturi de box, gesturi care-i produseră un nou val de dureri în cap şi greaţă în stomac. Îşi încheie mica piesă de pantomimă atingându-şi tâmplele cu pumnii, dându-şi ochii peste cap şi lăsându-se peste gratii. Apoi arătă iarăşi spre buzunarele goale.

— Ai fost prădat.

Nick confirmă.

Bărbatul în kaki se întoarse la el în birou. Peste câteva momente reveni cu un creion bont şi un blocnotes. I le întinse printre gratii. În partea de sus a fiecărei foi se putea citi MEMO şi Emis de Biroul Şerifului John Baker.

Nick întoarse foile spre el şi bătu uşor cu guma creionului numele înscris acolo, ridicându-şi în acelaşi timp

sprâncenele întrebător.

— Mda, ăsta-s eu. Tu cine eşti?

„Nick Andros”, scrise el, apoi îşi întinse mâna printre bare.

Baker clătină din cap.

— Nu dau mâna cu tine. Eşti şi surd?

Nick făcu semn că da.

— Ce ţi s-a întâmplat aseară? Doctorul Soames şi soţia lui au fost la un pas să te calce ca pe o bucată de lemn, băiete.

„Bătut şi jefuit. Cam la un kilometru şi jumătate de localul lui Zack de pe Main St.”

— Zona aia nu-i pentru puşti ca tine, urâtule. Tu n-ai vârsta cuvenită ca să ai voie să bei.

Nick clătină indignat din cap. „Am douăzeci şi doi”, scrise el. „Am şi eu dreptul să beau două beri fără să fiu bătut şi jefuit din cauza asta, nu?”

Baker citi aceste cuvinte cu un zâmbet acru.

— Din câte se vede, nu şi în Shoyo. Ce cauţi aici, băiete?

Nick rupse cea dintâi foaie din notes, o făcu ghem şi o lăsă să cadă pe podea. Înainte de-a apuca să-şi scrie răspunsul, braţul şerifului se repezi printre gratii şi-l înhăţă de umăr cu o mână de fier. Nick tresari.

— Soţia mea face curăţenie în celulele astea, spuse Baker, şi nu văd niciun motiv pentru care tu să faci murdărie pe jos. Du-te şi aruncă gunoiul în W. C.

Nick se aplecă, clipind des din cauza durerii din spate, şi pescui ghemotocul de hârtie de pe podea. Se duse cu el la toaletă, îl aruncă înăuntru şi apoi se uită către Baker, cu sprânceana ridicată. Baker îi făcu un semn.

Nick se întoarse. De această dată creionul îi zbură pe hârtie mai multă vreme. Baker se gândi că a-l învăţa pe un copil surdomut să citească şi să scrie nu era un lucru atât de simplu, iar Nick Andros ăsta era destul de bine mobilat la mansardă ca să prindă şpilul. Existau indivizi normali aici, în Shoyo, Arkansas, care nu se obişnuiau niciodată cu chestii de genul ăsta, şi nu puţini dintre ei ardeau gazul în

crâşma lui Zack. Dar un puşti de-abia nimerit în oraş nu avea de unde să ştie asta.

Nick îi întinse notesul printre gratii.

„Călătoresc încolo şi-ncoace, dar nu sunt un vagabond. Ieri mi-am petrecut toată ziua muncind pentru un om cu numele de Rich Ellerton, cam la 10 kilometri vest de aici. I-am curăţat grajdul şi i-am urcat o groază de fân în pod. Săptămâna trecută am lucrat în Watts, Okla. Bărbaţii care m-au bătut mi-au furat şi plata pe o săptămână."

— Eşti sigur c-ai lucrat pentru Rich Ellerton? Pot să şi verific, ştii doar.

Baker rupsese foaia cu explicaţia lui Nick, o împăturise până la dimensiunile unei fotografii şi-o vârâse în buzunarul de la piept al cămăşii.

Nick încuviinţă din cap.

— I-ai văzut câinele?

Nick confirmă.

— De care este?

Nick ceru notesul. „Doberman mare", scrise el. „Dar simpatic. Nu e rău."

Baker dădu din cap şi se întoarse în birou. Nick rămase lângă gratii, aşteptând cu înfrigurare. Peste doar câteva momente, Baker se întoarse cu o legătură mare de chei, descuie uşa, o împinse într-o parte.

— Haide la mine în birou, îl îndemnă. Vrei să mănânci ceva?

Nick clătină din cap, apoi făcu gestul de turnat şi de băut.

— Cafea? Foarte bine, am aici. Cu frişcă şi zahăr?

Nick clătină din cap.

— Bei cafea ca bărbaţii? râse Baker. Hai cu mine.

Baker o porni pe coridor vorbind mai departe, dar Nick nu înţelegea nimic, din cauză că nu-i putea vedea buzele.

— Mă bucur că am companie. Mă chinuie o insomnie. Am ajuns în aşa hal, încât nu dorm mai mult de trei sau patru ore pe noapte, de obicei. Nevastă-mea mă tot bate la cap să mă duc la nu ştiu ce medic vestit din Pine Bluff. Dacă nu mă

lasă, cred că s-ar putea să ajung şi acolo. Adică, uită-te la mine – e ora 5 de dimineaţă, nu s-a făcut nici lumină, măcar, iar eu mănânc ouă şi cartofi prăjiţi de la bufetul ăla pentru şoferi de mai încolo.

În timp ce pronunţa ultimele cuvinte, Nick prinse „...bufetul ăla pentru şoferi de mai încolo”. Îl privi mirat şi ridică din umeri, a nedumerire.

— Nu contează. Un puşti ca tine n-are cum să-nţeleagă.

Ajunşi în birou, Baker îi turnă o ceaşcă de cafea neagră dintr-un termos uriaş. Apoi îşi trase din nou înainte farfuria cu micul dejun pe jumătate terminat. Nick sorbi din cafea. Îl durea în gură, dar lichidul îi făcea totuşi foarte bine.

Îl bătu pe Baker pe umăr, iar când acesta îşi ridică privirea, Nick arătă spre cafea, se frecă peste burtă şi făcu discret din ochi.

Baker îi zâmbi.

— Nici nu m-aşteptam să zici altfel. Jane, soţia mea, a făcut-o. Muşcă o jumătate de ou fiert tare, mestecă, apoi arătă spre Nick cu furculiţa. Eşti nemaipomenit. Parcă ai fi unul dintre tipii ăia care fac pantomimă. Pun pariu că nu prea ai probleme ca să te faci înţeles, este?

Nick execută un gest în zigzag, cu mâna înălţată pe jumătate. Comme çi, comme ça.

— Eu nu te mai reţin, spuse Baker, ştergând grăsimea cu o felie de pâine prăjită Wonder Bread, dar uite ce-ţi propun. Dacă mai rămâi în zonă, poate reuşim să punem mâna pe ăia care ţi-au făcut figura asta. De acord?

Nick făcu din cap şi scrise: „Crezi că pot să-mi recuperez banii mei pe o săptămână de lucru?”

— Nicio şansă, îi răspunse Baker sec. Eu nu sunt decât un şerif de la ţară, băiete. Pentru aşa o chestie, e nevoie de o investigaţie în toată regula.

Nick ridică din umeri. Punându-şi mâinile una lângă alta, imită zborul unei păsări care se îndepărtează.

— Mda, chiar aşa. Câţi erau?

Nick ridică patru degete, săltă iarăşi din umeri, apoi ridică cinci.

— Crezi că l-ai putea identifica pe vreunul dintre ei?

Nick ridică un deget, apoi scrise: „Mare şi blond. Cam de dimensiunile tale, poate ceva mai greu. Cămaşă şi pantaloni cenuşii. Purta un inel mare. Al treilea deget, mâna dreaptă. Piatră purpurie. Cu ea m-a tăiat.”

În timp ce citea, şeriful se schimba la faţă. Mai întâi interes, apoi enervare. Crezând că furia se îndreaptă împotriva lui, Nick se sperie din nou.

— Of, Isuse Cristoase, zise Baker. Asta-i o hazna care-a început să cam dea pe-afară. Eşti sigur?

Nick dădu din cap fără tragere de inimă.

— Altceva? Ai mai reţinut şi altceva?

Nick se gândi, apoi notă: „O cicatrice mică. Pe frunte.”

Baker aruncă o privire spre cele scrise.

— Ăsta-i Ray Booth, cumnatul meu. Îţi mulţumesc, băiete. E ora 5 de dimineaţă, şi deja se anunţă o zi proastă.

Ochii lui Nick se măriră încă un pic şi făcu un gest precaut de compătimire.

— Foarte bine, zise Baker, mai mult pentru sine. E soi rău. Janey îl ştie prea bine. Doar a bătut-o de atâtea ori când erau amândoi copii. Totuşi, sunt frate şi soră, prin urmare s-a cam terminat cu iubirea pe săptămâna asta.

Nick se uită încurcat în pământ. Peste o secundă, Baker îl scutură de umăr, ca să-i urmărească spusele.

— S-ar putea să n-aibă niciun rost, oricum. Ray şi cu nemernicii ăia de prieteni ai lui au să-şi ofere unul altuia alibiuri. Şi atunci cuvântul tău va fi pus în cântar cu al lor. Tu ai lovit pe careva?

„I-am dat lui Ray ăsta în burtă”, scrise Nick. „Pe altul l-am pocnit în nas. Poate chiar i l-am rupt.”

— Ray umblă mai ales cu Vince Hogan, Billy Warner şi Mike Childress, îi explică Baker. Dacă discut cu Vince între patru ochi, s-ar putea să-l dau pe brazdă şi să-l fac să mărturisească. N-are coloană vertebrală nici cât o moluscă

pe moarte. Iar dacă el vorbeşte, pot să mă leg pe urmă de Mike şi de Billy. Ray a primit inelul ăla de la o asociaţie de fraternitate din LSU. A renunţat la şcoală când era în anul doi. Făcu o pauză, bătând darabana pe marginea farfuriei cu micul dejun. Cred că am putea face o încercare, băiete, dacă vrei şi tu. Dar prefer să te previn de la bun început, probabil că vor scăpa. Sunt tot atât de răi şi de laşi ca o haită de câini, dar au crescut aici, în oraş, pe când tu eşti doar o haimana, şi surdomut pe deasupra: Iar dacă scapă, au să se răzbune pe tine.

Nick căzu pe gânduri. Îi revenea în minte imaginea lui aruncat de la unul la celălalt ca o sperietoare de ciori însângerată şi vorbele pe care reuşise să le citească de pe buzele lui Ray: Îl fac praf. Nenorocitu' m-a lovit. Şi senzaţia că rucsacul, acelaşi care-l însoţise în ultimii doi ani cât bătuse lumea, îi este smuls din spate.

Scrise şi sublinie câteva cuvinte pe notes: „Hai să încercăm."

Baker oftă şi dădu din cap.

— Okay. Vince Hogan munceşte la gater... adică, afirmaţia nu este chiar adevărată. De obicei arde şi el gazul pe-acolo. Mergem la gater pe la ora 9, dacă eşti de acord. Poate reuşim să-l speriem suficient de tare ca să-şi dea drumul la limbă.

Nick încuviinţă.

— Cum îţi simţi gura? Doctorul Soames a lăsat nişte pastile. Zicea c-ai să te simţi mizerabil, din câte-şi închipuie el.

Nick clătină trist din cap.

— Pun eu mâna pe ei. Am să... Se întrerupse şi, în lumea lui de film mut, Nick văzu cum şeriful strănută de câteva ori la rând în batistă. A mai dat şi asta peste mine, continuă el, dar se întoarse în timp ce vorbea, aşa că Nick nu prinse decât primul cuvânt. Mă paşte o răceală din alea rele. Isuse Cristoase, nu-i aşa că viaţa-i minunată? Bun venit în Arkansas, băiete.

Luă pastilele şi se întoarse la Nick. După ce i le dădu, împreună cu un pahar de apă, Baker se pipăi cu grijă sub partea din spate a maxilarului, unde apăruse o umflătură dureroasă. Ganglioni umflaţi, tuse, strănuturi, puţină febră, probabil. Mda, din câte se ghicea de pe acum, avea să fie o zi de neuitat.

CAPITOLUL 10

Larry se trezi cu o mahmureală suportabilă, dar cu un gust în gură de-ai fi zis că un pui de balaur o folosise în chip de oliţă şi cu sentimentul că se află într-un loc în care n-ar trebui să fie în mod normal.

Patul era pentru o persoană, dar avea două perne. Simţea miros de slănină prăjită. Se ridică în picioare şi contemplă una dintre atât de obişnuitele zile cenuşii de la New York, şi-şi zise că se întâmplase ceva grav cu Berkeley peste noapte: era acoperit de murdărie şi de funingine, era îmbătrânit. Încet-încet, începu să-şi amintească seara trecută şi înţelese brusc că nu se află în Berkeley, ci în Fordham. Într-un apartament situat la al doilea etaj al unui bloc de pe Tremont Avenue, nu departe de Concourse, iar maică-sa se întreba pesemne pe unde fusese el cu o noapte în urmă. Oare o căutase la telefon, se scuzase în vreun fel oarecare, fie şi superficial? Îşi coborî picioarele din pat şi descoperi un pachet crâmpoţit de Winston, în care mai exista o singură ţigară strâmbă. O aprinse cu o brichetă Bic din plastic verde. Avea gust de balegă veche. Din bucătărie se auzea fără încetare un sfârâit de slănină, ca un post de radio năpădit de paraziţi.

Numele fetei era Maria şi-i spusese că se ocupă... cu ce? Igienă bucală, oare reţinuse corect? Larry nu ştia cât de pricepută o fi fost la igienă, dar dinspre partea bucală era nemaipomenită. Îşi aduse vag aminte că-l înfulecase ca pe un copan. Îi ascultaseră pe Crosby, Stills şi Nash pe micul sistem stereo, de tot rahatul, din salon, cântând despre câtă apă trecuse pe sub pod şi timpul irosit. Dacă îşi aducea bine aminte, Maria nu-şi irosise deloc timpul. Fusese oarecum copleşită atunci când descoperise că el este chiar *acel* Larry Underwood. În cursul petrecerii din seara precedentă, nu cumva porniseră amândoi, clătinându-se, în căutarea unui

magazin de discuri deschis, de unde să cumpere un exemplar din Baby, Can You Dig Your Man?

Gemu încetişor şi încercă să reconstituie întreaga zi de ieri, de la debutul ei nevinovat şi până la finalul frenetic şi pasional.

Mai întâi îşi aduse aminte că echipa Yankees nu se afla în oraş. Mama lui plecase la serviciu înainte ca el să se trezească, însă îi lăsase un program al jocurilor viitoare pe masa din bucătărie, împreună cu un bileţel: *Larry. După cum poţi constata, Yankees vor juca următorul lor meci acasă de-abia pe 1 iulie. Pe 4 iulie, în schimb, există un cuplaj. Dacă n-ai altceva de făcut atunci, ce-ar fi s-o duci şi pe maică-ta la stadion? Fac eu cinste cu bere şi cu hotdogs. Există ouă şi cârnaţi în frigider, sau prăjituri în cutia de pâine, dacă preferi. Ai grijă de tine, copile.* Exista şi un PS tipic pentru Alice Underwood: *Majoritatea golanilor cu care-ţi pierdeai timpul pe vremuri s-au răspândit din fericire care încotro, dar cred că Buddy Marx lucrează la atelierul acela de tipografie din Stricker Avenue.*

Numai amintirea acelui bilet fu suficientă ca să tresară. Fără „dragul meu” înaintea numelui său. Fără „cu dragoste” înainte de semnătură. Nu credea ea în cai verzi pe pereţi. Lucrurile palpabile, care contau cu adevărat, se aflau în frigider. La un moment dat, în timp ce el se odihnea după ce traversase toată America, ea plecase la cumpărături şi se întorsese cu adevărate stocuri din ceea ce-i plăcea lui cel mai mult pe lumea asta. Era de speriat cât de bine ţinea minte totul. O şuncă la conservă marca Daisy. Două livre de unt adevărat – cum naiba îşi permitea aşa o chestie cu salariul ei? Două pachete de câte şase cutii de Coca-Cola. Cârnaţi Deli. O bucată de friptură de vacă, pusă la marinat în sosul secret al lui Alice, reţeta pe care refuza s-o divulge până şi fiului ei, şi un galon întreg de îngheţată Baskin-Robbins Peach Delight, în congelator. Şi o plăcintă cu brânză Sara Lee. Din aceea cu zmeură pe deasupra.

Primul lui impuls fusese să se ducă la baie, nu numai ca să-şi uşureze vezica, dar mai ales să verifice dulapul pentru medicamente. O periuţă nou-nouţă de dinţi Pepsodent atârna pe vechiul ei loc, unde stătuseră pe rând toate periuţele de dinţi din copilăria lui. În dulăpior se mai afla un pachet cu lame, un tub cu spumă de ras Barbasol, până şi o sticlă de colonie Old Spice. Nu-i ceva extravagant, i-ar fi spus ea – de fapt, lui Larry chiar îi răsunau în urechi aceste cuvinte —, dar la banii ăştia, miroase suficient de tare.

Se uitase lung la toate acesta, apoi luase noul tub de pastă şi rămăsese cu el în mână. Fără „dragul meu” şi fără „cu dragoste, mama”. Ea se exprima printr-o periuţă de dinţi nouă, un tub de pastă nou, o sticlă de colonie nouă. Câteodată, gândi el, adevărata dragoste este nu numai oarbă, dar şi tăcută. Începu să se frece pe dinţi, întrebându-se dacă în ideea asta nu se putea descoperi şi o melodie.

Specialista în igienă bucală intră în cameră, purtând doar nişte bikini din nailon roz.

— Bună dimineaţa, Larry, îl salută ea.

Era scundă, drăguţă, în stilul Sandrei Dee, iar sânii ei magnifici se îndreptau neclintiţi şi trufaşi drept spre el. Cum era bancul ăla vechi? Avea două revolvere de 38 şi o armă adevărată. Ha-ha, foarte amuzant. Făcuse aproape cinci mii de kilometri ca să petreacă o noapte cu Sandra Lee, care era mai-mai să-l mănânce de viu.

— Bună, îi răspunse el, ridicându-se din pat.

Era gol, însă hainele lui zăceau chiar la capul patului. Începu să se îmbrace.

— Am un halat, dacă vrei poţi să-l pui pe tine. Mâncăm scrumbie afumată şi slănină.

Scrumbie şi slănină? Stomacul lui începu să se revolte, mai să se întoarcă pe dos.

— Nu, scumpo, trebuie s-o iau din loc. Am o întâlnire cu cineva.

— Hei, hei, nu poţi să mă părăseşti chiar în stilul ăsta...

— Este vorba de o întâlnire importantă.

— Păi, să ştii că şi io sunt importantă!

Începea să devină cam stridentă. Simţea că-l zgârie pe timpane. Fără vreun motiv anume, îi veni în minte cum strigă Fred Flintstone „WIIILMAAA!” cât îl ţin plămânii lui din celuloid.

— Bronxul se cam poate citi pe tine, iubire, îi zise el.

— Asta ce vrea să însemne? Îşi înfipse mâinile în şolduri, cu lopăţica plină de grăsime ţinută într-unul dintre pumnii strânşi, aidoma unei flori din oţel. Sânii ei se legănară ademenitor, dar Larry nu se lăsă impresionat. Îşi trase pantalonii şi-i încheie. Şi ce dacă sunt din Bronx, ţi se pare că am şi pielea neagră? Ce-ai împotriva Bronxului? Nu cumva oi fi v-un rasist?

— N-am nimic împotriva cartierului ăsta şi nici rasist nu sunt, spuse, apropiindu-se de ea în picioarele goale. Uite ce este, persoana pe care trebuie s-o întâlnesc este chiar maică-mea. N-am revenit în oraş decât acum două zile şi nici măcar nu i-am telefonat ieri seară sau ceva de genul ăsta... aşa-i? adăugă el, sperând încă.

— Nu ai sunat pe nimeni, îl lămuri ea morocănos. Aş pune pariu că-i vorba de maică-ta.

Se întoarse la pat şi-şi vârî picioarele în mocasini.

— Ba da. Ăsta-i adevărul. Lucrează în Chemical Bank Building. Este administratoare. Ei, bănuiesc că între timp au avansat-o la funcţia de supraveghetoare a unui etaj.

— Şi nici nu te cred că eşti Larry Underwood ăla cu discul.

— Crezi ce vrei tu. Eu trebuie să plec.

— Eşti o puţă de doi bani! se aprinse ea. Ce crezi că o să fac acum cu tot ce-am gătit?

— Eventual le poţi arunca pe fereastră, îi sugeră el.

Ea emise un ţipăt ascuţit de furie şi lansă lopăţica spre el. În oricare alt moment al vieţii lui, lopăţica şi-ar fi greşit ţinta. Una dintre cele mai de seamă legi ale fizicii ne învaţă că o lingură nu va parcurge o traiectorie dreaptă când va fi aruncată de o specialistă în igiena bucală, şi încă la

supărare. Dar – excepţia confirmă regula – unealta descrise mai multe rotaţii în aer şi poc! drept în fruntea lui Larry. Nu-l duru prea tare. Apoi văzu două picături de sânge căzând pe covor, atunci când se aplecă să ridice lopăţica de pe jos.

Făcu doi paşi cu unealta în mână.

— Ar trebui să-ţi trag vreo câteva la fund cu asta! strigă el.

— Sigur că da, îngăimă ea, trăgându-se înapoi şi începând să bâzâie. Păi de ce nu? Marea stea a muzicii. Fute şi fuge. Am crezut că eşti un băiat de treabă. Dar nu eşti.

Mai multe lacrimi i se prelinseră pe obraji, iar de pe falcă picurară pe partea de sus a pieptului. Fascinat, Larry urmări cum o lacrimă o ia în jos pe panta sânului drept şi se opreşte exact pe sfârc. Avea efectul unei lupe. Puteai să vezi porii şi vârful unui perişor negru răsărind din marginea interioară a aureolei. Isuse Cristoase, să ştii c-o iau razna, îi trecu prin minte.

— Trebuie să plec, declară el.

Jacheta lui din stofă albă era pusă pe capătul patului. O luă şi o aruncă peste umăr.

— Nu eşti băiat de treabă! ţipă ea când îl văzu trecând în salon. Doar asta m-a atras la tine, am crezut că eşti băiat de treabă!

Priveliştea din salon îl făcu să scoată un geamăt. Pe canapeaua unde, din vagile lui amintiri, avusese loc scena de amor, zăceau cel puţin două duzini de exemplare din Baby, Can You Dig Your Man? Alte trei se aflau pe platanul prăfuitului sistem stereo portabil. Pe peretele opus era un poster uriaş cu Ryan O’Neal şi Ali McGraw. A fi înfulecat înseamnă să nu ajungi niciodată să spui îmi pare rău, ha-ha. Isuse, să ştii că înnebunesc cu adevărat!

Ea rămase în uşa dormitorului, plângând patetic. Văzu o cicatrice sub unul dintre genunchii ei, unde se tăiase probabil în timp ce se rădea.

— Ascultă, să-mi dai un telefon, îl rugă ea. Nu sunt supărată pe tine.

Ar fi trebuit să zică „sigur că da”, şi cu asta s-ar fi încheiat întreaga poveste. Se pomeni însă scoţând un râs dement şi spunând: „Vezi că ţi se arde scrumbia.”

Începu să ţipe şi o porni spre el, dar se împiedică de una dintre pernele de pe jos şi căzu. Cu un braţ răsturnă o sticlă de lapte pe jumătate plină, clătinând şi sticla goală de Scotch de lângă ea. Sfinte Dumnezeule, îi trecu lui Larry prin minte, nu cumva am amestecat chestiile astea două?

Ieşi repede şi o luă pe scări în jos. În timp ce parcurgea ultimele şase trepte înainte de uşa de la intrare, o auzi urlând după el, din holul de la intrare: *Nu eşti băiat de treabă! Nu eşti...*

Trânti uşa în spatele lui şi imediat îl învălui aerul ceţos, cald şi umed de afară, aducând cu el aroma primăvăratică a copacilor şi a eşapamentelor. Un adevărat parfum, după mirosul de untură prăjită şi fum de ţigară stătut. Mai avea şi acum în mână ţigara aia strâmbă, care ajunsese chiştoc; o aruncă în rigolă şi inspiră adânc aerul curat. Se simţea extraordinar acum, când scăpase din toată nebunia. Nu vă întoarceţi cu noi, amintiri, la acele minunate zile ale normalităţii când vom...

Deasupra şi undeva în spatele lui se deschise cu zgomot o fereastră şi bănui imediat ce avea să urmeze.

— *Sper că ai să putrezeşti în cel mai scurt timp!* urlă ea de la înălţime. Desăvârşita pescăreasă din Bronx. *Călca-te-ar metroul! Cântăreţ eşti tu, mă? La pat eşti un căcăcios! Un păduche! Bagă-ţi asta în cur! Du-i şi asta lu’ mă-ta, păduche împuţit!*

Sticla de lapte veni învârtindu-se, de la fereastra dormitorului în care se aflase şi el până de curând. Larry se feri. Se sparse ca o bombă în rigolă, împrăştiind cioburi pe toată strada. O urmă imediat şi sticla de whisky, care se zdrobi chiar la picioarele lui. Indiferent de celelalte calităţi şi defecte ale ei, avea o ţintă teribilă, muieruşca! O luă la

fugă, ţinându-şi o mână deasupra capului. Nebunia asta nu avea să se mai sfârşească niciodată?

Din spatele lui se înălţă un ultim zbieret prelung, în care răzbătea triumfător inconfundabilă intonaţie a Bronxului: SĂ MĂ PUPI ÎN CUR, TICĂLOS DE DOI BANI CE EEEEŞTI! După care dădu colţul şi se urcă pe pasarela ce traversează şoseaua, se aplecă peste balustradă şi izbucni într-un râs de o intensitate ciudată, aproape isteric, urmărind trecerea maşinilor pe dedesubt.

— Nu erai în stare să descurci mai elegant situaţia asta? se întrebă el, fără să-şi dea seama că vorbea în gura mare. Da, domnule, puteai să procedezi mai civilizat. A ieşit o scenă cât se poate de urâtă. Căca-m-aş pe ea de treabă!

Sesiză deodată că vorbeşte tare şi începu iar să râdă ca un dement. Pe neaşteptate, îl străbătu o senzaţie de greaţă cumplită, ameţitoare, care-l făcu să-şi strângă pleoapele cât putea de tare. Un circuit de memorie din Serviciul Intern de Masochism se deschise şi auzi vocea lui Wayne Stukey spunându-i: *Există ceva în tine care îi face pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi muşcat dintr-o foiţă de staniol.*

Se purtase cu fata cum te porţi cu o curvă bătrână pe care o ştii de la o poştă la care ai participat cu prietenii tăi din şcoală.

Nu eşti un tip ca lumea.

Ba sunt. Ba sunt.

Dar atunci când tipii care luau parte la marea petrecere protestaseră la hotărârea lui de a-i pune capăt, el îi ameninţase că va chema poliţia, ceea ce şi intenţiona. Sau nu era aşa? Ba da. Ba da, chiar aşa ar fi procedat. Majoritatea îi erau necunoscuţi, adevărat, şi puţin îi păsa ce se întâmpla cu ei, dar pe patru sau cinci dintre protestatari îi ştia din vremurile de demult. Iar ticălosul de Wayne Stukey stătea lângă uşă, cu braţele încrucişate, ca un judecător pregătit să pronunţe condamnarea la spânzurătoare în ziua cea mare.

Iar Sal Doria, când ieşea pe uşă, aşa-i zisese: *Dacă acesta e efectul pe care îl are asupra indivizilor ca tine, Larry, aş fi preferat să nu te lansezi.*

Îşi deschise ochii şi coborî de pe pasarelă, pornind în căutarea unui taxi. Păi sigur că da. Făcea pe prietenul ofensat. Dacă Sal îi era atât de prieten cum pretindea, atunci ce căuta acolo ca să trăiască pe spinarea lui? Eram un prost şi nimănui nu-i place să vadă un prost căruia i-a venit deodată mintea la cap. Ăsta-i adevărul.

Nu eşti un tip ca lumea.

— Sunt un tip ca lumea, declară el morocănos. Şi în definitiv, asta nu-i treaba nimănui!

Se apropia un taxi. Larry îi făcu semn. Păru să ezite o secundă, înainte de a opri la bordură, iar Larry îşi aduse aminte de sângele de pe frunte. Deschise uşa din spate şi sări înăuntru, înainte să apuce şoferul să se răzgândească.

— Manhattan. Chemical Bank Building, intrarea dinspre Parc, îi zise.

Taxiul intră din nou în fluxul circulaţiei.

— Ai o tăietură în frunte, dom’le, îl anunţă taximetristul.

— O fată a aruncat cu o lingură de bucătărie după mine, îi răspunse Larry absent.

Taximetristul îi aruncă un zâmbet cam ciudat, de falsă compătimire, şi-şi văzu de drum, în timp ce Larry se aşează mai comod şi încercă să-şi imagineze cum avea să-i explice maică-sii absenţa lui din seara trecută.

CAPITOLUL 11

Lângă recepţia de la parterul clădirii Larry întâlni o negresă care părea obosită şi care-i zise că Alice Underwood se afla probabil la etajul al douăzeci şi patrulea, unde făcea un inventar. Pătrunse în lift, conştient că persoanele care urcau împreună cu el aruncau priviri furişe şi curioase către fruntea lui. Rana nu mai sângera, dar prinsese o coajă neplăcută la vedere.

Etajul al douăzeci şi patrulea era ocupat de birourile executive ale unei companii japoneze producătoare de aparate de fotografiat. Larry se plimbă încolo şi-ncoace pe culoare aproape douăzeci de minute, căutând-o pe maică-sa şi simţindu-se ca un cur de cal. Existau şi destui funcţionari occidentali, dar majoritatea erau de origine japoneză, ceea ce, la înălţimea lui – un metru optzeci şi cinci – îi sporea senzaţia de penibil. Bărbaţii aceia şi femeile micuţe îi cercetau cu ochii lor oblici fruntea şi mâneca însângerată a jachetei cu acea curtenie orientală de-a dreptul neliniştitoare.

În cele din urmă descoperi o uşă pe care stătea scris PAZĂ & ADMINISTRAŢIE, îndărătul unei ferigi foarte mari. Apăsă clanţa, uşa nu era încuiată şi se uită înăuntru. Maică-sa se afla acolo, în uniforma ei cenuşie, fără formă, şi pantofi cu talpă de crep. Părul îi era strâns într-o plasă de culoare neagră. Stătea cu spatele spre el. Într-o mână ţinea o plăcuţă cu clemă pentru prinderea actelor şi, din câte se părea, număra nişte sticle cu soluţie de curăţat sub presiune de pe un raft montat la înălţime.

Larry simţi impulsul puternic – pentru care, de altfel, se simţea vinovat – să-i întoarcă spatele şi să fugă. Să se ducă la garajul aflat nu departe de locuinţa ei şi să se suie în maşină. Ce dacă de-abia plătise chiria pe două luni pentru locul de garare de acolo? Nu-şi dorea decât să se aşeze la volan şi să-i dea bătaie. Să-i dea bătaie încotro? Oriunde.

Bar Harbor, Maine. Tampa, Florida. Salt Lake City, Utah. Oriunde putea fi un loc minunat, cu condiţia să fie suficient de departe de Dewey Dozã şi de debaraua asta mirosind a săpun. Nu ştia exact dacă din cauza luminilor fluorescente sau a tăieturii din frunte, dar îl lovise o durere de cap împuţită.

Hai, lasă-te de smiorcăieli, că doar nu eşti o afurisită de mironosiţă!

— Bună, mamă.

Femeia tresări uşor, dar nu se întoarse.

— Aşa, Larry. În cele din urmă ai reuşit să ajungi în centru.

— Sigur că da. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Vreau să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să-ţi dau un telefon ieri seară...

— Mda. O idee bună.

— Am fost cu Buddy. Am... uf... ne-am plimbat. Am bântuit prin oraş.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Sau ceva de genul ăsta.

Agăţă un scăunel cu piciorul şi-l trase lângă ea, se sui pe el şi începu să numere sticlele cu ceară pentru parchet de pe raftul de sus, atingând-o pe fiecare dintre ele uşor, cu vârfurile degetului mare şi arătătorului de la mâna dreaptă. Fu nevoită să se întindă şi, în această mişcare, rochia i se ridică şi el putu să vadă, deasupra ciorapilor maro, carnea albă şi zbârcită din partea de sus a coapselor, dar îşi întoarse privirile, aducându-şi aminte, brusc şi inutil, ceea ce i se întâmplase celui de-al treilea fiu al lui Noe atunci când se uitase la bătrân, pe când acesta zăcea beat şi dezbrăcat în culcuşul lui de paie. Bietul băiat a trebuit de atunci înainte să care lemne şi apă toată viaţa lui. El şi toţi urmaşii lui. Şi de asta mai avem şi-n ziua de azi incidente rasiale, băi băiete. Fie Domnul lăudat.

— Doar pentru asta ai bătut tot drumul? îl întrebă ea, întorcându-se pentru prima oară spre el.

— Păi, am venit să-ţi spun unde-am fost şi ca să-mi cer scuze. A fost detestabil din partea mea că am uitat.

— Mda, făcu ea. Adevărat, ai şi o latură detestabilă, aşa e, Larry. Crezi că am uitat?

Se înroşi la faţă şi îngăimă:

— Mamă, ascultă-mă...

— Sângerezi. Poate te-a lovit vreo dansatoare de striptease cu şnurul chiloţeilor? Se întoarse înapoi la rafturi şi, după ce termină de numărat toate sticlele de pe rândul de sus, îşi notă rezultatul pe foaia de hârtie. Careva şi-a făcut rost de două sticle de ceară pentru parchet în săptămâna asta, remarcă ea. Bafta lui.

— Am venit la tine ca să-ţi spun că îmi pare rău!

Larry pronunţase aceste cuvinte mai tare decât s-ar fi cuvenit. Ea nu păru afectată, în schimb el tresări.

— Mda, mi-ai mai zis asta. Domnul Geoghan o să se pună pe capul nostru dacă afurisita asta de ceară pentru parchet dispare în continuare.

— Nu m-am bătut într-o crâşmă şi nici nu m-am dus într-un bar cu program de striptease. Nici vorbă de-aşa ceva. N-a fost decât...

Vorbele i se opriră în gât.

Ea se întoarse, cu sprâncenele arcuite batjocoritor, o postură a ei de care-şi aducea prea bine aminte.

— Ce-a fost?

— Păi... Nu reuşi să născocească o minciună convingătoare suficient de repede. A fost... o... uf... o lingură.

— Te-a confundat cineva cu o omletă? Îmi închipui că tu şi cu Buddy aţi petrecut o noapte de neuitat în oraş.

Uita mereu că maică-sa era în stare să se joace cu el cum dorea, aşa fusese întotdeauna şi probabil aşa avea să fie şi de acum înainte.

— E vorba de o fată, mamă. A aruncat lingura după mine.

— Îmi închipui că e o bomboană de fată, comentă Alice Underwood şi-i întoarse spatele. Blestemata aia de

Consuela a ascuns iarăşi formularele pentru cererea materialelor. Nu că ar servi la mare lucru, pentru că niciodată nu primim tot ceea ce avem nevoie, în schimb ne dau tot felul de lucruri cu care n-aş şti ce să fac nici să mă omori.

— Mamă, eşti supărată pe mine?

Femeia lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, iar umerii ei se prăbuşiră.

— Nu fi supărată pe mine, şopti el. Te rog să nu fii, da? Da?

Se răsuci din nou cu faţa spre el şi atunci văzu o sclipire nenaturală în ochii mamei lui – bineînţeles, presupunea de fapt că este cât se poate de *naturală* şi în niciun caz provocată de lumina fluorescentă din încăpere, iar în urechi îi răsună iarăşi vocea specialistei în igienă bucală, pronunţând pe un ton de sentinţă: *Nu eşti un tip ca lumea*. La ce bun se mai întorsese acasă, doar ca să-i facă asemenea figuri... ca să nu mai vorbim de cele pe care i le făcea ea lui.

— Larry, îi spuse femeia blând, Larry, Larry, Larry.

Pentru un moment, crezu că nu avea să-i mai zică nimic; ba chiar îşi permise să spere acest lucru.

— Asta-i tot ce poţi tu să-mi zici? „Nu fi supărată pe mine, te rog, mamă, nu fi supărată”? Te ascult la radio şi, deşi nu-mi place cântecul acela al tău, sunt mândră că-l cânţi. Oamenii mă întreabă dacă cel care cântă este cu adevărat fiul meu, iar eu zic da, este chiar Larry. Şi le mai spun că te-ai priceput întotdeauna la cântat, ceea ce este purul adevăr, nu?

El clătină nefericit din cap, fără a îndrăzni să-i răspundă.

— Le povestesc cum ai pus mâna pe chitara lui Donny Roberts, în primul an de liceu, şi cum peste nici o jumătate de oră cântai mai bine decât el, care lua lecţii încă din clasa a doua primară. Eşti talentat, Larry, n-a fost nevoie să-mi spună mie nimeni asta, cu atât mai puţin tu. Însă presupun că şi tu ai fost conştient de darul tău, pentru că este

singurul lucru despre care nu te-am auzit niciodată plângându-te. Apoi ai plecat de acasă. Ţi-am făcut eu vreun reproş cât de mic? Nu. Tinerii şi tinerele pleacă de acasă. Aşa este de când lumea şi pământul. După care te întorci. E nevoie să-mi spună careva de ce şi cum? Nu. Te-ai întors pentru că, pe lângă discul tău de succes, ai intrat într-o încurcătură oarecare acolo, pe Coasta de Vest.

— Ba n-am intrat în nicio încurcătură! îi replică el indignat.

— Ba da, ai intrat. Cunosc bine toate semnele. Sunt mama ta de foarte multă vreme şi n-ai cum să mă duci de nas, Larry. Ai căutat întotdeauna încurcăturile cu lumânarea, fără să-ţi cruţi nici măcar osteneala. Câteodată cred că traversai strada doar ca să poţi călca într-un rahat de câine. Dumnezeu mă va ierta că spun asta, pentru că Dumnezeu ştie că am dreptate. Sunt eu nebună? Nu. Sunt dezamăgită? Da. Sperasem că te vei schimba, odată ce te îndepărtezi de casă. Dar nu s-a întâmplat aşa. Ai plecat de aici, un băieţel în trupul unui bărbat, şi te-ai întors neschimbat, cu excepţia faptului că bărbatul şi-a făcut părul permanent. Ştii de ce-mi închipui eu că te-ai întors acasă?

Larry se uita la ea, dornic să-i vorbească, ştiind însă că unicul lucru pe care ar fi fost în stare să i-l spună i-ar fi scos pe amândoi din sărite: *Nu plânge, mamă, da?*

— Cred că te-ai întors acasă pentru că nu ţi-a venit în minte niciun alt loc unde te-ai fi putut duce. Nu cunoşteai pe nimeni, în afară de mine, care să te primească. Nu am spus niciodată o vorbă rea despre tine nimănui, Larry, nici măcar surorii mele, dar dacă m-ai adus în stare, am să-ţi mărturisesc exact ce cred despre tine. Te consider un profitor. Întotdeauna ai fost aşa. Este ca şi cum Dumnezeu ar fi omis o parte din tine atunci când El te-a făcut, în trupul meu. Nu eşti rău, nu asta vreau să spun. Dacă mă gândesc la nişte cartiere în care a trebuit să locuim după moartea tatălui tău, ai fi ajuns un stricat dacă aveai sămânţa asta în tine, Dumnezeu mi-e martor. Cred că lucrul cel mai rău

asupra căruia te-am surprins a fost când scriai o porcărie în holul de la intrarea blocului din Carstairs Avenue, în Queens.

Îşi amintea. Ea-i scrisese atunci acelaşi cuvânt pe frunte, cu creta, şi apoi îl silise să înconjoare blocul respectiv de trei ori, însoţit de ea. De atunci nu mai scrisese niciodată acel cuvânt, şi niciun alt cuvânt pe vreo clădire, perete sau poartă.

— Partea cea mai tristă, Larry, este că tu ai intenţii bune. Câteodată îmi trece prin minte că ar fi fost o adevărată binecuvântare dac-ai fi fost un soi mai rău. După cum se prezintă acum situaţia, dai semne că înţelegi ce anume este în neregulă, dar nu şi cum să intervii. Şi nici eu nu ştiu cum să procedez. Am încercat în toate felurile pe care le-am ştiut eu pe când erai copil. Şi atunci, când ţi-am scris cuvântul pe frunte, era tot o încercare... În momentul respectiv ajunsesem deja la disperare, altfel nu te-aş fi supus la un lucru atât de oribil. Eşti un profitor, asta-i tot. Te-ai întors acasă pentru că ştiai că trebuie să dau. Nu oricui, ci ţie în mod special.

— Am să plec de la tine, zise el, pronunţând fiecare cuvânt ca şi cum ar fi încercat să scuipe un ghemotoc uscat de puf. Chiar astăzi după-amiază.

Apoi îi trecu prin cap că nu-şi putea *permite* să se mute de la ea, cel puţin până când Wayne nu-i va trimite următorul cec cu drepturi de autor – sau ceea ce mai rămânea din el după ce termina de hrănit pe cei mai flămânzi dintre cei ce-l hăituiau în L.A. Cât despre cheltuielile obligatorii, achitase chiria pentru garajul Datsunului Z, iar până vineri trebuia neapărat să-şi plătească şi rata, dacă dorea să nu-i vină pe cap vreun portărel prietenos de prin vecini şi să-i ridice maşina. După cheful de noaptea trecută – care începuse atât de nevinovat, cu Buddy şi cu logodnica lui şi cu specialista în igienă orală pe care o cunoştea logodnica, o fată foarte simpatică din Bronx, Larry, o să-ţi placă la nebunie, are un

simţ al umorului nemaipomenit —, stătea destul de rău cu banii. Nu. Dacă dorea să se exprime corect, rămăsese în fundul gol. Gândul acesta îl făcu să intre în panică. Dacă o părăsea pe maică-sa acum, unde avea să se ducă? Într-un hotel? Portarul oricărui stabiliment mai răsărit decât o păduchelniţă i-ar fi râs în nas şi l-ar fi trimis la dracu'. Purta ţoale de lux, însă ăştia se pricep. Au un miros al lor special, ticăloşii. Simt de la o poştă un portofel gol.

— Nu pleca, îl rugă ea blând. Te rog să nu pleci, Larry. Am cumpărat special nişte mâncare. Poate c-ai şi văzut. Şi, pe urmă, speram să putem juca împreună nişte gin rummy diseară.

— Mamă, dar tu habar n-ai să joci gin, îi răspunse el, zâmbind slab.

— În schimbul unui cent pentru fiecare punct, îţi ofer ocazia să înveţi jocul, puştiule.

— Poate dacă-ţi dau avans patru sute de puncte...

— Auzi ce scoate din el, se hlizi ea încetişor. Poate eu să-ţi dau ţie patru sute de puncte avans. Nu pleca, Larry. Ce zici?

— De acord, îi răspunse el.

Pentru prima oară în ziua respectivă se simţea bine, cu adevărat bine. O voce subţire îi şoptea că o ia de la capăt, că rămăsese acelaşi Larry căruia-i place să călătorească pe gratis, dar refuză să-şi plece urechea la vocea aceea. În cazul de faţă, era vorba de maică-sa, ea îl rugase. E adevărat că-i zisese nişte lucruri destul de grele înainte de a-l ruga, dar o rugăminte rămâne o rugăminte, poţi să negi?

— Uite care-i treaba. Cumpăr eu biletele pentru jocul de pe 4 iulie. Oricum, o să te curăţ diseară, aşa că-mi scot paguba.

— Tu nu eşti în stare să cureţi nici o roşie, îi replică ea prietenos, apoi se întoarse la rafturi. Există o toaletă pe culoar. De ce nu te duci să-ţi speli sângele de pe frunte? Apoi ia zece dolari de la mine din geantă şi du-te la un film. Încă mai există câteva cinematografe bune pe Third

Avenue. Dar să nu te apropii de mizeriile alea din jurul lui Forty-ninth şi Broadway.

— În curând am să-ţi dau o grămadă de bani, o asigură Larry. Discul meu a ajuns pe locul al optsprezecelea în clasamentul din Billboard pe săptămâna asta. M-am oprit la Sam Goody’s şi am văzut, venind încoace.

— Minunat. Dacă eşti aşa de bogat, de ce nu ţi-ai cumpărat revista, în loc să stai s-o citeşti acolo?

Pe neaşteptate, Larry simţi cum i se pune un nod în gât. Încercă să scape de el, dar sforţările lui se dovediră zadarnice.

— Ei, nu contează, îl linişti ea. Am o limbă afurisită, ca un armăsar care o ia razna. Iar odată ce s-a pornit, nu se mai opreşte până nu oboseşte. Doar mă cunoşti. Ia-ţi cincisprezece, Larry. Să zicem că ţi-i împrumut. Bănuiesc că-i voi primi înapoi, într-un fel sau altul.

— Am să ţi-i înapoiez.

Se apropie de ea şi trase de poala rochiei, ca un copil. Ea se uită în jos. Larry se ridică pe vârfuri şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc, mamă.

Ea-l privi surprinsă, nu de sărut, ci de ceea ce-i spusese şi mai ales de tonul lui.

— Ştiu asta, Larry, îl asigură ea.

— În legătură cu ceea ce ziceai mai devreme. C-aş fi în încurcătură. De fapt, am o mică problemă, dar nu e...

— Nu vreau să aud nimic despre asta.

Vocea ei devenise deodată rece şi serioasă. Atât de rece, încât îl sperie puţin.

— Foarte bine. Ascultă-mă, mamă... care-i cel mai bun cinematograf din zonă?

— Lux Twin, dar nu ştiu ce rulează acum.

— Nu contează. Ştii care-i părerea mea? Există trei lucruri pe care le poţi întâlni peste tot în America, dar dacă vrei să fie de calitate, nu le găseşti decât în New York City.

— Chiar aşa, domnule critic de la New York Times! Şi care sunt ele?

— Filme, baseball şi hotdogs de la Nedick’s.

— Nu eşti prost, Larry, şi nici n-ai fost vreodată, spuse ea râzând.

Larry se duse la toaletă şi-şi spălă sângele de pe frunte. Se întoarse şi o sărută din nou pe maică-sa şi se alese cu cincisprezece dolari din poşeta ei neagră şi uzată. Se duse apoi şi văzu la Lux un film, în care un individ nebun şi rău, revenit de dincolo de mormânt, purtând numele de Freddy Krueger, provoacă scufundarea mai multor adolescenţi în nisipurile mişcătoare ale propriilor lor vise, unde, cu o singură excepţie – eroina filmului – se sting cu toţii. Freddy Krueger păruse şi el să moară în final, dar faptul nu era prea sigur şi, de vreme ce filmul avea o cifră romană după titlu şi păruse să stârnească interesul unui număr destul de mare de spectatori, Larry se gândi că bărbatul cu lame de ras în vârful degetelor se va întoarce – neavând de unde şti că zgomotul persistent din rândul din spatele lui era un semn al sfârşitului tuturor acestor lucruri: noi părţi ale acestui film nu aveau să mai apară pe ecrane, iar în scurt timp reprezentaţiile cinematografice urmau să dispară cu totul.

Pe rândul din spatele lui Larry, un bărbat tuşea.

CAPITOLUL 12

În colţul cel mai îndepărtat al salonului se afla o pendulă din cele mari. Tic-tac-ul ei regulat o urmărea pe Frannie Goldsmith de când se ştia. Îl considera o chintesenţă a acelei încăperi odioase, iar în zile ca acestea din urmă ceasul însuşi îi devenise odios.

Încăperea ei favorită din gospodărie era atelierul de lucru al tatălui ei, care se afla în magazia dintre casă şi garaj. Pătrundeai înăuntru printr-o uşă mititică, înaltă doar de vreun metru cincizeci şi aproape ascunsă îndărătul străvechii sobe din bucătărie. Uşa era un foarte bun punct de pornire: mică şi aproape ascunsă, amintea în chipul cel mai fermecător de uşile pe care le întâlneşti în basme şi-n poveşti. Când crescuse în vârstă şi în înălţime, trebuia să se aplece ca să poată intra, exact ca tatăl ei – maică-sa nu intra în atelier decât dacă era absolută nevoie. Era o uşă exact ca în Alice în ţara Minunilor şi, timp de mai mulţi ani, mintea ei plăsmuise un joc pe care nu-l mărturisise nici măcar tatălui său: se făcea că într-o bună zi, când deschidea uşa, nu mai descoperea dincolo de ea atelierul lui Peter Goldsmith. Se trezea în schimb într-un pasaj subteran, ieşind undeva pe drumul dintre Ţara Minunilor şi Hobbiton, un tunel cu tavan destul de coborât, dar plăcut, cu laturile din pământ bătătorit şi tavanul tot din lut străpuns de rădăcini zdravene, care-ţi făceau cucuie în frunte dacă nu erai atent şi te izbeai de vreuna. Un tunel în care nu se simţea iz de umezeală, gândaci şi viermi, ci mirosea a scorţişoară şi a ştrudel cu mere care tocmai e scos din cuptor, un tunel care ieşea undeva, pe un tărâm de vis, în toiul unei petreceri nesfârşite...

Ei bine, tunelul năzdrăvan nu i se arătase niciodată, dar lui Frannie Goldsmith, crescută în această casă, îi fusese suficient şi atelierul (denumit uneori de taică-su „sculărie”, iar de maică-sa „locul acela murdar unde tăticul tău se duce

ca să bea bere”). Scule ciudate şi mecanisme nemaipomenite. Un dulap uriaş cu o sută de sertare, fiecare plin până la refuz. Cuie, şuruburi, burghie, glaspapir (de trei feluri: aspru, şi mai aspru, cel mai aspru), rindele, nivela cu bulă de aer şi multe altele, al căror nume nu-l ştia nici atunci şi nici acum. Întunericul atelierului nu era tulburat decât de becul de patruzeci de waţi, acoperit de pânze de păianjen, atârnat de firul electric, şi de cercul de lumină puternică ce venea de la o lampă cu picior extensibil şi cădea întotdeauna asupra locului unde tatăl ei avea ceva de lucru. În aer se amestecau mirosurile de praf, de ulei şi de tutun de pipă, iar acum îşi zicea, nu pentru prima dată, că ar trebui să existe o regulă: toţi taţii să fumeze. Pipă, havană, ţigară, marijuana, haşiş, frunze de lăptucă, ceva. Pentru că mirosul de tutun i se părea că face parte, organic, din propria ei copilărie.

Dă-mi cheia aia, Frannie. Nu... cea mică. Ce ai făcut astăzi la şcoală?... Aşa s-a purtat?... Păi, ce i-o fi venit lui Ruthie Sears să te împingă?... Da, arată rău. E o zgârietură foarte urâtă. Dar se asortează foarte bine la culoarea rochiei tale, nu eşti de părere? Poate n-ar fi rău s-o cauţi pe Ruthie Sears şi s-o convingi să te împingă iarăşi, ca să te loveşti şi la celălalt picior. Atunci totul ar fi simetric. Vrei să-mi dai şurubelniţa aia mare, te rog?... Nu, aceea cu mâner galben.

Frannie Goldsmith! Să ieşi imediat afară din locul acela mizerabil şi să-ţi schimbi hainele de şcoală! ÎN MOMENTUL... ĂSTA! Sunt sigură că te-ai murdărit!

Chiar şi acum, la douăzeci şi unu de ani, se mai strecura pe uşă şi se aşeza între masa lui de lucru şi vechea sobă model Ben Franklin, care iarna dădea o căldură uimitoare, încercând să recupereze astfel măcar o fărâmă din spiritul vremurilor când nu era decât copilul Frannie Goldsmith. Un sentiment iluzoriu, aproape întotdeauna împletit cu tristeţea pentru fratele ei, Fred, despre care nu avea decât amintiri vagi şi a cărui viaţă se curmase crunt, înainte ca el

să fi apucat să crească. Reuşea să-l suporte, ba chiar îi făcea plăcere mirosul de ulei care pătrunsese în toate, după cum şi mucegaiul şi izul îndepărtat de pipă. Nu reuşea să-şi amintească decât arareori cum era pe când fusese foarte mică, incredibil de mică, dar aici, în atelier, reuşea câteodată, ceea ce-i dădea un sentiment de bucurie.

Dar acum se afla în salon.

Salonul.

Dacă atelierul însemna pentru ea farmecul copilăriei, simbolizat de parfumul răspândit de pipa tatălui ei (uneori, el îi sufla încetişor fum în ureche, atunci când o durea, însă numai după ce primea din partea ei promisiunea că nu-i va spune Carlei, care ar fi suferit un adevărat şoc), atunci de salon se legau toate acele amintiri din copilăria ei pe care ar fi vrut să le uite. Vorbeşte atunci când eşti întrebată! E uşor de spart, mai greu de reparat! Du-te la tine în cameră chiar în secunda asta şi schimbă-ţi hainele, nu vezi că nu se potrivesc? Tu nu gândeşti niciodată? Frannie, nu te mai trage de haine, oamenii au să creadă că ai purici. Ce crezi că au să-şi închipuie unchiul Andrew şi mătuşa Carlene? M-ai făcut de ruşine! Salonul era locul unde trebuia să-ţi ţii gura, salonul era locul unde te apuca mâncărimea şi n-aveai voie să te scarpini, salonul era locul unde auzeai comenzi dictatoriale, conversaţii plicticoase, locul unde rudele te ciupeau de obraji, unde nu aveai voie să strănuţi sub niciun motiv, unde trebuia să-ţi înăbuşi tusea şi, mai presus de orice, căscatul.

În inima acestei încăperi, unde sălăşluia spiritul mamei ei, se afla pendula. Fusese construită în 1889 de bunicul Carlei, Tobias Downes, şi intrase aproape imediat în fondul de proprietate mobilă a familiei, schimbându-şi sediul de-a lungul anilor, grijuliu împachetată şi asigurată împotriva eventualelor accidente din cursul mutărilor dintr-o parte a ţării în alta (iniţial, pendula fusese concepută în atelierul din Buffalo, New York, al lui Tobias, un loc la fel de afumat şi mizerabil ca şi atelierul lui Peter, fără îndoială, chiar dacă

un comentariu de acest fel i s-ar fi părut Carlei absolut irelevant), trecând de la o parte a familiei la alta atunci când cancerul, infarctul sau accidentul stingeau câte o ramură a arborelui ei genealogic. Pendula se aflase în salon de la mutarea soţilor Goldsmith în această casă, acum vreo treizeci şi şase de ani. Fusese plasată aici de la bun început şi tot aici rămăsese, mergând fără oprire, marcând cu tic-tac-ul ei segmente de timp în nişte vremuri sterpe. Într-o bună zi, pendula avea să fie a ei, dacă îşi dorea, se gândea Frannie în timp ce privea faţa albă, şocată, a mamei ei. Dar eu n-o vreau! Nu am nevoie de ea şi nici n-o voi ţine!

În încăperea aceasta erau flori uscate sub clopote de sticlă. Tot aici era un covor de culoare cenuşie, precum penele porumbelului, cu trandafiri roz întunecat. Graţioasa fereastră cu arcadă se deschidea spre vale, către US 1, cu un gard viu masiv, din lemn-câinesc, între şosea şi terenul lor. Carla îşi bătuse soţul la cap cu patimă şi înverşunare până când plantase gardul viu, imediat după construirea benzinăriei Exxon în dreptul lor. Odată plantat, îl bătuse la cap pe soţul ei să-l facă să crească mai repede.

Ar fi acceptat până şi îngrăşăminte radioactive, se gândea Frannie, dacă ar fi servit scopului ei. Stridenţa protestelor ei se potolea pe măsură ce gardul creştea şi-şi închipuia că discuţiile vor înceta definitiv peste un an sau doi, când avea să fie suficient de înalt ca să acopere complet benzinăria, iar salonul se va transforma din nou într-un sanctuar inviolabil.

Sau cel puţin în ceea ce priveşte acest subiect.

Tapet, cu frunze mari, verzi, şi flori roz, având aproape aceeaşi nuanţă ca trandafirii de pe covor. Mobilă americană veche şi un set de uşi duble din mahon închis la culoare. Un cămin fals cu un trunchi de mesteacăn aşezat de o veşnicie pe o plită din cărămidă roşie, perfect curată de când se ştia, pe care nu căzuse niciodată nici măcar un fir de funingine. După părerea lui Frannie, buşteanul era atât de uscat, încât ar fi ars ca un ziar, odată aprins. Deasupra buşteanului era

atârnată o oală din cele foarte mari, cât să poţi spăla un copil în ea. Aceasta provenea de la străbunica lui Frannie şi era suspendată de-o veşnicie deasupra buşteanului veşnic. Deasupra consolei căminului, desăvârşind acest colţ al întregului, era fixată Eterna Carabină cu Cremene.

Segmente de timp în nişte vremuri sterpe.

Una dintre cele mai vechi amintiri era aceea când făcuse pipi pe covorul de culoare cenuşie ca penele porumbelului, cu trandafiri roz întunecat. Avea cam trei ani, nu se obişnuise cu oliţa de prea multă vreme şi probabil nu i se permitea să intre în salon decât cu prilejul unor ocazii speciale, de teama accidentelor posibile. Nu se ştie cum, ea se strecurase înăuntru şi, când o văzuse pe maică-sa, nu alergând, ci sprintând să pună mâna pe ea înainte ca ireparabilul să se întâmple, ireparabilul se şi petrecuse cu adevărat. Băşica i se golise pe negândite, iar pata din ce în ce mai mare de la picioarele ei – nuanţa de cenuşiu ca penele porumbelului transformându-se într-un cenuşiu mai închis, ca ardezia – o făcuse literalmente pe maică-sa să scoată un ţipăt. În cele din urmă pata ieşise, dar oare după câte spălări repetate, cu cei mai diverşi detergenţi? Poate Dumnezeu ştia; Frannie Goldsmith n-avea habar.

Tot în salon stătuse maică-sa de vorbă cu ea – cu severitate, deschis şi îndelung – după ce-i prinsese pe Frannie şi pe Norman Burstein cercetându-se unul pe celălalt în şură, cu hainele amândurora puse grămadă pe balotul de fân de lângă ei. Cum i-ar plăcea ei, lui Frannie, o întrebase Carla în timp ce pendula bătea solemn, măsurând segmente de timp în nişte vremuri sterpe, dacă ar scoate-o la o plimbare pe marginea şoselei US 1 fără nicio haină pe ea? Ce părere ar avea de chestia asta? Frannie, care pe atunci avea şase ani, plânsese, dar reuşise să evite, nu se ştie cum, isteria care ar fi trebuit s-o cuprindă în mod normal din cauza unei asemenea perspective.

Când avea zece ani, intrase cu bicicleta în stâlpul cutiei poştale, din cauză că privea peste umăr şi-i striga ceva

Georgettei McGuire. Îşi spărsese capul, se umpluse de sânge la nas, îşi rănise ambii genunchi şi chiar i se lăsase o perdea neagră înaintea ochilor pentru câteva secunde, din cauza şocului. Când îşi mai revenise puţin, se apropiase şchiopătând de casă, plângând, îngrozită din cauza sângelui ce i se scurgea din atâtea răni. În mod normal s-ar fi dus la taică-su, însă el fiind la lucru, îşi făcuse apariţia, împleticindu-se, în salon, unde maică-sa le servea ceaiul doamnelor Venner şi Prynne. Ieşi afară! ţipase maică-sa, dar în secunda următoare alergă spre Frannie, o luă în braţe, spunându-i *Oh, Frannie, vai de mine, ce s-a întâmplat, vai, te-ai lovit la nas!* Însă între timp o conducea pe Frannie spre bucătărie, unde putea să picure în voie sânge pe podea, şi asta chiar în vreme ce o mângâia; Frannie nu uitase niciodată că primele două cuvinte pe care i le adresase nu fuseseră *Oh, Frannie!* ci *Ieşi afară!* Grija ei cea mare fusese salonul, unde vremurile acelea sterpe păreau să fi încremenit, iar sângelui nu-i era permis să pătrundă acolo. Este posibil ca nici doamna Prynne să nu fi uitat, pentru că, printre lacrimi, Frannie văzuse cum figura ei căpătase o expresie şocată şi revoltată. Din ziua respectivă, doamna Prynne nu mai călcase pe la ei decât rareori.

În primul ei an de liceu, luase o notă proastă în carnet şi, bineînţeles, fusese invitată în salon, ca să discute despre asta cu maică-sa. În cel din urmă an de liceu se alesese în trei rânduri cu eliminări pentru că transmisese fiţuici, şi aceste eliminări fuseseră şi ele dezbătute cu maică-sa în salon. Acolo erau discutate ambiţiile lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna oarecum superficiale; acolo discutau speranţele lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna oarecum nedemne; acolo discutau nemulţumirile lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna cu totul nejustificate, ca să nu mai vorbim că era acuzată că se plânge fără motiv şi că este nerecunoscătoare.

Sicriul fratelui ei fusese adus tot în salon şi aşezat pe un postament acoperit cu trandafiri, crizanteme şi lăcrămioare, umplând încăperea cu parfumul lor uscat, în timp ce pendula pândea din colţ cu cadranul inexpresiv, măsurând cu tic-tac-ul ei segmente de timp în nişte vremuri sterpe.

— Eşti însărcinată, repetă Carla Goldsmith pentru a doua oară.

— Da, mamă.

Îşi simţea vocea teribil de uscată, dar nu-şi permise nici măcar să-şi umezească buzele. Şi le strânse, în schimb, cât putea mai tare. Se gândea: *În atelierul tatălui meu există o fetiţă îmbrăcată într-o rochie roşie, care se va afla mereu acolo, râzând şi ascunzându-se sub masa cu menghina prinsă de o margine, sau făcută ghem, cu genunchii acoperiţi de cicatrice strânşi la piept, ascunsă în spatele dulapului cel mare de scule, cu cele o mie de sertare. Fetiţa aceea este foarte fericită. Dar în salonul mamei mele este o fetiţă mult mai mică, care nu se poate ţine să nu facă pipi pe covor, ca o potaie needucată. Ca o căţeluşă mică şi rea. Şi ea se va afla mereu acolo, indiferent cât de mult mi-aş dori eu să dispară.*

— Vai, Frannie, zise maică-sa, cuvintele ieşindu-i din gură într-un ritm extrem de rapid. Îşi puse mâna pe obrazul fetei, ca o mătuşă rămasă fată bătrână, care se simte ofensată. Cum s-a-ntâmplat?

Era întrebarea pusă de Jesse. De fapt, asta a enervat-o, era exact aceeaşi întrebare pe care o pusese şi el.

— Având în vedere că ai avut şi tu doi copii, mamă, cred că ştii cum s-a întâmplat.

— Nu fi obraznică! ţipă Carla.

Ochii i se măriseră foarte mult şi din ei se revărsa acel torent de foc care o îngrozea atât de mult pe Frannie când era copil. Se ridică în picioare în stilul ei repezit (şi asta o îngrozea când era mică) – o femeie înaltă, cu părul pe cale să încărunţească, pieptănat cu grijă în sus şi de obicei

coafat, o femeie înaltă, îmbrăcată într-o rochie verde, elegantă, şi ciorapi de culoarea pielii, impecabili. Se duse lângă cămin, un loc unde se refugia întotdeauna în momentele grele. Pe consola de marmură, dedesubtul flintei cu cremene, se afla un album mare. Carla avea veleităţi de genealogist amator, iar între copertele albumului îşi adunase întreaga familie... sau din 1638 încoace, cel puţin, când cel dintâi strămoş cunoscut se ridicase destul de mult din masa anonimă a londonezilor ca să fie înregistrat în nişte catastife bisericeşti din epoca respectivă sub numele de Merton Downs, francmason. Arborele genealogic al familiei ei fusese publicat cu patru ani în urmă în revista *The New England Genealogist*, Carla însăşi fiind autoarea compilaţiei extrase din cele mai diverse documente.

Acum mângâia absent cu degetele albumul în care se adunaseră cu multă trudă o mulţime de nume, un teren sigur pentru ea, unde nimeni nu avea dreptul să pătrundă. Oare nu existau printre cei de acolo şi hoţi? se întrebă Frannie. Sau alcoolici? Sau mame care nu apucaseră să se căsătorească?

— Cum poţi să ne faci o asemenea figură, tatălui tău şi mie? spuse ea într-un târziu. Este vorba de băiatul acela, Jesse?

— Jesse a fost. Jesse este tatăl.

Carla tresări la auzul acestui cuvânt.

— Cum ai putut să faci un asemenea lucru? repetă Carla. Ne-am străduit cât am putut să te creştem cum se cuvine. Asta mi se pare... pur şi simplu...

Îşi duse mâinile la ochi şi începu să plângă.

— Cum de-ai putut face aşa ceva? strigă ea. După tot ce-am făcut noi pentru tine, asta-i mulţumirea noastră? S-o iei razna... şi să... să te împreunezi cu un băiat, ca o căţea în călduri! Eşti un soi rău! Soi rău!

Se topea de plâns, sprijinită de consolă, cu o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă continua să mângâie mecanic

copertele din pânză verde ale albumului. Între timp, pendula bunicului continua să bată.

— Mamă...

— Să nu-mi mai spui nimic! Am auzit destul!

Frannie se ridică de pe scaun cu gesturi ţepene. Avea senzaţia că picioarele îi sunt din lemn, lucru imposibil, având în vedere că-i tremurau. Şi ei începuseră să-i dea lacrimile, dar nu-i păsa; de această dată, n-avea să se mai lase înfrântă de camera asta nesuferită.

— Eu plec acum.

— Ai mâncat la masa noastră! ţipă Carla pe neaşteptate. Te-am iubit... şi ne-am îngrijit să nu-ţi lipsească nimic... şi uite cu ce ne alegem drept răsplată! Soi rău! Asta eşti, soi rău!

Orbită de lacrimi, Frannie se împiedică. Laba piciorului drept se izbi de glezna celui stâng. Îşi pierdu echilibrul şi căzu, cu mâinile întinse înainte. Se lovi cu tâmpla de măsuţa pentru servitul cafelei, iar cu un braţ dărâmă o vază cu flori. Nu se sparse, dar apa ţâşni din ea gâlgâind şi lăsând o pată cenuşie de nuanţa ardeziei pe cenuşiul ca penele de porumbel al covorului.

— Ia te uită! urlă Carla, aproape triumfător. Lacrimile îi făcuseră cearcăne mari sub ochi şi-şi tăiaseră poteci prin stratul de fard. Avea o înfăţişare sălbatică, pe jumătate rătăcită. Uită-te ce-ai făcut, ai distrus covorul, covorul de la bunica ta...

Frannie rămase aşezată pe covor, frecându-se la cap pentru a scăpa de ameţeală şi continuând să plângă; ar fi vrut să-i spună maică-sii că nu era decât apă, dar în momentul acesta se simţea cu totul vlăguită şi nu foarte sigură pe sine. Oare era cu adevărat doar apă? Nu cumva pătase covorul cu urină?

Mişcându-se din nou cu viteza aceea de fantomă, Carla Goldsmith ridică vaza şi o scutură pe dinaintea lui Frannie.

— Care-i mişcarea ta următoare, domnişoară? Ai cumva de gând să rămâi tot aici? Te aştepţi cumva din partea

noastră să te ţinem pe masă şi casă în timp ce tu zburzi prin tot oraşul? Asta-i situaţia, n-ai ce-i face. Ei bine, nu! Nu! Eu nu accept aşa ceva. Nu voi accepta aşa ceva!

— Nu vreau să stau aici, murmură Frannie. Aşa ţi-ai închipuit tu?

— Şi unde o să te duci? Cu el? Mă îndoiesc.

— La Bobbi Rengarten în Dorchester sau la Debbie Smith în Somersworth, presupun. Frannie se adună încet de pe jos şi se ridică. Încă mai plângea, însă în acelaşi timp era şi furioasă la culme. Însă nu cred că este treaba ta.

— Nu este treaba mea? repetă Carla, ţinând încă vaza în mână. Obrajii ei erau albi ca hârtia. Nu este treaba mea? Adică ceea ce faci tu atât timp cât te mai afli sub acoperişul meu nu mă interesează şi pe mine! Putoare nerecunoscătoare ce eşti!

O pălmui pe Frannie, cu multă putere. Capul i se balansă spre spate. Încetă să se mai maseze la tâmplă, mângâindu-şi în schimb obrazul lovit şi căutând spre maică-sa cu o privire încărcată de mirare.

— Asta-i mulţumirea cu care ne alegem după ce te-am văzut intrată într-o şcoală cumsecade, continuă Carla, dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet nemilos şi teribil. Şi pe care n-o vei mai termina niciodată. După ce te căsătoreşti cu el...

— N-am să mă căsătoresc cu el. Şi nu voi renunţa la şcoală.

Ochii Carlei se căscară şi mai mult. Se holba la Frannie ca şi cum ea, Frannie, şi-ar fi pierdut minţile.

— Ce tot spui acolo? Un avort? Vrei să faci un avort? După ce că eşti o târfă, vrei să fii şi o ucigaşă, pe deasupra?

— Am de gând să nasc acest copil. Va trebui să-mi amân semestrul din primăvară, dar pot să termin vara viitoare.

— Şi cum crezi tu că vei reuşi să te descurci ca să-ţi termini studiile? Pe banii mei? Dacă la asta te-ai gândit cumva, să ştii că socoteala ta e greşită. O fată modernă, ca

tine, nu are nevoie de ajutor din partea părinţilor ei, nu-i aşa?

— Nu pot să afirm că n-aş avea nevoie de ajutor, spuse Frannie încet. Banii... ei bine, am să mă descurc.

— N-ai pic de ruşine! Nu te gândeşti decât la tine, ceilalţi nici nu există! ţipă Carla. Doamne Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc ce consecinţe va avea fapta ta asupra tatălui tău şi asupra mea! Dar ţie puţin îţi pasă! Îi vei distruge inima tatălui tău, iar...

— Nu sunt deloc distrus.

Vocea calmă a lui Peter Goldsmith venea din uşa salonului şi amândouă se întoarseră către locul respectiv. Bărbatul se afla în cadrul uşii, însă la distanţă destul de mare de prag; vârfurile bocancilor lui de lucru se opriseră chiar înaintea locului unde începea covorul salonului, în continuarea preşului de calitate mai proastă din coridor. Frannie îşi dădu deodată seama că era locul unde-l văzuse stând de nenumărate ori. Oare când intrase el pentru ultima oară în salon? Frannie nu reuşea să-şi amintească.

— Ce cauţi aici? se răsti Carla, părând să fi uitat deodată grija faţă de vătămarea pe care ar fi putut s-o sufere inima soţului ei. Credeam că astăzi lucrezi până târziu.

— Am făcut schimb cu Harry Masters, îi explică Peter. Fran mi-a povestit deja, Carla. Vom fi bunici.

— Bunici! se isteriză ea. Începu să râdă, un hohot de râs urât şi tulbure. Trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de asta. Ea ţi-a spus ţie întâi, iar tu n-ai considerat că trebuie să stai de vorbă cu mine. Foarte bine. Nu mă mai miră că procedezi în felul acesta. Însă acum voi închide uşa şi vom lămuri împreună lucrurile.

Îi zâmbi amar lui Frannie.

— Adică între noi... „fetele”, îşi duse ea gândul până la capăt.

Carla puse mâna pe clanţa uşii şi dădu s-o închidă. Frannie o urmărea, buimăcită încă, incapabilă să înţeleagă accesul neaşteptat de furie şi venin al mamei ei.

Peter îşi întinse şi el braţul, încet şi hotărât, împiedicând-o să închidă uşa.

— Peter, vreau să laşi asta în seama mea.

— Ştiu ce vrei tu. Aşa am procedat până acum. Însă de această dată este vorba de altceva, Carla.

— *Nu* te afli pe domeniul tău.

— Ba da, îi replică el calm.

— Tată...

Carla se răsuci către ea; peste albeaţa nefirească din obrajii ei se aşternuseră două pete roşii, în dreptul pometţilor.

— *Să n-ai îndrăzneala să vorbeşti cu el!* urlă ea. Nu cu el tratezi! Ştiu prea bine că reuşeşti să-l duci întotdeauna cu vorba ca să fie de acord cu ideile tale smintite şi să-ţi ţină partea, indiferent ce faci, *dar astăzi vei avea de-a face cu mine, domnişoară!*

— Potoleşte-te, Carla.

— *Ieşi afară!*

— Nici nu sunt înăuntru. Poţi să vezi şi tu că...

— Să nu cumva să-ţi baţi joc de mine! *Ieşi afară din salonul meu!*

Zicând acestea, începu să împingă uşa, coborându-şi capul şi folosindu-se şi de umăr, încât ai fi zis că este o specie ciudată de animal, jumătate taur, jumătate femeie. El îi făcu faţă cu uşurinţă la început, apoi trebui să depună mai mult efort. În cele din urmă, venele de la gât îi ieşiră în evidenţă din cauza încordării, deşi îşi măsura forţele cu o femeie, şi pe deasupra şi mai uşoară decât el cu vreo treizeci de kilograme.

Frannie ar fi vrut să le strige să înceteze, să-i spună tatălui ei să plece, ca să nu mai fie obligată s-o vadă pe Carla în această postură, să fie martori ai crizei ei de furie iraţională, a cărei ameninţare părea să planeze deasupra lor de când se ştia şi se dezlănţuise acum cu adevărat. Însă gura i se încleştase şi-i era imposibil să pronunţe ceva.

— Ieşi afară! Ieşi afară din salonul meu! Afară! Afară! Afară! *Ticălosule, dă odată drumul la uşa asta afurisită şi IEŞI AFARĂ!*

În acel moment, el îi trase o palmă.

Zgomotul în sine fusese aproape neînsemnat. Pendula bunicului nu se transformă într-un nor de indignare din cauza lui, ci continuă să bată, aşa cum făcuse încă de când fusese pusă în funcţiune pentru prima oară. Mobila nu gemu. Doar şuvoiul de cuvinte mânioase al Carlei se opri, ca şi cum ar fi fost retezat de un bisturiu. Ea căzu în genunchi, iar uşa se deschise larg, izbindu-se uşor de un scaun victorian cu spătarul înalt, acoperit cu o husă brodată de mână.

— Nu, vai, nu, murmură Frannie şocată.

Carla îşi duse o mână la obraz şi-şi ridică privirile spre soţul ei.

— Chestia asta te păştea de cel puţin zece ani, îi zise Peter. Vocea lui vădea un uşor tremur. Întotdeauna mi-am zis că n-o fac din cauză că mi se pare nedemn să loveşti o femeie. Sunt şi acum de aceeaşi părere. Dar dacă o persoană – bărbat sau femeie – se transformă în câine şi începe să muşte, trebuie să-l pui la punct. Regret, Carla, că n-am avut curajul s-o fac mai demult. Am fi avut amândoi mai puţin de suferit.

— Tată...

— Lasă-mă, Frannie, îi spuse el cu seriozitate, iar ea se conformă.

— Ai afirmat că Frannie este egoistă, continuă Peter, privind în continuare figura încremenită a soţiei lui. De fapt, tu eşti vinovată de asta. Din clipa morţii lui Fred, nu ţi-a mai păsat de ea. În acel moment ai hotărât că a te lega prea mult de cineva te poate răni adânc şi că e mai înţelept să trăieşti doar pentru tine. Tot de atunci ai început să-ţi cauţi mereu acelaşi refugiu. Mă refer la camera asta. Te-ai concentrat asupra familiei tale trecute în lumea celor drepţi şi ai uitat de cei care trăiesc încă. Iar atunci când ea a venit

aici şi ţi-a spus că este la ananghie şi că are nevoie de ajutor, aş paria că primul lucru care ţi-a trecut prin minte a fost să te întrebi ce-ar zice doamnele din Clubul Florilor şi Grădinii, sau dacă asta va însemna că nu poţi să participi la nunta lui Amy Lauder. Dacă suferinţa rănilor tale poate justifica o schimbare, nicio rană din lume nu poate schimba realitatea, aşa cum este ea. Iar faptul că te-ai purtat egoist nu poate fi tăgăduit.

Îi întinse mâna şi-o ajută să se ridice. Carla avea aerul unei somnambule. Expresia ei nu se schimbase deloc, ochii erau la fel de mari şi neîncrezători. Frannie se gândea cu tristeţe că neîndurarea aceea se va întoarce curând în ei.

Nu se înşela.

— Este vina mea că nu te-am oprit la timp. Din pricină că am vrut să evit orice neplăcere. Ca să nu se clatine barca. Vezi, şi eu am fost egoist, în felul meu. Iar când Fran a început să meargă la şcoală, m-am gândit, ei bine, acum Carla poate să facă ce vrea şi asta nu va face rău nimănui, decât ei, iar dacă o persoană nu-şi dă seama că face rău, poate că într-adevăr nu face rău. M-am înşelat. Nu zic că nu m-am înşelat eu şi cu alte prilejuri, însă niciodată atât de rău. Îşi întinse mâinile şi prinse umerii Carlei cu o anume blândeţe, în spatele căreia se ghicea însă o imensă forţă. Ascultă-mă: îţi vorbesc acum ca soţ. Dacă Frannie are nevoie de un loc unde să stea, ăsta mi se pare cel mai bun – aşa cum a fost şi până acum. Dacă are nevoie de bani, punga mea îi stă la dispoziţie – ca şi până acum. Iar dacă se hotărăşte să păstreze copilul, te vei îngriji să aibă un duş cum se cuvine pentru el şi, chiar dacă te gândeşti acum că nu va mai veni nimeni pe aici, ea are prieteni, prieteni adevăraţi, care n-o vor uita. Şi am să-ţi mai zic încă un lucru. Dacă doreşte să-l boteze, lucrul acesta se va întâmpla chiar aici. Chiar aici, în afurisitul ăsta de salon.

Gura Carlei se căscase, iar acum începu să iasă din ea un sunet. La început sună teribil de asemănător cu şuieratul

unui ceainic pe un arzător fierbinte. Apoi se transformă într-un vaiet tăios.

— *Peter, propriul tău fiu a zăcut în sicriu aici în cameră!*

— Da. Tocmai de asta cred că nu există un loc mai bun unde să-l botezăm pe noul-născut, spuse el. Acelaşi sânge cu al lui Fred. Sânge viu. E ca şi cum ar fi Fred însuşi, care a murit de atâta amar de ani, Carla. Viermii n-au mai lăsat din el decât oasele...

La auzul cuvintelor lui, ea scoase un ţipăt şi-şi duse mâinile la urechi. El se aplecă şi i le îndepărtă.

— Dar viermii n-au pus încă stăpânire pe fiica ta şi pe copilul ei. Contează prea puţin cum a fost conceput... el e viu. Tu te porţi ca şi cum ai intenţiona s-o alungi, Carla. Ce-ţi mai rămâne dacă faci asta? Nimic în afară de salon şi de un soţ care te va urî pentru ceea ce ai făcut. Dacă faci asta, ei bine, zic că mai bine ne-am fi prăpădit toţi trei în aceeaşi zi —, nu numai Fred, ci şi eu şi Frannie.

— Vreau să mă duc sus şi să mă întind, spuse Carla. Mi-este greaţă şi cred că mi-ar face bine să stau în pat.

— Te ajut eu, se oferi Frannie.

— Să nu mă atingi, rămâi cu tatăl tău. Voi doi v-aţi înţeles, din câte îmi dau eu seama. V-aţi pus în gând să mă distrugeţi şi să mă compromiteţi în tot oraşul. De ce nu te muţi la mine în salon, Frannie? Poţi să arunci noroi pe covor, să iei cenuşă din sobă şi s-o arunci în pendulă! În definitiv, de ce nu? De ce nu?

Femeia începu să râdă şi-l împinse pe Peter într-o parte, ieşind din încăpere. Se clătina, ca şi cum ar fi fost beată. Peter încercă să-i pună braţul pe umăr şi s-o îmbrăţişeze. Carla îşi dezgoli dinţii şi pufni spre el ca o pisică.

Râsul ei se transforma în suspine pe măsură ce urca încet scările, sprijinindu-se de balustrada din mahon; era atâta deznădejde sfâşietoare în gemetele ei, încât lui Frannie îi era în acelaşi timp şi milă şi silă. Figura tatălui ei căpătase culoarea rufelor foarte murdare. Ajunsă la capătul treptelor, Carla se răsuci pe călcâie şi se balansă atât de

puternic, încât Frannie se temu pentru o clipă că se va rostogoli până jos. Carla îi măsură pe cei doi, păru că vrea să le spună ceva, apoi le întoarse din nou spatele. Peste o secundă, se auzi uşa de la dormitorul ei trântindu-se; furtuna durerii şi furiei femeii ajungea acum până la ei mult estompat.

Frannie şi Peter schimbară priviri îngrozite, în timp ce pendula bunicului continua să bată impasibil.

— Se va rezolva de la sine, încercă Peter s-o liniştească. Îşi va reveni curând.

— Crezi? Frannie se apropie încet de tatăl ei, se lipi de el şi-l îmbrăţişă. Eu nu sunt de aceeaşi părere.

— Nu te frământa. Nu trebuie să ne gândim la asta acum.

— Ar fi mai bine să plec. Ea nu vrea să mă mai vadă în preajma ei.

— Ba trebuie să rămâi. Va fi nevoie de tine să fii aici atunci când îşi va reveni – dacă-şi va reveni – şi-şi va da seama că are nevoie de tine şi vrea să rămâi. Făcu o pauză. Cât despre mine, Fran, eu sunt deja în această postură.

— Tată, îi răspunse ea, rezemându-şi capul de pieptul lui. Vai, tată, te rog să mă ierţi, îmi pare extrem de rău...

— Şşşş, o linişti el, mângâind-o pe păr. Pe deasupra creştetului ei, vedea soarele după-amiezii revărsându-se prin ferestrele cu arcade, ca întotdeauna, auriu şi neclintit, aidoma luminii solare ce pătrunde în muzee sau în casele morţilor. Şşşşş, Frannie... Te iubesc, te iubesc.

CAPITOLUL 13

Lumina roşie se aprinse iarăşi. Se auzi şuieratul pompei. Uşa se deschise. Bărbatul care-şi făcu apariţia nu purta costumul alb integral, ci doar un mic filtru nazal strălucitor, care semăna puţin cu furculiţele cu doi dinţi, din argint, de genul celor puse la îndemână pe mesele cu sendvişuri, pentru extragerea măslinelor din pahare.

— Bună ziua, domnule Redman, spuse el în timp ce traversa încăperea. Îi întinse mâna, protejată de o mănuşă din cauciuc subţire şi transparent pe care Stu, luat prin surprindere, o strânse fără să crâcnească. Sunt Dick Deitz. Denninger mi-a comunicat că nu eşti de acord să joci mai departe dacă nu afli care-i scorul.

Stu aprobă din cap.

— Bine. Deitz se aşează pe marginea patului. Era un tip scund şi oacheş şi, aşa cum stătea, cu coatele sprijinite chiar deasupra genunchilor, arăta ca un gnom dintr-un film al lui Disney. Deci cam ce-ai vrea să ştii?

— În primul rând, mă interesează să aflu de ce nu porţi un costum din acela spaţial.

— Pentru că Geraldo zice că nu eşti molipsitor.

Deitz îi indică un cobai din spatele ferestrei duble. Cobaiul se afla într-o cuşcă, iar în spatele cuştii stătea însuşi Denninger, cu o figură inexpresivă.

— Geraldo, hm?

— Geraldo respiră aer de la tine de trei zile încoace, transportat până la el printr-un conductor. Boala de care suferă prietenii tăi trece uşor de la oameni la cobai şi invers. Dacă ai fi contagios, Geraldo ar fi murit până în momentul de faţă.

— Dar nu-ţi asumi niciun risc, îi replică Stu sec, făcând cu degetul un semn spre filtrul nazal.

— Asta nu e prevăzut în contractul meu, îi răspunse Deitz cu un zâmbet cinic.

— Ce-mi poţi spune despre mine?

Deitz pronunţă fluent, ca şi cum ar fi repetat replica respectivă:

— Păr negru, ochi albaştri, un bronz nemaipomenit... Îl scrută atent pe Stu, încercând să-i ghicească reacţia. Nu-i prea amuzant, este?

Stu nu răspunse nimic.

— Vrei să mă loveşti?

— Nu cred c-ar servi la ceva.

Deitz oftă şi-şi frecă rădăcina nasului de parcă l-ar fi deranjat filtrele introduse în fosele nazale.

— Ascultă-mă, zise el, când treburile iau o întorsătură serioasă, eu fac bancuri. Unii oameni fumează sau mestecă gumă. Eu folosesc însă această metodă ca să-mi ţin firea, nimic altceva. Nu mă îndoiesc că există şi sisteme mult mai bune decât al meu. Cât despre boala pe care o ai, ei bine, din câte au reuşit să stabilească Denninger şi colegii lui, tu nu eşti deloc bolnav.

Stu clătină din cap, aparent impasibil. Cu toate acestea, simţea că gnomul ăsta mic citise dincolo de figura de pocherist brusca şi profunda lui uşurare.

— Ceilalţi ce au?

— Regret, dar e secret.

— Cum s-a îmbolnăvit individul acela, Campion?

— Şi asta e secret.

— Din câte-mi închipui eu, a lucrat în armată. Şi s-a întâmplat un accident pe undeva. Cum a fost incidentul cu oile din Utah, acum treizeci de ani, numai că mult mai rău.

— Domnule Redman, risc să ajung în închisoare, chiar dacă-ţi spun doar „rece” sau „fierbinte”.

Gânditor, Stu îşi trecu degetele prin barba tot mai mare.

— Ar trebui să fii mulţumit că nu-ţi spunem mai mult de atât, continuă Deitz. Eşti conştient de asta, nu?

— Ca să-mi pot servi patria mai bine, îi răspunse Stu acru.

— Nu, astea sunt lozincile lui Denninger, îl lămuri Deitz. În ierarhia lucrurilor, atât Denninger cât şi eu suntem nişte persoane neînsemnate, cu deosebirea că Denninger este chiar mai neînsemnat decât mine. El e un soi de servomotor, nimic mai mult. Există şi un motiv mai pragmatic pentru care ar trebui să fii bucuros. Şi tu ai fost trecut în categoria secret, ştii! Ai dispărut de pe faţa pământului. Dacă ai şti prea multe, barosanii ar putea să ajungă la concluzia că este mai sigur să te facă să dispari pentru totdeauna.

Stu tăcu mâlc. Era năucit de noua perspectivă.

— Dar eu n-am venit aici ca să te ameninţ. Dorim foarte mult să colaborăm cu tine, domnule Redman. Avem nevoie de tine.

— Unde sunt ceilalţi oameni cu care am călătorit până aici?

Deitz scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar interior.

— Victor Palfrey, decedat. Norman Bruett, Robert Bruett, decedaţi. Thomas Wannamaker, decedat. Ralph Hodges, Bert Hodges, Cheryl Hodges, decedaţi. Christian Ortega, decedat. Anthony Leominster, decedat.

Numele începură să se învălmăşească în capul lui Stu. Chris, barmanul. Ţinea întotdeauna la îndemână, sub tejghea, un baston de baseball Louisville Slugger tăiat scurt şi îngreunat cu plumb, iar camionagiul care avea naivitatea să-şi închipuie că barmanul glumea atunci când ameninţa să se folosească de el risca să aibă o mare surpriză. Tony Leominster, şoferul de pe TIR-ul ăla mare. Câteodată îşi pierdea vremea pe la benzinăria lui Hap, dar în seara în care Campion lovise pompele nu trecuse pe acolo. Vic Palfrey... Dumnezeule, îl cunoştea pe Vic de-o viaţă. Cum era posibil ca Vic să fi murit? Dar cel mai mult îl impresionă vestea despre familia Hodges.

— Toţi au pierit? se auzi el întrebând. Întreaga familie a lui Ralph?

Deitz se uită pe partea cealaltă a hârtiei.

— Nu, mai este o fetiţă. Eva. În vârstă de patru ani. Ea trăieşte.

— Şi cum se simte?

— Îmi pare rău, este secret.

Furia îl cuprinse cu bruscheţea cu care vin uneori surprizele plăcute. Sări în picioare, îl prinse de revere pe Deitz şi apoi îl scutură cu toată puterea. Din colţul privirii surprinse mişcări precipitate în spatele geamului dublu. Auzi şi sunetul slab al unei sirene, estompat de distanţă şi de pereţii izolaţi acustic.

— Ce-aţi făcut, oameni buni? strigă el. Ce-aţi făcut? Ce-aţi făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

— Domnule Redman...

— Cum? Ce mama dracului aţi făcut?

Uşa se deschise cu şuieratul obişnuit. Trei bărbaţi solizi, în uniforme cafeniu-oliv, intrară în rezervă. Purtau toţi filtre nazale. Deitz se întoarse spre ei şi le strigă:

— Ieşiţi naibii de aici!

Cei trei tipi aveau un aer descumpănit.

— Am primit ordin să...

— Ieşiţi afară de aici, ăsta-i singurul ordin pe care trebuie să-l executaţi!

Soldaţii se retraseră. Deitz se aşeză calm pe pat. Reverele îi fuseseră mototolite, iar părul îi căzuse în ochi. Doar atât. Îl măsura pe Stu imperturbabil, ba chiar compătimitor. Stu văzu roşu înaintea ochilor şi pentru o clipă cochetă cu ideea să-i smulgă filtrul nazal, apoi îşi aminti de Geraldo... ce nume stupid pentru un cobai. O cruntă disperare se abătu asupra lui ca un val de apă rece. Se aşeză şi el.

— Doamne Dumnezeule, mormăi el.

— Ascultă-mă, te rog, îi spuse Deitz. Nu eu sunt vinovat că te afli aici. Şi nici Denninger sau asistentele care vin la tine ca să-ţi ia tensiunea. Dacă trebuie neapărat să găsim un vinovat, acela a fost Campion, dar nu poţi să dai întreaga vină nici pe el. El a luat-o la fugă, însă în circumstanţele

respective tu sau eu am fi procedat poate la fel. O gafă tehnică i-a permis să se strecoare. De acum, răul s-a produs. Noi toţi încercăm să facem faţă situaţiei. Dar asta nu înseamnă că suntem răspunzători.

— Şi atunci cine este?

— Nimeni, îi răspunse Deitz zâmbind. În cazul de faţă, răspunderea se răspândeşte în atâtea direcţii, încât devine invizibilă, în cele din urmă. A fost un accident, care s-ar fi putut petrece într-o infinitate de moduri diferite.

— Ăsta zic şi eu accident, spuse Stu, aproape în şoaptă. Şi ceilalţi ce fac? Hap şi Hank Carmichael şi Lila Bruett? Şi fiul lor, Luke? Monty Sullivan...

— Secret, spuse Deitz. Ai de gând să mă scuturi din nou? Dacă asta te face să te simţi mai bine, dă-i drumul.

Stu nu zise nimic, dar felul în care se uită la Deitz îl făcu pe acesta să-şi lase privirile în jos şi să înceapă să se joace cu nişte cute ale pantalonilor.

— Sunt în viaţă, recunoscu el, şi ai să-i poţi vedea peste o vreme.

— Ce se întâmplă la Arnette?

— Se află în carantină.

— Şi acolo a murit lume?

— N-a murit nimeni.

— Minţi.

— Îmi pare rău că gândeşti astfel.

— Când scap de aici?

— Nu ştiu.

— E secret? întrebă Stu cu amărăciune.

— Nu, pur şi simplu nu se ştie acest lucru. Din câte se pare, nu te-ai molipsit. Vrem să ştim de ce. După aceea eşti liber să pleci unde vrei.

— Pot să mă bărbieresc? Mă mănâncă.

Deitz zâmbi şi-i răspunse:

— Dacă-l laşi pe Denninger să-şi reia analizele, voi trimite imediat o ordonanţă să te bărbierească.

— Pot să mă descurc şi singur, fac treaba asta de când aveam cincisprezece ani.

Deitz clătină ferm din cap.

— Cred că nu este posibil.

Stu îi zâmbi rece.

— Vă temeţi că am să-mi tai gâtul?

— Hai să spunem că...

Stu îl întrerupse cu o criză de tuse uscată şi puternică. Se încovoie din cauza efortului.

Pe Deitz păru să-l străbată un curent electric. Sări de pe pat ca un arc şi străbătu distanţa până la uşa etanşă de-ai fi zis că nu mai atinge pământul cu picioarele. Apoi cotrobăi prin buzunar după cheia pătrăţoasă şi o introduse în broască.

— Nu te pierde cu firea, îl sfătui Stu blând. Mă prefăceam.

Deitz se întoarse încet spre el. Se schimbase la faţă. Buzele i se subţiaseră de furie, iar privirile îi aruncau fulgere.

— Ce-ai făcut?

— Mă prefăceam, îi spuse Stu cu un zâmbet şi mai larg.

Deitz se apropie de el cu paşi şovăitori. Îşi strânse pumnii, desfăcu mâinile, apoi şi le strânse din nou.

— Dar de ce? Ce ţi-a venit să faci una ca asta?

— Îmi pare rău, îi zâmbi Stu. E secret.

— Fir-ai să fii de ticălos, spuse Deitz puţin nedumerit.

— Nu mai sta. Du-te şi spune-le că pot să-şi continue analizele.

Petrecu cea mai bună noapte a lui de când îl aduseseră aici. Şi avu un vis extrem de intens. Visase întotdeauna foarte mult – şi soţia lui se plângea că izbea în toate părţile şi mormăia în somn – dar încă nu avusese un vis ca acesta.

Se făcea că se află pe un drum de ţară, exact la limita dintre asfalt şi piatra de un alb strălucitor. Soarele de vară bătea cu toată forţa. Pe ambele laturi ale drumului creştea porumb verde, cât vedeai cu ochii. Exista şi un indicator,

dar el nu putea fi citit din cauza prafului. Se auzea croncănitul strident al corbilor, venind de la distanţă. Ceva mai aproape de el, cineva cânta la o chitară acustică, ciupind coardele cu degetele. Vic Palfrey se pricepea la chitară, cânta chiar destul de bine.

Ăsta este locul unde ar trebui să ajung, gândi Stu ca prin ceaţă. *Da, ăsta-i locul, precis.*

Ce cântec se auzea? „Beautiful Zion”? „The Fields of My Father’s Home”? „Sweet Bye an Bye”? O melodie oarecare pe care şi-o amintea din copilărie, un cântec pe care-l asocia în mintea lui cu scufundarea completă în apă şi prânzurile luate la iarbă verde. Dar nu reuşea să-şi aducă aminte care anume.

Apoi muzica se opri. Un nor acoperi soarele. Începu să i se facă frică. Începu să simtă că se petrecea ceva teribil, ceva mai rău decât ciuma, focul sau cutremurul. În porumb exista ceva, şi acel ceva stătea la pândă. Din porumb îl pândea ceva întunecat.

Se uită într-acolo şi distinse doi ochi roşii, arzând, undeva departe, printre umbrele din porumb. Ochii îl umpleau de acea groază paralizantă, totală, pe care o simte probabil găina în prezenţa nevăstuicii. *Este el*, îi trecu prin minte. Omul fără faţă. *Sfinte Dumnezeule! O, nu, Sfinte Dumnezeule!*

Visul se destrămă şi se trezi cu un sentiment de tulburare şi de dislocare, iar apoi de uşurare. Se duse la baie şi pe urmă se apropie de fereastră. Privi afară, la lună. Se întoarse în pat, dar nu reuşi să adoarmă decât o oră mai târziu. Atâta porumb, gândi el pe jumătate aţipit. Pesemne că era în Iowa sau Nebraska, sau poate în nordul Kansasului. Însă el nu fusese în viaţa lui în niciunul dintre locurile acelea.

CAPITOLUL 14

Era ora 11:45. Prin fereastra minusculă, ca de cazemată, nu răzbătea nicio urmă de lumină. Deitz stătea singur în cămăruţa ce-i servea drept birou, cu cravata desfăcută şi cu nasturele de la guler desfăcut. Îşi ridicase picioarele pe biroul anodin, din metal, iar în mână ţinea un microfon. Pe birou se găsea un magnetofon Wollensack demodat, ale cărui role se roteau neîncetat.

„Sunt colonelul Deitz”, rosti el. „Sunt amplasat la spitalul special din Atlanta cod PB-2. Acesta este raportul 16, referitor la Project Blue, problema Princess/Prince. Acest raport, dosarul şi problema se află sub regim strict secret, clasificare 2-2-3, numai pentru barosani. Dacă n-ai calificarea necesară ca să te ocupi de acest material, du-te-n mă-ta, băiete.”

Se opri şi-şi permise să închidă ochii, pentru o clipă. Rolele îşi continuară mişcarea lor lină, îndeplinind perfect toate corecţiile electrice şi magnetice necesare.

„Prince m-a speriat teribil în această seară”, continuă el în cele din urmă. „Nu intru în amănunte; restul îl veţi afla din raportul lui Denninger, care va fi mai mult decât încântat să aibă ocazia să povestească. Bineînţeles, o stenogramă a conversaţiei mele cu Prince se va alia pe discul de telecomunicaţie, împreună cu o transcriere a acestei benzi, realizată la 23.45. Atât de tare m-am enervat, încât am fost la un pas să-l lovesc, pentru că m-a speriat de era să fac pe mine. Dar acum nu mai sunt supărat. Individul m-a obligat să mă pun în postura lui şi, pentru câteva clipe, am ştiut ce înseamnă să tremuri ca varga. Dacă faci abstracţie de faptul că pe dinafară arată ca Gary Cooper, este un bărbat inteligent şi foarte independent. Dacă aşa va considera el potrivit, va născoci tot felul de piedici noi pe care să le ridice în calea noastră. Nu are rude apropiate în Arnette sau în altă parte, prin urmare nu avem prea multe

mijloace de constrângere asupra lui. Denninger are voluntari – sau cel puţin aşa afirmă – care ar fi fericiţi să poată intra la el şi să-l convingă cu ajutorul muşchilor să adopte o poziţie mai flexibilă, şi s-ar putea să ajungem chiar şi acolo, dar, dacă-mi va fi iertată încă o observaţie personală, consider că este nevoie de mai multă forţă decât îşi imaginează Denninger. Poate cu mult mai multă. Oficial însă, eu sunt încă împotriva acestei soluţii. Mama mea obişnuia să spună că poţi prinde mai multe muşte cu miere decât cu oţet, şi consider vorba ei valabilă şi acum.

O altă informaţie oficială este aceea că testele lui de virus sunt încă negative. Ce înseamnă acest lucru trebuie să stabiliţi voi.”

Făcu iarăşi o pauză, luptându-se cu tentaţia de a se lăsa în voia somnului. În ultimele şaptezeci şi două de ore nu dormise decât patru.

„Situaţia la ora 22.00”, pronunţă el oficial, ridicând de pe birou un teanc de hârtii conţinând rapoarte. „Henry Carmichael a murit în timp ce eu stăteam de vorbă cu Prince. Poliţistul, Joseph Robert Brentwood, a murit acum o jumătate de oră. Un amănunt care nu va fi menţionat în prezentarea doctorului D. este acela că practic scotea din el nişte ghemotoace verzi de dimensiunea merelor. Brentwood a avut reacţie pozitivă la tipul de vaccin... ăă...” Scotoci prin hârtii. „Uite ce-am găsit. 63-A-3. Consultaţi dosarul respectiv, dacă vreţi. Febra lui Brentwood a cedat, tumefierea caracteristică a ganglionilor din zona gâtului a scăzut, a cerut să mănânce şi a primit un ou fiert fără coajă şi o felie de pâine prăjită, fără unt. Discuta raţional, a vrut să ştie unde se află şi aşa mai departe, tot şirul de prostii. Apoi, cam pe la ora 20.00, febra i-a revenit brusc. Delir. Şi-a rupt legăturile care-l ţineau întins în pat şi a pornit să se clatine în toate părţile prin cameră, ţipând, tuşind şi scoţând flegmă, tot tacâmul. La un moment dat, a căzut la pământ şi a murit. Amin. Părerea echipei este că l-a omorât vaccinul. O vreme l-a ajutat să se simtă mai bine, dar

simptomele i-au revenit înainte de moarte. Prin urmare, trebuie s-o luăm de la capăt.”

Făcu o pauză.

„Am lăsat la urmă lucrul cel mai grav. Putem s-o scoatem din regim secret pe Princess, ea redevenind Eva Hodges, sex feminin, vârstă patru ani, albă. Toate speranţele noastre s-au năruit în această după-amiază. Dacă te uiţi la ea, ai zice că este perfect normală, nici măcar nu are nasul înfundat. Desigur, are moralul scăzut: îi este dor de mama. În afară de asta însă, pare perfect normală. Şi totuşi, şi ea este bolnavă. Tensiunea ei arterială, măsurată după prânz, a prezentat întâi o cădere, apoi o creştere, simptom care constituie unicul instrument de diagnostic cât de cât acceptabil de care dispune Denninger până în momentul de faţă. Înainte de cină, Denninger mi-a arătat lamelele cu spută – dacă vrei să ţii cură de slăbire, lamelele cu spută pot fi un ajutor preţios, vă rog să mă credeţi – şi sunt pline cu germenii aceia în formă de roată de căruţă, despre care el zice că nu sunt germeni câtuşi de puţin, ci incubatoare. Nu reuşesc să înţeleg cum de se face că el ştie perfect unde se află şi cum arată şi totuşi nu poate să le pună stavilă. Mă bombardează cu tot felul de termeni din jargonul lui, dar am senzaţia că nici el nu înţelege mare lucru.”

Deitz îşi aprinse o ţigară.

„Deci cum s-ar putea rezuma situaţia din această seară? Avem de-a face cu o boală care prezintă mai multe faze bine definite... dar unii oameni pot sări peste o fază. Alţii se pot întoarce la o anumită fază. Alţi pacienţi pot prezenta ambele fenomene. Unii rămân într-o anumită fază un timp relativ îndelungat, alţii le străbat pe toate patru de parc-ar merge călare pe o rachetă. S-a dovedit că unul dintre subiecţii noştri curaţi şi-a pierdut această calitate. Celălalt este un bădăran în vârstă de treizeci de ani, care pare să fie la fel de sănătos ca şi mine. Denninger l-a supus la nu ştiu câte milioane de analize şi nu a reuşit să izoleze decât patru anomalii: din câte se pare, Redman are o mulţime de

aluniţe pe corp. Are o foarte uşoară hipertensiune, prea uşoară ca sa necesite tratament în momentul de faţă. Atunci când se află în stare de stres, face un uşor tic nervos sub ochiul stâng. Iar Denninger afirmă că visează cu mult peste medie – aproape toată noaptea şi în fiecare noapte. Au aflat asta din seria de electroencefalograme pe care i le-au făcut înainte de a intra în grevă. Cam asta-i tot. Eu nu pot să ajung la nicio concluzie, nici doctorul Denninger şi nici cei care verifică munca doctorului Demento.

Chestia asta mă sperie, Starkey. Mă sperie, pentru că doar un medic foarte inteligent, care cunoaşte bine toate dedesubturile, ar fi în stare să deosebească pe oamenii cu o răceală obişnuită de purtătorii acestei boli. Cristoase, nimeni nu se mai duce la doctor decât cu pneumonii, dacă simt un nodul la sân sau dacă fac erupţii grave pe piele. Nu merită să-ţi baţi capul ca să chemi pe cineva să te consulte. Aşa că vor rămâne acasă, vor bea lichide şi se vor odihni la pat, după care vor muri. Înainte de asta, îi vor molipsi pe toţi cei care vor intra la ei în cameră. Noi, aici, aşteptăm ca Prince – am senzaţia că i-am folosit de curând numele real, dar, având în vedere circumstanţele, mi se rupe sufletul – să se îmbolnăvească la noapte, mâine sau poimâine, cel târziu. Şi, dintre cei care s-au îmbolnăvit, nimeni nu s-a mai făcut bine. Ticăloşii ăia din California şi-au făcut de data asta treaba puţin prea bine, după părerea mea.

Deitz, spitalul special PB-2 din Atlanta, aici se sfârşeşte raportul meu.”

Închise magnetofonul şi rămase multă vreme cu ochii aţintiţi asupra aparatului. Apoi îşi aprinse încă o ţigară.

CAPITOLUL 15

Erau doar două minute până la miezul nopţii.

Patty Grier, asistenta care încercase să-i ia tensiunea lui Stu atunci când acesta se hotărâse să intre în grevă, răsfoia ultimul număr din McCall în camera de gardă a asistentelor, aşteptând să le facă vizite domnilor Sullivan şi Hapscomb. Probabil că Hap era încă treaz, urmărind spectacolul lui Johnny Carson, prin urmare cu el nu avea nicio problemă. Îi plăcea s-o necăjească, spunându-i cât de greu ar fi s-o ciupească cineva de fund, prin costumul ei alb. Domnul Hapscomb era speriat, însă dispus să colaboreze, ceea ce nu se putea afirma şi despre teribilul Stuart Redman, care era suficient să se uite la tine şi-ţi venea să-ţi iei câmpii. Domnul Hapscomb, în schimb, făcea parte din categoria „tipilor ca lumea”, în ceea ce-o privea pe Patty Grier. Ea considera că toţi pacienţii pot fi împărţiţi în două categorii: „tipi ca lumea” şi „oboseli bătrâne”. Patty, care-şi rupsese un picior mergând cu patinele pe rotile, pe când avea şapte ani, iar de atunci nu mai petrecuse nici măcar o singură zi zăcând în pat, avea prea puţină răbdare cu „oboselile bătrâne”. Adică, fie erai bolnav cu adevărat şi te purtai cum îi stă bine unui „tip ca lumea”, fie erai „oboseală bătrână” şi ipohondră, care-i dădeai bătaie de cap unei biete fete obligate să muncească din greu.

Pe domnul Sullivan urma probabil să-l găsească adormit şi avea să se trezească morocănos. Nu era vina ei că-l trezeşte, lucru pe care ea considera că domnul Sullivan ar trebui să-l înţeleagă. Să fie recunoscător că beneficia de cea mai bună îngrijire pe care era în stare s-o ofere guvernul, absolut gratuit, pe deasupra. Iar dacă se purta iarăşi ca o „oboseală bătrână” în seara respectivă, avea de gând să i-o spună verde-n faţă.

Acele ceasului ajunseră la ora 12; sosise timpul s-o ia din loc.

Ieşi din camera de gardă şi porni pe culoar către camera albă, unde avea să fie mai întâi tratată cu sprayuri, apoi ajutată să-şi pună costumul. Pe la jumătatea culoarului, începu s-o gâdile în nas. Îşi scoase batista din buzunar şi strănută încet, de trei ori. Apoi îşi puse batista la loc.

Gândindu-se atent la felul cum avea să se poarte cu ţâfnosul domn Sullivan, nu acordă nicio atenţie strănuturilor. Probabil era un mic acces de alergie. Nu-i trecu prin minte nici măcar o secundă instrucţiunea din camera lor de gardă, unde scria cu litere mari şi roşii: ANUNŢAŢI FĂRĂ ÎNTÂRZIERE APARIŢIA ORICĂROR SIMPTOME DE RĂCEALĂ ASISTENTEI-ŞEFE, INDIFERENT CÂT DE PUŢIN IMPORTANTE. Se temeau că boala pe care o aveau aceşti bieţi oameni din Texas s-ar putea întinde şi în afara camerelor izolate, dar ea ştia prea bine că niciun virus, cât de mic, nu putea pătrunde în interiorul mediului absolut izolat al costumelor albe.

Cu toate acestea, în drum spre camera albă, molipsi o ordonanţă, pe un medic care tocmai se pregătea să plece şi pe o altă asistentă, şi ea pregătindu-se să-şi facă rondul de noapte.

Începuse o nouă zi.

CAPITOLUL 16

În ziua următoare, pe 23 iunie, un Lincoln Continental mare şi alb mergea în mare viteză spre nord, pe US 180, într-o cu totul altă regiune a ţării. Atinsese probabil cam o sută cincizeci sau o sută şaizeci de kilometri la oră, vopseaua alb imaculat strălucea în soare, iar piesele cromate sclipeau. Geamurile mari din spate reflectau şi ele lumina soarelui, deformând teribil imaginea astrului zilei.

Ruta automobilului – furat undeva, chiar la sud de Hachita, după ce Poke şi Lloyd îl uciseseră pe proprietar – era sinuoasă şi de-a dreptul bizară: pe 81 până la autostrada US 80, şi apoi continua mai departe, până când Poke şi Lloyd începuseră să devină cam nervoşi. Omorâseră şase oameni în ultimele şase zile, în acest număr fiind incluşi şi posesorul Continentalului, soţia şi fiica lui mâţâită. Însă, în drumul lor pe şoselele interstatale, neliniştea nu le era provocată de cele şase crime. Ci de droguri şi de arme. Cinci grame de haşiş, o cutie mică, din tablă, plină cu Dumnezeu mai ştie câtă cocaină şi şapte kilograme de marijuana. Pe urmă, două pistoale de calibru 38, trei de 45 şi un Mag.357 pe care Poke îl numea pocherizatorul lui, şase puşti – dintre care două cu ţeava retezată – şi un pistol-mitralieră Schmeisser. Conceptul de crimă le depăşea puţin capacitatea intelectuală, în schimb erau amândoi conştienţi în ce balamuc intrau dacă poliţia din Arizona dădea peste ei într-o maşină furată, plină cu droguri şi arme. Şi, mai presus de toate celelalte, erau şi fugari interstatali. Şi asta chiar de când traversaseră graniţa Nevadei.

Fugari interstatali. Lui Lloyd Henreid îi plăcea tare mult cum suna expresia asta. Dăduseră lovitura. Ia-o-ntre ochi, şobolan împuţit. Un sendviş cu plumb pentru tine, copoi afurisit.

De la Deming o luaseră spre nord, pe 180, trecuseră prin Hurley, Bayard şi prin Silver City, o localitate ceva mai mare, de unde Lloyd cumpărase o pungă cu hamburgeri şi opt îngheţate cu lapte (de ce naiba o fi luat opt porcării din alea? În ritmul ăsta, în curând aveau să se pişe ciocolată), aruncându-i chelneriţei un zâmbet gol, dar vesel, care-i dădu acesteia o stare de nervozitate timp de mai multe ore. După părerea mea, individului ăluia îi era egal dacă se uită la mine sau mă omoară, îi mărturisi ea şerifului în acea după-amiază.

Trecură de Silver City şi traversară în trombă Cliff, apoi drumul începu s-o ia spre vest, adică exact direcţia pe care ei doreau s-o evite. Urmă Buckhorn, apoi se treziră iarăşi în ţara aceea uitată de Dumnezeu, străbătând nesfârşita panglică cu două benzi printre tufişuri de salvie şi nisipuri, cu măguri şi terase în fundal, un peisaj atât de îngrozitor de monoton, încât îţi venea să borăşti.

— Stăm cam prost cu benzina, zise Poke.

— Ar fi mai bine dac-ai lăsa-o mai moale cu viteza, zise Lloyd.

Luă o gură din cea de a treia îngheţată cu lapte, se înecă din cauza ei, coborî geamul şi aruncă afară toate resturile, inclusiv cele trei îngheţate de care nu se atinsese niciunul.

— Hooopa! Hop! strigă Poke.

Se distra cu pedala de acceleraţie. Maşina pornea ca din puşcă, pe urmă încetinea şi apoi iar zvâcnea înainte.

— Dă-i pinteni, cowboy! ţipă Lloyd.

— Hooopa! Hop!

— Ai chef să fumezi?

— Cine are, fumează, se hlizi Poke. Hooopa! Hop!

Pe podea, între picioarele lui Lloyd, era o geantă mare şi verde marca Hefty, în care încăpuseră şapte kilograme de marijuana. Se aplecă, îşi vârî mâna şi scoase un pumn de frunze, apoi începu să răsucească o ţigară uriaşă.

— Hooopa! Hop!

Continentalul executa zigzaguri largi, traversând linia albă.

— Lasă căcaturile! strigă Lloyd. Împrăştii peste tot!

— Las’ c-a mai rămas destul de unde ai luat tu... hooopa!

— Haide, măi omule, ştii prea bine că trebuie să vindem chestia asta. Dacă nu reuşim s-o vindem, pun mâna pe noi şi ne închid în portbagajul vreunei maşini.

— Bine, măi băiete. Poke începu să conducă iarăşi normal, în schimb se posomorâse la faţă. Fir-ar al dracului să fie, a fost ideea ta.

— Păi am crezut că-i o idee bună.

— Mda, însă nu m-am gândit că, până la urmă, ajungem să ne fâţâim prin nenorocita asta de Arizona. Cum crezi tu c-o să ajungem la New York, în felul acesta?

— Tocmai am scăpat de sub urmărire, măi băiete, îl linişti Lloyd.

În mintea lui vedea cum se deschid porţile mari ale garajelor poliţiei şi ies în noapte mii de maşini model 1940, echipate cu aparate de radio. Luminile farurilor ling pereţii din cărămidă. Ieşi la iveală, canalie, ştim că eşti înăuntru.

— Ghinion nenorocit, zise Poke, morocănos în continuare. Am făcut o treabă de nu se poate. Ştii cu ce ne-am mai ales, dacă nu punem la socoteală drogul şi armele? Păi mai avem şaisprezece dolari şi nu ştiu câte sute de cărţi de credit şi ne lipseşte curajul să le folosim. Al naibii să fie, n-avem nici măcar atâţia bani cât să-i facem plinul la scroafa asta.

— Are Dumnezeu grijă de noi, spuse Lloyd, lipind ţigara cu limba. O aprinse cu bricheta de bord a maşinii. Ce mai zile de neuitat...

— Şi dacă zici că trebuie s-o vindem, de ce naiba o fumăm? continuă Poke, nu prea consolat cu gândul că Dumnezeu se va ocupa de ei.

— Câteva grame, acolo, nu mai contează. Haide, Poke. Trage din ţigară.

O asemenea propunere avea întotdeauna efect pozitiv asupra lui Poke. Scoase un nechezat şi apucă ţigara. Între

ei, sprijinit pe patul metalic, se afla pistolul Schmeisser, gata încărcat. Continentalul gonea pe şosea, iar acul indicatorului de benzină arăta că mai rămăsese o optime din rezervor.

Poke şi Lloyd se întâlniseră cu un an în urmă la închisoarea de Minimă Securitate Brownsville – construită într-o fermă din Nevada. Brownsville cuprindea treizeci şi cinci de hectare de teren agricol irigat şi o zonă cu barăcile Quonset ale temniţei, la circa nouăzeci de kilometri nord de Tonopah şi la o sută douăzeci nord-est de Gabbs. Un loc absolut imposibil, ceea ce nu era justificat, puşcăriaşii fiind din cei cu condamnări scurte. Deşi Brownsville Station era în mod normal considerată fermă, aici nu mai creştea aproape nimic. De cum lovea puţin soarele nemilos, morcovii şi salatele se ofileau imediat şi-şi dădeau curând obştescul sfârşit. Celorlalte legume şi buruienilor le mergea ceva mai bine, iar puterea legislativă a statului era partizana fanatică a ideii că, într-o bună zi, acolo va creşte şi soia. Cu toate acestea, cea mai nevinovată afirmaţie pe care ai fi putut s-o faci despre rezultatele obţinute la Brownsville era că va dura o veşnicie până ce deşertul avea să consimtă să înflorească. Guvernatorul închisorii (care prefera să i se spună „şeful”) se mândrea cu faptul că este un dur şi nu angaja decât oameni pe care-i considera aspri. Şi, după cum îi făcea plăcere să anunţe tuturor nou-veniţilor, motivul principal pentru care securitatea de la Brownsville rămânea minimă era că situaţia se prezenta ca în vechiul cântec: n-avem unde fugi, iubito, n-avem unde ne ascunde. Unii încercau totuşi, însă cei mai mulţi dintre ei erau aduşi înapoi după două sau trei zile, arşi şi orbiţi de soare şi dispuşi să-şi vândă şefului şi sufletele lor stafidite pentru o gură de apă. Unii dintre ei chicoteau dement, iar un tânăr, care fusese prins după trei zile de la evadare, susţinea că văzuse un castel mare la câţiva kilometri sud de

Gabbs, un castel înconjurat de un şanţ cu apă. Şanţul, pretindea el, era apărat de uriaşi călare pe nişte bidivii enormi şi negri. Câteva luni mai târziu, când un predicator aparţinând mişcării Renaşterea din Colorado prezentase un spectacol la Brownsville, aceluiaşi tânăr i se arătase Isus.

Andrew „Poke” Freeman, condamnat pentru o agresiune fără circumstanţe agravante, a fost eliberat în aprilie 1989. Fusese vecin de pat cu Lloyd Henreid şi-i spusese acestuia că dacă este interesat de o lovitură barosană, avea el un pont interesant la Vegas. Lloyd se arătase de acord.

Lloyd fusese eliberat la 1 iunie. Delictul lui, comis la Reno, fusese tentativă de viol. Duduia respectivă făcea parte dintr-o trupă de dans şi se întorcea acasă, când Lloyd o abordase, alegându-se cu gaz lacrimogen în ochi. Se considera norocos că nu se alesese decât cu doi ani, din care se mai scădea timpul petrecut deja la răcoare şi cel obţinut pentru bună purtare. La Brownsville era atât de cald, încât nu-ţi ardea să nu te porţi ca lumea.

Luase un autobuz spre Las Vegas, iar Poke îl aşteptase la staţia terminus. Uite care-i treaba, îi zisese Poke. Îl ştia pe un individ, un „fost partener de afaceri” i se părea cea mai nimerită descriere, care în anumite cercuri era cunoscut sub numele de Gorgeous George. Îndeplinea diverse servicii pentru un grup de tipi ale căror nume le trădau originea siciliană sau italiană. George nu făcea aceste treburi decât strict ocazional. De cele mai multe ori, sicilienii ăia sau ce-or fi fost ei îl puneau să ducă şi să aducă diverse lucruri. Uneori ducea pachete de la Vegas la L.A.; alteori aducea alte pachete de la L.A. la Vegas. Era vorba mai ales de cantităţi moderate de droguri, daruri pentru clienţii de seamă. Arme, uneori. Armele le aducea întotdeauna, niciodată nu le scotea din oraş. Din câte înţelegea Poke (iar puterea de înţelegere a lui Poke nu depăşea ceea ce oamenii de film numesc „concentrare minimă”), sicilienii vindeau câteodată puşcoace hoţilor independenţi. Ei bine, povestea Poke, Gorgeous George era

dispus să le destăinuie ziua şi locul în care avea să se întâmple un transport mai important de asemenea articole. George le pretindea un sfert din ce scoteau ei. Poke şi Lloyd urmau să se năpustească asupra lui George, să-l lege fedeleş şi să-i pună căluş, să-i fure marfa şi poate să-l şi pocnească de câteva ori, pentru orice eventualitate. Trebuia să nu se prindă nimeni, îi avertizase George, pentru că sicilienii ăia nu erau genul de care să-ţi poţi permite să-ţi baţi joc.

— Foarte bine, zisese Lloyd. Mi se pare corect.

Ziua următoare, Poke şi Lloyd îi făcuseră o vizită lui Gorgeous George, un tip de un metru optzeci şi cinci, vădind o anumită blândeţe în purtare, cu un cap mic şi nepotrivit deasupra umerilor uriaşi şi a gâtului cvasiinexistent. Părul lui blond şi bogat atârna în bucle, ceea ce-l făcea să semene oarecum cu un faimos luptător de „catch”.

Pe Lloyd îl cam bătea gândul să renunţe la afacere, dar Poke insistase. Poke era mare specialist în lucruri de felul ăsta. George le zisese să vină la el acasă vinerea următoare, la ora 6 seara.

— Să purtaţi măşti, în orice caz, îi sfătuise el. Să nu uitaţi să mă umpleţi de borş şi să-mi învineţiţi un ochi. Doamne, mai bine nu mă băgam în porcăria asta.

Venise şi ziua cea mare. Poke şi Lloyd luaseră un autobuz până în colţul străzii unde locuia George şi-şi trăseseră peste ochi măştile de schi când ajunseseră în apropierea casei. Uşa era zăvorâtă, dar după cum le promisese George, nu foarte zdravăn. La parter exista o cameră de distracţii, unde se afla şi George, având lângă el o geantă Hefty, plină cu droguri. O masă de ping-pong gemea de arme. George era foarte speriat.

— Vai de mine şi de mine, Doamne apără-mă şi păzeşte-mă... mai bine nu mă băgam în chestia asta, repeta el mereu, în timp ce Lloyd îi lega picioarele cu haine răsucite

în formă de frânghie, iar Poke îi imobiliza mâinile cu bandă Scotch.

Apoi Lloyd îi trăsese lui George un pumn în nas, umplându-l de sânge, iar Poke îl izbise peste ochi, înnegrindu-l, aşa cum primise comanda.

— Isuse! se revoltase George. Chiar crezi că era nevoie să pui atâta suflet?

— Păi tu ziceai că trebuie să arate cât mai pe bune, îi atrăsese Lloyd atenţia.

Apoi Poke lipise o bucată de bandă adezivă peste gura lui George şi începuse să adune prada, ajutat de Lloyd.

— Ascultă, ştii ceva, bătrâne? zisese Poke la un moment dat, oprindu-se din lucru.

— Nu, îi răspunsese Lloyd, râzând nervos. Nu mai ştiu absolut nimic.

— Mă întreb dacă amicul nostru, George, poate să ţină un secret.

Pentru Lloyd, acesta era un punct de vedere cu totul nou. Îl măsurase cu grijă pe Gorgeous George timp de aproape un minut. Ochii lui George mai să-şi iasă din orbite, cuprinşi de o groază nespusă.

— Sigur că da. Doar e şi curul lui în joc, răspunsese el.

Vocea lui trăda însă nesiguranţa care-l cuprinsese. Există un anume gen de seminţe care prind mai întotdeauna rădăcini. Poke adăugase zâmbind:

— O, ar putea să le zică: „Uite ce este, băieţi. M-am întâlnit cu un vechi prieten, care era cu încă cineva. Am stat de vorbă de una şi de alta, am băut nişte beri şi, ce să vezi, ticăloşii au dat buzna peste mine în casă şi m-au făcut de marfă. Sper să puneţi mâna pe ei. Ia să vă spun cum arată.”

George clătina din cap cât putea, iar în priviri i se citea teroarea absolută.

Între timp, armele fuseseră vârâte în sacul gros pentru dus rufele la spălătorie, găsit în baia de la parter. Nervos, Lloyd întrebase, scuturând sacul:

— Ei, care-i părerea ta, ce trebuie să facem?

— Părerea mea este că trebuie să-l pocherizăm, bătrâne, îi răspunsese Poke cu regret în glas. Este singurul lucru pe care-l putem face.

— Nu mi se pare aşa de uşor, după ce ne-a vândut pontul ăsta.

— Lumea asta e rea, prietene.

— Mda, oftă Lloyd, şi se apropiaseră amândoi de George.

— Mff, gemuse acesta, scuturându-şi capul cu disperare. Mmmmmnh! Mmmmf!

— Înţeleg foarte bine, îl alinase Poke. Ghinion, este? Îmi pare rău, George, nu mă ţin de fiţe. N-am nimic cu tine personal. Aş vrea să nu uiţi chestia asta. Prinde-l de cap, Lloyd.

Ceea ce nu era deloc uşor de făcut. Gorgeous George mişca din cap haotic, cu multă repeziciune, izbindu-şi ţeasta de pereţii camerei sale, acoperiţi cu gresie. Nu părea să fie conştient de ceea ce face.

— Pune mâna pe el, poruncise Poke netulburat, rupând încă o bucată de bandă adezivă de pe rolă.

Într-un târziu, Lloyd reuşise să-l apuce de păr şi să-l ţină atât cât i-a trebuit lui Poke să lipească cea de a doua fâşie de bandă peste nasul lui George, luându-i astfel ultima posibilitate de a respira. George păruse pur şi simplu că a înnebunit. Se rostogolise din colţul încăperii, unde se aflase până atunci, căzuse pe burtă şi apoi rămăsese acolo, executând un soi de amor macabru cu podeaua şi scoţând sunete înfundate, a căror intenţie era să fie ţipete, din câte-şi închipuia Lloyd. Bietul om. Trecuseră aproape patru minute până ce George se linişti definitiv. Se îmbătoşase, se zbătuse şi izbise în toate părţile. Obrajii i se făcuseră la fel de roşii ca o reclamă de Coca-Cola. Ultimul lui gest fusese acela de a-şi ridica ambele picioare la câţiva centimetri, ele revenind apoi cu zgomot la podea. Chestia asta îi adusese aminte lui Lloyd de un lucru văzut într-un desen animat cu Bugs Bunny şi chicotise, simţindu-se puţin înveselit. Până în acel moment, priveliştea nu fusese deloc veselă.

Poke se lăsase pe vine şi-i luase pulsul lui George.

— Ei? se interesă Lloyd.

— În afară de ceas, nu mai bate nimic, bătrâne, îi răspunse Poke. Că tot veni vorba... Ridică braţul cărnos al lui George şi-i privi încheietura. Ia te uită, doar un Timex. Şi eu, care speram să fie vreun Casio sau ceva de felul ăsta.

Lăsă braţul lui George să cadă la pământ.

Cheile maşinii acestuia se aflau într-unul dintre buzunarele din faţă ale pantalonilor. Iar într-un dulap, sus, descoperiseră un borcan ce conţinuse unt de cocos marca Skippy, plin pe jumătate cu monede de zece cenţi, pe care le luaseră cu ei. În total, douăzeci de dolari şi şaizeci de cenţi, în bănuţi de zece cenţi.

Maşina lui George era un Mustang vechi şi astmatic cu patru cilindri, cu amortizoarele în ultimul hal şi anvelopele la fel de chele ca Telly Savalas. Au plecat din Texas pe US 93 către sud-est, intrând în Arizona. Până la amiaza zilei următoare, adică alaltăieri, ocoliseră Phoenix, pe drumuri lăturalnice. Ieri dimineaţă, cam pe la 9, se opriseră la un magazin prăfuit aflat cu trei kilometri dincolo de Sheldon, pe Arizona Highway 75. Au întors magazinul cu fundul în sus şi l-au pocherizat pe proprietar, un domn mai în vârstă, cu dinţi falşi, de felul celor care sunt comandaţi şi primiţi prin poştă. S-au ales cu şaizeci şi trei de dolari şi cu furgoneta moşului.

În dimineaţa respectivă, furgoneta făcuse pană la două roţi. Două anvelope în acelaşi timp şi – deşi au stat aproape o jumătate de oră să caute prin jur ţinte sau cuie, trăgând cu schimbul dintr-o uriaşă ţigară cu marijuana – n-au descoperit nimic suspect pe suprafaţa şoselei. În cele din urmă, Poke declarase că a fost probabil o coincidenţă. Lloyd îi răspunsese că, pe Dumnezeul lui, auzise el chestii şi mai ciudate. Apoi îşi făcuse apariţia Continentalul cel alb, ca un răspuns la rugăciunile lor. Ceva mai devreme, trecuseră graniţa dintre Arizona şi New Mexico, fără ca vreunul

dintre ei să fie conştient de asta, cu alte cuvinte, de cazul lor avea să se ocupe de acum FBI-ul.

Şoferul Lincolnului trăsese la marginea drumului, scosese capul pe geam şi se interesase:

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Păi te cred, îi răspunsese Poke.

Fără să stea pe gânduri, îl pocherizase imediat pe fraier. Îl împuşcase drept între ochi cu Magnumul. Bietul de el, probabil n-a mai apucat să-şi dea seama ce i s-a întâmplat.

— De ce nu întorci aici? spuse Lloyd, arătând spre intersecţia de care se apropiau.

Se afla în acea stare de beatitudine provocată de drog.

— Să ştii c-ai dreptate, îi răspunse Poke vesel.

Luă piciorul de pe acceleraţie, iar viteza maşinii scăzu de la o sută douăzeci la nouăzeci de kilometri pe oră. Smuci apoi volanul spre stânga, roţile din dreapta se ridicară puţin deasupra asfaltului în viraj, apoi înaintea lor se desfăşură o nouă şosea, US 78, care ducea spre vest. Iată-i reîntorşi astfel în Arizona, neavând habar că ieşiseră de pe teritoriul acelui stat sau că erau făptaşii a ceea ce ziarele numeau CHERMEZĂ UCIGAŞĂ ÎN TREI STATE.

Cam după o oră, pe dreapta lor apăru un indicator: BURRACK 9.

— Burlap? întrebă Lloyd ca prin ceaţă.

— Burrack, îl lămuri Poke şi începu să tragă de volan încolo şi încoace, încât maşina descria cele mai ciudate şi graţioase mişcări pe suprafaţa drumului. Hooopa! Hop!

— Nu vrei să facem un popas? Mi-e foame, omule.

— Tot timpul ţi-e foame.

— Du-te-n mă-ta. Când o iau la bord, mă apucă hămeseala.

— Poate-ţi dau eu acum să-mi rozi ceva, ce părere ai? Hooopa! Hop!

— Vorbesc serios, Poke. Hai să ne oprim.

— Okay. Trebuie să punem mâna şi pe nişte bani gheaţă. Deocamdată, consider c-am reuşit să ne pierdem suficient

urma. Punem mâna pe nişte marafeţi, pe urmă o tăiem spre nord. Mi s-a urât de deşertul ăsta căcăcios.

— Okay, se arătă Lloyd de acord.

Nu-şi dădea prea bine seama dacă din cauza efectului drogului, însă îl cuprinse un acces neaşteptat de paranoia, chiar mai violent decât cel de la nodul rutier. Poke avea dreptate. Cel mai bine era să se oprească lângă localitatea asta, Burrack, şi să mai dea o lovitură, cum fusese cea de la Sheldon. Puneau mâna pe nişte bani şi pe câteva hărţi de la benzinărie, schimbau Continentalul cu o maşină care să nu bată în halul ăsta la ochi, apoi îşi croiau drum spre nord-est pe drumuri secundare. Să scape naibii odată din Arizona.

— Ştii care-i adevărul, omule? zise Poke. Nu ştiu de ce, dar mă încearcă o nelinişte, parc-aş fi o pisică din cele cu coada lungă într-o cameră plină cu balansoare.

— Păi să ştii că te-nţeleg foarte bine, îi răspunse Lloyd grav, apoi situaţia li se păru amândurora nemaipomenit de caraghioasă şi izbucniră în râs.

Burrack se dovedi o aşezare ce se întindea cât vedeai cu ochii de o parte şi alta a drumului. O străbătură cu viteza fulgerului, iar la ieşire descoperiră o combinaţie de cafenea, magazin şi benzinărie.

În parcarea neasfaltată se aflau o camionetă Ford şi un Oldsmobil prăfuit, de care era agăţată o remorcă pentru animale. Poke pătrunse şi el în parcare, urmărit cu privirea de calul din remorcă.

— Mi se pare un loc perfect, spuse Lloyd.

Poke era de aceeaşi părere. Se întoarse şi luă din spate arma calibru.357, verificând dacă era încărcată.

— Eşti gata?

— Ba bine că nu, îi răspunse Lloyd, înşfăcând Schmeisserul.

Traversară parcarea arsă de soare. Poliţia îi identificase pe cei doi încă de acum patru zile; îşi lăsaseră amprentele peste tot în locuinţa lui Gorgeous George şi în magazinul unde-l pocherizaseră pe bătrânul cu dantura sosită prin

poştă. Camioneta moşului fusese descoperită la doar câţiva metri de trupurile celor trei persoane care călătoriseră în Continental, iar presupunerea că indivizii care-i omorâseră pe Gorgeous George şi pe proprietarul magazinului îi lichidaseră şi pe cei trei părea mai mult decât logică. Dacă ar fi ascultat radioul maşinii în loc de casetofon, ar fi ştiut că poliţia din Arizona şi New Mexico desfăşura cea mai mare vânătoare de oameni de patruzeci de ani încoace, şi asta numai din pricina a doi pungaşi mărunţi, care n-ar fi priceput în ruptul capului ce făcuseră ei atât de rău ca să stârnească un asemenea tărăboi.

Benzinăria era cu autoservire, prin urmare era musai să-l pună pe vânzător să dea drumul la pompă. Urcară treptele şi intrară în magazin. Până la tejghea, treceai pe lângă trei vitrine cu tot felul de conserve. Un tip în haine de cowboy tocmai plătea pentru un pachet de ţigări şi pentru o jumătate de duzină de trabucuri subţiri. Pe la mijlocul culoarului, o femeie cu trăsături obosite şi păr negru şi neîngrijit nu reuşea să se hotărască între două mărci de sos pentru spaghete. În aer plutea un parfum de lemn dulce stătut, soare, tabac şi vechime. Proprietarul era un bărbat pistruiat, într-o cămaşă cenuşie. Purta pe cap şapca firmei, pe care scria SHELL cu litere roşii pe fond alb. Îşi ridică privirea atunci când se trânti uşa cu plasă şi tresări uşor.

Lloyd îşi fixă patul rabatabil al Schmeisserului în umăr şi trase o serie spre tavan. Cele două becuri care atârnau de sus se sparseră, bubuind ca nişte bombe. Tipul în haine de cowboy dădu să se întoarcă spre ei.

— Dacă rămâneţi liniştiţi, nimeni n-o să aibă de suferit! strigă Lloyd.

Poke îl făcu imediat de ruşine, slobozindu-şi arma spre femeia care cerceta sosurile. Biata de ea zbură cât colo.

— Sfinte Sisoe, Poke! ţipă Lloyd. Nu era cazu’ să...

— Am pocherizat-o, bătrâne! urlă Poke. N-o să se mai uite niciodată la Dallas! Hooopa! Hop!

Bărbatul în haine de cowboy îşi continua mişcarea lentă de întoarcere. Îşi ţinea ţigările în mâna stângă. Lumina crudă venind dinspre vitrine şi uşa cu plasă desena steluţe strălucitoare pe lentilele negre ale ochelarilor lui de soare. La brâu avea un pistol calibru 45, pe care şi-l scoase fără grabă, în timp ce Lloyd şi Poke se holbau la femeia moartă. Ochi, trase, iar partea stângă a feţei lui Poke se transformă brusc într-un amestec haotic de sânge, piele şi dinţi.

— M-a împuşcat! urlă Poke, scăpând la pământ Magnumul şi prăvălindu-se înapoi. Mişcările dezordonate ale mâinilor risipiră pe podeaua din lemn pachete de cartofi prăjiţi, pufuleţi şi alune. M-a împuşcat, Lloyd! Păzea! M-a împuşcat! M-a împuşcat!

Lovi uşa de la intrare, o deschise şi căzu cu toată greutatea pe prispa de la intrare, scoţând în cădere uşa dintr-una dintre balamalele ei îmbătrânite.

Năucit, Lloyd începu să tragă mai mult din reflex decât din spirit de autoapărare. Bubuiturile Schmeisserului umplură întreaga încăpere. Conservele zburau în toate direcţiile. Sticlele se spărgeau, într-o revărsare de ketchup, murături şi măsline. Uşa din sticlă a răcitorului pentru Pepsi se făcu ţăndări. Sticlele de răcoritoare explodau ca nişte porumbei din lut ars, la bâlci. Pe podea se adunau cele mai diverse amestecuri de lichide. Tipul în haine de cowboy – rece, calm şi concentrat – apăsă iarăşi pe trăgaci. Lloyd mai degrabă simţi decât auzi glonţul, care-i vâjâi atât de aproape de scăfârlie, încât mai să-i facă o cărare prin păr. Mătură cu Schmeisserul întreaga încăpere, de la stânga la dreapta.

Bărbatul din spatele tejghelei se lăsă la pământ cu atâta iuţeală, încât ai fi putut crede că sub picioare i se căscase o trapă. Un automat pentru gumă de mestecat se dezintegră, iar pacheţelele roşii, albastre şi verzi se rostogoliră peste tot. Borcanele de pe tejghea se năruiră. Într-unul fuseseră ouă murate, într-altul picioare de porc murate. Magazinul se umplu instantaneu de mirosul iute de oţet.

Trei plumbi plecaţi din Schmeisser străpunseră cămaşa kaki a cowboy-ului, iar măruntaiele îi ieşiră prin spate, răspândindu-se peste nişte pungi cu cartofi. Omul căzu la pământ, ţinând încă revolverul într-o mână şi pachetul de Lucky Strike în cealaltă.

Căpiat de teamă, Lloyd continuă să tragă. Pistolul mitralieră i se înfierbântase în mâini. O cutie plină cu sticle goale de sifon se clătină, apoi căzu. O fată sumar îmbrăcată, zâmbind dintr-un calendar, încasă un glonţ în coapsa ei diafană, de culoarea piersicii. Un raft de romane ieftine, fără coperte, se răsturnă, desăvârşind harababura. Magazia armei se goli, iar liniştea ce urmă păru de-a dreptul asurzitoare. Mirosul prafului de puşcă atârna greu în aer.

— Isuse Cristoase, mormăi Lloyd.

Îl cercetă precaut pe cowboy, care nu dădea semne că avea să fie primejdios în viitorul apropiat sau îndepărtat.

— M-a împuşcat! behăi Poke, apărând din nou în magazin, nesigur pe picioare. Împinse cu atâta forţă uşa cu plasă ce-i stătea în cale, încât cedă şi cealaltă balama şi se prăbuşi. M-a împuşcat, Lloyd, păzea!

— I-am făcut de petrecanie, Poke, îl consolă Lloyd, dar Poke nu păru să-l audă.

Arăta infernal. Ochiul drept îi strălucea ca un safir rău prevestitor. Cel stâng nu mai exista. Obrazul stâng îi dispăruse; când vorbea, pe partea aceea i se vedea osul fălcii în mişcare. Nici dinţi nu prea mai avea. Cămaşa îi era îmbibată de sânge. Ce să mai, Poke ajunsese într-un hal fără de hal.

— Porcul ăsta ordinar m-a nenorocit! ţipă Poke. Se aplecă şi culese de pe jos Magnumul .375. Te-nvăţ eu minte să mă mai împuşti, porc nenorocit!

Se apropie de cowboy, hotărât să se răzbune crunt. Puse un picior peste fesele bărbatului prăbuşit, în postura unui vânător care se pozează împreună cu ursul ce-i va împodobi curând peretele biroului, pregătindu-se să-i descarce

pistolul în cap. Lloyd rămăsese privindu-l cu gura deschisă şi cu pistolul mitralieră bălăbănindu-i-se în mână, străduindu-se să priceapă cum de se întâmplase tot dezastrul.

În aceeaşi secundă, proprietarul îşi făcu apariţia brusc din spatele tejghelei, ca şi cum ar fi avut un arc montat în fund; ţinea în mâini o puşcă de vânătoare cu două ţevi, iar pe figură i se citea curajul disperării.

— Ha? mai apucă Poke să exclame, ridicându-şi fruntea la timp ca să încaseze loviturile ambelor ţevi. Se scurse la pământ, cu faţa şi mai boţită decât înainte, deşi lucrul acesta nu-l mai interesa câtuşi de puţin.

Lloyd hotărî că sosise timpul să-şi ia tălpăşiţa. Să-i ia naiba de bani. Bani găseşti pe toate drumurile. Era vremea să ia din nou oarece avans faţă de urmăritori. Se învârti în loc şi ieşi din scenă cu paşi mari şi grăbiţi, aproape fără să mai atingă podeaua.

Când ajunsese pe la jumătatea treptelor, o maşină de la Arizona State Police tocmai poposea în parcare. Un poliţist coborî de pe scaunul pasagerului, scoţându-şi pistolul din teacă.

— Rămâi pe loc! Ce se-ntâmplă înăuntru?

— Trei morţi! strigă Lloyd. Mare nenorocire! Individul a fugit pe uşa din spate! Eu unul o şterg de aici!

Se apropie fugind de Continental, ba chiar se şi sui la volan şi tocmai era pe cale să-şi aducă aminte de cheile rămase în buzunarul lui Poke, când poliţistul urlă la el:

— Stai! Stai că trag!

Lloyd rămase pe loc. După ce văzuse cu ochii lui păţania lui Poke, nu-i trebui prea mult să aleagă calea pe care s-o urmeze.

— Sfinte Sisoe, mormăi el jalnic.

Un al doilea poliţist îi puse un revolver imens la tâmplă, în vreme ce primul îi punea cătuşele.

— Treci în maşină, îngeraşule.

Bărbatul cu şapcă SHELL ieşise în pridvor, cu puşca în mână.

— L-a împuşcat pe Bill Markson! ţipă el cu o voce curioasă, foarte ascuţită. Ălălalt a omorât-o pă doamna Storm! Iadul pă pământ! Eu l-am lichidat p-ălălalt! E ţapăn ca scândura! V-aş ruga să va daţi puţin într-o parte, băieţi, ca să-i fac şi ăstuia de petrecanie!

— Stai calm, bunicule, îl sfătui unul dintre poliţişti. Distracţia s-a terminat.

— Îl dobor pă loc! ţipă moşul. Îl bag sub pământ!

Apoi se aplecă înainte, ca un majordom englez care face o plecăciune, şi începu să dea la boboci.

— Am să vă rog să mă scăpaţi de individul ăla, da? îi rugă Lloyd. Cred că e nebun.

— Am un mesaj pentru tine, îngeraş, îi zise poliţistul care se legase primul de el.

Ţeava revolverului acestuia descrise un arc generos, sclipi în soare, apoi se abătu asupra capului lui Lloyd Henreid, care nu se mai trezi decât la spitalul închisorii din Apache County, după căderea serii.

CAPITOLUL 17

Starkey rămăsese înaintea monitorului numărul 2, urmărindu-l cu atenţie pe tehnicianul categoria a doua Frank D. Bruce. Ultima oară când îl văzuse, Bruce zăcea prăbuşit, cu faţa într-un bol de supă Chunky Sirloin. Între timp nu survenise nicio schimbare, cu excepţia faptului că i se confirmase identificarea. Situaţia era normală, adică într-un hal fără de hal.

Gânditor, cu mâinile împreunate la spate, ca un general care-şi trece în revistă trupele – aşa cum făcea generalul Black Jack Pershing, idolul copilăriei lui —, Starkey se deplasă până în dreptul monitorului 4, unde situaţia se îmbunătăţise. Doctorul Emmanuel Ezwick stătea în continuare inert, întins pe podea, în schimb centrifuga se oprise. Ieri seara, la ora 19.40, aparatul începuse să emită fuioare subţiri de fum. La 19.55, microfoanele din laboratorul lui Ezwick transmiseseră un zgomot ritmat, vâj-vâj-vâj, care coborî treptat la tonuri mai grave, mai pline şi mai satisfăcătoare, cron-cron-cron. La ora 21.07 centrifuga scosese cel din urmă geamăt mecanic, apoi palele se rotiseră tot mai încet, înainte de a se opri definitiv. Nu cumva Newton era cel care afirmase că undeva, dincolo de cea mai îndepărtată stea, s-ar putea să existe un corp în nemişcare absolută? Newton avusese dreptate din toate punctele de vedere, cu excepţia distanţei, se gândi Starkey. Nu trebuia să te duci chiar atât de departe. Project Blue se afla în stare de încremenire absolută. Starkey era foarte bucuros. Centrifuga constituise ultima iluzie a vieţii, iar el chiar îl pusese pe Steffens (acesta se uitase la el de parcă ar fi înnebunit, fapt pe care, da, Starkey nici nu-l scotea neapărat din calcul) să-i pună computerului următoarea problemă: cât se estima că avea să mai funcţioneze centrifuga? Răspunsul, obţinut în exact 6,6 secunde, fusese următorul: +/-3 ANI DAR O DEFECŢIUNE POATE SĂ

APARĂ ÎN URMĂTOARELE DOUĂ SĂPTĂMÂNI. DOAR 0,009% REPREZINTĂ ZONE DE POSIBILE DEREGLĂRI, DIN CARE LAGĂRELE 38%, MOTORUL PRINCIPAL 16%, TOATE CELELALTE 54%. Un computer foarte deştept. Starkey îi sugerase lui Steffens să-l întrebe din nou, după arderea centrifugei lui Ezwick. Computerul intrase în legătură cu banca de date a sistemelor mecanice şi confirmase că, într-adevăr, lagărele centrifugei se arseseră.

Nu trebuie să uit, îi trecu lui Starkey prin minte în momentul în care telefonul începuse să facă apeluri urgente în spatele lui. Zgomotul pe care-l fac lagărele înainte de a ceda definitiv este *cron-cron-cron*.

Se duse la aparat şi apăsă pe butonul prin care se stabilea legătura.

— Da, Len.

— Billy, am un apel urgent din partea uneia dintre echipele noastre, care acţionează într-un oraş numit Sipe Springs, Texas. La aproape şase sute de kilometri de Arnette. Susţin că trebuie să stea de vorbă cu tine; e vorba de o decizie de comandă.

— Despre ce e vorba, Len? se interesă el calm.

Luase peste şaisprezece pastile de calmant în ultimele zece ore şi se simţea bine, în general. Sistemul lui nu scotea încă niciun cron.

— Presa.

— O, Doamne. Dă-mi legătura.

Se auzi un val de paraziţi, în spatele căruia se ghicea o voce pronunţând ceva ininteligibil.

— Stai o secundă, spuse Len.

Paraziţii începură să se risipească.

— Lion, Team Lion, mă auzi, Blue Base? Mă auzi? Unu... doi... trei... patru... aici Team Lion...

— Recepţionez, Team Lion, spuse Starkey. Aici Blue Base One.

— Chestiunea se încadrează în codul Flowerpot din Cartea Situaţiilor Neprevăzute, pronunţă vocea aceea care

suna a tinichea. Repet, Flowerpot.

— Ştiu prea bine ce înseamnă afurisita de Flowerpot, îl repezi Starkey. Care-i situaţia?

Vocea aceea venind tocmai de la Sipe Springs turui fără oprire timp de aproape cinci minute. Situaţia în sine era lipsită de importanţă, se gândi Starkey, având în vedere că fusese anunţat de computer cu două zile în urmă că situaţiile de acest gen aveau să apară înainte de sfârşitul lui iunie (într-o formă sau alta). Probabilitate 88%. Amănuntele specifice nu contau. Dacă există doi craci şi prohab, înseamnă că e o pereche de pantaloni. Culoarea nu mai contează.

Un medic din Sipe Springs avusese câteva intuiţii foarte bune, iar doi reporteri de la un cotidian din Houston făcuseră legătura dintre întâmplările din Sipe Springs şi cele petrecute la Arnette, Verona, Commerce City şi într-un oraş numit Polliston, din Kansas. Acestea erau oraşele unde situaţia se înrăutăţise atât de tare şi în timp atât de scurt, încât fusese trimisă armata pentru a organiza carantina. Computerul mai poseda o listă cu alte oraşe din zece state unde începuseră să apară urme ale epidemiei de Blue.

Situaţia de la Sipe Springs nu prezenta importanţă, din cauză că nu era unică. Şansa de unicitate o avuseseră la Arnette – mai mult sau mai puţin – şi o rataseră. Faptul important era că „situaţia” era pe cale să fie tipărită nu numai pe hârtia subţire şi galbenă folosită de armată; sau aşa avea să se întâmple, în orice caz, dacă Starkey nu lua măsuri. Nu se hotărâse încă dacă să facă sau nu acest lucru. Dar în momentul în care vocea aceea ca de tinichea încetase să mai vorbească, Starkey îşi dădu seama că de fapt luase hotărârea. Sau poate o luase cu douăzeci de ani în urmă.

Totul se reducea la ceea ce conta cu adevărat. Iar ceea ce conta nu era realitatea bolii; şi nici faptul că integritatea Atlantei avea oarecum de suferit şi din această cauză aveau să fie obligaţi să mute întreaga operaţiune profilactică în

complexul medical de la Stovington, Vermont, unde condiţiile erau cu mult mai proaste; şi nici faptul că Blue se răspândea deghizată sub forma aceasta atât de vicleană, de răceală banală.

— Important este să...

— Repetă, Blue Base One, se auzi vocea îngrijorată. N-am înţeles.

Important era că se petrecuse un incident regretabil. Starkey se întoarse cu douăzeci şi doi de ani în urmă, în anul 1968. Se afla la clubul ofiţerilor din San Diego când sosise ştirea despre Calley şi cele petrecute la Mei Lai Four. Starkey juca pocher împreună cu alţi patru bărbaţi, dintre care doi se aflau acum în Consiliul Şefilor de Stat-Major. Uitaseră, pur şi simplu uitaseră de jocul lor de pocher, în focul unei discuţii despre consecinţele pe care urma să le aibă incidentul asupra armatei – nu asupra unei arme sau alteia, ci asupra întregii armate – în atmosfera de vânătoare de vrăjitoare dezlănţuită la Washington de presă, cea de-a patra putere în stat. Iar cineva dintre ei, un ofiţer care acum putea să-l sune direct pe viermele mizerabil care juca rolul de Şef al Executivului din 20 ianuarie 1989, îşi aşezase cu grijă cărţile cu faţa în jos pe masa acoperită cu postav verde şi spusese: *Domnilor, s-a petrecut un incident regretabil. Iar atunci când se petrece un incident regretabil, în care este implicată oricare armă din Forţele Armate ale Statelor Unite, noi nu punem în discuţie cauzele incidentului respectiv, ci mai degrabă cum pot fi curăţate cel mai bine diversele ramuri ale serviciului. Serviciul militar este mama şi tatăl nostru. Iar atunci când îţi găseşti mama violată sau tatăl bătut şi jefuit, înainte de a chema poliţia sau de a începe cercetarea, le acoperi goliciunea. Pentru că-i iubeşti*.

Starkey nu auzise niciodată pe cineva spunând vreun lucru mai plin de miez decât acesta.

Descuie sertarul de jos al biroului şi scoase la iveală, dintre alte acte, un dosar albastru şi subţire, legat cu o

panglică roşie. Pe copertă apărea următorul text: DACĂ SIGILIUL A FOST RUPT, ANUNŢAŢI FĂRĂ ÎNTÂRZIERE TOATE DIVIZIILE DE SECURITATE. Starkey rupse panglica roşie.

— Mai eşti pe recepţie, Blue Base One? se interesă vocea. Nu te mai auzim. Repet, nu te mai auzim.

— Sunt aici, Lion, îi răspunse Starkey.

Răsfoise cărţulia până la ultima pagină şi acum urmărea cu degetul o coloană intitulată CONTRAMĂSURI EXTREME DE ACOPERIRE.

— Lion, mă auzi?

— Te auzim foarte bine, Blue Base One.

— Troy, spuse Starkey cu greutate. Repet, Lion: Troy. Repetă şi tu, te rog. Recepţie.

Linişte. Mormăit îndepărtat de paraziţi. Starkey îşi aduse aminte ca prin vis de aparatele de emisie-recepţie pe care şi le confecţiona împreună cu ceilalţi copii, din două conserve Del Monte şi câţiva metri de sfoară ceruită.

— Mai spun încă o dată...

— Isuse! exclamă cu un nod în gât o voce extrem de tânără de la Sipe Springs.

— Repetă şi tu, băiete, îl îndemnă Starkey.

— T... Troy. Vocea reveni apoi cu mai multă forţă: Troy.

— Foarte bine, îl asigură Starkey plin de calm. Fii binecuvântat, băiete. Terminat.

— Şi dumneata, sir. Terminat.

Un clic, urmat de paraziţi puternici, apoi un alt clic, linişte şi glasul lui Len Creighton.

— Billy?

— Da, Len.

— Am ascultat întreaga discuţie.

— Foarte bine, Len, confirmă Starkey obosit. Faci raportul după cum consideri tu mai potrivit. Bineînţeles.

— Nu ai înţeles, Billy, continuă Len. Ai făcut lucrul cel mai potrivit. Nu crezi că-mi dau şi eu seama de asta?

Starkey îşi închise pleoapele grele. Pentru un moment, efectul dulce al medicamentelor îl părăsi.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi pe tine, Len, îi spuse el, cu vocea gata să i se frângă.

Întrerupse legătura şi se întoarse înaintea monitorului numărul 2. Îşi puse braţele la spate, aidoma lui Black Jack Pershing, atunci când îşi inspecta trupele. Îl contemplă pe Frank D. Bruce şi locul lui de veşnică odihnă. Nu peste multă vreme se calmă din nou.

Dacă ieşi din Sipe Springs prin sud-est şi o iei pe US 36, îţi trebuie cam o zi ca să ajungi la Houston. Maşina care înghiţea şoseaua cu o sută douăzeci de kilometri la oră, un Pontiac Bonneville de trei ani, trecu de vârful pantei şi înainte îi apăru o paraginǎ de Ford care bloca drumul; accidentul nu putea fi evitat decât cu mare greutate.

Şoferul, corespondent de presă la un cotidian important din Houston, în vârstă de treizeci şi şase de ani, călcă frâna de serviciu şi cauciucurile începură să scârţâie; botul Pontiacului se înfipse mai întâi în şosea, apoi începu să derapeze spre stânga.

— Dumnezeule din Ceruri! urlă fotograful din scaunul de lângă şofer, scăpând aparatul din mână şi încercând cu disperare să-şi treacă centura de siguranţă peste mijloc.

Şoferul lăsă frâna liberă, se căţără cu maşina peste marginea drumului şi simţi cum roţile din stânga i se înfundă în noroiul moale. Atinse pedala de acceleraţie, iar Pontiacul ţâşni iarăşi, întorcându-se cu bine pe asfalt. De sub anvelopele fierbinţi ieşea fum albastru. Radioul urla fără încetare:

Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău,
El e un om drept,
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Îşi înfipse iarăşi piciorul în frână, iar maşina se roti şi se opri în mijlocul după-amiezii fierbinţi şi pustii. Trase aer în piept, gâfâind speriat, şi apoi expiră într-un acces de tuse. Se înfuriase foarte rău. Puse maneta schimbătorului în marşarier şi se apropie de Ford şi de cei doi tineri care stăteau în spatele maşinii.

— Stai puţin, îi spuse fotograful, nelinişstit. Era un om gras, iar de bătut nu se mai bătuse din clasa a noua. Ascultă-mă, poate ar fi mai bine să...

Fu aruncat înainte şi gemu atunci când Pontiacul se opri iarăşi brusc; reporterul smuci maneta schimbătorului, punând-o în poziţia de parcare, şi coborî din maşină.

Se apropie de cei doi tineri din spatele Fordului, cu pumnii strânşi.

— Ticăloşilor! le strigă el. Puţin a lipsit să ne omorâţi, fir-ar...

Îşi petrecuse patru ani în serviciul militar, ca voluntar. Nu apucă decât să identifice carabinele, nişte M-3A model nou, atunci când le scoaseră la iveală de sub partea din spate a Fordului. Rămase încremenit în soarele torid al Texasului şi făcu pe el.

Începu să ţipe şi se hotărî, în mintea lui, să se răsucească în loc şi s-o ia la sănătoasa către Bonneville, dar picioarele refuzară să se mişte. Cei doi deschiseră focul, iar gloanţele îl izbiră în piept şi-n pântece. Se lăsă în genunchi, cu mâinile ridicate în semn de implorare mută, iar atunci un glonţ îl atinse la un centimetru deasupra ochiului stâng, sfărâmându-i toată partea de sus a cutiei craniene.

Fotografului, care se întorsese ca să vadă mai bine, îi fu imposibil să priceapă ce se petrecuse până în momentul când cei doi tineri trecură peste cadavrul ziaristului şi se apropiau de el, cu armele ridicate.

Se strecură la volanul Pontiacului, simţind cum i se adună clăbuci calzi de salivă la colţurile gurii. Cheile se aflau încă la locul lor, în contact. Aprinse motorul şi ţipă ca din gură de şarpe atunci când începură să tragă. Simţi cum maşina

se lasă pe partea dreaptă, ca şi cum o mână de uriaş s-ar fi abătut asupra părţii din stânga spate, iar volanul începu să-i danseze sălbatic în mâini. Fotograful sălta în sus şi în jos, în vreme ce maşina şontâcăia pe şosea, din cauza cauciucului spart. Peste doar o clipă, uriaşul lovi şi cealaltă latură a maşinii. Dansul volanului se îndrăci şi mai tare. Fotograful scâncea. Anvelopele din spate ale Pontiacului se zbăteau nebuneşte. Cei doi tineri se întoarseră alergând la Fordul lor, al cărui număr de înmatriculare era înregistrat pe nesfârşitele liste de la direcţia de vehicule militare a Pentagonului; unul dintre ei întoarse maşina ţinând volanul strâns. Botul maşinii săltă violent atunci când trecu peste marginea şoselei şi peste trupul ziaristului. Sergentul de pe locul pasagerului, cuprins pe neaşteptate de un strănut, stropi tot parbrizul.

Înaintea lor, Pontiacul se târa pe cele două cauciucuri sparte din spate. Fotograful cel gras de la volan începuse să se smiorcăie, la vederea Fordului întunecat la culoare ce începuse să-i crească în oglinda retrovizoare. Deşi stătea cu acceleraţia la podea, maşina refuza să depăşească şaizeci de kilometri la oră şi mergea dezordonat, ocupând tot drumul. Între timp, la radio locul lui Larry Underwood fusese luat de Madonna. Madonna susţinea sus şi tare că este o fată materialistă.

Fordul depăşi elegant Bonnevilleul şi, pentru o fracţiune de secundă, fotograful îndrăzni să spere că-şi va vedea de drum, va dispărea dincolo de orizontul pustiu, lăsându-l în pace.

Apoi reveni în faţa lui şi frână, iar botul Pontiacului izbi aripa maşinii din faţă. Se auzi bufnitura surdă a metalului. Capul fotografului zbură înainte, iar din cauza impactului cu volanul începu să i se scurgă sânge din nas.

Aruncând cu greu – din pricina gâtului înţepenit – priviri îngrozite peste umăr, alunecă peste suprafaţa caldă, din plastic, ca şi cum scaunul ar fi fost dat cu unsoare, şi coborî pe uşa din dreapta. Porni în fugă şi străbătu povârnişul de

la marginea şoselei. Îi apăru în faţă un gard din sârmă ghimpată pe care încercă să-l sară dintr-odată, plutind pe deasupra ca un balon şi gândind: *Am să reuşesc, fug aşa la infinit, nu mă poate prinde nimeni...*

Căzu de cealaltă parte, cu piciorul prins în sârmă. Urlând spre cer, mai făcea încă tentative disperate de a-şi desprinde pantalonii şi carnea albă, cu gropiţe, atunci când cei doi tineri coborau şi ei de pe drum, cu armele în mâini.

De ce, ar fi vrut el să-i întrebe, dar nu mai apucă să scoată decât un ţipăt deznădăjduit, înainte să-i iasă creierii prin ceafă...

În acea zi, la Sipe Springs, Texas, nu s-a dat niciun reportaj despre boală sau despre vreun incident oarecare.

CAPITOLUL 18

Nick deschise uşa dintre biroul şerifului Baker şi celulele închisorii, iar băieţii săriră imediat cu gura pe el. Vincent Hogan şi Billy Warner se aflau în cele două încăperi ca nişte cutii de saleuri din stânga lui Nick. Mike Childress stătea într-una dintre cele două de pe partea dreaptă. Cealaltă era goală, din simplul motiv că Ray Booth, cel care purta inelul cu piatră roşie, se topise la timp.

— Băi, mutule! îl strigă Childress. Băi, mut împăiat! Îţi trece prin căpăţâna aia tâmpită ce-o să păţeşti când ieşim de aici? Ei? Ai idee ce-o să se întâmple cu tine?

— Am să-ţi smulg coaiele cu mâna mea şi-am să ţi le vâr pe gât, până dai în primire, îi promise Billy Warner. M-ai înţeles?

Doar Vince Hogan nu participa la tirul de ameninţări. Mike şi Billy nu prea aveau ochi pentru el în ziua respectivă, 23 iunie, când urmau să fie duşi la tribunalul ţinutului Calhoun şi băgaţi la răcoare, în aşteptarea procesului. Şeriful Baker se bazase pe Vince, care-şi vărsase tot sacul, ca un fricos ce era. Nick aflase de la Baker că putea obţine formularea unei acuzaţii împotriva băieţilor, dar dacă se ajungea la un proces cu juraţi, cuvântul lui Nick avea să fie pus în balanţă cu afirmaţiile celor trei – sau patru, dacă-l prindeau şi pe Ray Booth.

Nick ajunsese să-l respecte profund pe şeriful John Baker în aceste ultime două zile. Baker era un fost fermier de vreo sută şi treizeci de kile, pe care alegătorii lui îl porecliseră – cum altfel – Big Bad John, John cel Mare şi Rău. Respectul lui Nick nu se datora faptului că Baker îi dăduse slujba asta, să pună în ordine închisoarea, scoţându-şi astfel banii pe o săptămână de lucru pierduţi; Nick îl aprecia pentru că pornise în urmărirea celor care-l bătuseră şi-l jefuiseră. Reacţionase ca şi cum Nick – un biet vagabond surdomut – ar fi făcut parte din una dintre cele mai vechi şi onorabile

familii ale oraşului. După cum ştia Nick prea bine, existau o mulţime de şerifi pe aici, prin sud, care ar fi preferat să-l condamne la şase luni de muncă într-o fermă specială sau la reparaţii de drumuri.

Porniseră împreună către fabrica de cherestea unde lucra Vince Hogan, în maşina personală a lui Baker, un Power Wagon, nu în maşina de patrulă a ţinutului. Sub bord ţinea o puşcă („Întotdeauna încărcată şi cu piedica pusă”, îi zisese Baker) şi un girofar, pe care îl punea pe capotă, atunci când se afla în misiune. Aşa procedase cu două zile în urmă, când ajunseseră în parcarea depozitului de cherestea.

Baker tuşea, scuipa pe geam, îşi sufla nasul şi se ştergea la ochii lui înroşiţi cu o batistă. Vorbea pe nas, scoţând tonalităţi asemănătoare celor ale unui corn de ceaţă. Desigur, Nick nu-l auzea, dar nici nu avea nevoie. Era suficient de limpede că pe şerif îl lovise o răceală zdravănă.

— Uite cum facem, când dăm cu ochii de el, eu îl apuc de braţ, îi spuse Baker. Pe urmă te întreb „Îl recunoşti, e unul dintre ăia?” Tu-mi faci semn că da. Nu mă interesează dacă e sau nu adevărat. Tu trebuie să dai din cap. Ai priceput?

Nick îi făcu semn că a înţeles.

Vince muncea la maşina de rabotat scânduri, vârând lemnul între fălcile maşinii, cu bocancii înfipţi în rumeguş aproape până la glezne. Îi zâmbi nervos lui John Baker şi-i aruncă o căutătură nelinişti tă lui Nick. Obrajii lui Nick erau slabi, cu urme vineţii şi încă prea palizi.

— Salut, Big John, ai venit în mijlocul poporului muncitor?

Ceilalţi tipi din echipă urmăreau scena, plimbându-şi grav privirile de la Nick la Vince şi de la acesta la Baker şi pe urmă înapoi, urmând acelaşi traseu, ca şi cum ar fi fost spectatori la o nouă versiune, mai complicată, de tenis. Unul dintre ei scuipă o gură de tutun în rumeguşul proaspăt şi-şi şterse bărbia cu dosul palmei.

Baker îl înşfăcă pe Vince Hogan de braţul lui fleşcăit şi ars de soare, trăgându-l mai în faţă.

— Hei, ce te-a apucat, Big John?

Baker îşi întoarse capul, pentru ca Nick să-i poată vedea buzele.

— Este unul dintre ei?

Nick făcu semn viguros din cap, ba arătă şi cu degetul spre Vince, ca să nu mai existe niciun dubiu.

— Da’ ce-i asta? exclamă Vince din nou. Nu l-am mai văzut în viaţa mea pe mutu’ ăsta.

— Atunci cum de ştii că-i mut? Hai, Vince, te duc la răcoare. Chiar acum. Ai putea trimite pe unul dintre băieţii ăştia să-ţi aducă periuţa de dinţi.

Protestând, Vince fu condus şi urcat în maşina şerifului. Protestând, fu adus în oraş. Protestând, fu băgat la zdup şi lăsat să fiarbă în suc propriu timp de câteva ore. Baker nu se osteni să-i citească lista de drepturi.

— Tâmpitul ăla o să se zăpăcească de tot, îi explică lui Nick.

Când Baker veni să-l viziteze, cam pe la prânz, Vince era prea înfometat şi prea înspăimântat ca să mai încerce vreun protest. Îşi deşertă tot sacul.

Mike Childress intrase şi el la mititica înainte de ora 1, iar Baker îl prinse pe Billy Warner la el acasă, tocmai în momentul când acesta îşi încărca vechiul lui Chrysler, cu intenţia de a pleca undeva – undeva foarte departe, dacă judecai după nenumăratele cutii şi bagaje îngrămădite unele peste altele. Cineva apucase însă să-l prevină pe Ray Booth, iar acesta fusese suficient de deştept să se mişte cât se poate de repede.

Baker îl luă pe Nick acasă, ca să prânzească împreună şi s-o cunoască şi pe soţia lui. Pe drum, Nick îl întrebă prin intermediul caietului de notiţe: „Să ştii că-mi pare foarte rău că e tocmai fratele ei. În ce fel a reacţionat?”

— Face faţă cu brio, îi răspunse Baker, cu voce şi ţinută aproape oficiale. Din câte bănuiesc, sunt sigur c-a plâns din pricina lui, deşi ştie prea bine ce-i poate pielea. Şi mai ştie că rudele nu ţi le poţi alege, aşa ca pe prieteni.

Jane Baker era o femeie scundă şi drăguţă, care într-adevăr plânsese, din câte se putea ghici. Ochii ei încercănaţi îl făceau pe Nick să nu se simtă la largul lui. Ea îi strânse mâna cu amabilitate şi-i spuse:

— Îmi pare bine să te cunosc, Nick. Şi-mi cer din inimă scuze pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Mă simt şi eu răspunzătoare, din cauză că a fost amestecat şi cineva apropiat mie.

Nick clătină din cap şi, încurcat, îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt.

— I-am oferit o slujbă, zise Baker. Postul meu s-a dus de râpă de când s-a mutat Bradley la Little Rock. E vorba în primul rând de zugrăvit şi curăţenie. Oricum, o vreme trebuie să rămână pe aproape... din cauza... ştii tu.

— Procesul, da, completă ea.

Urmă un moment de linişte atât de grea, încât deveni apăsătoare până şi pentru Nick.

Apoi, cu veselie forţată, femeia continuă:

— Sper că mănânci şuncă fiartă, Nick. Avem doar asta, cu porumb fiert şi un castron mare de salată de varză. Salata mea nu a fost niciodată la înălţimea celei pe care o făcea maică-sa, sau cel puţin aşa susţine el.

Nick se frecă pe stomac şi zâmbi.

În timpul desertului (o prăjitură din aluat fraged, cu zmeură, din care Nick, care mâncase pe sponci în ultima vreme, îşi luă două porţii), Jane Baker i se adresă soţului ei:

— Mi se pare că ţi s-a agravat răceala. Ai tras prea mult de tine, John Baker. Şi n-ai mâncat nici cât o vrabie.

Baker aruncă o privire vinovată spre farfurie, apoi ridică din umeri.

— Nu-mi strică dacă mai sar şi eu câte o masă, din când în când, zise el, pipăindu-şi bărbia dublă.

Privindu-i, Nick se întreba cum se potrivesc în pat două persoane de dimensiuni atât de diferite. Bănuiesc că se descurcă ei cumva, gândi, zâmbind în sinea lui. În orice caz,

par să se înţeleagă foarte bine între ei. Oricum, nici nu e treaba mea.

— Te-ai şi înroşit. Nu cumva ai febră?

Baker ridică din umeri.

— Nu... nu prea. Poate foarte puţină.

— În seara asta nu mai ieşi din casă. Fără nicio discuţie.

— Draga mea, am nişte deţinuţi. Chiar dacă nu e musai să fie păziţi în mod special, neapărat e nevoie să-i hrănesc şi să-i adap.

— Treaba asta poate s-o facă şi Nick, zise ea pe ton de sentinţă. Tu intri imediat în pat. Şi nu care cumva să te aud că vorbeşti despre insomnia ta, nu-ţi serveşte la nimic.

— Nu pot să-l trimit pe Nick, spuse el cu jumătate de gură. El e surdomut. Apoi, nici măcar nu-i ajutor de şerif.

— Foarte bine, atunci îl faci ajutor de şerif.

— Dar nu are reşedinţa aici!

— În orice caz, eu n-o să mă apuc să trâmbiţez chestia asta, îi răspunse Jane Baker pe un ton ce nu admitea replică. Se ridică în picioare şi începu să strângă masa. Hai, fă aşa cum îţi zic eu, John.

Aşa se face că Nick Andros a ajuns din deţinut la Shoyo ajutor de şerif al aceleiaşi localităţi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Chiar atunci când se pregătea să plece spre biroul şerifului, Baker apăru în holul de la parter îmbrăcat în halatul de baie uzat care-l făcea să pară imens şi-i dădea un aer spectral, în acelaşi timp. Lăsa impresia că se jenează să fie văzut în îmbrăcămintea respectivă.

— N-ar fi trebuit în ruptul capului s-o las să mă convingă. Şi nici nu m-aş fi lăsat, dacă nu mă simţeam în halul ăsta. Pieptul mi-e înfundat şi ard ca o sobă în Ajunul Crăciunului. Şi sunt foarte slăbit.

Nick îi făcu un semn de simpatie.

— Am rămas fără ajutor. Bradley Caide şi soţia lui s-au mutat la Little Rock, după ce le-a murit copilul. Era încă în faşă. Îngrozitor. Mi se pare normal c-au plecat de aici.

Nick făcu semn spre pieptul propriu şi descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— Sigur că da, totul va fi în regulă. În orice caz, să ai grijă, mă auzi? Există un pistol calibru 45 în al treilea sertar al biroului meu, dar să nu-l iei cu tine când te duci la ei. Şi nici cheile. Ai înţeles?

Nick făcu semn din cap.

— Când intri acolo, să nu te apropii prea mult de ei. Dacă încearcă vreunul să facă pe bolnavul, să nu te laşi păcălit. E cea mai veche şmecherie din lume. Dar dacă se întâmplă cu adevărat să se îmbolnăvească cineva, doctorul Soames poate foarte bine să-l consulte de dimineaţă. Atunci mă voi afla şi eu acolo.

Nick îşi scoase caietul din buzunar şi scrise: „Sunt foarte încântat că ai încredere în mine. Îţi mulţumesc pentru că i-ai închis şi pentru slujbă.”

Baker citi cu grijă.

— Băiete, tu-mi oferi un şir nesfârşit de surprize. De unde vii? Cum se face că hoinăreşti aşa, de capul tău?

„E o poveste mai lungă”, notă Nick. „Dacă vrei, pot să scriu o parte din ea în această seară.”

— Chiar te rog. Probabil ai ghicit că am dat sfoară în ţară, interesându-mă de tine.

Nick făcu semn afirmativ. Asta intra în procedura de operare standard. Dar el nu avea nimic pe suflet.

— Am s-o pun pe Jane să telefoneze la Ma’s Truck Stop; localul e aproape, chiar lângă şosea. Băieţii vor face un scandal teribil, că au fost brutalizaţi de poliţie, dacă nu-şi primesc cina.

Nick scrise: „Spune-i să comunice celui care aduce mâncarea să intre direct înăuntru. Nu pot să aud dacă bate la uşă.”

— Okay. Baker ezită un moment. Culcuşul tău este cel din colţ. Chiar dacă ţi se pare tare, este curat. Păzeşte-te să nu faci vreo greşeală, Nick. Dacă se iscă vreun necaz, n-ai cum să chemi ajutor.

„Pot să-mi port singur de grijă.”

— Mda, te cred că eşti în stare. Totuşi, poate ar fi mai bine să aduc pe cineva din oraş, gândindu-mă că vreunul dintre ei se apucă să...

Se întrerupse în momentul în care pe uşă apăru Jane.

— Tot îl mai baţi la cap pe bietul băiat? Acuma lasă-l să se ducă, înainte să apară prostul ăla de frate-meu şi să le dea drumul la toţi.

— E-hei, îi răspunse Baker cu un râs acru. La ora asta a ajuns în Tennessee, după socoteala mea. Oftă cu un şuierat, întrerupt de o criză de tuse. Cred că mă duc sus şi mă culc, Janey.

— Am să-ţi aduc nişte aspirină, ca să-ţi treacă febra, îi promise ea.

Urcând scările alături de soţul ei, îi aruncă lui Nick o privire peste umăr.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nick. Indiferent de penibilul situaţiei. Trebuie să-l asculţi şi să fii grijuliu.

Nick îi răspunse printr-o plecăciune, iar ea făcu o jumătate de reverenţă. În ochii ei se ghicea, parcă, o urmă de lacrimă.

Un băiat curios şi plin de coşuri, într-o jachetă murdară de picolo, aduse trei tăvi cam la o jumătate de oră după ce Nick ajunsese la închisoare. Nick îi făcu semn să pună tăvile pe patul lui de campanie şi, în timp ce îndeplinea îndemnul, Nick scrise: „S-a plătit mâncarea?”

Pentru a citi cuvintele, băiatul trebui să se concentreze, ca un student abia intrat la colegiu şi care trebuie să atace *Moby Dick*.

— Sigur că da. Biroul şerifului are cont deschis. Ia zi, tu nu poţi vorbi?

Nick clătină din cap.

— Mare ghinion, îi aruncă băiatul şi plecă în grabă, ca şi cum s-ar fi putut molipsi şi el.

Nick luă tăvile una câte una şi le împinse pe rând prin fanta din partea de jos a uşii celulelor cu ajutorul unei cozi

de mătură.

Îşi ridică privirea la timp ca să mai prindă sfârşitul unei propoziţii pronunţate de Mike Childress: „...un găinaţ cu ochi, este?” Zâmbind, Nick îi arătă degetul mijlociu, ridicat în sus.

— Ai să vezi tu ce-ai să păţeşti din cauza degetului ăluia, mutule! îl ameninţă Childress cu un rânjet. Când o să ies de aici am să te...

Nick îi întoarse spatele, pierzând restul cuvintelor.

Reîntors în birou, se aşează în scaunul lui Baker, trase blocnotesul în centrul mapei, cugetă câteva clipe, apoi începu să scrie în partea de sus a foii:

Istoria vieţii lui Nick Andros

Se opri şi zâmbi discret. Fusese în cele mai ciudate locuri, însă nici măcar în visurile lui cele mai aiurite nu-i trăsnise că, într-o bună zi, avea să se afle în biroul unui şerif, el însuşi ridicat la rangul de ajutor de şerif, fiind pus să păzească trei indivizi care-l bătuseră şi scriindu-şi, în acelaşi timp, povestea vieţii. Apoi se apucă iarăşi de scris:

M-am născut la Caslin, Nebraska, pe 14 noiembrie 1968. Tăticul meu a fost fermier. El şi cu maică-mea erau tot timpul în primejdie de a da faliment. Aveau datorii la trei bănci, în acelaşi timp. Odată, când maică-mea era însărcinată cu mine, în şase luni, taică-meu a vrut s-o ducă la doctor, în oraş. Pe drum, bara de direcţie a camionului s-a rupt şi au căzut într-un şanţ. Taică-meu a făcut o criză de inimă şi a murit.

Oricum, la trei luni după aceea, am venit pe lume cu defectul pe care îl am. Bineînţeles, asta a fost pentru mama încă o lovitură, după ce-şi pierduse soţul aşa cum şi-l pierduse.

A continuat să se ocupe de fermă până în 1913, apoi a pierdut-o în favoarea „marilor proprietari”, aşa cum le zicea ea întotdeauna. Nu avea rude, în schimb le-a scris

unor prieteni din Big Springs, Iowa, iar unul dintre ei i-a făcut rost de o slujbă într-o brutărie. Am locuit acolo până în 1911, când mama a murit într-un accident. Un motociclist a lovit-o în timp ce traversa strada în drum spre casă, de la muncă. Nici măcar n-a fost vina lui, ci pur ghinion, pentru că l-au lăsat frânele. Şi nici nu mergea cu mare viteză sau ceva de genul ăsta. Biserica Baptistă a organizat înmormântarea mamei mele, din fondurile de caritate. Tot Biserica Baptistă m-a trimis la orfelinatul Copiii lui Isus Cristos din Des Moines, întreţinut prin contribuţia mai multor confesiuni. Acolo am învăţat să citesc şi să scriu...

Făcu o pauză. Îl durea mâna de atâta scris, dar nu se oprise din acest motiv. Avea un sentiment de nelinişte, iritare şi tristeţe, din cauză că trebuia să retrăiască toate acele lucruri. Se întoarse în cealaltă încăpere şi aruncă o privire în jur. Childress şi Warner adormiseră. Vince Hogan stătea lângă gratii, fumând o ţigară şi privind peste coridor, spre celula goală în care s-ar fi aflat Ray Booth dacă n-ar fi fugit atât de repede. Hogan arăta de parcă ar fi fost pe cale să plângă şi acest fapt îl purtă înapoi în timp, unde se întâlni cu acea fărâmă de om mut, Nick Andros. Pe când era copil, învăţase un cuvânt dintr-un film. Acel cuvânt era INCOMMUNICADO.

Era un cuvânt care-i sugera întotdeauna lui Nick armonii fantastice, lovecraftiene, un cuvânt teribil, care-i stârnea ecouri şi reverberaţii în creier, un cuvânt care-i evoca toate nuanţele spaimei ce nu sălăşluiesc decât în afara universului raţional şi în interiorul sufletului omenesc. El fusese INCOMMUNICADO toată viaţa lui.

Se aşeză din nou şi reciti ultimul rând pe care-l scrisese. *Acolo am învăţat să citesc şi să scriu.* Dar nu fusese chiar atât de simplu. El trăia într-o lume tăcută. Vorbire însemna mişcarea buzelor, ridicarea şi coborârea dinţilor, dansul limbii. Maică-sa îl învăţase să citească pe buze, şi-l mai

învăţase cum să-şi scrie numele cu litere chinuite şi lăbărţate. *Acesta este numele tău*, îi spusese ea. *Acesta eşti tu, Nicky.* Bineînţeles, ea îi spusese acestea tăcut, prin simple cuvinte lipsite de semnificaţie. Nu a făcut prima conexiune decât atunci când ea a atins bucata de hârtie, apoi a arătat spre pieptul lui. Pentru surdomuţi, cel mai greu lucru nu este acela că trăiesc într-o lume de film mut; cel mai greu lucru este că nu ştiu numele lucrurilor. Nu învăţase cu adevărat mecanismul numelor decât după ce împlinise patru ani. Nu ştiuse că obiectului acela mare şi verde i se zice copac decât după şase ani. Ar fi fost dornic să înveţe, însă nimănui nu-i trecuse prin minte să-i spună, iar el nu putea să întrebe: era INCOMMUNICADO.

După moartea ei, se închisese în sine aproape total. Orfelinatul era un loc clocotitor de tăcut, unde băieţi traşi la faţă şi nemiloşi îşi băteau joc de tăcerea lui; se trezea atacat de doi copii, unul cu mâinile ţinute la gură, celălalt cu mâinile la urechi. Dacă se întâmpla să nu fie niciun membru al personalului prin preajmă, îl băteau până ce-l lăsau lat. De ce? Nu exista niciun motiv. Cu excepţia faptului că, poate, în vasta categorie albă a victimelor există şi o subclasă: aceea a victimelor victimelor.

Încetă să mai *dorească* să comunice, iar atunci când se petrecu acest lucru, însuşi procesul lui de gândire începu să ruginească şi să se dezintegreze. Rătăcea din loc în loc cu ochii goi, privind fără să vadă lucrurile lipsite de nume ce populau lumea. Urmărea grupurile de copii din locul de joacă mişcând buzele, ridicând şi coborând dinţii ca pe nişte punţi mobile de culoare albă, plimbându-şi limba în ritm de dans, procesul vorbirii părându-i un ritual al împreunării. Câteodată se surprindea urmărind mişcarea unui singur nor timp de o oră încheiată.

Apoi apăruse Rudy. Un bărbat solid, cu o cicatrice pe obraz şi fără păr pe cap. Avea aproape doi metri înălţime, ceea ce era într-un contrast zdrobitor cu pipernicitul Nick Andros. Se întâlniseră pentru prima oară într-o cameră de

la subsol, unde se aflau o masă, şase sau şapte scaune şi un televizor care nu funcţiona decât după propriul lui plac. Rudy se lăsă pe vine, ajungând cu fruntea cam la aceeaşi înălţime cu Nick. Apoi îşi ridică mâinile lui uriaşe, brăzdate de urmele unor vechi răni, şi-şi acoperi pe rând gura şi buzele.

Sunt surdomut.

Nick se uită într-altă parte, morocănos: *Mi se rupe!*

Rudy îl izbi cu palma.

Nick se prăbuşi la pământ. Gura i se deschise şi lacrimi tăcute începură să i se prelingă din ochi. Nu avea niciun chef să aibă de-a face cu uriaşul ăsta plin de cicatrice, cu monstrul ăsta chelios. Pe deasupra se mai dădea şi surdomut, ce glumă crudă!

Rudy îl ajută cu blândeţe să se ridice în picioare şi-l conduse la masă. Pe masă era o coală albă de hârtie. Rudy făcu un semn spre ea, apoi către Nick. Nick se holbă supărat, mai întâi la hârtie, apoi la chelios. Clătină din cap. Rudy îi făcu iarăşi semn spre bucata de hârtie. Scoase la iveală un creion şi i-l dădu lui Nick. Nick îl lăsă jos, ca şi cum l-ar fi fript. Clătină din cap. Rudy arătă spre creion, apoi spre Nick, apoi spre hârtie. Nick clătină din cap. Rudy îl pălmui încă o dată.

Alt potop de lacrimi mute. Pe figura lui Rudy nu se putea citi decât o răbdare implacabilă. Făcu din nou gestul către hârtie. Către creion. Către Nick.

Nick luă condeiul în pumn. Scrise singurele câteva cuvinte pe care le cunoştea, storcându-le din mecanismul împăienjenit, ruginit din creierul lui. Scrise aşa:

Pe urmă rupse creionul în două şi-i aruncă o privire morocănoasă şi sfidătoare lui Rudy. Dar Rudy zâmbea. Îşi întinse deodată mâinile peste masă şi prinse capul lui Nick în mâinile lui puternice, pline de bătături. Mâinile lui Rudy erau calde şi blânde.

Rudy îşi luă mâinile de pe faţa lui Nick. Culese de pe jos jumătatea cu vârf a creionului. Întoarse coala de hârtie pe faţa nescrisă. Bătu spaţiul alb şi gol cu vârful creionului, apoi îl atinse pe Nick. Repetă gestul. Încă o dată. Şi încă o dată. În sfârşit, Nick înţelese.

Tu eşti pagina asta goală.

Nick începu să plângă.

Rudy îl vizită în următorii şase ani.

... unde am învăţat să citesc şi să scriu. Un bărbat purtând numele de Rudy Sparkman a venit să mă ajute. Prezenţa lui a fost un mare noroc pentru mine. În 1984, orfelinatul a dat faliment. S-au străduit să plaseze ici şi colo cât mai mulţi copii, dar eu nu m-am numărat printre ei. Au zis că, după o vreme, o familie se va îngriji de mine, iar statul îi va plăti pentru că mă ţin. Aş fi vrut să fiu împreună cu Rudy, dar el muncea în Africa, înrolat în Peace Corps.

Prin urmare, am fugit. Având în vedere că împlinisem şaisprezece ani, cred că nu m-au căutat cu tot dinadinsul. Mi-am făcut socoteala că, dacă reuşesc să nu intru în vreun bucluc, nu am nicio problemă, ceea ce am şi reuşit până în momentul de faţă. Am absolvit, pe rând, cursurile prin corespondenţă pentru liceu, deoarece Rudy spunea întotdeauna că lucrul cel mai important este învăţatul. Atunci când voi prinde rădăcini pentru o vreme, am de gând să mă înscriu la examenul acela de echivalare a liceului. În scurt timp voi fi în măsură să fac această încercare. Îmi place şcoala. Poate că am să merg şi la colegiu, într-o bună zi. Ştiu că sună a nebunie din partea unei haimanale surdomute ca mine, dar eu nu consider că ar fi imposibil. Oricum, cam asta-i povestea mea.

Ieri dimineaţă, Baker sosise în jur de 7:30, când Nick golea coşurile de gunoi. Şeriful arăta mai bine.

„Cum te simţi?” scrise Nick.

— Foarte bine. Am avut temperatură mare până la miezul nopţii. Cea mai rea febră de când eram copil şi până acum. Aspirina n-a avut niciun efect, din câte mi-am dat seama. Janey a vrut să cheme doctorul, dar pe la 12:30, febra a cedat de la sine. După aia am dormit buştean. Tu ce faci?

Nick descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— Şi oaspeţii noştri?

Nick îşi deschise şi închise gura de mai multe ori, mimând flecăreala. Aruncă priviri furioase. Se prefăcu a lovi violent nişte gratii invizibile.

Baker îşi lăsă capul pe spate şi râse, apoi strănută de câteva ori la rând.

— Ar trebui să te dea la televiziune, zise el. Ţi-ai scris istoria vieţii, aşa cum mi-ai promis?

Nick făcu din cap şi-i întinse cele două foi scrise de mână. Şeriful se aşează jos şi le citi cu atenţie. După ce termină, îl cercetă pe Nick atât de îndelung şi de scrutător, încât Nick îşi coborî privirea în pământ, stânjenit şi încurcat.

Când privi din nou spre el, Baker îl întrebă:

— Adică ai fost de capul tău de când aveai şaisprezece ani? De şase ani încheiaţi?

Nick îi confirmă.

— Şi chiar ai trecut prin toate cursurile acelea pentru liceu?

Nick scrise câteva minute în blocnotes. „Eu eram mult rămas în urmă, pentru că am început să scriu şi să citesc atât de târziu. La închiderea orfelinatului, tocmai începusem să recuperez. Am luat şase certificate liceale de acolo şi încă şase de la La Salle, din Chicago. Am aflat că există de pe capacul unei cutii de chibrituri. Nu-mi mai lipsesc decât patru certificate.”

— Şi de ce cursuri mai ai nevoie? se interesă Baker, apoi îşi întoarse capul şi ţipă: Ia tăceţi odată din gură! O să vă primiţi clătitele şi cafeaua când am să găsesc eu de cuviinţă, să vă fie foarte clar!

„Geometrie. Matematici superioare. O limbă străină, timp de doi ani. Acestea sunt condiţiile ca să te primească la colegiu.”

— O limbă. Cum ar fi franceza? Germana? Spaniola?

Nick îi făcu semn că da.

Baker râse şi scuturǎ din cap.

— Asta-i poanta cea mai tare. Un surdomut care învaţă să vorbească o limbă străină. Adică nu c-aş avea ceva cu tine, băiete. Sper că m-ai înţeles.

Nick îi răspunse cu un zâmbet şi un semn.

— Atunci de ce ai hoinărit atât de mult?

„Cât eram încă minor, n-am îndrăznit să stau prea mult într-un loc”, scrise Nick. „Mi-a fost teamă că vor încerca să mă bage într-un alt orfelinat, sau cine mai ştie ce alte idei vor avea. Iar când am fost destul de mare ca să-mi caut o slujbă stabilă, s-au înrăutăţit şi vremurile. Lumea zice că s-a petrecut un crah la Bursă, sau aşa ceva, dar, fiind surd, eu n-am auzit nimic (ha-ha).”

— Da, sunt sigur că aşa s-a întâmplat, oamenilor nu le-a păsat de tine şi te-au lăsat să-ţi vezi de drum, zise Baker. Când sunt vremuri grele, izvorul milei omeneşti nu curge nici el prea bine, Nick. Cât despre o slujbă stabilă, s-ar putea să-ţi găsesc eu ceva pe aici, asta dacă nu cumva ţi s-a acrit definitiv de Shoyo şi Arkansas, din cauza băieţilor ălora. Dar... nu suntem cu toţii aşa.

Nick înclină din cap, în semn că a înţeles.

— Ce-ţi fac dinţii? Ai încasat o lovitură foarte dură în gură.

Nick ridică din umeri.

— Ai luat vreo pastilă din alea împotriva durerilor?

Nick ridică două degete.

— Bine, uite ce e, trebuie să scriu nişte acte despre băieţii ăştia. Tu-ţi vezi mai departe de treaba ta. Stăm de vorbă mai târziu.

Doctorul Soames, cel care fusese la un pas să-l lovească pe Nick cu maşina, le făcu o vizită cam pe la 9.30, în aceeaşi dimineaţă. Era un bărbat cam de şaizeci de ani, cu părul alb vâlvoi, gât subţiratic, ca de pui de găină, şi ochi albaştri, pătrunzători.

— Big John mi-a spus că poţi citi pe buze, zise el. Mi-a mai spus că vrea să te vadă angajat, prin urmare, presupun c-ar fi bine să mă asigur că nu vei muri cât te are în grijă. Scoate-ţi cămaşa.

Nick îşi descheie cămaşa lui albastră de lucru şi o dezbrăcă.

— Isuse Cristoase, ia uită-te la el! exclamă Baker.

— Asta zic şi eu treabă. Soames îl cercetă pe Nick şi-i spuse sec: Băiete, ai fost la un pas să-ţi pierzi sfârcul stâng.

Indică o crustă în formă de semilună, chiar deasupra ţâţei. Stomacul şi coastele lui Nick arătau ca un răsărit de soare din Canada. Soames îl ciocăni, îl pipăi şi-i privi atent pupilele. În cele din urmă examină cioturile rămase din incisivii lui Nick, singurul loc unde-l mai durea acum, chiar dacă vânătăile de pe trup aveau un aspect atât de spectaculos.

— Probabil că te doare teribil, continuă medicul, iar Nick îi confirmă trist. Ai să-i pierzi. Ai să... Soames strănută de trei ori la rând. Te rog să mă scuzi.

Începu să-şi pună instrumentele la locul lor, în geanta neagră.

— Previziunile mele sunt favorabile, tinere, asta dacă facem abstracţie de posibilele trăsnete sau alte vizite la crâşma lui Zack. Problema ta de vorbire este de natură fizică sau se datorează faptului că eşti surd?

Nick scrise: „Fizică. Defect din naştere.”

Soames clătină din cap.

— Mare păcat. Totuşi, trebuie să gândeşti pozitiv şi să-i mulţumeşti Domnului că n-a hotărât să-ţi zdruncine şi creierii, dacă tot se luase de treabă. Pune-ţi cămaşa.

Nick făcu ceea ce i se spusese. Îl plăcea pe Soames; în felul lui, semăna foarte mult cu Rudy Sparkman, care-i zisese odată că Dumnezeu îi blagoslovise pe toţi bărbaţii surdomuţi cu vreo câţiva centimetri sub pântece, în chip de compensaţie pentru puţinul pe care îl scosese de deasupra claviculelor.

— Am să-i zic farmacistului să-ţi restituie banii cheltuiţi pe medicamentele împotriva durerilor. Sacul ăsta de bani să facă bine să-şi vâre şi el puţin mâna în buzunar.

— Ho-ho, veni răspunsul lui John Baker.

— Doarme pe o saltea doldora, e plin de bani ca porcul de negi, continuă Soames.

Strănută iarăşi, îşi şterse nasul, apoi cotrobăi prin geantă şi scoase la iveală un stetoscop.

— Ai grijă ce faci, moşulică, altfel te bag la rece pentru beţie şi tulburarea ordinii publice, îi zise Baker zâmbind.

— Da, da, da. Într-o bună zi ai să-ţi caşti gura aia afurisită prea tare şi n-o să mai fii în stare s-o închizi. Scoate-ţi cămaşa, John, să vedem dacă ţi-au mai crescut ţâţele.

— Să-mi dau cămaşa jos? La ce bun?

— Pentru că nevastă-ta vrea să te consult, uite la ce bun. Ea e de părere că eşti bolnav şi nu vrea ca boala să se agraveze, Dumnezeu ştie de ce. Şi dacă nu i-aş fi zis de nu ştiu câte ori că noi doi n-ar mai trebui să ne ascundem atâta, ştiindu-te la loc sigur! Ia, hai, Johnny! Să-ţi vedem muşchii.

— N-a fost decât o răceală banală, mormăi Baker, descheindu-şi în silă nasturii. În dimineaţa asta mă simt bine. Ca să fim cinstiţi, Ambrose, răceala ta pare mult mai gravă.

— Ideea e că medicul vorbeşte, iar tu trebuie să asculţi, nu invers. În timp ce Baker îşi scotea cămaşa, Soames se întoarse către Nick şi zise: Oricât ar părea de ciudat, o formă rebelă de răceală a început să-şi facă de cap. Doamna Lathrop este la pat, la fel întreaga familie Richie, iar majoritatea neisprăviţilor de pe Barker Road tuşesc de

le ies creierii din cap. Până şi Billy Warner se aude hârâind, de dincolo.

Baker reuşise să se descotorosească de haină.

— Ia te uită, ce-ţi ziceam? glumi Soames. Are o pereche de fuzelaje de te dă pe spate! Până şi un băşinos bătrân ca mine simte că-l trece, când dă cu ochii de aşa ceva!

Baker se înfioră uşor când medicul îi puse stetoscopul pe piept.

— Isuse, da' rece mai e! Ce faci cu el. Îl ţii la congelator?

— Inspiră, îl îndemnă Soames, încruntându-se. Şi acum scoate aerul din plămâni.

Expiraţia lui Baker se transformă într-o tuse uşoară.

Soames îl consultă pe şerif cu minuţiozitate. Îl întoarse pe toate părţile. În cele din urmă renunţă la stetoscop şi, folosindu-se de un apăsător de limbă, se uită şi în gâtul lui Baker. După ce termină, rupse instrumentul în două şi-l azvârli în coşul de gunoi.

— Ei? se interesă Baker.

Soames apăsă cu degetele de la mâna dreaptă punctul situat chiar între gâtul şi falca lui Baker. Şeriful tresări şi-şi trase capul spre spate.

— Nu mai e nevoie să te-ntreb dacă a durut, comentă Soames. John, te duci acasă şi te vâri în pat. Nu e un sfat, ci un ordin.

Şeriful clipi din ochi.

— Ambrose, zise el calm, ştii şi tu că nu pot face asta. Am în grijă trei arestaţi, care trebuie să plece la Camden puţin mai târziu. Azi-noapte l-am lăsat pe copilul ăsta cu ei, dar n-ar fi trebuit să procedez aşa şi nici n-am să repet prostia asta. El e mut. Dac-aş fi gândit cum se cuvine ieri seară, n-aş fi procedat aşa.

— Nu mai contează ce se întâmplă cu ei, John. Ai propriile tale probleme. E vorba de o infecţie respiratorie, dintre cele mai afurisite, din câte am auzit eu, combinată cu febră. Căile tale respiratorii sunt bolnave, Johnny şi, ca să fiu cinstit cu tine, pentru un om care cară după el atâta

greutate suplimentară, nu prea e de glumit în cazuri din astea. Bagă-te la pat. Iar dacă mâine dimineaţă ai să fii în stare, scapi de ei. Poate ar fi mai bine să chemi o patrulă de poliţie, să vină şi să-i ia.

Baker îi ceru scuze din priviri lui Nick.

— Ştii, îi zise el, e adevărat, mă simt topit. Poate că odihna...

„Du-te acasă şi întinde-te”, scrise Nick. „Am să fiu atent. Pe deasupra, trebuie să câştig suficient ca să-mi pot plăti pastilele acelea.”

— Nimeni nu e mai dispus să muncească din greu decât un drogat, spuse Soames, chicotind.

Baker culese cele două file de hârtie cu povestea vieţii lui Nick.

— Aş putea să le iau acasă, ca să le citească şi Janey? Are o adevărată slăbiciune pentru tine, Nick.

„Sigur că poţi. Mi se pare o femeie deosebită”, scrise Nick pe blocnotes.

— Este unică, îi răspunse Baker, oftând în timp ce-şi încheia nasturii. Mă cuprinde un nou val de temperatură. Credeam c-am scăpat de ea.

— Ia nişte aspirină, îl sfătui Soames, închizându-şi geanta. Infecţia aceea glandulară nu-mi place deloc.

— E o cutie de ţigări de foi în ultimul sertar de la birou, îi explică Baker. Unde există un mic fond de bani. Te poţi duce să prânzeşti, iar în drum îţi cumperi şi medicamente. Băieţii ăştia sunt mai degrabă nişte sule blegi, decât nişte desperado. N-are ce să li se întâmple. Te rog să laşi un bilet cu sumele pe care le-ai cheltuit. Eu am să iau legătura cu cei de la comandamentul poliţiei statului şi cred că vei scăpa de ei în după-amiaza asta.

Nick făcu gestul lui cu degetul mare şi arătătorul.

— Ţi-am arătat foarte multă încredere, deşi de-abia ne-am cunoscut, îi spuse Baker cu toată seriozitatea, dar Janey e de părere că n-am de ce să-mi fac vreo problemă. Ai grijă de tine.

Nick îi răspunse printr-o înclinare a frunţii.

Jane Baker apăruse în seara respectivă, pe la ora 6, aducându-i cina şi o cutie de lapte.

Nick scrise: „Îţi mulţumesc foarte mult. Cum se simte soţul?” Femeia scundă, cu păr castaniu, îmbrăcată frumos, într-o cămaşă în carouri şi jeanşi decoloraţi, îi surâse.

— A vrut să vină chiar el până aici, dar l-am convins să renunţe. Toată după-amiaza a avut febră aşa de ridicată, încât m-am speriat, dar acum temperatura este aproape normală. Cred că datorită patrulei. Johnny nu este niciodată cu adevărat fericit, dacă n-are un motiv de enervare din cauza poliţiei.

Nick îi adresă o privire mirată.

— I-au zis că nu pot trimite pe nimeni să ridice prizonierii până mâine la ora 9. Au avut o zi grea, din cauză că pe puţin douăzeci dintre ei sunt bolnavi. Iar mulţi dintre cei care sunt încă pe picioare au făcut transporturi către spitalele din Camden sau chiar Pine Bluff. Boala asta s-a răspândit foarte tare. Iar Arn Soames este mult mai îngrijorat decât lasă să se vadă, după părerea mea.

Şi ea părea obosită. Apoi scoase cele două foi de hârtie împăturite din buzunarul de la piept.

— Mi se pare o poveste nemaipomenită, zise ea, întinzându-i paginile rupte din blocnotes. N-am auzit în viaţa mea de cineva mai ghinionist decât tine. Iar modul cum ai ştiut să-ţi învingi handicapul mi se pare admirabil. Trebuie să-mi cer încă o dată scuze din pricina fratelui meu.

Fâstâcit, Nick nu reuşi decât să ridice din umeri.

— Sper că vei rămâne la Shoyo, continuă ea, ridicându-se. Ne placi foarte mult, soţului meu şi mie. Fereşte-te de cei din celule.

„Am să mă păzesc”, scrise Nick. „Spune-i şerifului că-i urez să se pună cât mai repede pe picioare.”

— Îi voi transmite urările tale de bine.

Femeia plecă, iar Nick petrecu o noapte neliniştită, sculându-se din când în când, ca să vadă ce fac cei trei captivi. Este adevărat, nu erau câtuşi de puţin nişte desperado: pe la ora 10 adormiseră. Doi cetăţeni din oraş veniră să se asigure că totul este în regulă. Din câte remarcă Nick, amândoi păreau să fie răciţi.

Avu un vis ciudat, din care nu izbuti să-şi aducă aminte, atunci când se trezi, decât că mergea printr-un lan nesfârşit de porumb verde, căutând ceva şi fiind îngrozitor de speriat din cauza a altceva, care îl urmărea.

Dimineaţă se sculă devreme, mătură cu grijă partea din spate a închisorii, ignorându-i pe Billy Warner şi pe Mike Childress. El îşi văzu de treabă, în timp ce Bill îi strigă:

— Ray va veni înapoi, îţi dai seama. Iar când o pune mâna pe tine, ai să vrei să fii şi orb, nu numai surd şi mut!

Întors cu spatele, Nick pierdu cea mai mare parte din ameninţări.

Revenit în birou, luă un număr vechi din revista Time şi începu să citească. Reflectă dacă să-şi ridice picioarele pe birou şi decise că risca să fie luat la rost, atunci când sosea şeriful.

Pe la ora 8 se întreba, neliniştit, dacă nu cumva şeriful Baker suferise un nou atac în noaptea ce trecuse. Nick se aştepta ca şeriful să fi fost deja prezent şi pregătit să-i predea pe cei trei arestaţi patrulei de poliţie, când aceasta îşi va fi făcut apariţia. În plus, pe Nick începuse să-l roadă teribil ceva în stomac. De la popasul pentru camionagii din apropiere nu-şi făcuse nimeni apariţia; aruncă o privire în direcţia telefonului, mai degrabă cu dezgust decât cu regret. Îi plăcea să citească science fiction şi culegea câteodată cărţi hărtănite de pe tarabele prăfuite ale anticarilor, în schimbul a cinci sau zece cenţi; în momentul respectiv îi veni în minte, nu pentru prima oară, că ziua în care televideofoanele prevestite de atâtea romane de science fiction aveau să fie folosite în sfârşit pe scară largă

avea să fie o mare sărbătoare pentru toţi surdomuţii din lume.

Pe la 8.45 intrase într-o stare de agitaţie acută. Deschise uşa ce dădea spre celule şi se uită.

Billy şi Mike stăteau la uşile celulelor lor. Amândoi izbiseră până atunci în gratii cu pantofii... ceea ce demonstrează încă o dată că oamenii care nu pot vorbi nu reprezintă decât un mic procent faţă de nătângii de pe lumea asta. Vince Hogan zăcea pe pat. El nu întoarse capul şi nu-l cercetă pe Nick decât atunci când acesta se opri lângă uşa lui. Hogan era foarte palid, cu excepţia unor pete de un roşu aprins apărute pe obraz şi a cearcănelor închise la culoare de sub ochi. Pe frunte avea broboane de sudoare. Întâlnindu-i privirea apatică şi care-i trăda starea febrilă, înţelese că era cu adevărat bolnav. Neliniştea lui deveni şi mai grea.

— Hei, mutule, ce se aude cu micul dejun? strigă Mike. Iar bătrânu' Vince are neapărat nevoie de doctor. Flecăreala şi turnătoria nu prea i-au prins bine, este, Bill?

Bill nu avea niciun chef de glume.

— Îmi pare rău c-am ţipat la tine mai devreme, bărbate. Vince e bolnav pe bune. Are nevoie de un doctor.

Nick îi făcu semn că a înţeles şi ieşi afară, încercând să ia o hotărâre. Se aplecă asupra biroului şi scrise pe blocnotes: „Şerif Baker: Am plecat ca să le aduc deţinuţilor micul dejun şi ca să încerc să-l anunţ pe doctorul Soames să vină la Vincent Hogan. Pare cu adevărat bolnav, nu se preface. Nick Andros."

Rupse hârtia şi o lăsă pe mijlocul biroului. Vârând blocnotesul în buzunar, ieşi pe stradă.

Primul lucru frapant era căldura, netulburată nici măcar de o adiere, şi mirosul de verdeaţă. Până după prânz, avea să se transforme într-un adevărat cuptor. Era una din zilele acelea când oamenii preferă să-şi termine treburile devreme, ca să-şi poată petrece după-amiaza cât mai liniştit cu putinţă, dar strada principală din Shoyo i se păru straniu

de calmă lui Nick pentru o asemenea dimineaţă, ce semăna mai degrabă cu o duminică decât cu o zi obişnuită de lucru.

Majoritatea locurilor de parcare din faţa magazinelor erau goale. Traficul consta doar din cele câteva maşini şi camioane ale fermierilor, care mergeau în sus şi-n jos pe stradă. Magazinul de fierărie părea să fie deschis, dar jaluzelele de la Mercantile Bank erau încă trase, deşi trecuse de ora 9.

Nick o luă spre dreapta, către popasul pentru şoferi, care se afla la distanţă de cinci străzi. Ajunse la colţul celei de a treia, când văzu maşina doctorului Soames venind încet pe stradă şi descriind o traiectorie vag ezitantă, ca şi cum şoferul ar fi fost la capătul puterilor. Nick îi făcu semne energice, nefiind sigur că Soames va opri, dar medicul trase la marginea trotuarului, ocupând neglijent patru dintre locurile de parcare. Nu coborî din maşină, preferând să rămână în continuare la volan. Înfăţişarea lui îl şocă pur şi simplu pe Nick. Soames părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani, de când îl văzuse ultima oară, discutând glumeţ cu şeriful. Pe de o parte era vorba de extenuare, dar oboseala nu putea fi singura explicaţie – chiar şi Nick îşi dădea seama de asta. Ca şi cum ar fi venit în întâmpinarea gândului său, doctorul scoase o batistă boţită din buzunarul de la piept, ca un bătrân prestidigitator executând o scamatorie răsuflată, care nu-i mai trezeşte prea mult interes, şi strănută de mai multe ori. După ce termină, îşi rezemă capul de tetiera scaunului, cu gura pe jumătate deschisă, ca să poată respira mai bine. Pielea îi era lucioasă şi galbenă, ca de cadavru.

Soames îşi ridică încet pleoapele şi zise:

— Şeriful Baker e mort. Dacă de asta m-ai oprit din drum, poţi s-o laşi baltă. A murit puţin după ora 2 dimineaţa. Acum a căzut şi Janey la pat.

Nick îşi holbă privirile. Şeriful Baker a murit? Dar propria lui soţie zicea ieri seară că se simte mai bine. Iar ea... ea era sănătoasă. Nu, pur şi simplu aşa ceva nu există.

— Chiar a murit, repetă Soames, ca şi cum i-ar fi ghicit gândul. Şi nu este singurul. În ultimele douăsprezece ore, am semnat douăsprezece certificate de deces. Şi mai ştiu încă douăzeci de inşi care vor muri până-n prânz, dacă Dumnezeu nu se milostiveşte de ei. Nu cred că este vorba aici de lucrarea lui Dumnezeu. Prin urmare, mă îndoiesc că El se va amesteca în mersul lucrurilor.

Nick îşi scoase carnetul din buzunar şi scrise: „Ce se întâmplă cu ei?”

— Nu ştiu, spuse Soames, strângând încet foaia de hârtie şi aruncând apoi ghemotocul în rigolă. Însă, din câte se pare, toată lumea din oraş se îmbolnăveşte, iar eu sunt acum mai înspăimântat ca niciodată, în toată viaţa mea. Şi eu m-am îmbolnăvit, deşi cel mai rău sufăr de extenuare, în momentul de faţă. Nu mai sunt tânăr. Nu pot să mai alerg atâtea ore în şir fără să o simt şi fără să plătesc, ştii? În vocea lui se făcea simţită acea nervozitate provocată de frică, pe care Nick nu o putea percepe, din fericire. Iar autocompătimirea nu ajută în asemenea cazuri.

Nick, care nu înţelesese că Soames suferea cu adevărat un acces de acest fel, îl măsură cu uimire.

Soames coborî din maşină, sprijinindu-se câteva secunde de braţul lui Nick. Îl strângea cu o mână slăbită şi agitată, de bătrân.

— Hai să ne aşezăm pe banca aceea, Nick. Îmi face bine să stau de vorbă cu tine. Presupun că ţi s-a mai spus acest lucru.

Nick făcu semn în direcţia opusă, spre închisoare.

— Oricum n-au unde să plece de-acolo, îi răspunse Soames, iar dacă s-au molipsit şi ei, în momentul de faţă se află pe ultimele locuri ale listei mele.

Se aşezară pe o bancă vopsită în verde-crud, având pe spătar reclama unei companii locale de asigurări. Soames îşi întoarse cu recunoştinţă obrajii spre căldura binefăcătoare a soarelui.

— Frisoane şi febră, zise el. Începând de ieri seara, cam de pe la ora 10. De-abia am scăpat de un acces de tremur. Slavă Cerului că n-am avut şi diaree.

„Ar trebui să te duci acasă şi să te bagi în pat”, îl sfătui Nick.

— Aşa s-ar cuveni. Şi aşa voi face. Dar mai întâi aş vrea să mă odihnesc câteva minute...

Pleoapele i se închiseră, iar Nick crezu că a adormit. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă la bufetul pentru şoferi, ca să le ia ceva de mâncare lui Billy şi Mike.

După o vreme, doctorul Soames vorbi iarăşi. Însă fără să deschidă ochii. Nick îi urmărea buzele.

— Simptomele sunt comune, fără excepţie, zise el. Începând să le enumere, până când toate cele zece degete ale lui se întinseră într-un evantai. Frisoane. Febră. Slăbiciune şi debilitate generalizată. Lipsă de poftă de mâncare. Dureri la urinare. Inflamare a glandelor, de la umflări minore până la forme acute. Inflamări ale ganglionilor de la subsuori şi vintre. Insuficienţă şi blocaj respiratoriu.

Se uită la Nick.

— Toate acestea sunt simptome ale răcelii obişnuite, ale gripei sau pneumoniei. Ştim cum să le tratăm, Nick. Cu excepţia cazurilor când pacientul este foarte tânăr sau foarte bătrân, ori poate slăbit de o altă maladie, antibioticele îşi fac datoria. Nu însă şi în cazul bolii de care-ţi vorbesc. Ea doboară pacientul, repede sau încet. Nu pare să existe nicio diferenţă. Nimic nu-l ajută. Afecţiunea atacă, se retrage, apoi creşte iarăşi; starea de slăbiciune se instalează tot mai pregnant; umflăturile cresc şi ele; în cele din urmă survine moartea... Cineva a făcut o greşeală. Iar acum încearcă s-o acopere.

Nick îl măsură cu îndoială, întrebându-se dacă înţelesese corect cuvintele pronunţate de doctor, dacă nu cumva Soames delira.

— Sună oarecum paranoic, nu? îl întrebă Soames, privindu-l cu umor obosit. Altădată eram speriat de paranoia tinerei generaţii, ştii asta? Tinerii îşi exprimau mereu teama că telefoanele le sunt ascultate... că sunt urmăriţi... verificaţi prin computer... iar acum descopăr că ei aveau dreptate, şi nu eu. Viaţa este un lucru minunat, Nick, dar sunt nevoit să constat că bătrâneţea pretinde un tribut exagerat asupra celor mai dragi prejudecăţi pe care le nutreşte un om.

„Ce vrei să spui cu asta?”

— Nu mai funcţionează niciun telefon din Shoyo, îi explică Soames.

Nick nu avea habar dacă acesta era răspunsul la întrebarea pe care o pusese (Soames nu aruncase decât o privire, în aparenţă extrem de superficială, ultimei lui note) sau dacă mintea doctorului nu o pornise cumva într-o cu totul altă direcţie – febra putea oricând să-i joace feste, credea el.

Medicul observă figura mirată a lui Nick şi-şi închipui că surdomutul nu-i dă crezare.

— E purul adevăr. Dacă încerci să formezi vreun număr din afara oraşului, auzi un anunţ din acelea înregistrate. Pe urmă, cele două ieşiri şi intrări dinspre autostradă sunt închise cu bariere pe care scrie DRUM ÎN REPARAŢIE. Dar nu se vede nicăieri nicio reparaţie. Doar barierele. M-am dus până acolo. Cred c-ar fi posibil să fie date la o parte, dar traficul de la intersecţia de pe autostradă pare să fie deosebit de subţire în această dimineaţă. Practic n-am văzut decât autovehicule militare. Camioane şi jeepuri.

„Şi celelalte drumuri?” scrise Nick.

— Pe US 63 se schimbă un podeţ tubular în partea de est a localităţii, spuse Soames. Iar în partea de vest s-a petrecut un accident destul de grav, se pare. Două maşini stau de-a curmezişul drumului, blocându-l total. Accesul este interzis, în schimb nu se vede nici urmă de poliţie sau echipe de intervenţie.

Făcu o pauză, îşi scoase batista şi-şi suflă nasul.

— Oamenii care lucrează la podeţ se mişcă foarte încet, din câte susţine Joe Rackman, care locuieşte în partea aceea. Am trecut pe la familia Rackman cam acum două ore, ca să-l consult pe băieţelul lor, care este foarte bolnav. Joe mi-a zis că, după părerea lui, oamenii de la podeţ sunt soldaţi, de fapt, chiar dacă sunt echipaţi în salopete de-ale echipelor administraţiei statului şi au venit într-un camion de-al lor.

„De unde ştie?” întrebă Nick.

Soames se ridică în picioare şi-i spuse:

— Muncitorii nu prea obişnuiesc să se salute între ei.

Nick se ridică şi el.

„Drumuri secundare?” mâzgăli el în grabă.

— Probabil există. Dar eu sunt medic, nu erou. Joe a mai zis că a văzut şi arme în cabina camionului. Carabine modelul armatei. Dacă încerci să pleci din Shoyo pe drumurile lăturalnice şi eşti observat, cine ştie ce se mai întâmplă? Şi oare ce poţi descoperi dincolo de Shoyo? Repet: cineva a făcut o greşeală. Iar acum încearcă s-o acopere. Nebunie. Nebunie. E limpede că o asemenea ştire iese la iveală, şi încă destul de repede. Dar câţi vor muri, între timp?

Înspăimântat, Nick nu-şi mai ridică privirile spre doctorul Soames decât atunci când acesta se întoarse la maşină şi se urcă încet.

— Dar tu, Nick? spuse Soames, cercetându-l prin fereastră. Cum te simţi? Vreo răceală? Strănuţi? Tuşeşti?

Nick clătină din cap de fiecare dată.

— Vei încerca să pleci din oraş? Cred c-ai reuşi, dacă traversezi peste câmpuri.

Nick făcu semn că nu şi scrise: „Oamenii aceia sunt închişi. Nu pot să-i părăsesc aşa. Vincent Hogan este bolnav, dar ceilalţi doi par în formă. Le duc micul dejun, apoi o voi vizita pe doamna Baker.”

— Eşti un băiat atent, îi spuse Soames. Ăsta-i lucru mai rar. Iar un băiat care să aibă simţul responsabilităţii într-o asemenea perioadă de degradare, asta-i şi mai rar. Ea va aprecia foarte mult gestul tău, Nick, sunt sigur. Domnul Braceman, pastorul metodist, a promis şi el că va trece pe acolo. Dar mi-e teamă că va fi silit să facă o mulţime de vizite, până la sfârşitul zilei. Trebuie să fii atent cu cei trei arestaţi, da?

Nick înclină din cap cu toată seriozitatea.

— Bine, am să-ncerc să vin până la tine în această după-amiază.

Puse maşina în viteză şi porni, arătând extrem de obosit şi împuţinat, cu ochii roşii. Neliniştit, Nick îl urmări cu privirea, apoi porni din nou spre bufet. Era deschis, însă unul dintre cei doi bucătari lipsea, iar trei dintre cele patru chelneriţe ale schimbului de la 7 la 3 nu apăruseră. Nick trebui să aştepte destul până să primească cele comandate. Când ajunse înapoi, la închisoare, Billy şi cu Mike erau teribil de şocaţi. Vince Hogan delira, iar pe la ora 6 după-amiază încetă din viaţă.

CAPITOLUL 19

Trecuse atât de multă vreme de când Larry nu mai fusese în Times Square, încât se aştepta să găsească locul schimbat, nu ştia nici el cum, ca printr-o intervenţie magică. Toate lucrurile pe care urma să le vadă acolo aveau să i se pară mai mici şi totuşi mai bune, iar el n-avea să se simtă intimidat de vitalitatea grosolană, puturoasă şi uneori periculoasă a pieţei, aşa cum i se întâmpla când era copil şi se strecura până aici, singur sau împreună cu Buddy Marx, ca să vadă reprezentaţiile cu câte două filme, care costau 99 de cenţi, sau ca să caşte gura la nimicurile strălucitoare din vitrinele magazinelor, ale sălilor de jocuri şi de biliard.

Dar locul arăta absolut la fel – chiar mai mult decât s-ar fi cuvenit, având în vedere că anumite lucruri se schimbaseră totuşi cu adevărat. Când urcai scările dinspre metrou, chioşcul de ziare care îţi ieşea în cale, la colţ, dispăruse. Cam la jumătate de bloc mai încolo, unde existase o sală de jocuri mecanice scăldată în lumini orbitoare şi zgomot de clopoţei, întotdeauna plină de tineri cu feţele dure, cu ţigări atârnându-le în colţul gurii, concentraţi asupra jocurilor de Gottlieb Desert Isle sau Space Race, acolo unde pe vremuri existaseră toate acestea, acum descoperi un magazin sexy Orange Julius, în faţa căruia se priponise o ceată de tineri de culoare, ale căror trupuri se legănau uşor de la brâu în jos, ca şi cum s-ar fi auzit ritmul unei melodii fără sfârşit, percepută exclusiv de urechile negre. În împrejurimi mai existau saloane de masaj şi cinematografe care dădeau filme pentru adulţi.

Cu toate acestea, Times Square rămăsese aproape neschimbată, iar acest fapt îl întristă. Într-un fel, unica deosebire adevărată nu făcea decât să-i strice şi mai mult cheful: se simţea acum ca un turist în acest loc. Dar poate că şi newyorkezii de baştină se simţeau ca nişte turişti în Times Square, reduşi la dimensiunile unor pitici şi simţind

nevoia să se învârtă fără rost şi să-şi ridice privirile ca să citească reclamele electronice. Nu avea de unde şti cu exactitate; uitase ce însemna să fii o părticică a New Yorkului. Şi nici nu-i dădea ghes inima să înveţe din nou.

Maică-sa nu se dusese la slujbă în dimineaţa respectivă. Se lupta cu o răceală, de câteva zile încoace, iar în această dimineaţă se trezise în zori şi constatase că avea temperatură. Din patul îngust, cuminte, din vechea lui cameră o auzi trântind tot felul de lucruri prin bucătărie, strănutând şi pronunţând „Drace!” în surdină, pregătind micul dejun. Sunetul făcut de pornirea televizorului, apoi ştirile din programul „Today”. O încercare de lovitură de stat în India. Explozie la o centrală electrică din Wyoming. Curtea Supremă urmează să ia o decizie istorică în legătură cu drepturile homosexualilor.

Când Larry îşi făcu apariţia în bucătărie, încheindu-se la cămaşă, ştirile se terminaseră şi Gene Shalit intervieva un tip chel. Tipul chel prezenta o serie de animale mici, lucrate din sticlă. Suflatul sticlei, mărturisea el, era pasiunea lui de patruzeci de ani, iar cartea în care vorbea despre asta urma să apară curând la Editura Random House. Apoi strănută. „Scuzaţi-l”, se repezi Gene Shalit, chicotind.

— Preferi ochiuri sau omletă? îl întrebă Alice Underwood, care era îmbrăcată în halat de baie.

— Omletă, răspunse Larry, ştiind prea bine că n-avea niciun rost să protesteze împotriva ouălor.

După maică-sa, nu se putea concepe mic dejun fără ouă (cărora le zicea „icre casabile”, când era în toane bune). Conţin proteine şi tot felul de substanţe nutritive. Părerea ei despre nutriţie era vagă, dar atotcuprinzătoare. Avea în minte o listă de alimente hrănitoare, şi o alta pe care erau trecute cele vrednice de dispreţ – precum Jujube, murăturile, Slim Jim, lama de bubble gum roz pe care-o primeai odată cu biletele la baseball şi, vai, Doamne, atâtea altele.

Se aşează şi o urmări spărgând ouăle, aruncându-le în aceeaşi bătrână tigaie neagră, bătându-le cu acelaşi tel din sârmă cu care le bătuse şi-n ziua când mersese el în clasa întâi, la Şcoala 162.

Îşi extrase batista din buzunarul halatului, tuşi, strănută şi mormăi în ea „Drace!”, înainte de a o pune la loc.

— Ţi-ai luat zi liberă, mamă?

— Am anunţat că sunt bolnavă. Răceala asta mă pune la pământ. Nu-mi face nicio plăcere să anunţ că sunt bolnavă într-o vineri, foarte multă lume face figura asta, dar trebuie neapărat să stau la pat. Am temperatură. Mi s-au umflat şi ganglionii.

— Ai chemat doctorul?

— Pe vremea când eram eu o fată fermecătoare, medicii veneau acasă, spuse ea. În schimb acum, dacă te îmbolnăveşti, trebuie să te prezinţi la camera de gardă a spitalului. Fie procedezi aşa, fie-ţi pierzi o zi întreagă aşteptând să te consulte cine ştie ce şarlatan dintr-unul din cabinetele alea unde s-ar zice că beneficiezi – ha-ha – de îngrijire medicală în regim de urgenţă. Acolo te duci numai când ai de gând să tragi foloase de pe urma lui Medicare, asta-i părerea mea. Locurile astea sunt chiar mai rele decât centrele de unde se ridică ajutorul social cu o săptămână înainte de Crăciun. Pur şi simplu am să stau în casă şi-am să înghit aspirină; până mâine dimineaţă la vremea asta îmi trece.

Rămase pe lângă casă toată dimineaţa, încercând să-i fie de folos. Îi aduse televizorul la pat, muncindu-se din greu, cu venele de la braţe ieşite în evidenţă, din cauza efortului („Ai să te alegi cu o hernie numai pentru ca să văd eu Let’s Make a Deal”, spusese ea, smiorcăindu-se), îi aduse suc de fructe şi o sticlă veche de NyQuil, ca să-i mai alunge proasta dispoziţie, apoi fugi până la magazin şi-i cumpără două romane ieftine.

După care nu le mai rămase mare lucru de făcut, decât să-şi calce unul altuia pe nervi. Ea făcu observaţia că

televizorul se vedea mai prost din cauză că fusese mutat în dormitor, iar el nu se abţinu şi-i replică acid că decât să nu vezi deloc, mai bine vezi ceva, cum o fi. În cele din urmă, el îi spuse că iese la o mică plimbare prin oraş.

— Mi se pare o idee foarte bună, îi zisese ea, vizibil uşurată. Eu am să trag un pui de somn. Eşti un băiat bun, Larry.

Coborâse scările înguste (liftul nu fusese încă reparat) şi ieşise în stradă, stăpânit de un sentiment de bucurie amestecată cu vinovăţie. Avea o zi întreagă înaintea lui şi-i mai rămăseseră şi nişte bani în buzunar.

Dar acum, ajuns în Times Square, îi pierise tot cheful. Mergea fără ţintă, iar portmoneul avusese de mult grijă să-l mute într-un buzunar din faţă. Se opri înaintea unui magazin în care se vindeau discuri cu preţ redus, ţintuit pe loc de sunetul propriei lui voci, venind din difuzoarele obosite, aşezate la înălţime. Acum veneau versurile refrenului.

N-am venit ca să-ţi pretind să mă primeşti peste noapte
Sau ca să înţeleg dacă ţi s-a arătat lumina
N-am venit ca să fac scandal sau să mă cert
N-aş dori decât să-mi spui, de crezi că poţi
Dragă, îl înţelegi pe iubitul tău?
Îl înţelegi, dragă...
Dragă, îl înţelegi pe iubitul tău?

Ăsta sunt eu, gândi el, privind absent discurile, dar astăzi cântecul îl deprima. Ba mai rău, îi făcea dor de casă. Nu mai voia să se ştie aici, sub cerul acesta cenuşiu, ca o cadă de baie, să inspire gazele de eşapament ale New Yorkului, pipăindu-se mereu în treacăt la portofel, asigurându-se că se mai află încă la locul lui. New York, numele tău este paranoia. Deodată, tânjea să se afle într-un studio de înregistrări de pe Coasta de Vest, lucrând la un nou album.

Larry grăbi paşii şi coti, intrând într-una dintre sălile cu jocuri. Clopoţeii şi soneriile îi zdrăngăneau în urechi; iată şi bubuitul amplificat şi teribil al jocului numit Deathrace 2000, însoţit de ţipetele neomeneşti, electronice, ale pietonilor muribunzi. Minunat joc, se gândi Larry, curând îi va lua locul Dachau 2000. Toţi or să se dea în vânt după el. Se duse la casierie şi schimbă zece dolari în monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi. Lângă restaurantul Beef n Brew de pe cealaltă parte a drumului era o cabină telefonică; formă din memorie numărul de la Jane’s Place. Jane’s era un club de pocher pe unde bântuia uneori şi Wayne Stukey.

Larry introduse monede de douăzeci şi cinci de cenţi în telefon până ce simţi că-l doare mâna, iar telefonul începu să sune, la distanţă de aproape cinci mii de kilometri.

Se auzi o voce feminină.

— Jane’s. E deschis la noi.

— Cât de deschis? se interesă el cu voce profundă şi sexy.

— Ia ascultă, deşteptule, aici nu este... hei, tu eşti, Larry?

— Mda, eu sunt. Bună, Ariene.

— Unde eşti? Nu te-a mai văzut nimeni de-o vreme, Larry.

— Păi, sunt pe Coasta de Est, îi mărturisi el precaut. Mi-a şoptit careva că lipitorile erau pe urmele mele şi c-aş face bine să ies din lac până ce se potolesc.

— Nu cumva e vorba de-o petrecere din alea grozave?

— Mda.

— Păi să ştii c-am auzit şi eu de poantă. Ai cheltuit ca un bezmetic.

— Ascultă, Ariene, Wayne se află prin preajmă?

— Adică Wayne Stukey, vrei să spui?

— Că doar nu John Wayne... care a dat în primire.

— Adică pretinzi că nu ştii nimic?

— Ce să ştiu? Eu sunt pe coasta cealaltă. Hei, i s-a întâmplat ceva, cumva?

— E-n spital, bolnav de gripa asta care bântuie. Captain Trips, aşa-i zice pe aici. Nu c-ar fi de râs. Se spune că au murit o grămadă de oameni din cauza asta. Oamenii s-au

speriat şi stau pe la casele lor. Avem şase mese libere, deşi, după cum ştii, la Jane’s nu sunt niciodată mese libere.

— Cum se simte?

— Cine ştie? Spitalul este izolat şi foarte bine păzit şi nimeni nu poate primi vizite. E cam dubios, Larry. Iar prin împrejurimi mişună o mulţime de soldaţi.

— În permisie?

— Soldaţii în permisie nu poartă arme şi nici nu se plimbă în camioane militare de transport. Foarte mulţi oameni s-au speriat rău de tot. Mai bine că nu eşti pe aici.

— La ştiri n-au zis nimic.

— Aici n-au apărut decât vreo câteva scurte notiţe prin ziare, despre un val de gripă, nimic mai mult. Dar unii zic că armata nu s-a ocupat cum se cuvine de un borcănel dintr-acelea pline de cine ştie ce molimă. Nu ţi se pare infernal?

— Astea sunt prostii, ca să sperie lumea.

— Acolo unde te afli tu nu există?

— Nu, spuse el.

Apoi îi veni în minte răceala de care suferea maică-sa. Oare nu cumva auzise în metrou o mulţime de oameni strănutând şi tuşind? Îşi aminti acum că-i trecuse prin minte că se află într-un salon de TBC. Dar strănuturile şi nasurile înfundate erau lucruri obişnuite în orice oraş. Germenii răcelii sunt daţi naibii, îşi zise. Le place să se adune acolo unde e mai multă bogăţie.

— Lipseşte până şi Janey însăşi, îi zise Ariene. Ne-a transmis că are febră şi ganglionii umflaţi. Iar eu îmi închipuiam că putoarea aia bătrână e aşa de tare, încât n-o să se lipească nicio boală de ea.

— Cele trei minute s-au terminat, interveni vocea centralistei.

— Păi, am să mă întorc cam peste o săptămână, Ariene, zise Larry. Ne vedem atunci.

— Foarte bine. De când mă ştiu, visez să fiu prietena unui cântăreţ faimos.

— Ariene? Nu cumva, întâmplător, îl cunoşti pe un individ, Dewey Dozã?

— O! exclamă ea miratã. Stai puţin! Larry!

— Ce este?

— Slavă Domnului că n-ai închis! De fapt, m-am întâlnit cu Wayne, cam două zile înainte de a intra în spital. Uitasem cu desăvârşire! Piii!

— Ei, despre ce-i vorba?

— Un plic. Mi-a zis că este pentru tine, dar m-a pus să-l păstrez în sertarul în care-mi ţin eu banii o săptămână sau două, sau să ţi-l dau când te văd. Şi a adăugat ceva de genul „E al naibii de norocos că asta ajunge în mâinile lui, şi nu la Dewey Dozã.”

— Ce-i înăuntru?

Îşi trecu receptorul dintr-o mână în cealaltă.

— O secundă. Să mă uit. Urmară câteva clipe de tăcere, apoi zgomotul de hârtie ruptă şi vocea Arlenei. E un extras de cont bancar. De la First Commercial Bank of California. Economiile tale se ridică la... oho! Peste treisprezece mii de dolari. Când ai să mă scoţi undeva, dacă-ţi trece cumva prin minte să-mi propui să plătim nemţeşte, îţi arăt eu ţie!

— Nu se pune problema, îi răspunse el zâmbind. Îţi mulţumesc, Arlene. Te rog să ai grijă de plic.

— Ba bine că nu, să ştii că-l arunc la canal. Prostule.

— E minunat când te ştii iubit.

De la celălalt capăt se auzi un oftat.

— Mă copleşeşti, Larry. Am să pun foaia într-un plic pe care scriu numele noastre, ale amândurora. Ca să nu mă poţi evita, când apari pe aici.

— Nu sunt eu omul să facă aşa ceva, dragă.

Încheiară convorbirea, după care se auzi imediat vocea telefonistei, care-i pretindea încă trei dolari. Larry introduse fără proteste suma pretinsă în fanta aparatului, simţind că zâmbetul fericit şi prostesc nu i se ştersese încă de pe buze.

Culese o monedă de un sfert dintre cele răspândite încă pe poliţa cabinei telefonice şi o vârî în aparat. Peste câteva clipe ascultă în receptor sunetul telefonului mamei lui. Primul impuls al omului e să împartă o ştire bună cu altcineva, cel de-al doilea să-i scoată ochii cu asta. El gândea – ba nu, credea – că era vorba doar de cel dintâi impuls. Dorea să-i împărtăşească şi ei vestea că scăpaseră de griji, că avea din nou destui bani.

Încet-încet, zâmbetul i se veşteji pe buze. Telefonul continua să sune la nesfârşit. Poate că se hotărâse să se ducă la serviciu, în cele din urmă. Îşi aminti obrajii ei congestionaţi, cuprinşi de febră, de tuse şi de strănuturi, şi cum mormăia mereu nervos „Drace!” în batistă. Nu, nu credea că plecase de acasă. De fapt, nu credea c-ar fi în stare să se ducă la lucru.

Puse receptorul în furcă şi-şi recuperă absent moneda de un sfert, căzută cu un clinchet în partea de jos a aparatului. Ieşi din cabină, jucându-se cu mărunţişul rămas. Văzu un taxi şi-i făcu semn să oprească; odată intraţi în trafic, constată că începuse să plouă.

Uşa era încuiată şi, după ce bătu în două sau trei rânduri, fu convins că apartamentul rămăsese pustiu. Bătuse suficient de tare ca să facă pe cineva de la etajul de deasupra să-i răspundă cu un alt răpăit – ca o fantomă scoasă din fire. Dar trebuia să intre şi să se convingă la faţa locului, iar o cheie nu avea la el. Tocmai se pregătea să coboare treptele, până la apartamentul domnului Freeman, când auzi geamătul acela stins, de dincolo de uşă.

Pe uşa mamei lui fuseseră montate trei sisteme diferite de încuietori, dar ea n-o folosea niciodată decât pe una dintre ele, în ciuda faptului că era obsedată de portoricani. Larry lovi uşa cu umărul, mişcând-o în balamale. Se opinti încă o dată şi încuietoarea cedă. Uşa se deschise, trântindu-se de perete.

— Mamă?

Încă un geamăt.

Apartamentul era cufundat în întuneric; lumina zilei dispăruse pe neaşteptate, iar de afară venea sunetul gros al tunetelor, suprapus peste răpăitul ploii. Fereastra salonului era pe jumătate deschisă, iar perdelele albe se umflau până deasupra mesei, pentru a fi apoi trase de curent şi scoase în vântul de afară. Acolo unde ploaia pătrunsese pe fereastră, se vedea un petic strălucitor de umezeală.

— Unde eşti, mamă?

Un geamăt mai puternic. Porni spre bucătărie, însoţit de ecourile altui tunet. Aproape se împiedică de ea. Femeia zăcea pe podea, chiar în pragul dormitorului ei.

— Mamă! Dumnezeule, mamă!

Ea încercă, la auzul vocii lui, să se răsucească, dar nu reuşi să-şi mişte decât capul, pivotând pe bărbie şi rezemându-se, în cele din urmă, pe obrazul stâng. Respiraţia femeii era extrem de greoaie, din cauza sputei. Dar lucrul cel mai impresionant, pe care el nu avea să-l uite vreodată, era felul în care ochiul ei se răsucea astfel încât să-l poată vedea, ca ochiul unui animal înaintea sacrificării. Obrazul îi strălucea din pricina febrei.

— Larry?

— Te duc eu la pat, mamă.

Se aplecă, se încordă pentru a-şi stăpâni tremurul genunchilor şi o luă în braţe. Halatul i se desfăcu, scoţând la iveală o cămaşă de noapte decolorată de la spălat şi picioarele albe ca burta de peşte, străbătute de varice umflate. Căldura pe care o emana depăşea orice imaginaţie. Lucrul acesta îl scoase din minţi. Nimeni nu era în stare să scape cu viaţă după o asemenea temperatură. Creierii i se prăjiseră probabil în cap.

Ca şi cum ar fi vrut să demonstreze adevărul concluziei lui, ea se răsti pe neaşteptate:

— Du-te şi adu-l pe taică-tu, Larry. E la bar.

— Stai liniştită, îi răspunse el consternat. Stai liniştită şi culcă-te, mamă.

— E la bar, cu fotografa aia! grăi femeia strident în întunericul palpabil al după-amiezii, în timp ce de afară se auzi bubuitura asurzitoare a unui tunet.

Larry avea sentimentul că pe trupul său se scurge încet o substanţă vâscoasă şi lipicioasă. Dinspre fereastra pe jumătate deschisă din salon veni o pală de vânt răcoros, răspândindu-se prin întregul apartament. Alice începu să tremure, iar pe braţe pielea i se făcu de găină. Îi clănţăneau dinţii. În semiîntunericul dormitorului, faţa-i strălucea ca o lună plină. Larry împinse păturile în jos, îi întinse picioarele, apoi îi trase cuverturile până la bărbie. Dar ea continua să dârdâie necontrolat, făcând ca pătura de deasupra să tremure şi ea. Obrajii în schimb îi rămăseseră uscaţi, fără urmă de transpiraţie.

— Te duci şi-i spui să iasă imediat de acolo! strigă femeia, apoi căzu în muţenie; nu se mai auzea decât zgomotul greu, bronhial, al respiraţiei ei.

Larry se întoarse în salon, se apropie de telefon, apoi făcu un mic ocol. Închise fereastra, pe urmă reveni lângă aparat.

Cărţile se aflau pe un raft de sub măsuţa telefonului. Căută numărul de la Mercy Hospital şi-l formă, în timp ce afară tuna iarăşi. Lumina violentă a unui fulger transformă fereastra pe care tocmai o închisese într-o radiografie alb-albăstruie. Din dormitor se auzi ţipătul sugrumat al maică-sii, care-i îngheţă sângele în vene.

La celălalt capăt, telefonul sună doar o dată, urmă un bâzâit şi un declic. Vocea senină a aparatului îi comunică:

— Ascultaţi o înregistrare făcută la Mercy General Hospital. În momentul de faţă, toate liniile noastre sunt ocupate. Dacă doriţi să rămâneţi pe fir, vom răspunde apelului dumneavoastră cât mai repede cu putinţă. Vă mulţumim. Ascultaţi o înregistrare făcută la Mercy General Hospital. În momentul de faţă, toate...

— *I-am trimis pe ameţiţii ăia la parter!* ţipă maică-sa, vocea ei fiind însoţită de ecourile tunetului. *Portoricanii*

ăştia habar n-au de nimic!

— ...răspunde apelului dumneavoastră cât mai...

Trânti receptorul în furcă şi rămase ţintuit, cuprins de valuri de transpiraţie. Ce fel de spital mai era şi ăsta, de la care te alegeai cu un nenorocit de mesaj înregistrat tocmai când îţi murea mama? Ce naiba se petrece acolo?

Larry se hotărî să coboare şi să-l roage pe domnul Freeman să stea cu maică-sa, în timp ce el se duce la spital. Sau să cheme o salvare particulară? Doamne Dumnezeule, cum se face că niciodată nu ştii cum să procedezi mai bine, când eşti în asemenea situaţii? De ce oare nu te-nvaţă la şcoală lucrurile astea?

Din dormitor se auzea respiraţia greoaie a maică-sii.

— Mă întorc, murmură el şi se duse la uşă.

Era speriat, înspăimântat de-a dreptul, din cauza ei, dar de undeva, din adâncuri, o altă voce îi spunea lucruri cam de acest fel: De ce vin lucruri din astea întotdeauna pe capul meu? Şi: De ce-a trebuit să se întâmple după ce primisem vestea cea bună? Apoi veneau lucrurile cele mai abjecte: Oare cât de rău vor fi afectate planurile mele din cauza asta? Câte lucruri voi fi silit să schimb în jurul meu din cauza asta?

Ura vocea aceea şi şi-ar fi dorit să piară cât mai repede şi-n chinuri, dar ea continua să-i şoptească tot felul de lucruri.

Coborî treptele până la apartamentul domnului Freeman în fugă, în timp ce tunetele se rostogoleau printre norii negri. Ajuns la palierul de la parter, uşa se deschise violent, iar în holul blocului pătrunse un şuvoi de ploaie.

CAPITOLUL 20

Harborside era cel mai vechi hotel din Ogunquit. Priveliştea nu mai era atât de frumoasă de când se construise noul club de yachting de cealaltă parte, dar într-o după-amiază ca asta, când cerul fusese răscolit de un şir de furtuni, perspectiva era destul de limpede.

Frannie stătea la fereastră de aproape trei ore, încercând să-i scrie lui Grace Duggan, o colegă de liceu care se înscrisese la Colegiul Smith. Nici vorbă de vreo spovedanie; spunându-i că e gravidă şi descriind scena cu mama ei, risca să se lase cuprinsă de descurajare. Oricum, Grace avea să afle totul curând, de la sursele ei de informare din oraş. Nu dorea să-i iasă altceva decât o scrisoare obişnuită, de curtoazie. Excursia pe biciclete, la Rangely, în mai, cu Jesse, împreună cu Sam Lothrop şi Sally Wenscelas. Examenul final la biologie, la care Frannie avusese noroc. Noua slujbă a lui Peggy Tate (o altă colegă şi prietenă din şcoală), în corpul administrativ al Senatului. Nunta apropiată a lui Amy Lauder.

Dar scrisoarea pur şi simplu refuza să se lase scrisă. O parte din vină o purtau şi interesantele efecte pirotehnice la care asistase toată ziua – cum să te mai ţii de scris când un şir de mici furtuni se abăteau, una după alta, deasupra apelor? Adevărul adevărat era că nicio noutate dintre cele cuprinse în scrisoare nu avea aerul cel mai onest cu putinţă. Toate păreau acolo puţin strâmbe, ca un cuţit care ţi se răsuceşte în mână şi te răneşte superficial, în loc să cureţe coaja cartofului, aşa cum te aşteptai. Excursia cu bicicletele fusese minunată, dar ea şi Jess nu mai erau în cele mai bune relaţii. Avusese noroc la examenul BY-7, într-adevăr, dar la cel final de biologie, care conta cu adevărat, nu se prea descurcase. Nici ea şi nici Grace nu se dădeau în vânt după Peggy Tate, iar cununia lui Amy, în starea actuală a lui Fran, putea să pară mai degrabă o glumă proastă şi nu un

prilej de bucurie. Amy se căsătoreşte, în schimb copilul îl nasc eu, haa-haa-ha.

Simţind că trebuia neapărat să termine scrisoarea, fie şi numai pentru a scăpa de obligaţie, scrise:

Am şi eu propriile mele probleme, şi încă ce mai probleme, dur pur şi simplu n-am curajul să le aştern pe hârtie. Destul că trebuie să mă gândesc la ele! Aştept să ne vedem înainte de Patru, dacă nu cumva te-ai răzgândit, de la ultima ta scrisoare. (O singură scrisoare în şase săptămâni? Începuse să mă bată gândul că ţi-a tăiat cineva degetele alea cu care baţi la maşină, draga mea!) Am să-ţi povestesc totul când ne vedem. Sunt sigură că sfatul tău îmi va prinde bine.

Ai încredere în mine şi voi avea şi eu în tine,

Fran

Semnă cu obişnuita ei mâzgălitură flamboaiant-comică, ocupând astfel jumătate din spaţiul gol rămas pe hârtie. Gestul acesta o făcu să se simtă, mai acut ca oricând, o impostoare. Împături scrisoarea, o vârî în plic şi scrise adresa, apoi o propti de marginea oglinzii. Basta.

Aşa. Ce mai avea de făcut?

Se întuneca din nou. Se ridică de la masă şi începu să se învârtă nervoasă prin cameră, gândindu-se c-ar trebui să iasă înainte de a începe iarăşi să plouă, dar unde să se ducă? La film? Singurul care rula în oraş. Îl văzuse. Împreună cu Jesse. La Portland, ca să se uite la ţoale? N-avea sens. Singurele haine la care se putea uita acum cu intenţie serioasă erau cele cu talie specială. Ca să încapă două persoane.

Astăzi primise trei telefoane, cea dintâi convorbire aducându-i veşti bune, cea de a doua, indiferente, iar cea de a treia, proaste. Ar fi preferat să vină în ordine inversă. Afară se înnorase, stropii de ploaie începuseră din nou să cadă, întunecând debarcaderul portului pentru

ambarcaţiuni. Se hotărî să se îmbrace şi să iasă la plimbare şi s-o ia naiba de ploaie. Aerul proaspăt al verii şi umezeala puteau să-i facă bine. Nu era exclus să se oprească undeva şi să bea un pahar de bere. Fericire la sticlă. Sau cel puţin echilibru.

Primul telefon îl primise de la Debbie Smith, din Somersworth. Fran era mai mult decât binevenită, îi spusese Debbie, cu efuziune. De fapt, chiar era nevoie de ea. Una dintre cele trei fete care-şi împărţiseră apartamentul se mutase în mai, îşi găsise o slujbă de secretară la o firmă de vânzări en gros. Ea şi Rhoda nu se puteau descurca prea multă vreme cu chiria, în lipsa unei a treia persoane.

— Să ştii că amândouă venim din familii numeroase, adăugase Debbie. Plânsul bebeluşilor nu ne deranjează.

Fran i-a răspuns că ar fi dispusă să se mute înainte de 1 iulie, şi de-abia după ce puse receptorul în furcă simţi lacrimile calde ce i se scurgeau pe obraji. Lacrimi de uşurare. Dacă reuşea să scape de oraşul ăsta, în care crescuse, totul avea să fie în regulă, aşa gândea. Departe de maică-sa, departe chiar şi de taică-su. Copilul şi faptul că era singură urmau să capete, în aceste condiţii, în viaţa ei, proporţia corectă, sănătoasă. Fără îndoială, aveau să rămână un factor extrem de important, dar nu unic. Auzise cândva, într-o fabulă sau într-o poveste, cum un animal, gândac sau broască, când era ameninţat de vreo primejdie, se tot umfla până ajungea de două ori mai mare. Văzându-l astfel, duşmanul se speria şi o lua din loc, cel puţin în teorie. Exact aşa se simţea şi ea acum. Ca un gândac sau o broască, gata să-şi dubleze proporţiile. Şi asta pentru că întreg oraşul, întreg mediul (gestant ar fi fost, poate, un cuvânt chiar mai potrivit) îi erau ostile. Era conştientă că nimeni nu avea să o oblige să poarte o literă stacojie, dar mai ştia că era necesară o ruptură cu Ogunquit, ca să se poată pătrunde pe de-a-ntregul de această convingere. Când mergea pe stradă, simţea cum oamenii... nu, nu se

uitau, ci se pregăteau să se uite la ea. Desigur, era vorba de locuitorii stabili, nu de vilegiaturiştii veniţi să-şi petreacă aici vara. Locuitorii oraşului Ogunquit aveau nevoie în permanenţă de un cal de bătaie – vreun beţivan, un chiulangiu care preferă să trăiască pe spinarea societăţii, Copilul de Familie Bună care a fost prins furând dintr-un magazin de la Portland, sau de pe Plaja Veche de lângă livadă... sau Fata cu Burta la Gură.

Cel de al doilea telefon, cel aşa şi aşa, fusese de la Jess Rider. Suna din Portland şi încercase acasă la ea, mai întâi. Din fericire, îi răspunsese Peter, care îi dăduse numărul de telefon al lui Fran de la Harborside, fără alte comentarii.

Cu toate acestea, Jess îi spusese aproape de la bun început:

— Atmosfera de-acasă nu-i prea grozavă, hm?

— Mda, oarecum, îi răspunsese ea precaut, refuzând să intre în detalii, pentru că astfel s-ar fi văzut părtaşă, alături de el, la o conspiraţie.

— Din cauza mamei tale?

— De ce spui asta?

— Mi se pare că ea face parte din categoria celor gata s-o ia razna. I se poate citi în ochi, Frannie. Iar mesajul este că, dacă-mi împuşti vacile sacre, am să le împuşc şi eu pe ale tale.

Ea nu-i răspunse nimic.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, îi răspunsese ea.

Descrierea lui era, de altfel, destul de potrivită – cel puţin dacă priveai superficial lucrurile —, dar ea încerca încă să treacă de şocul provocat de verbul acela, a jigni. I se părea straniu să audă din partea lui un asemenea cuvânt. Poate descopăr un postulat cu acest prilej, se gândi ea. Când iubitul începe să se întrebe dacă nu te-a jignit, cumva, înseamnă că nu mai este iubitul tău.

— Frannie, oferta mea rămâne în continuare valabilă. Dacă spui da, fac rost de două inele şi sunt la tine chiar în

după-amiaza asta.

Pe bicicletă, îi trecu fetei prin minte, cât pe ce s-o umfle râsul. Chicotitul ei ar fi fost un lucru oribil, inutil, şi acoperi receptorul timp de o secundă, ca să fie sigură că nu-i scapă. În ultimele şase zile plânsese şi râsese mai mult decât în toţi anii din urmă, de când împlinise cincisprezece ani şi începuse să iasă la întâlniri.

— Nu, Jess, îi spusese ea apoi, cu vocea perfect controlată.

— Vorbesc foarte serios! o asigurase el, oarecum vehement, ca şi cum ar fi văzut-o luptându-se cu râsul.

— Ştiu că este aşa. Dar eu nu sunt pregătită să mă mărit. Eu mă cunosc foarte bine, Jess. Nu este vorba despre tine.

— Şi atunci cum rămâne cu copilul?

— Copilul se va naşte.

— Şi vei renunţa la el?

— Încă nu m-am hotărât.

Jess nu mai zise nimic; câteva momente, fata auzi alte voci, venind din alte camere. Aveau propriile lor probleme, din câte presupunea Fran. Lumea e o dramă jucată la matineu. Suntem îndrăgostiţi de propriile noastre vieţi, prin urmare căutăm lumina care să ne călăuzească şi încercăm să desluşim ziua de mâine.

— Mă gândesc la copil, spuse Jess în cele din urmă.

Fran se îndoia de sinceritatea lui, dar era singurul lucru care o putea atinge. Ceea ce se şi întâmplă.

— Jess...

— Deci unde ai de gând să te duci? o întrebă el deodată. Nu poţi să rămâi la Harborside toată vara. Dacă ai nevoie de o gazdă, pot să caut şi eu, la Portland.

— Am unde să stau.

— Unde, dacă mi-este îngăduit să întreb?

— Nu-ţi este îngăduit, îi replică ea, apoi îşi muşcă limba, pentru că-i răspunsese atât de nediplomatic.

— Oh, făcu el, pe un ton ciudat de monoton. După o vreme, continuă precaut: Aş putea să te întreb ceva, fără să

te superi, Frannie? Pentru că aş vrea să ştiu cu adevărat. Nu e o întrebare retorică sau ceva de genul ăsta.

— Poţi să mă întrebi, se arătă ea de acord, cu prudenţă.

În mintea ei însă, se pregăti să nu se arate supărată, ştiind că, atunci când Jess lansa un asemenea preambul, urma de obicei o teribilă mostră de „şovinism" masculin, de care el era perfect inconştient.

— Eu n-am chiar niciun drept în toată povestea asta? întrebă el. Nu-mi revine şi mie partea mea de răspundere şi de decizie?

La început se supără cu adevărat, însă furia i se risipi. Ăsta era Jess, se străduia să-şi protejeze propria imagine faţă de el însuşi, aşa cum procedează toţi deştepţii, ca să poată dormi bine peste noapte. Îl admirase întotdeauna pentru inteligenţa lui, dar într-o situaţie ca asta inteligenţa putea să fie o adevărată pacoste. Oamenii din categoria lui Jess – ca şi Fran, de altfel – fuseseră învăţaţi, de mici, să fie activi şi să se implice. Nu strică, uneori, să suferi o durere profundă, fie şi numai ca să descoperi c-ar fi mai bine să te trânteşti printre ierburile înalte şi să amâni totul pentru altă dată. Efortul lui era plin de bunăvoinţă, însă rămânea un efort şi nimic mai mult. Şi uite că se îndârjea să n-o lase în pace.

— Jesse, pledă ea, niciunul dintre noi nu şi-a dorit copilul. Am fost amândoi de acord să iau pilule, ca să nu se întâmple nimic. Tu n-ai niciun fel de răspundere.

— Dar...

— Nu, Jess, îi spuse ea, pe un ton ferm.

Băiatul oftă.

— Vei lua legătura cu mine după ce te instalezi?

— Cred că da.

— Te gândeşti să-ţi continui şcoala?

— Peste o vreme. N-am să merg la cursurile din semestrul de toamnă.

— Dacă ai nevoie de mine, Frannie, ştii unde mă găseşti. N-am intenţia să mă ascund.

— Ştiu, Jesse.

— Dacă ai nevoie de bani...

— Da.

— Să mă cauţi. Nu vreau să te constrâng, dar... voi dori să te văd.

— Bine, Jess.

— La revedere, Fran.

— La revedere.

După ce închise aparatul, avu senzaţia că vorbele de rămas-bun căzuseră implacabil, punând capăt unei conversaţii care nu se terminase de fapt. Apoi îşi explică de ce. Pentru prima dată, nu-şi spuseseră „te iubesc”. Se întristă şi încercă zadarnic să nu pună la inimă incidentul.

Ultimul telefon îl primise pe la prânz, de la tatăl ei. Alaltăieri prânziseră împreună, iar el îi mărturisise că este îngrijorat din cauza efectului pe care-l puteau avea asupra Carlei întâmplările respective. Cu o seară în urmă, nu venise la culcare; îşi petrecuse toată noaptea în salon, cufundată în studiul vechilor genealogii. Pe la 11.30 se dusese la ea şi-o întrebase când avea de gând să urce. Părul i se revărsa peste umeri şi peste corsajul cămăşii de noapte, iar Peter era convins că avea un aer cam rătăcit şi părea să nu fie în cea mai bună relaţie cu realitatea din jur. Ţinea în poală cartea aceea grea şi nici măcar nu-şi ridicase privirile către el, continuase să o răsfoiască pagină cu pagină. Îi spusese că nu-i este somn. Că mai stă o vreme. Făcuse o răceală, îi mai spusese Peter. Se aflau amândoi într-un separeu din Corner Lunch, mâncând nişte hamburgeri, fără chef. Carlei îi curgea nasul, adăugă Peter. Iar când o întrebase dacă vrea un pahar de lapte fierbinte, nu-i mai răspunsese deloc. A doua zi o găsise dormind în jilţ, cu volumul în poală.

Când se trezise, părea mai în apele ei, îşi revenise, în schimb răceala se agravase. Respinse ideea de a-l chema pe doctorul Edmonton, spunând că nu este decât o răceală la piept. Îşi pusese o compresă, se înfăşurase cu o bucată de

flanel şi curând îl anunţase că simte cum i se desfundă sinusurile. Dar Peter nu se lăsase înşelat, îi povestise el lui Frannie. Deşi refuzase termometrul, era convins că avea temperatura cu câteva grade peste normal.

Astăzi o căutase pe Fran la telefon, imediat după ce începuse cea dintâi furtună. Norii negri şi purpurii se adunaseră pe tăcute deasupra portului şi ploaia începu, la început blând, pentru ca apoi să se dezlănţuie torenţial. Vorbind, ea privea pe fereastră, urmărind trăsnetele înfigându-se în valuri, dincolo de dig, fiecare fulger fiind însoţit de un mic zgomot de paraziţi în receptor, ca un ac de pick-up care se împiedică într-o imperfecţiune a discului.

— Astăzi este la pat, îi spuse Peter. Până la urmă, a consimţit ca Tom Edmonton s-o consulte.

— Şi a venit?

— Tocmai a plecat. După părerea lui, are gripă.

— O, Doamne, zise Frannie, închizând ochii. Pentru o femeie de vârsta ei, nu-i de glumă.

— Nu, nu este. Continuă după o pauză. I-am povestit totul, Frannie. Despre copil, despre cearta dintre tine şi Carla. Tom s-a îngrijit de tine încă de când erai bebeluş şi ştie să păstreze un secret. Eu voiam să aflu dacă există o legătură între discuţie şi boală. Doctorul a zis că nu. Gripa e gripă.

— Gripa e fricǎ, îi răspunse Fran sumbru.

— Cum ai spus?

— Nu are nicio importanţă. Chiar dacă tatăl ei era un om cu vederi neobişnuit de largi, nu se număra totuşi printre fanii formaţiei AC/DC. Povesteşte-mi mai departe.

— Foarte mult nu mai e de povestit, draga mea. Spunea că sunt foarte multe cazuri. O gripă extrem de păcătoasă. Din câte se pare, vine din sud, iar zona New Yorkului este afectată în mod deosebit.

— Bine, bine, dar ca să dormi toată noaptea în salon..., începu ea, cu îndoială.

— Ca să fiu drept, a zis că poziţia verticală a avut un efect binefăcător asupra plămânilor şi bronhiilor ei. Altceva n-a mai adăugat, dar Alberta Edmonton face parte din toate organizaţiile din care face parte şi Carla, aşa că nu mai era nevoie. Amândoi ştim prea bine că o păştea de mult un necaz de felul ăsta, Fran. E preşedintă a Comitetului de Istorie a Oraşului, îşi petrece douăzeci de ore pe săptămână în bibliotecă, este secretara Clubului Femeilor şi a Clubului Amatorilor de Literatură, a condus tot felul de marşuri aici, în oraş, încă dinainte de moartea lui Fred, iar de iarna trecută a mai preluat şi Fundaţia Inima. Iar ca o încununare, s-a străduit să stârnească interesul în jurul unei Societăţi Genealogice a Sudului Statului Maine. Este extenuată, sfârşită. Şi din cauza asta a avut o asemenea reacţie faţă de tine. Edmonton n-a spus decât că era pregătită să culeagă orice germene de boală care se nimerea să treacă pe lângă ea. Mai mult de atât n-a vrut să zică. Frannie, ea încearcă din răsputeri să se lupte cu bătrâneţea. A muncit mai din greu decât mine.

— Tată, este cumva în stare gravă?

— E la pat, bea suc de fructe şi ia pastilele pe care i le-a prescris Tom. Astăzi mi-am luat liber, iar mâine va veni doamna Halliday să-i ţină companie. Preferă să vină doamna Halliday, ca să poată concepe împreună o agendă pentru întrunirea din iulie a Societăţii Istorice. Oftă speriat, iar fulgerul tulbură din nou convorbirea telefonică. Câteodată îmi vine să cred că-şi doreşte să moară în jug.

Fran îl cercetă timid:

— Crezi că s-ar supăra, dacă eu...

— Nu cred că e momentul. Aşteaptă să mai treacă puţin timp, Fran. Îşi va reveni.

Trecuseră patru ore de la convorbire şi acum, în timp ce-şi lega baticul impermeabil, se întreba dacă mama ei îşi va reveni cu adevărat. Poate, dacă ar renunţa acum la copil, nimeni din oraş n-ar prinde de veste. Ceea ce i se părea foarte puţin probabil, totuşi. În oraşele mici, oamenii culeg

din zbor orice urmă de zvon, dând dovadă de o fineţe nemaipomenită. Iar dacă avea de gând să crească ea copilul... de fapt, nu se gândea la posibilitatea asta cu tot dinadinsul, nu? Nu?

Îşi puse haina uşoară, de ploaie, simţind cum începe s-o macine sentimentul de vinovăţie. Mama ei era la capătul puterilor, sigur că da. Fran o văzuse cu ochii ei, de fiecare dată, când se întorcea de la colegiu şi se sărutau pe obraz. Carla avea pungi sub ochi, pielea prea galbenă, iar cărunţeala din părul ei, întotdeauna proaspăt coafat, progresase vizibil, în ciuda şamponatului de câte treizeci de dolari. Şi cu toate astea...

Se purtase abominabil, ca o isterică. Frannie se întreba, totuşi, cum avea să-şi evalueze propria răspundere în cazul în care gripa mamei se va transforma într-o pneumonie sau dacă va suferi cine ştie ce criză. Sau dacă va muri. Doamne, ce gând oribil. Aşa ceva nu se putea întâmpla, o, Dumnezeule, sigur că nu! Medicamentele pe care le înghiţea aveau să-i vindece gripa şi, odată ce Frannie dispărea din raza ei de vizibilitate şi-şi vedea liniştită de incubarea micuţului străin undeva în Somersworth, maică-sa avea să-şi revină de pe urma loviturii pe care-o încasase. Avea să...

Telefonul începu să sune.

Îi aruncă o privire absentă; de afară izbucni lumina unui nou fulger, urmat de un tunet atât de violent şi de apropiat, încât tresări puternic.

Telefonul continua să sune.

Dar ea-şi făcuse cele trei convorbiri ale ei, cine mai putea fi? Debbie nu avea de ce s-o caute încă o dată, şi nici Jess. Poate era careva de la vreo societate de binefacere. Sau un comis-voiajor care încearcă să-i plaseze nişte Saladmaster. Şi totuşi, poate că Jess făcea încă o tentativă, în numele spiritului combativ pe care trebuie să-l aibă orice băiat de la colegiu.

Pregătindu-se să ridice receptorul, era deja convinsă că pe fir era tatăl ei, care avea să-i dea ştiri proaste. Exact ca o plăcintă, îşi zise ea. Răspunderea este o plăcintă. O parte din răspundere şi-o plăteşte prin munca aia de caritate pe care-o face, dar te înşeli dacă-ţi închipui că nu va trebui să-ţi tai şi tu o bucată mare, zemoasă şi amară. Şi s-o înghiţi până la ultima firimitură.

— Alo?

Câteva momente nu auzi nimic; nedumerită, se încruntă, apoi pronunţă încă o dată „alo”.

— Fran? îl auzi atunci pe tatăl ei, apoi un sunet straniu, ca o înghiţitură. Frannie?

Auzind încă o dată zgomotul acela, Fran înţelese, cu groază, că părintele ei se luptă cu lacrimile. Îşi duse una dintre mâini la gât şi strânse nodul baticului impermeabil.

— Tată? Ce este? S-a întâmplat ceva cu mama?

— Frannie, trebuie să vin numaidecât să te iau. Am să... trec pe acolo şi te iau cu mine. Aşa am să fac.

— Mama e bine? strigă ea în telefon. Tunetul se abătu iarăşi cu toată forţa asupra hotelului Harborside, iar Fran se sperie şi începu să plângă. Spune-mi, tată!

— Starea ei s-a agravat, asta-i tot ce ştiu, îi răspunse Peter. Cam la o oră după ce-am vorbit cu tine, i s-a făcut mai rău. Temperatura i-a crescut. A început să aiureze. Am vrut să-l chem pe Tom... iar Rachel mi-a zis că e plecat, că foarte mulţi oameni sunt în stare critică... aşa c-am sunat la Sanford Hospital, de unde mi-au zis că salvările lor sunt amândouă plecate pe teren, dar că o vor trece şi pe Carla pe lista lor. Vorbea de o listă, Frannie, de unde naiba a apărut lista asta, aşa, pe neaşteptate? Îl cunosc pe Jim Warrington, e şofer pe una dintre ambulanţele de la Sanford, când n-au niciun accident pe US 95 stă şi joacă gin rummy cât e ziua de lungă. Ce-i cu lista asta?

Vocea lui se ridicase tot mai mult, ajungând aproape să ţipe.

— Calmează-te, tată. Calmează-te. Calmează-te. Izbucni în lacrimi din nou, iar mâna îi urcă de la nodul baticului, la ochi. Dacă mai este acasă şi acum, ar fi mai bine s-o duci chiar tu la spital.

— Nu... nu, au sosit cam acum un sfert de oră. Doamne Dumnezeule, Frannie, în ambulanţă erau deja şase oameni. Unul dintre ei era Will Ronson, proprietarul băcăniei. Iar Carla... maică-ta... şi-a revenit puţin când au urcat-o în maşină şi a început să repete: „Nu pot să respir, Peter, nu pot să respir, de ce nu pot să respir?” O, Cristoase, termină el cu o voce pe cale să se frângă, ca un copil, o voce care-o înspăimântă.

— Poţi să conduci, tată? Poţi să conduci până aici?

— Da. Sigur că da, răspunse el, părând să se adune.

— Te-aştept în faţa intrării.

Puse receptorul în furcă şi coborî iute pe scări, cu genunchii tremurând. Ajungând afară, constată că, deşi mai ploua, norii care provocaseră această ultimă furtună se răspândeau, iar soarele sfârşitului de după-amiază începea să se strecoare printre ei. Din reflex, căută curcubeul şi-l descoperi departe, deasupra apelor, ca o semilună ceţoasă şi mistică. Sentimentul de vinovăţie o chinuia şi o neliniştea, ca un trup acoperit cu blană şi cuibărit în pântecele ei, acolo unde mai exista şi acel altceva; începu să plângă iarăşi.

Mănâncă-ţi plăcinta, îşi zise ea, în timp ce-şi aştepta tatăl. Are un gust îngrozitor, aşa că trebuie s-o mănânci. Poţi să te serveşti şi a doua, ba chiar şi a treia oară. Mănâncă-ţi plăcinta, Frannie, mănânc-o până la ultima înghiţitură.

CAPITOLUL 21

Stu Redman era speriat.

Privea pe fereastra zăbrelită a noii lui camere din Stovington, Vermont, de unde se vedea în depărtarea văii un mic oraş, steagurile ca de jucărie ale staţiei de benzină, un soi de moară, o stradă principală, râul şi, dincolo de răscrucea autostrăzii, coloana vertebrală din granit a zonei apusene din New England – Green Mountains.

Era speriat pentru că încăperea semăna mai degrabă cu o celulă de închisoare decât cu o rezervă de spital. Era speriat pentru că Denninger dispăruse. Nu-l mai văzuse pe Denninger de când se pusese în mişcare tot circul ăsta ambulant de la Atlanta şi venise încoace. Şi Deitz dispăruse. Stu se gândea că Denninger şi Deitz s-or fi îmbolnăvit şi ei, poate chiar muriseră.

Careva făcuse o greşeală. Fie asta, fie boala pe care o adusese Charles D. Campion la Arnette era cu mult mai molipsitoare decât se putea bănui. În orice caz, integritatea Centrului de Epidemii de la Atlanta fusese violată şi, după părerea lui Stu, toţi cei care lucraseră acolo aveau acum ocazia să facă puţin studiu direct asupra virusului pe care-l denumeau A-Prime, sau super-gripă.

Se efectuau şi aici analize asupra lui, însă nu sistematic. Programul strict fusese înlocuit de un stil cumva şleampăt. După ce mâzgăleau rezultatele pe o foaie de hârtie, bănuia el, cineva-şi arunca o privire de mântuială asupra datelor, clătina din cap şi o arunca la crematoriu.

Dar nu asta era cel mai grav. Armele i se păreau chestia cea mai rea. Asistentele care intrau ca să recolteze sânge, salivă sau urină erau acum însoţite de un soldat în costum alb, iar militarul purta o armă într-o pungă de plastic. Punga era prinsă la încheietura dreaptă a soldatului, peste mănuşă. Pistolul era modelul armatei, calibru 45, iar Stu n-avea nici cea mai mică îndoială că, dac-ar fi încercat vreuna

dintre şmecheriile pe care le îndrăznise cu Deitz, 45-ul ar fi scuipat imediat foc şi pară, punguţa s-ar fi transformat în zdrenţe fumegânde, iar Stu Redman ar fi intrat în istorie...

O asemenea demonstraţie de forţă era dovada faptului că, în momentul de faţă, nu le mai era util. Că se afla în detenţie, era rău. A se vedea în detenţie şi considerat o cantitate neglijabilă, pe deasupra... asta era extrem de rău.

Urmărea în fiecare seară, cu foarte mare atenţie, ştirile de la ora 6. Tipilor care încercaseră să dea o lovitură de stat în India li se atribuise calificativul de „agitatori din afară” şi fuseseră împuşcaţi. Poliţia se mai afla încă în urmărirea persoanei sau persoanelor care puseseră ieri o bombă în centrala electrică de la Laramie, Wyoming. Curtea Supremă hotărâse prin vot, cu şase voturi pentru şi trei împotrivă, că homosexualii declaraţi nu pot fi concediaţi din posturile de funcţionari publici pe care le ocupă. Şi, pentru prima dată, începură să-şi facă loc şi chestii ceva mai ciudate.

Oficialităţile Comisiei pentru Energie Atomică din Miller County, Arkansas, dezminţiseră că ar exista primejdia unei topiri a reactorului. Centrala atomică din orăşelul Fouke, situată cam la cincizeci de kilometri de graniţa cu Texasul, suferise o defecţiune minoră la circuitul electric de comandă a sistemului de răcire a generatorului, fără să existe vreun motiv de alarmă. Unităţile armatei au fost trimise în zona respectivă, exclusiv din raţiuni de precauţie. Stu se întrebă cam ce măsuri de precauţie ar fi putut să ia armata, în cazul în care reactorul din Fouke o lua cu adevărat razna. Îi trecu prin minte că armata se afla în partea de sud-vest a Arkansasului din cu totul alte motive. Fouke nu era prea departe de Arnette.

O altă ştire conţinea informaţia că pe Coasta de Est părea să se fi declanşat o epidemie de gripă, aflată acum în faza de început, o gripă rusească, cei mai expuşi fiind în special cei foarte bătrâni sau foarte tineri. Urmă un interviu cu un medic obosit, din New York City, în holul de la Mercy Hospital din Brooklyn. Acesta spuse că respectiva formă a

virusului Rusia-A se arăta deosebit de tenace şi-i îndemnă pe telespectatori să folosească medicamentele preventive cunoscute. Deodată, începu să vorbească despre cu totul altceva, dar tăiaseră sunetul şi nu i se mai vedeau decât buzele în mişcare. Imaginea reveni la comentatorul din studio, care spunea: „Au fost raportate câteva decese în New York, de la izbucnirea acestei ultime epidemii de gripă, dar în multe dintre cazurile fatale acţiunea bolii a fost completată şi de alte elemente, cum ar fi poluarea urbană şi poate chiar SIDA. Oficialităţile medicale guvernamentale doresc să sublinieze faptul că este vorba de o varietate a gripei Rusia-A şi nu de gripa Swine, considerată mai periculoasă. În orice caz, sfaturile vechi se dovedesc întotdeauna şi cele mai bune, iar doctorul ne spune: staţi la pat, odihniţi-vă cât mai mult, beţi multe lichide şi luaţi aspirină împotriva febrei.”

Spicherul arboră un zâmbet liniştitor... iar din spatele camerelor se auzi strănutul cuiva.

Soarele coborâse la linia orizontului, colorând cerul într-un auriu ce avea să se transforme curând în roşu, apoi în oranj palid. Noaptea era cel mai rău. Îl aduseseră, cu avionul, într-o zonă a ţării ce nu-i era cunoscută, iar noaptea, nu putea explica de ce, se simţea şi mai înstrăinat. La acest început de vară, cantitatea de verdeaţă pe care reuşea s-o vadă de la fereastra lui i se părea anormală, excesiv şi neliniştitor de abundentă. Nu avea prieteni; din câte-şi putea da seama, toţi cei care se aflaseră împreună cu el în avionul care-i transportase de la Braintree la Atlanta muriseră între timp. Acum era înconjurat de un soi de automate, care-i luau sânge sub ameninţarea armei. Se temea pentru viaţa lui, deşi încă se simţea perfect, şi începuse să creadă că nu se va molipsi şi el de Boală, indiferent de ce natură era Ea.

Adâncit în gânduri, Stu se întreba dacă n-ar merita totuşi să încerce o evadare.

CAPITOLUL 22

Când Creighton intră în biroul lui Starkey, în ziua de 24 iunie, îl găsi pe acesta privind monitoarele, cu mâinile la spate. Văzu inelul absolvenţilor de la West Point strălucind pe mâna dreaptă a bătrânului şi se simţi cuprins de un val de milă. Starkey lua pastile de zece zile încheiate, pentru ca să poată rezista, iar acum era foarte aproape de inevitabila prăbuşire. Iar dacă bănuiala lui Creighton în legătură cu telefonul se dovedea corectă, şocul se şi petrecuse.

— Len, zise Starkey, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere. Îţi mulţumesc c-ai trecut pe-aici.

— De nada, îi răspunse Creighton zâmbind discret.

— Ştii cine era la telefon.

— Prin urmare, era chiar el în persoană?

— Da, însuşi preşedintele. Am fost înlocuit din funcţie. Vătaful ăsta murdar m-a eliberat din funcţie, Len. Sigur că mă aşteptam să se întâmple. Cu toate acestea, mă doare. Mă doare foarte rău. Mă doare din cauză că vine din partea rahatului ăluia cu ochi, care nu ştie decât să rânjească şi să strângă mâini în campaniile electorale.

Len Creighton făcu un semn de încuviinţare.

— Asta este, spuse Starkey, trecându-şi o mână peste faţă. Gestul a fost comis. Şi este irevocabil. Acum tu eşti la comandă. Vrea să te duci la Washington, cât mai repede cu putinţă. Are să te pună să stai smirnă înaintea lui şi are să-ţi tragă la fund până te umple de sânge, dar tu să nu crâcneşti, îi dai cu „da, domnule” şi înghiţi totul. Am salvat tot ce s-a putut. Am salvat destul. Sunt convins.

— Dacă-i aşa, ţara asta ar trebui să-ţi cadă în genunchi.

— Pârghia mi-a fript mâna, dar eu... am ţinut-o cât am putut, Len. Am ţinut-o. Chiar dacă nu ridica vocea, în cuvintele lui se ghicea o forţă teribilă; apoi privirile lui se întoarseră din nou spre monitor şi, pentru un moment,

buzele îi fură mişcate de un spasm, ca de infirm. Fără tine n-aş fi reuşit.

— Păi... nu ne cunoaştem chiar de ieri-alaltăieri, Billy, nu?

— Ai perfectă dreptate, soldat. Şi acum, ascultă-mă. Există o prioritate absolută. Trebuie neapărat sa te vezi cu Jack Cleveland, cu prima ocazie. El îi cunoaşte pe oamenii noştri din spatele ambelor cortine, cea de fier şi cea de bambus. Ştie cum să intre în legătură cu ei şi-şi va îndeplini misiunea fără greşeală. Va şti şi că totul trebuie făcut în mare grabă.

— Nu înţeleg, Billy.

— Trebuie să pornim de la presupunerile cele mai sumbre, spuse Starkey, iar pe figura lui se lăţi un zâmbet ciudat. Îşi ridică buza de sus şi şi-o încreţi, încât semăna cu botul unui câine păzind o fermă. Arătă cu degetul foile subţiri, de culoare galbenă, împrăştiate pe masă. A scăpat de sub control. Molima a izbucnit în Oregon, Nebraska, Louisiana, Florida. Au apărut cazuri şi în Mexic şi Chile. Odată cu Atlanta, i-am pierdut şi pe cei trei oameni cel mai bine pregătiţi să rezolve o asemenea chestiune. Iar cu domnul Stuart „Prince” Redman nu ajungem nicăieri. Ştiai că au mers până acolo încât i-au injectat virusul Blue? El şi-a închipuit că-i dau un sedativ. A reuşit să omoare virusul, dar nimeni n-are habar cum. Dacă am avea la dispoziţie şase săptămâni, poate că am izbuti. Dar nu avem. Povestea cu gripa e cea mai bună, dar este absolut necesar – absolut – ca partea opusă să nu-şi dea seama că este vorba de o situaţie artificială creată în America. Pentru că s-ar putea să le vină idei. Cleveland dispune, continuă el, de opt până la douăzeci de bărbaţi şi femei în U.R.S.S. şi între cinci şi zece în fiecare dintre statele europene satelite. Nici măcar eu nu ştiu exact câţi are în China Roşie. Gura lui Starkey tremură iarăşi. Când îl vezi pe Cleveland, în după-amiaza asta, nu-i nevoie să-i spui decât atât, Roma cade. Nu uiţi?

— Nu, zise Len. Fapt curios, simţea că i se răciseră buzele. Dar îţi închipui c-o vor face cu adevărat? Bărbaţii şi

femeile despre care-mi vorbeşti?

— Oamenii noştri au primit fiolele acum o săptămână. Din câte li s-a spus, conţin particule radioactive, spre a servi drept reper sateliţilor noştri Sky-Cruise. Mai mult de atât nici nu e nevoie să ştie, nu-i aşa, Len?

— Da, Billy.

— Iar dacă lucrurile evoluează din rău spre... mai rău, nimeni nu va mai şti cu exactitate. Project Blue n-a fost infiltrat niciodată, suntem siguri de asta. Un nou virus, o mutaţie... chiar dacă omologii noştri din cealaltă tabără vor suspecta ceva, nu vor mai avea suficient timp. Mi se pare drept ca să-şi încaseze fiecare porţia, Len.

— Da.

Starkey se uită din nou în direcţia monitoarelor.

— Acum nişte ani, fiică-mea mi-a dăruit un volum de poezii. Scrise de un om pe care îl cheamă Yeets. Zicea că toţi militarii ar trebui să citească Yeets. Cred că era o glumă, după mintea ei. Len, tu ai auzit de Yeets?

— Mi se pare că da, îi răspunse Creighton, contemplând şi apoi respingând ideea de a-i zice lui Starkey că numele poetului se pronunţa ca şi cum ar fi fost scris Yates.

— Am citit-o până la ultimul vers, zise Starkey, contemplând tăcerea eternă din cafeteria. Mai ales pentru că ea nu credea că o voi face. E o greşeală să devii mult prea previzibil. N-am priceput mare lucru din carte – sunt de părere că omul era cam nebun – dar am citit-o. Poezie ciudată. Nu rima decât uneori. Dar există acolo un poem pe care n-am reuşit să mi-l mai scot din minte. E ca şi cum omul ăsta s-ar fi apucat să descrie exact lucrurile cărora eu mi-am dedicat viaţa, disperarea şi nobleţea lor blestemate. Spunea că lucrurile se destramă. Centrul nu mai poate să le ţină laolaltă. După părerea mea, voia să spună că lucrurile se destramă, ca nişte scame, Len. Asta cred cu că voia să spună. Yeets ştia că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile încep să se destrame pe la margini, fir-ar al naibii să fie, chiar dacă altceva nu avea în cap.

— Da, domnule, îi răspunse Creighton încet.

— Finalul ei mi-a dat fiori de prima oară când am citit-o, dar şi acum mi se întâmplă la fel. Fragmentul acela îl ştiu pe dinafară. *„What rough beast, its hour come round at last, slouches towards Bethlehem to be born?”*

Creighton rămase tăcut. Nu avea nimic de zis.

— Bestia este pe drum, spuse Starkey, întorcându-se cu spatele. Plângea şi zâmbea, în acelaşi timp. E pe drum şi se va dovedi cu mult mai violentă decât şi-a putut imagina vreodată Yeets. Lucrurile se destramă. Treaba noastră este să menţinem cât mai multe poziţii posibile pentru cât mai mult timp.

— Da, domnule, îi răspunse Creighton şi, pentru prima oară, simţi înţepătura lacrimilor ce i se adunau în ochi. Da, Billy.

Starkey îi întinse mâna, pe care Creighton o prinse între mâinile sale. Mâna lui Starkey era bătrână şi rece, ca pielea ce-o leapădă şarpele şi în care şi-a găsit moartea un animal mărunt din prerie, lăsându-şi scheletul fragil înfăşurat în tegumentul reptilei. Lacrimile se revărsară în adâncitura cearcănelor de sub ochii lui Starkey, apoi se scurseră pe obrajii lui bărbieriţi cu grijă.

— Trebuie să mă ocup de anumite lucruri, spuse Starkey.

— Da, domnule.

Starkey îşi scoase inelul de la West Point de pe inelarul mâinii drepte şi verigheta de pe cel al stângii.

— Pentru Cindy, zise el. Pentru fiica mea. Am să te rog să i le dai tu, Len.

— I le voi da.

Starkey se apropie de uşă.

— Billy? îl strigă Len Creighton.

Starkey se răsuci.

Creighton se afla într-o perfectă poziţie de drepţi, iar lacrimile îi brăzdau obrajii. Salută.

Starkey îi răspunse la salut, apoi ieşi pe uşă.

Liftul bâzâia eficient, străbătând etaj după etaj. O alarmă începu să sune – jalnic, ca şi cum ar fi ştiut, într-un fel sau altul, că atrăgea atenţia asupra unei situaţii care se transformase de mult într-o cauză pierdută – atunci când se folosi de cheia lui specială ca să deschidă uşa de la ultimul etaj, care permitea accesul către parcul de maşini. Starkey şi-l imagina pe Len Creighton urmărindu-l pe o succesiune de monitoare, cum îşi alege un jeep cu care străbate zona deşertică a vastului teren de experimentare, trecând apoi printr-o poartă pe care scria ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE. ACCESUL PERMIS DOAR CELOR CU PERMIS SPECIAL. Punctele de trecere îi aduceau aminte de cuştile de pe şosele, unde se percep taxele pentru autostradă. Ele mai erau încă prevăzute cu gărzi, dar soldaţii din spatele sticlei gălbui erau morţi şi se mumificau rapid, în căldura uscată a deşertului. Cabinele erau blindate împotriva gloanţelor, în schimb nu fuseseră protejate împotriva viruşilor. Ochii lor sticloşi şi înfundaţi în orbite se holbau la Starkey, în timp ce acesta trecea pe lângă ei în autoturismul de teren, singurul obiect mişcător de-a lungul păienjenişului de drumuri negre dintre barăcile Quonset şi clădirile scunde, construite din plăci cenuşii de ciment.

Se opri înaintea unui bloc de mică înălţime, pe a cărui uşă se putea citi ACCESUL PERMIS EXCLUSIV CELOR CU PERMIS A-1-A. Se folosi de o cheie pentru a intra şi de o alta pentru a chema liftul. Un gardian, cât se poate de mort şi de ţeapăn, îl măsură de dincolo de punctul de siguranţă, protejat de sticlă groasă, de la stânga uşilor elevatorului. Când sosi liftul, Starkey urcă repede. I se părea că-i urmărit de privirile grele ale gardianului mort, care ţâşneau din cele două pietre de culoarea colbului ce-i ţineau loc de ochi.

Liftul coborî atât de repede, încât simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Oprirea fu semnalată de sunetul delicat al unui clopoţel. Uşile glisante se dădură la o parte, iar duhoarea dulceagă a materiei în descompunere îl izbi ca o palmă blândă. Nu era o adevărată plesnitură, fiindcă

epuratoarele de aer mai funcţionau încă, dar nici filtrele lor nu puteau înlătura mirosul cu totul. Atunci când moare un om, vrea să fie sigur că nu treci asta cu vederea, se gândi Starkey.

În faţa elevatorului zăceau aproape o duzină de trupuri. Starkey se strecură cu grijă printre ele, ferindu-se să calce pe vreo mână în plină putrefacţie, moale precum ceara, sau să se împiedice de vreun picior întins. Asta i-ar fi putut smulge un strigăt, ultimul lucru care-ar fi vrut să i se întâmple. Nu strigi într-un cavou, pentru că ecoul te-ar putea împinge la nebunie, iar el se afla acum într-un cavou. Chiar dacă arăta ca un proiect de cercetare ştiinţifică bine finanţat, în realitate nu era decât un cavou.

Uşile se închiseră lin în spatele lui, apoi liftul porni uşor în sus. N-avea să mai coboare decât în cazul în care altcineva se folosea de o cheie, Starkey cunoştea acest lucru: din momentul în care integritatea instalaţiei fusese afectată, computerele comutaseră toate lifturile pe programul general de blocare. De ce zăceau aici bietele făpturi, bărbaţi şi femei? Evident, speraseră ca aparatele de calcul să rateze trecerea la programele pentru situaţiile speciale. De ce nu? Ba chiar exista o anume logică în gândirea lor. În afară de asta, nimic nu funcţionase cum se cuvine.

Starkey porni pe coridorul ce ducea spre cafeteria, cu paşi ce răsunau a gol. De deasupra, lămpile fluorescente, montate în dispozitivele lor ca nişte tăviţe de gheaţă întoarse invers, aruncau o lumină dură, care nu făcea umbre. Alte trupuri. Un bărbat şi o femeie, dezbrăcaţi şi cu găuri de glonţ în cap. Au făcut amor, ghici Starkey, pe urmă el a împuşcat-o pe ea, apoi s-a sinucis. Dragoste printre viruşi. Ţinea încă strâns pistolul, o armă calibru 45 din dotarea armatei. Podeaua acoperită cu dale era pătată cu sânge şi cu o substanţă cenuşie, amintind de o fiertură de ovăz. Simţi un impuls teribil, din fericire trecător, să se

aplece şi să atingă sânii femeii moarte, ca să vadă dacă erau tari sau moi.

Ceva mai departe, un bărbat rămăsese cu spatele rezemat de o uşă închisă, având la gât o placă atârnată cu şiretul de la pantof. Bărbia proptită în piept te împiedica să citeşti textul. Starkey îşi vârî degetele pe sub bărbia omului şi-i împinse capul spre spate. În aceeaşi clipă, globii oculari i se rostogoliră în ţeastă, cu un uşor zgomot cărnos. Cuvintele de pe plăcuţă fuseseră scrise cu un Magic Marker roşu. Textul spunea: ACUM PUTEŢI FI SIGURI CĂ FUNCŢIONEAZĂ. EXISTĂ ÎNTREBĂRI?

Starkey dădu drumul bărbiei. Capul omului rămase ţeapăn, ridicat într-un unghi ciudat, holbându-se, fascinat parcă, spre înălţime, cu orbitele lui întunecate. Starkey se trase un pas înapoi. Îl podidise din nou plânsul. Plângea fiindcă nu avea nicio întrebare de pus.

Uşile cafeteriei fuseseră proptite să rămână deschise. În faţa lor se găsea o tablă mare din plută pentru mica publicitate. Pe 20 iunie ar fi urmat să se desfăşoare un meci din liga de fotbal, constată Starkey. Grim Gutterballers împotriva lui First Strikers, în cadrul campionatului bazei. Apoi, Anna Floss dorea să călătorească spre Denver sau Boulder pe 9 iulie. Era dispusă să împartă cheltuielile şi perioadele de stat la volan. Richard Betts voia să dăruiască nişte pui de căţel, pe jumătate collie, pe jumătate St. Bernard, foarte prietenoşi. Doritorii puteau participa la serviciul divin neconfesional organizat săptămânal în cafeteria.

Starkey parcurse atent toate anunţurile, apoi intră.

Mirosul de aici era încă şi mai greu – pentru că la acela al corpurilor în putrefacţie se adăuga duhoarea mâncării stricate. Starkey privi în jur posomorât şi îngrozit.

S-ar fi zis că unii dintre ei îl privesc.

— Oameni..., începu Starkey, apoi vocea i se sugrumă.

Uitase imediat ce-ar fi vrut să le spună.

Merse încet către locul unde Frank D. Bruce zăcea cu faţa în supă. Îl contemplă vreme îndelungată. Apoi îl apucă de păr şi-l trase în sus. Bolul se lipise de obraji, din cauza lichidului închegat de cine ştie când, iar Starkey, cutremurat, izbi obiectul, reuşind în cele din urmă să-l desprindă. Bolul se lovi de podea, oprindu-se cu fundul în sus. Cea mai mare parte a supei rămăsese lipită de faţa lui Frank D. Bruce, ca o marmeladă mucegăită. Starkey îşi scoase batista şi se strădui să-l şteargă cât mai bine. Constată că ochii lui Frank D. Bruce erau înecaţi în lichidul întărit şi se feri să-i şteargă pleoapele. Se temea că şi ochii lui Frank D. Bruce aveau să se rostogolească în interiorul craniului, ca la cel cu inscripţia de gât. Dar şi mai tare se temea că or să i se ridice pleoapele, ca un transperant. Expresia pe care ar fi putut s-o citească în privirile lui Frank D. Bruce îl îngrozea de-a dreptul.

— Soldat Bruce, i se adresă Starkey încet, pe loc repaus.

Batista întinsă cu grijă peste faţa lui Frank D. Bruce se lipi perfect. Starkey se întoarse şi ieşi din cafeteria păşind cu paşi mari, egali, ca şi cum s-ar fi aflat pe un platou de instrucţie.

La jumătatea culoarului dădu iarăşi peste bărbatul cu inscripţia atârnată de gât. Starkey se aşează lângă el, desfăcu tocul pistolului şi-şi vârî ţeava armei în gură.

Împuşcătura se auzi înăbuşit, fără urmă de dramatism. Niciunul dintre cadavre nu păru să acorde nici cea mai mică atenţie evenimentului. Epuratoarele atmosferice înlăturară de îndată micul nor de fum. Liniştea se aşternu în măruntaiele bazei Project Blue. În cafeteria, batista se dezlipi de obrajii soldatului Frank D. Bruce şi aterizâ lin pe podea. Lui Frank D. Bruce nu păru să-i pese, în schimb Len Creighton se surprinse privind din ce în ce mai des către monitorul în care apărea Bruce, întrebându-se de ce naiba nu-i ştersese Billy omului supa din sprâncene, dacă tot se apucase de treabă. Curând, foarte curând, avea să fie nevoit să dea ochi cu preşedintele Statelor Unite, dar supa

închegată în sprâncenele lui Frank D. Bruce îl preocupa mai mult. Cu mult mai mult.

CAPITOLUL 23

Randall Flagg, Omul Întunecat, mergea către sud, de-a lungul şoselei US 51, ascultând zgomotele apropiate ale nopţii ce veneau din ambele părţi ale acestui drum îngust care avea să-l poarte, mai devreme sau mai târziu, în afara statului Idaho, în Nevada. Iar din Nevada se putea duce oriunde. De la New Orleans până la Nogales, de la Portland, Oregon, până la Portland, Maine, era ţara lui, pe care nimeni n-o cunoştea şi n-o iubea mai mult decât el. Ştia încotro duc drumurile şi le străbătea noaptea. Acum, cu doar o oră înaintea zorilor, se afla undeva între Grasmere şi Riddle, la vest de Twin Falls şi la nord, încă, de Duck Valley Reservation, care se întindea peste două state. Şi să nu zici că este nemaipomenit?

Păşea rapid, lovind ritmic suprafaţa asfaltată a drumului cu tocurile tocite ale cizmelor, iar dacă la orizont se iveau farurile unei maşini, se făcea imediat nevăzut, trecând dincolo de şanţ şi coborând panta lină prin iarba înaltă, unde-şi făceau culcuş gândacii nocturni... apoi maşina trecea prin dreptul lui, şi poate că şoferul avea o uşoară senzaţie de frig, ca şi cum ar fi străbătut un gol de aer, soţia şi copiii se frământau în somn, de parcă toţi ar fi fost simultan atinşi de aripa aceluiaşi vis urât.

Mergea spre sud, tot mai la sud, pe US 51, iar tocurile tocite ale cizmelor lui cu vârf ascuţit, de cowboy, băteau ritmic pavajul; un bărbat înalt, fără vârstă, într-o pereche de jeanşi decoloraţi cu ţinte, şi o jachetă din doc. Buzunarele îi erau înţesate cu cele mai diverse şi contradictorii categorii de literatură – broşuri pentru toate gusturile, discursuri pentru toate minţile. Când omul acesta îţi punea în mână un volumaş, îl luai, indiferent de subiect: primejdiile pe care le presupun centralele atomoelectrice, rolul jucat de International Jewish Cartel în răsturnarea guvernelor prietene, filiera de trafic cu cocaină organizată

de CIA împreună cu gruparea Contras, sindicatele muncitorilor din ferme, Martorii lui Iehova (Dacă Poţi Răspunde Afirmativ La Aceste Zece Întrebări, Înseamnă Că Eşti MÂNTUIT!), Negrii luptă pentru Egalitate Militantă, Codul Klanului. Le avea pe toate şi încă vreo câteva pe deasupra. Avea câte o insignă pe fiecare piept al jachetei. În dreapta, o faţă rânjind larg, pe fond galben. În stânga, un porc purtând o şapcă de poliţist. Dedesubt se vedeau câteva litere roşii, desenate astfel încât să simuleze că ar fi fost scrise cu sânge, care s-a scurs: CE MAI FACI, PORCIA TA?

Îşi vedea de drum, fără pauze şi fără să încetinească ritmul, menţinut într-o stare de vioiciune indusă de noapte. Posibilităţile nesfârşite ale nopţii împrumutau ochilor lui o undă de delir. În spate purta un rucsac de Cercetaş, vechi şi hărtănit. Pe figura lui se citea o veselie posomorâtă, care te-ar fi putut duce cu gândul că exista şi la el în inimă – şi n-ai fi greşit. Era figura tipică a unui om odios de fericit, o faţă care radia o căldură oribil de plăcută, o faţă de felul celor care fac să se sfărâme paharele în mâinile obosite ale chelneriţelor care servesc prin bufete pentru şoferi de camion, care-i împing pe puşti să intre cu tricicletele în gardurile de scândură, ca apoi să se ducă urlând la mămicile lor, cu aşchii ascuţite de lemn ieşindu-le din genunchi, ca nişte ţepuşe. Avea o faţă care garantat putea transforma o ceartă obişnuită de bar, stârnită în jurul numelui celui mai grozav atacant de baseball, într-o încăierare sângeroasă.

Se tot ducea către sud, iar acum se afla undeva pe US 51, între Grasmere şi Riddle, ceva mai aproape de Nevada. Curând avea să facă un popas şi va dormi toată ziua, sculându-se abia spre seară. Obişnuia să citească, în timp ce-şi fierbea cina deasupra unui foc de tabără mic şi care nu scotea fum, fără să conteze prea mult pe ce anume îi cădeau ochii: câteva cuvinte din cine ştie ce roman porno ieftin, boţit şi rămas fără coperte, sau poate *Mein Kampf*, sau vreo carte umoristică de-a lui R. Crumb, sau pe unul

dintre ziarele acelea cu o poziţie ultrareacţionară, scoase de America Firsters sau de Sons of the Patriots. Când era vorba de cuvântul scris, Flagg nu stătea niciodată să aleagă.

După cină o pornea iarăşi spre sud, de-a lungul excelentei autostrăzi cu două benzi, care străbate sălbăticia asta uitată de Dumnezeu, scrutând, mirosind şi ascultând, pe măsură ce clima devenea tot mai uscată, vegetaţia tot mai măruntă, numai tufişuri de salvie şi ciulini, iar din pământ creşteau munţii, ca nişte spinări de dinozauri. Până mâine în zori, sau cel mai târziu peste încă o zi, avea să intre în Nevada, unde-i vor ieşi în cale mai întâi Owyhee şi apoi Mountain City, iar în Mountain City exista un tip, Christopher Bradenton, care se va îngriji să-i pună la dispoziţie o maşină pentru care nu avea să-l agaţe nimeni şi nişte acte în regulă, şi atunci ţara aceasta va deveni pentru el cu adevărat locul tuturor posibilităţilor, un organism statal dispunând de o vastă reţea de drumuri, răspândite ca nişte capilare miraculoase prin epidermă, gata să-l poarte pe el, grăunte întunecat dintr-o materie încă necunoscută, pretutindeni în acest organism, insinuându-se în inimă, în ficat, în ochi sau în creier. Un minuscul cheag de sânge căutându-şi un locşor cald, o aşchie de os în căutarea unui organ moale, în care să se înfigă, o celulă singuratică, lovită de streche, în căutarea alteia – ca să se aşeze împreună frumos, la casa lor, şi să crească o splendoare de tumoare malignă.

Boncăia mai departe, cu braţele bălăbănindu-i-se pe lângă trup. Era cunoscut, foarte bine cunoscut de-a lungul tuturor căilor tainice bătute de cei care se ascund, de săraci şi de nebuni, de revoluţionari de profesie şi de cei care au fost atât de bine învăţaţi să urască încât ura li se vede pe faţă, ca buza-de-iepure, şi nu sunt doriţi de nimeni, cu excepţia celor de aceeaşi teapă cu ei, care-i primesc bucuroşi în camere ieftine, ai căror pereţi sunt acoperiţi de sloganuri şi afişe, în beciuri, unde ţevi tăiate cu ferăstrăul

sunt prinse în menghine căptuşite cu material moale, ca să fie umplute cu explozibile dintre cele mai periculoase, în cămăruţe ascunse, unde se făuresc planuri nebuneşti: cum să fie asasinat un membru al cabinetului, cum să fie răpit copilul unui demnitar aflat în vizită, sau cum să te năpusteşti în mijlocul unei întruniri a Consiliului director de la Standard Oil cu grenade şi cu pistoale automate, ucigând în numele poporului. Era bine cunoscut în aceste medii şi chiar şi cei mai nebuni locuitori ai lor nu-i suportau rânjetul şi figura întunecată. Când îşi lua o femeie în pat, chiar pentru o întâlnire la fel de puţin semnificativă ca o gustare luată pe fugă, din frigider, aceasta îl accepta cu un soi de încordare a trupului şi întorcându-şi privirile într-altă parte. De parc-ar fi fost un berbec cu ochi aurii sau un câine negru – iar la sfârşit, rămâneau *înfrigurate*, atât de *înfrigurate*, încât părea de necrezut că se vor mai încălzi vreodată. Când îşi făcea apariţia la o întrunire, flecăreala isterică – bârfa, acuzaţiile reciproce, învinuirile, retorica ideologică – înceta pe loc. Se lăsa o tăcere mormântală, toţi se apropiau de el, pentru ca apoi să se îndepărteze, de parcă l-ar fi văzut strângând la piept o maşinărie de distrugere, veche şi teribilă, ceva de o mie de ori mai periculos decât explozibilii plastici confecţionaţi în laboratoarele clandestine ale studenţilor la chimie renegaţi, sau decât armele de pe piaţa neagră, obţinute de la vreun sergent de intendenţă lacom, din armată. Ai fi zis că era o maşinărie ruginită, năclăită de sânge, care zăcuse secole întregi în vaselină de urlete, dar care fusese amorsată din nou şi adusă la întrunirea lor ca un dar infernal, un tort de aniversare cu lumânări din nitroglicerină. Când conversaţia se relansa, maşinăria devenea raţională şi supusă – raţională şi supusă, dar în mâna unor nebuni —, şi până la urmă se ajungea la un acord.

Merse mai departe, balansându-se pe picioarele ce se simţeau nemaipomenit în cizme. Picioarele şi cizmele se aflau într-o veche relaţie amoroasă. Christopher Bradenton

din Mountain City îl cunoştea sub numele de Richard Fry. Bradenton era călăuza unuia dintre sistemele subterane în care se refugiau fugarii. O jumătate de duzină de organizaţii diferite, de la Weathermen şi până la Guevara Brigade aveau grijă ca Bradenton să nu ducă lipsă de bani. El era poet şi, din când în când, ţinea ore la universităţile libere, sau călătorea în statele din vest, Utah, Nevada şi Arizona, vorbind în cadrul orelor de engleză de liceu, uimindu-i (sau cel puţin aşa spera el) pe băieţii şi fetele din clasa de mijloc cu ştirea că poezia se mai afla în viaţă – în stare narcoleptică, de la sine înţeles, posedând încă o anume vitalitate hidoasă. Bradenton se apropia de şaizeci de ani, dar fusese dat afară dintr-un colegiu californian acum mai bine de douăzeci de ani, din cauză că se împrietenise prea tare cu membrii asociaţiei Studenţii pentru o Societate Democratică. Fusese arestat în timpul marilor demonstraţii din Chicago, în 1968, îşi crease legături cu o mulţime de grupuri radicale, îmbrăţişând mai întâi ideile nebune ale grupurilor respective, pentru ca apoi să fie el însuşi înghiţit cu totul de ele.

Omul Întunecat mergea zâmbind. Bradenton nu era decât capătul unui canal, din care existau mii şi mii – canalele pe care se deplasau nebunii, ducând cu ei cărţi şi bombe. Canalele erau legate între ele şi, chiar dacă indicatoarele erau mascate, iniţiaţii le puteau desluşi mesajul. În New York era cunoscut drept Robert Franq, iar pretenţia lui că ar fi negru nu fusese niciodată pusă la îndoială, deşi pielea lui avea o nuanţă mult prea deschisă. Împreună cu un veteran negru din Vietnam – negrul adunase în el atâta ură, încât compensa cu vârf şi îndesat lipsa piciorului stâng – le făcuse de petrecanie la şase poliţai din New York şi New Jersey. În Georgia era Ramsey Forrest, rudă îndepărtată cu Nathan Bedford Forrest şi, înfăşurat în cearşaful alb, participase la două violuri, o castrare şi la incendierea unui cartier de cocioabe al negrilor. Dar asta fusese demult, pe la începutul anilor

şaizeci, în timpul primului val de mişcări pentru drepturi civile. Se gândea, uneori, că se născuse din chiar acea luptă. Lucru sigur, nu reuşea să-şi aducă aminte prea multe din cele ce i se întâmplaseră înainte de aceste evenimente, în afară de faptul că se trăgea din Nebraska şi că urmase la un moment dat nişte cursuri de liceu, iar unul dintre colegii lui de atunci era un băiat cu părul roşu şi picioarele curbate în O, numit Charles Starkweather. De marşurile pentru drepturi civile din 1960 şi 1961 îşi aducea aminte mai bine – bătăile, raidurile nocturne, bisericile care explodaseră ca şi cum un miracol din interiorul lor crescuse prea tare şi nu a mai putut fi reţinut între ziduri. Îşi amintea cum hoinărise până la New Orleans, în 1962, unde se întâlnise cu un tânăr dement, care împărţea broşuri în care America era îndemnată să lase Cuba în pace. Respectivul era un oarecare domn Oswald; luase şi el o parte din broşurile acelea, din care mai păstra vreo două, foarte vechi şi foarte boţite, într-unul dintre nenumăratele lui buzunare. Fusese membru a o sută de diferite comitete de responsabilitate. Luase parte la demonstraţii împotriva uneia şi aceleiaşi duzini de companii, într-o sută de campusuri universitare diferite. El scria întrebările care-i tulburau cel mai tare pe puternicii zilei atunci când veneau să le ţină conferinţe, dar niciodată nu punea ei însuşi acele întrebări; negustorii de putere s-ar fi putut alarma şi ar fi putut fugi de pe podium, văzându-i rânjetul şi ochii arzători. Nu vorbea nici cu prilejul mitingurilor, pentru că era sigur că microfoanele ar fi intrat într-o stare de isterie electronică şi ar fi ars toate circuitele. În schimb, scrisese discursuri pentru oratori şi, cu mai multe prilejuri, discursurile se încheiaseră cu tărăboi, maşini răsturnate cu roţile în sus, strângerea de voturi în vederea grevei studenţilor şi demonstraţii violente. O vreme, pe la începutul anilor şaptezeci, fusese în relaţii cu un tip numit Donald DeFreeze şi-i sugerase acestuia să adopte porecla de Cinque. Contribuise la elaborarea planurilor pentru răpirea unei moştenitoare bogate, el fiind

cel care sugerase că nu era suficient să se ceară răscumpărare, pur şi simplu, ci trebuia distrus echilibrul mintal al fetei. Părăsise mica locuinţă din Los Angeles unde DeFreeze şi ceilalţi se prăjiseră, cu nici douăzeci de minute înainte de descinderea poliţiei; plecase pe nesimţite şi pornise pe stradă, boncăind ritmic pe pavaj cu cizmele umflate şi prăfuite, cu un asemenea zâmbet lăţit pe faţă, încât mamele îşi apucau în grabă odraslele de câte o aripă şi le trăgeau în casă, un zâmbet care le făcea pe gravide să fie cuprinse de durerile facerii înainte de vreme. Iar peste un timp, când puseseră mâna pe câţiva calici care făcuseră şi ei parte din grup, tot ceea ce ştiau aceştia era că mai existase o anume persoană în anturajul lor, poate cineva foarte important, sau poate un simplu gură-cască, un bărbat fără vârstă, căruia i se spunea Walkin' Dude[{1}] sau Boogeyman[{2}]".

Mergea cu pasul lui egal, străbătând pe nesimţite distanţe considerabile. Cu două zile în urmă se aflase în Laramie, Wyoming, unde făcuse parte dintr-un grup care aruncase în aer o centrală electrică. Astăzi se afla pe US 51, între Grasmere şi Riddle, în drum spre Mountain City. Mâine avea să se găsească în cu totul alt loc. Şi se simţea mai fericit ca niciodată, pentru că...

Se opri.

Pentru că urma să se întâmple ceva. Simţea asta perfect, aproape că adulmeca izul schimbării în aerul nopţii. Îi *simţea* cu adevărat gustul, iute, ca de funingine, venind din toate direcţiile, ca şi cum Dumnezeu ar fi plănuit o masă la iarbă verde, unde urma să fie friptă întreaga civilizaţie. Cărbunele era deja pregătit, alb şi acoperit de fulgi pe dinafară, roşu ca ochii unui demon pe dinăuntru. Ceva uriaş, ceva nemaipomenit.

Sosise clipa schimbării la faţă. Avea să se nască pentru a doua oară, avea să fie slobozit din pântecele palpitând al unei fiare uriaşe, de culoarea nisipului, ale cărei contracţii chinuitoare începuseră deja, mişcând încet din picioarele

stropite de sângele naşterii, cu ochii ei fierbinţi ca soarele holbându-se în gol.

El se născuse la vremuri de răscruce, iar acum vremurile dădeau din nou semne de schimbare. Se simţea în boarea, se simţea în vântul acestei dulci nopţi de Idaho.

Mai era puţin până să fie născut din nou. Ştia bine. Altfel de ce era deodată în stare să facă vrăji?

Îşi închise ochii, înălţându-şi încet chipul incandescent spre cerul întunecat, pregătit să întâmpine zorii. Se concentră. Zâmbi. Tocurile prăfuite şi tocite ale cizmelor lui începură să se înalţe deasupra drumului. Un centimetru. Doi. Trei centimetri. Zâmbetul i se lăţi într-un rânjet. Acum se ridicase la treizeci de centimetri. Şi iată-l plutind la peste cincizeci de centimetri înălţime, cu un mic vârtej de pulbere stârnit dedesubtul lui.

Atunci văzu prima geană a zorilor mânjind cerul şi se lăsă iarăşi în jos. Încă nu sosise vremea.

Dar avea să vină curând.

Porni iarăşi la drum, rânjind şi începând de pe acum să-şi caute un loc de popas pentru ziua care începea. Ceasul avea să bată curând; mai mult de atât nici nu dorea să ştie, pentru moment.

CAPITOLUL 24

Lloyd Henreid, căruia ziarele din Phoenix îi atribuiseră titlul de „ucigaş cu faţă de copil care nu se căieşte”, era condus de doi gardieni de-a lungul coridorului aripii de securitate maximă din închisoarea municipală din Phoenix. Unuia îi curgea nasul şi aveau amândoi feţe cam acre. Ceilalţi ocupanţi ai aripii îi făceau lui Lloyd, în felul lor, o adevărată primire triumfală. În Max[{3}], el era o adevărată celebritate.

— Hei-hei, Henreid!

— Eşti dat în mă-ta, băiete!

— Spune-i procurorului că dacă-mi dă drumul am să-l apăr de tine!

— Tot aşa-nainte, Henreid!

— Nu te lăsa, frate! *Nutelăsanutelăsanutelăsa!*

— Lichele ordinare şi obraznice, le aruncă gardianul căruia-i curgea nasul, apoi strănută.

Lloyd zâmbea fericit. Era copleşit de faima proaspăt dobândită. Închisoarea asta nu suferea niciun fel de comparaţie cu cea din Brownsville. Până şi mâncarea era mai bună. Odată ajuns un criminal „greu”, te bucurai de oarecare respect. Îşi imagina că Tom Cruise trebuie să încerce un sentiment asemănător la o premieră absolută.

Ajunşi la capătul culoarului, trecură printr-o arcadă prevăzută cu o poartă electrică, echipată cu un şir dublu de zăbrele. Aici fu controlat încă o dată, în timp ce gardianul răcit respira sacadat pe gură, ca şi cum ar fi urcat în fugă nişte scări. Apoi îl trecură printr-un detector de metale, pentru orice eventualitate, probabil ca să fie siguri că nu-şi vârâse ceva în cur, cum făcea individul acela, Papillon, în filme.

— Okay, zise cel cu nasul înfundat, iar un alt gardian, dintr-o cabină protejată cu sticlă rezistentă la gloanţe, le făcu semn să treacă mai departe.

Străbăteau acum un alt culoar, vopsit într-un verde industrial. Singurele sunete ce se auzeau aici erau ţăcănitul paşilor gardienilor (Lloyd purta nişte papuci din carton) şi şuieratul astmatic venind din dreapta lui Lloyd. La capătul opus al culoarului, un alt gardian aştepta înaintea unei uşi închise. Uşa avea o fereastră minusculă, ceva mai mare decât o simplă deschizătură, în a cărei sticlă se vedea şi o împletitură din sârmă.

— Oare de ce miros toate puşcăriile a pişat? întrebă Lloyd, dornic de o conversaţie oarecare. Adică, până şi-n locurile unde nu e nimeni închis, tot a pişat miroase. Nu cumva voi, băieţi, vă pişaţi pe la colţuri, când vă apucă?

Ideea asta, care i se părea cu adevărat comică, îl făcu să chicotească.

— Taci din gură, băi, ucigaşule! îi zise gardianul răcit.

— Nu arăţi prea bine, îi răspunse Lloyd. Ar trebui să te duci acasă şi să te bagi în pat.

— Tacă-ţi gura! interveni celălalt.

Lloyd făcu aşa cum i se ceruse. Aşa păţeşti când vrei să discuţi cu tipii ăştia. Ştia, din experienţă proprie, că era zadarnic să cauţi nobleţea printre oficialii din casele de corecţie.

— Salut, băi, lepădătură, îl luă în primire păzitorul uşii.

— Ce mai faci, băi, muie? îi replică Lloyd prompt.

Nimic nu te scoate mai repede din amorţeală decât un schimb vioi de replici, ca-ntre prieteni. Nu era la pârnaie decât de două zile, însă se simţea copleşit de pe acum de obişnuita letargie.

— Pentru chestia asta, ai să-ţi pierzi un dinte, îi explică paznicul. Exact unul, poţi să şi numeri, un dinte.

— Hei, uite ce e, ascultă-mă, nu se poate să...

— Ba da, se poate. Există aici indivizi în stare să-şi omoare propriile mame pentru două pachete de Chesterfield, băi, rahat cu ochi. Sau ai avea chef să mergi la doi dinţi?

Lloyd rămase tăcut.

— Atunci e-n regulă. Rămânem la un dinte. Puteţi să-l băgaţi înăuntru, li se adresă el celor doi gardieni.

Zâmbind puţin, gardianul răcit deschise uşa, iar celălalt îl conduse pe Lloyd înăuntru, unde avocatul desemnat de curte stătea aşezat la o masă metalică, uitându-se la nişte acte scoase din servietă.

— Ţi-am adus omul, domnule avocat.

Avocatul îşi ridică privirile. Nici măcar n-a ajuns la vârsta la care să se bărbierească, gândi Lloyd, dar ce naiba? Cerşetorii nu-şi pot permite să facă mofturi. Oricum, era la cheremul lor şi, după socoteala lui, avea să se aleagă cu vreo douăzeci de ani. Când te-au prins la ananghie, nu-ţi mai rămâne decât să închizi ochii şi să strângi din dinţi.

— Vă mulţumesc foarte...

— Individul ăla, spuse Lloyd, arătând spre paznicul uşii. M-a făcut lepădătură. Iar dacă i-am răspuns şi eu ceva, m-a ameninţat că o să pună pe cineva să-mi scoată dinţii! Asta nu înseamnă un act de brutalitate din partea poliţiei?

Avocatul îşi trecu palma peste faţă.

— Există vreun adevăr în ce zice? îl întrebă el pe gardian.

Acesta îşi ridică privirile spre tavan, într-o pantomimă burlescă a replicii „Dumnezeule, cum poţi să crezi aşa ceva?”

— Oamenii de teapa lui, domnule avocat, ar fi buni să scrie scenarii de televiziune. Eu i-am zis salut, el mi-a răspuns salut, şi cu asta, basta.

— Asta-i o minciună împuţită! îi replică Lloyd cu dramatism.

— Prefer să-mi păstrez opiniile pentru mine, spuse gardianul, aruncându-i lui Lloyd o privire rece.

— Sunt sigur că aşa vei face, spuse avocatul, dar cred că n-ar fi rău să număr dinţii domnului Henreid înainte să plec.

Peste figura gardianului trecu o uşoară umbră de tulburare şi supărare şi avu un schimb rapid de priviri cu cei doi care-l aduseseră pe Lloyd. Lloyd zâmbea. Poate că puştiul avea să fie ca lumea, până la urmă. Ultimii doi

avocaţi din oficiu pe care-i avusese fuseseră nişte gloabe bătrâne; unul dintre ei îşi făcuse apariţia în tribunal târând după el o pungă din acelea pe care le porţi după o operaţie de anus contra naturii, poţi să-ţi închipui aşa ceva? Gloabelor alea bătrâne nu le pasă nici cât negru sub unghie de tine. Să pledăm şi să plecăm, ăsta era motoul lor, haide să scăpăm de el ca să ne apucăm iarăşi de povestit bancuri porcoase cu judecătorul. Dar poate că băiatul ăsta putea să-i limiteze pedeapsa la zece ani, pentru jaf armat. Din care eventual să se scadă perioada petrecută deja în închisoare. Dacă stai să te gândeşti, singura persoană pe care o pocherizase cu adevărat era soţia tipului din Continentalul ăla alb, şi poate că şi asta putea s-o pună în cârca lui Poke. Lui nu-i mai păsa oricum. Poke era mort de-a binelea. Zâmbetul lui Lloyd se lăţi şi mai mult. Întotdeauna e bine să vezi lucrurile şi dinspre partea lor bună. Asta-i situaţia. Viaţa e mult prea scurtă ca să procedezi altfel.

Îşi dădu seama că rămăseseră singuri de o vreme, gardianul ieşind din încăpere, iar avocatul lui – îl chema Andy Devins, îşi aminti Lloyd – îl cerceta într-un chip straniu. Cam în felul în care te-ai uita la un şarpe cu clopoţei căruia i-a fost frântă spinarea, dar care ar mai fi în stare să te muşte mortal.

— Eşti în rahat până la gât, Sylvester! exclamă pe neaşteptate Devins.

Lloyd tresări.

— Cum? Ce naiba vrei să spui cu asta, că sunt în rahat până la gât? Apropo, consider că l-ai pus la punct cum nu se poate mai bine pe grăsanul ăla. Se enervase aşa de tare, că mă aşteptam să se apuce să-şi roadă unghiile şi să scuipe...

— Ascultă, Sylvester, ascultă-mă cât se poate de atent.

— Pe mine nu mă cheamă...

— Habar n-ai tu în ce mare încurcătură ai intrat, Sylvester.

Privirea lui Devins nu şovăia deloc. Vocea îi era potolită, însă energică. Părul blond îi era tuns foarte scurt, iar de

sub tunsoare i se vedea limpede pielea capului, strălucitoare şi rozalie. Pe inelarul mâinii stângi purta o verighetă simplă, şi un inel de fraternitate fantezist pe inelarul mâinii drepte. Le atinse cu un mic ţăcănit metalic, care-l scoase din sărite pe Lloyd.

— Vei fi judecat peste exact nouă zile, Sylvester, în virtutea unei decizii a Curţii Supreme, pronunţate în urmă cu patru ani.

— Despre ce-i vorba? se interesă Lloyd, dintr-odată neliniştit.

— Este vorba de procesul Markham contra Carolina de Sud, îi explică Devins, şi se referă la condiţiile în care statele, considerate individual, pot adopta hotărâri judecătoreşti în regim de urgenţă în procesele în care procurorul cere pedeapsa cu moartea.

— Pedeapsa cu moartea! strigă Lloyd îngrozit. Scaunul electric, vrei să spui? Hei, dar eu n-am omorât pe nimeni! Jur pe Dumnezeul meu!

— Asta nu contează, conform legii, spuse Devins. Dacă ai fost acolo, înseamnă că tu ai comis fapta.

— Adică ce vrei să spui, că nu contează? ţipă Lloyd. Contează al naibii! Ar fi foarte rău să nu conteze! Nu i-am omorât eu pe oamenii aceia, ci Poke! Era nebun! Era...

— Nu vrei să-ţi ţii gura, Sylvester? se interesă Devins cu vocea lui potolită, dar energică, iar Lloyd se conformă.

Din cauza temerilor ce-l copleşiseră, uitase de aclamaţiile cu care fusese întâmpinat în zona de maximă securitate şi chiar şi de posibilitatea neliniştitoare de a-şi pierde un dinte. Pe neaşteptate, avu viziunea unei scene dintr-un film de desene animate, cu canarul Tweety Bird şi motanul Sylvester. De această dată însă, Tweety nu-i dădea în cap prostovanului de motan cu maiul, nici nu-i întindea o cursă pentru şoareci; în imaginaţia lui, Lloyd îl vedea de această dată pe Sylvester fixat de curele, într-un venerabil scaun electric, în timp ce canarul stătea cocoţat pe un taburet, cu

un întrerupător mare lângă el. Vedea până şi şapca de gardian pe capul mic şi galben al lui Tweety.

Filmul acesta nu i se părea prea amuzant.

Este posibil ca Devins să fi ghicit ceva din ceea ce se petrecea în sufletul lui, deoarece se arătă pentru prima dată oarecum mulţumit. Îşi împreună mâinile deasupra teancului de hârtii pe care-l scosese din servietă.

— Conceptul de complicitate nu există atunci când este vorba de crimă de gradul întâi comisă în timpul unui delict grav, îi spuse el. Statul are trei martori care vor declara că tu şi cu Andrew Freeman aţi fost împreună. Eşti în pom, cu alte cuvinte. Ai înţeles?

— Eu...

— Bine. Acum ne vom întoarce la procesul Markham contra Carolina de Sud. Am să-ţi explic, în cuvinte simple, în ce măsură hotărârea pronunţată în procesul respectiv are relevanţă în situaţia ta. Înainte de asta însă, ar trebui să-ţi amintesc ceva ce trebuie să fi învăţat în cursul clasei a noua: Constituţia Statelor Unite interzice, în mod expres, pedepsele crude şi neobişnuite.

— Cum ar fi nenorocitul de scaun electric, mi se pare corect, zise Lloyd pătruns de dreptatea textului constituţional.

Devins clătină din cap.

— Tocmai în acest punct textul legii era neclar, continuă el, şi, până acum patru ani, tribunalele se frământaseră în fel şi chip, încercând s-o scoată cumva la capăt. Se referă cu adevărat formularea crud şi neobişnuit la lucruri de genul scaunului electric sau camerei de gazare? Sau înseamnă cumva aşteptarea dintre sentinţă şi execuţie? Recursurile, întârzierile, amânările, lunile şi anii pe care unii puşcăriaşi – Edgar Smith, Caryl Chessman şi Ted Bundy fiind probabil cei mai faimoşi – au fost siliţi să-i petreacă în diverse celule ale condamnaţilor la moarte? Curtea Supremă a permis reînceperea execuţiilor la sfârşitul anilor şaptezeci, dar celulele condamnaţilor la moarte erau în continuare foarte

aglomerate, iar spinoasa problemă a pedepsei crude şi neobişnuite nu fusese încă rezolvată. Okay... În procesul Markham contra Carolina de Sud era vorba de un tip condamnat la execuţie pe scaunul electric pentru violarea şi uciderea a trei studente de colegiu. Premeditarea a fost dovedită de un jurnal ţinut de Jon Markham. Juriul l-a condamnat la moarte.

— Mare căcat, şopti Lloyd.

Devins confirmă din cap şi catadicsi să-l învrednicească pe Lloyd cu un zâmbet acru.

— Procesul a străbătut toate etapele, a ajuns până la Curtea Supremă, care a reconfirmat punctul de vedere că pedeapsa capitală nu este crudă şi neobişnuită în anumite circumstanţe. Curtea a sugerat că este cu atât mai bine cu cât execuţia se produce mai repede... din punct de vedere legal. Ai început să pricepi, Sylvester? Ai început să te dumireşti?

Lloyd nu se dumirise.

— Ştii de ce eşti judecat în Arizona şi nu în New Mexico sau Nevada?

Lloyd clătină din cap.

— Pentru că Arizona este unul dintre cele patru state care au un Tribunal Itinerant pentru Crime Capitale, ce se întruneşte doar în situaţiile când se propune şi se obţine pedeapsa cu moartea.

— Nu te înţeleg.

— Procesul tău începe peste patru zile, îi explică Devins. Cazul este atât de limpede, încât statul îşi poate permite să treacă pe lista juraţilor primii doisprezece bărbaţi şi femei chemaţi. Am să trag de timp cât se poate de mult, dar juriul va fi alcătuit încă din prima zi. În cea de a doua zi, se expune punctul de vedere al statului. Eu am să încerc să ocup trei zile şi voi trage de timp în părţile de introducere şi încheiere până ce mă opreşte judecătorul, dar trei zile este tot ce pot realiza. Putem să ne considerăm norocoşi dacă reuşim să le scoatem. Juriul se va retrage pentru deliberare

şi va ajunge la concluzia că eşti vinovat în circa trei minute, asta dacă nu se întâmplă cumva cine ştie ce miracol. De azi în nouă zile vei fi condamnat la moarte şi peste încă o săptămână s-a zis cu tine. Locuitorii Arizonei n-or să mai poată de bucurie, ca şi Curtea Supremă, de altfel. Pentru că viteza asta face pe toată lumea mai fericită. S-ar putea să reuşesc să trag puţin de săptămâna aceea... poate... dar nu mult.

— Isuse Cristoase, chestia asta nu mi se pare cinstită! ţipă Lloyd.

— Lumea e rea, Lloyd, spuse Devins. Mai ales cu un „ucigaş turbat", cum te numesc toţi comentatorii de ziar şi de televiziune. Ai ajuns un tip de prim rang în lumea crimei. Te bucuri de-un succes nemaipomenit. Ai reuşit chiar performanţa de-a împinge epidemia de gripă din est pe pagina a doua.

— Eu n-am pocherizat niciodată pe nimeni, mormăi Lloyd morocănos. Poke, ăla a făcut toate relele. El a şi inventat cuvântul ăsta.

— Nu contează. Asta încerc eu să-ţi vâr în scăfârlia aia groasă, Sylvester. Judecătorul îi va lăsa guvernatorului posibilitatea unei singure amânări, doar una. Eu voi face recurs, care, potrivit noilor reglementări, trebuie să ajungă în mâinile Tribunalului pentru Crime Capitale în cel mult şapte zile, dacă nu ieşi imediat din scenă, prin stânga. Dacă se decid să nu judece recursul, am la dispoziţie încă şapte zile ca să fac apel la Curtea Supremă a Statelor Unite. În cazul tău, voi înregistra cererea de recurs cât mai târziu cu putinţă. Tribunalul pentru Crime Capitale va fi de acord să ne asculte, după cum presupun – sistemul este încă nou şi nu sunt dispuşi să se vadă criticaţi. Probabil că ar judeca până şi recursul lui Jack Spintecătorul.

— Şi cât durează până ajung la mine? bolborosi Lloyd.

— O, totul se petrece cât se poate de repede, îi răspunse Devins, iar zâmbetul lui căpătă un uşor aer crud. Vezi tu, Curtea este formată din cinci judecători pensionari din

Arizona. Nu mai au nimic de făcut, decât să meargă la pescuit, să joace pocher, să bea bourbon vechi şi să aştepte câte un nenorocit ca tine, ca să se înfăţişeze înaintea Curţii, care este de fapt un morman de computere, cu ajutorul căruia ţin legătura cu parlamentul statului, cu biroul guvernatorului, precum şi ei între ei. Au telefoane conectate prin calculator în maşini, cabane, ba chiar şi în bărci, ca să nu mai vorbim de locuinţe. Vârsta lor medie este de şaptezeci şi doi de ani...

Lloyd tresări.

— ...ceea ce înseamnă că unii dintre ei sunt suficient de bătrâni ca să fi apucat tribunalele itinerante ce se deplasau în căruţe, dacă nu ca judecători, atunci ca avocaţi sau doar studenţi în drept. Ei cred, fără excepţie, în Legea Vestului – după o judecată scurtă urmează ridicatul în furci. Cam până pe la 1950, asta era procedura obişnuită pe aici. Iar când era vorba de crimă multiplă, nici nu era de conceput altă cale.

— Doamne Dumnezeule Atotputernic, încetează odată!

— Trebuie să ştii exact care este situaţia şi pe cine înfrunţi, spuse Devins. Tipii vor să fie siguri că nu vei fi silit să suporţi o pedeapsă crudă şi neobişnuită, Lloyd. Ar trebui să le mulţumeşti.

— Să le mulţumesc? Păi mai bine-aş...

— Pocheriza? îl completă Devins senin.

— Nu, sigur că nu, zise Lloyd neconvingător.

— Cererea noastră de rejudecare va fi respinsă şi toate obiecţiile mele vor fi uşor înlăturate. Dacă suntem norocoşi, Curtea mă va invita să prezint nişte martori. Dacă mi se oferă şansa asta, am să-i chem iarăşi pe toţi cei care au depus mărturie la primul proces, plus oricine o să-mi vină în minte. Ajunşi în acest stadiu, i-aş chema pe prietenii tăi din şcoala medie, ca să dea relaţii asupra felului tău de a fi, dacă aş reuşi să-i găsesc.

— Am renunţat la şcoală când eram într-a şasea, îi mărturisi Lloyd sumbru.

— După ce ne refuză Tribunalul Itinerant, voi face o petiţie ca să apărem înaintea Curţii Supreme. Mă aştept să primesc respingerea chiar în aceeaşi zi.

Devins se opri şi-şi aprinse o ţigară.

— Şi pe urmă ce se întâmplă? se interesă Lloyd.

— Pe urmă? tresări Devins, părând surprins, ba chiar uşor exasperat de faptul că Lloyd nu-şi mai revenea din criza lui de neghiobie. Pe urmă intri în celula morţii din închisoarea statului şi te bucuri de hrana minunată pe care ţi-o vor da până ce va sosi clipa să încaleci pe fulger. Prea mult nu mai este până atunci.

— Nu cred că vor face aşa cum spui tu. Nu urmăreşti decât să mă îngrozeşti.

— Lloyd, în cele patru state în care există Tribunalul Itinerant pentru Crime Capitale asta se întâmplă tot timpul. Până acum, patruzeci de bărbaţi şi femei au fost executaţi conform principiului stabilit în procesul Markham. Tribunalul acesta reprezintă o povară suplimentară pentru plătitorii de impozite, însă nu chiar aşa de mare, de vreme ce nu au de-a face decât cu un număr infim de cazuri, anume crimele de gradul întâi. Apoi, celor ce plătesc impozite nu prea le pasă când trebuie să-şi vâre mâna în buzunar, ştiind că e vorba de pedeapsa capitală. Pentru că le place.

Lloyd părea gata să-şi verse maţele.

— Oricum, spuse Devins, procurorul districtual nu judecă un inculpat prin prisma cazului Markham decât atunci când vina lui pare absolută. Nu e suficient să prinzi câinele cu fulgi la bot; trebuie să-l prinzi în coteţ. Exact aşa cum ţi s-a întâmplat ţie.

Lloyd, care se bucurase de strigătele de admiraţie ale băieţilor din aripa de securitate maximă cu nici cincisprezece minute în urmă, îşi vedea acum viitorul limitat la două sau trei săptămâni nenorocite, după care urma o gaură neagră.

— Ţi-e teamă, Sylvester? îl întrebă Devins aproape cu amabilitate.

Lloyd trebui să-şi umezească buzele înainte să poată vorbi.

— Pe Dumnezeul meu, mi-e foarte frică. Din câte zici tu, sunt un om mort.

— Eu nu vreau să mori, ci doar să te sperii. Dacă intri în tribunal încrezut şi fudul, te leagă în scaun şi dau drumul la curent. Ai să fii cel de-al patruzeci şi unulea condamnat după principiul Markham. Dar dacă mă asculţi, s-ar putea să ne strecurăm. Nu spun că vom reuşi, ci doar că s-ar putea.

— Continuă.

— Singurul lucru pe care putem conta este grupul de juraţi, spuse Devins. Doisprezece fraieri din cei mai obişnuiţi, luaţi de pe stradă. Mi-ar plăcea un juriu format doar din doamne de patruzeci şi doi de ani, din acelea care mai sunt în stare să recite versuri pentru copii şi să organizeze funeralii în curtea din spate atunci când le mor păsările favorite, asta mi-ar plăcea. Când se alcătuieşte lista, viitorul juriu ia cunoştinţă de consecinţele deciziei Markham. Oamenii aceştia nu dau un verdict de condamnare la moarte care să fie sau nu îndeplinit peste şase luni sau şase ani, adică după ce ei au uitat de mult; flăcăul pe care-l condamnă ei în iunie leapădă potcoavele înainte de meciul All-Star şi încheierea sezonului de baschet.

— N-am pomenit în viaţa mea un stil ca al tău.

Devins continuă fără să-l bage în seamă:

— În anumite cazuri, asta a fost suficient pentru ca unele jurii să dea verdictul de achitare. Este unul dintre efectele inverse ale deciziei Markham. În anumite cazuri, juriile i-au făcut scăpaţi pe nişte ucigaşi patentaţi, din simplul motiv că membrii lor nu voiau să-şi păteze mâinile cu sânge atât de proaspăt. Ridică o bucată de hârtie. Cu toate că patruzeci de oameni au fost executaţi sub incidenţa hotărârii

Markham, pedeapsa cu moartea a fost cerută în aceleaşi condiţii de şaptezeci de ori. Dintre cei treizeci neexecutaţi, douăzeci şi şase au fost declaraţi „nevinovaţi” de juraţi. Doar patru condamnări au fost revizuite de Tribunalele Itinerante pentru Crime Capitale, una în Carolina de Sud, două în Florida şi una în Alabama.

— În Arizona nu s-a întâmplat niciodată?

— Niciodată. Ţi-am zis. Legea Vestului. Cei cinci moşi o să ţină morţiş să te vadă la conservă. Dacă nu reuşim să te salvăm înaintea juriului, eşti terminat. Pun pariu pe ce vrei tu.

— Şi câţi oameni au fost achitaţi de jurii obişnuite, constituite conform legii din Arizona?

— Doi din paisprezece.

— Deci şansele sunt slabe, oricum.

Devins îşi afişă din nou zâmbetul lui crud.

— Aş dori să evidenţiez faptul că unul dintre cei doi inculpaţi a fost apărat chiar de mine. Era mai vinovat decât păcatul, Lloyd, la fel ca şi tine. Judecătorul Pechert a făcut spume la gură şi a urlat douăzeci de minute încheiate la cele zece femei şi doi bărbaţi din juriu. Am crezut c-o să-l lovească apoplexia.

— Dacă mă declară nevinovat, nu au cum să mă mai judece încă o dată, nu?

— În niciun caz.

— Deci se joacă pe o singură carte, totul sau nimic.

— Da.

— Băi, băiatule! spuse Lloyd, ştergându-se la frunte.

— Dacă ai înţeles situaţia, îi zise Devins, şi modul în care trebuie să organizăm apărarea, putem să intrăm în fondul chestiunii.

— Am înţeles situaţia. Dar asta nu înseamnă că-mi place.

— Numai unui nebun i-ar plăcea. Devins îşi împreună mâinile şi se aplecă peste masă. Aşa! Mi-ai spus mie şi ai mărturisit şi celor de la poliţie că, hm... Luă un teanc de file prinse cu o capsă din cele de lângă servietă şi-l răsfoi. Aha.

Am găsit. „Eu nu am omorât pe nimeni. Poke a comis toate crimele. Ideea asta cu omorâtul i-a venit lui, nu mie. Poke era nebun de legat şi, din câte mă gândesc eu, e o adevărată binecuvântare că a scăpat lumea de el.”

— Mda, corect, şi ce-i cu asta? zise Lloyd precaut.

— Doar atât, îi răspunse Devins liniştit. Asta lasă să se înţeleagă că ţie îţi era teamă de Poke Freeman. Îţi era frică de el?

— Păi, n-aş zice că era chiar...

— Te temeai să nu-ţi pierzi viaţa, de fapt.

— Nu cred că era...

— Erai îngrozit. Crede-mă, Sylvester. Te căcai pe tine de frică.

Lloyd se încruntă către avocatul lui, în felul în care se încruntă un tânăr care ar vrea să fie un elev bun, dar are mari dificultăţi ca să priceapă lecţia.

— Nu trebuie să-mi permiţi să te influenţez, Lloyd. Nu vreau să se întâmple aşa ceva. Uite, ai putea să gândeşti că ţi-am sugerat cu bună ştiinţă că Poke stătea cu drogul în nas tot timpul...

— Chiar aşa şi era! Amândoi consumam!

— Nu. Tu nu, doar el. Iar când o lua pe droguri, ai fi zis că-i nebun...

— Băi, băiete, da’ ştiu că nu te-ncurci.

Undeva în memoria lui Lloyd, stafia lui Poke Freeman striga vesel Hooopa! Hop! şi o împuşca pe femeia din magazinul universal din Burrack.

— Şi s-a întâmplat de mai multe ori să îndrepte arma spre tine...

— Nu, niciodată...

— Ba da, îţi spun eu. Pur şi simplu ai uitat, pentru o vreme. Ba o dată chiar te-a ameninţat că te curăţă, dacă nu-i faci jocul.

— Păi, aveam şi eu o armă...

Devins se uită ţintă în ochii lui şi-i zise:

— Sunt convins că, dacă te concentrezi bine, ai să-ţi aminteşti cum Poke ţi-a zis că arma ta este încărcată cu gloanţe oarbe. Ei, n-am dreptate?

— Ba acum, că mi-ai zis...

— Şi ai fost cel mai nedumerit om de pe lumea asta când ai apăsat pe trăgaci şi ai constatat că sunt gloanţe adevărate, corect?

— Desigur, răspunse Lloyd, scuturând energic din cap. Am fost la un pas să fac o hemoragie.

— Şi tocmai te pregăteai să-ţi îndrepţi arma spre Poke Freeman, când a fost doborât la pământ, scutindu-te pe tine de osteneală.

Lloyd îşi cercetă avocatul cu un început de speranţă în priviri.

— Domnule Devins, îi declară el cu sinceritate, exact aşa cum spui a sfârşit-o rahatul ăla cu ochi.

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, se afla în curtea pentru exerciţii, urmărind un meci de softball şi rumegând toate cele aflate de la Devins, când Mathers, o namilă de deţinut, se apropie de el şi-l înhăţă de guler. Ţeasta lui Mathers era rasă perfect, ca a lui Telly Savalas, şi strălucea blajin în aerul fierbinte al deşertului.

— Ia stai puţin, se apără Lloyd. Avocatul meu mi-a numărat dinţii, unul câte unul. Au ieşit şaptesprezece. Dacă o să mă...

— Mda, aşa mi-a zis şi Shockley. Prin urmare, m-a pus să...

Genunchiul lui Mathers se ridică drept spre vintrele lui Lloyd, de unde izbucni o adevărată explozie de durere, atât de înfiorătoare, încât nu mai fu în stare nici măcar să strige. Se prăbuşi la pământ, încovrigându-se şi zvârcolindu-se, ţinându-se de testicule, pe care şi le simţea zdrobite. Între el şi lume se lăsase o ceaţă purpurie şi agonică.

După o vreme, cine ştie cât de lungă, fu în stare să privească în sus. Mathers veghea încă asupra lui, iar

căpăţâna cheală îi sclipea netulburat în soare. Gardienii se uitau ostentativ într-o cu totul altă direcţie. Lloyd se tânguia şi se chircea; de sub pleoape i se scurgeau lacrimi, şi avea senzaţia că poartă în pântece o minge de plumb încins.

— Nu am nimic cu tine personal, îi mărturisi Mathers cu toată sinceritatea. O simplă afacere, mă înţelegi. Dinspre partea mea, sper să scapi. Legea aia, Markham, e o adevărată nenorocire.

Se îndepărtă agale, iar Lloyd îl văzu pe gardianul de la uşă stând în vârful rampei pentru încărcarea camioanelor, de pe partea opusă a curţii pentru exerciţiu. Îşi ţinea ambele degete mari înfipte în centura Sam Browne şi rânjea către Lloyd. Când constată că Lloyd îşi îndreptase întreaga atenţie către el, gardianul îi făcu semne obscene cu degetele mijlocii ale ambelor mâini. Mathers se apropie de zid, unde gardianul îi azvârli un pachet de Tareyton. Mathers îl puse în buzunarul de la piept, schiţă un salut şi o luă din loc. Lloyd zăcea la pământ, cu genunchii adunaţi la piept, strângându-se cu mâinile de locul dureros, iar cuvintele lui Devins îi răsunau în creier: *Lumea asta e rea, Lloyd, lumea asta e foarte rea.*

Corect.

CAPITOLUL 25

Nick Andros trase una dintre perdele şi privi pe stradă. De aici, de la înălţimea primului etaj al locuinţei răposatului John Baker, puteai vedea întreg centrul oraşului Shoyo dacă te uitai spre stânga, iar dacă-ţi întorceai privirile spre dreapta vedeai şoseaua US 63 ieşind din localitate. Main Street, Strada Principală, era absolut pustie. Obloanele magazinelor erau trase. Un câine care dădea semne evidente de boală zăcea în mijlocul drumului; coastele i se ridicau şi coborau în ritmul unor foale, iar din bot i se scurgeau spume albe pe pavajul a cărui imagine tremura în aerul încins. Ceva mai încolo, un alt câine zăcea mort, în rigolă.

Undeva, în spatele lui, femeia se tânguia pe un ton grav, gutural, dar Nick n-o auzea. Trase la loc perdeaua, se frecă puţin la ochi şi apoi se duse la femeia de-abia trezită. Jane Baker era înconjurată de pături, pentru că-i fusese frig, cu câteva ore în urmă. Acum transpiraţia-i curgea pe faţă şi aruncase păturile de pe ea, iar Nick observă, jenat, că pe alocuri cămaşa ei subţire de noapte, umezită, devenise transparentă. Dar ea nu era în stare să-l vadă, iar în momentul respectiv conta prea puţin faptul că părea pe jumătate dezbrăcată. Avea să moară curând.

— Johnny, adu-mi ligheanul. Îmi vine să vărs! strigă ea.

Nick scoase ligheanul de sub pat şi-l puse alături, dar ea se zbătu şi aruncă vasul pe jos, stârnind un zgomot puternic, reverberant. Nick îl ridică şi rămase cu el în mână, urmărind-o.

— Johnny! ţipă ea. Nu-mi găsesc cutia cu ace de cusut! În cămăruţă nu este!

Îi turnă un pahar de apă din cana de pe noptieră şi i-l ţinu în dreptul buzelor, dar ea făcu o nouă mişcare neaşteptată, mai-mai să i-l arunce din mână. El îl aşeză cu grijă într-un loc de unde ea l-ar fi putut lua, dacă se liniştea.

Nu mai fusese niciodată atât de afectat de handicapul lui ca în aceste ultime două zile. Pastorul metodist, Braceman, se afla alături de Jane pe 23, atunci când o vizitase Nick. Citea din Biblie aşezat lângă ea, în salon, dar omul părea nervos şi nerăbdător să plece. Nick bănuia de ce. Din cauza febrei, obrajii femeii căpătaseră o strălucire rozalie, feciorelnică, o înfăţişare cu totul nepotrivită cu pierderea pe care tocmai o suferise. Pastorul se temuse, poate, ca ea să nu-i facă vreun avans. Sau, mai degrabă, de-abia aştepta să-şi adune familia şi s-o pornească peste câmpuri. Ştirile circulă mai repede într-un oraş mic, iar alţii luaseră deja hotărârea să plece din Shoyo.

De când plecase Braceman din salonul familiei Baker, cam cu patruzeci şi opt de ore în urmă, totul se transformase într-un coşmar pe care-l trăiai în deplină stare de conştienţă. Starea sănătăţii doamnei Baker se înrăutăţise mult, atât de mult, încât Nick se temea că va muri încă înainte de apusul soarelui.

Încă şi mai rău era că el n-o putea supraveghea în permanenţă. Se dusese până la bufet ca să le aducă de mâncare celor trei prizonieri ai săi, dar Vince Hogan nu mai fusese în stare să mănânce. Intrase în delir. Mike Childress şi Billy Warner doreau să fie lăsaţi în libertate, dar Nick nu se putea hotărî s-o facă. Nu era vorba de frică; nu se gândea că-şi vor irosi timpul ca să se răzbune pe el, ci aveau să se grăbească să dispară din Shoyo, la fel ca ceilalţi. Dar el avea o responsabilitate. Făcuse o promisiune unui om care, între timp, murise. Desigur, mai devreme sau mai târziu, patrula de poliţie avea să pună lucrurile la punct, venind să-i ridice pe cei trei.

Descoperise un pistol calibru 45, împreună cu tocul respectiv, în sertarul de jos al biroului lui Baker şi, după câteva momente de ezitare, şi-l pusese. Privind mânerul cu plăsele din lemn sprijinit de şoldul lui osos, consideră că arăta ridicol, dar greutatea pistolului îi dădea un sentiment de siguranţă.

Deschisese celula lui Vince în după-amiaza zilei de 23 şi-i pusese tânărului, mai mult de formă, pungi cu gheaţă pe frunte, piept şi gât. Vince îşi deschisese ochii şi se uitase spre Nick implorând milă cu atâta tristeţe, încât acesta şi-ar fi dorit să-i poată spune ceva – la fel ca acum, după două zile, alături de doamna Baker —, orice i-ar fi putut aduce omului o clipă de mângâiere. Ar fi fost suficient chiar şi numai Totul va fi bine sau Cred că febra începe să cedeze.

Cât timp s-a ocupat de Vince, Billy şi Mike au tot ţipat la el. Stând aplecat asupra bolnavului, n-avea cum să ştie ce fac, dar le vedea feţele speriate ori de câte ori îşi ridica privirile, iar buzele lor articulau cuvinte care se învârteau în jurul unuia şi aceluiaşi lucru: Te rugăm să ne dai drumul. Nick avea grijă să se ţină la distanţă de ei. Nu ajunsese la maturitate, dar era suficient de bătrân ca să ştie că oamenii devin periculoşi atunci când sunt cuprinşi de panică.

În acea după-amiază, făcuse o navetă continuă între cei doi pacienţi, Vince Hogan şi Jane Baker, pe străzile aproape pustii, aşteptându-se de fiecare dată să-l găsească mort pe unul sau pe celălalt. Căută să vadă maşina doctorului Soames, însă fără succes. Câteva magazine mai rămăseseră deschise în după-amiaza aceea, ca şi benzinăria Texaco, dar Nick era convins că oraşul se golea. Oamenii o apucau pe potecile din codri, pe drumuri forestiere, unii urmau poate chiar firul râului Shoyo Stream, către izvoare, cale ce trecea prin Smackover şi ajungea, în cele din urmă, în oraşul Mount Holly. Mulţi alţii vor pleca după căderea întunericului, se gândi Nick.

La scurt timp după apusul soarelui, ajunse la casa Baker, unde o găsi pe Jane, în halat de baie, mişcându-se nesigur prin bucătărie şi pregătindu-şi un ceai. Văzându-l pe Nick, îi aruncă o privire recunoscătoare. Se vedea că febra îi trecuse.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai purtat de grijă, îi spuse ea calm. Mă simt mult mai bine. Vrei o ceaşcă de ceai?

Apoi izbucni în lacrimi. El se apropie, temându-se să nu leşine şi să cadă, izbindu-se de aragazul fierbinte.

Se prinse de braţul lui ca să se echilibreze şi-şi sprijini fruntea de Nick, părul ei răspândindu-se în valuri întunecate, în contrast cu albastrul deschis al rochiei.

— Johnny, pronunţă ea, în bucătăria din ce în ce mai întunecată. Vai, sărmanul meu Johnny.

Dacă ar putea şi el vorbi, se gândi Nick nefericit. Nu avu decât s-o susţină, conducând-o până la un scaun de lângă masă.

— Ceaiul...

Îi făcu semn că se va ocupa el şi o ajută să se aşeze.

— Mă simt mai bine. Cu mult mai bine, chiar. Numai că... dacă...

Îşi duse mâinile la obraji.

Nick pregăti ceaiul şi aduse ceştile la masă. Sorbiră o vreme în linişte. Ea îşi ţinea ceaşca în ambele mâini, ca un copil. Într-un târziu, o lăsă jos şi zise:

— Oare câtă lume din oraş s-a îmbolnăvit, Nick?

„Nu ştiu exact”, scrise. „Dar este foarte rău.”

— L-ai văzut pe doctor?

„Ultima oară azi-dimineaţă.”

— Arn se va extenua complet, dacă nu are grijă de el. Crezi că se va păzi, Nick? Să nu se obosească peste măsură?

Nick dădu din cap şi încercă să zâmbească.

— Dar arestaţii lui John? A venit patrula să-i ridice?

„Nu. Hogan este foarte bolnav. Fac şi eu ce pot. Ceilalţi mă roagă să le dau drumul, înainte ca Hogan să-i îmbolnăvească şi pe ei.”

— Să nu le dai drumul! spuse ea ceva mai însufleţit. Sper că nu te bate gândul să cedezi.

„Nu”, scrise Nick, iar după o clipă adăugă: „Trebuie să te întorci în pat. Ai nevoie de odihnă.”

Ea-i zâmbi, iar atunci când se mişcă, Nick văzu petele închise la culoare ce-i apăruseră în zona dintre maxilar şi

gât şi se întrebă cu nelinişte dacă scăpase cu adevărat de primejdie.

— Da. Am să dorm o zi întreagă. Nu mi se pare cel mai normal lucru, totuşi, să dorm acum, când John a murit... deşi, ştii, nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. Mă tot împiedic de gândul ăsta, ca de un lucru pe care am uitat să-l pun la locul lui. Nick îi prinse mâna şi i-o strânse, iar ea zâmbi stins. Cu timpul, s-ar putea să descopăr un alt lucru pentru care să trăiesc. Le-ai dus prizonierilor tăi cina, Nick?

Acesta clătină din cap.

— Trebuie să le duci de mâncare. De ce nu iei maşina lui John?

„Nu ştiu să conduc”, scrise Nick, „dar îţi mulţumesc. Mă duc până la bufetul unde opresc maşinile. Nu este departe. Am să-ţi fac o vizită de dimineaţă, dacă eşti de acord.”

— Sigur că da, foarte bine.

Nick se ridică în picioare şi făcu un gest hotărât către ceaşca de ceai.

— Da, până la ultima picătură, îi promise ea.

Tocmai ieşea pe uşa glisantă când simţi o atingere şovăielnică pe braţ.

— John..., începu ea, se opri, apoi se sili să continue. Sper că l-au... dus la Curtis Mortuary. Am apelat întotdeauna la ei, când am avut nevoie. Crezi că l-au dus acolo, da?

Nick îi confirmă printr-un gest. Lacrimi se prelinseră pe obrajii femeii şi începu iarăşi să suspine.

Nick plecase direct către bufet. În vitrină atârna strâmb un carton pe care scria ÎNCHIS. Se dusese apoi în spate, la casa-rulotă, dar acolo era încuiat şi întuneric. Bătu la uşă, fără să primească răspuns. În circumstanţele respective, se simţea îndreptăţit să comită o mică spargere şi să pătrundă înăuntru; iar stricăciunile puteau fi plătite din cutia şerifului Baker, cu micile rezerve băneşti.

Izbi geamul vitrinei lângă zăvor şi pătrunse în restaurant. Chiar şi după ce aprinse toate luminile, locul păstra un aer

fantomatic: tonomatul era stins şi părea definitiv amuţit, în jurul mesei de biliard şi a jocurilor video nu era nimeni, separeurile rămăseseră pustii, scaunele erau libere. Deasupra grătarului fusese aşezat capacul.

Nick se duse în partea din spate a localului şi prăji nişte hamburgeri pe aragaz, apoi îi puse într-o pungă. Mai luă o sticlă de lapte şi o jumătate de plăcintă cu mere, aflată pe tejghea, sub un clopot din plastic. Pe urmă se întoarse la închisoare, nu înainte de a lăsa un bilet în care explica cine pătrunsese înăuntru şi de ce.

Vince Hogan murise. Zăcea pe podeaua celulei sale, în mijlocul unei grămezi de prosoape ude şi de gheaţă pe jumătate topită. Înainte de a se sfârşi, se zgâriase cu unghiile, ca şi cum s-ar fi împotrivit unui personaj invizibil care încerca să-l sugrume. Vârfurile degetelor îi erau mânjite de sânge. Muştele dădeau târcoale, se lăsau pe cadavru, apoi îşi luau din nou zborul. Gâtul îi era negru şi umflat, semănând cu un maţ pe care un copil bezmetic îl umflase până aproape să crape.

— Acum ai de gând să ne dai drumul? îl întâmpină Mike Childress. E mort, eşti mulţumit, mut afurisit ce eşti? Nu ţi-ai potolit încă pofta de răzbunare? S-a îmbolnăvit şi el, adăugă, arătând spre Billy Warner.

Billy părea scos din minţi de frică. Pe gât şi pe obraji îi apăruse o erupţie de pete roşii; mâneca de la cămaşă, cu care se ştersese de mai multe ori la nas, era ţeapănă de spută.

— Asta-i o minciună! urlă el cuprins de isterie. O minciună, o afurisită de minciună sfruntată! E o min...

Deodată, începu să strănute violent, încovoindu-se din cauza forţei exploziilor şi împroşcând în jur stropi grei de salivă şi flegmă.

— Vezi? îi reproşă Mike. Hm? Eşti fericit, mut prostănac şi afurisit ce eşti? Lasă-mă să plec! Pe el poţi să-l ţii, dacă vrei, dar mie dă-mi drumul. Asta-i crimă, altfel nu se poate chema, crimă cu premeditare!

Nick clătină din cap, iar Mike fu cuprins de un acces de turbare. Începu să se izbească de gratiile celulei, învineţindu-şi faţa şi însângerându-şi încheieturile de la ambele mâini. Cu ochii ieşiţi din orbite, se lovi de mai multe ori cu fruntea de metal.

Nick aşteptă până când omul obosi, apoi împinse mâncarea prin fantele din partea de jos ale uşilor, servindu-se de coada măturii. Billy Warner îl măsură mohorât, apoi începu să mănânce.

Mike îşi aruncă paharul de lapte spre gratii, iar cioburile şi laptele se răspândiră în jur. Cele două felii de hamburger le expedie spre peretele acoperit de graffiti, din spatele celulei. Una dintre feliile de tocătură se lipi într-o mlaştină de muştar, ketchup şi condimente, cu efect vesel-grotesc, amintind de picturile lui Jackson Pollock. Ţopăi ca un nebun pe felia lui de plăcintă cu mere. Bucăţile de măr săriră care încotro. Farfuria albă, din material plastic, se desfăcu în aşchii.

— Sunt în greva foamei! urlă el. Greva foamei, am zis! N-o să mai bag nimic în gură! Să-mi mănânci tu mie puţa dacă mai pun gura pe haleala asta, găoază surdomută şi retardată ce eşti! Ai să-mi...

Nick se răsuci pe călcâie şi liniştea se lăsă imediat asupra locului. Se întoarse în birou, speriat şi neştiind ce să facă. Dacă ar fi putut să conducă, i-ar fi dus el însuşi la Camden. Dar nu ştia. Mai trebuia să se gândească şi la Vince. Nu putea să-l lase pur şi simplu acolo, la cheremul muştelor.

Din birou se deschideau alte două uşi. Una dădea spre o debara de haine. Dincolo de cealaltă începea o scară. Nick coborî pe ea, iar la subsol descoperi o combinaţie de pivniţă şi magazie. Locul era răcoros. Pentru o vreme, cel puţin, spaţiul i se părea destul de bun.

Se întoarse sus. Mike stătea pe podea, culegea morocănos feliile storcite de măr, le ştergea puţin şi le mânca. Nu-şi ridică privirile către Nick. Nick apucă trupul celui mort şi încercă să-l ridice. Duhoarea scârboasă ce

emana din cadavru făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Vince era prea greu pentru el. Îi cercetă trupul cu un aer neajutorat şi-n clipa aceea îşi dădu seama că amândoi ceilalţi arestaţi stăteau la uşile celulelor şi urmăreau scena cu groază şi fascinaţie. Nick bănuia ce le trecea prin minte. Vince fusese unul dintre ei, chiar dacă nu era, poate, decât un palavragiu plângăreţ, petrecuseră totuşi multă vreme împreună. Murise ca un şobolan în cursă, din cauza unei boli care te făcea să te umileşti teribil, pe care ei n-o înţelegeau. Nick se întrebă, nu pentru prima oară în ziua respectivă, când avea şi el să înceapă să strănute, să facă febră şi când o să-i apară tumefacţiile acelea ciudate la gât.

Prinse cu putere antebraţele cărnoase ale lui Vince şi-l trase din celulă. Capul lui Vince se aplecă spre el, din cauza greutăţii, şi părea să se uite la Nick, rugându-l pe muteşte să fie atent, să nu-l scuture prea tare.

Avu nevoie de aproape zece minute ca să coboare trupul masiv pe scările abrupte. Gâfâind, Nick îl întinse pe podeaua din beton, sub lumina lămpilor fluorescente, apoi îl acoperi repede cu o pătură militară uzată, de pe patul celulei în care dormea el.

După aceea se culcă şi încercă să adoarmă, dar aceasta nu se întâmplă decât târziu, spre dimineaţă, când 23 iunie se transformase deja în 24, adică ieri. Visele lui fuseseră întotdeauna foarte vii, uneori chiar îi era teamă de ele. Nu avea decât rareori coşmaruri, dar visele din ultima vreme erau tot mai adesea sinistre, lăsându-i senzaţia că niciunul dintre personaje nu era ceea ce părea a fi, iar lumea normală o lua razna, eşuând într-un loc unde bebeluşii erau sacrificaţi în spatele unor obloane trase, iar nişte maşinării negre, formidabile, urlau neîncetat în locaşuri subterane ferecate.

Desigur, se lupta şi cu o temere absolut personală – anume că la trezire va constata că s-a îmbolnăvit şi el.

Dormi puţin, iar visul care îl vizită îl mai avusese, nu cu mult timp în urmă: lanul de porumb, mirosul unor lucruri

calde, care creşteau, sentimentul prezenţei a ceva – sau cineva – foarte bun şi sigur în imediata apropiere. Sentimentul că este acasă. Pe măsură ce devenea tot mai conştient că în porumb stă ceva şi-l pândeşte, în locul liniştii se instală o imensă groază. Mamă, a intrat viezurele în coteţ! îi fulgeră prin minte şi se trezi în lumina zorilor, scăldat în sudori reci.

Puse de cafea şi se duse să vadă de cei doi arestaţi.

Mike Childress era în lacrimi. În spatele lui, hamburgerul era în continuare lipit de perete prin pasta lipicioasă de condimente, pe cale să se întărească.

— Acum eşti mulţumit? Am luat şi eu boala. Nu asta ţi-ai dorit? Nu e asta cea mai bună răzbunare? Fii puţin atent, respir ca o nenorocită de locomotivă care urcă muntele cu o garnitură întreagă după ea!

Dar Nick îl cercetă mai întâi pe Billy Warner, care zăcea pe patul lui, în comă. Gâtul îi era umflat şi negru, iar pieptul i se ridica şi cobora cu mişcări bruşte şi neregulate.

Se grăbi să se întoarcă în birou, se uită la telefon şi, într-un acces de furie şi cu un puternic sentiment de vinovăţie, îl mătură de pe masă, iar aparatul rămase atârnând fără noimă, la capătul firului. Opri focul şi porni în fugă spre casa Baker. Apăsă pe butonul soneriei, un timp ce i se păru nesfârşit, până ce Jane coborî, într-un târziu, învăluită în halat. Pe obrajii ei se vedea iarăşi transpiraţia aceea pe care ţi-o provoacă febra. Nu era în delir, dar cuvintele îi ieşeau cu greu şi încet, iar buzele îi erau crăpate.

— Nick. Intră. Ce s-a întâmplat?

„V. Hogan a murit azi-noapte. Warner se duce şi el, cred. E foarte bolnav. L-ai văzut pe doctorul Soames?”

Ea clătină din cap, tremură în briza uşoară, strănută şi apoi se clătină pe picioare. Nick o prinse de după umeri şi o conduse la un scaun. Apoi scrise: „Poţi să suni la cabinetul lui din partea mea?”

— Da, desigur. Adu-mi telefonul, Nick. Din câte se pare... boala mi-a revenit, peste noapte.

Tânărul aduse telefonul şi ea formă numărul lui Soames. Aşteptă cu telefonul la ureche mai mult de o jumătate de minut, iar el înţelese că nimeni nu avea să răspundă la telefon.

Jane încercă la Soames acasă, apoi acasă la asistenta lui. Niciun răspuns.

— Am să încerc să sun la sediul poliţiei, spuse ea, dar puse telefonul în furcă după ce formase un singur număr. Reţeaua interurbană n-a fost încă pusă la punct, cred. După ce formez 1, începe să-mi sune ocupat. Îi zâmbi stins, apoi nu mai reuşi să-şi stăvilească lacrimile. Sărmanul Nick, spuse ea. Biata de mine. Bieţii de noi, toţi. Ai putea să mă ajuţi să urc la etaj. Mă simt foarte slăbită şi de-abia respir. Cred că voi fi curând alături de John. El o privi, dorindu-şi imens să poată vorbi. Cred că vreau să mă întind pe pat, dacă poţi să mă ajuţi.

O ajută să ajungă în dormitor, apoi scrise: „Am să mă întorc.”

— Îţi mulţumesc, Nick. Eşti un băiat de treabă...

Spunând acestea, adormise deja pe jumătate.

Nick ieşi din casă şi rămase pe trotuar, întrebându-se ce să facă. Dacă ar fi putut să conducă maşina, ar fi existat nişte soluţii. Dar aşa...

Văzu o bicicletă de copil pe peluza unei case de pe cealaltă parte a drumului. Se duse într-acolo, cercetă casa în apropierea căreia se afla, cu transperantele trase (atât de asemănătoare cu acele clădiri care i se arătau în visele lui încâlcite), apoi bătu la uşă. Nu primi niciun răspuns, deşi bătu de mai multe ori.

Se întoarse la bicicletă. Era mică, însă putea totuşi să meargă pe ea, dacă ignora faptul că atingea ghidonul cu genunchii. Arăta ridicol, fără îndoială, dar erau şanse mici să mai existe în Shoyo persoane în stare să observe acest lucru... iar dacă erau, nu avea cum să le ardă de râs, după părerea lui.

Se urcă pe bicicletă şi pedală stângaci pe Main Street, trecu de închisoare, apoi o luă la est, pe US 63, spre locul unde Joe Rackman îi văzuse pe soldaţii care pozau în echipă de reparaţie a drumului. Dacă se mai aflau acolo şi dacă erau cu adevărat soldaţi, Nick avea să-i convingă să se îngrijească de Billy Warner şi de Mike Childress. Adică, în cazul când Billy mai era în viaţă. Dacă tipii aceia puseseră Shoyo sub carantină, atunci desigur că de bolnavii din Shoyo se ocupau chiar ei.

Îi luă o oră să pedaleze până la şantier, oscilând dement cu bicicleta de o parte şi de alta a benzii de la centrul şoselei, lovind ritmic şi monoton cu genunchii ghidonul. Dar când ajunse la locul cu pricina, soldaţii sau echipa de reparaţii, ce-or fi fost ei, dispăruseră. Existau mai multe lumini de semnalizare, dintre care una mai clipea încă. Mai văzu şi două capre. Iar drumul fusese săpat, deşi, după părerea lui Nick, locul respectiv putea fi încă traversat, dacă nu-ţi păsa prea mult de suspensia maşinii.

Surprinse cu coada ochiului o masă întunecată, executând un soi de mişcare pulsatorie şi, în acelaşi moment, se stârni puţin şi vântul, o simplă boare de vară, suficient însă pentru a-i aduce în nări o duhoare puternică şi greţoasă de putreziciune. Masa întunecată se dovedi a fi un roi de muşte, aflat într-o perpetuă forfotă. Lăsând bicicleta, se apropie de şanţul de pe partea opusă a drumului. Acolo, alături de o bucată de ţeavă gofrată, nouă şi strălucitoare, zăceau trupurile a patru bărbaţi, cu gâturile şi feţele umflate, de culoare neagră. Nick nu-şi dădu seama dacă erau sau nu soldaţi şi nici nu se apropie mai mult. Îşi zise că putea să se întoarcă liniştit la bicicletă, în locul acela nu exista nimic de temut, doar nişte oameni morţi, iar morţii nu pot să-ţi facă rău. Dar când ajunsese la câţiva metri de şanţ, o luă la fugă, încalecă pe bicicletă şi porni spre Shoyo într-o stare de cumplită agitaţie. La marginea oraşului se izbi de o piatră şi zdrobi bicicleta. El însuşi zbură peste coarne, se lovi la cap şi-şi zgârie mâinile.

Nu rămase decât o secundă în mijlocul drumului, se ridică şi porni, tremurând din toate încheieturile.

Nick îşi petrecuse următoarea oră şi jumătate a dimineţii zilei de ieri bătând la uşi şi sunând la sonerii. Nu se poate să nu descopăr pe cineva sănătos, îşi spunea. El însuşi se simţea foarte bine şi i se părea imposibil să fie chiar singurul.. Se va găsi cineva, un bărbat, o femeie, măcar un adolescent cu permis de conducere de începător, care va spune*: Ei, sigur că da. Hai să-i ducem la Camden. Luăm un automobil station.* Sau ceva de genul acesta.

Dar de-abia dacă i se răspunsese de vreo zece ori la apeluri. Adică uşa se deschidea atât cât îi permitea lanţul de siguranţă şi se ivea o faţă bolnavă, dar plină de speranţă, dădea cu ochii de el şi licărul de speranţă murea. Apoi faţa respectivă făcea un semn de refuz şi uşa se închidea la loc. Dacă Nick ar fi putut să le vorbească, ar fi argumentat că, dacă erau încă în stare să meargă, puteau la fel de bine şi să conducă. Că dacă îi duceau pe arestaţi până la Camden, puteau profita să se prezinte la spitalul de acolo. Unde aveau să se însănătoşească. Dar nu putea vorbi.

Câţiva îl întrebaseră dacă-l văzuse pe doctorul Soames. Un bărbat, cuprins de un delir furios, dăduse de perete uşa micii lui case gen fermă, ieşise în pridvor, doar în izmene, şi încercase să-l înhaţe pe Nick. Îi spusese că avea să-i facă „ceea ce ar fi trebuit să-ţi fac atunci, la Houston”. Din câte înţelesese Nick, îl confunda cu un tip numit Jenner. Îl urmărise pe Nick clătinându-se, ca un zombi dintr-un film de groază, din cele de mâna a treia. Partea de jos a pântecelui i se umflase teribil şi arăta de parcă i-ar fi vârât cineva acolo un pepene roşu. În cele din urmă se prăvălise în mijlocul pridvorului, iar Nick, cu inima bătându-i de zor, îi urmărise mişcările de jos, din curtea acoperită cu gazon. Bărbatul îşi fluturase pumnul fără putere, apoi se târâse anevoie înăuntru, fără a se mai osteni să închidă uşa.

Dar cele mai multe case rămâneau tăcute şi misterioase şi, în cele din urmă, nu mai suportă. Sentimentul acela de rău augur şi ameninţare din vis îl copleşea acum iarăşi şi-i venea din ce în ce mai greu să-şi alunge gândul că bătea la uşile unor morminte, tulburând somnul morţilor, care mai devreme sau mai târziu puteau să se scoale şi să-i răspundă. Nu-l ajuta prea mult să-şi spună că majoritatea caselor erau pustii, locatarii lor fiind de mult refugiaţi la Camden, El Dorado sau Texarkana.

Se înapoie la casa Baker. Jane Baker dormea profund, iar fruntea ei avea temperatură normală. Dar de această dată speranţele lui erau mici.

Era ora prânzului. Nick se întoarse la bufet, începând să simtă oboseala din urma nopţii în care nu dormise decât atât de puţin. De la căderea de pe bicicletă, avea dureri în tot corpul. Pistolul calibru 45 al lui Baker îl izbea peste şold. Încălzi două conserve de supă în bucătăria bufetului şi le turnă în două căni cu termoizolaţie. Laptele din frigider părea încă bun, aşa că luă o sticlă cu el.

Billy Warner era mort, iar când Mike dădu cu ochii de Nick, începu să chicotească isteric şi să arate cu degetul.

— Doi au ieşit din joc, n-a mai rămas decât unul! Doi la pământ şi unul în joc! Ai reuşit să te răzbuni! Aşa-i? Aşa-i?

Nick împinse cu grijă termosul cu supă prin fantă, apoi procedă la fel cu un pahar mare de lapte. Mike începu să bea supa direct din termos, cu înghiţituri mici. Nick îşi luă şi el termosul şi se aşeză pe coridor. Avea de gând să-l ducă pe Billy la subsol, dar mai întâi dorea să mănânce. Îi era foame. În timp ce-şi bea supa, se uita gânditor la Mike.

— Te întrebi cum mă simt? se interesă Mike.

Nick îi făcu semn că da.

— La fel ca azi-dimineaţă, când ai plecat. Cred c-am scos din mine un kil de muci. Îl măsură pe Nick plin de speranţă. Maică-mea spunea întotdeauna că înseamnă că mergi spre bine, dacă scoţi flegmă. Poate că eu am o formă mai uşoară, hm? Crezi că e posibil?

Nick ridică din umeri. Orice era posibil.

— Sunt puternic ca un taur, pledă Mike. Cred că nu e mare lucru, am să reuşesc să mă fac bine. Ascultă, omule, lasă-mă să plec. Te rog. Sunt gata să-ţi cad în genunchi, fir-ar să fie.

Nick reflectă, rămânând în expectativă.

— Ce naiba, ai un pistol. Oricum, n-am nimic cu tine. Nu vreau decât să plec din oraş. Mai întâi mă duc să văd ce face nevastă-mea...

Nick făcu semn spre mâna stângă a lui Mike, pe care nu se vedea verighetă.

— Mda, suntem divorţaţi, dar ea mai locuieşte încă aici, tocmai pe Ridge Road. Aş vrea să-i fac o vizită. Ce părere ai, omule? Mike începuse să plângă. Dă-mi o şansă. Nu mă ţine închis în cursa asta de şobolani.

Nick se ridică încet, se duse în birou şi trase sertarul mesei. Cheile erau acolo. Logica lui Mike era fără fisură; n-avea niciun sens să-ţi închipui că în toată harababura asta avea să apară cineva care să-l scoată pe cauţiune. Luă cheile şi se întoarse. Ridică în sus cheia pe care i-o arătase Big John Baker, cu o bucată de bandă albă lipită pe ea, şi-i aruncă lui Mike Childress tot mănunchiul, printre zăbrele.

— Mulţumesc, bolborosi Mike. Vai, îţi mulţumesc. Îmi pare rău că te-am bătut, îţi jur pe Dumnezeul meu. A fost ideea lui Ray, eu şi Vince am încercat să-l oprim, dar când se pune pe băut îl apucă nebunia...

Introduse cheia în broască, zornăind. Nick se trase înapoi, strângând în mână patul pistolului.

Uşa celulei se deschise şi Mike ieşi afară.

— Vorbesc foarte serios. Nu vreau decât să plec din oraş.

Se strecură pe lângă Nick, cu o undă de rânjet jucându-i pe buze. Apoi ţâşni prin uşa dintre micul bloc de celule şi birou. Nick îl urmă, însă nu mai apucă să vadă decât cum se închide uşa de afară în urma lui.

Nick ieşi şi el în faţa clădirii. Mike rămăsese la marginea trotuarului, sprijinit cu o mână de aparatul automat de

parcare, căutând de-a lungul străzii pustii.

— Dumnezeule, şopti el şi se întoarse buimac spre Nick. Ce se întâmplă? Ce-i cu asta?

Nick înclină din cap, ţinându-şi în continuare mâna pe armă.

Mike încercă să spună ceva, dar fu cuprins de un acces de tuse. Se acoperi la gură, apoi îşi şterse buzele.

— Plec naibii de-aici, zise el. Dacă eşti băiat deştept, faci la fel ca mine, mutule. Chestia aste e un soi de ciumă sau ceva de genul ăsta.

Nick ridică din umeri, iar Mike se îndepărtă, mergând pe trotuar. Se mişca din ce în ce mai repede, până ce aproape o luă la fugă. Nick îl urmări până ce dispăru din raza lui vizuală, apoi intră în birou. Nu l-a revăzut niciodată pe Mike. Avea un sentiment de uşurare şi înţelese, deodată, că făcuse lucrul cel mai potrivit. Se întinse în pat şi adormi aproape instantaneu.

Dormi toată după-amiaza pe canapeaua fără pături şi se trezi scăldat în transpiraţie, dar simţindu-se ceva mai bine. O furtună cu tunete bătea coastele munţilor – el nu putea auzi bubuiturile, în schimb vedea zigzagurile alb-albăstrui ale fulgerelor implântându-se în pământ, ocolind Shoyo în seara respectivă.

La amurg, porni pe Main Street până la magazinul Paulie’s Radio & TV, unde comise încă una dintre spargerile lui însoţite de scuze şi explicaţii. Lăsă o notă lângă casa de bani şi luă în schimb un televizor Sony portabil. Ajuns la închisoare, îi dădu drumul şi începu să caute diversele canale. Postul afiliat la CBS transmitea un anunţ pe care se putea citi DEFECŢIUNE ÎN SISTEMUL DE TRANSMISIE A UNDELOR ULTRASCURTE VĂ RUGAM SĂ RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE. Staţia ABC prezenta filmul I Love Lucy, iar pe NBC se retransmitea un episod dintr-un serial despre o tânără impertinentă care încearcă să devină mecanic pe un circuit de curse pentru maşini de serie. Postul independent

din Texarkana, specializat mai ales în filme vechi, jocuri televizate şi tot felul de măscărici religioşi, de soiul lui Jack Van Impe, nu emitea nimic.

Nick închise aparatul, se duse la bufet şi pregăti două porţii de supă şi de sendvişuri. I se părea lugubru felul în care toate felinarele continuau să se aprindă, marcând pe ambele trotuare de pe Main Street un şir de spoturi de lumină albă. Puse mâncarea într-un coş şi porni spre casa Janei Baker. Trei sau patru câini foarte flămânzi şi puşi pe prădăciune, se vedea bine, se apropiară de el în haită, atraşi de mirosul hranei. Nick scoase pistolul, dar nu avu inima să se folosească de el până ce unul dintre câini nu se pregăti să-l muşte. Atunci apăsă pe trăgaci, iar glonţul ricoşă de ciment la doi metri în faţa lui, lăsând o urmă argintie de plumb. Sunetul exploziei nu ajunse până la el, în schimb simţi şocul surd al vibraţiilor. Câinii se răspândiră în fugă.

Jane dormea, cu fruntea şi obrajii fierbinţi, respirând încet şi cu greutate. Lui Nick i se păru că era teribil de trasă la faţă. Făcu rost de o bucată de cârpă şi-i şterse obrazul. Îi lăsă porţia de mâncare pe noptieră, apoi coborî în salon şi aprinse televizorul familiei, un aparat mare, color.

CBS nu apăru toată noaptea. NBC îşi respectă programul obişnuit de emisiuni, în schimb imaginea de pe postul afiliat la ABC se înceţoşă în mai multe rânduri, uneori ecranul albindu-se complet, pentru ca apoi să-şi revină brusc. Acest canal nu prezenta decât emisiuni vechi, ale sindicatelor de creatori, ca şi cum legătura lui cu reţeaua ABC principală ar fi fost întreruptă. Nu conta prea mult. Nick aştepta de fapt ştirile.

Când în sfârşit începu programul respectiv, Nick rămase cu gura căscată. „Epidemia de supergripă”, după cum era ea acum numită, era ştirea cea mai importantă, dar crainicii de pe ambele posturi declarau că era pe cale să fie adusă sub control. Un vaccin de gripă a fost realizat la Centrul

pentru Control Epidemiologic de la Atlanta, iar la începutul săptămânii viitoare doctorii aveau să fie în măsură să-l injecteze populaţiei. Potrivit rapoartelor oficiale, epidemia avusese efecte serioase la New York, San Francisco, Los Angeles şi Londra, dar peste tot ea fusese stăpânită. În anumite zone, continua crainicul, întrunirile publice fuseseră temporar suprimate.

La Shoyo, se gândi Nick, întreg oraşul a fost suprimat. Cine îşi bătea joc de cine?

Prezentatorul încheie spunând că existau încă restricţii în ceea ce priveşte călătoriile spre majoritatea marilor aglomerări urbane, dar aceste interdicţii urmează să fie ridicate de îndată ce vaccinul va putea fi distribuit pe scară largă. Apoi trecu la prăbuşirea unui avion în Michigan şi la unele reacţii ale Congresului faţă de ultimele decizii ale Curţii Supreme referitoare la drepturile homosexualilor.

Nick închise televizorul şi ieşi în pridvorul casei. Se aşează în balansoar. Mişcarea înainte şi înapoi avea darul să-l calmeze, mai cu seamă că el nu putea auzi scârţâitul unui bolţ ruginit pe care John Baker uitase să-l ungă. Urmărea cu privirea insectele fosforescente, descriind în întuneric spirale neregulate. Fulgerele izbucneau surd în interiorul norilor de la orizont, lăsându-te să bănuieşti că aveau şi ei propriile lor insecte fosforescente, de dimensiunea unor dinozauri monstruoşi. Aerul nopţii părea vâscos şi sufocant.

Deoarece televiziunea era pentru Nick un mijloc de informare exclusiv vizual, remarcase în timpul jurnalului de ştiri un fapt pe care cei mai mulţi l-ar fi trecut probabil cu vederea. Nu existase niciun reportaj filmat, absolut niciunul. Nu existaseră scoruri de baseball, poate din cauză că nu se disputaseră meciuri. Un buletin meteo vag şi fără harta vremii, arătând zonele de presiune maximă şi minimă – ca şi cum Biroul de Meteorologic al Statelor Unite şi-ar fi tras obloanele. Indiferent cât de absurd i s-ar fi putut părea lui Nick, acest lucru se petrecuse cu adevărat.

Ambii prezentatori i se păruseră nervoşi şi supăraţi. Unul dintre ei era răcit; o dată i se întâmplase să tuşească în microfon şi-şi ceruse scuze. Ambii spicheri aruncaseră mereu priviri spre stânga şi spre dreapta camerelor înaintea cărora stăteau... ca şi cum s-ar mai fi aflat cineva alături de ei, în studio, cineva care avea grijă ca ei să nu se abată de la conduita cuvenită.

Asta se întâmplase în seara de 24 iunie, când Nick dormise chinuit în pridvorul din faţa casei, visând nişte lucruri foarte rele. Iar acum, în după-amiaza zilei următoare, veghea la moartea Janei Baker, această femeie minunată... *şi nu era în stare să pronunţe un singur cuvânt de mângâiere.*

Ea-l trăgea cu putere de mână. Nick îi privea faţa palidă şi trasă. Pielea ei era acum uscată, transpiraţia se evaporase. Dar asta nu-i dădea lui Nick speranţă sau linişte. Era pe cale să se stingă. De acum ştia prea bine cum arată momentul acela.

— Nick, spuse ea, zâmbind. Îi prinse una dintre palme între ambele mâini. Am vrut să-ţi mulţumesc încă o dată. Nimeni nu vrea să moară singur, aşa-i?

El clătină din cap cu toată vehemenţa şi tăria, iar femeia înţelese din gestul lui că nu-i contrazice afirmaţia în sine, ci doar premisa.

— Ba da, insistă ea. Dar nu contează. În dulapul de acolo am o rochie, Nick. Una albă. Ai s-o recunoşti după... O criză de tuse o obligă să se întrerupă. Când reuşi să vorbească din nou, îşi continuă propoziţia: ...după dantelă. Am purtat-o în tren, când am plecat în luna de miere. Încă îmi vine... sau aşa cred, cel puţin. Cred că acum o să-mi fie puţin mare... am mai slăbit... dar asta nu mai are importanţă. Întotdeauna mi-a plăcut foarte mult rochia asta. John şi cu mine am fost la Lacul Pontchartrain. Acele două săptămâni au fost cele mai minunate din viaţa mea. John a ştiut întotdeauna să mă facă fericită. Ai să-ţi aduci aminte de

rochie, Nick? În ea vreau să fiu îngropată. N-o să-ţi vină prea greu să... să mă îmbraci, nu'?

Nick înghiţi un nod şi clătină din cap, privind fix spre pătură. Ea simţise probabil amestecul lui de tristeţe şi de jenă, pentru că nu mai pomeni despre rochie. Îi istorisi, în schimb, alte lucruri – graţios, aproape cochet. Cum câştigase un concurs de recitări în liceu, cum mersese în etapa finală a statului Arkansas, şi cum îi căzuse juponul şi i se încurcase în pantofi chiar în momentul când ajunsese la răsunătorul punct culminant din „The Daemon Lover" de Shirley Jackson. Despre sora ei, care plecase în Vietnam ca membră a unui grup de misionari baptişti, de unde se întorsese nu cu unul sau doi, ci cu trei copii adoptaţi. Despre o drumeţie pe care ea şi John o făcuseră cu trei ani în urmă, şi cum un elan în călduri şi prost dispus îi silise să se caţere într-un copac şi-i ţinuse acolo o zi întreagă.

— Prin urmare am rămas cocoţaţi, strâns lipiţi unul de celălalt, îi povesti ea, pe jumătate adormită, ca nişte elevi de liceu la cinematograf. Dumnezeule, să-l fi văzut când am coborât din copac... Era... eram... îndrăgostiţi... foarte îndrăgostiţi... dragostea este aceea care pune lumea în mişcare, întotdeauna am crezut asta... este singurul lucru care le dă bărbaţilor şi femeilor puterea să rămână în picioare într-un univers în care gravitaţia pare a vrea să-i tragă în jos... să-i doboare... şi să-i oblige să se târască... eram... atât de îndrăgostiţi...

Căzu în amorţeală, iar când se trezi – poate fiindcă el mişcase o perdea sau făcuse podeaua să scârţâie – delira din nou.

— *John!* ţipă ea, cu vocea sugrumată de secreţii. *Vai, John, n-am să reuşesc niciodată să pricep cum naiba să umblu cu schimbătorul ăsta de viteze! John, trebuie să mă ajuţi! Trebuie să mă ajuţi...*

Şirul vorbelor ei se pierdu într-o expiraţie lungă, însoţită de un horcăit, pe care el îl simţi, chiar dacă nu-l auzea. O dâră subţire de sânge închis la culoare i se prelinse dintr-o

nară. Se prăbuşi înapoi, pe pernă, iar capul i se zgâlţâi violent o dată, de două ori, de trei ori, ca şi cum tocmai ar fi luat o hotărâre decisivă, iar răspunsul era negativ.

Apoi rămase nemişcată.

Nick o atinse timid pe o latură a gâtului, apoi la încheietură, apoi între sâni. Nimic. Murise. Ceasul de pe noptieră bătea plin de importanţă, dar ticăitul lui nu mai era acum auzit de niciunul dintre ei. Nick îşi lăsă capul pe genunchi şi plânse, în felul lui tăcut. *Singurul lucru pe care-l poţi face, ca un soi de descărcare lentă*, îi spusese odată Rudy, *dar într-o lume de operetă îndoielnică, lucrul acesta se poate dovedi util.*

Ştia ce trebuie să urmeze şi nu se simţea deloc dispus să înceapă. Nu este cinstit, se revolta o parte a lui. Nu era de datoria lui. Însă de vreme ce nu mai era nimeni prin preajmă – şi poate nici pe o rază de mai mulţi kilometri în jur – trebuia s-o facă. Ori o lăsa să putrezească, iar asta nu putea concepe. Ea îi arătase bunătate, iar în drumurile lui întâlnise mult prea mulţi oameni, bolnavi sau sănătoşi, care nu fuseseră în stare să-i ofere un asemenea dar. Sosise timpul să se apuce de treabă. Cu cât stătea mai mult pe loc, cu atât mai greu avea să-şi îndeplinească datoria. Ştia unde se află Curtis Mortuary – trebuia să meargă până la a treia stradă şi apoi spre vest, până la prima intersecţie.

Se sili să se ridice în picioare şi să deschidă dulapul, sperând pe jumătate că rochia albă, rochia din luna de miere, se va dovedi a fi o părticică din delir. Dar se afla la locul ei. Puţin îngălbenită din cauza anilor, o recunoscu, totuşi, de la bun început. Din cauza dantelei. O scoase de pe umeraş şi-o întinse pe băncuţa de la capătul patului. Cercetă rochia, apoi se uită la trupul femeii şi se gândi: *Acum nu-i va fi puţin mare, ci* foarte *mare. Boala a lăsat asupra ei urme mult mai grele decât şi-a dat seama... şi cu atât mai bine.*

Se apropie de ea fără tragere de inimă şi începu s-o dezbrace de cămaşa de noapte. Dar de îndată ce rămase

goală dinaintea lui, groaza îl părăsi nemairămânând decât mila – o milă ce sălăşluia atât de adânc în el, încât îi provoca dureri – şi începu să plângă din nou în timp ce-i spăla trupul, apoi o îmbrăcă aşa cum fusese îmbrăcată în drum spre Lacul Pontchartrain. Gătită ca în ziua aceea, în dantele, vai, în dantele, o luă în braţe şi o purtă până la casa de pompe funebre: o purtă ca un mire trecând un prag fără de sfârşit, ţinându-şi iubita în braţe.

CAPITOLUL 26

Un grup oarecare din campus – probabil Studenţii pentru o Societate Democratică sau poate Tinerii Maoişti – a muncit intens la o maşină de copiat în noaptea de 25 spre 26 iunie.

Afişele realizate se puteau vedea a doua zi de dimineaţă peste tot în căminul de la Louisville al Universităţii Kentucky:

ATENŢIUNE! ATENŢIUNE! ATENŢIUNE! ATENŢIUNE!

SUNTEŢI MINŢIŢI! GUVERNUL VĂ MINTE! PRESA, CARE SE AFLĂ SUB CONTROLUL FORŢELOR PARAMILITARE PORCEŞTI, VĂ MINTE! ADMINISTRAŢIA ACESTEI UNIVERSITĂŢI VĂ MINTE, LA FEL ŞI DOCTORII CLINICII, CARE SE AFLĂ SUB ORDINELE ADMINISTRAŢIEI!

1. NU EXISTĂ UN VACCIN PENTRU SUPERGRIPĂ.

2. SUPERGRIPA NU ESTE O BOALĂ GRAVĂ, ESTE O BOALĂ MORTALĂ.

3. GRADUL DE CONTAMINARE POATE ATINGE 75%.

4. SUPERGRIPA A FOST REALIZATĂ DE FORŢELE PARAMILITARE PORCEŞTI ALE STATELOR UNITE ŞI RĂSPÂNDITĂ DIN GREŞEALĂ.

5. FORŢELE PARAMILITARE PORCEŞTI ALE STATELOR UNITE INTENŢIONEAZĂ SĂ ACOPERE EROAREA LOR CRIMINALĂ, CHIAR DACĂ EA ECHIVALEAZĂ CU MOARTEA A 75% DIN POPULAŢIE!

LE ADRESĂM UN SALUT TUTUROR REVOLUŢIONARILOR! A SOSIT CLIPA SĂ NE RIDICĂM LA LUPTĂ! PRIN UNIRE ŞI STRĂDANIE VOM IZBÂNDI!

ÎNTÂLNIREA ARE LOC ÎN SALA DE GIMNASTICĂ, LA ORA 19.00!

GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ!

Ceea ce s-a petrecut la postul de televiziune WBZ-TV din Boston fusese plănuit cu o seară înainte de trei crainici de la ştiri şi şase tehnicieni, lucrând cu toţii în Studioul 6. Cinci dintre ei jucau pocher cu regularitate, iar şase din nouă erau bolnavi. Ştiau că n-au nimic de pierdut. Au adunat aproape o duzină de pistoale.

Bob Palmer, care asigura coordonarea ştirilor de dimineaţă, le-a adus la etaj într-o geantă uşoară de voiaj, în care îşi ducea de obicei notele, creioanele şi câteva agende de dimensiuni mari.

Întreg spaţiul de emisie era păzit de membri ai Gărzii Naţionale, după cum li se spusese lor, deşi, aşa cum îi mărturisise Palmer lui George Dickerson cu o seară în urmă, era pentru prima oară când vedea soldaţi din regimente de gardă trecuţi de cincizeci de ani.

La ora 9.01 dimineaţa, imediat după ce Palmer începuse să citească ştirea liniştitoare pe care i-o înmânase cu zece minute în urmă un subofiţer de armată, avu loc o lovitură. Cei nouă au capturat staţia TV, în adevăratul înţeles al cuvântului. Soldaţii, care nu se aşteptaseră să aibă necazuri din partea unei cete de civili blajini, obişnuiţi să prezinte reportaje despre tot soiul de grozăvii petrecute la mare distanţă de ei, au fost luaţi prin surprindere şi dezarmaţi. Alte persoane din efectivul postului se alăturaseră micii rebeliuni, eliberaseră cu repeziciune etajul al şaselea şi blocaseră toate uşile. Lifturile au fost chemate la etajul şase înainte ca soldaţii de la parter să apuce să înţeleagă ce se întâmplase. Trei soldaţi au încercat să urce pe scara de incendiu dinspre est, dar un portar cu numele de Charles Yorkin, înarmat cu o carabină modelul armatei, trăsese un foc pe deasupra capetelor lor. A fost unicul foc tras în cursul evenimentelor.

Telespectatorii din zona de emisie a postului WBZ-TV îl văzură pe Bob Palmer oprindu-se în mijlocul unei propoziţii şi-l auziră spunând „Okay, chiar acum!”. Se auziră zgomote ca de încăierare din afara razei de cuprindere a camerei de

luat vederi. După terminarea zarvei, mii de telespectatori uimiţi constatară că Bob Palmer ţinea acum în mână un pistol cu ţeava scurtă.

— Am pus mâna pe ei, Bob! I-am înfrânt pe ticăloşii ăştia! N-a scăpat niciunul! se auzi un strigăt triumfător şi răguşit, la distanţă de microfon.

— Okay, am făcut o treabă bună, zise Palmer. Se întoarse apoi din nou către cameră. Stimaţi concetăţeni din Boston şi americani din zona noastră de emisie! Tocmai s-a petrecut un lucru atât grav, cât şi teribil de important în acest studio şi sunt foarte bucuros pentru că s-a întâmplat pentru prima oară aici, la Boston, leagănul independenţei americane. De şapte zile încoace, acest post de televiziune a fost păzit de soldaţi care pretindeau că fac parte din Garda Naţională. Bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme kaki, militare, înarmaţi, au stat de veghe lângă operatorii noştri, în camerele noastre de control, în apropierea teleimprimatoarelor noastre. Au fost cumva ştirile cenzurate? Cu părere de rău, trebuie să vă mărturisesc că acesta este adevărul. Mi se aduceau foile de hârtie şi eram silit să le citesc, aş zice chiar aşa, cu arma la tâmplă. Ştirea pe care tocmai o relatam se referea la aşa-numita „epidemie de supergripă” şi întregul ei conţinut este cât se poate de fals. Luminiţele începură să se aprindă pe tabloul de comandă. În cincisprezece secunde, se aprinseră toate, până la ultima.

— Operatorii noştri au înregistrat multă peliculă, care ne-a fost confiscată sau expusă la lumină cu bună ştiinţă. Reportajele au dispărut. Cu toate acestea, doamnelor şi domnilor, dispunem de imagini şi avem corespondenţi chiar aici, în studio – nu reporteri profesionişti, dar persoane care au fost martori oculari la ceea ce s-ar putea dovedi a fi cel mai mare dezastru din istoria ţării noastre... şi, credeţi-mă, nu mă folosesc de aceste cuvinte cu uşurinţă. Acum veţi avea ocazia să vedeţi o parte din filmele noastre. Toate înregistrările au fost făcute clandestin, iar unele sunt de

proastă calitate. Totuşi, noi, cei de aici, care tocmai ne-am eliberat postul de televiziune, considerăm că veţi vedea suficient. Mai mult chiar decât v-aţi fi dorit.

Îşi ridică privirile, scoase o batistă din buzunarul sacoului sport şi-şi suflă nasul. Posesorii de televizoare color de calitate au putut observa că era roşu în obraji şi cuprins de febră.

— Dacă totul e gata, George, poţi să-i dai drumul.

Pe ecran, chipul lui Palmer fu înlocuit de aspecte filmate în Boston General Hospital. Saloanele erau supraaglomerate. Pacienţii zăceau pe podele. Culoarele erau pline; asistentele, multe din ele evident bolnave, la rândul lor, se agitau în toate părţile. Unele plângeau isteric. Altele păreau atât de şocate, încât te-ai fi aşteptat să leşine la primul pas.

Imagini ale gardienilor stând la colţuri de stradă, cu armele pregătite. Imagini ale clădirilor care fuseseră sparte.

Bob Palmer apăru din nou.

— Dacă aveţi copii, doamnelor şi domnilor, v-am sfătui să le cereţi să iasă din cameră.

Un instantaneu plin de purici cu un camion coborând cu spatele spre un chei ieşind în afară deasupra Portului Boston, unul dintre camioanele acelea mari, kaki, ale armatei. Dedesubt se vedea o barjă acoperită cu prelate din pânză impregnată cu smoală, legănându-se pe valuri. Doi soldaţi zbârciţi la faţă, cu aer de extratereştri, din pricina măştilor de gaz, săriră din cabină. Imaginea se mişcă şi dansă, apoi se stabiliză din nou când trăgeau prelata care acoperea partea din spate, deschisă, a camionului. Apoi se căţărară înăuntru şi o cascadă de trupuri începu să cadă în barjă: femei, bătrâni, copii, poliţişti, asistente medicale; cădeau într-un şuvoi rapid şi aparent fără sfârşit. Dintr-o anumită secvenţă rezulta limpede că soldaţii se ajutau de nişte furci ca să coboare cadavrele.

Palmer îşi susţinu emisiunea timp de două ore, timp în care citi, cu voce tot mai răguşită, note şi buletine de ştiri şi le luă interviuri altor membri ai echipei. Totul continuă până în clipa când cineva de la parter ajunse la concluzia că nu era nevoie să recucerească etajul al şaselea pentru ca să-i pună capăt. La 11.16, emiţătoarele postului WBZ amuţiră pentru totdeauna, cu ajutorul câtorva kilograme de explozibil din plastic.

Palmer şi ceilalţi de la etajul şase au fost executaţi pe loc, sub acuzaţia de trădare faţă de guvernul lor, adică faţă de Statele Unite ale Americii.

Call-Clarion nu era decât un săptămânal din Durbin, un orăşel din West Virginia, scos de James D. Hogliss, avocat la pensie, dar tirajul lui fusese întotdeauna bun, deoarece Hogliss fusese la sfârşitul anilor patruzeci şi în deceniul următor un susţinător înfocat al drepturilor minerilor; de asemenea, editorialele anti-establishment pe care le scria erau întotdeauna pline de foc şi pară, de proiectile încărcate cu pucioasă la adresa funcţionarilor guvernamentali de la toate nivelurile, de la administraţia orăşenească până la cea federală.

Hogliss dispunea de propria lui ceată de vânzători de ziare, dar, în această dimineaţă limpede de vară, prefera să difuzeze singur numărul în maşina lui, un Cadillac model 1948, fâşâind cu roţile albe pe străzile oraşului... străzi dureros de pustii. Jurnalele erau îngrămădite pe scaunele automobilului şi-n portbagaj. Call-Clarion, care n-ar fi trebuit să apară în ziua respectivă, în mod normal, consta dintr-o singură pagină tipărită cu litere mari, în interiorul unui chenar negru. Cuvintele din partea de sus declarau că este vorba de o EDIŢIE SPECIALA, cea dintâi scoasă de Hogliss din 1980, când avusese loc explozia de la mina Ladybird, care îngropase pe veci patruzeci de mineri.

Titlul suna astfel: FORŢELE GUVERNAMENTALE ÎNCEARCĂ SĂ ASCUNDĂ IZBUCNIREA EPIDEMIEI!

Dedesubt: „Număr special al lui Call-Clarion de James D. Hogliss”

Şi mai jos: „Reporterul a aflat dintr-o sursă demnă de încredere că epidemia de gripă (supranumită de unii Boala-Sufocantă sau Gât-Gros la noi, în West Virginia) este provocată în realitate de o variantă mutagenă mortală a virusului gripei obişnuite, creată de guvernul nostru, în scopuri militare – încălcând astfel în mod flagrant Acordurile Revizuite de la Geneva referitoare la armele biologice şi chimice, acorduri pe care reprezentanţii Statelor Unite le-au semnat cu şapte ani în urmă. Aceeaşi sursă, un funcţionar al armatei care se află în prezent la baza Wheeling, a mai declarat că promisiunea apariţiei în curând a unui vaccin este «o minciună ordinară». Potrivit sursei, încă nu a fost realizat niciun fel de vaccin.

Cetăţeni, acest fapt este mai mult decât un dezastru sau o tragedie; el reprezintă sfârşitul speranţelor în guvernul nostru. Dacă am reuşit cu adevărat să ne facem un asemenea rău nouă înşine, atunci...”

Hogliss era bolnav şi foarte slăbit. Scrierea editorialului părea să-l fi stors de cele din urmă puteri. Energia i se transformase în cuvinte, fără să-i mai fie redată dintr-o altă sursă. Pieptul îi era plin de secreţii, iar respiraţia lui avea un ritm drăcesc, chiar şi în stare de repaus. Cu toate acestea, mergea metodic, din casă în casă, lăsând peste tot foile lui volante, fără ca măcar să ştie dacă locuinţele respective mai erau ocupate de cineva sau, în caz că mai existau supravieţuitori, mai aveau suficientă forţă să meargă până la poartă şi să culeagă ceea ce le lăsase el.

În cele din urmă ajunse în partea de vest a oraşului, Poverty Row, cartierul săracilor, cu barăci şi rulote, mirosind puternic a conteinere de gunoi. Nu mai rămăseseră decât jurnalele din portbagaj, pe care nu se mai osteni să-l închidă, capacul lui clătinându-se încet în sus şi în jos ori de câte ori trecea peste hopurile de pe drum. Se

războia cu o durere cruntă de cap şi încerca să se concentreze, ca să nu mai vadă dublu.

După ce se ocupase şi de cea din urmă casă, o cocioabă pe jumătate dărâmată din apropierea barierei de la linia de centură a oraşului, îi mai rămăsese un teanc cam de douăzeci şi cinci de ziare. Tăie cu vechiul lui briceag sfoara ce le ţinea legate şi apoi le lăsă în voia vântului, să fie purtate oriunde; se gândea la sursa lui de informaţii, un maior cu ochi întunecaţi şi neliniştiţi, care fusese transferat de la o misiune „top secret” din California, purtând numele de Project Blue, cu doar trei luni în urmă. Maiorul avusese acolo misiunea de a asigura securitatea externă. Acum, în timp ce-i povestea lui Hogliss tot ce ştia, îşi pipăia mereu pistolul de la şold. Hogliss se gândea că maiorul se va folosi de arma aceea peste foarte puţin timp, dacă nu cumva o şi făcuse.

Se sui iarăşi la volanul Cadillacului, singura lui maşină de când împlinise vârsta de douăzeci şi şapte de ani, şi descoperi că era mult prea obosit ca să mai conducă până în centrul oraşului. Se lăsă pe spate, somnoros, ascultă zgomotele înăbuşite ce-i ieşeau din piept şi urmări cu privirea exemplarele din ediţia lui specială, măturate leneş de vânt spre bariera de cale ferată. O parte dintre ele se prinseseră în ramurile copacilor, atârnând ca nişte fructe stranii. Din apropiere se auzea susurul zglobiu al râului Durbin, în care pescuise, pe când era copil. Bineînţeles, acum nu mai exista niciun peşte în aceste ape – de asta avuseseră grijă firmele de exploatare a zăcămintelor de cărbuni —, dar sunetul avea încă un efect calmant şi binefăcător. Închise ochii, adormi şi muri peste o oră şi jumătate.

Los Angeles Times nu reuşi să tipărească decât 26000 de exemplare din ediţia specială de o pagină, înainte ca ofiţerii puşi de pază să descopere că nu era vorba de un prospect de reclamă, aşa cum li se spusese. Represaliile ce-au urmat

fără întârziere au fost sângeroase. Versiunea oficială a FBI-ului a fost că „revoluţionarii radicali” – vechea sperietoare – dinamitaseră tipografia lui L.A. Times, provocând moartea a douăzeci şi opt de muncitori. FBI-ul nu a fost pus în situaţia să explice cum se făcuse că explozia înfipsese gloanţe în capul fiecăreia dintre cele douăzeci şi opt de persoane, deoarece trupurile respective fuseseră amestecate cu mii de alte cadavre, victime ale epidemiei, care erau înmormântate în mare.

Cu toate acestea, 10000 de exemplare ieşiseră pe piaţă, ceea ce era suficient. Iată titlul ţipător, tipărit cu litere de-o şchioapă:

COASTA DE VEST SE AFLĂ ÎN GHEARELE UNEI EPIDEMII TERIBILE

Mii de persoane se refugiază din calea supergripei ucigătoare. Este indubitabil că guvernul ascunde adevărul

„LOS ANGELES – Unii dintre soldaţii care afirmă că sunt membri ai Gărzii Naţionale, chemaţi să dea o mână de ajutor în tragedia ce bântuie împrejurul nostru în momentul de faţă, sunt de fapt militari de carieră, purtând la mâneci chiar şi patru trese a câte zece ani. O parte a misiunii lor constă în asigurarea cetăţenilor îngroziţi din Los Angeles că supergripa, cunoscută sub denumirea de Captain Trips de tinerii din cele mai multe regiuni, nu este «decât cu foarte puţin mai virulentă» decât forma Londra sau Hong Kong... asigurări pe care ei le dau însă prin aparate portabile de respiraţie. Preşedintele urmează să vorbească în această seară, la 6.00 ora Pacificului, iar secretarul său de presă, Hubert Ross, a calificat ştirile potrivit cărora preşedintele va vorbi dintr-un loc care, deşi special decorat să semene cu Biroul Oval, este adânc îngropat în buncărul Casei Albe, drept «isterice, răuvoitoare şi absolut nefondate». Aşa cum rezultă din copiile discursului prezidenţial puse deja în circulaţie, el va «mustra» poporul american pentru reacţia

atât de exagerată şi va compara panica stârnită recent cu efectul pe care l-a avut transmisiunea radiofonică a *Războiului lumilor* făcută de Orson Welles la începutul anilor treizeci.

Times doreşte să pună cinci întrebări la care preşedintele să răspundă în discursul său.

1. De ce ziarul Times a fost împiedicat de gangsteri în uniforme militare să dea publicităţii ştirile, violând astfel flagrant dreptul lui constituţional de a face acest lucru?
2. De ce au fost blocate autostrăzile US 5, US 10 şi US 15 cu autovehicule blindate şi transportoare de trupe?
3. Dacă avem de-a face doar cu «o epidemie minoră de gripă», de ce a fost nevoie să fie decretată legea marţială în Los Angeles şi zona înconjurătoare?
4. Dacă avem de-a face doar cu «o epidemie minoră de gripă», atunci de ce sunt trase trenuri de barje până în largul Pacificului şi apoi scufundate? Nu cumva aceste barje conţin ceea ce noi ne temem că ar putea conţine – şi anume cadavrele victimelor epidemiei —, după cum am fost asiguraţi şi de surse bine informate?
5. În încheiere, dacă urmează cu adevărat să se distribuie un vaccin doctorilor şi spitalelor la începutul săptămânii viitoare, atunci de ce n-a auzit de vreun plan oarecare de livrare nici măcar unul dintre cei patruzeci şi şase de medici cu care ziarul nostru a luat legătura pentru informaţii suplimentare? De ce nici măcar o clinică n-a fost pregătită în vederea vaccinării antigripale? De ce nici măcar o farmacie, din cele zece la care am sunat, n-a primit înştiinţări de primire a unor mărfuri sau circulare guvernamentale în legătură cu un asemenea vaccin?

Facem apel la preşedinte să răspundă la aceste întrebări în discursul lui şi, mai presus de orice, facem apel la el să pună capăt acestor tactici de stat poliţienesc şi acestor eforturi nesăbuite de a ascunde adevărul...”

Un bărbat în pantaloni scurţi de culoare kaki şi sandale se plimba încolo şi încoace pe Piedmont Avenue din Duluth cu un semn mare, pictat cu funingine, pe frunte, şi un afiş-sendviş cu litere de mână atârnându-i pe umerii slabi.

În partea din faţă se putea citi:

A SOSIT CEASUL PIEIRII
ISUS CRISTOS SE VA POGORI CURÂND
PREGĂTIŢI-VĂ SĂ DAŢI OCHII CU DUMNEZEUL VOSTRU!

Iar pe spate:

IATĂ, INIMILE PĂCĂTOŞILOR AU FOST ZDROBITE
CEI MARI VOR FI UMILIŢI ŞI CEI UMILI VOR FI PREAMĂRIŢI
VIN ZILELE CELE NEGRE
VAI, ŢIE, O, SIONULE

Patru tineri înţoliţi în jachete de motociclist, toţi patru tuşind rău şi având nasul înfundat, se năpustiră asupra bărbatului în pantaloni scurţi şi-l bătură cu scândurile pe care se sprijineau afişele până ce-l lăsară lat. Apoi fugiră, iar unul dintre ei strigă peste umăr: „Ca să te-nveţi minte să-i mai sperii pe oameni! Ca să te-nveţi minte să-i mai sperii pe oameni, idiot cu mintea prăjită de droguri ce eşti!”

Cel mai popular program de dimineaţă din Springfield, Missouri, era emisiunea în direct cu ascultătorii „Spune ce-ai pe suflet”, a postului de radio KLFT, moderată de Ray Flowers. Avea în cabina de emisie şase linii telefonice, iar în dimineaţa respectivă, de 26 iunie, era unicul salariat al KLFT-ului care se prezentase la lucru. Era conştient de ceea ce se petrecea în jurul lui şi se temea. Cam de o săptămână,

Ray avea senzaţia că toate cunoştinţele lui se îmbolnăviseră. În Springfield nu exista armată, auzise, în schimb, că trupele Gărzii Naţionale fuseseră chemate la Kansas City şi St. Louis pentru a „stopa răspândirea panicii” şi pentru a „preveni jaful”. Ray Flowers se simţea bine. Se uită gânditor la echipamentul din jur – telefoane, aparatura pentru temporizare, menită a-i permite să intervină atunci când se întâmpla ca unul dintre interlocutorii lui să recurgă la un limbaj neortodox, rafturi întregi de reclame înregistrate pe casete (*Dacă toaleta se revarsă/Şi nu mai ştii ce să te faci/Cheamă-i pe specialiştii-n ţeavă/Cheamă-i pe-ai lui Kleen-Owt vraci*) şi, desigur, microfonul.

Îşi aprinse o ţigară, se duse la uşa studioului şi o încuie. Intră la el în cabină şi blocă şi această intrare. Opri bobina de pe care se transmitea automat muzică în eter, o înlocui cu tema muzicală a emisiunii sale şi apoi se aşeză în faţa microfonului.

— Bună dimineaţa tuturor, începu el, aici Ray Flowers şi emisiunea „Spune ce-ai pe suflet”. Cred că-n această dimineaţă nu poate exista decât un singur motiv care să te împingă să pui mâna pe telefon, nu? Puteţi să-i spuneţi oricum, Gât-Gros, supergripă sau Captain Trips, toate însemnând unul şi acelaşi lucru. Am auzit nişte poveşti oribile despre restricţiile pe care le pune peste tot armata şi, dacă vreţi să-mi vorbiţi despre asta, eu sunt gata să vă ascult. Încă trăim într-o ţară liberă, corect? Şi, dacă tot sunt singur pe aici, vom proceda puţin altfel de această dată. Am închis aparatul de temporizare, iar de reclame cred că ne putem lipsi. Dacă şi de la voi se vede Springfield la fel ca de la ferestrele postului KLFT, oricum nu prea-i arde nimănui de făcut cumpărături. Okay... dacă sunteţi pe picioare, cum zicea maică-mea, hai să pornim la treabă. Numerele noastre de telefon, la care sunaţi gratis, sunt 555-8600 şi 555-8601. Dacă sună ocupat, aveţi răbdare. Nu uitaţi, trebuie să mă descurc singur cu toate.

La şaptezeci şi cinci de kilometri de Springfield, în Carthage, o patrulă formată din douăzeci de soldaţi ai unităţii de acolo primi misiunea să se ocupe de Ray Flowers. Doi oameni refuzară să se execute, şi fură împuşcaţi pe loc.

În timpul orei cât dură deplasarea patrulei la Springfield, Ray Flowers primi mai multe telefoane: un doctor îi spuse că oamenii mureau ca muştele şi că, după părerea lui, vestea cu vaccinul era o minciună ordinară a guvernului; o asistentă de spital, care confirmă că trupurile erau ridicate cu camioanele de la spitalele din Kansas; o femeie cuprinsă de delir, susţinând sus şi tare că erau farfurii zburătoare, venite din spaţiul extraterestru; un fermier, care relată cum un pluton al armatei terminase de săpat, cu două utilaje, un şanţ nemaipomenit de lung într-un teren de lângă US 71, la sud de Kansas City; şi încă vreo duzină, fiecare dintre ei cu o poveste.

Apoi se auzi zgomotul ce însoţea sfărâmarea uşii exterioare a studioului.

— Deschide! se auzi o voce estompată. Deschide, în numele Statelor Unite!

Ray se uită la ceas: 11.45.

— Ei bine, spuse el, se pare că au sosit cei din infanteria marină. Dar noi vom continua să stăm de vorbă, ca şi cum...

Fu întrerupt de o rafală trasă cu o armă automată, iar butonul uşii studioului se rostogoli pe covor. Prin gaura căscată în lemn se prelinse un fum albăstrui. Uşa fu împinsă cu putere şi năvăliră vreo şase soldaţi cu echipament complet de luptă, purtând măşti de gaze.

— Mai mulţi militari au pătruns chiar acum în biroul exterior, anunţă Ray. Sunt înarmaţi până-n dinţi... arată ca şi cum s-ar lansa într-o operaţie de curăţare a terenului în Franţa, acum vreo cincizeci de ani. Diferenţa este că poartă măştile pe figură...

— Închide emisiunea! urlă un tip solid, cu trese de sergent pe mâneci; îl vedea bine prin pereţii din sticlă groasă ai cabinei, gesticulând cu arma.

— Cred că nu! îi răspunse Ray. I se făcuse foarte frig, iar când îşi ridică ţigara din scrumieră, constată că degetele-i tremurau. Acest post a primit licenţă din partea Comisiei Federale pentru Comunicaţii şi eu sunt...

— Ţi-am revocat afurisita aia de licenţă! Şi acum închide emisiunea!

— Cred că nu, repetă Ray, întorcându-se la microfon. Doamnelor şi domnilor, mi s-a ordonat să închid emisiunea postului KLFT, iar eu am refuzat să execut ordinul... pe bună dreptate, consider eu. Oamenii ăştia se poartă ca nişte nazişti, nu ca nişte soldaţi americani. Eu nu sunt...

— Asta e ultima ta şansă! zise sergentul, ridicând arma.

— Domnule sergent, interveni unul dintre soldaţii de lângă uşă. Nu cred că poţi să...

— Dacă omul acela mai scoate un cuvânt, lichidează-l, spuse sergentul.

— Cred că au de gând să mă împuşte, mai reuşi să zică Ray Flowers.

În secunda următoare, sticla cabinei lui de transmisie se făcu ţăndări, iar el se prăbuşi peste tabloul de comandă. De undeva veni un teribil şuier de microfonie, a cărui intensitate sporea tot mai mult. Sergentul îşi goli întregul încărcător în panoul cu butoane şi efectul de microfonie încetă. Luminile de pe consolă continuau să clipească.

— Okay, zise sergentul, întorcându-se către soldaţii lui. Vreau să ajungem la Carthage înainte de ora 1 şi nu care cumva...

Trei soldaţi deschiseră simultan focul; unul dintre ei cu o puşcă fără recul în stare să scuipe şaptezeci de gloanţe pe secundă. Sergentul execută un dans al morţii, apoi se poticni şi se prăbuşi pe spate, printre cioburile peretelui din sticlă al cabinei de transmisie. Un picior îi zvâcni într-un ultim spasm, izbind cu bocancul de luptă câteva bucăţi de sticlă agăţate în cadru.

Un fruntaş, ale cărui coşuri ieşeau puternic în evidenţă pe obrajii albi ca varul, izbucni în plâns. Ceilalţi rămaseră

încremeniţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Mirosul scârbos al corditei plutea greu în aer.

— L-am omorât! ţipă fruntaşul isteric. Sfinte Dumnezeule, l-am omorât pe sergentul Peters!

Nu-i răspunse nimeni. Pe feţele lor se citea în continuare uimirea şi zăpăceala, deşi ceva mai târziu singurul lor regret avea să fie că nu o făcuseră mai devreme. Tot ce se petrecea în jur li se părea un fel de horă a morţii, în care ei nu aveau ce căuta.

Telefonul, pe care Ray Flowers îl aşezase în furca amplificatorului chiar înainte de a muri, scoase un şir de cârâituri.

— Ray? Eşti acolo, Ray? Vocea era obosită şi nazală. Îţi ascultăm mereu programul, amândoi, eu şi cu bărbatu-meu, iar acum nu voiam să-ţi spunem decât atât, să o ţii tot aşa mai departe, pentru că faci o treabă bună, şi să nu-i laşi să te intimideze. Bine, Ray? Ray?... Ray?...

COMUNICARE 234 ZONA 2 MESAJ CIFRAT DE LA: LANDON ZONA 2 NEW YORK

CĂTRE: COMANDANTUL CREIGHTON

REFERITOR LA: OPERAŢIUNEA CARNIVAL

URMARE: CORDONUL DE LA NEW YORK ESTE ÎN CONTINUARE OPERATIV OPERAŢIUNEA DE ÎNDEPĂRTARE A TRUPURILOR CONTINUA ORAŞUL ESTE RELATIV CALM X DEZVĂLUIRILE DE PRIMA PAGINĂ EVOLUEAZĂ MAI REPEDE DECÂT ANTICIPAM DAR PÂNĂ ÎN PREZENT MENŢINEM SITUAŢIA SUB CONTROL ORICUM SUPERGRIPA ÎI OBLIGĂ PE MAJORITATEA ORĂŞENILOR SĂ STEA ACASĂ XX CONFORM ESTIMĂRILOR ACTUALE 50% DIN MILITARII DE LA BARICADELE DIN PUNCTELE DE IEŞIRE/INTRARE – PODUL GEORGE WASH PODUL TRIBOROUGH PODUL BROOKLYN TUNELELE LINCOLN ŞI HOLLAND PLUS ŞOSELELE CU ACCES LIMITAT DIN ORAŞELE SATELIT – SUNT BOLNAVI DE GRIPĂ MAJORITATEA SOLDAŢILOR

ÎNCĂ SUNT CAPABILI DE SERVICIU ACTIV ŞI SE DESCURCĂ BINE XXX ÎN ORAŞ EXISTĂ TREI INCENDII SCĂPATE DE SUB CONTROL ÎN HARLEM 7TH AVENUE SHEA STADIUM XXXX DEZERTĂRILE DEVIN O PROBLEMĂ TOT MAI IMPORTANTĂ DEZERTORII SUNT ACUM EXECUTAŢI PE LOC XXXXX PĂREREA PERSONALĂ ESTE CĂ SITUAŢIA ESTE ÎNCĂ STABILĂ DAR SE AGRAVEAZĂ LENT XXXXXX SFÂRŞITUL COMUNICĂRII
LANDON ZONA 2 NEW YORK

La Boulder, Colorado, începu să se răspândească vorba că, în realitate, Centrul Meteorologic de Testare Atmosferică al Statelor Unite era o instalaţie de producere a armelor biologice. Zvonul respectiv fu reluat într-o emisiune radio de un disc-jockey din Denver, care se afla în stare de semidelir. Pe la ora 11, în seara de 26 iunie, la Boulder se declanşase un adevărat exod, ca al unor lemingi. O companie de soldaţi de la Denver-Arvada încercă să-i oprească, dar era ca şi cum ai fi trimis un om cu o măturică din pene să măture grajdurile lui Augias. Mai bine de unsprezece mii de civili – bolnavi, speriaţi şi împinşi de un singur gând, anume să se îndepărteze cât mai mulţi kilometri cu putinţă de Centrul de Testare Atmosferică – se rostogoliră asupra soldaţilor. Mii de alţi cetăţeni ai Boulderului se refugiară către alte puncte cardinale.

La 11.15, o explozie distrugătoare lumină noaptea în zona Centrului de Testare Atmosferică de pe Broadway. Un tânăr radical, numit Desmond Ramage, plantase în holul instituţiei peste şapte kilograme de explozibil plastic, destinat iniţial mai multor tribunale şi clădiri ale parlamentelor din statele din Midwest. Explozibilul fusese de cea mai bună calitate; detonatorul, în schimb, era o porcărie. Ramage a fost dezintegrat împreună cu tot felul de echipamente meteorologice şi de măsurare a nivelului şi felului poluării, altfel absolut inofensive.

În acest răstimp, exodul de la Boulder continua.

COMUNICARE 771 ZONA 5 MESAJ CIFRAT
DE LA: GARETH ZONA 6 NEW YORK
CĂTRE: COMANDANTUL CREIGHTON
REFERITOR LA: OPERAŢIUNEA CARNIVAL
URMARE: BRODSKY A FOST NEUTRALIZAT REPET BRODSKY A FOST NEUTRALIZAT A FOST DESCOPERIT LUCRÂND ÎNTR-O CLINICĂ DIN LOCALITATE A FOST JUDECAT ŞI EXECUTAT PE LOC PENTRU TRĂDARE ÎMPOTRIVA STATELOR UNITE ALE AMERICII O PARTE DINTRE CEI AFLAŢI ÎN TRATAMENT AU ÎNCERCAT SĂ INTERVINĂ 14 CIVILI AU FOST ÎMPUŞCAŢI. 6 UCIŞI 3 DINTRE OAMENII MEI RĂNIŢI, NICIUNUL GRAV X ÎN ACEASTĂ ZONĂ SE LUCREAZĂ NUMAI CU 40% DIN CAPACITATE SE ESTIMEAZĂ CĂ 25% DIN CEI AFLAŢI ÎNCĂ ÎN SERVICIU ACTIV SUNT BOLNAVI DE SUPER-GRIPĂ ŞI 15% AU DEZERTAT XX S-A PETRECUT UN INCIDENT DEOSEBIT DE GRAV ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNDEPLINIREA PLANULUI DE MĂSURI NEPREVĂZUTE F DE LA FRANK XXX SERGENTUL T.L. PETERS STAŢIONAT LA BAZA CARTHAGE MISSOURI A FOST ASASINAT ÎN TIMPUL UNEI MISIUNI SPECIALE LA SPRINGFIELD MISSOURI DE PROPRIII LUI SUBORDONAŢI SE PARE XXXX ALTE INCIDENTE DE ACEEAŞI NATURĂ POSIBILE DAR NECONFIRMATE SITUAŢIA SE DETERIOREAZĂ RAPID XXXXX SFÂRŞITUL COMUNICĂRII

Când seara se întindea asupra cerului ca un pacient anesteziat pe masă, două mii de studenţi de la Kent State University din Ohio porniră pe poteca războiului – în stil mare. Cei două mii de răzvrătiţi erau cursanţi ai primului minisemestru de vară, participanţi la un simpozion asupra viitorului jurnalismului din cadrul colegiilor universitare, o sută douăzeci de elevi ai unui atelier teatral şi două sute de membri ai organizaţiei Viitorii Fermieri ai Americii, filiala

Ohio, a cărei convenţie se întâmplase să coincidă cu izbucnirea supergripei, ce se răspândea ca un foc în iarba uscată. Se văzuseră cu toţii blocaţi în campusul universităţii la 22 iunie, adică cu patru zile în urmă. Ceea ce urmează este o copie a unei înregistrări făcute în zonă de pe banda de comunicări radio a poliţiei, cuprinzând perioada dintre 19.16 şi 19.22.

— Unitatea 16; unitatea 16, mă auzi? Recepţie.

— Da, te aud, unitatea 20. Recepţie.

— A apărut un grup de puşti, care vine prin parc, către noi, 16. Cam vreo şaptezeci de zdrahoni, aş zice, iar... o, stai puţin, unitatea 16, a mai apărut un alt grup, venind din direcţia opusă... Isuse, cam vreo două sute şi ceva de data asta, mi se pare. Recepţie.

— Unitatea 20, aici baza. Mă auzi? Recepţie.

— Te aud perfect, bază. Recepţie.

— Ţi-i trimit acolo pe Chumm şi pe Halliday. Blochează drumul cu maşina ta. Nu întreprindeţi nicio altă acţiune. Dacă vor să treacă peste voi, desfaceţi picioarele şi bucuraţi-vă. Nu opuneţi rezistenţă, m-ai înţeles? Recepţie.

— Am înţeles, nu opunem rezistenţă, bază. Ce fac soldaţii aceia de pe latura estică a parcului, bază? Recepţie.

— Cum soldaţi? Recepţie.

— Asta te-am întrebat şi eu, bază. Sunt...

— Bază, sunt Dudley Chumm. Fir-ar să fie, sunt unitatea 12. Scuze, bază. O ceată de puşti vin pe Burrows Drive. Cam vreo sută şi cincizeci. Drept către parc. Cântă sau scandează o drăcie oarecare. Însă, căpitane, pentru numele lui Dumnezeu, şi noi vedem soldaţi. Cred că poartă măşti de gaze. Şi sunt organizaţi în linie de luptă. Sau cel puţin aşa se vede de aici. Recepţie.

— Baza către unitatea 12. Alătură-te unităţii 20, lângă parc. Aceleaşi instrucţiuni. Nu opuneţi rezistenţă. Recepţie.

— Am înţeles, bază. Am pornit într-acolo. Recepţie.

— Bază, aici unitatea 17. Aici Halliday, bază. Mă auzi? Recepţie.

— Te aud, 17. Recepţie.

— Sunt în spatele lui Chumm. Mai sunt vreo două sute de puşti care vin de la vest spre est, către parc. Au şi placarde, exact ca-n anii şaizeci. Pe una scrie SOLDAŢI, LA ARME RENUNŢAŢI. Mai văd şi alta care zice ADEVĂRUL ŞI NUMAI ADEVĂRUL. Băieţii...

— Mă doare-n cur ce scrie pe placardă, 17. Du-te acolo şi opreşte-i, împreună cu Chumm şi cu Peters. Din câte-mi dau seama, se pregăteşte o adevărată furtună. Recepţie.

— Am înţeles. Terminat.

— Sunt Richard Burleigh, şeful securităţii campusului şi mă adresez comandantului forţelor militare din partea sudică a campusului. Repet: sunt Burleigh, şeful securităţii campusului. Ştiu că ne-aţi urmărit comunicaţiile, aşa că aţi face bine să mă scutiţi de toate eschivele şi prostiile şi să recunoaşteţi. Recepţie.

— Sunt colonelul Albert Philips, din Armata Statelor Unite. Te ascultăm, domnule Burleigh. Recepţie.

— Bază, sunt unitatea 16. Puştii se adună lângă monumentul de război. Din câte se pare, au intenţia să se năpustească spre soldaţi. Situaţia mi se pare destul de gravă. Recepţie.

— Sunt Burleigh, colonele Philips. Te rog să-mi precizezi ce intenţii ai. Recepţie.

— Am primit ordinul să-i împiedic pe cei prezenţi în campus să iasă de acolo. Unica mea intenţie este să execut acest ordin. Dacă oamenii aceia demonstrează, şi nimic mai mult, este în regulă. Dar dacă intenţionează să iasă din carantină, nu mi se mai pare în regulă. Recepţie.

— Doar nu vrei să spui că...

— Nu vreau să spun decât ce-ai auzit, domnule Burleigh. Terminat.

— Philips! Philips! Răspunde-mi, fir-ai să fii! N-aveţi de-a face cu luptători de gherilă comunişti! Sunt nişte copii! Copii americani! Nu sunt înarmaţi! Nici...

— Unitatea 13 către bază. Vai, puştii ăia se duc direct spre soldaţi, căpitane. Fac semne cu placardele. Şi cântă melodia aia. Pe care-o cânta şi putoarea aia de Baez. Vai de mine. Al dracului să fie, mi se pare că unii aruncă pietre. Au... Isuse! Isuse Cristoase! Nu se poate să facă aşa ceva!

— Sunt baza, unitatea 13! Ce se întâmplă acolo? Ce se întâmplă?

— Sunt Chumm, Dick. Am să-ţi spun eu ce se-ntâmplă aici. Un adevărat măcel. Aş prefera să fiu orb. Oh, afurisiţii! S-au apucat... vai, s-au apucat să-i culce la pământ pe copiii aceia. Cu mitralierele, din câte se pare. Nici măcar nu s-au ostenit să-i avertizeze. Puştii care-au mai rămas în picioare...vai, acum s-au spart... au luat-o la fugă în toate direcţiile. Doamne Dumnezeule! Tocmai am văzut o fată despicată în două de-o rafală! Sângele... cel puţin şaptezeci sau optzeci de puşti zac pe iarbă. Au fost...

— Chumm! Intră în emisie! Intră în emisie, unitatea 12!

— Baza, sunt unitatea 17. Mă auzi? Recepţie.

— Pe tine te aud, fir-ar al naibii, dar unde este Chumm? Futu-i mama mă-sii, recepţie!

— Chumm şi cu... Halliday, cred... au coborât din maşini, ca să vadă mai bine. Ne întoarcem, Dick. Acum se pare că soldaţii au început să se împuşte între ei. Nu ştiu cine-o ieşi învingător şi nici nu-mi pasă. Oricine supravieţuieşte, probabil după aceea se va lega de noi. Când ne-om întoarce, dacă se mai întoarce careva, părerea mea ar fi să ne vârâm în beci şi să aşteptăm acolo până ce şi-au irosit toată muniţia. Recepţie.

— Fir-ar al dracului...

— Pifanii continuă să se-mpuşte între ei, Dick. Nu mă ţin de bancuri. Terminat.

Pe tot parcursul schimbului alert de replici transcris aici, cel care ar asculta banda ar putea auzi în fundal nişte pocnituri slabe, asemănătoare întrucâtva exploziei castanelor aruncate în foc. Ar distinge chiar şi ţipete

subţiri... iar în cursul ultimelor circa patruzeci de secunde, bătaia grea, ca o tuse, a muniţiei de mortieră.

Ceea ce urmează este o înregistrare făcută după o bandă specială, de înaltă frecvenţă, din Sudul Californiei. Înregistrarea respectivă a fost efectuată între 19.17 şi 19.20, ora Pacificului.

— Massingill, zona 10. Eşti acolo, Blue Base? Mesajul de faţă este codificat Annie Oakley, urgent-plus-10. Dacă eşti acolo, răspunde-mi. Recepţie.

— Aici Len, David. Cred că putem renunţa la limbajul cifrat. Nu ne ascultă nimeni.

— Situaţia a scăpat de sub control, Len. Peste tot. L.A.-ul este mistuit de flăcări. Întreg oraşul şi tot ce-l înconjoară, pe deasupra. Toţi oamenii mei sunt bolnavi, s-au revoltat, au dezertat sau pradă alături de populaţia civilă. Eu mă aflu în Skylight Room din Bank of America, filiala centrală. Peste şase sute de oameni încearcă să pătrundă înăuntru şi să pună mâna pe mine. Majoritatea sunt oameni de-ai armatei.

— Lucrurile se destramă. Centrul nu mai poate să le ţină laolaltă.

— Repetă. Nu te-am înţeles.

— Nu contează. Poţi să mai ieşi de-acolo?

— Nici vorbă. Dar cele dintâi dintre lepădăturile alea o să aibă ce regreta. Am la mine o puşcă fără recul. Lepădături. Lepădături nenorocite!

— Mult noroc, David.

— Şi ţie. Rezistă pe poziţii cât poţi.

— Aşa voi face.

— Nu sunt sigur dacă...

Comunicarea verbală se încheie în acel moment. Urmează un zgomot de spargere şi sfărâmare, scârţâitul sinistru al metalului care cedează şi zornăitul cioburilor de sticlă. O mare de voci, urlând care mai de care. Focuri răzleţe ale unor arme de calibru mic, apoi, foarte aproape de emiţătorul radio, atât de aproape, încât să distorsioneze

sunetul, bubuiturile grele şi surde, probabil ale unei puşti fără recul. Urletele şi vuietul se apropie. Vibraţia tânguitoare a unui glonţ ricoşat, un ţipăt, foarte aproape de emiţător, o bufnitură, apoi linişte.

Urmează o înregistrare făcută de pe o lungime de undă obişnuită a armatei, la San Francisco. A fost efectuată de la 19.28 la 19.30, ora Pacificului.

— Soldaţi şi fraţi ai noştri! Am cucerit staţia de emisie şi Cartierul General al comandamentului! Asupritorii voştri sunt morţi! Eu, Fratele Zeno, fost, până acum câteva momente, plutonier Roland Gibbs, mă proclam cel dintâi preşedinte al Republicii California de Nord! Suntem stăpâni pe situaţie! Suntem stăpâni pe situaţie! Dacă ofiţerii voştri comandanţi încearcă să-mi revoce ordinele, împuşcaţi-i ca pe nişte câini de pripas! Ca pe nişte câini! Ca pe nişte căţele cu căcat uscat în cur! Faceţi liste cu numele, gradul şi numărul de înregistrare al dezertorilor! Notaţi pe cei ce vă vorbesc despre rebeliune sau trădare a Republicii California de Nord! Asistăm la zorii unei noi epoci! Asupritorii şi-au trăit traiul! Suntem...

Lătratul unei mitraliere. Ţipete. Bubuituri şi bufnituri. Focuri de pistol, alte ţipete, o serie lungă de mitralieră. Un geamăt lung, de moarte. Trei secunde de linişte profundă.

— Vă vorbeşte maiorul Alfred Nunn, din Armata Statelor Unite. Am preluat provizoriu comanda forţelor armate ale Statelor Unite din zona San Francisco. Cei câţiva trădători care pătrunseseră în acest Cartier General şi-au primit răsplata cuvenită. Eu sunt la comandă, repet, sunt la comandă. Operaţiunea de menţinere a ordinii va continua. Dezertorii şi fugarii vor fi trataţi după cum urmează: fapta lor va fi considerată de o extremă gravitate, repet, de o extremă gravitate. Mă aflu acum...

Alte focuri de armă. Un ţipăt.

În fundal: ...mâna pe ei! Puneţi mâna pe toţi! Moarte criminalilor războinici...

Schimb intens de focuri. Apoi se aşterne liniştea pe frecvenţa respectivă.

La 21.16, ora Estului, persoanele din regiunea Portland, Maine, suficient de zdravene să mai poată privi la televizor au urmărit, paralizate de groază, în emisiunea postului WCSH-TV, cum un negru uriaş, purtând doar o fâşie de piele roz în jurul şoldurilor şi un chipiu de ofiţer de marină, bolnav de supergripă, după cum se ghicea limpede, execută în public şaizeci şi doi de oameni.

Colegii lui, tot negri, erau echipaţi şi ei doar cu o cârpă în jurul şoldurilor şi un însemn oarecare de grad, arătând că erau foşti militari. Se înarmaseră cu arme automate şi semiautomate. În partea în care spectatorii din studio urmăreau de obicei dezbaterile politice locale sau emisiunea „Câştigaţi dolari prin telefon”, alţi membri ai „juntei” negre păzeau cu puşti şi pistoale vreo două sute de soldaţi îmbrăcaţi în uniforme kaki.

Negrul gigant, care rânjea tot timpul cu şiragul lui de dinţi perfecţi şi nemaipomenit de albi pe fundalul feţei negre ca tăciunele, ţinea în mână un pistol automatic calibru 45 şi stătea lângă o urnă mare, cu pereţii din sticlă. Într-o vreme ce părea deja de mult apusă, urna respectivă servise tragerii la sorţi a numerelor tăiate din cartea de telefoane, în timpul emisiunii „Câştigaţi dolari prin telefon”.

Roti maşinăria, apoi extrase printr-o fantă un carnet de şofer şi strigă:

— Fruntaş Franklin Stern, ieşi în faţa frontului, teee rooog.

Bărbaţii înarmaţi, care flancau „spectatorii” din toate părţile, se aplecau pentru a citi numele de pe ecusoane, în timp ce cameramanul, evident foarte nou în meserie, panorama publicul cu mişcări bruşte şi nesigure.

În cele din urmă, un tânăr cu părul blond deschis, de cel mult nouăsprezece ani, fu săltat în picioare şi târât spre

scenă, în timp ce ţipa şi protesta. Doi dintre negri îl obligară să se aşeze în genunchi.

Negrul rânji, strănută, scuipă flegmă şi sprijini automaticul său în tâmpla fruntaşului Stern.

— Nu! urlă Stern isteric. Merg alături de voi, pe Dumnezeul meu, aşa am să fac! Am să...

— În numele tatălui şi fiului şi sfântului duh, intonă uriaşul negru zâmbind şi apăsă pe trăgaci.

În spatele locului unde fusese silit să îngenuncheze fruntaşul Stern era o pată mare de sânge amestecat cu creieri, la care se adăugase acum şi obolul său.

Hap-ciu.

Negrul strănută iarăşi, cât pe ce să se prăbuşească. Un alt negru (purtând o şapcă verde de lucru, cu cozoroc mare, şi o pereche de pantaloni de jocheu scurţi, de un alb imaculat), aflat în cabina de comandă, apăsă pe butonul APLAUZE, indicaţia respectivă apărând în studio, sub forma unui semnal luminos. Negrii care-i păzeau pe spectatorii-prizonieri îşi ridicară armele ameninţător, iar soldaţii albi captivi, cu feţele lucind din pricina transpiraţiei şi a fricii, începură să aplaude din răsputeri.

— Următorul! vesti răguşit uriaşul împodobit cu bucata din piele roz, acţionând iarăşi urna. Se uită la dreptunghiul din carton şi anunţă: Maistrul tehnician sergent Roger Petersen, ieşi în faţa frontului, teee rooog.

Unul dintre bărbaţii din public începu să urle şi făcu o tentativă disperată să se salveze pe uşa din spatele studioului. Peste câteva secunde îl aduseră pe scenă. Profitând de confuzie, un tip din rândul al treilea încercă să-şi scoată ecusonul prins în piept. Răsună o singură împuşcătură şi omul se prăbuşi în fotoliu, cu ochii sticloşi, ca şi cum programul de prost-gust l-ar fi plictisit în asemenea hal, încât se lăsase cuprins de o picoteală vecină cu moartea.

Spectacolul acesta continuă până aproape de 22.45, când patru plutoane ale armatei regulate se năpustiră în studio,

cu măşti pe figură şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Cele două grupuri de soldaţi muribunzi începură imediat să se războiască.

Gigantul negru cu fâşia roz în jurul şoldurilor căzu aproape instantaneu, blestemând, cu sudoarea şiroind pe el, ciuruit de gloanţe şi trăgând în neştire cu pistolul-automat, îndreptat către podea. Trădătorul care operase pe camera numărul doi fu împuşcat în abdomen; aparatul lui se răsuci încet, oferind telespectatorilor o panoramare lentă a iadului. Gărzile pe jumătate dezbrăcate răspunseră cu foc, iar soldaţii cu măşti de gaze împroşcară cu gloanţe în întreg studioul. Militarii neînarmaţi de la mijloc descoperiră că, în loc să fie salvaţi, erau sortiţi unei execuţii şi mai grăbite.

Un tânăr cu părul de culoarea morcovului şi cu panica zugrăvită pe chip se căţără peste spătarele fotoliilor şi reuşi să străbată şase rânduri, ca un artist de circ pe picioroange; apoi picioarele îi fură secerate de o salvă de gloanţe calibru 45. Alţii se târau pe intervalele dintre rânduri, cu nasul în mochetă, aşa cum fuseseră învăţaţi să procedeze atunci când se aflau sub foc de arme automate, în timpul instrucţiei de bază. Un sergent mai în vârstă, cu părul cărunt, sări în picioare cu braţele desfăcute larg, ca un moderator de emisiune TV, şi urlă cât îl ţineau plămânii: STOOOOP! Fu imediat încadrat de focul încrucişat venind din ambele părţi şi se prăbuşi cu mişcări dezordonate, ca ale unei marionete pe cale să se dezintegreze. Bubuiturile armelor şi ţipetele răniţilor şi muribunzilor făceau indicatoarele aparaturii din camera de control pentru măsurarea intensităţii sonore să sară dincolo de 50 de decibeli.

Operatorul camerei de luat vederi se prăbuşi peste ghidonul de comandă al aparatului, telespectatorilor oferindu-li-se acum doar imaginea neutră a tavanului din studio, pe tot restul duratei bătăliei. Focul slăbi în intensitate peste cinci minute, nu se mai auziră decât

bubuituri izolate, apoi nimic. Doar ţipetele nu mai conteneau.

La 23.05, imaginea plafonului studioului fu înlocuită pe ecranele telespectatorilor de caricatura unui bărbat privind un televizor, pe care se putea citi: SCUZE, AVEM PROBLEME!

La sfârşitul acelei zile, afirmaţia era valabilă pentru aproape toată lumea.

La 23.30, ora Centrală, un Buick vechi acoperit cu abţibilduri religioase – printre care unul zicea DACĂ ÎL IUBEŞTI PE ISUS, CLAXONEAZĂ – patrula fără odihnă pe străzile pustii din centrul oraşului Des Moines. Ceva mai devreme, la Des Moines izbucnise un incendiu, care mistuise cea mai mare parte a zonei sudice din Hull Avenue şi Grandview Junior College; apoi se dezlănţuise o revoltă, cu prilejul căreia fusese devastat tot centrul.

La apusul soarelui, pe străzi mişuna o mare de oameni agitaţi, majoritatea sub douăzeci şi cinci de ani, mulţi dintre ei călare pe motociclete. Spărseseră vitrine, furaseră televizoare, îşi făcuseră plinul la staţiile de benzină, păzindu-se cu grijă, de teamă să nu apară cineva înarmat. Străzile erau acum goale. O parte dintre ei – motocicliştii, în primul rând – îşi făceau de cap pe şoseaua Interstate 80. Acum, când lumina dispăruse de pe ţinutul acela verde şi întins, cei mai mulţi se ascunseseră prin case şi se baricadaseră, atinşi deja de gripă sau terorizaţi de gândul că s-ar putea îmbolnăvi. Des Moines arăta ca a doua zi după un revelion monstruos, atunci când somnul de brută a pus stăpânire chiar şi pe cei mai încăpăţânaţi cheflii. Anvelopele Buickului şuierau pe asfalt, zdrobind cioburile de sticlă de pe Fourteenth Street, apoi maşina coti spre vest, pe Euclid Avenue, trecând pe lângă altele două care se ciocniseră frontal, iar acum zăceau prăbuşite pe o rână, cu barele de protecţie îmbârligate, ca o pereche de îndrăgostiţi după o dublă sinucidere reuşită. Pe capota Buickului fusese montat

un difuzor, din care începură acum să se reverse pârâituri şi pocnituri amplificate, urmate de sunetul specific făcut de ac pe prima porţiune a unui disc, după care pe străzile pustii, bântuite parcă de fantome, ale oraşului Des Moines răsună vocea monotonă şi dulce a lui Mother Maybelle Carter, interpretând „Keep on the Sunny Side”.

Rămâi pe partea însorită,
Întotdeauna pe partea însorită,
Rămâi pe partea însorită a vieţii,
Chiar dacă ai multe probleme
Va fi ca şi cum ai scăpat de ele
Dacă rămâi pe partea însorită a vieţii...

Străvechiul Buick îşi vedea de drum, descriind opturi şi curbe ciudate, uneori ocolind acelaşi grup de case de câte trei sau patru ori. Când se izbea cu bara de câte un obstacol (sau trecea peste câte un trup), acul pick-up-ului sărea din făgaşul lui.

La 23.40, Buickul trase la bordură şi rămase cu motorul la ralanti. Apoi se puse din nou în mişcare. Din difuzor răcnea acum Elvis Presley, cântând „The Old Rugged Cross”, iar briza nopţii fremăta prin copaci, stârnind o ultimă şuviţă de fum din ruinele colegiului, în care focul mai mocnea încă.

Fragmente din discursul preşedintelui, difuzat la 21.00, ora Estului, şi care n-a putut fi recepţionat în multe regiuni:

„... aşa cum trebuie să procedeze o naţiune măreaţă ca aceasta. Nu ne putem permite să tresărim din cauza unor simple umbre, ca nişte copii mici într-o încăpere întunecoasă; însă nu ne putem permite nici să tratăm cu uşurinţă această epidemie gravă de gripă. Stimaţi concetăţeni americani, vă recomand să rămâneţi în casele voastre. Dacă vă simţiţi bolnavi, staţi la pat, luaţi aspirină şi beţi cât mai multe lichide. Aveţi încredere că vă veţi simţi

mai bine, în cel mult o săptămână. Vă rog să-mi permiteţi să repet ceea ce v-am spus la începutul cuvântului meu din această seară. Ştirea că acest gen de gripă ar fi fatal este neadevărată – absolut neadevărată. În cele mai multe cazuri, persoanele afectate se pot aştepta să se pună din nou pe picioare şi să se simtă bine într-o săptămână. Apoi...”

(o criză de tuse)

„Apoi, mai circulă zvonul răutăcios, lansat de anumite grupuri radicale antisociale, că acest tip de gripă ar fi fost creat, nu se ştie cum, de guvernul nostru, în vederea cine ştie cărei utilizări militare. Stimaţi concetăţeni americani, această afirmaţie este o pură invenţie, pe care ţin s-o înfierez şi s-o dezmint în mod categoric. Ţara noastră a semnat cu conştiinţa curată şi cu bună-credinţă Acordurile de la Geneva – în forma lor revizuită – referitoare la armele chimice şi biologice. Nicicând, în trecut sau în prezent, noi nu am...”

(o criză de strănuturi)

„... fost părtaşi la fabricarea clandestină a substanţelor scoase în afara legii de Convenţia de la Geneva. Avem acum de-a face cu o epidemie destul de serioasă de gripă, nimic mai mult şi nimic mai puţin de atât. În această seară am primit ştirea că ea a izbucnit şi în multe alte ţări, printre care Rusia şi China Roşie. Prin urmare, vă rugăm...”

(criză de tuse combinată cu strănuturi)

„... vă rugăm să vă păstraţi calmul şi credinţa că la sfârşitul acestei săptămâni sau cel târziu la începutul celei următoare va exista un vaccin împotriva gripei, pentru cei a căror stare nu s-a ameliorat între timp. Membrii Gărzii Naţionale au fost convocaţi în anumite regiuni, în vederea protejării populaţiei de huligani, vandali şi defetişti, dar nu există absolut niciun adevăr în afirmaţia că anumite oraşe au fost ocupate de unităţi ale armatei regulate şi că ştirile sunt cenzurate. Stimaţi concetăţeni americani, toate acestea sunt minciuni sfruntate, pe care doresc să le înfierez şi să le dezmint...”

Iată textul unui graffiti scris cu vopsea roşie şi albă, pe faţada Primei Biserici Baptiste din Atlanta:

„Dragă Isus. Voi da ochii cu tine în curând. A ta prietenă, America. P.S. Sper că vei mai avea ceva locuri libere pe la sfârşitul săptămânii.”

CAPITOLUL 27

În dimineaţa zilei de 27 iunie, Larry Underwood stătea pe o bancă din Central Park, urmărind ce se petrecea în menajerie. Undeva, în spatele lui, Fifth Avenue era blocată de o mare de maşini încremenite, lăsate în cea mai dementă dezordine de stăpânii lor, care muriseră sau fugiseră. Ceva mai încolo, magazinele şic de pe Fifth se transformaseră în grămezi fumegânde de ruine.

De pe locul său, Larry putea să vadă un leu, o antilopă, o zebră şi o maimuţă dintr-o specie oarecare. Moarte toate, cu excepţia maimuţei. Nu se stinseseră de gripă, gândi Larry; nu mai primiseră hrană sau apă de Dumnezeu ştie când, din cauza asta nu rezistaseră. Toate, în afară de maimuţă, care, în cele trei ore petrecute de Larry acolo, nu se mişcase decât de patru sau de cinci ori. Maimuţa fusese suficient de inteligentă să evite moartea prin înfometare sau însetare – până în acel moment —, în schimb se vedea limpede că e foarte bolnavă de supergripă. Maimuţa era cât se poate de suferindă. Lumea se arăta încă o dată necruţătoare.

La dreapta lui, ceasul cu plăsmuiri de animale începu să bată ora 11. Figurinele complicate, care altădată îi încântau pe toţi copiii, defilau acum ca într-o sală de spectacole rămasă pustie. Ursul suna din trâmbiţă, o maimuţă mecanică ce nu avea să se îmbolnăvească vreodată (ci doar să se strice, în cele din urmă) cânta la tamburină, elefantul îi ţinea hangul, izbind în tobă cu trompa. Ce mai muzică grea, măi băiatule, afurisit de grea. *Suita Sfârşitul Lumii pentru Figurine de Ceas.*

După puţin timp ceasul amuţi şi atunci auzi iarăşi urletul acela răguşit, din fericire de la mare depărtare, de această dată. Ţipătul inuman ce tulbura splendida dimineaţă venea de undeva din stânga lui Larry, poate dinspre terenul de

sport Hekscher. Poate că se prăbuşea în bazinul de înot de acolo şi o sfârşea odată.

— Vin monştrii! se auzi strigătul slab şi răguşit.

Perdeaua de nori se ridicase în această dimineaţă, iar vremea era acum însorită şi caldă. O albină trecu pe lângă obrajii lui Larry, ocoli în zbor straturile de flori din apropiere şi execută o aterizare în trei puncte pe un bujor. Dinspre menajerie venea zumzetul calmant, adormitor, al roiurilor de muşte care se lăsau pe animalele moarte.

— Monştrii vin acum!

Cel care tulbura liniştea era un bărbat înalt, de vreo şaizeci şi cinci de ani. Larry îl auzise pentru prima dată noaptea trecută, pe care şi-o petrecuse la Hotelul Sherry-Netherland. În întunericul ce se lăsase asupra oraşului neobişnuit de liniştit, glasul acela îndepărtat îi păruse răsunător şi posomorât, vocea unui Ieremia dement străbătând străzile Manhattanului, stârnind ecouri, reverberaţii şi suferind, în cele din urmă, distorsiuni. Larry, care zăcea treaz în imensul pat dublu, cu toate luminile aprinse, ajunsese la convingerea total iraţională că monstrul se afla în urmărirea lui, îl căuta, aşa cum făceau creaturile care populau frecventele lui coşmaruri. Multă vreme avu impresia că vocea se apropia – *Vin monştrii! Monştrii sunt pe drum! Acum se află în suburbii!* – iar Larry aştepta din clipă-n clipă ca uşa apartamentului, pe care o încuiase cu toate cele trei sisteme de închidere, să cedeze sub presiunea monstrului, care se va năpusti înăuntru... şi se va dovedi a fi nu o fiinţă omenească, ci un soi de demon uriaş, cu un cap de câine, ochi cât farfurioarele pentru dulceaţă şi dinţi ca nişte scoabe.

Larry avusese prilejul să-l vadă în parc în dimineaţa respectivă, ceva mai devreme, şi constatase că nu era, de fapt, decât un bătrân nebun în pantaloni din catifea reiată, sandale şi ochelari cu rame din baga, un braţ fiindu-i bandajat cu folie adezivă. Larry încercase să-i vorbească, dar urlătorul fugise speriat, aruncându-i peste umăr că

monstrul trebuia să apară pe străzi dintr-un moment într-altul. Apoi se împiedicase de un gard de sârmă de înălţimea gleznei şi se prăbuşise pe una dintre aleile pentru biciclete, cu o bufnitură puternică şi caraghioasă, iar ochelarii îi săriseră de pe nas, însă nu se spărseseră. Larry pornise în direcţia lui, însă înainte de a reuşi să se apropie suficient, monstrul îşi adunase ochelarii de pe jos şi pornise în direcţia monumentului, urlând la nesfârşit avertismentul lui. Prin urmare, părerea lui Larry despre făptura aceea suferise în doar douăsprezece ore o mutaţie radicală, de la cea mai teribilă groază la o plictiseală totală, combinată chiar şi cu o undă de supărare.

În parc se mai aflau şi alţi oameni, iar Larry stătuse de vorbă cu mai mulţi dintre ei. Arătau cu toţii cam la fel, de unde Larry trăsese concluzia că trecuse şi el prin acelaşi proces de uniformizare. Erau buimăciţi, vorbeau dezlânat şi păreau să nu se poată abţine să nu te apuce mereu de mânecă, în timp ce ţi se adresau. Aveau tot felul de povestiri pe care ţineau neapărat să ţi le împărtăşească. Toate erau la fel. Prietenii şi rudele lor muriseră sau erau muribunzi. Se trăsese pe străzi, pe Fifth Avenue se dezlănţuise un adevărat infern, oare era adevărat că Tiffany nu mai exista, cum putea să se fi întâmplat aşa ceva? Cine avea să se ocupe de curăţenie? Cine avea să strângă gunoaiele? După părerea lui, era mai bine să fugă din New York? Dar auziseră că soldaţii păzeau toate locurile pe unde s-ar fi putut strecura afară din oraş. O femeie era îngrozită la gândul că şobolanii aveau să iasă din metrou şi să moştenească pământul, ceea ce-l obligase pe Larry să-şi aducă aminte, cu nelinişte, de propriile lui reflecţii din prima zi după ce se întorsese la New York. Un tânăr care înfuleca dintr-o pungă imensă de cartofi prăjiţi Fritos îi mărturisise cât se poate de serios lui Larry că era pe cale să-şi vadă îndeplinită cea mai mare ambiţie a vieţii lui. Era ferm hotărât să se ducă la Yankee Stadium, să facă un tur

de pistă în pielea goală, apoi să se oprească în mijlocul terenului, de unde se lansează mingea, şi să se masturbeze.

— O ocazie ca asta nu ţi se iveşte decât o dată-n viaţă, îi zisese el lui Larry, îi făcuse semn din amândoi ochii şi apoi o luase din loc, mestecând cartofi prăjiţi.

Mulţi dintre oamenii din parc erau bolnavi, însă doar puţini muriseră în locul acela. Poate că le trecuse prin minte c-ar putea fi devoraţi de animale şi se retrăseseră la adăpost atunci când simţiseră că le venise sorocul. Toată dimineaţa Larry nu avusese decât o singură confruntare cu moartea, dar nici c-ar fi avut nevoie de o a doua. Urcase pe Transverse Number One, cu gândul să intre în toaleta de acolo. Ajuns înăuntru, căscase ochii şi se trezise înaintea cadavrului unui bărbat cu rânjetul îngheţat pe buze, pe obrajii căruia viermii mişunau sprinten; stătea aşezat, cu mâinile sprijinite pe coapsele dezgolite, iar ochii lui înfundaţi căutau drept într-ai lui Larry. Duhoarea dulceagă şi infectă îl făcuse pe Larry să-şi spună că omul acela era ca o bomboană râncedă, o bucăţică bună care, în confuzia ce domnise, fusese lăsată în seama muştelor. Larry trântise uşa, însă era prea târziu: scăpase imediat de fulgii de porumb de la micul dejun şi apoi continuase să icnească până când începuse să se teamă că are să i se rupă ceva pe dinăuntru. Doamne, dacă mă auzi, se rugase el în timp ce se întorcea, împleticindu-se, către menajerie, dacă astăzi eşti cumva dispus să asculţi rugi, Sfinte Tare, dorinţa mea fierbinte este să nu mai fiu nevoit să dau ochii cu aşa ceva, măcar azi. Destul că sunt silit să am de-a face cu tot felul de nebuni, chestia asta e mai mult decât pot să suport. Îţi mulţumesc foarte mult.

Şi aşa, stând pe bancă (monstrul urlător nu se mai auzea, cel puţin pentru moment), Larry îşi aminti deodată de World Series de acum cinci ani. Amintirea asta îi făcea plăcere pentru că, aşa cum i se părea acum, fusese ultimul lui moment de fericire absolută: pe atunci avea o condiţie

fizică a-ntâia, iar mintea lui era împăcată cu sine şi nu lucra împotriva ei însăşi.

Asta se întâmplase imediat după ce se certase cu Rudy. Despărţirea lor fusese o chestie a naibii de împuţită, iar dacă avea să mai dea vreodată ochii cu el (chestia asta nu se va mai întâmpla niciodată, venea ecoul unui oftat din cugetul lui), Larry era hotărât să-şi ceară scuze. Se punea în genunchi şi-i pupa vârfurile încălţărilor, dacă Rudy pretindea aşa ceva în schimbul împăcării.

Porniseră să traverseze întreg continentul într-un Mercury astmatic din 1968, al cărui sistem de transmisie se făcuse zob în Omaha. Din acel moment, lucrau câteva săptămâni în şir, mergeau apoi o vreme cu autostopul, către vest, lucrau iarăşi nişte săptămâni şi iar o porneau cu autostopul. O vreme au muncit într-o fermă din vestul statului Nebraska, chiar sub „coada de tigaie”, unde într-o seară Larry a pierdut şaizeci de dolari la masă de pocher. A doua zi a trebuit să-i ceară lui Rudy un împrumut, ca să iasă din încurcătură. Peste o lună au sosit la L.A., iar Larry a avut bafta să pună primul mâna pe o slujbă – dacă se poate numi slujbă spălatul de vase în schimbul unei plăţi minime. Într-o seară, cam trei săptămâni mai târziu, Rudy a adus vorba despre împrumut. I-a zis că s-a întâlnit cu un tip care i-a recomandat o agenţie nemaipomenită de plasare a forţei de muncă, poţi să fii sigur că te alegi cu un serviciu, dar taxa se ridica la douăzeci şi cinci de dolari. Adică, din întâmplare, exact suma pe care i-o împrumutase lui Larry după jocul de pocher. În mod obişnuit, adăugase Rudy, el nu i-ar fi cerut, însă dată fiind situaţia...

Larry protestase, afirmând sus şi tare că-i înapoiase banii. Că erau chit. Dacă Rudy avea nevoie de douăzeci şi cinci de dolari, foarte bine, numai că spera că Rudy nu încearcă să-l oblige să-i plătească de două ori acelaşi împrumut.

Rudy îi replicase că nu vrea un cadou, ci doar banii care i se cuveneau şi că, în general vorbind, nu se dădea în vânt

după toate porcăriile lui Larry Underwood. Isuse Cristoase, spusese Larry, încercând să râdă cât se poate de prietenos. Nu mi-am închipuit c-aş avea nevoie de o chitanţă de la tine. Dar se vede că m-am înşelat.

Disputa luase amploare, se transformase într-o ceartă în toată regula, fuseseră la un pas să se lovească. În cele din urmă, Rudy se făcuse roşu ca racul. Ăsta eşti tu, Larry, îi aruncase. Eşti chiar tu, din cap până-n picioare. Mai mult de atât nici nu-ţi poate pretinde omul. Mă temeam că n-am să mă învăţ minte niciodată, dar acum cred că paharul s-a umplut, în sfârşit. Du-te la dracu', Larry.

Rudy plecase, iar Larry îl urmase până pe palierul casei cu încăperi ieftine de închiriat, pescuind portmoneul din buzunarul de la spate. Scosese cele trei hârtii de câte zece dolari frumos împăturite în compartimentul secret din spatele fotografiilor şi le aruncase în urma lui Rudy. Du-te naibii, nemernic mincinos ce eşti! Ia-i! Ia afurisiţii ăştia de bani!

Rudy trântise uşa de la intrare şi dispăruse în noapte, grăbindu-se să ajungă la întâlnirea cu destinul ieftin al tuturor indivizilor de categoria lui din lume. Nu se uitase în urmă. Larry rămăsese în capul scărilor, răsuflând din greu, iar după câteva minute coborâse să-şi caute cele trei bancnote de câte zece dolari, le strânsese de pe jos şi le pusese iarăşi la loc sigur.

Acest incident îi revenea când şi când în memorie de-a lungul anilor, fiind de fiecare dată tot mai convins că Rudy avusese dreptate. De fapt, era absolut sigur. Chiar dacă-i înapoiase cu adevărat banii lui Rudy, ei doi fuseseră prieteni încă din şcoala elementară, iar dacă se gândea bine (retrospectiv), lui îi lipsiseră întotdeauna zece cenţi ca să intre la matineul de sâmbăta, pentru că-şi cumpărase îngheţată sau bomboane în drum spre Rudy, apoi împrumutase de nenumărate ori câte cinci cenţi ca să-şi rotunjească banii pentru prânzul cumpărat la şcoală sau şapte cenţi ca să poată merge cu autobuzul. Cum îl tapase

pe Rudy de mărunţiş ani în şir, suma totală se ridica probabil la cincizeci de dolari, ba poate şi o sută. Larry reuşise chiar să-şi aducă aminte ce anume se petrecuse în mintea lui atunci când Rudy îi ceruse cei douăzeci şi cinci de dolari. Scăzuse repede douăzeci şi cinci din cei treizeci pe care îi poseda şi-şi zisese: *Adică nu-ţi mai rămân decât cinci mardei. Prin urmare, înseamnă că i-ai plătit deja. Nu sunt prea sigur când, însă de plătit i-ai plătit. Hai să punem capăt acestei discuţii.* Ceea ce se şi întâmplase.

Dar după aceea rămăsese singur în tot oraşul. Nu avea niciun prieten şi nici măcar nu încercase să lege vreo amiciţie la cafeneaua de pe Encino, acolo unde lucra. Adevărul este că, după părerea lui, toţi colegii, de la bucătarul-şef cel nervos şi până la picoliţele care-şi unduiau şoldurile şi mestecau gumă, erau, fără excepţie, nişte prostănaci. Da, era ferm convins că toţi angajaţii de la Tony’s Feed Bag erau nişte nătărăi, cu excepţia lui, Larry Underwood cel blagoslovit, care avea să dea curând lovitura (şi nu care cumva să te îndoieşti de chestia asta). Singur printre prostănaci, suferea ca un câine bătut şi-i era dor de casă cât unui naufragiat pe o insulă pustie. Îl bătea tot mai des gândul să-şi cumpere un bilet Greyhound AmeriPass şi s-o pornească încet către New York.

Peste o lună, sau poate peste două săptămâni, chiar ar fi făcut-o... dacă nu apărea Yvonne.

Cu Yvonne Wetterlen făcuse cunoştinţă într-un cinematograf situat la doar două străzi de clubul în care ea era dansatoare „topless”. În momentul în care se terminase şi cel de al doilea film al programului, ea izbucnise în plâns şi începuse să-şi caute poşeta în jurul scaunului şi pe interval. Avea în ea carnetul de şofer, carnetul de cecuri, legitimaţia de sindicat, singura ei carte de credit, o copie a certificatului de naştere şi legitimaţia de asigurări sociale. Deşi era convins că-i fusese furată, Larry nu-şi exprimă acest gând şi-o ajută să caute. Câteodată chiar îţi vine să crezi că minunile sunt posibile: tocmai când erau pe cale să

renunţe, Larry găsi poşeta cu trei rânduri mai în spate. După părerea lui, poşeta migrase până acolo împinsă de picioarele celorlalţi spectatori în timpul filmului, care, într-adevăr, fusese destul de plicticos. Îl sărutase şi-i mulţumise cu lacrimi în ochi. Larry, care se simţea precum Captain America, îi spusese că şi-ar fi dorit s-o invite la un hamburger sau ceva de genul acesta, ca să sărbătorească evenimentul, însă stătea cam prost cu banii lichizi. Yvonne se oferise să facă ea cinste. Larry, marele prinţ, nici nu se aşteptase la o altă reacţie.

Au început să se întâlnească; în mai puţin de două săptămâni, relaţia lor devenise foarte strânsă. Larry îşi găsise un post mai bun, funcţionar într-o librărie şi, pe deasupra, se angajase, ca solist vocal, într-o formaţie numită The Hotshot Rhythm Rangers & All-Time Boogie Band. De fapt, numele acesta bombastic era partea cea mai bună a grupului, dar pentru moment cânta cu ei, la chitară ritmică, Johnny McCall, cel care avea să întemeieze apoi Tattered Remnants, fără îndoială o formaţie foarte bună.

Larry şi Yvonne se mutaseră împreună, iar viaţa lui Larry se schimbase cu totul. Pe de o parte, dispunea pentru prima oară de o locuinţă, de un loc doar al lui, pentru care plătea jumătate din chirie. Yvonne agăţase nişte perdele la ferestre, îşi făcuseră rost de nişte mobilă ieftină, de la un magazin de solduri, şi o lustruiseră din nou împreună şi, în curând, erau vizitaţi de alţi membri ai formaţiei şi de prietene ale Yvonnei. Locuinţa era luminoasă în timpul zilei, iar seara adia o briză californiană parfumată, care părea să miroasă foarte tare a portocale, chiar dacă singura ei odoare provenea de fapt de la smog. Uneori nu venea nimeni şi atunci el şi cu Yvonne stăteau pur şi simplu în faţa televizorului, câteodată ea îi aducea o cutie de bere, se aşeza pe braţul fotoliului lui şi-l mângâia pe gât. Era locuinţa lui proprie, un cămin, fir-ar al naibii să fie; uneori zăcea treaz în crucea nopţii, cu Yvonne adormită alături de el, şi se minuna singur de cât de bine îi era. Apoi adormea

pe nesimţite, iar gândurile lui nu erau niciodată tulburate de Rudy Marks. Sau nu foarte des.

Au trăit împreună paisprezece luni absolut nemaipomenite – cu excepţia cam ultimelor şase săptămâni, când Yvonne a început să se poarte urât cu el —, iar partea cea mai frumoasă i se păruse perioada de World Series. După ce-şi termina treaba la librărie, se ducea acasă la Johnny McCall – întreaga formaţie se aduna pentru repetiţii doar la sfârşit de săptămână, pentru că ceilalţi doi băieţi munceau noaptea – unde ei doi pregăteau câte o melodie nouă, sau poate pur şi simplu reluau „oldies” care le plăceau amândurora, melodii dintre cele pe care Johnny le denumea „cântece de rupt inima târgului”, de exemplu „Nobody but Me” sau „Double Shot of My Baby’s Love”.

După aceea mergea acasă, acasă la el, unde Yvonne îl aştepta cu masa. Şi nu nişte mese ca la televizor, cu cine ştie ce căcaturi. Mâncare adevărată, aşa cum se cuvine să fie gătită acasă. Fata fusese foarte temeinic educată. Şi după aceea se duceau în salon, deschideau televizorul şi se uitau la Series. Mai târziu, făceau amor. Totul părea să fie la locul lui şi să i se cuvină. Cugetul lui nu era tulburat de absolut nimic. De atunci încoace, nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Niciodată.

Îşi dădu seama că lăcrima şi, pentru un moment, se simţi dezgustat de faptul că stătea aici, pe o bancă din Central Park, bocind ca un amărât de bătrân ieşit la pensie. Apoi îi trecu prin minte că avea tot dreptul să plângă, după toate lucrurile pe care le pierduse, că era îndreptăţit să se găsească într-o stare de şoc, dacă starea lui din acea clipă putea fi caracterizată astfel.

Maică-sa murise cu trei zile în urmă. Moartea o găsise pe un pat de campanie, instalat în holul de la Mercy Hospital, înghesuită alături de mii de alţi pacienţi care-şi dădeau duhul. Larry stătea îngenuncheat lângă ea când se sfârşise şi crezuse că n-o să scape întreg la minte: să fie silit s-o vadă pe maică-sa murind în putoarea aceea cumplită de

urină şi de fecale, în bălmăjelile incoerente ale celor intraţi în delir, în mijlocul horcăielilor, al replicilor demente, al urletelor. La sfârşit, nu-l mai recunoscuse; nu existase nici măcar acea ultimă revenire a stării de conştienţă, din cea din urmă clipă. Pieptul ei se oprise pur şi simplu la mijlocul unei respiraţii greoaie, apoi se coborâse foarte încet, ca un automobil care se lasă pe un cauciuc spart. Rămăsese ghemuit lângă ea zece minute, neştiind ce să facă, într-o confuzie totală şi gândindu-se că ar trebui să aştepte până ce se semna un certificat de deces sau până-l întreba cineva ce se întâmplase. Ceea ce se întâmplase era însă foarte limpede şi se repeta peste tot în jur. Apoi, era la fel de limpede pentru oricine că tot spitalul se transformase într-un balamuc. Ar fi aşteptat zadarnic un tânăr doctor calm să vină şi să-şi exprime condoleanţele, după care să declanşeze demersurile cuvenite într-o asemenea situaţie. Oricum, mai devreme sau mai târziu, aveau s-o care pe maică-sa ca pe un sac de ovăz, iar o scenă de soiul ăsta nu dorea să vadă. Poşeta ei era sub pernă. Descoperise un pix şi un ac cu gămălie în carnetul ei de cecuri. Rupsese o foaie de depunere de la sfârşitul carnetului şi scrisese pe ea numele, adresa şi, după o scurtă socoteală, vârsta mamei lui. Îi prinsese apoi bucata de hârtie pe bluză cu ajutorul acului şi începuse să plângă. O sărutase pe obraz şi fugise de acolo, cu lacrimi în ochi. Se simţea ca un dezertor. Ajuns pe stradă, începuse să se simtă ceva mai bine, deşi în momentul respectiv trotuarele erau pline de oameni nebuni, de oameni bolnavi şi de patrule ale armatei. Iar acum putea să stea pe bancă şi să fie mâhnit pentru motive mai generale: pentru faptul că mama lui nu mai apucase să se bucure de pensie, pentru propria lui carieră pierdută, pentru vremurile acelea minunate din L.A., când urmărea World Series alături de Yvonne, ştiind că după aceea aveau să meargă în pat şi să facă amor, şi pentru Rudy. Dar mai întristat era din cauza lui Rudy: regreta enorm că nu-i înapoiase cei douăzeci şi cinci de dolari, cu un zâmbet şi un

semn de nepăsare, salvând astfel cei şase ani pe care el îi considera acum pierduţi.

Maimuţa muri la 11.45.

Stătea cocoţată pe stinghia ei, având un aer apatic şi ţinându-şi labele adunate sub bărbie, apoi pleoapele îi fluturară deodată şi căzu pe ciment cu capul înainte, impactul fiind însoţit de o bufnitură oribilă.

Larry nu mai avea niciun chef să rămână în locul acela. Se ridică şi porni fără ţintă, către monument, alături de care se afla chioşcul cel mare pentru orchestre. Îl auzise pe monstrul-urlător cu cincisprezece minute în urmă, undeva, foarte departe, dar acum singurul sunet din parc părea să fie ţăcănitul tocurilor lui pe ciment şi ciripitul păsărilor. Neîndoielnic, păsările nu se molipseau de gripă. Norocul lor.

Când se apropie suficient de chioşc, văzu o femeie aşezată pe una dintre băncile destinate publicului. Avea în jur de cincizeci de ani, însă îşi dăduse toată silinţa să pară mai tânără. Era îmbrăcată în pantaloni dintr-un material scump, verde-cenuşiu, şi o bluză ţărănească din mătase, care-i lăsa umerii goi... numai că ţăranii, din câte ştia el, nu-şi prea permit să poarte mătase, îi trecu lui Larry prin minte. Femeia privi în jur când auzi zgomotul paşilor lui Larry. Ţinea o pilulă într-o mână, pe care şi-o aruncă nepăsător în gură, ca pe o alună.

— Bună, o salută Larry.

Femeia avea un aer calm şi ochi albaştri, în care licărea o inteligenţă ascuţită. Purta ochelari cu rame de aur, iar poşeta-plic din mâini era confecţionată din ceea ce părea să fie, aproape sigur, blană de nurcă. Degetele-i erau împodobite de patru inele: o verighetă, două inele cu diamant şi unul cu ochi-de-tigru.

— Ăăă, nu sunt periculos, spuse el.

Era o replică ridicolă, desigur, dar probabil că podoabele ei valorau cam douăzeci de mii de dolari. Ar fi putut să fie

vorba şi de nişte imitaţii, însă femeia nu prea avea aerul că s-ar da în vânt după pietricele şi tinichele ieftine.

— Nu, îi răspunse ea, nu arăţi primejdios. Şi nici bolnav.

Vocea ei se ridică puţin la ultimul cuvânt, transformându-i afirmaţia într-o întrebare discretă şi politicoasă. Femeia nu era câtuşi de puţin calmă, aşa cum crezuse la prima vedere; pe o latură a gâtului avea un mic tic nervos, iar în ochii ei albaştri, dincolo de inteligenţă, se ghicea şi acea stare de şoc pe care o văzuse şi în propriii lui ochi, în acea dimineaţă, pe când se bărbierea.

— Nu, cred că nu sunt bolnav. Dar tu?

— Câtuşi de puţin. Ştiai că ţi s-a prins de pantof un ambalaj de îngheţată?

Se uită în jos şi constată că era adevărat. Se îmbujoră, gândindu-se că l-ar fi informat pe acelaşi ton şi că era deschis la prohab. Îşi ridică piciorul şi încercă să se descotorosească de gunoi.

— Arăţi ca o barză. Ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai aşeza. Mă cheamă Rita Blakemoor.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu sunt Larry Underwood.

Se aşeză pe bancă. Ea-i întinse mâna şi Larry o strânse uşor, simţind în degete atingerea inelelor. Apoi înlătură cu atenţie bucata de hârtie de pe pantof şi o depuse meticulos într-un coş de gunoi de lângă bancă, pe care stătea scris PĂSTRAŢI CURĂŢENIA PARCULUI, EL ESTE AL DUMNEAVOASTRĂ! I se păru deodată că toată operaţiunea asta fusese nemaipomenit de caraghioasă, îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Era pentru prima oară când râdea cu adevărat din ziua în care o găsise pe maică-sa zăcând pe podeaua apartamentului şi fu o imensă uşurare să constate că râsul avea asupra lui vechiul efect binefăcător. Pornea din stomac şi ieşea printre dinţi, în acelaşi stil voios şi nepăsător. Rita Blakemoor îi zâmbea cu un aer complice, iar el fu încă o dată surprins de eleganţa şi de graţia ei naturală. Arăta ca un personaj feminin coborât dintr-un

roman de-al lui Irwin Shaw. Nightwork, poate, sau cel după care făcuseră un film de televiziune când era el copil.

— Când te-am auzit venind, îi mărturisi ea, aproape că m-am ascuns. Mi-a fost teamă că apare bărbatul acela cu ochelarii rupţi, care emite sentinţe filozofice ciudate.

— Monstrul-Urlător?

— Aşa-i zici tu sau aşa îşi zice el?

— Eu îi spun aşa.

— Mi se pare foarte potrivit, zise ea deschizând poşeta făcută (poate) din nurcă şi scoţând un pachet de ţigări mentolate. Mie-mi pare un Diogene ieşit din minţi.

— Mda, care nu mai caută un om, ci un monstru, spuse Larry, izbucnind iarăşi în râs.

Ea-şi aprinse o ţigară şi suflă fumul afară.

— Nici el nu este bolnav, spuse Larry. Însă aproape toţi ceilalţi oameni sunt bolnavi.

— Portarul meu pare foarte sănătos, spuse Rita. Nu şi-a părăsit postul. Când am plecat, în dimineaţa aceasta, i-am dat cinci dolari bacşiş. Nu ştiu dacă i-am dăruit banii pentru că este sănătos sau pentru că a rămas la post. Tu ce părere ai?

— Nu te cunosc suficient de bine ca să mă pot pronunţa.

— Nu, sigur că nu. Îşi puse ţigările la loc, în geantă, iar el văzu că înăuntru se afla un revolver. Ea îi urmări privirea. A fost al soţului meu. El a fost directorul unei importante bănci din New York. Acesta era întotdeauna răspunsul lui când era întrebat cu ce anume îşi câştiga existenţa. Sunt-directorul-unei-importante-bănci-din-New-York. A murit acum doi ani. Lua prânzul cu unul dintre arabii aceia care lasă întotdeauna senzaţia că-şi freacă întreaga suprafaţă a pielii expusă vederii cu alifie marca Brylcreem. A făcut un infarct fatal. A murit cu cravata la gât. Nu eşti de părere că această formulare ar putea echivala cu vechea expresie „a muri cu cizmele în picioare”? Harry Blakemoor a murit cu cravata la gât. Îmi place cum sună, Larry.

O cinteză ateriză în faţa lor şi începu să scurme în ţărână.

— Îi era o frică nebună de spărgători, de aceea avea arma asta. Este adevărat că pistoalele au recul şi fac foarte mult zgomot când tragi, Larry?

Larry, care nu trăsese în viaţa lui cu un revolver, îi răspunse:

— Nu cred că la dimensiunile astea are recul prea mare. E calibru 38?

— Cred că doar 32. Scoase arma din poşetă, iar el remarcă înăuntru o mulţime de sticluţe cu pastile. De această dată, ea nu-i urmă privirea, pentru că fixa un arbust aflat la distanţă de cinci sau şase metri. Vreau să încerc. Ce zici, pot să nimeresc în trunchiul copacului acela?

— Nu ştiu, îi răspunse el cu teamă. Nu ştiu dacă...

Femeia apăsă pe trăgaci, iar arma bubui infernal. În coaja copăcelului apăru o gaură.

— La fix, comentă ea, suflând fumul din ţeava pistolului ca un luptător înrăit.

— Nemaipomenit, îngăimă Larry, al cărui puls reveni oarecum la normal de-abia după ce ea pusese revolverul la locul lui.

— N-aş fi în stare să omor un om cu el. Sunt sigură de asta. Iar în curând nici nu voi mai avea, oricum, în cine trage.

— O, de asta nu sunt chiar atât de sigur.

— Te uitai la inelele mele. Ţi-ai dori unul dintre ele?

— Cum? Nu!

Roşeaţa i se urcă din nou în obraji.

— Fiind bancher, soţul meu credea în diamante. Credea în ele tot aşa cum baptiştii cred în Apocalipsă. Am o mulţime de diamante, care sunt toate asigurate. Că aveam în stăpânire pietrele astea, Harry al meu şi cu mine, nu era poate mare lucru, dar adeseori îmi venea să cred că aveam o garanţie pentru absolut totul. Înţelegi, Larry? Dacă acum cineva ar râvni la diamantele mele, i le-aş da fără să

protestez. Şi, dacă stai să te gândeşti, acum nu mai sunt decât nişte simple pietre, nu?

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că da, spuse ea, iar muşchiul acela de la gât îi tresări iarăşi. Dacă un bandit ar dori să mi le ia, nu numai că i le-aş oferi cu dragă inimă, dar i-aş spune şi adresa firmei Cartier. Colecţia lor de pietre preţioase este cu mult mai bogată decât a mea.

— Şi acum ce-ai de gând să faci?

— Tu ce-ai propune?

— Habar n-am, răspunse Larry cu un oftat.

— Răspunsul meu este acelaşi.

— Ştii ceva? Azi-dimineaţă l-am văzut pe un individ care spunea că are de gând să se ducă pe Yankee Stadium şi să facă la... să se masturbeze în mijlocul terenului.

Simţea cum i se ridică din nou sângele în obraji.

— Mi se pare o plimbare îngrozitor de lungă. De ce nu i-ai sugerat să-şi aleagă un loc mai în apropiere?

Oftă, iar oftatul i se transformă apoi într-un fior. Îşi deschise poşeta, scoase un flacon de medicamente şi vârî în gură o pastilă gelatinoasă.

— Ce este? se interesă Larry.

— Vitamina E, îi răspunse ea cu un zâmbet strălucitor şi fals.

Ticul de la gât îi reveni o dată sau de două ori. Femeia se linişti apoi.

— Barurile sunt pustii, îi spuse Larry deodată. Am intrat la Pat’s, pe Forty-third, nu era absolut nimeni înăuntru. Au barul acela imens, din mahon, m-am dus în spatele lui şi mi-am turnat un pahar de apă plin cu Johnnie Walker. Apoi mi-am dat seama că nu aveam niciun chef să mă aflu acolo. L-am lăsat pe tejghea şi am plecat.

Oftară la unison, ca un duet.

— Eşti o persoană foarte plăcută, declară ea. Îmi place de tine. Şi mi se pare nemaipomenit că nu eşti nebun.

— Îţi mulţumesc, doamnă Blakemoor.

Era surprins şi flatat, în acelaşi timp.

— Rita. Spune-mi Rita.

— Perfect.

— Nu ţi-e foame, Larry?

— Dacă stau să mă gândesc, îmi este.

— Ai putea să inviţi o doamnă la masă.

— Mi-ar face o deosebită plăcere.

Ea se ridică şi-i oferi braţul cu un zâmbet uşor dezaprobator. În momentul când îşi trecu mâna pe după braţul întins, în nări îi veni o adiere dinspre poşeta ei, un miros care în acelaşi timp îi aducea mângâiere şi se asocia în mintea lui cu o persoană adultă, aproape bătrână, ceva tulburător. În desele lor ieşiri la cinematograf, maică-sa purtase întotdeauna poşetă.

Uită apoi acest gând; ieşiră din parc şi o porniră pe Fifth Avenue, îndepărtându-se de maimuţa moartă, de monstrul-urlător şi de trufandaua care nu avea să mai părăsească niciodată toaleta de la Transverse Number One. Ea turuia fără încetare, iar mai târziu nu mai izbuti să-şi aducă aminte de niciunul dintre lucrurile despre care-i vorbise (ba da, despre un singur fapt: visase întotdeauna, îi mărturisise ea, să se plimbe pe Fifth Avenue la braţ cu un tânăr chipeş, un bărbat suficient de tânăr ca să fie propriul ei fiu), cu toate acestea îşi aduse adesea aminte de plimbare, mai ales atunci când structura ei fragedă avea să se prăbuşească, ca o jucărie asamblată neglijent. De zâmbetul ei minunat, de conversaţia ei uşoară, cinică, spirituală, de şoapta materialului din care erau făcuţi pantalonii ei.

Intrară într-un mic restaurant, unde Larry găti, puţin stângaci, dar ea îi aplaudă fiecare fel de mâncare: friptura, cartofii prăjiţi, nessul, plăcinta cu rubarbă şi căpşuni.

CAPITOLUL 28

În frigider era o tartă cu căpşuni. Era acoperită cu folie Saran Wrap şi, după ce o cântărise multă vreme cu priviri posomorâte şi năucite, Frannie o scoase, o aşeză pe tejghea şi-şi tăie o felie. O căpşună căzu pe masă cu un plescăit surd, când trecu felia de plăcintă pe o farfurie mai mică. Ridică fructul şi-l mâncă. Şterse mica pată de suc de pe suprafaţa tejghelei cu o cârpă de vase. Aşeză din nou folia peste restul prăjiturii şi o puse la loc, în frigider.

În momentul în care se întoarse ca să ia farfuria se întâmplă să-i cadă ochii pe suportul de cuţite de lângă dulap. Tatăl ei îl făcuse din două şine magnetice. Între ele atârnau cuţitele, cu lama în jos. Soarele puternic al după-amiezii se reflecta de suprafaţa lor strălucitoare. Rămase cu privirile aţintite asupra cuţitelor vreme îndelungată, fără ca expresia posomorâtă, vag curioasă, din privirile ei să sufere vreo schimbare, frământând în mâini cutele şorţului prins la brâu.

În cele din urmă, cam după vreun sfert de oră, îşi aminti că se gândea la ceva anume. Oare la ce? Dintr-un motiv care-i scăpa, în minte îi veni un citat biblic, de fapt o parafrază: *Decât să te uiţi la paiul din ochiul altuia, mai bine ai vedea bârna din ochiul tău.* Începu să cântărească vorbele. Pai? Bârnă? Aceste două cuvinte o puseseră întotdeauna în încurcătură. Ce fel de bârnă? Ca raza de Lună? Sau ca o grindă pe care se sprijină acoperişurile? Tot aşa existau şi „raza” unei lanterne şi figuri „radioase”, iar New Yorkul avusese un primar cu numele de Abe Beame, ca să nu mai vorbim de un cântec pe care-l învăţase în timpul Şcolii Biblice de Vacanţă... *Voi fi raza Lui de soare.*

...Decât să te uiţi la paiul din ochiul altuia...

Dar nu era vorba de ochi, ci de tartă. Se întoarse şi văzu o muscă plimbându-se pe prăjitură. O alungă cu un gest al

mâinii. Adio, domnule Muscoi, să nu te mai atingi de plăcintoi.

Contemplă multă vreme felia de tartă. Mama şi tatăl ei muriseră amândoi, asta ştia prea bine. Maică-sa se stinsese la Sanford Hospital, iar taică-su – cel care odinioară ştiuse s-o facă să se simtă totdeauna binevenită la el în atelier – zăcea fără viaţă în pat, în camera de la primul cat. Oare de ce cuvintele aveau mereu capriciul de a-i veni în rime? Versuri ieftine, îngrozitoare, care îi năvăleau în minte, ca textele alea idioate pentru exersarea memoriei, de care ţi-aduci aminte în delirul provocat de febră. *Câinele are-o căpuşă, care-l atacă la guşă...*

Îşi veni brusc în fire, străbătută de un fior de spaimă. În încăpere se răspândise un miros fierbinte. Ceva ardea.

Frannie privi repede peste umăr şi descoperi o tigaie în care se prăjeau cartofi, pe care o pusese pe plită şi o uitase acolo. Un nor gros şi rău mirositor se revărsa din direcţia respectivă. Din tigaie săreau stropi mari de grăsime care, aterizând pe suprafaţa fierbinte, se aprindeau pentru scurt timp, ca şi cum o mână invizibilă ar fi dat foc la nişte brichete cu butan. Interiorul vasului era negru ca tăciunele.

Atinse mânerul tigăii şi-şi retrase repede degetele, tresărind uşor. Era prea fierbinte ca să poţi pune mâna. Apucă un şervet, îl înfăşură în jurul mânerului şi scoase repede pe uşa din spate vasul, care sâsâia înfuriat, ca un balaur. Îl aşeză pe prima treaptă a scării verandei. Deşi percepea parfumul de caprifoi şi zumzăitul albinelor, nu le băgă în seamă. Timp de o clipă, vălul gros care-i atenuase toate reacţiile emotive din ultimele patru zile fu străpuns, iar ea se simţi cu adevărat speriată. Speriată? Nu... de fapt, se afla într-o stare de groază incipientă, la numai un pas de panică.

Îşi aduse aminte cum curăţase cartofii şi-i pusese la prăjit în ulei marca Wesson Oil. *Acum* de-abia îşi amintea. Dar pentru o vreme... pfui! Pur şi simplu uitase.

Stând pe verandă, încă ţinând cârpa de vase într-o mână, încercă să reconstituie cu exactitate şirul gândurilor ei după ce pusese cartofii la prăjit. I se părea că este foarte important.

Păi, mai întâi îi venise în minte că o masă constând exclusiv din cartofi prăjiţi nu era prea hrănitoare. Apoi se gândise că, dacă bufetul McDonald’s de pe US 1 n-ar fi fost închis, n-ar fi fost obligată să-i pregătească ea, ci ar fi putut să adauge şi un hamburger la meniu. N-ar fi făcut decât să ia maşina şi să oprească chiar în dreptul ferestrei aceleia pe unde primeai mâncarea direct. Şi-ar fi comandat un Quarter Pounder şi cartofi din cei mari, care se vindeau în cutii de un roşu-aprins, din carton. Cu mici pete de grăsime în interior. Nesănătoşi, fără îndoială, însă altfel, o adevărată desfătare. Pe urmă... se spune, doar, că femeile însărcinate au tot felul de pofte ciudate.

Ajunse astfel la următoarea verigă a lanţului. Poftele ciudate o duseseră cu gândul la tarta cu căpşuni ascunsă în frigider. Dintr-odată, i se păru că-şi dorea o felie din tartă mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Prin urmare, se pregătise să mănânce din prăjitură, dar la un moment dat privirile ei fuseseră atrase de suportul pentru cuţite pe care tatăl ei îl făcuse pentru maică-sa (doamna Edmonton, soţia medicului, se arătase atât de încântată de suport, încât Peter îi meşterise şi ei unul, cu două Crăciunuri în urmă), după care mintea ei pur şi simplu... se scurtcircuitase. Paie... bârne... muşte...

— Vai, Doamne, se adresă ea curţii pustii din spatele casei şi grădinii pe care taică-su nu mai apucase s-o plivească.

Se aşeză, îşi îngropă faţa în şorţ şi plânse.

După ce lacrimile i se uscară, crezu că se simte ceva mai bine... dar teama nu-i dispăruse cu totul. Oare îmi pierd minţile? se întrebă ea. Oare aşa se întâmplă, oare aşa te simţi când suferi o criză nervoasă sau cum s-o chema ea?

Din momentul în care tatăl ei murise, cu o seară în urmă, la ora 8.30, capacitatea de concentrare mintală părea să-i fi scăzut considerabil. Uita ce făcuse, mintea i-o lua razna, spre cine ştie ce tărâmuri de vis, sau pur şi simplu cădea în amorţeală, fără să se mai gândească la absolut nimic, mai puţin conştientă de ceea ce se petrece în jurul ei decât o căpăţână de varză.

După ce tatăl ei se stinsese, rămăsese alături de el multă vreme. Apoi coborâse la parter şi deschisese televizorul. Fără vreun motiv anume; după cum se spune, în clipa respectivă i se păruse o idee bună. Singurul post care emitea era WCSH din Portland, afiliat la NBC, care, din câte înţelesese ea, transmitea un spectacol absolut dement despre un fel de proces. Un negru, care părea întruchiparea celor mai sumbre coşmaruri ale membrilor din Ku Klux Klan despre vânători de capete africani, se prefăcea că execută nişte albi cu pistolul lui, în timp ce alţi oameni din public aplaudau. Desigur, era o simplă înscenare – asemenea lucruri nu se prezentau la televizor, dacă erau reale —, şi totuşi scenele păreau reale. Îi aduceau aminte de *Alice în ţara Minunilor*, cu osebire că de această dată nu Regina de Cupă urla „Tăiaţi-le capetele!”, ci... cum? Cine? Prinţul Negru, din câte presupusese ea. Cu toate că animalul acela încins la brâu nu aducea nici pe departe cu un Prinţ.

Ceva mai târziu (deşi n-ar fi fost în stare să precizeze după câtă vreme), în cursul aceluiaşi program, alţi bărbaţi au năvălit în studio şi a izbucnit un schimb de focuri, realizat încă şi mai realist decât execuţiile. A văzut oameni aproape decapitaţi de gloanţele de calibru mare, căzuţi la pământ cu sângele ţâşnind din gâtlejurile sfârtecate, ca din nişte teribile pompe arteriale. Îşi aminti că gândise, în felul ei dezlânat, că ar fi trebuit să apară din când în când pe ecran unul dintre anunţurile acelea ale lor, avertizându-i pe părinţi să-i ducă pe copii la culcare sau să schimbe canalul. Îşi aminti că-i trecuse prin minte că WCSH şi-ar putea

pierde licenţa de emisie; nu încape îndoială, programul era infernal de sângeros.

Închisese televizorul atunci când obiectivul aparatului de filmat se înălţase, prezentând doar reflectoarele din studio agăţate de plafon, şi se întinsese pe canapea, cu privirile aţintite în propriul ei tavan. Somnul o furase chiar acolo, iar dimineaţa, când se trezise, era convinsă pe trei sferturi că visase întregul program. De fapt, chiar asta era poanta: totul începuse să pară un coşmar străbătut de cele mai neaşteptate şi inexplicabile nelinişti. Un coşmar care începuse odată cu moartea mamei: aceea a tatălui ei nu făcuse decât să amplifice nişte lucruri existente. La fel ca şi în Alice, evenimentele deveneau tot mai stranii.

Avusese loc o întrunire specială a municipalităţii, la care tatăl ei participase, deşi în momentul respectiv era deja bolnav. Îl însoţise şi Frannie, care avea sentimentul că se mişcă într-o lume ireală, ca o drogată – chiar dacă fizic se simţea la fel ca întotdeauna.

Primăria fusese aglomerată, se adunase mult mai multă lume decât la şedinţele municipalităţii de la sfârşitul lui februarie sau începutul lui martie. De peste tot se auzeau strănuturi, tuse şi suflatul nasului în batiste. Cei de faţă erau speriaţi şi gata să-şi dea drumul la nervi la cea mai mică provocare. Vorbeau tare, cu voci răguşite. Se ridicau în picioare. Făceau gesturi vehemente cu mâinile. Pronunţau sentinţe. Mulţi dintre ei – şi nu numai femeile – aveau chipul scăldat în lacrimi.

În cele din urmă, se luase decizia ca oraşul să fie închis. Nu se va mai permite accesul nimănui. Dacă oamenii doreau să plece, foarte bine, atât timp cât înţelegeau limpede că nu aveau cum să se mai întoarcă. Drumurile care legau oraşul de exterior – şi mai ales US 1 – urmau să fie baricadate cu automobile (după o aprigă dispută verbală, care durase o jumătate de oră, hotărâseră să se folosească de camioanele Serviciilor Comunale, proprietatea oraşului), iar voluntari înarmaţi cu puşti aveau

să păzească aceste puncte de blocadă. Cei care doreau să se folosească de US 1 pentru a călători spre nord sau spre sud urmau să fie îndreptaţi către Wells, la miazănoapte, sau către York, la miazăzi, unde puteau intra pe Interstate 95, ocolind astfel Ogunquit. Iar cei care ar fi încercat totuşi să forţeze trecerea aveau să fie împuşcaţi. Şi omorâţi? se interesă cineva. Ba bine că nu, se repeziră alţi câţiva.

Un mic grup, format din circa douăzeci de persoane, susţinea să fie alungaţi din oraş cei care se molipsiseră deja. Votul împotriva lor a fost însă covârşitor, deoarece în acea seară de 24, când avea loc întrunirea, aproape toţi orăşenii sănătoşi aveau rude apropiate sau prieteni bolnavi. Majoritatea credeau ştirile potrivit cărora vaccinul urma să sosească în curând. Cum ar mai fi putut sa privească iarăşi unii în ochii altora, spuneau ei, dacă toată chestia se dovedea a fi o alarmă falsă, la care ei reacţionaseră exagerat, gonindu-i pe cei apropiaţi ca pe nişte câini de pripas?

Atunci, cineva a sugerat să fie alungaţi toţi vilegiaturiştii bolnavi.

Vilegiaturiştii, prezenţi în număr mare, au susţinut cu înverşunare că ei fuseseră cei care întreţinuseră ani întregi şcolile, drumurile, săracii şi plajele publice ale oraşului prin impozitele pe care le plăteau pentru vile. Afacerile care nu reuşeau să se menţină pe linia de plutire de la mijlocul lui septembrie şi până în iunie nu supravieţuiau decât datorită dolarilor pe care-i cheltuiau ei vara. Iar dacă aveau să fie trataţi într-o asemenea manieră nedemnă, locuitorii din Ogunquit să fie siguri că ei nu se vor întoarce niciodată. Şi atunci nu le rămânea decât să scurme din nou prin mâl după homari, scoici şi raci, ca să-şi câştige existenţa. Moţiunea izgonirii din oraş a vilegiaturiştilor bolnavi a căzut cu o majoritate confortabilă.

Încă înainte de miezul nopţii, baricadele fuseseră ridicate, iar până a doua zi, în zorii zilei de 25, mai mulţi oameni fuseseră împuşcaţi în preajma barajelor,

majoritatea fiind doar răniţi, dar trei sau patru fuseseră ucişi. Aproape toţi erau locuitori ai Bostonului, care se refugiau în masă spre nord, cuprinşi de groază şi prostiţi din cauza panicii. Unii consimţiseră de bunăvoie să se întoarcă la York şi ocoliseră oraşul, dar alţii erau prea înnebuniţi ca să mai fie în stare să priceapă şi încercaseră fie să pătrundă frontal prin bariere, fie să le ocolească prin şanţul domol de la marginea drumului. Fuseseră trataţi cum se cuvine.

Însă până către seară, cei mai mulţi dintre cei care păzeau barierele erau şi ei foarte bolnavi, roşii la faţă din cauza febrei, proptindu-şi mereu puştile între picioare, ca să-şi poată şterge nasul. Câţiva dintre băieţi, ca Freddy Delancey sau Curtis Beauchamp, îşi pierduseră pur şi simplu cunoştinţa şi căzuseră la pământ; mai târziu fuseseră duşi înapoi, la clinica improvizată deasupra primăriei, unde-şi găsiseră sfârşitul.

Ieri de dimineaţă însă, tatăl lui Frannie, care fusese împotriva ideii cu blocarea drumurilor, căzuse la pat, iar ea rămăsese lângă el ca să-l îngrijească. N-a acceptat să fie dus la spital. Dacă tot avea să moară, îi spusese el lui Frannie, prefera să se întâmple chiar aici, acasă, decent, într-un loc cât mai izolat cu putinţă.

La începutul după-amiezii, traficul încetase aproape cu desăvârşire. Gus Dinsmore, paznicul parcării de la plaja publică, zisese că, după părerea lui, atâtea maşini rămăseseră nemişcate de-a lungul drumurilor, încât chiar şi cele la volanul cărora se mai aflau încă şoferi (sau şoferiţe) în stare să conducă nu aveau cum să mai înainteze. Cu atât mai bine, pentru că în după-amiaza zilei de 25 nu mai rămăseseră decât vreo treizeci de bărbaţi capabili să stea de strajă. Chiar şi Gus, care se simţise perfect până ieri, fusese doborât de răceală. De fapt, singura persoană care părea să fi rămas sănătoasă în întregul oraş, în afară de ea, era Harold, fratele lui Amy Lauder, în vârstă de şaisprezece ani. Amy murise chiar înainte de acea primă întrunire a

orăşenilor; rochia ei de mireasă rămăsese nepurtată, atârnată în şifonier.

Fran nu ieşise astăzi din casă şi nu văzuse pe nimeni de când trecuse pe la ea Gus, ieri după-amiază, ca să vadă ce face. Auzise în câteva rânduri zgomot de motoare de dimineaţă şi detunătura a două focuri de armă, de undeva, din apropiere, în rest nimic. Liniştea perfectă, netulburată de nimic, îi întărea şi mai mult senzaţia de ireal.

Iar acum existau câteva lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze. Muşte... ochi... plăcinte. Frannie se surprinse ascultând frigiderul. Acesta era dotat cu un dispozitiv automat de producere a gheţii; cam la fiecare douăzeci de secunde se auzea un zgomot înfundat, venind din măruntaiele maşinăriei, de câte ori se mai forma un cub.

Rămase acolo aproape o oră întreagă, cu farfuria în faţă, cu o mină posomorâtă, pe jumătate întrebătoare. Încetul cu încetul, un nou gând începu să se ridice din adâncuri – de fapt, două gânduri, ce i se păreau legate între ele şi, în acelaşi timp, total străine unul de celălalt. Erau ele oare părticele ale unui gând mai mare? Începu să le examineze mai atent, urmărind în continuare, cu o ureche, căderea cuburilor de gheaţă în dispozitivul din interiorul frigiderului. Cel dintâi gând era acela că tatăl ei murise: murise acasă, ceea ce fusese probabil o mulţumire pentru el.

Cel de al doilea avea de-a face cu ziua respectivă. Era o zi minunată de vară, fără de cusur, de felul acelora pentru care turiştii veneau pe litoralul din Maine. Nu vii ca să înoţi, pentru că apa nu este niciodată destul de caldă pentru baie; vii ca să admiri nesfârşita frumuseţe a zilelor de aici.

Soarele strălucea cu putere; din locul unde stătea, Frannie putea citi termometrul montat în afara ferestrei din spate a bucătăriei. Mercurul se ridicase până aproape de douăzeci şi şapte de grade. Era o zi minunată, iar tatăl ei

era mort. Mai exista oare şi o altă legătură, în afară de aceea sentimentală, cu mult prea evidentă?

Se încruntă, cuprinsă de confuzie şi de apatie. Mintea ei se învârti în jurul acestor probleme, apoi porni în derivă către altele, pentru a se întoarce însă de fiecare dată la punctul de plecare.

Era o zi minunată şi caldă, iar tatăl ei era mort.

În clipa aceea înţelese care era legătura şi-şi închise ochii, strângând din pleoape, ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură.

În acelaşi timp, mâinile i se încleştară printr-un gest reflex în faţa de masă, aruncând farfuria la podea. Porţelanul se făcu ţăndări cu zgomotul unei bombe, iar Frannie scoase un ţipăt, îşi duse mâinile la obraji, săpând în ei brazde adânci cu unghiile. Din privirile ei dispăruse cu desăvârşire apatia şi plutirea aceea imprecisă. Se simţea de parcă ar fi fost pălmuită zdravăn sau ca şi cum i s-ar fi plimbat pe sub nas o sticluţă cu amoniac.

Nu este posibil să ţii un cadavru în casă. Cu atât mai puţin în miezul verii.

Indiferenţa începu să i se strecoare din nou în minte, ştergând claritatea gândului, drapând şi ascunzând o parte din oroarea lui. Se apucă să asculte iarăşi zgomotul surd al cuburilor de gheaţă...

Se luptă cu letargia. Se ridică în picioare, se duse la chiuvetă, o umplu, apoi îşi stropi obrajii cu apa rece luată în căuşul palmelor, înfiorându-şi pielea pe care apăruse o boare de transpiraţie.

Se putea lăsa oricât în voia reveriei, dar mai întâi trebuia să se ocupe de chestiunea aceea. Neapărat. Nu putea să-l lase să zacă pur şi simplu în patul lui de la etaj, acum, în miez de vară. Situaţia semăna prea tare cu povestirea aceea a lui Faulkner, care nu lipsea din niciuna dintre antologiile de texte destinate colegiilor. „Un trandafir pentru Emily.” Ceilalţi nu reuşiseră să-şi explice de unde

venea duhoarea aceea teribilă, care dispăruse după o vreme. Era... era...

— Nu! strigă ea în bucătăria însorită.

Începu s-o străbată cu paşi hotărâţi, gândindu-se intens. Mai întâi îi veni în minte întreprinderea locală de pompe funebre. Dar cine mai era în stare acum... să se ocupe...

— Degeaba te tot ascunzi! ţipă ea furioasă, în încăperea pustie. Cine are să-l îngroape?

Răspunsul îi veni pe dată, stârnit de sunetul propriei sale voci. Era absolut limpede. Ea trebuia s-o facă. Cine altcineva? Ea urma să-l îngroape.

Cam pe la 2:30, auzi zgomotul unei maşini care intra pe drumul de acces; motorul greu torcea mulţumit, sugerând puterea ascunsă în măruntaiele lui. Frannie aşează cazmaua pe marginea gropii – săpa în grădină, între roşii şi salată – şi se întoarse, puţin speriată.

Maşina era un Cadillac Coupe de Ville nou-nouţ, verde ca sticla, din care coborî Harold Lauder cel gras, în vârstă de şaisprezece ani. Frannie simţi instantaneu un val de dezgust. Nu-l agrea pe Harold şi nu cunoştea pe nimeni care să-l placă, nici măcar Aray, sora lui, acum moartă. Probabil maică-sa îl iubise. Ironia sorţii, constată Fran cu tristeţe, făcuse ca unica persoană supravieţuitoare din Ogunquit, în afara ei însăşi, să fie unul dintre foarte puţinii oameni din oraş pe care pur şi simplu nu putea să-i sufere.

Harold se ocupa de revista literară a Liceului Ogunquit şi scria povestiri stranii la timpul prezent sau al căror punct de vedere era transferat persoanei a doua, combinând uneori aceste două procedee. *Străbaţi coridorul acela delirant şi-ţi faci loc cu umărul prin uşa sfărâmată ca să arunci o privire stelelor circuitului de viteză...* cam acesta era stilul lui Harold.

— Îi place să se joace cu mâna în pantaloni, îi mărturisise Amy odată lui Fran. Ce părere ai de chestia asta? Se joacă

cu mâna în pantaloni şi poartă aceeaşi pereche de chiloţi până când se fac ca din tablă.

Părul lui Harold era negru şi unsuros. Părea destul de înalt, peste un metru optzeci, în schimb cântărea aproape o sută zece kilograme. Se dădea în vânt după cizme de cowboy cu cioc, centuri milităreşti late, din piele, pe care trebuia mereu să le tragă în sus, din cauză că avea burta mult mai voluminoasă decât curul, şi cămăşi înflorate, care se umflau pe el ca nişte pânze de corabie. Lui Frannie puţin îi păsa dacă se joacă sau nu cu mâna în pantaloni, cât de gras este sau dacă în săptămâna asta îl imita pe Wright Morris sau pe Hubert Selby Jr. Dar când îl privea, se simţea neliniştită şi vag dezgustată, ca şi cum ar fi simţit, prin intermediul unui proces telepatic de joasă speţă, că aproape fiecare gând al lui Harold era învăluit într-un strat subţire de jeg. Dar nu-şi închipuia, nici măcar într-o situaţie ca aceasta, că Harold ar putea fi periculos, ci doar la fel de neplăcut, sau poate chiar ceva mai puţin suportabil decât de obicei.

Băiatul n-o văzuse încă. Cerceta casa din priviri.

— E careva acasă? strigă el, apoi îşi vârî mâna prin geamul Cadillacului şi apăsă claxonul.

Sunetul strident o călcă pe Frannie pe nervi. Probabil nu i-ar fi răspuns, dacă n-ar fi ştiut că va vedea groapa când să se urce în maşină, şi pe ea însăşi la un capăt al excavaţiei. O secundă se simţi tentată să se ascundă în desişul grădinii, printre mazăre şi fasole, până ce Harold ar fi obosit s-o caute şi s-ar fi cărat de acolo.

Stai, îşi zise ea, n-are rost să procedezi aşa. Oricum, el este o altă fiinţă omenească vie.

— Aici, Harold, strigă ea.

Harold tresări, iar bucile lui mari tremurară în pantalonii strâmţi. Evident, nu-şi îndeplinea decât un soi de datorie şi nu se aşteptase cu adevărat să găsească pe cineva. Tânărul se întoarse, iar Frannie merse până la marginea grădinii, printre ierburile ce o atingeau pe picioare, resemnată la

gândul că avea să-i suporte privirile, îmbrăcată fiind doar cu şortul alb, de sport, şi bluza subţire, prinsă în bretele. Apropiindu-se de ea, Harold o cercetă cu priviri lacome.

— Ia te uită, Fran, i se adresă el bucuros.

— Bună, Harold.

— Am auzit că rezişti cu oarecare succes la boala asta infernală, prin urmare am făcut aici primul meu popas. Am pornit într-o acţiune de cercetare a oraşului.

Îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii, al căror aspect trăda că aveau o relaţie fugară, în cel mai bun caz, cu periuţa de dinţi.

— Mi-a părut foarte rău când am auzit de dispariţia lui Amy, Harold. Tatăl şi mama ta sunt?...

— Mi-e teamă că aşa este, îi răspunse Harold. Îşi înclină fruntea pentru un moment, apoi îşi smuci capul în sus, făcând să zboare şuviţele părului lui năclăit. Dar viaţa merge înainte, corect?

— Presupun că da, îi răspunse Frannie trist.

Privirile i se plimbau iarăşi în voie pe sânii fetei, care în clipele acelea şi-ar fi dorit nespus să aibă un pulover.

— Cum îţi place maşina mea?

— E a domnului Brannigan, nu?

Roy Brannigan fusese unul dintre agenţii de vânzări imobiliare din partea locului.

— A fost, îi aruncă Harold indiferent. După părerea mea, în zilele acelea de restrişte, indivizii care stăteau la volanul unui asemenea monstru hulpav ar merita să fie spânzuraţi de prima reclamă de Sunoco, dar acum toate acestea ţin de trecut. Mai puţini oameni înseamnă mai multă benzină. Benzină, îi trecu lui Frannie, uluită, prin minte, chiar a pronunţat cuvântul benzină. Şi mai mult din toate celelalte lucruri, încheie el.

Cu o licărire fugară în ochi, îşi coborî privirile spre buricul ei dezgolit, şi le ridică iarăşi spre faţa fetei, şi le coborî către şort, apoi iar în sus. În zâmbetul lui se citea atât veselia cât şi nesiguranţa.

— Harold, dacă ai vrea să mă scuzi...

— Dar oare ce faci tu acolo, copila mea?

Sentimentul de ireal încerca din nou să i se strecoare în suflet şi se surprinse întrebându-se cât oare poate îndura creierul omenesc înainte de a ceda, ca un fir de elastic întins peste limitele lui de rezistenţă. Părinţii mei sunt morţi, dar eu suport. O boală stranie pare să se fi răspândit asupra întregii ţări, poate asupra întregii lumi, secerându-i pe cei buni şi pe cei răi, fără osebire... dar eu suport. Sap o groapă în grădina pe care tatăl meu o plivea cu doar o săptămână în urmă, iar când va fi destul de adâncă, am să-l pun înăuntru... şi bănuiesc că voi suporta. Dar Harold Lauder în Cadillacul lui Roy Brannigan, dezbrăcându-mă din priviri şi spunându-mi „copila mea”? Nu mai ştiu, pe Dumnezeul meu. Pur şi simplu nu mai ştiu.

— Harold, îi explică ea cu răbdare. Eu n-am cum să fiu copila ta, sunt cu cinci ani mai mare decât tine. Din punct de vedere fizic, este imposibil ca eu să fiu „copila” ta.

— Nu era decât o figură de stil, zise el, temându-se de duritatea ei, altfel bine ţinută sub control. De fapt, ce faci tu acolo? Ce groapă e aia?

— Un mormânt. Pentru tatăl meu.

— Oh, exclamă Harold Lauder timid şi nesigur pe el.

— Vreau să beau nişte apă înainte de a continua. Cinstit vorbind, Harold, aş prefera să pleci. Sunt necăjită.

— Te înţeleg foarte bine, îi răspunse el rigid. Dar Fran... în grădină?

Fata o pornise deja spre casă, dar acum se întoarse furioasă către el.

— Ei bine, tu ce-ai propune? Să-l aşez într-un coşciug şi să-l duc până la cimitir? Sau ce altceva, pentru numele lui Dumnezeu? Era realmente îndrăgostit de grădină! Şi tu ce treabă ai? Ce te amesteci în asta?

Era la un pas să izbucnească în lacrimi. O porni în fugă spre bucătărie, gata să se izbească de bara din faţă a limuzinei. Nu se îndoia că Harold îi admira formele,

adunând material pentru cine ştie ce porcărie de film din cele marcate cu X care îi rula fără încetare în minte, fapt care o făcu mai furioasă şi mai tristă decât fusese vreodată în viaţă.

Uşa glisantă se închise cu forţă în urma ei. Se duse la chiuvetă şi bău trei pahare de apă rece, prea repede, şi un ghimpe de durere i se înfipse adânc în frunte. Stomacul ei, luat prin surprindere, fu scuturat de o crampă. Fran rămase câteva momente aplecată deasupra chiuvetei din porţelan, cu ochii închişi, aşteptând să vadă dacă avea să verse. Stomacul i se linişti apoi, ca şi cum ar fi vrut s-o anunţe că acceptă apa rece, cel puţin de probă.

— Fran? se auzi vocea înceată şi ezitantă a băiatului.

Se întoarse şi-l văzu pe Harold în faţa uşii, cu mâinile atârnându-i moale de o parte şi alta a trupului. Părea îngrijorat şi nefericit, iar lui Fran i se făcu deodată milă de el. De Harold Lauder care se plimba prin oraşul trist şi decăzut în Cadillacul lui Roy Brannigan, de Harold Lauder, cel care nu avusese o întâlnire în viaţa lui şi care afişa ceea ce el probabil prefera să eticheteze drept dispreţ faţă de lume. Faţă de întâlniri, fete, faţă de totul. Inclusiv faţă de el însuşi, fără îndoială.

— Harold, îmi pare rău.

— Nu, nu aveam dreptul să vorbesc astfel. Uite ce este, dacă vrei, pot să te ajut.

— Îţi mulţumesc, dar prefer să mă descurc singură. Este...

— O chestiune personală. Desigur, înţeleg.

Ar fi putut să-şi ia un pulover din debaraua de lângă bucătărie, dar era limpede că el ar fi înţeles imediat de ce, iar ea nu intenţiona să-l pună iarăşi într-o situaţie jenantă. Harold se străduia din răsputeri să fie un băiat de treabă – strădania lui semănând poate întrucâtva cu aceea de a vorbi o limbă străină. Ieşi şi ea în verandă şi, pentru câteva clipe, rămaseră amândoi cu privirile îndreptate asupra grădinii, asupra gropii în jurul căreia era răspândită ţărâna.

Aerul după-amiezii vibra somnolent împrejurul lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă pe Harold.

— N-am habar. Ştii..., începu el, apoi vocea i se stinse.

— Cum?

— Ei bine, îmi vine greu să explic. Eu nu mă număr printre cei mai iubiţi oameni din acest mic petic din New England. Mă îndoiesc că obştea locală ar fi ridicat vreodată o statuie în amintirea mea, chiar dac-aş fi devenit vreodată un scriitor faimos, după cum am sperat odată. În paranteză fie spus, cred c-am să fiu un om bătrân, cu barba până la brâu, când va apărea din nou un scriitor faimos.

Ea nu spuse nimic, dar continua să-l privească.

— Deci! exclamă Harold, iar trupul îi tresări puternic, ca şi cum pronunţarea cuvântului ar fi coincis cu o explozie. Deci mă văd silit să mă revolt împotriva acestei nedreptăţi. Nedreptate care mie, cel puţin, mi se pare atât de monstruoasă, încât îmi vine mai uşor să cred că bădăranii care conduc citadela învăţământului din localitate au reuşit în fine să mă facă să-mi pierd minţile.

Băiatul îşi împinse ochelarii pe nas, iar ea constată, cu o undă de simpatie, cât de rău fusese năpădit de acnee. Oare nu-i spusese nimeni, se întrebă ea, că apa şi săpunul ar fi rezolvat măcar o parte din problemă? Sau poate întreaga familie fusese prea ocupată s-o urmărească pe Amy cea mică şi frumoasă evoluând fulgerător prin Universitatea Maine, cu o excepţională medie de 3,8, pentru a absolvi a douăzeci şi treia dintr-o serie de o mie de studenţi? Amy cea mândră, care fusese atât de inteligentă şi de plină de viaţă, în timp ce Harold era un tip de-a dreptul iritant.

— Să-mi pierd minţile, repetă Harold încetişor. Am condus prin tot oraşul într-un Cadillac, având doar permisul meu de începător. Şi uită-te la cizmele mele. Îşi suflecă puţin manşeta jeanşilor, dezvăluind o minunată pereche de cizme din cele purtate de cowboy, cu cusături complicate. Optzeci şi şase de dolari. Pur şi simplu am intrat în

magazinul Shoe Boat şi mi-am ales o pereche pe măsură. Mă simt un impostor. Ca un actor într-o piesă de teatru. Astăzi am trecut prin mai multe momente când am fost absolut convins că sunt nebun.

— Nici vorbă, îi spuse Frannie. Mirosul lui te lăsa să ghiceşti că nu se mai spălase de trei sau patru zile, dar acest fapt nu o mai dezgusta. Cum sună replica aceea? Am să apar şi eu în visul tău dacă vii şi tu într-al meu? Nu suntem nebuni, Harold.

— Poate c-ar fi mai bine dacă am fi.

— Va veni cineva, zise Frannie. După o vreme. După ce se stinge molima asta, indiferent ce o fi cu ea.

— Cine anume?

— O autoritate oarecare, îi răspunse ea nesigur. Cineva care va... ei... pune din nou ordine în lucruri.

Harold râse amar.

— Dragul meu copil... Îmi pare rău, Fran. Fran, tocmai autorităţile au provocat nenorocirea asta. Se pricep de minune să pună ordine în lucruri. Au rezolvat criza economică, poluarea, problema petrolului şi războiul rece, şi toate astea dintr-o singură lovitură. Mda, să ştii c-au pus ordine în lucruri, chiar aşa. Le-au rezolvat pe toate cam cum a dezlegat Alexandru nodul gordian – l-a tăiat cu sabia.

— Dar nu-i vorba decât de un soi ciudat de gripă, Harold. Aşa au zis şi la radio...

— Mama Natură nu lucrează astfel, Fran. Autorităţile astea ale tale au adunat o ceată formată din bacteriologi, virusologi şi epidemiologi într-o instituţie guvernamentală oarecare, ca să vadă ce monştri pot născoci minţile lor. Bacterii. Viruşi. Germeni plasmatici şi cine ştie câte altele. Iar într-o bună zi, un sicofant din ăsta plătit gras a zis: „Ia te uită ce am făcut eu. Omoară aproape tot ce-i viu. Nu-i aşa că-i nemaipomenit?” Atunci i-au dat o medalie, i-au mărit salariul şi i-au dat un loc într-o casă de vacanţă, iar după o vreme cineva a comis o greşeală... Ce ai de gând să faci, Fran?

— Să-l înmormântez pe taică-meu, răspunse ea încet.

— Vai... desigur. Aruncă o privire, apoi îi vorbi foarte repede. Uite ce este, eu am de gând să plec de aici. Adică din Ogunquit. Dacă mai stau mult, sunt sigur că înnebunesc cu adevărat. Fran, ce-ar fi să vii cu mine?

— Unde?

— Nu ştiu. Nu ştiu încă.

— Bine, dacă-ţi vine în minte un loc anume, treci pe-aici şi spune-mi şi mie.

Harold se lumină la faţă.

— Foarte bine, aşa voi face. Vezi... de fapt, e vorba de...

Se retrase încet, apoi începu să coboare treptele verandei ca în transă. Cizmele lui cele noi luceau în soare. Fran îl urmărea cu un soi de amuzament amestecat cu tristeţe.

Îi făcu semn cu mâna chiar înainte de a se sui la volanul maşinii. Fran îi răspunse ridicând braţul. Maşina o porni în marşarier cu o smucitură deloc profesională, apoi parcurse aleea în salturi. Se abătu spre stânga, strivind sub roţi nişte straturi cu florile Carlei, şi fu cât pe ce să intre în şanţul podeţului, înainte de a ajunge pe drum. După aceea claxonă de două ori şi porni. Fran aşteptă până ce dispăru, pe urmă se întoarse în grădina tatălui ei.

După ora 4, Frannie intră în casă şi urcă la etaj, trăgându-şi cu greu picioarele şi făcând un efort de voinţă pentru fiecare pas. Avea o durere surdă în tâmple şi la frunte, din cauza căldurii, a extenuării şi a stării de încordare. Îşi zisese să mai aştepte încă o zi, dar atunci lucrurile ar fi stat şi mai rău. Ţinea sub braţ cea mai bună faţă de masă din damasc a mamei ei, pe care o păstra pentru musafiri.

Nu mergea atât de bine pe cât sperase, dar în niciun caz atât de rău pe cât se temuse. Avea muşte pe chip, care aterizau, îşi frecau picioruşele păroase din faţă, apoi porneau din nou în zbor, iar pielea lui căpătase o nuanţă

întunecată, dar era oricum atât de bronzat de la lucrul în grădină, încât de-abia dacă se băga de seamă... dacă voiai cu tot dinadinsul să nu bagi de seamă, adică. Din fericire însă nu exista niciun miros, iar de lucrul acesta se temuse cel mai mult.

Patul dublu în care se sfârşise era cel pe care-l împărţise cu soţia lui ani la rând. Întinse faţa de masă pe jumătatea de pat a Carlei, în aşa fel încât atingea cu marginea braţul, şoldul şi piciorul tatălui ei. Apoi, înghiţindu-şi un nod (durerea din cap o simţea tot mai rău), se pregăti să rostogolească trupul peste linţoliu.

Peter Goldsmith purta una dintre pijamalele lui în dungi, iar acest lucru i se păru îngrozitor de neplăcut, dar nu era nimic de făcut. Nu suporta nici măcar gândul de a-l dezbrăca şi îmbrăca apoi din nou.

Oţelindu-şi inima, îl prinse de braţul stâng – care era dur şi greu ca o piesă de mobilă – şi-l împinse, rostogolindu-l. În timp ce făcea aceasta, din corp se auzi un nesfârşit şi hidos râgâit, o eructaţie ce părea să nu se mai sfârşească, vibrându-i în gâtlej ca şi cum acolo s-ar fi adăpostit o lăcustă, trezită acum deodată la viaţă în tunelul acela întunecat.

Frannie scoase un ţipăt, încercă să se îndepărteze şi răsturnă noptiera. Pieptenii şi periile, lui, ceasul deşteptător, o mică piramidă de mărunţiş, nişte ace de cravată şi butoni de cămaşă căzură zornăind pe podea. Acum se simţea şi mirosul, o duhoare gazoasă şi putredă, iar în clipa aceea se răspândi şi ultima urmă din ceaţa ce-o învăluise şi-o protejase, iar adevărul i se înfăţişă cu limpezime. Căzu în genunchi şi-i prinse capul în mâini, jelindu-l. Înţelesese că nu înmormânta cine ştie ce păpuşă de dimensiunile unui om matur; îl ducea la mormânt pe tatăl ei, iar ultimul, absolut ultimul lui semn omenesc era chiar mirosul acela intens ce plutea acum în aer. Şi care va dispărea în scurt timp.

Lumea deveni cenuşie şi până şi sunetul propriei ei dureri, hohotul continuu al plânsului, începu să i se pară că vine de la distanţă, ca şi cum cu totul altcineva ar fi scos suspinele acelea, poate una dintre femeile mărunte, în straie întunecate, pe care le vezi la jurnalele de ştiri. Trecu multă vreme, n-ar fi fost în stare să spună exact cât, până începu să-şi revină încetul cu încetul, cu gândul la ce mai avea de făcut. Era vorba despre lucruri pe care înainte n-ar fi îndrăznit să creadă că le-ar putea împlini.

Puse din nou mâna pe el şi-l întoarse. Din trupul lui ieşi încă un râgâit, de această dată mai scurt şi mai slab. Îl sărută pe frunte.

— Te iubesc, tăticule, zise. Te iubesc, Frannie te iubeşte.

Lacrimile căzute din ochii ei străluceau pe obrajii bărbatului. Îi scoase pijamaua şi-l îmbrăcă în cel mai bun costum al lui, fără a ţine cont de junghiul din spate, de durerea din grumaz şi din braţe, când ridică pe rând fiecare parte a trupului inert şi greu, ca să le introducă, apoi, în haine. Îi propti sub cap două volume din Cartea cunoaşterii ca să-i poată lega cravata cum se cuvine. În sertarul de jos, sub ciorapi, descoperi medaliile lui din armată – Purple Heart, medaliile pentru bună purtare, tresele din campanie... şi Bronze Star, pe care o obţinuse în Coreea. I le prinse la rever. Aduse de la baie Johnson’s Baby Powder şi-i pudră gâtul şi mâinile. Mirosul dulce al prafului, care-i evoca atâtea amintiri, o făcu să plângă iarăşi. Pielea ei strălucea de sudoare, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne negre, era epuizată.

Împături faţa de masă peste el, luă trusa de cusut a mamei ei şi cusu marginile. Dublă şi triplă cusătura. Apoi, gâfâind din greu, izbuti să aşeze trupul pe podea încet, fără să-l scape. Se odihni, pe jumătate leşinată de efort. Când simţi că poate continua, ridică partea de sus a trupului, îl trase până la capătul treptelor, iar pe urmă, cât mai grijuliu cu putinţă, coborî cadavrul până la parter. Se opri încă o

dată, cu răsuflarea tăiată. Durerile ascuţite din cap erau acum aproape de nesuportat.

Târî trupul neînsufleţit prin hol, traversă bucătăria şi ieşi în verandă. Coborî cu povara treptele verandei. Atunci trebui să se odihnească iarăşi. Asupra pământului se aşternuse lumina aurie a amurgului. Se lăsă jos, doborâtă, aşezându-se alături de el, cu fruntea sprijinită de genunchi, legănându-se înainte şi înapoi şi plângând. Păsările ciripeau. În cele din urmă, reuşi să-l ducă până în grădină.

Într-un târziu, treaba era terminată. În clipa în care ultimele bucăţi de gazon fuseseră aşezate la locul lor (le potrivise stând în genunchi, ca şi cum ar fi jucat un joc de puzzle) ceasul arăta 8.45. Se murdărise. Doar pielea din jurul ochilor rămăsese de culoare albă; zona aceea fusese spălată de lacrimi. Mergea clătinându-se, de obosită ce era. Şuviţele de păr i se lipeau pe obraji.

— Te rog să fii pe pace, tăticule, murmură ea. Te rog.

Duse cazmaua înapoi în atelier şi-o aruncă înăuntru cu indiferenţă. Trebui să se oprească de două ori până să urce cele şase trepte ce duceau spre veranda din spate. Traversă bucătăria fără să aprindă luminile, îşi aruncă din picioare pantofii uşori, înainte de a intra în salon. Se aruncă pe canapea şi adormi de îndată.

În vis urca din nou scările şi se ducea la tatăl ei, ca să-şi îndeplinească datoria şi să-l îngroape cu toată cuviinţa. Dar când pătrunse în încăpere, faţa de masă acoperea deja trupul, iar sentimentul ei de durere, de pierdere ireparabilă, se transformă în altceva... asemănător cu teama. Traversă fără voie încăperea întunecată, dorindu-şi deodată să fugă de acolo, fiind însă incapabilă să-şi oprească înaintarea. Faţa de masă lucea spectral, înspăimântător, şi atunci înţelese:

Sub ea nu se afla tatăl ei. Iar ceea ce se afla acolo nu era mort.

Ceva – cineva – plin de o viaţă infernală şi de o voie bună hidoasă se afla acolo; şi-ar fi dat chiar şi viaţa numai să nu fie silită să tragă pânza dar... nu putea... să-şi oprească paşii.

Mâna ei se întinse, pluti asupra feţei de masă – şi o trase dintr-o singură mişcare.

Rânjea, însă faţa nu i-o putea vedea. Rânjetul acela teribil păru să sufle spre ea un val de frig şi indiferenţă. Nu, nu reuşea să-i distingă trăsăturile, în schimb vedea darul pe care îngrozitorul spectru îl adusese pentru copilul ei nenăscut încă: un umeraş contorsionat.

Ea fugi, fugi din cameră, fugi din vis, urcă, ieşind la suprafaţă pentru scurt timp...

Ieşind pentru scurtă vreme la suprafaţă, în întunericul de la ora 3 noaptea din salon, cu trupul plutind deasupra spumei unui vis, vis care deja se destrăma şi se deşira, lăsând în urma lui doar senzaţia unei sentinţe, aidoma gustului rânced pe care ţi-l lasă în gură cine ştie ce mâncare stricată. În clipa dintre somn şi trezie, îi veni gândul acesta: Este el, chiar el, Momâia Ambulantă, bărbatul fără faţă.

Apoi adormi din nou şi de această dată nu visă nimic, iar când se trezi, a doua zi de dimineaţă, nu-şi mai aminti visul. Dar, gândindu-se la copilul din pântecele ei, fu cuprinsă imediat de sentimentul nestăpânit că trebuie să apere fiinţa aceea cu orice preţ, sentiment care o surprinse şi chiar o sperie puţin prin profunzimea şi forţa lui.

CAPITOLUL 29

În aceeaşi seară, în timp ce Larry Underwood dormea cu Rita Blakemoor, iar Frannie Goldsmith dormea singură, visându-şi visul ei sinistru, Stuart Redman îl aştepta pe Elder. Îl aştepta de trei zile – dar în seara respectivă Elder nu avea să-l mai dezamăgească.

În data de 24, la puţin timp după prânz, Elder şi doi asistenţi medicali veniseră şi-i luaseră televizorul. Asistenţii îl scoseseră din încăpere, în timp ce Elder stătea prin preajmă, ţinându-şi revolverul (frumos împachetat într-o pungă din plastic) îndreptat asupra lui Stu. În momentul respectiv însă, Stu nu-şi mai dorea şi nici nu mai avea nevoie de aparat – de fapt nu făcea decât să-l scutească de o groază de tâmpenii confuze. Tot ce mai avea de făcut era să stea la fereastra lui zăbrelită şi să se uite în jos, la oraşul de pe malul apei. Cum zice şi cântecul, „N-ai nevoie de meteorolog ca să ştii dincotro bate vântul.”

Fumul nu mai ieşea în valuri pe coşurile fabricii de textile. Peticele multicolore şi vârtejurile de vopsele din undele râului dispăruseră, iar apele curgeau acum limpezi şi curate la vale. Majoritatea maşinilor, ce păreau, la distanţa de la care le observa el, nişte jucării strălucitoare, dispăruseră din parcarea fabricii, pentru a nu se mai întoarce. Ieri, 26, pe şosea nu mai trecuse decât rareori câte o maşină, iar cei câţiva şoferi se văzuseră siliţi să facă slalom printre automobile încremenite, ca schiorii printre porţi. Serviciile speciale nu se prezentaseră să înlăture epavele.

Centrul oraşului părea total pustiu, oferindu-se privirilor lui ca o hartă în relief. Ceasul din turn, care măsurase orele cât stătuse întemniţat aici, se oprise la ora 9, în dimineaţa asta, când micul cântec ce preceda bătăile trenase, apoi sunase ciudat, ca venind de undeva, dintr-o cutie muzicală scufundată sub apă. Un incendiu izbucnise la ceea ce părea

să fie o cafenea sau poate un magazin, imediat în afara oraşului. Arsese în draci toată după-amiaza, fumul negru pătase cerul albastru, dar nicio maşină de pompieri nu-şi făcuse apariţia ca să-l stingă. Dacă respectiva clădire n-ar fi fost amplasată în mijlocul unei parcări acoperite cu asfalt, jumătate de oraş ar fi fost mistuită de flăcări, din câte socotea Stu. Ruinele încă mai fumegau, deşi în timpul după-amiezii plouase puţin.

Stu îşi zicea că, în ceea ce-l priveşte, ultimul ordin al lui Elder era să fie lichidat – de ce nu? În curând nu va fi decât un cadavru, pentru că aflase micul lor secret. Fuseseră incapabili să găsească un tratament sau să descopere în ce fel structura organismului său se deosebea de a tuturor celor care sucombaseră. Gândul că nu vor rămâne decât foarte puţini cărora să le poată comunica secretul respectiv nu intrase probabil vreodată în socotelile lor. Se simţea ca o frunză-n vânt, ţinut sub cheie de o ceată de găozari nervoşi.

Stu era convins că un erou dintr-un program de televiziune sau dintr-un roman ar fi născocit o cale de scăpare, ce naiba, poate chiar nişte oameni în carne şi oase ar fi fost în stare de asta, dar el nu se număra printre ei. În cele din urmă, lăsându-se cuprins de un soi de resemnare temătoare, ajunsese la concluzia că singurul lucru ce-i rămânea de făcut era să-l aştepte pe Elder, pregătindu-se cât mai bine cu putinţă pentru momentul respectiv.

Elder reprezenta cea mai limpede dovadă că instalaţia în care se afla fusese penetrată de ceea ce asistenţii denumeau uneori „Blue” sau, alteori, „supergripă”. Cei din jur îi spuneau doctorul Elder, dar de fapt nu era medic. Părea de vreo cincizeci şi cinci de ani, avea ochi duri şi lipsiţi de umor. Niciunul dintre doctorii dinaintea lui Elder nu simţiseră nevoia să ţină o armă îndreptată asupra lui. Elder îl speria pe Stu, deoarece cu un asemenea om nu te puteai înţelege raţional şi nici nu-ţi puteai pleda cauza în faţa lui. Elder aştepta ordine. Iar când le primea, le executa. El făcea parte din categoria purtătorilor de lance,

versiunea tip armată a ucigaşului mafiot, prin mintea căruia nu avea să treacă niciodată gândul de a examina ordinele prin prisma evenimentelor în curs de desfăşurare.

Cu trei ani în urmă, Stu cumpărase o carte cu titlul Watership Down, ca s-o trimită unui nepot de-al lui din Waco. Scosese o cutie în care să pună cartea şi atunci, din cauză că detesta împachetatul cadourilor chiar mai mult decât cititul, deschisese la prima pagină, cu gândul s-o răsfoiască puţin şi să vadă despre ce este vorba. Citise prima pagină, apoi următoarea... după care fusese fermecat cu totul. Rămăsese treaz toată noaptea, bând cafele, fumând şi citind cu nesaţ, aşa cum păţesc cei ce nu sunt prea obişnuiţi să citească din pură plăcere. Ce să vezi, toată chestia s-a dovedit a fi despre iepuri. Cele mai proaste şi mai laşe animale ale Domnului... dar individul care a scris cartea aceea i-a făcut să pară altfel. Până la urmă, chiar prindeai drag de ei. Povestea era nemaipomenită, iar Stu, care citea cu viteza melcului, o termină peste două zile.

Lucrul care i se întipărise cel mai bine în minte din întreaga carte fusese un cuvânt: prostraţie sau „încremenire”, pur şi simplu. Îl înţelesese de la bun început, pentru că văzuse o mulţime de animale încremenite la viaţa lui, iar pe câteva le şi călcase, pe şosea. Un animal cuprins de o asemenea stare se ghemuieşte în mijlocul drumului, cu urechile date pe spate şi urmărind cum se apropie maşina, incapabil să fugă din calea morţii iminente. Un cerb ar putea fi făcut să încremenească aprinzându-i pur şi simplu o lanternă în ochi. Ratonilor le vine de hac muzica puternică, iar papagalii încremenesc dacă le baţi ritmic în colivie.

Elder îi transmitea aceeaşi senzaţie lui Stu. Era suficient să-l privească în ochii de un albastru pal ca să simtă cum i se scurge din vine ultima picătură de voinţă. Neîndoios, Elder nici n-ar fi avut nevoie de pistol ca să-l lichideze. Probabil făcuse cursuri de karate, de kick-boxing şi învăţase tot soiul de fente murdare. Ce şanse avea el în faţa unui

asemenea om? Era suficient să se gândească la Elder pentru ca voinţa lui să se topească. Încremenea. Era un cuvânt care definea foarte bine o stare de spirit foarte neplăcută.

La puţin timp după ora 10 seara, lumina roşie de deasupra uşii se aprinse, iar Stu se simţi cuprins de un val de transpiraţie pe braţe şi pe faţă. Aşa păţea ori de câte ori se aprindea lumina purpurie, pentru că odată şi odată Elder tot avea să-şi facă apariţia singur. Şi avea să fie singur pentru că nu-şi dorea martori. Pe undeva trebuia să existe un crematoriu în care să fie arse victimele epidemiei de gripă. Elder avea să-l arunce înăuntru. Ca pe un sac. Pentru ca nimic să nu tulbure ordinea.

În uşă apăru Elder. Singur.

Stu stătea pe patul de spital, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului. La vederea lui Elder, senzaţia aceea de greaţă, de acum familiară, i se instală în stomac. Se simţi împins să reverse un torent de rugăminţi, cu toate că ştia prea bine că demersul lui n-avea să-i servească la nimic. În spatele feţei ghicite dincolo de vizorul transparent al costumului alb nu se putea citi vreo urmă de milă.

Acum lucrurile i se păreau extrem de limpezi, pline de culoare, derulându-se la o viteză redusă. Aproape îşi putea auzi ochii rotindu-se încet în lichidul ocular, în timp ce urmărea mişcarea lui Elder prin încăpere. Prin costumul lui strâmt se putea vedea că este un tip agil şi puternic. Gaura de la capătul ţevii revolverului din mâna lui părea mare cât o gură de tunel.

— Cum te simţi? se interesă Elder.

Chiar şi prin microfonul cel mic, Stu putea distinge că Elder vorbea pe nas. Elder era bolnav.

— La fel, spuse Stu, surprins de faptul că vocea nu-i şovăia. Ia zi, când ies de aici?

— Curând, îl asigură Elder. Arma lui era oarecum îndreptată în direcţia lui Stu, nu chiar spre el, dar nici

neapărat într-altă parte. Apoi se auzi un strănut înăbuşit dinspre el. Nu eşti prea vorbăreţ, nu-i aşa?

Stu ridică din umeri.

— Aşa-mi place să fie un bărbat, zise Elder. Ăia buni de gură sunt cei mai mari fricoşi şi plângăcioşi. Domnule Redman, acum douăzeci de minute am primit instrucţiuni în legătură cu dumneata. Nu este vorba de nişte ordine prea grozave, dar cred c-ai să te descurci.

— Ce fel de ordine?

— Ei bine, mi s-a ordonat să...

Stu privi cu interes pe lângă umărul lui Elder, către pragul înalt şi nituit al uşii cu ecluză pneumatică.

— Isuse Cristoase! exclamă el. Ăla-i un afurisit de şobolan, ce fel de instituţie serioasă mai e şi asta, cu şobolani în ea?

Elder se răsuci pe călcâie, iar Stu fu atât de surprins de succesul neaşteptat al stratagemei lui, încât pentru o fracţiune de secundă rămase ţintuit. Apoi se lăsă să alunece din pat şi prinse spătarul scaunului cu ambele mâini, chiar în clipa când Elder se pregătea să se întoarcă. Elder holbase ochii şi părea alarmat. Stu ridică scaunul deasupra capului, înaintă un pas şi izbi cu toată forţa pe care i-o dădea statura lui masivă.

— Întoarce-te la locul tău! îi strigă Elder. Să nu cumva...

Scaunul îl lovi cu putere în braţul drept. Arma se declanşă, dezintegrând punga de plastic, iar glonţul ricoşă din podea. Revolverul căzu apoi pe jos, unde bubui încă o dată.

Stu se temu că nu va avea prilejul să-i aplice mai mult de o lovitură înainte ca Elder să-şi revină. Îşi puse în gând să profite cât mai mult de ocazie. Îşi luă avânt în stilul marelui jucător de baseball Henry Aaron. Elder încercă să-şi ridice braţul fracturat, dar fără succes. Picioarele scaunului se sfărâmară în cască, iar vizorul din plastic transparent se făcu ţăndări, rănind ochii şi faţa lui Elder, care scoase un ţipăt şi se prăbuşi pe spate.

Apoi se întoarse şi o porni în patru labe după arma ce zăcea pe covor. Stu ridică scaunul pentru ultima oară, ţintind de această dată ceafa lui Elder. Acesta îşi pierdu cunoştinţa. Gâfâind, Stu se aplecă şi apucă revolverul. Se trase deoparte şi ţinti către trupul întins pe burtă, dar Elder nu mai mişca.

Timp de câteva secunde, îl tortură un gând de coşmar: dar dacă Elder nu primise ordin să-l ucidă, ci să-l elibereze? Dar asta n-avea nicio noimă, nu? Dacă ar fi primit ordinul să-i dea drumul, ce rost ar mai fi avut toată poliloghia aia despre oamenii fricoşi şi plângăcioşi? Altfel de ce-ar fi zis că ordinele nu sunt „prea grozave”?

Nu, Elder fusese trimis aici ca să-l execute.

Tremurând ca varga, Stu cercetă trupul inert. Dacă Elder s-ar ridica acum, îi trecu prin minte lui Stu, nu l-ar nimeri cu cele cinci gloanţe rămase, chiar de la o distanţă atât de mică. Dar Elder nu avea să se mai ridice, după părerea lui. Niciodată. Pe neaşteptate, se simţi năpădit de o asemenea dorinţă să iasă de acolo cât mai iute cu putinţă, încât fu tentat să se năpustească pe uşă, indiferent ce avea să găsească dincolo de ea. Stătuse închis aici mai bine de o săptămână şi nu-şi dorea decât să respire aer proaspăt, iar apoi să plece departe, cât mai departe de locul acesta infernal.

Însă trebuia să procedeze cu precauţie.

Stu se apropie de ecluza pneumatică, pătrunse înăuntru şi apăsă un buton pe care scria RECICLARE. O pompă de aer intra în funcţiune şi, nu după multă vreme, se deschise uşa din afară. Dincolo de ea nu era decât o încăpere mică, mobilată doar cu un birou. Pe birou se afla un mic teanc de fişe medicale şi... hainele lui. Cele pe care le purtase în avion, în zborul de la Braintree la Atlanta. Degetul îngheţat al fricii îl atinse iarăşi. Fără îndoială, lucrurile ar fi fost arse în crematoriu, alături de el. Fişele şi hainele lui. Adio, Stuart Redman. Stuart Redman ar fi devenit o nonpersoană. De fapt...

Auzi un zgomot uşor din spate; Stu se răsuci repede. Elder se apropia de el şovăitor, frânt din mijloc, cu braţele bălăbănindu-se dezordonat. Un ciob ascuţit din plastic i se înfipsese în ochiul prelins. Elder zâmbea.

— Nu te mişca, zise Stu.

Ridică arma şi ţinti cu ambele mâini – şi totuşi ţeava tremura.

Elder nu dădea niciun semn că ar auzi. Se apropia tot mai mult.

Tresărind, Stu apăsă trăgaciul. Pistolul i se smuci în mână, iar Elder se opri în loc. Zâmbetul i se transformase în grimasă, de parcă ar fi fost cuprins brusc de o durere de stomac. Pe pieptul costumului său alb apăruse un mic orificiu. Se opri în loc, se clătină, apoi se prăbuşi cu capul înainte. O clipă, Stu îl contemplă, îngheţat, apoi intră, poticnindu-se, în încăperea unde efectele sale personale se găseau îngrămădite pe birou.

Încercă uşa de la celălalt capăt al biroului şi o deschise. Dincolo de ea se vedea un hol luminat de becuri fluorescente palide. Cam la jumătatea distanţei până la lifturi fusese abandonată o targă pe roţi, în dreptul a ceea ce era, probabil, camera de gardă a asistenţilor. Auzi un geamăt stins. Cineva tuşea strident şi sacadat, aparent fără sfârşit.

Se întoarse în cameră, îşi adună hainele şi şi le puse sub braţ. Apoi ieşi, închise uşa în spatele lui şi o porni pe culoar. Simţea cum mâna îi transpiră pe patul revolverului lui Elder. Ajuns în dreptul tărgii, privi în spatele lui, descumpănit din cauza liniştii şi a pustietăţii. Nu se mai auzea nici tusea aceea. Stu se aştepta ca în orice moment să se trezească în spatele lui cu Elder, venind târâş sau în patru labe, hotărât să-şi îndeplinească ultima misiune pe care o primise. Se surprinse cuprins de regret după siguranţa pe care i-o oferise spaţiul închis şi atât de bine cunoscut al celulei lui.

Suspinul se auzi iarăşi, de această dată mai puternic. Din dreptul lifturilor pornea un alt coridor, perpendicular pe acesta, de al cărui perete stătea sprijinit un bărbat, unul dintre asistenţii medicali, îşi aminti Stu. Faţa-i era umflată şi înnegrită, iar respiraţia grăbită, întretăiată. Observându-l pe Stu, începu din nou să geamă. În spatele lui se afla cadavrul altui bărbat, ghemuit în poziţie de fetus. Mai departe, pe coridor, se distingeau alte trei trupuri, între care şi al unei femei. Asistentul – Vic, îi veni în minte lui Stu, îl cheamă Vic – tuşi din nou.

— Isuse, îngăimă Vic. Ce cauţi aici? Tu n-ai voie să ieşi afară.

— Elder a venit să se ocupe de mine, dar până la urmă am avut eu grijă de el, îi răspunse Stu. Spre bafta mea, era bolnav.

— Sfinte Isuse Cristoase, să ştii c-ai avut un noroc nemaipomenit, spuse Vic, apoi pieptul îi fu sfâşiat de o nouă criză de tuse, mai slabă. Doare, băi băiete, nici nu-ţi dai seama cât poate să doară. Ce porcărie a ieşit din chestia asta. Isuse Cristoase.

— Ascultă, te pot ajuta cu ceva? îi propuse Stu cu stângăcie.

— Uite ce este, dacă vorbeşti serios, cel mai bine ar fi să pui ţeava aia în dreptul urechii mele şi să apeşi pe trăgaci.

Tuşi, apoi se puse să geamă deznădăjduit.

Dar Stu nu era în stare să facă aşa ceva şi, ascultând suspinele neîncetate şi cavernoase ale lui Vic, nervii lui Stu cedară. Fugi spre lifturi, cât mai departe de faţa aceea înnegrită, ca o lună în eclipsă parţială, pe jumătate convins că Vic îl va striga cu vocea aceea neajutorată şi stridentă pe care bolnavii par s-o capete atunci când au nevoie de ceva de la oamenii sănătoşi din jurul lor. Dar Vic nu făcu decât să geamă în continuare, ceea ce era şi mai rău, într-un fel.

Uşa liftului se închisese şi cabina pornise în jos, când lui Stu îi trecu prin minte că locul respectiv putea conţine o cursă. Alegerea i se părea mai mult decât nimerită. Un gaz

otrăvitor, poate, sau un circuit scos din funcţiune, din cauza căruia cabina să se desprindă din cabluri şi să se prăbuşească în gol, zdrobindu-se în fundul puţului. Se plasă în mijlocul liftului şi, nervos, începu să caute în jur răsuflători sau orificii ascunse. Claustrofobia îl atinse cu mâna ei acoperită cu mănuşi din cauciuc şi, subit, dimensiunile liftului părură să se reducă la acelea ale unei cabine telefonice, apoi ale unui coşciug. Este careva amator să fie îngropat de viu?

Se pregăti să apese butonul STOP, dar se întrebă la ce i-ar fi ajutat, mai ales dacă liftul se oprea între etaje. Înainte să-şi poată răspunde la această întrebare, liftul execută o oprire lină, normală.

„Şi dacă aici mă aşteaptă oameni înarmaţi?”

După ce uşile se deschiseră însă, singura santinelă era o femeie moartă, în uniformă de asistentă medicală. Zăcea ghemuită în poziţie de fetus lângă o uşă pe care se putea citi TOALETĂ PENTRU FEMEI.

Stu se holbă atâta vreme la ea, încât uşa culisantă a liftului începu să se închidă la loc. Întinse un braţ şi, ascultătoare, uşa se redeschise. Ieşi afară. Culoarul conducea spre o intersecţie în formă de T şi o porni într-acolo, ocolind cât mai pe departe cadavrul asistentei.

Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse, ridicând arma, dar nu erau decât uşile liftului, care se închideau pentru a doua oară. Rămase nemişcat un moment, înghiţi cu greu şi porni mai departe. Mâna din cauciuc se întorsese la el, provocându-i fiori reci pe şira spinării, şoptindu-i: dă-l naibii de calm, hai s-o luăm la fugă, să ieşim cât mai repede de aici, înainte să se ia după noi cineva... ceva... Rezonanţa paşilor lui în coridorul cufundat în semiîntuneric din aripa administrativă îi lăsa impresia că un personaj macabru îi ţine companie: Vii să ne jucăm, Stuart? Foarte bine. Pe lângă el defilau uşi cu geamuri jivrate, fiecare vrând să-i spună propria-i poveste: DR. SLOANE. REGISTRATURĂ. DL. BALLINGER. MICROFILME. ARHIVĂ. DNA WIGGS.

Responsabilă cu murăturile, probabil, îi trecu prin minte lui Stu.

În mijlocul intersecţiei în T exista o ţâşnitoare, dar apa caldă, cu gust de clor, îi întoarse pe dos stomacul. Spre stânga nu se vedea nicio ieşire; un indicator de pe peretele acoperit cu faianţă anunţa ARIPA BIBLIOTECII, textul fiind subliniat de o săgeată portocalie. În direcţia respectivă, coridorul părea să se întindă kilometri întregi. La doar vreo douăzeci de metri mai încolo zăcea un bărbat în costum alb, ca un animal straniu aruncat pe un ţărm sterp.

Începuse să-şi piardă capacitatea de orientare. Clădirea aceasta era foarte mare, cu mult mai mare decât îşi închipuise el. Nu c-ar fi avut dreptul să facă prea multe presupuneri pe baza celor văzute atunci când fusese adus aici – adică două holuri, un lift şi o încăpere. Din câte ghicea acum, avea dimensiunile unui spital metropolitan din cele mari. Ar fi putut să bântuie ore întregi, ascultând ecoul propriilor lui paşi, dând din când în când peste cadavre, răspândite peste tot locul, ca nişte premii într-un joc sinistru de descoperire a unei comori. Îşi aminti cum o dusese pe Norma, soţia lui, într-unul dintre spitalele mari de la Houston, atunci când îi descoperiseră cancerul. Oriunde intrai, descopereai pe perete hărţi mici, cu mici săgeţi indicând un punct anume. Pe fiecare săgeată stătea scris: TE AFLI AICI. Scopul lor era ca oamenii să nu se piardă. Ceea ce păţise el acum. Era pierdut. O, Doamne, asta era foarte rău. O nenorocire.

— Ţine-ţi firea, aproape ai scăpat, rosti el.

Ecoul îi trimise vorbele înapoi, sec şi straniu. Nu intenţionase să vorbească tare şi din această cauză efectul asupra lui fu încă şi mai neplăcut.

Se întoarse spre dreapta, întorcând spatele aripii cu biblioteca, trecu pe lângă mai multe birouri, ajunse la un nou coridor şi o luă pe acolo. Începu să se uite din ce în ce mai des în urmă, asigurându-se că nimeni – iar cel de care se temea cel mai tare era desigur Elder – nu-l urmărea, fără

a fi în stare să se convingă că este chiar aşa. La capătul culoarului se afla o uşă închisă pe care scria RADIOLOGIE. De clanţă atârna o notiţă scrisă de mână: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI ORDINE, RANDALL.

Stu se întoarse şi se uită după colţ şi înapoi, în direcţia din care venise. Cadavrul în straie albe devenise acum minuscul, din cauza distanţei, nu mai mare decât un punct, dar faptul că se mai afla acolo, etern şi imuabil, îi dădu impulsul să fugă unde vedea cu ochii.

O porni la dreapta, întorcându-i iar spatele. Douăzeci de metri mai încolo, culoarul se despărţea din nou. Stu alese ramura din dreapta şi trecu pe lângă alte birouri. Coridorul se termina cu laboratorul de microbiologie. Într-una dintre despărţiturile acestuia, un tânăr în pantaloni scurţi, de jockey, stătea prăbuşit peste birou. Era în stare de comă, sângele scurgându-i-se din nas şi din gură. Respira din greu, cu zgomotul pe care-l stârneşte vântul de octombrie în cocenii uscaţi de porumb.

Stu începu atunci să fugă cu adevărat, străbătând un coridor după altul, din ce în ce mai convins că nu exista nicio ieşire, sau cel puţin nu de la nivelul acesta. Ecoul paşilor îl urmărea, ca şi cum Elder sau Vic mai trăiseră suficient pentru a pune pe urmele lui un pluton de poliţişti militari fantomatici. O altă plăsmuire o alungă apoi pe aceasta, pe care o asocia întrucâtva în mintea lui cu visele ciudate pe care le avusese în ultimele nopţi. Ideea aceasta căpătă o asemenea amploare, încât i se făcu frică să se întoarcă, temându-se că avea să dea cu ochii de o siluetă înveşmântată în costumul alb, pornită cu paşi mari după el, o siluetă în alb fără faţă, ci doar cu un gol negru în spatele ecranului din plexiglas. O arătare infernală, un ucigaş profesionist venit de dincolo de spaţiul şi timpul raţional.

Gâfâind, Stu ocoli un colţ şi sprintă zece metri înainte să-şi dea seama că acel gang se termina brusc; se izbi de o uşă cu un anunţ deasupra ei. Acolo se putea citi: IEŞIRE.

Împinse clanţa, convins că nu se va clinti, dar, spre surprinderea lui, uşa se deschise cu uşurinţă. Coborî patru trepte, până la o altă uşă. În stânga micului antreu porneau alte scări, coborând spre o zonă complet întunecată. Jumătatea superioară a uşii acesteia era din sticlă transparentă, întărită cu o plasă din sârmă. Dincolo de geam era doar noaptea, minunata şi suava noapte de vară şi nesfârşita libertate, visul oricărui om.

Stu continua să privească afară, nemişcat, când o mână se strecură din bezna scării şi-l prinse de gleznă. Un geamăt dureros îi ieşi lui Stu din gâtlej. Se întoarse brusc, simţind un sloi de gheaţă în stomac şi o figură însângerată, ce-i rânjea din obscuritate, se dezvălui privirilor lui.

— Vino jos să mănânci pui cu mine, frumosule, şopti ea cu o voce spartă, de muribund. E aşaaaa de întuneric...

Stu ţipă şi încercă să se elibereze. Fiinţa aceea rânjitoare se agăţă de el, sporovăind, zâmbind şi chicotind. Pe la colţurile gurii i se scurgea sânge sau fiere. Stu lovi cu piciorul degetele ce i se încolăciseră de gleznă, apoi călcă palma. Faţa suspendată în întunericul de pe scară dispăru. Urmă un şir de bufnituri şi bubuituri... după care începură urletele. De durere sau de furie, lui Stu nu-i era foarte limpede. Nu-i păsa. Izbi în uşa de intrare cu umărul. Broasca cedă brusc, iar el se prăvăli afară, rotindu-şi braţele pentru a-şi menţine echilibrul. Fără efect însă, deoarece în cele din urmă căzu pe aleea de ciment.

Se ridică încet, cu prudenţă. Şirul de ţipete încetase în spatele lui. Adierea răcoroasă a serii îi atinse obrajii, uscându-i transpiraţia de pe frunte. Constată aproape cu uimire că în jurul lui existau straturi cu flori şi iarbă. Nicicând nu i se păruse parfumul nopţii mai suav ca acum. Pe cer răsărise luna, subţire ca o seceră. Stu îşi ridică privirile spre ea, cu recunoştinţă, apoi traversă porţiunea de gazon, în direcţia şoselei ce ducea la vale, spre oraşul Stovington. Firele de iarbă erau împodobite cu picături de rouă. Vântul şoptea printre crengile pinilor.

— Sunt viu, rosti Stu Redman în noapte. Sunt viu, slavă Domnului, sunt viu, mulţumescu-ţi ţie, Doamne, mulţumescu-ţi ţie, Doamne, mulţumescu-ţi ţie...

Clătinându-se puţin, o porni pe drum în jos.

CAPITOLUL 30

Vântul purta nestingherit colbul peste câmpia acoperită cu vegetaţie pitică a Texasului, iar la apus crea o perdea translucidă, care dădea oraşului Arnette aspectul unei imagini fantomatice, în nuanţe sepia. Reclama Texaco a lui Bill Hapscomb fusese trântită la pământ, iar acum zăcea în mijlocul drumului. Cineva lăsase gazul deschis în casa lui Norm Bruett şi, cu o zi în urmă, o scânteie de la aparatul de aer condiţionat aruncase totul până la cer, împrăştiind fragmente de cherestea, ţigle şi jucării marca Fisher-Price peste toată Laurel Street. Pe Main Street, câini şi soldaţi morţi zăceau împreună în rigolă. La Randy's Sooperette, un bărbat în pijama rămăsese agăţat peste vitrina pentru carne, cu braţele atârnând la pământ. Unul dintre câinii aflaţi acum în rigolă se înfruptase pe săturate din faţa omului. Pisicile erau imune la gripă: zeci de asemenea făpturi apăreau şi dispăreau din tabloul crepuscular, nemişcat, ca nişte umbre de fum. Din mai multe case se revărsa bâzâitul neîncetat al televizoarelor rămase deschise. Un oblon desprins se zbătea când şi când în balamale. O camionetă veche, al cărei roşu dispăruse aproape sub rugină, pe obloanele căreia de-abia se mai putea citi SPEEDWAY EXPRESS, rămăsese în mijlocul lui Durgin Street, în faţă la Indian Head Tavern. În camionetă se aflau nişte sticle returnabile de bere şi de sifon. Pe Logan Lane, în cel mai select cartier din Arnette, un şir de mici clopote de vânt răsunau în veranda casei lui Tony Leominster. Maşina de teren marca Scout a lui Tony era parcată pe alee, cu ferestrele deschise. O familie de veveriţe se cuibărise pe bancheta din spate. Soarele părăsea acum Arnette; oraşul se întuneca treptat, acoperit de aripa nopţii. Dacă făceai abstracţie de foşnetul şi şoaptele animalelor mici şi de clinchetul clopoţeilor lui Tony Leominster, oraşul era tăcut. Şi tăcut. Şi tăcut.

CAPITOLUL 31

Christopher Bradenton se lupta să iasă din starea de delir, ca un om care se zbate să scape din nisipuri mişcătoare. Îl durea tot trupul. Îşi simţea faţa ca pe un corp străin, ca şi cum cineva i-ar fi injectat silicon în mai multe locuri, până ce obrazul i se făcuse cât un dovleac. Gâtul îl durea de parcă era carne vie, dar înspăimântător era că traheea ajunsese, de la dimensiunile ei normale, la acelea ale orificiului unui pistol cu apă, de jucărie. Respiraţia de-abia îi mai şuiera prin acel fir de legătură teribil de subţire de care avea nevoie absolută ca să menţină legătura cu lumea. Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns pulsaţiile chinuitoare continue, trăia şi senzaţia că se îneacă. Dar mai rea decât orice era febra. Nu-şi aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de înfierbântat, nici măcar acum doi ani, când îi transportase pe cei doi prizonieri politici care, fiind eliberaţi pe cauţiune, încercaseră să dispară în Texas. În timp ce călătoreau către vest, spre Los Angeles, rabla de Pontiac Tempest îşi dăduse duhul pe US 190, în Valea Morţii. Îi fusese îngrozitor de cald, dar acum era şi mai rău. De data asta, focul venea din interior, ca şi cum ar fi înghiţit soarele.

Se tângui şi încercă să se descotorosească de pături, dar nu mai avea pic de vlagă. Oare singur se vârâse în pat? Din câte îşi dădea el seama, nu. Cineva sau ceva se aflase în casă, cu el. Cineva sau ceva... ar fi trebuit să-şi aducă aminte, dar nu era în stare. Tot ce reuşea Bradenton să-şi recheme în memorie era că fusese speriat chiar înainte de a se îmbolnăvi, ştiind că urma să apară cineva (sau ceva), iar el va trebui să... ce?

Gemu iar şi-şi bălăbăni capul pe pernă dintr-o parte într-alta. Nu reuşea să-şi amintească decât delirul. Fantome fierbinţi, cu ochii lipicioşi. Maică-sa, care era moartă din ‘69, intrase în dormitorul lui simplu, cu pereţii din buşteni,

şi-i vorbise: „Kit, băiete, eu ţi-am zis să nu-ţi faci de lucru cu oamenii ăia, aşa ţi-am zis. Mie nu-mi pasă de politică, dar bărbaţii ăia cu care te-ai înhăitat tu sunt nişte câini turbaţi, iar fetele nişte curve ordinare. Aşa ţi-am zis, Kit...” Apoi figura ei se fragmentase, iar prin spărturi îşi făcuse apariţia o hoardă de gândaci de cimitir, printre fisurile ce se căscau în pergamentul îngălbenit, iar el începuse să urle până ce bezna începuse să şovăie şi se stârnise un amestec confuz de glasuri, plesnetul sec, de piele, al unui pantof, atunci când oamenii o luaseră la fugă... lumini, reflectoare, mirosul de gaze, iată, se afla din nou la Chicago, în anul 1968, de undeva se auzeau nişte voci care scandau „Ahoi, ahoi, lumea e cu ochii pe noi! Ahoi, ahoi, lumea e cu ochii pe noi! Ahoi, ahoi, lumea...” iar în rigola de lângă intrarea în parc zăcea o fată, îmbrăcată într-o salopetă de jeans, desculţă, cu părul lung, plin de cioburi; pe faţă i se coagulase sângele, formând un strat lucios, aparent de culoare neagră în lumina albă şi nemiloasă a felinarelor de pe stradă, tânăra femeie amintind de o insectă zdrobită. O ajută să se ridice în picioare, iar ea scoase un ţipăt şi se cuibări lângă el, pentru că din perdeaua de fum se apropia un monstru de pe altă lume, o creatură înveşmântată în cizme negre, strălucitoare, haină din piele şi mască de gaze prin care nu puteai să-i distingi ochii, ţinând un bulan într-o mână şi o cutie de spray paralizant în cealaltă şi rânjind. Iar atunci când bestia inumană îşi dezvăluise faţa hlizită şi congestionată, ţipaseră amândoi, în acelaşi timp, pentru că era acel cineva sau ceva pe care-l aştepta, omul de care Kit Bradenton se temuse întotdeauna. Era însăşi Momâia Ambulantă. Urletele lui Bradenton sfâşiaseră visul acela, aşa cum cocaina pură te trezeşte după ce-ai luat crack, şi se pomenise la Boulder, Colorado, într-un apartament de pe Canyon Boulevard, e vară şi cald, atât de cald, încât îţi curg apele chiar dacă n-ai pe tine decât nişte chiloţi, iar de cealaltă parte a camerei se află cel mai frumos băiat din lume, înalt, bronzat şi zvelt, poartă costum de baie galben

ca lămâia, care se lipeşte tandru de fiecare proeminenţă şi vale a preţioaselor lui fese, şi ştii bine că dacă se întoarce, faţa lui îţi va aminti de un înger al lui Rafael, chiar dacă dă vădite semne de mahmureală. De unde l-ai cules? De la o întrunire unde s-a discutat despre rasism în campusul universitar, sau din cafeteria? Făcea autostopul? Contează asta? Vai, e teribil de cald, dar există apă, o cană de apă, un vas de apă împodobit cu figuri stranii, în basorelief, iar alături de el pastila, nu!... PASTILA! Aceea care-l va expedia pe îngerul în slip galben-deschis în tărâmul aceia special, pe care el îl numeşte Huxleyland, unde degetul fermecat scrie fără să se mişte din loc, unde florile cresc pe tulpina stejarilor morţi şi, băi băiete, ce se petrece acolo, în chiloţii tăi? A fost vreodată Kit Bradenton mai excitat, mai dornic de dragoste decât acum? „Vino în pat”, spui, adresându-te spatelui aceluia arămiu şi catifelat, „haide în pat, la început mă faci tu pe mine, apoi eu pe tine. Exact cum ţi-o plăcea ţie.” „Întâi ia-ţi pilula”, aruncă el, fără a se întoarce. „După aceea mai vedem.”

Înghiţi pastila, simţi răceala apei în gât, apoi vederea lui începu să sufere, treptat, fenomenul acela straniu, prin care fiecare unghi drept din jur începe să pară puţin mai mic sau puţin mai mare de nouăzeci de grade. O vreme te uiţi la ventilatorul de pe biroul ieftin, făcut la Grand Rapids, apoi îţi contempli imaginea în oglinda cu ape de deasupra lui. Faţa ta pare neagră şi umflată, dar tu nu te laşi impresionat de atâta lucru, pentru că doar pastila este de vină, doar PASTILA!!! „Trips”, murmuri, „vai, Captain Trips, iar mie mi s-a sculat în aşaaaa hal...” Celălalt începe să alerge, iar la început nu te poţi împiedica să nu te uiţi la şoldurile lui perfecte, acolo unde elasticul slipului coboară atât de jos, apoi privirile tale urcă spre pântecele plat şi bronzat, spre minunatul piept fără păr şi, în fine, după gâtul zvelt şi vânos, se opresc asupra feţei... de fapt este faţa lui, scofâlcită, cu un rânjet fericit şi feroce, nu chipul unui înger pictat de Rafael, ci un diavol al lui Goya, iar din fiecare

orbită goală se holbează la el faţa de reptilă a unei năpârci; tu ţipi din răsputeri, în timp ce el vine tot mai aproape, şoptindu-ţi: Trips, baby, Captain Trips...

Pe urmă întuneric, chipuri şi voci de care nu-şi mai amintea, după care, într-un târziu, ieşise la suprafaţă aici, în casa pe care o construise cu mâinile lui, la marginea lui Mountain City. Prezentul înseamnă cu totul altceva, marele val de revoltă care cuprinsese întreaga ţară se potolise de mult, cei mai mulţi dintre tinerii radicali ajunseseră nişte bătrâni retrograzi, cu bărbi încărunţite şi cu nişte găuri mari şi carbonizate în locul nărilor, gata, băiete, era atins de ruină. Tânărul în costum de baie galben fusese acum o veşnicie; de fapt nici el, Kit Bradenton, nu fusese cu mult mai răsărit atunci, la Boulder.

Dumnezeule, nu cumva mor?

Gândul îl împinse în ghearele unei crize de groază, iar căldura se răsucea şi tălăzuia la el în cap ca o furtună de nisip. Pe neaşteptate, un sunet care începuse să se ridice de undeva, de dincolo şi de dedesubtul uşii închise a dormitorului, îl făcu să-şi reţină respiraţia scurtă şi grăbită.

La început, Bradenton îşi închipui că era o sirenă de incendiu sau de la o maşină de poliţie. Pe măsură ce se apropia, zgomotul era tot mai puternic; distinse apoi şi bocănitul inegal al unor paşi străbătând culoarul lui de la parter, salonul, urcând apoi scările într-un ritm infernal.

Se lipi cu spatele de pernă; pe figură i se întipărise un rictus de teamă, iar ochii i se holbaseră în cercurile lor negre. Zgomotul era acum foarte aproape. Nu, nu mai semăna cu o sirenă, se transformase într-un ţipăt, ascuţit şi modulat, un strigăt aşa cum nu poate emite nicio fiinţă omenească; nu putea fi vorba decât de urletul unei iele sau, cine ştie, al unui Caron de culoare, venit să-l treacă râul ce desparte tărâmul celor vii de acela al morţilor.

Paşii grăbiţi veneau acum drept spre el, bubuind de-a lungul culoarului de la etaj, făcând să geamă, să scârţâie şi să protesteze scândurile clădirii sub greutatea nemiloasă a

cizmelor cu potcoave tocite; deodată, Kit Bradenton înţelese cine-l căuta şi începu să ţipe chiar în momentul când uşa sări din ţâţâni şi în încăpere se năpusti bărbatul îmbrăcat într-o jachetă spălăcită de jeanşi, cu rânjetul lui de ucigaş lăţit peste întreaga faţă, aidoma unui ameţitor cerc alb alcătuit din lame de cuţit, cu expresia unui Moş Crăciun dement, cărând o găleată din oţel galvanizat sus, deasupra umărului drept.

— HIIIIIIIAAAAAAUUUUUUUUU!

— Nu! strigă Bradenton, ridicându-şi cu greu braţele până în dreptul obrajilor. Nu! Nuu!...

Găleata se înclină şi toată apa din ea se revărsă, părând să rămână suspendată în lumina galbenă a lămpii, ca şi cum ar fi fost cel mai mare diamant neprelucrat din univers, iar Bradenton distinse prin masa de lichid figura acelui om, reflectată şi refractată pe figura acestui demon rânjitor, care tocmai îşi croise drum din străfundurile cele mai puturoase ale iadului şi se iscase pe pământ; apa căzu atunci asupra lui; atât de rece, încât gâtul lui congestionat se deschise ca prin minune, storcând valuri de sânge din pereţii esofagului; curentul masiv de aer avu efectul unui şoc: îşi aruncă păturile departe, peste marginea patului, printr-un unic spasm convulsiv, în aşa fel ca trupul lui să aibă libertatea de a se mişca în voie, dar şocul acesta îi provocă dureri amare, ca o haită de ogari asmuţită asupra vânatului.

Ţipă. Şi încă o dată. Apoi rămase să tremure, cu trupul înfierbântat şi ud din cap până în picioare, cu ochii ieşiţi din cap. Instantaneu, esofagul i se închise la loc şi începu din nou să se lupte pentru fiecare gură de aer. Trupul îi era zgâlţâit de frisoane din ce în ce mai violente.

— Am ştiut eu c-ai să te răcoreşti! îi aruncă vesel bărbatul pe care el îl cunoştea sub numele de Richard Fry, punând găleata jos, cu zgomot. Am ştiut la fix că are să-ţi facă bine, şefule! Mi se cam cuvin nişte mulţumiri, din câte-mi fac eu socoteala. Ai de gând să-ţi arăţi recunoştinţa? Nu

poţi vorbi? Nu? Însă eu sunt convins că în inima ta vorbeşti. IIIGAAAAA!

Făcu un salt în aer, la fel ca Bruce Lee într-un film de lupte kung-fu, cu genunchii depărtaţi, părând să rămână suspendat deasupra lui Kit Bradenton pentru o fracţiune de secundă, ca şi apa, umbra lui stăruind ca o pată pe pieptul pijamalei ude a lui Bradenton, iar acesta protestă stins. Fry aterizã apoi cu genunchii de o parte şi alta a cuştii toracice, punctul în care i se întâlneau coapsele rămânând deasupra pieptului lui Bradenton, la doar câţiva centimetri; figura lui diabolică avea asupra obrajilor lui Bradenton efectul unei torţe din cele folosite la luminarea beciurilor, în romanele gotice.

— A trebuit neapărat să te trezesc, bărbate, zise Fry. N-am vrut să-ţi iei zborul fără să mai apuc să discut puţin cu tine.

— ...Dă... dă... dă-te jos...

— Uite ce este, eu nu stau pe tine, omule. Pur şi simplu sunt suspendat deasupra ta. La fel ca şi vasta lume invizibilă.

Bradenton, cuprins de o frică agonică, nu mai era în stare decât să gâfâie, să tremure şi să-şi ferească ochii de faţa aceea dementă, sucindu-şi privirile cu disperare în toate direcţiile.

— Trebuie să stăm de vorbă despre ace, brice şi aplice şi dacă albinele au sau nu dinţi. Precum şi despre actele pe care trebuia tu să mi le pregăteşti, despre maşină şi cheile acelei maşini. Am fost prin garaj şi acolo nu era decât o camionetă marca Chevy, care ştiu că este a ta, Popo-Kitty, ei, ce-ai de zis?

— ...Ăla... actele... nu pot... vorbi.

Înghiţi cu un efort teribil o gură de aer. Dinţii îi clănţăniră mărunt, sunetul amintind de acela al unor păsări mici dintr-un copac.

— Fă bine şi vorbeşte, spuse Fry, înălţându-şi ambele degete mari. La fel ca degetele lui, aveau încheieturi duble,

ceea ce-i permitea să le mişte în nişte poziţii şi unghiuri care contraziceau orice lege a biologiei şi fizicii. Că de nu, am să-ţi scot ochii să mi-i pun de breloc, iar tu o să tropăi prin iad cu un câine din ăia pentru orbi după tine.

Îşi repezi degetele mari spre ochii lui Bradenton, iar acesta se lipi de pernă, disperat şi neajutorat.

— Dacă-mi spui, continuă Fry, am să-ţi las pilulele de care ai nevoie. De fapt, am să te ajut să te ridici, ca să le poţi înghiţi. Ai să te pui pe picioare, omule. Pilulele alea te fac bine de orişice.

Lui Bradenton, care dârdâia de frig şi de frică, în egală măsură, cuvintele îi ieşiră cu greu printre fălci.

— Actele... pe numele de Randall Flagg. În bufetul velş de la parter. Sub... hârtia de pe fundul sertarului.

— Şi maşina?

Bradenton se sforţa nebuneşte să gândească. Îi cumpărase oare omului acestuia o maşină? Lucrurile astea rămăseseră undeva, la distanţă enormă, iar între ele şi momentul prezent se interpuseseră flăcările delirului, care, din câte se părea, dăunaseră proceselor lui mintale, arseseră bănci întregi de amintiri. Porţiuni întregi din trecutul lui se transformaseră în grămezi informe de sârme topite şi relee arse. În locul automobilului despre care voia să ştie omul ăsta infernal, în minte îi răsări imaginea primei lui maşini, un Studebaker model 1953 cu bot rotund, pe care îl vopsise în roz.

Fry îşi aşeză cu blândeţe o mână peste gura lui Bradenton, iar cu cealaltă îi strânse nările. Bolnavul începu să se încovoaie sub el. Gemete stinse se strecurau pe lângă palmele lui Fry. Acesta îl lăsă din nou liber şi îi spuse:

— Acum ţi-aduci aminte?

Straniu, dar gestul brutal îl ajutase cu adevărat.

— Maşina..., începu el, apoi gâfâi ca un câine. Lumea dansă în jurul lui, apoi îşi recăpătă imobilitatea şi fu în stare să continue. Maşina e parcată... în spatele benzinăriei Conoco... chiar la marginea oraşului. Pe US 51.

— La nord sau la sud de oraş?

— Su... su...

— Da, domnule! Am înţeles. Mergi mai departe.

— Acoperită cu o prelată. Biuu... Biuu... Buick. Talonul este pus pe coloana de direcţie. Completat pe... Randall Flagg.

Începu iarăşi să respire cu greu, incapabil să mai spună sau să mai facă ceva, holbându-se cu speranţă idioată la Fry.

— Cheile?

— Covor. Dedesubt.

Fry puse capăt dialogului, lăsându-se cu toată greutatea peste pieptul lui Bradenton. Se aşează confortabil, ca şi cum s-ar fi întins pe o pernă moale, acasă la un prieten; bolnavul nu mai putea acum respira deloc. Odată cu expiraţia finală, pronunţă şi ultimul lui cuvânt:

— ...rog...

— Şi îţi mulţumesc, îl asigură Richard Fry/Randall Flagg cu un zâmbet afectat. Urează-mi noapte bună, Kit.

Fiindu-i imposibil să vorbească, Kit Bradenton îşi roti globii albi ai ochilor în orbitele lor umflate.

— Să nu mă judeci aspru, îi şopti bărbatul cel întunecat. Chestia este că trebuie să ne grăbim. Carnavalul se deschide devreme. Dau drumul la toate panaramele, la încercarea Puterii şi la Roata Norocului. Iar asta este noaptea mea norocoasă, Kit. Simt. O simt prea bine. Aşa că trebuie să ne grăbim.

După ce străbătu cei peste doi kilometri până la benzinăria Conoco, ceasul arăta 3.15 dimineaţa. Vântul bătea mai tare, vuind pe drumurile pustii, pe care nu întâlnise decât cadavrele a trei câini şi al unui bărbat. Omul respectiv purta uniformă. Deasupra lui, stelele străluceau cu putere, ca nişte scântei iscate pe carapacea întunecată a universului.

Prelata ce acoperea Buickul fusese bine fixată cu ţăruşi în pământ, iar vântul umfla pânza ca pe un balon. După ce Flagg scosese ţăruşii, prelata fu luată de vârtej şi purtată în noapte, ca o fantomă mare şi fumurie, dispărând spre răsărit. Dar problema era încotro trebuia el s-o apuce?

Rămăsese în apropierea Buickului, model 1975, care se prezenta însă ireproşabil (maşinile aveau aici condiţii foarte bune: umiditatea fiind redusă, rugina pătrundea cu greu în tablă), adulmecând noaptea de vară ca un coiot. Aerul era amestecat cu parfumul specific deşertului, pe care nu-l simţi cu adevărat decât noaptea. Buickul era unica piesă întreagă în mijlocul unui cimitir de maşini desfăcute în bucăţi, aducând aminte de monoliţii din Insula Paştelui, în tăcerea tulburată doar de vânt ce domnea în jur. Un bloc motor. O axă care semăna cu halterele acelea mici pe care le folosesc culturiştii. O grămadă de anvelope, tocmai potrivite ca vântul să scoată din ele efecte de claxon. Un parbriz crăpat. Şi câte şi mai câte.

Scenele de genul acesta îi ieşeau cel mai bine. Orice bărbat îl poate juca pe Iago în astfel de clipe.

Se depărtă de Buick şi-şi trecu mâna peste capota neregulată a ceea ce părea să fi fost odinioară un Mustang.

— Hei, Cobră mică, nu ştii c-ai să-i laşi pe toţi cu gura căscată?... cântă el încetişor.

Lovi un radiator cu cizma lui prăfuită şi dezvălui un cuib de bijuterii ce scânteia potolit, ca un foc stins. Rubine, smaralde, perle de dimensiunea unor ouă de raţă, diamante a căror lumină se lua la întrecere cu aceea a stelelor. Pocni din degete în direcţia lor. Dispărură. Dar el încotro să se ducă?

Vântul se tânguia prin geamul lateral spart al unui străvechi Plymouth, iar dinăuntrul lui se auzea foşnetul unor vietăţi mici.

Şi în spatele lui se distingea un anume zgomot. Se întoarse şi constată că era Kit Bradenton, îmbrăcat doar în nişte chiloţi galbeni, absurzi, cu pântecele lui de poet

atârnând peste talie ca o avalanşă dintr-un film de animaţie oprită din cădere prin stop-cadru. Bradenton se apropia de el, trecând peste grămezile de fiare fabricate la Detroit. Foaia unui arc îi străpunse piciorul, ca într-o scenă de crucificare, dar din rană nu se scurgea nicio picătură de sânge. Buricul lui Bradenton era un ochi negru.

Omul Întunecat pocni din degete, iar Bradenton dispăru.

Rânji şi se întoarse la Buick. Se sprijini cu fruntea de locul unde tavanul maşinii se înclina, în dreptul scaunului pasagerului. Timpul trecea. După o vreme se îndreptă din şale, cu acelaşi rânjet pe buze. Acum ştia.

Se urcă la volanul maşinii şi apăsă de mai multe ori pedala de acceleraţie, pentru a pompa benzină în carburator. Motorul se trezi la viaţă uşor, iar acul ce indica nivelul benzinei urcă imediat până la maximum. Porni din loc şi ocoli staţia de benzină; lumina farurilor lui surprinse, pentru un moment, încă o pereche de smaralde, ochii unei pisici care luceau prudent din iarba înaltă de lângă uşa toaletei pentru doamne a benzinăriei. Pisica ducea în dinţi corpul minuscul şi inert al unui şoarece. La vederea feţei rotunde ca o lună şi rânjite a bărbatului care o privea prin geamul lateral al maşinii, pisica scăpă bucăţica din gură şi-o luă la fugă. Flagg începu să hohotească puternic, din toată inima, cu râsul unui om care nu are în minte decât cele mai bune gânduri. Acolo unde drumul de la staţia de benzină Conoco intra în şosea, coti la dreapta şi porni spre sud.

CAPITOLUL 32

Cineva lăsase deschisă uşa dintre zona de securitate maximă şi blocul de celule de dincolo de ea: coridorul lung, cu pereţi din oţel, avea efectul unui amplificator natural, care transformase întreaga dimineaţă vaietul monoton şi continuu într-un sunet monstruos, întretăiat de ecouri şi de reverberaţii nenumărate, până când Lloyd Henreid nu mai speră câtuşi de puţin că va scăpa cu mintea întreagă, atât din cauza ţipetelor, cât şi a fricii foarte omeneşti ce-l încerca.

— Mamă, se auzea strigătul răguşit, mereu repetat. Maamăăă!

Lloyd stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua celulei. Ambele mâini îi erau mânjite de sânge; ai fi zis că şi-a pus o pereche de mănuşi roşii. Cămaşa din bumbac de culoare albastru deschis a uniformei lui de închisoare era murdară de sânge, pentru că-şi ştergea mereu degetele, ca să poată apuca mai bine cu ele. Era data de 29 iunie, ora 10 dimineaţă. Ceva mai devreme, cam pe la ora 7, constatase că piciorul din dreapta faţă al priciului se clătina, iar de atunci se străduia să deşurubeze bolţurile ce-l fixau între podea şi partea de jos a ramei patului. Nu se folosea la treaba respectivă decât de degete, iar până în momentul de faţă desfăcuse cinci din cele şase bolţuri. Din această cauză, degetele lui semănau acum cu masa aceea informă şi spongioasă din care se prepară hamburgerii. Cel de al şaselea se dovedea a fi cu ghinion, dar începuse să spere că-l va desprinde şi pe el. Ce se va întâmpla după aceea nu-şi permitea luxul să gândească. Singurul mod ca să nu se lase cuprins de cea mai neagră panică era să nu gândească.

— Maamăăă...

Sări în picioare, făcând să se răspândească pe podea picături roşii din degetele lui rănite şi tremurânde, şi-şi

scoase capul pe coridor cât mai mult cu putinţă; se prinsese zdravăn de gratii, iar ochii îi ieşiseră din cap de furie.

— Taci din gură, labagiule! urlă el. Taci din gură, că simt cum îmi ies din minţi!

Urmă o pauză îndelungată. Lloyd savură liniştea la fel cum se delectase odată cu un cheeseburger din alea mari de la McDonald’s, de-abia scos de pe foc. Tăcerea este de aur, zicala asta i se păruse totdeauna o tâmpenie, acum trebuia să recunoască însă că exista şi o doză de adevăr în ea.

— MAAAAMĂĂĂĂĂ...

Vocea urca iarăşi prin trecătoarea din oţel mărginită de celule, la fel de jeluitoare ca un corn din cele folosite pe timp de ceaţă.

— Isuse, mormăi Lloyd. Sfinte Dumnezeule. TACI DIN GURĂ! TACI DIN GURA! TACI ODATĂ DIN GURĂ, IDIOT AFURISIT!

— MAAAAAAAMĂĂĂĂĂĂĂ...

Lloyd se întoarse la piciorul priciului şi-l atacă sălbatic, dorindu-şi, pentru a câta oară, să fi existat în celulă un lucru pe care să-l fi putut folosi drept unealtă, şi încercând să ignore durerea din unghii şi groaza ce-i apăsa mintea, se strădui să-şi aducă aminte cu exactitate când îl văzuse pentru ultima oară pe avocat – chestiile de soiul acesta se risipeau aproape imediat din memoria lui Lloyd, care păstra o cronologie a evenimentelor trecute aproape la fel de bine pe cât reţine o sită apa. Acum trei zile. Da. Cu o zi după ce nemernicul ăla de Mathers îl lovise la ouă. Doi gardieni îl duseseră iarăşi în camera de vizite, iar Shockley era tot de jurnă la uşă şi-l întâmpinase cam aşa: Ia te uită, iar ai apărut, rahat cu ochi ce eşti, ia zi, deşteptule, acum ce mai ai de zis? După care Shockley căscase gura şi-i strănutase lui Lloyd drept în faţă, stropindu-l din belşug cu scuipat. Ia şi tu nişte germeni din ăia de gripă, băi, căcat, toată lumea e bolnavă, în frunte cu directorul, iar eu sunt de principiul că dacă ai ceva, e bine să împarţi şi cu ceilalţi. La noi, în

America, până şi lepădăturilor de teapa ta trebuie să li se dea şansa de a lua o răceală. După aceea îl băgaseră înăuntru, iar Devins avea faţa unui om care încearcă să ascundă nişte ştiri bune, care n-ar fi exclus să se transforme în nişte ştiri proaste, în cele din urmă. Judecătorul înaintea căruia urma să apară Lloyd era ţintuit la pat, din cauza gripei. Alţi doi juzi erau şi ei bolnavi, fie de gripa asta care bântuia, fie de cine mai ştie ce, aşa că restul băgătorilor de seamă erau în aer. Poate că reuşeau să obţină o amânare. Ţine pumnii strânşi, îi zisese avocatul. Şi când o să ştim exact? îl întrebase Lloyd. Probabil de-abia în ultimul moment, îi răspunsese Devins. Am să te ţin la curent, stai fără grijă. Dar de atunci Lloyd nu-l mai văzuse, iar acum, gândindu-se mai bine, îşi aduse aminte că şi avocatului îi curgea nasul şi...

— Oooooh, Doamne!

Îşi vârî degetele de la mâna dreaptă în gură şi simţi gustul sângelui. Dar afurisitul de bolţ parcă cedase puţin, asta însemnând că avea să-i vină de hac. Până şi ăla de la capătul culoarului, care-o striga pe mă-sa, nu-l mai deranja... sau măcar nu atât de tare. Avea să-i vină de hac. După care nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă ce se va mai întâmpla. Rămăsese cu degetele în gură, ca să şi le odihnească. După ce va termina, hotărâse să-şi rupă cămaşa în fâşii şi să le bandajeze.

— Mamă?

— Îţi zic eu acu’ ce să faci cu mă-ta, murmură Lloyd.

În seara aceea, după ce stătuse de vorbă cu Devins ultima dată, începuseră să-i scoată afară pe puşcăriaşii bolnavi, purtându-i cu targa, să nu se înţeleagă cumva că le făceau cine ştie ce favor, pentru că nu-i luau decât pe cei în stare gravă de tot. Vecinul lui Lloyd din celula din dreapta, Trask, îi atrăsese atenţia că majoritatea gardienilor păreau, şi ei, răciţi. Poate că reuşim şi noi să tragem un profit de pe urma asta, zisese Trask. Cum? îl întrebase Lloyd. Nu prea ştiu, îi spusese Trask. Era un tip slăbănog, cu o faţă ca de

ogar, care aştepta în zona de maximă securitate să fie judecat, acuzat fiind de tâlhărie şi atac armat. Amânări, îi zisese. Nu prea ştiu.

Trask avea şase ţigări cu marijuana sub salteaua subţire de pe priciul lui, din care-i dăduse patru unui caraliu mai cumsecade, ca să-i spună ce se petrecea afară. Gardianul îi povestise că oamenii fugeau din Phoenix unde vedeau cu ochii. Boala bântuia în neştire, iar oamenii dădeau în primire ca muştele. Guvernul promitea să pună la dispoziţie un vaccin în foarte scurt timp, dar majoritatea nu mai aveau încredere în vorbe de felul acesta. Multe dintre posturile de radio din California transmiteau nişte lucruri cu adevărat îngrozitoare despre instituirea legii marţiale, blocade efectuate de armată, soldaţi înarmaţi cu mitraliere scăpaţi de sub control şi zvonuri cum că oamenii mor cu zecile de mii. Gardianul mai zicea că n-ar fi câtuşi de puţin surprins să se descopere că toată nenorocirea pornise de la perverşii ăia cu părul lung, care se dau în vânt după comunişti, şi care puseseră ceva în apă...

Caraliul spusese că el personal se simţea bine, dar că avea de gând s-o ia din loc de îndată ce ieşea din schimb. Auzise că armata plănuia să blocheze US 17, I-10 şi US 80 până mâine dimineaţă: dar el îşi făcuse socoteala să-şi pună în maşină soţia şi copilul şi toată mâncarea pe care reuşea s-o rostuiască şi să stea în munţi până ce trecea nebunia. Avea o cabană a lui, îi explicase gardianul, iar dacă se apropia careva mai mult de zece metri de casă, îl împuşca drept în cap. Dimineaţa următoare, lui Trask îi curgea nasul şi simţea că are temperatură. Îl cuprinsese o asemenea frică încât o luase razna, îşi amintea Lloyd, sugându-şi degetele. Trask urlase după fiecare gardian care trecea să-l scoată de acolo până nu i se pornea boala cu adevărat. Paznicii nici măcar nu se uitaseră la el şi nici la ceilalţi deţinuţi, care erau nervoşi ca nişte lei subnutriţi de la grădina zoologică. Atunci începuse să-l cuprindă teama şi pe Lloyd. De obicei erau câte douăzeci de caralii pe culoar,

la orice oră. Cum de nu vedea acum decât patru sau cinci moace diferite de cealaltă parte a gratiilor?

Din ziua respectivă, de pe 27, Lloyd nu mânca decât jumătate – adică nimica toată – din ceea ce i se arunca printre barele metalice, păstrând restul sub saltea.

Trask fusese cuprins ieri, pe neaşteptate, de un şir de convulsii. Obrajii i se făcuseră negri ca asul de pică şi pe urmă murise. Lloyd se uitase lung la prânzul lui Trask, din care acesta nu mâncase decât jumătate, dar nu avea nicio şansă să ajungă la el. Ieri după-amiază mai rămăseseră câţiva gardieni pe culoarul lor, dar n-au mai dus pe nimeni la infirmerie, indiferent de starea în care se aflau. Probabil mureau şi la infirmerie şi atunci directorul închisorii hotărâse că nu avea rost să se mai ostenească. Nimeni nu venise să ridice trupul lui Trask.

Spre sfârşitul după-amiezii, Lloyd se lăsase toropit de somn. Când se trezise, coridoarele zonei de securitate maximă rămăseseră pustii. Cina nu le mai fusese adusă. Iar dacă închideai ochii, zgomotele semănau într-adevăr cu acelea din cuşca leilor, într-o grădină zoologică. Lloyd n-avea destulă imaginaţie ca să-şi pună întrebarea ce balamuc s-ar fi iscat dacă spaţiul de securitate maximă ar fi fost ocupat în întregime. N-avea habar câţi rămăseseră în viaţă şi dacă erau destul de vioi ca să strige după mâncare. În orice caz ecoul te lăsa să crezi că sunt mai mulţi decât în realitate. Tot ceea ce ştia Lloyd cu siguranţă era că în celula din dreapta, pe trupul lui Trask, se adunau muştele şi că la stânga lui celula rămăsese goală. Fostul ei locatar, un tânăr negru care vorbea în jargon şi care se afla aici pentru că, dorind doar să jefuiască o bătrână, ajunsese s-o omoare, fusese dus la infirmerie cu mai multe zile în urmă. De cealaltă parte, zărea două celule goale şi picioarele atârnând în gol ale unui bărbat arestat pentru asasinarea soţiei şi cumnatului lui, în timpul unui joc de cărţi cu miza de un cent. Cartoforul Ucigaş, după cum fusese poreclit,

preferase să-şi pună capăt zilelor, folosindu-se de centură sau, dacă-i fusese luată, de pantaloni.

Mai târziu, după ce luminile se aprinseseră automat, Lloyd mâncase o parte din fasolea pe care şi-o pusese deoparte cu două zile în urmă. Avea un gust oribil, însă asta nu-l împiedicase s-o mănânce. Băuse nişte apă scoasă din bazinul toaletei, apoi se căţărase pe prici şi-şi strânsese genunchii la piept, blestemându-l pe Poke pentru că-l vârâse în toată porcăria asta. Era doar vina lui Poke. Lloyd n-avea ambiţii prea mari şi, lăsat de capul lui, s-ar fi mulţumit cu delicte mărunte.

Încetul cu încetul, ţipetele după mâncare se potoliseră, iar Lloyd înţelesese că nu era chiar singurul care-şi pusese câte ceva deoparte, pentru orice eventualitate. Dar nu dispunea decât de foarte puţine alimente. Dacă ar fi crezut cu tot dinadinsul că se va întâmpla ceva, ar fi pus la păstrare mai mult. Undeva, în străfundurile conştiinţei lui, stăruia un lucru pe care prefera să-l ignore. Ca şi cum ceva într-un colţişor al minţii lui ar fi fost ascuns în spatele unor draperii fluturânde. Pe sub marginile faldurilor nu se puteau vedea decât nişte tălpi uscate, scheletice, dar nici nu ţi-ai fi dorit să vezi mai mult, fiindcă erau picioarele unui trup vlăguit şi descărnat, pe ţeasta căruia scria FOAMETE.

— Vai, nu! Cineva o să apară, îşi făcea Lloyd curaj. Trebuie să vină. Nici nu încape îndoială...

Însă în minte-i venea mereu iepurele. Nu putea să-şi alunge acest gând. Câştigase la o tombolă şcolară un iepure şi cuşca în care să-l ţină. Tatăl lui nu voia să-l păstreze, dar Lloyd reuşise în cele din urmă să-l convingă că-l va îngriji şi-l va hrăni chiar din banii lui de buzunar. Îl iubea pe iepuraş şi chiar se îngrijise de el. La început. Din păcate, cele mai multe lucruri îi zburau din minte, după o vreme. Aşa păţea întotdeauna. Într-o bună zi, pe când se legăna leneş într-o anvelopă atârnată de arţarul chircit din spatele casei lor pipernicite din Marathon, Pennsylvania, sărise drept în picioare, amintindu-şi deodată de iepure. Nu se mai gândise

la el de vreo... ei, de mai bine de două săptămâni. Pur şi simplu îi ieşise total din minte.

Fugise la micul şopron de lângă şură, era vară, exact ca acum, şi când intrase, duhoarea răspândită de cadavrul iepurelui îl izbise în faţă, ca o palmă zdravănă, pe care-o primeşti când te bagă la arest. Blana, pe care o mângâiase cu atâta desfătare, îşi pierduse luciul şi se murdărise. Viermi albi se târau grăbiţi prin orbitele goale, unde fuseseră odată ochii frumoşi, de culoare roz, ai iepuraşului. Lăbuţele animalului erau zgâriate şi însângerate. Încercase să-şi spună că erau roşii pentru că se chinuise să-şi croiască drum din cuşcă, şi aşa se şi întâmplase, fără îndoială, dar dintr-un teritoriu bolnav şi întunecat al creierului o voce îl întreba, în şoaptă, dacă nu cumva iepurele, împins de cele mai groaznice chinuri ale foamei, nu încercase cumva să se mănânce singur.

Lloyd luase cadavrul, săpase o groapă adâncă şi-l înmormântase, fără a-l scoate din cuşcă. Tatăl lui nu-l întrebase nimic, poate uitase că fiul lui avusese vreodată un iepure – Lloyd nu era teribil de inteligent, însă devenea un adevărat monstru de deşteptăciune dacă-l comparai cu taică-su —, în schimb Lloyd nu uitase niciodată întâmplarea. Fiind oricum urmărit de tot felul de vise urâte, moartea iepurelui declanşase o serie de coşmaruri teribile. Iar acum, stând cu genunchii la piept şi spunându-şi că avea să apară neapărat cineva, cineva care să-l elibereze, năluca iepurelui se întoarse la el. Nu se îmbolnăvise de Captain Trips; îi era doar foame. Aşa cum îi fusese foame şi iepurelui. Atât şi nimic mai mult.

Adormise din nou după miezul nopţii şi de dimineaţă se apucase de lucru la piciorul priciului. Iar acum, contemplându-şi degetele însângerate, amintirea lăbuţelor zgâriate ale iepurelui, căruia nu-i dorise decât binele, îl umplu iarăşi de groază.

Până în după-amiaza zilei de 29 iunie, la ora 1, reuşise să desfacă piciorul patului. Până la urmă, bolţul cedase cu o

uşurinţă de-a dreptul stupidă şi piciorul căzuse cu zgomot pe podeaua celulei; acum îl cerceta nehotărât, întrebându-se oare de ce Dumnezeu şi-l dorise. Obiectul era lung cam de un metru.

Veni cu el în partea din faţă a celulei şi începu să izbească furibund în barele din oţel brunat.

— Hei! urlă el, în timp ce bara vibră profund, ca un gong. Hei, vreau să ies afară! Vreau să ies afară de-aici, ai înţeles? Hei, fir-ar să fie, hei!

Se opri şi ascultă atent, în timp ce se stingeau şi ultimele reverberaţii ale strigătelor sale. După o secundă de tăcere absolută, dinspre blocul de celule veni răspunsul frenetic şi răguşit:

— Mamă! Aici, jos, mamă! Sunt aici, jos!

— Isuse! strigă Lloyd, aruncând piciorul patului într-un colţ.

Se luptase ore întregi, practic îşi distrusese degetele, doar ca să-l trezească din somn pe găozarul ăla.

Se aşeză pe prici, ridică salteaua şi scoase o bucată de pâine veche. Cumpăni dacă să adauge şi o mână de curmale, îşi spuse c-ar face bine să le mai păstreze, după care le scoase totuşi din ascunziş. Le mâncă una câte una, strâmbându-se, lăsând pâinea la sfârşit, ca să scape de gustul acela cleios, de fructe, din gură.

După ce termină acest mizerabil surogat de masă, o porni fără ţintă către partea din dreapta a celulei. Privi în jos şi-şi înăbuşi un strigăt de repulsie. Trask zăcea întins jumătate pe prici, jumătate în afara lui, iar pantalonii i se ridicaseră puţin. Gleznele i se dezgoliseră, chiar deasupra papucilor pe care ţi-i dau să-i porţi la închisoare. Un şobolan mare şi lucios tocmai pornea în sus, pe piciorul lui Trask. Îşi ţinea coada rozalie, respingătoare, frumos înfăşurată în jurul trupului cenuşiu.

Lloyd se duse în colţul opus al celulei lui şi ridică suportul patului. Reîntors la postul de observaţie, se întrebă dacă şobolanul îl va simţi şi se va hotărî să se ducă spre alt loc,

unde nu avea parte de companie. Dar şobolanul stătea cu spatele către el şi, din câte-şi dădea seama Lloyd, habar n-avea de prezenţa lui. Lloyd măsură din ochi distanţa şi decise că piciorul patului l-ar fi ajuns tocmai bine.

— Aha! icni Lloyd, izbind cu arma improvizată. Zdrobi şobolanul căţărat pe piciorul lui Trask, iar trupul acestuia se prăbuşi de pe prici cu o bufnitură surdă. Şobolanul rămase pe o rână, ameţit şi respirând cu greu. Pe mustăţi îi răsăriseră picături de sânge. Picioarele din spate i se mai mişcau încă, de parcă minusculul lui creier îi spunea să fugă, dar undeva, de-a lungul coloanei vertebrale, semnalele nervilor se încurcau între ele. Lloyd îl lovi încă o dată, omorându-l.

— Aşa-ţi trebuie, nemernicule, zise Lloyd. Puse arma jos şi se întoarse la priciul lui. Se înfierbântase, îi era frică şi-i venea să plângă. Aruncă o privire peste umăr şi ţipă: Cum îţi place în iadul şobolanilor, scârnăvie mică şi puturoasă?

— Mamă! îi răspunse vocea pe un ton vesel. Maaamăaăă!

— Tacă-ţi gura! urlă Lloyd. Eu nu sunt mă-ta! Mă-ta se dă-n bărci într-un bordel din Oraşul Găoazei, Statul Indiana!

— Mamă? repetă vocea, de astă dată plină de îndoială şi de slăbiciune.

Apoi se aşternu liniştea.

Lloyd începu să plângă. Se ştergea de lacrimi cu pumnii, ca un băieţel. Ar fi poftit un sendviş cu friptură, ar fi vrut să stea de vorbă cu avocatul şi să iasă de aici.

În cele din urmă se întinse în culcuşul lui, îşi puse o mână la ochi şi se masturbă. Era cea mai bună metodă de-a adormi care-i venise în minte.

Când se trezi era 5 după-amiază, iar în zona de maximă securitate domnea o linişte de mormânt. Cu privirile împăienjenite, Lloyd coborî din patul lui, aplecat spre colţul de unde fusese scos unul dintre punctele de sprijin. Puse mâna pe piciorul priciului, se pregăti să rămână impasibil la

strigătele de Mamă! şi începu să bată în metal, ca şi cum ar fi fost bucătarul unei ferme care-i cheamă pe zilieri la o cină pe cinste, ca la ţară. Cină. Frumos cuvânt, există oare altul mai îmbietor? Fripturi de jambon şi cartofi, cu garnitură de mazăre verde, lapte cu sirop de ciocolată marca Hershey. Iar ca desert, o farfurie mare cu îngheţată de căpşuni. Nu, hotărât lucru, cuvânt mai frumos decât cină nici nu există.

— Hei, nu-i nimeni acolo? strigă Lloyd, glasul fiind pe cale să i se frângă.

Niciun răspuns. Nici măcar acel strigăt obsedant, Mamă! În acest moment, i-ar fi făcut plăcere să-l audă. Până şi tovărăşia unui nebun este mai bună decât aceea a morţilor.

Lloyd lăsă să-i scape unealta din mână. Se întoarse cu paşi şovăielnici la prici, ridică salteaua şi-şi făcu un inventar. Mai avea două coltuce de pâine, doi pumni de curmale, un cotlet de porc pe jumătate terminat şi o bucată de cârnat afumat. Rupse bucata de cârnat în două şi-o înghiţi pe cea mare, dar asta nu făcu decât să-i aţâţe şi mai mult pofta.

— Ajunge, şopti el, apoi înfulecă restul de carne de pe os, aducându-şi cele mai grele acuzaţii de lăcomie şi plângând din nou. Avea să moară chiar aici, aşa cum îi murise iepurele în cuşcă, aşa cum Trask murise la el în celulă.

Trask.

Rămase o vreme nemişcat, privind lung în celula vecină, urmărind muştele care dădeau roată, aterizau, apoi decolau din nou. Pe obrajii bietului Trask se organizase un aeroport internaţional pentru muşte, mai ceva decât la L.A. Într-un târziu, Lloyd apucă piciorul priciului, se duse la gratii şi-l vârî printre ele. Stând pe vârfuri, reuşi cu greu să ajungă până la corpul şobolanului şi să-l tragă spre propria lui celulă.

Când ajunsese suficient de aproape, Lloyd se lăsă în genunchi, şi-l aduse în partea lui. Îl prinse de coadă şi-l lăsă să-i penduleze multă vreme înaintea ochilor. Apoi îl aşeză sub saltea, unde era ferit de muşte, lăsând o distanţă între corpul inert şi mica lui provizie de alimente. Se uită fix la

animal multă vreme, înainte de a da drumul saltelei, bucuros că a reuşit să scape de obsedanta privelişte.

— Pentru orice eventualitate, şopti Lloyd Henreid în liniştea deplină din jur. Pentru orice eventualitate, asta-i.

Apoi se căţără pe cealaltă parte a priciului, îşi trase genunchii la gură şi rămase nemişcat.

CAPITOLUL 33

Luminile se stinseră la ora 8.38. Atât arăta ceasul de deasupra uşii din biroul şerifului.

Nick Andros citea un roman ieftin, pe care-l luase de pe un raft din magazinul universal, o poveste gotică despre o guvernantă speriată, convinsă că domeniul singuratic unde fusese angajată ca să-i înveţe carte pe fiii frumosului stăpân este bântuit de fantome. Chiar dacă nu parcursese nici jumătate din carte, Nick ştia că arătarea era în realitate soţia frumosului senior, care probabil fusese închisă în mansardă, fiind nebună de legat.

Când luminile se stinseră, simţi cum inima-i tresare în piept, iar o voce din străfunduri, venind din locul acela unde pândeau coşmarurile ce-l bântuiau acum ori de câte ori adormea, îi şopti: Este pe urmele tale... chiar acum te caută, pe şoselele nopţii... se ascunde pe şosele... Omul Întunecat...

Lăsă cartea să cadă pe birou şi ieşi în stradă. Chiar dacă lumina zilei nu dispăruse cu totul de pe firmament, amurgul avea să treacă foarte curând. Pe stradă nu mai ardea nicio lumină. Lămpile fluorescente din magazinul universal, care arseseră zi şi noapte, se stinseseră şi ele. Vibraţia discretă a cutiilor de branşament de deasupra stâlpilor de tensiune se potolise şi ea, fapt verificat de Nick atunci când îşi lipise palma de una dintre ele şi nu simţise nimic în afară de suprafaţa lemnului. Vibraţia aceea, care pentru el era echivalentă cu un fel de auz, încetase.

În debaraua cu efecte a biroului era şi o cutie întreagă de lumânări, dar asta nu-l mângâia prea mult pe Nick. Stingerea luminii era un fapt care-l afecta profund: rămăsese cu privirile îndreptate către vest, rugându-se în tăcere luminii să nu-l părăsească în acest cimitir întunecat.

Dar lumina nu ţinu seama de rugă. La ora 9.10 nu mai exista nicio urmă de lumină pe cer, oricât ar fi căutat Nick

să se amăgească; se întoarse la biroul şerifului şi încercă să descopere, în întuneric, locul unde se aflau lumânările. Pipăia pe unul dintre rafturi ca să găsească cutia cu pricina, când uşa din spatele lui se dădu de perete şi Ray Booth îşi făcu apariţia în încăpere, clătinându-se, cu obrajii negri şi umflaţi, cu inelul cu inscripţia LSU sclipindu-i încă pe deget.

Rătăcise prin pădurile din preajma oraşului începând chiar din seara de 22 iunie, acum o săptămână. În dimineaţa de 24 se simţea rău şi, până la urmă, foamea şi teama să nu-şi piardă viaţa îl mânaseră în seara aceasta să revină în oraş, unde nu văzuse pe nimeni în afara idiotului ăstuia care-l vârâse în tot buclucul. Mutul traversase piaţa oraşului de parcă ar fi fost te miri ce mare sculă, parcă era chiar proprietarul oraşului unde Ray îşi trăise cea mai mare parte a vieţii, cu pistolul şerifului prins la şoldul drept şi fixat de coapsă cu o curea de pistolar. Îşi închipuia pesemne cu tot dinadinsul că este stăpânul oraşului. Ray nu-şi făcea iluzii că o să scape de boala asta care părea să-i fi curăţat pe toţi ceilalţi, dar mai întâi dorea să-i demonstreze nenorocitului ăluia cine e mai tare.

Nick stătea cu spatele şi habar n-avea că nu mai era singur în biroul şerifului Baker atunci când o pereche de mâini l-a prins de gât şi-a început să-l strângă. Cutia pe care tocmai o ridicase îi scăpă din mână, iar lumânările, frânte, se răspândiră peste tot în încăpere. Nu reuşi să-şi revină din primul şoc decât atunci când era pe jumătate sugrumat: era sigur acum că Omul Întunecat din visele lui se trezise cu adevărat la viaţă; un demon din străfundul iadului îi sărise în spinare şi-i prinsese grumazul în strânsoarea ghearelor lui solzoase, îndată ce se întrerupsese curentul electric.

Atunci, cu mişcări convulsive şi lăsându-se călăuzit de instinct, prinse cu palmele mâinile care-l sugrumau şi încercă să le desfacă. Urechea dreaptă îi era în bătaia unei răsuflări fierbinţi, formând o mişcare de aer pe care-o

simţea, fără s-o şi audă. Reuşi să respire o dată, chinuit, înainte ca degetele să-l prindă cu şi mai multă forţă.

Cei doi se clătinau în întuneric ca nişte umbre dansând. Ray Booth ştia că puterile încep să-l lase, puştiul împotrivindu-i-se cu înverşunare. Simţea că-i plesneşte capul. Dacă nu-l termina iute pe mut, n-avea să-l mai biruie niciodată. Strânse gâtul subţire al băiatului cu toată forţa ce-i mai rămăsese.

Nick simţi cum pierde legătura cu realitatea. Durerea din grumaz, ascuţită la început, părea acum estompată şi îndepărtată – ba aproape plăcută. Se lăsă cu toată greutatea şi-l călcă pe Booth cu bocancii, împingându-se totodată şi spre spate. Bărbatul masiv fu silit să se dea un pas înapoi. Nimeri cu un picior peste o lumânare care se rostogoli făcându-l să alunece; căzură amândoi la pământ, Nick cu spatele peste el. Mâinile lui Booth se desfăcură acum, în sfârşit.

Nick se rostogoli într-o parte, gâfâind. I se părea că pluteşte, reală fiind doar durerea, care revenise, pulsându-i lent şi surd în grumaz. Simţea şi un vag gust de sânge în fundul gâtului.

Umbra uriaşă, deşi ghemuită, a celui care-l atacase se ridica acum şovăitor. Nick îşi aduse aminte de armă şi se pregăti s-o folosească. Găsi pistolul la locul lui, însă ceva anume îl împiedica să-l scoată. Se înţepenise în toc, nu se ştie cum. Înnebunit de frică, trase cu toată forţa. Arma se declanşă singură. Glonţul îi atinse superficial pielea de pe picior şi se implântă în podea.

Umbra se abătu asupra lui, cu hotărârea sorţii.

Nick apucă să dea drumul aerului ce i se adunase în piept, cu forţa unei explozii, apoi două mâini albe îi pipăiră faţa, degetele mari căutându-i ochii. În lumina palidă a lunii, Nick distinse o licărire purpurie pe unul dintre degete şi, surprins, pronunţă pe muteşte numele, Booth! Cu mâna dreaptă continua să tragă cu putere de patul revolverului.

De-abia dacă băga de seamă durerea ce-l săgeta pe toată lungimea coapsei.

Unul dintre degetele lui Ray Booth pătrunse în ochiul drept al lui Nick. O durere cumplită îi explodă în creier. Reuşi în sfârşit să smulgă revolverul din toc. Booth îşi răsuci în toate direcţiile degetul lui mare, plin de bătături, zdrobindu-i lui Nick globul ocular.

Nick scoase un ţipăt slab şi nedesluşit, dar nu mai sonor decât susurul apei... Sprijini ţeava pistolului în coasta lui Booth şi apăsă pe trăgaci. Din detonaţia amortizată Nick nu simţi decât reculul violent, care-i zgâlţâi braţul; cătarea revolverului se agăţase în cămaşa lui Booth. Nick văzu flacăra de la gura ţevii, iar peste o fracţiune de secundă îi veni în nări mirosul prafului de puşcă şi al materialului carbonizat al cămăşii. Trupul lui Ray Booth încremeni, apoi se prăbuşi peste el.

Suspinând de durere şi teamă, Nick se opinti asupra greutăţii prăvălite peste el, iar trupul lui Booth pe jumătate căzu, pe jumătate alunecă de pe el. Nick ieşi târâş de sub adversarul său, ţinându-şi cu o mână ochiul rănit. Rămase multă vreme întins pe jos, cu gâtul cuprins de o mare de foc. Îşi simţea tâmplele prinse într-o imensă menghină nemiloasă.

După o vreme fu în stare să pipăie în jur, descoperi o lumânare şi-o aprinse cu bricheta de pe birou. În lumina galbenă şi slabă îl văzu pe Ray Booth zăcând cu faţa la pământ. Ca o balenă moartă, aruncată la ţărm de valuri. Ţeava pistolului îi lăsase un cerc negricios pe cămaşă, mare cât o clătită. Cursese mult sânge. În lumina pâlpâitoare, umbra lui Booth se proiecta pe celălalt perete, imensă şi informă.

Tânguindu-se, Nick porni împleticindu-se către mica baie, protejându-şi în continuare ochiul cu mâna. Se privi în oglindă. Văzu sângele ce i se scurgea printre degete şi şovăi îndelung înainte de a-şi retrage mâna. Încă nu era sigur,

însă, după toate probabilităţile, surdomuţeniei lui i se adăugase un nou handicap, acela de a fi chior.

Se întoarse în birou şi izbi în trupul moale al lui Ray Booth cu piciorul.

M-ai aranjat, îi zise el. Mai întâi dinţii şi acum ochiul. Eşti fericit? Mi-ai fi scos amândoi ochii, dac-ai fi putut, nu? Mi-ai fi luat văzul şi m-ai fi lăsat surd, mut şi orb într-o lume a morţilor. Nemaipomenit, este?

Îl lovi încă o dată pe Booth, dar carnea flască şi moartă în care i se înfigea piciorul îi provocă dezgust. Se aşeză pe patul lui, sprijinindu-şi capul în mâini. Afară, întunericul era de nepătruns. Afară, toate luminile lumii se stingeau.

CAPITOLUL 34

Vreme îndelungată, zile în şir (câte zile? cine mai ştie? În niciun caz Trashcan Man[{4}], asta-i limpede), Donald Merwin Elbert, cunoscut de prietenii lui din perioada istoric obscură şi confuză a şcolii elementare drept Trashcan Man, bântuise încolo şi încoace pe străzile din Powtanville, Indiana, ferindu-se de vocile din capul lui, eschivându-se şi ridicându-şi mâinile în sus, ca să se protejeze de pietrele aruncate de stafii.

Hei, Trashcan!

Hei, Trashcan Man, eşti nemaipomenit, Trash! Ai aprins vreun foc cumsecade săptămâna asta?

Ce-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai ars talonul de pensie, Trash?

Hei, Trash-baby, nu vrei să cumperi nişte benzină?

Ţi-au plăcut şocurile alea electrice pe care ţi le-au administrat la Terre Haute, Trashie?

Trash...

... hei, Trashcan...

Uneori ştia precis că vocile nu sunt reale, alteori striga la ele în gura mare să înceteze, pentru ca apoi să-şi dea seama că singurul care se auzea era chiar glasul lui, întorcându-se după ce se izbise de pereţii caselor şi ai magazinelor, ricoşând în zidul de beton al Spălătoriei Auto Scrubba-Dubba, unde fusese angajat şi unde se afla şi acum, în dimineaţa de 30 iunie, înfulecând dintr-un sendviş imens, pe care întinsese de-a valma unt de arahide, peltea, roşii şi muştar Gulden’s Diablo. Nicio voce în afară de cea proprie, ciocnindu-se de case şi de magazine, alungată de peste tot ca un oaspete nepoftit şi întorcându-se, prin urmare, la urechile lui. Pentru că, într-un fel sau altul, Powtanville se golise. Toată lumea plecase... sau poate că nu? Întotdeauna ziseseră despre el că nu e întreg la minte, iar gândul că în afară de el însuşi nu mai rămăsese nimeni

în oraş părea mai mult decât normal pentru un nebun. Privirile îi erau atrase de rezervoarele uriaşe pentru ţiţei, albe şi rotunde, înşirate la orizont, asemenea unor nori coborâţi la pământ. Rezervoarele se înălţau între Powtanville şi drumul spre Gary şi spre Chicago; ştia prea bine ce doreşte să facă şi planul lui n-avea nimic de-a face cu un vis. Era ceva urât, însă nu un vis, dar nici nu se punea problema să renunţe.

Te-ai ars la degete, Trash?

Hei, Trashcan Man, nu ştii că dacă te joci cu focul ai să faci pipi în pat?

I se păru că aude ceva şuierându-i pe la ureche, începu să plângă şi-şi ridică mâinile în sus, scăpând sendvişul în ţărână, şi-şi ascunse obrazul cu un gest umil, dar nu se întâmplase nimic, nu era nimeni în jur. Singurul lucru de interes dincolo de zidul Spălătoriei Auto Scrubba-Dubba era doar Indiana Highway 130, mergând spre Gary, nu înainte de a trece pe lângă imensele rezervoare ale lui Cheery Oil Company. Suspinând încă, ridică sendvişul, scutură de bine, de rău praful cenuşiu de pe pâinea albă şi începu iarăşi să molfăie.

Oare nu cumva visa? A existat o vreme când trăia şi taică-su, dar şeriful îl curăţase chiar în mijlocul străzii, lângă Biserica Metodistă, scena aceasta urmărindu-l întreaga viaţă.

Hei, Trash, şeriful Greeley l-a doborât pe tac-tu ca pe un câine turbat, ce părere ai de chestia asta, împuţit nenorocit ce eşti?

Taică-su se dusese la crâşma lui O’Toole, unde se iscase o ceartă de pomină, până la urmă Wendell Elbert scosese pistolul şi-l omorâse pe barman, apoi se întorsese acasă şi curmase zilele celor doi fraţi mai mari şi surorii lui Trashcan cu aceeaşi armă – el, Wendell Elbert fusese un tip cam uşchit, cu un temperament fioros, şi începuse s-o ia razna cu multă vreme înainte de seara aceea, oricine din Powtanville ţi-ar zice chestia asta, şi ţi-ar mai zice şi că

aşchia nu sare departe de trunchi – şi ar fi omorât-o probabil şi pe mama lui Trashcan, dacă Sally Elbert n-ar fi fugit în noapte, ţipând cât o ţinea gura şi strângându-l în braţe pe micuţul Donald, în vârstă de doar cinci ani (cel care mai târziu avea să fie cunoscut drept Trashcan Man). Wendell Elbert se proptise pe treptele din faţa casei, încercând să-i doboare în fuga lor; gloanţele şuierau şi ricoşau pe suprafaţa drumului, iar la cel din urmă foc pornit din pistolul ieftin – pe care Wendell îl cumpărase de la un negru într-un bar de pe State Street din Chicago – arma îi explodase în mână. Schijele îi sfârtecaseră cea mai mare parte a feţei. O pornise pe stradă cu sângele şiroindu-i în ochi, urlând şi fluturând rămăşiţele pistolului în mână, cu ţeava care „înflorise” şi se spărsese ca o ţigară de foi cu surpriză şi, ajuns în preajma Bisericii Metodiste, şeriful Greeley îşi făcu apariţia în unica maşină de patrulă din Powtanville şi-i porunci să rămână pe loc şi să arunce arma din mână. Dar Wendell Elbert îndreptă ce mai rămăsese din arma lui ca de operetă în direcţia şerifului, însă Greeley probabil nu remarcase că pistolul era făcut zob ori se prefăcuse că nu bagă de seamă; singurul lucru de netăgăduit rămâne deznodământul. Omul legii descărcase în Wendell Elbert ambele ţevi ale puştii lui.

Hei, Trash, cum de nu ţi-ai ars şi PUŢA?

Privi în jur, ca să-l descopere pe cel care strigase chestia asta – după voce, bănuia că ar fi Carley Yates, dacă nu cumva unul dintre puştii care ardeau gazul împreună cu el – deşi Carley nu mai era de mult un copil, cum nu mai era, de altfel, nici el însuşi.

Poate că sosise în sfârşit momentul să devină iarăşi Don Elbert, şi nu Trashcan Man, aşa cum Carley Yates devenise Carl Yates, cel care vinde maşini la reprezentanţa Stout Chrysler-Plymouth din oraş. Dar Carl Yates dispăruse, de fapt toată lumea dispăruse, iar pentru el era probabil prea târziu să devină altcineva.

Şi nu mai stătea sprijinit de zidul de la Scrubba-Dubba; era la aproape doi kilometri spre nord-vestul oraşului, mergând pe marginea autostrăzii 130, iar oraşul Powtanville se întindea înaintea lui ca o reprezentare miniaturizată a unei localităţi de pe machetele de sisteme feroviare pentru copii. Până la rezervoare mai erau câteva sute de metri. Purta o trusă de scule într-o mână şi o canistră cu cinci litri de benzină în cealaltă.

Vai, era un lucru foarte urât, dar...

După ce-l înmormântaseră pe Wendell Elbert, Sally Elbert îşi luase o slujbă la Powtanville Cafe, iar la un moment dat unicul pui care-i mai rămăsese, Donald Merwin Elbert, ajuns în clasa întâi sau a doua, luase obiceiul să aprindă focuri în tomberoanele oamenilor şi apoi s-o rupă la fugă.

Păziţi-vă, fetelor, vine Trashcan Man, o să vă dea foc la rochii!

Nebunu', nebunu', trage cu tunu'!

Oamenii mari n-au aflat cine-i piromanul decât când puştiul ajunsese prin clasa a treia; atunci şi-a făcut apariţia la ei în casă şeriful, bunul şi bătrânul şerif Greeley, şi aşa se face, presupunea el, că bărbatul care-i ucisese părintele în faţa Bisericii Metodiste i-a devenit tată vitreg.

Hei, Carley, vreau să dezlegi o ghicitoare: cum poate taică-tu să-l omoare pe taică-tu?

Io nu ştiu, Petey, zi-mi tu!

Nici io nu ştiu, dar dacă Trashcan Man eşti chiar tu, poate reuşeşti!

Hihihahahahoho!

Acum se găsea la capătul aleii acoperite cu pietriş; umerii îl dureau de la căratul sculelor şi canistrei. Pe poartă se vedea următorul anunţ: CHEERY PETROLEUM COMPANY. INC. TOŢI VIZITATORII SUNT RUGAŢI SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE RECEPŢIE! VĂ MULŢUMIM!

În parcare erau doar câteva maşini. Majoritatea erau pe jantă. Trashcan Man străbătu aleea şi se strecură pe poarta deschisă. Ochii lui, de un albastru ciudat, se fixaseră asupra scărilor care se împleteau în spirală până la vârful celui mai apropiat rezervor, ca nişte pânze de păianjen. Accesul la scări era blocat cu un lanţ, de care atârna un alt însemn: ACCESUL INTERZIS! STAŢIA DE POMPARE ÎNCHISĂ. Păşi peste lanţ şi începu să urce scările.

Faptul că maică-sa îl luase de bărbat pe şeriful Greeley nu i se părea corect. Când ajunsese în clasa a patra, începuse să pună foc în cutiile de scrisori – aşa arsese şi cecul de pensie al bătrânei doamne Semple – şi fusese prins încă o dată. Sally Elbert Greeley a făcut o criză de isterie atunci când noul ei soţ i-a propus – o singură dată – să-l trimită pe băiat în locul acela din Terre Haute (*Crezi că e smintit? Cum poate să fie smintit un băiat de zece ani? Eu cred că tu vrei de fapt să scapi de el! Ai scăpat de taică-su, iar acum vrei să scapi şi de el!*) Singura variantă care i-ar fi rămas lui Greeley ar fi fost să-i intenteze o acţiune penală, însă nu poţi trimite un copil de doar zece ani într-o şcoală de corecţie decât dacă ţii neapărat să iasă de acolo cu curul harcea-parcea şi să te vezi părăsit de noua ta soţie.

Pe scări, sus, tot mai sus. Picioarele lui produceau un uşor zgomot metalic pe treptele din oţel. Vocile rămăseseră undeva, la poale, şi nimeni nu putea azvârli cu pietre la o asemenea înălţime; automobilele din parcare păreau nişte jucării Corgi scânteietoare. Nu se mai auzea decât vocea vântului, şoptindu-i în ureche şi tânguindu-se într-o gură de aerisire, cine ştie unde, şi chemarea îndepărtată a unei păsări. Copacii şi câmpurile nesfârşite se întindeau jur-împrejur, în diferite nuanţe de verde, doar uşor învăluite de ceaţa albăstruie, subţire, a dimineţii. Zâmbea fericit, urmând spirala din oţel ce-l purta în cerc, tot mai sus.

Când ajunse pe plafonul plat şi circular al rezervorului, avu sentimentul că stătea chiar sub acoperişul lumii şi că dacă s-ar ridica puţin pe vârfuri ar putea să zgârie cu unghiile creta albastră de pe cer. Lăsă jos canistra şi trusa şi contemplă priveliştea. De aici puteai să vezi chiar şi Gary, pentru că fumul industrial ce se revărsa de obicei din coşurile fabricilor de acolo lipsea acum, iar aerul era la fel de curat în direcţia aceea ca şi aici. Chicago părea un vis învăluit în ceaţa verii, iar o licărire albastră abia ghicită departe, spre nord, era fie lacul Michigan, fie o simplă nălucire stârnită de speranţă. În aer plutea o aromă blândă, aurie, care-l ducea cu gândul la un mic dejun liniştit, într-o bucătărie inundată de lumină. Curând, ziua avea să fie mistuită de foc.

Lăsând canistra la locul ei, luă cu sine doar trusa de scule şi merse la sistemul de pompare, a cărui funcţionare încercă s-o priceapă. Era înzestrat cu o capacitate specială de a intui secretele mecanismelor; reuşea să se descurce la fel ca şi acei *idiots savants*, capabili să înmulţească şi să împartă în gând numere de câte şapte cifre. Nu exista nimic raţional sau cognitiv în demersul lui; pur şi simplu cerceta obiectul respectiv din priviri, nu mai mult de câteva secunde, apoi mâinile intrau în acţiune, mişcându-se repede şi sigur, aparent fără a depune vreun efort.

Hei, Trashcan, ce ţi-a venit să dai foc la biserică? De ce naiba n-ai aprins ŞCOALA?

Pe când era în clasa a cincea, pusese foc în salonul unei case părăsite din oraşul învecinat, Sedley, iar clădirea respectivă arsese până-n temelii. Tatăl lui vitreg, şeriful Greeley, îl băgase la pârnaie, pentru că, după ce fusese batjocorit de o bandă de puştani, acum i se ridicaseră în cap şi cei mari. (*Păi, dacă nu dădea ploaia, n-ar fi fost de mirare să se fi pierdut jumătate de oraş, din cauza afurisitului ăluia de copil descreierat!*) Greeley îi spusese lui Sally că Donald trebuia să fie dus la instituţia aceea din Terre

Haute, ca să i se facă analize. Sally îl ameninţase că-l părăseşte dacă-i face aşa ceva copilului ei, singurul ei pui şi odor, dar Greeley nu ţinuse cont şi-l convinsese pe judecător să semneze ordinul; prin urmare Trashcan Man a lipsit din oraş o vreme, doi ani, iar maică-sa a divorţat. Ceva mai târziu, în acelaşi an, alegătorii i-au retras calitatea de şerif lui Greeley, care până la urmă s-a mutat la Gary şi a lucrat acolo ca muncitor pe o linie de asamblare a automobilelor. Sally îl vizita pe Trash în fiecare săptămână şi plângea de fiecare dată.

Trashcan şopti: „Ţi-am dat de cap, futu-ţi mama mă-tii”, apoi se uită în jur pe furiş, ca să vadă dacă nu cumva îl auzise cineva înjurând în halul ăsta. E de la sine înţeles că nu-l auzise nimeni, pentru că se afla în vârful rezervorului numărul 1 de la Cheery Oil şi, chiar dac-ar fi fost jos, tot nu mai era nimeni în jur. Cu excepţia fantomelor. Nori albi şi graşi treceau în zbor pe deasupra lui.

Din încâlceala utilajelor de pompare ieşea la iveală o ţeavă cu un diametru foarte mare, de peste şaizeci de centimetri, filetată la capăt, în aşa fel încât să se poată fixa pe ea ceea ce tehnicienii numesc un racord filetat. Ţeava se folosea exclusiv pentru scurgeri sau pentru situaţiile când rezervorul era prea plin; în acest moment, rezervorul se umpluse cu benzină fără plumb şi o mică parte din ea, nu mai mult de o jumătate de litru, cursese; lăsând dâre strălucitoare pe suprafaţa acoperită cu un strat subţire de praf a rezervorului. Trashcan se retrase un pas, cu ochii strălucitori, strângând o cheie mare într-o mână şi un ciocan în cealaltă. Le lăsă apoi să cadă, zăngănind.

Până la urmă se dovedea că nu avea nevoie de benzina pe care o cărase până aici. Luă canistra de jos, strigă „Vine bomba!” şi-o aruncă în gol. Îi urmări cu mare interes căderea, ajutat de sclipirile reflectate de tablă. După ce străbătuse o treime din drum se izbi de trepte, ricoşă şi parcurse tot restul prăbuşirii răsucindu-se de nenumărate

ori şi risipind un nor fin de particule chihlimbarii prin locul unde fusese găurită, în urma impactului cu scara.

Se întoarse la ţeava de preaplin şi se uită la micile băltoace strălucitoare de benzină. Scoase un pachet de chibrituri de carton din buzunarul de la piept şi îl contemplă, simţindu-se vinovat, fascinat şi tulburat, în acelaşi timp. Pe capac era un anunţ, informând că te puteai pregăti, practic în orice domeniu doreai, prin cursurile fără frecvenţă de la La Salle Correspondence School din Chicago. *Eu stau pe o bombă*, îi trecu prin minte. Îşi închise ochii, tremurând de teamă şi de extaz, simţindu-se cuprins de acea ştiută stare de emoţie rece, de amorţeala ce i se strecura în degetele de la mâini şi picioare.

Hei, Trash, piroman afurisit ce eşti!

De la Terre Haute i-au dat drumul când împlinise treisprezece ani. Nu ştiau dacă se vindecase sau nu, dar l-au declarat sănătos. Aveau nevoie de camera lui ca să găzduiască un alt copil nebun, timp de câţiva ani. Trashcan se întoarse acasă. Rămăsese mult în urmă cu şcoala şi nu dădea semne că ar fi în stare să intre în ritm. La Terre Haute îl trataseră cu şocuri electrice, iar după ce se întorsese la Powtanville nu mai era în stare să memoreze. Punea mâna şi învăţa pe rupte înaintea unui examen, pentru ca apoi să uite jumătate din materie şi să cadă cu brio.

O vreme nu mai aprinsese niciun foc, totuşi; măcar la atât îi servise şederea acolo. Toate reintraseră pe făgaşul lor normal, sau cel puţin aşa s-ar fi părut. Şeriful care-i ucisese tatăl plecase; se afla la Gary, unde monta faruri pe maşini Dodge („nu mai pune pe roate, acum pune pe roţi”, zicea uneori maică-sa). Mama lui se întorsese la vechea slujbă de la Powtanville Cafe. Totul mergea bine. Desigur, exista şi CHEERY OIL, ale cărui rezervoare albe se profilau la orizont ca nişte imense cutii de conserve spoite în alb, iar din spatele lor se ivea fumul industriilor de la Gary – acolo

unde se afla şi şeriful care-i ucisese tatăl – ca şi cum Gary s-ar fi aflat deja în flăcări. De multe ori se întreba cum s-ar desfăşura un incendiu la rezervoarele de la Cheery Oil. Trei explozii separate, suficient de sonore ca să-ţi facă timpanul franjuri şi destul de luminoase să-ţi frigă ochii din cap? Trei stâlpi de foc (tatăl, fiul şi sfântul şerif ucigaş de tată) ce aveau să ardă trei luni de zile încheiate, zi şi noapte? Sau poate nu aveau să ardă deloc?

Avea să afle acum. Adierea slabă a verii stinse primele două chibrituri; aruncă resturile lor înnegrite pe oţelul prins în nituri. La dreapta lui, în apropierea rampei metalice, înaltă până la genunchi, ridicată de jur-împrejurul marginii rezervorului, văzu un gândac luptându-se cu ultimele puteri într-o băltoacă de benzină. Sunt exact ca gândacul ăla, gândi el iritat şi se întrebă ce fel de lume mai e şi asta, în care Dumnezeu nu numai că te lasă să intri în mocirlă până la gât, ca acel gândac în pata de benzină, dar te mai şi lasă să te zbaţi ore, poate zile întregi... sau ani, aşa cum i se întâmplase lui. Era o lume care merita să ardă, hotărât lucru. Stătea cu capul plecat, cu cel de-al treilea chibrit pregătit în mână, când vântul muri.

După întoarcere, i se spusese o vreme *lunaticul*, *cretinul* sau *căpiatul*, dar Carley Yates, care între timp ajunsese cu trei clase înainte, îşi adusese aminte de tomberoane şi născocise porecla, de care nu mai scăpase de atunci. La şaisprezece ani, părăsise şcoala cu consimţământul maicăsii (*La ce te poţi aştepta? L-au distrus acolo, la Terre Haute. Dac-aş avea destui bani, i-aş da în judecată. Tratament cu şocuri, aşa-l numesc ei. După părerea mea, mai bine i-ar zice scaun electric!*) şi începuse să muncească la Scrubba-Dubba Car Wash: şampon pe faruri/şampon pe capotă/ridică ştergătoarele/freacă oglinzile/hei, domnule, să dau şi cu spray? Lucrurile urmară o traiectorie normală încă o scurtă vreme. Oamenii strigau în continuare după el,

de la colţ de stradă sau din maşini, se interesau ce zisese bătrâna doamnă Semple (care, de altfel, se afla de patru ani în mormânt) când îi arsese cecul de pensie, sau dacă făcuse pipi în pat după ce aprinsese casa aia din Sedley; trândăvind în faţa magazinului de dulciuri sau la O'Toole, îşi fluierau unii altora în chip de semnal, îşi strigau să ascundă chibriturile şi să-şi palmeze ţigările, pentru că trecea Trashcan Man. Toate vocile se puteau transforma în glasuri fantomatice, dar bolovanii nu aveai cum să-i ignori, când te trezeai că vin vâjâind din străduţele întunecate sau de pe partea opusă a străzii. Odată, cineva azvârlise spre el o cutie pe jumătate plină cu bere, dintr-o maşină care trecea; cutia îl lovise în frunte, făcându-l să cadă în genunchi.

Aşa îşi petrecea el viaţa: vocile, din când în când zborul unei pietre, Scrubba-Dubba. Iar în timpul pauzei de prânz obişnuia să stea pe locul unde zăbovise şi astăzi, mâncând din pacheţelul pregătit de mama lui, privind spre rezervoarele firmei Cheery Oil şi întrebându-se cum ar arăta dacă...

Cam în stilul acesta a curs viaţa lui până ce, într-o seară, s-a trezit în vestibulul Bisericii Metodiste cu o canistră de douăzeci de litri, împrăştiind din ea benzină peste tot – şi mai cu seamă peste teancurile de cărţi cu imnuri, din colţ – apoi se oprise în loc şi gândise: *Ceea ce fac eu este rău, mai mult, poate chiar de-a dreptul STUPID, vor şti imediat cine a fost, vor fi convinşi că eu am făcut-o, chiar dacă făptaşul ar fi altul, şi au să mă „pună la loc sigur”*; cugetă la toate aceste lucruri mirosind aburii de benzină, în timp ce vocile fâlfâiau şi dădeau roată prin mintea lui, ca nişte lilieci într-un turn bântuit de spirite. Un zâmbet i se aşternuse apoi încet peste toată faţa, răsturnase canistra cu fundul în sus şi o luase la fugă cu ea din vestibul drept prin strana din mijloc, împroşcând benzină până la altar, ca un mire întârziat la propria lui căsătorie şi cu dorinţa atât de aprinsă, încât începe să risipească fluidul fierbinte, din neputinţa de a mai aştepta să ajungă în patul nupţial.

Apoi se întorsese în vestibul, scosese un chibrit de lemn din buzunarul de la piept, îl frecase de fermoarul jeanşilor, aruncase băţul aprins pe grămada de cărţi religioase, punct ochit, punct lovit, vuuum! A doua zi, în drum către Northern Indiana Correctional Center for Boys, trecu pe lângă zidurile înnegrite, arzând încă mocnit, ale Bisericii Metodiste.

Iar Carley Yates, stând rezemat de micul pavilion construit vizavi de Scrubba-Dubba, cu un Lucky Strike lipit în colţul gurii, îi strigase câteva cuvinte ce constituiau în acelaşi timp un adio şi un epitaf, salutul şi mesajul lui de despărţire: *Hei, Trashcan, ce ţi-a venit să dai foc la biserică? De ce naiba n-ai aprins ŞCOALA?*

Avea şaptesprezece ani când intrase în închisoarea pentru minori, iar după ce împlinise optsprezece ani îl transferaseră la penitenciarul statului; cât timp a stat acolo? Cine mai ştie? În niciun caz Trashcan Man, asta-i sigur. Nimănui din puşcărie nu-i păsa că pusese foc la Biserica Metodistă. Multă lume din pârnaie făcuse lucruri cu mult mai grave. Crime. Violuri. Bătrâne doamne bibliotecare cu ţestele crăpate. Unii dintre deţinuţi voiau să-i facă ceva lui, iar alţii îşi doreau ca el să le facă ceva. Nu-l deranja. Se întâmpla după stingere. Un bărbat chel îi zisese că-l iubeşte – *Te iubesc, Donald* – iar asta i se părea cu mult mai acceptabil decât aruncatul cu pietre. Uneori gândea că n-ar fi rău să rămână acolo pentru totdeauna. Dar alteori, noaptea, visa CHEERY OIL: se auzea întâi o singură explozie cutremurătoare, ca un tunet, urmau apoi alte două detonaţii, BUM!... ...BUM! BUM! Explozii enorme, izbucnind pe neaşteptate în lumina strălucitoare a zilei şi dând o nouă formă acestei lumini, aşa cum loviturile de ciocan modelează foaia subţire de cupru. Atunci toată lumea din oraş lăsa treaba din clipa aceea şi privea spre nord, către Gary, acolo unde cele trei rezervoare se profilau pe cer ca nişte cutii uriaşe din tablă spoită. Carley Yates tocmai încerca să vândă un Plymouth vechi de doi ani unui

tânăr cuplu cu un copil mic şi se oprea în mijlocul piruetelor actoriceşti, ca să se uite. Toţi pierde-vară din crâşma lui O'Toole şi din cofetărie ieşeau afară, lăsându-şi berile şi îngheţatele de ciocolată pe mese. La cafenea, maică-sa rămânea nemişcată în spatele casei. Băiatul cel nou de la Scrubba-Dubba îşi îndrepta spatele, renunţând la spălatul farurilor şi, purtând încă mănuşile cu burete, privea spre nord, în timp ce sunetul acela copleşitor şi monstruos distrugea ca pe un fleac stratul subţire, ca o folie de cupru, a rânduielii acelei zile: BUMM! Acesta era visul lui.

La un moment dat, devenise unul dintre deţinuţii consideraţi persoane de încredere; când se răspândise boala aceea ciudată, l-au trimis la infirmerie, unde, acum câteva zile, nu mai rămăsese niciun bolnav, pentru că toţi muriseră. Toată lumea murise sau fugise, cu excepţia unui tânăr gardian, numit Jason Debbins; el se aşezase la volanul camionului închisorii care transporta rufele la spălătorie şi se împuşcase.

Şi unde s-ar fi putut întoarce atunci, dacă nu acasă?

Vântul îi mângâie blând obrazul, pe urmă amorţi.

Aprinse încă un chibrit şi-l lăsă să cadă. Ateriză într-o mică băltoacă de benzină, care se aprinse. Flăcările erau albastre. Se răspândiră cu delicateţe, ca un fel de coroană cu un ciot de chibrit ars în centru. Trashcan contemplă timp de o secundă, paralizat de fascinaţie, apoi se grăbi să ajungă la scara ce cobora în spirală până la pământ, privind peste umăr. Vedea acum utilajul de pompare printr-o pânză de aer fierbinte, mişcându-se încolo şi încoace, ca un miraj. Flăcările albastre, nu mai înalte de câţiva centimetri, se întindeau în direcţia maşinăriilor şi a ţevii deschise, într-un semicerc tot mai cuprinzător. Chinurile gândacului se sfârşiseră. Din el nu mai rămăsese decât o coajă înnegrită.

Aş putea să fac în aşa fel încât să mi se întâmple şi mie.

Ideea respectivă nu-i surâdea prea mult în acel moment. I se părea, vag, că în viaţa lui ar putea exista acum şi un alt scop, ceva măreţ, grandios. Simţi o undă de teamă şi începu

să coboare scările în fugă, boncăind, mâna alunecându-i repede pe suprafaţa stricată de rugină a balustradei abrupte.

Jos, tot mai jos, în nesfârşite ocoluri, întrebându-se cât va mai dura până ce vaporii concentraţi în jurul gurii ţevii de preaplin vor lua foc, cât va mai dura până ce se va fi acumulat suficientă căldură pentru ca frontul de foc să pornească în jos, pe această ţeavă, către măruntaiele rezervorului.

Cu părul fluturându-i pe frunte, cu un rânjet înspăimântat încremenit pe faţă, cu vântul şuierându-i în urechi, cobora în cea mai mare grabă. Depăşise jumătatea drumului, trecând de sigla CH, scrisă cu litere de şase metri înălţime, de culoare verde ca lămâia pe fondul alb al rezervorului. Jos, tot mai jos, conştient că dacă picioarele lui se împleticeau sau se împiedicau de ceva, s-ar fi prăbuşit ca şi canistra, iar oasele i s-ar fi frânt ca nişte vreascuri uscate.

Pământul se vedea din ce în ce mai aproape, se vedeau bine cercurile albe de pietriş din jurul rezervoarelor şi iarba verde de dincolo de pietriş. Maşinile din parcare aveau tendinţa să-şi recapete dimensiunile normale. Cu toate acestea, i se părea că încă pluteşte, ca într-un vis, şi că nu va ajunge niciodată până jos, va fugi în cerc zadarnic, la nesfârşit. Era chiar lângă bomba al cărei fitil fusese aprins.

De deasupra capului său, de la mare înălţime, se auzi deodată un zgomot, care amintea de petardele lansate de 4 Iulie. Urmă un zăngănit slab, apoi ceva trecu zbârnâind pe lângă el. După cum constată, cu un fior de teamă ascuţit, aproape încântător, era o bucată din ţeava de preaplin. Din cauza temperaturii, se înnegrise toată şi se contorsionase într-o formă nouă, de o incoerenţă tulburătoare.

Se sprijini cu o mână de balustradă şi-şi făcu vânt pe deasupra ei, auzind cum îi trosneşte ceva la încheietură. O durere oribilă i se răspândi în braţ, până la cot. Căzu de la înălţimea celor câţiva metri rămaşi, aterizâ pe pietriş şi se

prăbuşi. Cu braţele zgâriate rău, dar fără să ia în seamă durerea ascuţită, gemea şi rânjea în acelaşi timp, cuprins de panică, iar ziua i se părea deodată teribil de luminoasă.

Trashcan Man se adună de pe jos întinzând gâtul în toate direcţiile şi o rupse la fugă, privind întruna spre înălţimi. Pe vârful rezervorului din mijloc, lângă care se afla, apăruse ceva, ca o chică blondă, care creştea cu o viteză nemaipomenită. Toată drăcia putea sări în aer în orice clipă.

O luă la fugă, cu mâna dreaptă bălăbănindu-i-se în încheietura ruptă. Sări peste bordura parcării şi simţi sub picioare asfaltul. Străbătu parcarea, cu umbra încurcându-i-se printre picioare, parcurse drumul de acces, acoperit cu pietriş, se năpusti prin poarta pe jumătate deschisă, ieşind din nou la Highway 130. O traversă de îndată şi se aruncă în şanţul de pe cealaltă parte, căptuşit cu un pat de frunze moarte şi muşchi moale, prinzându-şi capul în mâini. La fiecare respiraţie, simţea cum i se implântă nişte cuţite în piept.

Rezervorul sări în aer. Nu BUMM! ci DA-BUMM!, un sunet uriaş, în acelaşi timp scurt şi gutural, încât îşi simţi timpanele presând spre interior şi ochii spre exterior, în timp ce în aer se petrecu o mişcare greu de descris. Urmă o a doua explozie, apoi a treia, iar Trashcan se tăvăli peste frunzele moarte, zâmbind şi ţipând neauzit de nimeni. Se ridică în picioare, ducându-şi mâinile la urechi, dar un vânt stârnit pe neaşteptate îl izbi şi-l trânti pe spate cu o putere extraordinară, ca pe un gunoi.

Pomii tineri din spatele lui se aplecară spre spate, iar frunzele lor vibrară frenetic, ca fanioanele arborate deasupra unui teren cu maşini vechi de vânzare, într-o zi vântoasă. Unul sau doi se frânseră cu pocnete slabe, ca ale unui pistol de tir. Fragmente arzânde din rezervor începură să cadă pe partea opusă a drumului, câteva dintre ele chiar pe şosea. La impactul cu pământul se auzeau zgomotele metalice ale fragmentelor arse şi deformate, ca şi ţeava de preaplin, care se desprinsese prima.

DA-BUMM!

Trashcan se ridică iarăşi şi văzu un gigantic arbore de foc dincolo de parcarea lui Cheery Oil. Fumul negru se înălţa deasupra lui, ridicându-se perfect vertical până la o înălţime uimitoare, înainte ca vântul să reuşească să rupă coloana şi s-o risipească. Nu puteai să te uiţi în flăcări decât cu ochii aproape închişi, iar acum simţi şi dogoarea teribilă, valul de aer fierbinte care-i făcea pielea să se strângă, să se irite. În semn de protest, din ochi începură să-i curgă lacrimi. Un alt fragment metalic arzând, de această dată ceva mai mare de doi metri în diametru în punctul lui de maximă grosime, de forma unui diamant, căzu din cer, poposi în şanţ, cam la vreo şapte metri spre stânga lui, iar frunzele uscate de deasupra muşchiului umed se aprinseră instantaneu.

DA-BUMM-DA-BUMM!

Dacă rămânea pe loc, avea toate şansele să fie mistuit de un foc izbucnit spontan. Se ridică în picioare şi începu să alerge pe marginea şoselei, în direcţia oraşului Gary, simţind cum aerul din plămânii lui se face tot mai fierbinte şi capătă gustul unui metal greu. Curând trebui să-şi pipăie părul, asigurându-se că nu luase foc. Duhoarea dulceagă a benzinei umplu văzduhul, părând să se lase asupra lui ca un văl. Vântul fierbinte îi smulgea hainele de pe el. Era ca o fiinţă care încearcă să scape dintr-un cuptor cu microunde. Înaintea ochilor lui înlăcrimaţi, drumul se dublă, apoi se triplă.

Se auzi un nou zgomot asurzitor atunci când presiunea crescândă provocă implozia clădirii care adăpostea birourile de la Cheery Oil Company. Adevărate iatagane de sticlă spintecau aerul. Ploua din cer, pe toată suprafaţa drumului, cu bucăţi de beton şi cărămidă. O schijă de oţel de mărimea unei monede de un sfert de dolar şi grosimea unei ciocolate Mars îi spintecă mâneca şi-i zgârie uşor pielea braţului. O bucată destul de mare ca să-i facă zob căpăţâna căzu chiar în faţa picioarelor lui şi apoi sări

departe, lăsând în urmă un crater de dimensiuni considerabile. Ajunse în sfârşit dincolo de zona unde cădeau resturile exploziei, însă continuă să fugă, cu sângele zbătându-i-se la tâmple de parcă i-ar fi stropit cineva creierul cu un combustibil şi apoi i-ar fi dat foc.

DA-BUMM!

Asta fusese un alt rezervor; aerul din faţa lui îşi pierduse parcă rezistenţa şi o mână mare şi caldă îl împinse ferm din spate, mulându-se perfect pe conturul corpului său, din creştet şi până-n călcâie. Îl purtă înainte, aproape fără să mai atingă pământul cu picioarele, iar acum i se zugrăvise pe faţă zâmbetul îngrozit peste poate al cuiva care a fost agăţat de cel mai mare zmeu din lume pe un vânt prielnic şi lăsat să zboare sus, sus pe cer, până ce pala de vânt se plictiseşte şi se duce altundeva, iar el se prăbuşeşte urlând spre pământ.

Din spatele unei canonade perfecte de explozii – depozitul de muniţii al lui Dumnezeu mistuindu-se în flăcările dreptăţii – Satan lua cu asalt cerul, căpitanul artileriei lui fiind un nebun care rânjea înverşunat, cu obraji roşii şi jupuiţi, Trashcan pe numele lui, unul care nu va mai fi niciodată Donald Merwin Elbert.

Pe lângă el se perindau imagini: maşini distruse, pe marginea drumului, cutia poştală albastră a domnului Strang, cu steguleţul ridicat, un câine mort cu picioarele în sus, o linie de înaltă tensiune prăbuşită în lanul de grâu.

Mâna nu-l mai împingea acum cu aceeaşi forţă. Aerul opunea din nou rezistenţă la înaintare. Trash aruncă o privire peste umăr şi constată că dealul unde fuseseră rezervoarele de petrol era o masă de foc. Totul ardea. Chiar şi drumul din zona respectivă părea să fi luat foc, iar copacii se aprindeau ca nişte torţe.

Fugi încă vreo sută de metri, apoi continuă să meargă gâfâind, suflând din greu şi târşâindu-şi picioarele. După încă doi kilometri se odihni, privi în urma lui şi adulmecă încântat mirosul de ars. În lipsa echipamentelor şi a

pompierilor care să-l stingă, focul se va întinde după bunul plac al vântului. S-ar putea să ardă luni întregi. Powtanville va fi distrus, apoi frontul focului va înainta către sud, măturând în calea lui case, sate, ferme, recolte, păşuni, păduri. S-ar putea să ajungă chiar şi la Terre Haute, arzând şi locul acela unde fusese şi el. Ba ar putea să meargă chiar şi mai departe! De fapt...

Îşi îndreptă iarăşi atenţia spre nord, către Gary. Acum putea să vadă oraşul; coşurile lui înalte rămăseseră calme şi nevinovate, ca nişte dâre de cretă pe o tablă de culoare albastru-deschis. Dincolo de ele, Chicago. Oare câte rezervoare de ţiţei? Câte staţii de benzină? Câte trenuri rămăseseră nemişcate prin triaje, încărcate cu gaze lichefiate şi îngrăşăminte inflamabile? Câte mahalale, uscate ca nişte vreascuri? Câte alte oraşe dincolo de Gary şi de Chicago?

Sub soarele verii se întindea o ţară întreagă, căreia îi venise vremea să ardă.

Dezvelindu-şi dinţii, Trashcan Man se ridică în picioare şi porni la drum. Pielea i se făcuse roşie ca racul. Acum nu simţea nimic, dar la noapte avea să-l ţină treaz, într-un soi de exaltare. Înaintea lui se deschidea perspectiva unor focuri tot mai mari şi mai frumoase. În ochii lui se citea blândeţea, bucuria şi cea mai clară nebunie. Era privirea unui om care a descoperit marele secret al destinului său şi care ştie de-acum să-şi ţină soarta în mâini.

CAPITOLUL 35

— Vreau să plec din oraşul ăsta, spuse Rita, fără să se întoarcă spre el.

Stătea în balconul micului apartament, iar briza dimineţii se juca în diafana ei cămaşă de noapte, făcând să fluture metri întregi de material printre uşile glisante.

— Perfect, îi răspunse Larry.

Bărbatul şedea la masă şi mânca un sendviş.

Îşi întoarse spre el figura trasă la faţă. Dacă în ziua când o întâlnise în parc părea de patruzeci de ani, acum ai fi zis că este o femeie dansând pe muchia cuţitului cronologic ce separă începutul deceniului al şaptelea al vieţii ei de sfârşitul acelui deceniu. Între degete ţinea o ţigară al cărei vârf tremura, răspândind în jur rotocoale de fum când o ducea la buze şi pufăia, fără să tragă în piept.

— Vorbesc cât se poate de serios.

Bărbatul se folosi de şervet.

— Ştiu că aşa este şi înţeleg foarte bine. Trebuie să plecăm.

Muşchii ei faciali se relaxară, adoptând o poziţie care voia probabil să indice uşurarea, iar Larry gândi cu un dezgust aproape (dar nu neapărat) subconştient că astfel părea şi mai bătrână.

— Când?

— De ce nu chiar astăzi? întrebă el.

— Eşti un băiat drăguţ. Mai vrei nişte cafea?

— Pot să-mi pun singur.

— Nici vorbă. Rămâi la locul tău. Întotdeauna îi turnam soţului meu cea de a doua ceaşcă. Era dorinţa lui. Deşi nu vedeam niciodată mai mult din el decât tunsoarea. Restul se ascundea în spatele lui *The Wall Street Journal* sau după copertele cine ştie cărei cărţi infernal de dificile. Adică nu era vorba de ceva pur şi simplu semnificativ sau profund, ci de-a dreptul doldora de sens. Böll. Camus. Ba chiar Milton,

pentru numele lui Dumnezeu. Tu eşti o schimbare binevenită. În drum spre chicinetă, îi aruncă o privire cochetă peste umăr. Ar fi mai mare ruşinea să te ascunzi şi tu în spatele ziarului.

El îi răspunse cu un zâmbet vag. Umorul ei părea forţat în această dimineaţă, ca şi în toată după-amiaza de ieri, de altfel. Îşi aminti cum o întâlnise în parc şi cum conversaţia ei îi lăsase atunci impresia unui pumn de diamante aruncate neglijent pe postavul verde al mesei de biliard. Începând de ieri, o asemăna mai degrabă cu licărirea bijuteriilor din zircon, imitaţiile aproape perfecte, dar care în cele din urmă nu sunt altceva decât nişte copii.

— Poftim.

Se pregăti să pună ceaşca jos, dar îi tremurau mâinile şi vărsă o parte din cafea pe braţul lui. Larry tresări şi-şi retrase mâna cu un geamăt discret de durere, ca o felină.

— Vai, îmi pare rău...

În ochii ei se citea nu numai uluire, ci aproape o undă de spaimă.

— Nu face nimic...

— Nu, am să... o cârpă cu apă... să nu te... rămâi acolo... neîndemânatică... proastă...

Începu să plângă şi să se zbuciume, ca şi cum ar fi asistat la moartea teribilă a celui mai bun prieten şi nu la un mic accident oarecare.

Larry se ridică în picioare şi o susţinu, fără să-i pese prea mult de strângerile convulsive cu care ea răspundea atenţiilor lui. Era aproape o îmbrăţişare. *Cosmic Clutch*, noul album al lui Larry Underwood, se gândi el cu tristeţe. Fir-ar să fie. Nu eşti un tip drăguţ. Iar o luăm de la capăt.

— Te rog să mă ierţi, nu ştiu ce se întâmplă cu mine, niciodată nu păţesc lucruri din acestea, te rog să mă ierţi...

— E-n regulă, nu face nimic.

Continuă s-o mângâie cu gesturi mecanice, trecându-şi mâna peste părul sare şi piper, care va arăta mult mai bine

(de fapt, va arăta mult mai bine din cap până în picioare) după ce va fi petrecut mult timp la baie.

Nu că n-ar fi ştiut, parţial, de unde se ivise necazul. Era vorba atât de aspecte personale, cât şi impersonale. Îl afectaseră şi pe el, dar nu la fel de brusc şi de profund. În schimb în ea parcă se dezintegrase un cristal intim în ultimele câteva ore.

Mirosul intra în categoria impersonală, îşi zicea Larry. Acum pătrundea prin uşa dintre salonul apartamentului şi balcon, însoţind briza răcoroasă a dimineţii, care mai târziu avea să lase locul zăpuşelii umede şi neclintite, dacă şi ziua aceasta avea să fie ca ultimele trei sau patru. Mirosul ar fi fost greu de definit corect, şi totuşi eludând cât de cât adevărul. Ai fi putut spune că seamănă cu portocalele mucegăite sau cu peştele stricat sau cu duhoarea ce intră uneori pe ferestrele deschise ale metroului, în subteran; niciuna dintre aceste comparaţii nu era perfectă. A spune că de fapt este vorba de mirosul a mii de oameni intraţi în putrefacţie, alterându-se din pricina căldurii, în spatele uşilor închise, ar fi fost o descriere fidelă, pe care însă preferai s-o ocoleşti.

În Manhattan exista încă energie electrică, dar Larry bănuia că nu pentru multă vreme. În majoritatea celorlalte cartiere se întrerupsese deja. Cu o seară în urmă, ieşise în balcon după ce Rita adormise şi din acest punct înalt constatai că luminile erau stinse în mai bine de jumătate din Brooklyn şi în tot cartierul Queens. De cealaltă parte a lui 10th Street începea o zonă întunecată, mergând până în capătul Insulei Manhattan. Dacă priveai în direcţia opusă, vedeai lumini strălucitoare în Union City şi – poate – în Bayonne, însă, altfel, New Jersey era cufundat în întuneric.

Întreruperea curentului nu însemna numai dispariţia luminii. Printre altele, nu mai aveai aer condiţionat, invenţie modernă fără de care viaţa devenea foarte dificilă, mai ales aici, în acest mediu extrem de urban, şi acum, în a doua jumătate a lui iunie. Însemna că toţi oamenii care muriseră

liniştiţi, în patul lor, se vor coace în propriile lor apartamente ca în nişte cuptoare. De câte ori se gândea la asta, îi venea în minte ceea ce văzuse în toaleta de la Transverse Number One, scena i se arătase şi în vis, bărbatul cu faţa înnegrită, bucăţica aceea bună, se trezea la viaţă şi-i făcea semne.

La un nivel ceva mai personal, femeia fusese tulburată, din câte putea el să-şi dea seama, de ceea ce descoperiseră ieri, când merseseră în parc. La plecare, ea râdea şi ciripea vesel, la întoarcere, în schimb, părea să fi început să îmbătrânească.

Monstrul-urlător zăcea pe o alee într-o băltoacă imensă de sânge. Ochelarii lui, cu ambele lentile sfărâmate, zăceau lângă mâna stângă, înţepenită într-o poziţie nefirească. Din câte se vedea, avertismentul lui nu fusese fără temei, până la urmă. Bărbatul fusese înjunghiat de nenumărate ori. E ca o perniţă pentru ace, îşi spusese Larry, cuprins de greaţă.

Ea începuse să ţipe, iar într-un târziu, când criza de isterie se potolise, insistase să-l înmormânteze. Ceea ce şi făcuseră. Din acel moment se declanşase, probabil, schimbarea ei.

— E-n regulă, o linişti el. M-a fript puţin. Nici măcar nu s-a înroşit pielea.

— Aduc tubul de Unguentine, din dulapul cu medicamente.

Se pregăti să plece, însă Larry o prinse ferm de umăr şi o sili să se aşeze. Îşi ridică spre el ochii înconjuraţi de cearcăne întunecate.

— Acum stai jos şi mănâncă, îi zise el. Omletă, pâine prăjită, cafea. Apoi facem rost de nişte hărţi şi vedem care este cea mai bună cale de ieşit din Manhattan. Trebuie să mergem pe jos, ştii doar.

— Da... facem aşa cum spui tu.

Larry se duse în bucătărie, dorindu-şi să evite implorarea mută din privirile ei, şi scoase ultimele două ouă din

frigider. Le sparse într-un bol, azvârli cojile la coş şi începu să le bată.

— Unde-ai vrea să mergi? se interesă el.

— Cum? Eu nu...

— În ce direcţie? insistă el, cu o undă de nerăbdare. Turnă nişte lapte peste ouă şi aşează tigaia pe aragaz. Spre nord? New England e în direcţia aceea. Sud? Nu prea văd ce rost ar avea. Am putea s-o luăm...

Un suspin înăbuşit. Se întoarse şi văzu că-l privea fix, frământându-şi mâinile în poală, iar ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Se vedea limpede că încearcă să se controleze, însă fără succes.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, apropiindu-se. Ce este?

— Nu cred că pot mânca, îi spuse ea printre hohote. Ştiu că tu vrei... voi încerca... dar mirosul...

Bărbatul traversă salonul, împinse uşile din sticlă pe şinele lor din oţel inox, apoi le zăvorî cu un gest hotărât.

— Uite, zise el senin, sperând că reuşeşte să-şi ascundă supărarea faţă de ea. Acum e mai bine?

— Da, îi răspunse ea cu zel. Este mult mai bine, am să pot mânca.

Larry se întoarse în chicinetă şi amestecă ouăle, care începură să se umfle. Scoase o răzătoare din sertarul cu ustensile şi răzui o grămăjoară bună dintr-o bucată de brânză American, pe care o presără deasupra compoziţiei. Auzi o mişcare în salon şi, nu peste mult timp, întreg apartamentul se umplu de Debussy, o muzică prea frumoasă şi superficială pentru gustul lui Larry. Nu-i plăcea genul acesta de muzică clasică „uşoară”. Dacă trebuie să asculţi porcăriile alea clasice, mai bine mergi până la capăt şi o dai pe lucruri serioase, Beethoven, Wagner sau cineva de calibrul ăsta. Ce s-o mai dai cotită?

Ea îl întrebase la un moment dat, degajat, cum îşi câştiga existenţa... maniera aceea lejeră, reflectase el nu fără o umbră de resentiment, a celui pentru care un lucru atât de simplu, cum este „existenţa”, nu constituise niciodată o

problemă. Am fost cântăreţ de rock and roll, îi comunicase el, vag mirat de faptul că se folosise de perfectul compus fără să-l doară. Am cântat o vreme cu o formaţie, apoi cu alta. Am participat uneori şi la câte un concert de studio. Ea făcuse un semn din cap şi toată povestea se oprise aici. Nu simţea niciun impuls să-i povestească despre Baby, Can You Dig Your Man? – asta ţinea de trecut. Prăpastia dintre viaţa aceea şi viaţa lui de acum era atât de adâncă, încât nici n-o înţelesese încă. În existenţa aceea fugea de un traficant de cocaină; cât despre aceasta, iată că putea să îngroape un om în Central Park fără să i se pară (neapărat) un lucru nemaipomenit.

Scoase omleta pe o farfurie, apoi pregăti o ceaşcă de ness cu multă frişcă şi zahăr, după gustul ei (cât despre Larry, el subscria la vorba şoferului de camion: „dacă vrei frişcă şi zahăr, de ce mai ceri cafea?”), şi i le aduse la masă. Ea şedea pe un scaun mic, cu braţele încrucişate, cu faţa către aparatul stereo. Debussy picura din boxe ca untul topit.

— A sosit potolul, o anunţă el.

Ea veni la masă cu un zâmbet stins, cercetând ouăle cam în stilul în care s-ar uita un atlet la o serie de garduri înşirate pe pistă, apoi începu să mănânce.

— E gustos. Ai avut dreptate. Îţi mulţumesc.

— Cu foarte multă plăcere, o asigură el. Acum, ascultă-mă. Uite ce-ţi propun. O luăm pe Fifth până la Thirty-ninth, pe urmă o cotim spre vest. Traversăm New Jersey prin Lincoln Tunnel. Putem să mergem de-a lungul lui 495 spre nord-vest până la Passaic şi... e-n regulă cu ouăle alea? Nu sunt stricate?

— Sunt bune, îi zise ea cu un zâmbet. Îşi vârî încă o bucată în gură şi se ajută cu puţină cafea ca să poată înghiţi. Aveam mare nevoie de mâncare. Spune mai departe, te ascult.

— De la Passaic cotim spre vest, până ce drumurile devin destul de libere ca să putem conduce. Pe urmă, socotesc că

putem să ne îndreptăm spre nord-est, spre New England. Facem un soi de fentă, dacă înţelegi ce vreau să spun! Pare mai lung, dar până la urmă cred că ne va scuti de o mulţime de necazuri. Poate ne luăm o casă pe malul oceanului, în Maine. La Kittery, York, Wells, Ogunquit sau poate la Scarborough sau Boothbay Harbor. Ce părere ai?

Cât timp vorbise şi făurise planuri, privise pe fereastră, iar acum se întorsese către ea. Ceea ce văzu îl sperie foarte rău pentru moment, pentru că i se păru că înnebunise. Tentativa de a zâmbi a femeii eşua într-un rictus de suferinţă şi groază. Transpiraţia se adunase pe fruntea ei în stropi mari şi rotunzi.

— Rita? Doamne, Rita, ce...

— ...scuză-mă...

Se ridică anevoie, răsturnându-şi scaunul, şi porni în grabă să traverseze salonul. Cu un picior se împiedică de scăunelul pe care şezuse şi-l rostogoli cât colo, ca pe o piesă de şah de dimensiuni mari. Nu lipsi mult să cadă şi ea.

— *Rita?*

Femeia se refugie în baie şi de acolo veni zgomotul industrial, ca de moară, al mâncării ce-i venea pe gât. De enervare, Larry izbi cu palma în masă, se ridică şi se duse după ea. Doamne, ura să borască cineva lângă el. Întotdeauna îţi venea şi ţie să verşi. Mirosul de brânză American din baie îi făcu greaţă. Rita şedea pe gresia albastră, nuanţa oului de măcăleandru, cu picioarele strânse sub ea, iar capul îi atârna, moale, deasupra bazinului.

Se şterse la gură cu un ghemotoc de hârtie igienică, după care ridică spre el privirile rugătoare; obrajii ei erau albi ca hârtia.

— Te rog să mă ierţi, pur şi simplu n-am putut să mănânc, Larry. Crede-mă. Îmi pare nespus de rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştiai ce are să ţi se întâmple, de ce-ai mai încercat?

— Pentru că ai insistat. N-am vrut să mai fii supărat pe mine. De fapt, încă eşti îmbufnat, nu-i aşa? Eşti supărat pe mine.

Se întoarse cu gândul la seara din urmă. Ea-l iubise cu o asemenea frenezie, încât, pentru prima oară, se surprinsese gândindu-se la vârsta ei, nu fără o urmă de dezgust. Se simţea ca şi cum s-ar fi lăsat în voia unei maşinării pentru exerciţii fizice. El terminase repede, ca o măsură de autoprotecţie, aşa i se păruse atunci, iar după multă vreme ea se lăsase pe spate, gâfâind şi evident nesatisfăcută. Mai târziu, când era pe cale să adoarmă, se lipise de el şi simţise încă o dată mirosul de la săculeţul ei cu praf parfumat, o versiune mai scumpă decât cel pe care îl purta maică-sa ori de câte ori ieşeau la cinematograf, iar ea îi murmurase lucrul acela, care îl trezise şi îl ţinuse treaz încă două ore: *N-ai să mă părăseşti, da? N-ai să mă laşi singură?*

Înainte de asta ea fusese nemaipomenită la pat, cu adevărat nemaipomenită, spre surprinderea lui. Îl adusese aici, la ea acasă, după ce luaseră împreună prânzul în ziua când se întâlniseră, iar ceea ce se petrecuse apoi păruse mai mult decât firesc. Îşi aminti că avusese un moment de repulsie când îi văzuse sânii prăbuşiţi şi venele albastre, proeminente (care îi amintiseră de varicele maică-sii), dar dăduse uitării toate acestea când îşi ridicase picioarele şi-i cuprinsese şoldurile cu o forţă nebănuită.

Încet, îl sfătuise ea, râzând. *Cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi ultimii.*

Ajunsese la limită, când ea-l împinsese într-o parte şi-i oferise o ţigară.

Ce naiba faci? exclamase el, luat pe nepregătite, în timp ce bătrânul Gogu flutura indignat în aer, palpitând vizibil.

Ea îi răspunsese, zâmbind. *Ai o mână liberă, nu? Şi eu.*

Prin urmare, făcuseră aşa în timp ce fumau, iar ea îi ciripise tot felul de nimicuri – chiar dacă obrajii i se

aprinseseră, iar după o vreme respiraţia îi devenise mai scurtă şi cuvintele începuseră să i se risipească, uitate.

Acum, îl îndemnase ea, luând ambele ţigări şi strivindu-le. *Haide să vedem dacă poţi sfârşi ce-ai început. Dacă nu eşti în stare, am să te rup în bucăţi.*

El terminase, spre satisfacţia amândurora, apoi alunecaseră în somn. Se trezise la un moment dat, după ora 4, şi o urmărise în somn, gândindu-se cât de mult conta şi experienţa. Se culcase cu o mulţime de femei în ultimii zece ani, însă ceea ce i se întâmplase mai devreme era cu totul altceva. Senzaţia fusese cu mult mai bună, chiar dacă uşor decadentă.

Păi, a avut amanţi, desigur.

Chestia asta îi trezise din nou dorinţa şi atunci o deşteptase şi pe ea.

Totul continuase până ce-l descoperiseră pe monstrul-urlător şi până ieri seara. Se mai întâmplaseră diverse lucruri şi înainte, care îl tulburaseră, dar pe care le acceptase. Dacă permiţi ca asemenea lucruri să-ţi provoace stări nevrotice, înseamnă că tu eşti mult mai bolnav, îşi făcuse el socoteala.

Cu două nopţi în urmă, se sculase cam după ora 2 şi o auzise umplându-şi un pahar cu apă, la baie. Probabil că lua un somnifer. Folosea capsulele acelea roşii-galbene de fenobarbital, cunoscute pe Coasta de Vest sub numele de „yellowjackets”. Barbiturice puternice. Desigur, avea obiceiul să le înghită cu mult înainte de izbucnirea supergripei.

Şi mai era felul acela în care-l urmărea peste tot, chiar şi în apartament, ba chiar se aşeza în uşa băii şi discuta cu el în timp ce-şi făcea un duş sau se uşura. El prefera să fie singur la baie, dar îşi zise că nu toată lumea trebuia să fie de aceeaşi părere. Foarte multe depind de felul în care ai fost crescut. Avea să provoace o discuţie cu ea... la un moment dat.

Dar acum...

Va fi nevoit s-o care în spate? Dumnezeule, spera să nu fie cazul. Cel puţin la început, îi lăsase impresia că este puternică. Tocmai din această cauză îl atrăsese atât de tare atunci, în parc... de fapt, fusese principalul motiv. *Nu poţi să te încrezi câtuşi de puţin în reclamă*, cugetă el cu amărăciune. Cum naiba să poată avea grijă de ea, când nici de el însuşi nu era în stare să se ocupe? Se văzuse cu prisosinţă, după ce discul îi apăruse pe piaţă. Iar Wayne Stukey îi demonstrase acest lucru în cel mai drastic mod cu putinţă.

— Nu, îi zise el, nu sunt supărat. Pur şi simplu... ştii, eu nu sunt şeful tău. Dacă nu-ţi vine să mănânci, de ce nu spui?

— Ba ţi-am spus... Ţi-am spus că nu cred că pot mânca...

— Ai zis pe dracu'..., se răsti el intrigat şi nervos.

Femeia îşi lăsă capul în jos şi-şi privi mâinile; Larry înţelese că se abţinea să plângă, pentru că lui nu i-ar plăcea. Simţi că-şi iese din minţi de furie şi se abţinu să nu-i strige: *Eu nu sunt nici taică-tu, nici bărbatul ăla barosan al tău! N-am de gând să mă îngrijesc de tine! Pentru numele lui Dumnezeu, eşti cu treizeci de ani mai bătrână decât mine!* Apoi simţi valul acela de dispreţ faţă de propria-i persoană, atât de bine cunoscut, şi se întrebă ce mama naibii se petrecea cu el.

— Îmi pare rău, se scuză. Sunt un nemernic neruşinat.

— Nu, nu eşti, îl asigură ea, smiorcăindu-se. Doar că... s-au adunat deodată toate nenorocirile astea. Adică... ieri, omul acela din parc... M-am gândit: nimeni n-are să-i prindă vreodată pe cei care l-au omorât, ca să-i bage la închisoare. Au să-şi vadă mai departe de-ale lor, comiţând un număr nesfârşit de crime. Ca nişte animale din junglă. Şi atunci lucrul acesta a început să mi se pară teribil de real. Mă înţelegi, Larry? Înţelegi ce vreau să spun?

Îşi întoarse ochii plini de lacrimi către el.

— Da, îi răspunse, încă puţin iritat şi dispreţuitor.

Era vorba chiar de o situaţie reală, cine putea să pună asta la îndoială? Iar ei se aflau în centrul ei şi o urmăriseră

cum evoluase până aici. Mama lui murise; îşi dăduse duhul chiar sub privirile lui... nu cumva femeia asta voia să-i sugereze că este cu mult mai sensibilă la toate acestea decât el? El o pierduse pe maică-sa, iar ea pe omul care-i aducea Mercedesul la scară, cu toate acestea, ai fi zis că pierderea pe care o suferise ea e mai importantă. Ei bine, astea erau prostii. Prostii goale.

— Încearcă să nu mai fii supărat pe mine, îl rugă ea. Nu mai fac.

Sper că nu mai faci. Sper din toată inima, se gândi.

— Excelent, spuse, ajutând-o să se ridice în picioare. Haide, trebuie să ne mişcăm. Ce părere ai? Avem o groază de lucruri de făcut. Eşti în formă?

— Da, îl asigură ea, deşi expresia nu se deosebea de cea pe care o avusese atunci când îi oferise ouăle.

— Când vom ieşi din oraş, ai să te simţi mai bine.

— Crezi? îl întrebă ea, cu un aer neajutorat.

— Desigur, o încurajă el din toată inima. Sunt sigur de asta.

Au mers cu clasa întâi.

Manhattan Sporting Goods era încuiat, dar Larry făcu o gaură în vitrină cu o ţeavă lungă din fier, pe care o găsise prin preajmă. Alarma antifurt începu să necheze absurd în strada pustie. Alese un rucsac din cele mari pentru el şi unul mai mic pentru Rita. Ea pregătise două schimburi de haine pentru fiecare – mai mult nu-i permisese – pe care el le purta într-o geantă de voiaj PanAm descoperită de ea în debara, împreună cu un set de periuţe de dinţi. Rita îşi alesese un costum modern pentru drumeţie, pantaloni de marinar albi, din mătase, şi o bluză mulată pe corp. Larry purta bluejeanşi decoloraţi şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate.

Umplură rucsacurile cu alimente congelate şi nimic altceva. Nu avea niciun rost să se încarce cu alte lucruri – îi explicase Larry – mai ales cu alte ţoale, având în vedere că

puteau găsi tot ceea ce-şi doreau de cealaltă parte a fluviului. Ea se arătă de acord cu el, cu un aer trist, iar lipsa ei de interes îl irită iarăşi.

După o scurtă dezbatere în forul lui interior, mai adăugă şi o carabină 30-30 şi două sute de cartuşe. Era o armă splendidă, iar pe bonul de preţ agăţat de garda trăgaciului, pe care-l rupsese şi-l aruncase indiferent, scria patru sute cincizeci de dolari.

— Chiar crezi că vom avea nevoie? îl întrebă ea temător, gândindu-se la pistolul calibru 32 pe care-l mai purta încă în geantă.

— Cred că e mai bine să o luăm, nedorind să spună mai mult, gândindu-se însă la sfârşitul oribil al monstrului-urlător.

— Ah, şopti ea, iar bărbatul îi citi în ochi că se gândea la acelaşi lucru.

— Rucsacul nu e prea greu pentru tine?

— O, nu. Nu este. Sigur că nu.

— Ei, pe măsură ce mergi, ţi se va părea tot mai greu, aşa se întâmplă. Nu trebuie decât să spui, iar eu îl voi căra şi pe-al tău, o vreme.

— N-o să am nicio problemă, îi răspunse ea, zâmbind. După ce ajunseră iarăşi pe trotuar, se uită în ambele direcţii şi zise: Ieşim din New York.

— Da.

Femeia se întoarse spre el.

— Sunt bucuroasă. Mă simt ca şi cum... o, ca atunci când eram mică. Şi taică-meu zicea: „Astăzi facem o excursie.” Îţi aduci aminte cum era?

Larry îi zâmbi şi el, amintindu-şi serile în care maică-sa îi spunea: „Westernul pe care vrei să-l vezi rulează tocmai la Crest, Larry. E cu Clint Eastwood. Ce zici?”

— Da, mi-amintesc, îi răspunse.

Femeia se înălţă puţin pe vârfuri, aranjându-şi rucsacul pe umeri.

— Începutul unei călătorii, zise ea, apoi continuă atât de încet, încât el nu mai fu foarte sigur că înţelege corect: *Drumul duce tot mai departe...*

— Cum?

— E un citat din Tolkien, îi explică ea. *Stăpânul inelelor*. Întotdeauna mi s-a părut că este un fel de poartă către aventură.

— Cu cât vom întâlni mai puţină aventură, cu atât va fi mai bine pentru noi, îi răspunse Larry, deşi înţelesese, chiar şi fără voie, la ce anume făcea ea aluzie.

Ea privea în continuare de-a lungul străzii. În apropierea intersecţiei în care se găseau ei începea un canion îngust, între doi pereţi înalţi din piatră şi sticlă termoizolantă şi reflectorizantă, între care încremenise un şir nesfârşit de automobile blocate. Ai fi zis că toată lumea din New York se hotărâse simultan să parcheze maşinile în mijlocul drumului.

— Am fost în Bermude, Anglia şi Jamaica, la Montreal, Saigon şi Moscova. Dar într-o călătorie adevărată n-am mai fost de când eram mică şi taică-meu ne-a dus, pe soră-mea Bess şi pe mine, la grădina zoologică. Hai să pornim, Larry.

A fost un drum pe care Larry Underwood nu l-a uitat niciodată. Se surprinse gândind că ea fusese îndreptăţită, de fapt, să citeze din Tolkien, cel care descrisese tărâmuri mitice văzute prin lentila timpului şi a imaginaţiei pe jumătate nebune, pe jumătate exaltate, spaţii populate de iele, spiriduşi, uriaşi şi monştri. Asemenea făpturi nu existau la New York, dar în ultima vreme lucrurile se schimbaseră atât de mult, ieşind pur şi simplu din făgaşul lor, încât era imposibil să respingă cu totul jocul fanteziei. Un bărbat atârnat de un felinar în apropiere de intersecţia dintre Fifth şi East Fifty-fourth, lângă parc, un cartier comercial foarte aglomerat, odinioară; de gât îi fusese agăţată o pancartă pe care stătea scris un singur cuvânt: Hoţ. O pisică întinsă pe capacul hexagonal al unui coş de

gunoi (pe o latură a coşului, reclama unui spectacol de pe Broadway, în stare încă bună), împreună cu puii, dându-le să sugă şi bucurându-se de soarele dimineţii. Un tânăr zâmbind cu gura până la urechi şi trăgând după el o valiză, care se apropie de ei şi-i zise lui Larry că ar fi dispus să-i dea un milion de dolari dacă i-ar împrumuta femeia pentru cincisprezece minute. Milionul se afla în valiză, din câte se putea ghici. Larry îşi scoase arma de la umăr şi-l sfătui să se facă nevăzut, cu milionul lui cu tot.

— Sigur că da, omule. Nu trebuie să te superi pe mine, pricepi? Nu poţi să acuzi pe cineva, pentru simplul motiv că a încercat şi el! Îţi urez o zi bună. Pace ţie.

Ajunseră la colţul dintre Fifth şi East Thirty-ninth la scurt timp după întâlnirea cu individul acela (Rita, într-un acces de bună dispoziţie isterică, insista să-l numească John Bearsford Tipton, apelativ care nu-i spunea nimic lui Larry). Fiind aproape amiază, Larry propuse să mănânce ceva. Era acolo o băcănie, dar când deschise uşa, duhoarea de carne stricată care-i întâmpină îi făcu să se dea înapoi.

— Mai bine nu intru, altfel o să-mi pierd şi bruma de poftă de mâncare ce mi-a mai rămas, îi spuse ea, pe un ton de scuză.

Larry se gândea că poate-ar fi găsit nişte carne conservată – salam, cârnaţi, ceva de genul ăsta – dar, după întâlnirea recentă cu „John Bearsford Tipton”, nu voia s-o lase singură nici măcar pentru scurtul răstimp cât i-ar fi trebuit să intre şi să caute. Prin urmare, şi-au continuat drumul spre vest şi s-au oprit pe o bancă, unde s-au hrănit cu fructe deshidratate şi şuncă sub vid. Şi-au încheiat dejunul cu brânză pe biscuiţi Ritz, trecându-şi unul altuia un termos cu cafea la gheaţă.

— De data asta, mi-a fost cu adevărat foame, declară ea cu mândrie.

Ei îi răspunse cu un zâmbet, simţindu-se mai bine. Faptul că se pusese în mişcare şi făcea un lucru pozitiv îi dădea un sentiment de mulţumire. Ei îi spusese că se va simţi mai

bine după ce părăseau New Yorkul. În momentul respectiv, nu găsise alte cuvinte. Acum însă, constatând influenţa benefică asupra stării lui de spirit, considera că avusese dreptate. New Yorkul era în clipa aceea ca un cimitir în care morţii nu-şi aflaseră încă liniştea. Cu cât scăpau mai repede de aici, cu atât mai bine. Poate că ea avea să devină din nou cea din prima lor zi, în parc. Aveau să meargă până în Maine, pe drumuri secundare, şi să se stabilească într-una dintre vilele acelea minunate de vacanţă. Acum rămâneau în nord, iar în septembrie sau octombrie porneau către sud. Boothbay Harbor vara şi Key Biscayne iarna. Nu suna rău. Preocupat, nu remarcă rictusul ei de durere atunci când el se ridică şi-şi aşeză pe umăr arma pe care insistase s-o ia la drum.

Acum mergeau spre vest, cu umbrele în urma lor – iniţial chircite, ca nişte broaşte, apoi din ce în ce mai lungi, pe măsură ce înainta după-amiaza. Trecură de Avenue of the Americas, Seventh Avenue, Eighth, Ninth, Tenth. Străzile erau tăcute şi înţesate, acoperite de un fluviu nemişcat de automobile de toate culorile, predominant fiind galbenul taxiurilor. Multe dintre automobile se transformaseră în maşini mortuare: mulţi şoferi intraţi în stare de putrefacţie se rezemau de volan, iar pasagerii zăceau într-o rână, ca şi cum ar fi adormit, plictisiţi de blocajul de circulaţie. Lui Larry îi trecu prin minte că poate nu ar fi fost rău să-şi facă rost de două motociclete, odată ce ieşeau din oraş. Asta le-ar fi asigurat amândurora mobilitatea şi şansa de a ocoli mulţimea de automobile rămase în drum şi stânjenind probabil circulaţia de pe toate autostrăzile.

Desigur, pornind de la presupunerea că ea ştie să conducă o motocicletă, cugetă Larry. Iar după cum mergeau lucrurile, putea fi aproape sigur că nu ştie. Viaţa alături de Rita se dovedea o adevărată povară, cel puţin din anumite puncte de vedere. În ultimă instanţă, putea la fel de bine s-o ia pe motocicletă cu el, pe locul din spate.

La intersecţia dintre Thirty-ninth şi Seventh, văzură zăcând pe acoperişul unui taxi al firmei Ding-Dong un tânăr purtând doar o pereche de pantaloni de doc retezaţi deasupra genunchilor.

— O fi mort? întrebă Rita.

La auzul vocii ei, tânărul se ridică, se uită în jur, îi văzu şi le făcu semn. Ei îi răspunseră. Apoi tânărul se întinse, calm, la loc.

La puţin timp după ora 2 traversară Eleventh Avenue. Larry auzi un ţipăt înăbuşit de durere din spate şi constată că Rita dispăruse de lângă el.

Se lăsase într-un genunchi, ţinându-şi piciorul cu mâinile. Larry observă de-abia acum, aproape cu groază, că ea purta o pereche de sandale scumpe, care-i lăsau degetele libere, probabil din cele de opt dolari, foarte potrivite pentru o plimbare prin faţa vitrinelor de pe Fifth Avenue, în schimb pentru un drum mai lung – o adevărată călătorie, de fapt – aşa cum făceau ei acum... Baretele din jurul gleznelor îi tăiaseră pielea, făcând să răsară mai multe picături de sânge.

— Larry, îmi pare aşa...

O smulse cu un gest brutal de la pământ.

— Ce socoteală ţi-ai făcut? îi strigă în faţă. Pentru o secundă, simţi ruşine faţă de umilinţa cu care ea se trăsese înapoi, în acelaşi timp însă şi un soi de plăcere josnică. Ţi-ai zis că te poţi întoarce la apartamentul tău cu un taxi, dacă-ţi obosesc picioarele?

— Nu mi-a trecut prin minte...

— Doamne Dumnezeule! Îşi trecu degetele prin păr. Bănuiesc că nu ţi-a trecut. Îţi curge sânge, Rita. De cât timp te doare?

Vocea ei era atât de coborâtă şi de răguşită, încât o auzea cu greu chiar şi în liniştea aceea neobişnuită.

— De la... ei, cred că de la intersecţia lui Fifth cu Forty-ninth.

— Vrei să spui că picioarele te dor de douăzeci de străzi încoace, iar tu n-ai scos nicio vorbă?

— Mi-am zis că... s-ar putea... să treacă... să nu mă mai doară... n-am vrut să... mergeam atât de repede... în curând am fi ieşit din oraş... şi m-am gândit că...

— Ba n-ai gândit deloc, o întrerupse el enervat. Cât de repede vom putea merge, dacă tu te-ai rănit în halul ăsta? Fir-ar afurisite picioarele alea ale tale, arată de parcă te-ar fi pus cineva pe cruce!

— Nu mă înjura, Larry, îi zise ea, începând să suspine. Te implor să nu... mă simt îngrozitor când tu... te rog să nu mă înjuri.

El ajunsese acum în culmea furiei, iar mai târziu nu avea să fie în stare să-şi explice de ce sângele de pe picioarele ei îl făcuse să spumege de mânie. Dar în momentul respectiv, asta nu conta. Îi ţipă în faţă:

— Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Ecoul cuvintelor se întoarse la ei nedesluşit şi fără noimă, reflectat de pereţii blocurilor.

Femeia îşi duse palmele la ochi şi se aplecă în faţă, plângând. Asta-l enervă şi mai tare, ceea ce trebuia pus, cel puţin în parte, pe seama faptului că, după părerea lui, ea refuza, de fapt, să vadă: prefera să-şi pună mâinile la ochi şi să-l lase pe el s-o conducă, de ce nu, întotdeauna se găsise cineva în preajma Eroinei Noastre, Micuţa Rita, care să se îngrijească de ea. Se găsise cine să conducă maşina, cine să se ocupe de afaceri, cine să spele W.C.-ul şi cine să completeze declaraţiile pentru impozit. Iar nouă nu ne mai rămâne decât să ascultăm muzica lui Debussy ăla, dulce de-ţi vine să borăşti, să ne punem mâinile cu unghiile bine îngrijite la ochi şi să lăsăm restul în seama lui Larry. Ai grijă de mine, Larry, după ce am văzut ce i s-a întâmplat monstrului-urlător, m-am hotărât că nu vreau să mai văd nimic. Pentru o persoană cu educaţia şi cu rangul meu, mi se pare sordid.

Îi smulse mâinile de la ochi. Ea se aplecă şi încercă să-şi acopere iarăşi faţa.

— Uită-te la mine.

Femeia clătină din cap.

— Uită-te la mine, Rita, fir-ar să fie.

Ea se conformă, în cele din urmă, dar într-un fel straniu şi ezitant, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se năpustească asupra ei şi cu pumnii, după violenţele verbale la care fusese supusă. Judecând după ce se petrecea în mintea lui, presupunerea nici nu era atât de exagerată.

— Vreau să-ţi explic cum stăm, pentru că tu nu prea înţelegi în ce situaţie suntem. Problema este că mai avem de mers încă vreo treizeci sau patruzeci de kilometri, iar dacă te infectezi de la rănile astea, s-ar putea să faci o septicemie şi să mori. Ideea e că a sosit momentul să nu-ţi mai ţii palma în fund şi să mă ajuţi şi tu puţin.

O ţinuse de partea de sus a braţului, iar acum constată că degetele mari aproape dispăruseră în carnea femeii. Furia i se domoli când văzu urmele roşii rămase când îi dădu drumul. Se retrase cu un pas, simţindu-se din nou nesigur pe el, realizând, cu dezgust, că reacţia lui fusese din nou exagerată. Larry Underwood loveşte iarăşi. Dacă era aşa de deştept, de ce nu-i verificase încălţămintea înainte de plecare?

Pentru că asta este problema ei, se apără morocănos o parte din el.

Nu, nu era adevărat. Fusese chiar problema lui. Pentru că ea nu se pricepea. Iar dacă avea de gând s-o ia cu el (şi de-abia astăzi îi trecuse prin minte că viaţa i-ar fi fost mult mai uşoară dacă n-o lua), nu avea încotro, era răspunzător şi de ceea ce i se întâmpla ei.

Să fiu al naibii, n-am nicio treabă cu ea, îi şopti vocea aceea morocănoasă.

Maică-sa: *Ţie, Larry, nu-ţi place decât să primeşti.*

Fata aia din Fordham, care se ocupa de igiena bucală, ţipând după el, pe fereastra deschisă: *Am crezut că eşti un*

băiat de treabă! Dar nu eşti băiat de treabă!

Larry, ţie îţi lipseşte ceva. Nu eşti în stare decât să iei.

Asta-i o minciună! O minciună SFRUNTATĂ!

— Rita, te rog să mă ierţi.

Femeia se aşează pe pavaj, cu bluza ei fără mâneci şi pantalonii albi, cu părul încărunţit şi îmbătrânit. Se aplecă şi-şi obloji labele rănite. Nu voia să-l privească.

— Te rog să mă ierţi, repetă el. Uite ce e... nu aveam niciun drept să-ţi arunc cuvintele alea.

De fapt avea, dar asta nu mai conta. Când îţi ceri scuze, lucrurile se aşază în făgaşul lor normal. Aşa se întâmplă pe lumea asta.

— Mergi mai departe, Larry, nu vreau să pierzi timpul din cauza mea.

— Ţi-am *zis* că vreau să mă ierţi, spuse el, puţin arţăgos. O să facem rost de nişte pantofi şi ciorapi albi, pentru tine. O să...

— Ba n-o să mai facem nimic. Mergi pe drumul tău.

— Rita, te rog să mă ierţi...

— Dacă mai repeţi încă o dată, ţip. Eşti un rahat şi nu îţi accept scuzele. Şi acum pleacă mai departe.

— Ţi-am zis că te rog...

Ea îşi lăsă capul pe spate şi ţipă. Larry se dădu un pas înapoi, uitându-se în jur îngrijorat, temându-se să nu apară cumva un poliţist în fugă, curios să afle ce lucruri infernale îi făcea tânărul bătrânei doamne aşezate pe trotuar, cu sandalele scoase din picioare. Arestarea unui artist, mai mare râsul – îi trecu prin minte un gând nebunesc.

Ea se întrerupse din ţipat şi-şi ridică privirile spre el. Făcu un gest brusc din mână, ca şi cum ar fi vrut să scape de o muscă obraznică.

— Ai face bine să te abţii, o sfătui el, altfel am să te părăsesc cu adevărat.

Continuă să-l fixeze. El nu mai fu în stare să-i suporte privirea şi-şi coborî ochii, urând-o pentru că-l silise să renunţe la duel.

— Foarte bine, sper să te amuze când vei fi violată şi omorâtă.

Îşi aşează carabina pe umăr şi o porni la drum, de această dată spre stânga, către rampa de acces 495, coborând spre gura tunelului. Ajuns la piciorul rampei, constată că se petrecuse un accident îngrozitor: un tip care conducea un camion Mayflower, pentru mutat mobilă, încercase să-şi facă loc pe firul principal de circulaţie, iar în jurul monstrului rămăseseră mai multe automobile, ca nişte popice doborâte. Un Pinto ars zăcea pe jumătate prins sub masa camionului. Şoferul monstrului atârna pe jumătate afară pe geamul cabinei, cu capul în jos şi braţele atârnându-i. Pe uşa maşinii, sub el, rămăsese o perdea uscată de sânge şi borâtură.

Larry se uită în jur, convins că are să o vadă pe Rita apropiindu-se de el sau stând nemişcată şi acuzându-l din priviri. Dar ea dispăruse.

— Să te ia dracu', făcu el înciudat. Doar am încercat să mă scuz.

Timp de câteva secunde, nu reuşi să meargă mai departe: se simţea ţintuit de sute de perechi de ochi răi, ochii celor morţi, holbându-se la el din toate maşinile din jur. Îi veni în minte un fragment dintr-un cântec al lui Dylan: *I waited for you inside the frozen traffic... when you knew I had some other place to be... but where are you tonight, sweet Marie?*

Înaintea lui reuşea să distingă cele patru fire de circulaţie spre vest, dispărând în arcul întunecat al tunelului şi, realmente înspăimântat, constată că lămpile fluorescente din interiorul lui Lincoln Tunnel erau stinse. Ca şi cum ar fi pătruns într-un cimitir cu automobile. *Îl vor lăsa să pătrundă până la jumătate şi de-abia atunci vor începe să se mişte... să se trezească la viaţă... va auzi ţăcănitul specific al uşilor care se deschid, apoi cum se închid la loc... paşii lor târşâiţi...*

Îşi simţi trupul cuprins de valuri de sudoare. Tresări la auzul ţipătului aspru al unei păsări, chiar deasupra capului său. Eşti un prost, îşi zise el. Astea sunt lucruri care ţin la copii, asta-i. N-ai decât să rămâi mereu pe trotuar şi, cât ai clipi din ochi, ajungi...

...vei fi sugrumat de morţii umblători.

Îşi linse buzele şi încercă să râdă. Râsul îi ieşi strâmb. Făcu cinci paşi în direcţia punctului unde rampa se unea cu şoseaua şi se opri iarăşi. În stânga lui era un Caddy, model El Dorado, din interiorul căruia se uita la el o femeie cu faţa înnegrită, ca de demon. Nasul imens i se turtise de sticlă. Un amestec de sânge şi spută se scursese pe geam. Bărbatul care condusese automobilul rămăsese prăbuşit peste volan, ca şi cum ar fi căutat ceva pe podea. Toate geamurile erau închise; înăuntru era probabil ca într-o seră. Dacă ar fi deschis portiera, femeia s-ar fi prăbuşit pe asfalt şi s-ar fi desfăcut ca un sac cu pepeni stricaţi, răspândind un miros cald şi aburos, umed şi pătruns de putreziciune.

Tot aşa cum va mirosi şi-n tunel.

Larry se răsuci brusc şi se întoarse pe drumul pe care venise, simţind cum i se răcoreşte transpiraţia de pe frunte.

— Rita! Rita, ascultă-mă! Vreau să...

Cuvintele îi îngheţară pe buze când ajunse în vârful rampei. Rita nu se vedea nicăieri. Dincolo de un punct, Thirty-ninth Street dispărea din vedere. Fugi de pe trotuarul sudic pe cel nordic, strecurându-se printre bare de protecţie şi sărind peste capote atât de fierbinţi, încât aproape îi băşicau pielea. Dar şi trotuarul celălalt era la fel de pustiu.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Rita! Rita!

Nu-i răspunse decât un ecou mort: *Rita... ita... ita... ita...*

Spre ora 4 după-amiază, nori întunecaţi începuseră să se adune deasupra Manhattanului, iar bubuiturile tunetului se

rostogoleau încolo şi încoace printre zidurile oraşului. Zigzagurile trăsnetelor se abăteau asupra clădirilor, ca şi cum Dumnezeu ar fi încercat să-i sperie pe puţinii oameni rămaşi, izgonindu-i de prin ascunzătorile lor. Lumina căpătase o nuanţă galbenă şi stranie, care-i displăcea lui Larry. Stomacul i se făcuse ghem, iar când îşi aprinse o ţigară, văzu că-i tremură mâna, aşa cum îi tremurase Ritei ceaşca de cafea, în dimineaţa aceea.

Stătea la capătul rampei de acces, sprijinindu-se cu spatele de prima bară a balustradei. Îşi ţinea rucsacul în poală, iar carabina o sprijinise alături. Îşi închipuise că Rita se va speria şi se va întoarce în scurt timp, dar se înşelase. Cu cincisprezece minute în urmă, renunţase s-o mai strige. Ecourile îl scoteau din minţi.

Tunetul se rostogoli încă o dată, mai aproape, de această dată. O adiere rece îi mângâie spatele cămăşii, care i se lipise de piele, din cauza sudorii. Trebuia neapărat să se adăpostească undeva sau, dacă nu, să nu mai şovăie şi s-o pornească prin tunel. Dacă nu reuşea să-şi adune curajul ca să treacă prin tunel, s-ar fi văzut nevoit să petreacă încă o noapte în oraş şi să traverseze de dimineaţă George Washington Bridge, aflat la nu mai puţin de o sută patruzeci de intersecţii spre nord.

Încercă să se gândească raţional la tunel. Înăuntru nu exista nimic care să sară pe el şi să-l muşte. Uitase să ia cu sine o lanternă mare şi puternică – Dumnezeule, nu poţi să-ţi aduci aminte chiar de toate – în schimb avea bricheta Bic cu gaz, iar între drumul propriu-zis şi trotuarul îngust exista o balustradă. Toate celelalte... gândul acela, la morţii din maşini, de exemplu... nu erau decât prostii de speriat copii mici, bune pentru comicsuri, ca şi cum ai crede în baubau. Dacă nu eşti în stare de mai mult, Larry, se dojeni el, înseamnă că n-ai să te descurci nici în această minunată lume nouă. Câtuşi de puţin. Ai să...

Un fulger brăzdă cerul aproape deasupra creştetului său, făcându-l să se înfioare. Îi urmă vuietul greu al tunetului. Se

lăsă în voia gândurilor, este 1 iulie, într-o zi ca asta se cuvenea să-ţi duci iubita pe Coney Island şi să mănânci vreo zece hotdogs. Să dobori cele trei sticle de lapte din lemn cu o singură minge şi să câştigi păpuşa Kewpie. Seara urma jocul de artificii...

Un strop rece de ploaie îi lovi obrazul, apoi un altul îi nimeri ceafa şi se scurse dincolo de gulerul cămăşii. Picături de dimensiunea unor monede de zece centi începură să cadă în jurul lui. Se ridică, îşi puse rucsacul pe umeri şi-şi luă carabina. Încă nu ştia prea bine în ce direcţie s-o pornească – înapoi, spre Thirty-ninth sau în Lincoln Tunnel. În orice caz, era musai să se adăpostească undeva, pentru că acum ploua cu găleata.

Tunetul se abătu din nou asupra lui cu un urlet gigantic. Scânci de spaimă – şi sunetul nu diferea de cele emise de oamenii de Cromagnon acum două milioane de ani.

— Laş idiot ce eşti, spuse el şi o porni repede pe rampa ce ducea către abisul tunelului.

Mergea cu capul plecat, ferindu-se de ploaia năvalnică. Apa i se scurgea din păr. Trecu de femeia cu nasul sprijinit în geamul modelului El Dorado, străduindu-se să nu privească într-acolo, însă fără succes, pentru că o văzu, totuşi, cu coada ochiului. Picăturile băteau darabana pe acoperişurile automobilelor, ca percuţia unei formaţii de jazz. Izbeau atât de tare, încât apa sărea din nou în aer, producând o uşoară ceaţă.

Larry se opri o clipă în faţa tunelului, stăpânit iarăşi de teamă şi de indecizie. Apoi începu să bată piatra, lucru care-l obligă să nu mai amâne hotărârea. Pietrele erau mari şi izbeau cu forţă. Tunetul mugi iarăşi.

Okay, gândi el. Okay, okay, okay, m-am convins. Păşi în Lincoln Tunnel.

Înăuntru era cu mult mai întuneric decât îşi imaginase. La început, deschiderea din spatele lui arunca încă o lumină albă, palidă, în care vedea întinderea nesfârşită de maşini

dinaintea lui, înghesuite bară în bară (cei de-aici au avut o moarte cruntă, cugeta el, în timp ce claustrofobia îşi insinua cu dragoste degetele ei ca nişte banane în jurul capului său, începând mai întâi să mângâie, apoi să-i apese tâmplele, n-a fost crunt, a fost de-a dreptul fioros), şi dalele alb-verzui ce îmbrăcau pereţii boltiţi. Vedea şi culoarul din dreapta, destinat pietonilor, care se pierdea în beznă. Pe partea stângă se aflau imense coloane de susţinere, la intervale de zece sau cincisprezece metri. ESTE INTERZIS SĂ SCHIMBAŢI BANDA DE MERS, îl informa un semn. În tavanul tunelului erau încastrate lămpi fluorescente stinse şi ochii din sticlă mată ai camerelor de luat vederi din circuitul TV închis. Pe când parcurgea cea dintâi curbă deschisă, care-l purta încet către dreapta, intensitatea luminii scăzu tot mai mult, până ce nu mai distinse decât sclipiri estompate ale pieselor din crom. După care lumina pur şi simplu încetă să mai existe.

Se scotoci după brichetă, o ridică şi scăpără rotiţa. Lumina pe care o răspândea era penibil de mică şi avea mai degrabă darul de a-i alimenta neliniştea, nu de a i-o alunga. Chiar dacă reglă flacăra la dimensiunea maximă, cercul vizibil nu depăşea doi metri.

O puse la locul ei din buzunar şi merse mai departe, atingând uşor cu mâna balustrada. Şi aici era un fel de ecou, care îi plăcea chiar mai puţin decât cel de afară. Ecoul îi lăsa senzaţia că în urma lui se află cineva... care îl pândeşte. Se opri de mai multe ori, cu capul ridicat, cu ochii mari (inutil, pentru că nu se vedea nimic), ascultând până ce dispărea reverberaţia. Peste un timp începu să-şi târşâie picioarele, fără să mai ridice călcâiele de pe beton, în aşa fel încât să nu se mai producă ecoul.

După o vreme se opri încă o dată şi aprinse bricheta în apropierea ceasului. Era ora 4.20, dar nu ştia prea bine la ce-i folosea această informaţie. În bezna din jur, timpul părea să fie lipsit de orice sens obiectiv. De altfel, şi distanţa; oare ce lungime avea Lincoln Tunnel, de fapt? Doi

kilometri? Trei? Traversarea pe sub Hudson River nu putea fi de trei kilometri. Doi kilometri, să zicem. Dar dacă nu erau decât doi kilometri, înseamnă că ar fi trebuit să ajungă, deja, la capătul opus. Dacă un om obişnuit parcurge opt kilometri pe oră, înseamnă că în cincisprezece minute străbate doi kilometri, iar el depăşise timpul de când se afla în gaura asta împuţită cu cinci minute.

— Din cauză că merg prea încet, îşi zise, tresărind la sunetul propriei sale voci.

Bricheta Bic îi scăpă din mână şi căzu cu zgomot pe trotuar. Ecoul îi răspunse glumind sinistru, cu vocea unui lunatic:

— ...mai încet... cet... cet...

— Isuse, murmură Larry, iar ecoul îi răspunse în şoaptă: suse... suse...

Îşi trecu mâna peste faţă, luptându-se cu panica şi cu imboldul de a renunţa la raţiune şi de a o lua pur şi simplu la fugă, orbeşte. Se stăpâni şi se lăsă în genunchi (încheieturile îi pocniră ca nişte focuri de pistol, băgându-l din nou în sperieţi) şi pipăi cu degetele topografia miniaturală a trotuarului îngust – spărturile din ciment, ca nişte văi, un muc de ţigară, ca o creastă semeaţă, şi o minusculă bilă din staniol, închipuind un deal – până când se întâmplă să nimerească şi bricheta. Uşurat, o apucă strâns în pumn, se ridică şi plecă mai departe.

Tocmai când reuşise să se calmeze din nou, piciorul i se izbi de ceva rigid, imposibil de înlăturat. Scoase un soi de ţipăt aspirat şi se retrase cu doi paşi, gata să se prăbuşească. Îşi adună tot curajul şi aprinse bricheta. Flacăra dansa nebuneşte, din cauza tremurului de nestăpânit al mâinii.

Călcase pe braţul unui soldat. Zăcea cu spatele rezemat de peretele tunelului, cu picioarele întinse de-a curmezişul trotuarului, o santinelă infernală lăsată să bareze drumul. Ochii lui sticloşi se holbau la Larry. Cum buzele i se

îndepărtaseră de pe dinţi, ai fi zis că rânjeşte. Din gâtlej i se iţea un cuţit cu buton.

Lui Larry i se încălzise bricheta în palmă şi-o stinse. Lingându-şi buzele uscate şi strângând balustrada cu disperare, înaintă până când atinse iar cu vârful pantofului braţul soldatului. Apoi făcu un pas ridicol de mare, după care începu să-l frământe o idee de coşmar. Avea să audă curând scârţâitul cizmelor soldăţeşti pe ciment şi apoi omul îi va prinde glezna într-o strângere rece şi nemiloasă.

Pornind într-o fugă dezordonată, Larry străbătu câţiva metri şi-şi impuse să se oprească, ştiind că dacă n-o făcea acum, panica ar fi pus stăpânire pe el, şi atunci s-ar fi năpustit orbeşte înainte, urmărit de o teribilă hoardă de ecouri.

Când avu sentimentul că se liniştise, cât de cât, porni din nou. Dar acum era cu mult mai dificil: degetele de la picioare i se chirceau în pantofi, temătoare că ar putea veni în contact cu un alt cadavru întins pe trotuar, ceea ce se şi întâmplă, nu peste mult timp.

Gemu şi aprinse iarăşi bricheta. De data asta era incomparabil mai rău. Trupul pe care-l atinsese era al unui bătrân, într-un costum bleumarin. Boneta din mătase neagră îi căzuse de pe creştetul chelit în poală. La rever purta o stea cu şase colţuri din argint bătut. Dincolo de el se mai vedeau şase cadavre: două femei, un bărbat între două vârste, o femeie de aproape optzeci de ani şi doi adolescenţi.

Bricheta se încălzise prea tare şi nu mai putea fi ţinută. O stinse şi-o strecură în buzunar, unde radie căldură ca un cărbune încins. Nu Captain Trips era răspunzător de moartea acestui grup, după cum nu fusese vinovat nici de decesul soldatului din urmă. Sângele, hainele sfâşiate, dalele sparte de pe pereţi, găurile gloanţelor spuneau o cu totul altă poveste. Fuseseră împuşcaţi. Larry îşi aminti zvonurile că soldaţii blocaseră căile de ieşire din Insula Manhattan. Nu ştiuse dacă să le dea crezare sau nu, printre

atâtea alte zvonuri care circulau săptămâna trecută, când toate se prăbuşeau.

Ceea ce se petrecuse aici era uşor de reconstituit. Când circulaţia se blocase în tunel, mulţi nu erau încă atât de bolnavi încât să nu poată merge. Coborâseră din maşini şi începuseră să-şi croiască drum spre capătul din Jersey, servindu-se de trotuar, la fel ca el. Probabil existase un post de comandă, vreun cuib de mitralieră sau ceva de acest gen.

Existase? Sau mai exista, încă?

Pe Larry îl treceau toate apele, chinuindu-se să ia o hotărâre. Întunericul profund oferea scena perfectă, unde mintea să plăsmuiască fantasme. Iată ce vedea: soldaţi cu priviri sumbre, echipaţi cu costume de protecţie împotriva germenilor, ghemuiţi în spatele unei mitraliere prevăzute cu sistem de ochire în infraroşu, cărora li se ordonase să-i lichideze pe toţi hoinarii care încercau să străbată tunelul; un singur soldat lăsat în urmă, un voluntar care-şi asumase această misiune sinucigaşă, purtând ochelari infraroşii şi târându-se către el cu un cuţit în dinţi; doi soldaţi încărcând pe tăcute un proiectil cu gaze otrăvitoare într-o mortieră.

Cu toate acestea, nu-i surâdea nici să se întoarcă. Era convins că toate acestea sunt simple fantasmagorii, iar gândul s-o pornească înapoi era insuportabil. Soldaţii plecaseră de mult, fără îndoială. Cel mort, peste care a trebuit să treacă, părea să fie un argument. Totuşi...

Ceea ce-l tulbura cu adevărat erau trupurile de dinaintea lui. Morţii zăceau îngrămădiţi unii peste ceilalţi, pe o distanţă de vreo trei metri. Nu avea cum trece peste ei, aşa cum procedase în cazul soldatului. Iar dacă-i ocolea, coborând de pe trotuar, risca să-şi rupă piciorul sau mâna. Dacă ţinea neapărat să-şi continue drumul, nu exista decât soluţia să... ei, bine... să calce peste ei.

Ceva se mişcă în spatele lui, undeva, în întuneric.

Larry se răsuci în loc, cuprins de teamă la auzul acelui sunet de neconfundat... al paşilor.

— Cine-i acolo? strigă el, pregătindu-şi carabina.

Nu-i răspunse decât ecoul. Când ecoul se stinse, auzi – sau crezu că aude – freamătul stins al unei respiraţii. Scrută întunericul, simţind cum i se zburleşte părul pe ceafă. Îşi opri răsuflarea. Linişte totală. Tocmai era pe cale să pună întâmplarea tot pe seama imaginaţiei, când sunetul se repetă... paşi grijulii şi furişaţi.

Începu să caute furibund prin buzunare bricheta. Gândul că devenea astfel o ţintă nici nu-i trecu prin minte. Scoţând-o de la locul ei, rotiţa se agăţă de căptuşeală şi obiectul îi scăpă din mână. Se auzi mai întâi un clinchet, când se izbi de balustradă, urmat de un uşor clonc, la impactul cu tabla uneia dintre maşinile de dedesubt.

Distinse încă o dată paşii furişaţi, acum ceva mai aproape, imposibil de zis cât de aproape. Cineva care venea ca să-l ucidă... şi mintea lui îngrozită îi oferi de îndată imaginea unui soldat cu un cuţit înfipt în gât, apropiindu-se încet prin beznă...

Din nou paşii uşori.

Larry îşi aminti de carabină. Îşi fixă patul armei în umăr şi începu să tragă. În spaţiul acela închis, focurile stârneau un zgomot infernal; strigă, dar propriul lui ţipăt se pierdu printre bubuituri. Imaginile pereţilor acoperiţi cu plăci de ceramică şi şirurile nesfârşite de automobile încremenite explodau una după cealaltă – evidenţiate de focul de la gura ţevii – ca un şir de instantanee în alb şi negru. Ricoşeurile se tânguiau ca nişte iele rău prevestitoare. Puşca îi zgâlţâi umărul până ce-i amorţi, până ce-şi dădu seama că forţa reculului îl răsucise pe picioare şi trăgea undeva spre cealaltă parte a drumului, şi nu de-a lungul trotuarului, aşa cum ar fi trebuit. Încă nu era în stare să se oprească. Toate funcţiile creierului i se concentraseră acum în deget, care execută un număr nedefinit de convulsiuni, până ce trăgaciul nu mai reuşi să declanşeze decât un ţăcănit sec şi neputincios.

Ecourile se rostogoliră asupra lui. Fragmente strălucitoare de imagini, în triplă expunere, i se imprimaseră pe retină. Era vag conştient de mirosul de cordită şi de geamătul ce-i ieşea din adâncul pieptului.

Strângând în continuare arma, se întoarse iarăşi pe călcâie, iar de aceasta dată, pe ecranul cinematografului său interior nu mai apăreau soldaţii în costumele lor sterile Andromeda Strain, ci morlocii din versiunea Classic Comics a *Maşinii timpului* de H.G. Wells, creaturi cocoşate şi oarbe ieşind de prin galeriile lor săpate în adâncime, unde maşinăriile ascunse în măruntaiele pământului nu se opreau niciodată.

Începu să se lupte să traverseze baricada de cadavre moi, şi totuşi ţepene, se împiedică, gata să cadă, apoi se prinse de balustradă şi porni mai departe. Piciorul îi pătrunse în ceva înfiorător de vâscos, din care se degajă un miros pestilenţial, pe care de-abia dacă-l băgă în seamă. Merse mai departe, gâfâind.

În acel moment, un strigăt venind din spate despică bezna, făcându-l să încremenească. Era un apel disperat, jalnic, care trăda că persoana respectivă se află la doar un pas de nebunie:

— Larry! Vai, Larry, pentru numele lui Dumnezeu...

Era Rita Blakemoor.

Se opri în loc. Acum se auzeau suspine, suspine puternice, care umpleau spaţiul cu ecouri noi. Pentru o fracţiune de secundă stătu în cumpănă, dacă n-ar fi mai bine să plece mai departe, fără să-i mai răspundă. Până la urmă tot avea să iasă şi ea din tunel, de ce să-şi ia din nou o asemenea povară asupra lui? După aceea se calmă şi-i răspunse:

— Rita! Rămâi acolo unde te afli! M-ai înţeles?

Hohotele de plâns nu încetară.

Trecu din nou peste piramida de trupuri, poticnindu-se, încercând să nu respire, cu un rictus de dezgust pe figură. Apoi porni în fugă spre ea, nesigur cât anume trebuia să

meargă, din cauza distorsiunilor ecourilor. Până la urmă, aproape se împiedică de ea.

— Larry... Femeia se lipi de el şi i se agăţă de gât cu forţa disperării. Sub cămaşă, îi simţea inima pulsând cu viteză nebună. Larry, Larry, nu mă lăsa singură aici, nu mă lăsa singură, în întuneric...

— Nu, n-am să te las. O strânse cu putere. Te-am rănit? Nu cumva... te-am împuşcat?

— Nu... am simţit valul de aer... unul dintre gloanţe a trecut atât de aproape, încât am simţit valul de aer... şi ţăndări... din plăcile de gresie, presupun... la mine pe faţă... m-au tăiat la faţă...

— Vai, Rita, cum să-ţi spun? Am crezut c-o să înnebunesc aici. Întunericul. Şi mi-am pierdut şi bricheta... ar fi trebuit să mă strigi. Aş fi putut să te omor. Realiză deodată cât de adevărate erau cuvintele lui. Aş fi putut să te omor, repetă el, şocat de această revelaţie.

— N-am fost sigură că eşti tu. Am intrat într-un bloc de locuinţe când ai coborât rampa. Apoi te-ai întors şi m-ai strigat, iar eu aproape că... dar n-am fost în stare... după ce-a început ploaia, au apărut doi bărbaţi... cred că ne căutau pe noi... sau doar pe mine. Aşa c-am rămas pe loc, iar după ce-au dispărut mi-am zis, poate că nu au plecat, poate că s-au ascuns sau mă caută, aşa că n-am îndrăznit să ies din ascunzătoare până ce nu mi-a venit în minte că s-ar putea să ajungi de cealaltă parte şi n-am să te mai văd niciodată... prin urmare am... am... Larry, n-ai să mă părăseşti, îmi promiţi? N-ai să pleci de lângă mine?

— Nu, o linişti el.

— Am greşit, ceea ce ţi-am zis nu era adevărat, tu ai avut dreptate, ar fi trebuit să-ţi spun de sandale, adică despre pantofi, am să mănânc atunci când îmi vei zice tu... am să... am să... ooohohoh...

— Şşş, o linişti el, ţinând-o de mână. Totul este în regulă. Dar în mintea lui se vedea pe el însuşi cuprins de o panică oarbă şi trăgând în ea, gândindu-se cât de uşor unul dintre

gloanţe ar fi putut să-i zdrobească braţul sau să-i perforeze stomacul. Pe neaşteptate, simţi nevoia imperioasă să meargă la toaletă şi dinţii începură să-i clănţăne în gură. Plecăm atunci când crezi că poţi merge. Nu te grăbi.

— Am dat peste un bărbat... bărbat era, cred... am călcat peste el, Larry. Se auzi cum îşi înghite un nod. Vai, am fost la un pas să ţip, dar m-am abţinut, crezând că înaintea mea ar putea fi unul dintre tipii aceia, şi nu tu. Iar când ai strigat... ecoul... nu mi-am dat seama dacă eşti chiar tu... sau... poate...

— Mai există nişte morţi ceva mai încolo. Crezi că rezişti?

— Dacă stai alături de mine, da. Te rog... dacă eşti alături de mine.

— Voi fi.

— Atunci, haide să pornim. Vreau să ieşim de aici. Tremură convulsiv, lipită de el. Nu mi-am mai dorit niciodată ceva atât de mult, de când sunt pe lume.

Îi găsi faţa şi o sărută, mai întâi nasul, apoi fiecare ochi, apoi gura.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el umil, fără a avea habar ce vrea să-i comunice, de fapt. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc.

— Îţi mulţumesc, repetă ea. Vai, dragul meu Larry. N-ai să mă părăseşti, îmi promiţi?

— Da, îi răspunse el. N-am să te părăsesc. Spune-mi doar când simţi că ai adunat suficiente puteri, Rita, şi atunci pornim.

Cea ce se şi întâmplă.

Trecură peste trupuri, ţinându-se înlănţuiţi pe după gât, ca doi prieteni beţi, întorcându-se acasă de la crâşma din colţ. Ajunşi dincolo, se ciocniră de un nou baraj. Era imposibil să distingi ce anume le stătea în cale, dar, după ce pipăise obiectul, Rita afirmă că ar putea fi un pat aşezat pe lateralã. Împreună, reuşiră să-l răstoarne peste balustrada trotuarului îngust. Se prăbuşi peste o maşină de dedesubt cu un zgomot teribil şi reverberant, care-i făcu pe amândoi să tresară şi să se agaţe unul de celălalt. În spatele locului

unde se aflase mai existau nişte trupuri întinse pe ciment, trei la număr, iar Larry ghici că aceştia erau soldaţii care uciseseră familia de evrei. Trecură de cealaltă parte şi-şi văzură de drum, ţinându-se de mână.

Nu peste multă vreme, Rita se opri pe neaşteptate.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Larry. Ai dat peste ceva în cale?

— Nu. Pot să văd, Larry! Am ajuns la capătul tunelului!

Larry clipi şi constată că şi el putea să vadă. Geana de lumină era palidă şi apăruse atât de lent, încât nu fusese conştient de existenţa ei până ce nu-i atrăsese Rita atenţia. Reuşea să distingă o uşoară licărire pe plăcile de gresie şi conturul vag al feţei Ritei, chiar lângă el. Dacă privea spre stânga, vedea fluviul mort de automobile.

— Haide, o îndemnă el, bucuros.

La şaizeci de paşi mai încolo întâlniră un nou pâlc de trupuri, ale unor soldaţi. Trecură şi de acest obstacol.

— Oare de ce n-au închis decât New Yorkul? întrebă ea. Sau poate... Larry, poate că nu s-a întâmplat decât la New York!

— Cred că nu, răspunse el, simţind totuşi un strop de speranţă total iraţională.

Merseră mai repede. Gura tunelului se afla acum nu departe de ei. Fusese blocată cu două uriaşe camioane ale armatei, parcate bot în bot. Camioanele nu lăsau să pătrundă decât o mică parte din lumina zilei; dacă nu s-ar fi aflat acolo, Larry şi Rita s-ar fi bucurat de lumină cu mult mai devreme. Acolo unde trotuarul cobora, întâlnindu-se cu rampa ce ducea afară, exista încă un număr de cadavre. Se strecurară printre camioanele militare, sărind peste barele lor unite. Rita nu se uită înăuntru, spre deosebire de Larry. Văzu o mitralieră cu trepied, cutii cu muniţie şi o canistră în care, din câte ghicea el, erau gaze lacrimogene. Şi trei bărbaţi morţi, pe deasupra.

Ieşind din tunel, îi luă în primire o adiere de vânt încărcată de umezeală, iar mirosul ei nemaipomenit de

proaspăt părea să le sugereze că efortul meritase. El îi spuse acest lucru Ritei, care-i făcu semn că este de acord şi-şi sprijini capul de umărul lui, pentru o clipă.

— Cu toate acestea, n-aş mai trece prin tunel, nici dacă mi-ai oferi un milion de dolari, zise ea.

— Peste câţiva ani ai să te foloseşti de bani drept hârtie igienică. Nu merită să vorbeşti despre ei.

— Dar eşti sigur că...

— Că nu era vorba doar de New York? Priveşte înaintea noastră!

Gheretele unde se încasau banii pentru trecerea prin tunel erau pustii. Cea din mijloc se transformase într-o grămadă de cioburi. Dincolo de ele, firele de circulaţie către vest erau goale, cât vedeai cu ochii, în schimb cele ce duceau spre est, către oraş, adică cele ce pătrundeau în tunel, erau aglomerate de un intens trafic nemişcat.

Pe drumul de acces exista o grămadă de trupuri, asupra căreia privegheau mai mulţi pescăruşi.

— Dumnezeule Mare, rosti ea, sfârşită de puteri.

— Tot atâţia oameni doreau să pătrundă în New York, câţi încercau să scape de acolo. Nu înţeleg de ce s-au chinuit să blocheze tunelul la capătul dinspre Jersey. Din câte îmi închipui, nici ei nu ştiau prea bine de ce. A venit careva cu o idee strălucită, unul din ăia care se prefac de minune că muncesc...

Dar ea se aşezase în mijlocul străzii şi plângea.

— Nu trebuie să plângi, o împăcă el, îngenunchind alături de ea. Experienţa din tunel îi era prea proaspătă ca să se poată supăra pe ea. Totul e-n regulă, Rita.

— Ce este în regulă? suspină ea. Ce anume? Spune-mi tu doar un singur lucru.

— Oricum, am reuşit să ieşim. Asta-i ceva. Şi avem aer proaspăt. Dacă stau şi mă gândesc, niciodată nu a fost aşa aer curat în New Jersey.

Replica lui reuşi să-i smulgă un zâmbet stins. Larry cercetă zgârieturile de pe obrazul şi tâmpla ei, acolo unde o

crestaseră aşchiile sărite din pereţi.

— N-ar fi rău să mergem la o farmacie şi să dăm cu nişte apă oxigenată peste răni, îi zise el. Te simţi în stare să mergi?

— Da. Îl privea cu o recunoştinţă tâmpă, ceea ce-l făcea să nu se simtă la largul lui. Şi o să-mi fac rost de nişte pantofi noi. De sport. Am să fac exact ce-mi spui tu, Larry. Sunt hotărâtă să nu-ţi ies din vorbă.

— Am ţipat la tine pentru că mă enervasem, îi răspunse el calm. Îi dădu părul pe spate şi o sărută pe una dintre tăieturile de deasupra ochiului drept. Nu sunt un băiat chiar aşa de rău, adăugă el.

— Nu-ţi cer decât să nu mă părăseşti.

O ajută să se ridice şi-şi trecu un braţ în jurul taliei ei. Porniră încet spre şirul de gherete şi se strecurară printre ele, lăsând în urma lor New Yorkul, dincolo de fluviu.

CAPITOLUL 36

În centrul oraşului Ogunquit exista un mic parc, înzestrat cu toate cele cuvenite, tunul din Războiul Civil şi Monumentul Eroilor; după moartea lui Gus Dinsmore, Frannie Goldsmith se duse acolo şi se aşează în apropierea iazului cu raţe, aruncând din când în când pietre în apă şi urmărind undele concentrice pe suprafaţa calmă până când ajungeau la crinii de la marginea lacului şi se pierdeau rând pe rând.

Cu două zile în urmă, îl dusese pe Gus la casa Hanson, de pe plajă, temându-se că dacă mai aştepta, Gus nu va mai fi în stare să meargă şi va trebui să-şi găsească „odihna veşnică”, aşa cum ar fi numit-o strămoşii ei, printr-un eufemism atât de înspăimântător, şi totuşi potrivit, în ghereta mică şi fierbinte din apropierea parcării plajei publice.

Crezuse că Gus va muri în seara respectivă. Avea temperatură foarte ridicată şi delira îngrozitor, căzuse în două rânduri din pat şi bântuise, clătinându-se pe picioare, prin dormitorul doamnei Hanson, răsturnând lucruri, căzând în genunchi şi ridicându-se din nou. Striga după oameni care nu se aflau acolo, le răspundea, îi urmărea cu priviri în care se puteau citi nenumărate emoţii, mergând de la veselie la teamă, până când Frannie începu să simtă că însoţitorii invizibili ai lui Gus erau personaje reale, iar ea o simplă fantomă. Îl rugase pe Gus să se întoarcă în pat, dar ea nici nu exista pentru el. Trebuia să i se ferească mereu din cale; dacă nu l-ar fi ocolit, ar fi răsturnat-o la pământ şi ar fi trecut peste ea.

În cele din urmă, căzuse pe pat şi trecuse de la starea de delir energic la o inconştienţă însoţită de gemete şi respiraţie grea, iar Fran presupusese că intrase în comă. Dar a doua zi de dimineaţă, când îl vizitase, Gus stătea în pat, rezemat de perne, citind un Western ieftin, descoperit

pe un raft. Îi mulţumi pentru că se îngrijise de el şi-i spuse, cu toată seriozitatea, că spera să nu fi zis sau făcut ceva ce nu se cuvenea, cu o seară în urmă.

Când auzi că nu făcuse nimic rău, Gus aruncă priviri pline de îndoială în jur, în dormitorul distrus, şi-i răspunsese că, în orice caz, era frumos din partea ei să-i spună asta. Îi preparase o supă, pe care el o sorbise cu poftă, iar când i se plânsese cât de greu îi venea să citească fără ochelari, pe care şi-i spărsese când făcuse de pază la baricada înălţată în partea sudică a oraşului, cu o săptămână în urmă, ea luase cartea (în pofida slabelor lui proteste) şi-i citise patru capitole din romanul Crăciun în flăcări, scris de femeia aceea care locuia în nord, în Haven. Din câte înţelegea ea, şeriful John Stoner avea probleme cu nişte huligani din orăşelul Roaring Rock, Wyoming – şi, ceea ce era chiar mai rău, nu reuşea să găsească un cadou de Crăciun pentru tânăra şi încântătoarea lui soţie.

Fran plecase de acolo mai optimistă, sperând că Gus s-ar putea înzdrăveni. Dar în ultima noapte îi fusese din nou foarte rău şi murise azi-dimineaţă, la ora 7.45, adică de-abia acum o oră şi jumătate. Rămăsese conştient până la capăt, fără să-şi dea seama însă cât de gravă era starea în care se găsea. Îi spusese că şi-ar fi dorit foarte tare un sifon cu îngheţată, de felul celor pe care Gus şi fraţii lui le primeau de la tatăl lor de fiecare 4 Iulie, precum şi de Ziua Muncii, când venea bâlciul la Bangor. Dar în momentul respectiv, nu mai exista curent electric la Ogunquit – se oprise fix la ora 9.17 p.m., în seara de 27 iunie, pe ceasurile acţionate cu electricitate – iar în oraş nu mai puteai găsi îngheţată. Se întrebase dacă nu mai exista cineva în oraş care să aibă un generator automat pe bază de benzină, cu un frigider legat de el printr-un circuit de siguranţă, ba chiar se gândise să plece în căutarea lui Harold Lauder, ca să-l întrebe, dar tocmai atunci Gus ajunsese la ultimele lui respiraţii chinuite. Totul durase doar cinci minute, timp în care ea îi susţinuse capul cu o mână, ştergându-i

expectoraţiile abundente de la gură cu mâna cealaltă. Apoi venise sfârşitul.

Frannie îl acoperise cu un cearşaf curat şi-l lăsase pe patul lui Jack Hanson, din dormitorul cu vedere la ocean. După aceea venise aici şi de atunci arunca pietre în lac, fără să se gândească aproape la nimic. În subconştientul ei înţelegea că lipsa de gânduri era bună: nu avea nimic în comun cu acea stranie stare de apatie care o copleşise în ziua de după moartea tatălui ei. De atunci, se regăsise din ce în ce mai mult. Făcuse rost de o tufă de trandafiri de la florăria lui Nathan, pe care o plantase cu grijă la picioarele mormântului lui Peter. Era convinsă că se va prinde minunat, după cum s-ar fi exprimat tatăl ei. Absenţa gândurilor nu reprezenta acum decât un fel de odihnă, după ce-l ajutase pe Gus să treacă prin ultimele clipe. Nu avea nimic de-a face cu preludiul nebuniei, pe care-l trăise atunci. Experienţa aceea o făcea să se gândească acum la traversarea printr-un tunel cenuşiu şi puturos, plin de umbre, mai degrabă simţite decât văzute; un tunel prin care n-ar mai fi vrut să călătorească vreodată.

Curând însă, avea să fie nevoită să se gândească la ceea ce urma să facă, iar orice plan de viitor îl includea, inevitabil, şi pe Harold Lauder. Şi nu numai din cauză că ea şi Harold erau ultimele două persoane din acea regiune, ci şi pentru că nu ştia ce s-ar fi ales de băiat dacă nu se ocupa cineva de el. Nu că ea ar fi cea mai practică fiinţă de pe lumea asta, dar de vreme ce se găsea aici, ei şi nu altcuiva îi revenea treaba asta. Tot nu-l plăcea prea tare, dar cel puţin el încercase să fie plin de tact şi dovedise că este în stare să se comporte cuviincios. Ba chiar foarte cuviincios, judecând după felul lui puţin ciudat de a fi.

Harold o lăsase în pace de la întâlnirea de acum patru zile, probabil respectându-i dorinţa de a se reculege după moartea părinţilor ei. Dar îl văzuse, din când în când, în Cadillacul lui Roy Brannigan, mergând fără ţintă dintr-un loc într-altul. Iar în două rânduri, când vântul bătea din

direcţia potrivită, reuşise să audă ţăcănitul maşinii lui de scris de la fereastra dormitorului ei. Faptul că era atâta linişte, încât să se poată auzi sunetul acela, deşi casa familiei Lauder era aproape la doi kilometri şi jumătate, părea să sublinieze realitatea celor ce se întâmplaseră. O amuza puţin faptul că, deşi Harold nu se mai despărţea de Cadillac, nu se gândise să-şi înlocuiască vechea maşină de scris cu unul dintre modelele acelea electrice, care torceau atât de liniştit.

Nu că acum ar mai fi fost cazul, se gândi ea, ridicându-se în picioare şi scuturându-se pe fundul pantalonilor scurţi. Îngheţata şi maşinile electrice de scris ţineau de domeniul trecutului. Deveni tristă şi nostalgică şi se întrebă încă o dată, profund nedumerită, cum a fost posibil să se întâmple o asemenea catastrofă, în doar două săptămâni.

Sigur mai existau şi alţi oameni, indiferent ce zicea Harold. Dacă sistemul autorităţii se prăbuşise, pentru moment, nu le rămânea decât să-i găsească şi pe ceilalţi oameni izolaţi şi să reînchege sistemul. Nu-i trecu prin cap să se întrebe de ce anume „autoritatea” i se părea un lucru atât de necesar, tot aşa cum nu-şi pusese problema de ce se simţise în mod automat responsabilă pentru Harold. Pur şi simplu aşa i se părea. Structura era indispensabilă.

Plecă din parc şi o porni încet de-a lungul lui Main Street, în direcţia casei Lauder. Se făcuse deja cald, dar aerul era împrospătat de briza mării. Simţi deodată nevoia să coboare spre plajă, să găsească nişte ierburi marine frumoase şi să ciugulească din ele.

— Dumnezeule, eşti dezgustătoare, zise ea cu voce tare.

Bineînţeles că nu era dezgustătoare, ci însărcinată, şi nimic mai mult. Asta era situaţia. Săptămâna viitoare va pofti sendvişuri Bermuda cu ceapă. Cu hrean şi smântână.

Se opri la colţul unei străzi, încă departe de casa lui Harold, descoperind, pe neaşteptate, de câtă vreme nu se mai gândise la „starea ei delicată”. Mai înainte, descoperea gândul acesta, sunt însărcinată, pândind-o de după fiecare

colţ, ca o mizerie pe care uita mereu s-o cureţe: trebuie să duc neapărat rochia albastră la curăţat până vineri (peste câteva luni pot să o atârn în debara, pentru că sunt însărcinată); n-ar fi rău să-mi fac un duş (peste câteva luni o să arăt de parcă s-a băgat o balenă în baie, pentru că sunt însărcinată). Ar trebui să schimb uleiul la motor înainte să-mi cadă pistoanele sau cine ştie ce să se mai întâmple (şi mă întreb ce-ar zice Johnny de la Citgo dac-ar şti că sunt însărcinată). Dar poate că se obişnuise cu ideea, între timp. Dacă stai şi te gândeşti, trecuseră aproape trei luni de sarcină, deci o treime din întreaga perioadă.

Pentru prima oară se întrebă, cu oarecare nelinişte, cine o va ajuta să nască.

Din spatele casei familiei Lauder venea zgomotul cadenţat, clic-clic-clic, al unui aparat manual de tuns iarba, iar când Fran ocoli colţul casei, ceea ce văzu i se păru atât de curios, încât doar surpriza ei deplină o împiedică să izbucnească în râs.

Harold tundea gazonul, îmbrăcat numai într-un slip albastru, mic şi strâns pe trup. Pielea lui albă strălucea de transpiraţie; pletele i se lipiseră de pielea gâtului (deşi trebuie spus că Harold, spre cinstea lui, părea să se fi spălat pe cap în trecutul nu prea îndepărtat). Cutele de grăsime de pe abdomen şi de pe coapse îi dansau într-un ritm drăcesc. De la iarba tăiată prin care călca, picioarele i se înverziseră până mai sus de glezne. Spatele i se înroşise, dar nu puteai spune cu exactitate dacă din cauza efortului sau fiindcă-l bătuse soarele.

Dar Harold nu tăia iarba, ci mai degrabă alerga. Pajiştea din spatele casei cobora lin către un frumos zid din piatră, de formă neregulată, iar în mijlocul ei se afla un chioşc octogonal. Aici îşi organizau ea şi Amy „ceaiurile”, pe când erau doar nişte fetiţe – îşi aminti Frannie, cuprinsă de un val de nostalgie neaşteptat de dureros – în zilele când încă mai plângeau la sfârşitul poveştii cu ţesătura lui Charlotte şi

suspinau după Chuckie Mayo, cel mai grozav băiat din toată şcoala. Verdele crud şi pacea ce domnea asupra gazonului familiei Lauder te duceau cu gândul la Anglia, dar scena pastorală fusese invadată acum de un derviş în slip albastru. Când Harold se întoarse spre colţul de nord-est, unde terenul familiei Lauder era despărţit de cel al familiei Wilson printr-un şir de tufişuri de mure, Frannie auzi gâfâitul lui de-a dreptul alarmant. Băiatul coborî panta în trombă, aplecat asupra coarnelor în formă de T ale maşinii, ale cărei lame zbârnâiau. Smocurile de iarbă se uneau într-un fel de jet verde, acoperind labele lui Harold. Tunsese cam jumătate din pajişte; ceea ce-i rămăsese era un pătrat din ce în ce mai mic, cu chioşcul în mijloc. Ajuns în josul pajiştii, se întoarse şi se avântă din nou în sus, ascuns o vreme vederii de clădire, făcându-şi curând apariţia, concentrat asupra maşinii lui ca un pilot de curse de Formula 1. Cam pe la jumătatea urcuşului, o zări. În exact aceeaşi fracţiune de secundă, Frannie i se adresă timid:

— Harold?

Văzu că obrajii lui erau scăldaţi în lacrimi.

— Vai! zise, sau mai curând chiţăi Harold.

Îl luase prin surprindere, descoperindu-l într-o lume doar a lui şi, pentru un moment, Fran se temu ca şocul, în combinaţie cu extenuarea, să nu-i provoace cumva un atac de cord.

Apoi băiatul porni în goană spre casă, stârnind cu picioarele brazdele de iarbă; Fran era vag conştientă de mireasma de fân ce se răspândea în aerul fierbinte al verii.

Încercă să se apropie de el.

— Harold, ce s-a întâmplat?

Băiatul urcă grăbit treptele verandei. Deschise uşa din spate, dispăru înăuntru şi trânti uşa după el, cu toată forţa. În liniştea ce se aşternu după aceea, se auzi ţipătul strident al unei gaiţe şi gălăgia făcută de cine ştie ce animal mic în tufişurile de dincolo de zidul din piatră. Maşina abandonată rămase cu iarba tăiată în spatele lamelor şi iarbă înaltă în

faţă, la mică distanţă de chioşcul unde ea şi Amy băuseră cândva limonadă în ceştile de la bucătăria păpuşii Barbie, cu degetele mici ridicate elegant în aer.

Frannie rămase nehotărâtă pentru o clipă; în cele din urmă, se duse şi bătu la uşă. Nu primi niciun răspuns, dar reuşi să distingă plânsul lui Harold undeva, în interiorul casei.

— Harold?

Niciun răspuns. Hohotele de plâns continuau să se audă.

Pătrunse în holul din spate, unde era întuneric, răcoare şi un miros îmbătător – la cămara doamnei Lauder se ajungea printr-o uşă, în partea stângă a holului, drept pentru care aici se simţise, de când se ştia Frannie, parfumul merelor uscate şi al scorţişoarei, ca nişte plăcinte visând la clipa creaţiei lor.

— Harold?

Străbătu holul şi intră în bucătărie; aşezat la masă, cu mâinile încleştate în păr şi cu picioarele înverzite odihnindu-se pe linoleumul decolorat, de a cărui curăţenie doamna Lauder se ocupase întotdeauna cu atâta grijă, Harold plângea.

— Ce s-a întâmplat, Harold?

— Pleacă de aici! urlă el printre suspine. Ştiu că nu poţi să mă suferi, pleacă de aici!

— Nu-i adevărat, Harold. Eşti un băiat cumsecade. N-oi fi tu chiar nemaipomenit, însă n-aş zice că nu eşti okay. Făcu o pauză. De fapt, dacă ţin cont de circumstanţe, aş spune că eşti în momentul de faţă preferatul meu din întreaga omenire.

Chestia asta păru să-l facă să plângă şi mai tare.

— Ai ceva de băut?

— Limonadă, îi răspunse el, apoi, după ce se smiorcăi şi-şi şterse nasul, adăugă, privind tot în jos: Dar apa e caldă.

— Sigur că-i caldă. Ai luat-o de la cişmea?

Ca multe alte orăşele, comunitatea din Ogunquit mai poseda încă o pompă în spatele primăriei, deşi în ultimii

patruzeci de ani aceasta fusese mai degrabă un punct de atracţie decât propriu-zis o sursă de apă. Turiştii o fotografiau, uneori. Şi aici se vede cişmeaua oraşului din mica staţiune unde ne-am petrecut vacanţa la mare. Vai, uite ce caraghios!

— Mda, de acolo am adus-o.

Fran turnă câte un pahar pentru fiecare şi se aşează. În mod normal, ar trebui să stăm în chioşc, gândi ea. Şi am putea să bem cu degetele mici ridicate în sus.

— Harold, ce ţi s-a întâmplat?

Harold scoase un râs ciudat, isteric, ducându-şi cu stângăcie paharul la gură. Îl goli şi-l aşează pe masă.

— Ce-ar fi putut să mi se întâmple?

— Este cumva vorba de ceva deosebit, asta vreau să te întreb?

Gustă din limonadă şi se strădui să nu se strâmbe. Nu era foarte caldă, pentru că Harold adusese apa, probabil, doar cu puţină vreme în urmă, în schimb uitase să-i pună zahăr.

Într-un târziu, băiatul îşi ridică privirile spre ea, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi; se vedea că era la un pas să înceapă din nou.

— Plâng după mama, îi mărturisi el, simplu.

— Vai, Harold...

— Când s-a întâmplat, când a murit ea, mi-am zis: „ei, nu m-a durut chiar atât de tare”. Strângea paharul în mână, privind-o cu o intensitate şi o sălbăticie care o speriau. Ştiu cât de îngrozitor trebuie să sune asta pentru tine. Dar când au murit, habar n-aveam ce reacţie anume voi avea. De fapt, sunt o persoană foarte sensibilă. Din cauza asta am şi fost atât de persecutat de cretinii din casa aceea a ororilor căreia mai marii oraşului se încăpăţânau să-i zică liceu. Am crezut că am să înnebunesc de durere, la moartea lor, sau că asta o să mă doboare pentru un an de zile... Soarele meu interior, ca să zic aşa, urma să... urma să... iar atunci când s-a întâmplat cu adevărat, maică-mea... Amy... taică-meu... În loc de orice altceva n-am făcut decât să-mi spun că nu m-

a durut chiar atât de tare. Izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Frannie să tresară. De ce nu sunt în stare să spun ce simt? strigă el. Întotdeauna am fost în stare să spun ce doresc. Asta-i munca scriitorului, să se folosească de limbă ca de o unealtă, să despice firul în patru, deci cum de nu sunt în stare să spun ce simt?

— Harold, linişteşte-te. Eu ştiu ce simţi.

O măsură neîncrezător, apoi clătină din cap.

— Tu ştii?... Nu, nu se poate.

— Ţi-aduci aminte când ai venit la mine? Şi eu săpam mormântul? Aproape îmi ieşisem din minţi. Începusem să nu-mi mai aduc aminte prea bine ce doream să fac. În ziua aceea am vrut să-mi fac nişte cartofi prăjiţi, şi era gata să dau foc la toată casa. Prin urmare, dacă ţie îţi face bine să tunzi iarba, foarte bine. Pe de altă parte, ai să te alegi cu arsuri de la soare, dacă nu pui o cămaşă pe tine. Ba chiar ai reuşit să te arzi, îl dojeni ea, privindu-i umerii.

Din politeţe, mai sorbi puţin din limonada greţoasă.

Harold se şterse cu mâna la gură şi zise:

— Adevărul este că nu ne-am prea iubit, dar credeam că oricum, trebuie să te doară când îi pierzi. Ca atunci când ai vezica plină şi trebuie să urinezi. Şi dacă îţi moare o rudă apropiată, nu se poate să nu fii cuprins de durere.

Ea făcu un semn din cap, spunându-şi că formularea era ciudată, însă nu chiar nepotrivită.

— Maică-mea se ocupa doar de Amy. Era prietena ei, supralicită el, ca un copil îmbufnat. Cât despre mine, îl scandalizam pe taică-meu.

Fran înţelegea foarte bine chestia asta. Brad Lauder fusese un tip uriaş şi negricios; lucrase ca maistru la filatura de lână din Kennebunk. Nu te puteai aştepta din partea unui asemenea om să accepte că din coapsa lui răsărise un fecior gras şi ciudat.

— Într-un rând m-a luat la o discuţie între patru ochi, continuă Harold, şi m-a întrebat dacă nu cumva sunt un băiat dintr-aceia cu gusturi aparte. Exact aşa s-a exprimat.

Eu m-am speriat aşa de tare, încât am început să plâng, iar el mi-a dat o palmă şi mi-a explicat că dacă aveam de gând să mă port toată viaţa ca un bebeluş, cel mai bine ar fi să mă car din oraş încă de pe acum. Iar Amy... Cred că nu greşesc dacă spun că lui Amy puţin îi păsa de mine. Pentru ea nu eram decât cineva de care se ruşina, când îşi aducea prietenii acasă. Se purta cu mine de parcă aş fi fost o cameră în neorânduială.

Făcând un efort considerabil, Fran reuşi să-şi termine limonada.

— Când au murit şi am băgat de seamă că nu simt nimic, nicio durere, mi-am zis că mă înşel, că durerea nu este un gest reflex, ca reacţia genunchiului lovit cu ciocănelul. Dar nu era adevărat. Dorul meu a crescut cu trecerea fiecărei zile. Mi-e dor mai ales de maică-mea. Dac-aş putea s-o mai văd... de cele mai multe ori n-o găseam atunci când doream să-i vorbesc... când aveam nevoie de ea... era prea ocupată. Ori lucra ceva pentru Amy, sau vorbea cu Amy, dar niciodată nu s-a purtat urât cu mine. Azi-dimineaţă, când gândurile astea m-au năpădit iarăşi, mi-am zis: „ca să-mi alung toate astea din cap, am să tai iarba.” Dar nu m-a ajutat. Atunci am început să merg din ce în ce mai repede... ca şi cum aş fi sperat că pot scăpa cu fuga... cred că atunci ai apărut şi tu. Fran, oare arătam pe atât de nebun pe cât mă simţeam, în clipele acelea?

Ea întinse braţul peste masă şi-i atinse mâna.

— Simţămintele tale sunt absolut fireşti, Harold.

— Eşti sigură?

O privea din nou cu ochii mari, ca de copil.

— Da.

— Vrei să-mi fii prietenă?

— Da.

— Slavă Domnului. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Mâna îi transpirase într-a ei şi, în momentul când ea conştientiză acest lucru, Harold păru să simtă, pentru că şi-o retrase, fără tragere de inimă.

— Mai vrei nişte limonadă? se interesă el umil.

— Poate ceva mai târziu, îi răspunse Fran, arborând cel mai diplomatic zâmbet al ei.

Merseră în parc, unde organizară, în chip de prânz, un mic picnic: sendvişuri cu unt de arahide şi peltea Hostess Twinkies şi câte o sticlă mare de Coca-Cola fiecare. După ce le răciseră în heleşteul cu raţe, răcoritoarele aveau gust bun.

— M-am gândit la ceea ce voi face, îi mărturisi Harold. Nu mai mănânci restul de Twinkies?

— Nu, m-am săturat.

Bucata de prăjitură dispăru în gura lui Harold dintr-o singură înghiţitură. Durerea tardivă nu-i afectase apetitul, remarcă Frannie, apoi ajunse la concluzia că era un mod cam necinstit de a gândi.

— Ce anume? se interesă ea.

— Mă bate gândul să plec spre Vermont, îi răspunse el nesigur pe sine. N-ai vrea să mă însoţeşti?

— De ce tocmai în Vermont?

— Acolo există un centru guvernamental epidemiologic şi de boli contagioase, într-un oraş numit Stovington. Nu e cât cel din Atlanta, dar este, în orice caz, cu mult mai aproape. Mă gândesc că dacă mai există oameni în viaţă şi care luptă împotriva gripei, mulţi dintre ei trebuie să fie chiar acolo.

— Dar cum să fi scăpat de moarte?

— Nu-i exclus să fie morţi cu toţii, îi răspunse Harold pe un ton afectat. Dar în locuri ca Stovington, unde au de-a face cu boli contagioase, tipii ştiu să-şi ia măsuri de precauţie. Iar dacă centrul mai funcţionează, îmi închipui că sunt în căutarea unora ca noi. Adică imuni.

— De unde ştii tu atâtea lucruri, Harold?

Îl privea cu admiraţie vizibilă, ceea ce-l făcu pe Harold să se îmbujoreze de fericire.

— Citesc foarte mult. Niciunul dintre locurile despre care-ţi vorbeam nu sunt secrete. Ce părere ai, Fran?

După părerea ei, era o idee minunată. Cu atât mai mult cu cât intra în acord deplin cu nevoia ei confuză de structură şi autoritate. Respinse imediat contraargumentul lui Harold, că oamenii din acea instituţie ar putea să fi murit, fără excepţie. Vor merge la Stovington, vor fi internaţi, testaţi, iar din toate analizele va rezulta cu siguranţă o discrepanţă oarecare, o diferenţă între ei şi toţi ceilalţi oameni care se îmbolnăviseră şi muriseră. Atunci nu-i trecu prin cap să se întrebe la ce bun să mai fi fost descoperit acum un vaccin.

— Cred că ar trebui să găsim un ghid al drumurilor şi să vedem cum putem ajunge acolo, cât mai repede cu putinţă, propuse ea.

Harold se lumină la faţă. O clipă, fu convinsă că o va săruta, iar în acel moment unic i-ar fi permis s-o facă, probabil, dar clipa trecu zadarnic pentru Harold. Privind retrospectiv, ea se bucură că nu se întâmplase altfel.

Ai fi zis că toată călătoria este o joacă, judecând după atlasul drumurilor, pe care întreaga distanţă apărea redusă la lungimea unui deget. Porneai pe US 1 spre I-95, I-95 te scotea la US 302, care te purta spre nord-vest, printre oraşele din zona de lacuri a Maine-ului de vest, traversa prin trecătoarea New Hampshire, după care pătrundea în Vermont. Stovington se găsea la doar treizeci de mile vest de Barre, accesibil fie pe şoseaua Vermont 61, fie pe I-89.

— Care-ar fi, prin urmare, distanţa totală? se interesă Fran.

Harold făcu rost de o riglă, măsură, apoi consultă scara hărţii.

— N-ai să mă crezi, o preveni el, morocănos.

— Cât este? O sută cincizeci de kilometri?

— Aproape cinci sute.

— Vai, Doamne. Asta înseamnă că ideea mea nu-i bună. Citisem undeva că poţi străbate pe jos cele mai multe state din New England într-o singură zi.

— Nu-i decât o păcăleală, îi explică Harold pe tonul lui savant. E adevărat, poţi pune piciorul în patru state – Connecticut, Rhode Island, Massachusetts şi chiar să traversezi şi graniţa Vermontului – în douăzeci şi patru de ore, dar asta numai dacă procedezi corect; e ca-n jocurile acelea de îndemânare – dacă ştii cum, pare simplu, dacă nu, e de-a dreptul imposibil.

— Dar asta de unde Dumnezeu o mai ştii? întrebă ea, amuzată.

— Din Guiness Book of World Records, îi mărturisi el cu dispreţ. Mai cunoscută şi sub denumirea de Biblia din Sala de Studiu a Liceului Ogunquit. De fapt, mă gândeam la biciclete. Sau... nu ştiu... poate mai bune ar fi nişte scutere.

— Harold, eşti un adevărat geniu, declară ea solemn.

Harold tuşi, îmbujorat şi mulţumit.

— Mâine dimineaţă am putea merge până la Wells, pe biciclete. Este acolo o reprezentanţă Honda... ştii să conduci o Honda, Fran?

— Pot să învăţ, dacă mergem mai încet o bucată de drum.

— O, cred c-ar fi o neghiobie să gonim. După fiecare curbă fără vizibilitate am putea nimeri în vreun baraj din maşini răsturnate.

— Da, da, nu poţi şti niciodată. Dar de ce să mai aşteptăm până mâine? De ce nu plecăm chiar azi?

— Păi, e trecut de ora 2, îi replică el. Prea departe de Wells nu avem cum ajunge, oricum; trebuie să ne şi echipăm, pe deasupra. Asta o facem mai uşor aici, în Ogunquit, pentru că ştim de unde. Apoi, avem bineînţeles nevoie şi de nişte arme.

I se întâmplă un lucru cu adevărat ciudat. De îndată ce el pomeni cuvântul acela, Fran se gândi la copilul ei.

— De ce avem nevoie de arme?

Harold o măsură, apoi îşi coborî privirile. O puternică roşeaţă îi urca dinspre gât pe obraji.

— Deoarece poliţia şi judecătorii au dispărut, deoarece tu eşti o femeie frumoasă şi unii oameni... unii bărbaţi... s-ar

putea să nu fie... nişte gentlemeni. De asta.

Faţa lui devenise stacojie.

El vorbeşte despre viol, îi trecu prin minte. Viol. Dar cum i-ar putea trece cuiva prin minte să mă violeze, eu sunt însărcinată. Şi totuşi, nimeni nu are ştiinţă de asta, nici măcar Harold. Şi dacă-i mărturiseai celui care-şi pusese în gând să te violeze: Am să te rog frumos să nu faci asta, pentru că eu sunt însărcinată, puteai oare să trăieşti cu speranţa că el ţi-ar răspunde: Vai, doamnă, îmi pare rău, mă duc să violez altă fată?

— Foarte bine, se hotărî ea. Luăm şi arme. Totuşi, am putea ajunge astăzi până la Wells.

— Mai există un lucru anume pe care vreau să-l îndeplinesc aici, îi spuse Harold.

Acoperişul de pe şura lui Moses Richardson era îngrozitor de fierbinte. Transpiraţia începuse să se scurgă pe trupul fetei încă de când ajunseseră în podul cu fân, iar după ce urcase scara şubredă ce ducea din pod şi până pe acoperiş, se simţea scăldată în sudoare: bluza i se întunecase la culoare, lipindu-i-se de sâni.

— Eşti convins că ceea ce facem noi e într-adevăr util, Harold?

— Nu ştiu sigur. Dar şura se vede foarte bine din US 1, pe unde cred că vor trece cei mai mulţi oameni. Oricum, n-are ce strica.

Băiatul căra o găleată cu vopsea albă şi o pensulă mare, în ambalajul ei de celofan.

— Decât dacă se întâmplă cumva să cazi şi să-ţi frângi oasele. Cred că n-ai scăpa cu viaţă dintr-o asemenea căzătură.

Din cauza căldurii, o durea capul, iar Cola băută la prânz i se plimba prin burtă, provocându-i o imensă greaţă.

— N-am să cad, îi răspunse Harold scurt, apoi îi aruncă o privire. Fran, nu arăţi prea bine.

— Din cauza căldurii, îi răspunse ea stins.

— Atunci coboară, pentru numele lui Dumnezeu. Întinde-te la umbra unui copac. Şi uită-te cum Omul-Păianjen, sfidând moartea, îşi execută numărul pe abruptul acoperiş, înclinat cu zece grade, al şurii lui Moses Richardson.

— Lasă gluma. Eu rămân la părerea mea că este un gest stupid. Şi periculos.

— Se poate, dar o să mă simt mult mai bine după ce-l voi fi îndeplinit. Haide, Fran, coboară.

Să ştii că o face pentru mine, îi trecu prin minte lui Fran.

Stătea înaintea ei, năduşit şi speriat, cu pânze vechi de păianjen lipite de umerii goi şi graşi, cu burta revărsată peste cureaua jeanşilor strâmţi, hotărât să nu scape nimic din vedere, să îndeplinească toate cele cuvenite.

Ea se înălţă pe vârfuri şi-l sărută uşor pe gură.

— Ai grijă ce faci, îi spuse, înainte de a începe să coboare în grabă.

Cola i se plimba prin stomac în toate părţile, în sus şi în jos, apoi de jur-împrejur, baahh; plecase repede, însă mai apucase să vadă buimăceala fericită din ochii băiatului. Coborî treptele prinse în cuie ce duceau din podul de fân până în şura plină de paie cu atât mai repede cu cât ştia sigur că avea să verse, dar, în timp ce ea ştia că este vorba de căldură, de Coca-Cola şi de copil, ce-ar fi putut să-şi închipuie Harold? Iată de ce dorea neapărat să ajungă afară, de unde nu mai putea s-o audă. Ceea ce reuşi să facă. Aproape în ultima clipă.

Harold coborî la 3.45, roşu ca racul din cauza soarelui şi cu braţele stropite de vopsea albă. Cât timp lucrase, Fran aţipise – nelinişti t – sub un ulm din curtea aflată în faţa casei lui Richardson, fără să fie nicio clipă pe deplin inconştientă; se aştepta în orice moment să audă zgomotul ţiglelor sparte şi strigătul disperat al bietului Harold cel gras, căzând de la imensa înălţime a acoperişului şurii pe pământul tare de jos. Dar – slavă Domnului – acest lucru nu

se întâmplă, iar acum băiatul stătea mândru înaintea ei, cu picioarele verzi ca iarba, cu braţele albe şi cu umerii roşii.

— De ce te-ai mai chinuit să cobori cu vopseaua? întrebă ea, curioasă.

— N-am vrut s-o las acolo. Nu ar fi exclus să intre în combustie spontană, mistuind astfel în flăcări şi mesajul nostru.

Ea se gândi încă o dată cât de hotărât era Harold să nu omită absolut nimic. Chiar ţi se făcea puţin frică.

Îşi ridicară amândoi privirile spre acoperişul clădirii. Vopseaua proaspătă strălucea, ieşind net în evidenţă pe fondul verde-palid al ţiglelor, iar cuvintele zugrăvite acolo îi amintiră lui Fran de texte pe care le întâlneai câteodată în sud, tot pe acoperişul şurilor: ISUS TE MÂNTUIEŞTE sau MESTECAŢI GUMA RED INDIAN. Iată şi textul lui Harold:

AM PLECAT LA CENTRUL EPIDEMIOLOGIC DIN STOVINGTON, VT.
US 1 PANA LA WELLS
INTERSTATE 95 PÂNĂ LA PORTLAND
US 302 PÂNĂ LA BARRE
INTERSTATE 89 PÂNĂ LA STOVINGTON
AM PORNIT DIN OGUNQUIT LA 2 IULIE, 1990

HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH

— Nu-ţi ştiu celălalt prenume, îi mărturisi Harold, scuzându-se într-un fel.

— Nu face nimic, îi răspunse Frannie, contemplând în continuare inscripţia. Primul rând fusese scris chiar sub luminatorul acoperişului; ultimul, numele ei, chiar deasupra streşinii. Cum ai reuşit să pictezi ultimele cuvinte? îl întrebă ea.

— N-a fost prea greu, îi spuse el sfios. A trebuit doar să-mi bălăbănesc puţin picioarele în gol, asta-i tot.

— Vai, Harold! De ce nu te-ai semnat doar pe tine?

— Pentru că noi doi formăm o echipă. Nu-i aşa? întrebă el apoi, cu o urmă de teamă.

— Ba cred că da... cât timp nu te sinucizi. Ţi-e foame?

— Am o foame de lup, îi mărturisi el, radios.

— Atunci hai să mâncăm. Am să-ţi dau cu nişte cremă peste arsuri. Trebuie să-ţi pui cămaşa, Harold. Altfel nu ştiu dacă ai să poţi dormi la noapte.

— Ba am să dorm foarte bine, îi spuse el, cu un zâmbet.

Zâmbi şi ea, în semn de răspuns.

Mâncară nişte conserve, băură limonadă (preparată de Frannie, cu zahăr de această dată), apoi Fran plecă acasă la ea. Mai târziu, când începuse să se întunece, se trezi cu Harold, care ducea ceva sub braţ.

— A fost al lui Amy, îi explică el. L-am găsit în mansardă. Cred că l-a primit cadou de la mama şi de la tata, când a absolvit şcoala generală. Nici nu mai ştiu dacă funcţionează, dar am luat nişte baterii de la magazin.

Se bătu demonstrativ peste buzunarele umflate din pricina bateriilor EverReady.

Era un pick-up portativ, din cele cu capac din plastic, destinat parcă anume fetelor de treisprezece sau paisprezece ani, ca să-l poată lua la plajă sau la petrecerile lor în aer liber. Era genul de fonograf construit special pentru discurile single, de 45 de turaţii – de tipul celor produse de Osmonds, Leif Garrett, John Travolta, Shaun Cassidy. Fran se uită la el atent şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Bine, hai să vedem dacă merge.

Aparatul funcţiona perfect. Timp de aproape patru ore, rămaseră aşezaţi la cele două capete ale unei canapele, cu aparatul pe măsuţa de cafea din faţa lor, ascultând, cu chipurile luminate de o fascinaţie mută şi îndurerată, cum muzica unei lumi moarte umplea noaptea de vară.

CAPITOLUL 37

La început, Stu acceptă sunetul fără să-şi pună vreo întrebare; făcea atât de firesc parte din zgomotele unei luminoase dimineţi de vară. Tocmai trecuse prin oraşul South Ryegate, New Hampshire, iar acum şoseaua şerpuia printr-o zonă frumoasă, unde ulmii bogaţi pătau asfaltul cu nenumăraţi bănuţi fremătători de lumină solară. Pe ambele laturi ale şoselei creştea un tufăriş bogat – sumac multicolor, ienuperi albastru-cenuşii şi multe alte plante, ale căror nume nu le cunoştea. Obişnuit cu peisajul sărac din East Texas, unde flora de la marginea drumului nu prezenta o asemenea varietate, nu se mai sătura să contemple această extraordinară abundenţă. La stânga lui, un străvechi zid din piatră apărea şi dispărea iarăşi printre tufişuri, iar la dreapta un pârâu curgea vesel spre est. Din când în când se auzea foşnetul animalelor mici printre ierburi (iar ieri rămăsese încremenit la vederea unui cerb mare, care adulmeca aerul dimineţii chiar pe linia albă din centrul şoselei 302) şi ţipătul răguşit al păsărilor. Pe acest fundal sonor, lătratul câinelui părea cel mai normal lucru de pe acest pământ.

Merse aproape încă doi kilometri până să-şi dea seama că apariţia unui câine – care se şi apropiase între timp, din câte i se părea lui – era un lucru cu adevărat ieşit din comun. De când plecase de la Stovington, întâlnise o mulţime de câini morţi, însă niciunul viu. Păi gripa a omorât oameni, dar nu chiar pe toţi oamenii; la fel s-a întâmplat, îşi spuse, şi cu animalele. Aşa şi câinele ăsta, rămas singur, s-o fi sălbăticit şi acum o să se apropie, o să-l adulmece şi, retras apoi în desiş, o să-l tot latre isteric până ce Stu va ieşi de pe teritoriul lui.

Îşi potrivi rucsacul Day-Glo pe spate, împăturindu-şi din nou batistele pe care şi le pusese sub chingi, pe fiecare umăr. În picioare purta o pereche de Georgia Giants, care

nu mai arăta deloc nouă după trei zile de mers. Pe cap avea o pălărie dichisită, cu bor mare, din fetru roşu, iar pe umăr ducea şi o carabină militară. Nu se aştepta să întâlnească indivizi puşi pe jaf, dar se gândise că nu-i strică să aibă o armă la îndemână. Poate ca să-şi facă rost de carne proaspătă. Oricum, ieri văzuse carne proaspătă, ba chiar cât se poate de vie, însă fusese cu mult prea surprins şi prea încântat ca să se mai gândească să vâneze animalul.

Cu povara aşezată cum se cuvine, porni din nou la drum. Lătratul câinelui se auzea ca şi cum ar fi venit de după prima cotitură. Poate că apuc să-l văd, gândi Stu.

Preferase să meargă pe 302, către est, făcându-şi socoteala că, mai devreme sau mai târziu, drumul avea să-l scoată la ocean. Încheiase un soi de pact cu el însuşi: după ce ajung la ocean, voi hotărî ce am de făcut. Până atunci, nu mă gândesc deloc la asta. Călătoria lui, ajunsă acum la cea de a patra zi, semăna cu un proces de vindecare. Îi trecuse prin minte să-şi facă rost de o bicicletă de curse sau de o motocicletă, cu care să-şi poată croi drum printre accidentele care apăreau uneori pe şosea, dar în cele din urmă se hotărâse să meargă pe jos. Întotdeauna îi plăcuse acest gen de exerciţiu, de care corpul lui avea acum atâta nevoie. Până să evadeze de la Stovington, stătuse închis aproape două săptămâni şi se simţea moale şi ieşit din formă. Mai devreme sau mai târziu, înaintarea asta înecată avea să-l facă nerăbdător, şi atunci, cu siguranţă, avea să se suie pe o bicicletă sau pe o motocicletă, dar pentru moment se mulţumea să mărşăluiască pe drumul acesta către răsărit, contemplând tot ceea ce i se năzărea să contemple, poposind ori de câte ori avea chef, trăgând câte un puişor de somn pe la amiază, pe zăpuşeală. Toate astea îi făceau bine. Încetul cu încetul, lungile zile când căutase cu încăpăţânare de lunatic o cale de scăpare se estompară, transformându-se dintr-un eveniment aşa de intens, încât îi dădea fiori reci pe şira spinării, într-unul care se petrecuse, şi atât. Cel mai greu i-a fost să se descotorosească de

sentimentul că este mereu urmărit. În primele două nopţi petrecute pe drum, visase ultima confruntare cu Elder, atunci când acesta venise să-şi ducă la îndeplinire ordinele. În vis întârzia, de fiecare dată, să arunce scaunul. Elder se retrăgea cu un pas, ieşind din raza lui de acţiune, apăsa trăgaciul pistolului, iar Stu simţea cum i se opreşte în piept lovitura grea, dar nedureroasă, a glonţului, ca o mănuşă de box umplută cu plumb. Coşmarul revenea, aidoma, de nenumărate ori, până când, în zori, se trezea fără să fi reuşit să se odihnească, dar atât de mulţumit de constatarea că este în viaţă, încât nici nu mai băga de seamă osteneala. Dar în ultima noapte, visul dispăruse. Se îndoia că această tensiune nervoasă va dispărea definitiv, dar spera să elimine încet, cu ajutorul mersului, otrava ce-i pătrunsese în organism. Poate că nu va reuşi niciodată să scape cu adevărat, dar când cea mai mare parte a răului va fi dispărut, era convins că va fi capabil să aprecieze cu limpezime ce avea de făcut, indiferent dacă reuşea să ajungă sau nu la ocean până atunci.

Câinele îi ieşi în cale la cea dintâi cotitură. Setter irlandez de culoare cafeniu-roşcat. Lătră vesel la vederea lui Stu şi veni spre el glonţ, cu ghearele ţăcănind pe suprafaţa netedă a asfaltului şi fluturând frenetic din coadă. Sări şi-şi plasă labele din faţă pe stomacul lui Stu, apoi îl împinse, obligându-l să se retragă cu un pas.

— Stai, măi băiete, îl potoli el, zâmbind.

La auzul cuvintelor, câinele lătră fericit, sărind din nou pe el.

— Kojak! răsună o voce aspră, care-l făcu pe Stu să tresară şi să se întoarcă în direcţia de unde venea glasul. Stai jos! Lasă-l în pace! Ai să-i murdăreşti cămaşa! Câine ticălos ce eşti!

Kojak se lăsă cu toate patru labele pe pământ şi se învârti în jurul lui Stu, cu coada între picioare. În ciuda poziţiei incomode, coada i se mai mişca încolo şi încoace, în semn de bucurie reţinută, de unde Stu trase concluzia că avea de-a

face cu un artist canin nepriceput, incapabil să-şi ascundă sentimentele.

Acum îl văzu şi pe proprietarul vocii – şi al lui Kojak, din câte se părea. Un bărbat cam de şaizeci de ani, purtând un pulover jerpelit, o pereche de pantaloni vechi, cenuşii... şi beretă. Stătea aşezat pe un taburet de pian şi ţinea în mână o paletă. În faţa lui, pe şevalet, era pânza la care lucra.

Se ridică în picioare, lăsă paleta pe scăunel (Stu îl auzi murmurând, pentru sine: „Nu care cumva să uiţi şi să te aşezi pe ea”) şi veni spre Stu cu mâna întinsă. De sub beretă, părul lui zbârlit şi încărunţit se mişca în adierea uşoară a vântului.

— Sper că n-ai vreo intenţie necurată cu arma aceea, domnule. Glen Bateman, la dispoziţia dumitale.

Stu îi luă mâna întinsă şi i-o strânse (Kojak devenise din nou zburdalnic, ţopăia în jurul lui Stu, fără însă a îndrăzni să-şi reia salturile – cel puţin pentru moment).

— Stuart Redman. Nu-ţi face griji din cauza carabinei. N-am avut niciun motiv până acum să trag cu ea. De fapt, nici n-am văzut vreo persoană, până la dumneata.

— Îţi plac icrele negre?

— Nu le ştiu nici măcar gustul.

— Asta înseamnă că a sosit timpul să le încerci. Şi dacă n-or să-ţi placă, există o mulţime de alte bunătăţi. Kojak, nu sări! Ştiu că te gândeşti s-o iei de la capăt cu salturile tale – citesc în tine ca într-o carte – dar am să te rog să te controlezi. Să nu uiţi acest lucru, Kojak, autocontrolul este ceea ce deosebeşte ordinele superioare de cele inferioare. Autocontrolul!

O dată făcut acest apel la înţelegerea lui, Kojak se aşează pe picioarele dinapoi şi începu să răsufle din greu. Pe figura lui de câine se aşternuse un zâmbet imens. Stu ştia din propria lui experienţă că un câine care zâmbeşte fie muşcă, fie este nemaipomenit de bun. Iar Kojak nu lăsa câtuşi de puţin impresia că ar fi un câine care muşcă.

— Te invit la masă, îi spuse Bateman. Eşti prima fiinţă omenească pe care o văd, de o săptămână încoace. Vrei să rămâi?

— Cu toată plăcerea.

— Eşti din Sud, nu?

— Din East Texas.

— Deci eşti din Est, am greşit.

Bateman chicoti de propria-i glumă şi se întoarse la pictura lui, o acuarelă banală, înfăţişând un colţ al pădurii de dincolo de drum.

— În locul dumitale, nu m-aş aşeza pe scaunul acela, îl sfătui Stu.

— Fir-ar al naibii! Ar fi fost penibil, nu?

Îşi schimbă direcţia şi porni spre partea din spate a poieniţei. Stu remarcă un răcitor alb-portocaliu, aşezat la umbră, deasupra căruia era probabil o pânză împăturită, din cele folosite pentru mâncat la iarbă verde. Stu se convinse de asta când Bateman începu s-o aranjeze pe gazon.

— Făcea parte din obiectele pentru slujba de comuniune ale Casei Baptiste de Rugăciune din Woodsville, îi explică Bateman. Am şutit-o. Nu prea cred că baptiştii îi vor simţi lipsa. S-au întors cu toţii acasă, la Isus. Sau cel puţin toţi baptiştii din Woodsville. Acum pot să primească împărtăşania direct. Deşi, după părerea mea, Cerul îi va dezamăgi teribil pe baptişti, dacă nu cumva administraţia le va permite accesul la televiziune – sau poate că acolo, sus, s-o fi chemând raiviziune – ca să-i vadă pe Jerry Falwell şi Jack van Impe. Noi, în schimb, organizăm acum un mic ritual păgân de comuniune cu natura. Kojak, nu călca pe faţa de masă! Autocontrolul, nu-l scăpa din vedere niciodată, Kojak. În tot ceea ce întreprinzi, parola ta trebuie să fie „autocontrol”. Eşti de acord să traversăm şi să ne spălăm, domnule Redman?

— Prefer să-mi spui Stu.

— Foarte bine, aşa voi face.

Se spălară în undele reci şi curate. Stu se simţea fericit, întâlnirea cu acest om anume în acest moment anume i se părea lucrul cel mai bun ce i se putea întâmpla. În aval faţă de ei, Kojak se zbenguia în apă, apoi se năpusti în pădure, lătrând bucuros. Stârni un fazan de pădure: Stu îl urmări cum ţâşneşte din desiş şi, oarecum surprins de propria lui idee, se gândi că poate lucrurile vor reintra pe un făgaş normal. Într-un fel sau altul, vor intra pe un făgaş.

Icrele negre nu-l impresionară – aveau gust de gelatină rece de peşte —, dar Bateman mai avea şi un cârnat piperat, un salam, două cutii de sardele, nişte mere puţin cam mălăieţe şi o cutie mare de smochine în ciocolată Keebler. Smochinele fac bine la maţe, îi explicase Bateman. Digestia nu-i dăduse bătaie de cap lui Stu de când scăpase de la Stovington şi începuse să meargă pe jos, dar, pentru că se dădea în vânt după ciocolata cu smochine, mâncă vreo şase batoane. De fapt, înghiţise cantităţi uriaşe din toate felurile.

În timpul mesei – în care pâinea fusese înlocuită în bună măsură cu saleuri Saltines – Bateman îi povesti lui Stu că fusese profesor asistent de sociologie la Woodsville Community College. Woodsville, îi explică el, era un orăşel („faimos graţie colegiului comunităţii şi celor patru benzinării”) aflat la zece kilometri mai încolo, pe aceeaşi şosea. Soţia lui murise cu zece ani în urmă. Copii nu avuseseră. Majoritatea colegilor nu-l agreaseră, iar el le răspunsese, din inimă, cu absolut aceeaşi monedă.

— După părerea lor, eram nebun. Faptul că există mari şanse să fi avut dreptate n-a avut darul să contribuie la ameliorarea relaţiilor noastre.

Epidemia de gripă o acceptase calm, pentru că în sfârşit avea ocazia să se retragă şi să se ocupe doar de pictură, ceea ce-şi dorise dintotdeauna.

Împărţi desertul (un tort Sara Lee) şi-i întinse lui Stu porţia pe o farfurie din carton, zicându-i:

— Sunt un pictor îngrozitor, absolut îngrozitor, dar mă mângâi cu gândul că acum, în iulie, nu există nimeni pe pământ care să deseneze peisaje mai bune decât Glendon Pequod Bateman, B.A., M.A., M.F.A. Chiar dacă o fi o satisfacţie ieftină, e a mea şi doar a mea.

— Kojak a fost câinele tău şi înainte?

— Nu... asta ar fi fost o coincidenţă de-a dreptul uimitoare, nu? Cred că a fost al cuiva care locuia în cealaltă parte a oraşului. Îl vedeam din când în când, însă, de vreme ce nu-i cunoşteam numele, mi-am îngăduit să-l botez din nou. Din câte-mi dau seama, nu-l deranjează. Scuză-mă doar o secundă, Stu.

Traversă şoseaua, apoi Stu îl auzi mergând prin râu. Se întoarse curând, cu pantalonii suflecaţi până la genunchi. Aducea în fiecare mână câte un pachet de câte şase beri Narragansett din care picura apa.

— Ar fi mers mai bine cu mâncarea, dar am uitat, prosteşte.

— Merge foarte bine şi după, îl asigură Stu, luând o cutie din pachet. Mulţumesc.

Scoaseră capacele, trăgând de inele, iar Bateman îşi înălţă cutia:

— În cinstea noastră, Stu. Şi să avem parte de zile fericite, de mulţumire de cuget şi, dacă se poate, de niciun fel de dureri de şale.

— Amin.

Ciocniră recipientele din tablă şi băură. Lui Stu îi trecu prin minte că berea nu i se păruse niciodată mai gustoasă ca acum şi că, probabil, nu va mai trăi niciodată aceeaşi senzaţie.

— Nu eşti prea darnic cu vorbele, îi spuse Bateman. Sper că nu-ţi las impresia că aş dansa, ca să zic aşa, pe mormântul omenirii.

— Nu.

— Sunt pornit de mult împotriva lumii. Asta o recunosc deschis. În ultimul sfert al secolului douăzeci, lumea a avut,

din punctul meu de vedere, cel puţin, farmecul unui bărbat de optzeci de ani care moare de cancer la colon. Se spune că ar fi vorba de o indispoziţie care afectează toate popoarele occidentale atunci când secolul – oricare secol, adică – se apropie de sfârşit, întotdeauna ne-am înfăşurat în vălurile de doliu şi am început să ne tânguim bezmetic, vai ţie, Ierusalime... sau Cleveland, după cum o cere situaţia. Tarantismul s-a dezlănţuit în ultima parte a secolului al XV-lea. Ciuma bubonică – sau neagră – a decimat Europa către sfârşitul celui de-al XIV-lea. Tusea convulsivă pe la sfârşitul secolului al XVII-lea, cât despre primele epidemii de gripă, aproape de capătul celui de-al XIX-lea. Ne-am obişnuit atât de mult cu ideea de gripă – ni se pare aproape identică cu răceala comună, greşesc? – încât nimeni, în afară de istorici, nu pare să cunoască faptul că acum o sută de ani nici nu exista.

Bateman continuă după o pauză:

— În ultimele trei decenii ale secolelor apar maniacii mistici, care-ţi demonstrează, cu fapte şi cifre, că a început, în sfârşit, războiul Armaghedonului. Bineînţeles, asemenea personaje există întotdeauna, dar spre sfârşit de secol numărul lor pare să sporească... şi sunt luaţi în serios de foarte mulţi oameni. Se ivesc monştrii. Hunul Attila, Genghis Han, Jack Spintecătorul, Lizzie Borden. Charles Manson, Richard Speck şi Ted Bundy în vremurile noastre, dacă vrei. Gânditori cu mai multă fantezie decât mine şi-au exprimat opinia că Omul Occidental are din când în când nevoie de un purgativ cât se poate de puternic, de o clismă, iar asta se întâmplă la capătul secolului, ca să poată intra în noul secol curat şi plin de optimism. Iar în cazul de faţă, ni s-a servit o superclismă, dar dacă te gândeşti mai serios, lucrurile se leagă foarte bine. De data asta, nu ne apropiem doar de un centenar. Suntem aproape de un nou mileniu.

Bateman se opri şi căzu pe gânduri.

— Dacă stau şi cuget mai bine la chestia asta, dansez cu adevărat pe mormântul omenirii. Mai vrei o bere?

Stu luă o cutie, chibzuind la cele auzite.

— Nu e chiar sfârşitul sfârşitului, spuse el în cele din urmă. Eu, cel puţin, nu cred asta. E doar o... întrerupere.

— Sună potrivit, bine spus. Mă întorc la pictura mea, dacă nu te superi.

— Foarte bine.

— Ai mai văzut alţi câini? se interesă Bateman, privindu-l pe Kojak cum traversa şoseaua, ţopăind voios.

— Nu.

— Nici eu. Tu eşti singura fiinţă omenească pe care am întâlnit-o, în schimb Kojak pare a fi chiar unic.

— Dacă trăieşte el, înseamnă că mai trăiesc şi alţii.

— Nu mi se pare o deducţie ştiinţifică, îl contrazise Bateman cu blândeţe. Ce fel de american eşti tu? Arată-mi măcar un singur alt câine – preferabil, o căţea – şi voi accepta teza ta că mai există şi un al treilea, undeva. Dar nu-mi arăta unul singur, postulând că ar exista şi un al doilea. Aşa nu ţine.

— Am văzut vaci, spuse Stu, căzut pe gânduri.

— Vaci, da, şi cerbi. În schimb, toţi caii au murit.

Stu, care văzuse mai mulţi cai morţi în drumul lui, uneori şi vaci care păşteau nu departe de cadavrele lor umflate, se arătă a fi de acord:

— Să ştii c-ai dreptate. Oare cum se explică asta?

— Habar n-am. Noi toţi respirăm cam în acelaşi fel, iar boala pare să fie de natură respiratorie, în primul rând. Dar, mă întreb, oare nu există şi vreun alt factor? Oamenii, câinii şi caii se molipsesc. Vacile şi cerbii, nu. Şobolanii au fost şi ei afectaţi o vreme, dar acum par să-şi fi revenit, spuse Bateman, amestecându-şi nepăsător culorile pe paletă. Pisici sunt peste tot, o adevărată pacoste şi, din câte-mi dau seama, insectelor le merge la fel de bine ca de obicei. Desigur, micii paşi greşiţi – *les faux pas* – ai omenirii nu le afectează decât rareori – iar gândul că un ţânţar ar putea să facă gripă mi se pare cu mult prea ridicol... Nimic

din toate astea nu pare să aibă vreun sens, la prima vedere. Nebunie curată!

— Chiar aşa.

Stu desfăcu încă o bere, simţind cum îl cuprinde o toropeală plăcută.

— Există şansa să asistăm la nişte mutaţii foarte interesante în ecologie, continuă Bateman, comiţând în acelaşi timp oribila eroare de a încerca să-l cuprindă şi pe Kojak în pictura lui. Mai rămâne de văzut dacă homo sapiens va mai fi în măsură să se reproducă după cele ce s-au petrecut – chiar sunt foarte curios să văd ce se va întâmpla —, dar cel puţin putem să ne strângem şi să încercăm. Dar oare îşi va găsi şi Kojak o parteneră? Îi este dat şi lui să devină un tată mândru?

— Doamne, mă bate gândul că nu.

Bateman se ridică în picioare, lăsă paleta pe taburetul de pian şi-şi luă o bere.

— Cred că ai dreptate. Probabil că mai există alţi oameni, alţi câini, alţi cai. Dar multe dintre animale ar putea muri fără să se mai reproducă. Nu este exclus, desigur, ca unele femele din speciile aflate în primejdie să fi fost însărcinate la apariţia gripei. După cum există şi eventualitatea ca zeci de femei sănătoase din Statele Unite să fie – scuză-mi vorba proastă – cu burta la gură. Numărul altor animale însă ar putea să fi scăzut sub pragul critic, de unde nu mai există cale de salvare a speciei. Dacă scoţi din ecuaţie câinii, cerbii – care par imuni – vor scăpa de sub control. Nu încape îndoială, nu există suficienţi oameni ca să poată stăvili creşterea nemăsurată a populaţiei. Sezonul de vânătoare se amână cu câţiva ani.

— Păi, surplusul de cerbi va muri de inaniţie.

— Nu, nu-i aşa. Nu toţi, nici măcar majoritatea. Şi în niciun caz aici. Nu-mi dau seama ce s-ar putea întâmpla în East Texas, dar în New England, toate grădinile erau cultivate şi creşteau frumos înainte de gripă. Cerbii vor avea de mâncare din belşug anul acesta şi următorul. Chiar

şi după aceea, recoltele noastre vor germina în continuare, în stare sălbatică. Cerbii nu vor muri de foame, poate nici şapte ani de aici încolo. Dacă vei trece din nou pe aici, în câţiva ani, Stu, va trebui să-ţi faci loc cu cotul, ca să treci mai departe.

Stu suci chestia asta în minte, pe toate feţele. Într-un târziu, spuse:

— Nu cumva exagerezi?

— În niciun caz intenţionat. S-ar putea să existe un factor sau nişte factori de care n-am ţinut cont, dar, ca să-ţi spun cinstit, nu prea cred. Am putea lua ipoteza mea despre efectele dispariţiei complete sau aproape complete a populaţiei canine asupra populaţiei cervidelor şi să o aplicăm şi la relaţiile dintre alte specii. Pisicile se înmulţesc fără măsură. Asta ce înseamnă? Ei bine, ziceam că şobolanii stăteau cam prost la Bursa Ecologică, după care şi-au revenit. Dacă există suficiente pisici, lucrurile s-ar putea schimba. O lume fără şobolani poate părea foarte bună în primă instanţă, totuşi eu consider că există nişte semne de întrebare.

— La ce anume te-ai gândit când ai spus că rămâne de văzut dacă oamenii mai sunt în măsură să se înmulţească?

— Există două posibilităţi, îi explică Bateman. Cel puţin două, pe care le văd eu acum. Prima este că bebeluşii ar putea să nu fie imuni.

— Adică, vor muri de îndată ce se vor naşte?

— Da, sau poate chiar *in utero.* Mai există şi o altă posibilitate, mai puţin credibilă, anume ca supergripa să fi avut un efect oarecare de sterilizare asupra noastră, cei care am supravieţuit.

— Asta mi s-ar părea o nebunie.

— Oreionul are acelaşi efect, îi replică Bateman sec.

— Dar dacă mamele copiilor care sunt... se află *in utero*... dacă mamele sunt imune...

— Da, în anumite situaţii, imunităţile pot fi transmise de la mamă la copil, ca şi sensibilităţile. Dar nu în toate

cazurile. Nu poţi vârî mâna în foc. După mine, viitorul copiilor aflaţi acum *in utero* pare cu totul incert. Mamele lor sunt imune, de acord, dar probabilitatea statistică afirmă că majoritatea taţilor n-au fost şi acum sunt morţi.

— Care este cealaltă posibilitate?

— S-ar putea să ducem noi înşine până la capăt distrugerea speciei, îi răspunse Bateman cu detaşare. Ba chiar consider că este foarte posibil. Nu de la bun început, pentru că suntem prea răspândiţi. Dar omul este un animal gregar, social şi în cele din urmă ne vom aduna chiar şi numai ca să ne putem povesti între noi cum am supravieţuit marelui flagel din 1990. Majoritatea societăţilor în formare sunt ameninţate să devină dictaturi primitive, conduse de mici Cezari, dacă nu avem noroc. Câteva dintre ele s-ar putea să fie nişte comunităţi luminate, democratice. Şi am să-ţi spun exact ce anume condiţii va trebui să îndeplinească o asemenea societate în anii nouăzeci şi la începutul mileniului următor: o comunitate dispunând de suficienţi tehnicieni pentru a reface alimentarea cu energie electrică. Lucru care se poate realiza, ba chiar foarte simplu. Noi nu ne aflăm după un război mondial, când totul a fost pustiit. Utilajele au rămas intacte, aşteptând să apară cineva – persoana potrivită, care să se priceapă să cureţe contactele şi să înlocuiască cele câteva lagăre arse – în stare să le repună în funcţiune. Totul depinde de câţi dintre supravieţuitori înţeleg tehnologia, pe care majoritatea o ignoram, considerând-o un fapt de la sine înţeles.

Stu sorbi din bere şi întrebă:

— Crezi?

— Desigur. Bateman bău şi el o gură de bere, apoi se aplecă spre Stu şi-i zâmbi macabru. Hai să-ţi prezint o situaţie ipotetică, domnule Stuart Redman din East Texas. Să presupunem că avem o comunitate A la Boston şi o comunitate B la Utica. Fiecare ştie de existenţa celeilalte şi cunoaşte şi condiţiile în care vieţuieşte cealaltă comunitate. Societatea A o duce bine. Oamenii locuiesc pe Beacon Hill

în lux, pentru că unul dintre ei este, întâmplător, reparator de meserie. Individul ăsta ştie exact atât cât îi este necesar ca să pună din nou în funcţiune centrala electrică ce deserveşte Beacon Hill. De fapt, nu va fi vorba decât de cunoaşterea celor câteva contacte întrerupte atunci când uzina s-a oprit automat. Odată repusă în funcţiune, acţionează aproape total automatizat. Mecanicul îi poate învăţa pe alţi membri ai societăţii A de care pârghii să tragă şi ce indicatoare să urmărească. Turbinele funcţionează pe bază de motorină, din care există câtă vrei, pentru că toată lumea care avea nevoie de ea a dat ortul popii. La Boston curge lapte şi miere, prin urmare. Există căldură cu care să te aperi de frig, lumină la care să poţi citi noaptea, frigidere ca să poţi bea Scotch cu gheaţă, ca un om civilizat. Dacă stai şi te gândeşti, ar fi o viaţă aproape idilică. Poluare nu. Droguri nu. Probleme rasiale nu. Lipsuri nu. Probleme monetare sau de schimb în natură nu, pentru că toate bunurile – chiar dacă nu şi serviciile – sunt la îndemâna oricui şi există cantităţi suficiente pentru a-i ajunge, unei societăţi radical reduse, timp de trei secole. Privind din punct de vedere sociologic, un asemenea grup va căpăta probabil o structură comunală. Aici nu va fi vorba de dictatură. Terenul favorabil al unei dictaturi, acolo unde există lipsuri, nevoi, nesiguranţă, privaţiuni... pur şi simplu nu va exista. În cele din urmă, Bostonul va fi probabil condus din nou de o formă guvernamentală întemeiată pe adunarea consiliului orăşenesc.

Bateman îşi drese glasul şi continuă:

— În schimb comunitatea B, din Utica, se află în situaţia următoare: nimeni nu se pricepe să pună în funcţiune uzina electrică. Toţi tehnicienii au murit. Are să dureze multă vreme până să-şi poată da seama cum să pună treaba pe roate. Între timp, noaptea le este frig (şi vine iarna), mănâncă din conserve, duc o viaţă ca vai de lume. Un om cu mâna de fier preia comanda. Ceilalţi se vor bucura, deoarece sunt derutaţi, bolnavi şi le este frig. Cel mai bine e

să ia el hotărârile. Ceea ce şi face. Expediază pe careva la Boston, cu un mesaj. Nu cumva ar fi dispuşi să-l trimită pe tehnicianul lor cel drag la Utica, ca să ajute la repunerea în funcţiune a centralei electrice? Alternativa ar fi o lungă şi periculoasă călătorie spre sud, să păcălească iarna. Ce va face comunitatea A la primirea acestei cereri?

— Îl trimit pe specialist? propuse Stu.

— Pe barba lui Cristos, nu! Este posibil să fie reţinut acolo în pofida voinţei lui, ba chiar mi se pare mai mult decât probabil. În lumea postgripală, know-how-ul tehnologic va înlocui aurul, fiind considerat mijlocul de schimb perfect. Din acest punct de vedere, societatea A este bogată şi B săracă. Ce va face atunci societatea B?

— Presupun că o vor lua către sud, zise Stu, apoi rânji. Poate chiar până în East Texas.

— Poate. Dar este posibil şi să-i ameninţe pe locuitorii din Boston cu un focos nuclear.

— Corect. Nu pot să-şi pună în funcţiune centrala electrică, în schimb ar şti suficient cât să lanseze o rachetă spre Beantown{5}.

— Dacă m-aş ocupa eu de asta, nu mi-aş bate capul cu o rachetă. M-aş strădui să demontez focosul, apoi l-aş sui într-o camionetă şi-aş porni spre Boston. Crezi că ar merge?

— N-am nici cea mai mică idee! mărturisi Stu.

— Chiar dacă n-ar fi posibilă varianta asta, există suficiente arme convenţionale în jur. Asta e figura. Peste tot zace ce vrei şi ce nu vrei, aşteptând să apară cineva şi să ia. Iar dacă ambele comunităţi, A şi B, posedă tehnicieni, s-ar putea să ajungă la un conflict nuclear de modă veche, din cauze religioase, teritoriale, sau din cauza cine ştie căror diferende ideologice mizerabile. Gândeşte-te numai, în locul a şase sau şapte puteri nucleare mondiale, s-ar putea să ne trezim cu vreo şaizeci sau şaptezeci doar aici, în zona continentală a Statelor Unite. Iar dacă situaţia ar fi diferită, sunt convins că s-ar isca lupte cu bolovani şi măciuci cu ţepi. Cert este că vechii soldaţi au dispărut, lăsând în urma

lor jucăriile. Mi se pare un lucru sinistru, mai ales după ce s-au petrecut atâtea alte fapte sinistre... dar mi-e teamă că este perfect posibil.

Se lăsă tăcerea. De departe, din adâncul pădurii, sosea până la ei lătratul lui Kojak. Ziua trecuse dincolo de cumpăna amiezii.

— Ştii, zise Bateman, eu sunt om vesel, de felul meu. Poate din cauză că mă mulţumesc cu puţin. Din pricina asta, mi-am atras mari antipatii. Am defectele mele: vorbesc prea mult, după cum ai auzit, sunt un pictor înfiorător, după cum ai văzut, şi am fost teribil de neglijent cu banii. Câteodată, ultimele trei zile înainte de plata salariului mâncam doar sendvişuri cu unt de arahide, iar la Woodsville mă cunoştea toată lumea ca pe un cal breaz pentru că deschideam conturi de economii pe care le lichidam după nici o săptămână. Dar niciodată nu m-am lăsat doborât de lucrurile acestea, Stu. Excentric, dar vesel, ăsta sunt eu. Singura pacoste în viaţa mea au fost visele. Încă de când eram copil, m-au chinuit vise nemaipomenit de intense. Multe dintre ele sunt rele. Când eram mai mic, mă pândeau uriaşi ascunşi pe sub poduri, care mă apucau de picior, sau vrăjitoare care mă transformau într-o pasăre... iar eu căscăm gura, ca să urlu, dar de ieşit din gura mea, nu ieşea decât un şir de croncănituri. Tu visezi vreodată urât, Stu?

— Câteodată.

Îşi aduse aminte de Elder şi cum îl urmărea, clătinându-se, în coşmarurile lui, de coridoarele ce nu se sfârşeau niciodată, ci doar coteau haotic, luminate de recile lămpi fluorescente şi străbătute de ecouri.

— Atunci înţelegi. În adolescenţă, am avut şi eu obişnuitele vise erotice, atât din cele umede, cât şi uscate, dar peste ele se suprapuneau uneori imagini în care fata cu care mă găseam se transforma într-o broască-râioasă, într-un şarpe, sau chiar într-un cadavru intrat în putrefacţie. Când am crescut, am început să am vise în care sufeream eşecuri, înjosiri, infernale morţi prin sinucidere sau

accidente. Cel mai des revenea un vis în care eram strivit încet, sub elevatorul dintr-o benzinărie. Din câte presupun, nişte simple permutări ale viselor cu uriaşi. Cred că acest soi de vise nu reprezintă, decât un simplu vomitiv psihologic, iar oamenii care le visează sunt mai degrabă binecuvântaţi.

— Dacă scapi de ele, înseamnă că nu se adună.

— Ai dreptate. Există tot felul de interpretări ale viselor, aceea a lui Freud fiind cea mai cunoscută, dar părerea mea este că ele servesc în cea mai mare parte unei funcţii eliminatorii simple – că visele reprezintă modul în care psihicul scapă, din când în când, de reziduuri. Şi că oamenii care nu visează – sau visează în aşa fel încât nu-şi aduc aminte ce-au visat decât foarte rar – sunt constipaţi mental, într-un fel sau altul. Dacă stai şi te gândeşti, singura compensaţie practică a unui coşmar este faptul că te trezeşti şi-ţi dai seama că n-a fost decât un vis.

Stu zâmbi.

— În ultima vreme însă, am un vis extrem de rău. El revine mereu, ca şi cel cu strivitul sub elevator, dar prin comparaţie, visul celălalt pare absolut nevinovat. Nu se poate compara cu niciun alt vis pe care l-am avut şi totuşi, într-un fel, seamănă cu toate. Ca şi cum... ca şi cum ar fi un summum al tuturor viselor rele. Iar când mă trezesc, mă simt şi eu rău, ca şi cum n-ar fi fost un vis, ci o viziune. Ştiu cât de nebuneşte sună totul.

— Despre ce e vorba?

— Despre un bărbat, îi spuse Bateman liniştit. Sau cel puţin aşa cred, că este un bărbat. Stă pe acoperişul unei clădiri înalte sau poate pe vârful unei stânci. Indiferent ce-o fi, este atât de înaltă, încât miile de metri înălţime dintre ea şi pământ se pierd în ceţuri. Se apropie apusul soarelui, dar omul se uită în direcţia opusă, către răsărit. Uneori aş zice că poartă bluejeanşi şi o jachetă din doc, dar cel mai adesea se arată într-o mantie cu glugă. Faţa nu i-o pot distinge niciodată, în schimb îi văd ochii cei roşii. Şi am sentimentul

că mă caută pe mine – şi că mai devreme sau mai târziu mă va găsi sau voi fi silit să mă duc la el... şi că acesta va fi sfârşitul meu. Atunci încerc să ţip şi...

Lăsă cuvintele în suspensie, ridicând din umeri, puţin jenat.

— Atunci te trezeşti?

— Da.

Kojak se întoarse tropăind, iar Bateman îl mângâie în timp ce câinele termina din farfuria lui de aluminiu ceea ce mai rămăsese din tort.

— Ei, nu-i decât un vis, reluă Bateman. Se ridică în picioare, tresărind când îşi auzi genunchii pocnind. Dacă aş fi supus unui studiu psihanalitic, medicul respectiv ar susţine că visul exprimă teama mea inconştientă de un lider sau de nişte lideri care să ia toată porcăria de la început. Poate o teamă de tehnologie în general. Pentru că sunt ferm convins că toate societăţile noi ce vor apărea, cel puţin în Occident, se vor baza pe tehnologie. Nici n-ar fi neapărat nevoie să se întâmple astfel, dar, din păcate, suntem prinşi ca într-o cursă. Ei nu-şi vor aduce aminte – sau vor refuza să-şi aducă aminte – în ce situaţie ajunseserăm, din propria noastră vină. Râurile murdare, gaura din stratul de ozon, bomba atomică, poluarea atmosferică. Tot ce-şi vor aminti este că, odată ca niciodată, le era cald noaptea fără prea mare efort din partea lor. Vezi, pe lângă toate celelalte defecte ale mele, sunt şi un ludit. Dar visul acesta... mă torturează, Stu.

Stu nu scoase nicio vorbă.

— Gata, vreau să mă întorc, zise Bateman pe neaşteptate. Oricum, sunt pe jumătate beat şi cred că vine o furtună în după-amiaza asta.

Se duse într-o parte a poienii, de unde se întoarse, peste câteva momente, cu o roabă. Înşurubă scaunul pentru pian, îl puse înăuntru, la fel şi paleta şi răcitorul pentru picnicuri şi, peste toate celelalte, aşează şi şevaletul, în echilibru instabil.

— Ai cărat toate astea tot drumul până aici? se miră Stu.

— Am împins roaba până ce am văzut un loc pe care am dorit să-l pictez. În fiecare zi pornesc în altă direcţie. E un exerciţiu foarte sănătos. Dacă tot mergi spre răsărit, ce-ar fi să vii cu mine la Woodsville şi să-ţi petreci noaptea la mine acasă? Putem să ducem roaba pe rând, iar în râu mai am încă un pachet de şase beri, puse la rece. Nici n-o să simţim drumul până acasă.

— De acord, spuse Stu.

— Eşti un om de treabă. Probabil că am să vorbesc tot timpul, până ajungem. East Texas, te afli pe domeniul Profesorului Limbut. Când te plictisesc, te rog să-mi spui să-mi ţin gura. N-am să mă simt jignit.

— Îmi place să ascult.

— Înseamnă că eşti unul dintre aleşii Domnului. Hai să pornim.

O luară pe 302, împingând pe rând roaba, în timp ce celălalt bea din bere. Indiferent în care dintre aceste posturi se găsea, Bateman vorbea, ţinea un monolog nesfârşit, sărind de la un subiect la altul fără pauză. Kojak sălta alături de ei. Stu asculta o vreme, apoi gândurile lui o luau razna, urmând propriile lor tangente, după care devenea din nou atent. Era neliniştit din cauza tabloului zugrăvit de Bateman, cu sute de mici enclave umane, unele cu caracter militarist, convieţuind într-o ţară în care mii de arme de distrugere în masă fuseseră lăsate la îndemâna oricui, presărate peste tot ca nişte cuburi uitate de un copil neglijent. Ciudat însă, gândurile lui se întorceau mereu la visul lui Glen Bateman, la omul fără faţă căţărat pe acoperişul unei clădiri înalte – sau pe vârful unei stânci – omul cu ochi roşii, stând cu spatele la apus, privind neliniştit spre răsărit.

Se trezi puţin înainte de miezul nopţii, scăldat în sudoare, temându-se că ţipase. Dar respiraţia lui Glen Bateman, care dormea în camera vecină, era regulată şi calmă, vădit

netulburată, iar pe Kojak îl vedea aţipit în hol, cu capul pe labe. Amănuntele se vedeau cu atâta limpezime în lumina crudă a lunii, încât totul căpătase un aer suprarealist.

Se trezise ridicat în coate, iar acum se lăsă pe spate pe cearşaful ud şi-şi ridică un braţ în dreptul ochilor, încercând, fără succes, să nu-şi amintească visul.

Se afla, încă o dată, la Stovington. Elder era mort. Toată lumea murise. Clădirea întreagă se transformase într-un mormânt bântuit de ecouri. Doar el rămăsese în viaţă, şi nu izbutea să găsească ieşirea. La început, încercă să-şi stăpânească teama. Mergi, nu trebuie să fugi, îşi repeta el mereu, dar în curând avea să fie nevoit să gonească. Paşii lui deveneau tot mai repezi, iar nevoia de a privi peste umăr – ca să se asigure că din spate nu venea decât efectul ecoului – devenea tot mai greu de controlat.

Trecea prin dreptul uşilor închise ale birourilor, cu nume scrise în negru pe suprafaţa albă ca laptele a geamurilor jivrate. Prin dreptul unei brancarde răsturnate. Pe lângă trupul unei asistente, cu fusta albă ridicată până la coapse, cu faţa înnegrită şi strâmbă, holbându-se către luminile fluorescente albe şi reci din tavan, asemănătoare unor tăviţe pentru cuburi de gheaţă, aşezate invers.

În cele din urmă, o rupse la fugă.

Repede, tot mai repede, uşile defilând tot mai iute pe lângă el, picioarele lui izbind linoleumul. Săgeţi portocalii scurgându-se pe pereţii imaculaţi. Semne. La început, totul părea în ordine: RADIOLOGIE şi CORIDORUL B SPRE LABORATOARE şi ACCESUL INTERZIS DINCOLO DE ACEST PUNCT CELOR CE NU POSEDĂ UN PERMIS VALABIL. Atunci se pomeni într-o cu totul altă parte a complexului, pe care n-o văzuse niciodată şi nici nu i-ar fi fost îngăduit s-o vadă. Vopseaua de pe aceşti pereţi începuse să se cojească şi să cadă. Unele lămpi fluorescente erau aprinse; altele bâzâiau ca nişte muşte prinse în plasă. O parte dintre geamurile jivrate ale uşilor erau ciobite, iar prin spărturi văzuse mobilier distrus şi trupuri surprinse de

moarte în cele mai contorsionate poziţii. Sânge peste tot. Oamenii aceştia nu muriseră din cauza gripei. Oamenii aceştia fuseseră ucişi. Corpurile lor fuseseră înjunghiate, împuşcate sau lovite cu bâte, judecând după urmele oribile. Ochii lor ieşiţi din orbite se holbau în gol.

Se năpusti pe o scară rulantă blocată, coborând într-un tunel lung şi întunecos, îmbrăcat în plăci de faianţă. La celălalt capăt, întâlni alte birouri, dar, de această dată, uşile lor fuseseră vopsite în negru, de sus până jos. Săgeţile indicatoare erau de un roşu-aprins. Lămpile fluorescente bâzâiau şi pâlpâiau. Pe indicatoare se putea citi PE AICI SE AJUNGE LA URNELE DE COBALT, ARME LASER, RACHETE SIDEWINDER şi CAMERA EPIDEMIILOR. Apoi, oftând de uşurare, descoperi o săgeată ce indica un ocol de nouăzeci de grade, cu text format dintr-un singur cuvânt binecuvântat: IEŞIRE.

Dădu colţul şi descoperi uşa deschisă. Dincolo de ea se întindea noaptea dulce şi parfumată. Se năpusti spre uşă, dar chiar în momentul acela, blocându-i calea, se arătă un bărbat în bluejeanşi şi jachetă de doc. Stu încremeni, iar strigătul i se opri în gât, ca un fier ruginit. Când omul intră în raza pâlpâitoare de lumină a lămpilor, Stu remarcă umbra neagră şi rece din locul unde ar fi trebuit să i se vadă faţa: pata întunecată era punctată de doi ochi roşii şi neînsufleţiţi. Suflet nu exista, în schimb răzbătea o undă de simţ al umorului. Da, chiar asta se vedea: un soi de veselie jucăuşă şi dementă.

Omul cel întunecat întinse mâinile, iar Stu văzu că din ele picura sânge.

— Cerul şi pământul, se auzi şoptit dinspre locul gol, unde ar fi trebuit să fie faţa. Tot cerul şi pământul.

Stu se trezi.

Kojak începu acum să se tânguie şi să mârâie încet în culcuşul lui. Labele îi tresăriră în somn şi Stu îşi spuse că până şi câinii aveau vise. Visele erau un lucru perfect natural, chiar şi coşmarurile, din când în când.

Cu toate acestea, rămase treaz multă vreme, înainte de a reuşi să adoarmă la loc.

CAPITOLUL 38

În timp ce epidemia de gripă se potolea, se iscă o a doua epidemie, care nu dură decât vreo două săptămâni. Aceasta a avut un efect mai puternic în societăţile tehnologice, ca Statele Unite, şi mai redus în ţările subdezvoltate, ca Peru sau Senegal. În Statele Unite, cea de a doua epidemie a secerat circa şaisprezece la sută din supravieţuitorii supergripei. În Peru sau în Senegal, nu mai mult de trei la sută. Cea de a doua epidemie n-a avut un nume, pentru că simptomele au fost extrem de diferite, de la un caz la altul. Un sociolog ca Glen Bateman ar fi putut s-o numească „moarte naturală” sau „lovitura din camera de gardă”. În sens strict darwinist, a fost seria finală – cea mai crudă dintre toate, ar fi putut zice unii.

Sam Tauber avea cinci ani şi jumătate. Maică-sa murise în 24 iunie la General Hospital din Murfreesboro, Georgia. Pe 25 se stinseseră tatăl şi sora lui mai mică, April, în vârstă de doi ani. La 27 iunie murise şi fratele lui mai mare, Mike, iar lui Sam nu-i rămăsese decât să se descurce de capul lui.

Sam se afla în stare de şoc încă de la decesul mamei. Umbla fără ţintă pe străzile din Murfreesboro, mâncând atunci când i se făcea foame şi plângând uneori. După o vreme încetă să mai plângă, pentru că plânsul nu-i servea la nimic. Nu-i aducea înapoi pe ceilalţi oameni. Noaptea, somnul îi era tulburat de coşmaruri, în care tata, April şi Mike mureau de nenumărate ori, cu feţele negre şi umflate, scoţând din gât un hârâit înfiorător şi sufocându-se din cauza propriei lor flegme.

La ora 9.45 în dimineaţa de 2 iulie, Sam se rătăci într-un teren cu muri sălbatici, în spatele casei lui Hattie Reynolds. Buimăcit şi cu ochii aţintiţi în gol, mersese printre tufele de mur mari aproape de două ori cât el, culegând fructele şi mâncându-le, până când buzele şi bărbia i se învineţiseră.

Ţepii i se agăţau de haine şi uneori de piele, dar el aproape că nu băga de seamă. Albinele bâzâiau adormitor în jurul lui. Nu apucă să vadă capacul vechi, putrezit, îngropat pe jumătate în iarba înaltă şi plantele târâtoare. Lemnul cedă sub greutatea lui şi se crăpă cu zgomot, iar Sam plonjă cei şase metri prin puţul săpat în piatră până la fundul uscat, unde îşi fractură ambele picioare. Muri peste douăzeci şi patru de ore, în egală măsură din cauza fricii şi suferinţei, cât şi a şocului, foamei şi deshidratării.

Irma Fayette locuia la Lodi, California. Era o tânără în vârstă de douăzeci şi şase de ani, virgină, care avea o teamă morbidă de viol. Viaţa ei se transformase într-un nesfârşit coşmar după 23 iunie, când se dezlănţuise jaful în oraş, unde nu mai exista poliţie ca să-l stăvilească. Irma avea o casă mică, pe o stradă laterală; aici locuise împreună cu mama ei, până în 1985, când aceasta murise, în urma unui atac de apoplexie. Când începuseră jaful şi împuşcăturile şi urletele înfiorătoare ale bărbaţilor beţi care străbăteau în sus şi în jos străzile din centru călare pe motociclete, Irma încuiase toate uşile, apoi se ascunsese în camera de rezervă de la parter. Începând de atunci, se strecura din când în când la etaj, tăcută ca un şoricel, ca să-şi ia ceva de mâncare sau ca să meargă la toaletă.

Irmei nu-i plăceau oamenii. Dacă toată lumea de pe pământ ar fi murit, ea ar fi fost absolut fericită. Dar nu-i fusese dat să se întâmple astfel. Chiar ieri, când începuse să spere, cu prudenţă, că în Lodi nu mai rămăsese nimeni în afara ei, îl văzuse pe un beţivan şi un bădăran, un hipiot îmbrăcat într-un tricou pe care scria AM RENUNŢAT LA SEX ŞI LA BĂUTURĂ – AU FOST CELE MAI TERIBILE 20 DE MINUTE DIN VIAŢA MEA, bântuind pe stradă cu o sticlă de whisky în mână. Avea părul lung şi blond, revărsat ca o cascadă de sub şapcă până pe umeri. În centura pantalonilor strâmţi purta un pistol. Irma îl urmărise de după perdeaua de la dormitor până ce dispăruse din

vedere, apoi fugise la parter şi se baricadase în camera de rezervă, ca şi cum ar fi ieşit de sub stăpânirea unei vrăji.

Nu muriseră toţi. Dacă văzuse cu ochii ei un hipiot, înseamnă că mai existau şi alţii. Că întreaga tagmă practica violul, nu avea îndoieli. Aveau s-o violeze şi pe ea. Mai devreme sau mai târziu urmau s-o găsească şi s-o violeze.

În această dimineaţă, înainte de revărsatul zorilor, se strecurase în podul casei, unde puţinele bunuri ale tatălui ei erau păstrate în cutii de carton. Părintele ei fusese marinar pe vase comerciale. O părăsise pe mama Irmei pe la sfârşitul anilor şaizeci. Maică-sa îi povestise Irmei toate amănuntele. Fusese absolut cinstită. Taică-su fusese o bestie care se îmbăta şi apoi voia să o violeze. Aşa procedau toţi. Când te căsătoreşti, asta îi dă dreptul bărbatului să te violeze ori de câte ori are poftă. Chiar şi ziua în amiaza mare. Mama Irmei rezuma întotdeauna dezertarea soţului ei în doar trei cuvinte, pe care Irma era dispusă să le aplice în cazul morţii aproape fiecărui bărbat, femei sau copil de pe faţa pământului: „Nicio pagubă.”

Majoritatea cutiilor nu conţineau decât nimicuri ieftine, cumpărate prin porturi străine – Souvenir of Hong Kong, Souvenir of Saigon, Souvenir of Copenhagen. Exista şi un album cu fotografii. Majoritatea îl înfăţişau pe tatăl ei pe navă, uneori zâmbind spre aparatul de fotografiat, cu braţul petrecut pe după umerii unor alte bestii asemenea lui. Ei bine, probabil boala ce fusese denumită aici Captain Trips îl ajunsese şi pe el în locul în care fugise. Nicio pagubă.

Dar mai exista şi o casetă de lemn, prinsă în minuscule balamale din aur, iar în casetă era o armă. Un pistol calibru 45. Stătea pe un culcuş de catifea roşie, iar într-un compartiment secret de sub catifeaua roşie se găseau nişte cartuşe. Nişte cartuşe înverzite, părând acoperite cu muşchi, dar Irma spera că vor funcţiona cum se cuvine. Cartuşele erau din metal. Nu se stricau, ca laptele sau ca brânza.

Încărcă arma la lumina unicului bec acoperit cu pânze de păianjen din pod, pe urmă coborî şi-şi luă micul dejun ca oamenii, la masa ei din bucătărie. Nu avea de gând să se mai ascundă ca un şoarece în gaură. Era înarmată. Violatorii să facă bine să se ferească din calea ei.

După-amiază, ieşi pe veranda din faţă ca să citească. Cartea ei se intitula Diavolul trăieşte şi se simte bine pe Planeta Pământ. Găsise în ea lucruri crunte, dar şi vesele. Păcătoşii şi nerecunoscătorii fuseseră răsplătiţi după cum meritau, exact aşa cum scria în carte că are să se întâmple. Se stinseseră cu toţii. Cu excepţia câtorva hipioţi violatori, cu care spera să se poată răfui chiar ea. Stătea cu pistolul pregătit alături.

La ora 2, bărbatul cu plete blonde se întoarse. Era în asemenea hal de beat, încât de-abia se mai ţinea pe picioare. O văzu pe Irina şi se lumină la faţă, gândindu-se, fără îndoială, cât de norocos fusese să descopere, în cele din urmă, o „fofoloancă”.

— Hei, scumpo! strigă el. N-am mai rămas decât noi doi pe lume! Cât crezi tu...

Apoi groaza i se întipări pe faţă, văzând-o pe Irma cum lasă cartea jos şi ridică pistolul.

— Hei, ascultă-mă, lasă chestia aia jos... e încărcat? Hei!...

Irma apăsă trăgaciul. Pistolul explodă, omorând-o pe loc. Nicio pagubă.

George McDougall locuia în Nyack, New York. Fusese profesor de matematică în liceu, specializat şi în recuperarea elevilor rămaşi în urmă. El şi soţia lui fuseseră catolici practicanţi, iar Harriett McDougall îi născuse unsprezece copii, nouă băieţi şi două fete. Între 22 iunie, când murise fiul lui, Jeff, în vârstă de nouă ani, din cauza a ceea ce în momentul respectiv era diagnosticat drept „pneumonie pe fond gripal” şi 29 iunie, când se stinsese Patricia, fiica lui de şaisprezece ani (care, vai, Doamne, fusese atât de tânără şi de frumoasă), de ceea ce toată

lumea – adică cei care mai rămăseseră în viaţă – numea acum Gât-Gros, asistase la trecerea în nefiinţă a celor doisprezece oameni la care ţinea cel mai mult, în timp ce el rămăsese sănătos şi continuase să se simtă perfect. Obişnuia să facă bancuri, la şcoală, pe seama faptului că nu era în stare să-şi amintească numele tuturor copiilor lui, dar ordinea în care ei dispăruseră i se întipărise în memorie: Jeff pe 22, Marty şi Helen pe 23, soţia lui, Harriett, Bill şi George Jr., Robert şi Stan pe 24, Richard în 25, Danny pe 27, Frank, cel de trei ani, pe 28, şi, în cele din urmă, şi Pat – a cărei stare păruse că se ameliorează, până în ultima clipă.

George era convins că nu va scăpa cu mintea întreagă.

Începuse să facă jogging cu zece ani în urmă, sfătuit fiind de doctorul lui. Nu jucase tenis sau handbal, plătea un copil (unul dintr-ai lui, bineînţeles) să taie gazonul şi de obicei mergea cu maşina chiar şi numai până la magazinul din colţ, când îl trimitea Harriett după pâine. Te-ai cam îngrăşat, îi spusese doctorul Warner. E ca şi cum ai căra nişte plumb după tine. Nu-ţi face bine la inimă. Încearcă să alergi.

Prin urmare, îşi luase un trening şi începuse să facă jogging în fiecare seară, la început pe distanţe scurte, apoi din ce în ce mai lungi. La început se simţea jenat, convins că vecinii îl trecuseră deja la index, făcându-şi semne şi dându-şi ochii peste cap, dar după o vreme doi tipi cu care nu se ştia decât din vedere şi cu care se saluta atunci când, întâmplător, ieşeau să ude iarba în acelaşi timp, veniră la el şi-l întrebară dacă n-ar putea să alerge împreună cu el – cu cât erau mai mulţi, cu atât creştea şi siguranţa. Între timp, lui George i se alăturaseră cei doi băieţi mai mari ai lui. Curând, joggingul cuprinsese tot cartierul, tradiţia păstrându-se chiar dacă li se alăturau mereu alţi oameni, iar alţii renunţau.

Continua să alerge şi acum, după ce toţi ceilalţi dispăruseră. În fiecare zi. Patru ore. Nu reuşea să scape de ideea că va înnebuni decât atunci când alerga, urmărind

numai cadenţa pantofilor de tenis pe trotuar, balansul braţelor şi respiraţia regulată şi iute. Nu putea să se sinucidă, pentru că, fiind catolic, ştia că sinuciderea este un păcat capital şi că Dumnezeu îi lăsase viaţa cu un scop anume. Prin urmare alerga. Ieri făcuse jogging aproape şase ore, până ce i se tăiase respiraţia şi i se făcuse greaţă din cauza epuizării. Avea cincizeci şi unu de ani, nu mai era tânăr, ştia că nu-i face bine să alerge atât de mult, dar gândind dintr-un alt unghi de vedere, mai important pentru el, era unicul lucru care îi părea să mai aibă vreun sens.

În această dimineaţă se trezise în zori, după o noapte în care nu dormise aproape deloc (gândul care i se sucea perpetuu în minte era: Jeff-Marty-Helen-Harriett-Bill-George-Junior-Robert-Stanley-Richard-Danny-Frank-Patty-şi-eu-credeam-că-se-face-bine), şi-şi puse treningul. Ieşi din casă şi începu să alerge pe străzile pustii din Nyack, simţind uneori sub tălpi cioburi, sărind peste un televizor ce zăcea sfărâmat pe asfalt, străbătând cartierele de locuinţe unde toate ferestrele aveau transperantele trase şi pe lângă accidentul acela oribil, cu trei maşini făcute armonică, de pe Main Street.

La început alergă în ritm normal, dar apoi simţi nevoia să fugă tot mai repede, ca să-şi poată lăsa gândurile în urmă. Trecu de la alergarea uşoară la alergare, apoi începu să fugă şi în cele din urmă sprintă – un bărbat de cincizeci şi unu de ani, cu părul încărunţit, într-un trening cenuşiu, cu pantofi albi de tenis, gonind pe străzile pustii ca şi cum l-ar fi urmărit toţi diavolii din iad. La ora 11.15 suferi o tromboză coronariană masivă şi se prăbuşi mort la intersecţia dintre străzile Oak şi Pine, în apropierea unei guri de incendiu. Expresia de pe figura lui aducea foarte mult cu aceea de recunoştinţă.

Doamna Eileen Drummond din Clewiston, Florida, se îmbătă foarte rău cu lichior de mentă DeKuyper în după-amiaza de 2 iulie. Dorea să se îmbete, pentru că în starea

respectivă uita ce se întâmplase cu familia ei, iar crema de mentă era singurul fel de băutură pe care-l suporta. Descoperise cu o zi în urmă o punguţă cu marijuana în camera băiatului ei de şaisprezece ani şi reuşise să intre în transă, dar starea aceea făcea ca lucrurile să pară şi mai rele. Rămăsese în salon întreaga după-amiază, cuprinsă de buimăceală, plângând deasupra fotografiilor din album.

În această după-amiază, bău o sticlă cu întreaga de cremă de mentă, i se făcu rău şi vomită la baie, apoi se aşeză în pat, îşi aprinse o ţigară, adormi şi arse împreună cu casa, scăpând astfel de gânduri pentru totdeauna. Vântul care se înteţise întinse incendiul peste cea mai mare parte a oraşului. Nicio pagubă.

Arthur Stimson locuia la Reno, Nevada. În după-amiaza zilei de 29, după ce înotase în Lake Tahoe, călcase pe un cui ruginit. Rana îi provocase o cangrenă. Îşi puse singur diagnosticul după miros şi încercă să-şi amputeze piciorul. La jumătatea operaţiei leşină şi muri din pricina şocului şi a pierderii de sânge în sala de recepţie a cazinoului lui Toby Harrah, acolo unde încercase să se opereze.

La Swanville, Maine, o fetiţă în vârstă de zece ani, Candice Moran, căzu de pe bicicletă şi muri din cauza unei fracturi craniene.

Milton Craslow, un fermier din Harding County, New Mexico, fu muşcat de un şarpe cu clopoţei şi muri o jumătate de oră mai târziu.

La Milltown, Kentucky, Judy Horton era foarte mulţumită de cum se desfăşuraseră evenimentele. Judy avea şaptesprezece ani şi era frumoasă. Cu doi ani în urmă, comisese două greşeli grave: rămăsese însărcinată şi se lăsase convinsă de părinţii ei să se căsătorească cu cel vinovat, un ochelarist, student în inginerie la universitatea

de stat. La cincisprezece ani se simţise măgulită să se întâlnească cu un tip care mergea la colegiu (chiar dacă nu era decât în primul an), dar nu reuşea să-şi amintească, în ruptul capului, cum de-i permisese lui Waldo – Waldo Horton, ce nume dezgustător – să-şi „facă poftele” cu ea. Şi dacă tot rămăsese borţoasă, de ce tocmai cu el? Judy îi lăsase şi pe Steve Phillips şi pe Mark Collins să-şi „facă poftele” cu ea; ambii erau membri ai echipei de fotbal Milltown High (mai exact Milltown Cougars, luptaţi, luptaţi, luptaţi ca nişte aştri, scumpii noştri alb-albaştri), iar ea ajunsese una dintre şefele galeriei. Dacă n-ar fi apărut scârbosul de Waldo Horton, ar fi ajuns uşor şefa supremă a galeriei, încă din anul ei de juniorat. Întorcându-ne la subiect, oricare dintre cei doi, Steve sau Mark, ar fi fost nişte soţi cu mult mai acceptabili. Amândoi erau laţi în umeri, iar Mark avea plete blonde până la umăr, de te băga în boală. Dar a fost să fie Waldo, a trebuit să fie tocmai Waldo. Nu avea decât să se uite în jurnalul ei şi să facă puţină aritmetică. Iar după ce se născuse şi copilul, nu mai era nevoie nici măcar de asta. Cei doi semănau ca două picături de apă.

Timp de doi ani nesfârşiţi se chinuise cu tot felul de slujbuliţe mizerabile, prin localuri fast-food şi moteluri, în timp ce Waldo mergea la şcoală. Până la urmă, ajunsese să urască şcoala lui Waldo mai mult decât orice pe lumea asta, chiar mai mult decât îl ura pe copil sau pe Waldo însuşi. Dacă-şi dorea atât de tare o familie, de ce nu se ducea la muncă? Ea se săturase. Dar părinţii ei şi ai lui nici să nu audă de aşa ceva. Dacă ar fi fost de capul său, Judy ar fi putut să-l convingă, cu vorbe dulci (l-ar fi făcut să-i promită, înainte de a-l lăsa s-o mângâie, în pat), dar toţi cei patru părinţi îşi vârau tot timpul nasul în toate. Vai, Judy, lucrurile vor merge cu mult mai bine când Waldo va avea o slujbă grasă. Vai, Judy, viaţa ţi s-ar părea cu mult mai roză dacă te-ai duce mai des la biserică. Vai, Judy, înghite-ţi amarul şi

zâmbeşte, până ce s-a dus pe gât. Până ce l-ai înghiţit pe tot.

După aceea se ivise supergripa şi rezolvase toate problemele. Părinţii ei muriseră, urmase băieţelul ei, Petie (ceea ce fusese cam trist, dar în câteva zile reuşise să treacă peste durerea ei), apoi muriseră părinţii lui Waldo, după care se stinsese şi soţul ei, în sfârşit, iar ea rămăsese liberă. Gândul că ar putea să piară şi ea nu-i trecuse prin minte nici măcar o clipă.

Locuiseră într-un apartament dintr-un bloc mare şi întortocheat din centrul Milltownului. Una dintre caracteristicile locuinţei, care-l atrăsese pe Waldo (Judy nu avea, bineînţeles, niciun cuvânt de zis), era un imens frigorifer la subsolul clădirii. Se mutaseră în apartament, care se afla la etajul al treilea, în septembrie 1988, şi cine credeţi că trebuia să ducă mereu carnea şi hamburgerii jos, în frigorifer? Aveţi dreptul să ghiciţi din trei încercări. Waldo şi Petie muriseră acasă. În momentul respectiv, nu puteai să beneficiezi de serviciu spitalicesc decât dacă erai barosan, iar morgile erau pline ochi (Judy nu s-ar fi apropiat oricum de asemenea locuri vechi şi sinistre, chiar dacă o plăteai), dar curentul electric funcţiona, încă. Prin urmare, îi dusese în subsol şi-i pusese în frigorifer.

Energia electrică fusese tăiată la Milltown cu trei zile în urmă, dar era încă suficient de răcoare acolo, jos. Judy ştia acest lucru pentru că mergea să se uite la trupurile lor moarte de trei sau patru ori pe zi. Îşi spunea că nu dorea decât să verifice. Ce altceva ar fi putut fi? În niciun caz bucurie răutăcioasă, nu?

Coborî în după-amiaza zilei de 2 iulie şi uită să vâre pana de cauciuc sub uşa congelatorului. Uşa se trânti în urma ei şi se încuie. De-abia atunci remarcă, după ce venise zilnic aici, timp de aproape doi ani, că uşa congelatorului nu avea un sistem de deschidere şi din interior. În acel moment, era prea cald ca să îngheţi, dar nu suficient de rece ca să nu

mori de înfometare. Aşa că Judy muri până la urmă în compania fiului şi a soţului ei.

Jim Lee din Hattiesburg, Mississippi, făcu legătura tuturor prizelor electrice din casă la un generator cu benzină, după care, încercând să-l pună în funcţiune, se electrocută.

Richard Hoggins era un tânăr de culoare care-şi petrecuse întreaga lui viaţă la Detroit, Michigan. De cinci ani căzuse în patima minunatului praf alb pe care-l numea „ieroină”. În timpul epidemiei de supergripă, trecuse printr-o perioadă de totală abstinenţă, pentru că toţi distribuitorii şi drogaţii pe care-i cunoştea el muriseră sau se refugiaseră.

În această după-amiază luminoasă de vară, stătea pe o verandă murdară, bând dintr-o sticlă cu 7-Up cald şi tânjind după o doză cât de mică, pe care să şi-o injecteze sub piele.

Începu să se gândească la Allie McFarlane şi la o chestie pe care o auzise despre Allie pe străzi, chiar înainte să nimerească rahatul în ventilator. Oamenii ziceau că Allie, care era cam pe locul al treilea în Detroit, tocmai primise un transport pe cinste. Era suficient pentru ca toată lumea să se simtă ca-n rai... Nu porcărie din aia căcănie. Alb de China, marfă de cea mai bună calitate.

Richie habar n-avea unde îşi ţinea McFarlane un transport mare, ca acela – şi nici nu era sănătos să ştii prea multe – dar auzise de mai multe ori, pe vremuri, că dacă poliţia avea vreodată ideea să scotocească, pe bază de mandat de percheziţie, casa din Grosse Point pe care o cumpărase Allie pentru un unchi de-al lui, lui Allie, cu siguranţă, i-ar fi putrezit oasele în puşcărie.

Richie se hotărî să tragă o raită până în Grosse Point. Oricum, nu avea de făcut ceva mai bun.

Îşi făcu rost de adresa din Lake Shore Drive a unui anume Erin D. McFarlane din cartea de telefon a

Detroitului şi porni într-acolo. Era aproape întuneric când ajunse şi-l dureau picioarele. Nu mai încerca să se înşele, spunându-şi că era vorba doar de o plimbare; trebuia neapărat să-şi facă rost de o doză, nevoia îl seca la inimă.

În jurul domeniului fusese construit un zid din gresie cenuşie, peste care Richie sări ca o umbră neagră, tăindu-şi mâinile în cioburile încastrate pe culmea zidului. Atunci când sparse un geam ca să poată pătrunde, se declanşă o alarmă, iar el o zbughi peste gazon, străbătând jumătate din peluză înainte de a-şi aduce aminte că nu mai existau poliţişti care să răspundă acestei chemări. Se întoarse, tremurând din toate mădularele şi scăldat în sudoare.

Sursa principală de curent electric nu funcţiona, iar afurisita de căsoaie avea cel puţin douăzeci de camere. Trebuia să aştepte până a doua zi ca să cerceteze locul, iar ca să întoarcă cu fundul în sus toată casa cum se cuvine avea nevoie de cel puţin trei săptămâni. Şi nici nu puteai fi sigur că drogul se află aici. Doamne, Dumnezeule! Richie se simţi cuprins de o disperare bolnavă. Dar cel puţin avea să caute în locurile cele mai probabile.

În baia de la etaj descoperi o duzină de pungi mari din plastic, pline ochi cu praf alb. Se aflau în rezervorul W.C.-ului, ascunzătoare cât se poate de clasică. Richie se holbă la ele, bolnav de poftă, cugetând, ca prin vis, că Allie ungea probabil în dreapta şi în stânga, dacă-şi putea permite să lase o comoară ca asta într-un afurisit de vas de toaletă. Drogul era suficient să-i ajungă unui om şaisprezece secole.

Luă o pungă în dormitorul principal şi o desfăcu peste cearşaf. Mâinile îi tremurau în timp ce-şi scoase instrumentele necesare şi le pregăti. Nici nu-i trecu prin minte să se întrebe cât de pur era praful respectiv. Pe stradă, cea mai tare doză pe care şi-o injectase Richie fusese de doisprezece la sută, şi atunci avusese un somn profund, vecin cu coma. Nici nu mai mişcase. Luase doza şi căzuse ca un sac, din cerul senin în cea mai neagră beznă.

Se injectă deasupra cotului şi împinse pistonul seringii până la capăt. Heroina avea o puritate de aproape nouăzeci şi şase la sută. Efectul pe care îl avu asupra organismului lui fu identic cu acela al unui tren expres: Richie se prăbuşi peste sacul cu heroină, iar praful i se lipi de piepţii cămăşii. Şase minute mai târziu, era mort. Nicio pagubă.

CAPITOLUL 39

Lloyd Henreid stătea în genunchi. Fredona şi rânjea. Din când în când uita ce fredona, zâmbetul i se veştejea şi scâncea puţin, după care uita că plânge şi continua să fredoneze. Cântecul pe care-l mormăia era „Camptown Races”. Din când în când, în loc să mormăie sau să plângă, cânta încetişor „Duu-da, duu-da”. Blocul de celule era tăcut, cu excepţia mormăitului, suspinelor, a cântatului ocazional şi al zgomotului discret făcut de piciorul de pat mânuit de Lloyd. Se străduia să întoarcă trupul lui Trask, ca să poată ajunge la piciorul lui. Chelner, te rog să-mi mai aduci o porţie de ciolan pe varză.

Lloyd arăta ca un om pornit să ţină o cură de slăbire radicală. Salopeta de închisoare atârna pe el ca o velă moale. Ultima masă primită în blocul celular fusese prânzul de acum opt zile. Pielea de pe faţa lui Lloyd se întinsese, scoţând în evidenţă fiecare curbă şi unghi ale craniului. Ochii îi străluceau intens. Buzele i se retrăseseră de pe dinţi. Arăta ciudat şi bălţat, din cauza părului, care-i căzuse masiv. Ai fi zis că e nebun.

— Duu-da, duu-da, şopti Lloyd, pescuind cu bucata de fier.

A fost o vreme când habar n-avea de ce se răneşte la degete ca să desfacă afurisitul de picior de la pat. A fost o vreme când credea că ştie ce înseamnă să-ţi fie foame. Foamea lui de atunci nu era decât o mică poftă în comparaţie cu ceea ce simţea acum.

— Să mergi toată noaptea... să mergi toată ziua... duu-da...

Unealta se agăţă de pantalonii lui Trask, în dreptul gambei, apoi se desprinse. Lloyd îşi lăsă capul pe podea şi plânse ca un copil. În spatele său, aruncat indiferent într-un colţ, zăcea scheletul şobolanului pe care-l omorâse în celula lui Trask, pe 29 iunie, adică acum cinci zile. Coada lungă şi

rozalie a şobolanului rămăsese încă prinsă de schelet. Lloyd încercase de mai multe ori să-i mănânce şi coada, însă se dovedise prea tare. Aproape toată apa din rezervorul toaletei se terminase. În pofida eforturilor lui de a o păstra, în celulă domnea duhoarea urinei. Urinase pe coridor, ca să nu împută rezerva de apă. În schimb nu fusese nevoie să defecheze – ceea ce era de înţeles, considerând dieta lui radical severă.

Terminase prea repede mâncarea pe care şi-o pusese deoparte. Acum îşi dădea seama de greşeala lui. Sperase să apară cineva. Nu fusese în stare să conceapă că...

Nu avea chef să-l mănânce pe Trask. Gândul de a mânca din Trask i se părea oribil. Chiar cu o noapte în urmă reuşise să plesnească cu papucul de casă un gândac, pe care-l mâncase de viu; îl simţise cum i se zbate cu disperare prin gură, înainte ca dinţii lui să-l reteze în două. De fapt, nici nu fusese atât de rău, de fapt i se păruse mult mai gustos decât şobolanul. Nu, nu voia să-l mănânce pe Trask. Nu voia să se transforme într-un canibal. Aşa cum făcuse şi cu şobolanul. Avea să-l tragă pe Trask mai aproape, ca să fie la îndemână... pentru orice eventualitate. Pentru orice eventualitate. Auzise că omul poate supravieţui multă vreme fără mâncare, dacă avea apă, în schimb. (prea multă apă nu mai e dar acum nu am să mă gândesc la asta acum nu mă gândesc la asta)

Nu-şi dorea să moară. Nu-şi dorea să piară de foame. Avea prea multă ură în el.

Ura crescuse încetul cu încetul, în ultimele trei zile, odată cu foamea. După părerea lui, dacă iepuraşul lui mort ar fi fost în stare să gândească, l-ar fi urât în acelaşi fel (dormea acum foarte mult, iar somnul lui era tulburat de vise în care i se arăta iepurele, cu trupul umflat, cu blana mătuită, cu viermii mişunându-i în orbitele ochilor şi, mai rele decât toate celelalte, lăbuţele acelea însângerate: când se trezea, îşi privea cu fascinaţie şi groază propriile-i degete). Ura lui

Lloyd se coagulase în jurul unui unic concept însoţit de o imagine, şi anume aceea a unei CHEI.

El fusese încuiat. A existat o vreme când ceea ce i se întâmplase i se păruse cinstit. Era unul dintre băieţii răi. Nu dintre cei răi cu adevărat. Poke fusese cu adevărat rău. Fără Poke, n-ar fi comis decât cel mult nişte găinării mărunte. Cu toate astea, o parte din vină se răsfrângea şi asupra lui. Se gândea la Gorgeous George, în Vegas, şi la cei trei oameni din Continentalul alb – în loviturile astea fusese şi el amestecat şi contribuise la dezastru. Prin urmare merita o pedeapsă şi să stea o vreme la pârnaie. Nu era un lucru pentru care să te oferi voluntar, dar odată ce te văzuseşi prins la colţ, nu aveai decât să joci după cum îţi cântau ei. Aşa cum îi zisese şi avocatului, considera că i s-ar cuveni cam douăzeci de ani pentru partea lui de vină din „chermeza ucigaşă în trei state”. În niciun caz scaunul electric, Dumnezeule, nu! Ideea că Lloyd Henreid ar ajunge să călărească fulgerul i se părea... nebunească, de-a dreptul.

În schimb ei aveau CHEIA, asta era toată chestia. Puteau să te încuie şi să facă cu tine tot ce le plăcea.

În ultimele trei zile, Lloyd începuse vag să priceapă puterea simbolică, de talisman, a CHEII. CHEIA era răsplata care te aştepta dacă respectai regulile jocului. Dacă nu te ţineai de ele, puteau să te încuie. Exact ca şi cum ai fi tras cartea *Mergi la închisoare* din jocul de Monopoly. Nu treci prin punctul de plecare, nu-ţi iei cei două sute de dolari. Cei care erau în posesia CHEII se bucurau şi de anumite privilegii. Puteau să-ţi ia zece, douăzeci sau patruzeci de ani din viaţă. Puteau să angajeze oameni ca Mathers, care să te bată. Ba chiar să-ţi ia viaţa, punându-te în scaunul electric.

Dar faptul că erau deţinători ai CHEII nu le dădea dreptul să plece şi să te lase să mori de foame, în spatele gratiilor. Nu le dădea dreptul să te oblige să mănânci un şobolan mort şi să încerci să bagi în tine umplutura uscată

din saltea. Nu le dădea dreptul să te lase într-un loc unde s-ar putea să te vezi silit să-l mănânci pe cel din celula vecină, ca să rămâi în viaţă (asta doar dacă o să fii în stare să pui mâna pe el, adică... duu-da, duu-da).

Există anumite lucruri pe care nu le poţi face oamenilor. Faptul că deţii CHEIA nu-ţi dă dreptul să faci chiar orice. Îl lăsaseră aici să moară de o moarte îngrozitoare, atunci când ar fi putut să-l lase liber. El nu era un câine turbat, în stare să ucidă cu sânge rece prima persoană care-i ieşea în cale, în ciuda celor afirmate de ziare. Înainte de a-l întâlni pe Poke, găinăriile erau lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut comite.

De aceea avea sufletul plin de ură, iar ura îl obliga să trăiască... sau cel puţin să încerce să trăiască. O vreme, i se păruse că ura şi hotărârea de a trăi mai departe erau inutile, pentru că toţi cei ce se aflau în posesia CHEII sucombaseră din cauza gripei. Ei nu mai intrau în raza de acţiune a răzbunării lui. Apoi, încetul cu încetul, pe măsură ce devenea mai flămând, înţelese că gripa nu avea să-i ucidă pe ei. Ci doar pe cei sortiţi să piardă mereu, ca el; avea să-l ucidă pe Mathers, nu însă şi pe ticălosul care-l angajase pe Mathers, pentru că mizerabilul avea CHEIA. Nu avea să-i ucidă pe guvernator sau pe şeful închisorii – gardianul care afirmase că directorul este bolnav fusese un mincinos ordinar, se vedea bine. Nu avea să-i ucidă pe poliţiştii care se ocupau de cei eliberaţi pe cauţiune, pe şerifi ori pe agenţii FBI-ului. Gripa nu avea să-i atingă pe cei care se aflau în posesia CHEII. N-ar fi îndrăznit. Dar Lloyd va reuşi să ajungă până la ei. Dacă îi era dat să iasă de aici, avea să se ocupe de ei cât se poate de atent.

Unealta se agăţă încă o dată în manşeta pantalonilor lui Trask.

— Haide, şopti Lloyd. Haide. Haide la mine... Doamnele din Camptown cântă... cât e ziua de lungă... duu-da.

Cadavrul ţeapăn al lui Trask alunecă încet pe podeaua celulei lui. Nicicând n-a tras un pescar peştele la mal cu mai

multă grijă şi viclenie decât Lloyd pe Trask. La un moment dat, pantalonii lui Trask cedară şi Lloyd trebui să-şi ancoreze unealta în alt loc. În cele din urmă, laba piciorului ajunse suficient de aproape ca s-o atingă cu mâna, printre gratii... dacă voia.

— N-am nimic cu tine personal, îi şopti lui Trask, atingându-i piciorul şi mângâindu-l. Nu am nimic cu tine şi n-am să te mănânc, prietene. Numai dacă sunt obligat.

Nici nu-şi dădea seama că salivează.

În amurgul care-şi arunca ultimele reflexe cenuşii, Lloyd auzi pe cineva, dar la început sunetul părea atât de îndepărtat şi de straniu – ciocnirea unui metal de un altul – încât crezu că visează. Nu mai era în stare să deosebească foarte bine stările de veghe şi cele de trezie, trecând aproape fără să prindă de veste bariera dintre ele.

Dar pe urmă auzi vocea şi se ridică în pat, cu ochii căscaţi, mari şi strălucitori, pe faţa lui hămesită. Vocea veni plutind de-a lungul coridoarelor cine ştie de unde, din aripa administraţiei, coborând apoi scările spre holurile ce făceau legătura între zona unde se primeau vizitatorii şi blocul central de celule, unde se găsea şi Lloyd. Se strecură apoi senin printre gratiile duble ale uşilor, ajungând în cele din urmă la timpanele lui Lloyd:

— Hooooo-hoooo! E careva pe-acasă?

Fapt straniu, primul gând al lui Lloyd fu acesta: Să nu răspund. Poate că pleacă fără să insiste.

— Nu-i nimeni acasă? O dată, de două ori?... Okay, eu am plecat, am de gând să scap de pulberea de Phoenix de pe bocancii mei...

Aceste cuvinte îl făcură pe Lloyd să iasă din starea de paralizie. Sări din pat, apucă piciorul şi începu să bată cu el din răsputeri în gratii; vibraţiile se transmiteau prin metal, răspândind fiori în pumnul lui strâns.

— Nu! urlă el. Nu! Nu pleca! Te rog să nu pleci!

Vocea se auzi acum mai de aproape, venind de pe scara dintre administraţie şi etajul la care se găsea el.

— Te iubim atât de mult, încât o să te mâncăm... ah, cineva are o voce aşa de... hămesită.

Aceste cuvinte fură urmate de un hohot leneş de râs.

Lloyd lăsă să-i scape piciorul de pat şi se prinse cu ambele mâini de gratiile de la uşa celulei. Acum auzea şi nişte paşi, undeva deasupra lui, printre umbre, bocănind cu regularitatea unui ceasornic şi apropiindu-se pe culoarul ce conducea spre blocul de celule. Lloyd era la un pas să izbucnească în lacrimi de uşurare... până la urmă, se vedea salvat... şi cu toate astea, în inima lui simţea teamă, şi nu bucurie, o spaimă din ce în ce mai mare, din cauza căreia ar fi preferat acum să-şi fi ţinut gura. Să-şi fi ţinut gura? Dumnezeule! Ce putea fi mai rău decât să mori de foame?

Senzaţia de foame sfâşietoare îl duse cu gândul la Trask. Acesta zăcea pe spate în lumina cenuşie a amurgului, cu un picior ţeapăn, întins până în celula lui Lloyd, iar regiunea gambei acelui picior suferise o pierdere considerabilă. Mai exact, zona cărnoasă a gambei piciorului respectiv. Se puteau recunoaşte şi nişte urme de dinţi. Lloyd ştia ai cui dinţi lăsaseră urmele respective, dar nu-şi aducea aminte decât foarte vag de momentul când se înfruptase dintr-un muşchi al lui Trask. Cu toate acestea, îl copleşiră puternice sentimente de repulsie, vină şi oroare. Se grăbi să ajungă lângă cadavru şi împinse piciorul înapoi, în celula vecină. Apoi, aruncând o privire peste umăr, asigurându-se că posesorul vocii nu se arătase încă, se întinse dincolo şi, sprijinindu-se cu obrazul de gratii, trase pantalonii lui Trask în jos, ascunzându-şi fapta.

Desigur, nu era niciun fel de grabă, deoarece porţile cu gratii de la capătul blocului de celule erau încuiate şi, dacă nu mergea curentul, nu funcţiona nici sistemul automat de deschidere. Salvatorul trebuia să se întoarcă înapoi şi să găsească CHEIA. Nu avea niciun rost...

Lloyd scoase un mormăit când auzi pornind motorul electric ce acţiona porţile. Liniştea din blocul de celule amplifică sunetul tânguitor, care se încheie cu bine ştiutul clic-clonc! ce însoţea deschiderea lor completă.

Auzi din nou bocănitul regulat al paşilor ce se apropiau pe culoarul dintre celule.

Lloyd se întorsese la uşa celulei, după ce-l aranjase pe Trask; acum făcu involuntar doi paşi înapoi. Îşi coborî privirile spre podea, în afara celulei; ceea ce văzu mai întâi fu o pereche de cizme prăfuite de cowboy, cu vârfuri ascuţite şi tocuri tocite, şi-şi aduse instantaneu aminte că şi Poke avea o pereche la fel.

Cizmele se opriră înaintea celulei lui.

Îşi ridică încet privirile, cuprinzând în raza vizuală jeanşii tociţi şi strâmţi, lăsaţi peste cizme, centura de piele, cu cataramă de alamă (diverse semne astrologice în interiorul a două cercuri concentrice), o jachetă de jeanşi cu câte o insignă prinsă la fiecare buzunar de la piept – o fiară rânjind cu gura până la urechi pe una, un porc mort şi cuvintele CE MAI FACI, PORCIA TA? pe cealaltă.

În clipa în care Lloyd văzu, fără voie, faţa de un purpuriu închis a lui Randall Flagg, acesta urlă Bau! Vuietul străbătu întreg blocul mort de celule şi apoi se întoarse înapoi. Lloyd ţipă, se împiedică de propriile-i picioare, căzu jos şi începu să plângă.

— Stai liniştit, îl potoli Flagg. Hei, omule, totul este în regulă. Totul este absolut în regulă.

Printre suspine, Lloyd îl rugă:

— Vrei să-mi dai drumul? Te rog să-mi dai drumul. Nu vreau să păţesc ca iepurele meu, nu vreau să sfârşesc ca el, nu mi se pare cinstit, dacă nu era Poke n-aş fi făcut decât cine ştie ce găinării, te rog să-mi dai drumul, domnule, voi face orice vrei.

— Bietul de tine. Arăţi ca o reclamă pentru petrecerea unei vacanţe de vară la Dachau.

În ciuda compătimirii ce se ghicea în vocea lui Flagg, Lloyd nu se lăsa convins să-şi ridice privirile mai sus de genunchii pantalonilor nou-venitului. Ştia sigur că moare dacă se mai uită o dată la faţa aceea. Pentru că era faţa unui diavol.

— Te rog, se bâlbâi Lloyd. Te rog să-mi dai drumul. Mor de foame.

— De cât timp stai la cutie, prietene?

— Nu ştiu, îi răspunse Lloyd, ştergându-se cu degetele la ochi. De multă vreme.

— Cum se face că n-ai murit?

— Am bănuit ce va urma, se adresă Lloyd picioarelor acoperite de jeanşi, încercând să-şi adune ultimele rămăşiţe de viclenie. Mi-am păstrat mâncarea. Aşa am reuşit.

— Nu cumva te-ai servit cu o bucată din tipul ăla fin, din cealaltă celulă?

— Cum? croncăni Lloyd. Cum? Nu! Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ţi închipui că sunt eu? Domnule, domnule, te rog...

— Piciorul lui stâng arată ceva mai subţire decât dreptul. Ăsta e singurul motiv pentru care te-am întrebat, bunul meu prieten.

— Nu ştiu nimic despre chestia asta, şopti Lloyd, tremurând ca varga.

— Dar de Fratele Şobolan ce zici? A fost gustos?

Lloyd îşi duse mâinile la ochi şi nu mai spuse nimic.

— Cum te cheamă?

Lloyd încercă să se conformeze, dar nu reuşi decât să scoată un geamăt.

— Cum te cheamă, oştene?

— Lloyd Henreid.

Se strădui să mai găsească ceva de zis, dar în mintea lui era un întreg talmeş-balmeş. Se temuse când avocatul îi comunicase că s-ar putea să ajungă pe scaunul electric, dar nici pe departe ca acum. Atât de teamă nu-i fusese în viaţa lui.

— A fost doar ideea lui Poke! strigă el. Poke ar trebui să se afle aici, nu eu!

— Uită-te la mine, Lloyd.

— Nu, şopti Lloyd, răsucindu-şi disperat ochii în toate direcţiile.

— De ce nu?

— Pentru că...

— Continuă.

— Pentru că nu cred că exişti cu adevărat, murmură Lloyd. Iar dacă exişti cu adevărat... domnule, dacă exişti cu adevărat, înseamnă că eşti diavolul în persoană.

— Uită-te la mine, Lloyd.

Neavând încotro, Lloyd îşi ridică privirile spre faţa întunecată, rânjită, ce plutea dincolo de gratii. Mâna dreaptă ţinea ridicat un obiect la înălţimea ochiului drept. Lloyd îl privi şi simţi cum îngheaţă şi dă în clocot, în acelaşi timp. Părea o piatră neagră, atât de neagră, încât ai fi zis că este făcută dintr-o răşină sau din smoală. În centrul ei era o fisură roşie, care lui Lloyd îi părea un ochi teribil, însângerat şi deschis doar pe jumătate, holbându-se la el. Flagg o răsuci apoi uşor între degete, iar fisura roşie din piatra cea întunecată arăta acum ca o... cheie. Flagg continua să întoarcă piatra între degete. Acum apărea ochiul, acum apărea cheia.

Ochiul, cheia.

Începu să fredoneze:

— Femeia mi-a adus cafea... mi-a adus şi ceai... mi-a adus şi... aproape tot ce-mi trebuia... dar nu şi cheia de la ocnă. Corect, Lloyd?

— Desigur, zise Lloyd răguşit.

Ochii lui nu se mai dezlipeau de piatra mică şi neagră. Flagg se porni s-o mute de pe un deget pe celălalt, ca un scamator care execută un număr.

— Sunt convins că ştii să apreciezi cum se cuvine valoarea unei chei potrivite, îi spuse omul, făcând să dispară piatra în pumnul închis, pentru a apărea din nou în

mâna cealaltă, trecând, ca şi mai înainte, de pe un deget pe celălalt. Sunt convins că ştii, continuă el. Deoarece cheile sunt făcute pentru a deschide uşile. Există în viaţă vreun lucru mai important decât deschisul uşilor, Lloyd?

— Domnule, mi-e teribil de foame...

Pe figura celuilalt apăru o asemenea expresie îngrijorată, încât era de-a dreptul grotescă.

— Sigur că ţi-e foame. Doamne Dumnezeule, cum să mănânci şobolan! Ştii cu ce m-am înfruptat eu la prânz? Mai întâi am luat un sendviş cu friptură fină de vacă pe pâine de Viena cu câteva felii de ceapă şi Gulden's Spicy Brown din belşug. Cum ţi se pare?

Lloyd clătină din cap, iar din ochii lui strălucitori i se scurgeau încet şiroaie de lacrimi.

— L-am combinat cu cartofi prăjiţi şi lapte cu ciocolată, iar apoi, ca desert... vai de mine, te torturez, nu? Aş merita să fiu biciuit pentru răutatea mea, nu eşti de părere? Îmi pare rău. Am să te scot de aici şi apoi mergem împreună să mâncăm ceva, de acord?

Lloyd era atât de mirat, încât nu reuşi nici măcar să dea din cap. Ajunse la concluzia că individul era diavolul însuşi, dacă nu cumva un miraj, care va zăbovi în faţa celulei lui până ce Lloyd o să cadă la pământ şi-o să moară, sporovăind vesel despre Dumnezeu, despre Isus Cristos şi despre muştarul Gulden's Spicy Brown, făcând jonglerii cu piatra aceea neagră şi stranie. În momentul acela însă, compasiunea lui părea destul de sinceră, iar dezgustul faţă de propria-i persoană neprefăcut. Piatra neagră dispăru iarăşi în pumn. Iar când pumnul se deschise din nou, ochii miraţi ai lui Lloyd descoperiră în palma străinului o cheie plată, din argint şi bogat ornamentată.

— Dumnezeule... din... Ceruri! croncăni Lloyd.

— Ţi-a plăcut? îl întrebă cu încântare Omul Întunecat. Şmecheria asta, Lloyd, am învăţat-o de la o fată dintr-un salon de masaj din Secaucus, New Jersey. La Secaucus se află cele mai mari ferme de creştere a porcilor din lume.

Se aplecă şi introduse cheia în broasca uşii lui Lloyd. Şi asta era straniu, pentru că, atât cât îl ajuta în acel moment mintea (adică nu foarte bine), celulele acestea nu aveau broaşte clasice, fiind deschise şi închise electronic. Dar nu se îndoia câtuşi de puţin că acea cheie din argint va funcţiona.

Imediat după ce cheia intrase în locaş, Flagg se oprise privindu-l pe Lloyd, cu un rânjet viclean, iar Lloyd fu cuprins de un nou val de disperare. Totul era doar un şiretlic.

— Oare nu m-am prezentat? Mă numesc Flagg, cu dublu g. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Şi mie, mormăi Lloyd.

— Părerea mea este că, înainte să deschid celula şi să mergem la masă, ar trebui să încheiem o mică înţelegere, Lloyd.

— Sigur că da, îngăimă Lloyd, începând din nou să plângă.

— Am de gând să te fac mâna mea dreaptă, Lloyd. Am de gând să te înalţ la rangul de Sfântul Petru. După ce voi fi deschis uşa aceasta, îţi voi strecura în mână cheile împărăţiei. Asta zic şi eu târg, nu?

— Mda, şopti Lloyd, din nou speriat.

Se făcuse aproape întuneric. Silueta întunecată a lui Flagg se estompase aproape de tot, dar ochii îi rămăseseră perfect vizibili. Licăreau în beznă ca ochii unui linx, unul la stânga gratiei pe care se afla fixat sistemul de închidere, celălalt în dreapta. Lloyd era stăpânit de groază, dar şi de un alt sentiment: de un soi de extaz religios. Şi de o bucurie. Bucuria de a fi ales. Senzaţia că reuşise, într-un fel sau altul, trecuse dincolo... spre ceva.

— Ţi-ar plăcea să te răzbuni pe cei care te-au părăsit aici, greşesc?

— Păi să ştii că ai dreptate, recunoscu Lloyd.

Uitase pentru o clipă de teamă, care îi fusese înghiţită de o furie atroce.

— Şi nu numai pe ei, ci pe toţi cei care ar fi în stare de un lucru ca ăsta, îi sugeră Flagg. Este vorba de un anume tip de persoane, nu? Pentru un anume gen de persoane, un bărbat ca tine nu reprezintă mai mult decât un gunoi. Pentru că ei se consideră superiori. După părerea lor, un om ca tine nici n-are dreptul să trăiască.

— Absolut corect, răspunse Lloyd.

Foamea lui imensă se transformase deodată într-un alt fel de foame. Se schimbase tot aşa cum piatra neagră se preschimbase în cheie de argint. Omul acesta exprimase în doar câteva propoziţii lucrurile atât de complexe pe care le simţea el. El nu dorea să se răzbune doar pe paznicul de la poartă – ia te uită la lepădătura asta, care-i povestea, deşteptule, ai ceva inteligent de spus? – pentru că nu el era vinovat. Paznicul de la poartă avusese în păstrare CHEIA, de acord, dar nu el făcuse cheia. O primise din partea cuiva. Directorul închisorii, presupunea Lloyd, însă nici el nu făcuse CHEIA. Lloyd dorea să-i descopere pe cei care turnaseră şi trăseseră sforile. Ei erau imuni la gripă şi cu ei trebuia să se răfuiască. Da, da, nici că se putea mai bine!

— Ştii ce scrie în Biblie despre oamenii de teapa lor? îl întrebă Flagg calm. Cei mândri vor fi umiliţi, cei puternici vor fi doborâţi şi cei îndărătnici vor fi înfrânţi. Iar despre oameni ca tine ştii ce zice, Lloyd? Fericiţi cei blajini, pentru că vor moşteni pământul. Şi mai zice, fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.

Lloyd încuviinţa, din cap. Încuviinţa şi plângea. Pentru o clipă, i se păru că în jurul creştetului lui Flagg apăruse un nimb luminos, atât de intens luminos, încât dacă Lloyd s-ar fi uitat la el mai multă vreme, ochii i s-ar fi mistuit în scrum. Pe urmă dispăru... dacă existase vreodată cu adevărat, şi probabil că nu existase, pentru că Lloyd nici măcar nu fusese orbit, pierzându-şi capacitatea de a vedea în întuneric.

— Drept este, nu eşti prea deştept, îi spuse Flagg, în schimb eşti cel dintâi. Mă încearcă sentimentul că-mi vei fi

foarte credincios. Tu şi cu mine, Lloyd, vom ajunge departe. Pentru oameni ca noi, au venit vremurile cele bune. Pentru noi, toate încep de la început. Nu am nevoie decât de cuvântul tău.

— C... cuvântul?

— Că vom rămâne împreună, tu şi cu mine. Nu există refuz. Nu există să adormi când ai fost pus de pază. Vor mai fi şi alţii, curând – deja se află în drum spre vest – dar deocamdată nu suntem decât noi doi. Am să-ţi dau cheia în schimbul promisiunii.

— Îţi... promit, îi răspunse Lloyd.

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în aer, vibrând straniu. Ascultă vibraţiile, cu capul plecat într-o parte, şi i se păru că vede cele două cuvinte, strălucind la fel de întunecat precum aurora boreală, reflectată de ochiul unui mort.

Apoi, când cheia începu să se răsucească în broască, uită de ele. În secunda următoare, tot sistemul de închidere căzu la picioarele lui Flagg, fumegând.

— Eşti liber, Lloyd. Vino afară.

Neîncrezător, Lloyd atinse şovăielnic gratiile, ca şi cum ar fi putut să-l ardă; de altfel, ele păreau cu adevărat fierbinţi. Dar atunci când o împinse, uşa se dădu într-o parte uşor şi fără zgomot. Îşi ridică privirile către ochii aprinşi ai salvatorului său.

Simţi ceva în palmă. Cheia.

— Acum este a ta, Lloyd.

— A mea?

Flagg apucă degetele lui Lloyd şi le strânse în jurul ei... iar Lloyd simţi cum cheia se mişcă în mâna lui, cum se transformă.

Emise un ţipăt răguşit şi degetele i se deschiseră, împinse ca de un resort. Cheia dispăruse, iar în locul ei apăruse piatra neagră cu fisură roşie. O ridică în sus, mirat, sucind-o pe toate părţile. Fisura roşie părea rând pe rând o cheie, o hârcă sau un ochi însângerat, închis pe jumătate.

— A mea, îşi dădu Lloyd singur răspunsul.

De data asta, închise pumnul fără niciun ajutor, strângând piatra din răsputeri.

— Mergem să mâncăm ceva? îi propuse Flagg. În seara asta trebuie să străbatem un drum lung.

— Mâncăm, zise Lloyd. Foarte bine.

— Avem atâtea de făcut, îi explică Flagg fericit. Şi va trebui să ne mişcăm foarte repede.

Porniră împreună spre scări, trecând prin dreptul morţilor din celule. Cuprins de slăbiciune, Lloyd se împletici, iar Flagg îi prinse braţul de deasupra cotului, ajutându-l să se ridice. Lloyd se întoarse către el şi-l privi drept în faţă, cu o expresie ce arăta mai mult decât recunoştinţă. Se uita la Flagg cu un soi de adoraţie.

CAPITOLUL 40

Nick Andros dormea agitat pe patul din biroul şerifului Baker. Deşi nu era îmbrăcat decât în pantaloni scurţi, trupul lui era acoperit de o uşoară transpiraţie. Ultimul gând, înainte de a adormi cu o seară în urmă, fusese acela că până dimineaţa va fi mort; omul acela întunecat, care-i bântuia mereu visele zbuciumate, avea să reuşească să pătrundă prin bariera fragilă a somnului şi să-l răpească.

Se petrecea un fapt straniu. Ochiul pe care i-l zdrobise Ray Booth îl duruse două zile. Apoi, în cea de a treia, senzaţia aceea că i se înşurubase în cap un bolţ uriaş se potolise, lăsând locul unei dureri surde. Când se uita doar prin ochiul rănit, nu vedea decât o ceaţă cenuşie, în care uneori se mişcau sau păreau să se mişte nişte umbre. Dar nu ochiul îl deranja cel mai tare, ci dâra lăsată de glonţ pe picior.

Nu se îngrijise de dezinfectarea ei. Durerea de la ochi fusese atât de îngrozitoare, încât aproape nu fusese conştient de rana de la picior. Zgârietura superficială îi brăzda coapsa dreaptă, oprindu-se în zona genunchiului; a doua zi cercetase gaura lăsată de glonţ în pantaloni, minunându-se. Iar o zi mai târziu, pe 30 iunie, constatase că rana se înroşise pe margini şi că-l dureau toţi muşchii piciorului.

Se dusese şchiopătând până la cabinetul doctorului Soames şi luase o sticlă de apă oxigenată. Turnase tot conţinutul peste urma lăsată de glonţ, lungă de vreo treizeci de centimetri. Era ca şi cum ar fi încuiat uşa grajdului după ce-a fost furat calul. Spre seară, tot piciorul drept îi pulsa ca un dinte stricat, iar în apropierea rănii – peste care de-abia începuse să se formeze coaja – distinse dungi roşii radiale, semn sigur că se declanşase o infecţie.

La 1 iulie se dusese iarăşi la cabinetul lui Soames şi cotrobăise prin dulapul cu medicamente, căutând

penicilină. În cele din urmă găsi şi, după ce ezită o secundă, înghiţi ambele pastile dintr-un pacheţel cu mostre. Era perfect conştient că putea să moară dacă organismul lui avea o reacţie violentă de intoleranţă la penicilină, dar se gândi că alternativa putea să însemne o moarte cu mult mai rea. Infecţia progresa foarte repede. Penicilina nu-l omorî, în schimb nu se observă nici vreo ameliorare vizibilă.

Până ieri după-amiază febra îi crescuse foarte mult şi bănuia că delirase ore întregi. Avea mâncare câtă dorea, însă nimic nu-l tenta; nu avea poftă decât să bea cantităţi mari de apă din răcitorul din biroul lui Baker. Apa aproape se terminase când adormise (sau leşinase) cu o seară în urmă, iar Nick nu avea idee cum să-şi facă rost de alta. În starea lui febrilă, nu-i păsa foarte mult. Oricum nu mai dura mult până să moară, şi atunci nu avea să-i mai pese de nimic. Nu că ideea morţii l-ar fi atras în mod special, dar gândul că va scăpa de dureri şi de griji era o uşurare. Piciorul îl durea, îl mânca şi-l ardea.

Somnul său din zilele şi nopţile ce urmaseră uciderii lui Ray Booth nu mai fusese un somn adevărat. Visele se revărsau asupra lui ca un şuvoi. Toţi cei pe care-i cunoscuse în timpul vieţii doreau parcă să apară din nou la rampă. Rudy Sparkman, arătând spre foaia albă de hârtie: Tu eşti această pagină albă. Mama lui, atingând uşor liniile şi cercurile pe care-l ajutase să le traseze pe o altă coală de hârtie, tulburând puritatea albului ei: Aici scrie Nick Andros, dragul meu. Adică tu. Jane Baker, cu faţa întoarsă spre el, pe pernă, spunându-i, Johnny, sărmanul meu Johnny. În visele lui, doctorul Soames îi cerea mereu să-şi scoată cămaşa, iar Ray Booth repeta mereu, ţine-l... Îl fac fărâme... idiotul m-a lovit... Ţineţi-l... Spre deosebire de toate celelalte vise pe care le mai avusese în viaţă, Nick nu avea nevoie să citească pe buze de această dată. Putea să audă cu adevărat ceea ce spuneau oamenii, visele lui erau nemaipomenit de vii. Se estompau atunci când durerea din picior îl silea să se trezească. Apoi, când se cufunda iarăşi în

somn, o nouă scenă se ivea. În două dintre vise i se înfăţişaseră oameni pe care nu-i văzuse niciodată, acestea fiind şi visele de care-şi adusese cel mai limpede aminte la trezire.

Se afla pe un loc înalt. Înaintea lui se desfăşura o privelişte vastă, ce-i amintea de o hartă în relief. Se afla pe un pământ pustiu, iar stelele de pe cer aveau claritatea dementă a altitudinii. Lângă el se afla un om... nu, nu un om, ci forma unui om. Ca şi cum figura respectivă ar fi fost decupată din structura realităţii şi ceea ce se afla de fapt lângă el era un negativ, o gaură neagră cu forma unui om. Iar vocea acelei forme îi şopti: Tot ceea ce vezi va fi al tău dacă vei cădea în genunchi şi mă vei preamări. Nick clătină din cap, dorind să se îndepărteze de prăpastia aceea îngrozitoare, temându-se că forma îşi va întinde braţul ei negru şi-l va împinge în hău.

De ce nu vorbeşti? De ce clatini din cap şi nu-mi răspunzi?

În visul lui, Nick repetă gestul pe care-l făcea de atâtea ori în lumea reală: îşi ducea degetul la buze, apoi îşi lipea toată palma de gât... apoi se auzi pronunţând cu o voce perfect limpede şi foarte frumoasă: „Eu nu pot vorbi. Sunt mut.”

Dar de fapt poţi. Dacă vrei cu adevărat, poţi.

Nick îşi întinse atunci braţul, încercând să atingă forma, teama lui fiind înlocuită pentru o clipă de mirare şi de o bucurie fără seamăn. Dar când mâna lui se apropie de umărul figurii, se făcu rece ca gheaţa, atât de rece, încât îi păru că se arsese. Şi-o smuci şi observă cristale de gheaţă ce i se adunau la încheieturi. Şi atunci se petrecu minunea. Putea să audă. Vocea fiinţei întunecate; ţipătul îndepărtat al unei păsări ce ieşise la vânătoare de noapte; tânguirea fără de sfârşit a vântului. Era atât de minunat, încât amuţi din nou. Lumea căpătase o nouă dimensiune, care nu-i lipsise niciodată, pentru că nu ştiuse niciodată ce înseamnă, dar acum acest gol neştiut se umpluse. Percepea sunete. Părea

să ştie ce reprezintă fiecare dintre ele, fără să-i spună cineva. Erau frumoase. Sunete frumoase. Îşi frecă degetele de cămaşă şi se minună de şoapta ascuţită a unghiilor lui pe bumbac.

Apoi Omul Întunecat se întoarse către el, iar Nick fu cuprins de o teamă teribilă. Creatura asta nu făcea miracole pe gratis.

... dacă vei cădea în genunchi şi mă vei preamări.

Iar Nick îşi duse mâinile la faţă, pentru că-şi dorea toate lucrurile pe care forma umană întunecată i le arătase din locul acela înalt şi pustiu: oraşe, femei, bogăţie, putere. Dar cel mai mult îşi dorea să audă sunetul fermecat pe care îl făceau unghiile pe cămaşă, ticăitul unui ceas într-o casă pustie, după miezul nopţii, şi sunetul secret al ploii.

Dar cuvântul pe care îl pronunţă fu Nu, gerul îl copleşi iarăşi şi fu împins, cădea în gol, ţipând fără sunet în timp ce străbătea hăul noros, căzând până când mirosi...

... porumb?

Da, porumb. Acesta era celălalt vis; se contopeau aşa, fără niciun semn care să arate dacă există vreo diferenţă între ele. Se afla în lanul de porumb, porumb verde, şi mirosea a ţărână de vară, a gunoi de grajd şi a lucruri care cresc. Se ridică în picioare şi începu să meargă pe rândul în care se pomenise, oprindu-se în loc când îşi dădu seama că putea să audă nechezatul subţire al vântului curgând printre firele late, ca nişte lame de sabie, ale porumbului verde de iulie... şi încă ceva pe deasupra.

Muzică?

Da... un fel de muzică. Şi, în visul lui, gândi: „Deci asta vor să spună.” Venea chiar de undeva din faţa lui şi merse într-acolo, dornic să vadă dacă această succesiune de sunete frumoase venea de la ceea ce se numeşte „pian”, sau de la un „corn”, de la un „violoncel”, sau de la altceva.

Mireasma fierbinte a verii, bolta albastră a cerului, sunetul acela minunat. În visul lui, Nick se simţea mai fericit ca oricând. Când se apropie de sursă, o voce începu să

însoţească instrumentul, o voce bătrână ca o piele înnegrită de vreme, care uneori pronunţa cuvintele nedesluşit, ca şi cum cântecul ar fi fost o tocăniţă, reîncălzită de mai multe ori, fără a-şi pierde nimic din vechea savoare. Fascinat, Nick se apropie tot mai mult.

Vin singură în grădină
Când roua mai străluceşte pe trandafiri
Iar glasul ce-mi picură în auz îl ştiu
Este Fiul... Domnului...
Merge alături de mine şi-mi vorbeşte
Îmi spune că sunt doar a lui
Bucurie ca a noastră
Nicicând... nimeni... nu a cunoscut.

Când se termină strofa, Nick îşi croi drum la capătul rândului, iar acolo, în mijlocul poienii, se găsea o casă nu cu mult mai mare decât un bordei, cu un tomberon ruginit în stânga şi un leagăn făcut dintr-o anvelopă veche în dreapta. Leagănul atârna de un măr noduros, dar încă verde şi plin de viaţă. În faţa casei se afla o verandă veche şi şubredă, susţinută de stâlpi hidraulici vechi şi mânjiţi de ulei. Ferestrele erau deschise, iar briza plăcută a verii făcea să fluture perdelele albe şi zdrenţuite când înăuntru, când afară. Din acoperiş creştea un horn din tablă galvanizată afumată şi mâncată de vreme, înclinat la un unghi ciudat. Casa aceasta se afla în mijlocul luminişului, iar porumbul se întindea în toate cele patru vânturi, cât vedeai cu ochii; monotonia era întreruptă doar la miazănoapte de un drum negru, care se pierdea apoi undeva, la orizontul perfect plan. De-abia atunci îşi dădu Nick seama unde se află: Polk County, Nebraska, la vest de Omaha şi puţin la nord de Osceola. Dacă mergeai pe drumul acela negru, departe, întâlneai US 30 şi Columbus, pe malul nordic al lui Platte.

Pe verandă stă cea mai bătrână femeie din America, o negresă sfrijită, cu păr alb, subţire şi zbârlit – îmbrăcată în

halat de casă şi purtând ochelari. Pare atât de fragilă, încât ţi-e teamă să nu cumva s-o sufle vântul puternic al după-amiezii, s-o înalţe la cerul înalt şi albastru şi s-o poarte, poate, până la Julesburg, Colorado. Iar instrumentul la care cântă (poate tocmai acesta o ţine la pământ, împiedicând-o să se înalţe) este o „chitară”; Nick gândeşte astfel în visul lui: Iată cum sună o „chitară”. Frumos. Ar fi rămas acolo toată ziua, privind-o pe bătrâna negresă stând pe veranda susţinută de stâlpii hidraulici în mijlocul nesfârşitului lan de porumb din Nebraska, ar fi rămas aici, la vest de Omaha şi puţin la nord de Osceola, în ţinutul Polk – ascultând. Faţa ei este brăzdată de un milion de cute, ca harta unui stat cu geografie încă nestabilizată – fluvii şi canioane de-a lungul obrajilor ei din piele cafenie, culmi muntoase dincolo de bărbie, dealuri sinuoase din os la baza frunţii şi caverne în jurul ochilor.

Începuse să cânte din nou, acompaniindu-se la chitara cea veche:

I...sus, nu vrei să vii pe aici,
O, I...sus, nu vrei să vii pe aici,
Isus, nu vrei să vii pe aici?
Pentru că acum... sunt vremuri de restrişte
Vai, acum... sunt vremuri de restrişte
Acum e...

Ia zi, băiete, cine te-a bătut în cuie acolo?

Îşi aşază chitara în poală, ca pe un copil, şi-i face semn să se apropie. Nick se conformează. Îi spune că n-a vrut decât s-o asculte cântând, şi că muzica ei i se pare minunată.

Păi, cântatul este nerozia lui Dumnezeu, acum asta fac aproape toată ziua... cum te descurci cu omul acela negru?

Mă sperie. Mi-e frică de el...

Băiete, chiar trebuie să-ţi fie frică. Chiar şi de un copac în amurg, dacă-l priveşti cum se cuvine, trebuie să te temi. Suntem cu toţii muritori, slavă Domnului.

Dar cum să-l refuz? Cum să-l...

Cum respiri? Cum visezi? Nimeni nu ştie. Dar să vii să mă vizitezi. Oricând doreşti. Mi se spune Mother Abagail. Cred că sunt cea mai bătrână femeie de prin locurile astea, şi încă sunt în stare să-mi coc pâinea. Vino să mă vezi oricând, băiete, şi adu-i şi pe prietenii tăi.

Dar cum să ies din încurcătura asta?

Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete, nimeni nu reuşeşte, niciodată. Nu poţi decât să speri şi vino s-o vezi pe Mother Abagail ori de câte ori ai chef. Cred că mă vei găsi tot aici; de o vreme, nu prea mă mai mişc foarte mult. Aşa că poţi să vii să mă vezi. Voi fi chiar...

...aici, chiar aici...

Se trezi încetul cu încetul; dispărură Nebraska, parfumul porumbului şi figura brăzdată şi neagră a lui Mother Abagail. Lumea reală se filtra până la el, nu atât înlocuind lumea aceea de vis cât suprapunându-i-se, până ce dispăru complet.

Se afla la Shoyo, Arkansas, numele lui era Nick Andros, nu pronunţase cuvântul şi nu auzise niciodată sunetul „chitarei”... dar se afla încă în viaţă.

Îşi lăsă picioarele jos din pat şi se uită la zgârietură. Umflătura se mai retrăsese puţin. Durerea se potolise. Mă fac bine, se gândi el uşurat. Cred că am să mă fac bine.

Se ridică din pat şi şchiopătă până în dreptul ferestrei. Piciorul era încă ţeapăn, însă era acel gen de înţepeneală despre care ştiai că va trece după puţină mişcare. Contemplă oraşul încremenit, care nu mai era Shoyo, ci doar cadavrul oraşului Shoyo, şi înţelese că trebuia să plece chiar astăzi. Nu avea să ajungă prea departe, important era să plece.

Încotro să plece? Ei bine, avea impresia că ştie. Visele nu sunt decât nişte vise, dar pentru început considera că ar fi bine să meargă spre nord-vest. Către Nebraska.

Nick plecă pedalând din oraş, pe la 1.15 după-amiaza, pe 3 iulie. Îşi pregătise un rucsac de dimineaţă, luând cu sine şi un stoc de pastile de penicilină, pentru orice eventualitate, şi nişte conserve. Se aprovizionă mai ales cu supă de roşii şi ravioli, după care se dădea în vânt. Adăugă şi câteva cutii de cartuşe pentru revolver şi luă cu sine şi un bidon cu apă.

Apoi porni pe stradă, căutând prin garaje până ce descoperi ceea ce-şi dorea: o bicicletă cu zece viteze care se potrivea la înălţimea lui. Pedală atent pe Main Street, cu viteză mică, până ce piciorul rănit i se încălzi, încetul cu încetul. Se deplasa către vest, iar umbra îl urma, călare pe propria ei bicicletă neagră. Trecu pe lângă vilele graţioase şi frumoase de la marginea oraşului, stând la umbră, cu perdelele trase pentru veşnicie.

În seara respectivă, înnoptă într-o fermă la zece mile vest de Shoyo. Până în seara de 4 iulie ajunsese aproape de Oklahoma. În noaptea aceea, petrecută la o altă fermă, înainte de a merge la culcare, îşi ridicase privirile şi urmărise o ploaie de meteori care brăzdau cerul cu focul lor rece şi alb. Se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Indiferent ce avea să-i rezerve viitorul, era bucuros că trăieşte.

CAPITOLUL 41

Larry se trezi la 8.30, în lumina soarelui şi în ciripitul păsărilor. Amândouă aceste lucruri îl scoteau din sărite. În fiecare dimineaţă, de când plecaseră de la New York, soare şi zgomotul păsărilor. Şi în chip de atracţie suplimentară, de Ofertă Gratuită Specială, dacă vreţi, aerul era curat şi proaspăt. Până şi Rita remarcase acest fapt. El se gândea mereu: ei bine, mai bun de atât nu poate să se facă. Dar aerul devenea din ce în ce mai bun, până ce te întrebai ce făcuseră cu planeta noastră. Şi te mai întrebai dacă aerul mirosise întotdeauna aşa în nordul Minnesotei, în Oregon, pe coasta vestică a lui Rocky Mountains şi în alte asemenea locuri.

Sub acoperişul din pânză al cortului scund, pentru două persoane, pe care-l adăugaseră la echipamentul lor de călătorie în dimineaţa de 2 iulie, întins în jumătatea lui din sacul de dormit dublu, Larry îşi aminti cum Al Spellman, unul dintre membrii formaţiei Tattered Remnants, încercase să-l convingă să pornească într-o excursie, împreună cu el şi cu alţi doi sau trei băieţi. Ar fi urmat să meargă spre est, să facă un popas de o noapte la Vegas, apoi să-şi continue drumul spre o localitate numită Loveland, din statul Colorado. Apoi ar fi trebuit să străbată munţii de deasupra Lovelandului cam în cinci zile, dormind în corturi.

— Căcaturile astea cu „înălţimile lui Rocky Mountains” ai face bine să le laşi în seama lui John Denver, îl ironizase Larry. O să vă întoarceţi cu toţii plini de pişcături de ţânţar şi băşicaţi pe cur de toxicodendron, din cauza statului pe vine prin codri. Oricum, dacă vă răzgândiţi şi vă hotărâţi să întindeţi corturile la Vegas şi să staţi cinci zile, daţi-mi şi mie un telefon.

Dar probabil avea ce regreta. Ce poate fi mai plăcut decât să hoinăreşti de capul tău, fără să te certe nimeni (cu

excepţia Ritei, deşi cu rarele ei observaţii se putea împăca), respirând aer bun şi dormind noaptea fără să te suceşti şi să te învârteşti, pur şi simplu să pui tâmpla pe pernă şi gata, să adormi de parcă ţi-ar fi dat careva cu un ciocan în frunte. Nicio problemă, în afară de direcţia pe care aveai s-o alegi a doua zi şi de timpul în care urma să ajungi la destinaţie. De-a dreptul nemaipomenit.

Dimineaţa aceasta, petrecută la Bennington, Vermont, lângă Highway 9 ce îi purta spre est, dimineaţa asta reprezenta un moment special. Era chiar 4 Iulie, Ziua Independenţei.

Se ridică în sacul de dormit şi se uită spre Rita, dar ea mai dormea încă profund; nu i se distingeau decât formele corpului sub ţesătura în carouri a sacului şi o şuviţă de păr. Ei bine, în dimineaţa asta hotărâse că trebuie s-o trezească cu ceremonial.

Larry trase fermoarul jumătăţii lui de sac şi ieşi afară, gol-puşcă. În primă instanţă i se făcu pielea ca de găină, apoi se adaptă la temperatura aerului, care ajunsese probabil la douăzeci şi două de grade. Urma încă o zi splendidă. Ieşi din cort pe brânci şi se ridică în picioare.

Lângă cort era parcat un Harley-Davidson de 1200 de centimetri cubi, negru şi cromat. Fusese luat, ca şi sacul de dormit şi cortul, tot din Passaic. Până atunci, lăsaseră în urmă trei automobile, dintre care două în nişte blocaje de circulaţie teribile, iar cel de-al treilea, înţepenit în noroaiele de lângă Nutley, când încercaseră să ocolească un accident de circulaţie provocat de două camioane. Motocicleta era soluţia cea mai bună. Cu ea puteai să te strecori pe lângă accidente, cu viteză mică. Când nimereau într-o aglomeraţie pe şosea, o luau pe banda rezervată intervenţiilor sau chiar pe trotuar, dacă exista aşa ceva. Pentru Rita nu era o plăcere – locul din spate o făcea nervoasă şi se agăţa de Larry cu disperare —, dar recunoscuse că rămânea singura soluţie valabilă. Ultimul ambuteiaj al omenirii friza perfecţiunea. Dar de când

plecaseră de la Passaic şi intraseră în zona provincială, mergeau cu mult mai repede. Pe 2 iulie trecuseră din nou în statul New York şi-şi făcuseră tabăra în marginea oraşului Quarryville, de unde se distingeau către vest povârnişurile ceţoase şi mistice ale Munţilor Catskill. În după-amiaza zilei de 3 cotiseră către est şi intraseră în statul Vermont chiar la căderea amurgului. Aşa se făcea că astăzi se aflau la Bennington.

Îşi ridicaseră cortul pe o înălţime din apropierea oraşului, iar acum, urinând în apropierea motocicletei, Larry putea să admire priveliştea ca de carte poştală a oraşului tipic New England. Două biserici de un alb imaculat, cu turle ascuţite, vrând parcă să străpungă cerul albastru al dimineţii, o şcoală particulară, clădiri din piatră cenuşie, acoperite cu iederă, o fabrică, două şcoli clădite din cărămidă roşie, o mulţime de copaci îmbrăcaţi în straiele lor verzi, de vară. Singurele elemente care stricau, în mod subtil, tabloul, erau faptul că din coşurile fabricii nu ieşea fum şi numărul foarte mare de maşini strălucitoare, ca de jucărie, presărate în cele mai ciudate unghiuri pe strada principală, una şi aceeaşi cu şoseaua pe care o urmau şi ei. Dar în liniştea aceea însorită (linişte întreruptă doar de păsări, din când în când), Larry ar fi putut să repete, dacă ar fi apucat s-o cunoască, vorba Irmei Fayette: nicio pagubă.

Numai că era 4 Iulie, iar el mai era încă american.

Îşi drese glasul, scuipă şi fredonă puţin, ca să-şi facă vocea. Trase aer în piept, conştient de adierea uşoară a dimineţii ce-i mângâia pieptul şi spatele gol, apoi începu să cânte din toată inima:

O! spune, poţi să vezi,
În lumina primilor zori,
Ceea ce am întrevăzut cu mândrie,
În ultimele sclipiri ale amurgului?...

Cântă imnul până la capăt, cu faţa întoarsă spre Bennington, executând în final un mic dans burlesc, deoarece era convins că Rita ieşise şi ea în pragul cortului, zâmbindu-i.

Încheie cu un salut energic în direcţia clădirii despre care bănuia că adăposteşte judecătoria din Bennington, apoi se întoarse, gândindu-se că cel mai potrivit fel în care putea să înceapă un alt an de independenţă în bătrânele State Unite ale Americii ar fi fost un futai în cea mai bună tradiţie americană.

— Larry Underwood, tânăr patriot, îţi urează o dimineaţă cât se poate de b...

Dar uşa cortului rămăsese în continuare închisă, iar Larry se simţi iarăşi cuprins de o trecătoare iritare împotriva ei. Şi-o reprimă cu hotărâre. Ea nu avea cum să fie tot timpul pe lungimea lui de undă. Asta era tot. Dacă înţelegi acest lucru şi te împaci cu el, înseamnă că eşti pe cale să ajungi la o relaţie matură. Se străduise din răsputeri să se poarte cum se cuvine cu Rita de la experienţa aceea cumplită din tunel, şi se descurcase foarte bine, după părerea lui.

Nu era nicio filozofie, toată chestia era să te pui în locul ei. Trebuia să pleci de la premisa că ea e cu mult mai în vârstă şi că fusese obişnuită ca lucrurile să meargă într-un anume fel. Era cât se poate de normal să se adapteze mai greu la o lume care se întorsese cu dosul în sus. Pilulele, de exemplu. Nu se prea bucurase constatând că-şi luase cu ea o afurisită de farmacie, pusă într-un borcan cu capac care se înşuruba. Yellowjackets, Quaalude, Darvon, şi altele, pe care ea le numea „pastiluţele mele de revenit”. Acestea erau amfetamine. Dacă luai trei pastiluţe cu o gură de tequila, te ţinea bâţâitul o zi întreagă. Atâtea pastile de toate categoriile, calmante sau stimulente, însemnau nici mai mult, nici mai puţin decât toxicomanie. Toxicomanie cât casa. Iar chestia asta nu-i plăcea, pentru că dacă mergeai cu logica până la capăt, era un soi de palmă pe obrazul lui,

nu? De ce era nervoasă? De ce-i venea greu să adoarmă noaptea? El n-avea nicio treabă din punctul ăsta de vedere. Ce, n-avea grijă de ea? Păi nu încăpea nicio îndoială că da.

Se întoarse la cort, apoi ezită. Poate ar trebui s-o lase să doarmă. Poate era extenuată. Dar...

Se uită în jos, către scula lui cea bătrână, care nu era deloc de acord s-o lase să doarmă. Interpretarea lui Star-Speckled Banana îl excitase. Prin urmare, Larry ridică pânza de la intrarea cortului şi pătrunse înăuntru.

— Rita?

După aerul curat şi proaspăt al dimineţii de afară, îl izbi imediat; probabil înainte fusese foarte adormit, de nu-şi dăduse seama. Fără să fie foarte puternică, pentru că înăuntrul cortului era ventilat, duhoarea nu putea fi trecută cu vederea: era mirosul acela dulce-acru al vomei.

— Rita?

Încremenirea în care zăcea îl îngrijora tot mai tare; din sacul de dormit ieşea în continuare acea unică şuviţă de păr. Se târî către ea în patru labe, iar mirosul de vomă devenea tot mai puternic, făcând să i se strângă stomacul.

— Rita, te simţi bine? Scoală-te, Rita!

Nicio mişcare.

O întoarse cu faţa în sus, constatând că fermoarul sacului era pe jumătate desfăcut, ca şi cum peste noapte s-ar fi chinuit să iasă din el, înţelegând poate ce se întâmpla cu ea, zbătându-se zadarnic, în timp ce el, domnul înălţimile lui Rocky Mountains în persoană, dormea împăcat alături. O întoarse cu faţa în sus şi unul dintre flacoanele cu pilule îi căzu din mână, ochii ei erau ca nişte bile acoperite de ceaţă şi lipsite de strălucire îndărătul pleoapelor pe jumătate închise, iar gura îi era plină cu voma aceea verde, care o sufocase.

Îi cercetă faţa vreme îndelungată. Stătea foarte aproape de ea, iar cortul părea să devină din ce în ce mai fierbinte, până când se făcuse ca într-un pod la sfârşitul unei după-amiezi de august, chiar înainte de izbucnirea unei furtuni

cu fulgere şi tunete care să răcorească atmosfera. Avea senzaţia că i se umflă tot mai mult capul. Gura femeii era plină de porcăria aia. Nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe imaginea aceea. Iar în minte i se rotea mereu aceeaşi întrebare, ca un iepure mecanic la cursele de ogari: Oare câtă vreme am dormit alături de ea după ce-a murit? Scârbos, domnule. Scâââr-bos.

Scăpă de scurta lui paralizie şi ieşi în grabă din cort, julindu-şi ambii genunchi când intră în contact cu pământul gol de alături. Crezu că va vărsa şi el şi se luptă din răsputeri cu greaţa, pentru că ura mai mult decât orice să borască, dar după aceea îi trecu prin minte: Dar eu mă întorceam acolo ca să mă CULC cu ea, domnule!, şi atunci totul ţâşni din el cu furie: se târî departe de oribila masă aburindă, plângând şi blestemând gustul oribil din gura şi din nasul lui.

Se gândi la ea aproape întreaga dimineaţă. Într-o măsură oarecare, moartea ei reprezenta o uşurare – de fapt, chiar în mare măsură. Acest lucru nu avea să-l spună nimănui niciodată. Confirma tot ceea ce spuseseră despre el maică-sa, Wayne Stukey, ba chiar şi proasta aia ordinară care avea apartamentul lângă Fordham University. Larry Underwood, Exhibiţionistul din Fordham.

— Nu sunt un tip de treabă, zise el cu voce tare.

După ce o făcu, se simţi mai bine. Îi era mai simplu să spună astfel adevărul, iar adevărul era acum cel mai important lucru. Încheiase un pact cu el însuşi, în acel spaţiu al subconştientului în care trag sforile Puterile din Spatele Tronului, că va avea grijă de ea. Poate că nu era un tip prea amabil, dar nici criminal nu era, deşi întâmplarea din tunel putea fi considerată chiar o tentativă de omor. Prin urmare avea de gând să se îngrijească de ea, nu avea să mai ţipe la ea, indiferent cât de enervat ar fi fost – ca atunci când se agăţase de el cu disperare, când se suise pe Harley —, nu avea de gând să se înfurie, indiferent cât de

mult trebuia să întârzie din cauza ei şi indiferent cât de prosteşte se purta în anumite situaţii. Cu două seri în urmă, ea pusese o conservă cu mazăre în cărbunii focului de tabără fără să dea o gaură în capac, iar el pescuise cutia carbonizată şi umflată, cam trei secunde înainte să explodeze ca o bombă, orbindu-i poate cu vreun fragment ascuţit din tablă. Şi-i ţinuse oare vreo morală din cauza asta? Nu. Nu-i ţinuse. Făcuse o simplă glumă şi trecuse peste incident. La fel şi cu pilulele. Îşi făcuse socoteala că pastilele sunt treaba ei.

Poate c-ar fi trebuit să stai de vorbă cu ea despre chestiunea asta. Poate că şi-ar fi dorit asta din partea ta.

— Nu era vorba de o afurisită de întâlnire, spuse el tare.

Ci de supravieţuire. Iar ea nu fusese în stare să facă faţă. Poate că fusese conştientă de acest lucru, chiar din ziua aceea, când se întâlniseră în Central Park, iar ea trăsese aproape la întâmplare, spre un copac, cu un pistol ieftin, după cum arăta, care ar fi putut foarte bine să-i explodeze în mână. Poate că...

— Poate că, pe dracu'! strigă Larry furios.

Ridică bidonul la gură, dar nu mai era apă, iar în gură îi stăruia încă gustul acela neplăcut. Poate că oameni ca ea existau în toată ţara. Gripa nu a lăsat în urma ei doar supravieţuitori perfecţi, de ce-ar fi făcut-o? S-ar putea să existe chiar acum în ţară un tânăr într-o perfectă condiţie fizică, imun la gripă, dar care moare din cauza amigdalitei. După cum ar fi zis Henry Youngman: „Hei, oameni buni, există milioane şi milioane."

Larry stătea chiar în apropierea autostrăzii, într-o zonă pavată, de unde se deschidea o panoramă unică. Priveliştea Vermontului coborând lin spre New York, în ceaţa aurie a dimineţii, îţi tăia răsuflarea. Un indicator informa că „aici se află Twelve-Mile Point".

Larry gândea că el poate să vadă mult mai departe, nu doar optsprezece kilometri. Iar într-o zi senină ai putea vedea chiar şi veşnicia. La capătul opus al parcării era un

zid de piatră, până la înălţimea genunchilor, cimentat, şi câteva sticle sparte de Budweiser. Şi un prezervativ folosit. Presupunea că elevii de liceu obişnuiau să urce până aici, la apus, urmărind aprinderea luminilor în oraşul de dedesubt. Mai întâi se înflăcărau, apoi treceau la amor. Adică, ce pizda mă-sii, după cum obişnuiau ei să zică.

Prin urmare, de ce se simţea el atât de rău, dacă-i pe-aşa? Spunea adevărul adevărat, nu? Da. Iar partea cea mai rea a adevărului era că se simţea uşurat, este? Din cauză că scăpase de piatra atârnată de gât?

Nu, cel mai rău lucru era izolarea. Faptul că era singur.

Siropos, dar adevărat. Ar fi vrut să poată să se bucure de privelişte împreună cu cineva. Cineva către care să se poată întoarce şi să-i comunice un gând, fie el şi modest: *Într-o zi senină ai putea vedea chiar şi veşnicia.* Dar singura persoană care l-ar fi putut însoţi se găsea într-un cort rămas cu doi kilometri în urma lui, cu gura plină de borâtură verde. Pe cale să înţepenească. Atrăgând muştele.

Larry îşi puse capul pe genunchi şi închise ochii. Se strădui să nu plângă. Ura plânsul aproape la fel de tare ca borâtul.

Până la urmă, se dovedise un laş. Nu fusese în stare s-o îngroape. Invocă cele mai negre gânduri de care era în stare – viermi şi gândaci, marmotele care ar simţi-o şi-ar veni să se înfrupte, purtarea incorectă a unei fiinţe omeneşti care-o lasă pe o alta în părăsire, ca pe un ambalaj de bomboane sau ca pe o cutie goală de Pepsi. Pe de altă parte, îngroparea ei avea, aparent, unele vagi implicaţii ilegale deşi, ca să spunem adevărul (iar el spunea acum purul adevăr, nu-i aşa?), ăsta nu era decât un argument raţional ieftin. Ar fi fost capabil să coboare până în Bennington şi să pătrundă prin spargere în magazinul de fierărie Ever Popular, de unde să ia sapa Ever Popular şi un târnăcop Ever Popular pe măsură; ar fi fost capabil chiar şi să se întoarcă aici, la înălţime, unde era linişte şi

splendoare, şi să sape mormântul Ever Popular în apropierea Belvederii Ever Popular. Dar ca să se întoarcă în cortul ăla (în care puţea probabil exact ca în toaleta din Transverse Number One din Central Park, unde bomboana râncedă Ever Popular va rămâne pentru eternitate) şi să tragă fermoarul sacului de dormit până la capăt în partea ei, să scoată afară trupul ţeapăn şi puhav şi s-o tragă de subsuori până la groapă şi s-o arunce înăuntru şi apoi să împingă bulgării peste ea, urmărind cum cade pământul peste picioarele albe, cu nodulii proeminenţi ai varicelor, şi cum i se agaţă ţărâna în păr...

Vai, vai, băiete. Cred că o să sar peste chestia asta. Dacă sunt o găină laşă, asta-i situaţia. Co-co, co-co, co-co.

Se întoarse la cort şi ridică din nou bucata de pânză de la intrarea cortului. Găsi un băţ lung. Inspiră profund aer proaspăt, îşi ţinu respiraţia şi-şi pescui hainele cu băţul. Apoi se retrase câţiva paşi şi se îmbrăcă. Mai inspiră o dată, îşi ţinu respiraţia şi se folosi de băţ ca să-şi recupereze cizmele. Se aşeză pe un arbore doborât şi se încălţă.

Mirosul se strecurase în haine.

— Fir-ar al dracului, şopti el.

Din locul acela o vedea, pe jumătate ieşită din sacul de dormit, cu mâna întinsă, încremenită într-o poziţie crispată, căutând parcă flaconul cu pastile care îi căzuse. Ai fi zis că ochii ei cu pleoapele coborâte pe jumătate îl privesc acuzator. Asta îi aduse iarăşi aminte de tunel şi de viziunea pe care o avusese acolo, cu morţii care porniseră să meargă. Se grăbi să închidă cortul la loc, cu băţul.

Dar cu asta nu scăpase de mirosul ei.

Prin urmare, făcu totuşi un prim popas la Bennington, iar în Bennington Men’s Shop se descotorosi de toate hainele şi-şi alese altele noi, trei schimburi plus patru perechi de ciorapi şi pantaloni scurţi. Îşi găsi până şi o pereche nouă de cizme. Privindu-se în oglinda triplă, vedea în spatele lui magazinul pustiu şi Harley-ul sprijinit neglijent lângă trotuar.

— Ce ţoale mişto, murmură el. Nemaipomenite!

Însă în jur nu era nimeni care să-i admire gustul.

Ieşi din magazin şi porni motorul. Se gândi că ar fi trebuit să se oprească la un magazin şi să-şi facă rost de un alt cort şi de un sac de dormit, dar în momentul respectiv îşi dorea cel mai tare să plece din Bennington. Avea să se oprească altundeva.

Ieşind din oraş, căută din priviri culmea domoală şi distinse Twelve-Mile Point, însă nu şi locul unde ridicaseră cortul. Era cu atât mai bine, chiar...

Când se concentră din nou asupra drumului, Larry simţi că îngheaţă de spaimă. Un camion Internaţional Harvester, cu o rulotă pentru cai, derapase, probabil încercând să evite o maşină, iar remorca se răsturnase. Era pe cale să intre cu motocicleta drept în obstacol, pentru că nu fusese atent la şosea.

Roti brusc ghidonul spre dreapta, târându-şi cizmele noi de suprafaţa asfaltului, şi aproape scăpă nevătămat. Dar pedala lui stângă agăţă bara din spate a remorcii şi motocicleta se răsturnă. Larry aterizâ pe marginea şoselei, simţind cum i se zdruncină toate oasele. Motorul Harley-ului mai hurui câteva momente, apoi se opri.

— Eşti teafăr? se întrebă el.

Slavă Domnului, nu mergea decât cu vreo treizeci de kilometri la oră. Slavă Domnului că Rita nu era cu el, şi-ar fi ieşit din minţi de isterie. Desigur, dacă Rita ar fi fost cu el, nu s-ar fi uitat într-acolo, adică şi-ar fi văzut de treaba lui.

— Sunt neatins, îşi răspunse singur, deşi încă nu era foarte sigur de asta.

Se ridică în picioare. Liniştea îl afecta profund, aşa cum i se întâmpla tot mai des; era atâta tăcere, încât puteai să şi înnebuneşti, dacă te lăsai preocupat prea mult de acest gând. Chiar şi ţipetele Ritei ar fi fost o mângâiere în momentul respectiv. Spaţiul din jurul lui păru deodată să se umple de pete luminoase şi înţelese, cu groază, că era la un pas de leşin. *Sunt sigur rănit, gândi el, peste câteva clipe,*

după ce trece primul şoc, am să simt durerea, atunci o să mă apuce, m-am tăiat rău sau cine ştie ce-am păţit, cine o să-mi pună un bandaj?

Dar după ce-i trecu acea secundă de slăbiciune, se cercetă şi ajunse la concluzia că, de fapt, era teafăr. Se tăiase la ambele mâini, iar pantalonii lui cei noi se rupseseră în genunchiul drept – şi genunchiul era rănit —, dar de fapt nu era vorba decât de nişte simple julituri, şi în definitiv ce mama dracului, oricui i se putea întâmpla să cadă de pe motocicletă.

De fapt, ştia prea bine din ce scăpase. Ar fi putut să se lovească rău la cap, să-şi frângă gâtul şi să zacă acolo, în soarele fierbinte, până când murea. Sau se putea sufoca din cauza propriei vome, cum i se întâmplase unei anumite prietene de-a lui, de curând decedate.

Se apropie şovăielnic de motocicletă şi o ridică. Nu părea să fi suferit nicio stricăciune, cu toate acestea arăta altfel. Înainte, fusese o maşinărie suficient de şarmantă ce putea servi dublului scop de a-l transporta şi de a-i da sentimentul că este aidoma lui James Dean sau Jack Nicholson în *Hell's Angels on Wheels*. Acum însă, avea sentimentul că piesele cromate rânjeau ca nişte javre mărunte, de circ, invitându-l să se apropie şi să se măsoare cu monstrul pe două roţi, ca să vadă dacă este cu adevărat bărbat.

Motorul porni la a treia cheie şi ieşi din Bennington cu viteză infimă, aproape la pas. Pe braţe îi apăruseră brăţări reci de sudoare şi îşi dorea să vadă o faţă omenească cum nu-şi mai dorise nicicând în viaţa lui.

Dar în ziua respectivă nu mai văzu pe nimeni.

După-amiază se decise să meargă ceva mai repede, dar de îndată ce acul vitezometrului ajungea la treizeci de kilometri la oră, nimic nu-l putea convinge să deschidă mai mult clapeta de acceleraţie, chiar dacă drumul dinaintea lui era absolut liber. La marginea Wilmingtonului era un magazin cu articole de sport şi motociclete, unde se opri şi-

şi făcu rost de un sac de dormit, de o pereche de mănuşi groase şi de o cască, dar, cu toate că şi-o fixase pe cap, nu depăşi patruzeci de kilometri la oră. În curbele lipsite de vizibilitate, încetinea până la viteza minimă. Prin faţa ochilor îi defilau mereu imagini cu el întins la marginea drumului, în stare de inconştienţă şi sângerând abundent, fără să-i vină nimeni în ajutor.

La ora 5, pe când se afla în apropierea oraşului Brattleboro, becul de alarmă al Harley-ului se aprinse. Larry trase la marginea drumului şi stinse motorul cu sentimente amestecate, de uşurare şi de dezgust.

— La fel de bine puteai s-o şi împingi, spuse el. E făcută să meargă cu nouăzeci la oră, tâmpitule!

O lăsă acolo şi intră în oraş, fără a şti dacă se va întoarce s-o recupereze.

Noaptea respectivă dormi pe Brattleboro Municipal Coramon, sub protecţia relativă a acoperişului chioşcului pentru orchestră. Se retrase acolo de îndată ce se înnoptă şi adormi imediat. Peste o vreme, un zgomot îl trezi brusc din somn. Se uită la ceas. Firele subţiri de radiu luminescent de pe limbi îl ajutară să vadă că era 11.20. Se ridică într-un cot şi scrută întunericul; chioşcul uriaş de deasupra lui îl făcea să regrete cortul cel mic, unde căldura trupului se păstra aşa de bine. Ca un minunat şi ospitalier pântece din pânză!

Chiar dacă existase cu adevărat un zgomot, încetase acum; până şi greierii tăcuseră. Era normal? Putea fi normal?

— E cineva acolo? strigă Larry, speriindu-se de sunetul propriei sale voci.

Căută în jur arma şi n-o găsi decât după câteva interminabile momente de panică. Când o atinse, apăsă pe trăgaci fără să se gândească, exact ca un om care se scufundă în ocean şi se agaţă cu disperare de colacul ce-i este aruncat. Dacă n-ar fi fost trasă piedica, ar fi reuşit să declanşeze arma şi să se împuşte.

Liniştea aceea nu era de bun augur, de asta era sigur. Poate era un om, poate un animal mare şi primejdios. Desigur, şi un om putea fi primejdios. Un om cum fusese cel care-l înjunghiase de nenumărate ori pe bietul monstru-urlător sau ca John Bearsford Tipton, care-i oferise un milion bani gheaţă în schimbul femeii lui.

— Cine-i acolo?

Avea o lanternă în sac, dar ca s-o găsească, ar fi trebuit să lase din mână carabina, pe care o ţinea pregătită. Şi apoi... oare ţinea cu adevărat să vadă despre cine era vorba?

Rămase pe loc, aşteptând o mişcare sau repetarea zgomotului care îl trezise (oare fusese un zgomot? sau doar visase?) şi, nu după multă vreme, începu să moţăie, apoi adormi din nou.

Pe neaşteptate, tresări puternic, deschise larg ochii, iar pielea i se făcu ca de găină. Acum se auzise sigur zgomotul, iar dacă noaptea n-ar fi fost noroasă, luna, aproape plină, i-ar fi dezvăluit...

Dar nu voia să vadă. Nu, era absolut sigur că nu voia să vadă. Cu toate acestea rămase încordat, cu capul înălţat, ascultând ţăcănitul ritmat al tocurilor prăfuite de cizmă, măsurând trotuarul de pe Main Street, Brattleboro, Vermont, mergând către vest, estompându-se treptat şi contopindu-se în cele din urmă în freamătul potolit al lucrurilor din jur.

Larry simţi imboldul năvalnic şi dement să sară în picioare, să lase sacul de dormit să-i alunece până la glezne şi să strige: *Vino înapoi, indiferent cine oi fi tu! Nu-mi pasă! Vino înapoi!* Dorea oare cu adevărat să emită un asemenea cec în alb cine ştie cui? Chioşcul i-ar fi amplificat strigătul... implorarea. Şi dacă paşii aceia se întorceau cu adevărat, devenind tot mai stridenţi în liniştea aceea, în care nici măcar greierii nu mai îndrăzneau să cânte?

În loc să se ridice, se culcă la loc şi se ghemui în poziţia de fetus, cu mâinile încolăcite în jurul carabinei. În noaptea

asta n-o să mai adorm, îi trecu prin minte, dar în nici trei minute fu din nou cuprins de somn; a doua zi de dimineaţă, era ferm convins că visase toată întâmplarea.

CAPITOLUL 42

În timp ce Larry Underwood suferea pe 4 Iulie accidentul lui de motocicletă, la distanţă de doar un stat, Stuart stătea pe o stâncă de la marginea drumului şi mânca. Auzi zgomotul tot mai apropiat al unor motoare. Îşi termină cutia de bere dintr-o înghiţitură şi închise cu grijă capacul tubului din hârtie cerată în care se aflau biscuiţii Ritz. Puşca lui se afla la îndemână, sprijinită de pietre. O ridică, îi trase piedica şi o lăsă din nou jos, de această dată puţin mai aproape. Judecând după zgomot, se apropiau nişte motociclete de mic litraj. De doi-cincizeci? În liniştea aceea profundă, era imposibil să spui la ce distanţă se aflau. Cincisprezece kilometri, poate, cu mare aproximaţie. Ar fi avut tot timpul să mai mănânce, dacă ar fi vrut, însă îi pierise cheful. Pe de altă parte, soarele era cald, iar gândul că va întâlni alţi oameni îi făcea plăcere. Nu mai văzuse oameni vii de când se despărţise de Glen Bateman, la Woodsville. Aruncă încă o privire către armă. Trăsese piedica pentru că oamenii aceia se puteau dovedi de teapa lui Elder. Lăsase puşca sprijinită de stâncă pentru că spera că vor fi ca Bateman – poate nu la fel de pesimişti în ceea ce priveşte viitorul, totuşi. *Societatea va apărea din nou*, zisese Bateman. *Te rog să remarci că nu i-am adăugat adjectivul „reformată”. Ar fi fost o glumă macabră. În cadrul rasei umane nu se produce, practic, niciun fel de reformă.*

În ceea ce-l privea pe el, personal, Bateman nu dorea să participe la reapariţia societăţii. El părea absolut mulţumit – cel puţin pentru moment – să poată să se plimbe cu Kojak, să picteze, să joace golf prin grădina lui şi să se gândească la implicaţiile sociologice ale dispariţiei aproape totale a populaţiei.

Dacă mai treci pe aici şi-mi adresezi încă o invitaţie să „ne unim”, Stu, probabil am să accept. Acesta este blestemul rasei umane. Faptul că este sociabilă. Cristos ar

fi trebuit să vorbească astfel: „Da, adevăr grăiesc vouă, de câte ori vă strângeţi câte doi sau trei, înseamnă că un alt individ o să se aleagă cu capul spart.” Vrei să-ţi spun ce ne învaţă sociologia despre tagma omenească? Am să-ţi ofer doar un rezumat. Un om singur, bărbat sau femeie, este un sfânt. Doi oameni se vor iubi. Dacă sunt trei, vor inventa lucrul acela fermecător pe care-l numim „societate”. Patru oameni vor construi o piramidă. Cinci oameni vor transforma pe unul dintre ei în paria. Şase vor reinventa prejudecata. Dacă se adună şapte, în şapte ani vor reinventa războiul. Este posibil ca omul să fi fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar societatea umană a fost făcută după chipul şi asemănarea opusului Lui şi de atunci încoace se tot străduieşte să se întoarcă acasă.

Oare era adevărat? Dacă da, atunci Dumnezeu să-i ajute. În ultima vreme, Stu se gândise foarte mult la prietenii şi cunoştinţele lui. Memoria sa avea tendinţa să estompeze, ba chiar să şteargă cu totul însuşirile lor neplăcute – felul în care Bill Hapscomb se scobea în nas şi apoi îşi ştergea degetul de talpa pantofului, bătăile pe care le trăgea Norm Bruett copiilor săi, metoda dezagreabilă prin care Billy Verecker împiedica sporul necontrolat al populaţiei de pisici din jurul casei, zdrobind ţestele fragede ale pisoilor nou-născuţi sub călcâiul bocancilor.

Gândurile care îi veneau lui preferau să fie cu totul şi cu totul bune. Mersul la vânătoare în zori, înfofoliţi în jachete în carouri şi veste portocalii Day-Glo. Partidele de pocher acasă la Ralph Hodges şi Willy Craddock, care se plângea mereu că pierde patru dolari la joc, chiar şi atunci când câştiga douăzeci. Sau când scoseseră maşina lui Tony Leominster din şanţ; se îmbătase într-un hal fără de hal şi ieşise de pe şosea, iar acum se învârtea în jurul lor, clătinându-se, şi se jura pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii că evitase o remorcă plină cu mexicani, din cei trecuţi ilegal peste graniţă. Doamne, se prăpădiseră de râs. Nesfârşitele bancuri cu mexicani ale lui Chris Ortega. Drumurile la

Huntsville, după curve, sau când Joe Bob Brentwood luase păduchi şi încercase să convingă pe toată lumea că-i luase de pe canapeaua din balcon, şi nu de la fata de la etaj. Se distraseră nemaipomenit. Poate nu era ceea ce nişte tipi sofisticaţi ar fi considerat distracţie – cluburi de noapte, restaurante de lux şi muzee, dar el ştia bine că fusese nemaipomenit. Se gândea la toate astea, trecându-le iarăşi şi iarăşi în revistă, ca un bătrân singuratic, care-şi întinde nenumărate pasienţe, cu un pachet soios de cărţi. Cel mai mult îşi dorea să audă alte voci omeneşti, să cunoască alţi oameni, să aibă pe cine să întrebe: „Ai văzut?” atunci când se întâmpla ceva interesant, cum fusese ploaia de meteoriţi pe care o văzuse cu două seri în urmă. Nu era o persoană vorbăreaţă, dar nu-i făcuse niciodată plăcere să fie singur.

Prin urmare, atunci când motocicletele se iviră, în sfârşit, de după curbă, el îşi îndreptă spatele; erau două Honda 250, conduse de un băiat cam de optsprezece ani şi de o fată, poate ceva mai mare decât însoţitorul ei. Tânăra purta o bluză de un galben-intens şi o pereche de Levi’s albastru-pal.

Cei doi îl văzură stând pe piatra lui şi ambele Honda se clătinară uşor, trădând surprinderea lor. Băiatul rămase cu gura căscată. Câteva momente nu a fost foarte limpede dacă aveau de gând să oprească sau să-şi continue drumul lor grăbit către vest.

— Hi! îi salută Stu cât se poate de prietenos, ridicând o mână.

Inima îi bătea mai să-i iasă din piept. Îşi dorea din tot sufletul ca ei să se oprească. Ceea ce se şi întâmplă.

La început, rămase surprins de atitudinea lor încordată. Mai ales băiatul: ai fi zis că tocmai i se vărsase în sânge un galon întreg de adrenalină. Desigur, Stu avea o armă, dar n-o ţinea îndreptată asupra lor, iar ei, la rândul lor, erau înarmaţi; el avea un pistol, iar ea purta pe spate o mică puşcă de vânătoare, ca o actriţă interpretând rolul lui Patty Hearst, fără prea mare convingere.

— Cred că e-n regulă, Harold, spuse fata, dar cel căruia i se adresase continua să stea ţeapăn pe motocicletă, măsurându-l pe Stu cu surprindere şi pregătit pentru o înfruntare.

— Ţi-am spus că sunt de părere că..., repetă ea.

— Şi cum putem fi atât de siguri? se răsti Harold, fără a-şi dezlipi privirile de Stu.

— Ei bine, mă bucur să vă văd, dacă asta are vreo importanţă, zise Stu.

— Şi dacă eu nu vreau să te cred? îl provocă Harold.

Stu constată că era verde de spaimă, copleşit de responsabilitatea faţă de fată.

— Ei bine, atunci nu mai ştiu.

Stu coborî de pe stâncă. Mâna tremurătoare a lui Harold se apropie de pistolul pus în toc.

— Harold, nu face aşa ceva, îl sfătui tânăra.

Apoi amuţi şi ea; pentru moment, tustrei părură incapabili să iasă din acest impas – un grup de trei puncte care, legate prin linii, ar fi format un triunghi a cărui formă exactă nu putea fi încă prevăzută.

— Oooof, se tângui Fran, aşezându-se pe un petic acoperit cu muşchi lângă un ulm de la marginea drumului. N-o să mai scap niciodată de bătăturile de pe fund, Harold.

Harold emise un mormăit morocănos.

Fata i se adresă lui Stu.

— Ai călărit vreodată două sute cincizeci de kilometri pe o Honda, domnule Redman? Nu recomand nimănui.

Stu zâmbi.

— Încotro aţi pornit?

— Nu e treaba ta! se răsti Harold nepoliticos.

— Ce fel de atitudine mai e şi asta? îl luă Fran la rost. Domnul Redman este prima persoană pe care am întâlnit-o de la moartea lui Gus Dinsmore! Vreau să spun, dacă nu am pornit în căutarea altor oameni, atunci de ce-am mai plecat?

— Te păzeşte pe tine, asta-i tot, îi spuse Stu calm, rupând un fir de iarbă şi vârându-l între buze.

— Corect, chiar asta fac, confirmă Harold, nepotolit.

— Eu credeam că ne păzim unul pe celălalt, zise ea, iar Harold se coloră puternic în obraji.

Lui Stu îi trecu prin minte: *Dă-mi trei oameni, iar ei vor forma o societate.* Dar ce potrivire exista între cei doi şi el? Fata îi plăcea, în schimb băiatul îi lăsa impresia unui fanfaron speriat. Iar un fanfaron speriat poate deveni un om extrem de primejdios, în circumstanţele potrivite... sau nepotrivite.

— Cum vrei tu, murmură Harold.

Îl învrednici pe Stu cu o privire superioară şi scoase la iveală un pachet de Marlboro din buzunarul de la piept. Îşi aprinse o ţigară. Trăgea din ea ca un om care nu s-a apucat de fumat decât de puţină vreme. Cam de alaltăieri încoace.

— Mergem la Stovington, Vermont, îi explică Frannie. La centrul epidemiologic de acolo. Noi... ce s-a întâmplat, domnule Redman?

Acesta se albise instantaneu la faţă. Firul de iarbă pe care-l mesteca îi căzu în poală.

— Şi de ce tocmai acolo? se interesă el.

— Pentru că acolo se află, întâmplător, un laborator de studiu al bolilor transmisibile, îi răspunse Harold sfidător. A fost ideea mea că, dacă în ţara asta mai există vreo urmă de ordine ori vreo persoană cu autoritate care să fi scăpat de flagel, ea ar trebui căutată fie la Stovington, fie în Atlanta, unde există un alt centru de acest gen.

— Aşa este, confirmă şi Frannie.

— Vă pierdeţi vremea, le spuse Stu.

Frannie păru uluită, iar Harold indignat; îmbujorarea începu să se întindă iarăşi peste obrajii lui.

— Nu cred că ai căderea să emiţi asemenea judecăţi, domnule.

— Ba cred că am. Eu vin de acolo.

Acum arătau amândoi uluiţi. Uluiţi şi năuciţi.

— Ai ştiut de existenţa lui? întrebă Frannie, vădit afectată. Te-ai dus ca să verifici?

— Nu, n-a fost aşa. Eu...

— Eşti un mincinos!

Vocea lui Harold căpătase tonuri acute şi stridente.

Fran văzu un fulger alarmant de mânie în ochii lui Redman, care apoi reveniră la blândeţea lor obişnuită.

— Nu. Nu sunt.

— Ba eu îţi spun că eşti! Nu eşti decât un...

— *Harold, taci din gură!*

Harold îi aruncă o privire rănită.

— Frannie, cum poţi tu să crezi...

— Cum poţi tu să fii atât de nepoliticos şi duşmănos? îi replică ea supărată. Cel puţin ascultă ce-are de zis, Harold!

— Nu am încredere în el.

Mi se pare cinstit, gândi Stu, asta înseamnă că suntem chit.

— Cum poţi să n-ai încredere într-un om pe care de-abia l-ai întâlnit? Zău, Harold, te comporţi de-a dreptul dezgustător!

— Haideţi să vă spun de unde ştiu, le propuse Stu calm.

Relată o versiune abreviată a întâmplărilor ce debutaseră odată cu accidentul provocat de Campion la pompele de benzină ale lui Hap. Le povesti în câteva cuvinte evadarea lui de la Stovington, acum o săptămână. Harold îşi privea ţintă mâinile cu care smulgea bucăţi de muşchi şi le fragmenta. În schimb, faţa tinerei se transforma încetul cu încetul într-o mască tragică, iar lui Stu i se făcu milă de ea. Plecase alături de băiat (care, trebuie recunoscut, avusese o idee foarte bună), sperând cu disperare că se mai păstrase ceva din vechea ordine. Ei bine, aşteptările ei se dovedeau zadarnice. Lovitura părea amarnică, judecând după privire.

— Nu a scăpat nici Atlanta? Epidemia le-a distrus pe amândouă? întrebă ea.

— Da, confirmă Stu, iar ea izbucni în lacrimi.

Ar fi vrut s-o consoleze, dar băiatului nu i-ar fi convenit. Harold îi aruncă o privire neliniştită lui Fran, apoi privi din nou în jos, la grămăjoara de muşchi. Stu îi întinse fetei batista. Abătută, ea îi mulţumi, fără să-şi ridice privirile. Harold se uită din nou ursuz spre el, cu ochii unui băieţel lacom, care vrea tot borcanul cu dulciuri doar pentru el. O să aibă o mare surpriză, se gândi Stu, când va constata că o fată nu este un borcan cu dulciuri.

Când lacrimile se potoliseră, Fran îi declară:

— Consider că Harold şi cu mine trebuie să-ţi mulţumim. Ne-ai salvat cel puţin de la o călătorie lungă şi de o dezamăgire la capătul ei.

— Vrei să spui că-l crezi? Aşa, pur şi simplu? El îţi vinde o poveste mare de tot, iar tu... o cumperi?

— Harold, de ce ne-ar minţi? Cu ce scop?

— Păi, de unde să ştiu eu ce este în mintea lui? întrebă Harold cu brutalitate. Să ucidă, poate. Sau să violeze.

— Eu nu cred în viol, interveni Stu cu blândeţe. Poate ştii tu ceva despre chestia asta ce eu nu ştiu.

— Staţi, zise Fran. Harold, nu vrei să încerci să nu te mai porţi atât de îngrozitor?

— Îngrozitor? strigă Harold. Eu care vreau să am grijă de tine... de noi... ce ţi se pare atât de îngrozitor?

— Uitaţi-vă, spuse Stu, ridicându-şi mâneca. În apropierea cotului avea mai multe urme de ac pe cale de vindecare şi ultimele semne ale unei vânătăi aproape trecute. Mi-au făcut tot felul de injecţii.

— Poate că te droghezi, spuse Harold.

Stu îşi trase mâneca în jos, fără să răspundă. Era vorba de fată, bineînţeles. Se obişnuise cu ideea că este proprietatea lui. Ei, pe unele fete le puteai transforma într-o proprietate, pe altele, nu. Iar ea părea să facă parte din cea de a doua categorie. Era înaltă, frumoasă şi avea un aer foarte proaspăt. Ochii ei închişi la culoare şi părul accentuau impresia de neajutorare şi lipsă de experienţă. Cu mare uşurinţă treceai cu vederea ridul acela foarte

discret (linia eu-vreau, aşa o numea mama lui Stu) dintre sprâncene, care devenea atât de pronunţat atunci când era scoasă din sărite, îndemânarea şi viteza mâinilor ei şi chiar felul hotărât în care-şi înlătura părul de pe frunte.

— Şi acum ce facem? întrebă ea, ignorând cu totul ultima intervenţie a lui Harold în discuţie.

— Mergem mai departe, oricum, zise Harold, iar când ea îi aruncă o privire, cu acea cută între sprâncene, el adăugă cu grabă: Ei, oricum trebuie să mergem undeva. Probabil că spune adevărul, dar am putea să mai verificăm o dată. Şi hotărâm ce vom face abia după aceea.

Fran se uită către Stu cu privirea aceea care spune eu-nu-vreau-să-ţi-rănesc-sentimentele-dar...

Stu ridică din umeri.

— Okay? insistă Harold.

— Presupun că nu contează, răspunse Frannie, culegând o floare de păpădie şi suflându-i puful.

— N-aţi văzut pe absolut nimeni de-a lungul drumului pe unde aţi venit? se interesă Stu.

— Doar un câine care părea sănătos. Oameni, nu.

— Şi eu am văzut un câine. Le povesti despre Bateman şi Kojak. După aceea, le zise: Eu mă îndreptam către coastă, dar faptul că în partea aceea nu mai sunt oameni îmi cam taie entuziasmul.

— Regret, spuse Harold, deşi tonul lui lăsa să se ghicească cu totul altceva. Apoi se ridică în picioare şi i se adresă lui Fran: Eşti gata, Fran?

Ea privi către Stu, ezită, apoi se ridică.

— Gata, ne întoarcem la minunata cură motociclistică de dietă. Îţi mulţumim pentru că ne-ai dat informaţii, domnule Redman, chiar dacă ştirile n-au fost prea grozave.

— Doar un moment, spuse Stu ridicându-se şi el în picioare.

Rămase un moment în cumpănă, întrebându-se încă o dată dacă erau oamenii potriviţi. Pe fată se putea bizui, în schimb băiatul, la cei şaptesprezece ani ai lui, suferea de o

formă gravă a bolii îi-urăsc-aproape-pe-toţi. Dar oare mai existau atâţia oameni ca să ai de unde alege? Stu considera că nu.

— Cred că şi voi şi eu căutăm oameni. Aş vrea să merg împreună cu voi, dacă sunteţi de acord.

— Nu, îi răspunse Harold instantaneu.

Fran se uita de la unul la celălalt, tulburată:

— Am putea să...

— Nu te amesteca. Eu zic nu.

— Şi eu n-am dreptul la un vot?

— Ce se întâmplă cu tine? Nu-ţi dai seama că el nu-şi doreşte decât un singur lucru? Dumnezeule, Fran!

— Dacă apare vreun necaz, e mai bine să fim trei decât doi, spuse Stu, iar de unul singur, nici nu merită discutat.

— Nu, repetă Harold, iar mâna i se apropie de patul pistolului.

— Ba da, interveni Fran. Suntem bucuroşi dacă mergeţi împreună cu noi, domnule Redman.

Harold se întoarse către ea, furios şi jignit. Stu se crispă, gândind că nu era exclus s-o lovească, apoi băiatul se calmă din nou.

— De fapt, acestea sunt adevăratele tale sentimente, nu? Nu aşteptai decât un pretext oarecare, ca să scapi de mine, acum am înţeles. Era atât de supărat, încât în ochi îi apăruseră lacrimi, ceea ce-i sporea furia. Dacă aşa vrei tu, foarte bine. Mergi mai departe alături de el. Am terminat cu tine.

Porni hotărât către locul unde-şi parcase Honda.

Frannie îi aruncă o privire lui Stu, apoi se întoarse la Harold.

— O clipă, spuse Stu. Rămâi aici, te rog.

— Să nu-l jigneşti, pledă Fran. Te rog.

Stu se îndreptă spre Harold, care încălecase pe Honda şi se străduia să-i aprindă motorul. În furia lui, acţionase acceleraţia până la capăt şi înecase motorul, ceea ce era spre binele lui, după părerea lui Stu. Dacă ar fi reuşit să

pornească cu o asemenea acceleraţie, motocicleta s-ar fi ridicat pe roata din spate, ca la circ, aruncându-l pe bătrânul Harold într-un copac, care s-ar fi prăvălit apoi peste el.

— Nu te apropia de mine! ţipă Harold supărat, ducând din nou mâna spre armă.

Stu îşi puse o mână peste mâna lui Harold, ca şi cum ar fi jucat fripta, iar cealaltă mână pe braţul lui. Harold îşi ţinea ochii larg deschişi, iar lui Stu îi trecu prin minte că lipsea foarte puţin ca să devină violent. Nu era doar gelos din cauza fetei, asta fusese din partea lui o apreciere simplistă a situaţiei. Acum era vorba şi de demnitatea lui personală şi de postura lui nouă de protector al fetei. Dumnezeu ştie ce fel de avorton fusese înainte să se petreacă evenimentele, cu burta lui mare, cizmele ascuţite şi modul arogant de a vorbi. Noua imagine pe care şi-o crease nu putea ascunde că nu era decât un avorton şi că nu va reuşi să schimbe niciodată această situaţie. Ar fi reacţionat în acelaşi fel şi faţă de Bateman şi faţă de un puşti de doisprezece ani. În orice situaţie de triunghi, el s-ar fi considerat pe poziţia cea mai de jos.

— Harold, spuse el, aproape de urechea acestuia.

— Dă-mi drumul.

Trupul lui masiv părea acum uşor; din cauza tensiunii prin care trecea, părea să vibreze ca o coardă întinsă la limită.

— Harold, tu te culci cu ea?

Corpul lui Harold se cutremură, iar Stu ghici că răspunsul era negativ.

— Nu-i treaba ta!

— Aşa este. Vreau doar să fac lumină în situaţia noastră. Ea nu este a mea, Harold. Ea nu-şi aparţine decât ei înseşi. Eu n-am de gând să încerc să ţi-o smulg. Îmi pare rău că sunt nevoit să vorbesc atât de deschis, dar pentru noi este cel mai bine dacă ştim pe ce stăm. Acum suntem doi şi unu, iar dacă tu pleci, rămânem tot doi şi unu. Câştigul este zero.

Harold nu spuse nimic, dar mâna lui tremurătoare nu mai opunea aceeaşi rezistenţă.

— Voi fi cât se poate de direct, continuă Stu, vorbind în continuare foarte aproape de urechea lui Harold (care era plină de ceară maronie) şi străduindu-se să-i vorbească foarte, foarte calm. Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că un bărbat nu trebuie să violeze o femeie. Dacă ştie ce are de făcut cu mâna.

— Asta-i... Harold se linse pe buze şi aruncă o privire la marginea drumului, unde Fran rămăsese în picioare, cu braţele încrucişate, chiar dedesubtul sânilor, urmărindu-i cu îngrijorare. Mi se pare cam dezgustător.

— Poate să fie sau nu, dar dacă un bărbat îi dă târcoale unei femei care nu-l vrea la pat, respectivul are totuşi de ales. Eu aleg mâna de fiecare dată. Presupun că şi tu procedezi la fel, de vreme ce ea se află încă alături de tine, de bunăvoie. Eu n-am vrut decât să avem o discuţie cinstită, între patru ochi. Eu nu mă aflu aici ca să te alung, procedând ca un bătăuş oarecare ieşit să danseze la bâlci.

Mâna lui Harold care ţinea arma se relaxă.

— Vorbeşti serios? Eu... promiţi că n-ai să vorbeşti?

Stu făcu semn afirmativ.

— Eu o iubesc, îi mărturisi Harold răguşit. Ea nu mă iubeşte, asta o ştiu, dar acum vorbim deschis, aşa cum ai spus tu.

— Aşa-i cel mai bine. Eu nu vreau să mă bag. Pur şi simplu vreau să mă alătur vouă.

Harold repetă cu insistenţă:

— Promiţi?

— Da, promit.

— Bine.

Descălecă încet de pe Honda şi porni alături de Stu către Fran.

— Poate să ne însoţească, spuse Harold. Iar eu... Privi în direcţia lui Stu şi continuă, străduindu-se să rămână cât mai demn: Îmi cer scuze pentru că m-am purtat prosteşte.

— Uraaa! strigă Fran, bătând din palme. Acum, că asta s-a rezolvat, încotro pornim?

Până la urmă, o luară spre vest, adică în direcţia în care mergeau Fran şi Harold. Stu fu de părere că Glen Bateman se va bucura să-i găzduiască peste noapte, dacă reuşeau să ajungă la Woodsville înainte de lăsarea întunericului – şi că s-ar putea să fie de acord să plece cu ei a doua zi (auzind acestea, Harold începu din nou să se aprindă). Stu conduse Honda lui Fran, iar aceasta merse în spatele lui Harold. La prânz se opriră la Twin Mountains şi începură, încet şi cu precauţie, dificilul proces de cunoaştere reciprocă. Felul cum vorbeau i se părea lui Stu hilar – mai ales felul cum lungeau a-urile şi eliminau sau modificau r-urile. Presupunea că şi el li se părea lor comic, poate chiar mai comic decât ei lui.

Mâncară în restaurantul părăsit, iar Stu se pomeni că se simte atras de Fran – de ochii ei vioi, de bărbia mică dar hotărâtă, de felul în care se forma cuta aceea dintre sprâncene, trădându-i emoţiile. Îi plăcea felul în care privea şi vorbea; îi plăcea şi felul cum îşi pieptăna părul negru, lăsându-şi tâmplele libere. Încetul cu încetul, avea să înţeleagă că de fapt o doreşte.

LA HOTARE

CARTEA A DOUA

5 iulie – 6 septembrie, 1990

Venim pe nava numită Mayflower
Venim pe nava ce a fost pe Lună
Venim în ora de cumpănă a evului
Şi cântăm un cântec american
Dar e bine, e foarte bine
Nu poţi să fii mereu binecuvântat...

Paul Simon

Căutăm peste tot un drive-in
Căutăm un loc de parcare
Unde hamburgerii sfârâie pe grătare zi şi noapte
Da! Tonomatul vibrează în ritmul discurilor în U.S.A.
Sunt fericit că trăiesc în U.S.A.
Orice-ţi doreşti găseşti chiar aici, în U.S.A.

Chuck Berry

CAPITOLUL 43

Chiar în mijlocul lui Main Street din May, Oklahoma, zăcea un mort.

Nick nu era surprins. Întâlnise o mulţime de cadavre de când plecase din Shoyo şi presupunea că nu văzuse nici măcar o miime dintre toţi morţii prin apropierea cărora trecuse. Erau anumite locuri în care mirosul bogat al morţii era suficient să te aducă în pragul leşinului. Un mort în plus sau în minus nu mai însemna mare lucru.

Dar când mortul se ridică, în el se dezlănţui o asemenea explozie de teamă, încât pierdu controlul asupra bicicletei. Omul şovăi, se poticni, apoi se prăbuşi, aruncându-l cu putere pe Nick pe pavajul lui Oklahoma Route 3. Se juli la mâini şi-şi zgârie fruntea.

— Doamne sfinte, mister, dar ştiu c-ai căzut, i se adresă presupusul cadavru, apropiindu-se de Nick cu mers împleticit. Nu, pe bune! Dumnezeule!

Nick nu auzi nimic din toate acestea. Se uita fix într-un punct de pe asfalt dintre mâinile lui, unde se scurgeau picături de sânge din tăietura de pe frunte, întrebându-se cât de rău se rănise. Când simţi atingerea pe umăr, îşi aduse aminte de cadavru şi încercă să se refugieze, târându-se; ochiul cel teafăr, neacoperit cu petic, îi sticlea de groază.

— Nu e cazul să te necăjeşti chiar aşa, îl sfătui cadavrul, iar atunci Nick constată că nu era câtuşi de puţin vorba de un cadavru, ci de un tânăr care-i adresa priviri fericite. Ţinea în mână o sticlă de whisky aproape plină; asta îl ajută pe Nick să înţeleagă. Nu era un strigoi, ci un om care se îmbătase şi adormise în mijlocul drumului.

Nick îi făcu un semn prietenos şi descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul. În acel moment, o picătură de sânge cald i se scurse în ochiul asupra căruia îşi revărsase furia Ray Booth, provocându-i durere. Îşi ridică peticul şi se

şterse. Astăzi părea să vadă ceva mai bine pe partea aceasta, dar când îşi închise ochiul bun, nu mai distinse din lumea înconjurătoare decât un amestec de culori. Puse peticul la loc şi apoi merse încet şi se aşeză pe marginea trotuarului, lângă un Plymouth cu număr de Kansas, care se lăsa încet pe cauciucuri. Reuşi să vadă crestătura din frunte reflectată în bara de protecţie a maşinii. Arăta urât, însă nu părea prea adâncă. Avea să se ducă la farmacia din localitate, se va dezinfecta şi va lipi un plasture deasupra rănii. După părerea lui, mai avea suficientă penicilină în organism ca să lupte împotriva oricărei infecţii, dar păţania cu rana de glonţ de pe picior îl făcuse extrem de precaut. Îşi extrase pietricelele din palmă, tresărind de durere.

Bărbatul cu sticla de whisky asistase impasibil la toate acestea. Dacă Nick şi-ar fi ridicat privirea spre el, ar fi constatat imediat comportamentul lui ciudat. Atunci când Nick se întorsese ca să-şi examineze rana în bara maşinii, interesul dispăruse total de pe figura fără niciun rid a bărbatului, care rămăsese senină. Purta o salopetă decolorată, dar curată, şi pantofi grei, de lucru. Era înalt cam de un metru şaptezeci şi cinci şi avea părul atât de blond, încât părea aproape alb. Ochii-i erau de un albastru intens şi gol, trădând, împreună cu părul, originea lui suedeză sau norvegiană. Nick urma să descopere mai târziu că avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, pentru că reuşea să-şi aducă aminte de sfârşitul războiului din Coreea şi cum se întorsese tatăl său îmbrăcat în uniformă, o lună mai târziu. Nu exista nici cea mai mică şansă ca el să fi inventat povestea asta. Imaginaţia nu era punctul forte al lui Tom Cullen.

Rămăsese nemişcat, cu privirea albă, ca un robot scos din priză. Apoi, treptat, figura i se animă din nou. Ochii înroşiţi de whisky începură să arunce licăriri. Zâmbi. Îşi adusese din nou aminte cum trebuia să se comporte într-o asemenea situaţie.

— Doamne Dumnezeule, mister, dar ştiu c-ai căzut. Nu, pe bune! Doamne!

Cercetă sângele adunat pe fruntea lui Nick. Nick avea un carnet şi un pix în buzunarul de la cămaşă, care rămăseseră la locul lor chiar şi după cădere. Scrise: „Pur şi simplu m-ai speriat. Am crezut că eşti mort, până în clipa în care te-ai ridicat de jos. Nu am păţit nimic. Există vreo farmacie în oraş?”

Îi întinse notesul omului în salopetă. Acesta îl luă, se uită la cele scrise şi i-l întinse înapoi. Zâmbind, îi spuse:

— Eu sunt Tom Cullen. Dar nu ştiu să citesc. N-am ajuns decât în clasa a treia, dar împlinisem deja şaisprezece ani şi taică-meu nu m-a mai dat la şcoală. A zis că sunt prea mare.

Arierat, îi trecu lui Nick prin minte. Eu nu pot vorbi, iar el nu ştie să citească. Pentru o clipă, rămase perplex.

— Doamne Dumnezeule, mister, dar ştiu c-ai căzut! exclamă Tom Cullen; într-un fel, acest mesaj era cu adevărat o premieră pentru ambii. Doamne, pe bune!

Nick clătină din cap. Puse carnetul şi pixul la locul lor. Îşi duse o mână la gură şi clătină din cap. Îşi puse palmele la urechi şi clătină din cap. Îşi lipi mâna stângă de gât şi clătină încă o dată din cap. Cullen rânji, nedumerit:

— Te doare un dinte? Am păţit şi eu o dată. Vai, ce m-a mai durut. Pe bune! Doamne!

Nick îşi execută încă o dată numărul de pantomimă. Cullen bănui că este vorba de o durere de urechi, de această dată. Nick îşi ridică braţele în sus şi se duse la bicicletă. Vopseaua sărise în câteva locuri, altfel părea întreagă. Se sui pe ea şi porni pe stradă. Da, reacţia era cea la care se aştepta. Cullen fugea alături de el, zâmbindu-i fericit. Ochii lui nu se dezlipeau de Nick. Nu mai văzuse pe nimeni, de aproape o săptămână.

— De ce nu vrei să vorbeşti? întrebă el, dar Nick nu se întoarse spre el şi nu dădu vreun semn că ar fi auzit. Tom îl trase de mânecă şi repetă întrebarea.

Bărbatul de pe bicicletă îşi duse mâna la gură şi clătină din cap. Tom se posomorî. Acum bărbatul îşi sprijinise bicicleta de suport şi se uita la faţadele magazinelor. Păru să găsească ceea ce căuta, pentru că urcă pe trotuar şi se îndreptă spre magazinul domnului Norton. Dacă ar fi vrut să intre înăuntru ar fi fost zadarnic, pentru că uşa era încuiată. Domnul Norton părăsise oraşul. Din câte văzuse el, toată lumea încuiase şi părăsise oraşul, cu excepţia maică-sii şi a prietenei ei, doamna Blakely, care muriseră, amândouă.

Bărbatul-care-nu-vorbeşte încerca acum uşa. Tom ar fi putut să-i spună că nu are niciun rost, chiar dacă pe uşă rămăsese arborat anunţul DESCHIS. Anunţul DESCHIS era mincinos. Spre supărarea lui Tom, pentru că ar fi poftit o îngheţată cu sifon. Care i se părea cu mult mai gustoasă decât whisky-ul, care la început îi plăcuse, apoi îi dăduse o senzaţie de somn şi în cele din urmă o teribilă durere de cap. Se culcase, cu gândul să scape de durerea de cap, dar avusese o mulţime de vise nebuneşti cu un om într-un costum negru, ca acela pe care-l purta mereu reverendul Deiffenbaker. Omul în costum negru îl fugărea în visele acelea. Tom avea impresia că era un om foarte rău. Singurul motiv pentru care Tom se pusese să bea era acela că nu avea voie, tăticul lui îi interzisese, şi maică-sa la fel, dar acum dispăruseră cu toţii, aşa că ce-l mai împiedica? Făcea ce avea chef.

Dar ce l-a apucat pe bărbatul-care-nu-vorbeşte? Luase coşul pentru gunoaie de pe trotuar şi avea de gând să... ce? Să spargă vitrina domnului Norton? ZBANG! Să mă bată Dumnezeu şi să fiu afurisit dacă n-a făcut tocmai aşa! Iar acum îşi strecura mâna şi descuia uşa...

— Hei, mister, cum poţi să faci una ca asta? ţipă Tom, cu vocea gâtuită de indignare şi emoţie. Asta-i ilegal! Drogurile şi asta sunt ilegale. Nu ştii că...

Dar omul intrase deja înăuntru şi nu-şi întorcea nici măcar capul.

— Ce-i cu tine, eşti surd? strigă Tom cu indignare. Doamne! Nu cumva eşti...

Se stinse. Animaţia şi interesul dispărură de pe figura lui. Devenise din nou un robot scos din priză. Locuitorii din May se obişnuiseră ca Tom Oligofrenul să treacă prin asemenea stări. De exemplu, străbătea străzile, privind vitrinele cu expresia aceea etern fericită pe faţa lui scandinavă uşor rotunjită, şi pe neaşteptate înţepenea şi se stingea. Atunci se găsea careva să strige: Iar l-a apucat pe Tom! şi toată lumea râdea. Dacă se întâmpla ca tatăl lui Tom să fie alături, se încrunta şi-i făcea semn cu cotul, sau poate chiar îl lovea pe umăr sau pe spate până ce-şi revenea. Dar tatăl lui Tom se afla din ce în ce mai rar prin preajma lui începând din prima jumătate a lui 1988, pentru că prefera compania unei chelneriţe cu părul roşu de la Boomer’s Bar & Grille. Numele ei era DeeDee Packalotte (pe seama numelui ei se făceau cele mai deocheate bancuri), iar cam acum un an ea şi Don Cullen îşi luaseră tălpăşiţa. Nu mai fuseseră văzuţi decât o singură dată, nu foarte departe, într-un motel păduchios din Slapout, Oklahoma, iar de atunci dispăruseră.

Majoritatea celor din jur considerau aceste momente de detaşare ale lui Tom doar nişte semne suplimentare ale retardării lui, deşi era vorba, de fapt, de perioade în care gândirea lui se desfăşura aproape normal. Procesele de gândire se bazează (din câte spun psihologii) pe deducţie şi pe inducţie, iar persoanele arierate sunt incapabile să facă aceste salturi deductive şi inductive. Există nişte fire, nişte circuite întrerupte, nişte comutatoare deteriorate. Aderarea lui Tom Cullen nu era foarte gravă, el fiind în stare să facă conexiuni simple. Şi, din când în când – în timpul perioadelor lui de detaşare —, era capabil să stabilească câte o conexiune inductivă sau deductivă mai complicată. El simţea că poate stabili o asemenea conexiune aşa cum o persoană normală simte uneori că un nume îi „stă pe vârful limbii”. Când i se întâmpla asta, Tom renunţa

la lumea reală, care nu reprezenta decât un flux de informaţii senzoriale fragmentate, retrăgându-se în propriu-i cuget. Aici se comporta ca un om lăsat într-o încăpere întunecoasă şi necunoscută lui, care ţine în mână ştecherul unei lămpi şi se târăşte pe podele, lovindu-se de obiecte şi pipăind cu mâna liberă după priză. Iar dacă o găsea – ceea ce nu se întâmpla întotdeauna – se făcea lumină şi vedea camera (sau ideea) cu limpezime. Tom era o fiinţă senzorială. O listă a lucrurilor sale favorite ar fi cuprins şi gustul unui sifon cu îngheţată de la domnul Norton, priveliştea unei fete frumoase, îmbrăcate în rochie scurtă, aşteptând la colţ ca să treacă strada, parfumul liliacului, senzaţia mătăsii. Dar mai mult decât toate aceste lucruri iubea intangibilul, iubea clipa aceea în care se stabilea conexiunea, se repara comutatorul (chiar şi pentru moment) şi se aprindea lumina în spaţiul cel întunecos. Nu se întâmpla întotdeauna; de multe ori, conexiunea refuza să apară. Nu şi de această dată.

Ce-i cu tine, eşti surd? spusese el.

Omul nu se comportase ca şi cum ar fi auzit ce-i spunea Tom, decât atunci când se uitase drept la el. Şi nu-i adresase nici un singur cuvânt, nici măcar de salut. Uneori oamenii nu-i răspundeau atunci când le punea întrebări, pentru că un anume lucru din fizionomia lui Tom îi avertiza că nu stătea prea bine cu mansarda. Dar când se petrecea asta, persoana care refuza să-i răspundă părea nebună, tristă sau se îmbujora la faţă. Iar omul ăsta nu reacţionase astfel – ci-i făcuse lui Tom semnul acela cu degetul mare şi arătătorul, ceea ce Tom ştia că înseamnă Okey Dokey... şi cu toate astea, nu vorbea.

Mâinile duse la urechi şi clătinatul din cap.

Mâinile duse la gură şi clătinatul din cap.

Mâinile duse la gât şi din nou acelaşi gest.

Camera se lumină: conexiunea se stabilise.

— Doamne! spuse Tom, înviorându-se.

Ochii lui injectaţi de băutură sclipiră. Se năpusti în Norton’s Drugstore, uitând că este ilegal. Bărbatul-care-nu-vorbeşte pulveriza ceva care mirosea a dezinfectant pe vată, iar apoi se ştergea cu tamponul la frunte.

— Hei, mister! strigă Tom, în plină alergare. Bărbatul-care-nu-vorbeşte nu se întoarse. Tom rămase pentru moment uimit, apoi îşi aduse aminte. Îl bătu pe Nick pe umăr, iar acesta se întoarse. Eşti surdomut, corect? Nu auzi! Nu vorbeşti! Corect?

Nick îi confirmă prin gest. Reacţia lui Tom îl uimi peste poate. Acesta sări în sus şi bătu din palme.

— M-am gândit eu! Ura pentru mine! Mi-am dat seama singur! Ura pentru Tom Cullen!

Nick începu să zâmbească. Nu-şi amintea ca infirmitatea lui să mai fi adus cuiva atâta bucurie.

În faţa clădirii reşedinţei ţinutului exista o piaţetă, în mijlocul căreia se înălţa statuia unui soldat din infanteria marină înarmat şi echipat în uniforma din cel de-al Doilea Război Mondial. Placa de dedesubt informa că acest monument era închinat amintirii băieţilor din Harper County care făcuseră SACRIFICIUL SUPREM PENTRU ŢINUTUL LOR. Nick Andros se aşezase în umbra monumentului, mâncând şuncă şi pui cu cartofi prăjiţi. Avea un bandaj în formă de x pe frunte, deasupra ochiului stâng. Citea spusele lui Tom pe buze (ceea ce nu era foarte simplu, pentru că Tom continua să mestece în timp ce vorbea), gândindu-se că se cam săturase de mâncat alimente conservate. Ceea ce şi-ar fi dorit era o friptură barosană, cu toate cele cuvenite.

Tom nu mai contenise să vorbească de când se aşezaseră. Făcea foarte multe repetiţii şi-şi presăra discursul cu nenumărate exclamaţii de Dumnezeule! şi Pe bune! în chip de ingrediente. Pe Nick nu-l deranja. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră ceilalţi oameni până ce-l întâlnise pe Tom, sau cât de mult se temuse – în secret – că era ultima

fiinţă omenească rămasă pe faţa pământului. La un moment dat, îi trecuse prin minte că boala ucisese poate întreaga populaţie, cu excepţia surdomuţilor. Acum avea ocazia să facă speculaţii că nu-i lăsase în viaţă decât pe surdomuţi şi pe cei arieraţi mintal. Gândul acesta, care părea amuzant în lumina soarelui de vară, la ora 2 noaptea, nu avea să-i mai pară deloc vesel; avea să-l obsedeze.

Se întrebă unde-şi închipuia Tom că plecaseră toţi oamenii. Urmărise deja relatarea despre tatăl lui Tom, care fugise acum câţiva ani cu o chelneriţă, şi despre munca lui ca ajutor la ferma Norbutt, şi cum domnul Norbutt hotărâse cu doi ani în urmă că Tom se „descurca destul de bine” ca să-i poată încredinţa un topor, şi despre „hăndrălăii” care-l atacaseră pe Tom într-o noapte, şi cum Tom se luptase cu ei până ce-i lăsase aproape morţi, „iar pe unu’ dintre ei l-am băgat în spital cu fractură, îţi dai seama, omule, fractură, asta a făcut Tom Cullen”, şi mai aflase cum o găsise Tom pe maică-sa acasă la doamna Blakely, zăcând moarte amândouă în salon şi cum le lăsase acolo şi plecase. Isus nu vine să-i ia pe oameni la Cer dacă stă cineva şi se uită, îi explicase Tom (Nick reflectă că Isus, aşa cum îl vedea Tom, era un fel de Moş Crăciun invers, care venea şi-i lua pe cei morţi prin coşul căminului, în loc să le aducă daruri pe aceeaşi cale). În schimb nu spusese nimic despre pustietatea totală din May sau despre şoseaua care străbătea localitatea şi pe care nu exista nicio mişcare.

Îl atinse uşor pe Tom cu mâna pe piept, curmând şuvoiul de cuvinte.

— Ce? întrebă Tom.

Nick îşi roti braţele larg, cuprinzând tot cercul clădirilor din centru. Îşi compuse apoi o figură nedumerită, încreţindu-şi sprâncenele, înălţându-şi capul, scărpinându-se la ceafă. Apoi sugeră mersul, făcând mişcări cu degetele în iarbă, şi sfârşi prin a-i adresa o privire interogativă lui Tom.

Reacţia îl alarmă. Judecând după animaţia de pe figura lui, Tom ar fi putut să fie mort. Ochii, care până acum un moment îi sclipiseră de entuziasm, de-abia aşteptând să-i spună tot ce avea de spus, se transformaseră în nişte bile de un albastru-tulbure. Gura i se deschisese, dezvăluindu-i lui Nick firimiturile umede de cartofi de pe limbă. Mâinile îi zăceau moale în poală.

Îngrijorat, Nick se pregăti să vadă ce este cu el. Înainte de a-l atinge, trupul lui Tom se scutură. Pleoapele îi fluturară, iar vioiciunea îi reveni în ochi, ca apa ce umple o căldare. Începu să zâmbească. Nici dacă deasupra capului său ar fi apărut un balon conţinând cuvântul EVRIKA, ca în benzile desenate, nu ar fi fost mai limpede ce se petrecuse.

— Vrei să afli unde s-au dus toţi oamenii? exclamă Tom.

Nick îi confirmă energic din cap.

— Păi, cred că s-au dus la Kansas City, îi zise Tom. Dumnezeule, chiar aşa trebuie să fi fost. Toată lumea nu vorbea niciodată decât ce mic e oraşul ăsta. Nu se-ntâmplă nimic. Nu-i distracţie. Până şi terenul pentru patinaj pe rotile a dat faliment. Acu’ nu mai există decât un drive-in, unde nu rulează decât filmele alea de două parale. Mama mea zicea că oamenii pleacă de aici, dar în locul lor nu vine nimeni. Exact ca taică-meu, el a fugit cu o chelneriţă de la Boomer’s Cafe, numele ei era, dacă poţi să-ţi închipui, DeeDee Packalotte. Aşa că, după mine, toată lumea s-a plictisit şi s-a cărat în acelaşi timp. La Kansas City trebuie să se fi dus, Doamne, nu ţi se pare corect? Într-acolo trebuie c-au pornit. În afară de doamna Blakely şi de maică-mea. Isus le va înălţa la Cer şi le va legăna în veşnicele armonii divine.

Tom îşi reîncepuse monologul.

S-au dus la Kansas City, gândi Nick. Păi din câte ştiu eu, s-ar putea să fie purul adevăr. Toţi cei rămaşi pe biata noastră planetă tristă, aleşi de Mâna Domnului, fie sunt legănaţi în veşnicele armonii divine ale Aceluiaşi, fie s-au mutat la Kansas City.

Se lăsă pe spate şi pleoapele începură să se închidă, prin urmare discursul lui Tom începu să se fragmenteze, transformându-se în echivalentul vizual al unui poem modern, fără litere mari, asemănător unei scrieri de-a lui e.e. cummings:

Mama zicea
N-are nicio
Dar eu le-am zis lor le-am zis că mai bine să
Nu-i de joacă

Avusese vise rele noaptea trecută, pe care şi-o petrecuse într-o şură, dar acum, cu burta plină, nu-şi dorea decât să...

Doamne
asta înseamnă chiar
sigur că vreau

Nick adormi.

Când se trezi, se întrebă buimăcit, aşa cum păţeşti dacă dormi prea mult în miezul zilei, de ce transpirase în aşa hal. Se ridică şi înţelese. Era 4.45 după-amiaza; dormise mai bine de două ore şi jumătate, iar soarele ieşise de după monument. Dar asta nu era totul. Făcând exces de zel, Tom Cullen îl acoperise, ca să nu răcească. Cu două pături şi o plapumă.

Le aruncă deoparte, se ridică şi se întinse. Tom nu se vedea nicăieri. Nick porni încet către intrarea principală a pieţei, întrebându-se dacă era cazul şi ce anume hotărâre să ia în ceea ce-l privea pe Tom... şi pe el însuşi. Arieratul se hrănise de la magazinul A&P, din partea opusă a pieţei. Nu-şi făcuse nicio problemă să intre şi să aleagă ce-şi dorea să mănânce, după etichetele de pe conserve, pentru că, mărturisise Tom, uşa magazinului universal rămăsese deschisă.

Nick se întrebă ce s-ar fi făcut Tom dacă n-ar fi fost aşa. Probabil, când i s-ar fi făcut foarte foame, ar fi trecut peste orice scrupul. Dar ce s-ar fi întâmplat cu el odată cu terminarea proviziilor?

De fapt, alta era grija lui în legătură cu Tom. Era vorba de ardoarea patetică cu care-l întâmpinase. Chiar dacă nu era în toate minţile, se gândi Nick, sigur suferea şi el de singurătate. Atât maică-sa cât şi prietena ei, mătuşa lui de drept, muriseră. Taică-su fugise cu mult timp în urmă. Patronul lui, domnul Norbutt, şi toţi ceilalţi locuitori din May fugiseră la Kansas City într-o noapte, pe când Tom dormea, lăsându-l să bântuie pe Main Street ca o fantomă puţin ţicnită. Iar el se apucase de nişte lucruri care nu aveau cum să-i facă bine – de exemplu băuse whisky. Dacă se îmbăta din nou, cine ştie ce i se putea întâmpla. Iar dacă păţea ceva şi nu exista nimeni în jur ca să-l îngrijească, putea să moară.

Însă... un surdomut şi un oligofren? Ce ajutor puteau ei să-şi ofere unul altuia? Iată, un tip care nu poate să vorbească şi unul care nu poate să gândească. Cam incorectă chestia asta. E adevărat, Tom putea să gândească puţin, în schimb nu era în stare să citească, iar Nick nu-şi făcea nicio iluzie, avea să obosească repede ajutându-l pe Tom Cullen să dezlege şarade. În schimb pe Tom asta nu l-ar fi obosit niciodată. O, Doamne!

Se opri pe trotuar, chiar în dreptul intrării în parc, cu mâinile înfipte în buzunare. Ei bine, se hotărî el, pot să petrec o noapte cu el, aici. O noapte nu contează. Iar o masă ca lumea pot găti şi pentru el.

Înveselit puţin de acest gând, se duse să-l caute pe Tom.

În noaptea aceea, Nick dormi în parc. Nu ştia unde-şi petrecuse Tom noaptea, dar când se trezi a doua zi, puţin udat de rouă, însă altfel în cea mai bună formă, cel dintâi lucru pe care-l văzu traversând piaţa oraşului fu Tom, stând

pe vine lângă o adevărată colecţie de maşini de jucărie marca Corgi şi o benzinărie Texaco din plastic.

Ajunsese pesemne la concluzia că dacă era permis să intri în Norton’s Drugstore, aveai voie să intri şi în alte magazine. Stătea pe trotuarul magazinului five-and-dime, cu spatele la Nick. Vreo patruzeci de maşini miniaturale erau aliniate la marginea trotuarului. Lângă ele se afla şurubelniţa de care se servise Tom ca să desfacă vitrina unde fuseseră expuse. Printre ele erau modele de Jaguar, Mercedes-Benz, Rolls-Royce, un Bentley cu o capotă lungă, verde ca lămâia, un Lamborghini, un Cord, un model special Pontiac Bonneville de zece centimetri, un Corvette, un Maserati şi, Doamne, apără-ne şi păzeşte-ne, un Moon 1933. Tom stătea aplecat asupra lor, scoţându-le şi vârându-le în garaj sârguincios, alimentându-le la benzinăria de jucărie. Unul dintre elevatoarele din atelierul de reparaţii funcţiona, constată Nick, şi, din când în când, Tom ridica câte o maşină şi se prefăcea că intervine cumva dedesubtul ei. Dacă n-ar fi fost surd, Nick ar fi auzit, în liniştea aproape perfectă, dovada imaginaţiei febrile a lui Tom Cullen; buzele îi vibrau, brrrrrr, când conducea automobilele pe pista Fisher-Price; cic-cic-cic-ding! făceau pompele de benzină în acţiune; sssşşşşş însoţea ridicarea elevatorului din garaj. Oricum, reuşi să prindă o parte a conversaţiei dintre proprietarul benzinăriei şi micuţii oameni din maşini: *Îi facem plinul, domnule? Regular? Păi sigur că da! Aduc imediat parbrizul acela, doamnă. Cred că e din cauza carburatorului. Hai s-o ridicăm şi să ne uităm la tobă. Toaletele? Sigur că da! Chiar după colţ!*

Iar deasupra acestei scene, întinzându-se pe zeci de kilometri în toate direcţiile, cerul pe care Dumnezeu îl repartizase acestui petic de Oklahoma.

Lui Nick îi trecu prin minte: Nu pot să-l părăsesc. Nu pot face asta. Fu cuprins brusc de o tristeţe amară şi neaşteptată, un sentiment atât de adânc, încât pentru un moment crezu că va izbucni în plâns.

Au plecat la Kansas City, gândi el. *Asta s-a petrecut. Au plecat cu toţii la Kansas City.*

Nick traversă strada şi-i atinse braţul. Tom tresări şi privi peste umăr. Pe buzele lui se lăţi un zâmbet vinovat şi se îmbujoră în obraji.

— Ştiu că este pentru copii, nu pentru bărbaţi în toată firea, îi explică el. Doamne, ştiu asta, taică-meu mi-a zis.

Nick ridică din umeri, zâmbi şi-şi întinse mâinile. Tom păru uşurat.

— Acum sunt ale mele. Dacă le vreau, sunt ale mele. Dacă tu te-ai putut duce în farmacie ca să-ţi iei ceva, şi eu am voie să intru în five-and-dime. Doamne, n-am dreptate? Nu trebuie să le pun înapoi, pe bune?

Nick clătină din cap.

— Sunt ale mele, spuse Tom fericit, întorcându-se către garaj. Nick îl atinse din nou şi Tom se uită în urmă. Ce-i?

Nick îl trase de mânecă şi Tom se ridică în picioare, fără proteste. Nick îl conduse până în locul unde-şi lăsase bicicleta. Făcu semn spre el însuşi, apoi către bicicletă. Tom făcu semn că a înţeles.

— Sigur că da. Bicicleta este a ta. Garajul Texaco e al meu. Eu nu voi lua bicicleta ta şi nici tu nu-mi iei mie garajul. Doamne, nu!

Nick clătină din cap. Repetă gesturile, arătând spre el însuşi şi spre bicicletă. Apoi de-a lungul lui Main Street. Apoi flutură mâna, în semn de rămas-bun.

Tom deveni posac. Nick aşteptă. Tom i se adresă, şovăitor:

— Vrei să pleci mai departe, mister?

Nick îi confirmă.

— Nu vreau să pleci! izbucni Tom. Ochii lui erau foarte mari şi albaştri, lucind din cauza lacrimilor. Îmi place de tine! Nu vreau să te duci şi tu la Kansas City!

Nick îl trase pe Tom lângă el şi-şi puse braţul pe umărul lui. Arătă spre el. Spre Tom. Spre bicicletă. Spre ieşirea din oraş.

— Nu te-nţeleg.

Nick repetă cu răbdare gesturile. De această dată, adăugă şi semnul de despărţire şi, într-un acces de inspiraţie, ridică şi braţul lui Tom, obligându-l şi pe el să facă gestul.

— Vrei să plec împreună cu tine? întrebă Tom.

Un zâmbet în care se îmbina neîncrederea şi încântarea îi apăru pe figură.

Nick îi confirmă, uşurat.

— Sigur că da! strigă Tom. Tom Cullen vrea să plece! Tom... Se opri, de această dată mai puţin fericit, căutând spre Nick cu precauţie. Pot să-mi iau şi garajul?

Nick se gândi o secundă, apoi îi făcu semn că da.

— Okay! Zâmbetul lui Tom reapăru, ca soarele din spatele unui nor. Tom Cullen vrea să plece!

Nick îl conduse lângă bicicletă. Arătă spre Tom, apoi către vehicul.

— N-am mai mers niciodată pe o bicicletă ca asta, spuse Tom plin de îndoială, uitându-se la mecanismul de schimbare a vitezelor şi la şaua înaltă şi îngustă. Cred că mai bine nu. Tom Cullen ar cădea de pe o bicicletă ca asta.

Nick se simţi încurajat. *N-am mai mers niciodată pe o bicicletă ca asta* însemna că mersese pe altele. Nu era nevoie decât să găsească una simplă şi bună. Din cauza lui Tom va înainta mai încet, asta părea inevitabil, dar poate că nu mult mai încet. Pe urmă, avea vreo grabă anume? Visele nu rămâneau decât nişte vise. Cu toate acestea, simţea un imbold interior să se grăbească, un ordin venit din subconştient, pe cât de indefinibil, pe atât de puternic.

Îl aduse pe Tom înapoi, la benzinăria lui. Îi făcu semn spre jucărie, apoi îi zâmbi. Tom se aplecă plin de zel şi apoi, înainte de a atinge maşinile, se opri. Îşi ridică privirea spre Nick, tulburat şi vizibil bănuitor.

— N-ai de gând să pleci fără Tom Cullen, pe bune?

Nick clătină hotărât din cap.

— Okay, spuse Tom, întorcându-se plin de încredere la jucăriile lui.

Înainte de a-şi putea reţine gestul, Nick îi ciufuli părul. Tom îşi ridică privirile şi-i zâmbi timid. Nick îi răspunse la zâmbet. Nu, nu putea să-l părăsească, pur şi simplu. De asta era sigur.

Se făcuse aproape de prânz înainte să găsească o bicicletă care probabil ar fi fost pe placul lui Tom. Nu se aşteptase să dureze aşa de mult, dar cea mai mare parte a oamenilor îşi încuiaseră casele, garajele şi dependinţele. În majoritatea cazurilor, se vedea nevoit să arunce câte o privire chinuită în garaje întunecoase prin ferestre murdare şi acoperite de pânze de păianjen, sperând să descopere bicicleta potrivită. Se chinui mai bine de trei ore, târându-şi picioarele pe nu ştiu câte străzi, cu transpiraţia scurgându-i-se pe trup şi cu soarele bătându-i continuu în ceafă. La un moment dat, se întoarse să se uite încă o dată în Western Auto, însă fără folos; cele două biciclete din vitrină erau nişte cursiere cu trei viteze pentru el-şi-ea, iar toate celelalte nu fuseseră montate.

În cele din urmă, descoperi ceea ce căuta într-un garaj izolat de la capătul din sud al oraşului. Garajul rămăsese încuiat, însă fereastra era suficient de mare ca să se poată strecura înăuntru. Nick sparse geamul cu o piatră şi extrase cu grijă cioburile rămase în chitul vechi şi fragmentat. Odată intrat, garajul se dovedi îngrozitor de fierbinte şi impregnat de un miros de benzină amestecată cu praf. Bicicleta, o Schwinn bărbătească de modă veche, se afla lângă un Mercury station de zece ani, cu anvelope tocite şi arcuri scorojite.

După cum îmi merg toate, nu m-aş mira ca afurisita de bicicletă să fie o rablă, gândi Nick. Fie îi lipseşte lanţul, fie e pe jantă, ceva trebuie să fie. Dar de această dată avea noroc. Bicicleta mergea uşor. Cauciucurile erau bune şi aveau profil suficient; toate şuruburile şi pinioanele păreau

să fie la locul lor. Nu exista un coş special pentru bagaj, asta îi rămânea să remedieze, în schimb avea apărătoare de lanţ, iar pe perete, între o greblă şi o lopată pentru zăpadă, atârna un premiu nesperat: o pompă de mână Briggs, aproape nouă.

Căută în continuare şi găsi un bidon cu 3-in-One Oil pe un raft. Nick se aşeză pe podeaua din ciment crăpat, fără să-i mai pese de căldură, şi unse cu grijă lanţul şi ambele roţi dinţate. Când termină, înşurubă cu grijă capacul pe bidon şi-l puse în buzunarul pantalonilor.

Legă pompa de bicicletă la portbagajul de pe aripa din spate cu o bucată de sfoară de cânepă, apoi descuie uşa garajului şi o deschise. Nicicând nu i se păruse aerul proaspăt mai dulce ca acum. Închise ochii, inspiră adânc, împinse bicicleta până în drum, se urcă pe ea şi porni agale pe Main Street. Bicicleta mergea bine. Era exact ceea ce-i trebuia lui Tom... cu condiţia să ştie cu adevărat să meargă pe bicicletă.

O lăsă lângă Raleighul lui şi intră în five-and-dime. Găsi un coş din sârmă pentru biciclete de mărime potrivită într-o grămadă de articole sportive din spatele magazinului şi se pregătea să plece cu obiectul sub braţ, când privirea îi fu atrasă de altceva: un claxon cu pâlnie cromată şi o pară mare, din cauciuc roşu. Zâmbind, Nick puse claxonul în coş, apoi se îndreptă către raionul de scule, de unde îşi alese o şurubelniţă şi o cheie franceză. Ieşi din magazin. Tom zăcea în piaţă, la umbra bătrânului marinar din al Doilea Război Mondial, picotind.

Nick fixă coşul pe coarnele Schwinnului, apoi montă claxonul cu pâlnie lângă coş. Intră iarăşi în five-and-dime şi ieşi de acolo cu o sacoşă mare.

Intră la A&P şi o umplu cu fructe, conserve de carne şi legume. Tocmai cerceta nişte conserve cu iahnie de fasole când zări cu coada ochiului o umbră trecând prin dreptul intervalului unde se găsea el. Dacă ar fi putut auzi, ar fi ştiut deja că Tom îşi descoperise bicicleta. Pe întreaga

stradă răsuna ţipătul lung şi răguşit al claxonului, Houuuu-OOO-gaa!, punctat de hohotele de râs ale lui Tom Cullen.

Nick ieşi imediat din magazinul universal şi-l văzu pe Tom pedalând în mare viteză pe Main, cu părul blond şi cămaşa fluturându-i în vânt, storcând para claxonului din toată inima. Întoarse în dreptul benzinăriei Arco, de la capătul zonei comerciale, şi se apropie. Pe faţa lui se vedea un imens zâmbet triumfător. Garajul Fisher-Price se afla în coşul bicicletei. Buzunarele pantalonilor şi ale cămăşii lui kaki erau umflate din cauza modelelor miniaturale de automobile. Soarele strălucea cu putere, reflectându-se în spiţele roţilor. Cuprins de o vagă melancolie, Nick şi-ar fi dorit să audă şi el sunetul claxonului, doar ca să constate dacă îl putea amuza şi pe el tot atât cât pe Tom.

Tom îi făcu semn şi trecu pe lângă el, mergând mai departe. La celălalt capăt al zonei comerciale, întoarse iarăşi şi veni spre el, continuând să apese para de cauciuc. Nick îşi ridică braţul, imitând semnalul de oprire al unui poliţist. Tom frână brusc, oprindu-se chiar înaintea lui. Pe obraji i se adunaseră broboane de sudoare. Furtunul de cauciuc al pompei oscila. Tom gâfâia şi zâmbea fericit.

Nick arătă spre drumul de ieşire din oraş şi făcu semnul de rămas-bun.

— Chiar am voie să-mi iau şi garajul?

Nick îi făcu semn că da şi agăţă sacoşa de grumazul puternic, ca de taur, al lui Tom.

— Plecăm chiar acum?

Nick confirmă din nou. Descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— La Kansas City?

Nick clătină din cap.

— Mergem oriunde avem chef?

Nick înclină din cap. Da. Oriunde aveau chef, gândi el, dar acest oriunde avea să se dovedească aproape cu siguranţă un loc din Nebraska.

— Ura! exclamă Tom fericit. Okay! Da, da! Ura!

Porniră pe US 283 spre nord, dar după numai două ore şi jumătate de pedalat, spre vest începuse să se adune o ceată de nori negri. Furtuna se apropia iute de ei, purtată de o pânză subţire de ploaie. Nick nu auzea tunetele, în schimb vedea zigzagurile fulgerelor ţâşnind din nori. Acestea erau atât de luminoase, încât te orbeau, lăsând în urma lor, pe retină, imagini consecutive purpuriu-albăstrui. Pe când se apropiau de marginea Rosstonului, de unde Nick avea de gând să cotească spre est, pe US 64, vălul de ploaie de dedesubtul norilor dispăru, iar cerul căpătă o nuanţă gălbuie, încremenită, ciudată şi rău prevestitoare. Vântul, care până atunci îi răcorise obrazul stâng, muri cu totul. Începu să se simtă extrem de agitat, fără să ştie de ce, şi inexplicabil de greoi. Nu-i spusese nimeni că unul dintre puţinele instincte pe care omul şi animalele le mai au în comun este tocmai această reacţie la o scădere bruscă şi importantă a presiunii atmosferice.

Atunci Tom începu să-l tragă de mânecă, să-l tragă cu frenezie. Nick se uită la tovarăşul lui de drum. Spre uimirea lui, constată că orice urmă de culoare pierise din obrazul lui Tom, iar ochii lui căpătaseră dimensiuni uriaşe.

— Tornadă! urlă Tom. Vine o tornadă!

Nick căută zadarnic din priviri pâlnia specifică. Se întoarse spre Tom, gândindu-se care ar fi fost cea mai bună metodă să-l liniştească. Dar Tom dispăruse. Ieşise din şosea prin partea dreaptă şi traversa câmpul pe o potecă netedă, dar întortocheată, şerpuind prin iarba înaltă.

Tâmpit afurisit, se enervă Nick. Ai să rupi nenorocita aia de furcă!

Tom se îndrepta către o şură cu siloz, la capătul unui drum negru, lung de câteva sute de metri. Supărat încă, Nick porni în urmărirea lui, trecu pârleazul de la marginea şoselei, apoi pedală pe drumul negru de acces către şură. Bicicleta lui Tom zăcea aruncată neglijent, lângă clădire. Nu se învrednicise nici măcar să-i coboare piciorul de sprijin.

Nick ar fi pus acest lucru pe seama simplei neglijenţe, dacă n-ar fi constatat până acum cât de grijuliu era Tom. Şi-a pierdut şi urma de minte pe care-o mai avea, gândi Nick.

Neliniştea ce pusese stăpânire şi pe el îl împinse să arunce o ultimă privire peste umăr, iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Dinspre vest se apropia o întunecime greu imaginabilă. Propriu-zis nu era un nor, ci mai degrabă o absenţă absolută a luminii. Avea forma unei pâlnii, mai mare în partea de sus şi, la prima vedere, ai fi zis că are o înălţime de vreo trei sute de metri. Marginea inferioară se afla foarte jos, dar nu atingea pământul. Deasupra, norii păreau să fugă din calea ei, de parcă ar fi posedat nişte puteri speciale de respingere.

La un moment dat, atinse solul cam la un kilometru distanţă, iar o clădire lungă şi albastră cu acoperişul din tablă ondulată – probabil o magazie de mărfuri, sau poate un depozit de cherestea – explodă cu o imensă bubuitură. Desigur, el nu putu s-o audă, dar atunci când vibraţia ajunse la el, îl scutură zdravăn, mai să-l dărâme. De fapt, clădirea suferise o implozie, de parcă tromba ar fi supt tot aerul din interiorul ei. În clipa următoare, acoperişul metalic se frânse în două. Cele două secţiuni fură smulse în sus, răsucindu-se ca un capac care a luat-o razna. Fascinat de privelişte, Nick îşi răsuci gâtul, urmărindu-le traiectoria.

Am înaintea ochilor un coşmar, aşa cum îmi apare doar în cele mai rele vise, gândi Nick, *şi văd că nu este vorba de un om, chiar dacă uneori se aseamănă cu o fiinţă omenească. De fapt, este o tornadă. Un vârtej atotputernic, imens şi negru, năpustindu-se dinspre vest, ridicând spre cer orice lucru sau fiinţă care ar avea ghinionul să-i stea în cale. Ca şi cum...*

În acel moment se simţi prins de ambele braţe, literalmente ridicat în sus şi tras în şură. Pentru o clipă, fu surprins să-l vadă pe Tom Cullen. În starea lui de fascinaţie, pur şi simplu uitase de existenţa lui Tom.

— La subsol! îl îndemnă Tom, gâfâind. Repede! Repede! O, Doamne, Doamne! Tornadă! Tornadă!

Nick deveni în sfârşit pe deplin înspăimântat, smuls din starea de semitransă în care se cufundase şi conştient unde se află şi împreună cu cine. În timp ce se lăsa condus de Tom spre scările ce coborau în beciul pentru furtuni al şurii, percepu o vibraţie stranie şi nesfârşită. Era fenomenul cel mai apropiat de sunet pe care îl trăise vreodată. Se asemăna cu o durere enervantă în mijlocul creierului. Apoi, coborând treptele în urma lui Tom, văzu o scenă pe care nu avea s-o uite niciodată: cum foile din placaj de pe pereţii laterali sunt desprinse bucată cu bucată, smulse şi ridicate de vârtej în văzduhul înnorat, ca nişte dinţi maronii, stricaţi, extraşi de nişte cleşti invizibili. Fânul răspândit pe duşumele începu să se ridice, prins în mrejele unei duzini de vârtejuri miniaturale, unduindu-se, sărind şi ţopăind. Vibraţia deveni chiar mai stăruitoare.

Tom împinse o uşă grea de lemn, făcându-i vânt înăuntru. Nick simţi duhoarea de mucegai umed şi putreziciune. În cea din urmă geană de lumină văzu că împărţeau beciul cu o familie de cadavre din care roseseră şobolanii. Apoi Tom trânti uşa şi rămaseră în întuneric deplin. Vibraţia se mai potoli, însă nu încetă cu totul.

Panica tăbărî asupră-i cu mantia ei desfăcută, îl prinse şi-l strânse la piept. Bezna îl silea să ia contact cu ceea ce-l înconjura doar prin pipăit şi miros şi niciunul dintre aceste simţuri nu-i transmitea mesaje liniştitoare. Simţea vibraţia constantă a podelelor sub tălpi, iar mirosul era îngrozitor.

Tom îl strânse de mână orbeşte, iar Nick îl trase pe idiot lângă el. Simţea un frison în trupul lui şi se întreba dacă Tom plângea sau încerca să-i vorbească. Gândul acesta îl ajută să-şi potolească o parte a propriilor lui temeri şi-şi trecu un braţ peste umărul nebunului. Tom procedă identic şi rămaseră amândoi în întuneric, agăţându-se unul de celălalt.

Intensitatea vibraţiei crescu sub picioarele lui Nick; până şi aerul părea să tremure uşor, la zona de contact cu obrajii. Tom îl strânse încă şi mai tare. Orb şi surd, aştepta ce urma să se mai întâmple, reflectând că dacă Ray Booth ar fi reuşit să-i distrugă şi celălalt ochi, toată viaţa lui aşa ar fi simţit. Dacă i s-ar fi întâmplat asta, probabil s-ar fi împuşcat în cap acum câteva zile şi ar fi terminat cu toată povestea.

Ceva mai târziu, avea să-i fie aproape imposibil să dea crezare ceasului, potrivit căruia nu petrecuseră decât cincisprezece minute în întunericul din pivniţă, chiar dacă logica îi spunea că dacă ceasul încă mai mergea, chiar aşa trebuia să fie. Niciodată nu înţelesese atât de bine cât de subiectiv şi plastic este timpul. După impresia lui, trecuse cel puţin o oră, dar mai degrabă două sau trei. Şi, pe măsură ce se scurgea timpul, devenea tot mai convins că ei doi nu erau singuri în beci. Vai, desigur, mai existau şi hoiturile – un biet om care-şi adusese familia aici, când simţise că se apropie sfârşitul, sperând poate în delirul lui că, de vreme ce se salvaseră de la alte dezastre naturale aici, la adâncime, puteau să scape şi de această dată în acelaşi fel; nu, nu se gândea la cadavre. După părerea lui Nick, un trup mort nu reprezenta decât un obiect, ca un scaun, o maşină de scris sau un covor. Pur şi simplu un obiect lipsit de viaţă, care umplea un spaţiu anume. Ceea ce simţea el era prezenţa unei alte fiinţe; mai mult, devenea din ce în ce mai convins că ştie cine – sau ce este.

Era Omul Întunecat, omul care prindea viaţă în visele lui, creatura al cărei spirit îl simţise în inima neagră a ciclonului.

De undeva... din colţ sau poate chiar din spatele lor... el îi urmărea. Şi aştepta. La momentul potrivit urma să-i atingă, şi atunci ei amândoi aveau să... ce? Să înnebunească de frică, desigur. Atât şi nimic mai mult. El îi vedea. Nick era sigur că poate să-i vadă. Avea ochi cu care reuşea să vadă în întuneric ca o pisică sau cine ştie ce altă vieţuitoare stranie, venită nimeni nu ştie de unde. Cum era aceea din filmul

Predator, poate. Da... ca aceea. Omul Întunecat reuşea de bună seamă să distingă tonuri ale spectrului pe care ochiul omenesc nu le va percepe niciodată; totul i se părea cufundat în lentoare şi într-o nuanţă de roşu, ca şi cum întreaga lume fusese vopsită într-o cadă plină cu sânge închegat.

La început, Nick era în stare să facă deosebirea între această plăsmuire şi realitate, dar pe măsură ce timpul se scurgea, devenea tot mai sigur că plăsmuirea era realitate. Aproape putea să simtă răsuflarea Omului Întunecat în ceafă.

Tocmai se pregătea să facă un salt spre uşă, s-o deschidă şi să fugă de acolo, indiferent de consecinţe, dar Tom i-o luă înainte. Mai întâi îşi luă braţul de pe umărul lui Nick. În secunda următoare, uşa pivniţei de refugiu se dădu de perete, lăsând să pătrundă un val neaşteptat de lumină albă orbitoare; Nick îşi ridică o mână, protejându-şi ochiul sănătos. Văzu ca prin vis umbra spectrală a lui Tom Cullen urcând scările. Începu să urce şi el, pipăindu-şi drumul. Înainte să ajungă sus, ochiul lui se adaptase din nou la lumină.

Se gândi că lumina nu fusese atât de strălucitoare înainte de a coborî şi înţelese imediat de ce. Acoperişul fusese smuls de pe şură. Ai fi zis că avusese loc o operaţie chirurgicală; treaba fusese executată aşa de curat, încât nu exista nici măcar o aşchie sau vreo urmă de gunoi pe podeaua pe care o protejase odată acoperişul. Trei bârne de sprijin atârnau în părţile laterale ale podului, iar din pereţi nu mai exista aproape niciun panou. În ceea ce mai rămăsese din această clădire aveai senzaţia că te-ai găsi în interiorul scheletului unui monstru preistoric.

Tom nu se mai oprise ca să treacă în revistă dezastrul din şură. Fugea de parcă ar fi fost diavolul pe urmele lui. Nu se uită în urmă decât o singură dată, cu ochii imenşi şi speriaţi. Nick nu se putu abţine să nu arunce şi el o privire peste umăr, în beci. Scara – făcută din lemn vechi, cu trepte

cioplite pe măsură şi fixate în mijlocul fiecărui montant – cobora abrupt şi întortocheat spre umbre. Mai distinse pe podea câteva paie şi două perechi de mâini ieşind din întuneric. Carnea de pe degete fusese mâncată până la os de şobolani.

Nick nu văzu dacă mai era şi altcineva acolo, jos.

Nici nu-şi dorea.

Ieşi afară, urmându-l pe Tom.

Tom stătea lângă bicicletă şi tremura. Pentru moment, Nick îşi permise să se amuze pe seama caracterului dement şi năzuros al tornadei, care luase cu sine mai toată şura, în schimb tratase cu dispreţ bicicletele, apoi văzu că Tom plângea. Se duse la el şi-i puse mâna pe umăr. Tom se holba cu ochii căscaţi la porţile duble ale şurii, pe jumătate dărâmate. Nick făcu semnul cu degetul mare şi arătătorul. Tom îi acordă atenţie, în schimb zâmbetul la care se aşteptase Nick nu-i apăru pe faţă. Pur şi simplu îşi întoarse din nou către şură privirea aceea fixă şi goală.

— Acolo era cineva, spuse Tom pe neaşteptate.

Nick zâmbi, simţind răceala acelui zâmbet pe buze. Nu avea habar cât de autentică părea tentativa lui de a mima detaşarea, însă nu-şi făcea mari speranţe. Arătă spre Tom şi către el însuşi, apoi execută un gest brusc, ca şi cum ar fi tăiat aerul cu muchia palmei.

— Nu, îi răspunse Tom. Nu numai noi. Mai era cineva. Cineva care a coborât din vârtej.

Nick ridică din umeri.

— Nu vrei să plecăm? Te rog!

Nick îi făcu semn că da.

Îşi împinseră bicicletele înapoi spre şosea, folosindu-se de pârtia de ierburi scoase din rădăcini şi de pământ răscolit lăsată în urmă de tornadă. Aceasta coborâse la sol în partea vestică a Rosstonului, traversase US 283 dinspre vest spre est, aruncând în aer gardurile şi cablurile de conectare de parcă ar fi fost nişte corzi de pian, distrusese şura din

stânga lor şi se năpustise direct prin casa ce se înălţa – se înălţase, de fapt – în faţa ei. La nici patru sute de metri mai încolo, urma ei înceta brusc în câmp. Începuseră să se spargă şi norii (deşi ploaia continua să stropească, încet şi înviorător), iar păsările cântau fără grijă.

Nick urmări muşchii puternici ai lui Tom jucându-i sub cămaşă atunci când îşi ridică bicicleta peste grămada anarhică de sârme rămase din gardul dărâmat la marginea autostrăzii. Băiatul ăsta mi-a salvat viaţa, îi trecu prin minte. Astăzi am văzut pentru prima oară în viaţa mea un vârtej. Dacă l-aş fi lăsat la May, după cum îmi făcusem socoteala, în clipa asta aş fi fost mort.

Îşi săltă la rândul lui bicicleta peste sârmele destrămate şi-l bătu pe Tom pe spinare, zâmbindu-i.

Trebuie să mai găsim pe cineva, gândi Nick. Trebuie neapărat, ca să pot să-i mulţumesc. Şi să-i spun şi cum mă cheamă. El nici măcar nu-mi cunoaşte numele, din cauză că nu ştie să citească.

Rămase în loc o clipă, luptându-se cu acest gând, apoi încălecară pe biciclete şi-şi văzură de drum.

Îşi petrecură noaptea în jumătatea din stânga a terenului lui Rosston Jaycees' Little League. Noaptea era limpede şi înstelată. Nick adormi repede şi nu avu vise. Se trezi a doua zi dimineaţă gândind cât de bine era să ai pe cineva alături de tine; viaţa părea cu totul alta.

Polk County, Nebraska, exista cu adevărat. La început, nu reuşise să stabilească nicio conexiune logică, deşi în ultimii câţiva ani călătorise foarte mult. Probabil avusese o conversaţie cu o persoană care îi vorbise despre Polk County sau care venea chiar din Polk County, iar mintea lui uitase totul, la nivelul conştient. Exista şi US 30. În schimb nu putea crede nici în ruptul capului – cel puţin nu în strălucirea acelei dimineţi – că vor descoperi cu adevărat o bătrână negresă aşezată pe verandă, în mijlocul unui lan de porumb, cântând vechi imnuri religioase şi acompaniindu-

se la chitară. Nu credea în prevestiri sau în viziuni. Însă i se părea important să meargă undeva anume, să caute nişte oameni. Într-un fel, împărtăşea şi el imboldul lui Fran Goldsmith şi al lui Stu Redman de a se uni. Până ce nu se înfăptuia lucrul acesta, toate aveau să rămână străine şi dezarticulate. Primejdia te pândea de peste tot. Chiar dacă nu puteai s-o vezi, o simţeai, în schimb, exact cum crezuse ieri că simte prezenţa Omului Întunecat, în beciul acela. Pretutindeni domnea senzaţia de primejdie, în interiorul caselor, dincolo de următoarea cotitură a şoselei, poate chiar ascunsă dedesubtul maşinilor şi camioanelor rămase pe toate drumurile principale. Iar dacă nu era acolo, atunci se afla în calendar, ascunsă printre filele lui. Primejdie, fiecare particulă a trupului său părea să şoptească acest cuvânt. ATENŢIUNE! PE URMĂTORII 60 KM DRUMUL ESTE STRICAT. NU SUNTEM RĂSPUNZĂTORI DE CEEA CE LI SE POATE ÎNTÂMPLA PERSOANELOR CARE TREC DINCOLO DE ACEST PUNCT.

În parte, asta se datora teribilului, imensului şoc psihologic al pustietăţii. Atât timp cât rămăsese la Shoyo, fusese în mare parte protejat. Nu conta foarte mult dacă Shoyo era gol sau nu, pentru că Shoyo era o localitate minusculă şi lipsită de importanţă. Dar când o porneai la drum, era ca şi cum... ei bine, îşi aminti de un film despre natură, al lui Walt Disney, pe care-l văzuse când era puşti. Tot ecranul era ocupat de o lalea, de o singură lalea atât de minunată, încât te făcea să-ţi ţii respiraţia. Apoi aparatul de luat vederi se retrăgea cu o viteză ameţitoare şi vedeai un câmp întreg de lalele. Te dădea gata. Se producea o suprasarcină senzorială totală şi siguranţa unui anume circuit interior se ardea, tăind alimentarea cu energie. Era prea mult. La fel i se păruse şi călătoria asta. Shoyo era pustiu şi se adaptase la realitatea respectivă. Dar şi McNab rămăsese pustiu, ca şi Texarcana şi Spencerville; Ardmore arsese până la temelii. Mersese către nord, pe Highway 81, şi nu întâlnise decât căprioare. În două rânduri văzuse

semne lăsate probabil de fiinţe omeneşti: urmele unui foc de tabără vechi de vreo două zile şi o căprioară împuşcată şi tranşată cu grijă. Dar nu şi oameni. Chestia asta era suficientă ca să te dărâme, pentru că enormitatea întâmplării te copleşea încetul cu încetul. Nu era vorba doar de Shoyo, de McNab sau de Texarcana, ci de America, zăcând ca o imensă conservă din tablă, pe fundul căreia n-au mai rămas decât câteva boabe de mazăre uitate. Iar dincolo de America se afla întreaga lume, gând care-l ameţea şi-i dădea o asemenea senzaţie de greaţă, încât renunţă să se mai gândească.

Se aplecă în schimb asupra atlasului. Dacă îşi continuau drumul, puteau spera că vor reuşi să işte un efect de bulgăre de zăpadă coborând spre vale şi crescând din ce în ce. Cu puţin noroc, aveau să mai culeagă câţiva oameni de aici până în Nebraska (sau să fie ei înşişi culeşi, dacă întâlneau un grup mai mare). După Nebraska, se vor îndrepta într-altă direcţie. Era ca o călătorie la capătul căreia nu te aştepta vreun odor mult căutat – fie el Graalul sau spada implântată în nicovală.

O s-o luăm spre nord-est, îşi făcu el socoteala, şi intrăm în Kansas. Highway 35 îi va scoate la o altă versiune de 81, care îi va conduce apoi tot amarul de drum până la Swedeholm, Nebraska, unde se intersecta cu US 92 în unghi absolut drept. O altă şosea, US 30, le lega pe cele două, devenind ipotenuză a unui triunghi dreptunghic. Undeva, în interiorul acelui triunghi, se afla ţara visurilor lui.

Gândul la ea îi dădea un fior ciudat, de nerăbdare.

O mişcare surprinsă cu coada ochiului îl făcu să-şi ridice privirile. Tom se ridicase şi se freca la ochi cu ambii pumni. Un căscat cavernos făcu să-i dispară toată jumătatea de jos a feţei. Nick îi zâmbi, iar Tom îi răspunse şi el cu un zâmbet.

— Azi o pornim mai departe? întrebă Tom, iar Nick îi făcu semn că da. Piii, nemaipomenit! Îmi place să merg pe bicicletă. Doamne, da! Sper să nu ne mai oprim niciodată!

Lăsând atlasul deoparte, Nick se gândi: Cine ştie? S-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa.

În dimineaţa respectivă se îndreptară spre est şi mâncară de prânz la o răscruce, nu departe de graniţa dintre Oklahoma şi Kansas. Erau în data de 7 iulie, o zi fierbinte.

Cu puţin înainte de a face popasul pentru masă, Tom frână brusc, după obiceiul lui, şi cercetă semnul fixat pe stâlpul de beton pe jumătate îngropat în pământul moale de la marginea drumului. Nick citi pe indicator următoarele cuvinte: IEŞIŢI DIN HARPER COUNTY, OKLAHOMA – INTRAŢI ÎN WOODS COUNTY, OKLAHOMA.

— Semnul ăsta pot să-l citesc şi eu, îl asigură Tom şi, dacă Nick ar fi fost în stare să audă, ar fi fost amuzat şi impresionat, în acelaşi timp, de tonul devenit deodată înalt, strident şi emfatic: Acum ieşiţi din Harper County. Intraţi în Woods County. I se adresă apoi lui Nick: Ştii ceva, mister!

Nick clătină din cap.

— Eu, Tom Cullen, n-am ieşit din Harper County niciodată, pe crucea mea. Dar odată m-a adus tata până aici şi mi-a arătat semnul ăsta. Şi mi-a zis că dacă mă prinde vreodată de cealaltă parte a lui, o să scoată untu’ din mine. Sper să nu pună cumva mâna pe noi dincolo, în Woods County. Crezi că s-ar putea să dea peste noi?

Nick clătină din cap cu toată hotărârea.

— Dar Kansas City se află în Woods County?

Nick mai clătină o dată din cap.

— Dar înainte de a merge într-altă parte, trebuie să trecem prin Woods County, nu?

Nick îi făcu semn că da. Lui Tom îi sticliră ochii.

— Înseamnă că e lumea largă?

Nick nu pricepu. Se încruntă... ridică din sprâncene... dădu din umeri.

— Lumea largă, asta voiam să zic, îi explică Tom. Noi plecăm în lumea largă, mister? Tom ezită, apoi îl întrebă cu gravitate şovăitoare: Woods înseamnă lume?

Încet, Nick făcu un semn afirmativ din cap.

— Okay.

Tom se uită la indicator încă o dată, apoi se şterse la ochiul drept, din care se prelinsese o singură lacrimă. Apoi sări din nou pe bicicletă.

— Okay, să mergem.

Trecu peste graniţa ţinutului fără a mai scoate o vorbă, iar Nick îl urmă.

Pătrunseră în Kansas chiar înainte să se facă prea întuneric ca să poată merge mai departe. După cină, Tom se arătase morocănos şi obosit; ar fi vrut să se joace cu garajul. Ar fi vrut să se uite la televizor. Nu avea chef să mai plece nicăieri, pentru că-l durea fundul din cauza mersului pe bicicletă. Nu avea idee ce înseamnă o frontieră de stat şi nu simţi nimic din uşurarea lui Nick atunci când trecură pe lângă un alt indicator, pe care scria ACUM INTRAŢI ÎN KANSAS. În momentul respectiv, se făcuse atât de întuneric, încât literele albe păreau să plutească deasupra semnului de culoare maronie, ca nişte spirite.

Îşi făcură tabără la vreo jumătate de kilometru de graniţă, la poalele unui turn de apă înălţat pe picioare lungi, de oţel, ca un marţian de-al lui H.G. Wells. Tom adormi de îndată ce se strecură în sacul lui de dormit. Nick mai rămase treaz o vreme, urmărind răsăritul stelelor. Tot pământul din jur era în beznă şi, din punctul lui de vedere, absolut tăcut. Cu puţin înainte de a se culca şi el, o cioară coborî pe stâlpul unui gard din apropiere, părând să-l urmărească. Ochii ei mici şi negri erau înconjuraţi de semicercuri sângerii – reflectare a razelor portocalii ale lunii buhăite ce răsărise pe nesimţite. Ceva anume îl deranja pe Nick la cioara respectivă şi-i dădea o senzaţie de nelinişte. Găsi un bulgăre de pământ şi-l aruncă spre ea. Pasărea flutură din aripi, păru să-l fixeze cu o privire funestă şi dispăru.

În noaptea aceea îl visă pe omul fără faţă, cocoţat pe acoperişul înalt, cu braţele întinse spre est, iar apoi porumbul – porumb mai înalt decât el – şi sunetul muzicii. Doar că de această dată *ştia* că este vorba de muzică şi ştia că este o chitară. Se trezi aproape în zori, cu vezica plină şi cu vocea femeii răsunându-i încă în urechi: *Mi se spune Mother Abagail... poţi să-mi faci oricând o vizită.*

Spre sfârşitul acelei după-amiezi, traversând către răsărit Comanch County de-a lungul lui Highway 160, văzură o scenă care-i făcu să rămână înmărmuriţi: o mică turmă de bizoni – poate doisprezece – traversând calm şoseaua încolo şi încoace, în căutarea unei păşuni bune. În partea nordică a drumului existase un gard din sârmă ghimpată, dar se pare că bizonii îl doborâseră, izbindu-l cu coarnele.

— Ce sunt ăştia? se interesă Tom, cu teamă. Vaci în niciun caz nu sunt!

Iar pentru că Nick nu putea vorbi, iar Tom nu putea citi, Nick nu reuşi să-i comunice. Asta se întâmpla pe 8 iulie, 1990; noaptea respectivă şi-o petrecură sub cerul liber, printre ogoare netede ca-n palmă, la şaizeci de kilometri vest de Deerhead.

Era 9 iulie, iar ei mâncau la umbra unui ulm bătrân şi graţios din faţa curţii unei ferme care arsese în parte. Tom înfuleca nişte cârnaţi dintr-o conservă şi în acelaşi timp se juca cu o maşină, intrând şi ieşind cu ea din service. Repeta mereu refrenul unui cântec foarte la modă. Nick ştia deja pe dinafară formele pe care le luau cuvintele pe buzele lui Tom: „Dragă, poţi să-l înţelegi pe bărbatul tău... el e un om drept... dragă, poţi să-l înţelegi pe bărbatul tău?”

Nick era deprimat şi întrucâtva copleşit de dimensiunile teritoriului pe care îl aveau de străbătut; de-abia acum îşi dădea seama cât de uşor fusese să ridice degetul mare, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, legea probabilităţilor

avea să-i vină în ajutor. Până la urmă oprea o maşină, de obicei cu un bărbat la volan, care, aproape de fiecare dată, ţinea o cutie de bere la îndemână, între picioare. Îl întreba unde vrea să meargă şi atunci îi întindea o bucată de hârtie pe care-o ţinea mereu la îndemână, în buzunarul de la piept, şi pe care scria: „Hello, mă numesc Nick Andros. Sunt surdomut, fapt pentru care îmi cer scuze. Merg spre _____. Vă mulţumesc foarte mult pentru că mă luaţi cu maşina. Pot să citesc cuvintele pe buze.” Şi cu asta, basta. Numai dacă individul nu avea cumva ceva personal împotriva surdomuţilor (ceea ce se mai întâmpla, chiar dacă asemenea oameni reprezentau o minoritate), te lăsa să urci şi maşina te ducea acolo unde voiai să ajungi, sau măcar o bucată bună de drum în direcţia respectivă. Maşina înghiţea drumul şi scotea kilometrii pe ţeava de eşapament. Maşina era ca o formă de teleportare. Maşina se juca cu distanţele de pe hartă. Dar de această dată nu exista nicio maşină, chiar dacă pe multe dintre drumurile acestea ar fi fost un mijloc practic de deplasare, pe distanţe de câte o sută până la o sută cincizeci de kilometri, dacă mergeai atent. Iar când se întâmpla să te vezi blocat, nu-ţi rămânea decât să-ţi abandonezi vehiculul, să mergi o bucată pe jos, apoi să-ţi alegi altul. Fără maşină însă, arătau ca nişte furnici străbătând pieptul unui uriaş prăbuşit, rostogolindu-se neîncetat de la un sfârc la celălalt. Prin urmare, Nick pe jumătate dorea, pe jumătate visa cu ochii deschişi că, atunci când vor întâlni, în sfârşit, pe altcineva (presupunând că acest lucru se va întâmpla cu adevărat), va fi aidoma zilelor, în general fericite, ale mersului cu autostopul: mai întâi se ivea sclipirea familiară a cromului, de pe creasta dealului următor, raza aceea care te orbea şi în acelaşi timp bucura ochiul. Avea să fie o maşină americană absolut obişnuită, un Chevy Biscayne sau un Pontiac Tempest, una dintre fierotăniile alea vechi şi dragi produse la Detroit. În visurile lui nu era niciodată vorba de o Honda sau Mazda, sau de un Yugo. Frumoasa americancă va trage la bordură şi el va

vedea la volan un bărbat, un bărbat ţinându-şi cotul bronzat scos cu mândrie pe geam. Iar omul acela va zâmbi şi va spune: „Pe Dumnezeul meu, băieţi! Nici nu ştiţi ce bucuros sunt să vă văd! Ia, urcaţi în maşină! Veniţi în maşină şi să hotărâm încotro mergem!”

Dar în ziua aceea nu văzură pe nimeni, iar pe 10 iulie se întâlniră cu Julie Lawry.

Ziua respectivă se dovedi iarăşi caniculară. Pedalară aproape întreaga după-amiază, cu cămăşile legate în jurul taliei; amândoi începuseră să se bronzeze ca nişte indieni. Nu înaintaseră foarte mult, din cauza merelor. A merelor verzi.

Descoperiseră într-o fermă un măr bătrân, cu fructe verzi, mici şi acre, dar amândoi nu mai mâncaseră fructe proaspete de multă vreme, iar gustul lor li se păruse asemănător cu al ambroziei. Nick se oprise după cel de-al doilea, dar Tom, lacom, mâncase şase, unul după celălalt, până la cotor. Nu luase în seamă semnele lui Nick că ar trebui să se abţină; când îi intra o idee în cap, Tom Cullen se purta exact ca un copil capricios, în vârstă de patru ani.

Prin urmare, începând de la ora 11 şi tot restul după-amiezii, Tom a tot trebuit să se pună pe vine. Sudoarea se scurgea de pe el în mici pârâiaşe. Gemea. Era nevoit să se dea jos de pe bicicletă şi s-o împingă chiar şi când aveau de traversat dealuri puţin abrupte. Cu toate că-l enerva pierderea de vreme, Nick nu-şi putea reţine un anume amuzament, combinat cu milă.

Când ajunseră în oraşul Pratt, pe la ora 4 după-amiază, Nick hotărî să nu plece mai departe. Tom se prăbuşi recunoscător pe banca dintr-o staţie de autobuz, la umbră, adormind de îndată. Nick îl lăsă acolo şi plecă de-a lungul străzii cu magazine, în căutarea unei farmacii. Trebuia să facă rost de nişte Pepto-Bismol şi să-l pună pe Tom să înghită medicamentul când se trezea, cu sau fără voia lui. Iar dacă era nevoie de o sticlă întreagă ca să-l lege la maţe

pe Tom, asta era situaţia. Nick avea de gând să recupereze mâine o parte din timpul pierdut azi.

Descoperi un Rexall între Pratt Theater şi magazinul local aparţinând lanţului Norge. Se strecură prin uşa deschisă şi rămase pentru un moment nemişcat, adulmecând aerul acela familiar, fierbinte, stătut şi vechi, în care se mai strecuraseră şi alte mirosuri, puternice până la a deveni greţoase. Parfumul era cel mai strident dintre ele. Poate că se spărseseră nişte sticle, din pricina căldurii.

Nick cercetă în jur, căutând medicamentele pentru stomac şi încercând să-şi amintească dacă Pepto-Bismolul se strica la temperatură ridicată. Oricum, asta avea să găsească scris şi pe etichetă. Privirile lui se strecurară pe lângă un manechin şi, două rafturi spre dreapta, descoperi ceea ce-i trebuia. Făcuse doi paşi în direcţia respectivă, când îşi dădu seama că nu mai pomenise niciodată un manechin într-o farmacie.

Se uită în urmă şi o văzu pe Julie Lawry.

Stătea absolut nemişcată, cu un flacon de parfum într-o mână şi cu mica baghetă din sticlă folosită la parfumat în cealaltă. Din ochii ei albaştri şi imenşi, ca de porţelan, se ghicea cât era de surprinsă. Părul castaniu era pieptănat pe spate şi legat cu o splendidă eşarfă din mătase, care-i atârna până la jumătatea spatelui. Purta un pulover roz şi pantaloni scurţi din material de bluejeanşi atât de mici, încât ai fi putut să-i confunzi cu o pereche de bikini. Pe frunte îi apăruse o erupţie de coşuri, iar în mijlocul bărbiei avea o bubă mare.

Se holbară unul la celălalt, de la o distanţă de câţiva metri, de această dată împietriţi amândoi. Apoi sticla de parfum îi scăpă fetei dintre degete, se sparse ca o bombă şi duhoarea iute umplu magazinul, de-ai fi zis că ai nimerit într-o instituţie de pompe funebre.

— Isuse, eşti de-adevăratelea? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Inima lui Nick începu să galopeze şi simţi sângele zbătându-i-se nebuneşte în tâmple. Până şi vederea i se tulbură puţin, în câmpul vizual apărându-i steluţe luminoase.

Îi făcu semn că da.

— Nu eşti stafie?

El clătină din cap.

— Atunci spune ceva. Dacă nu eşti stafie, spune ceva.

Nick îşi puse o mână în dreptul gurii, apoi o duse la gât.

— Ce mai înseamnă şi asta?

În vocea ei se strecurase un ton vag isteric. Nick nu avea cum să-l audă... În schimb îl putea simţi şi vedea pe faţa ei. Îi era teamă să se apropie, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi luat-o la fugă. După părerea lui, nu-i era teamă din cauză că vedea o altă fiinţă; ea se temea să nu fie vorba de o halucinaţie, semn că mintea ei o ia razna. Din nou simţi un val de frustrare. Vai, dacă ar fi putut vorbi...

În lipsă de ceva mai bun, îşi repetă numărul de pantomimă. Era, de altfel, singurul lucru care îi rămânea de făcut. De această dată, reuşi să se facă înţeles.

— Nu poţi vorbi! Eşti mut!

Nick îi confirmă bănuiala.

Fata reacţionă cu un râs ascuţit, semn al propriei ei frustrări.

— Adică până la urmă a apărut cineva, dar individul e mut?

Nick ridică din umeri şi o învrednici cu un zâmbet pieziş.

— Ei, îl consolă ea, apropiindu-se, nu arăţi rău. E şi asta ceva.

Îşi puse o mână pe braţul lui, aproape atingându-l cu sânii. Nick distingea cel puţin trei tipuri diferite de parfum, iar dedesubtul lor aroma neplăcută a transpiraţiei ei.

— Mă numesc Julie, îi spuse ea. Julie Lawry. Pe tine cum te cheamă? Chicoti. Nu poţi să-mi zici, este? Bietul de tine.

Se aplecă puţin, frecându-şi uşor sânii de el. Lui Nick i se făcu foarte cald. Ce naiba, îi trecu prin minte, nu-i decât o

puştoaică.

Se îndepărtă de ea, scoase carnetul din buzunar şi începu să noteze. După ce scrisese primul rând al mesajului său, fata i se aplecă peste umăr, ca să vadă. Nu avea sutien. Isuse! Trecuse nemaipomenit de repede peste spaima ei. Scrisul lui deveni puţin neclar.

— O-la-la, comentă ea citind – ca şi cum Nick ar fi fost o maimuţă capabilă de un număr extrem de complicat. Nick rămăsese cu ochii în notes şi, chiar dacă nu „citea” cuvintele fetei, simţea în schimb căldura excitantă a respiraţiei ei.

„Mă numesc Nick Andros. Sunt surdomut. Călătoresc împreună cu un tip puţin arierat, numit Tom Cullen. El nu ştie să citească şi nici nu înţelege cele mai multe dintre lucrurile pe care încerc să i le explic prin gesturi, dacă nu sunt foarte simple. Ne aflăm în drum spre Nebraska, pentru că am impresia că acolo s-ar putea să existe oameni. Vino cu noi, dacă vrei.”

— Desigur, îi răspunse ea imediat, apoi, amintindu-şi că este surd, îl întrebă, pronunţând cuvintele cu multă grijă: Ştii să citeşti pe buze?

Nick îi făcu semn că da.

— Okay. Mă bucur nespus să văd pe cineva şi nu-mi pasă că sunteţi unul surdomut şi celălalt arierat. Aici e sinistru. De când nu mai există curent electric, nici nu mai pot să dorm noaptea. Pe figura ei apăru masca însăşi a durerii şi martiriului, mai potrivite pentru o eroină de vodevil decât pentru o persoană în carne şi oase. Ştii, mama şi tatăl meu au pierit acum două săptămâni. Am fost îngrozitor de singură.

Suspinând, se aruncă în braţele lui Nick şi începu să se unduiască, într-o parodiere obscenă a suferinţei.

Când se îndepărtă puţin, constată că ochii ei rămăseseră uscaţi şi străluceau.

— Hei, ştii ceva, hai să facem amor, îi propuse ea. Îmi place de tine.

Nick se holbă la ea. Aşa ceva nu există, îi trecu prin minte. Dar situaţia era cât se poate de reală. Fata îl trăgea deja de centură.

— Haide. Eu iau pilule. Nu e nicio problemă. Făcu o mică pauză înainte de a continua. Poţi, nu? Adică, din cauză că nu poţi să vorbeşti, nu înseamnă că...

Nick îşi întinse mâinile, poate cu intenţia de a o prinde de umeri, dar îi nimeri în schimb sânii. Cu asta pieri şi ultima urmă de eventuală rezistenţă a lui. Gândirea coerentă îl părăsi cam în acelaşi timp. O trase la podea şi o posedă.

După aceea, se duse la uşă şi, în timp ce se încheia la centură, se uită să vadă ce face Tom. Acesta se afla încă pe bancă şi habar n-avea ce se întâmpla în jurul lui. Julie veni alături, jucându-se cu o altă sticlă de parfum.

— Ăla-i oligo? întrebă ea.

Nick îi făcu semn că da. Cuvântul folosit de ea nu-i plăcea, i se părea că e prea crud.

Fata începu să-i povestească despre ea; spre uşurarea lui, Nick află că avea şaptesprezece ani, deci nu era cu mult mai mică decât el. Maică-sa şi prietenii ei îi spuseseră întotdeauna Angel-Face sau Angel, pur şi simplu, pentru că părea atât de tânără. În ora următoare îi povesti multe alte lucruri, iar lui Nick îi venea din ce în ce mai greu să deosebească adevărul de minciună... sau de ceea ce ea ar fi vrut să fie adevăr, dacă preferaţi. Era ca şi cum ea ar fi aşteptat pe cineva exact ca el, care să nu-i poată întrerupe firul monologului întreaga viaţă. Nick obosi doar urmărind cum buzele ei trandafirii dădeau formă cuvintelor. Dar dacă ochii lui porneau haihui chiar şi pentru un moment, ca să vadă ce făcea Tom sau ca să cerceteze vitrina spartă a magazinului de haine de vizavi, îl atingea imediat pe obraz cu mâna, obligându-l să-i acorde întreaga atenţie. Ea dorea neapărat ca el să „audă” totul, să nu ignore nimic din ceea ce avea să-i comunice. La început fu supărat de purtarea ei, apoi pur şi simplu plictisit. În decurs de doar o oră –

incredibil! – se surprinse gândind că mai bine n-ar fi găsit-o sau că mai bine se răzgândeşte şi renunţă să-i mai însoţească.

Se omora după muzica rock şi marijuana, dar nu se dădea în lături nici de la droguri mai tari. Avusese un prieten, care se supărase atât de rău pe sistemul după care era condus liceul din localitate, încât în aprilie trecut părăsise şcoala şi se înrolase în Marină. De atunci nu-l mai văzuse, însă continua să-i scrie în fiecare săptămână. Ea şi cele două prietene ale ei, Ruth Honinger şi Mary Beth Gooch, mergeau la toate concertele rock de la Wichita şi făcuseră tot drumul până la Kansas City cu autostopul, anul trecut în septembrie, ca să-i vadă pe Van Halen şi pe Monsters of Heavy Metal în concert. Afirmă că „a făcut-o” şi cu basistul de la Dokken şi că fusese „a mai grozavă şi teribilă experienţă din viaţa ei”; după moartea alor ei, la interval de doar douăzeci şi patru de ore „plânsese şi iar plânsese”, deşi maică-sa fusese o „putoare făţarnică”, iar taică-su „avea un băţ în cur” din cauza lui Ronnie, prietenul ei care plecase din oraş să intre în Marină; îşi făcea planuri fie să devină cosmeticiană la Wichita, când termină liceul, fie să „plece cu autostopul la Hollywood şi să-şi facă rost de o slujbă la una dintre firmele alea care le aranjează vedetelor locuinţele, mă pricep ce n-ai pomenit la decoraţiuni interioare, iar Mary Beth a promis că va veni cu mine.”

În acest moment, îşi aduse brusc aminte că Mary Beth Gooch a murit, iar ocazia ca ea să devină cosmeticiană sau specialistă în decoraţiuni interioare pentru staruri murise odată cu ea... ca şi toţi şi toate celelalte. Chestia asta păru să-i provoace un acces mai autentic de durere. Dacă nu o furtună, măcar o mică tulburare trecătoare.

Atunci când şuvoiul de cuvinte păru să mai sece – cel puţin pentru moment – ea-şi manifestă din nou dorinţa „să facă amor” (după cum se exprima ea, timid). Nick clătină din cap, iar ea se bosumflă imediat.

— Poate că nici nu mai vreau să vin cu voi, dacă stau şi mă gândesc.

Nick ridică din umeri.

— Mutu-mutu-mutu, pronunţă ea cu neaşteptată răutate. Ochii îi luceau de ură. Apoi îi zâmbi. N-am vrut să spun aşa. Glumeam, pur şi simplu.

Nick o măsură, lipsit de expresie. I se adresaseră şi cuvinte mai grele, dar ceva anume din ea îi displăcea profund. O anumită instabilitate şi agitaţie. Dacă se enerva, fata asta nu ţipa şi nu te pălmuia; nu, ea proceda cu totul altfel. Ea te sfâşia cu unghiile. În acel moment fu convins că-l minţise în legătură cu vârsta ei. Nu avea şaptesprezece, paisprezece sau douăzeci şi unu de ani. Avea exact vârsta pe care doreai tu să o aibă... atât timp cât o doreai mai mult decât ea pe tine, atât timp cât aveai mai multă nevoie de ea decât ea de tine. Ea se ivise înaintea lui ca o făptură senzuală, dar Nick cugetă acum că senzualitatea ei nu era decât manifestarea unui alt lucru din personalitatea ei... un simptom. Totuşi, simptom era un termen folosit pentru o persoană bolnavă, nu? Era cumva de părere că este bolnavă? Într-un fel, da, şi începu să se teamă, deodată, de efectul pe care-l putea avea asupra lui Tom.

— Hei, prietenul tău se trezeşte! îl anunţă Julie.

Nick se întoarse. Da... Tom, palid la faţă, şedea pe bancă, scărpinându-se în părul lui nepieptănat şi căutând împrejur. Nick îşi aminti de Pepto-Bismol.

— Salut, amice! rosti Julie melodios, traversând strada în fugă spre Tom, cu sânii jucându-i dulce sub puloverul strâmt.

Tom, care avea ochii cât cepele de la bun început, acum îi căscase încă şi mai mult.

— Bună? îi răspunse el încet, pe ton de întrebare, privind spre Nick, în aşteptarea unei confirmări sau a unei explicaţii.

Ascunzându-şi propria-i nelinişte, Nick ridică din umeri şi făcu semn din cap.

— Eu sunt Julie. Ce mai faci, dragule?

Adâncit în gândurile şi frământarea lui, Nick se întoarse în farmacie, ca să aducă medicamentul pentru Tom.

— Mmm... mm, mormăia Tom, clătinând din cap şi retrăgându-se. Mmm... mm, nu vreau. Lu' Tom Cullen nu-i plac medicamentele. Doamne, nu, au gust rău.

Nick îl măsură supărat şi dezgustat, ţinând sticla triunghiulară de Pepto-Bismol în mână. Privi spre Julie, care i se uita în ochi, dar nu detectă în ei decât aceeaşi strălucire rău prevestitoare, ca atunci când îl ocărăsc – nu o scânteie, ci o lucire dură şi lipsită de veselie. Acea privire pe care o capătă orice persoană lipsită de simţul umorului, când este pe cale să şicaneze.

— Ai dreptate, Tom, interveni ea. Nu bea, e otravă.

Nick se uită la ea cu gura căscată. Ea-i răspunse zâmbind, cu mâinile în şolduri, ca şi cum l-ar fi poftit să încerce să-l convingă pe Tom că nu are dreptate. Acesta era poate modul ei meschin de a se răzbuna pentru că-i respinsese cea de a doua rundă de avansuri amoroase.

Nick se întoarse demonstrativ către Tom şi trase o gură din sticla de Pepto-Bismol. Din cauza enervării, simţea cum i se zbătea pulsul în tâmple. Îi întinse medicamentul lui Tom, dar acesta nu se lăsase convins de atâta lucru.

— Nu, mmm... mm, Tom Cullen nu bea otravă, îi spuse el, iar Nick constată, din ce în ce mai pornit, că Tom era foarte speriat. Tata mi-a zis să nu. Tata mi-a zis că dacă-i omoară pe şobolani în hambar, nu scapă nici Tom! Nu vreau otravă!

Agasat de zâmbetul ei îngâmfat şi incapabil să-l mai suporte, Nick se răsuci brusc în direcţia fetei şi o pălmui zdravăn, cu mâna deschisă. Tom se sperie, dar nu scoase niciun sunet.

— Băi..., începu ea, nereuşind să-şi găsească cuvintele, în primă instanţă. Se înroşi în obraji şi se transformă brusc, părând uscată, răvăşită şi rea. Idiot mut şi nenorocit ce eşti!

Nu era decât o glumă, căcănarule! Cum e posibil să mă loveşti? Cum e posibil să mă loveşti, fir-ai afurisit!

Se pregăti să-l izbească, dar el o îmbrânci cât colo. Căzu pe turul pantalonilor ei scurţi şi rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, rânjind cu ură imensă.

— Am să-ţi smulg fuduliile, şuieră ea. Nu scapi nepedepsit.

Cu mâini tremurânde, Nick îşi scoase pixul şi mâzgăli câteva litere mari şi neregulate pe o filă de hârtie. O smulse din blocnotes şi i-o întinse. Cu ochii sticlindu-i de furie, ea lovi foaia de hârtie, aruncându-i-o din mână. El ridică fila de la pământ, o apucă pe fată de ceafă şi-i vârî biletul sub nas. Tom se dăduse deoparte, smiorcăindu-se.

— Mă predau! urlă ea. O citesc! Citesc biletul ăla al tău căcăcios!

Nu erau decât patru cuvinte: „Nu avem nevoie de tine.”

— Să te ia toţi dracii! ţipă ea.

Smulgându-se din strânsoarea lui, se retrase câţiva paşi pe trotuar. Ochii ei erau la fel de mari şi de albaştri ca în farmacie, atunci când fusese la un pas să se împiedice de ea, dar acum din ei ţâşnea ura. Nick se simţi obosit. Din atâtea posibilităţi, cum de se nimerise s-o întâlnească tocmai pe ea?

— Nu rămân aici, îi declară Julie Lawry. Vin şi eu. Iar tu n-ai să mă poţi opri.

Se înşela. Oare nu fusese în stare să înţeleagă până acum că putea, de fapt? Nu, gândi Nick, nu era capabilă să priceapă. Pentru ea, toată întâmplarea nu era decât un fel de scenariu de Hollywood, un film cu dezastre trăite, în care ea juca rolul principal. Era un film în care Julie Lawry, cunoscută şi sub numele de Angel-Face, obţinea întotdeauna ceea ce-şi dorea.

Îşi scoase revolverul din toc şi-l îndreptă spre picioarele fetei. Aceasta încremeni, iar îmbujorarea din obraji i se stinse. Se schimbă total la faţă, transformându-se într-un personaj oarecum real, pentru prima oară de când o

cunoştea. În lumea ei pătrunsese un lucru pe care, după mintea ei, nu-l putea manipula spre folosul propriu. O armă. Pe lângă oboseală, Nick se simţea acum încurcat şi dezgustat.

— N-am vrut, pronunţă ea repede. Fac tot ce vrei tu, pe cuvânt.

Îi făcu semn cu arma să se care.

Ea îi întoarse spatele şi o luă din loc, privind din timp în timp peste umăr. Merse din ce în ce mai repede, până ce o luă la fugă.

La următoarea intersecţie coti şi dispăru. Nick îşi puse arma la loc. Tremura din tot trupul. Se simţea deprimat şi murdar, ca şi cum Julie Lawry ar fi fost o prezenţă inumană, semănând mai degrabă cu gândacii impasibili ce mişună pe sub copacii morţi decât cu o fiinţă omenească.

Se întoarse, căutându-l pe Tom, dar acesta nu se vedea nicăieri.

O porni pe strada scăldată în soare, cu dureri monstruoase de cap şi junghiuri în ochiul pe care i-l scosese Ray Booth. Avu nevoie de aproape douăzeci de minute ca să-l descopere pe Tom. Se ascunsese pe veranda din spate a unei case aflate la două străzi de centrul comercial. Se aşezase pe un leagăn ruginit şi strângea garajul Fisher-Price la piept. Când îl văzu pe Nick, începu să plângă.

— Te rog să nu mă obligi s-o beau, nu-l pune pe Tom Cullen să bea otravă, Doamne, nu! Tata a zis că dacă-i omoară pe şobolani mă omoară şi pe mine... te rooog!

Nick constată că mai ţinea în mână sticla de Pepto-Bismol. O aruncă şi-i arătă lui Tom palmele goale. Diareea acestuia trebuia să se vindece şi fără ajutorul medicamentului. Îţi mulţumesc foarte mult, Julie.

Tom coborî treptele verandei, bolborosind:

— Te rog să mă ierţi! Te rog să mă ierţi, lu’ Tom Cullen îi pare rău!

Se întoarseră împreună pe Main Street... şi se opriră în loc, sideraţi. Ambele biciclete fuseseră răsturnate, iar

cauciucurile tăiate. Conţinutul sacilor lor fusese împrăştiat de la un capăt al străzii la celălalt.

În acea clipă, ceva trecu în viteză foarte mare chiar pe lângă obrazul lui Nick – simţi doar suflul – iar Tom ţipă şi-o rupse la fugă. Nick rămase o secundă nedumerit, cercetând în jur şi, din întâmplare, văzu flacăra celei de a doua împuşcături. Venea de la una dintre ferestrele primului etaj ale Hotelului Pratt. Un obiect asemănător unui ac de cusut îl ciupi de gulerul cămăşii.

O porni în viteză pe urmele lui Tom.

Nu avea de unde şti dacă Julie continuase să tragă; când îl ajunse pe Tom, singurul lucru de care putea fi sigur era acela că niciunul dintre ei nu fusese rănit. Cel puţin aşa am scăpat de nebuna aia, gândi el, lucru care avea să se dovedească adevărat doar pe jumătate.

Înnoptară într-un hambar aflat la cinci kilometri nord de Pratt, Tom trezindu-se mereu din cauza coşmarurilor, după care îl deştepta şi pe Nick, ca să se asigure că totul este în regulă. Ajunseră la Iuka a doua zi de dimineaţă, pe la 11, şi găsiră două biciclete bune într-un magazin ce se numea Lumea Sportului şi a Ciclismului. Nick, care începuse în sfârşit să-şi revină după întâlnirea cu Julie, îşi făcu socoteala că putea să-şi completeze restul echipamentului la Great Bend, unde aveau să ajungă pe 14 iulie, în cel mai rău caz.

Dar în după-amiaza zilei de 12 iulie, pe la ora 2.45, văzu o licărire în oglinda retrovizoare montată lângă mânerul din stânga. Se opri (Tom, care pedala în spatele lui total neatent, îl călcă peste picior, dar Nick aproape nu băgă de seamă acest incident) şi se uită peste umăr. Strălucirea ce răsărise pe creştetul dealului din spatele lor, aidoma unui luceafăr-de-dimineaţă, te orbea şi-n acelaşi timp îţi bucura ochiul... aproape că nu-i venea să creadă. Era o camionetă Chevy venerabilă, fier de Detroit de cea mai bună calitate, alegându-şi drumul cu grijă şi făcând slalomuri largi când

pe o parte, când pe cealaltă a lui US 281, ocolind vehiculele oprite în drum, împrăştiate peste tot.

Maşina încetini (Tom flutura din mâini cu toată energia, în schimb Nick rămăsese neclintit, cu bara bicicletei între picioare) şi se opri lângă ei. Ultimul gând al lui Nick înainte de apariţia capului şoferului fu acela că aveau să se trezească cu Julie Lawry, arborând rânjetul ei răutăcios şi triumfător, ţinând în mână arma aceea cu care mai încercase să-i omoare. Iar de la o distanţă atât de mică, n-avea cum să rateze. Furiile iadului sunt mai blânde decât femeia batjocorită.

Dar figura care apăru aparţinea unui bărbat în jur de vreo patruzeci de ani, purtând o pălărie de pai cu o pană înfiptă în banda din catifea albastră la un unghi de-a dreptul îndrăzneţ, iar atunci când le zâmbi, figura lui bonomă căpătă aspectul unei pânze necălcate, din pricina nenumăratelor riduri.

Iată cum li se adresă el:

— Sfinte Dumnezeule, băieţi! Nici nu ştiţi ce bucuros sunt să vă văd! Ia urcaţi în maşină şi să hotărâm încotro mergem!

Aşa făcură cunoştinţă Nick şi Tom cu Ralph Brentner.

CAPITOLUL 44

O lua razna... Dragul meu, nu-ţi dai seama?...

Dacă se gândea bine, ăsta era unul din versurile lui Huey „Piano” Smith. Cine mai ştie cât de vechi. O amintire de demult. Huey „Piano” Smith, oare mai ştiu cântecul? Ah-ah-ah-ah, daaaay-o... gooba-gooba-gooba-gooba... ah-ah-ah-ah. Etcetera. Ironia, înţelepciunea şi comentariul social al lui Huey „Piano” Smith.

— Să-l bag în mă-sa de comentariu social, zise el. Huey „Piano” Smith a trăit înainte de era mea.

Mulţi ani mai târziu, Johnny Rivers înregistrase unul dintre cântecele lui Huey, intitulat „Rockin Pneumonia and the Boogie-Woogie Flu”.

Pe acesta Larry Underwood şi-l aducea aminte limpede şi-l considera foarte potrivit situaţiei. Bietul Johnny Rivers. Bietul „Piano” Smith.

— S-o bag în mă-sa de treabă, izbucni încă o dată Larry, care arăta îngrozitor, ca o fantomă palidă şi străvezie poticnindu-se pe o şosea din New England. Mie să-mi daţi anii şaizeci.

Sigur că da, anii şaizeci, alea au fost nişte vremuri adevărate. Mijlocul anilor şaizeci, sfârşitul anilor şaizeci. Flower Power. Getting clean for Gene. Andy Warhol, cu ochelarii cei roz şi afurisitele de cutii Brillo. Velvet Underground. The Return of the Creature from Yorba Linda. Norman Spinrad, Norman Mailer, Norman Thomas, Norman Rockwell şi bietul Norman Bates de la Bates Motel, he-he-he. Dylan şi-a frânt gâtul. Barry McGuire croncănea despre „The Eve of Destruction”. Diana Ross a format conştiinţele tuturor puştilor albi din America. Toate formaţiile acelea minunate, cugetă Larry, buimăcit, mie daţi-mi anii şaizeci, iar deceniul al nouălea puteţi să vi-l vârâţi în cur. Dacă discutăm despre rock and roll, anii şaizeci au reprezentat un soi de summum a tot ceea ce a

existat mai bun. Cream. Rascals. Spoonful. Airplane cu Grace Slick la voce, Norman Mailer la chitară solo şi bietul Norman Bates la tobe. Beatles. Who. Grateful Dead...

Se prăbuşi pe o parte şi se lovi la cap.

Lumea dispăru într-o ceaţă neagră, apoi se întoarse la el în mai multe fragmente pline de culoare. Îşi trecu mâna pe la tâmplă şi constată că se mânjise de sânge pe degete. Nu conta câtuşi de puţin. Ce mama mă-sii, după cum obişnuia să se spună pe la mijlocul gloriosului şi luminosului deceniu al şaptelea. Păi sigur că nu mai reuşea să se ţină pe picioare şi se lovea la cap dacă, de o săptămână încoace, nu reuşise să doarmă normal, fără să fie trezit de coşmaruri, iar nopţile cele mai bune rămâneau nopţile în care ţipătul nu suia mai sus de jumătatea gâtlejului? Dacă strigai în gura mare şi te trezeai din cauza asta, trăgeai o sperietură încă şi mai urâtă.

Visa că se află din nou în Lincoln Tunnel. Iar în spatele lui venea cineva, numai că în vis nu era vorba de Rita. Era chiar diavolul, care-l pândea cu un zâmbet acru, îngheţat pe faţă. Omul Întunecat nu trebuia confundat cu morţii care umblă, el era mai rău decât morţii care umblă. Larry o lua la fugă cu acea panică lentă şi nămoloasă din visele rele, călcând peste cadavre nevăzute, ştiind că se holbează la el cu ochii sticloşi ai trofeelor împăiate, din maşinile lor transformate în cripte, care se blocaseră în traficul încremenit, deşi treburile îi chemau într-altă parte, pornea în goană, dar la ce bun fugea, dacă omul-diavol, omul-magic putea să vadă prin întuneric cu ochii lui ca nişte aparate lucrând în infraroşu? Iar după o vreme, Omul Întunecat începea să fredoneze: Haide, Laaarry, haide, o să ne-nţelegem noi, Laaarry...

Atunci simţea respiraţia omului negru chiar pe umărul lui şi se chinuia să se trezească, să scape de somn, iar ţipătul i se înfigea în gâtlej ca un os de peşte, sau se întâmpla să-i scape printre buze, suficient de tare să-i scoale pe morţi.

Ziua, fantoma Omului Întunecat dispărea. Omul Întunecat nu lucra decât în schimbul trei. Ziua, de Larry se ocupa Marea Singurătate, pătrunzându-i până în creieri cu dinţii ascuţiţi ai cine ştie cărui rozător neobosit – şobolan sau poate nevăstuică. În timpul zilei, gândurile lui se opreau asupra Ritei. Lovely Rita, meter-maid.

Se gândea tot timpul la ea, răsucea totul pe toate părţile, îşi amintea de ochii ei ca nişte crestături, semănând cu ochii îndureraţi şi miraţi ai unui animal împuşcat, gura aceea, pe care el o sărutase, şi care acum era plină de vomă puturoasă, verde la culoare. Ea murise cu atâta uşurinţă, în miez de noapte, în acelaşi sac de dormit cu el, fir-ar să fie, iar acum el...

Ei bine, o lua razna. Asta era, nu? Asta se petrecea cu el. O lua razna.

— Înnebunesc, se tângui. O, Doamne, îmi ies din minţi.

O parte din el, care-şi păstrase cât de cât raţiunea, susţinea însă că asta ar putea fi adevărat, în general, dar că în clipa respectivă suferea doar de insolaţie. După cele ce i se întâmplaseră Ritei, nu mai fusese în stare să meargă pe motocicletă. Pur şi simplu nu mai fusese în stare, ca şi cum ar fi suferit de un blocaj mintal. Înaintea ochilor îi apărea mereu priveliştea propriului său trup făcut zob, în mijlocul şoselei. Aşa că scăpase de motocicletă. Iar de atunci mersese pe jos – oare câte zile? Patru? Opt? Nouă? Nu mai ştia exact. Termometrul trecuse de treizeci de grade încă de pe la ora 10, iar acum era aproape ora 4, soarele îi bătea drept în ceafă, iar el nu purta pălărie.

Nu-şi aducea aminte de câte zile abandonase motocicleta. Nu ieri, şi probabil nici alaltăieri (deşi, poate, dar mai degrabă nu), şi, de fapt, ce conta? Descălecase de pe motocicletă, o băgase în viteză, accelerase şi pe urmă eliberase ambreiajul. Animalul de metal se smulsese din mâinile lui tremurătoare, bolnave, ca un derviş şi pornise haihui, rostogolindu-se şi plonjând peste bariera de la marginea lui US 9, undeva la răsărit de Concord. Din câte

îşi aducea aminte, numele oraşului lângă care îşi ucisese motocicleta era Gossville, deşi nici asta nu avea prea mare importanţă. Adevărul e că motocicleta nu-i mai servea la nimic. Nu mai îndrăznise să meargă cu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, dar chiar şi la această viteză i se arătau imagini de coşmar cu el aruncat peste coarnele motocicletei şi cu fractură craniană, sau luând o curbă fără vizibilitate, intrând într-un camion oprit şi transformându-se într-un glob de foc. Iar după o vreme se aprinsese nenorocitul de bec roşu, indicatorul de supraîncălzire, aşa cum era şi normal, şi aproape avusese senzaţia că distinge cuvântul LAŞ pictat cu litere mici şi severe pe carcasa din plastic de deasupra becului. Oare nu existase o vreme când motocicleta nu numai că nu-i provoca nicio problemă, dar chiar se bucurase de ea, lăsându-se desfătat de mângâierea vântului pe ambii obraji, cu asfaltul defilând în viteză nebună la doar câţiva centimetri sub tălpile cizmelor? Ba da. Atunci când Rita se aflase alături de el, înainte ca Rita să se transforme într-o gură plină de vomă verde şi o pereche de ochi ca nişte crestături, atunci se bucurase de ea.

Prin urmare, expediase motocicleta peste marginea şoselei, în şanţul invadat de buruieni, şi apoi se uitase la ea cu un soi de teamă precaută, de parcă ar fi fost în stare să se ridice şi să-l lovească. Haide, o îndemnase el în gând, hai, opreşte-te odată, ticăloaso. Dar motorul continuase să funcţioneze încă multă vreme. Continuase să bolborosească şi să latre jos, în şanţ, roata din spate rotindu-se inutil, iar lanţul cel flămând înfulecând frunzele moarte, din toamna trecută, şi scuipând nori de fum maroniu, cu miros amărui. Ţeava de eşapament cromată râgâia fum albastru. Chiar şi în acel moment fusese înclinat să creadă că întâmplarea avea ceva supranatural, că motocicleta avea să-şi facă dreptate, ridicându-se din mormânt şi mâncându-l pe el de viu... fie asta, fie într-o bună zi va întoarce capul, la auzul unui zgomot din ce în ce mai puternic de motor, şi-şi va

vedea motocicleta – afurisita de motocicletă care nu mai voia să se oprească şi să moară de-a binelea – năpustindu-se drept la el, cu o sută douăzeci la oră, iar aplecat asupra coarnelor stând nemernicul de Om Întunecat, şi în spatele lui, cu pantalonii albi de mătase fluturând în bătaia vântului, Rita Blakemoor, cu obrajii albi ca peretele, cu ochii ca nişte crestături şi părul uscat şi mort ca un lan de porumb rămas nesecerat până în miezul iernii. Apoi, motocicleta începuse în sfârşit să scuipe, să pufăie, să gâfâie şi să dea rateuri; când se oprise definitiv, se uitase în jos la ea şi fusese cuprins de tristeţe, ca şi cum ar fi ucis o parte din el. În lipsa motocicletei, nu exista nicio metodă prin care să organizeze un asalt demn de luat în seamă asupra liniştii, iar liniştea era, într-un fel, mai rea decât temerile lui că va muri sau că va fi accidentat grav. De atunci mersese pe jos. Trecuse prin mai multe oraşe mici, de-a lungul lui US 9, care aveau magazine cu motociclete, modele de vitrină cu cheile vârâte în contact, dar dacă stătea lângă ele prea mult, imaginea propriului său trup zăcând la marginea drumului într-o băltoacă de sânge i se ivea înaintea ochilor într-un Technicolor intens şi nesănătos – ca şi cum scena ar fi fost extrasă dintr-un film horror din acelea îngrozitoare, şi totuşi fascinante, de-ale lui Charles Band, în care oamenii mor striviţi sub roţile unor camioane uriaşe sau din pricina unor gângănii mari, necunoscute, care se înmulţesc şi cresc în măruntaiele lor calde, în cele din urmă eliberându-se şi ieşind la iveală, lăsând imense găuri sângerânde în urma lor – aşa că pornea mai departe, palid şi tremurând, preferând să suporte liniştea. Pornea mai departe, cu un şir perfect de broboane mărunte pe buza superioară şi în scobiturile de la tâmple.

Pierduse în greutate... ceea ce era perfect normal! Mergea zilnic, din zori şi până la apusul soarelui. Nu dormea. Coşmarurile îl trezeau cam pe la ora 4; atunci îşi aprindea lanterna Coleman şi, la lumina ei, aştepta răsăritul soarelui, pornind de îndată ce drumul se vedea suficient ca

să prindă curaj. Şi continua să umble aproape până ce se făcea prea întuneric ca să mai vadă ceva, iar atunci îşi ridica tabăra în viteză şi pe furiş, ca un ocnaş fugit din lanţuri. Odată ce-şi termina treburile gospodăreşti, rămânea treaz până în miez de noapte, simţindu-se ca un om care a tras pe nări vreo două grame de cocaină. Tot ca un mare consumator de drog, nu mânca prea mult, iar foame nu-i era niciodată. Cocaina nu măreşte apetitul, şi nici frica. Larry nu se mai atinsese de cocaină de mult, de la petrecerea aceea din California, în schimb era tot timpul înfricoşat. Ţipătul unei păsări din pădure îl făcea să tresară. Urletul de moarte al unui animal mic înhăţat de unul mai mare îl scotea total din funcţiune. Zvelt şi slab la început, trecuse apoi în stadiul de costeliv. Iar acum se afla la limita metaforică (sau metabolică) dintre costeliv şi vlăguit. Îşi lăsase şi barbă, altfel remarcabilă, de un roşu-auriu închis, deşi puţin mai deschisă la culoare decât părul. Ochii i se afundaseră adânc în cap; sclipeau din orbitele lor ca două animale mici şi disperate, prinse într-o pereche de capcane.

— Îmi ies din minţi, se tângui el iarăşi.

Disperarea extremă din scâncetul lui frânt îl îngrozi. Oare chiar în asemenea hal ajunsese? Existase odată un Larry Underwood care avusese un succes apreciabil cu un disc, care visase să ajungă un Elton John al timpurilor lui... o, Doamne, cum ar mai fi râs Jerry Garcia la auzul acestei chestii... iar acum din omul respectiv nu mai rămăsese decât o umbră târându-se pe asfaltul negru de pe US 9, undeva în sud-estul statului New Hampshire, da, târându-se ca un şarpe, asta ajunsese. Celălalt Larry Underwood nu avea desigur nicio legătură cu făptura asta mizerabilă... acest...

Încercă să se ridice şi nu fu în stare.

— Vai, asta-i de-a dreptul ridicol, zise el, râzând şi plângând în acelaşi timp.

De cealaltă parte a drumului, pe o coamă de deal, la distanţă de câteva zeci de metri de el, lucind ca un miraj

minunat, se vedea o casă mare, de culoare albă, construită în stilul specific New England. Vila avea pereţii laterali vopsiţi în verde, căptuşeală din scânduri şi acoperiş de şindrilă, tot verzi. Înaintea casei se întindea o porţiune cu gazon, care tocmai începea să arate neîngrijit. La capătul poienii curgea un pârâu; îl auzea bolborosind şi clipocind, un sunet ce i se părea fermecător. Un zid de piatră urmărea meandrele pârâului, marcând probabil hotarul proprietăţii, iar de la poalele zidului, la intervale regulate, se înălţau ulmi mari şi umbroşi. Trebuia să se târască până acolo ca un nemernic ce era şi să stea la umbră o vreme, asta-i rămânea de făcut. Iar când va începe să se simtă ceva mai bine faţă de... lucruri, în general... avea să se pună pe picioare şi să coboare la pârâu, să bea o gură de apă şi să se spele. Cu siguranţă puţea. Dar cui îi păsa? Acum, că Rita murise, cine îl mai mirosea?

Oare mai zăcea încă în cortul acela? se întrebă el, într-un acces morbid. Oare se umfla? Adunase muştele? Începuse oare să semene cu trufandaua neagră şi dulce din toaleta de la Transverse Number One? Unde naiba putea fi, dacă nu acolo? La Palm Springs, jucând golf cu Bob Hope?

— Doamne, mi se pare oribil, şopti el.

Începu să se târască spre cealaltă parte a drumului. Odată ajuns la umbră, ştia că ar fi putut să se ridice în picioare, dar i se păru că nu merită efortul. Avu totuşi suficientă energie ca să se uite înapoi, pe drumul pe care venise, asigurându-se că motocicleta nu venea pe urmele lui.

La umbră era mai răcoare cu câteva grade, şi Larry oftă prelung, în semn de plăcere şi uşurare. Îşi duse o mână la ceafă, acolo unde îl bătuse soarele aproape toată ziua şi unde îl durea foarte tare. Dureri provocate de insolaţie? Ia nişte Xylocainã. Şi toate celelalte căcaturi utile. Scoate-i pe oamenii aceia din soarele fierbinte. Arzi, dragă, arzi. Watts. Îţi aduci aminte de Watts?

Altă amintire din trecut. Întreaga rasă umană este doar o amintire mare şi grea din trecut, un măreţ fâs din aur.

— Omule, să ştii că eşti bolnav, îşi zise el.

Îşi sprijini capul de scoarţa aspră a ulmului şi închise ochii. Stropii de soare din umbra copacului desenau modele complicate, în roşu şi în negru, pe suprafaţa interioară a pleoapelor. Susurul şi clipocitul apei se împleteau într-un cântec dulce şi mângâietor. Peste numai un minut se va duce la pârâu şi va bea apă şi se va spăla. Peste doar un minut.

Aţipi.

După zece minute, aţipeala lui se transformă în primul somn profund şi fără vise pe care-l avea de multe zile. Mâinile îi zăceau, moi, în poală. Pieptul slab i se ridica şi cobora ritmic, iar barba dădea feţei lui aparenţa unei slăbiciuni mai mari – faţa tulburătoare a unui refugiat singuratic, care a scăpat dintr-un măcel teribil, a cărui relatare nimeni nu ar fi dispus s-o creadă. Încetul cu încetul, ridurile săpate în pielea tăbăcită de soare începură să se netezească. Coborî în spirale până la cele mai profunde niveluri ale inconştientului şi se odihni acolo ca un mic animal de râu aşteptând, visător, la adăpostul nămolului răcoros, să treacă pârjolul verii. Soarele începu să coboare spre apus.

Peretele luxuriant de tufişuri de la marginea pârâului foşni; zgomotul încetă pentru un timp, apoi se auzi din nou. După o vreme, apăru un băiat. Vârsta lui era greu de precizat, între zece şi treisprezece ani, în orice caz părea foarte înalt. Nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi Fruit of the Loom. Trupul lui se bronzase uniform şi căpătase culoarea mahonului, cu excepţia unei surprinzătoare dâre de un alb-intens, care începea chiar deasupra cingătorii. Pielea îi era acoperită cu muşcături de ţânţari şi de căpuşe, unele noi, dar cele mai multe vechi. În mâna dreaptă ţinea un cuţit de măcelar. Lama lungă de

treizeci de centimetri şi tăişul ei dinţat aruncau sclipiri fierbinţi în razele de soare.

Păşind cu grijă, uşor aplecat, se apropie de ulm şi de zidul de piatră până ce ajunse chiar în spatele lui Larry. Ochii băiatului aveau o nuanţă marină, albastră-verde, şi o formă ce-i dădea un aer de chinez. Ochi lipsiţi de expresie, în care se citea o vagă undă de ferocitate. Înălţă cuţitul.

Răsună vocea blândă, dar fermă, a unei femei:

— Nu!

Băiatul se întoarse spre ea, ascultând cu atenţie, ţinând însă în continuare cuţitul pregătit. În atitudinea lui se citea nedumerire şi dezamăgire.

— Vom vedea ce se mai întâmplă, se auzi iarăşi vocea femeii.

Stăpânindu-şi cu greu dorinţa de a ucide, băiatul rămase câteva secunde nemişcat, privind când la cuţit, când la Larry, apoi se retrase pe drumul pe care venise.

Larry continua să doarmă.

Primul lucru de care deveni conştient când se trezi fu acela că se simţea bine. Cel de-al doilea, că-i e foame. Cel de-al treilea, că soarele se află într-o poziţie greşită, ca şi cum ar fi pornit pe cer în direcţie inversă. Cel de-al patrulea, vă rog să scuzaţi expresia, că-i venea să se pişe cât un cal.

Ridicându-se în picioare şi ascultând pocniturile delicioase ale tendoanelor lui, atunci când se întinse, îşi dădu seama că nu aţipise, ci dormise în toată regula, întreaga noapte. Îşi consultă ceasul şi văzu de ce soarele părea să fie într-o poziţie aiurea. Era ora 9.20 dimineaţă. Îi era foame. În casa aceea mare şi albă avea să găsească sigur ceva de mâncare. Supă conservată, poate şi nişte carne de vită. Îi ghiorăiau maţele.

Înainte de a porni la deal, îngenunche lângă pârâu cu hainele scoase şi-şi aruncă apă peste tot corpul. Remarcă în ce hal de slăbiciune ajunsese şi hotărî că aşa nu se mai

poate. Se ridică în picioare şi se şterse cu cămaşa, trăgându-şi apoi pantalonii. Se folosi de cei câţiva bolovani care-şi înălţau spinările negre deasupra oglinzii apei pentru a trece pe partea cealaltă. Ajuns acolo, simţi cum îngheaţă, cu privirile aţintite spre desişul compact de tufişuri. Teama, care nu-l tulburase încă în acea dimineaţă, se trezi la viaţă brusc, precum conul unui pin care explodează în foc, potolindu-se pe urmă la fel de uşor. Zgomotul fusese pricinuit de o veveriţă, sau de o marmotă, ori poate de o vulpe. Atât şi nimic mai mult. Se întoarse indiferent şi porni să traverseze poiana, către casa mare şi albă.

Pe la jumătatea drumului, un gând se ridică până la suprafaţa minţii lui, unde se sparse ca o bulă de gaz. Totul se petrecu fără mare tam-tam, dar implicaţiile problemei îl făcură să rămână nemişcat.

Gândul lui fusese următorul: De ce nu ai mers pe bicicletă?

Stătea uluit în mijlocul poienii, la distanţă egală faţă de pârâu şi de casă, cugetând cât de simplu ar fi fost. De când aruncase Harley-ul, mersese doar pe jos. Mersese, se extenuase, în cele din urmă se prăbuşise, lovit de insolaţie sau de ceva asemănător; diagnosticul nu mai avea nicio importanţă. Dacă ar fi călărit pe bicicletă, fără să se chinuie prea tare, ar fi ajuns probabil deja pe malul oceanului, iar acum şi-ar fi petrecut vremea alegându-şi o casă de vară şi aprovizionând-o cu cele necesare.

Se puse pe râs, la început încet, fiind puţin speriat de efectul ciudat pe care îl avea în liniştea din jur. A râde atunci când în jur nu-i nimeni cu care să împarţi veselia nu era decât un nou semn că se află pe drumul acela fără întoarcere spre ţăcăneală. Dar hohotele lui aveau un răsunet atât de adevărat şi de plin de vigoare, atât de sănătos, aducându-i atât de bine aminte de Larry Underwood cel de altădată, încât nu mai încercă să şi le stăvilească. Cu mâinile în şolduri, cu capul lăsat pe spate, râdea din toată inima de cât de tâmpit fusese.

În spatele lui, lângă apă, unde perdeaua de tufişuri atingea grosimea cea mai mare, ochii de un albastru-verzui asistaseră la întreaga scenă, continuând să-l urmărească şi atunci când Larry se hotărâse în sfârşit să-şi urmeze drumul către casă, râzând încă puţin şi clătinând din cap. Îl văzură cum urcă treptele verandei şi încearcă uşa din faţă, descoperind că este descuiată, şi cum apoi intră în casă. Atunci tufişurile începură să se mişte şi să emită sunetul acela pe care-l auzise Larry şi-l socotise inofensiv. Băiatul îşi croi drum afară; era îmbrăcat tot în şortul lui şi despica aerul cu cuţitul.

Apăru o altă mână, care-l atinse pe umăr. Băiatul se opri de îndată. Ieşi la iveală şi femeia – care, deşi era înaltă şi impunătoare, părea să nu mişte deloc ramurile în înaintarea ei. Luciul splendid, ca de tăciune, al părului ei era întrerupt pe alocuri de şuviţe groase, de un alb pur: un păr foarte atrăgător şi care te umplea de uimire. Fusese împletit într-o singură coadă ce se lăsa pe un umăr şi atârna în jos până aproape de sân. Dacă te uitai la această femeie, primul lucru pe care-l remarcai era înălţimea ei, după care privirile îţi erau atrase de păr, a cărui suprafaţă o bănuiai aspră şi totuşi mătăsoasă chiar numai privindu-l. Iar dacă se întâmpla să fii bărbat, vedeai dintr-odată părul acela despletit, eliberat pe pernă, în razele de lună. Şi te întrebai cum ar fi femeia aceasta în pat. Dar ea nu primise niciodată vreun bărbat în ea. Era pură. Aştepta. Nişte visuri avusese. Odată, pe când era la colegiu, folosise şi o placă Ouija.

Iar acum se întreba, încă o dată, dacă nu cumva bărbatul acesta era cel dorit.

— Aşteaptă, îi spuse băiatului.

Îl privi calm în ochii neliniştiţi. Ştia cauza tulburării lui.

— Casei nu i se va întâmpla nimic. De ce ar face rău casei, Joe?

Băiatul îi întoarse spatele şi căută spre casă, cu dragoste şi îngrijorare.

— Când va pleca, îl vom urma şi noi.

El clătină cu îndărătnicie din cap.

— Ba da, trebuie neapărat. Eu trebuie neapărat.

Lucru în care credea cu tărie. Poate că nu era el cel aşteptat, dar chiar dacă se dovedea că nu, rămânea în orice caz o verigă pe care o urmărise de ani întregi, verigă a unui lanţ care acum se apropia de sfârşit.

Joe – de fapt, nu acesta era numele său adevărat – ridică arma cu ferocitate, ca şi cum ar fi vrut s-o implânte în trupul ei. Ea nu făcu niciun gest să se apere sau să se retragă, iar el lăsă încet cuţitul în jos. Se întoarse către casă şi împunse cu lama în direcţia aceea.

— Nu, nu vei face asta, îi zise ea. Pentru că este o fiinţă omenească şi ne va conduce la...

Amuţi. La alte fiinţe omeneşti, dorise să spună. El este o fiinţă omenească şi ne va conduce la alte fiinţe omeneşti. Dar nu era sigură că doreşte să spună asta sau dacă asta era ceea ce urmărea. Deja avea sentimentul că este simultan atrasă în două direcţii şi începu să-şi dorească să nu-l fi văzut vreodată pe Larry. Încercă să-l mângâie iarăşi pe băiat, dar acesta se smulse cu furie. Privea ţintă către casa mare şi albă, iar ochii lui erau mistuiţi de gelozie. După o vreme, se strecură înapoi, printre tufişuri, măsurând-o plin de reproş. Îl urmă şi ea, ca să fie sigură că totul este în regulă. Băiatul se întinse la pământ şi se ghemui în poziţie de fetus, strângând cuţitul la piept. Îşi vârî degetul mare în gură şi închise ochii.

Nadine se întoarse în punctul unde pârâul forma un mic eleşteu şi îngenunche. Bău din mâinile făcute căuş, apoi se puse să ţină casa sub observaţie. Ochii ei îşi păstrau calmul, iar figura ei semăna acum cu aceea a Madonelor lui Rafael.

Către sfârşitul acelei după-amiezi, mergând pe bicicletă de-a lungul unei porţiuni străjuite de copaci a lui US 9, înaintea lui se ivi un semn reflectorizant, pe care se opri să-l studieze, uluit. Semnul respectiv îl anunţa că pătrunde în MAINE, VACATIONLAND. Aproape nu-şi credea ochilor;

străbătuse pesemne o distanţă incredibilă în starea lui de năuceală şi frică. Fie asta, fie pierduse şirul zilelor, la un moment dat. Tocmai se pregătea să plece mai departe când ceva – un zgomot din pădure sau din capul lui – îl făcu să se întoarcă repede şi să privească peste umăr. Nu era nimic, doar pustia US 9, pornind înapoi, spre New Hampshire.

De când plecase de la casa cea mare şi albă – unde luase un mic dejun constând din cereale uscate şi cremă de brânză dintr-un spray cu aerosoli întinsă pe nişte biscuiţi Ritz puţin cam vechi – avusese de mai multe ori sentimentul acut că este ţinut sub observaţie şi urmărit. Auzea tot felul de lucruri, ba poate chiar le vedea, cu coada ochiului. Capacitatea lui de observaţie, care începea să se trezească tot mai mult la viaţă în această situaţie stranie, lansa mereu un stimul vag, de natură să rămână la un nivel aproape subconştient, excitându-i terminaţiile nervoase cu nişte semnale atât de slabe, încât ele nu lăsau, chiar luate împreună, decât un nedesluşit sentiment că ar fi „urmărit”. Lucrurile acestea nu-l speriau, aşa cum i se întâmplase mai înainte, şi nu aveau nimic comun cu halucinaţia sau delirul. Dacă cineva îl ţinea cu adevărat sub observaţie şi nu dorea să se arate, asta se întâmpla probabil din cauză că se temea sau se temeau de el. Iar dacă se temeau de bietul slăbănog de Larry Underwood, care nu mai era în stare nici măcar să meargă pe o motocicletă cu patruzeci la oră, însemna că nu merita să-şi bată capul din pricina lor.

Stând nemişcat lângă bicicleta de care-şi făcuse rost dintr-un magazin cu articole sportive, peste care dăduse cam la şase kilometri est de casa aceea albă, strigă cât se poate de limpede:

— Dacă e cineva acolo, de ce nu ieşiţi la iveală? N-am să vă fac niciun rău.

Nu primi niciun răspuns. Rămase în mijlocul drumului, lângă semnul ce marca graniţa dintre state, privind în jur şi aşteptând. O pasăre ciripi şi apoi se avântă spre cer. În rest, totul rămase nemişcat. După o vreme, porni mai departe.

Ajunse în orăşelul North Berwick, de la intersecţia dintre US 9 şi US 4, înainte de ora 6. Se hotărî să înnopteze acolo şi să-şi continue drumul spre litoral a doua zi de dimineaţă.

La intersecţia dintre cele două şosele din mijlocul oraşului se afla un mic magazin, de unde se aprovizionă cu un pachet cu şase cutii de bere, din frigiderul stins. Era Black Label, o marcă din care nu mai băuse până atunci – probabil o bere locală. Îşi mai luă o pungă mare de cartofi prăjiţi şi două conserve de tocană. Le puse în rucsac şi ieşi.

De cealaltă parte a străzii era un restaurant şi, pentru o clipă, crezu că vede două umbre lunguieţe retrăgându-se după colţ şi dispărând. Poate că vederea îi juca o festă, dar nu prea era convins de acest lucru. Îi trecu prin minte să traverseze în goană şi să-i surprindă în ascunzătoare: cine nu-i gata, îl iau cu lopata, copii. Dar hotărî că era mai bine să renunţe. Ştia prea bine ce înseamnă să-ţi fie frică.

Îşi continuă drumul pe şosea, împingând bicicleta de coarnele căreia atârnase rucsacul. Văzu clădirea din cărămidă a unei şcoli mari, iar în spatele ei un pâlc de copaci. Adună din dumbravă lemne pentru un foc potrivit, pe care-l aprinse în mijlocul terenului de joacă asfaltat al şcolii. În apropiere curgea un râu, trecând pe lângă o fabrică de textile şi apoi pe sub şosea. Îşi puse berea la răcit în apa râului şi încălzi una dintre conservele cu tocană de vită. Mâncă folosindu-se de trusa lui completă de tacâmuri şi farfurii de campanie, aşezat pe un leagăn de pe terenul de sport; se legăna încet, încolo şi încoace, iar umbra lui lungă se târa peste liniile aproape şterse ale terenului de baschet.

Îi veni în minte să se întrebe de ce nu se temea de cei care-l urmăreau – deoarece acum se convinsese definitiv că era urmărit de cel puţin două persoane. Ca un corolar, îşi puse întrebarea de ce se simţise atât de bine toată ziua, de parcă otrava neagră ce-l chinuise atâta vreme se eliminase din organism în timpul somnului cel lung de ieri după-

amiază. Oare fusese vorba doar de oboseală? Atât şi nimic mai mult? I se părea prea simplu.

Gândind logic, dacă urmăritorii ar fi dorit cu tot dinadinsul să-i facă rău, ar fi încercat până în acel moment. I-ar fi pregătit o ambuscadă şi l-ar fi împuşcat, sau cel puţin l-ar fi ameninţat cu armele lor, silindu-l să-şi predea puşca. Ar fi obţinut de la el tot ce ar fi vrut... Dar iarăşi, dacă judecai logic (şi era nemaipomenit că putea gândi logic, pentru că în ultimele zile toate ideile lui fuseseră atacate de puternicii acizi ai fricii), ce anume din lucrurile avute de el putea fi râvnit de cineva? În ceea ce priveşte bunurile lumeşti, din acestea existau acum din belşug pentru toată lumea, deoarece nu mai erau în viaţă decât foarte puţini oameni. Cine ar fi fost în stare să-şi rişte viaţa furând sau ucigând, când tot ce ţi-ai putut visa vreodată în propria ta magherniţă, cu catalogul Sears în braţe, ţi se oferea acum în spatele oricărei vitrine din America? Nu-ţi rămânea decât să spargi geamul, să intri şi să iei toţi ce-ţi poftea inima.

Adică aveai totul, mai puţin tovărăşia altor oameni. Aceasta era un trofeu rar, după cum ştia foarte bine Larry. Iar adevăratul motiv pentru care nu se simţea speriat era tocmai speranţa că şi acei oameni doreau acelaşi lucru. Mai devreme sau mai târziu, dorinţa lor va şti să treacă peste teamă. Va aştepta până ce se va petrece acest lucru. Nu avea de gând să-i stârnească, ca pe un stol de potârnichi, pentru că asta ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. Cu doar două zile în urmă, probabil că şi el s-ar fi ascuns, evitând să întâlnească pe altcineva. Prin urmare, cel mai bine era să aştepte. Deşi ardea de nerăbdare să dea ochii cu alţi oameni. O dorea din toată inima.

Se întoarse la râu şi-şi spălă tacâmurile. Pescui din apă cutiile de bere şi se întoarse la leagăn. Deschise capacul unei cutii şi închină în direcţia restaurantului unde văzuse umbrele.

— În sănătatea voastră, spuse Larry, golind jumătate din cutie dintr-o singură înghiţitură.

Ce mai, curgea pe gâtlej ca uleiul!

Când termină cele şase beri, trecuse de ora 7, iar soarele se pregătea să apună. Împrăştie ultimii tăciuni ai focului cu lovituri de picior şi-şi adună lucrurile. Apoi, pe jumătate beat şi simţindu-se cât se poate de bine, mai parcurse câteva sute de metri din US 9, până ce ajunse în dreptul unei case cu veranda închisă cu geamuri. Îşi lăsă bicicleta pe gazonul din faţă, îşi luă sacul de dormit şi forţă uşa verandei cu o şurubelniţă.

Se mai uită încă o dată în urmă, sperând să vadă un el, o ea sau nişte ei – aflaţi în continuare pe urmele lui, simţea prea bine – dar strada era în continuare liniştită şi pustie. Ridică din umeri şi intră.

Era încă devreme şi credea că va mai rămâne treaz un timp, dar, din câte se pare, mai avea de recuperat somn. La nici cincisprezece minute după ce se întinsese respira rar şi regulat, cu arma alături, lângă mâna dreaptă.

Nadine se simţea obosită. I se părea că asta este cea mai lungă zi din viaţa ei. De două ori fusese convinsă că au fost descoperiţi, prima oară lângă Strafford, şi apoi lângă graniţa dintre Maine şi New Hampshire, unde se uitase peste umăr şi le vorbise. Dinspre partea ei, nu-i păsa dacă erau surprinşi. Bărbatul ăsta nu era nebun, aşa cum fusese cel care trecuse pe lângă casa albă şi mare cu zece zile în urmă. Acela arăta a soldat, încărcat cu arme, grenade şi benzi de muniţie. Râdea în gura mare, striga şi ameninţa să-i facă fărâme pe locotenentul Morton. Locotenentul Morton nu se vedea pe nicăieri, ceea ce era probabil spre marele lui noroc, în caz că se mai afla în viaţă. Şi Joe se speriase de soldat, ceea ce fusese foarte bine în situaţia respectivă.

— Joe?

Se uită în spate.

Joe dispăruse.

Iar ea se afla la hotarul nelămurit dintre somn şi realitate. Împinse unica pătură deoparte şi se ridică, chinuită de o mie de dureri diferite. Oare de când nu mai petrecuse atâtea ore pe bicicletă? Probabil nu i se mai întâmplase niciodată. Apoi mai era şi acel efort, atât de enervant, de a menţine o distanţă constantă şi convenabilă între ei. Dacă ajungeau prea aproape, puteau fi văzuţi, ceea ce l-ar fi supărat pe Joe. Dacă rămâneau prea tare în urmă, era posibil ca el să iasă din US 9 şi s-o ia pe alt drum. Ceea ce ar fi deranjat-o pe ea. Nu-i trecuse prin minte că Larry ar putea să facă un ocol şi să le cadă în spate. Din fericire (pentru Joe, cel puţin), ideea asta nu-i venise nici lui Larry.

Îşi spunea că Joe se va obişnui cu gândul că aveau nevoie de el... şi nu numai de el. Nu puteau trăi singuri. Dacă rămâneau singuri, aveau să moară singuri. Joe urma să se obişnuiască cu această idee; în viaţa lui anterioară nu trăise în vid, şi nici ea, de altfel. A avea oameni în jur devine un soi de obişnuinţă.

— Joe, strigă ea din nou, cu blândeţe.

Băiatul reuşea să facă tot atât de puţin zgomot cât un luptător Viet Cong strecurându-se prin junglă, dar auzul ei se obişnuise să-l distingă în ultimele trei săptămâni, iar în seara respectivă strălucea şi luna, pe deasupra. Auzi un râcâit uşor şi zuruitul pietrişului şi ştiu imediat unde avea de gând să se ducă. Ignorându-şi durerile, îl urmă. Era ora 9.45.

Îşi făcuseră tabăra (dacă se pot numi „tabără” două pături întinse în iarbă) în spatele restaurantului North Berwick Grille, vizavi de magazinul universal, lăsând bicicletele într-un adăpost din spatele localului. Cel pe care-l urmăreau mâncase pe terenul de sport al şcolii de pe cealaltă parte a drumului („Dacă ne-am duce la el, pun pariu, Joe, că ne-ar da şi nouă din cina lui”, îi spusese ea, cu tact. „E fierbinte... şi nu-i aşa că miroase frumos? Sunt convinsă că-i mult mai gustoasă decât pizza bologna pe care o mâncăm noi.” Joe se albise de furie şi agitase

ameninţător cuţitul în direcţia lui Larry) şi apoi se îndreptase spre o casă cu veranda închisă. Din felul cum îşi împingea bicicleta, i se păru că era puţin beat. Iar acum dormea în veranda casei pe care şi-o alesese.

Întinse pasul, tresărind ori de câte ori i se înfigeau pietricele în călcâiele goale. Traversă pe partea stângă a străzii, unde erau case, păşind pe porţiunile de gazon din faţa acestora, pe cale să se transforme în câmpuri sălbatice. Iarba înmiresmată şi grea de rouă i se ridica până la glezne. Îşi amintea de o noapte când alergase cu un băiat printr-o iarbă la fel ca aceasta, însă era lună plină, nu în descreştere, ca acum. Atunci simţise un val dulce şi fierbinte răspândindu-i-se în partea de jos a pântecelui şi fusese conştientă de valoarea de obiect sexual a sânilor ei plini, grei şi semeţi. Luna o îmbătase, la fel şi iarba, udându-i tălpile cu umezeala nopţii. Înţelesese dintr-o fulgerare că, dacă băiatul o prindea, avea să-i dăruiască fecioria ei. Fugise la fel de iute ca un indian prin lanul de porumb. Şi dacă ar fi prins-o? Ce mai conta, acum?

Fugi mai repede, sărind peste o alee din ciment, care licărea în întuneric ca o pojghiţă de gheaţă.

Iată-l şi pe Joe, lângă veranda în care dormea omul. Pantalonii lui albi se desluşeau cel mai bine în beznă; de fapt, pielea băiatului era atât de închisă la culoare, încât la prima vedere chiar aveai impresia că izmenele acelea pluteau singure, suspendate în spaţiu, sau poate erau purtate de omul invizibil al lui H.G. Wells.

Joe era din Epsom, ştia asta fiindcă acolo îl găsise. Nadine venea din South Barnstead, un oraş la douăzeci şi cinci de kilometri nord-est de Epsom. Ea începuse să caute sistematic alţi oameni sănătoşi, dar se ferise să-şi părăsească locuinţa din oraşul natal. Mergea în cercuri concentrice, din ce în ce mai mari. Nu-l găsise decât pe Joe, care delira şi făcuse febră de la muşcătura cine ştie cărui animal... şobolan sau veveriţă, judecând după urmă. Zăcea în iarba din faţa unei case din Epsom, doar în chiloţi,

strângând în pumn cuţitul de măcelar, ca un sălbatic din Epoca de Piatră sau un pigmeu pe moarte, însă încă dispus să-i ucidă pe cei care s-ar apropia de el. Nu era pentru prima oară când trebuia să se ocupe de o rană infectată. Îl dusese în casă. Oare era chiar casa lui? Bănuia că da, dar nu avea cum să ştie cu siguranţă, dacă nu-i spunea Joe. Erau acolo mai mulţi morţi: mama, tatăl, alţi trei copii, dintre care cel mai mare de vreo cincisprezece ani. Descoperise şi un cabinet medical dotat cu substanţe dezinfectante, antibiotice şi bandaje. Nu era prea sigură care anume antibiotice erau potrivite şi ştia că ar putea să-l omoare dacă nu alegea corect, dar dacă nu făcea nimic, ar fi murit oricum. Muşcătura era la gleznă, care se umflase cât o cameră de cauciuc. Spre norocul ei, alesese bine şi, peste trei zile, glezna revenise la dimensiunile ei normale, iar febra scăzuse. Băiatul avea încredere în ea. Şi, din câte se vedea, în nimeni altcineva. Când se trezea, dimineţile, îl găsea agăţat de ea. Se mutaseră în casa mare şi albă. Îi spunea Joe. Nu acesta era numele lui, dar pe când fusese învăţătoare, fetiţelor al căror nume nu-l cunoştea le spunea Jane, iar băieţilor, Joe. Pe lângă ei trecuse soldatul, râzând, urlând şi blestemându-l pe locotenentul Morton. Joe voise să se năpustească din casă şi să-l înjunghie. Iar acum, pe omul ăsta. Îi era teamă să-i ia cuţitul, pentru că era talismanul lui Joe. Cu un asemenea gest, l-ar fi asmuţit împotriva ei. Băiatul dormea strângând cuţitul în mână, iar în singura noapte când încercase să i-l tragă din strânsoare, mai mult ca să vadă dacă acest lucru putea fi făcut decât ca să i-l ia pentru totdeauna, el se trezise într-o clipită. Dormea profund, dar în secunda următoare ochii aceia de un albastru-verzui şi neliniştiţi, ca de chinez, se aţintiseră asupra ei, cu un vag aer feroce. Mormăise ceva din gâtlej şi trăsese cuţitul spre el. De vorbit, nu vorbea.

Acum ridica arma, o cobora, o ridica iarăşi. Scoţând mormăiturile acelea guturale din gâtlej şi executând împunsături spre uşa verandei. Pregătindu-se probabil

pentru momentul când avea să se năpustească înăuntru cu adevărat.

Se apropie de el pe la spate, fără să facă vreun efort special ca să nu scoată vreun zgomot şi, cu toate acestea, el n-o auzi; Joe era pierdut în propria lui lume. Într-o fracţiune de secundă, pe negândite şi fără premeditare, îi prinse încheietura mâinii şi i-o suci violent, în sensul invers acelor de ceasornic.

Joe gemu ascuţit, iar Larry Underwood se mişcă puţin în somn, se întoarse pe partea cealaltă şi se linişti din nou. Cuţitul căzu în iarba dintre cei doi, reflectând pe lama crestată imagini fragmentate ale lunii argintii, ca nişte fulgi de lumină.

O măsură cu priviri mânioase, încărcate de reproş şi neîncredere. Nadine îi răspunse cu o privire fermă. Îi arătă drumul, spre locul din care veniseră. Joc clătină din cap cu îndărătnicie. Îi arătă uşa şi forma întunecată din sacul de dormit de cealaltă parte a uşii. Făcu un gest înfiorător de explicit, trecându-şi degetul mare prin dreptul mărului lui Adam. După care rânji. Nadine nu-l mai văzuse niciodată rânjind şi chestia asta îi dădu un fior. Nu ar fi avut un aer mai sălbatic nici măcar dacă dinţii băiatului ar fi luat forma unor colţi.

— Nu, îl îndemnă ea, cu duhul blândeţii. Altfel îl trezesc chiar acum.

Joe păru alarmat. Clătină repede din cap.

— Atunci vino înapoi, cu mine. Dormim.

Îşi coborî privirile spre cuţit, apoi căută iarăşi spre ea. Sălbăticia dispăruse de pe figura lui, cel puţin pentru moment. Nu mai era decât un băieţel sfios, care-şi dorea ursuleţul sau păturica aspră cu care crescuse, încă din leagăn. Nadine înţelegea într-un mod confuz că acum ar fi fost momentul să-l convingă să renunţe la cuţit, printr-o singură mişcare energică din cap, „Nu”. Şi apoi, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi urlat? Ţipase după ce soldatul acela nebun dispăruse din vedere. Ţipase mult şi bine, scoţând sunete

teribile, dezarticulate, de groază şi de furie. Oare ar fi dorit să facă cunoştinţă noaptea şi în acompaniamentul unor asemenea urlete cu bărbatul din sacul de dormit?

— Vrei să te întorci cu mine?

Joe îi făcu semn că da.

— Atunci, bine, îi răspunse ea calm.

El se aplecă fulgerător şi luă cuţitul.

Se întoarseră împreună, iar băiatul se cuibări încrezător alături de ea, uitând de intrus, cel puţin pentru moment. O strânse în braţe şi adormi. Ea simţi durerea aceea veche şi atât de familiară în pântece, acea durere cu mult mai profundă şi mai intensă decât cele pe care ţi le-ar da cel mai greu exerciţiu fizic. Era o durere femeiască, împotriva căreia nu se poate face nimic. O cuprinse curând somnul.

Nadine se trezi în zori îngheţată, înţepenită şi speriată, temându-se deodată că Joe aşteptase cu viclenie ca ea să adoarmă ca să se strecoare înapoi, spre casa aceea, şi să-i taie omului beregata în somn. Nu mai simţea braţele lui Joe împrejurul ei. Se simţea răspunzătoare pentru băiat, întotdeauna se simţise răspunzătoare pentru micuţii care nu ceruseră să vină pe lume, dar dacă ar fi comis lucrul acela, l-ar fi lăsat să se descurce singur. Să iei viaţa cuiva după ce se pierduseră atâtea vieţi i se părea un păcat de neiertat. Pe de altă parte, nu mai reuşea să reziste multă vreme singură alături de Joe; era ca şi cum s-ar fi aflat închisă în cuşcă, după gratii, cu un leu plin de temperament. La fel ca animalul sălbatic, Joe nu putea (sau nu dorea) să vorbească; nu reuşea decât să ragă, cu vocea lui slabă de băieţel.

Se ridică şi constată că Joe era de fapt lângă ea. În somn, se îndepărtase puţin, nimic mai mult. Se încovrigase ca un fetus, cu degetul mare în gură şi ţinând cu cealaltă mână cuţitul.

Deja aproape adormită la loc, ieşi pe iarbă, urină şi se întoarse în pătura ei. În dimineaţa următoare, nu mai era

foarte sigură dacă se trezise cu adevărat noaptea sau doar visase.

Dacă am visat, se gândi Larry, trebuie să fi fost vise bune. Nu reuşea să-şi aducă aminte niciunul. Se simţea refăcut şi era încredinţat că va fi o zi bună. Astăzi avea să dea ochii cu oceanul, îşi împături sacul de dormit, îl legă de portbagaj, se întoarse să-şi ia rucsacul... şi se opri.

O potecă de ciment ducea spre treptele verandei, iar iarba de pe ambele laturi era lungă şi de un verde strălucitor. Pe partea dreaptă, chiar în apropierea verandei, iarba înrourată era culcată la pământ. Când roua avea să se evapore, iarba va reveni la poziţia verticală, dar acum mai păstra urmele paşilor. El era băiat de oraş, crescut departe de pădure (îl preferase întotdeauna pe Hunter Thompson lui James Fenimore Cooper), dar trebuia să fii de-a dreptul chior, ca să nu poţi judeca după urme că fuseseră doi: unul mai mare şi altul mai mărunt. La un moment dat, în timpul nopţii, veniseră până în dreptul uşii şi se uitaseră la el. Îl trecu un fior. Faptul că se ascundeau nu-i convenea deloc, cu atât mai puţin se bucura de primele semne ale spaimei ce ameninţa din nou să pună stăpânire asupra lui.

Dacă nu se arată foarte repede, gândi el, am să încerc să-i scot de unde se ascund. Simpla idee că-i era la îndemână să facă asta îi readuse aproape întreaga încredere în sine. Îşi aranjă bagajul şi porni la drum.

Spre prânz întâlni US 1, la Wells. Aruncă o monedă şi aceasta căzu cu pajura în sus. Coti către sud, pe US 1, lăsând cu indiferenţă moneda să strălucească în ţărână. Joe o descoperi peste douăzeci de minute şi rămase cu privirile aţintite asupra ei, ca şi cum ar fi fost globul de cristal al unui hipnotizator. O duse la gură, dar Nadine îl obligă s-o arunce.

Peste doar trei kilometri, Larry văzu pentru prima oară animalul uriaş şi albastru, care se arăta leneş şi domol în ziua aceea. I se părea absolut diferit de Pacific, sau de

Atlantic, aşa cum îl ştia în dreptul lui Long Island. În acest segment, oceanul părea blând, aproape domesticit. Apa avea aici o nuanţă mai închisă de albastru, un albastru-cobalt, şi se rostogolea spre ţărm, val după val, muşcând din stânci. Stropi de spumă, consistenţi ca albuşul de ou, săreau foarte sus, căzând apoi din nou, cu zgomot. Izbirea nesfârşită a talazurilor de ţărm producea un bubuit continuu.

Larry îşi parcă bicicleta şi coborî spre ocean, încercat de o emoţie profundă, pe care nu şi-o putea explica. Se afla aici, reuşise să ajungă la locul de unde marea devenea stăpână. La limita extremă a estului. Limita extremă a uscatului.

Traversă un teren mlăştinos, cu pantofii plescăind prin apa adunată în jurul muşuroaielor şi a pâlcurilor de ierburi. În aer plutea mirosul bogat şi fecund al fluxului. Pe măsură ce se apropia de promontoriu, stratul de sol, subţire ca o epidermă, dispărea, lăsând la vedere osul gol din granit – granitul, adevărul ultim al Maine-ului. Pescăruşii se înălţau în zbor – pete imaculate pe cerul albastru – ţipând şi tânguindu-se. Nu mai văzuse niciodată atâtea păsări laolaltă. Îşi dădu seama că, în pofida splendorii lor albe, pescăruşii erau consumatori de cadavre. Gândul ce urmă acestuia ar fi putut foarte greu să fie pronunţat, dar căpătă o formă definitivă înainte de a reuşi să şi-l alunge: În ultima vreme, au dus-o nemaipomenit.

Porni mai departe; acum, încălţările îi bocăneau şi se târşâiau pe stânca uscată de soare, dar ale cărei nenumărate crăpături rămâneau veşnic umede de spumă. În ele creşteau crustacee şi, împrăştiate ici şi colo, ca nişte fragmente de os spulberate de şrapnel, găseai cochiliile lăsate de pescăruşi să cadă de la înălţime, pentru a se sparge, astfel ca să poată ajunge la carnea moale dinăuntru.

Peste câteva secunde, ajunsese pe vârful golaş. Briza îl izbi cu toată forţa, suflându-i chica de păr de pe frunte spre

spate. Îşi ridică obrajii, lăsându-se scăldat de mirosul sărat, aspru şi curat al animalului albastru. Talazurile, de un albastru-verde ca sticla, se apropiau încet, înălţându-se tot mai mult pe măsură ce marea devenea mai puţin adâncă; pe crestele lor apărea mai întâi o trâmbă de spumă, transformată apoi repede într-o masă albă. După care valurile se aruncau sinucigaş asupra stâncilor, aşa cum făcuseră de la începutul vremurilor, distrugându-se şi distrugând odată cu ele şi un fragment infinitezimal din uscat. Lovitura de berbec era însoţită de o imensă bubuitură şi bolboroseală, atunci când apa era împinsă în cine ştie ce canal scufundat pe jumătate, săpat în stâncă de mii de ani.

Se întoarse mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, văzând că acelaşi lucru se întâmplă în ambele direcţii, cât vedeai cu ochii... talazuri, valuri, spumă şi, mai presus de orice, o nesfârşită simfonie de culori, care-ţi tăia respiraţia.

Se afla la capătul uscatului.

Se aşeză, cu picioarele atârnându-i, simţindu-se copleşit. Rămase acolo o jumătate de oră, poate chiar mai mult. Vântul mării îi stimula pofta de mâncare şi-şi scoase din rucsac proviziile. Înfulecă din toată inima. Stropii de spumă îi înnegriseră cracii bluejeanşilor. Se simţea purificat şi împrospătat.

La întoarcere, traversă din nou zona mlăştinoasă, atât de adâncit în gânduri, încât la început crezu că ţipătul vine tot de la pescăruşi. Ba chiar se pregătea să se uite spre cer când înţelese, şocat, că era un ţipăt omenesc. Un strigăt de luptă.

Îşi coborî privirile şi văzu un băiat traversând drumul în direcţia lui şi alergând de zor, pe picioarele lui sprintene. Într-o mână ţinea un cuţit mare de măcelărie. N-avea pe el decât slipul, iar picioarele îi erau brăzdate de urme vineţii. În spatele lui, de-abia ieşind la iveală dintre tufişurile şi urzicile de pe partea opusă a drumului, o femeie palidă şi încercănată.

— Joe! strigă ea, apoi începu să alerge cu greu, ca şi cum fuga i-ar fi provocat dureri.

Joe se apropia fără să ţină cont de chemare, împroşcând cu picioarele goale stropi fini de apă stătută. Pe faţă i se aşternuse un rânjet fix, de ucigaş. Ţinea imensul cuţit ridicat deasupra capului, sclipind în soare.

Are de gând să mă ucidă, îi trecu prin minte lui Larry, consternat din cauza acestei idei. Băiatul acela... dar ce rău i-am făcut eu?

— Joe! strigă femeia, de aceasta dată cu o voce înaltă, obosită şi disperată.

Joe continua să alerge, înghiţind distanţa dintre ei.

Larry mai avu timp să-şi aducă aminte că-şi lăsase carabina la bicicletă, după care băiatul se năpusti asupra lui.

Cuţitul de măcelar începu să coboare, descriind o traiectorie largă, clipă în care Larry ieşi din starea lui de paralizie. Se feri într-o parte şi, fără să se gândească, îşi ridică piciorul drept cu toată forţa, nimerindu-l cu gheata galbenă şi umedă pe băiat în diafragmă. După care îl cuprinse mila: nu era nicio scofală de capul lui, se prăbuşise ca un popic. Cât se dădea el de fioros, la o adică nu făcea prea multe parale.

— Joe! repetă Nadine. Se împiedică şi căzu în genunchi, stropindu-şi bluza albă cu noroi maroniu. Să nu-i faci vreun rău! Nu-i decât un copil! Te rog, nu-i face rău!

Se ridică în picioare şi se strădui să se apropie cât mai repede.

Joc căzuse pe spate şi rămăsese lat, răstignit, cu braţele întinse în sus, în V, şi cu picioarele formând un al doilea V, invers. Larry făcu un pas înainte şi puse un picior pe încheietura mâinii drepte a băiatului, în care ţinea cuţitul, fixându-i-o în pământul nămolos.

— Dă drumul la porcăria aia, băiete.

Băiatul sâsâi, apoi scoase un sunet mormăit şi bolborosit, ca un curcan. Buza superioară se retrase, dezgolindu-i

dinţii. Ochii lui de chinez se fixară asupra lui Larry, care avea sentimentul că ţine sub picior un şarpe rănit, însă încă primejdios. Simţea că băiatul îşi smuceşte mâna, încercând să şi-o elibereze, fără să-i pese dacă se putea alege cu răni, sau chiar cu o fractură. Se zvârcoli, reuşind să se ridice pe jumătate, şi încercă să-şi vâre dinţii în materialul greu şi umed al pantalonilor lui Larry. Larry se lăsă cu şi mai multă greutate peste încheietura firavă, iar Joe scoase un ţipăt – dar nu de durere, ci de sfidare.

— Dă-i drumul, băiete.

Joe continua să se zbată.

Hărţuiala aceasta ar fi continuat până ce Joe ar fi reuşit să-şi elibereze cuţitul sau până ce Larry îi frângea antebraţul dacă Nadine n-ar fi ajuns, în fine, murdară, cu respiraţia tăiată şi clătinându-se, sfârşită de puteri.

Fără să privească în direcţia lui Larry, se lăsă să cadă în genunchi.

— Dă-i drumul! pronunţă ea liniştit, dar cu multă hotărâre.

Faţa ei era scăldată în sudoare, şi totuşi calmă. Se aplecase la doar câţiva centimetri deasupra chipului schimonosit al lui Joe. El căută s-o prindă cu dinţii, ca un câine, continuând apoi să se zbată. Mânios, Larry se chinuia să-şi menţină echilibrul. Dacă băiatul izbutea să scape acum, probabil ar fi lovit-o mai întâi pe femeie.

— Dă-i... drumul! repetă Nadine.

Băiatul mârâi. Saliva i se prelingea dintre dinţii încleştaţi. Pe obrazul drept i se lipise o urmă de noroi de forma unui semn de întrebare.

— Te vom părăsi, Joe. Eu te voi părăsi. Plec împreună cu el. Dacă nu te porţi frumos.

Larry simţi sub talpă o ultimă încordare a braţului, urmată de o destindere. În schimb, băiatul o măsura pe femeie întristat, acuzând-o şi reproşându-i, în acelaşi timp. Când îşi mută privirile asupra lui Larry, acesta citi în ele o

gelozie mistuitoare. Chiar dacă sudoarea curgea de pe el în valuri, Larry simţi cum îl îngheaţă ochii băiatului.

Femeia continua să-i vorbească potolit. Nimeni nu-i va face niciun rău. Nimeni nu-l va părăsi. Dacă lăsa cuţitul din mână, puteau să fie cu toţii prieteni.

Treptat, Larry deveni conştient că mâna de sub gheata lui se relaxase şi eliberase arma. Băiatul zăcea inert, holbându-se la cer. Preferase să iasă din joc. Larry îşi luă piciorul de pe încheietura lui Joe, se aplecă rapid şi ridică arma. Se întoarse şi lansă cuţitul cu toată forţa spre promontoriu. Lama se răsuci de nenumărate ori, aruncând suliţe de lumină. Ochii stranii ai lui Joe îi urmăriră traiectoria şi băiatul scoase un urlet prelung de durere. Cuţitul se lovi de stânci, zăngănind subţire, pentru ca apoi să se rostogolească dincolo de margine.

Larry se întoarse spre cei doi. Femeia cerceta antebraţul lui Joe, pe care forma rotunjită a bocancului lui Larry se întipărise adânc şi se înroşise foarte tare. Îşi înălţă ochii ei întunecaţi către Larry. Părea extrem de mâhnită.

Din reflex, lui Larry îi veniră în minte justificări, pe care le folosise de atâtea ori ca să se apere – a trebuit să procedez astfel, n-a fost vina mea, ascultă, doamnă, a vrut să mă omoare – pentru că socotea că poate citi verdictul în ochii aceia trişti: Nu eşti un tip de treabă.

Până la urmă, nu spuse nimic. Situaţia era aşa cum era, iar gestul lui fusese determinat de cel al puştiului. În disperarea lui, băiatul îşi strânsese acum picioarele la piept şi-şi sugea degetul mare; părea greu de crezut că el fusese cauza întregii întâmplări. Care s-ar fi putut termina cu mult mai rău, dacă unul dintre ei ar fi fost rănit sau chiar ucis.

Prin urmare, nu zise nimic, privirile lui întâlniră ochii blânzi ai femeii şi prin minte îi trecu următorul gând: Cred că m-am schimbat. Oarecum. Nu ştiu în ce măsură. Îşi aminti de o poveste pe care i-o relatase odată Barry Grieg, despre un cântăreţ la chitară ritmică din L.A., un tip pe care-l chema Jory Baker, care nu întârzia niciodată, nu

lipsea de la repetiţii şi nici nu dădea peste cap vreo audiţie. Nu era genul de chitarist care să-ţi ia ochii, vreun maestru de talia lui Angus Young sau Eddie Van Halen, dar nu-i lipsea competenţa. Odată, îi povestise Barry, Jory Baker fusese sufletul unei formaţii botezate Sparx, despre care toată lumea părea să fi căzut de acord că avea cele mai mari şanse să dea lovitura în anul acela. Muzica lor semăna cu aceea a formaţiei Creedence Clearwater Revival în perioada lor de început: rock and roll cântat în forţă, la chitară. Jory Baker scrisese aproape toate compoziţiile şi era solist vocal al tuturor melodiilor. Apoi urmase un accident de maşină, oase rupte şi o grămadă de droguri luate în spital. Se externase, după cum spune cântecul lui John Prine, cu o placă de oţel în cap şi o maimuţă în spinare.

Progresase de la Demerol la heroină. Fusese prins de mai multe ori. După o vreme decăzuse, ajunsese unul dintre drogaţii aceia care bântuie pe stradă, cu degete neîndemânatice, care se spală în staţiile Greyhound. Apoi, nu se ştie cum, de-a lungul unei perioade de optsprezece luni, reuşise să scape de droguri, ba chiar să rămână definitiv departe de acest viciu. O mare parte din el dispăruse însă. Nu mai era sufletul niciunei formaţii, pe cale să obţină succesul sau nu, dar era mereu punctual, nu lipsea de la repetiţii şi nu dădea peste cap vreo audiţie. Nu era prea vorbăreţ, în schimb puzderia de înţepături de pe braţul stâng dispăruse. Barry Grieg încheiase astfel: A răzbit de partea cealaltă. Asta era totul. Nimeni nu poate spune ce se petrece între cele două momente, când te transformi dintr-o persoană într-alta. Nimeni nu poate spune cum arată acea porţiune albastră şi singuratică a iadului. Nu există un traseu al schimbării. Pur şi simplu... răzbeşti de cealaltă parte.

Sau nu.

M-am schimbat, întrucâtva, gândi Larry nedesluşit. Şi eu am răzbit de partea cealaltă.

Ea-i spuse:

— Eu sunt Nadine Cross. El este Joe. Mă bucur să te întâlnesc.

— Larry Underwood.

Îşi strânseră mâinile, zâmbind amândoi de absurditatea situaţiei.

— Să ne întoarcem la şosea, îi propuse Nadine.

Porniră alături şi, după câţiva paşi, Larry se uită peste umăr la Joe, care rămăsese cu genunchii strânşi la piept şi cu degetul în gură, lăsând impresia că n-avea habar de plecarea lor.

— Vine el, îl asigură ea.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Ajungând pe taluzul acoperit cu pietriş al şoselei, femeia se împiedică, dar Larry o prinse de braţ. Ea-l răsplăti cu o privire recunoscătoare.

— Vrei să ne aşezăm? întrebă ea.

— Sigur că da.

Se aşezară pe pavaj, faţă în faţă. Peste scurtă vreme, Joe se ridică şi se apropie anevoie, privind la picioarele lui desculţe. Se aşeză la oarecare distanţă de ei. Larry îi aruncă o privire prudentă, apoi i se adresă Nadinei Cross.

— Voi doi eraţi cei care mă urmăreau.

— Ştiai? Da, de fapt mi-am închipuit.

— De cât timp?

— De două zile, mărturisi Nadine. Noi locuiam în casa aceea mare, de la Epsom. Văzând figura lui mirată, adăugă: de lângă pârâu. Ai adormit lângă zidul de piatră.

Larry clătină din cap.

— Iar ieri seară aţi venit să vă uitaţi la mine, când dormeam în veranda aceea. Poate ca să vă convingeţi că n-am coarne sau o coadă lungă şi roşie.

— Din cauza lui Joe, îi explică ea liniştit. Am venit după el, atunci când am descoperit că plecase. Cum ţi-ai dat seama?

— Aţi lăsat urme în iarbă.

— Ah! Se uită la el de aproape, cercetându-l cu atenţie şi, cu toate că şi-ar fi dorit-o, Larry nu-şi coborî privirea. Aş vrea să nu fii supărat pe noi. Presupun că sună de-a dreptul ridicol, după ce Joe a încercat să te ucidă, dar nu este o fiinţă responsabilă.

— Acesta este numele lui adevărat?

— Nu, aşa îi zic eu.

— Arată ca un sălbatic dintr-o emisiune realizată de National Geographic.

— Da, ai dreptate. L-am găsit pe pajiştea din faţa unei case – casa lui, poate, familia se chema Rockway – infectat, cred, de la muşcătura unui şobolan. Nu poate vorbi. Urlă şi mormăie. Până azi-dimineaţă, am reuşit să-l controlez. Dar... sunt obosită, ştii... şi... Ridică din umeri. Noroiul i se usca pe bluză, lăsând în urmă un şir de forme ce aminteau de ideogramele chineze. La început, l-am îmbrăcat. Îşi scotea toate hainele de pe el, cu excepţia chiloţilor. În cele din urmă, am obosit să mai încerc. Căpuşele şi ţânţarii nu-l deranjează. Continuă, după o pauză: aş vrea să mergem împreună cu tine. Cred că n-are niciun rost să vorbim pe ocolite, date fiind condiţiile.

Larry se întrebă ce ar crede dacă i-ar vorbi despre ce i se întâmplase ultimei femei care dorise să-l însoţească. Nu că ar fi vrut s-o facă; episodul avea să rămână îngropat adânc, chiar dacă femeia respectivă nu avusese parte de acelaşi tratament. Era la fel de puţin dispus s-o aducă în discuţie pe Rita pe cât s-ar grăbi un criminal să pomenească numele victimei sale într-o conversaţie de salon.

— Nu ştiu încotro merg, spuse el. Vin de la New York City, însă am ales varianta mai lungă, din câte îmi dau seama. Planul meu era să-mi găsesc o casă frumoasă la malul mării şi să stau acolo cam până prin octombrie. Dar cu cât merg mai departe, cu atât mai mult tânjesc după oameni. Cu cât merg mai departe, cu atât mă simt mai copleşit.

Se exprima prost şi i se părea că nu poate explica mai bine fără să pomenească de Rita sau de visele lui rele, în

care i se arăta Omul Întunecat.

— De multe ori mă încearcă frica, mărturisi el cu precauţie, din cauză că sunt singur. Simptome de paranoia. E ca şi cum m-aş aştepta să-mi sară un indian în spate şi să mă scalpeze.

— Cu alte cuvinte, ai încetat să-ţi cauţi o casă, în schimb eşti în căutare de oameni.

— Da, poate.

— Acum ne-ai găsit pe noi. E un început.

— După părerea mea, voi m-aţi găsit pe mine. Iar băiatul îmi provoacă îngrijorare, Nadine. Trebuie să vorbesc foarte direct despre chestiunea asta. Deocamdată a rămas fără cuţit, dar lumea asta e plină de obiecte tăioase şi la îndemână.

— Da.

— N-aş vrea să fiu brutal...

Lăsă propoziţia în suspensie, sperând ca ea să o continue în locul lui, dar femeia nu spuse absolut nimic, îl privi doar cu ochii ei negri.

— Ai fi dispusă să-l părăseşti?

Iată, cuvintele îi ieşiseră pe gură, le scuipase ca pe o bucată de piatră şi nu se comporta nici pe departe ca un om de treabă... dar oare era corect, era cinstit faţă de vreunul dintre ei să agraveze şi mai mult o situaţie neprielnică, luându-şi asupra lor povara unui psihopat în vârstă de zece ani? O prevenise de la bun început că avea de gând să fie brutal, ceea ce şi reuşise. Dar acum trăiau într-o lume nemiloasă.

În acest răstimp, ochii de nuanţa mării ai lui Joe îi sfredeleau pe ai săi.

— N-aş putea face asta, îi răspunse Nadine calm. Înţeleg foarte bine primejdia şi mai înţeleg că tu eşti mai expus. Este gelos. Se teme că vei deveni mai important pentru mine decât el. Este foarte posibil ca el să încerce din nou să... să-ţi facă rău, în cazul în care nu reuşeşti să te împrieteneşti cu el sau cel puţin să-l convingi că n-ai de

gând să... Lăsă cuvintele în aer, preferând să nu le dea un contur precis. Dar dacă-l părăsesc, ar fi ca şi cum l-aş ucide. Iar eu nu vreau să fiu părtaşă la un asemenea gest. Oricum au murit prea mulţi, ce rost are să mai fie comise şi alte crime?

— Dacă-mi taie gâtul în miez de noapte, ai fi părtaşă şi la acea crimă.

Femeia îşi lăsă capul în jos.

Vorbind atât de încet încât să poată auzi doar ea (neştiind dacă Joe, care îi urmărea, înţelegea despre ce vorbesc), Larry îi spuse:

— Probabil că ar fi reuşit încă de azi-noapte, dacă n-ai fi venit după el. Este adevărat?

— Vorbeşti despre lucruri care nu s-au petrecut, îi răspunse ea încetişor.

— Oare e vorba de fantoma unui Moş Crăciun ce n-a sosit încă? râse Larry.

Nadine îşi ridică privirile.

— Aş vrea să vin cu tine, Larry, dar nu pot să-l părăsesc pe Joe. Va trebui să iei o hotărâre.

— Mă pui într-o situaţie dificilă.

— Oricum, de la o vreme încoace, viaţa nu mai este deloc uşoară.

Larry se gândi la afirmaţia ei. Joe stătea cu picioarele în şanţul drumului, cercetându-i cu privirea lui ca marea. În spatele lor, marea cea adevărată se izbea fără încetare de stânci, strecurându-se prin canalele secrete pe care le săpase în interiorul pietrei.

— Foarte bine, spuse el. Părerea mea este că te porţi periculos de blajin, dar... foarte bine.

— Îţi mulţumesc. Voi fi răspunzătoare de faptele lui.

— Chestia asta o să mă consoleze, în caz că mă omoară.

— Conştiinţa mea ar fi încărcată pentru tot restul vieţii.

Odată pronunţate aceste cuvinte, Nadine fu copleşită de presentimentul că toate părerile ei despre caracterul sacru al vieţii i se vor părea curând o crudă batjocură,

presentiment ce se abătu asupra ei ca un vânt hain şi o făcu să se cutremure. Nu, îşi zise ea. Nu voi ucide. Asta nu. Niciodată.

În noaptea aceea poposiră pe nisipul alb şi fin al plajei publice din Wells. Larry făcu un foc mare dincoace de şirul de ierburi aruncate la mal, care marca linia unde ajunsese ultimul flux, dar Joe se aşeză de cealaltă parte, departe de el şi de Nadine, şi începu să arunce beţigaşe în flăcări. Din când în când, ţinea câte un băţ mai mare în limbile de foc până ce se transforma într-o torţă, după care pornea în fugă pe plajă, ţinând-o ridicată, ca pe o unică şi preţioasă lumânare de tort. Îl văzură cât rămase în bătaia luminii aruncate de foc, după care nu se mai distinse decât torţa mişcătoare, unduindu-se în curentul produs de sprintul lui dement. Se stârnise puţin şi briza mării şi era mai răcoare decât în ultimele zile. Larry îşi aducea aminte, ca prin vis, de ploaia ce căzuse în după-amiaza în care o descoperise pe maică-sa pe moarte, chiar înainte ca supergripa să lovească New Yorkul, ca un tren de marfă lansat în cea mai mare viteză. Îşi aminti de furtuna cu tunete şi de perdeaua albă care flutura barbar în apartament. Îl străbătu un fior uşor, iar vântul făcu o spirală de flăcări să se înalţe din foc şi s-o ia către cerul negru şi înstelat. Scânteile se ridicau încă şi mai sus, pentru a se stinge apoi. Îi veni în minte toamna, care părea încă departe, însă nu chiar atât de departe cât păruse în acea zi de iunie când o găsise pe maică-sa zăcând pe podea şi delirând. Îi era puţin frig. Torţa lui Joe sălta în sus şi în jos, departe, spre nord. Acea unică lumină licărind în întunericul imens şi tăcut îl făcea să se simtă singur şi cu atât mai înfrigurat. Valurile se spărgeau de ţărm, vuind.

— Ştii să cânţi?

Tresări uşor din pricina vocii ei şi se uită la cutia de chitară ce zăcea alături de ei, pe nisip. O găsise rezemată de un pian Steinway în camera de muzică a unei vile în care pătrunseseră, ca să-şi facă rost de mâncarea pentru cină.

Îşi încărcase rucsacul cu atâtea conserve cât să înlocuiască ceea ce mâncaseră în ziua respectivă şi luase şi chitara, dintr-un impuls, fără ca măcar să se uite înăuntru ca să vadă despre ce era vorba – oricum, într-o asemenea casă nu te puteai aştepta să găseşti decât un lucru de calitate. Nu mai cântase de la petrecerea aceea nebună de la Malibu, adică acum vreo şase săptămâni. Într-o altă viaţă.

— Da, mă pricep, îi răspunse el, descoperind că voia să cânte, nu pentru ea, ci pentru că uneori îţi face bine să cânţi, te ajută să uiţi de greutăţi. Iar în jurul unui foc, pe plajă, cineva trebuia neapărat să cânte la chitară. Altfel, ar fi fost ca o zi fără soare.

— Hai să vedem ce găsim aici, zise el, desfăcând încuietorile.

Se aşteptase să fie ceva de calitate, însă ceea ce descoperi în interiorul cutiei îl surprinse în cel mai plăcut chip. Era o chitară Gibson cu douăsprezece coarde, un instrument minunat, făcut poate chiar la comandă. Larry nu se pricepea destul de bine la chitare ca să fie sigur. În schimb ştia că intarsiile de pe gâtul ei, care prindeau reflexele de un roşu-portocaliu ale flăcărilor şi le reflectau ca o prismă din sticlă, erau de sidef.

— E minunată, spuse ea.

— Să ştii că e minunată!

Îşi trecu degetele peste coarde şi-i plăcu sunetul, chiar dacă era prea deschis şi nu perfect acordat, sunet mai plin şi mai bogat decât cel obţinut de la o chitară obişnuită, cu şase coarde. Un sunet armonios, însă viguros. Asta-i cel mai grozav la o chitară cu strune de oţel, că scoate un sunet minunat şi viguros. Iar coardele erau marca Black Diamond, din cele înfăşurate şi puţin desuete, în schimb scoteau un sunet cinstit, poate puţin cam dur atunci când treceai de pe o coardă pe cealaltă – zing! Zâmbi, aducându-şi aminte de dispreţul lui Barry Grieg faţă de coardele obişnuite pentru chitare, cele netede şi lustruite.

Întotdeauna le zisese „lunecoase de doi bani”. Bietul Barry, care dorea să ajungă un al doilea Steve Miller.

— De ce zâmbeşti? se interesă Nadine.

— Mă gândeam la vremurile de demult, îi răspunse el, puţin trist.

Reuşi să acordeze chitara după ureche, gândindu-se mai departe la Barry, Johnny McCall şi Wayne Stuckey. Când termină, ea-l bătu uşor pe umăr, iar Larry îşi ridică privirea.

Joe se aşezase lângă foc, cu un băţ pe jumătate ars uitat în mână. Se uita la el cu ochii săi stranii, în care se citea cea mai sinceră încântare, iar gura îi rămăsese deschisă.

Nadine rosti încet, atât de încet, încât ar fi putut să fie doar un gând de la el din cap:

— Muzica poate vrăji...

Larry începu să ciupească pe strune o melodie vioaie, un vechi blues pe care-l învăţase în adolescenţă, de pe un disc Elektra cu înregistrări folk. Un cântec interpretat pentru prima oară de Koerner, Ray şi Glover, din câte ştia el. Când crezu că intrase bine în melodie, începu să cânte... Avea să rămână întotdeauna mai bun la voce decât la instrument.

Ei, dragă, mă vezi venind din depărtări
Am să fac din noapte zi, draga mea
Pentru că iată, sunt aici
Departe de casa mea
Dar mă auzi venind, draga mea
După cum ţin hangul pe spinarea pisicii negre.

Acum băiatul zâmbea fermecat, ca un om care a descoperit un secret extraordinar. După părerea lui Larry, semăna cu un tip pe care-l chinuia de cine ştie când o mâncărime între omoplaţi, unde nu reuşea în niciun chip să ajungă, iar acum descoperise în sfârşit pe cineva care ştiuse unde să-l scarpine. Scotoci printre rafturile prăfuite ale memoriei, în căutarea unei alte strofe, pe care o găsi, în fine.

Pot face lucruri, draga mea, de care alţi bărbaţi nu-s în stare
Ei nu-şi găsesc numărul lor, dragă, n-ajung la iarba învingătorului
Dar eu pot, dragă, pentru că sunt departe de casă
Şi tu ştii că ai să mă auzi cum vin
Ţinând hangul pe spinarea pisicii negre.

Surâsul deschis şi încântat al băiatului îi aprinse o lumină în ochi, făcându-i apţi, din câte gândea Larry, să slăbească puţin încordarea din muşchii coapselor oricărei fete. Larry atacă o improvizaţie instrumentală şi se descurcă, şi de această dată, suficient de bine. Degetele lui ştiau să scoată din chitară sunetele cele mai potrivite, dure, pline şi vag stridente, ca o grămadă de podoabe ieftine, probabil furate, vândute într-o pungă de hârtie la colţ de stradă. O făcu să sune puţin arogant, apoi, ca să nu dea totul peste cap, se refugie rapid într-un alt blues în mi, la trei degete, din cele vechi şi bune. Nu reuşi să-şi aducă aminte toată strofa finală, era ceva cu o linie de cale ferată, aşa că repetă prima strofă şi încheie.

Când se aşternu iarăşi tăcerea, Nadine râse şi aplaudă. Joe aruncă băţul cât colo şi ţopăi pe nisip, în toate părţile, scoţând puternice ţipete de bucurie. Lui Larry nu-i venea să creadă ce transformare se petrecuse cu copilul şi încercă să-şi tempereze entuziasmul, evitând riscul unei dezamăgiri.

Muzica poate vrăji o fiară sălbatică.

Se surprinse sperând, neîncrezător, că totul se putea rezolva atât de simplu. Joe îi făcea semne, iar Nadine îi spuse:

— Vrea să-i mai cânţi şi altceva. Ce zici? A fost foarte frumos. Şi eu mă simt mai bine. Mult mai bine.

Prin urmare, interpretă „Goin’ Downtown”, de Geoff Muldaur, „Sally’s Fresno Blues”, compoziţia lui proprie;

apoi „The Springhill Mine Disaster” şi „That’s All Right Mamma”, scrisă de Arthur Crudup. Pe urmă trecu la nişte rock and roll-uri primitive – „Milk Cow Blues”, „Jim Dandy”, „Twenty Flight Rock” (interpretând ritmul de boogie-woogie şi refrenele cât putea mai bine, deşi degetele începuseră să-i amorţească şi să-l doară) şi, în final, un cântec la care ţinea mult, „Endless Sleep”, cântat pentru prima oară de Jody Reynolds.

— Nu mai pot cânta, îi mărturisi el lui Joe, care rămăsese nemişcat în timpul întregului recital. Din cauza degetelor.

Îşi întinse mâna, arătându-i urmele adânci pe care le lăsaseră coardele în degete şi spărturile din unghii.

Băiatul îşi întinse şi el mâinile.

Larry ezită un moment, apoi ridică imperceptibil din umeri. Îi întinse băiatului chitara, cu gâtul înainte.

— E nevoie de foarte mult exerciţiu, adăugă el.

Dar ceea ce urmă fu lucrul cel mai uimitor la care asistase de când era pe lume. Băiatul atacă „Jim Dandy” aproape fără greşeală, urlând cuvintele în loc să le pronunţe, de parcă ar fi avut limba lipită de cerul gurii. Cu toate acestea, era limpede că nu mai cântase niciodată la chitară; nu era în stare să apese suficient de tare pe coarde şi să le facă să sune cum se cuvine, iar schimbările de grif erau lente şi neîndemânatice. Sunetul pe care izbutea să-l scoată era estompat şi ciudat – ca şi cum ar fi cântat la un instrument cu cutia de rezonanţă plină de vată – rămânând, totuşi, o copie perfectă a felului în care interpretase Larry melodia.

După ce termină, Joe îşi examină curios degetele, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă cum de reuşeau să recreeze substanţa sonoră a muzicii interpretate de Larry, însă nu şi sunetele acelea puternice şi limpezi.

Ca şi cum s-ar fi aflat în transă, Larry se auzi spunând următoarele:

— Nu apeşi suficient de puternic, asta-i tot. Trebuie să-ţi formezi bătături – adică nişte suprafeţe dure – la vârfurile

degetelor. Şi trebuie să ţi se întărească şi muşchii de la mâna stângă.

Joe îl urmări cu atenţie în timp ce vorbea, dar Larry nu avea cum să ştie dacă băiatul îl înţelegea sau nu. I se adresă Nadinei:

— Ştiai că e-n stare de aşa ceva?

— Nu, sunt la fel de surprinsă ca şi tine. Pare un miracol, nu?

Larry încuviinţă din cap. Băiatul interpretă apoi „That's All Right, Mamma", păstrând aproape toate nuanţele din interpretarea lui Larry. Uneori însă strunele vibrau lemnos, atunci când degetele lui Joe le împiedicau să vibreze, în loc să le lase în voie.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum se face, îi propuse Larry, întinzând mâinile după instrument.

Joe îşi lăsă imediat privirile în jos, neîncrezător. Larry se gândi că îşi adusese aminte, probabil, de cuţitul ce-i fusese aruncat în valuri. Băiatul se retrase, ţinându-şi strâns chitara.

— Foarte bine, spuse Larry. E a ta şi numai a ta. Iar dacă ai să vrei o lecţie, te aştept oricând.

Băiatul scoase un ţipăt şi porni în fugă de-a lungul plajei, ţinând chitara ridicată deasupra capului, ca pe un trofeu.

— Are s-o facă ţăndări, zise Larry.

— Nu, îi răspunse Nadine, nu cred că se va întâmpla aşa.

În crucea nopţii, Larry se trezi şi se ridică într-un cot. Din Nadine nu se vedea decât o siluetă vag feminină, înfăşurată în trei pături, ocupând un sfert din circumferinţa din jurul focului mort. Diametral opus faţă de Larry dormea Joe. Şi el era acoperit cu mai multe pături, dar capul îi rămăsese afară. Îşi ţinea degetul mare la loc sigur, în gură. Îşi trăsese picioarele spre piept, iar în spaţiul liber cuibărise chitara Gibson cu douăsprezece coarde. Cu mâna liberă strângea uşor gâtul instrumentului. Fascinat, Larry rămase cu privirile aţintite asupra lui. Îi luase băiatului cuţitul şi i-l

aruncase; iar acum băiatul adoptase chitara. Minunat. Să şi-o păstreze. Nu puteai să înjunghii pe nimeni cu o chitară, deşi te puteai folosi cu destul succes de ea în chip de bâtă. Apoi adormi din nou.

Când se trezi, a doua zi de dimineaţă, Joe stătea pe o stâncă, ţinând chitara în braţe şi picioarele în bătaia valurilor, şi cânta „Sally's Fresno Blues", mai bine decât cu o seară în urmă. Nadine se trezi peste douăzeci de minute şi zâmbi radios. Lui Larry îi trecu prin minte că era o femeie încântătoare şi, în acelaşi moment, îşi aminti de un fragment dintr-un cântec al lui Chuck Berry: *Nadine, scumpa mea, tu eşti?*

— Hai să vedem ce putem mânca la micul dejun, spuse el.

Făcu focul şi se adunară tustrei în jurul lui, ca să-şi alunge frigul nopţii din oase. Nadine prepară o fiertură de ovăz cu lapte praf şi băură ceai tare, fiert într-o conservă, după metoda vagabonzilor. Joe mâncă fără să lase Gibsonul din poală. Şi, în două rânduri, Larry se surprinse zâmbindu-i băiatului, gândind că nu poţi să nu ţii la cineva atât de îndrăgostit de chitara aceea.

Se urcară pe biciclete şi urmară US 1, spre sud. Joe mergea fix pe linia albă din mijlocul şoselei, luându-le-o uneori chiar şi cu doi kilometri înainte. Odată, când îl ajunseră din urmă, băiatul mergea calm pe marginea drumului, ţinându-şi bicicleta de coarne şi mâncând mure într-un stil amuzant – arunca pe rând murele în sus, prinzându-le fără greş în gură, de fiecare dată. După o oră, îl găsiră aşezat pe un monument comemorativ al Războiului de Independenţă şi cântând „Jim Dandy" la chitară.

Chiar înainte de ora 11, dădură peste un blocaj rutier bizar, înaintea unui oraş numit Ogunquit. Trei camioane pentru gunoi ale municipalităţii, de culoare portocaliu-aprins, fuseseră trase de la un capăt la celălalt al drumului, blocându-l cât era de lat. Într-una dintre benele de gunoi

zăcea cadavrul mâncat de ciori a ceea ce fusese cândva un bărbat. Ultimele zece zile de caniculă îşi lăsaseră urmele asupra lui. Acolo unde trupul nu era acoperit de haine, mişunau o mulţime de viermi. Nadine îşi întoarse privirile şi întrebă:

— Oare unde-o fi Joe?

— Nu ştiu, undeva înaintea noastră.

— Sper să nu fi văzut atrocitatea asta. Crezi că a băgat de seamă?

— Probabil, spuse Larry.

Având în vedere că US 1 era una dintre arterele principale, drumul i se păruse surprinzător de gol de când plecaseră de la Wells; nu întâlniseră decât cel mult douăzeci de maşini rămase în drum. Acum înţelegea cauza. Blocaseră şoseaua. De cealaltă parte a oraşului aveau să găsească sute, poate mii de maşini. Ştia câtă grijă avea Nadine pentru Joe şi era poate preferabil să-l ferească de asemenea experienţe.

— Pentru ce-or fi blocat drumul? îl întrebă ea. La ce credeau ei că le foloseşte?

— Presupun că au încercat să instituie o carantină la ei în oraş. Cred că vom întâlni o asemenea barieră şi de partea cealaltă.

— Mai există şi alte cadavre?

Larry îşi sprijini bicicleta de suport şi se uită:

— Mai sunt trei.

— Bine, n-am să mă uit în direcţia aceea.

Larry dădu din cap. Trecură cu bicicletele pe lângă camioane, apoi încălecară şi plecară mai departe. Şoseaua se apropiase iarăşi de mare şi se făcuse mai răcoare. Căsuţele de vacanţă se înghesuiau una într-alta, în şiruri lungi şi sordide. Oare oamenii chiar îşi petreceau vacanţele în asemenea locuinţe? se întrebă Larry. Păi mai bine se duceau în Harlem şi-şi lăsau copiii să se joace sub jeturile hidrantelor.

— Nu sunt prea frumoase, nu-i aşa? spuse Nadine.

Erau acum înconjuraţi din ambele părţi de elementele esenţiale ale oricărei staţiuni de ultimă speţă: benzinării, chioşcuri pentru grătare, lactobaruri Dairy Treets, moteluri vopsite în cele mai stridente culori pastel, spaţii pentru minigolf.

Larry se simţea afectat de lucrurile acestea în două feluri, foarte deosebite unul de celălalt. O parte din el se revolta împotriva urâţeniei lor triste şi ţipătoare şi a urâţeniei minţilor care transformaseră această magnifică şi sălbatică zonă de coastă într-un nesfârşit parc de distracţii la marginea şoselei, pentru familii venite aici în maşini station wagon. O parte mai profundă şi mai subtilă a lui îi amintea însă despre oamenii care populaseră locurile şi şoseaua asta în alte veri. Doamne cu pălării de soare şi pantaloni scurţi prea strâmţi pentru respectabilele lor şolduri. Băieţi de colegiu în cămăşi de rugby, cu dungi roşii-negre. Fete în bluze de plajă şi sandale cu barete. Copii mici, urlând cu obrajii plini de îngheţată. Ei erau americani, în jurul cărora, ori de câte ori se aflau în grup, plana un soi de romantism murdar şi captivant – indiferent dacă grupul respectiv se afla într-o cabană pentru schiori din Aspen sau dacă-şi îndeplinea ritualul prozaic-tainic al fiecărei veri, de-a lungul lui US 1, în Maine. Dar acum, toţi americanii aceia dispăruseră. O furtună rupsese dintr-un copac o ramură, care răsturnase imensa firmă din plastic de la Dairy Treet în parcarea de lângă cofetărie, unde zăcea într-o rână, ca o tichie de culoare palidă. Iarba crescuse prea mult pe terenul de minigolf. Porţiunea de şosea dintre Portland şi Portsmouth fusese odată un parc de distracţii lung de peste o sută de kilometri, iar acum nu mai rămăsese din el decât un bâlci bântuit de fantome, unde toate maşinăriile încetaseră să mai funcţioneze.

— Nu, nu sunt prea frumoase, recunoscu el, dar au fost odată ale noastre, Nadine. Odată totul a fost al nostru, chiar dacă noi n-am mai pus niciodată piciorul aici. Iar acum s-a terminat.

— Dar nu pentru vecie, îi răspunse ea calm, iar el o privi, admirându-i figura curată şi strălucitoare. Fruntea, de unde pleca spre spate uimitoarea şuviţă de păr alb, radia ca o lumină. Eu nu sunt credincioasă, dar aş numi ceea ce s-a întâmplat judecata lui Dumnezeu. Într-o sută de ani, poate în două sute, toate astea vor fi din nou ale noastre.

— Camioanele alea nu vor fi înlăturate de acolo nici peste două sute de ani.

— Nu, în schimb drumul nu va mai exista. Camioanele vor rămâne în mijlocul unui câmp sau al unei păduri, iar în locul unde se află anvelopele lor vor creşte păducherniţa şi papucul-doamnei. De fapt, ele nu vor mai fi nişte simple camioane, ci produse ale activităţii umane.

— Cred că n-ai dreptate.

— Cum să n-am dreptate?

— Pentru că acum suntem în căutarea altor oameni, îi răspunse Larry. Ei, de ce crezi tu că facem asta?

Ea îl privi tulburată şi spuse:

— Păi... pentru că acesta este modul corect de a proceda. Oamenii au nevoie de alţi oameni. N-ai simţit şi tu la fel? Atunci când erai singur?

— Ba da, răspunse Larry. Dacă suntem singuri, înnebunim din pricina singurătăţii. Iar când ne adunăm mai mulţi, ne apucăm să construim kilometri întregi de case pentru vacanţă şi ne ucidem unii pe ceilalţi sâmbătă seara, prin baruri. Izbucni în râs. Era un râs rece şi nefericit, lipsit de orice urmă de veselie, care pluti mai multă vreme în văzduhul gol. Nu există vreun răspuns. E ca şi cum ai fi prins în interiorul unui ou. Hai să mergem... Joe se află probabil cu mult înaintea noastră.

Mai rămase lângă bicicletă un moment, urmărindu-l cu privirea ei tulburată pe Larry, care deja pornise. Apoi îl urmă şi ea. Nu se putea să aibă dreptate. Nu era posibil. Dacă un lucru atât de monstruos se petrecuse fără să existe un motiv întemeiat, atunci ce rost mai aveau toate? Atunci ei de ce mai rămăseseră în viaţă?

De fapt, Joe nu era chiar foarte departe de ei. Îl descoperiră stând pe bara de protecţie din spate a unui Ford albastru, parcat pe o alee. Se uita la o revistă porno pe care o găsise cine ştie unde, iar Larry constată, cu jenă, că băiatul se afla în plină erecţie. Îi aruncă o privire Nadinei, dar ea se uita într-altă parte, poate dinadins.

Când ajunseră în dreptul aleii, Larry îl întrebă:

— Vii?

Joe lăsă revista deoparte şi, în loc să se ridice, scoase un sunet gutural şi interogativ, arătând în sus. Larry îşi ridică imediat privirile spre cer, crezând pentru o clipă că băiatul văzuse un avion. Atunci auzi strigătul Nadinei:

— Nu pe cer, uite acolo, pe hambarul acela! Vocea îi trăda agitaţia. Pe acoperişul hambarului! Îi mulţumesc Domnului pentru tine, Joe! Noi n-am fi văzut!

Se repezi la Joe şi-l strânse în braţe. Larry se întoarse spre şură, pe acoperişul căreia ieşeau limpede în evidenţă literele albe:

AM PLECAT LA CENTRUL EPIDEMIOLOGIC DIN STOVINGTON, VT.

Dedesubt era indicată ruta. Iar la urmă scria:

AM PORNIT DIN OGUNQUIT PE 2 IULIE 1990
HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH

— Isuse Cristoase, probabil ultimul rând l-a scris cu curul în vânt, comentă Larry.

— Centrul epidemiologic! zise Nadine, ignorându-l. Eu de ce nu m-am gândit? Am citit un articol despre asta în suplimentul de duminică al ziarului, acum nici trei luni de zile! Ei au plecat într-acolo!

— Dacă mai sunt în viaţă.

— În viaţă? Sigur că sunt. Epidemia se terminase pe 2 iulie. Iar dacă au fost în stare să se caţere pe acoperişul şurii, poţi fi sigur că nu erau bolnavi.

— Unul dintre ei era sigur foarte vioi, se arătă Larry de acord, simţind cum creşte şi în el un entuziasm, altfel temperat, dinspre stomac. Şi dacă stau să mă gândesc că eu am traversat Vermont...

— Stovington este destul de departe spre nord, faţă de Highway 9, îi răspunse Nadine neatentă, privind în continuare spre şură. Cu toate acestea, probabil au ajuns acolo. 2 iulie a fost acum două săptămâni. Ochii femeii erau aprinşi. Crezi că s-ar mai putea afla şi alţi oameni la centrul epidemiologic, Larry? S-ar putea să mai fie, nu eşti de părere? De vreme ce ştiau tot ce se poate şti despre carantine şi echipamente sterile? Şi probabil au lucrat tot timpul la un tratament, nu?

— Nu ştiu, îi răspunse Larry precaut.

— Sigur că aşa s-a întâmplat, spuse ea nerăbdătoare şi puţin exaltată. Larry n-o mai văzuse într-un asemenea hal de agitaţie, nici măcar atunci când Joe îşi executase nemaipomenitul lui număr de imitaţie la chitară. Pun pariu că Harold şi Frances au găsit zeci de oameni, poate chiar sute. Plecăm fără întârziere. Cea mai scurtă rută...

— Stai puţin, o potoli Larry, prinzând-o de umăr.

— Adică ce vrei să spui, să stau? Nu pricepi că...

— Înţeleg că mesajul ăsta a aşteptat vreme de două săptămâni trecerea noastră pe aici, prin urmare treaba asta poate să mai aştepte puţin. Până una-alta, hai să mâncăm ceva. Cât despre Joe Chitaristul Nebun, în curând o să adoarmă în picioare.

Se uită în spatele ei. Joe răsfoia din nou revista porno, dar capul stătea să-i cadă în piept şi începuse să clipească des, din ce în ce mai departe de realitate. Sub ochi îi apăruseră cearcăne.

— Spuneai că tocmai a scăpat de-o infecţie, spuse Larry. Şi tu eşti după o perioadă de călătorii grele... ca să nu mai

vorbim de Pânda după Chitaristul cu Ochi Albaştri.

— Ai dreptate... nu m-am gândit.

— Nu-i trebuie decât o masă bună şi un pui de somn.

— Desigur, Joe, îmi pare rău. Nu m-am gândit.

Joe scoase un mormăit, din care se ghicea cât de adormit şi dezinteresat era.

Larry simţi un nod de teamă ridicându-i-se spre gât, din cauza a ceea ce neapărat trebuia să spună. Dacă nu o făcea, Nadine avea s-o facă de îndată ce găsea un răgaz cât de mic de gândire... În afară de aceasta, sosise poate şi timpul să vadă dacă el se schimbase pe atât cât avea impresia.

— Nadine, ştii să conduci?

— Să conduc? Vrei să zici, dacă am carnet? Da, însă o maşină nu este practică, din cauza obstacolelor de pe drumuri, nu? Adică...

— Nu mă gândeam la maşină, spuse el.

În spatele pleoapelor îi apăru instantaneu imaginea Ritei alături de misteriosul om negru (reprezentarea simbolică pe care mintea lui o asocia morţii, din câte presupunea), ambii întunecaţi şi palizi, repezindu-se asupra lui, călare pe o monstruoasă motocicletă Harley, ca nişte ciudaţi Cavaleri ai Apocalipsului. Simţi cum i se usucă gura şi-i zvâcnesc tâmplele din cauza acestui gând, dar când continuă, vocea lui era sigură. Nadine păru să nu remarce momentul lui de slăbiciune. Fapt ciudat, cel care se învioră din starea lui de amorţeală, dând semne să observe schimbarea, fu Joe.

— Mă gândeam la nişte motociclete, de un tip sau altul. Am putea să străbatem distanţe mai mari cu efort mai mic şi am ocoli orice... ei, orice obstacole de pe drum. Aşa cum am ocolit cu bicicletele camioanele acelea ale municipalităţii.

Ochii ei se luminară şi se însufleţiră.

— Da, să ştii că am putea proceda aşa. Eu n-am mai mers niciodată pe motocicletă, dar aş putea să învăţ de la tine, nu-i aşa?

La auzul cuvintelor eu n-am mai mers niciodată pe motocicletă, teama lui Larry crescu şi mai mult.

— Da, spuse el, dar lucrul cel mai important pe care o să ţi-l spun este să mergi încet, până te obişnuieşti. Foarte încet. O motocicletă, chiar şi o motoretă mică, nu iartă eroarea umană, iar eu n-o să te pot duce la doctor, dacă ţi se întâmplă un accident pe şosea.

— Atunci aşa facem. Vom... Larry, ai călătorit cumva pe motocicletă, înainte să te întâlnim? Probabil aşa ai făcut, altfel n-ajungeai aşa de repede de la New York City până aici.

— Am aruncat-o într-un şanţ, îi răspunse el stăpânit. Mersul de unul singur îmi dădea o stare de nervozitate.

— Ei, de acum nu vei mai fi singur, îl asigură Nadine, aproape vesel. Se întoarse spre Joe. Plecăm spre Vermont, Joe! Ne vom întâlni şi cu alţi oameni! Nu-i grozav? Nu-i nemaipomenit?

Joe căscă.

Nadine spuse că e prea agitată ca să se poată odihni, dar că va rămâne cu Joe, până ce acesta va adormi. Larry porni spre centrul oraşului Ogunquit, în căutarea reprezentanţei unei firme de motociclete. Nu exista niciuna, în schimb îşi aduse aminte că văzuse un magazin de motociclete când ieşiseră din Wells. Se întoarse la Nadine şi-i găsi dormind pe amândoi la umbra Fordului albastru unde Joe studiase revista.

Se întinse nu departe de ei, însă nu reuşi să adoarmă. În cele din urmă, traversă şoseaua şi-şi croi drum prin timoftica înaltă până la genunchi către uşa şurii unde fusese pictat anunţul. Mii de cosaşi săreau nebuneşte, ferindu-se din calea lui, iar lui Larry îi trecu prin minte: *Eu sunt epidemia lor. Eu sunt omul lor negru.*

În apropierea uşilor duble ale şurii larg deschise, reperă două cutii goale de Pepsi şi o coajă de pâine dintr-un sendviş. În vremuri normale, pescăruşii ar fi înfulecat de

mult rămăşiţele sendvişului, dar vremurile se schimbaseră, iar pescăruşii se obişnuiseră, fără îndoială, cu o hrană mai consistentă. Trase un picior cojii de pâine, apoi uneia dintre cutii.

Sergent Briggs, du astea de urgenţă în laboratorul criminalistic. Cred că, în cele din urmă, criminalul nostru a comis o greşeală.

Am înţeles, inspectore Underwood. Ziua în care Scotland Yardul a hotărât să te trimită pe dumneata a fost norocoasă pentru Squinchly-on-the-Green.

Mă simt onorat, sergent. Dar eu nu-mi fac decât datoria.

Larry intră în şură, unde era întuneric, cald şi agitaţie, din cauza rândunelelor care-şi făcuseră cuib acolo. Mirosul fânului era dulce. În staule nu exista niciun animal; decât să le expună unei morţi sigure prin inaniţie, proprietarul preferase să le lase în libertate, să moară de supergripă sau să scape.

Notează toate aceste lucruri, în vederea anchetei judiciare, sergent.

Voi face întocmai, inspectore Underwood.

Se uită pe podea şi descoperi un ambalaj de ciocolată. Îl ridică de jos. Înăuntrul ambalajului fusese odată o ciocolată Payday. Cel ce pictase mesajul avusese curaj, poate. Însă bun gust, în niciun caz. Fiindcă ciocolata Payday stătuse prea mult timp în soarele fierbinte.

Treptele ce urcau spre pod erau prinse în cuie de una dintre bârnele de sprijin. Ud de transpiraţie, neştiind bine de ce se afla aici, Larry începu să urce. În mijlocul podului (mergea încet şi foarte atent, să nu apară cumva vreun şobolan), o nouă scară, de această dată una obişnuită, ale cărei trepte erau stropite cu vopsea albă, urca în luminator.

Cred că am dat peste un nou indiciu, sergent.

Inspectore, sunt mut de uimire – spiritul tău de deducţie nu este depăşit decât de frumuseţea şi de lungimea cu totul excepţională a organului tău de reproducere.

Mă simt onorat, sergent.

Urcă în luminator. Aici era şi mai cald, chiar infernal de cald, şi Larry îşi spuse că, dacă Frances şi Harold ar fi lăsat aici cutia cu vopsea, după terminarea textului, şura ar fi ars până la temelii, încă de acum o săptămână. Ferestrele erau prăfuite, acoperite cu străvechi pânze de păianjen, ţesute de pe când fusese ales preşedinte Gerald Ford. Una dintre aceste ferestre fusese deschisă prin forţare, iar când Larry se aplecă peste pervazul ei, văzu priveliştea minunată a împrejurimilor.

Partea aceasta a şurii dădea spre est şi se afla la o înălţime destul de mare pentru ca monstruoasele concesiuni de la marginea drumului să nu pară acum decât nişte mici gunoaie nevinovate, risipite la marginea şoselei. Dincolo de autostradă se întindea, magnific, oceanul, ale cărui valuri erau frumos sparte în două de digul ce pornea din zona nordică a portului. Uscatul părea o pictură reprezentând un peisaj de vară, dominat de verde şi de auriu sub perdeaua nemişcată a aburului după-amiezii. Simţea mirosul de sare şi de sărătură. Iar dacă privea în jos, spre panta acoperişului, putea citi mesajul lui Harold, cu susul în jos.

Numai gândul că ar trebui să se plimbe pe acoperiş, la o asemenea înălţime deasupra pământului, îi strânse stomacul. Iar ca să pictezi şi numele fetei, ar trebui să stai cu picioarele atârnate dincolo de streaşină.

Oare de ce şi-a dat atâta silinţă, sergent? Aceasta, cred, este una dintre întrebările asupra cărora trebuie să ne concentrăm.

Aşa trebuie să fie, dacă o spune inspectorul Underwood.

Se întoarse pe aceleaşi scări, coborând încet şi având grijă pe unde calcă. Nu era momentul să-şi rupă un picior. Ajuns jos, atenţia sa fu atrasă de altceva, o crestătură într-unul dintre stâlpii de susţinere, uimitor de albă şi de nouă, în contrast cu aspectul prăfuit şi întunecat al hambarului. Se apropie de locul respectiv şi privi tăietura de aproape, apoi îşi trecu buricul degetului mare peste ea, în parte

amuzându-se, în parte mirându-se că o altă fiinţă omenească lucrase aici chiar în ziua în care el şi Rita porniseră spre nord. Mângâie din nou, de această dată cu unghia, literele săpate în lemn.

Adică Harold Lauder o iubeşte pe Frances Goldsmith. În mijlocul unei inimi. Cu săgeată.

După părerea mea, sergent, individul era îndrăgostit.

— Minunat pentru tine, Harold, rosti Larry, părăsind şura.

Magazinul de motociclete din Wells se dovedi a fi o reprezentanţă Honda şi, după felul cum erau aliniate în vitrină, Larry trase concluzia că lipseau două motociclete. Dar se mândri şi mai tare cu o a doua descoperire – un ambalaj de ciocolată făcut ghem, în apropierea coşurilor de gunoi. Provenind de la o ciocolată Payday. Din câte se putea deduce, persoana în cauză – Harold Lauder cel bolnav de amor, probabil – îşi terminase batonul de ciocolată în timp ce decidea care anume motociclete îi vor face fericiţi pe el şi pe stăpâna inimii lui. Strânsese ambalajul în pumn şi-l aruncase spre coşul de gunoi. Şi ratase.

Nadine fu de părere că deducţiile erau corecte, în schimb nu se lăsă transportată de ele, ca Larry. Prefera să cerceteze celelalte motociclete, dornică să pornească la drum. Joe se aşezase pe treptele din faţa sălii de prezentare, cânta la Gibsonul lui cu douăsprezece coarde şi zbiera mulţumit.

— Ascultă-mă, îi spuse Larry, e ora 5, Nadine. Sub niciun motiv nu putem pleca mai devreme de mâine.

— Dar au mai rămas trei ore bune de lumină! Nu putem să stăm cu braţele încrucişate! E posibil să-i pierdem, din cauza asta!

— Nu face nimic dacă nu-i mai găsim. Harold Lauder a lăsat o dată instrucţiuni în urma lui, până şi despre şoselele pe care aveau de gând să meargă. Iar dacă pleacă mai departe, probabil va proceda la fel.

— Dar...

— Ştiu că eşti nerăbdătoare, îi spuse, punându-şi mâinile pe umerii ei. Simţi cum i se strârneşte vechea nervozitate şi se sili să-şi păstreze controlul. Tu nu te-ai mai suit niciodată pe o motocicletă.

— Dar pe bicicletă ştiu să merg, totuşi. Şi ştiu şi cum să folosesc un ambreiaj, ţi-am zis. Te rog, Larry. Dacă nu irosim vremea, putem să facem popas în New Hampshire diseară, iar până mâine noapte am şi străbătut jumătate din drum. Cred...

— Nu este deloc ca o bicicletă, fir-ar să fie! izbucni el.

Melodia de pe chitară se frânse. Îl văzu pe Joe cum îi priveşte peste umăr, cu ochii îngustaţi şi, dintr-odată, neîncrezători. Aoleo! mereu îmi ies lucrurile pe dos, gândi Larry. Chestia asta îl supără şi mai tare.

Nadine îi spuse cu blândeţe:

— Mă doare.

Se uită şi constată că degetele i se îngropaseră în carnea fragedă a umerilor ei; supărarea lui se topi, luându-i locul ruşinea.

— Îmi pare rău, se scuză el.

Joe îl fixa în continuare şi Larry înţelese că pierduse jumătate din terenul pe care reuşise să-l câştige în faţa băiatului. Poate chiar mai mult. Între timp, Nadine spusese ceva.

— Cum?

— Te rugam să-mi spui de ce nu este ca o bicicletă.

Primul impuls a fost să-i strige: *Dacă tot ştii atât de multe, du-te şi încearcă singură să mergi. Ai să constaţi dac-o să-ţi facă plăcere să te uiţi la lume cu capul sucit la spate.* Se abţinu la timp, gândindu-se că nu pierduse teren numai în ceea ce-l privea pe băiat. Pierduse şi o parte a încrederii în el însuşi. Reuşise probabil să iasă de cealaltă parte, dar odată cu el venise şi o parte din vechiul şi copilărosul Larry, parte care continua să-l urmărească

aidoma unei umbre, redusă la dimensiuni minime în soarele amiezii, dar nu complet anihilată.

— Motocicleta e mai grea, începu el. Dacă te dezechilibrezi, n-o poţi reechilibra la fel de uşor ca pe o bicicletă. Modelul acesta, 360, ajunge la vreo sută şaizeci de kilograme. Vei controla această greutate suplimentară extrem de repede, dar ai nevoie totuşi de o perioadă de acomodare. Într-o maşină obişnuită, acţionezi schimbătorul de viteze cu mâna şi acceleraţia cu piciorul. Pe motocicletă este invers: schimbarea de viteze se face cu piciorul, iar acceleraţia cu mâna, şi asta îţi cere mult timp ca să te adaptezi. În loc de o frână, ai două. Cu piciorul drept frânezi roata din spate, cu mâna dreaptă roata din faţă. Dacă uiţi şi foloseşti frâna de mână, este posibil să zbori peste ghidon. Şi mai trebuie să te obişnuieşti şi cu pasagerul din spate.

— Joe? Dar mi-am închipuit că va merge cu tine!

— Mi-ar face plăcere să-l pot lua, îi răspunse Larry. Dar în clipa de faţă nu cred că ar accepta el. Tu ce părere ai?

Nadine îl scrută atent pe Joe.

— Nu, zise ea, oftând. S-ar putea să se teamă şi să nu vrea să meargă nici măcar cu mine.

— Dacă acceptă, tu răspunzi de el. Iar eu răspund de amândoi. N-aş vrea să vă văd căzuţi.

— Ţi s-a întâmplat cumva asta chiar ţie, Larry? Erai cu cineva?

— Da, am fost, recunoscu Larry, şi am şi căzut. Dar în momentul respectiv doamna cu care mergeam murise.

— A avut un accident de motocicletă?

Figura Nadinei rămăsese perfect imobilă.

— Nu. Ceea ce s-a petrecut a fost şaptezeci la sută accident şi treizeci la sută sinucidere, aş zice. Tot ceea ce avea ea nevoie să primească din partea mea... prietenie, înţelegere, ajutor... nu primea suficient. Era foarte emoţionat, tâmplele i se zbăteau puternic, i se pusese un nod în piept şi aproape plângea. O chema Rita. Rita

Blakemoor. Aş vrea să mă descurc mai bine alături de tine, asta-i tot. Alături de tine şi de Joe.

— Larry, de ce nu mi-ai spus până acum?

— Pentru că-mi face rău să vorbesc despre asta, îi răspunse el simplu. Îmi face foarte rău.

Acesta era adevărul, însă nu întregul adevăr. Mai erau şi visele. Se surprinse întrebându-se dacă şi Nadine avea vise rele – cu o noapte în urmă, când se trezise pentru o clipă, ea se frământa şi murmura ceva. Dar nu pomenise nimic despre asta. Şi Joe. Avea oare şi Joe coşmaruri? Ei bine, indiferent ce fel de vise aveau ei, neînfricatul inspector Underwood de la Scotland Yard se temea de vise... Iar dacă Nadine cădea de pe motocicletă, ele ar fi putut să-i revină.

— Atunci, plecăm mâine, spuse ea. Iar tu ai să mă înveţi să merg în seara asta.

Dar mai întâi se punea problema să umple cu benzină rezervoarele celor două motociclete alese de Larry. Reprezentanţa avea o pompă, însă în lipsa curentului electric, ea nu putea fi pusă în funcţiune. Descoperi încă un ambalaj de ciocolată lângă placa ce acoperea rezervorul subteran şi deduse că fusese ridicată de curând de inventivul Harold Lauder. Indiferent că era îndrăgostit până peste cap şi mare amator de Payday, Harold îşi câştigase, încă de pe acum, mult respect din partea lui Larry şi chiar simpatie. Larry îşi crease chiar şi o imagine mintală a lui Harold. Probabil în jur de treizeci şi cinci de ani, eventual fermier, înalt şi bronzat, tras la faţă, nu foarte inteligent, dar foarte îndemânatic. Surâse. Alcătuirea unei imagini mintale a unei persoane pe care n-ai văzut-o niciodată este un joc prostesc, pentru că întotdeauna se dovedeşte că nu există nicio legătură între această imagine şi realitate. Toată lumea cunoaşte istoria cu disc-jockeyul de o sută cincizeci de kilograme şi voce ca un fir de subţire.

În timp ce Nadine pregătea o cină rece, Larry scotoci prin împrejurimile reprezentanţei. Pe una dintre laturile

clădirii găsi un tomberon mare, din oţel, de care se sprijinea o rangă, iar pe capac, încolăcită, o bucată de furtun de cauciuc.

Iar te-am prins, Harold! Aruncă-ţi o privire, sergent Briggs. Omul nostru a tras nişte benzină din rezervorul subteran, ca să poată porni. Mă surprinde că n-a luat furtunul cu el.

Poate că şi-a tăiat o bucată şi a lăsat doar restul, inspectore Underwood... Îmi cer scuze, dar după aceea a pus-o la gunoi.

Pe toţi zeii, sergent, ai dreptate. Am să te propun spre avansare.

Luă ranga şi furtunul şi le aduse la placa ce acoperea rezervorul.

— Joe, poţi să vii un minut, ca să mă ajuţi?

Băiatul, care mânca biscuiţi cu brânză, îi aruncă o privire bănuitoare.

— Hai, du-te, nu ţi se întâmplă nimic, îl sfătui Nadine calm.

Joe se apropie, târşâindu-şi puţin picioarele.

Larry vârî pârghia în fanta capacului.

— Apasă cu toată greutatea, să vedem dacă reuşim să-l ridicăm, îi zise el.

Pentru o clipă, crezu că băiatul fie nu înţelesese, fie nu voia să se execute. Apoi apucă ranga şi-o împinse în jos. Braţele lui subţiri erau înzestrate cu acel soi de muşchi piperniciţi, dar puternici, pe care aparent îi au toţi muncitorii proveniţi din familii sărace. Placa se mişcă puţin, însă nu suficient pentru ca Larry să-şi poată strecura degetele dedesubtul ei.

— Lasă-te cu totul peste rangă, îl sfătui el.

Băiatul îl studie calm, cu ochii săi pe jumătate sălbăticiţi, apoi se apăsă cu totul pe pârghie, ridicându-şi picioarele de la pământ.

Capacul se ridică ceva mai sus decât prima oară, destul pentru ca Larry să-şi vâre mâinile dedesubt. În timp ce se

chinuia să apuce cât mai bine, îi trecu prin minte că, dacă băiatul mai avea aversiune faţă de el, acum era cea mai bună ocazie să şi-o arate. Dacă Joe se ridica de pe pârghie, placa se prăbuşea şi-i reteza toate degetele, în afară de cele mari. Larry constată că şi Nadine era conştientă de acest fapt. Dacă până atunci studiase una dintre motociclete, acum se întorsese şi urmărea atent scena, cu trupul încordat. Ochii ei negri se plimbau de la Larry, care se sprijinea pe un genunchi, la Joe, care-l urmărea pe Larry, apăsând bara. Ochii lui de culoarea apei marine rămâneau impenetrabili. Iar Larry nu reuşea încă să găsească un punct de sprijin.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Nadine, a cărei voce, de obicei calmă, căpătase acum tonuri acute.

Transpiraţia îi intra sub pleoape şi încercă să scape de usturime, clipind des. Fără succes. Simţea în nări mirosul benzinei.

— Cred că ne descurcăm, îi spuse Larry, uitându-se ţintă la ea.

Peste câteva clipe, reuşi să-şi ancoreze degetele într-un canal îngust de pe partea din spate a plăcii. Îşi adună întreaga forţă şi ridică placa până reuşi s-o răstoarne, cu un zgomot surd, peste suprafaţa acoperită cu asfalt. Auzi oftatul de uşurare al Nadinei şi zăngănitul răngii pe pavaj. Se şterse pe frunte şi i se adresă băiatului:

— Ai făcut o treabă minunată, Joe. Dacă lăsai chestia aia să cadă, ar fi trebuit să-mi petrec tot restul zilelor trăgându-mi fermoarul cu dinţii. Îţi mulţumesc.

Nu se aştepta la vreun răspuns (decât poate la un urlet nedesluşit, aruncat de Joe în timp ce s-ar fi întors la motociclete), dar acesta pronunţă chinuit, cu voce ruginită:

— Cu plăcele.

Larry şi Nadine avură un schimb rapid de priviri. Femeia părea încântată şi surprinsă, totuşi avea aerul că se aşteptase – deşi Larry n-ar fi putut preciza ce anume îi

sugera aceasta. Era o expresie ce-i amintea ceva, însă îi era imposibil să-şi definească cu exactitate ce.

— Joe, zise el, ai zis cumva „cu plăcere”?

Joe îi confirmă printr-un semn viguros din cap:

— Cu plăcele. Cu plăcele.

Nadine îi zâmbi şi-şi întinse braţele către el.

— Bine, Joe. Foarte, foarte bine.

Joe se apropie de ea şi se lăsă îmbrăţişat. Apoi se întoarse la motocicletele lui, mormăind şi chicotind pentru sine.

— Ştie să vorbească, zise Larry.

— Am bănuit că nu este mut, răspunse Nadine. Dar mă bucur foarte mult să constat că poate fi recuperat. Cred că era nevoie să fim doi. Două jumătăţi. El... vai, nu ştiu.

Larry observă că se înroşise în obraji şi crezu că înţelege de ce. Începuse să introducă furtunul din cauciuc în deschizătura rezervorului şi înţelese, pe neaşteptate, că gestul lui putea fi interpretat drept pantomimă simbolică (şi grosolană). Îşi înălţă iute privirile. Nadine se întoarse, dar nu înainte ca el să remarce cu câtă încordare îl urmărea şi cum i se coloraseră obrajii.

Teama aceea rea îi urcă spre gât şi strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nadine, fii atentă!

Ea se concentrase asupra comenzilor de mână, nu se uita pe unde merge şi înainta şovăitor cu Honda direct spre trunchiul unui pin, cu o viteză de vreo opt kilometri pe oră. Atunci îşi ridică privirea şi scoase un mic ţipăt de spaimă. Coti brusc şi căzu de pe motocicletă. Motorul Hondei se opri.

Larry fugi spre ea, cu sufletul la gură.

— Ai păţit ceva? Nadine? Eşti...

Nadine se ridică încet de jos, cercetându-şi zgârieturile de pe mâini.

— Da, sunt întreagă. Ce proastă am fost, să nu mă uit pe unde merg. Am stricat motocicleta?

— Dă-o-ncolo de motocicletă afurisită, vino să mă uit la mâinile tale!

Scoase din buzunarul pantalonilor o sticlă din plastic cu Bactine spray şi-i dădu pe mâini.

— Tremuri, remarcă ea.

— Lasă-l încolo de tremurat! i-o reteză el, mai dur decât ar fi intenţionat. Uite ce-i, mai bine mergem în continuare pe biciclete. E prea periculos...

— Nici respiratul nu este inofensiv, îi răspunse ea calm. Dar cred că e mai bine dacă Joe merge cu tine, cel puţin la început.

— N-o să vrea...

— Ba cred că da, spuse Nadine, privindu-l în faţă. Şi mai cred că şi tu vrei.

— Bine, acuma gata, ne oprim. S-a făcut întuneric, aproape că nu se mai vede.

— Mai încerc o dată. Oare nu se spune că, dacă un cal te aruncă din şa, trebuie să te urci imediat la loc?

Joe apăru agale, mestecând afine adunate într-o cască de motociclist. Găsise nişte tufişuri de afin sălbatic în spatele magazinului şi culesese, în timp ce Nadine învăţa să meargă pe motocicletă.

— Ba da, recunoscu Larry, învins. Dar am să te rog să fii atentă pe unde mergi.

— Da, domnule. Am înţeles, domnule.

Îl salută, apoi îi zâmbi. Avea un zâmbet minunat, care-i lumina întregul chip. Larry îi răspunse şi el cu un surâs; nu era nimic altceva de făcut. Când zâmbea Nadine, până şi Joe îi răspundea cu un zâmbet.

De astă dată, se învârti de două ori în jurul parcării, apoi ieşi în şosea; intră în curbă puţin prea strâns, şi lui Larry i se făcu din nou inima cât un purice. Dar ea se ajută inteligent de picior, aşa cum o învăţase, şi dispăru curând din vedere. O mai văzu încă trecând cu grijă în treapta a doua şi doar o auzi trecând într-a treia, după ce ajunsese dincolo de prima înălţime a drumului. Motorul motocicletei

se auzi din ce în ce mai slab, până se pierdu cu totul. Larry rămase fără astâmpăr în liniştea amurgului, pălmuindu-se din când în când absent după un ţânţar.

Joe trecu din nou prin dreptul lui, mânjit cu albastru pe gură.

— Cu plăcele, zise el, rânjind.

Larry izbuti să-i răspundă cu un zâmbet chinuit. Dacă nu se întorcea curând, avea să plece după ea. Imagini negre, cu Nadine zăcând cu gâtul frânt pe fundul unui şanţ, îi dansau înaintea ochilor.

Tocmai se apropiase de cealaltă motocicletă, cântărind dacă să-l ia sau nu pe Joe cu el, când urechea surprinse din nou vuietul îndepărtat, transformându-se rapid în zgomotul rotund şi regulat al unui motor Honda în viteza a patra. Se relaxă... oarecum, înţelese, cu tristeţe, că nu va fi niciodată absolut liniştit, cât timp o va şti călărind pe monstrul acela.

Curând o văzu şi pe Nadine, care aprinsese farul. Opri chiar lângă el şi stinse motorul.

— Destul de bine, ce părere ai?

— Tocmai mă pregăteam să pornesc după tine. Am crezut că ai avut un accident.

— Într-un fel, am avut. Văzând că Larry se schimbase la faţă, se grăbi să adauge: am mers prea încet când am întors şi am uitat să debreiez. Motorul s-a oprit.

— Aha. Pentru seara asta ajunge, nu?

— Da, se arătă ea de acord. Mă doare şi spatele.

Stătea înfăşurat în pături, gândindu-se dacă ea va veni la el, după ce adoarme Joe, sau dacă s-ar cuveni ca el să se ducă la ea. O dorea şi, judecând după felul cum reacţionase la acea mică pantomimă absurdă cu furtunul de cauciuc, şi ea îl dorea. După o vreme, adormi.

Visă că se pierduse într-un lan de porumb. De undeva se auzea o muzică de chitară. La chitară cânta Joe. Dacă izbutea să-l găsească pe Joe, totul era în regulă. Prin urmare, se luă după sunet, strecurându-se printre şirurile

de porumb şi ajungând în cele din urmă într-o poiană neîngrijită. Acolo se găsea o căsuţă, sau mai degrabă un bordei, a cărui verandă era susţinută de stâlpi hidraulici ruginiţi. Dar nu Joe era cel ce cânta la chitară, cum era posibil aşa ceva? Joe îl ţinea de mâna stângă şi Nadine de dreapta. Se aflau alături de el. La chitară cânta o bătrână, în stil spiritual amestecat cu jazz, care-l făcu pe Joe să zâmbească. Bătrâna era de culoare şi stătea în verandă, iar lui Larry îi trecu prin minte că avea înaintea ochilor cea mai bătrână femeie pe care o văzuse vreodată. Exista un anume lucru în această fiinţă care-l făcea să se simtă în largul lui... la fel cum maică-sa îl făcea să se simtă în largul lui odinioară, când era foarte mic, iar ea îl strângea pe neaşteptate în braţe şi-i zicea: *Pe cine avem noi aici, pe cel mai bun băieţel, cel mai bun băieţel al lui Alice Underwood.*

Bătrâna se opri din cântat şi îi privi.

Ei, ia te uită, am musafiri. Veniţi mai aproape, ca să vă văd mai bine, ochii mei nu mai sunt ca pe vremuri.

Se apropiară atunci, ţinându-se tustrei de mână, iar Joe atinse în treacăt un cauciuc vechi atârnat în chip de leagăn, provocând o uşoară mişcare pendulară. Umbra în formă de covrig a cauciucului aluneca încolo şi încoace pe pământul acoperit cu buruieni. Se aflau în mijlocul unei mici poieni, o insulă într-o mare de porumb. Spre nord pornea un drum negru, vizibil doar până la un punct.

N-*ai vrea să faci o încercare pe cutia asta veche a mea?* i se adresă femeia lui Joe, iar acesta se apropie nerăbdător şi primi din mâinile ei noduroase vechea chitară. Începu să cânte melodia pe care o ascultaseră mergând prin lan, dar mai bine şi mai repede decât bătrâna.

Fie binecuvântat, cântă bine. Io sunt prea bătrână. Degetele nu mă mai duc acum atât de repede. Din cauza reumatismului. Dar în 1902 am cântat în County Half. Eu am fost primul negru care a cântat acolo, chiar primul.

Nadine o întrebă cine era. Se aflau într-un loc atins de veşnicie, unde soarele părea să rămână nemişcat într-un

punct de unde ar mai fi fost o oră până să se facă întuneric, iar umbra leagănului mişcat de Joe se plimba mereu, înainte şi înapoi, peste curtea năpădită de buruieni. Larry şi-ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna, el şi cu familia lui. Aici era un loc bun. Omul fără faţă nu avea să-i descopere niciodată aici, pe el, pe Joe sau pe Nadine.

Mi se spune Mother Abagail. Cred că sunt cea mai bătrână femeie din estul Nebraskăi, dar sunt încă în stare să-mi coc singură pâinea. Să vii să mă vezi cât de repede poţi. Trebuie să plecăm înainte să prindă el de veste.

Un nor acoperi soarele. Leagănul se opri din mişcare. Joe se opri din cântat cu o disonanţă, iar Larry simţi cum i se zburleşte părul în cap. Bătrâna păru să nu bage de seamă.

Înainte să prindă el de veste? întrebă Nadine, iar Larry ar fi dat orice să poată vorbi, s-o poată convinge să-şi ia întrebarea înapoi înainte de a scăpa de sub controlul lor şi a le provoca cine ştie ce rău.

Omul Întunecat. Slujitorul diavolului. Între noi şi el se află Rockies, slavă Domnului, dar munţii nu vor reuşi să-l ţină în loc. De aceea trebuie să fim alături unii de ceilalţi. În Colorado. Dumnezeu mi s-a arătat într-un vis şi mi-a numit locul. Dar trebuie să ne grăbim, să ne grăbim cât putem, în orice caz. Aşa că să veniţi să mă vedeţi. Mai vin şi alţii.

Nu, îi răspunse Nadine cu o voce rece şi înspăimântătoare. *Noi mergem în Vermont, nu mai departe. Doar până în Vermont... e o călătorie scurtă.*

Călătoria ta va fi mai îndelungată decât a noastră, dacă nu te descotoroseşti de puterile lui, răspunse bătrâna din visul lui Larry. O contempla pe Nadine cu mare tristeţe. *Cel ce se află alături de tine ar putea fi un om bun, femeie. El vrea să se desăvârşească. De ce nu vrei să-i porţi credinţă, în loc să te foloseşti de el?*

Nu! Noi mergem în Vermont, în VERMONT!

Bătrâna se uită la Nadine cu milă. *Ai să ajungi drept în iad dacă nu te păzeşti cu multă grijă, fiică a Evei. Iar când*

vei ajunge acolo, ai să vezi că iadul este rece.

Visul se întrerupse chiar atunci, desfăcându-se în bucăţi de întuneric care-l înghiţiră. Dar ceva îl pândea din întuneric. Era rece şi nemilos, iar curând avea să-i vadă şi dinţii rânjiţi.

Însă înainte să se petreacă acest lucru se trezi. În urmă cu o jumătate de oră se luminase de ziuă, dar lumea zăcea învăluită într-o ceaţă albă şi deasă, care avea să dispară de îndată ce soarele mai urca puţin pe cer. Clădirea reprezentanţei Honda se ridica din ceaţă ca prora unei nave stranii, construite din ciment şi nu din lemn.

Lângă el se afla cineva şi constată că nu Nadine era cea care venise alături de el în timpul nopţii, ci Joe. Băiatul stătea întins lângă el, cu degetul mare vârât în gură, tremurând în somn, ca şi cum propriul lui coşmar ar fi pus stăpânire asupră-i. Larry se întrebă dacă visele lui Joe erau chiar atât de diferite de ale lui... Rămase întins pe spate, privind în ceaţa lăptoasă şi gândindu-se la asta până se treziră şi ceilalţi, peste o oră.

Ceaţa dispăruse suficient cât să poată porni la drum imediat după micul dejun. Îşi împachetară bagajele şi le încărcară pe motociclete. După cum bănuise şi Nadine, Joe nu se împotrivi câtuşi de puţin să călătorească în spatele lui Larry; de fapt, încălecă pe motocicleta lui Larry fără să fie nevoie de invitaţie.

— Încet, repetă Larry pentru a patra oară. Nu trebuie să ne grăbim şi să riscăm să facem un accident.

— Bine, spuse Nadine. Sunt foarte nerăbdătoare. E ca şi cum am pleca într-o aventură!

Îi zâmbi, dar Larry nu reuşi să-i răspundă la fel. Rita Blakemoor spusese ceva asemănător când plecaseră din New York City. Spusese ceva de genul ăsta cu doar două zile înainte să moară.

La prânz, poposiră la Epsom, mâncând şuncă prăjită din conservă şi bând oranjadă cu sifon, chiar sub copacul sub

care adormise Larry şi unde Joe venise lângă el, cu cuţitul în mână. Larry constată cu uşurare că mersul pe motocicletă nu era nici pe departe atât de îngrozitor pe cât îşi imaginase el; reuşeau să scoată nişte medii de viteză destul de bune aproape peste tot şi, chiar şi atunci când erau nevoiţi să străbată satele, nu aveau decât să se strecoare pe trotuare, mergând cu motocicletele la pas. Nadine era extrem de precaută şi reducea mult viteza în curbele lipsite de vizibilitate şi nu-l îndemna pe Larry să se grăbească, peste cei patruzeci de kilometri la oră menţinuţi constant, nici măcar când drumul era absolut liber. Îşi făcu socoteala că, dacă nu se strica vremea, puteau ajunge la Stovington pe 19.

Se opriră pentru cină la vest de Concord, unde Nadine susţinu că puteau să aleagă o rută mai directă decât aceea a lui Lauder şi Goldsmith, pornind direct pe autostrada I-89.

— Vom întâlni multe blocaje de trafic, îi spuse Larry, circumspect.

— Putem să ne croim drum, ocolind obstacolele, îi răspunse ea, încrezătoare, iar dacă va trebui, o luăm prin mijloc. Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să fim nevoiţi să ne întoarcem până la următoarea ieşire de pe autostradă şi să parcurgem o bucată pe un drum secundar.

Făcură o încercare în următoarele două ore după cină şi dădură peste un blocaj ce ocupa de la un capăt la celălalt toate firele de circulaţie spre nord. La mică distanţă dincolo de Warner, un automobil şi rulota pe care o tracta se răsuciseră, la un unghi de nouăzeci de grade; şoferul şi soţia lui, morţi de mai multe săptămâni, zăceau ca nişte saci de grâu pe locurile din faţă ale maşinii lor.

Unindu-şi forţele, cei trei reuşiră să treacă motocicletele peste furca de prindere dintre maşină şi rulotă. Apoi rămaseră pe loc, fiind prea obosiţi ca să plece mai departe; în noaptea aceea, Larry nu se mai gândi dacă să se ducă sau nu la Nadine, care-şi întinsese păturile la câţiva metri

distanţă de locul ales de el (băiatul dormea între ei). În noaptea respectivă era atât de obosit, încât nu reuşi decât să adoarmă.

În după-amiaza următoare, întâlniră un blocaj care nu putea fi ocolit. Un camion trăgând după el o remorcă se răsturnase, iar vreo şase maşini îl ciocniseră din spate. Din fericire, nu se aflau decât la şase kilometri dincolo de ieşirea pentru Enfield. Se întoarseră până acolo, coborâră pe rampele de ieşire de pe autostradă şi apoi, simţindu-se obosiţi şi descurajaţi, se odihniră douăzeci de minute în parcul oraşului Enfield.

— Cu ce te-ai ocupat tu înainte, Nadine? se interesă Larry. Avea în gând expresia din ochii ei atunci când Joe vorbise, în sfârşit (băiatul adăugase între timp la vocabularul lui curent „Larry, Nadine, mulţumesc” şi „plec baie”), iar acum îndrăzni să ghicească pornind chiar de la asta. Ai fost cumva învăţătoare?

Ea îl privi, surprinsă.

— Da, ai intuit foarte bine.

— Copii mici?

— Corect, am predat la copii de clasele întâi şi a doua.

Aceasta explica în parte refuzul ei categoric de a-l părăsi pe Joe. Cel puţin din punct de vedere mintal, băiatul suferise un proces de regres, ajungând la nivelul unui copil de şapte ani.

— Cum de ai ghicit?

— Cu un timp în urmă, am fost prieten cu o logopedă din Long Island îi explică Larry. Ştiu că sună exact ca începutul unui banc din acelea complicate, de-ale newyorkezilor, dar e adevărul adevărat. Era angajată în sistemul şcolar Ocean View. Clase mici. Copii cu defect de vorbire, gură de lup, buză de iepure, copii surzi. Ea povestea că a rezolva defectele de vorbire în cazul copiilor mici echivala cu a le oferi un mod alternativ de a pronunţa corect sunetele. Le arăţi, îi pui să pronunţe cuvântul. Le arăţi, îi pui să pronunţe cuvântul. Şi aşa mai departe, până ce în mintea

copilului se declanşează un resort. Iar când vorbea despre declanşarea acelui resort, avea exact aceeaşi figură ca a ta, când Joe a spus „cu plăcele”.

— Aşa s-a întâmplat? Zâmbi puţin melancolic. Îi iubeam pe micuţi. O parte dintre ei aveau mici probleme psihice, dar la o vârstă fragedă, nimeni nu este în mod irevocabil pierdut. Cei mici sunt singurele fiinţe cu adevărat bune.

— O idee destul de romantică, nu?

Ea ridică din umeri.

— Copiii sunt buni. Iar dacă lucrezi cu ei, ajungi inevitabil un romantic. Ceea ce nu este chiar atât de rău. Prietena ta, logopeda, nu era mulţumită de munca ei?

— Ba da, îi plăcea munca aceea, se arătă Larry de acord. Ai fost căsătorită? Înainte?

Iată, pronunţase din nou cuvântul acesta simplu, omniprezent, înainte. Deşi nu era compus decât din câteva sunete, devenise atotcuprinzător.

— Căsătorită? Nu. N-am fost căsătorită niciodată. Îşi recăpătase aerul nervos. Sunt o tipică învăţătoare care a rămas fată bătrână, mai tânără decât par, dar mai bătrână decât mă simt eu însămi. Am treizeci şi şapte de ani. Dintr-un reflex pe care nu şi-l putu stăpâni, Larry îşi îndreptă ochii spre păr, iar ea făcu un gest de confirmare a mesajului, ca şi cum el ar fi spus ceva. Părul bunicii mele era complet alb încă înainte să împlinească patruzeci de ani. Eu sper să rezist minimum cinci ani mai mult decât ea.

— Unde ai predat?

— Într-o mică şcoală particulară din Pittsfield. O şcoală exclusivistă. Ziduri cu iederă, cele mai noi echipamente sportive. Nimănui nu-i păsa de recesiune, cuvântul de ordine era cu toată viteza, înainte. Parcul de maşini era alcătuit din două Thunderbirduri, trei Mercedes-Benzuri, câteva Lincolnuri şi un Chrysler Imperial.

— Probabil că erai foarte bună.

— Da, cred că eram, spuse ea simplu, apoi zâmbi. Acum nu mai contează prea mult.

Îşi puse un braţ pe umărul ei. Nadine tresări uşor şi Larry o simţi încordându-se. Mâna şi umărul ei erau calde.

— Aş prefera să nu faci asta, îi spuse ea, jenată.

— Nu vrei să te ating?

— Nu. Nu vreau.

Surprins, îşi retrase braţul. De fapt, ea îl dorea, asta era toată chestia; simţea undele slabe, dar foarte elocvente, ale dorinţei ei. Se înroşise foarte tare în obraji şi privirile ei căutau cu disperare în jos, spre poale, unde mâinile i se frământau ca doi păianjeni furioşi. Ochii îi străluceau, ca şi cum ar fi fost doar la un pas de lacrimi.

— Nadine...

(scumpa mea, tu eşti?)

Nadine îşi ridică privirile spre el şi Larry îşi dădu seama că trecuse de pragul lacrimilor. Chiar când Nadine se pregătea să-i vorbească, îşi făcu apariţia Joe, purtându-şi cutia de chitară într-o mână. Îl întâmpinară cu priviri vinovate, de parcă ar fi fost surprinşi asupra unui fapt reprobabil, şi nu susţinând o simplă conversaţie.

— Doamnă, rosti Joe, ca şi cum ar fi dorit să participe şi el la conversaţie.

— Cum? întrebă Larry, uimit şi neînţelegând prea bine ce se întâmplă.

— Doamnă! repetă Joe, arătând cu degetul mare peste umăr.

Larry şi Nadine se uitară unul la celălalt.

Pe neaşteptate, răsună o a patra voce, înaltă şi sugrumată de emoţie, la fel de neaşteptată pe cât ar fi fost vocea lui Dumnezeu.

— Mulţumesc Cerului! striga. Mulţumesc Cerului!

Se ridicară în picioare: o femeie se îndrepta spre ei, aproape fugind, zâmbind şi plângând în acelaşi timp.

— Cât mă bucur să vă văd, spuse ea. Nici nu ştiţi cât mă bucur să vă văd şi mulţumesc Cerului...

Se clătină şi probabil ar fi leşinat dacă Larry nu ar fi susţinut-o, până să-i treacă ameţeala. Părea să aibă în jur

de douăzeci şi cinci de ani. Purta bluejeanşi şi o bluză albă şi simplă, din bumbac. Era palidă, iar ochii ei albaştri aveau o privire de o fixitate neobişnuită. Îl privea insistent pe Larry, ca şi cum s-ar fi străduit să se convingă că nu era vorba de o halucinaţie, că se afla cu adevărat înaintea ei.

— Eu sunt Larry Underwood, se prezentă el. Doamna este Nadine Cross, iar băiatului îi spunem Joe. Suntem fericiţi să te întâlnim.

Femeia continuă să-l scruteze câteva clipe, apoi, fără să spună nimic, se îndepărtă de el şi se apropie de Nadine.

— Sunt atât de încântată..., începu ea,... atât de încântată să vă întâlnesc. Se poticni puţin. Vai, Doamne, sunteţi cu adevărat oameni?

— Da, confirmă Nadine.

Femeia o prinse pe Nadine în braţe şi suspină. Nadine o susţinu. Joe rămăsese în mijlocul străzii, lângă un camion, cu chitara într-o mână şi cu degetul mare de la cealaltă mână în gură. În cele din urmă se apropie de Larry şi-şi ridică privirile spre el. Larry îl luă de mână. Rămaseră astfel, într-o postură solemnă, urmărindu-le pe cele două femei. Aşa se desfăşură întâlnirea lor cu Lucy Swann.

Lucy se arătă imediat dornică să-i însoţească atunci când îi spuseră încotro se îndreptau şi că aveau motive să spere că acolo se mai aflau cel puţin alte două persoane în afara lor, poate chiar mai multe. Larry îi găsi un rucsac de dimensiuni medii în magazinul Enfield Sporting Goods, iar Nadine o însoţi la casa ei de la marginea oraşului, ca s-o ajute să împacheteze... două schimburi de haine, lenjerie, o pereche de pantofi de rezervă, o haină de ploaie. Şi fotografii ale soţului şi ale fiicei ei, care muriseră.

Înnoptară într-un oraş numit Quechee, după ce trecuseră graniţa Vermontului. Lucy Swann le spuse povestea ei – scurtă şi simplă —, nu foarte diferită de cele pe care aveau să le audă şi de acum înainte. Le vorbi despre durerea ei şi despre şocul care o târâse până doar la un pas de nebunie.

Soţul ei se îmbolnăvise pe 25 iunie, iar fiica ei cu o zi mai târziu. Se ocupase de ei cât putuse mai bine, aşteptându-se să se îmbolnăvească şi ea de Horcăitură, după cum denumiseră boala în acel colţ din New England. În 27, când soţul ei intrase în comă, Enfield era aproape izolat de lumea din afară. Recepţia posturilor de televiziune se făcea tot mai prost, din cauza petelor şi a ciudăţeniei imaginilor. Oamenii mureau ca muştele. În ultima săptămână, văzuseră teribile mişcări de trupe în zona autostrăzii, dar nimeni nu se interesa de un loc atât de neînsemnat ca Enfield, New Hampshire. Soţul ei se stinsese în zorii zilei de 28 iunie. Fiica ei avusese o perioadă mai bună în ziua de 29, după care starea ei se înrăutăţise dramatic în aceeaşi seară. Murise în jurul orei 11. Până pe 3 iulie, toată lumea din Enfield murise, cu excepţia ei şi a unui bătrân, Bill Dadds. Şi Bill fusese bolnav, dar aparent se înzdrăvenise. Apoi, în dimineaţa Zilei Independenţei, îl descoperise pe Bill mort, în mijlocul lui Main Street, umflat şi negru, aşa cum se întâmplase cu toţi ceilalţi.

Stăteau toţi patru în jurul focului şi Lucy povestea.

— Atunci i-am înmormântat pe ai mei şi pe Bill. Mi-a luat o zi întreagă, dar i-am dus pe toţi la locul de odihnă. După care m-am gândit că aş face bine să plec la Concord, unde locuiau mama şi tatăl meu. Dar pur şi simplu... n-am mai ajuns s-o fac. Se uită rugător la ceilalţi. Credeţi că am făcut rău? Credeţi că i-aş mai fi găsit în viaţă?

— Nu, îi răspunse Larry. Este exclus ca imunitatea să fi fost direct ereditară. Mama mea...

Rămase cu privirea aţintită în foc.

— Wes şi cu mine am fost nevoiţi să ne căsătorim, spuse Lucy. Asta s-a întâmplat în vara de după absolvirea liceului, în 1984. Mama şi cu tata s-au opus. Ei ar fi vrut să plec undeva şi să nasc fetiţa, apoi s-o las să fie adoptată. Dar eu n-am vrut. Mama a zis că totul se va sfârşi printr-un divorţ. Tata a zis că Wes n-a fost niciodată bun de nimic şi va rămâne mereu un leneş. Eu nu le-am răspuns decât atât:

„S-ar putea să aveţi dreptate, dar trebuie să vedem ce se va întâmpla.” Pur şi simplu am vrut să-mi încerc norocul. Înţelegeţi?

— Da, îi răspunse Nadine.

Stătea chiar lângă Lucy, privind-o cu multă compătimire.

— Aveam o casă mică şi frumoasă; nu mi-am imaginat vreodată că se va sfârşi în acest fel, spuse Lucy oftând, gata să izbucnească în lacrimi. Am făcut casă bună, noi trei. Marcy a fost aceea care l-a făcut pe Wes să se aşeze. Se uita la copil ca la soare. După el...

— Stai cuminte, o potoli Nadine. Toate astea s-au petrecut înainte.

Iar îmi iese în cale cuvântul ăsta, se gândi Larry. Un cuvânt mic, format doar din câteva sunete.

— Da, acum mi-a trecut. Şi cred că aş fi reuşit să ies la suprafaţă. Oricum, eram pe calea cea bună, înainte să înceapă să mă chinuie visele alea rele.

— Ce vise? tresări Larry.

Nadine îl urmărea pe Joe. Cu o clipă mai devreme, băiatul moţăia în apropierea focului. Acum o privea ţintă pe Lucy, cu ochi strălucitori.

— Vise rele, coşmaruri, spuse Lucy. Nu sunt întotdeauna la fel. De obicei se face că mă urmăreşte un bărbat, dar nu pot niciodată să-mi dau seama exact cum arată, pentru că este înfăşurat într-o, cum îi zice, într-o mantie. Şi stă ascuns printre umbre şi în locuri tainice. Se cutremură. Am ajuns în asemenea hal, încât mi-era şi teamă să mă mai culc. Dar de acum poate că...

— Omul niegrru! strigă Joe pe neaşteptate, atât de aprig că tuturor le săltă inima din loc. Apoi sări în picioare şi-şi întinse braţele, cu degetele transformate în gheare. Omul niegrru! Vise rele! Urmăreşte! Mă urmăreşte! Mă sparie!

Se strânse lângă Nadine, privind speriat în întuneric.

Se aşternu liniştea.

— Mi se pare o nebunie, zise Larry, apoi se opri.

Toţi se uitau la el. Pe neaşteptate, întunericul deveni compact, iar Lucy căpătă iar o privire rătăcită.

Larry făcu un efort să continue:

— Lucy, visezi vreodată... ei bine, visezi un loc din Nebraska?

— Într-o noapte, am avut un vis cu o negresă bătrână, mărturisi Lucy, dar n-a ţinut prea mult. Îmi zicea ceva de felul că să mă duc s-o văd. După aceea se făcea că mă întorsesem la Enfield şi că... individul ăla îngrozitor mă fugărea. Apoi m-am trezit.

Larry o privea cu o asemenea insistenţă, încât ea se îmbujoră şi-şi coborî privirile. Atunci Larry i se adresă lui Joe:

— Joe, tu visezi vreodată... hm, porumb? O bătrână? O chitară?

Joe se uita la el din braţele Nadinei, fără să răspundă.

— Lasă-l în pace, îl indispui şi mai tare, interveni Nadine, deşi tocmai ea avea aerul că s-a indispus.

Sau aşa i se păru lui Larry.

— O casă, Joe? O căsuţă cu veranda susţinută de nişte stâlpi?

I se păru că vede o licărire în ochii lui Joe.

— Încetează, Larry! strigă Nadine.

— Un leagăn, Joe? Un leagăn făcut dintr-un cauciuc?

Deodată, Joe se zvârcoli în braţele Nadinei, îşi trase degetul din gură. Nadine încercă să-l ţină, dar Joe se smulse.

— Leagănul! strigă Joe exaltat. Leagănul! Leagănul! Arătă cu degetul întâi spre Nadine, apoi spre Larry. Ea! Tu! Mulţi!

— Mulţi? îl iscodi Larry, dar Joe se potolise din nou.

Lucy Swann era uluită.

— Leagănul, spuse ea. Şi eu mi-aduc aminte de un leagăn. I se adresă lui Larry. Oare de ce avem aceleaşi vise cu toţii? Oare ne transmite cineva ceva anume?

— Nu ştiu. Dar tu n-ai avut asemenea vise? o întrebă el pe Nadine.

— Eu nu visez, îi răspunse ea tăios, pentru a-şi coborî apoi imediat privirile.

Minţi. Dar oare din ce cauză? gândi Larry.

— Nadine, dacă tu... începu el.

— Ţi-am spus doar că nu visez! strigă Nadine ascuţit, aproape isteric. De ce nu mă laşi în pace? Trebuie neapărat să mă necăjeşti?

Se ridică în picioare şi plecă de lângă foc, aproape în fugă.

Lucy se uită nesigur în urma ei, apoi se ridică şi ea.

— Mă duc după ea.

— Da, n-ai face rău. Joe, rămâi cu mine, okay?

— Kay, spuse Joe, începând să desfacă încuietorile cutiei în care se afla chitara.

După zece minute, Lucy şi Nadine se întoarseră. Larry îşi dădu seama că plânseseră amândouă, dar acum păreau împăcate.

— Îmi pare rău, se scuză Nadine. Mi se întâmplă din cauză că sunt tot timpul nervoasă. Răbufnesc în cele mai neaşteptate momente.

— Nu face nimic.

Subiectul n-a mai fost reluat. Îl ascultară în schimb pe Joe interpretându-şi repertoriul. Începuse să cânte cu adevărat foarte bine, iar printre ţipete şi mormăituri se auzeau şi fragmente de versuri pronunţate corect.

În cele din urmă adormiră, Larry într-o parte, Nadine în partea opusă, iar Joe şi Lucy între ei.

Lui Larry i se arătă în vis mai întâi Omul Întunecat, pe o înălţime, apoi bătrâna negresă, în veranda ei. Doar că în acest al doilea vis ştia că omul cel negru vine – călcând cu paşi mari peste porumb, croindu-şi drum cu coasa lui strâmbă, arborând teribilul lui rânjet imobil, care parcă îi fusese lipit pe faţă – şi se apropie tot mai mult.

Larry se trezi în miez de noapte, cu respiraţia tăiată, încremenit de spaimă. Ceilalţi dormeau ca nişte pietre. Într-un fel sau altul, bănuise în vis felul cum avea să se termine. Omul Întunecat nu venise cu mâna goală. Pe braţele lui, purtat ca o ofrandă printre tulpinile de porumb, se afla trupul descompus al Ritei Blakemoor; cadavrul era acum ţeapăn şi umflat, cu pielea smulsă de marmote şi de nevăstuici. O acuzaţie mută ce urma să-i fie azvârlită la picioare pentru ca să-i cunoască şi ceilalţi vinovăţia, să se afle fără vorbe că el, Larry, nu era un băiat de treabă, că-i lipsea ceva, că era păgubos şi profitor.

Într-un târziu îl fură din nou somnul şi dormi fără vise până a doua zi la ora 7, când se sculă ţeapăn, îngheţat, flămând şi simţind nevoia stringentă să meargă la toaletă.

— Vai, Doamne, rosti Nadine inexpresiv.

Larry îi adresă o privire, constatând că disperarea ei era atât de mare că nu mai lăsa loc şi lacrimilor. Obrajii îi erau palizi, iar ochii ei frumoşi se înneguraseră şi-şi pierduseră strălucirea.

Era ora 7.15, în ziua de 19 iulie, iar umbrele erau foarte lungi. Călătoriseră, nu făcuseră decât pauze de câte cinci minute, iar prânzul, pe care îl luaseră la Randolph, nu durase decât o jumătate de oră. Niciunul dintre ei nu se plânsese, deşi, după şase ore petrecute pe motocicletă, Larry amorţise şi simţea dureri şi înţepături în tot corpul.

Acum se înşiraseră cu toţii înaintea unui gard din fier forjat. Dedesubtul şi în spatele lor se întindea Stovington, care nu se schimbase prea mult faţă de cum îl ştia Stu Redman din ultimele zile pe care le petrecuse în Centrul Epidemiologic. Dincolo de gard şi de peluza ce fusese bine îngrijită odinioară, dar care acum se sălbăticise şi era presărată cu beţe şi frunze aduse de furtuni, se afla instituţia însăşi; pe lângă parter şi cele două etaje, o parte a ei se afla îngropată sub pământ, presupuse Larry.

Locul se înfăţişa pustiu, tăcut şi gol.

În mijlocul gazonului se afla un indicator, pe care se putea citi:

CENTRUL DE CONTROL EPIDEMIOLOGIC STOVINGTON
INSTITUŢIE GUVERNAMENTALĂ!
VIZITATORII TREBUIE SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE RECEPŢIE

Lângă acesta se afla un al doilea anunţ, pe care-l cercetară cu mult mai mult interes:

US 7 SPRE RUTLAND
US 4 SPRE SCHUYLERVILLE
US 29 SPRE I-87
I-87 SUD SPRE I-90
I-90 VEST

TOŢI CEI DE AICI SUNT MORŢI
PORNIM CĂTRE VEST SPRE NEBRASKA
VENIŢI PE URMELE NOASTRE
FIŢI ATENŢI VOM LĂSA ŞI ALTE MESAJE

HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH
STUART REDMAN
GLENDON PEQUOD BATEMAN

8 IULIE 1990

— Harold, băiete, murmură Larry. De-abia aştept să-ţi strâng mâna şi să-ţi fac cinste cu o bere... sau cu o ciocolată Paydey.
— Larry! ţipă Lucy.
Nadine leşinase.

CAPITOLUL 45

Femeia ieşi anevoie pe verandă la ora 10.40, în dimineaţa de 20 iulie, ducându-şi cu ea cafeaua şi pâinea prăjită, aşa cum făcea în fiecare zi în care termometrul Coca-Cola din fereastră arăta peste zece grade. Era miez de vară, cea mai frumoasă vară din 1955 până acum, din câte îşi amintea Mother Abagail, 1955 fiind anul când mama ei murise la venerabila vârstă de nouăzeci şi trei de ani. Păcat că în jur n-au mai rămas prea mulţi oameni care să se bucure de splendoarea asta, cugetă ea, în timp ce se aşeza grijuliu în balansoarul fără cotiere. Dar oare se bucuraseră, vreodată? Unii da, desigur; tinerii îndrăgostiţi, şi bătrânii, ale căror oase îşi amintesc prea bine coasa îngheţată a iernii. Însă cei mai mulţi dintre oameni, tineri, între două vârste ori bătrâni, se stinseseră. Dumnezeu aruncase o osândă aspră asupra stirpei omeneşti.

Unii ar putea să pledeze împotriva unei judecăţi atât de nemiloase, dar Mother Abagail nu făcea parte dintre ei. Dumnezeu mai făcuse asta odinioară, cu apa, iar într-o bună zi, o va face şi cu focul. Nu era căderea ei să-l judece pe Cel de Sus, deşi i-ar fi convenit ca El să nu-i fi dat să bea din cupa aceea amară. Iar când era vorba de judecată, se mulţumea cu răspunsul dat de Dumnezeu lui Moise din para de foc, atunci când Moise considerase că se cuvine să-l întrebe. Cine eşti tu? întrebase Moise, iar Domnul îi răspunsese, din para aceea, cât se poate de dezinvolt: Eu sunt Cel ce sunt. Cu alte cuvinte, ia nu mai pierde vremea pe aici, măi, Moise, pune-te pe roate şi ia-o din loc.

Râse cu respiraţia întretăiată, clătină din cap şi-şi înmuie bucata de pâine prăjită în ceaşca mare de cafea până ce se făcu suficient de moale să o poată mesteca. Trecuseră şaisprezece ani de când îşi luase bun rămas de la cel din urmă dinte. Ieşise din pântecele maicii ei fără un dinte în gură şi tot aşa avea să se întoarcă în pământ. Molly,

strănepoata ei, şi soţul acesteia îi făcuseră cadou un set de dinţi falşi de Ziua Mamei, exact după un an, când împlinise şi ea însăşi nouăzeci şi trei de ani, dar dinţii aceştia o jenau la gingii şi nu-i purta decât atunci când ştia că o vizitează Molly şi Jim. Atunci îi scotea din cutia lor ascunsă într-un sertar, îi spăla bine şi-i punea în gură. Iar dacă îi rămânea timp, înainte de sosirea celor doi, se strâmba în oglinda pătată de la bucătărie, mormăia printre cele două şiruri de dinţi falşi, mari şi albi, şi râdea de se prăpădea. Arăta ca un aligator din aceia negri şi bătrâni de la Everglades.

Era sleită de puteri şi bătrână, dar mintea-i rămăsese limpede. O chema Abagail Freemantle, născută în 1882, aşa cum o dovedea şi certificatul de naştere. Văzuse nu puţine lucruri la viaţa ei, însă nimic nu se compara cu întâmplările din ultima lună. Nu, aşa ceva nu mai pomenise, şi se apropia vremea ca să fie şi ea prinsă în vârtej, lucru care o nemulţumea profund. Era bătrână. Nu dorea decât să se odihnească şi să se bucure de trecerea anotimpurilor până în clipa când Dumnezeu se va plictisi s-o mai vadă învârtindu-se prin jurul casei şi o va chema înapoi, la Ceruri. Dar ce se întâmpla atunci când îi puneai o întrebare lui Dumnezeu? Răspunsul pe care-l primeai era Eu sunt Cel ce sunt, şi cu asta, basta. Când propriul lui Fiu s-a rugat să-i fie luată cupa de la buze, Domnul nici măcar nu i-a răspuns... iar de ea ce să mai zică, situaţia nu se putea compara în niciun fel. Ea nu era decât o păcătoasă de duzină, iar noaptea, când se stârnea vântul şi bătea prin porumb, se înfiora la gândul că Dumnezeu privise din tărie către bebeluşul care ieşise dintre picioarele maică-sii pe la începutul lui 1882 şi îşi zisese: *Trebuie s-o ţin pe pământ până la o vârstă venerabilă. Are o misiune în 1990, după ce se vor întoarce nenumărate file de calendar.*

Răgazul petrecut aici, la Hemingford Home, se apropia de sfârşit, apoi avea să înceapă ultima ei lucrare, în Vest, lângă Rocky Mountains. El îl pusese pe Moise să se caţere pe munţi, iar pe Noe să construiască arca; îl văzuse pe

propriul lui Fiu răstignit pe Cruce. Cât putea Lui să-l pese de spaima teribilă ce i-o provoca lui Abby Freemantle omul fără faţă, cel ce o pândea din vise?

De văzut nu-l vedea niciodată; nici nu avea nevoie. Era o umbră trecând prin lanul de porumb pe la prânz, o adiere de vânt rece, un cârd de corbi holbându-se la tine de pe sârmele de telefon. În vocea lui se strecurau toate sunetele ce-o înspăimântau – când îi vorbea încet, glasul îi semăna cu rosul carilor în lemnul scărilor, anunţând că în curând va muri cineva drag; iar când vorbea tare, ai fi zis că este bubuitul tunetului, rostogolindu-se printre norii veniţi dinspre vest ca furia clocotitoare a Armaghedonului. Alteori nu se auzea niciun fel de zgomot în afara şuieratului pustiu al vântului de noapte printre frunzele porumbului, iar atunci era cel mai rău, pentru că atunci omului fără faţă îi lipsea doar puţin ca să pară Dumnezeu Atotputernic; în clipele acelea îi părea că ar fi fost destul să întindă mâna ca să atingă îngerul negru ce zburase tăcut deasupra Egiptului, ucigându-i pe primii născuţi din toate casele al căror toc de uşă nu era mânjit cu sânge. Asta o înspăimânta mai mult decât orice. Teama o făcea să se întoarcă la vârsta copilăriei şi atunci înţelegea că, în vreme ce alţii ştiau că există şi se temeau de el, numai ea avea viziunea limpede a puterilor lui infernale.

— Vai de mine şi de mine! se văită ea.

Îşi vârî ultima bucată de pâine prăjită în gură. Se balansă cu scaunul, bându-şi cafeaua. Era o zi senină, minunată, şi trupul nu-i dădea o bătaie de cap deosebită; înălţă o scurtă rugăciune de mulţumire pentru ceea ce avea. Dumnezeu e mare, Dumnezeu e bun; chiar şi cel mai mic copil putea învăţa aceste cuvinte, care cuprindeau întreaga lume şi tot ceea ce exista pe lume, bun şi rău.

— Dumnezeu e mare, spuse Mother Abagail, Dumnezeu e bun. Îţi mulţumesc pentru lumina soarelui. Pentru cafea. Pentru că am reuşit să mă uşurez ieri seara, ai avut

dreptate, curmalele mi-au făcut bine, Doamne, dar tare nu-mi plac. Mai am şi pretenţii! Dumnezeu e mare...

Cafeaua ei aproape se terminase. Lăsă ceaşca jos şi se legănă, cu faţa ridicată către soare, aidoma cine ştie cărei roci vii şi stranii, brăzdate cu vine de cărbune. Aţipi, apoi adormi de-a binelea. Inima femeii, cu pereţi măcinaţi, ajunşi aproape la fel de subţiri ca foiţa, continua să bată ca un ceasornic, aşa cum făcea de treizeci şi nouă de mii şase sute treizeci de zile. Ca un copil stând în pătuţul lui, ar fi trebuit să-ţi lipeşti palma de pieptul ei ca să fii sigur că, de fapt, respiră.

Dar zâmbetul nu-i dispăruse de pe faţă.

Lucrurile se schimbaseră mult în toţi anii ăştia, care se scurseseră de când fusese ea copil. Membrii familiei Freemantle erau sclavi eliberaţi, care veniseră în Nebraska, iar Molly, strănepoata lui Abagail, râdea răutăcios şi cinic şi zicea că banii de care se folosise tatăl lui Abby ca să cumpere căminul natal – adică suma primită de la Sam Freemantle din Lewis, South Carolina, ca salariu pentru cei opt ani cât tatăl şi fraţii săi munciseră în continuare, după terminarea războiului civil – fuseseră „bani plătiţi pentru uşurarea conştiinţei”. Abagail se abţinuse ori de câte ori zicea Molly asta – Molly, Jim şi ceilalţi erau tineri şi nu înţelegeau mai nimic, exceptând lucrurile cele mai bune şi pe cele mai rele – dar în adâncul sufletului se mira şi-şi spunea în sinea ei: *Bani plătiţi pentru uşurarea conştiinţei? Ei bine, oare există bani mai curaţi decât aceştia?*

Prin urmare, familia Freemantle se aşezase la Hemingford Home, iar Abby, mezina, se născuse chiar aici, în casa aceasta. Tatăl ei i-a biruit atât pe cei care nu voiau să cumpere de la cioroi, cât şi pe cei care nu voiau să le vândă; cumpărase pământul pe bucăţele mici, ca să nu-i pună în alertă pe cei care erau îngrijoraţi din pricina „împuţiţilor ălora de negri care s-au aciuat pe drumul către Columbus”; el fusese primul fermier din Polk County care

încercase rotaţia culturilor; primul care folosise îngrăşămintele chimice; iar în martie 1902, Gary Sites venise la ei acasă pentru a-i comunica lui John Freemantle că fusese primit în Grange, prin vot. A fost cel dintâi negru primit în Grange din tot statul Nebraska. Anul 1902 a fost un an extraordinar.

După cum socotea ea, oricine ar fi putut să-şi treacă viaţa în revistă, să aleagă un an şi să spună: „A fost cel mai bun.” Pentru fiecare există un moment special când toate se leagă în chipul cel mai liniştit, măreţ şi minunat. De-abia mai târziu îţi dădea prin gând să te întrebi cum de se putuse întâmpla aşa. Era ca şi cum ai fi pus laolaltă zece mâncăruri aromate în cămară, fiecare dintre ele împrumutând câte ceva din savoarea celorlalte; ciupercile aveau gust de şuncă, iar şunca mirosea a ciuperci; căprioara avea un uşor parfum de potârniche, iar potârnichea prinsese un foarte uşor iz de castraveţi. Mai târziu, în cursul vieţii, te trezeai că ţi-ai fi dorit ca toate lucrurile bune ce ţi s-au întâmplat într-un singur an special să se fi petrecut într-o perioadă mai lungă de vreme, ba chiar ai fi vrut să fii în stare să iei una dintre întâmplările acelea de aur şi să o muţi în mijlocul unei perioade de trei ani în care nu-ţi aduci aminte să se fi întâmplat ceva foarte bun sau foarte rău. Adică o perioadă în care lucrurile se desfăşuraseră după cum fuseseră ele rânduite într-o lume creată de Dumnezeu şi pe care Adam şi Eva o nimiciseră, însă doar pe jumătate – rufele plecaseră la spălătorie, podelele fuseseră frecate, copiii fuseseră îngrijiţi, hainele fuseseră cusute; trei ani în care nu se întâmplase nimic deosebit, care să coloreze scurgerea cenuşie a timpului, întreruptă de Paşti, 4 Iulie, Thanksgiving şi Crăciun. Dar căile Domnului sunt necunoscute atunci când El vrea să-şi facă minunile, în orice caz 1902 rămăsese un an extraordinar atât pentru Abby Freemantle, cât şi pentru tatăl ei.

Abby considera că este singura din familie – bineînţeles, în afară de tatăl ei – care înţelege ce lucru mare, aproape

nemaiîntâlnit, era să fii invitat în Grange. În Nebraska, tatăl său avea să fie primul negru acceptat în Grange, ba foarte probabil primul negru ajuns în vreo organizaţie Grange din Statele Unite. El nu-şi făcea nicio iluzie cu privire la preţul pe care avea să-l plătească, împreună cu familia lui, suportând bancurile proaste şi mizeriile rasiste din partea celor care se împotriviseră ideii, dintre care cel mai vehement se dovedise Ben Conveigh. Era conştient, pe de altă parte, că i se oferea mai mult decât şansa de a supravieţui: Gary Sites îi dădea şansa de a prospera împreună cu restul comunităţii cultivatorilor de porumb.

În calitate de membru în Grange, avea să-şi poată cumpăra fără probleme seminţe de bună calitate. Nu avea să mai fie nevoit să-şi care recoltele tocmai în Omaha, ca să-şi găsească un cumpărător. Era posibil să înceteze şi certurile legate de dreptul asupra apei, pe care le avea cu Ben Conveigh, care vedea roşu înaintea ochilor când auzea de cioroi ca John Freemantle sau de iubitori de cioroi ca Gary Sites. Sau chiar şi nesfârşitele potlogării la care îl supunea agentul fiscal al ţinutului. Prin urmare, John Freemantle a acceptat invitaţia, iar votul a decurs în favoarea lui (şi la o diferenţă confortabilă), dar nu au întârziat să apară ironiile usturătoare şi bancurile despre cum a fost prins un raton în podul de la Grange Hall şi despre bebeluşii negri care, dacă ajung în cer şi primesc nişte aripi mici şi negre, nu se numesc îngeri, ci lilieci, iar Ben Conveigh răspândise zvonul că singurul motiv pentru care Mystic Tie Grange îl primise pe John Freemantle în rândurile ei era acela că vor avea curând nevoie pentru Bâlciul Copiilor de un cioroi care să joace rolul urangutanului african. John Freemantle se prefăcea că nu aude lucrurile acestea, iar acasă cita din Biblie – „Răspunsul blând alungă mânia” şi „Fraţilor, ceea ce semeni, aceea vei culege”, şi pilda lui favorită, pe care o pronunţa nu cu umilinţă, ci cu o cruntă speranţă în priviri: „Pământul va fi al celor blajini.”

Încetul cu încetul, îşi dăduse vecinii pe brazdă. Desigur, nu chiar pe toţi, nu şi pe turbaţii ca Ben Conveigh şi frate-su vitreg, George, nici pe cei din familiile Arnold şi Deacon. În 1903 fuseseră invitaţi şi luaseră masa în salonul lui Gary Sites, împreună cu toată familia lui, de-ai fi jurat că sunt albi.

Iar în 1902, Abagail cântase la chitară în Grange Hall, şi asta nu oricum, în trupa de artişti deghizaţi în negri; apăruse în spectacolul cu cei mai talentaţi albi, de la sfârşitul anului. Maică-sa se împotrivise din răsputeri; a fost una dintre puţinele ocazii când şi-a exprimat de faţă cu copiii împotrivirea faţă de o idee de-a soţului ei (atât doar că băieţii erau deja oameni în toată firea, iar John însuşi avea părul aproape alb).

— Înţeleg eu foarte bine cum de s-a întâmplat, îi spusese ea, printre lacrimi. Tu şi cu Sites şi cu Frank Fenner, voi aţi pus totul la cale. Lor le convine, John Freemantle, dar tu ce-oi avea în cap? Ei sunt albi! Poţi să te duci şi să stai de vorbă cu ei despre arat cât pofteşti, în curtea din dos! Ba poţi chiar şi să ieşi în centru şi să bei cu ei un pahar cu bere, dacă Nate Jackson te lasă la ei în crâşmă. Foarte bine! Eu ştiu perfect prin ce-ai trecut tu în ultimii ani – nimeni nu ştie mai bine decât mine. Ştiu că ai rămas cu un zâmbet pe buze chiar dacă ardea inima în tine de durere. *Dar acum este altceva!* Este vorba de *propria ta fiică*! Ce-ai de gând să zici dacă apare pe scenă, în rochia ei albă şi frumoasă, iar ei încep să râdă de ea? Ce-ai de gând să faci dacă aruncă în ea cu roşii stricate, aşa cum a păţit Brick Sullivan, când a vrut să cânte în spectacolul în travesti? Şi ce ai de gând să-i spui dacă vine la tine plină de bulion din cap până-n picioare şi te întreabă: „De ce, tată? Pentru ce au făcut-o şi pentru ce i-ai lăsat să o facă?”

— Păi, Rebecca, îi răspunsese John, cred că cel mai bine ar fi să-i lăsăm să hotărască pe ea şi pe David.

David fusese primul ei soţ; în 1902, Abagail Freemantle devenise Abagail Trotts. David Trotts era negru şi lucra

într-o fermă tocmai spre Valparaiso; bătea cale de cincizeci de kilometri dus şi cincizeci întors ca să-i poată face curte. John Freemantle îi zisese odată Rebeccăi despre tânărul Davy că intrase în săptămâna oarbă şi că ar fi fost în stare să pornească chiar şi spre capătul pământului de dragul fiică-sii. Se găsiseră mulţi care să râdă de primul ei soţ şi să zică tot felul de lucruri, de exemplu, „se vede bine cine poartă pantalonii în familia aceea”.

Dar David nu fusese un neisprăvit, ci doar un om liniştit şi serios. Atunci când el le răspunsese lui John şi Rebeccăi Freemantle: „După părerea mea, Abagail trebuie să procedeze exact cum consideră ea că se cuvine”, ei bine, ea îl binecuvântase în sinea ei şi le spusese părinţilor că are de gând să accepte propunerea.

Pe 27 decembrie 1902, deja însărcinată în trei luni cu cel dintâi copil, se urcase pe scena de la Grange Hall în liniştea de mormânt ce se lăsase după anunţarea numelui ei de către maestrul de ceremonii. Chiar înaintea sa, Gretchen Tilyson executase un dans franţuzesc îndrăcit, dezgolindu-şi gleznele şi juponul în strigătele răguşite, fluierăturile şi tropăitul bărbaţilor din sală.

Stătea înconjurată de liniştea grea, conştientă de cât de negri arătau probabil obrajii şi gâtul ei, în contrast cu albul rochiei noi, inima i se zbătea nebuneşte în piept şi se gândea: *Am uitat toate versurile, nu mai ştiu nici măcar un singur cuvânt, i-am promis lui tata că n-am să plâng, indiferent ce se întâmplă, că n-am să plâng, dar Ben Conveigh e şi el în public, şi dacă ţipă CIOARA, atunci cred că o să mă podidească plânsul, vai, de ce m-am vârât eu în chestia asta? Mama avea dreptate, am urcat mai sus decât s-ar fi cuvenit şi voi plăti pentru cutezanţa mea…*

Sala era o mare de feţe albe ridicate spre ea, ca s-o privească. Absolut toate scaunele erau ocupate, iar în spate mai erau două şiruri de oameni care stăteau în picioare. Lămpile cu kerosen aruncau o lumină strălucitoare. Cele

două jumătăţi ale cortinei din catifea roşie fuseseră trase de-o parte şi de alta şi legate cu frânghii aurii.

Sunt Abagail Freemantle Trotts, cânt bine la chitară şi din voce, iar lucrurile astea nu mi le poate contesta nimeni, gândi ea.

Începu să cânte „The Old Rugged Cross” în tăcerea absolută, iar degetele ei de-abia atingeau strunele. Apoi, luând o pană, cântă „How I Love My Jesus”, ceva mai tare, şi pe urmă, cu şi mai mult avânt, „Camp Meeting in Georgia”. Oamenii se legănau acum încolo şi încoace, aproape fără voie. Câţiva zâmbeau şi-şi ţineau ritmul pe genunchi.

Interpretă apoi un potpuriu de melodii din Războiul Civil: „When Johnny Comes Marching Home”, „Marching Through Georgia” şi „Goober Peas” (acesta din urmă stârnind mai multe zâmbete; nu puţini dintre bărbaţii de faţă, veterani ai Marii Armate Republicane, mâncaseră de nenumărate ori arahide în timpul campaniilor militare). Încheie cu „Tenting Tonight on the Old Campground”, iar când ultimul acord porni în zbor spre liniştea din jur – acum plină de nostalgie şi de tristeţe – ea îi înfruntă cu gândul*: Şi dacă aveţi poftă să aruncaţi cu roşii sau cine mai ştie cu ce, nu vă împiedică nimeni. Eu am cântat cum m-am priceput mai bine şi n-a fost rău defel.*

Când ultimul acord porni în zbor spre liniştea din jur, liniştea aceea mai dură o clipă nesfârşită, aproape fermecată, ca şi cum oamenii care stăteau jos şi cei care rămăseseră în picioare fuseseră transportaţi undeva, departe, atât de departe, încât le venea greu să-şi găsească drumul de întoarcere cu toţii în acelaşi timp. Apoi se dezlănţui un teribil val de aplauze, lung şi susţinut, făcând-o să se îmbujoreze, să se zăpăcească, cuprinsă de fierbinţeală şi de tremur, din cap până în picioare. O văzu pe maică-sa, care plângea, iar taică-su şi cu David radiau de fericire.

Încercă să iasă din scenă, dar izbucniră nenumărate strigăte de Bis! Bis! şi atunci, zâmbind, cântă „Digging My

Potatoes”. Cântecul respectiv avea mica lui doză de risc, dar, îşi făcu Abby socoteala, dacă Gretchen Tilyson putea să-şi arate gleznele în public, atunci ea de ce să nu zică o melodie puţintel deşucheată? Pe deasupra, era şi femeie măritată.

Cineva mi-a săpat cartofii
Mi i-a lăsat în poală,
Şi acum persoana a plecat
În mare belea m-a lăsat.

Mai erau încă şase strofe ca aceasta (ba unele chiar mai rele), iar ea le cântă pe toate, însoţită la sfârşitul fiecăreia de strigăte tot mai puternice de aprobare. Mai târziu se gândise că, dacă făcuse în seara respectivă vreun lucru rău, acela fusese interpretarea respectivă, fiind vorba exact de genul de melodie la care probabil se aşteptau să fie interpretată de un negru.

Încheie în mijlocul unor noi ovaţii răsunătoare şi al altor strigăte de Bis! Se urcă iarăşi pe scenă şi, după ce mulţimea se potoli, spuse: „Vă mulţumesc tuturor foarte mult. Sper că nu veţi considera că sunt îndrăzneaţă dacă vă voi cere să mai ascultaţi încă un singur cântec, pe care l-am învăţat ca pe un lucru deosebit, dar nu mă aşteptam să-l cânt aici. Însă este cel mai frumos cântec pe care-l ştiu, ţinând cont de ceea ce a făcut preşedintele Lincoln şi ţara aceasta pentru mine şi ai mei, înainte de a mă naşte eu.”

Acum erau foarte tăcuţi şi ascultau cu atenţie. Ai ei stăteau smirnă, strânşi cu toţii în apropierea intervalului din partea stângă, ca un strop de gem de mure pe o batistă albă.

— Mulţumită celor ce s-au petrecut în timpul Războiului Civil, continuă ea netulburată, familia mea a putut să se mute aici şi să locuiască alături de vrednicii noştri vecini.

Apoi interpretă la chitară şi voce „The Star-Spangled Banner” şi toată lumea se ridică în picioare şi ascultă, iar o

parte dintre batiste ieşiră iarăşi la iveală; când sfârşi, aplaudară de-ai fi zis că o să se ridice acoperişul de deasupra lor.

A fost cea mai mândră zi a vieţii ei.

Bătrâna în vârstă de o sută opt ani se mişcă şi se trezi la scurt timp după prânz; se ridică, clipind des în lumina soarelui. Dormise prost, pe spate, ceea ce-i dădea o teribilă senzaţie de disconfort. Ştia, din experienţă, că avea să se chinuie tot restul zilei.

— Vai de mine, se văită ea, ridicându-se cu grijă.

Porni să coboare treptele verandei, ţinându-se bine de balustrada şubredă, tresărind din pricina junghiurilor din spate şi a înţepăturilor din picioare. Circulaţia ei nu mai era ca pe vremuri... şi de ce ar fi fost? În nu ştiu câte rânduri îşi pusese în minte să nu mai adoarmă cumva în balansoarul acela. Începea să picotească şi atunci vremurile de demult îi reveneau în memorie şi asta era nemaipomenit, o, într-adevăr nemaipomenit, mai frumos chiar decât o piesă de teatru transmisă la televizor, în schimb la trezire trebuia să plătească un preţ amarnic. Putea să-şi aducă oricâte mustrări poftea, pentru că se purta tot ca un câine bătrân, care se întinde în faţa căminului. Dacă stătea la soare, o lua somnul, şi basta. În privinţa asta, îşi pierduse şi ultima urmă de voinţă.

Ajunse la capătul scării, făcu o pauză, „ca să aibă şi picioarele timp s-o ajungă din urmă”, apoi tuşi, horcăi şi scuipă în ţărână. Când începu să se simtă ca de obicei (cu excepţia durerii de spate), o porni încet în direcţia privatei construite în spatele casei de nepotul ei, Victor, în 1931. Intră, închise uşa cu grijă şi puse cârligul – de parcă afară ar fi pândit-o o mulţime de oameni şi nu doar câteva mierle – apoi se aşeză. Peste câteva clipe începu să facă pipi şi oftă mulţumită. Ăsta era încă unul dintre acele lucruri legate de bătrâneţe despre care nimănui nu-i trecea prin cap să-ţi vorbească (sau poate erai tu însăţi vinovată, pentru că nu ştiuseşi să asculţi?) – nu prea îţi mai dădeai seama când

trebuie să faci pipi. S-ar fi zis că-ţi pierdeai toate senzaţiile venite de jos, de la vezică şi, dacă nu aveai grijă, te trezeai că trebuie să-ţi schimbi hainele. Nu-i stătea în caracter să umble murdară, prin urmare bătea drumul ăsta de câte şase, şapte ori pe zi, iar noaptea îşi ţinea oala lângă pat. Jim a' lu' Molly îi zisese odată că este ca un câine care nu poate trece pe lângă un copac fără măcar să ridice piciorul ca să-l salute, iar chestia asta o făcuse să râdă până ce-i răsăriseră lacrimi în ochi şi i se scurseseră pe obraji. Jim a' lu' Molly era director la o firmă de publicitate din Chicago şi era foarte bun de gură... adică fusese, oricum. Din câte presupunea, se dusese împreună cu ceilalţi. Ca şi Molly. Fie-le ţărâna uşoară, ei se aflau acum alături de Isus.

De vreun an încoace, Molly şi Jim erau cam singurii care mai veneau în vizită pe la ea. Ceilalţi păreau să fi uitat că mai este în viaţă, dar ea înţelegea lucrul acesta. Trecuse de momentul până la care s-ar fi cuvenit să trăiască. Era în postura unui dinozaur care n-ar mai trebui să existe în carne şi oase, o fiinţă al cărei loc este într-un muzeu (sau într-un cimitir). Înţelegea de ce nu-i trăgea inima să vină şi s-o vadă pe ea, ceea ce nu putea pricepe însă era de ce nu-şi doreau să vadă pământul. Nu, mare lucru nu mai rămăsese din întinsul domeniu iniţial, doar câţiva acri. Cu toate acestea, era pământul lor. Dar negrilor nu prea le mai păsa de ţarină, constatase ea. Ba existau unii care păreau chiar ruşinaţi. Plecaseră la oraş ca să-şi facă un rost acolo şi majoritatea se descurcaseră foarte bine, ca şi Jim... dar câtă jale se aduna în inima ei când se gândea la toţi negrii aceia care-şi întorseseră faţa de la pământ!

Molly şi Jim doriseră să-i monteze o toaletă modernă, cu doi ani în urmă, şi se arătaseră jigniţi când îi refuzase. Încercase să le explice în aşa fel încât să înţeleagă, dar singurul lucru pe care Molly îl repetase, de nu ştiu câte ori, fusese: „Mother Abagail, ai o sută şase ani. Cum îţi închipui că mă simt eu, gândindu-mă că tu te duci afară acolo şi în

zile când termometrul arată minus zece grade? Nu ştii c-ai putea să ai un atac de inimă din cauza frigului?”

— Dumnezeu are să mă cheme atunci când va crede de cuviinţă, spuse Abagail, croşetând, prin urmare cei doi crezură că ea la asta se uită şi nu-i vede cum îşi fac semne, dându-şi ochii peste cap.

Existau lucruri la care nu trebuia să renunţi. Acesta era un alt aspect pe care tinerii nu-l ştiau. În 1982, când împlinise o sută de ani, Cathy şi David îi oferiseră un televizor, pe care-l acceptase cu dragă inimă. Televizorul este o maşinărie minunată, care te ajută să treacă vremea, când eşti singur. Dar când Christopher şi Susie au venit şi i-au zis să o treacă pe reţeaua de apă a oraşului, i-a refuzat, la fel cum îi refuzase pe Molly şi Jim, când au vrut să-i monteze W.C.-ul. Încercaseră s-o convingă, spunându-i că puţul ei nu era prea adânc şi exista riscul să sece dacă mai venea încă o vară ca a lui 1988, când a dat seceta. Era adevărat, dar ea continuase să se împotrivească. Desigur, după părerea lor o luase razna, pe mintea ei se aşternea, strat după strat, senilitatea, ca straturile de spoială pe un perete, în schimb părerea ei era că avea mintea aproape la fel de ageră ca întotdeauna.

Se ridică de pe tronul privatei, presără nişte var prin gaură şi, încetinel, ieşi din nou la soare. Îşi ţinea closetul în curăţenie, dar locurile acestea rămâneau neplăcute, indiferent cât de frumos mirosea în ele.

Atunci când Chris şi Susie se oferiseră să se ocupe să-i tragă apă-n casă, fusese ca şi cum vocea Domnului i-ar fi şoptit în ureche... Şi tot vocea Domnului o ascultase când Molly şi Jim voiseră să-i aducă tronul acela din porţelan, cu butonul pentru tras apa într-o parte. Dumnezeu le vorbeşte oamenilor; oare nu-i vorbise El lui Noe despre arcă, povăţuindu-l cât de lungă, de adâncă şi de lată s-o construiască? Ba da. Era convinsă că-i vorbise şi ei, nu dintr-o pară de foc sau dintr-un stâlp arzător, ci îi spusese astfel, încet şi potolit: *Abby, vei avea nevoie de pompa*

manuală pentru apă. Poţi să te bucuri de electricitate cât vrei tu, Abby, dar să ţii lămpile tale cu gaz pline şi cu fitilele tăiate cum se cuvine. Cămara s-o păstrezi exact aşa cum a ţinut-o mama ta, înainte. Şi să te îngrijeşti ca să nu laşi pe vreunul dintre cei tineri să te ispitească şi să faci vreun lucru despre care ştii că este împotriva voinţei mele, Abby. Ei îţi sunt rude, în schimb eu sunt Tatăl tău.

Se opri în mijlocul curţii, privind peste marea de porumb, întreruptă doar de drumul negru mergând către nord, spre Duncan şi Columbus. La vreo cinci kilometri de casă începea asfaltul. Recolta din anul acesta avea să fie foarte bună; ce păcat că nu se va găsi nimeni s-o strângă, cu excepţia ciorilor de câmp. O întrista gândul că maşinile cele mari şi roşii pentru recoltat aveau să rămână încremenite în şoproanele lor în septembrie, că nu vor mai exista clăci pentru curăţatul ştiuleţilor şi nici seri de dans. O întrista gândul că, pentru prima oară după o sută şi opt ani, ea nu se va mai afla aici, la Hemingford Home, să asiste la acea perioadă de schimbări, când vara lăsa locul toamnei păgâne şi vesele. Avea să se bucure de această vară, cu atât mai mult cu cât pentru ea va fi cea din urmă – lucrul acesta îl simţea prea limpede. Iar locul ei de veşnică odihnă nu avea să fie aici, ci departe, spre vest, într-o regiune străină. Amarnică soartă.

Se apropie de leagănul făcut dintr-o anvelopă şi-l puse în mişcare. Era un cauciuc vechi, de tractor, pe care Lucas, fratele ei, îl atârnase aici în 1922. Frânghia fusese schimbată de multe ori de atunci, în schimb anvelopa niciodată. Pânza cauciucată se găurise în mai multe locuri, iar pe inelul interior se vedea adâncitura unde se aşezaseră generaţii după generaţii de popouri de copii. Sub cauciuc se vedea un şanţ adânc, săpat în ţărână, unde iarba renunţase de mult să mai crească, iar pe craca unde era legată frânghia scoarţa se tocise, dezvelind osul gol al crengii. Frânghia gemu încetişor, iar de această dată Mother Abagail vorbi cu voce tare.

— Doamne, Doamne, te rog, dacă nu e neapărată nevoie să sorb din cupa aceasta, ia-o de la buzele mele, dacă poţi. Sunt bătrână şi speriată şi tare mi-ar plăcea să rămân aici, în căminul meu, unde m-am născut. Sunt gata să plec chiar acum, dacă tu vrei să mă chemi la tine. Facă-se voia ta, Doamne, dar Abb nu-i decât o negresă bătrână şi obosită, care de-abia-şi târăşte picioarele. Facă-se voia ta.

Nu se auzea decât scârţâitul frânghiei pe ramură şi croncănitul ciorilor din porumb. Îşi lipi fruntea zbârcită de coaja bătrână şi brăzdată a mărului sădit de tatăl ei, acum atâta vreme, şi plânse amar.

În noaptea aceea visă că urca din nou treptele scenei din Grange Hall, în chip de Abagail tânără şi frumoasă, însărcinată în luna a treia, semănând cu o bijuterie etiopiană întunecată în rochia ei albă, ţinându-şi chitara de partea subţire şi urcând, urcând în liniştea din jur, cu gândurile învolburate, agăţându-se de o singură idee: *Sunt Abagail Freemantle Trotts, cânt bine la chitară şi din voce, iar lucrurile astea nu mi le poate contesta nimeni.*

În vis se întoarse încet către feţele acelea albe, ridicate spre ea ca nişte luni, către sala atât de puternic luminată de lămpi şi de răsfrângerea lor suavă în ferestrele întunecate şi uşor aburite, către draperiile din catifea roşie, cu frânghie aurie.

Se agăţă cu putere de acest unic gând şi începu să cânte „Rock of Ages”.

Începu să cânte, iar vocea ei nu suna nervos şi încordat, ci exact ca în timpul repetiţiilor, bogată şi cristalină, ca lumina galbenă a lămpii, şi cugetă astfel: *Am să-i aduc de partea mea. Cu ajutorul lui Dumnezeu am să-i cuceresc. O, voi, oameni buni, dacă vă este sete, oare nu vă voi da eu apă din stânca goală? Îi voi cuceri, îl voi face pe David să fie mândru de mine, şi pe mama şi tata să fie mândri de mine, am să fac aşa ca să mă mândresc cu mine, voi scoate muzică din aer şi apă din stâncă...*

Atunci îl văzu pentru prima oară. Stătea departe, într-un colţ al sălii, în spatele tuturor scaunelor, cu braţele încrucişate la piept. Purta jeanşi şi o jachetă tot din bumbac, cu insigne prinse de buzunare. În picioare avea cizme negre cu tocurile tocite, cizme care arătau ca şi cum ar fi bătut cu ele mulţi kilometri de drum prăfuit şi mohorât. Fruntea lui era albă ca flacăra de gaz, obrajii i se congestionaseră de valul de sânge clocotitor, ochii lui aruncau fulgere albastre, de diamant, animaţi de o bună dispoziţie infernală, ca şi cum un Vlăstar al Satanei luase locul lui Moş Crăciun. Un rânjet furios şi batjocoritor îl făcu să-şi dezvelească dinţii albi, ascuţiţi şi curaţi, ca dinţii de nevăstuică.

Îşi ridică amândouă mâinile în sus. Ambele erau făcute pumn, strânse şi tari ca nodurile de pe un măr. Rânjetul era în continuare vesel şi absolut hidos. Din pumni începură să i se scurgă picături de sânge.

Versurile i se uscară în creier. Degetele uitară să mai atingă strunele; după o ultimă notă jalnică, urmă tăcerea.

Doamne! Doamne! strigă ea, dar Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ea.

Atunci se ridică în picioare Ben Conveigh, cu obrajii roşii şi congestionaţi, scânteind din ochii mici, ca de porc. *Căţea neagră!* urlă el. *Ce caută căţeaua aia neagră pe scena noastră? Nicio căţea neagră nu a fost vreodată în stare să aducă muzica din aer! Nicio căţea neagră nu a fost în stare să scoată apă din stâncă!*

Strigăte sălbatice de aprobare. Oameni care se reped înainte. Îl văzu pe soţul ei ridicându-se şi încercând să urce pe scenă. Un pumn îl lovi în gură, răsturnându-l pe spate.

Duceţi-i pe ratonii ăştia mizerabili în spatele sălii! urlă Bill Arnold, iar cineva o împinse pe Rebecca Freemantle în perete. Altcineva – Chet Deacon, după cum arăta – o înfăşură pe Rebecca într-una dintre perdelele de catifea roşie din dreptul ferestrelor şi apoi o legă cu o frânghie

aurie. Ţipa din răsputeri: *Ia uitaţi-vă! Un raton înţolit! Un raton înţolit!*

Alţii alergară spre locul unde se afla Chet Deacon şi se porniră cu toţii să izbească cu pumnii în femeia care se zbătea sub draperia de catifea.

Mamă! strigă Abby.

Chitara îi fu smulsă din degetele amorţite şi sfărâmată în aşchii şi coarde de marginea scenei.

Îl căută cu disperare din ochi pe Omul Întunecat, dar acesta, odată ce pusese în mişcare maşinăria lui infernală, plecase într-altă parte, cine ştie unde.

Mamă! ţipă ea încă o dată, şi imediat se simţi smulsă de pe scenă de mâini brutale, o pipăiau pe sub rochie, pişcând-o de fund şi de unde nimereau. Cineva o trase cu toată puterea de mână, răsucindu-i braţul. Simţi că atinge un lucru tare şi fierbinte.

Auzi vocea lui Ben Conveigh în ureche: *Ei, ce părere ai de stânca MEA, boarfă ce eşti?*

Camera se învârtea în jurul ei. Îl văzu pe tatăl ei zbătându-se să ajungă lângă trupul inert al soţiei sale şi, în aceeaşi clipă, o mână albă izbind o sticlă de marginea unui scaun rabatabil, de campanie. Urmă zgomotul de spargere şi zornăitul cioburilor, apoi gâtul strălucitor al sticlei, licărind în lumina caldă a lămpilor, fu înfipt în faţa tatălui ei. Văzu ochii lui mari şi holbaţi spărgându-se ca nişte struguri.

Ţipă prelung, iar forţa ţipătului ei păru să spargă sala aceea în bucăţi, lăsând să pătrundă bezna, iar ea era din nou Mother Abagail, în vârstă de o sută opt ani, prea bătrână, Doamne, prea bătrână (dar facă-se voia Ta), şi mergea prin porumb – porumbul mistic ale cărui rădăcini erau înfipte superficial în pământ, dar cuprinzând, fiecare, o suprafaţă considerabilă —, pierdută în lanul scăldat în lumina argintie a lunii şi năpădit de umbre; vântul blând al nopţii de vară îl făcea să foşnească uşor; simţea în nări mirosul tot mai intens şi viu al plantelor, pe care-l ştia dintotdeauna. (De multe ori se gândise că porumbul trebuie

să fie planta cea mai apropiată de esenţa vieţii, iar mirosul lui era însuşi mirosul vieţii, al începutului vieţii, vai, ea se căsătorise de trei ori şi îngropase trei soţi, pe David Trotts, Henry Hardesty şi Nate Brooks, şi avusese trei bărbaţi, pe care îi întâmpinase în pat aşa cum trebuie o femeie să-l întâmpine pe un bărbat, dăruindu-i-se cu totul, şi de fiecare dată trăise acea imensă dorinţă şi plăcere, se gândise *O, Doamne, cât de minunat este să-l drăgostesc pe bărbatul meu şi cât de minunat este ca el să mă drăgostească pe mine atunci când îmi dă ceea ce-mi dă, ceea ce sădeşte în mine*, şi uneori, în clipa orgasmului, se gândea la porumb, la porumbul suav, cu rădăcini înfipte nu adânc, ci pe suprafaţă întinsă, se gândea la trup şi apoi la porumb, atunci când ajungea la capăt şi soţul ei stătea întins lângă ea, mirosul dragostei se răspândea în încăpere, mirosul focului pe care bărbatul îl sădise în ea, mirosul sevelor ei care-i îndulciseră drumul, iar mirosul acela era ca al porumbului depănuşat, blând şi dulce, un miros bun.)

Cu toate acestea se simţea speriată, ruşinată chiar de această stare de intimitate cu pământul, cu vara şi cu lucrurile care cresc, pentru că nu era singură. El se afla aici, împreună cu ea, la distanţă de două rânduri la stânga sau la dreapta, puţin în urma ei sau înaintea ei. Omul Întunecat se afla aici, scurmând cu cizmele lui prăfuite în carnea pământului şi lăsându-l în neorânduială, rânjind în noapte ca o lampă pentru furtună.

Apoi vorbi, pentru prima oară vorbi cu voce tare şi ea îi văzu umbra lungă, cocoşată şi grotescă în lumina lunii, căzând asupra şirului pe care mergea ea. Vocea lui suna aidoma vântului ce începe să se tânguie printre strujenii bătrâni şi descărnaţi de porumb în nopţile de octombrie, aidoma zgomotelor seci ale acestor tulpini albe şi sterpe, vorbind parcă despre sfârşitul lor. Era o voce înceată. Vocea osândei.

Iată ce spunea: *Sângele tău este la mine în pumni, Mamă bătrână. Dacă te rogi lui Dumnezeu, roagă-te să te ia*

înainte să apuci să auzi paşii mei urcând pe treptele tale. N-ai fost tu cea care ai iscat muzică din aer, nu tu ai scos apă din piatră seacă, iar sângele tău se află în aceşti pumni ai mei.

Atunci se trezi, cu o oră înaintea zorilor, şi la început crezu că udase patul, dar nu era decât transpiraţia acelei nopţi, grea precum roua de mai. Trupul său firav începu să tremure necontrolat; fiecare părticică a corpului femeii tânjea după odihnă.

Doamne, Dumnezeul meu, ia cupa asta de la buzele mele.

Dumnezeul ei nu-i răspunse. Ascultă doar bătaia lină a vântului în ferestre, care vibrau în giurgiuvelele lor pe care chitul se scorojise. În cele din urmă, se sculă şi aţâţă focul în străvechea sobă cu lemne, apoi puse cafeaua la fiert.

Avea o groază de treabă de făcut în următoarele zile, pentru că urma să primească oaspeţi. Indiferent de vise şi de oboseală, ea fusese întotdeauna bucuroasă de companie şi nu avea intenţia să-şi schimbe obiceiul tocmai acum. Dar trebuia să se mişte foarte încet, altfel ar fi uitat o mulţime de lucruri – i se întâmpla foarte des să uite, în ultima vreme – şi le-ar fi încurcat, iar până la urmă ar fi ajuns să se învârtă în jurul propriei sale cozi.

În primul rând trebuia să se ducă până la crescătoria de găini a lui Addie Richardson, şi era cale lungă, şase sau şapte kilometri. Se trezi întrebându-se dacă nu cumva Dumnezeu avea să-i trimită un vultur ca s-o poarte în zbor cei şase kilometri, sau pe Sfântul Ilie, în carul lui de foc.

— Blasfemie, îşi zise ea, mulţumită de sine, Dumnezeu îţi dă puteri, nu taxiuri.

După ce spălă cele câteva vase, îşi trase pantofii cei grei şi-şi luă bastonul. Chiar şi acum nu folosea decât rar bastonul, dar astăzi avea nevoie de el. Şase kilometri la dus, şase kilometri la întors. Când era de şaisprezece ani, străbătea în fugă tot drumul, dar asta fusese demult.

Porni la ora 8 de dimineaţă, sperând să ajungă la ferma Richardson până în prânz şi să doarmă acolo cât ţinea partea cea mai fierbinte a zilei. Spre sfârşitul după-amiezii avea să taie puii şi apoi, către asfinţit, se întorcea. Nu putea ajunge înainte de căderea întunericului, ceea ce-o făcu să-şi aducă aminte de visul din noaptea trecută, dar omul acela se afla încă departe. Oaspeţii ei se găseau mult mai aproape.

Mergea foarte încet, chiar mai încet decât simţea ea c-ar fi fost cazul, pentru că soarele bătea cu putere chiar şi la ora 8.30. Nu transpiră prea mult – pe oasele ei nu mai rămăsese suficientă carne din care să iasă sudoarea —, dar când ajunse în dreptul cutiei poştale a familiei Goodell simţi nevoia să se odihnească puţin. Se puse la umbra arborelui de piper şi mâncă smochinele de pe câteva beţigaşe. Cât vedeai cu ochii, nici urmă de vultur sau de taximetru. Chicoti la gândul acesta, îşi scuturǎ firimiturile şi-o porni mai departe. Nici vorbă de taxiuri. Dumnezeu îi ajută pe cei care ştiu să-şi poarte singuri de grijă. Cu toate acestea, simţea cum toate încheieturile i se acordează, în vederea concertului de diseară.

Pe măsură ce înainta, se cocârja tot mai tare peste baston, deşi încheieturile o dureau îngrozitor. Îşi târa prin ţărână ghetele din piele galbenă neargăsită, cu şireturi. Soarele o bătea fără milă şi, pe măsura trecerii timpului, umbra i se scurta tot mai mult. Văzu în dimineaţa aceea mai multe animale sălbatice decât văzuse din anii douăzeci şi până acum: vulpi, ratoni, porci ţepoşi, pescăruşi albaştri. Ciori mişunau peste tot locul, ţipând, croncănind şi dând roată pe cer. Dacă ar fi fost de faţă să-i asculte pe Stu Redman şi pe Glen Bateman discutând despre felul capricios – lor, în orice caz, li se părea capricios – în care Supergripa lovise anumite animale, lăsându-le pe altele în pace, ar fi râs din toată inima. Fuseseră cruţate unele specii de animale domestice, dar, de regulă, flagelul îi luase pe oameni şi pe cei mai buni prieteni ai lor. Îi luase pe câini dar

nu şi pe lupi, fiindcă lupii erau animale sălbatice, iar câinii nu.

Câte un ghem de durere i se instalase în fiecare şold, în spatele genunchilor, în glezne, în încheieturile pe care le forţa din cauza bastonului. Mergea şi vorbea cu Dumnezeul ei, uneori pe muteşte, alteori cu voce tare, fără să fie conştientă de vreo osebire. În cele din urmă, începu să se gândească iarăşi la trecut. Anul 1902 fusese cel mai bun an, corect. După aceea avusese impresia că timpul luase viteză, iar paginile din calendarele cele groase căzuseră de-a valma, fără să facă pauză. Viaţa trupească trecea atât de uşor... Cum de era posibil ca trupul să obosească în aşa hal din cauza vieţii?

Cu Davy Trotts avusese cinci copii; unul dintre ei, Maybelle, se înecase cu o bucăţică de măr şi murise în curtea din spate a Casei Vechi. Abby atârna rufele pe frânghie, iar când îşi întorsese capul văzuse fetiţa zăcând pe spate, purpurie la faţă şi scurmându-se cu degetele la gât. Până la urmă, reuşise să-i scoată bucăţica de măr din gâtlej, dar în momentul acela micuţa Maybelle era deja rece şi inertă; a fost unica ei fată şi singurul copil, dintre cei mulţi pe care-i născuse, mort într-un accident.

Acum stătea la umbra unui ulm din curtea familiei Naugler, iar la două sute de metri mai încolo vedea punctul în care drumul începea să fie asfaltat – de aici, Freemantle Road se transforma în Polk County Road. Fierbinţeala zilei producea un soi de tremur al aerului pe deasupra suprafeţei de bitum, iar la orizont era argint viu, sclipind ca apa într-un vis. Pe o zi caldă vedeai întotdeauna argintul acela viu exact la limita maximă unde îţi băteau privirile, dar de ajuns nu reuşeai niciodată să ajungi până acolo. Sau ea, cel puţin, nu ajunsese.

David murise în 1913, de o gripă nu foarte deosebită de aceasta, care îi ucisese pe atâţia. În 1916, când avea treizeci şi patru de ani, se măritase cu Henry Hardesty, un fermier negru din Wheeler County, în nord. Venise special

să-i facă curte. Henry era văduv, cu şapte copii, dintre care cinci crescuseră şi-şi văzuseră de drumul lor. Era cu şapte ani mai mare decât Abagail. Îi dăruise doi băieţi înainte ca propriul lui tractor să se răstoarne peste el şi să-l omoare, la sfârşitul verii lui 1925.

Un an mai târziu se căsătorise cu Nate Brooks, iar oamenii începuseră să clevetească – vai, oamenii se dau în vânt după cleveteală, uneori îţi vine să crezi că nici n-au altceva de făcut. Nate fusese angajatul lui Henry Hardesty; iar ei i-a fost un soţ bun. Nu atât de curtenitor ca David, poate, şi fără îndoială nu atât de tenace ca Henry, totuşi un soţ bun, care de cele mai multe ori nu-i ieşise din vorbă. Când începi să te apropii de vârsta maturităţii, e o mângâiere pentru tine, ca femeie, să ştii că ţii frâiele în mână.

Cei şase băieţi ai ei îi aduseseră o recoltă de treizeci şi doi de nepoţi. Cei treizeci şi doi de nepoţi îi aduseseră, la rândul lor, nouăzeci şi unu de strănepoţi de care avea ea ştiinţă, iar în momentul izbucnirii Supergripei, avea şi trei stră-strănepoţi. Ar fi avut mai mulţi, dacă n-ar fi existat pilulele alea pe care le luau fetele ca să nu facă bebeluşi. Pentru copiii ăştia, drăgăleala nu era decât un joc nou. Lui Abagail îi era milă de ei şi de obiceiurile lor moderne, dar de vorbit nu vorbea niciodată despre asta. Dumnezeu era cel ce trebuia să hotărască dacă folosirea pilulelor acelora era sau nu un păcat (şi nu băşina aia bătrână şi cheală de la Roma – Mother Abagail ţinuse de Biserica Metodistă de când se ştia ea şi era foarte mândră că nu avusese nimic de-a face cu meschinii de catolici), dar Abagail ştia ce anume pierdeau: extazul acela care te cuprinde când te afli pe buza Văii Umbrelor, extazul ce te cuprinde când te dăruieşti bărbatului şi Dumnezeului tău şi când spui facă-se voia ta şi facă-se voia Ta; extazul ultim al dragostei sub ochii Domnului, când un bărbat şi o femeie retrăiesc păcatul cel vechi al lui Adam şi Eva, cu deosebirea că acum este spălat şi sfinţit de Sângele Mielului.

Vai de mine şi de mine...

Ar fi vrut să bea o gură de apă, ar fi vrut să fie la ea acasă, în balansoar, ar fi vrut să fie lăsată în pace. De acum vedea strălucirea acoperişului de la ferma de păsări, înaintea ei şi pe stânga. La cel mult o milă. Era 10.15, prin urmare se mişcase suficient de vioi pentru o doamnă de vârsta ei. Avea să intre sub acoperiş şi să doarmă până ce se lăsa răcoarea serii. Ăsta nu era un păcat. La vârsta ei. Se mişca încet, de-a lungul şanţului, iar ghetele ei grele se acoperiseră de colbul drumului.

Ei da, avea o mulţime de urmaşi care să-i lumineze bătrâneţile, ceea ce reprezenta ceva. Mai erau, dintre ei, şi unii, ca Linda şi comis-voiajorul ăla de nimic pe care-l luase de bărbat, care nu se osteneau s-o viziteze, dar erau şi din cei buni, ca Molly şi Jim sau David şi Cathy, destul ca să ţină locul la o mie de Linde şi comis-voiajori netoţi, mergând din uşă în uşă şi oferind spre vânzare oale de fiert fără apă. Ultimul ei frate, Luke, murise în 1949, la peste optzeci de ani, iar ultimul ei copil, Samuel, în 1974, la vârsta de cincizeci şi patru de ani. Ea le supravieţuise tuturor copiilor ei, ceea ce nu era în ordinea firească, însă, din câte se părea, Dumnezeu avea cu ea nişte planuri deosebite.

În 1982, când împlinise o sută de ani, poza ei apăruse în ziarul din Omaha şi-l trimiseseră şi pe un reporter de televiziune care să facă un reportaj. „Cărui fapt atribuiţi etatea la care aţi ajuns?” o întrebase tânărul, părând dezamăgit de răspunsul ei scurt, aproape telegrafic: „Lui Dumnezeu.” Ar fi preferat s-o audă povestind că mănâncă ceară de albine, sau că se fereşte de porc prăjit, sau cum îşi ţine picioarele ridicate pe o pernă când doarme. Dar dacă ea nu făcea niciunul dintre lucrurile acestea, ar fi trebuit să mintă? Domnul dă viaţa şi tot El o ia atunci când crede de cuviinţă.

Cathy şi David îi dăduseră televizorul, ca să se poată vedea la buletinele de ştiri şi primise şi o scrisoare din partea preşedintelui Reagan (care nu mai era nici el prea

tânăr), felicitând-o pentru „vârsta ei înaintată” şi pentru faptul că votase cu republicanii de când se bucura de dreptul de a vota. Păi, cu cine altcineva ar fi putut să voteze? Roosevelt şi banda lui fuseseră cu toţii comunişti. Şi tot când împlinise un veac, primăria din Hemingford Home o scutise de impozite „pe vecie”, datorită aceleiaşi „vârste înaintate” pentru care o felicitase şi Ronald Reagan. Primise un act prin care se certifica faptul că este cea mai în vârstă persoană din Nebraska, ca şi cum ar fi fost vorba de un statut la care să aspiri încă de când te naşti. Pe de altă parte, scutirea de impozite fusese binevenită, chiar dacă toate celelalte fuseseră nişte simple prostii – dacă nu i-ar fi acordat această înlesnire, ar fi pierdut şi restul de pământ ce-i mai rămăsese. Majoritatea se dusese, oricum, de mult; proprietăţile familiei Freemantle şi forţa organizaţiei Grange atinseseră nivelul maxim în acel an magic, 1902, iar de atunci se aflaseră într-un declin continuu. Nu mai rămăseseră decât patru acri.

Restul fusese fie luat, în schimbul impozitelor, fie vândut pe bani gheaţă, de-a lungul anilor... iar cele mai multe vânzări fuseseră făcute de propriii ei fii, trebuia să recunoască, spre ruşinea ei.

Cu un an în urmă primise o scrisoare din partea unei societăţi din New York care îşi zicea American Geriatrics Society. Prin acel act i se comunica faptul că era a şasea cea mai în vârstă persoană din Statele Unite şi a treia pe lista femeilor. Cel mai bătrân dintre toţi era un tip din Santa Rosa, California. Respectivul avea o sută douăzeci şi doi de ani. Îl rugase pe Jim să pună scrisoarea aceea într-o ramă şi s-o atârne lângă scrisoarea din partea preşedintelui. Jim nu apucase s-o facă decât anul acesta, în februarie. Acum, că îi reveniseră toate în minte, realiză că atunci îi văzuse pentru ultima oară pe Molly şi pe Jim.

Ajunsese la ferma Richardson. Aproape epuizată, se sprijini pentru o clipă de stâlpul din gard cel mai apropiat de hambar şi se uită cu jind spre casă. Înăuntru era

probabil răcoare, răcoare şi plăcut. Simţea că ar fi dormit un secol. Înainte de asta însă, trebuia să mai facă un lucru anume. Multe dintre animale muriseră de boală – cai, câini şi şobolani – şi trebuia să afle dacă şi găinile pieriseră. Ar fi putut descoperi, cu amărăciune, că bătuse atâta drum ca să găsească nişte pui morţi.

Îşi târî picioarele spre coteţele lipite de hambar, oprindu-se când auzi cotcodăcitul venind dinăuntru. Apoi auzi şi cotcodăcitul iritat al unui cocoş.

— Minunat, murmură ea. Pe asta am rezolvat-o cu bine.

Tocmai se pregătea să se întoarcă, dar văzu un cadavru întins lângă grămada de lemne, cu o mână încercând să-şi acopere faţa. Era Bill Richardson, cumnatul lui Addie. Fusese ciugulit cât se poate de tare de animale în căutare de hrană.

— Bietul om, zise Abagail. Bietul, bietul de el. Cetele de îngeri să cânte la locul tău de odihnă, Billy Richardson.

Se îndreptă spre locuinţa ce o chema cu răcoarea ei. Părea să se afle la kilometri întregi distanţă, deşi nu avea decât să traverseze curtea. Nu era sigură că reuşeşte să ajungă de cealaltă parte, fiind stoarsă până la ultima picătură de energie.

— Facă-se voia Domnului, spuse ea, pornind la drum.

Soarele bătea în fereastra camerei de oaspeţi, unde se aşezase în pat şi adormise de îndată ce lepădase încălţările. Multă vreme nu reuşi să-şi explice de ce lumina era atât de puternică; un sentiment ca acela pe care-l avusese Larry Underwood când se trezise la poalele zidului de piatră, în New Hampshire.

Se sculă, cu dureri în fiece muşchi suprasolicitat şi în toate oasele ei fragile.

— Dumnezeule Atotputernic, am dormit toată după-amiaza şi toată noaptea, pe deasupra!

Dacă era aşa, înseamnă că fusese cu adevărat obosită. O copleşeau asemenea dureri, încât avu nevoie de aproape zece minute ca să se dea jos din pat şi să străbată holul,

până la baie, şi de alte zece ca să se încalţe. Mersul era un chin, însă ştia că trebuie să meargă. Dacă nu se mişca, înţepeneala aceea ar fi cuprins-o ca o cămaşă de fier.

Şchiopătând şi şontâcăind, traversă curtea şi intră în coteţ, tresărind din pricina temperaturii infernale, a duhorii de pasăre şi a inevitabilului miros specific al descompunerii organice. Alimentarea cu apă se făcea automat, apa venind din fântâna arteziană a Richardsonilor printr-o pompă gravitaţională, în schimb hrana se terminase, iar căldura omorâse multe păsări. Cele mai slabe pieriseră de mult, de inaniţie sau ciugulite de suratele lor, zăcând pe podeaua presărată cu urme de hrană şi găinaţi ca nişte mici pete de zăpadă înainte de a se topi definitiv.

Majoritatea puilor rămaşi fugiră din calea ei fluturând din aripi, doar cloştile rămaseră nemişcate, urmărind cu ochii lor stupizi apropierea ei înceată şi şovăielnică. Existau atâtea boli care ucideau găinile, încât se temuse că epidemia de gripă le terminase şi pe ele; însă păsările păreau să fie în formă. Domnul se îngrijise de asta.

Alese trei dintre cele mai dolofane şi le împinse capetele sub aripi, făcându-le să adoarmă pe loc. Le vârî într-un sac şi apoi descoperi că era prea ţeapănă ca să poată ridica sacul. Se văzu nevoită să-l târască pe jos.

Celelalte găini o urmăriră atente din punctele înalte unde se refugiaseră până ce plecă, apoi se întoarseră la gâlcevile lor continue pe hrana din ce în ce mai puţină.

Se făcuse aproape ora 9 dimineaţa. Se aşează pe banca de stejar montată jur-împrejurul curţii, ca să se gândească. Îşi făcu socoteala că ideea ei iniţială, de a se întoarce acasă în amurg, rămânea cea mai bună. Pierduse o zi, dar cei care aveau s-o viziteze se aflau încă pe drum. Putea să folosească această zi ca să se ocupe de pui şi de toate celelalte.

Muşchii ei se comportau ceva mai bine, iar sub stern o încerca o senzaţie necunoscută, dar altfel plăcută. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama despre ce era vorba... Îi era foame! În dimineaţa asta îi era cu adevărat

foame, slavă Domnului; oare de cât timp nu mai mâncase împinsă de altceva decât de forţa obiceiului? Se purtase exact ca un fochist care aruncă cărbuni în locomotivă şi nimic mai mult. Dar după ce va tăia capetele celor trei pui, avea să vadă ce lăsase Addie prin cămară şi, pe Dumnezeul ei, avea să se bucure de ceea ce va descoperi. Vezi? se dojeni ea. Dumnezeu ştie cel mai bine. Binecuvântată fie credinţa ta, Abagail, binecuvântată fie credinţa ta.

Mormăind şi gâfâind, trase sacul până la butucul aflat între hambar şi magazia de lemne. Agăţată de uşa magaziei, în interior, găsi securea lui Billy Richardson, cu mănuşa de cauciuc prinsă cu grijă de lamă. O luă şi ieşi afară.

— Doamne, spuse ea şi, stând lângă sac în ghetele ei de lucru, galbene şi prăfuite, îşi ridică privirile spre cerul senin al miezului de vară. Mi-ai dat puterea să vin până aici şi cred că tot de la Tine voi avea puterea să mă şi întorc. Isaia, profetul Tău, spune că dacă o femeie sau un bărbat crede în Dumnezeu Savaot, se va ridica la Cer purtat de aripi, ca un vultur. Prea multe lucruri nu cunosc despre vulturi, Doamne, în afară că sunt nişte păsări cu un caracter infect, în stare să vadă până foarte departe, dar eu am aici în sac trei orătănii cărora aş vrea să le tai capetele, fără să-mi tai şi mâna. Facă-se voia Ta, amin.

Apucă sacul, îl deschise la gură şi aruncă o privire înăuntru. Una dintre găini rămăsese cu capul sub aripă şi dormea dusă. Celelalte două se îngrămădiseră una în cealaltă şi nu prea se mişcau. În sac era întuneric, iar păsările credeau că s-a lăsat noaptea. Singurele fiinţe mai idioate decât cloştile sunt democraţii din New York.

Abagail o culese pe una dintre ele şi o puse cu capul pe butuc, înainte ca pasărea să apuce să-şi dea seama ce i se întâmplă. Izbi cu toată puterea, tresărind, ca de fiecare dată, la zgomotul surd, de moarte, al tăişului ce pătrundea până la lemn. Capul se rostogoli în ţărână, pe o parte a butucului. Găina decapitată începu să salte în curtea

fermei, lovind cu aripile şi împroşcând în jur picături de sânge. După o vreme constată că a murit şi se potoli, cuviincios. Cloştile şi democraţii din New York, Doamne, Doamne.

Termină repede toată treaba şi teama ei că ar putea să nu se descurce sau să se rănească se risipi ca fumul. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. Pusese mâna pe trei pui foarte buni, iar acum nu-i mai rămăsese decât să ajungă acasă cu ei.

Puse păsările la loc, în sac, apoi atârnă securea lui Billy Richardson la locul ei. După aceea se întoarse în casă, ca să-şi caute ceva de mâncare.

Aţipi în prima parte a după-amiezii şi visă că oaspeţii ei se apropiaseră şi mai mult; ajunseseră până la sud de York, călătorind într-o camionetă veche. Erau în număr de şase, dintre care un băiat surd şi mut. Cu toate acestea, era o persoană puternică. El era unul dintre cei cu care trebuia să vorbească.

Se trezi pe la 3.30, puţin ţeapănă, dar altfel odihnită şi înviorată. Următoarele două ore şi jumătate jumuli puii, odihnindu-se atunci când degetele ei chinuite de artrită nu mai suportau durerile, apoi o lua de la capăt. În timp ce muncea, cântă imnuri religioase – „Seven Gates to the City (My Lord Hallelu')", „Trust and Obey", şi cântecul ei favorit, „In the Garden".

Când termină cu ultimul pui, toate degetele ei aveau „migrene" la vârfuri, iar lumina zilei începuse să capete acea tentă nemişcată, aurie, care este primul semn al amurgului. De acum era sfârşit de iulie, iar zilele se scurtau iarăşi.

Intră în casă şi mai luă o îmbucătură. Pâinea era veche, însă nu mucegăită – niciun soi de mucegai nu îndrăznea să-şi arate faţa lui verde în bucătăria lui Addie Richardson – şi mai găsi şi un borcan cu unt de arahide, plin pe jumătate. Mâncă un sendviş cu unt din acela şi-şi pregăti încă unul, pe

care şi-l puse în buzunarul rochiei, pentru cazul în care i se făcea foame mai târziu.

Se făcuse 6.40. Ieşi din casă, îşi strânse iarăşi sacul şi coborî cu atenţie treptele verandei. Avusese grijă şi jumulise găinile într-un alt sac, dar câteva pene scăpaseră totuşi şi pluteau dincolo de gardul viu al Richardsonilor, care se usca din lipsă de apă.

Abagail oftă din greu şi zise:

— Am pornit la drum, Doamne. Am luat-o spre casă. Voi merge încet, nu cred c-am s-ajung până la miezul nopţii, dar în Biblie scrie să nu te temi nici de grozăvia nopţii şi nici de grozăvia care bântuie în miezul zilei. Vreau să împlinesc voia Ta cum m-oi pricepe mai bine. Mergi alături de mine, Te rog. În numele Fiului, amin.

Când ajunse în punctul unde asfaltul se termina şi începea drumul negru, întunericul era deplin. Greierii cântau şi broaştele orăcăiau adunate într-un loc umed, probabil adăpătoarea pentru vaci a lui Cal Goodell. Pe cer avea să apară curând şi luna, mare şi sângerie, până când să urce mai sus pe cer.

Se aşeză jos ca să se odihnească şi să mănânce jumătate din sendvişul ei cu unt de arahide (ce n-ar fi dat să aibă şi nişte gem de agrişe negre, care să taie gustul acela cam cleios, dar Addie îşi păstra conservele în beci, şi până acolo erau prea multe scări). Sacul se afla lângă ea. Avea din nou dureri, iar puterile păreau s-o fi lăsat, şi asta la patru kilometri de casă... În schimb simţea o veselie ciudată. Oare de cât timp nu se mai aflase afară după căderea întunericului, sub baldachinul înstelat? Stelele străluceau mai puternic ca oricând, iar cu puţin noroc avea să vadă şi o stea căzătoare, semn că-i va fi îndeplinită o dorinţă. Noaptea caldă, stelele, luna, din care se ivise doar o mică porţiune roşie deasupra orizontului, toate acestea îi aduceau aminte de vremea când nu era decât o fetişcană, cu toate năbădăile şi trăirile vârstei, cu splendida vulnerabilitate pe care ţi-o dă apropierea de Mister. Da, da,

fusese şi ea fetişcană. Existau şi oameni care nu voiau să creadă aşa ceva, tot aşa cum n-ar fi fost în stare să accepte că giganticul sequoia fusese odată un vlăstar verde. Fusese şi ea o fetişcană şi pe vremea aceea teama copilărească de întuneric se mai potolise, iar spaimele adultului, care vin noaptea, când totul este tăcut şi poţi auzi vocea sufletului tău etern, aceste spaime nu aveau să apară decât mai târziu. În acel scurt răstimp, noaptea fusese o taină înmiresmată, o vreme când, dacă te uitai la cerul presărat de stele şi ascultai adierea ce aducea cu sine parfumurile îmbătătoare, te simţeai aproape de inima universului, de dragoste şi de viaţă. Ţi se părea că vei fi veşnic tânăr şi că...

Sângele tău este la mine în pumni.

Pe neaşteptate, simţi o smucitură bruscă în sac, iar inima îi sări din loc.

— Tii! ţipă ea, cu o voce speriată şi spartă, de femeie bătrână.

Trase spre ea sacul, pe fundul căruia apăruse o crestătură mică. Auzi un mârâit gros. Ghemuită pe porţiunea de pietriş dintre marginea drumului şi lanul de porumb, o pândea o nevăstuică mare şi maronie. O ţintuia cu privirile, iar pupilele ei căpătau pâlpâiri roşietice în razele lunii. I se alătură alta. Apoi încă una. Şi încă una.

Se uită de cealaltă parte a drumului şi constată că se aliniaseră şi acolo, măsurând-o cu ochii lor răi. Adulmecaseră puii din sac. Cum de se adunaseră atât de multe, jur-împrejurul ei? se întrebă ea, din ce în ce mai înfricoşată. O dată, fusese muşcată de o nevăstuică; îşi vârâse mâna sub veranda de la Casa Mare, ca să scoată o minge roşie, de cauciuc, care se rostogolise într-un cotlon, şi ceva, ca o mie de ace la un loc, îi înhăţase mâna. Agresiunea neaşteptată, spărgând ordinea senină şi monotonă, cumplita durere ţâşnind fierbinte din braţul ei, o făcuseră să ţipe cât o ţinea gura. Îşi retrăsese braţul, cu nevăstuica agăţată de el. Picături din sângele ei împodobeau ca nişte mărgele blana netedă, maronie a

animalului, iar trupul lui, zbătându-se, biciuia aerul în toate direcţiile. Ea striga şi-şi scutura braţul, dar nevăstuica nu-i dădea drumul, ca şi cum ar fi fost acum parte din trupul său.

Micah şi Matthew, fraţii ei, se aflau în curte; taică-su răsfoia în verandă un catalog de mărfuri care puteau fi comandate prin poştă. Se apropiaseră cu toţii în fugă şi, pentru o clipă, încremeniseră privind-o pe Abagail, care pe atunci nu avea decât doisprezece ani, cum alerga înnebunită prin poiana unde curând avea să fie înălţat hambarul, cu nevăstuica maronie atârnându-i de braţ ca o eşarfă, animalul încercând zadarnic să-şi găsească un punct de sprijin cu ghearele din spate. Stropii de sânge îi săriseră pe rochie, pe picioare şi pe pantofi.

Tatăl ei se dezmeticise primul. John Freemantle pusese mâna pe o bucată de lemn de foc de lângă butucul de tăiat lemne şi urlase: Stai nemişcată, Abby! Vocea lui, pe care o recunoştea drept supremă poruncă încă din leagăn, răzbătuse prin confuzia şi bălmăjeala produse de panică în mintea ei, încât, năucită cum era, probabil că nimic altceva n-ar fi făcut-o să reacţioneze. Rămăsese neclintită, iar bucata de lemn coborâse şuierând; o durere teribilă îi săgetase braţul până la umăr (în clipa aceea fusese convinsă că-i fusese smulsă mâna din loc), apoi obiectul maroniu care-i provocase şocul şi atâta suferinţă căzuse la pământ, cu blana vârstată năclăită de sânge şi lipsită de luciu. Atunci Micah sărise asupra animalului, strivindu-l cu ambele picioare, şi se auzise un pârâit groaznic, ca sunetul care-ţi ajunge în ţeastă când spargi între dinţi nişte bomboane tari şi, dacă animalul nu apucase să moară până atunci, e sigur că nu supravieţuise după acea lovitură. Abagail nu leşinase, dar începuse să plângă şi să ţipe isteric. Între timp, palid şi speriat, sosise în goană şi Richard, fratele ei cel mare. Îngrijoraţi, el şi cu taică-su schimbară o privire.

— De când sunt eu n-am văzut o nevăstuică să facă aşa ceva, zicea John Freemantle, ţinând-o pe după umeri pe fiica lui, care bocea din răsputeri. Mulţumesc lui Dumnezeu că mamă-ta era plecată după fasolea aia.

— Dar, dacă animalul era..., începu Richard.

— Ţine-ţi gura, i-o tăie scurt taică-su, înainte ca Richard să pronunţe cuvântul.

În vocea lui se citea, simultan, răceală, furie şi spaimă. Iar Richard îşi ţinu cu adevărat gura – ba şi-o închise cu asemenea viteză şi putere, încât Abby auzi chiar zgomotul respectiv. Apoi tatăl i se adresă ei:

— Hai să mergem la pompa de apă, Abagail, draga mea, şi să ne spălăm bine.

De-abia după un an, Luke îi mărturisise ce anume nu dorise taică-su să pronunţe Richard cu voce tare: că nevăstuica fusese pesemne turbată ca să atace în felul acela, iar dacă ar fi fost turbată, Abby, ai fi avut parte de una dintre cele mai cumplite morţi, dacă facem abstracţie de tortură. Dar nevăstuica nu fusese turbată; rana se închisese fără complicaţii. Cu toate acestea, începând de atunci, nevăstuicile o speriau de moarte, aşa cum pe alţii îi sperie şobolanii sau păianjenii. Vai, ce bine ar fi fost dacă gripa le-ar fi luat pe ele, şi nu pe câini! Dar nu se întâmplase astfel, iar ea...

Sângele tău este la mine în pumni.

O nevăstuică se repezi şi muşcă din ţesătura aspră a sacului.

— Tii! o alungă ea.

Nevăstuica se îndepărtă, parcă rânjind, cu o bucată de sfoară atârnată de fălci.

El le trimisese – Omul Întunecat.

Groaza începu să pună stăpânire asupra ei. Acum se adunaseră sute: cenuşii, maronii, negre, atrase toate de mirosul puilor. Stăteau pe ambele părţi ale drumului, unele peste altele, înghesuindu-se în zelul lor de a ajunge la ceea ce adulmecau.

Trebuie să le dau. Totul a fost zadarnic. Dacă nu le dau ce vor, au să mă sfâşie în bucăţi. A fost zadarnic.

În bezna din mintea ei reuşea să desluşească rânjetul Omului Întunecat, îi vedea mâinile întinse şi sângele ce i se scurgea din pumni.

Încă o smucitură în sacul ei. Şi apoi încă una.

Nevăstuicile de pe cealaltă parte a drumului traversau acum de-a valma către ea, târându-se cu pântecele lipit de ţărână. Ochii lor mici şi sălbatici sclipeau ca nişte ţurţuri de gheaţă în lumina lunii.

Dar cel ce are credinţă în Mine nu va pieri... pentru că Eu l-am însemnat cu semnul Meu şi nimic nu-l va atinge... acela este al Meu, spune Domnul...

Femeia se ridică în picioare, îngrozită încă, dar ştiind foarte bine ce are de făcut.

— Plecaţi de aici! ţipă ea. Am pui, sigur că da, dar sunt pentru oaspeţii mei! Acum *dispăreţi* dinaintea mea!

Animalele se retraseră din calea ei. Ochii lor mici părură să se umple de nelinişte. Pe neaşteptate, se risipiră ca fumul. Un miracol, îi trecu femeii prin minte, iar sufletul ei se umplu de încântare şi laudă pentru Dumnezeu. Apoi, năprasnic, încremeni de spaimă.

Undeva, departe, către vest, dincolo de Rocky Mountains, care nici măcar nu se vedeau la orizont, simţi un ochi – un Ochi scânteietor – care se deschise larg şi se întoarse spre ea, căutând-o. Îl auzi limpede, ca şi cum cuvintele ar fi fost pronunţate cu adevărat: *Cine-i acolo? Eşti chiar tu, bătrâno?*

— Ştie că sunt aici, şopti ea în noapte. Vai, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă acum, ajută-ne pe noi toţi.

Târând sacul după ea, o porni din nou spre casă.

Sosiră două zile mai târziu, pe 24 iulie. Nu reuşise să-i întâmpine cum ar fi dorit; ajunsese din nou în ultimul hal de oboseală, aproape oloagă, şontâcăind dintr-un loc într-altul, şi doar cu sprijinul bastonului, incapabilă până şi să-şi

pompeze apă din puţ. A doua zi după ce tăiase puii şi alungase nevăstuicile, adormise buştean după-amiaza, fiind complet epuizată. Visase că se află într-o trecătoare înaltă şi îngheţată, în creierul munţilor, în Rocky Mountains, la vest de cumpăna apelor. Highway 6 se strecura printre pereţii înalţi de piatră care-şi aruncau umbra asupra acestui defileu cât era ziua de lungă, cu excepţia intervalului cuprins aproximativ între 11.45 şi 12.50. Dar în visul ei nu era zi, ci miez de noapte, învăluit în beznă. De undeva, se auzea urletul lupilor. Deodată, în întuneric se deschise un Ochi, mişcându-se sinistru dintr-o parte în cealaltă a orbitei, în timp ce vântul sufla a pustiu printre pinii şi molizii albaştri ai muntelui. Era chiar el, pornit s-o caute.

Se trezise din somnul ei lung şi greu mai puţin odihnită decât fusese când se culcase, şi atunci se rugă din nou la Dumnezeu să-i dea pace, sau cel puţin să schimbe direcţia în care El dorea s-o trimită.

Spre nord, sud sau est, Doamne, şi voi pleca din Hemingford Home înălţându-ţi imnuri de slavă. Dar nu către vest, spre Omul Întunecat. Rocky Mountains nu sunt o adevărată stavilă în calea lui. Nici Anzii nu i-ar ajunge.

Însă acesta nu era un argument. Mai devreme sau mai târziu, când omul acela avea să se simtă destul de puternic, îi va căuta pe cei care îndrăzneau să i se împotrivească. Dacă nu anul acesta, atunci la anul. Câinii pieriseră din cauza epidemiei, în schimb lupii, ascunşi în zona muntoasă, supravieţuiseră, iar acum erau gata să slujească acestui Vlăstar al Satanei.

Iar lupii nu aveau să fie singurii lui slujitori.

În dimineaţa zilei în care sosiră, în sfârşit, oaspeţii ei, se pusese pe treabă încă de la ora 7, făcând câteva drumuri cu câte două bucăţi de lemn de fiecare dată, până ce reuşi să umple lada şi să încingă plita. Mulţumită lui Dumnezeu avea parte de o zi noroasă, cu vreme răcoroasă, prima de acest fel de săptămâni întregi. Era posibil să şi plouă, înainte de

căderea întunericului. Cel puţin aşa o anunţa şoldul, la care avusese o fractură în 1958.

Mai întâi puse la cuptor plăcintele, făcute cu dulceţurile din cămară, dar şi cu rubarbă şi căpşuni din grădină. Slavă Domnului, căpşunile tocmai se copseseră şi se bucura să ştie că nu fusese zadarnic. Chiar şi faptul că gătea o făcea să se simtă mai bine, pentru că a găti înseamnă viaţă. O plăcintă cu afine, două cu căpşuni şi rubarbă şi una cu mere. Mireasma lor umplu întreaga bucătărie în acea dimineaţă. Apoi le puse pe pervazul ferestrelor, la răcit, aşa cum făcuse de când se ştia.

Cum-necum, pregătise aluatul, deşi nu-i venise prea uşor, în lipsa ouălor proaspete – şi doar ajunsese la ferma de păsări, numai ea era vinovată că uitase să ia de acolo. În schimb, pe la începutul după-amiezii, mica bucătărie cu podeaua denivelată, acoperită cu un linoleum spălăcit, se umpluse de mirosul puilor prăjiţi. Cum acolo stăruia încă mirosul de prăjit, urcă şchiopătând în verandă, ca să-şi citească lecţia, aşa cum făcea în fiecare zi, folosindu-se, ca să-şi facă vânt, de ultimul exemplar din The Upper Room, cu foile ferfeniţite.

Puii se prăjiră cât se poate de frumos. Avea să-l trimită pe unul dintre oaspeţi să culeagă vreo două duzini de ştiuleţi fragezi şi dulci, iar pe urmă puteau mânca pe cinste, sub cerul liber.

După ce aranjă puii pe şerveţele de hârtie, ieşi pe veranda din spate, cu chitara, se aşeză şi începu să cânte. Interpretă imnurile ei preferate, vocea ei înaltă şi tremurătoare risipindu-se în aerul încremenit.

Suntem copleşiţi de încercări sau de ispite,
De un munte de griji împovăraţi?
Nu trebuie să ne lăsăm descurajaţi,
Ci Domnului rugăciune să-i înălţăm.

Muzica i se păru atât de frumoasă (chiar dacă auzul o lăsase atât de mult, încât nu mai putea fi niciodată sigură că vechea ei chitară este perfect acordată), încât mai cântă un imn, şi încă unul, şi încă unul.

Tocmai ataca „We Are Marching to Zion”, când auzi un zgomot de motor dinspre nord, apropiindu-se de ea de-a lungul lui County Road. Se opri în mijlocul versurilor, dar degetele ei continuară să mângâie absent corzile. Îşi aplecă urechea şi ascultă atent. O, Doamne, veneau, se descurcaseră perfect, acum distingea şi trâmba de praf pe care o ridica maşina părăsind asfaltul şi intrând pe porţiunea de drum negru care ducea până la poarta ei. Intră în febra celui care curând îşi va întâmpina oaspeţii şi se bucură că avusese ideea să se îmbrace în hainele ei cele mai bune. Îşi sprijini chitara de genunchi şi-şi puse mâna streaşină la ochi, chiar dacă soarele nu se ivise încă.

Sunetul motorului se distingea acum mult mai limpede şi, peste o clipă, în locul unde porumbul lăsa locul adăpătorii pentru vite a lui Cal Goodell...

Da, acum se vedea, un vechi camion Chevrolet din cele folosite la ferme, înaintând încet. Cabina era plină; din câte vedea ea (chiar dacă avea o sută opt ani, vedea perfect la distanţă), înăuntru se îngrămădiseră patru persoane, iar alte trei stăteau pe platformă, privind pe deasupra cabinei. Distinse un bărbat blond şi subţire, o fată cu părul roşcat, iar în mijloc... da, era chiar el, un băiat care tocmai învăţase ce înseamnă să fii bărbat. Păr închis la culoare, figură prelungă, frunte înaltă. El o văzu cum îi priveşte de pe verandă şi începu să-i facă semne cu amândouă mâinile. Îl imită apoi şi bărbatul blond. Fata cu părul roşcat doar se uita. Mother Abagail îşi înălţă şi ea mâna şi le răspunse la salut.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că i-a adus teferi, murmură ea răguşit. Lacrimi fierbinţi începură să i se scurgă pe obraji. Doamne, Dumnezeul meu, din inimă îţi mulţumesc.

Curând, camioneta intră în curte, duduind şi zdruncinându-se. Bărbatul de la volan purta o pălărie de pai, cu o panglică din catifea albastră şi o pană mare înfiptă în ea.

— Iiiii-haaa! strigă el, fluturând din mână. Bine te-am găsit, Mother! Nick ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici şi chiar aşa s-a întâmplat! Iiiii-haaa!

Începu să claxoneze. Alături de el stăteau un bărbat de vreo cincizeci de ani, o femeie cam de aceeaşi vârstă şi o fetiţă, într-o jachetă de catifea reiată. Copilul îi făcu un semn timid din mână; degetul cel mare al celeilalte mâini stătea bine înfipt în gură.

Nick, tânărul cu petic pe ochi şi păr negru, sări peste oblonul camionetei chiar înainte ca aceasta să se oprească. Se reechilibră şi se apropie încet de ea. Figura lui era solemnă, dar ochiul îi era luminat de bucurie. Se opri în faţa treptelor verandei şi se uită în jur, surprins... la curte, la casă, la bătrânul copac cu leagănul făcut dintr-o anvelopă. Cel mai mult însă părea să-l intereseze persoana ei.

— Bine-ai venit, Nick, îl întâmpină ea. Mă bucur să te văd. Fii binecuvântat.

Îi răspunse cu un zâmbet, apoi începură să-i curgă şi lui lacrimile. Urcă treptele şi-i prinse mâinile într-ale sale. Femeia îi întinse obrazul zbârcit, pe care el îl sărută încet. Între timp, din camionetă coborâse toată lumea. Cel care şofase o ţinea în braţe pe fetiţa cu jacheta roşie, care avea piciorul drept în gips. Braţele ei se agăţau cu toată nădejdea de gâtul bronzat al bărbatului. Lângă el se aflau femeia de cincizeci de ani, apoi roşcata şi băiatul blond, cu barbă. Nu, nu-i băiat, stabili Mother Abagail; e doar mai slab. Ultimul din şir era celălalt bărbat care călătorise în cabină, şi care-şi lustruia acum lentilele ochelarilor cu ramă din sârmă.

Nick o privea cu o insistenţă oarecum interogativă, iar ea îi făcu un semn afirmativ din cap.

— Ai făcut cum se cuvine, spuse. Domnul te-a călăuzit aici, iar acum Mother Abagail are să vă ospăteze... Fiţi bine veniţi cu toţii! adăugă, ridicând vocea. Nu putem zăbovi prea mult, dar, înainte de a pleca, trebuie să ne odihnim, să gustăm împreună din pâine şi să stăm puţin de vorbă.

Fetiţa i se adresă din locul unde se cuibărise şi unde se simţea în siguranţă absolută:

— Eşti cea mai bătrână doamnă din lume?

— Şşşt, Gina! o mustră doamna de cincizeci de ani.

Dar Mother Abagail îşi puse o mână în şold şi râse:

— Poate că sunt, copila mea. Poate că sunt.

Îi puse să întindă faţa ei roşie de masă de cealaltă parte a mărului, iar cele două femei, Olivia şi June, pregătiră masa, în timp ce bărbaţii se duseră să culeagă nişte porumb. Îl fierseră cât ai clipi din ochi şi adăugară, căci bătrâna nu avea, unt, margarină şi sare.

Se discută foarte puţin în timpul mesei – se auzeau, în schimb, plescăituri şi mici exclamaţii de plăcere. Îi făcea bine să vadă oameni înfulecând sănătos, iar oaspeţii ei nu erau dintre cei care se codesc la mâncare. Considera că meritase cu prisosinţă drumul până la ferma Richardson şi confruntarea cu nevăstuicile. Nu că ar fi fost hămesiţi, dar după o lună întreagă când n-ai mâncat decât alimente din conservă, ai o poftă teribilă de mâncare proaspătă, gătită special. Ea însăşi mâncă pe săturate – trei porţii de friptură, un ştiulete de porumb şi o bucăţică de plăcintă cu căpşuni şi rubarbă.

Curând îşi turnară cafea şi se aşezară comod şi atunci şoferul, un om plăcut, cu figura deschisă, pe nume Ralph Brentner, i se adresă astfel:

— A fost o masă pe cinste, doamnă dragă. De mult nu mi-a mai mers mâncarea la suflet atât de bine. Se cuvine să mulţumim.

Ceilalţi murmurară aprobativ. Nick zâmbi şi făcu un semn din cap.

Fetiţa o întrebă:

— Pot să vin să mă aşez la tine în poală, bunicuţo?

— Cred că eşti prea grea, scumpo, spuse Olivia Walker, femeia mai în vârstă.

— Nici vorbă, interveni Abagail. Ziua în care n-oi mai fi în stare să ţin puţin un copil în poală va fi şi cea din urmă zi a mea. Vino la mine, Gina.

Ralph o purtă pe sus şi i-o aşează în braţe.

— Când nu mai poţi s-o ţii, îmi spui.

Îi gâdilă Ginei obrajii cu pana de la pălărie. Fetiţa îşi ridică mânuţele şi chicoti.

— Nu mă gâdila, Ralph! Nu care cumva să îndrăzneşti să mă gâdili!

— N-ai nicio teamă, o asigură Ralph, înduioşat. Am mâncat cam mult şi nu prea-mi arde de joacă.

Ralph se aşează pe locul lui.

— Ce-ai păţit la picior, Gina? se interesă Abagail.

— Mi l-am rupt când am căzut din pod, răspunse Gina. Dick mi-a pus piciorul în gips. Ralph zice că Dick mi-a salvat viaţa.

Îi trimise o bezea bărbatului cu ochelari, care se îmbujoră puţin, tuşi şi zâmbi.

Nick, Tom Cullen şi Ralph îl întâlniseră pe Dick Ellis după ce traversaseră aproximativ jumătate din Kansas, mergând pe marginea drumului, cu un rucsac în spate şi cu un alpenştoc în mână. Era de meserie medic veterinar. Ziua următoare, trecând prin orăşelul Lindsborg, se opriseră să prânzească şi auziseră nişte ţipete stinse venind din zona sudică a oraşului. Dacă vântul ar fi bătut în direcţie opusă, n-ar fi auzit nicicum apelurile acelea.

— Mila Domnului, observă Abby cu mulţumire, mângâind părul fetiţei.

Gina rămăsese singură de trei săptămâni. Cu o zi sau două înainte, se jucase în podul unchiului ei, podeaua din lemn putred cedase, iar ea căzuse de la o înălţime de zece metri peste căpiţa de fân de dedesubt. În cădere, rostogolindu-se de pe căpiţă, se alesese cu o fractură. În

primă instanţă, Dick Ellis nu-i dădu prea multe şanse. Îi administră un anestezic local, ca să-i poată aşeza piciorul la loc; pierduse atât de mult din greutate, iar starea ei fizică generală era atât de proastă, încât se temuse că o anestezie generală i-ar fi putut fi fatală (cuvintele cele mai tari ale conversaţiei erau pronunţate pe litere, ca să nu fie înţelese de Gina McCone, care se juca fără grijă cu nasturii lui Mother Abagail). Gina îşi recăpătase tonusul cu o viteză care-i mirase pe toţi. Fetiţa se ataşase imediat de Ralph şi de pălăria lui fercheşă. Vorbind pe un ton scăzut şi sfios, Ellis îşi exprimă opinia că problema ei se datora în mare măsură singurătăţii zdrobitoare prin care trecuse.

— Fireşte, se arătă Abagail de acord. Dacă n-o auzeaţi, s-ar fi stins curând.

Gina căscă. Ochii ei erau mari şi obosiţi.

— Am s-o duc la culcare, spuse Olivia Walker.

— În cămăruţa de la capătul holului, o sfătui Abby. Poţi să dormi cu ea, dacă vrei. Cealaltă fată... cum ziceai că te cheamă, draga mea? Numele tău mi-a ieşit din minte.

— June Brinkmeyer, spuse roşcata.

— Păi, poţi dormi cu mine, June, dacă nu te deranjează. Patul nu este destul de mare pentru două persoane, şi nu cred că ţi-ar plăcea să dormi cu o legătură de beţe uscate ca mine, nici dacă patul ar fi încăpător, dar este o saltea, pusă la păstrare în podul casei, care ar fi taman bună, dacă nu cumva au intrat gândacii în ea. Sper să vrea unul dintre bărbaţii ăştia să ţi-o coboare, nu?

— Desigur, se oferi Ralph.

Olivia o duse pe Gina în pat, căci între timp adormise. Întunericul se lăsa asupra bucătăriei, unde domnea o animaţie cum nu mai fusese de mulţi ani încoace. Gemând, Mother Abagail se ridică în picioare şi aprinse trei lămpi cu gaz, una pe masă, una pe sobă (un model Blackwood, din fontă, care acum se răcea, ticăind încet) şi una pe pervazul ferestrei din verandă. Întunericul se trase puţin înapoi.

— Poate că tot obiceiurile vechi sunt cele mai bune, spuse Dick deodată şi toţi îşi îndreptară privirile spre el.

El tuşi şi se înroşi din nou, dar Abagail începu să chicotească.

— Vreau să spun, continuă Dick puţin defensiv, că asta e prima masă gătită... ei bine, din 30 iunie şi până acum, cred. Adică din ziua în care s-a oprit curentul electric. Iar atunci am gătit chiar eu. Ceea ce fac eu nu prea poate fi numit gătit. Nevastă-mea, în schimb... era o gospodină extraordinară. Ea...

Îşi lăsă propoziţia neterminată.

— A adormit buştean, le spuse Olivia întorcându-se în bucătărie. Era extrem de obosită.

— Pâinea o coci în casă? o întrebă Dick pe Mother Abagail.

— Sigur că da, dintotdeauna. Însă asta nu e pâine făcută cu drojdie, pentru că drojdia s-a stricat. Dar merge şi aşa.

— Mă dau în vânt după pâinea asta, îi mărturisi el simplu. Helen... soţia mea... făcea pâine de două ori pe zi. În ultima vreme, mi se pare că este singurul lucru după care tânjeam. Dacă-mi dai trei felii de pâine şi nişte gem de căpşuni, pot să mor fericit.

— Tom Cullen e obosit, declară Tom pe neaşteptate. Oboseală să-ţi cadă ochii.

Căscă de-i trosniră fălcile.

— Poţi să-ţi faci culcuşul în grajd, îi spuse Abagail. Miroase puţin a mucegai, dar este uscat.

O vreme, ascultară freamătul continuu al ploii, care începuse să cadă de mai mult de o oră. Dacă ar fi fost singură, ar fi fost un zgomot dezolant. Acum însă, într-o asemenea companie, acelaşi zgomot era un acompaniament plăcut, discret, care-i făcea să se simtă mai apropiaţi. Apa şiroia prin jgheaburile din tablă galvanizată şi cădea în butoiul pentru apă de ploaie pe care Abby îl mai păstra încă lângă un perete al casei. Ecoul tunetului venea de foarte departe, de deasupra Iowei.

— Presupun că aveţi echipament de tabără? îi întrebă ea.

— Avem tot ce ne trebuie, o asigură Ralph, ridicându-se în picioare. Ne vom descurca. Haide, Tom.

— Nu vreţi să mai rămâneţi puţin amândoi, tu şi Nick? zise Abagail.

În tot acest răstimp, ea-l observase pe Nick, aşezat la masă, în partea opusă balansoarului. Îşi spunea că într-o încăpere unde sunt atâţia oameni, vorbind şi mişcându-se, prezenţa unui surdomut, în mod normal, abia dacă s-ar face simţită. Ceea ce nu era cazul cu Nick. El stătea perfect nemişcat şi urmărea conversaţia, iar pe figura lui se citeau reacţii la tot ce se spunea. Avea o figură deschisă şi inteligentă, dar în pofida tinereţii lui, grijile prin care trecuse lăsaseră urme. De mai multe ori, pe măsură ce dialogul se desfăşura, îi văzu pe ceilalţi aruncându-i priviri, ca şi cum Nick ar fi trebuit să confirme sau să infirme spusele lor. Erau cu toţii conştienţi de prezenţa lui. Apoi, îl văzuse privind – cu o mină îngrijorată – de mai multe ori pe fereastră, în beznă.

— Puteţi să-mi aduceţi salteaua aceea? întrebă June calm.

— Nick şi cu mine o vom aduce, spuse Ralph, ridicându-se în picioare.

— Nu vreau să dorm singur în grajdul din spate, spuse Tom. Doamne, nu!

— Vin şi eu cu tine, îl linişti Dick, ridicându-se în picioare. Aprindem lampa Coleman şi ne facem culcuşul. Mulţumesc încă o dată, doamnă. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult bine mi-au făcut toate astea.

Ceilalţi îi mulţumiră şi ei. Nick şi Ralph aduseră salteaua, în care se dovedi că nu existau insecte. Tom şi Dick plecară spre grajd, unde peste scurt timp se aprinse lanterna Coleman. Curând, Nick, Ralph şi Mother Abagail rămaseră singuri în bucătărie.

— Pot să fumez, doamnă? întrebă Ralph.

— Doar dacă nu dai scrum pe covor. Găseşti o scrumieră chiar în dulapul din spatele tău.

Ralph se ridică să şi-o ia, în timp ce Abby îl cerceta în continuare pe Nick. Purta o cămaşă kaki, jeanşi şi o vestă spălăcită din doc. Ceva din persoana lui îi lăsa sentimentul că-l mai întâlnise înainte, sau că-i fusese menit să-l întâlnească. Privindu-l, avea sentimentul liniştitor pe care ţi-l dă cunoaşterea şi împlinirea, ca şi cum ar fi fost sortită să trăiască această clipă. Ca şi cum la un capăt al vieţii ei ar fi existat tatăl, John Freemantle, înalt, negru şi mândru, iar bărbatul acesta tânăr, alb şi mut, cu un singur ochi, expresiv şi strălucitor, pe o faţă copleşită de griji, la celălalt capăt.

Se uită pe fereastră şi văzu o rază a lămpii Coleman cu baterii ieşind pe fereastra grajdului şi luminând o mică bucată din curte. Se întrebă dacă staulul mai păstra mirosul animalelor; nu mai intrase acolo de aproape trei ani. Nu avusese de ce. Ultima ei vacă, Daisy, fusese vândută în 1975, dar în 1987 duhoarea încă persista. Probabil că şi astăzi. Nu contează, sunt şi mirosuri mai rele.

— Doamnă?

Se uită în spate. Ralph stătea acum lângă Nick, ţinând în mână o foaie de hârtie şi străduindu-se să citească la lumina lămpii. Nick avea un blocnotes şi un pix; ţinându-le, o privea pe Abagail cu cea mai mare atenţie.

— Nick spune..., începu Ralph, apoi îşi drese glasul, încurcat.

— Mergi mai departe.

— În bilet zice că-i vine greu să citească pe buzele dumitale, pentru că...

— Cred că ştiu de ce, îl opri ea. Nu te sfii.

Se ridică şi se duse la dulap. Pe cel de-al doilea raft, într-un vas din plastic, aidoma unor exponate medicale într-un lichid tulbure, pluteau două plăci dentare.

Le pescui şi le clăti cu un polonic de apă.

— Doamne Dumnezeule, ce suferinţă, spuse Mother Abagail îndurerată, punându-şi plăcile pe gingii. Trebuie să

stăm de vorbă. Voi doi sunteţi şefii şi trebuie să punem la punct nişte lucruri.

— Păi, nu sunt eu acela, o lămuri Ralph. Eu n-am fost decât muncitor cu normă întreagă şi fermier cu jumătate de normă. La viaţa mea, am reuşit mai degrabă să fac bătături decât să născocesc idei. Din câte îmi dau eu seama, Nick e şeful şi ştie mai bine ce e de făcut.

— Aşa este? se interesă ea, cătând spre Nick.

Nick scrise câteva cuvinte în grabă, iar Ralph le citi, ceea ce făcu şi în continuare.

„A fost ideea mea să venim aici, da. Cât despre faptul că eu aş fi şeful, nu ştiu.”

— Le-am întâlnit pe June şi pe Olivia cam la o sută cincizeci de kilometri sud de aici, îi explică Ralph. Alaltăieri, Nick, aşa-i?

Nick făcu semn că da.

— Dar şi atunci ne aflam tot în drum spre tine, Mother. Şi femeile mergeau spre nord. La fel şi Dick. N-am făcut decât să ne unim.

— Aţi mai văzut şi alţi oameni?

„Nu”, scrise Nick. „Dar am avut senzaţia – ca şi Ralph, de altfel – că mai există şi alţi oameni care se ascund şi ne urmăresc. Le e teamă, cred eu. Mai au nevoie de timp până să treacă peste şocul suferit.”

Femeia făcu un semn din cap.

„Dick zice că în ziua dinaintea întâlnirii noastre a auzit o motocicletă, undeva, spre sud. Prin urmare, mai există şi alţi oameni. Ceea ce cred eu că-i sperie este întâlnirea cu un grup destul de mare, gata format.”

— De ce-aţi venit aici?

Ochii femeii, prinşi în reţeaua lor deasă de riduri, îl cercetau până-n adâncuri.

Nick scrise: „Eu te-am visat. Şi Dick Ellis zice că te-a visat o dată. Iar fetiţa, Gina, îţi zicea «bunicuţa» cu mult timp înainte de a ajunge aici. A descris locul unde stai. Leagănul făcut din anvelopă.”

— Să fie binecuvântat copilul, spuse ea absentă, apoi i se adresă lui Ralph. Şi tu?

— O dată sau de două ori, doamnă, spuse Ralph. Îşi umezi buzele. Dar de mai multe ori l-am visat doar... doar pe celălalt individ.

— Care alt individ?

Nick scrise. Încercui cu creionul ceea ce scrisese. Îi întinse foaia direct. Ochii ei nu prea mai erau în stare să vadă să citească fără ochelari sau fără lupa cu lumină pe care o cumpărase de la Hemingford Center cu un an în urmă, dar asta putea citi. Era scris cu litere mari, cum scrisese Dumnezeu pe zidul palatului lui Beltşaţar. O trecea un fior rece chiar şi numai privind hârtia cu acele cuvinte încercuite. Se gândi la nevăstuicile care traversau drumul târându-se pe burtă şi trăgând de sac cu dinţii lor de ucigaşi, ascuţiţi ca nişte ace. Se gândi la acel unic ochi roşu, deschizându-se, trădându-şi prezenţa în întuneric, privind, cercetând, de acum văzând nu numai o biata bătrână, ci un întreg grup de bărbaţi şi femei... şi o fetiţă.

Cele două cuvinte încercuite erau următoarele: *Omul Întunecat*.

— Mi s-a spus, începu ea, împăturind hârtia, trăgând cu degetul peste muchie, apoi împăturind-o iarăşi, ignorând pentru moment durerile pe care i le provoca artrita, că trebuie să mergem spre vest. Domnul Dumnezeul nostru mi-a spus asta, în vis. Eu n-am vrut să ascult. Sunt o femeie bătrână şi nu-mi doresc altceva decât să mor pe bucăţica asta de pământ. A fost proprietatea familiei mele vreme de o sută doisprezece ani, dar mi-e dat să nu mă sting aici, după cum nici lui Moise nu i-a fost dat să intre în Canaan, cu Fiii lui Israel.

Făcu o pauză. Cei doi bărbaţi o urmăreau cu seriozitate, în lumina lămpii; afară continua să plouă, încet şi monoton. Tunetele încetaseră. Vai, Doamne, protezele astea mi-au rănit gura, îi trecu femeii prin minte. Aş vrea să le pot scoate şi să mă duc la culcare.

— Am început să am vise ciudate cu doi ani înainte să se abată flagelul ăsta asupra noastră. De visat am visat întotdeauna, şi uneori visele mele s-au adeverit. Profeţia este darul lui Dumnezeu, din care fiecare are parte de o fărâmă. Bunica mea obişnuia să numească asta lampa strălucitoare a lui Dumnezeu sau pur şi simplu strălucirea. În visele mele, mă vedeam mergând spre vest. La început doar cu puţini oameni, apoi cu câţiva în plus, apoi cu mulţi. Spre vest, mereu spre vest, până ce puteam vedea Rocky Mountains. Se făcea că între timp se formase o adevărată caravană, de peste două sute de oameni. Apoi, vedeam semne... nu, nu semne de la Domnul, ci din cele obişnuite, de circulaţie, pe fiecare din ele scriind cam aşa: BOULDER, COLORADO, 906 KILOMETRI sau PE AICI SE AJUNGE LA BOULDER.

Se opri din nou.

— Visele acelea m-au speriat. N-am povestit nimănui despre ele, atât de speriată am fost. Mă simţeam cam cum trebuie să se fi simţit Iov, atunci când Dumnezeu i-a vorbit din mijlocul vârtejului. Ba chiar am încercat să-mi spun că nu erau decât nişte simple vise, despre o femeie bătrână şi proastă care fuge de Dumnezeu, la fel ca Iona. Şi totuşi chitul ne-a înghiţit, vedeţi bine! Iar dacă Dumnezeu îi spune lui Abby: Trebuie să povesteşti, atunci mie nu-mi rămâne decât să spun tot. Pe urmă, am simţit că va veni cineva la mine, cineva deosebit, şi că astfel voi afla că a sosit vremea.

Îl măsură pe Nick, care stătea la masă şi o privea solemn, cu ochiul lui cel bun, prin fumul ţigării lui Ralph Brentner.

— Am ştiut de cum te-am văzut, spuse ea. Eşti chiar tu, Nick, acela. Domnul şi-a pus degetul Lui pe inima ta. Dar El are mai multe degete, şi mai sunt şi alţii, slavă Domnului, cărora El le-a făcut acest semn. Îl visez şi pe celălalt cum ne caută chiar şi în clipa asta şi, Dumnezeu să mă ierte pentru păcatul meu, îl blestem în inima mea.

Începu să plângă şi se ridică să bea o gură de apă şi să se spele pe ochi. Lacrimile dezvăluiau partea ei cea mai

omenească, stăpânită de neputinţă şi slăbiciune.

Când se întoarse spre Nick, acesta scria. Într-un târziu rupse fila din carnet şi i-o întinse lui Ralph.

— Habar n-am care-i rolul lui Dumnezeu, dar înţeleg foarte bine că există nişte forţe care lucrează. Toţi cei pe care i-am întâlnit mergeau spre nord. Ca şi cum dumneata ai fi avut soluţia. Ai mai visat şi pe alţii? Pe Dick? Pe June sau pe Olivia? Poate pe fetiţă?

— Pe nimeni dintre cei de aici. Dar am visat un bărbat zgârcit la vorbă. O femeie însărcinată. Un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu tine, care are şi el o chitară. Şi pe tine, Nick.

— Şi crezi că mersul la Boulder este soluţia corectă?

— Aşa ne este menit să facem, răspunse Mother Abagail.

Nick se jucă nehotărât câteva clipe cu pixul pe blocnotes, apoi scrise: „Ce ştii despre Omul Întunecat? Ai idee cine este?”

— Ştiu doar ce este cu el, nu şi cine este. El reprezintă răul în stare pură rămas pe pământ. Răufăcătorii de tot felul sunt departe de acest soi de rău. Spărgători de magazine, violatori şi tipi care abia aşteaptă să-şi folosească pumnii. Dar el îi va chema pe toţi aceştia. Deja a început să-i strângă. Şi o face mult mai repede decât reuşim noi să ne strângem. Înainte să facă prima mişcare, în jurul lui vor fi grămadă. Nu numai cei răi, asemenea lui, dar şi oameni slabi... singuri... şi cei ce l-au alungat pe Dumnezeu din inima lor.

„Poate că nu există cu adevărat”, scrise Nick. „Poate că nu este decât...” Se opri, muşcă uşor din capătul pixului şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, adăugă: „... acea parte speriată, păcătoasă, din noi toţi. Poate că visăm lucruri pe care ne temem că le vom face noi înşine.”

Citind cu voce tare, Ralph se încruntă, dar Abby înţelese de la bun început ce voia Nick să zică. Felul lui de a vorbi nu se deosebea prea mult de al noilor pastori care apăruseră cam în ultimii douăzeci de ani. Satana nu există

cu adevărat, asta propovăduiau ei. Există răul, venind din păcatul originar, probabil, dar se află în noi toţi, iar extirparea lui este un gest la fel de imposibil ca scoaterea gălbenuşului din ou fără să spargi coaja. Dacă te luai după predicatorii ăştia de modă nouă, Satana este ca un soi de puzzle – fiecare bărbat, femeie sau copil de pe pământ reprezentând o infimă părticică din întreg. Da, da, ideile lor lăsau impresia că sunt moderne şi solide; partea proastă este că nu exprimau adevărul. Iar dacă Nick continua să gândească în felul acesta, Omul Întunecat avea să-l înghită cu uşurinţă.

— Tu m-ai visat pe mine. Nu sunt eu reală?

Nick făcu semn că da.

— Şi eu te-am visat pe tine. Nu eşti tu real? Slavă Domnului, stai la masă, cu foile alea de hârtie pe genunchi. Cel despre care vorbim, Nick, este la fel de real ca şi tine.

Da, îşi spuse Abagail, este real. Se gândi la nevăstuici şi la ochiul roşu ce se deschidea în întuneric. Iar când vorbi din nou, vocea ei era răguşită:

— Nu este Satana, spuse ea, dar el şi Satana se cunosc şi ţin sfat de când lumea. În Biblie nu scrie ce s-a întâmplat cu Noe şi cu familia lui după ce apele s-au retras. Dar n-aş fi câtuşi de puţin surprinsă dacă aş afla că s-a dat o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru sufletele acelor câţiva oameni – pentru sufletele, pentru trupurile lor, dar şi pentru modul lor de a gândi. Şi nu m-ar surprinde dacă şi pe noi ne-ar aştepta acelaşi lucru... El se află acum la vest de Rockies. Mai curând sau mai târziu va veni spre est. Poate nu anul acesta, nu, ci atunci când va fi pregătit. Iar noi avem datoria să i ne împotrivim.

Nick clătină din cap, tulburat de cuvintele ei.

— Da, continuă ea cu glas potolit. Ai să vezi. Ne aşteaptă zile grele. Moarte şi teroare, trădare şi lacrimi. Şi nu vom fi cu toţii de faţă la deznodământ.

— Nu-mi place deloc treaba asta, mormăi Ralph. Lucrurile stau şi-aşa destul de prost, fără individul ăsta

despre care vorbeşti dumneata cu Nick. Avem şi-aşa suficiente probleme – fără doctori, fără electricitate, fără nimic. De ce-a fost nevoie să mai avem pe cap şi pacostea asta?

— Nu ştiu, căile Domnului sunt necunoscute. Iar El nu dă explicaţii uneia ca Abby Freemantle.

— Dacă aşa ştie El să se poarte, spuse Ralph, ei bine, după mine, ar trebui să iasă la pensie şi să lase pe cineva mai tânăr să-i ia locul.

„Dacă Omul Întunecat se află la vest”, scrise Nick, „poate ar fi mai bine să nu riscăm şi să ne îndreptăm spre est.” Femeia clătină încet din cap.

— Nick, toate lucrurile îi slujesc lui Dumnezeu. Nu crezi că şi Omul acesta Întunecat îi slujeşte tot Lui? Ba chiar aşa se întâmplă, indiferent cât de misterioasă ar putea să pară lucrarea Sa. Omul Întunecat te va urmări, ori încotro vei fugi tu, pentru că el serveşte hotărârea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu doreşte ca tu să-l înfrunţi. N-are niciun rost să ocoleşti voinţa lui Dumnezeu Savaot. Bărbatul sau femeia care au această îndrăzneală sfârşesc în burta fiarei.

Nick scrise câteva cuvinte. Ralph studie biletul şi se frecă la nas; ar fi preferat să nu fie nevoit să citească. Doamnele în vârstă nu prea înghit chestii de genul celei pe care Nick tocmai o scrisese. Va considera cele scrise o blasfemie şi va spune acest lucru destul de tare ca să-i trezească pe toţi din casă.

— Ce spune? întrebă Abagail.

— Spune... Ralph îşi drese glasul, iar pana înfiptă în panglica pălăriei se clătină. Zice că nu crede în Dumnezeu.

Mesajul odată transmis, Ralph îşi coborî privirile în pământ, aşteptând furtuna.

Dar ea se mulţumi să râdă, se ridică în picioare şi se duse lângă Nick. Îi prinse o mână şi-l mângâie.

— Fii binecuvântat, Nick, asta nici nu contează. El crede în tine.

Îşi petrecură ziua următoare la ferma lui Abby Freemantle, cu părerea unanimă că fusese cea mai plăcută zi pe care o trăise fiecare dintre ei de când Supergripa se trăsese înapoi, tot aşa cum apele potopului se retrăseseră de pe Muntele Ararat. Ploaia se oprise în primele ore ale dimineţii, iar pe la ora 9 cerul se prezenta sub forma unui frumos tablou mural specific Midwestului, cu soare şi nori zdrenţuiţi. Foile de porumb reflectau razele soarelui în toate direcţiile, ca o grămadă de smaralde. Era răcoare, cum nu mai fusese de săptămâni de zile.

Tom Cullen îşi petrecu întreaga dimineaţă alergând în sus şi-n jos printre şirurile de porumb, cu braţele întinse în lături, speriind cârdurile de ciori. Gina McCone se juca fericită în ţărâna de lângă leagăn, cu o mulţime de păpuşi din hârtie, pe care Abagail le descoperise pe fundul unei valize, în dulapul din dormitorul ei. Ceva mai devreme, fetiţa şi Tom se jucaseră cu maşinile şi camioanele din jurul garajului Fisher-Price, pe care Tom îl luase de la magazinul de mărunţişuri din May, Oklahoma. Tom făcu ceea ce-i ceru Gina să facă fără prea multe împotriviri.

Dick Ellis, veterinarul, veni timid la Mother Abagail şi o întrebă dacă ţinuse cineva porci prin apropiere.

— Sigur, familia Stoner avea întotdeauna porci, îi răspunse ea.

Abby stătea pe verandă, în balansoarul ei, mângâind corzile chitarei şi urmărind joaca Ginei, care stătea în curte cu piciorul în gips întins ţeapăn înaintea ei.

— Crezi că mai trăieşte vreunul?

— Trebuie să te duci acolo şi să vezi. S-ar putea. Dar nu-i exclus să fi scăpat din cocină şi să fi plecat în sălbăticie. Ochii ei sclipiră. Cineva a visat azi-noapte cotlete de porc, mă înşel oare?

— S-ar putea să nu te înşeli, îi răspunse Dick.

— Ai tăiat vreodată un porc?

— Nu, doamnă, recunoscu el, rânjind cu gura până la urechi. De mâncat am mâncat, dar n-am tăiat niciodată. Am

fost întotdeauna ceea ce se numeşte un om paşnic.

— Ralph şi cu tine aţi putea accepta o femeie ca şef de echipă?

— De ce nu? răspunse el.

Peste nici douăzeci de minute, cei trei porniseră la drum, Abagail aşezată între cei doi bărbaţi, în cabina Chevyului, ţinându-şi cu demnitate bastonul între genunchi. În cocina din curtea familiei Stoner găsiră doi porci de câte un an, sănătoşi şi în formă bună. Din câte se putea constata, când se terminase mâncarea, se hrăniseră cu tovarăşii lor de cocină mai slabi şi mai puţin norocoşi.

Ralph montă scripetele cu lanţ al lui Reg Stoner în şură şi, urmând indicaţiile lui Abagail, Dick reuşi în cele din urmă să lege zdravăn o frânghie de piciorul din spate al unuia dintre porci. Guiţând şi zbătându-se, animalul fu tras în şură şi atârnat cu capul în jos cu ajutorul scripetelui.

Ralph aduse din casă un cuţit de măcelărie lung de peste o jumătate de metru. Ăsta nici nu mai e cuţit, îi trecu prin minte lui Abby, ci sabie în toată regula, lăudat fie Domnul.

— Ştii, nu cred că sunt în stare să-l omor, mărturisi el.

— Bine, atunci dă-mi mie, îi răspunse Abagail, întinzând mâna.

Ralph îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Dick. Acesta ridică din umeri. Atunci Ralph îi întinse cuţitul.

— Doamne, mulţumim ţie pentru darul pe care suntem pe cale să-l primim prin bunătatea ta. Binecuvântează porcul acesta, ca să ne hrănească, amin. Daţi-vă la o parte, băieţi, îi îndemnă ea apoi, cu altă voce, o să împroaşte în toate părţile.

Tăie gâtul porcului cu o mişcare a cuţitului ce trăda multă experienţă – există lucruri pe care nu le uiţi niciodată, indiferent cât de bătrân eşti —, apoi se trase deoparte cât de repede putu.

— Ai aprins focul sub cazan? îl întrebă pe Dick. Un foc mare şi frumos, în mijlocul curţii?

— Da, doamnă, răspunse Dick plin de respect, incapabil să-şi dezlipească privirile de la porc.

— Ai adus periile? îl întrebă pe Ralph.

Ralph îi prezentă două perii mari de curăţat, cu ţepi puternici, de culoare galbenă.

— Foarte bine, atunci duceţi-l şi aruncaţi-l în cazan. După ce fierbe puţin, o să-l puteţi curăţa foarte uşor. Pe urmă o să scoateţi şoriciul de pe bătrânul domn Porc ca de pe o banană.

Feţele celor doi se lungiră puţin la această perspectivă.

— Hai, mai vioi, îi îndemnă ea. Nu puteţi să-l mâncaţi cu haina pe el. Mai întâi trebuie dezbrăcat.

Ralph şi Dick Ellis se uitară unul la altul, înghiţiră în sec şi începură să coboare porcul din scripete. Pe la 3 după-amiază terminară toată treaba, iar la 4 erau acasă, cu maşina plină de carne; la cină avură cotlete proaspete de porc. Cei doi bărbaţi nu avură prea multă poftă de mâncare, în schimb Abagail mâncă singură două cotlete, încântată de gustul minunat al cărnii grase şi bine prăjite. Nimic nu e mai bun decât carnea proaspătă, mai ales atunci când ai contribuit şi tu ca să fie pe masă.

Trecuse de ora 9 seara. Gina adormise, iar Tom Cullen aţipise în balansoarul lui Mother Abagail din verandă. Spre vest, în depărtare, se vedea pe cer scânteierea mută a unor fulgere. Se adunaseră cu toţii în bucătărie, cu excepţia lui Nick, care ieşise la plimbare. Abagail cunoştea prea bine gândurile cu care pesemne că se muncea băiatul, iar inima ei căuta să-l ajute, de la distanţă.

— Spune-mi, de fapt n-ai chiar o sută opt ani, este? o întrebă Ralph, aducându-şi aminte de un cuvânt pe care ea îl aruncase în treacăt, în expediţia de tăiere a porcului.

— Ba da, stai aici şi aşteaptă-mă. Ai să vezi, omule. Se întoarse din dormitor şi-i întinse scrisoarea din partea preşedintelui Reagan, pe care o ţinea, înrămată, în sertarul de sus al dulapului. Citeşte asta, fiule, îi spuse ea triumfător.

— „... cu ocazia celei de a o suta aniversări a zilei de naştere”, citea Ralph cu voce tare, „... una dintre cele şaptezeci şi două de persoane din Statele Unite ale Americii atestate că au împlinit centenarul... pe locul al cincilea în rândul celor mai bătrâni membri ai Partidului Republican din Statele Unite ale Americii... salutări şi felicitări din partea preşedintelui Ronald Reagan, 14 ianuarie 1982.” O privi cu ochi mari. Păi fir-aş al... Se opri, încurcat, şi se îmbujoră la faţă. Te rog să mă ierţi, doamnă!

— Câte lucruri grozave trebuie să fi văzut! se minună Olivia.

— Mai nimic, în comparaţie cu ce-am văzut cam în ultima lună, oftă ea. Şi cu ceea ce mă aştept să mai văd.

Uşa se deschise şi apăru Nick, iar conversaţia se întrerupse ca şi cum toţi n-ar fi vrut decât să treacă timpul, în aşteptarea lui. Abagail îşi dădu seama imediat că tânărul luase o hotărâre şi crezu că ştie care era acea hotărâre. Băiatul îi întinse un bilet pe care-l scrisese pe verandă, lângă Tom. Femeia ţinea hârtia cât mai departe, ca să poată citi fără ochelari.

„Cred c-ar fi bine să pornim mâine spre Boulder”, scrisese Nick.

Ea îşi ridică privirea de pe foaia de hârtie, o îndreptă spre Nick şi înclină încet din cap. Îi trecu biletul lui June Brinkmeyer, care i-l întinse Oliviei.

— Aşa cred şi eu c-ar fi bine, spuse Abagail. Nici eu nu-mi doresc această călătorie, dar cred că trebuie s-o facem. Cum de te-ai hotărât?

El ridică din umeri aproape enervat şi făcu un semn către ea.

— Aşa să fie, zise Abagail. Credinţa mea este în Domnul.

Nick gândi: Ce bine ar fi să pot crede şi eu.

În dimineaţa următoare, pe 26 iulie, după o scurtă consultare, Dick şi Ralph porniră cu camionul spre Columbus.

— Îmi pare rău că trebuie să renunţ la maşină, spuse Ralph, dar dacă aşa vrei tu, Nick, e-n regulă.

„Întoarceţi-vă cât mai repede cu putinţă”, scrise Nick.

Ralph râse scurt şi aruncă o privire jur-împrejurul curţii. June şi Olivia spălau rufe într-o copaie mare, cu o scândură de frecat prinsă la un capăt. Tom speria ciorile în porumb, o ocupaţie în care părea să-şi găsească o neîntreruptă distracţie. Gina se juca, iar bătrâna dormita în balansoar, sforăind uşor.

— Prea te grăbeşti să-ţi vâri capul în gura leului, Nicky.

Nick îi răspunse: „Avem alt loc mai bun unde să mergem?”

— Asta-i drept. La ce bun să hălăduim aşa, fără rost? Până la urmă, te simţi inutil. Un om nu se simte bine dacă nu are un ţel şi-o speranţă, ai observat?

Nick aprobă cu un semn din cap.

— Okay, îl asigură Ralph pe Nick, bătându-l pe umăr, apoi i se adresă lui Dick: Eşti gata de drum, Dick?

Tom Cullen ieşi fugind din lan, cu mătase de porumb agăţată de cămaşă, de pantaloni şi în părul lui lung şi blond.

— Şi io! Tom Cullen vrea să meargă şi el la plimbare cu maşina! Doamne, da!

— Atunci, hai, spuse Ralph. Ia uită-te în ce hal eşti, cu mătasea asta de porumb pe tine. Măcar să fi prins şi tu vreo cioară! Vino să te curăţ puţin.

Rânjind prosteşte, Tom îi permise lui Ralph să-i scuture cămaşa şi pantalonii. Din punctul de vedere al lui Tom, reflectă Nick, aceste ultime două săptămâni fuseseră probabil cele mai fericite din viaţa lui. Se afla lângă oameni care-l acceptau şi ţineau la tovărăşia lui. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Chiar dacă era un fel de copil înapoiat, o fiinţă omenească vie era încă relativ o raritate în această lume nouă.

— Pe curând, Nicky, zise Ralph, urcându-se la volan.

— Pe curând, Nicky, repetă şi Tom Cullen, rânjind în continuare.

Nick urmări camioneta până ce dispăru din raza lui vizuală, apoi se duse în şură, unde descoperi o ladă veche şi o cutie cu vopsea. Rupse una dintre tăbliile lăzii şi o prinse în cuie de o prăjină lungă pentru gard. Luă semnul astfel obţinut şi vopseaua şi ieşi cu ele în curte; se apucă să o picteze cu grijă, în timp ce Gina se uita cu interes peste umărul lui.

— Ce zice acolo? se interesă ea.

— Zice: „Noi am plecat spre Boulder, Colorado. Vom merge pe drumuri secundare, pentru a evita blocajele de circulaţie. Canalul 14 al lungimii de undă a cetăţenilor (CB)”‘, citi Olivia.

— Ce înseamnă asta? întrebă June, apropiindu-se.

O ridică pe Gina în braţe şi urmăriră amândouă cum Nick plantează cu atenţie semnul astfel încât să stea cu faţa spre locul unde drumul negru se transforma în aleea din faţa casei lui Mother Abagail. Îngropă în pământ un metru din lungimea prăjinii. Doar un vânt extrem de puternic ar fi reuşit să scoată indicatorul de acolo. Sigur că da, în această parte a lumii existau cu adevărat vânturi extraordinar de puternice; îşi aduse aminte de tornada care fusese la un pas să-i ia pe sus pe el şi pe Tom şi la sperietura pe care o trăseseră în pivniţa aceea.

Scrise un bilet şi i-l întinse lui June:

„Unul dintre lucrurile ce trebuie aduse de Dick şi Ralph, de la Columbus, este un radio CB. Cineva va trebui să urmărească tot timpul canalul 14.”

— Aha, comentă Olivia, foarte inteligent.

Nick se bătu pe frunte cu un aer grav, apoi zâmbi.

Cele două femei se întoarseră la rufele lor, pe care acum le întindeau pe sârmă. Gina reveni la jucării, ţopăind sprinten într-un picior. Nick traversă curtea, urcă treptele verandei şi se aşeză nu departe de bătrâna care dormea. Îşi aruncă privirea peste lanul de porumb, întrebându-se ce avea să se aleagă din toate acestea.

Dar dacă vrei tu aşa, Nick, e-n regulă.

Au făcut ce-au făcut şi iată că devenise liderul lor şi nu putea pricepe în ruptul capului de ce. Era imposibil să primeşti ordine de la un surdomut, chestia asta suna ca un banc prost. Dick ar fi trebuit să fie şeful. Iar el, Nick, ar fi fost purtătorul de lance, al treilea din stânga, de neam prost, recunoscut doar de maică-sa. Dar de când îl întâlniseră pe Ralph Brentner, care-şi irosea vremea pe şosea cu camionul lui, fără să aibă vreo ţintă precisă, acesta începuse să se uite la Nick ori de câte ori zicea câte ceva, ca şi cum ar fi căutat o confirmare din partea lui. O aură de nostalgie începuse deja să se aştearnă asupra celor câteva zile de drum între Shoyo şi May, înainte să-l întâlnească pe Tom şi să înceapă răspunderile. Nu-i era greu să uite cât de singur fusese şi cum îl chinuia teama ca nu cumva visele rele ce-l bântuiau tot timpul să nu fie un semn că înnebuneşte. În schimb îşi amintea că atunci nu trebuia să se îngrijească de nimeni altcineva decât de el însuşi, un simplu purtător de lance, al treilea din stânga, un actor de duzină în această piesă teribilă.

Am ştiut de cum te-am văzut. Eşti chiar tu, Nick, acela. Domnul a pus degetul Lui pe inima ta...

Nu, nu accept. Nu-l accept nici pe Dumnezeu, de altfel. Bătrâna n-are decât să se agaţe liniştită de Dumnezeul ei, Dumnezeu e necesar femeilor în vârstă ca spălăturile intestinale sau punguţele cu ceai Lipton. El se va concentra rând pe rând asupra obstacolelor ce aveau să le iasă în cale, fără să se grăbească. Mai întâi trebuia să-i ducă la Boulder şi pe urmă mai vedea ce rămâne de făcut. Bătrâna spunea că Omul Întunecat era un bărbat în carne şi oase, nu un simplu simbol născut din teama lor, şi nici asta nu voia să creadă... deşi în inima lui ştia că este adevărat. În inima lui credea tot ceea ce auzise de la ea, şi era speriat. Nu dorea să fie liderul lor.

Eşti chiar tu, Nick, acela.

O mână îl atinse pe umăr. Sări în sus, apoi se uită în spate. Dacă bătrâna dormise cu adevărat, între timp se

trezise. Îi zâmbea din balansoarul ei fără rezemătoare pentru mâini.

— Stăteam aici şi mă gândeam la marea criză, spuse ea. Ştii că tatăl meu a stăpânit odată tot pământul ăsta, kilometri întregi, în toate direcţiile? E purul adevăr. Pentru un negru, n-a fost deloc simplu. Iar eu cântam la chitară şi din voce la Grange Hall, în 1902. Acum multă vreme, Nick. Acum multă, multă vreme.

Nick făcu un semn din cap.

— Au fost nişte zile foarte bune, Nick – cele mai multe dintre ele, în orice caz. Dar nimic nu ţine o veşnicie. Doar dragostea lui Dumnezeu. Tata a murit, iar pământul a fost împărţit între fiii lui, o bucată primind-o şi primul meu soţ, adică şaizeci de acri, nu foarte mult. Casa asta a fost clădită chiar pe o parte din cei şaizeci de acri, ştii? Patru acri, asta-i tot ce-a mai rămas. O, acum aş putea să ridic din nou pretenţii asupra întregii suprafeţe, dar parcă n-ar mai fi acelaşi lucru, dintr-un anumit punct de vedere.

Nick o bătu uşor peste mâna uscăţivă, iar ea oftă din fundul inimii.

— Fraţii nu se înţeleg întotdeauna foarte bine între ei; ba aproape mereu se ceartă. Gândeşte-te numai la Cain şi Abel! Toţi voiau să fie şefi, nimeni nu dorea să pună osul la treabă! În 1931, ne-am trezit acasă cu hârtia de la bancă. De-abia atunci s-au gândit să tragă toţi în aceeaşi direcţie, dar era prea târziu. Până în 1945 se topise tot pământul, cu excepţia celor şaizeci de acri ai mei şi a încă patruzeci sau cincizeci, unde se află acum lotul familiei Goodell.

Gânditoare, se scotoci în buzunarul rochiei şi scoase o batistă, cu care se şterse încet la ochi.

— În cele din urmă, n-am mai rămas decât eu, fără un ban, fără nimic. În fiecare an, când era de plătit impozitul, îmi mai luau câte o bucăţică drept compensaţie, iar eu veneam aici şi mă uitam la părticica aceea care nu-mi mai aparţinea şi plângeam aşa cum plâng şi acum. Câte puţin în fiecare an, aşa s-a întâmplat. O palmă de ici, o palmă de

colo. Am dat în arendă ce mai rămăsese, dar niciodată nu scoteam destul ca să acopăr suma pe care mi-o cereau ei pentru taxele lor afurisite. Apoi, când am împlinit o sută de ani, m-au scutit de taxe pe viaţă. Da, au renunţat după ce-au luat totul, în afară de peticul ăsta de aici. Mărinimos din partea lor, nu?

El îi strânse uşor mâna şi o privi în ochi.

— Vai, Nick, continuă Mother Abagail, am tăinuit în inima mea ură faţă de Domnul. Orice bărbat sau femeie care îl iubeşte, îl şi urăşte, pentru că el este un Dumnezeu necruţător, un Dumnezeu intolerant, el este Cel ce este, iar pe lumea asta el e în stare să răsplătească prin durere pe cei care-l slujesc, în timp ce răufăcătorii se plimbă în Cadillacuri. Chiar şi bucuria de a-l sluji este amară. Eu fac voia lui, dar partea omenească din mine l-a blestemat, în inima mea. „Abby", îmi spune Domnul, „tu ai de împlinit o lucrare, peste multă vreme. Aşa că te voi lăsa să trăieşti şi să tot trăieşti, până ce ţi se amărăşte carnea pe oase. Te voi lăsa să-ţi vezi toţi copiii murind înaintea ta, iar tu vei călca mai departe pe pământ. Te voi lăsa să vezi ogorul părintelui tău luat bucată cu bucată. Iar la urmă, răsplata ta va fi că vei fi silită să te îndepărtezi, alături de nişte străini, de toate lucrurile pe care le iubeşti cel mai mult, şi vei muri într-o ţară străină, fără să fi apucat să-ţi termini lucrarea. Aceasta este voia Mea, Abby", îmi spune el, iar eu îi răspund: „Da, Doamne. Facă-se voia ta", dar în inima mea îl blestem şi mă întreb: „De ce, de ce, de ce?" şi singurul răspuns cu care mă aleg este: „Unde ai fost când am făcut lumea?"

Valul amar al lacrimilor se revărsă acum din ea, scurgându-i-se pe obraji şi udându-i pieptul rochiei, iar Nick se minună că puteau să se adune atâtea lacrimi într-o femeie atât de bătrână, de-ai fi zis că-i o creangă uscată.

— Ajută-mă pe calea pe care o urmez, Nick, îl rugă ea. Eu nu vreau să fac decât ceea ce se cuvine făcut.

El îi strânse mâna cu putere. În spatele lor, Gina chicotea şi înălţa spre cer una dintre maşinile de jucărie, în care

razele soarelui străluceau şi scânteiau.

Dick şi Ralph se întoarseră la amiază, cu Dick la volanul unui furgon Dodge nou şi Ralph conducând o maşină roşie pentru intervenţii speciale, cu plug în faţă şi o macara cu cârlig în partea din spate. Tom stătea lângă macara, făcând gesturi largi din mână. Traseră înaintea verandei, iar Dick coborî din furgon.

— În maşina specială există un CB nemaipomenit, îi spuse el lui Nick. Are patruzeci de canale. Din câte-mi dau seama, Ralph s-a îndrăgostit de el.

Nick zâmbi. Între timp se apropiaseră şi femeile şi se uitau la maşini. Abagail înregistră felul în care Ralph o conduse pe June până la camion, ca să-i arate echipamentul radio, bucurându-se de ceea ce vedea. Femeia era înzestrată cu o pereche de şolduri impresionante, iar între ele exista probabil o poartă de toată frumuseţea. Ar fi putut să aibă câţi plozi dorea.

— În concluzie, când plecăm? întrebă Ralph.

„De îndată ce mâncăm”, scrise Nick. „Ai încercat CB-ul?”

— Mda, îi răspunse Ralph. L-am lăsat să meargă pe tot drumul de întoarcere. Paraziţi îngrozitori; există şi un buton pentru eliminarea lor, dar nu funcţionează prea bine, din câte se pare. Dar, să ştii, cred că am auzit totuşi ceva, cu toţi paraziţii ăia. Venind de foarte departe. Poate că nici nu erau voci. Dar am să-ţi spun adevărul, Nick, nu mi-a păsat prea mult de chestia asta. Cum nu-mi pasă nici de vise.

Între ei se aşternu tăcerea.

— Ei, sparse Olivia liniştea, am să pun ceva la fiert. Sper să nu se supere nimeni dacă mâncăm porc două zile la rând.

Nimeni nu se arătă deranjat. Până la ora 1 tot calabalâcul pentru camping – la care se adăugaseră balansoarul şi chitara lui Abagail – fusese aranjat în furgonetă şi porniră la drum, cu maşina specială în frunte, care să înlăture din calea lor tot ceea ce bloca şoseaua. Se îndreptară spre vest, pe US 30. Abagail stătea pe bancheta din faţă a furgonetei.

Nu plângea. Stătea cu bastonul între genunchi. Se sfârşise vremea plânsului. Asta era voinţa Domnului, iar voinţa Lui avea să se împlinească. Voinţa lui avea să se împlinească, dar ea se gândea la acel ochi roşu, deschizându-se în inima întunecată a nopţii, şi se temea.

CAPITOLUL 46

Era spre sfârşitul zilei de 27 iulie. Îşi ridicaseră tabăra chiar în apropierea indicatorului – acum pe jumătate distrus de furtunile acelei veri – care anunţa că se aflau pe terenul iarmarocului Kunkle. Kunkle propriu-zis, oraşul Kunkle, Ohio, se afla la sud de ei. Din câte se vedea, acolo izbucnise un incendiu, care răsese de pe faţa pământului aproape toată localitatea. Stu era de părere că oraşul se aprinsese de la un trăsnet. Ca de obicei, Harold făcu din asta o întreagă discuţie. Dacă Stu Redman afirma, de exemplu, că o maşină de pompieri e de culoare roşie, Harold Lauder sărea imediat şi, pe baza faptelor şi cifrelor, demonstra că majoritatea maşinilor de pompieri, de la o vreme încoace, sunt verzi.

Fran oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Nu reuşea să doarmă. Se temea de vise.

La stânga, cele cinci motociclete ale lor stăteau aliniate, fiecare pe suportul ei, iar ţevile de eşapament şi ornamentaţiile sclipeau în lumina lunii. Ai fi zis că o bandă de Hell’s Angels hotărâse să facă tabără chiar în locul acela. Asta nu înseamnă că Hell’s Angel s-ar fi pretat să meargă pe nişte motociclete atât de gingaşe ca Honda şi Yamaha, se gândi ea. Ei călăreau pe „scroafe”... sau, nu cumva asta era o chestie cu care rămăsese de la vechile filme cu motociclişti turnate de American-International Pictures, pe care ea le văzuse la televizor? *The Wild Angels. The Devil’s Angels. Hell’s Angels on Wheels*.

Când era liceană, contempla imensele imagini ale motocicletelor de pe panourile publicitare din faţa cinematografelor în aer liber, la Wells Drive-In, la Sanford Drive-In, sau la South Portland Twin, unde dai banii şi, dacă ai noroc, te şi distrezi. Dar acum se sfârşise cu toate acestea, cinematografele erau la pământ, ca să nu mai

vorbim despre Hell’s Angels şi American-International Pictures.

Să treci asta în jurnalul tău, Frannie, îşi zise, răsucindu-se iarăşi în culcuş. Nu în seara asta. Acum avea de gând să doarmă, fără să-i mai pese dacă o să viseze sau nu.

La douăzeci de paşi de locul unde se afla, îi vedea pe ceilalţi, nemişcaţi în sacii lor de dormit, ca Hell’s Angels după un chef cu bere, în filmul acela în care toţi se drogau, cu excepţia lui Peter Fonda şi Nancy Sinatra. Harold, Stu, Glen Bateman, Mark Braddock, Perion McCarthy. Ia o pilulă de Sominex şi dormi...

De fapt, înghiţiseră cu toţii câte o jumătate de pastilă de Veronal, nu Sominex. Fusese ideea lui Stu, când visul acela începuse să-i chinuie cu adevărat şi deveniseră cu toţii nervoşi şi insuportabili. Îl luase mai întâi pe Harold deoparte, înainte de a le vorbi şi celorlalţi despre ideea lui, pentru că, dacă voiai să-l flatezi pe Harold, cea mai bună metodă era să-i ceri părerea cu cea mai mare seriozitate; şi apoi, Harold ştia cu adevărat tot soiul de lucruri. Era foarte bine că ştia, dar pe de altă parte îţi lăsa o impresie cam stranie, ca şi cum alături de ei ar fi călătorit un zeu de mâna a cincea, atoateştiutor, dar instabil din punct de vedere emoţional şi din partea căruia te-ai fi putut aştepta la absolut orice. Harold luase cu sine o a doua armă în Albany, acolo unde îi întâlniseră pe Mark şi pe Perion, iar acum purta cele două pistoale pe şolduri, ca un Johnny Ringo de modă nouă. Fran nutrea o anumită afecţiune pentru Harold, dar începuse s-o şi sperie. Îşi punea serios problema dacă nu cumva băiatul avea s-o ia razna într-o noapte şi să înceapă să tragă la întâmplare cu revolverele lui. Se surprindea adesea gândindu-se la ziua în care-l găsise pe Harold în curtea din spatele casei lui, cu întreg sistemul de apărare emoţională distrus, doar în costum de baie, tăind gazonul şi bocind.

Îşi imagina cu uşurinţă cum îi vorbise Stu despre subiectul respectiv, foarte calm şi cu un aer aproape

conspirativ: *Harold, visele astea devin o problemă. Am o idee, dar nu ştiu foarte bine cum s-o duc la îndeplinire... un sedativ slab... dar trebuie neapărat să dozăm corect cantitatea. Dacă luăm prea mult, nu s-ar mai trezi nimeni în caz că apare vreun bucluc. Tu ce părere ai?*

Harold fusese de părere să încerce cu o pastilă întreagă de Veronal, de găsit în orice farmacie, iar dacă reuşeau astfel să scape de vise, reduceau doza la trei sferturi şi apoi la jumătate. Stu obţinuse o părere similară şi de la Glen, şi experimentul fusese aplicat, în cele din urmă. La un sfert de pastilă, visele începuseră să apară iarăşi, prin urmare rămăseseră la doza de o jumătate de pastilă.

Era vorba de ceilalţi.

Frannie îşi primea doza de medicament în fiecare seară, dar n-o înghiţea. Nu ştia dacă Veronalul i-ar fi făcut sau nu rău copilului, dar nu era dispusă să-şi asume vreun risc. Se spune că până şi aspirina ar putea rupe lanţul de cromozomi. Prin urmare, ea continua să sufere visele – da, să le sufere, acesta era cuvântul corect. Un vis rămânea predominant; dacă celelalte păreau diferite la început, mai curând sau mai târziu se contopeau cu acesta. Se afla la ea acasă, în Ogunquit, iar Omul Întunecat o urmărea. Străbătea coridoare pline de umbre, urcând şi coborând, trecea prin salonul mamei ei, unde ceasul continua să măsoare anotimp după anotimp, într-un veac sterp... Era conştientă că ar fi putut să scape de el, dacă n-ar fi fost silită să poarte trupul. Era trupul tatălui ei, înfăşurat într-un cearşaf, iar dacă l-ar fi lăsat la pământ, Omul Întunecat i-ar fi făcut ceva foarte rău, l-ar fi pângărit în chip infernal. Ea fugea cât putea, ştiind că el se află tot mai aproape; în cele din urmă, îi simţea atingerea mâinii pe umăr, mâna lui fierbinte şi scârboasă. Atunci îşi pierdea toată energia şi i se muiau oasele, corpul învăluit al tatălui ei îi aluneca din braţe şi se întorcea, pregătită să spună: *Ia-l, fă ce vrei, nu-mi pasă, numai lasă-mă şi nu mă mai urmări.*

Iată-l, îmbrăcat într-un strai oarecare, asemănător unei rase călugăreşti cu glugă, prin care nu i se vedea nimic din trăsături, cu excepţia zâmbetului său imens şi fericit. Iar într-o mână ţinea un umeraş de haine strâmb şi îndoit. În clipa aceea se simţea lovită de teroare ca de un pumn înmănuşat şi se lupta să scape din somn cu pielea udă de transpiraţie, cu inima zbătându-i-se în piept şi dorindu-şi să nu mai adoarmă niciodată.

Pentru că el nu dorea cadavrul tatălui ei, ci copilul viu din pântecele său.

Se răsuci din nou. Dacă tot nu adoarme, mai bine să-şi scoată jurnalul şi să scrie. Începuse să ţină un jurnal din data de 5 iulie, într-un fel, îl scria pentru copil. Era vorba de un act de credinţă – credinţa că acest copil va trăi. Dorea ca el să ştie cum a fost înainte. Cum se abătuse flagelul asupra unei localităţi numite Ogunquit, cum ea şi cu Harold scăpaseră şi ce se întâmplase cu ei. Dorea ca acest copil să ştie cum se petrecuseră lucrurile.

Putea să scrie la lumina lunii, şi două sau trei pagini de jurnal îi aduceau întotdeauna somnul. Ceea ce, îşi spunea, nu-i un semn prea bun în ceea ce priveşte talentul ei literar. Cu toate acestea, oferea astfel somnului încă o şansă.

Închise ochii, continuând să se gândească la Harold.

Situaţia s-ar fi putut detensiona odată cu sosirea lui Mark şi a lui Perion, dacă între cei doi n-ar fi existat deja o legătură. Perion avea treizeci şi trei de ani, cu unsprezece mai mult decât Mark, dar în lumea aceasta asemenea amănunte nu prea aveau vreo importanţă. Se găsiseră unul pe celălalt, se îngrijiseră unul pe celălalt şi erau bucuroşi că erau împreună. Perion îi mărturisise lui Frannie că aveau de gând să facă un copil. Slavă Domnului că luam pastile şi nu aveam montat un sterilet, îi zisese Peri. Cum aş mai fi reuşit să-l extrag de acolo?

Frannie fusese la un pas să-i mărturisească şi ea despre copilul din pântecele ei (sarcina ei parcursese de acum peste o treime din drum), dar ceva anume o reţinuse. Se

temu că ar putea transforma o situaţie proastă într-una şi mai proastă.

Prin urmare, grupul lor cuprindea acum şase persoane, în loc de patru (Glen refuza cu tărie să încerce să conducă singur o motocicletă, mergând întotdeauna în spatele lui Stu sau al lui Harold), dar situaţia nu se schimbase prin apariţia încă unei femei.

Dar tu, Frannie? Tu ce anume îţi doreşti?

Dacă trebuie să-şi ducă existenţa într-o lume ca aceasta, gândea ea, cu un ceas biologic pornit înlăuntrul ei şi care avea să se declanşeze peste şase luni de zile, şi-ar fi dorit de bărbat o persoană ca Stu Redman – nu, de fapt nu cineva ca el. Îl voia pe el. Iată, reuşise să exprime adevărul cât se poate de limpede.

Odată cu dispariţia civilizaţiei, de pe scena societăţii omeneşti dispăruseră toate jucărelele cromate şi celelalte nimicuri. Glen Bateman purta adesea discuţii pe această temă, ceea ce părea să-i facă o nemăsurată plăcere lui Harold.

Mişcarea de eliberare a femeii, stabili Frannie (socotind că dacă tot se pornise să spună adevăruri, cel mai bine era să meargă până la capăt), nu era nici mai mult nici mai puţin decât o excrescenţă a societăţii tehnologice. Femeile erau dependente de trupurile lor mai plăpânde. Ele erau mai mici. Şi mai slabe, în general. Un bărbat nu poate să nască, în schimb o femeia, da – asta ştie până şi un copil de patru ani. Iar o femeie însărcinată este o fiinţă vulnerabilă. Civilizaţia pusese la dispoziţia ambelor sexe o umbrelă de normalitate, sub care să se poată adăposti. *Eliberare* – cuvântul acesta spunea totul. Înaintea apariţiei civilizaţiei, cu sistemul ei grijuliu şi milostiv de protecţie, femeile fuseseră adevărate sclave. Nu trebuie să ne facem iluzii deşarte; erau nişte biete sclave şi nimic mai mult, gândi Fran. Apoi s-au sfârşit zilele cele rele. Iar Crezul Femeilor, care ar fi trebuit să stea atârnat în toate birourile revistei Ms., preferabil în piuneze, ar fi fost acesta: *Vă mulţumim,*

Bărbaţi, pentru căile ferate. Vă mulţumim, Bărbaţi, pentru că aţi inventat automobilul şi aţi ucis pieile roşii, care considerau potrivit să ţină încă o vreme cu dinţii de America, de vreme ce ei au fost primii aici. Vă mulţumim, Bărbaţi, pentru spitale, poliţie şi şcoli. Acum aş vrea să votez, vă rog, şi să am dreptul să stabilesc ce am de făcut şi să-mi croiesc propriul destin. Am fost odată sclavă, dar lucrul acesta s-a demodat între timp. Zilele sclaviei mele au ajuns la capăt; nu mai am de ce să fiu sclavă, tot aşa cum nu mai trebuie să traversez Oceanul Atlantic într-o măruntă navă cu pânze. Avioanele cu reacţie sunt mai sigure şi mai rapide decât navele cu pânze, iar libertatea este mai logică decât sclavia. Mie nu mi-e frică să zbor. Vă mulţumesc, Bărbaţi.

Şi ce anume mai rămânea de zis? Nimic. Bădăranii puteau să mormăie ceva legat de punerea pe foc a sutienelor, reacţionarii puteau să joace mici jocuri intelectuale, dar adevărul avea tot atâta forţă cât un zâmbet. Acum toate acestea se schimbaseră, în doar câteva săptămâni – iar cât de departe mersese această schimbare doar timpul urma să arate. Stând singură în noapte, ştia câtă nevoie are de un bărbat. O, Doamne, avea mare nevoie de un bărbat.

Nu era vorba doar de siguranţa ei şi a copilului. Stu o atrăgea, cu atât mai mult cu cât avea o experienţă cu Jess Rider. Stu era un om potolit şi eficient şi, mai presus de orice, nu era ceea ce tatăl ei ar fi numit „douăzeci de kile de rahat într-o pungă de zece kile”.

Şi el la rândul lui se simţea atras de ea. Fran ştia asta perfect de bine, o ştiuse încă de pe 4 iulie, când dejunaseră împreună în restaurantul acela pustiu. Pentru o clipă – şi numai pentru o clipă – privirile lor se întâlniseră şi atunci se ridicase un val de căldură, ca o forţă uriaşă, din cele care dau peste cap acele tuturor indicatoarelor. Presupunea că şi Stuart simţea cum stau lucrurile, dar aştepta un semnal din partea ei, pentru ca el să ia o hotărâre atunci când va

crede ea de cuviinţă. El o găsise cu Harold, prin urmare era un soi de posesiune a lui Harold. Idee stupidă, de macho, dar se temea că lumea aceasta, cel puţin pentru o vreme, avea să fie dominată de împuţitul spirit macho.

Ce bine ar fi fost să mai existe şi altcineva, care să aibă grijă de Harold; dar acea persoană nu exista, iar ea nu mai putea aştepta prea mult. Îşi aminti de ziua când Harold încercase să facă dragoste cu ea, în felul lui timid, pentru ca pretenţiile lui asupra lui Fran să devină irevocabile. Când se întâmplase asta? Acum două săptămâni? Parcă trecuse mai multă vreme de atunci. Întreg trecutul părea acum să se fi îndepărtat. Se estompase, dispăruse ca vata de zahăr a lui Bonomo. Între grijile ei legate de Harold – şi temerile că băiatul va avea o reacţie necontrolată dacă se apropia de Stuart – şi spaima de vise, nu avea să mai adoarmă până la ziuă.

Gândindu-se la aceasta, somnul o prinse în vârtejul lui.

Când se trezi, întunericul nu se risipise încă.

Cineva o scutura. Murmură câteva proteste – somnul ei era odihnitor şi fără vise, pentru prima oară de o săptămână încoace – apoi renunţă fără prea mult chef, crezând că se făcuse dimineaţă şi trebuie să se pună în mişcare. Dar oare ce le venise să plece când încă nu se luminase de ziuă? Când se ridică, văzu că apusese până şi luna.

Harold era cel care o scutura. Şi părea speriat.

— Harold? S-a întâmplat ceva?

Stu era şi el treaz. Şi Glen Bateman. Perion stătea îngenuncheată de cealaltă parte a locului unde îşi aprinseseră focul lor mic de tabără.

— Da, Mark e bolnav, o lămuri Harold.

— Bolnav? se miră Fran.

Atunci auzi un geamăt slab venind de dincolo de tăciunii stinşi ai focului; tot acolo îngenunchease şi Perion, iar cei doi bărbaţi stăteau în picioare. Frannie simţi spaima urcând

în ea ca o coloană neagră. Boala era lucrul de care ei se temeau cel mai mult.

— Nu cumva este... gripă, Harold?

Dacă Mark se îmbolnăvea tocmai acum de Captain Trips, înseamnă că asta i se putea întâmpla oricăruia dintre ei. Nu-i exclus ca virusul încă să mai bântuie. Poate suferise şi vreo mutaţie. Ca să muşte mai bine din tine, draga mea.

— Nu, nu e gripă. Simptomele sunt absolut diferite. Fran, tu ai mâncat aseară din stridii? Sau poate la prânz?

Încercă să se concentreze, cu mintea încâlcită, încă nedezmeticită din somn.

— Da, am mâncat. Şi la prânz şi seara, au fost gustoase. Îmi plac foarte mult stridiile. A mâncat ceva care nu i-a priit? Asta s-a întâmplat?

— Am pus doar o întrebare, Fran. Nimeni dintre noi nu ştie ce este. Nu avem doctor în casă. Tu cum te simţi? E totul în regulă?

— Mă simt minunat, sunt doar puţin somnoroasă.

De fapt, îi trecuse toropeala. Nu era timp de asta. Un alt geamăt ajunse la ea din partea cealaltă a taberei, ca şi cum Mark i-ar fi reproşat că se simte bine, în timp ce lui îi este rău.

— Glen este de părere că ar fi apendicită.

— Cum?

Harold se mulţumi să zâmbească strâmb şi să-i confirme printr-un gest.

Fran se ridică în picioare şi se apropie de locul unde stăteau adunaţi ceilalţi. Harold o urmă ca o umbră nefericită.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Perion.

Vorbea mecanic, ca şi cum ar mai fi rostit aceleaşi cuvinte de nenumărate ori. Privirile ei se plimbau fără odihnă de la unul la celălalt, iar în ochii lor se citea atâta frică şi neajutorare, încât Frannie se simţi din nou ca şi cum ar fi fost vinovată. Gândurile ei se îndreptau, egoist, spre copilul pe care-l purta; încercă să le alunge. Dar ele refuzau s-o

părăsească, şi Frannie nu-şi dădea seama dacă faptul era sau nu normal. Îndepărtează-te de el, striga o parte a ei. Fugi de lângă el chiar în clipa asta, s-ar putea să fie molipsitor. Se uită la Glen, care părea palid şi bătrân în lumina lămpii.

— Harold mi-a spus că are apendicită, tu ce zici? se interesă ea.

— Nu ştiu prea bine, răspunse Glen, speriat şi supărat. În orice caz, asta ar indica simptomele; are febră, abdomen umflat şi tare, dureros la atingere...

— Trebuie să-l ajutăm, repetă Perion, izbucnind în lacrimi.

Glen îi atinse pântecele şi Mark deschise larg ochii, până atunci pe jumătate acoperiţi de pleoape şi sticloşi. Ţipă. Glen îşi retrase mâna, de parcă ar fi atins o sobă fierbinte, apoi se uită pe rând la Stu şi la Harold, cuprins de o panică de-abia stăpânită.

— Voi doi ce părere aveţi, domnilor?

Lui Harold i se mişcau convulsiv muşchii de la gât, ca şi cum ceva i-ar fi rămas înţepenit acolo, sufocându-l. În cele din urmă reuşi să bolborosească:

— Să-i dăm nişte aspirină.

Perion, care până atunci îl privise printre lacrimi pe Mark, se răsuci şi-şi aţinti privirile asupra lui Harold.

— Aspirină? întrebă ea cu o mirare în care se ghicea furia. Aspirină? ţipă ea. Asta-i tot ce eşti în stare să propui cu fanfaronadă, cu gura aia mare a ta? Aspirină?

Harold îşi înfipse mâinile în buzunare şi se uită la ea ruşinat, acceptându-i reproşurile.

Stu interveni, extrem de calm:

— Dar Harold are dreptate, Perion. În momentul de faţă, aspirina este singurul medicament pe care i-l putem administra. Cât e ceasul?

— Nu ştiţi ce să-i faceţi! le aruncă ea în faţă. De ce nu recunoaşteţi?

— E 2.45, spuse Frannie.

— Şi dacă moare!

Peri îşi trase o buclă de păr castaniu închis de pe faţa ei umflată de atâta plâns.

— Lasă-i în pace, Peri, se auzi vocea surdă şi obosită a lui Mark, făcându-i pe toţi să tresară. Vor face tot ce pot. Dacă mă doare în continuare la fel de rău, oricum prefer să mor. Daţi-mi nişte aspirină. Orice.

— Aduc eu, se oferi Harold, dornic să facă un serviciu. Am nişte pilule în rucsac. Extra Strength Excedrin, adăugă el, ca şi cum ar fi sperat să audă vreo aprobare din partea lor, apoi fugi s-o aducă.

— Trebuie să-l ajutăm, zise Perion, vorbind din nou ca în transă.

Stu îi trase pe Glen şi pe Frannie deoparte.

— Aveţi idee ce-am putea face? îi întrebă el încet. Eu, unul, nu am, trebuie să vă mărturisesc. Ideea lui Harold cu aspirina e singura bună până acum. Degeaba s-a supărat.

— E şi ea speriată, încercă să explice Fran!

Glen oftă.

— Poate că răul vine de la stomac. O fi o indigestie. După ce dă afară, se linişteşte.

Frannie clătină din cap.

— Nu cred. O simplă indigestie nu provoacă o asemenea febră. Şi nici nu-ţi umflă stomacul în asemenea hal.

Ai fi zis că-i crescuse o tumoare, peste noapte. Doar acest gând era suficient ca să-i facă rău. Nu îşi aducea aminte s-o fi speriat ceva atât de rău (cu excepţia viselor acelora). Cum se exprimase Harold. Nu există doctor în casă. Mare adevăr. Teribil adevăr. Doamne, toate se prăbuşeau deodată în jurul ei. Cât de îngrozitor de singuri erau. Ca nişte acrobaţi care s-au aventurat să pornească pe sârmă, la mare înălţime, fără să aibă dedesubt o plasă de protecţie. Se uită pe rând la figurile încordate ale lui Glen şi Stu. Pe ambele se citea îngrijorarea, însă nici măcar umbra vreunei soluţii.

În spatele lor, Mark răcni iarăşi, iar Perion ţipă şi ea, ca şi cum ar fi chinuit-o aceleaşi dureri. Într-un fel, chiar aşa şi era, îi trecu lui Fran prin minte.

— Ce putem face? se întrebă Fran, disperată.

Se gândea la copil, iar întrebarea ce-şi croia obsesiv şi copleşitor drum spre mintea ei era următoarea: *Şi dacă va fi nevoie de o cezariană? Şi dacă va fi nevoie de o cezariană? Şi dacă...*

În spatele ei, Mark strigă iarăşi, ca un profet al spaimelor, iar ea simţi că-l urăşte.

Se uitară unul la celălalt, în întunericul şovăielnic.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith
6 iulie 1990

După oarece discuţii, domnul Bateman s-a lăsat convins să meargă cu noi. A zis că după toate articolele publicate de el („Folosesc o mulţime de cuvinte pompoase, ca să nu-şi dea seama nimeni cât de simpliste sunt de fapt”) şi douăzeci de ani în care i-a plictisit de moarte pe elevii din SY-1 şi SY-2, ca să nu mai pomenească de Sociologia Comportamentului Deviaţionist în Sociologia Rurală, a ajuns la concluzia că nu-şi poate permite să refuze o asemenea ocazie.

Stu a dorit să afle despre ce ocazie era vorba.

— Mi se pare limpede ca lumina zilei, zice Harold în nesuferitul lui stil OBRAZNIC (uneori Harold poate să fie un dulce, dar la fel de bine reuşeşte să se poarte de-a dreptul ca un nesuferit, aşa ca astă-seară). Domnul Bateman...

— Te rog să-mi spui Glen, zice el, calm, deşi judecând după cum se holba Harold la el, ai fi zis că băiatul fusese acuzat că are o boală ruşinoasă.

— Glen, ca sociolog, continuă Harold, consideră că are ocazia să studieze formarea unei societăţi prin contact nemijlocit, cred. Doreşte să constate în ce mod faptele se aseamănă cu teoria. Ei bine, ca să nu lungesc vorba, Glen (aşa am să-l numesc de acum înainte, de vreme ce aşa

preferă el) a fost de acord, spunând că era vorba chiar despre asta, adăugând însă:

— Am şi eu nişte teorii ale mele, pe care le-am şi scris, şi acum sper să pot ajunge la o concluzie categorică. Eu nu sunt de părere că omul ce se ridică din cenuşa Supergripei va arăta la fel ca omul ce s-a înălţat din leagănul Nilului, cu un os în nas şi ţinând o femeie de păr. Cam asta ar fi una dintre teorii.

Stu îi zice, în felul acela calm al lui:

— Pentru că totul zace la îndemână, aşteptând să fie folosit în continuare.

Avea un aer atât de sumbru spunând acestea, încât am fost surprinsă şi până şi Harold l-a învrednicit cu o privire ciudată. Doar Glen a dat din cap şi a zis:

— Chiar aşa. Societatea tehnologică a ieşit de pe terenul de joc, ca să spunem aşa, în schimb coşurile de baschet au rămas la locul lor. O să apară cineva care-şi aduce aminte de joc şi-i învaţă din nou şi pe ceilalţi. Sună destul de sugestiv, nu? Ar trebui să notez totul, mai târziu.

(Dar acum am notat chiar eu povestea, pentru orice eventualitate. Cine ştie? Doar Umbrele, hii-hii.)

Şi atunci Harold zice:

— După cum vorbeşti, s-ar spune că eşti de părere că toate o vor lua din nou de la capăt – cursa înarmărilor, poluarea şi aşa mai departe. Asta este o altă teorie de-a ta? Sau doar corolarul celei dintâi?

— Nu chiar, începu Glen să explice.

Însă, înainte să apuce să continue, Harold a ţinut neapărat să se vâre şi el în vorbă. Nu pot să repet cuvânt cu cuvânt, pentru că, atunci când se înfierbântă, Harold vorbeşte repede, dar, pe scurt, a afirmat că, deşi are o părere foarte proastă despre oameni în general, nu-şi închipuie că pot fi chiar în halul ăla de idioţi. Că de data asta speră să se facă anumite legi. Că nu va mai fi permisă joaca cu tot felul de porcării, cum ar fi fisiunea nucleară şi florocarbonul (nu sunt sigură că am scris corect cuvântul,

asta-i situaţia), sprayuri şi alte chestii de genul acesta. Îmi aduc bine aminte de un lucru pe care l-a spus, pentru că imaginea este foarte puternică: „Dacă nodul Gordian a fost tăiat, nu există niciun motiv ca noi să ne apucăm să-l înnodăm la loc.”

Mi-am dat seama că ardea de nerăbdare să intre într-o dispută – unul dintre lucrurile care-l fac pe Harold greu de înghiţit este tocmai insistenţa cu care doreşte să facă paradă de cât de multe cunoaşte el (desigur, chiar ştie foarte multe lucruri, asta nu-i pot contesta, şi este superinteligent) —, dar Glen nu i-a răspuns decât atât: „Timpul ne va demonstra, nu?”

Toate acestea s-au petrecut în urmă cu o oră, iar acum mă aflu într-unul dintre dormitoarele de la etaj, cu Kojak, care stă lungit pe podea. Minunat câine! Este multă tihnă aici, ceea ce-mi aminteşte de casă, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, pentru că mă face să plâng. Ştiu că sună îngrozitor, dar îmi doresc cu adevărat pe cineva care să-mi încălzească patul. Ba chiar am în vedere un candidat.

Scoate-ţi asta din minte, Frannie!

Prin urmare, mâine pornim spre Stovington şi ştiu că lui Stu nu-i prea surâde ideea. Îi este teamă de locul respectiv. Îmi place de Stu foarte mult şi mi-aş dori ca şi Harold să fie mai apropiat de el. Harold reuşeşte să complice totul peste măsură, dar nu cred că poate să-şi schimbe firea.

Glen s-a hotărât să-l lase pe Kojak aici. Îi pare rău că e nevoit s-o facă, deşi în privinţa hranei nu-şi face griji. Însă nu avea altă soluţie. Ar fi trebuit să găsească o motocicletă cu ataş, dar şi aşa bietul Kojak ar fi putut să se sperie şi să sară afară, rănindu-se sau chiar murind.

Oricum, mâine pornim la drum.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Texas Rangers (echipă de baseball) avea un aruncător cu numele de Nolan Ryan; el servea cu efect o mulţime de mingi pe care nu le mai putea returna nimeni şi mai ştia şi alte lovituri de

maestru. Existau comedii de televiziune cu râsete pe banda de sunet; râsetele ţâşneau de pe bandă la poante şi se presupunea că în felul acesta te distrai şi mai bine văzând filmul. Apoi găseai la supermagazin prăjituri şi plăcinte congelate, pe care nu trebuia decât să le dezgheţi ca să le poţi mânca. Cel mai mult îmi plăcea, mie personal, prăjitura cu brânză şi căpşuni Sara Lee.

7 iulie 1990

Nu pot scrie prea mult. Am mers pe motocicletă toată ziua. Îmi simt popoul umflat ca un hamburger, iar spinarea de parcă aş fi cărat pietre. Azi-noapte am avut iarăşi visul acela rău. Harold l-a visat şi el pe bărbatul acela şi-l scoate din minţi că nu poate să explice cum se face că, practic, avem amândoi acelaşi vis.

Stu zice că încă are visul acela cu Nebraska şi cu bătrâna negresă de acolo. Ea îi spune mereu că ar trebui să-i facă o vizită. Stu crede că locuieşte într-un oraş numit Holland Home, sau Hometown, sau ceva de genul ăsta şi că probabil ar fi în stare să găsească locul. Harold a râs de el şi a început o poliloghie cum că visele ar fi nişte manifestări psihofreudiene ale unor lucruri la care nu îndrăznim să ne gândim în stare de veghe. Din câte mi-am dat seama, Stu s-a enervat, dar şi-a ţinut firea. Mi-e teamă ca antipatia dintre ei să nu izbucnească într-o zi, MI-AŞ DORI TARE MULT SĂ NU SE ÎNTÂMPLE AŞA!

Oricum, Stu l-a întrebat:

— Atunci cum se face că tu şi cu Frannie aveţi acelaşi vis?

Harold a mormăit ceva despre coincidenţă şi s-a îndepărtat demn.

Stu ne-a spus lui Glen şi mie că ar vrea să mergem în Nebraska, după ce ajungem la Stovington. Glen a ridicat din umeri:

— De ce nu? Undeva tot trebuie să mergem.

Harold se va opune, desigur, invocând cine ştie ce principii. Fir-ar să fie, oare de ce nu te maturizezi şi tu

odată, Harold?

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Pe la începutul anilor optzeci au fost crize de benzină, pentru că în America fiecare ins conducea o maşină şi ne consumaserăm aproape toate rezervele de petrol, iar arabii ne aveau la mână. Arabii aveau atâţia bani, încât pur şi simplu nu reuşeau să-i cheltuiască. Exista un grup de muzică rock numit The Who, care obişnuia să-şi termine concertele prin distrugerea chitarelor şi a amplificatoarelor. Acest lucru era cunoscut sub denumirea de „consum exorbitant”.

8 iulie 1990

E târziu şi sunt iarăşi obosită, dar ar trebui să încerc să notez cât mai multe cu putinţă înainte să mi se ÎNCHIDĂ PLEOAPELE. Harold a terminat de confecţionat indicatorul cu anunţ cam acum o oră (fără pic de bunăvoinţă, trebuie spus) şi l-a fixat în peluza din faţa complexului de la Stovington. Stu l-a ajutat s-o facă păstrându-şi calmul, în pofida micilor înţepături infame ale lui Harold.

Încercasem să mă pregătesc pentru dezamăgirea pe care am suferit-o. N-am crezut nicio clipă că Stu minte şi, după mine, nici Harold n-a pus la îndoială afirmaţiile lui. Prin urmare, am fost convinsă că toţi cei din Stovington erau morţi, şi totuşi am fost foarte necăjită şi am plâns. N-am reuşit să mă abţin.

Dar n-am fost singura afectată. Când Stu a dat cu ochii de locul acela, s-a făcut alb ca varul la faţă. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi aşa am văzut cum i se face pielea de găină pe tot braţul. Ochii lui albaştri căpătaseră culoarea ardeziei, ca oceanul într-o zi cenuşie. Ne-a arătat o fereastră de la etajul al treilea şi ne-a spus:

— Acolo a fost camera mea.

Harold s-a întors spre el şi l-am văzut cum se pregăteşte să-i aplice una dintre replicile lui obraznice şi ironice, dar când a dat cu ochii de faţa lui s-a abţinut. Consider că a fost spre norocul lui, de fapt.

După o vreme, Harold ne-a propus să intrăm şi să aruncăm o privire.

— Şi la ce ne-ar folosi? a întrebat Stu.

Vocea lui suna aproape isteric, deşi era evident că se stăpâneşte. M-am speriat, cu atât mai mult cu cât de obicei e calm ca un sloi de gheaţă. Ca să vezi cât de puţin a reuşit Harold să-l cunoască.

— Stuart..., începe, dar Stu l-a întrerupt imediat.

— Pentru ce am face-o? Nu vezi că e un loc mort? Nu există fanfare, soldaţi, nimic. Credeţi-mă, dacă ar mai fi fost cineva în viaţă, până în clipa asta s-ar fi şi repezit asupra noastră şi acum am fi deja în camerele acelea albe, ca o turmă de cobai scârboşi. Trase o înjurătură urâtă după care-şi ridică privirile spre mine şi-şi ceru scuze: Fran... n-am vrut să vorbesc în felul ăsta. Probabil fiindcă sunt foarte tulburat.

— Eu unul intru, declară Harold, cine mai vine cu mine?

Dar mi-am dat seama că, deşi încerca să se DEA MARE, de fapt Harold se speriase şi el.

Glen a zis că merge, iar Stu a adăugat:

— Intră şi tu, Fran. Aruncă o privire. Ca să-ţi satisfaci curiozitatea.

Aş fi vrut să-i zic că prefer să rămân afară, cu el, pentru că părea atât de încordat (şi pentru că, ştii, chiar nu-mi doream să intru), dar asta ar fi însemnat alte probleme cu Harold, aşa că am acceptat.

Dacă noi – adică Glen şi eu – am fi avut vreun dubiu faţă de relatarea lui Stu, încă de când am deschis uşa ne-am fi dat seama că am greşit. Ne-a întâmpinat duhoarea. Aceeaşi pe care o întâlneam în toate oraşele mai mari pe care le străbăteam, un miros de roşii stricate, vai, Doamne, iar m-a podidit plânsul, dar ţi se pare corect ca oamenii nu numai să moară, dar după aceea să şi pută ca nişte…

Stai puţin

(mai târziu)

Uite, am tras a doua repriză de PLÂNS ZDRAVĂN a zilei. Oare ce s-a petrecut cu viteaza noastră Fran Goldsmith, care era în stare să mestece cuie şi să scuipe ţinte de tapiţer, ha-ha, după cum e vechea zicală? Gata, îţi promit că s-a terminat cu lacrimile pe seara asta.

Cert e că am intrat înăuntru, din curiozitate morbidă, presupun. Nu ştiu de ceilalţi, dar eu îmi doream să văd camera unde l-au ţinut prizonier pe Stu. Nu era doar mirosul, ci şi răcoarea de acolo, în comparaţie cu afară. Foarte mult granit şi marmură şi, probabil, o izolaţie absolut fantastică. Era ceva mai cald la ultimele două etaje, dar mai jos dădeai peste miros... şi frig... te simţeai ca-ntr-un mormânt. PFUI.

Pe urmă, era sinistru, ca într-o casă bântuită de fantome – noi trei mergeam aproape unul de celălalt, ca oile, şi mă bucuram că luasem arma cu mine, chiar dacă nu era decât o puşcă de 22. Ecoul paşilor ne însoţea ca şi cum după noi s-ar fi strecurat cineva, urmărindu-ne, ştii, iar eu am început să mă gândesc din nou la visul acela, în care rolul principal este jucat de bărbatul în rasă întunecată. Nu-i de mirare că Stu a refuzat să vină cu noi.

În cele din urmă am descoperit lifturile şi am urcat până la etajul al doilea. Nimic în afară de birouri... şi mai multe cadavre. Cel de-al treilea etaj era conceput ca un spital, dar toate uşile erau prevăzute cu uşi cu ecluze pneumatice (Harold şi Glen au căzut de acord că despre asta e vorba) şi geamuri speciale pentru urmărit ce se petrecea în camere. Aici existau o mulţime de cadavre, atât în saloane, cât şi pe culoare. Foarte puţine femei. Mă întreb dacă au încercat să le evacueze înainte de sfârşit? Există foarte multe lucruri pe care nu le vom şti niciodată. Dacă stai şi te gândeşti, de ce-am dori să le cunoaştem?

Oricum, la capătul sălii ce pornea din coridorul principal, unde se aflau lifturile, am descoperit o cameră cu uşa pneumatică deschisă. Înăuntru se afla un cadavru, dar acesta nu era unul dintre pacienţi (ei purtau haine albe

specifice) şi cu siguranţă nu murise de gripă. Zăcea într-o băltoacă imensă de sânge uscat şi părea că ar fi vrut să se târască afară din cameră, înainte de a muri. Se mai vedea şi un scaun rupt, iar lucrurile erau în dezordine, ca şi cum s-ar fi dat o luptă.

Glen privi multă vreme în jur, apoi zise:

— Mai bine să nu-i vorbim lui Stu despre încăperea asta. Cred că aici el s-a aflat doar la un pas de moarte.

M-am uitat la trupul acela fără viaţă şi m-au trecut toţi fiorii.

— Ce vrei să zici?

Întrebarea lui Harold suna ca şi cum ar fi fost până şi el impresionat. A fost una dintre puţinele dăţi când l-am auzit pe Harold vorbind normal, iar nu ca şi cum spusele lui urmau să fie difuzate pe un sistem de comunicare public.

— După părerea mea, domnul acesta venise ca să-l ucidă pe Stuart, spuse Glen, iar Stu a reuşit să-l înfrângă, într-un fel sau altul.

— Oare de ce? am întrebat eu. De ce-ar fi vrut să-l omoare pe Stu, dacă era imun? Nu are nicio raţiune!

Glen m-a privit speriat. Privirile lui erau aproape moarte, ca ale unui peşte.

— Asta nu mai contează, Fran, răspunse el. Raţiunea nu prea are de-a face cu locul acesta, după cum arată. Există o anumită mentalitate privind păstrarea secretului. Ei cred în asta cu sinceritatea şi fanatismul cu care membrii anumitor grupuri religioase cred în esenţa divină a lui Isus. Prin urmare, pentru unii oameni, necesitatea de a continua să păstreze secretul chiar şi după ce răul a fost produs are o importanţă absolută. Mă întreb acum câte persoane imune au pierit în Atlanta, în San Francisco şi la Topeka Viral Center înainte ca şi ei să moară de gripă, împiedicându-i să-şi continue măcelul. Ticălosul ăsta? Mă bucur că a murit. Nu-mi pare rău decât pentru Stu, care-şi va petrece probabil tot restul vieţii având coşmaruri legate de el.

Şi ştii ce-a făcut după aceea Glen Bateman? Omul ăsta drăguţ, care pictează tablouri oribile? S-a apropiat de cadavru şi i-a tras un şut în figură. Harold a scos un soi de geamăt, de parcă el primise lovitura. Apoi Glen s-a pregătit să mai lovească o dată.

— Nu! a intervenit Harold.

Dar Glen nu a ţinut cont, şi a izbit din nou. Apoi s-a întors cu spatele şi s-a şters la gură cu dosul palmei, dar cel puţin nu mai avea privirea aceea sinistră, de peşte mort.

— Hai să plecăm de aici, ne-a îndemnat. Stu a avut dreptate. Locul ăsta e un loc mort.

Am ieşit din clădire, iar Stu stătea cu spatele spre poarta de fier din zidul înalt ce înconjura tot locul, şi eu aş fi vrut să... vai, Frannie, mergi mai departe, dacă nu poţi să mărturiseşti jurnalului, atunci cui ai putea? Aş fi vrut să alerg la el, să-l sărut şi să-i spun că mă simt ruşinată, în numele nostru, al tuturor, pentru că nu l-am crezut. Ruşinată şi pentru că vorbeam tot timpul despre ororile prin care trecuserăm noi, cât bântuise flagelul, iar el nu spunea nimic, deşi e sigur că trăise mereu sub ameninţarea acelui bărbat.

Vai de mine, simt că mă îndrăgostesc nebuneşte de el, aş fi în stare să mă reped la el şi să-l strivesc în braţe, dacă n-ar fi Harold, şi aş risca orbeşte totul!

Totuşi (există întotdeauna un „totuşi”, chiar dacă în clipa asta degetele mi-au amorţit atât de tare, încât aproape nu mă mai pot servi de ele), tot atunci Stu ne-a spus pentru prima oară că doreşte să mergem în Nebraska, ca să verifice veridicitatea visului. Pe faţa lui se citea îndârjire, dar şi un soi de stinghereală, poate la gândul că va mai trebui să suporte cine ştie ce aere de superioritate din partea lui Harold, dar acesta era prea turtit de „turul” instituţiei Stovington ca să opună mai mult decât o rezistenţă simbolică. Renunţă repede până şi la asta, atunci când Glen ne destăinui, altfel foarte reţinut, că o visase şi el pe bătrână, cu o noapte în urmă.

— Desigur, aş fi putut să fiu influenţat de faptul că Stu ne-a vorbit despre visul lui, completă el, roşu la faţă, altfel însă, similitudinile sunt cu adevărat remarcabile.

Harold profită, exprimându-şi părerea că sigur aşa se întâmplase, dar Stu îl opri:

— Stai puţin, Harold... am o idee.

Ideea lui era să luăm fiecare câte o foaie de hârtie şi să notăm pe ea tot ce ne aduceam aminte despre visele noastre din ultima săptămână, după care să le comparăm. Soluţia părea ştiinţifică, şi Harold a acceptat-o, după câteva proteste.

Singurul vis pe care l-am avut este cel pe care l-am relatat deja, şi nu-l voi repeta. Nu voi spune decât că l-am povestit, menţionând partea aceea cu tatăl meu, dar renunţând la episodul cu copilul şi nelipsitul umeraş pentru haine.

Am comparat notele noastre, iar rezultatele au fost de-a dreptul uimitoare.

Harold, Stu şi cu mine îl visaserăm, toţi trei, pe „Omul Întunecat”, cum îi zic eu. Atât Stu cât şi eu îl vedeam ca pe un bărbat înveşmântat în haine de călugăr, din care nu i se ghiceau trăsăturile – figura lui rămânând întotdeauna în umbră. Harold scrisese că-l vedea în vis într-un intrând întunecat, poftindu-l acolo „ca un proxenet”. Uneori putea să-i vadă picioarele şi strălucirea privirilor – „nişte ochi ca de nevăstuică” fiind expresia pe care o folosise.

Visele lui Stu şi Glen în care apare bătrâna sunt aproape identice. Punctele de similitudine sunt prea numeroase ca să le mai înşir (de fapt, este modul meu „literar” de a spune că scriu tot mai greu). Oricum, ei au căzut de acord că se află în Polk County, Nebraska, chiar dacă n-au reuşit să stabilească precis numele oraşului – Stu spune Hollingford Home, Glen, Hemingway Home. Deci denumiri foarte apropiate. Amândoi sunt destul de convinşi că ar putea să găsească drumul într-acolo. (Ţine cont, jurnalule: după mine, corect este „Hemingford Home”.)

Glen a spus următoarele:

— Mi se pare remarcabil. Din câte s-ar zice, trecem cu toţii printr-o adevărată experienţă psihică.

Bineînţeles, Harold a pufnit dispreţuitor, dar dacă e să-l judec după figură, căzuse pe gânduri. N-a fost de acord să ne-ndreptăm într-acolo decât în ideea că „undeva tot trebuie să mergem”. Mâine de dimineaţă pornim. Sunt speriată, tulburată şi foarte fericită că părăsim Stovington, care este un adevărat loc al morţii. Iar pe bătrână o prefer oricând omului negru.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: „Hang loose” înseamnă să nu te enervezi. „Rad” şi „gnarly” sunt moduri de a exprima că un lucru este excelent. „No sweat” vrea să spună să nu-ţi faci griji. „To boogie down” înseamnă să te distrezi, iar o mulţime de persoane purtau tricouri pe care era imprimat textul SHIT HAPPENS, ceea ce era valabil... şi a rămas şi în prezent.

„I got grease”, o expresie devenită uzuală (eu am auzit-o pentru prima oară chiar în anul ăsta, cu sensul că totul merge bine). „Digs”, o veche expresie britanică, era pe cale să înlocuiască „pad” sau „crashpad”, adică locuinţa proprie, chiar înainte să ne lovească Supergripa, era foarte la modă să zici „I dig your digs”. O prostie, nu? Dar aşa era viaţa.

Tocmai trecuse de prânz.

Extenuată, Perion adormise lângă Mark, pe care-l mutaseră cu grijă la umbră, cu două ore în urmă. Acesta îşi pierdea adesea cunoştinţa; le era tuturor mult mai uşor când era inconştient. Rezistase peste noapte durerilor, dar după ce se crăpase de ziuă cedase, şi când îşi revenea, urletele lui făceau să le îngheţe sângele în vene. Se uitau unii la alţii, neajutoraţi. Nimeni nu avusese chef să mănânce.

— E o criză de apendicită, spuse Glen. Nu cred că încape vreo îndoială.

— Poate că ar trebui să încercăm... ei bine, să-l operăm, zise Harold, adresându-i-se lui Glen. Nu cumva tu...

— L-am ucide, îi replică Glen sec. Asta ştii şi tu, Harold. Chiar dacă am fi în stare să-l deschidem fără să piardă tot sângele, n-am reuşi să deosebim apendicele de pancreas. Chestiile alea dinăuntru nu au etichete. Ştiai?

— Va muri şi dacă nu încercăm, spuse Harold.

— Vrei tu să încerci? i-o întoarse Glen iritat. Câteodată mă mir de tine, Harold.

— După cum văd, nici tu nu eşti de mare ajutor în situaţia asta, îl repezi Harold, înroşindu-se.

— Ei, haide, potoliţi-vă, spuse Stu. N-are niciun rost să discutaţi în felul ăsta. Presupun că niciunul dintre voi n-are de gând să-l opereze cu un briceag.

— Stu! sări Fran, sufocându-se de indignare.

— Păi cum? zise el, ridicând din umeri. Cel mai apropiat spital ar fi cel din Maumee, până unde mi se pare exclus să-l putem transporta. Nu cred că am ajunge cu el nici măcar până la intrarea pe autostradă.

— Ai dreptate, sigur că da, mormăi Glen, trecându-şi mâna peste obrazul ţepos. Harold, îmi cer scuze. Sunt foarte necăjit. Ştiam că lucruri de felul acesta se pot întâmpla – scuză-mă, că se vor întâmpla – dar, după cum se vede, mă gândeam la asta ca la ceva abstract. Situaţia asta diferă radical de visatul cu ochii deschişi.

Harold îi răspunse cu un mârâit din care nu răzbătea vreo urmă de gratitudine şi se îndepărtă cu mâinile înfundate în buzunar. Ai fi zis că este un băiat – supradezvoltat – în vârstă de doar zece ani şi foarte morocănos.

— De ce nu putem să-l transportăm? întrebă Frannie disperată, uitându-se când la Stu, când la Glen.

— Din cauză că apendicele lui s-a umflat foarte mult, îi explică Glen. Dacă perforează, în sistemul lui sanguin va pătrunde otravă cât să omoare zece bărbaţi.

— Peritonită, confirmă Stu.

Frannie simţi că i se învârte capul. Apendicită? În mod obişnuit, asta era un fleac. Un fleac. Ba uneori, dacă te aflai în spital pentru calculi biliari sau ceva de genul ăsta, îţi scoteau şi apendicele, dacă tot îţi făceau operaţia respectivă. Îşi aminti că unul dintre prietenii ei din şcoala generală, Charley Biggers, căruia toţi îi spuneau Biggy, îşi scosese apendicele în timpul vacanţei dintre clasele a cincea şi a şasea. Nu stătuse în spital decât două sau trei zile. Operaţia de apendicită nu era decât un fleac, din punct de vedere medical.

După cum şi naşterea unui copil tot un fleac era, din punct de vedere medical.

— Dar dacă-l lăsaţi în pace, întrebă ea, nu se sparge oricum?

Stingheriţi, Stu şi Glen avură un schimb de priviri şi tăcură mâlc.

— Atunci înseamnă că Harold nu exagerează câtuşi de puţin! izbucni ea cu mânie. Trebuie să faceţi ceva, chiar dacă folosiţi ca instrument un simplu briceag! Trebuie neapărat!

— De ce tocmai noi? o întrebă Glen supărat. De ce nu tu? Nu avem nici măcar un manual de medicină, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar tu... el... nu se poate să se termine aşa! *Operaţia de apendicită nu-i decât un fleac!*

— O fi fost valabil pentru vremurile dinainte, însă acum este altceva, zise Glen, dar între timp ea se îndepărtase, plângând.

Se întoarse pe la ora 3, ruşinată de ceea ce făcuse şi pregătită să-şi ceară scuze. Dar Glen şi Stu nu se aflau în tabără. Deprimat, Harold şedea pe trunchiul unui copac prăbuşit. Perion stătea turceşte lângă Mark, ştergându-i obrajii cu o cârpă. Era palidă, dar părea liniştită.

— Frannie! exclamă Harold, ridicându-şi privirile şi luminându-se la faţă.

— Bună, Harold. Se apropie de Peri şi se interesă: Ce face?

— Doarme, îi răspunse Perion.

De fapt nu dormea, până şi Fran constată asta dintr-o privire, ci îşi pierduse cunoştinţa.

— Unde au plecat ceilalţi, Peri? Ai idee?

Cel care îi răspunse fu Harold. Se apropiase de ea din spate, iar Fran simţea că el ar fi dorit să-i atingă părul sau să-i pună o mână pe umăr, lucru care îi repugna. Harold ajunsese s-o deranjeze aproape tot timpul, într-un mod insuportabil.

— S-au dus la Kunkle, să caute un cabinet medical.

— Speră să poată aduce şi nişte cărţi, completă Peri. Şi nişte... nişte instrumente.

Femeia îşi înghiţi cu greu un nod. Continuă să-i răcorească obrajii lui Mark, înmuind din când în când cârpa într-un vas cu apă şi apoi storcând-o.

— Ne pare foarte rău, spuse Harold stânjenit. Presupun că sună ca dracu', dar este purul adevăr.

Peri îşi ridică privirile şi-i zâmbi lui Harold.

— Ştiu asta şi-ţi mulţumesc. Nu e vina nimănui. Decât dacă există un Dumnezeu, bineînţeles. Iar dacă există un Dumnezeu, atunci este vina Lui. Iar atunci când îl voi vedea, am de gând să-i trag un şut în boaşe.

Femeia avea o faţă vag cabalină şi trup gros, de ţărancă. Fran, care vedea la toţi cei din jur trăsăturile cele mai bune cu mult înainte de a le depista pe cele rele (Harold, de exemplu, avea mâini foarte frumoase pentru un bărbat), observă că părul lui Peri, de un castaniu deschis, era aproape nemaipomenit şi că ochii ei închişi, indigo, erau frumoşi şi trădau inteligenţă. Predase antropologia la New York University, le mărturisise ea, de asemenea se implicase activ în mai multe mişcări politice, printre care lupta pentru drepturile femeii şi ale bolnavilor de SIDA. Nu fusese căsătorită. Îi spusese odată lui Frannie că Mark se purtase mai bine cu ea decât s-ar fi aşteptat din partea unui bărbat.

Ceilalţi pe care-i cunoscuse fie o ignoraseră, fie o încadraseră, fără discernământ, în categoria „boarfe” sau „mironosiţe”. Recunoştea că, într-o situaţie normală, Mark probabil că ar fi ignorat-o, dar acest lucru nu se întâmplase. Se întâlniseră la Albany, unde Perion îşi petrecea vacanţa alături de părinţii ei, în cea din urmă zi a lui iunie şi, după ce stătuseră de vorbă o vreme, luaseră hotărârea să plece din oraş, înainte ca mulţimea de viruşi ce incubau în cadavrele intrate în descompunere să desăvârşească ceea ce nu reuşise Supergripa.

Prin urmare plecaseră, iar noaptea următoare făcuseră amor, mai degrabă din cauza disperării şi a singurătăţii decât mânaţi de vreun sentiment profund (vorbea ca o adolescentă, de aceea Frannie considera că nu merită să consemneze relatarea în jurnalul ei). Se purta frumos cu ea, îi povesti Peri lui Fran în stilul acela blând şi uşor mirat al tuturor femeilor şterse, care au descoperit un bărbat amabil într-o lume necruţătoare. Începuse să-l iubească; pe zi ce trecea îl iubea mai tare.

Iar acum apăruse nenorocirea asta.

— Mi se pare ciudat, spuse ea. Toţi cei de aici, cu excepţia lui Stu şi Harold, sunt absolvenţi de colegiu, ceea ce ai fi reuşit şi tu, dacă lucrurile îşi urmau cursul lor normal, Harold.

— Da, presupun că aşa s-ar fi întâmplat.

Peri se întoarse către Mark şi începu din nou să-l şteargă pe frunte, încet şi cu dragoste. Lui Frannie asta îi amintea de o imagine colorată din Biblia lor de familie, desenul reprezentând trei femei care pregăteau trupul lui Isus pentru înmormântare – îl ungeau cu uleiuri şi miresme.

— Frannie studia engleza, Glen era profesor de sociologie, Mark studia pentru doctoratul în istorie americană, Harold, tu aveai de gând să studiezi tot engleza, dorind să ajungi scriitor. Am putea organiza între noi nişte seminare foarte interesante. De altfel, cred că am şi făcut acest lucru, nu?

— Da, se arătă Harold de acord.

Vocea lui, de obicei penetrantă, acum abia se mai auzea.

— Educaţia în spiritul artelor liberale te învaţă cum să gândeşti – am citit lucrul acesta undeva. Disciplinele propriu-zise pe care le urmezi sunt de importanţă secundară. Cel mai important lucru pe care îl iei cu tine din şcoală este cum să gândeşti inductiv şi deductiv în chip constructiv.

— Corect, comentă Harold. Îmi place ideea asta.

Mâna lui coborî acum cu adevărat pe umărul lui Fran. Ea nu-l respinse de-a dreptul, deşi atingerea o deranja cât se poate de tare.

— De fapt, nu este bine, continuă Peri aprig.

Luat prin surprindere, Harold îşi luă mâna de pe umărul lui Frannie, care se simţi mult mai uşurată.

— Nu? întrebă el, timid.

— El moare! spuse Peri, nu tare, dar pe un ton necăjit şi neputincios. Moare, pentru că noi ne-am pierdut timpul învăţând cum să discutăm steril în cămine şi în saloanele apartamentelor ieftine din oraşele universitare. Vai, aş putea să vorbesc despre indienii midi din Noua Guinee, iar Harold ar putea să explice tehnica literară a poeţilor englezi moderni, dar la ce-i servesc toate astea lui Mark?

— Dacă am fi avut pe cineva care a urmat învăţământul medical..., încercă Fran s-o împace.

— Da, dacă am fi avut. Dar nu avem. Nu avem cu noi nici măcar un mecanic auto sau pe cineva care să fi urmat studii agricole şi măcar să fi fost de faţă când trata veterinarul o vacă sau un cal. Se uită spre ei, iar ochii indigo se făcură parcă şi mai întunecaţi. Oricât de dragi mi-aţi fi, cred că în clipa asta aş fi în stare să vă dau pe toţi în schimbul unui tip care să se priceapă. Vă e teamă să-l atingeţi, cu toate că ştiţi ce se va întâmpla, dacă nu interveniţi. Nu mă exclud nici pe mine – şi eu mă port la fel.

— Cel puţin cei doi...

Fran se opri. Era pe cale să spună „Cel puţin cei doi bărbaţi au plecat după instrumente”, apoi îşi dădu seama că formularea ar putea fi nefericită, având în vedere că Harold rămăsese pe loc.

— Cel puţin Stu şi cu Glen au făcut o mişcare. Şi asta e ceva, nu?

Peri oftă.

— Mda... şi asta e ceva. Dar hotărârea de a pleca a fost a lui Stu, aşa-i? Singurul dintre noi care a hotărât, în cele din urmă, că este mai bine să încerci ceva decât să stai şi să-ţi frângi mâinile. Continuă, adresându-i-se lui Frannie: ţi-a spus cum şi-a câştigat existenţa înainte?

— A muncit într-o fabrică, răspunse Fran prompt. Nu remarcă încruntarea lui Harold, pricinuită tocmai de viteza cu care reuşise să ofere această informaţie. Monta circuite în calculatoarele electronice. S-ar putea spune că era tehnician computerist.

— Ha! făcu Harold, zâmbind acru.

— Este singurul dintre noi care se pricepe să desfacă lucrurile în bucăţi, spuse Peri. Ceea ce vor face el şi domnul Bateman o să-l ucidă pe Mark, sunt convinsă de asta, dar e mai bine să moară fiindcă cineva a încercat să-l salveze decât să moară în timp ce noi stăm şi ne uităm la el... ca la un câine pe care l-a călcat maşina şi a rămas în mijlocul străzii.

Harold şi Fran nu găsiră nicio replică. Rămaseră tăcuţi în spatele ei, urmărind figura palidă şi imobilă a lui Mark. După o vreme, Harold îşi aşează iarăşi palma transpirată pe umărul lui Fran. Fata se abţinu cu greu să nu urle.

Stu şi Glen se întoarseră la 3.45. Pe portbagajul motocicletei era prinsă o geantă neagră, cu instrumente medicale şi mai multe volume mari şi negre.

— Vom face o încercare, au fost singurele cuvinte ale lui Stu.

Peri îşi ridică privirile spre ei. Era palidă şi încordată, dar reuşi să se exprime cu mult calm:

— Vreţi? Vă rog. Amândoi dorim acest lucru.

— Stu..., spuse Perion.

Era ora 4.10. Stu stătea îngenuncheat pe un covor de cauciuc întins sub copac. Râuri de transpiraţie i se scurgeau pe obraji. Ochii îi străluceau, înnebuniţi, bântuiţi de imense temeri. Frannie ţinea o carte deschisă înaintea lui, dând pagina între două planşe colorate ori de câte ori Stu îşi ridica privirea şi-i făcea semn. Alături de el stătea Glen Bateman, îngrozitor de alb, ţinând în mână un mosor cu aţă subţire. Instrumentele erau acum stropite cu sânge.

— Am găsit! strigă Stu triumfător. Vocea lui căpătă deodată tonuri acute şi dure. Ochii i se îngustară, ca două lame. Uite-l pe păcătos! Aici! Chiar aici!

— Stu..., spuse Perion.

— Fran, arată-mi iarăşi cealaltă planşă! Repede! Repede!

— Poţi să-l scoţi? îl întrebă Glen. Isuse, Stu, chiar crezi că eşti în stare?

Harold dispăruse. Plecase dintre ei încă de la început, ţinându-şi mâna în dreptul gurii. De cincisprezece minute încoace stătea într-un mic crâng de copaci dinspre răsărit, cu spatele la ei. Acum se întoarse, cu speranţa zugrăvită pe figura lui mare şi rotundă.

— Nu ştiu, spuse Stu, dar s-ar putea. Cred că s-ar putea.

Cercetă planşa colorată pe care i-o ţinea Fran dinainte. Avea sânge până la coate, ca şi cum ar fi purtat nişte mănuşi de seară stacojii.

— Stu..., spuse Perion.

— Este separat de rest, atât deasupra, cât şi dedesubt, şopti Stu, iar ochii îi sclipiră teribil. Apendicele. E o mică piesă de sine stătătoare. Este... şterge-mi fruntea, Frannie, Isuse, năduşesc ca o vită... mulţumesc... Doamne, n-aş vrea să-l tai mai rău decât ar fi nevoie... aicea-s intestinele... pentru numele lui Dumnezeu, trebuie. N-am ce face.

— Stu..., spuse Perion.

— Dă-mi foarfecele, Glen. Nu... nu alea. Perechea mai mică.

— Stu.

Îi acordă în sfârşit atenţie.

— Nu mai este nevoie, spuse ea, cu voce calmă şi blândă. A murit.

Stu se uită la ea, cu ochi din ce în ce mai mari.

— Acum aproape două minute, întări ea. Dar îţi mulţumesc foarte mult. Îţi mulţumesc pentru că ai încercat.

Stu rămase încremenit multă vreme.

— Eşti sigură? şopti el apoi.

Femeia îi făcu din nou semn, în tăcere. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Stu se îndepărtă de ei, lăsând să-i scape din mână micul scalpel, şi-şi duse mâinile la ochi, cuprins de disperare. Glen se ridicase deja şi plecase, fără să se uite înapoi, cu umerii lăsaţi, ca şi cum ar fi primit o lovitură teribilă.

Frannie se apropie de Stu şi-l îmbrăţişă.

— Asta este, zise el. Repetă cele două cuvinte la nesfârşit, pronunţându-le încet şi monoton, într-un fel care o speria. Asta este. S-a terminat. Asta este. Asta este.

— Ai făcut tot ce ai putut, îl consolă ea, strângându-l şi mai tare, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi ia zborul.

— Asta este, repetă el pentru ultima oară, deprimat.

Frannie nu-l slăbea din strânsoare. În ciuda tuturor gândurilor ei din ultimele trei săptămâni şi jumătate, în ciuda faptului că se „îndrăgostise nebuneşte”, nu făcuse nici măcar o singură mişcare făţişă. Se ferise cu cea mai mare grijă să nu-şi dezvăluie sentimentele. Din cauza lui Harold, situaţia era pe muchie de cuţit. De fapt, ea nu-şi arătase adevăratele ei simţăminte faţă de Stu nici măcar acum. Nu-l îmbrăţişa ca o iubită, ci mai degrabă ca un supravieţuitor care se agaţă de altul. Tot aşa păru şi Stu să înţeleagă gestul. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o strânse cu putere, lăsând urme însângerate pe bluza ei kaki, semne care

păreau să pecetluiască faptul că fuseseră complici într-o crimă nefericită. Undeva, o gaiţă croncăni strident; lângă ei, Perion începu să plângă.

Harold Lauder, care nu putea deosebi îmbrăţişarea dintre o pereche de supravieţuitori de aceea dintre doi îndrăgostiţi, îi privea cu un început de bănuială şi teamă. După câteva clipe, porni furios şi dispăru în desiş; nu se întoarse decât târziu, cu mult după cină.

Dimineaţa următoare, Fran se trezi în zori. Cineva o scutura. Am să deschid ochii şi am să-l văd pe Glen sau pe Harold, îi trecu prin minte, adormită. Vom parcurge din nou aceeaşi poveste, de nenumărate ori, până ce vom proceda cum se cuvine. Cei ce nu învaţă din istorie... Dar era Stu. Se crăpase de ziuă; aurora se insinua învăluită în ceaţa începutului de zi ca o bijuterie din aur acoperită cu un strat subţire de vată. Ceilalţi păreau nişte movile adormite.

— Ce este? întrebă ea, ridicându-se. S-a întâmplat ceva?

— Am visat iarăşi. Nu pe bătrână, ci... pe celălalt. Pe Omul Întunecat. M-am speriat şi...

— Stai, îl opri ea, speriată de ceea ce se putea citi pe figura lui. Spune-mi ce s-a întâmplat, te rog.

— E vorba de Perion. Veronal. A luat Veronalul din bagajul lui Glen.

Fran respiră din greu.

— Vai, Doamne, continuă Stu şovăielnic. E moartă, Frannie. Ce nenorocire!

Ea încercă să spună ceva, însă constată că nu reuşeşte.

— Cred că ar fi mai bine să-i trezesc şi pe ceilalţi, zise Stu absent.

Îşi frecă obrazul, aspru din cauza bărbii nerase. Fran îşi amintea încă atingerea aceea înţepătoare de ieri, când îl îmbrăţişase. Bărbatul i se adresă din nou, tulburat:

— Oare când se va sfârşi totul?

— Nu cred că se va sfârşi vreodată, îi răspunse ea blând.

Privirile lor se întâlniră, în acel început de zi.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

12 iulie 1990

Ne-am făcut tabăra chiar la vest de Guilderland (NY) în seara asta, am ajuns în fine la Şoseaua cea Mare, US 80/90. Entuziasmul întâlnirii cu Mark şi Perion (nu eşti de părere că e un nume drăguţ? eu da) de ieri după-amiază s-a mai domolit, mai mult sau mai puţin. Au fost de acord să meargă cu noi... de fapt, chiar ei ne-au făcut propunerea, înainte să apucăm noi.

Nu sunt foarte sigură că Harold le-ar fi făcut propunerea respectivă. Ştii cum este el. Harold ezitase puţin (şi cred că şi Glen) din cauza mulţimii de arme pe care o cărau după ei, inclusiv puşti semiautomate (două). În primul rând însă, Harold ţine foarte mult să aibă rolul lui... să fie băgat în seamă, înţelegi cum vine chestia.

Cred că am umplut nenumărate pagini cu PSIHOLOGIA LUI HAROLD, iar dacă n-aţi reuşit să-l cunoaşteţi până acum, nu o veţi face niciodată. Sub fanfaronada şi sentinţele lui pompoase se ascunde un băieţel foarte nesigur pe el. Harold nu poate să creadă că lucrurile s-au schimbat cu adevărat. Parte din el – şi nu una neglijabilă – crede probabil în continuare că toţi cei care îl chinuiseră în liceu se vor ridica din mormintele lor într-o bună zi şi vor începe din nou să tragă în el cu biluţe de hârtie îmbăloşate sau să strige după el Lauder Nebunu', aşa cum îmi povestea Amy că se întâmpla. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine pentru el (şi poate şi pentru mine) dacă n-am fi hotărât să plecăm împreună din Ogunquit. Eu fac parte din viaţa lui de dinainte, am fost odată foarte bună prietenă cu sora lui şi aşa mai departe. Ceea ce încununează relaţia asta stranie cu Harold este că, oricât ar părea de ciudat, ştiind ceea ce ştiu acum, l-aş prefera drept prieten pe Harold în locul lui Amy, care se dădea în vânt după tipi cu maşini frumoase, după haine de la Sweetie's şi care era (să mă ierte

Dumnezeu că-i vorbesc de rău pe cei morţi, dar este purul adevăr) o adevărată snoabă de Ogunquit, de felul celor cum nu pot ajunge decât orăşencele get-beget. Harold, în schimb, în felul lui ciudat, este un băiat pe cinste. Dar numai atunci când nu-şi concentrează toată energia mintală ca să se facă de rahat. Problema este că Harold nu poate concepe cum l-ar putea considera cineva un băiat pe cinste. Parte din el insistă enorm să fie consecvent. E ferm decis să poarte după sine toate obsesiile lui în această lume nouă, nu chiar atât de minunată. Cel mai bine ar fi fost să renunţe la ele, ca şi la ciocolatele acelea Payday, după care se dădea în vânt.

Vai, Harold, chiar că nu ştiu prea bine ce să zic.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Papagalul Gilette. „Vă rugăm să nu-l stoarceţi pe Prinţul Fermecat.” Ulciorul umblător, plin de Kool-Aid, care zicea: Oh... YEAAAAHHH! „Tampoanele O.B.... create de o doctoriţă, specialistă în ginecologie.” Ce înseamnă All-Stars? Noaptea Morţilor Vii. Brrr! Chestia asta nu mai sună deloc a glumă. O las baltă.

14 iulie 1990

Astăzi la prânz am avut o discuţie lungă şi serioasă despre visele astea, oprindu-ne în loc probabil mai mult decât s-ar fi cuvenit. Apropo, nu am ajuns decât până la nord de Batavia, New York.

Harold ne-a propus ieri într-un chip foarte timid (pentru el) să începem să ne facem un stoc de Veronal şi să luăm doze foarte mici, ca să vedem dacă nu cumva este posibil să „întrerupem ciclul de vise”, după cum s-a exprimat el. Eu am fost de acord cu ideea, ca să nu-şi închipuie nimeni că ar fi ceva în neregulă cu mine, dar am de gând să nu iau pastilele respective, ca nu cumva să-i facă rău lui Lone Ranger” (sper că este singuratic; nu sunt convinsă că m-aş putea descurca cu gemeni).

Odată adoptată propunerea cu Veronalul, Mark a făcut un comentariu:

— Ştiţi, la chestii de genul ăsta nu e bine să te gândeşti prea mult. Altfel, riscăm să ne trezim convinşi că am fi Moise ori Iosif şi că primim telefoane de la Dumnezeu.

— Omul Întunecat nu sună din Rai, zice Stu. Dacă e o convorbire interurbană, consider că mai degrabă vine din străfunduri.

— Adică Stu vrea să spună că însuşi Scaraoţchi s-a pus pe urmele noastre, ciripeşte Frannie.

— Mi se pare o explicaţie cât se poate de bună, zice Glen, la care am devenit cu toţii atenţi. Ei bine, a continuat el, codindu-se puţin, din câte mi-am dat eu seama, dacă priveşti problema din punct de vedere teologic, parcă ne-am afla în centrul unei lupte dintre Rai şi Iad, nu sunteţi de părere? Dacă există cumva iezuiţi care au supravieţuit Supergripei, cu siguranţă că şi-au ieşit pur şi simplu din minţi.

Poanta asta l-a făcut pe Mark să râdă în hohote. Eu nu prea m-am prins, dar mi-am ţinut gura.

— Mie unuia, toată situaţia mi se pare ridicolă, a intervenit Harold. În ritmul ăsta, o să ajungem să vorbim despre Edgar Cayce şi metempsihoză.

Pronunţase Cayce Cheis, iar atunci când l-am corectat (se pronunţă de fapt Cheisi), m-a învrednicit cu o privire încruntată, de tipul HAROLD-CEL-CUMPLIT. Nu e Harold genul care să-ţi mulţumească atunci când îi atragi atenţia asupra micilor lui defecte, dragul meu jurnal!

— Ori de câte ori se petrece ceva indiscutabil paranormal, zise Glen, singura explicaţie cu adevărat potrivită şi care susţine logica interioară este cea teologică. De aceea supranaturalul şi religia au mers întotdeauna mână în mână, până la vindecătorii prin credinţă din zilele noastre.

Harold bodogăni ceva, dar Glen nu-l luă în seamă şi continuă:

— Sentimentul meu este că toţi posedăm puteri metapsihice... iar lucrul acesta face atât de intim parte din noi, încât nu-l observăm decât rareori. Talentul respectiv poate avea în mare măsură un rol preventiv, ceea ce îl face şi mai greu de remarcat.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că este un factor negativ, Fran. A citit careva dintre voi studiul lui James D.L. Staunton din 1958 asupra accidentelor feroviare şi aviatice? A apărut iniţial într-un jurnal de sociologie, dar ziarele de senzaţie îl reactualizează când şi când.

Am clătinat cu toţii din cap.

— Nu v-ar fi stricat. James Staunton a fost ceea ce elevii mei de acum douăzeci de ani ar fi numit „un cap cu adevărat strălucit” – un analist sociolog, al cărui hobby era ocultismul. A scris un mare număr de articole despre interferenţele celor două domenii, după care a trecut de cealaltă parte şi a început efectuarea unor cercetări directe.

Harold pufni dispreţuitor, în vreme ce Stu şi Mark zâmbeau. Mi-e teamă că şi eu făceam la fel.

— De-abia aşteptăm să auzim cum e cu trenurile şi cu avioanele, a zis Peri.

— Ei bine, Staunton a adunat datele statistice despre douăzeci şi cinci de prăbuşiri de avioane, începând cu 1925, şi peste două sute de accidente feroviare, începând din 1900. A introdus toate datele în computer. În esenţă, a stabilit corelaţiile dintre trei factori: numărul celor prezenţi la bordul unui asemenea mijloc de transport care a suferit dezastrul, numărul celor ucişi şi capacitatea vehiculului.

— Nu-mi dau seama ce încerca el să demonstreze, comentă Stu.

— Ca să ne dăm seama de asta, trebuie să ţinem cont că a mai introdus în computer o a doua serie de cifre – respectiv un număr egal de avioane şi trenuri cărora nu li s-a întâmplat nimic.

Mark făcu un semn din cap.

— Un lot de control şi unul experimental. Mi se pare corect.

— Ceea ce a descoperit el pare foarte simplu, dar implicaţiile sunt fantastice. E o jale că trebuie să te strecori anevoios printre şaisprezece tabele ca să ajungi la adevărul statistic dezvăluit.

— Ce adevăr? am sărit eu.

— Avioanele şi trenurile pline nu suferă accidente decât rareori, veni răspunsul.

— N-am pomenit un căcat mai mare! strigă Harold.

— Câtuşi de puţin, i-a răspuns Glen calm. Exact asta era şi teoria lui Staunton, pe care computerul l-a ajutat s-o demonstreze. În cazurile în care avioanele sau trenurile sunt implicate în accidente, vehiculele respective nu sunt ocupate decât la 61% din capacitate, în ceea ce priveşte numărul de pasageri. În restul cazurilor, vehiculele circulă cu 76% din capacitate. Asta reprezintă o diferenţă de 15%, demonstrată pe baza unui număr mare de date, prelucrate pe computer, iar o deviaţie de un asemenea ordin este semnificativă. Staunton are dreptate când ne atrage atenţia că, din punct de vedere statistic, şi o diferenţă de 3% ar trebui să ne pună pe gânduri. E o anomalie mare cât Texasul. De aici, Staunton a tras concluzia că oamenii ştiu care anume avioane şi trenuri vor fi implicate în accidente... că ei prevăd viitorul, în mod inconştient... Pe mătuşa Sally o apucă pântecăraia exact înainte de plecarea Cursei 61 de la Chicago spre San Diego. Iar atunci când avionul se prăbuşeşte în deşertul Nevada, toată lumea spune: „Vai, mătuşă Sally, durerea aia de burtă a fost un semn al lui Dumnezeu.” Dar până la apariţia lui James Staunton, nimeni nu băgase de seamă că au existat treizeci de persoane cu dureri de stomac... sau de cap... sau pur şi simplu având senzaţia aceea ciudată din picioare, atunci când trupul încearcă să-i comunice capului că un lucru anume este pe cale s-o ia razna rău de tot.

— Eu pur şi simplu refuz să cred aşa ceva, a zis Harold, foarte pătruns.

— Stai să-ţi povestesc, a continuat Glen. Cam la o săptămână după ce citisem articolul lui Staunton pentru prima oară, un avion al lui Majestic Airlines s-a prăbuşit lângă Logan Airport. N-a rămas niciun supravieţuitor. Ei bine, am sunat la biroul Majestic din Logan, după ce lucrurile se mai liniştiseră puţin. Le-am spus că sunt reporter la Union-Leader din Manchester – o mică minciună pentru o cauză nobilă. I-am informat că pregătim un raport despre accidentele aviatice şi le-am cerut să-mi spună, dacă doresc, câte persoane nu s-au prezentat la zbor. Bărbatul respectiv a părut surprins, spunându-mi că angajaţii liniei aeriene fuseseră frapaţi de acest aspect. Era vorba de şaisprezece persoane. Şaisprezece neprezentări. L-am întrebat care era media pentru zborurile avioanelor 747 dintre Denver şi Boston, iar el mi-a răspuns că este de trei.

— Trei, a repetat Perion, minunându-se.

— Chiar aşa. Dar funcţionarul a mers şi mai departe. Mi-a spus că au mai avut şi cincisprezece renunţări, media fiind de opt. Prin urmare, chiar dacă ziarele au urlat atunci că ACCIDENTUL AVIATIC DE LA LOGAN UCIDE 94 DE PERSOANE, la fel de bine ar fi putut scrie că 31 DE PERSOANE EVITĂ MOARTEA ÎN DEZASTRUL DE LA AEROPORTUL LOGAN.

Ei... discuţiile despre fenomenele astea paranormale au continuat foarte mult, dar ne-am abătut destul de tare de la tema viselor noastre şi dacă ele ne vin sau nu de la Atotputernicul din Ceruri. Un lucru interesant a apărut (după ce Harold ne părăsise, cuprins de un dezgust total) atunci când Stu l-a întrebat pe Glen:

— Dacă posedăm asemenea capacităţi, cum se face că nu ştim când o persoană iubită a murit, sau că ne-a fost măturată casa de o tornadă, sau ceva de genul ăsta?

— Există şi asemenea cazuri, l-a asigurat Glen, dar trebuie să recunosc că nu sunt nici pe departe la fel de

comune... sau la fel de uşor de dovedit cu ajutorul unui computer. E un aspect foarte interesant. Eu am o teorie...

(Dar când nu are el, jurnalule?)

— ...legată de evoluţie. Ştii, pe vremuri, oamenii – sau strămoşii lor – aveau coadă şi întregul corp acoperit cu păr, precum şi simţuri mult mai ascuţite decât ale noastre, celor de acum. Oare de ce nu le mai avem şi acum? Repede, Stu! Ai şansa să treci în fruntea clasei, primeşti şi o tocă din cele pătrate şi tot ce se mai cuvine.

— Păi exact din motivul pentru care oamenii nu mai poartă ochelari speciali şi impermeabile atunci când conduc maşina, din câte presupun. Uneori se întâmplă să renunţi la anumite lucruri, tocmai pentru că atingi punctul în care nu mai simţi nevoia de ele.

— Exact. La ce bun un simţ, dacă nu răspunde niciunei cerinţe de ordin practic? La ce bun să stai la tine în birou şi deodată să ştii că nevastă-ta a fost omorâtă într-un accident de maşină, când se întorcea de la piaţă? Oricum cineva are să te sune la telefon ca să-ţi comunice, nu? Simţul respectiv s-a atrofiat cu mult timp în urmă, asta dacă l-am posedat vreodată cu adevărat. Probabil că s-a pierdut, odată cu coada şi cu blana. Ceea ce-mi stârneşte interesul, continuă el, este că aceste vise par să prevestească o luptă viitoare. Din câte se pare, vedem imagini vagi ale unui protagonist... şi ale unui antagonist. Un adversar, dacă vreţi. Dacă este aşa, mi se pare că e ca şi cum am vedea un avion cu care urmează să călătorim... şi ne-ar apuca durerea de burtă. Poate că ni se oferă mijloacele cu ajutorul cărora putem să dăm formă propriului nostru viitor... Un soi de liberă voinţă cvadridimensională: şansa de a putea alege înainte ca evenimentele să se declanşeze.

— Dar nu ştim care este semnificaţia viselor, am zis eu.

— Nu, într-adevăr n-o cunoaştem. Dar poate vom reuşi. Nu ştiu dacă un strop de abilitate metapsihică înseamnă că am fi divini; există mulţi oameni care pot să accepte miracolul premoniţiei fără să creadă că el dovedeşte

existenţa lui Dumnezeu, dintre ei făcând şi eu parte; în schimb cred că aceste vise reprezintă o forţă constructivă, în ciuda faptului că ne sperie. Prin urmare, m-am răzgândit în ceea ce priveşte Veronalul. Gestul mi se pare mult prea asemănător cu cel de a lua Pepto-Bismol ca să-ţi potoleşti durerile de stomac şi apoi să te sui totuşi în avion.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Recesiune, lipsuri, prototipul Ford Growler, care era în stare să parcurgă nouăzeci de kilometri pe autostradă cu mai puţin de cinci litri de benzină. O maşină-minune. Asta-i totul; am terminat. Dacă nu fac notiţe mai scurte, jurnalul ăsta va arăta curând ca *Pe aripile vântului*, înainte să vină pe lume Lone Ranger (rugămintea mea ar fi să nu apară pe un cal alb, numit Silver). A, da, încă un lucru pe care să nu-l uit. Edgar Cayce. Nici nu poate fi uitat. Din câte se zice, vedea viitorul în vis.

16 iulie 1990

Doar două note, ambele în legătură cu visele (vezi însemnarea de acum două zile). În primul rând, Glen Bateman a fost foarte palid şi tăcut de două zile încoace, iar în seara aceasta l-am văzut înghiţind o doză foarte mare de Veronal. Bănuiala mea este că nu şi-a luat ultimele două doze şi, prin urmare, a avut nişte vise FOARTE proaste. Asta mă îngrijorează. Mi-ar plăcea să-l pot aborda cumva, dar nu-mi vine nicio idee.

În al doilea rând, propriile mele vise. Nimic, alaltăieri (adică în noaptea de după discuţie); am dormit ca un copil şi nu mi-am adus aminte nimic. Azi-noapte am visat-o pentru prima oară pe bătrână. Nu am nimic de adăugat peste ce s-a spus deja, cu excepţia faptului că ea pare să emane BUNĂTATE şi BLÂNDEŢE. Acum cred că înţeleg de ce Stu era atât de dornic să mergem în Nebraska, în ciuda sarcasmelor lui Harold. În dimineaţa asta m-am trezit absolut reconfortată, gândindu-mă că dacă am reuşi să ajungem la bătrână, la Mother Abagail, totul ar fi mai mult

decât în ordine. Sper să se afle cu adevărat acolo. (Apropo, sunt sigură că numele oraşului este Hemingford Home.)

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Mother Abagail!

CAPITOLUL 47

Când a fost să se întâmple, totul s-a petrecut fulgerător. Era în jur de 9.45, pe 30 iulie, iar ei nu se aflau pe drum de mai mult de o oră. Înaintau încet, pentru că noaptea trecută plouase tare, iar drumul era încă lunecos. Nu discutaseră prea mult între ei de ieri dimineaţa, când Stu îi trezise – mai întâi pe Frannie, apoi pe Harold şi pe Glen – spunându-le de sinuciderea lui Perion. Se considera răspunzător, acuzându-se pentru ceva de care nu era mai vinovat decât de o furtună, se gândea Fran cu jale.

I-ar fi făcut plăcere să-i poată aduce la cunoştinţă gândul ei, în parte pentru că trebuia mustrat, în parte pentru că-l iubea. Acest din urmă fapt nu mai putea să şi-l ascundă. Ar fi vrut să-l poată convinge că moartea lui Peri nu era din vina lui... dar afirmându-şi această convingere ar fi însemnat să-şi dezvăluie adevăratele sentimente faţă de el. De fapt, ar fi trebuit să-i destăinuie toate tainele inimii ei. Din nefericire, aceste taine ar fi ajuns astfel şi la cunoştinţa lui Harold. Prin urmare, era exclus... pentru moment, cel puţin. Dar va trebui s-o facă, şi încă foarte repede, indiferent de Harold. Nu exista nicio metodă de a-l proteja. Apoi, se cădea să afle şi el... şi să accepte sau nu realitatea. Îi era teamă că Harold va alege cea de a doua cale. O astfel de hotărâre putea duce la lucruri îngrozitoare. Colac peste pupăză, cărau cu ei şi o groază de arme de foc.

Întorcea aceste gânduri pe toate feţele când, după ieşirea dintr-o curbă, le răsări înaintea ochilor o rulotă răsturnată în mijlocul drumului, blocându-l pe toată lăţimea. Peretele lateral, roz, atacat de rugină, strălucea încă de pe urma ploii din noaptea trecută. Şi surpriza nu se oprea aici – trei maşini station şi un camion mare pentru transportul maşinilor accidentate fuseseră parcate pe laturile drumului. Printre vehicule se aflau şi oameni, cel puţin zece sau douăsprezece persoane

Luată prin surprindere, frână brusc, iar Honda ei derapă pe drumul ud şi fu cât pe ce s-o arunce din şa, înainte ca ea s-o poată controla. În acel moment constată că se opriseră tuspatru aproape în linie, miraţi să vadă un asemenea grup de oameni încă în viaţă.

— Okay, descălecaţi, le porunci unul dintre bărbaţi.

Era înalt, cu o barbă de culoarea nisipului şi purta ochelari de soare întunecaţi. Călătorind pentru o clipă prin timp, Fran îşi aminti de întâmplarea de la Maine Turnpike, când o oprise o patrulă de poliţie pentru depăşirea vitezei.

Acum o să pretindă să ne vadă permisele de conducere, îi trecu prin minte. Dar de data asta nu era vorba de cine ştie ce State Trooper singuratic, vânând vitezomani şi amendându-i. Din grupă făceau parte patru bărbaţi, ceilalţi trei aflaţi într-un soi de linie de bătaie, în spatele celui cu barbă. Restul erau femei. Cel puţin opt. Arătau palide şi speriate şi se adunaseră în grupuri mici, în jurul maşinilor parcate.

Bărbosul ţinea în mână un pistol. Ceilalţi aveau puşti. Doi dintre ei purtau rămăşiţe din ceea ce fusese un echipament militar.

— Descălecaţi, fir-aţi voi să fiţi, porunci bărbosul.

Unul dintre bărbaţii din spatele lui acţionă sistemul de încărcare al armei din mâna sa. În aerul uşor înceţoşat al dimineţii, zgomotul era puternic şi imperativ.

Glen şi Harold erau uimiţi şi speriaţi. Atât şi nimic mai mult. Stau ca nişte animale duse la tăiere, îi trecu lui Frannie prin minte. Din ce în ce mai îngrijorată, nu înţelegea nici ea foarte bine situaţia, dar ştia că ecuaţia nu iese. Patru bărbaţi, opt femei, îşi zise, apoi îşi repetă, din ce în ce mai tare şi alarmat: Patru bărbaţi, opt femei!

— Harold, începu Stu pe ton calm. Ceva se ivise în ochii lui. O sclipire, semn că înţelesese. Harold, să nu care cumva...

Atunci se declanşă totul.

Stu avea arma prinsă peste spate. Îşi lăsă un umăr în jos, astfel încât cureaua alunecă şi puşca îi ajunse în mâini.

— Să nu faci aşa ceva! urlă furios bărbosul. Garvey! Virge! Ronnie! Pe ei! Nu trageţi în femeie!

Harold încercă să tragă pistoalele, uitând la început că erau bine prinse în tocuri.

Glen Bateman rămăsese în spatele lui Harold, încremenit de uimire.

— Harold! strigă Stu din nou.

Frannie încercă şi ea să-şi pregătească puşca. Părea că aerul din jurul ei se umpluse de o melasă neagră, de o materie vâscoasă prin care nu avea cum să mai răzbată. Se gândea că aveau să-şi găsească sfârşitul aici.

— ACUM! ţipă una dintre fete.

Frannie îşi îndreptă privirile către ea, continuând să se lupte cu arma. De fapt, nu era o fată; avea cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Părul ei, blond-cenuşiu, îi stătea pe cap ca o cască neregulată, de parcă de-abia l-ar fi retezat cu o pereche de foarfece pentru grădinărit.

Nu toate femeile se mişcară la apelul ei; câteva păreau să se fi transformat în stană de piatră, atât de înfricoşate erau. Dar blonda şi încă trei intrară în acţiune.

Toate acestea se petrecură în şapte secunde.

Bărbosul îşi ţinea pistolul îndreptat către Stu. Când tânăra blondă strigase Acum!, ţeava se îndreptase uşor spre ea, ca varga de alun când simte apă în apropiere. Se declanşă, făcând un zgomot puternic, ca o bucată de oţel ce trece printr-un carton. Stu căzu de pe motocicletă, iar Frannie îi strigă numele.

Apoi Stu se sprijini pe ambele coate (în cădere şi le julise, iar un picior îi fusese prins sub motocicletă) şi trase. Bărbosul execută nişte mişcări de dans, ca o paiaţă de vodevil părăsind scena, după un bis. Cămaşa lui în carouri spălăcite păru să se umfle brusc. Pistolul automat i se smuci spre cer şi zgomotul acela ca de oţel ce trece prin carton se repetă de încă patru ori. Apoi se prăbuşi pe spate.

Doi dintre cei trei bărbaţi din spatele lui se răsuciseră la strigătul blondei. Unul apăsă pe ambele trăgace ale armei lui – un Remington demodat, de calibru 12. Patul armei nu se sprijinea pe nimic – o ţinea la oarecare distanţă de şoldul drept – iar atunci când se declanşă, cu zgomotul unui tunet stârnit într-o încăpere de mici dimensiuni, îi zbură din mână, zdrelindu-i şi pielea de pe degete. Puşca de vânătoare se rostogoli zăngănind pe asfalt. Faţa uneia dintre femeile care nu reacţionase la ţipătul blondei se dizolvă pur şi simplu sub un incredibil val de sânge şi, pentru o clipă, Frannie auzi chiar lichidul şiroind pe pavaj, ca o rafală bruscă de ploaie. Singurul ochi rămas întreg se căsca de sub masca de sânge a femeii. În el nu se citea decât uluirea şi lipsa oricărei înţelegeri. Apoi femeia căzu şi rămase cu faţa în jos. Maşina din spatele ei, un station Country Squire, fusese străpunsă de o mulţime de alice mari, iar pe una dintre ferestre apăruse o reţea de crăpături, ceea ce-i dădea un aspect lăptos şi opac, de ochi cu cataractă.

Blonda se luă la luptă cu celălalt bărbat. Puşca pe care o ţinea el se declanşă chiar între trupurile lor. Una dintre fete porni târâş după arma de vânătoare căzută.

Cel de al treilea bărbat, care nu se întorsese către femei, începu să tragă în direcţia lui Fran. Frannie rămăsese călare pe motocicletă, cu puşca în mână, şi se uita la el ca o proastă. Bărbatul avea pielea măslinie şi părea italian de origine. Fran simţi un plumb trecându-i foarte aproape de tâmpla stângă.

Harold reuşise în sfârşit să-şi degajeze un pistol. Îl înălţă şi trase în bărbatul cu pielea măslinie. Distanţa dintre ei era cam de cinci metri. Nu-şi nimeri ţinta. O gaură de glonţ apăru în tabla rulotei roz, puţin la stânga capului celui vizat. Bărbatul cu pielea măslinie se uită crunt la Harold şi-i zise:

— Acum am să te ucid, pui de căţea ce eşti.

— Să nu faci una ca asta! ţipă Harold, lăsând pistolul să-i scape din mână şi arătându-i palmele desfăcute.

Bărbatul trase trei focuri spre Harold. Nu-l nimeri. Cel de-al treilea glonţ reuşi totuşi să smulgă ţeava de eşapament a motocicletei lui. Yamaha se răsturnă, aruncându-i pe Harold şi Glen la pământ.

Nu se scurseseră decât douăzeci de secunde. Harold şi Stu erau întinşi la pământ. Glen şedea turceşte în mijlocul drumului, părând să nu ştie foarte exact unde se află şi ce se întâmplă. Frannie se străduia cu disperare să-l împuşte pe bărbatul cu piele măslinie înainte ca el să-i poată ţinti pe Harold sau pe Stu, dar arma ei refuza să se declanşeze, nici măcar nu reuşea să apese trăgaciul, pentru că uitase să tragă piedica. Blonda continua să se bată cu cel de-al doilea bărbat, iar femeia care se dusese după arma căzută se lupta acum cu o altă femeie, care revendica şi ea puşca de vânătoare.

Blestemând, fără doar şi poate în italiană, bărbatul măsliniu îl ochi iarăşi pe Harold; în clipa aceea Stu trase, fruntea bărbatului dispăru şi trupul lui se prăbuşi ca un sac de cartofi.

În încăierarea dezlănţuită în jurul armei de vânătoare se aruncase acum o a treia femeie. Bărbatul care o pierduse încercă s-o arunce într-o parte. Ea-i vârî mâna între picioare, îl apucă zdravăn şi strânse. Fran văzu cum i se încordează tendoanele, de la antebraţ şi până la umăr. Omul urlă şi-şi pierdu brusc interesul pentru arma de vânătoare. Se prinse de părţile intime şi o luă din loc, încovoiat.

Harold se strecură până la locul unde zăcea pistolul lui abandonat, îl ridică şi trase în direcţia celui lovit în pântece, irosind zadarnic trei focuri.

Parc-am fi în Bonnie şi Clyde, îi trecu prin minte lui Frannie. Doamne, peste tot numai sânge!

Blonda cu părul tăiat aiurea pierduse lupta cu bărbatul al doilea. Acesta îşi smulse puşca şi o izbi cu bocancul lui greu

în coapsă, deşi probabil urmărise s-o lovească în stomac. Blonda făcu câţiva paşi repezi înapoi, încercând să-şi recapete echilibrul prin mişcări ale braţelor, şi căzu în fund, pe suprafaţa umedă.

Acum are s-o împuşte, gândi Frannie, dar omul se roti ca un soldat beat care execută stânga-mprejur şi începu să tragă rapid în grupul de trei femei care stăteau încă ghemuite lângă Country Squire.

— Ahaaa! Putorilor! le strigă el. Ahaaa! Putorilor!

Una dintre femei căzu şi începu să se zbată, ca un peşte prins în harpon, pe asfaltul dintre automobilul station şi rulota răsturnată. Celelalte două o luară la fugă. Stu trase în el, fără succes. Cel de al doilea bărbat trase spre femeile care încercau să se pună la adăpost. Una dintre ele îşi ridică braţele în sus şi se prăbuşi. Cealaltă o coti brusc spre stânga şi se ascunse în spatele rulotei roz.

Al treilea bărbat, cel care-şi pierduse puşca şi nu reuşise să şi-o recupereze, se clătina încă încolo şi-ncoace, ţinându-se de locul vătămat. Una dintre femei îşi îndreptă arma către el şi apăsă ambele trăgace, aşteptând bubuitura cu ochii închişi şi gura strâmbată. Dar tunetul nu se produse. Arma era descărcată. O prinse invers, de ţevi, şi se folosi de ea ca de un par, izbind cu toată forţa. Nu-i nimeri capul, în schimb îl pocni în punctul dintre gât şi umărul drept. Omul căzu în genunchi şi începu să se târască. Tânăra, purtând un tricou albastru, pe care scria KENT STATE UNIVERSITY şi bluejeanşi zdrenţuiţi, se ţinu în urma lui lovindu-l necruţător cu patul armei. Bărbatul continua să înainteze, cu sângele curgând din el în şiroaie, în timp ce ea îl vâna nemilos.

— Ahaaaa, putori ce sunteţi! urlă bărbatul numărul doi, vrând s-o împuşte pe femeia între două vârste, care mormăia ceva, năucită. Distanţa dintre gura ţevii şi ea era de cel mult un metru, aproape ar fi putut să înfunde ţeava cu unul dintre degetele ei rozalii, dacă şi-ar fi întins mâna. Dar glonţul nu o nimeri. Omul apăsă încă o dată trăgaciul,

dar arma, rămasă fără muniţie, nu scoase decât un zgomot sec.

Harold îşi ţinea acum pistolul cu ambele mâini, cum îi văzuse făcând pe poliţişti, în filme. Apăsă trăgaciul şi glonţul zdrobi cotul bărbatului numărul doi. Acesta scăpă puşca la pământ şi începu să ţopăie, emiţând sunete nedesluşite. Lui Frannie îi aduse întrucâtva aminte de Roger Rabbit, atunci când zicea P-P-Pleeeeze!

— L-am atins! strigă Harold, în extaz. L-am atins! Pe toţi sfinţii, l-am atins!

Frannie îşi aduse în sfârşit aminte de piedica puştii. Se pregătea s-o acţioneze chiar în clipa în care Stu trase din nou. Bărbatul numărul doi se prăbuşi, de această dată ţinându-se de stomac şi ţipând neîntrerupt.

— Doamne, Doamne, spuse Glen cu blândeţe, prinzându-şi faţa în mâini şi începând să plângă.

Harold mai trase un foc. Trupul bărbatului numărul doi tresări, apoi ţipetele încetară.

Femeia îmbrăcată în tricoul Kent State University izbi din nou cu patul armei de vânătoare, de această dată nimerind din plin ţeasta celui care se târa cu ultimele puteri. Sunetul amintea de cel al mingii de baseball lovite cu forţă şi măiestrie de Jim Rice. La impact, se sfărâmară atât patul din lemn de nuc, cât şi ţeasta.

Urmară câteva clipe de linişte, tulburate doar de cântecul unei păsări: cipcirip... cipcirip... cipcirip.

Atunci fata îmbrăcată în tricou încălecă trupul bărbatului numărul trei şi scoase un strigăt de triumf prelung, venit parcă de la începutul timpurilor, ţipăt care avea s-o obsedeze pe Fran Goldsmith tot restul zilelor ei.

Blonda era Dayna Jurgens, din Xenia, Ohio. Fata îmbrăcată în tricou Kent State era Susan Stern. Pe cea de a treia, care-l prinsese de părţile ruşinoase pe Puşcă de Vânătoare, o chema Patty Kroger. Celelalte două păreau

mai în vârstă. Cea mai mare dintre ele, le explicase Dayna, era Shirley Hammet. Numele celeilalte, care părea în jur de treizeci şi cinci de ani, nu-l cunoşteau; rătăcea fără ţintă, în stare de şoc, atunci când Al, Garvey, Virge şi Ronnie o întâlniseră în oraşul Archbold, cu două zile în urmă.

Grupul, format acum din nouă persoane, părăsi şoseaua şi poposi într-o fermă, puţin la vest de Columbia, după ce traversase graniţa de stat a Indianei. Erau cu toţii sub impresia evenimentelor; peste ani, Fran avea să fie convinsă că procesiunea lor de-a lungul câmpului, pornind de la rulota roz răsturnată, trecând peste ieşirea din şosea şi până la fermă, i-ar fi putut părea unui observator un soi de excursie organizată de azilul de nebuni din localitate. Pantalonii li se udaseră foarte repede, din cauza ierburilor înalte până la brâu şi încă ude de ploaie. Fluturi albi, al căror zbor era îngreunat de aripile îmbibate cu apă, năvăleau asupra lor, pentru ca apoi să se îndepărteze în cercuri şi figuri complicate, de parcă ar fi fost drogaţi. Soarele se străduia să răzbată prin nori, însă deocamdată nu reuşise; acum nu se ghicea din el decât o pată luminoasă, aruncând raze palide asupra unei perdele albe şi uniforme ce se întindea de la un orizont la celălalt. În ciuda norilor, ziua era deja fierbinte şi încărcată de umezeală, iar deasupra lor apăruseră cârduri imense de ciori care le dădeau roată, cârâind răguşit. Sunt mai multe ciori decât oameni, constată Fran uluită. Dacă nu băgăm de seamă, cu ciocurile lor, ar putea să ne radă de pe faţa pământului. Răzbunarea păsărilor negre. Oare ciorile sunt carnivore? Din păcate, se pare că da.

De sub acest şir continuu de banalităţi răzbătea, de-abia vizibil, aidoma soarelui de dincolo de vălul tot mai subţire al norilor (altfel plin de putere, aşa cum era astrul în această teribilă şi umedă dimineaţă a zilei de 30 iulie 1990), răzbătea mereu gândul la bătălia de-abia încheiată. Faţa femeii dezintegrându-se sub ploaia de plumbi. Prăbuşirea lui Stu. Clipa de cumplită groază, când fusese convinsă că el

a murit. Un bărbat care urla Ahaa, putorilor! şi care mai apoi, după ce-l împuşcase Harold, căpătase vocea lui Roger Rabbit. Sunetul de oţel-care-străpunge-carton al pistolului bărbosului. Strigătul primitiv de victorie al Susanei Stern, stând călare pe trupul inamicului ei, în timp ce creierul lui, cald încă, i se scurgea încet din ţeasta despicată.

Glen mergea alături de ea; figura lui uscăţivă, sardonică, era acum răvăşită şi părul încărunţit şi rar i se zbătea pe cap, ca şi cum ar fi vrut să imite fluturii. Îi ţinea mâna şi i-o mângâia cu stăruinţă, spre neplăcerea ei.

— Nu trebuie să pui la inimă, îi spuse el. Asemenea orori... se întâmplă. Cea mai bună formă de protecţie este coexistenţa a cât mai mulţi. Societatea, înţelegi. Societatea este piatra de boltă a structurii pe care o denumim civilizaţie şi ea constituie singurul antidot valabil împotriva fărădelegilor. Trebuie să iei... lucrurile... lucrurile de felul acesta... ca şi cum ar fi normale. A fost o întâmplare izolată. Iar pe ăştia trebuie să-i consideri nişte căpcăuni. Da! Căpcăuni. Cu alte cuvinte, nişte monştri. Asta o accept. După părerea mea, adevărul respectiv este evident, el ţine de etica socio-constituţională, s-ar putea afirma. Ha! Ha!

Râsul lui semăna mai degrabă a geamăt. Ea puncta fiecare dintre propoziţiile lui eliptice cu câte un „Da, Glen”, dar el părea să n-o audă. Bărbatul mirosea vag a vomă. Fluturii veneau până foarte aproape de ei, apoi îşi vedeau din nou de treburile lor de fluturi. Ajunseseră aproape de fermă. Bătălia durase mai puţin de un minut. Mai puţin de un minut, dar începea să se teamă că se va mai desfăşura de nenumărate ori în mintea ei. Glen îi mângâia mâna. Ar fi vrut să-l roage frumos să înceteze, dar se temea că l-ar fi făcut să plângă. Mângâiatul îl suporta, cum-necum. În schimb nu era deloc convinsă că ar fi suportat plânsul lui Glen Bateman.

Stu mergea alături de Harold de o parte, iar blonda, Dayna Jurgens, de cealaltă. Susan Stern şi Patty Kroger o flancau pe femeia aceea catatonică şi fără nume, care

fusese culeasă din Archbold. Shirley Hammet, femeia care nu fusese nimerită de la o distanţă minimă de bărbatul care-l imitase pe Roger Rabbit înainte de a muri, mergea în stânga lor, la oarecare distanţă, murmurând ceva şi încercând uneori să prindă un fluture. Grupul se mişca încet, dar Shirley Hammet tot nu ţinea ritmul. Părul încărunţit îi atârna în dezordine peste faţă, iar ochii ei năuciţi priveau lumea aidoma unor şoricei speriaţi căutând printre gratiile cursei.

Harold privi stingherit la Stu.

— I-am ras, nu-i aşa, Stu? I-am făcut praf, este? I-am belit.

— Aşa s-ar zice, Harold.

— Dar n-am avut încotro, domnule, continuă Harold serios, de parcă Stu ar fi susţinut contrariul. A fost care pe care!

— V-ar fi terminat, spuse Dayna Jurgens calm. Eu eram împreună cu doi tipi când s-a întâmplat. I-au împuşcat pe Rich şi pe Damon într-o ambuscadă. După aceea le-au mai tras câte un glonţ în cap, ca să fie siguri. Sigur că nu aveaţi încotro. În mod normal, acum ar trebui să fiţi morţi.

— În mod normal, acum ar trebui să fim morţi! exclamă Harold, adresându-i-se lui Stu.

— Nu face nimic, îi răspunse Stu. Nu ne putem reproşa nimic, Harold.

— Desigur! Mă trec toate sudorile! zise Harold din toată inima.

Scotoci neglijent prin bagajul lui, scoase o ciocolată Payday, pe care aproape o scăpă din mână în timp ce-i scotea ambalajul. O blestemă amar şi apoi începu să înfulece din ea, ţinând-o cu amândouă mâinile, ca pe o bucată de candel pe băţ.

Aşa ajunseră la fermă. În timp ce-şi mânca ciocolata, Harold se tot pipăia pe furiş – trebuia să se asigure că scăpase neatins. Se simţea extrem de rău. Se ferea să se uite în jos, spre pantaloni.

Era aproape convins că se udase la scurt timp după ce festivităţile de la rulota roz atinseseră punctul lor maxim.

Dayna şi Susan susţinură cea mai mare parte a conversaţiei în timpul mesei, la care câţiva dintre ei ciuguliră câte ceva, însă nimeni nu mâncă cu poftă. Patty Kroger, care avea şaptesprezece ani şi era absolut încântătoare, adăuga din când în când un cuvânt. Femeia fără nume se strecură în cel mai izolat ungher al bucătăriei prăfuite a fermei. Shirley Hammet se aşezase la masă, ronţăia biscuiţi Nabisco Honey Grahams râncezi şi mormăia.

Dayna plecase din Xenia însoţită de Richard Darliss şi Damon Bracknell. Câţi mai rămăseseră în viaţă la Xenia după gripă, în afară de ei? Doar trei persoane mai văzuse ea, o femeie foarte bătrână, altă femeie şi o fetiţă. Dayna şi prietenii ei le propuseseră să li se alăture, dar bătrâna le făcuse semn să le dea pace, zicând ceva de genul „am o treabă în deşert”.

Cam pe 8 iulie, Dayna, Richard şi Damon începuseră să aibă vise rele, în care li se arăta un fel de om negru. Vise înfricoşătoare. Rich ajunsese chiar la concluzia că sperietoarea există cu adevărat, le povesti Dayna, şi că locuia în California. Îi mai trecuse prin minte că femeile pe care le întâlniseră îl căutau de fapt pe omul acela, dacă era cu adevărat om, atunci când spuneau că au o treabă în deşert. Ea şi Damon începuseră să se teamă că Rich o luase razna. Pe bărbatul din vis îl numea Durul şi le spunea despre el că aduna o adevărată armată de „penali”. Mai spunea că armata aceasta se va porni curând dinspre vest şi-i va supune pe toţi cei rămaşi în viaţă, mai întâi în America, apoi în tot restul lumii. Dayna şi Damon începuseră să discute între ei ideea de a-l părăsi într-o noapte pe Rich, ba chiar începuseră să-şi închipuie că visele lor nu erau decât efectul puternicei iluzii ce pusese stăpânire asupra lui Rich Darliss.

Ajunşi la Williamstown, imediat după o curbă o şoselei, întâlniseră un baraj, format dintr-o maşină de gunoi răsturnată în mijlocul drumului, alături de care fuseseră parcate o maşină station şi un camion pentru transportul maşinilor avariate.

— Am presupus că era un blocaj banal, povesti Dayna, sfărâmând cu mişcări nervoase un biscuit graham între degete, adică am reacţionat exact aşa cum îşi doriseră desigur şi ei.

Coborâseră de pe motociclete, ca să ocolească maşina pentru gunoi, împingându-le de coarne, dar în clipa aceea cei patru penali – ca să folosim expresia lui Rich – deschiseseră focul din şanţ. Îi uciseseră pe Rich şi pe Damon, iar pe Dayna o luaseră prizonieră. Ea devenise cea de a patra achiziţie a lor pentru ceea ce denumeau uneori „grădina zoologică” şi alteori „haremul”. Una dintre celelalte era Shirley Hammet, care la vremea respectivă părea încă aproape normală, cu toate că fusese de nenumărate ori violată, sodomizată şi supusă la toate perversiunile posibile de toţi patru bărbaţii.

— Iar o dată, continuă Dayna, când nu mai reuşise să reziste până ce-i venea unuia dintre ei cheful să o ducă în tufişuri, Ronnie a bătut-o peste fund cu un mănunchi de sârmă ghimpată. După aceea, rectul i-a sângerat trei zile.

— Isuse Cristoase, zise Stu. Care dintre ei a fost?

— Individul cu arma de vânătoare, îi răspunse Susan Stern. Cel pe care l-am lovit în cap. Cât mi-aş dori să-l am aici, pe podea, ca să-l ucid încă o dată.

Pe bărbatul cu barbă de culoarea nisipului şi ochelari de soare nu-l cunoscuseră decât sub numele de Doc. El şi cu Virge făcuseră parte din detaşamentul armatei trimis la Akron după izbucnirea gripei. Misiunea lor fusese să se ocupe de „relaţiile cu mediile de informare”, termen eufemistic folosit de armată cu sensul de „suprimare a mediilor de informare”. După ce îndepliniseră foarte bine acest ordin, trecuseră la „controlul asupra mulţimii”, care

era un alt eufemism militar pentru împuşcarea prăduitorilor care fugeau şi spânzurarea celor pe care puneau mâna. Până pe 27 iunie, le relatase Doc, structura de comandă se prăbuşise total. O bună parte dintre oamenii lor erau prea bolnavi ca să mai fie în stare să patruleze, dar în momentul respectiv nu mai conta foarte mult, pentru că şi cetăţenii din Akron erau prea slăbiţi şi nu mai puteau să citească sau să scrie ştirile, cât despre prădat bănci şi magazine de bijuterii, nici vorbă.

Pe 30 iunie, unitatea practic dispăruse – soldaţii fiind morţi, muribunzi sau fugari. Ca să respectăm adevărul, Doc şi Virge fuseseră singurii doi fugari, iar aceasta se întâmplase atunci când îşi începuseră cariera lor cea nouă, de paznici ai „grădinii zoologice”. Garvey li se alăturase pe 1 iulie, iar Ronnie pe 3. În momentul respectiv, hotărâseră să nu mai primească noi membri în micul şi ciudatul lor club.

— Dar după o vreme aţi devenit probabil mai numeroase decât ei, interveni Glen.

Surprinzător, Shirley Hammet fu cea care-i răspunse.

— Tablete, pronunţă ea, cu ochii ei de şoricel prins în cursă aţintiţi asupra lor printre şuviţele de păr încărunţit. Tablete în fiecare dimineaţă, ca să ne trezim, şi tablete în fiecare seară, ca să adormim. Barbiturice şi somnifere.

Vocea ei se stingea tot mai tare, iar ultimele cuvinte de-abia dacă se mai auziră. Făcu o pauză, apoi începu iarăşi să mormăie.

Susan Stern reluă firul povestirii ei. Ea şi Rachel Carmody, una dintre femeile care muriseră, fuseseră culese pe 17 iulie, lângă Columbus. Grupul călătorea în momentul acela într-o caravană formată din două automobile station şi maşina specială pentru accidente. Bărbaţii se foloseau de camion ca să înlăture maşinile distruse din calea lor sau ca să blocheze şoseaua, după cum era cazul. Doc ţinea un soi de farmacie ambulantă legată la brâu, într-o burtieră din

cele mari. Somnifere puternice pentru seară; tranchilizante pentru drum; pilule roşii pentru trezit din toropeală.

— Mă trezeam de dimineaţă, mă violau de două sau de trei ori, după care aşteptam să ne dea Doc tabletele, explică Susan pe cel mai normal ton. Tabletele pentru ziuă, adică. Cam în cea de a treia zi, aveam rosături în... înţelegeţi, în vagin, şi mă durea foarte rău de câte ori o făceam normal. Ajunsesem să mi-l doresc pe Ronnie, pentru că el nu avea plăcere decât în gură. Dar după ce înghiţeam pastilele, deveneam foarte calmă. Nu adormită, pur şi simplu calmă. După ce luai câteva tablete din acelea albastre, nu-ţi mai păsa de nimic. Nu-ţi mai venea decât să stai cu mâinile în poală şi să te uiţi cum trece peisajul pe lângă tine sau cum înlătură din cale cine ştie ce epavă. Într-o zi, pe Garvey l-au apucat furiile pentru că o fetiţă – nu cred să fi avut mai mult de doisprezece ani – nu a vrut să... păi, n-am de gând să intru în amănunte. Atât de rău a fost. Atunci i-a zburat creierii. Habar n-am avut. Pur şi simplu am stat... calmă. După o vreme aproape că încetai să te mai gândeşti la evadare. Ajungeai să-ţi doreşti mai mult tabletele albastre decât libertatea.

Dayna şi Patty Kroger confirmară, încuviinţând din cap.

Din câte se pare, îşi dăduseră seama că nu pot să ţină mai mult de opt femei. Patty le povesti că pe 22 iulie, când o capturaseră pe ea, după ce-l omorâseră pe bărbatul cam de cincizeci de ani cu care călătorea, o lichidaseră şi pe o femeie foarte în vârstă, care făcuse parte din „grădina zoologică” aproape o săptămână. Când o găsiseră pe fata fără nume, din colţ, în apropiere de Archbold, o tânără de şaisprezece ani, cu strabism, fusese împuşcată şi părăsită într-un şanţ.

— Doc făcea bancuri, le explică Patty. Zicea: „Eu nu trec pe sub scări, mă feresc din calea pisicilor negre şi n-am de gând să călătoresc într-un grup de treisprezece oameni.”

Pe data de 29 îi văzuseră pentru prima dată pe Stu şi compania. Grădina zoologică făcea popas într-o zonă

rezervată picnicurilor, chiar de lângă autostradă, când cei patru trecuseră pe lângă ei.

— Lui Garvey i-a plăcut foarte mult de tine, îi spuse Susan, făcând semn spre Frannie, care se cutremură.

Dayna se aplecă spre ei şi vorbi cu voce scăzută:

— Şi a ţinut să precizeze limpede al cui loc aveai să-l iei.

Îşi însoţi cuvintele cu un gest aproape imperceptibil în direcţia lui Shirley Hammet, care mormăia în continuare şi mesteca biscuiţi de graham.

— Biata femeie, zise Frannie.

— Dayna a fost cea care a hotărât că voi aţi putea fi cea mai bună şansă a noastră, interveni Patty. Sau poate ultima noastră şansă. În grupul vostru existau trei bărbaţi – lucru văzut atât de ea, cât şi de Helen Roget. Trei bărbaţi înarmaţi. Pe deasupra, Doc căpătase o încredere deja puţin exagerată în figura cu remorca răsturnată în mijlocul drumului. Era suficient ca ei să joace rolul unei oficialităţi oarecare pentru ca bărbaţii din celelalte grupuri – asta dacă existau bărbaţi – să se supună imediat. Pentru a fi imediat împuşcaţi. A funcţionat mereu perfect, ca prin farmec.

— Dayna ne-a cerut să nu ne luăm pastilele în dimineaţa asta, pe cât posibil, continuă Susan. Bărbaţii deveniseră oarecum neglijenţi cu verificarea noastră, dacă le înghiţim sau nu, iar noi ştiam că în dimineaţa asta vor fi ocupaţi până peste cap cu tractarea şi răsturnarea rulotei în şosea. Nu le-am spus tuturor. Au ştiut doar Dayna, Patty, Helen Roget... una dintre fetele pe care le-a împuşcat Ronnie. Şi eu, bineînţeles. Helen ne-a prevenit: „Dacă ne prind scuipând pastilele în palmă, au să ne ucidă.” Dar Dayna ne-a spus că oricum aveau să ne ucidă, mai curând sau mai târziu, adică dacă eram norocoase mai curând, iar noi ştiam la fel de bine că avea dreptate. Aşa că am ascultat-o.

— Eu a trebuit să-mi ţin pastila în gură destul de mult, spuse Patty. Începuse să se dizolve până să apuc s-o scuip.

Cred că Helen a trebuit s-o înghită, până la urmă, i se adresă ea Daynei. Cred că de aceea s-a mişcat atât de încet.

Dayna făcu semn că este de acord. Îl privea pe Stu cu o căldură de netăgăduit, ceea ce o nelinişti pe Frannie.

— Prin urmare, ar fi mers chiar dacă nu te deşteptai tu, voinicule.

— Din câte se vede, nu m-am deşteptat chiar la vreme, îi răspunse Stu Daynei. Dar data viitoare am să ţin seama. Se ridică în picioare, se apropie de fereastră şi se uită afară, apoi continuă: Dacă vreţi să ştiţi, jumătate din temerile mele de aici se trag – cât de deştepţi devenim cu toţii!

Lui Frannie nu-i făcea nicio plăcere simpatia cu care se uita Dayna în urma lui. Nu avea niciun drept să-i arunce asemenea priviri, după toate prin câte trecuse. *Şi este cu mult mai frumoasă decât mine, cu toate astea*, îi trecu prin minte lui Fran. *Apoi, mă îndoiesc că ar fi însărcinată.*

— E o lume în care trebuie să fii deştept, spuse Dayna. Dacă nu te deştepţi, eşti sortit pieirii.

Stu se întoarse să o privească, ca şi cum ar fi văzut-o acum pentru prima oară, iar Fran simţi cum o fulgeră un junghi de gelozie pură. *Am aşteptat prea mult*, gândi ea. *Vai, Doamne, uite ce am făcut, am aşteptat prea mult.*

Din întâmplare se uită către Harold, şi văzu că Harold zâmbea pe furiş, ascunzându-şi bucuria, cu mâna ridicată la gură. Părea un rânjet de uşurare. Ar fi fost în stare să se ridice, să se apropie de Harold ca din întâmplare şi să-i scoată ochii din cap cu unghiile.

Niciodată, Harold! i-ar fi strigat între timp. *Niciodată!*

Niciodată?

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

19 iulie 1990

Vai, Doamne! S-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Cel puţin în cărţi, atunci când se întâmplă, înseamnă că totul s-a terminat sau cel puţin se schimbă ceva, dar în viaţă totul

merge în continuare, ca o piesă de teatru proastă, în care nimic nu se leagă. Poate că ar trebui să-mi fac curaj şi să limpezesc lucrurile, să-mi încerc şansa, dar îmi este cumplit de teamă că s-ar putea întâmpla ceva între ei şi. Nu se poate să închei o propoziţie cu „şi”, dar mi-este teamă să pun pe hârtie ceea ce ar putea urma după conjuncţie.

Hai să-ţi povestesc totul, dragul meu jurnal, deşi nu-mi face nicio plăcere. Ba chiar urăsc să mă gândesc la asta.

Glen şi Stu au plecat în oraş (în seara asta este vorba, întâmplător, de Girard, Ohio) înainte de amurg ca să caute ceva de-ale gurii, sperând că vor găsi nişte concentrate sau alimente deshidratate prin frig. Sunt uşor de cărat, iar unele concentrate sunt cu adevărat gustoase, în schimb mâncarea congelată, după părerea mea, are o singură savoare, şi anume aceea de găinaţ uscat de curcan. Dar oare tu ai mâncat vreodată găinaţ uscat de curcan, ca să ai un termen de comparaţie? De fapt, nu contează, jurnalule, există lucruri care vor rămâne de-a pururi neformulate, ha-ha.

Ne-au întrebat, pe mine şi pe Harold, dacă vrem să mergem şi noi, dar eu am zis că mă săturasem de motocicletă pe ziua aceea şi că se puteau descurca şi fără mine, iar Harold a refuzat, el va aduce nişte apă şi o va pune la fiert. Probabil îşi pregătise deja planul. Îmi pare rău că-l fac să pară un uneltitor, dar din păcate chiar aşa este.

(Aş vrea să fac aici o remarcă: ne-am săturat cu toţii îngrozitor de apă fiartă, care are gust fad şi este ABSOLUT LIPSITĂ de oxigen, dar atât Mark, cât şi Glen sunt de părere că uzinele etc. nu s-au închis de suficientă vreme pentru ca râurile şi fluviile să fi avut suficient răgaz să se purifice, şi asta mai ales în nord-estul industrializat şi în ceea ce este cunoscut sub numele de „Rust Belt”, prin urmare fierbem apa de fiecare dată, pentru siguranţă. Sperăm toţi să întâlnim în cale un depozit mare de apă minerală îmbuteliată, într-o bună zi, fapt care ar fi trebuit să se întâmple – cel puţin aşa susţine Harold – dar acest

produs pare să fi dispărut în chip misterios. Stu e de părere că mulţi oameni şi-au închipuit că răul le vine de la apa de robinet şi că au consumat mari cantităţi de apă minerală înainte de a muri.)

Ei bine, Mark şi Perion dispăruseră pe undeva, chipurile ca să găsească fructe de pădure, care să ne completeze dieta, dar ei plecaseră probabil în cu totul alte scopuri – se comportă extrem de decent, ceea ce, zic eu, este foarte frumos din partea lor —, aşa că eu am adunat mai întâi lemne, apoi am aprins focul, pregătindu-l pentru ceainicul cu apă pe care urma să-l aducă Harold... ceea ce s-a şi întâmplat curând (era limpede că petrecuse suficientă vreme la râu ca să aibă timp să facă o baie şi să se spele pe cap). Atârnă vasul pe chestia aia, cum i-o zice, de deasupra focului. După care vine şi se aşază alături, pe buşteanul unde şedeam.

Stăteam aşa, discutând despre una şi alta, când deodată mă prinde în braţe şi încearcă să mă sărute. Spun că a încercat, dar de fapt a şi reuşit, cel puţin în primă instanţă, din cauză că m-a luat prin surprindere. Apoi m-am smuls de lângă el – acum, privind înapoi, mi se pare destul de comic, dar de durut mă mai doare încă – şi am căzut pe spate. Scoarţa buşteanului mi-a tras în sus bluza şi mi-a zgâriat aproape toată pielea de pe spinare. Am tras un ţipăt. Nu degeaba se spune că istoria se repetă, iar acum îmi venise în minte că întâmplarea asta seamănă foarte bine cu plimbarea de pe dig, împreună cu Jess, când mi-am muşcat limba... Semăna prea tare ca să-mi pice bine.

Într-o clipită, Harold s-a lăsat într-un genunchi lângă mine, întrebându-mă dacă sunt teafără, roşu până la rădăcinile părului său curat. Uneori, Harold se străduieşte să pară glacial şi sofisticat – întotdeauna îmi face impresia unui tânăr scriitor surmenat, aflându-se în căutarea acelei foarte speciale Sad Cafe de pe Coasta de Vest, unde să poată lenevi în voie, discutând despre Jean-Paul Sartre şi bând poşircă ieftină —, dar în spatele acestei faţade se

ascunde, bine camuflat, un adolescent nutrind vise care-i trădează imaturitatea. Cel puţin aşa îmi închipui eu. Marea majoritate a eroilor lui sunt culeşi probabil din filme văzute sâmbăta la matineu: Tyrone Power în *Captaine from Castile*, Humphrey Bogart în *Dark Passage*, Steve McQueen în *Bullitt*. Iar în momente de tensiune tocmai această latură a lui pare să iasă întotdeauna la iveală, poate tocmai din cauză că şi-a reprimat-o cu atâta duritate pe când era copil, nu ştiu ce să zic. În orice caz, atunci când se întoarce la rolul de Bogie, nu reuşeşte decât să-mi aducă aminte de tipul care l-a întruchipat pe Bogie în filmul lui Woody Allen, *Play It Again, Sam*.

Drept pentru care, atunci când a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a zis: „Te simţi bine, draga mea?”, am început să râd. Să mai spui că istoria nu se repetă! Dar nu era numai umorul situaţiei, trebuie să înţelegi. Dacă era numai asta, aş fi putut să mă abţin. Nu, era mai degrabă un acces de isterie. Visele rele, grija pentru copil, frământarea legată de sentimentele mele faţă de Stu, călătoria cea de toate zilele, înţepeneala, durerile, pierderea părinţilor mei, toate se transformară în ceva mult diferit de râsul propriu-zis... La început un fel de chicotit, apoi nişte hohote isterice pe care nu mi le mai puteam stăpâni.

— Ce-ai găsit de râs? m-a întrebat Harold, ridicându-se.

Presupun că intenţia lui fusese să declame pe tonul lui cel mai sentenţios, dar în momentul respectiv încetasem să mă mai gândesc la Harold, îmi venise în minte imaginea dementă a lui Donald Duck. Donald Duck bălăbănindu-se printre ruinele civilizaţiei occidentale şi măcăind supărat: Ce-ai găsit de râs, ha? Ce-ai găsit de râs? Ce naiba ai găsit de râs? Mi-am pus mâinile la faţă şi am râs şi am suspinat şi am râs până când Harold trebuie să-şi fi închipuit că înnebunisem chiar de tot.

După încă o vreme, am reuşit să mă opresc. Mi-am şters lacrimile de pe obraz şi am vrut să-l rog să se uite pe spatele meu ca să vadă cât de grave erau zgârieturile. Dar

n-am făcut-o, de teamă să nu o interpreteze drept o LIBERTATE pe care i-o acord. Libertate, fericire, şi-a lui Frannie cucerire, oh-ho, nu mi se pare prea vesel.

— Fran, zice Harold, vreau să-ţi spun ceva şi îmi vine foarte greu.

— Atunci poate mai bine nu-mi zici.

— Trebuie neapărat, îmi răspunde el, iar atunci mi-am dat seama că nu va accepta niciun fel de refuz decât în forma cea mai directă cu putinţă. Frannie, zice, te iubesc.

Cred că am ştiut tot timpul, în sinea mea, că asta era. Ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi vrut decât să se culce cu mine. Dragostea e mai periculoasă decât futaiul. Eram acum la mare ananghie. Cum să-i spun lui Harold nu? Cred că nu există decât o singură cale, indiferent despre cine-ar fi vorba.

— Eu nu te iubesc pe tine, Harold.

Uite aşa i-am zis, şi am văzut cum faţa lui se sfărâmă în bucăţi.

— Despre el e vorba, nu-i aşa? întrebă el, iar pe figură îi apăru o grimasă urâtă. Stu Redman, nu?

— Nu ştiu.

Acum, eu am un temperament pe care nu sunt în stare să mi-l controlez întotdeauna – un dar primit din partea maică-mii, cred. Dar m-am luptat cu el cum numai o femeie poate, în ceea ce-l priveşte pe Harold. Îl simţeam însă cum se smucea în lesă.

— Dar eu ştiu, a rostit el cu o voce stridentă, autocompătimitoare. Ştiu prea bine. Din ziua în care ne-am întâlnit, de-atunci am ştiut. N-am vrut să vină cu noi, pentru că am ştiut. Iar el a zis...

— Ce-a zis?

— Că nu are nevoie de tine! Că poţi să fii a mea!

— Ca şi cum ţi-ar fi dat o pereche nouă de pantofi, nu, Harold?

N-a răspuns, înţelegând poate că mersese prea departe. Cu un mic efort, mi-am readus în memorie ziua aceea, în

Fabyan. Reacţia de moment a lui Harold faţă de Stu a fost aceea a unui câine atunci când un câine străin apare în curtea lui. Pe domeniul lui. Doar că nu i se zburliseră firele de pe ceafă. Am înţeles că Stu urmărea, prin ceea ce afirmase, să ne scoată din categoria câinilor şi să ne aducă la loc, în aceea a oamenilor. Şi oare nu de asta se întâmplă ceea ce se întâmplă? Lupta de iad pe care o dăm acum, vreau să zic! Dacă nu ar fi aşa, de ce ne-am mai da silinţa să încercăm să ne purtăm decent?

— Nimeni nu mă are în stăpânire, Harold.

El a mormăit ceva.

— Cum?

— Am zis că s-ar putea să fii nevoită să te răzgândeşti.

Îmi venise în minte un răspuns caustic, dar nu i-am dat drumul. Privirea lui Harold se pierduse în depărtări, iar figura lui rămăsese nemişcată şi calmă. A spus:

— Cunosc prea bine genul ăsta de indivizi. Te sfătuiesc să mă crezi pe cuvânt, Frannie. El este conducătorul liniei de trei sferturi a echipei de fotbal a şcolii, dar care în clasă nu face decât să scuipe biluţe de hârtie cu ţeava şi gesturi obscene cu degetul, deoarece ştie că profesorul trebuie să-l treacă, ca el să joace în continuare. Ăla care se plimbă mereu cu cea mai frumoasă dintre conducătoarele de galerie şi ea crede că el este cel mai tare din parcare. Ăla care se băşeşte atunci când profesorul de limba engleză te pune să-ţi citeşti compunerea, fiind cea mai bună din clasă. Da, da, îi cunosc eu bine pe afurisiţii ca el. Mult noroc, Fran.

Apoi a plecat. Sunt convinsă că nu a fost chiar MĂREAŢA, COPLEŞITOAREA IEŞIRE DIN SCENĂ pe care şi-o gândise el. Toată chestia arăta mai degrabă ca şi cum avusese un vis secret al lui, pe care eu îl umplusem de găuri, dintr-o singură împuşcătură – visul fiind că lucrurile se schimbaseră, deşi în realitate totul rămăsese la fel. Mă simţeam teribil de prost din pricina lui, Dumnezeu îmi este martor, din cauză că atunci când plecase nu jucase rolul cinicului, ci fusese stăpânit de o criză REALĂ de cinism,

ascuţită şi pătrunzătoare ca o lamă de cuţit. Ca şi cum ar fi fost biciuit. Vai, ceea ce Harold nu va înţelege niciodată este că mai întâi trebuie să se petreacă la el în cap o mică schimbare şi că lumea va rămâne neschimbată atât timp cât nici el nu se schimbă. Dar el preferă să adune eşecuri, tot aşa cum piraţii adună comori...

Bine. Între timp s-a întors toată lumea, am cinat, am fumat, s-a împărţit Veronalul (pastila mea am pus-o la păstrare în buzunar, în loc să o înghit), fiecare s-a cuibărit la locul lui. Harold şi cu mine am trecut printr-o înfruntare dureroasă, care mie mi-a lăsat sentimentul că nimic nu a fost rezolvat, exceptând că el rămâne cu ochii pe Stu şi pe mine, ca să vadă cum evoluează lucrurile. Simplul fapt că trebuie să scriu cuvintele astea mă scârbeşte şi mă scoate din sărite. Cine-i dă dreptul să ne urmărească? Cine-i dă dreptul să complice situaţia asta mizerabilă în care ne aflăm?

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: îmi pare rău, jurnalule. Probabil că mă aflu într-o stare de spirit proastă. Nu izbutesc să-mi mai aduc aminte nimic.

Când se apropie Frannie de el, Stu stătea pe o piatră şi fuma o ţigară de foi. Scobise cu tocul cizmei o gaură mică în pământ, de care se folosea în chip de scrumieră. Stătea cu faţa spre vest, acolo unde soarele tocmai apunea. Prin spărturile norilor se strecura discul roşu al astrului zilei. Deşi întâlnirea cu cele patru femei şi cooptarea lor în grup nu se petrecuse decât cu o zi în urmă, i se părea că a trecut multă vreme de atunci. Scoseseră destul de uşor una dintre maşinile station din şanţ, iar acum, împreună cu motocicletele, deplasându-se încet, spre vest, caravana avea o înfăţişare destul de respectabilă.

Mirosul ţigării de foi îi aduse aminte lui Frannie de taică-su şi de pipa lui. Odată cu amintirea o cuprinse şi durerea, acum estompată, transformată într-un fel de nostalgie. Mi-a

trecut suferinţa pentru că te-am pierdut, tată, gândi ea. Nu cred să te superi din cauza asta.

Stu se răsuci şi o întâmpină, cu bucurie neprefăcută:

— Frannie. Ce mai faci?

— Fac foarte bine.

— Nu vrei să te aşezi lângă mine, să privim împreună cum apune soarele?

Ea consimţi, ascultându-şi bătăile înteţite ale inimii. Dar oare nu pentru asta venise până aici? Ştia prea bine pe unde ieşise Stu din tabără şi ştia la fel de bine că Harold, Glen şi două dintre fete plecaseră la Brighton, ca să caute un radio CB (de astă dată fusese ideea lui Glen, nu a lui Harold). Patty Kroger rămăsese în tabără, îngrijindu-se de cele două paciente care sufereau de nevroză de pe urma luptei. Shirley Hammet dădea unele semne că iese din toropeala ei, dar trezise pe toată lumea cam pe la ora 1 noaptea, ţipând în somn, apărându-se de un duşman invizibil prin gesturi dezordonate, cu degetele încovoiate, ca nişte gheare. Celeilalte femei, care nu avea un nume, părea în schimb să-i meargă din rău în mai rău. Stătea nemişcată. Dacă i se dădea să mănânce, mânca. Îşi îndeplinea şi celelalte funcţiuni fiziologice. Nu răspundea la întrebări. Nu părea să se trezească cu adevărat la viaţă decât în somn. Chiar dacă i se dădea o doză considerabilă de Veronal, se tânguia adesea, iar uneori striga. Frannie era convinsă că ştie ce anume visează biata femeie.

— Mai avem un drum lung înaintea noastră, nu? spuse ea.

Stu nu-i răspunse decât după câteva clipe:

— E mai departe decât am crezut noi. Bătrâna aceea nu se mai află în Nebraska.

— Ştiu..., începu ea, apoi se opri.

Bărbatul o privi cu un zâmbet uşor.

— Nu v-aţi luat medicamentul, doamnă.

— Secretul meu a ieşit la lumină, mărturisi ea, vinovată.

— Nu numai noi procedăm astfel, îi spuse Stu. Discutam cu Dayna în după-amiaza asta, şi am aflat că ea şi Susan nu vor medicament.

Fran simţi din nou junghiul acela de gelozie... şi teamă, din cauza felului foarte familiar în care Stu pomenea numele Daynei.

— Tu de ce ai întrerupt? Nu cumva te-au drogat... în locul acela?

Bărbatul scutură scrumul în scrumiera lui din pământ.

— Sedative uşoare seara, nimic mai mult. Nu era nevoie să mă înfunde cu droguri. Nu aveai cum să scapi din fortăreaţa aceea. Nu, m-am oprit cu trei seri în urmă, simţind că... am pierdut contactul. Medită câteva clipe, apoi începu să explice: Mi se pare o idee minunată că Harold şi Glen s-au dus după radioul acela. La ce bun un sistem de emisie-recepţie? Ca să nu te rupi de lume. În Arnette aveam un prieten, Tony Leominster, el îşi cumpărase aşa ceva pentru Scoutul lui. Minunată maşinărie. Puteai să stai de vorbă cu alţi oameni sau să ceri ajutor, dacă erai prins într-un blocaj de trafic sau aveai alt necaz. Visele astea sunt ca şi cum am avea un CB în cap, doar că emisia pare a fi stricată şi nu mai funcţionează decât recepţia.

— Nu este exclus să şi transmitem, replică Fran.

O privi mirat.

O vreme, rămaseră tăcuţi. Soarele le aruncă o ultimă privire printre nori, de parcă ar fi vrut să-şi ia rămas-bun înainte de a se cufunda dincolo de orizont. Fran începea să înţeleagă de ce-l divinizau popoarele primitive. Pe măsură ce se aduna asupra ei liniştea gigantică a spaţiului aproape pustiu, pecetluindu-şi mesajul esenţial prin simpla greutate, soarele – ca şi luna, de altfel – începuseră să pară mai mari şi mai importante. Mai personale. Cele două strălucitoare nave cereşti redeveneau în ochii tăi la fel cum fuseseră pe când erai copil.

— Oricum, am încetat să mai iau, continuă Stu. Azi-noapte l-am visat iarăşi pe omul negru. A fost cel mai rău vis

de până acum. S-a stabilit undeva în deşert. În Las Vegas, cred. Frannie... am impresia că-i crucifică pe oameni. Pe cei care-l supără.

— Ce-ai zis că le face?

— Asta am visat. Şiruri de cruci de-a lungul lui Highway 15, înălţate din lemnăria fermelor şi stâlpi de telefon. Şi oameni atârnând de ele.

— E doar un vis, îi spuse ea, neliniştită.

— Poate. Trase din ţigară şi privi spre vest, la norii cu marginile tivite cu roşu. Dar în celelalte două nopţi, înainte să dăm peste maniacii ăia care le luaseră ostatice pe femei, am visat-o pe ea, pe femeia care-şi zice Mother Abagail. Stătea în cabina unui camion cu macara, tras la marginea lui Highway 76. Eu eram pe drum, cu un braţ sprijinit de fereastra maşinii, vorbind cu ea la fel de firesc cum stau de vorbă cu tine. Îmi zice: „Trebuie să-i mişti încă şi mai repede, Stuart; dacă o doamnă atât de bătrână ca mine poate, înseamnă că o să poată şi un tip mare şi puternic din Texas, aşa ca tine.”

Stu râse, aruncă mucul ţigării de foi la pământ şi-l călcă sub cizmă. Absent, ca şi cum habar n-ar fi avut ce face, îşi puse braţul pe umărul lui Frannie.

— Se duc spre Colorado, spuse ea.

— Păi, da, cred că într-acolo se duc.

— Oare... Dayna sau Susan au visat-o şi ele?

— Amândouă. Iar azi-noapte Susan a visat crucile. La fel ca mine.

— Alături de bătrână sunt acum mulţi oameni.

— Douăzeci, poate chiar mai mulţi, confirmă Stu. Ştii, trecem pe lângă oameni aproape în fiecare zi. Se ascund şi aşteaptă să trecem mai departe. De noi se tem, dar ea... la ea vor veni, din câte-mi dau seama. Fiecare la vremea lui.

— Sau se vor duce la celălalt, spuse Frannie.

— Da, sau la el. Fran, tu de ce n-ai mai luat Veronal?

Fran oftă, tremurând în sinea ei şi întrebându-se dacă să-i mărturisească. Dinspre partea ei, ar fi vrut, dar se temea

de posibila lui reacţie.

— Gesturile femeilor nu prea sunt previzibile, spuse ea în cele din urmă.

— Nu, se arătă el de acord. Dar există căi de a afla ce anume gândesc, poate.

— Cum..., începu ea, dar el o împiedică să continue, cu un sărut.

Stăteau întinşi pe iarbă, în ultimele raze ale amurgului. Roşul ţipător lăsase locul unui purpuriu mai rece în timpul cât făcură dragoste, iar acum Frannie distingea cele dintâi stele printre ultimele rămăşiţe ale norilor. Mâine avea să fie vreme bună pentru motocicletă. Cu puţin noroc, vor traversa aproape tot statul Indiana.

Stu alungă leneş un ţânţar ce bâzâia deasupra pieptului său. Cămaşa lui atârna într-un tufiş din apropiere. Fran avea bluza pe ea, însă descheiată. Sânii îi împungeau materialul. M-am mai îngroşat, nu foarte tare, dar vizibil... pentru mine, cel puţin, se gândi ea.

— Te doream de multă vreme, îi spuse Stu fără să se uite direct la ea. Presupun că ai ştiut asta.

— Am vrut să ocolesc un bucluc cu Harold, îi explică ea. Şi mai este ceva care...

— Harold mai are multe de învăţat, spuse Stu, dar undeva în el există lucruri bune, care vor ieşi la iveală dacă se va maturiza. Îţi place de el, nu?

— Nu acesta este cuvântul potrivit. De fapt, nu există un cuvânt în engleză care să exprime ce simt eu faţă de Harold.

— Dar faţă de mine ce simţi?

Se uită la el şi constată că nu putea să-i spună că-l iubeşte, nu putea să-i comunice direct acest lucru, oricât de mult şi-ar fi dorit-o.

— Nu, continuă tot el, ca şi cum ea l-ar fi contrazis. Nu vreau decât să punem lucrurile la locul lor. Presupun că

deocamdată ai prefera ca Harold să nu afle nimic. N-am dreptate?

— Ba da, îi răspunse ea cu recunoştinţă.

— Mi se pare corect. Dacă avem grijă să ne ferim, lucrurile s-ar putea aranja de la sine. L-am văzut uitându-se după Patty. Ea este cam de vârsta lui.

— Nu ştiu...

— Consideri cumva că-i datorezi recunoştinţă?

— Cred că da. Noi doi am fost singurii supravieţuitori din Ogunquit şi...

— Asta nu înseamnă decât că ai avut noroc, şi atât, Frannie. Dar nu are niciun rost să permiţi cuiva să aibă asupra ta vreun ascendent pentru un lucru ce ţine doar de norocul fiecăruia.

— Presupun că ai dreptate.

— Cred că te iubesc, zise el. Nu-mi vine prea uşor să-ţi spun asta.

— Cred că şi eu te iubesc. Dar mai este ceva...

— Am ştiut.

— M-ai întrebat de ce am încetat să mai iau tabletele. Îşi potrivea bluza, neîndrăznind să-l privească în ochi, şi-şi simţea buzele teribil de uscate. Am considerat că ar putea să-i facă rău copilului, şopti ea.

— Să-i facă rău. Se opri brusc, apoi o prinse şi o întoarse cu faţa spre el. Eşti însărcinată?

Îi făcu semn că da.

— Şi nu ai spus nimănui?

— Nu

— Harold. Harold ştie?

— Nimeni în afară de tine.

— Dumnezeule Atotputernic!

O cercetă de aproape şi concentrat, într-un fel care o sperie. Ea se gândise că existau două posibilităţi: fie avea s-o părăsească imediat (după cum ar fi procedat Jess, fără doar şi poate, descoperind că rămăsese însărcinată cu un alt bărbat), fie o va îmbrăţişa, îi va spune să nu se teamă de

nimic şi că el se va ocupa de totul. Dar la acest studiu uimit şi amănunţit nu se aşteptase; se surprinse gândindu-se la seara când îi mărturisise tatălui ei, în grădină. Privirea lui se asemăna foarte tare cu felul de a o privi al lui Stu. Acum regretă că nu-i spusese lui Stu înainte de a face dragoste. Poate că atunci nu s-ar mai fi întâmplat, dar cel puţin el nu ar mai fi avut cum să se simtă oarecum înşelat, din cauză că ea era... oare cum suna expresia aceea veche? Stricată. Oare gândea astfel? Pur şi simplu nu-şi dădea seama ce se petrece în mintea lui.

— Stu? i se adresă ea, cu voce temătoare.

— Nu ai spus nimănui, repetă el.

— Nu am ştiut cum.

Acum era doar la un pas de lacrimi.

— Şi când vine sorocul?

— În ianuarie, spuse ea, plângând.

O prinse în braţe şi o făcu să înţeleagă că totul era bine fără a-i spune nimic. Nu i-a spus că nu trebuie să se teamă sau că el se va ocupa de toate, ci o iubi încă o dată, făcând-o mai fericită decât fusese ea vreodată.

Niciunul dintre ei nu-l văzu pe Harold stând printre tufişuri şi urmărindu-i, la fel de spectral şi tăcut ca Omul Întunecat în persoană. Niciunul dintre ei nu avu cunoştinţă cum ochii lui se transformă în două triunghiuri mici, ucigătoare, atunci când Fran îşi strigă plăcerea ei supremă, la sfârşit, înfiorată de orgasm.

Întunericul se înstăpânise deplin când ei terminară.

Harold se îndepărtă pe nesimţite.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

1 august 1990

Ieri seara nu am mai scris nimic, am fost prea agitată, prea fericită. Stu şi cu mine suntem împreună.

A fost de acord să păstrez secretul lui Lone Ranger cât mai mult cu putinţă, sperând că între timp ne-am fi stabilit

undeva. De va fi Colorado, nu am nimic împotrivă. După cum mă simt eu acum, aş fi de acord şi cu munţii de pe lună. Oare par o şcolăriţă ameţită? Păi... dacă o şcolăriţă nu poate să pară ameţită nici în jurnalul ei propriu, atunci unde?

Dar înainte de a părăsi subiectul Lone Ranger, trebuie să mai spun un lucru. Este vorba despre „instinctul matern". Oare există aşa ceva? Cred că da. Probabil ţine de hormoni. De câteva săptămâni încoace mă simt altfel decât de obicei, dar este foarte greu să separi schimbările provocate de sarcină de cele cauzate de teribilul dezastru care s-a abătut asupra lumii. EXISTĂ totuşi un anume sentiment de precauţie („precauţie" este departe de a fi cuvântul potrivit, dar în seara asta nu găsesc altul mai nimerit), sentimentul că te-ai mai apropiat puţin de centrul universului şi că trebuie să-ţi protejezi poziţia dobândită. De aceea Veronalul mi se pare a reprezenta un risc mai mare decât coşmarurile, chiar dacă, raţional cântărind lucrurile, cred că Veronalul nu i-ar face niciun rău micuţului, mai ales dacă aş rămâne la dozele foarte scăzute folosite şi de ceilalţi. Mai cred că precauţia face şi ea parte din dragostea faţă de Stu Redman. Am sentimentul că iubesc, aşa cum mănânc, pentru două persoane.

Trebuie să închei repede. Am nevoie de somn, indiferent ce vise au să mă viziteze. Nu am reuşit să traversăm Indiana atât de repede pe cât sperasem, un teribil talmeş-balmeş de vehicule de lângă răscrucea Elkhart ne-a întârziat. O mare parte dintre maşini au aparţinut armatei. Erau şi mulţi soldaţi morţi. Glen, Susan Stern, Dayna şi Stu au strâns câte arme au putut, vreo două duzini de puşti, nişte grenade şi... da, oameni buni, e purul adevăr, un lansator de rachete. Chiar acum, când scriu, Harold şi Stu încearcă să vadă cum funcţionează lansatorul, pentru care există şaptesprezece sau optsprezece rachete. Mă rog la Dumnezeu să nu li se întâmple vreun accident.

Că veni vorba de Harold, trebuie să-ţi spun, dragul meu jurnal, că el NU BĂNUIEŞTE ABSOLUT NIMIC (sună ca o replică dintr-un film vechi, cu Bette Davis). Când vom ajunge din urmă grupul lui Mother Abagail, cred că va trebui să afle; nu ar fi corect să ne ascundem în continuare, indiferent de consecinţe.

Dar astăzi a fost mai senin şi mai vesel decât l-am văzut eu vreodată. A zâmbit aşa de mult, încât mă gândeam să nu-i apară cumva crăpături pe obraji! Tot el a avut ideea să-l ajute pe Stu cu lansatorul ăla periculos de rachete şi…

Iată, se întorc. Voi termina mai târziu.

Frannie se cufundă într-un somn greu şi fără vise. La fel şi toţi ceilalţi, cu excepţia lui Harold Lauder. La un moment dat, cu puţin după miezul nopţii, se ridică şi se apropie pe furiş de locul unde dormea Frannie şi o privi îndelung. Zâmbetul pe care-l arborase întreaga zi i se şterse acum de pe faţă. De mai multe ori simţise că zâmbetul avea să-i crape capul în două, lăsând să se reverse creierii lui tulburaţi. Poate că aşa şi-ar fi găsit pacea.

O privi îndelung, ascultând ţârâitul greierilor de vară. Ne aflăm în zilele câinelui, îi trecu prin minte. Zilele câinelui, dintre 25 iulie şi 28 august, potrivit dicţionarului Webster’s. Denumite astfel pentru că, după cum se zice, atunci ar apărea cel mai adesea câinii turbaţi. O privi îndelung pe Fran, care dormea dulce, folosindu-şi puloverul drept pernă. Alături se afla rucsacul fetei.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, Frannie.

Îngenunche, îngheţând la pocnetul propriilor lui încheieturi, dar nimeni nu se mişcă. Desfăcu clapeta rucsacului şi-şi vârî mâna înăuntru. Îndreptă raza subţire a unei lanterne asupra conţinutului. Din adâncul somnului ei, Frannie mormăi ceva, se mişcă, iar Harold îşi ţinu respiraţia. Descoperi ceea ce-l interesa aproape de fund, sub trei bluze curate şi un mic atlas al drumurilor, hărtănit. Un carnet de însemnări marca Spiral. Îl extrase, îl deschise

la prima pagină şi lumină scrisul mărunt dar citeţ al lui Frannie.

6 iulie 1990 – După oarece eforturi de a-l convinge, domnul Bateman a fost de acord să vină cu noi...

Harold închise caietul şi se întoarse cu el la sacul lui de dormit. Se simţea în acest moment din nou ca atunci când era mic, un băiat cu puţini prieteni (se bucurase de o scurtă copilărie fericită, cam până la vârsta de trei ani, iar începând de atunci viaţa lui nu fusese decât o glumă groasă şi urâtă) dar mulţi duşmani, un băiat pe care părinţii lui mai degrabă îl neglijaseră – toate energiile lor se concentrau asupra lui Amy, care pornise pe lungul drum ce ar fi urmat s-o poarte pe traseul Miss America/Atlantic City —, un băiat care-şi găsise consolarea în cărţi, un băiat care reuşise să nu fie niciodată ales în echipa de baseball, care fusese întotdeauna omis din School Patrol pentru a deveni, în schimb, Long John Silver, sau Tarzan, sau Philip Kent... un băiat care se transformase în toate aceste personaje noaptea târziu, ascuns sub pături, ţinând lanterna cu raza îndreptată asupra paginilor tipărite, cu ochii măriţi de fiorul aventurilor, atât de transportat, încât nici nu-şi mai simţea mirosul băşinilor; acelaşi băiat se strecura acum cu capul înainte în sacul de dormit, ţinând în mână jurnalul lui Frannie şi lanterna.

Punând spotul luminos pe coperta caietului, avu un moment de normalitate. Pentru o clipită, dintr-o parte a minţii lui se auzi un strigăt – *Harold! Opreşte-te!* – atât de puternic, încât se simţi cutremurat până la tălpi. Fu la un pas să se conformeze. Timp de o fracţiune de secundă, păru posibil să se oprească, să pună jurnalul la locul lui, de unde-i luase, să renunţe la Frannie şi să-i lase pe cei doi să meargă pe propriul lor drum, înainte să apuce să se petreacă ceva teribil şi irevocabil. În acea fracţiune de timp, păru că ar fi putut cu adevărat să arunce băutura amară, să o răstoarne din pocal şi să-l umple din nou cu ceea ce i s-ar

fi cuvenit şi lui pe lumea asta. *Renunţă, Harold*, îl ruga vocea aceea rezonabilă, dar poate că era deja prea târziu.

La şaisprezece ani renunţase la Burroughs, Stevenson şi Robert Howard în favoarea altor fantezii, pe care le iubea tot atât de mult pe cât le ura – nu despre rachete sau piraţi, ci în care invoca fete în pijamale din mătase transparentă îngenunchind înaintea lui pe perne din atlaz, în timp ce Harold cel Mare stătea tolănit pe tronul lui, pregătit să le pedepsească cu bice mici din curele, cu bastoane având măciulie de argint. Fantezii amare, care-i aduseseră prin faţă, rând pe rând, pe fiecare dintre fetele mai frumoase din Ogunquit High School, la un moment sau altul. Aceste năluciri ale lui se încheiau invariabil prin răzvrătirea tot mai pronunţată a prisosului din coapsa lui, culminând cu explozia de lichid seminal, mai degrabă un blestem decât o plăcere. Apoi adormea, cu sperma uscându-i-se pe pântece, ca un strat de solzi. Fiecărui câine îi vine ziua lui.

Acum se iveau din nou acele fantezii amare, vechile dureri, pe care le aduna în jurul lui ca pe nişte cearşafuri îngălbenite, vechii prieteni ce nu piereau niciodată, ai căror dinţi nu se toceau niciodată, a căror afecţiune mortală nu slăbea niciodată.

Se întoarse iarăşi la acea primă pagină, îndreptă raza de lumină asupra cuvintelor şi începu să citească.

Cu o oră înainte de zori, puse jurnalul la locul lui, în rucsacul lui Fran şi încheie din nou catarama. Nu-şi luă niciun soi de precauţiune specială. Iar dacă se trezeşte, cugetă el rece, o s-o omor şi apoi fug. Încotro? Spre vest. Dar nu avea să se oprească în Nebraska şi nici măcar în Colorado. O, nu!

Fata nu se trezi din somn.

Se întoarse la sacul lui de dormit. Se masturbă amarnic. Apoi îl învălui un somn subţire. Visă că murea undeva, pe o coastă prăpăstioasă, acoperită cu stânci şi bolovani, ca într-un peisaj lunar. Foarte sus, deasupra capului, plutind pe

curentul cald ascendent, se vedea un nor de ulii călători, aşteptând să se ospăteze din el. Nu era lună, nici stele...

Şi atunci un înfricoşător ochi roşu se căscă în întuneric: şiret şi înfiorător. Ochiul îl înspăimânta şi totodată îl atrăgea.

Ochiul îi făcea semn.

Spre vest, acolo unde acum se strângeau umbrele, în dansul lor crepuscular de moarte.

Când făcură popas, pe înserate, se aflau la vest de Joliet, Illinois. Au stat de vorbă şi au râs, în jurul unei lăzi de bere. Odată ieşiţi din Indiana, lăsaseră ploile în urma lor. Tuturor le atrase atenţia Harold, mai vesel ca niciodată.

— Ştii ceva, Harold, îi spuse Frannie mai târziu, când petrecerea începuse să se spargă. Nu cred că te-am văzut vreodată într-o formă aşa de bună. Oare de ce?

El îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— Fiecărui câine îi vine ziua lui, Fran.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, puţin mirată. Presupuse însă că era doar o nouă exprimare eliptică de-a lui Harold. Nu conta absolut deloc. Singurul lucru care conta era că în sfârşit lucrurile intrau în normal.

În seara aceea, Harold îşi începu propriul său jurnal.

CAPITOLUL 48

Străbătea clătinându-se şi bălăbănind din braţe un suiş lung; arşiţa soarelui făcea să-i fiarbă stomacul şi-i cocea creierii. Autostrada tremura în căldura radiată de asfalt. El fusese odată Donald Merwin Elbert, acum era Trashcan Man, pururi şi pentru veşnicie, şi contempla Cetatea legendară Cibola, Şapte Oraşe Într-Unul. De cât timp călătorea el spre vest? Cât trecuse de când cu The Kid? Doar Dumnezeu ştia; Trashcan Man nu avea habar. Trecuseră zile. Nopţi. Vai, de nopţi îşi aducea cel mai bine aminte!

Rămase în loc, legănându-se în zdrenţele lui şi privind în jos spre Cibola, Oraşul Făgăduit, Oraşul Viselor. Omul arăta într-un hal fără de hal. Încheietura pe care şi-o fracturase sărind peste balustrada fixată în bolţuri de rezervorul de la Cheery Oil nu se vindecase cum trebuie; rana se transformase într-o umflătură grotescă, înfăşurată într-un bandaj Ace murdar şi prost legat. Toate oasele degetelor acelei mâini se contorsionaseră cumva, transformând-o într-un fel de gheară, ca aceea a lui Quasimodo. Celălalt braţ era, de la cot şi până la umăr, o masă de ţesut ars, ce se vindeca încet. Acum nu mai putea şi nu mai supura, în schimb pielea cea nouă era rozăşi lipsită de păr, ca aceea a unei păpuşi ieftine. Faţa lui rânjită, de nebun, era pârlită de soare, şi se cojea sub barba neîngrijită şi plină de cojile rănilor rămase de pe urma căzăturii în cap, atunci când roata din faţă a bicicletei se desprinsese din furcă. Purta o cămaşă de lucru J.C. Penney, de un albastru decolorat, pătată de inele concentrice de sudoare, şi o pereche de pantaloni murdari, din catifea reiată. Rucsacul, care fusese nou nu cu mult în urmă, căpătase între timp înfăţişarea stăpânului – una dintre curele se rupsese, Trash se străduise s-o lege cum ştia el mai bine, iar acum îi atârna pe spate într-o parte, ca un oblon pe o casă bântuită de spirite.

Era plin de praf, iar printre cute se insinuase nisipul din deşert. În picioare purta o pereche de pantofi Keds legaţi cu bucăţi de sfoară, din care ieşeau gleznele goale, zgâriate şi iritate de nisip.

Privi oraşul, situat departe, sub nivelul la care se găsea el. Îşi ridică ochii către cerul crunt, de culoarea cenuşie a metalului din care se toarnă tunurile, şi către soarele ce-l bătea nemilos, învăluindu-l într-o arşiţă de furnal. Urlă. Era un urlet sălbatic şi triumfător, foarte asemănător cu acela al Susanei Stern, atunci când îi crăpase ţeasta lui Roger Rabbit cu patul propriei lui arme de vânătoare.

Începu să execute un dans târşâit şi victorios pe suprafaţa fierbinte a autostrăzii I-15; sirocco, vântul pustiului, aducea nisip peste şosea, iar vârfurile albastre ale culmilor Pahranagat şi Spotted îşi îndreptau, indiferente, colţii lor de ferăstrău spre cerul strălucitor, aşa cum făceau de mii de ani. De cealaltă parte a autostrăzii, un Lincoln Continental şi un T-Bird fuseseră aproape îngropate în nisip, iar în spatele geamurilor speciale se vedeau, mumificaţi, ocupanţii lor. Pe partea pe care mergea Trashcan, ceva mai încolo, o camionetă răsturnată fusese aproape complet înghiţită de nisip, cu excepţia roţilor şi a arcurilor.

Dansa. Picioarele lui, încălţate în pantofi legaţi în sfori şi lălâi, săltau pe asfalt, într-un soi de beţie de marinar. Marginile zdrenţuite ale cămăşii îi fluturau în vânt. Bidonul i se izbea de rucsac. Capetele bandajului Ace se zbăteau în suflarea fierbinte a deşertului. Ţesutul roz, crescut pe locurile arsurii, strălucea crud. Venele groase i se zbăteau la tâmple, ca nişte arcuri de ceasornic. Se găsea de o săptămână întreagă în tigaia Domnului, traversase Utah spre sud-vest, extremitatea Arizonei şi apoi Nevada; în acest răstimp, înnebunise complet.

Îşi însoţea dansul de un cântec monoton, ale cărui cuvinte le repeta mereu, pe o melodie care fusese la modă când el se găsea la instituţia de la Terre Haute, intitulată

„Down to the Nightclub” şi interpretată de un grup de negri, Tower of Power. Dar textul îi aparţinea lui. Lălăia:

— Ci-a-bo-la, Ci-a-bo-la, tâcî-tâm, tâcî-tâm, banii Ci-a-bo-la, Ci-a-bo-la, tâcî-tâm, tâcî-tâm, bam!

După fiecare bam final executa o mică săritură zburdalnică în căldura care făcea să plutească totul în jur, iar când cerul nemilos se coloră în cenuşiul crepusculului, se prăbuşi în mijlocul drumului, pe jumătate leşinat, cu inima lui suprasolicitată zbătându-i-se în pieptul uscat. Cu o ultimă rămăşiţă de energie, bolborosind şi rânjind, se târî peste oblonul camionetei răsturnate şi rămase în umbra tot mai îngustă, tremurând şi gâfâind în zăpuşeală.

— Cibola! croncăni el. Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Îşi trase stângaci bidonul de pe umăr cu mâna transformată în gheară şi-l scutură. Bidonul era aproape gol. Nu conta. Avea să soarbă până la ultima picătură de apă şi să se odihnească aici până la apus, după care va porni mai departe şi va intra în Cibola, Cetatea legendară, Şapte Oraşe Într-Unul. Diseară avea să-şi potolească setea din fântânile veşnice, acoperite cu aur. Dar asta nu înainte de apusul soarelui ucigaş. Dumnezeu era cel mai mare incendiator din câţi există. În urmă cu amar de vreme, un băiat, pe numele lui Donald Merwin Elbert, dăduse foc ceculuí de pensie al bătrânei doamne Semple. Acelaşi băiat pusese foc şi Bisericii Metodiste din Powtanville, iar dacă mai rămăsese vreo rămăşiţă din Donald Merwin Elbert în acel trup, cu siguranţă dispăruse în vâlvătaia rezervoarelor de ţiţei din Gary, Indiana. Fuseseră peste o sută la număr şi săriseră în aer ca un şirag colosal de artificii. Unde mai pui că se întâmplase chiar în cinstea zilei de 4 Iulie. Minunat. Iar în miezul pojarului nu mai rămăsese decât Trashcan Man, cu braţul stâng fracturat şi fierbând ca o tocană, iar în trupul lui izbucnise un alt foc, ce nu avea să se mai stingă vreodată... decât poate atunci când din el nu va mai rămâne decât o grămăjoară de materie carbonizată.

Iar diseară avea să se adape din apa Cibolei, da, care va avea gust de vin.

Ridică bidonul şi înghiţi ultima gură de apă călduţă. Apoi azvârli bidonul gol în deşert. Broboane de sudoare îi răsăriseră pe frunte, mari cât picăturile de rouă. Rămase locului, tremurând, savurând crampele pe care i le provoca lichidul.

— Cibola! mormăi. Cibola! Am sosit! Am sosit! Voi face tot ce-mi porunceşti! Îmi dau şi viaţa pentru tine! Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Începuse să-l cuprindă toropeala, acum, că-şi mai potolise cât de cât setea. Aproape adormise, când un gând sinistru străpunse învelişul minţii lui ca lama de gheaţă a unui stilet:

Şi *dacă Cibola nu-i decât un miraj?*

— Nu, mârâi el. Nu, ah-ah, nu.

Dar o simplă negaţie nu era suficientă ca să alunge gândul. Lama izbea şi scormonea, ţinând somnul la distanţă. Nu cumva băuse ultima duşcă de apă în onoarea unei năluciri? În felul lui, îşi recunoştea nebunia şi ştia că unui descreierat i se poate întâmpla un lucru ca acesta. Dacă fusese cu adevărat un miraj, era sortit să piară aici, în pustiu, şi păsările de pradă se vor înfrupta din el.

În cele din urmă, incapabil să mai suporte starea de oribilă nesiguranţă, se ridică de jos clătinându-se şi-şi croi anevoios drum până la şosea, luptându-se cu valurile de ameţeală şi de greaţă care aproape că-l puneau la pământ. Ajuns pe creasta dealului, îşi îndreptă privirea avidă spre câmpia netedă şi întinsă de la poale, presărată cu yucea, ciulini şi mantaua diavolului. Respiraţia i se opri în gât, apoi oftă prelung.

Oraşul era la locul lui!

Cibola, vechea legendă, tărâm de mulţi căutat, descoperit în sfârşit de Trashcan Man!

Departe, în inima deşertului, înconjurat de munţi albaştri, oraşul azuriu din cauza aburului depărtării, cu turnurile şi

bulevardele licărind în lumina pustiului... Existau şi palmieri... vedea şi palmieri... şi mişcare... şi apă!

— O, Cibola..., cârâi el.

Se întoarse, nesigur pe mişcări, la umbra camionetei. Îşi dădea seama că este mai departe decât părea la prima vedere. Diseară, după ce torţa Domnului va dispărea de pe cer, avea să meargă cum nu mai mersese în viaţa lui. Odată ajuns la Cibola, întâi şi întâi avea să plonjeze cu capul înainte în cea dintâi fântână ce-i ieşea în cale. Pe urmă avea să-l găsească pe acela, bărbatul care-l invitase să vină aici. Bărbatul care-l ademenise să traverseze câmpii, munţi şi în cele din urmă deşertul, totul în numai o lună şi în pofida oribilei arsuri de la mână.

Cel ce Este – Omul Întunecat şi Dur. Îl aştepta pe Trashcan Man la Cibola; ale lui erau oştile nopţii, ai lui călăreţii morţii, cu feţe albe, care urmau să năvălească dinspre vest şi să nu se mai oprească până nu se vor găsi faţă în faţă cu soarele, la răsărit. Aveau să iasă la bătaie cuprinşi de delir, rânjind, puţind a sudoare şi a praf de puşcă. Aveau să se audă urlete, dar Trashcan nu dădea doi bani pe urlete, aveau să se comită violuri şi înrobiri, lucruri pe care nu dădea nici măcar doi bani, crime, care-l lăsau absolut indiferent...

... Şi avea să mai fie un Mare Incendiu.

Lucru la care ţinea foarte mult. În visele lui, Omul Întunecat i se arăta pe un loc înalt, îşi desfăcea larg braţele şi-i arăta lui Trashcan o ţară cuprinsă de flăcări. Oraşe explodând ca nişte bombe. Terenuri cultivate măturate de perdele de foc. Până şi apele fluviilor ce scăldau Chicago, Pittsburgh, Detroit şi Birmingham, cu straturi de petrol aprins plutind deasupra lor. Omul Întunecat îi spusese un lucru foarte simplu în vis, care îl făcuse să se grăbească cât putea el mai tare: *Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Eşti omul de care am nevoie.*

Se rostogoli pe o parte, cu obrajii şi pleoapele iritate de nisipul spulberat. Îşi pierduse speranţa – da, de când îi

căzuse roata de la bicicletă începuse să-şi piardă speranţa. Dumnezeu, Dumnezeul şerifilor ucigaşi de taţi, Dumnezeul lui Carley Yates era până la urmă mai puternic decât Omul Întunecat, din câte se vedea. Cu toate acestea, îşi păstrase credinţa şi mersese mai departe. Şi iată, atunci când se părea că va fi transformat în scrum, în pustiu, chiar înainte de a ajunge la Cibola, unde îl aştepta omul negru, văzuse oraşul departe, în vale, visând în soare.

— Cibola! mai şopti el înainte de a adormi.

Cel dintâi vis îl avusese la Gary, acum mai bine de o lună, după ce-şi arsese braţul. În noaptea aceea adormise convins că va muri; nimeni nu putea supravieţui unor arsuri atât de grave.

Un refren îşi croise drum în capul lui: Cine trăieşte cu torţa, de torţă va pieri. Trăieşti cu ea, mori cu ea.

În părculeţul oraşului, picioarele refuzaseră să-l poarte mai departe şi se prăbuşise la pământ, cu braţul stâng întins cât mai departe de el, ca şi cum ar fi fost un obiect fără de viaţă, şi cu mâneca de la cămaşă arsă. Durerea era imensă, incredibilă. Nici nu visase că pe lumea asta poate exista o asemenea durere. Nu cu mult mai devreme, alergase vesel de la un grup de rezervoare la altul şi montase sisteme simple de declanşare a incendiului, concepute dintr-o ţeavă de oţel şi un amestec inflamabil de parafină, separată de un strop de acid printr-o tablă tot din oţel. Introducea aceste dispozitive în ţevile de preaplin de pe acoperişurile rezervoarelor. Când acidul îşi croia drum prin tablă, parafina se aprindea, declanşând astfel incendiul. Plănuise să traverseze oraşul prin partea de vest, cea dinspre păienjenişul de şosele ducând spre Chicago sau Milwaukee, înainte de explozia rezervoarelor. Ce plăcere ar fi fost să urmărească spectacolul unic al oraşului cuprins în întregime de o furtună de flăcări.

Dar cel din urmă dispozitiv fusese prost conceput sau greşit construit. Se declanşase în timp ce desfăcea capacul

de pe ţeava de preaplin cu o cheie. În clipa aceea parafina arzândă răbufnise şi se produsese o văpaie albă, orbitoare, acoperindu-i tot braţul stâng cu flăcări. Acum nu era vorba de o simplă mănuşă de foc, dintr-acelea provocate de inflamarea unui fluid mai uşor, pe care-l poţi stinge prin scuturarea mâinii, ca pe un chibrit uriaş. Trecea printr-o suferinţă îngrozitoare, ca şi cum braţul i-ar fi fost cufundat în magma unui vulcan.

Pornise în fugă dezordonată pe acoperişul rezervorului, dărâmând balustradele înalte până la brâu ca în jocul de pinball, în care el îndeplinea rolul unei bile umane. În lipsa acelor balustrade, s-ar fi prăbuşit peste margine, în gol, răsucindu-se prin aer ca o torţă aruncată într-o fântână. Nu-şi salvase viaţa decât accidental; se împiedicase şi căzuse peste propriul lui braţ, înăbuşind astfel flăcările.

Se ridicase, pe jumătate înnebunit de durere. Mai târziu avea să-i treacă prin minte că numai norocul orb – sau lucrarea Omului Întunecat – îl salvase să nu ardă de viu. Cea mai mare parte a jetului de parafină trecuse pe lângă el. Prin urmare ar fi trebuit să fie recunoscător – dar acest sentiment nu-l încercă decât mai târziu. În clipa respectivă nu putea decât să ţipe ascuţit şi să se clatine în toate părţile, ţinându-şi braţul copt, pe care pielea fumega, pocnea uşor şi se strângea, cât mai departe de restul trupului.

Pe măsură ce lumina dispărea de pe cer, începuse să-şi dea seama, nedesluşit, că montase deja o duzină de dispozitive, care se puteau declanşa în orice moment. Ar fi fost minunat să moară şi să scape de calvar; dar a pieri în flăcări i se părea culmea ororii.

Reuşise, nu prea ştia cum, să coboare de pe rezervor şi să se îndepărteze şovăielnic, făcând un adevărat slalom printre vehiculele încremenite, ţinându-şi braţul rănit cât mai departe de corp.

Ajunsese într-un mic parc din apropierea centrului oraşului când soarele apunea. Se aşezase în iarba dintre

două terenuri de sport, străduindu-se să-şi aducă aminte cum se tratau arsurile. Trebuie să te ungi cu unt, aşa ar fi zis mama lui Donald Merwin Elbert. Dar asta nu era valabil decât în cazul în care te opăreai puţin cu apă fierbinte sau cu un strop de grăsime sărit din tigaie. Nu-şi imagina cum ar putea să dea cu unt peste grozăvia crăpată şi înnegrită dintre cot şi umăr; nici măcar nu-şi putea imagina.

Să se omoare. Asta era situaţia, până aici îi fusese. Avea să scape de toate necazurile, aidoma unui câine bătrân...

Deodată se produsese o explozie gigantică în partea de est a oraşului, de parcă întreg mecanismul existenţei s-ar fi frânt în două. Un stâlp de foc lichid se înălţase brusc pe fundalul indigo-închis al amurgului. Ochii îi lăcrimau şi protestau cu atâta vehemenţă, încât se văzuse silit să-i închidă.

În ciuda durerilor agonice, incendiul îi făcea plăcere... mai mult, îl încânta, îi dădea sentimentul împlinirii. Focul era cel mai bun medicament, chiar mai bun decât morfina pe care o descoperise în ziua următoare (pe când era deţinut model al închisorii, lucrase la infirmerie – ca şi în bibliotecă şi în atelierul mecanic – şi cunoştea ce înseamnă morfină, Elavil sau Darvon Complex). Nu făcea legătura între chinurile lui şi stâlpul de foc. Nu ştia decât că focul este bun şi frumos, că focul este un lucru de care are nevoie, acum şi totdeauna. Focul era extraordinar!

Peste doar câteva momente, un al doilea rezervor de ţiţei explodase şi chiar şi aici, la distanţă de cinci kilometri, se făcuse simţit şocul cald al valului de aer. Urmase încă un rezervor, şi apoi încă unul. Un scurt răgaz, apoi bubuiseră şase la rând, ca într-un răpăit; continuase să se uite cu încăpăţânare într-acolo, deşi nimeni altul n-ar mai fi fost în stare, rânjind, sorbind din ochi flăcările galbene, uitând de braţul rănit, uitând de gândurile sinucigaşe.

Durase mai bine de două ore până ce săriseră toate în aer; ar fi trebuit să se lase întunericul, dar noaptea împrumutase de la flăcări nuanţe demente, galbene şi

portocalii. Întreg arcul răsăritean al orizontului era o horă de foc. Îi aducea aminte de o carte distractivă din colecţia Classic, pe care se uita când era copil, o adaptare după *Războiul lumilor* de H.G. Wells. Dar acum, după atâţia ani, băiatul care răsfoia cartea aceea dispăruse, în schimb Trashcan Man era aici şi ştia secretul minunat şi cumplit al razei morţii mânuite de marţieni.

Venise vremea să plece din parc. Temperatura crescuse cu vreo zece grade. Cel mai bine ar fi fost să pornească spre vest, să păstreze o oarecare distanţă faţă de frontul focului, la fel cum procedase şi la Powtanville, fugind din calea dezastrului din ce în ce mai întins. Dar halul în care ajunsese nu-i permitea să plece. Adormise în iarbă; flăcările continuau să danseze pe obrazul lui de copil obosit şi hăituit.

Omul Întunecat i s-a arătat din nou în vis, înveşmântat în mantia cu glugă, care nu lăsa să i se ghicească faţa... şi cu toate astea, Trashcan Man avea impresia că-l mai văzuse. Poate la Powtanville, stând tăcut, pe gânduri, printre trântorii din cofetărie sau berărie care-i strigau măscări. Poate la spălătoria Scrubba-Dubba (spumă pe faruri, desfaci ştergătoarele, spumă pe aripi, hei, domnule, doriţi şi un lustru cu ceară caldă?) unde purta mănuşa din buret ore în şir până ce mâna dreaptă ajungea să-i semene cu un peşte mort şi unghiile i se albeau ca fildeşul nou – poate atunci să fi văzut chipul acesta, rânjind fioros şi cu bucurie dementă de sub şuvoiul neted al apei scurgându-se pe parbriz. Când îl expediase şeriful la casa de nebuni din Terre Haute, această faţă fusese a asistentului psihiatric care se aplecase rânjind asupra lui în cabinetul unde îi făceau tratament cu electroşocuri, stând cu mâinile pe tabloul de comandă (*am să-ţi prăjesc creierii, băiete, te ajut să te preschimbi din Donald Merwin Elbert în Trashcan Man, n-ai vrea şi un lustru cu ceară caldă?*) pregătit să-i împuşte vreo mie de volţi în cap. Îl cunoştea prea bine pe Omul Întunecat, cu faţa lui, pe care nu reuşeai să o vezi

niciodată ca lumea, cu degete care împărţeau toate pieile dintr-un pachet de cărţi, cu ochi pe care-i bănuiai dincolo de flăcări, cu rânjet pe care-l ghiceai dincolo de mormântul lumii.

— Voi face tot ce vrei tu, îi spunea în vis, plin de recunoştinţă, îmi dau şi viaţa pentru tine!

Omul Întunecat şi-a ridicat braţele înăuntrul mantiei, transformând-o într-un zmeu negru. Stăteau pe o culme înaltă, iar America ardea la picioarele lor.

Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Eşti omul de care am nevoie.

Apoi a văzut o armată alcătuită din zece mii de lepădături, femei şi bărbaţi proscrişi, mergând spre est, traversând deşertul şi pătrunzând în munţi, armata-bestie căreia-i sosise în sfârşit sorocul să iasă la iveală; călătoreau în camioane, jeepuri, furgoane, rulote şi tancuri; fiecare bărbat sau femeie purta la gât o piatră întunecată; adânc încrustată într-unele dintre pietrele acestea se distingea o formă roşiatică, care ar fi putut fi un Ochi sau poate o Cheie. Călare pe o maşină-cisternă uriaşă, cu anvelope late, s-a văzut pe el însuşi; ştia că rezervorul este plin cu napalm gelificat... iar în urma lui, în coloană, veneau camioane încărcate cu bombe cu vid, mine Teller, explozivi din plastic; aruncătoare de flăcări, rachete de semnalizare, rachete ghidate de energia calorică a ţintei; grenade, mitraliere, lansatoare de rachete. Dansul morţii era gata să înceapă, corzile chitarelor şi ale viorilor începuseră să fumege şi văzduhul se umpluse de mirosul sulfului şi al corditei.

Omul Întunecat şi-a ridicat iarăşi braţele, iar când le-a lăsat în jos, totul a încremenit şi a tăcut, focurile au dispărut, până şi cenuşa lor s-a răcit şi, pentru o clipă, Trashcan Man a devenit din nou Donald Merwin Elbert cel mic, speriat şi derutat. În clipa aceea a bănuit că nu era decât un biet pion în imensa partidă de şah a Omului Întunecat şi că fusese tras pe sfoară.

Apoi a constatat că figura Omului Întunecat nu mai era pe de-a-ntregul ascunsă; doi tăciuni roşii străluceau în cavităţile unde ar fi trebuit să se găsească ochii, luminând un nas subţire ca o lamă de cuţit.

— Voi face tot ce vrei tu, i-a spus în vis, plin de recunoştinţă, îmi dau şi viaţa pentru tine! Îmi dau şi sufletul pentru tine!

— Am să te pun să dai foc, i-a comunicat Omul Întunecat, solemn. Trebuie să vii la mine în oraş şi acolo vom limpezi totul.

— Unde? Unde?

Speranţele şi aşteptările lui atinseseră punctul culminant.

— La vest, i-a mai spus Omul Întunecat, dispărând. La vest. Dincolo de munţi.

Atunci se trezise. Era încă noapte şi lumină. Flăcările se apropiaseră. Căldura devenise înăbuşitoare. Casele explodau. Stelele dispăruseră, învăluite de o perdea groasă de fum uleios. Ploua cu funingine. Terenurile de sport erau acoperite cu zăpadă neagră.

Ştiind că are un scop, constatase că poate să meargă. Pornise şchiopătând spre vest; din când în când vedea şi alţi câţiva care fugeau din Gary, uitându-se peste umăr la uriaşul incendiu. Nişte proşti, gândise Trash, aproape cu afecţiune. O să ardeţi. La timpul potrivit o să ardeţi. Nimeni nu-l băga în seamă pe Trashcan Man; pentru ei, nu era decât un alt supravieţuitor. Curând, dispăruseră printre trâmbele de fum. Imediat după ivirea zorilor, Trashcan Man traversase graniţa în Illinois. Chicago se afla la nord, Joliet la sud-vest, iar focul rămânea ascuns privirilor de perdeaua ce acoperea întreg orizontul. Asta se întâmpla în dimineaţa de 2 iulie.

Uitase de visul lui de a face să ardă Chicago până la temelii – de gândul lui la alte rezervoare cu ţiţei, garnituri de tren încărcate de carburanţi, trase pe linii feroviare secundare, şi case uscate ca iasca. Puţin îi păsa lui de Windy

City. În după-amiaza aceea pătrunsese în cabinetul unui medic din Chicago Heights şi furase o cutie cu fiole de morfină. Morfina îi mai potolise puţin durerea, având însă un efect secundar cu mult mai important: îl ajutase să ignore durerile pe care nu i le alungase.

În aceeaşi seară îşi făcuse rost de un borcan uriaş de Vaseline dintr-o farmacie şi-şi împachetase zona arsă a braţului sub un centimetru de gelatină. Era foarte însetat; încontinuu ar fi vrut să bea ceva. Tot felul de fantasmagorii despre Omul Întunecat i se năpusteau în cuget, ca nişte muşte enervante. La amurg, când se prăbuşise răpus de oboseală, în mintea lui încolţise deja ideea că oraşul spre care îl îndreptase Omul Întunecat era probabil Cibola, Şapte Oraşe Într-Unul, Cetatea Făgăduită.

În noaptea aceea, Omul Întunecat i se înfăţişase din nou în vis şi-i confirmase gândul, cu un zâmbet sardonic.

Trashcan Man se trezi din aceste vise-amintiri confuze în amarnicul ger al pustiului. În deşert domneşte întotdeauna sau gheaţa sau focul; stare intermediară nu există.

Gemând uşor, se ridică, încercând să se încălzească pe cât posibil. Scăldând pustiul în lumina lor rece şi spectrală, deasupra străluceau milioane de stele, atât de aproape, încât ai fi crezut că le poţi atinge cu mâna.

Se întoarse în şosea, înfiorat de nenumărate usturimi şi junghiuri. Dar acum nu prea mai băga în seamă durerile. Rămase o vreme să contemple oraşul (ici şi colo se vedeau mici scântei de lumină, ca nişte focuri de tabără electrice). Apoi porni la drum.

Câteva ore mai târziu, când zorii începuseră să dea culoare cerului, Cibola părea tot atât de departe ca atunci când văzuse oraşul pentru prima oară, de pe înălţime. În plus, făcuse prostia să bea toată apa, uitând că aici lucrurile lăsau impresia că sunt mai mari şi mai aproape decât în realitate. Nu îndrăzni să mai meargă mult după răsărit,

temându-se de deshidratare. Trebuia să-şi găsească un adăpost, înainte ca soarele să bată cu toată puterea.

La o oră după revărsatul zorilor găsi un Mercedes-Benz tras în afara drumului, cu partea dreaptă acoperită de nisip până la jumătatea portierelor. Deschise maşina pe partea stângă şi-i trase afară pe cei doi pasageri zbârciţi ca nişte maimuţe – o bătrână purtând o grămadă de bijuterii şi un bătrân cu părul alb, ceea ce-i dădea un aer teatral. Mormăind, Trash scoase cheile din contact şi deschise portbagajul din spate. Valizele nu erau încuiate. Atârnă un braţ de haine peste ferestrele Mercedesului, fixându-le cu bolovani. Îşi făcu astfel o grotă răcoroasă şi întunecată.

Se strecură înăuntru şi adormi. La mai multe mile spre vest, cetatea Las Vegas strălucea în razele soarelui de vară.

Nu ştia să conducă maşina, asta nu-l învăţase nimeni în închisoare, în schimb ştia să meargă pe bicicletă. Pe 4 Iulie, ziua în care Larry Underwood descoperise că Rita Blakemoor murise în somn, din cauza unei supradoze de tranchilizante, Trashcan Man îşi făcuse rost de o cursieră cu zece viteze. La început nu înaintase decât foarte încet, pentru că braţul stâng nu-i era de prea mare ajutor. În prima zi căzu de două ori, o dată chiar pe arsură, ceea ce-i provocă usturimi şi dureri infernale. De o vreme, rana îi supura prin stratul de gelatină şi puţea insuportabil. Uneori îi trecea prin minte că poate făcuse cangrenă, dar evita să se lase apăsat de asemenea gânduri. Începuse să amestece vaselina cu un unguent antiseptic, fără să ştie dacă îl ajuta, dar făcându-şi totuşi socoteala că nu avea cum să-i facă rău. Compoziţia se prezenta sub forma unei materii lăptoase şi vâscoase, asemănătoare spermei.

Încetul cu încetul, se obişnuise să meargă pe bicicletă cu o singură mână şi descoperi că reuşea să înainteze cu viteză tot mai mare. Pătrunsese într-un ţinut de şes şi în general putea goni fără teamă. Nu-şi îngăduia niciun răgaz, în pofida arsurii şi a senzaţiei de plutire pe care i-o lăsa

morfina. Consuma cantităţi uriaşe de apă şi de mâncare. Avea mereu în gând promisiunea Omului Întunecat: Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Eşti omul de care am nevoie. Cât de minunat sunau aceste cuvinte – oare mai avusese cineva nevoie de el până acum? Cuvintele i se răsuceau neîncetat în gând şi pedala cu sârg sub soarele fierbinte din Midwest. Începuse apoi să fredoneze încet melodia unui cântec, „Down to the Nightclub”. Versurile („Ci-a-bola! Tâcâ-tâm-tâcâtâm-bam!”) aveau să-i vină la timpul lor. În momentul acela nu era atât de nebun pe cât avea să devină, dar boala lui avansa.

Pe 8 iulie, ziua în care Nick Andros şi Tom Cullen văzuseră bizoni păscând în Comanche County, Kansas, Trashcan Man traversase Mississippi în dreptul celor Patru Oraşe, Davenport, Rock Island, Bettendorf şi Moline. Se afla în Iowa.

Pe 14, ziua în care Larry Underwood se trezea în apropierea casei mari şi albe din estul statului New Hampshire, Trashy traversa Missouri la nord de Council Bluffs şi pătrundea în Nebraska. Începuse să-şi poată folosi întrucâtva braţul stâng, muşchii picioarelor se întăriseră şi înainta, simţind un uriaş impuls să se grăbească, să se grăbească.

Pe când se afla pe malul vestic al lui Missouri, pe Trash îl încercă pentru prima oară bănuiala că Dumnezeu Atotputernicul ar putea să se interpună între Trashcan Man şi destinul său. În Nebraska era ceva în neregulă, absolut în neregulă. Acel ceva îl făcea să se teamă. Altfel totul arăta cam la fel ca în Iowa... dar de fapt nu era la fel. De când intrase în Nebraska, omul negru, care i se arătase în fiecare noapte până atunci, nu-i mai apărea în vis.

În schimb, începu să aibă vise cu o bătrână. Se făcea că stă întins pe burtă într-un lan de porumb, încremenit, plin de ură şi de frică. Era o dimineaţă frumoasă. Se auzea croncănitul unui cârd de ciori. Înaintea lui se găsea un paravan verde, format din frunzele de porumb late, ca nişte

săbii. În ciuda voinţei lui, dădea la o parte frunzele cu o mână tremurătoare incapabil să se oprească, şi privea dincolo, unde se vedea o casă veche în mijlocul unei poieni. Casa era sprijinită pe nişte capre sau nişte stâlpi hidraulici. Mai exista şi un măr, cu un leagăn atârnat de o creangă. Iar pe verandă şedea o bătrână negresă şi cânta acompaniindu-se la chitară, cine ştie ce vechitură de spiritual. Cântecul era altul în fiecare vis, dar Trashcan le recunoştea pe cele mai multe, deoarece cunoscuse odată o femeie, mama unui băiat pe care-l chema Donald Merwin Elbert, care fredona multe dintre aceste cântece, în timp ce-şi vedea de gospodărie.

Visul ăsta era un coşmar, dar nu numai din cauză că la sfârşitul lui se petrecea un fapt de-a dreptul infernal. La început, ai fi zis că nu există în el nimic de temut. Porumb? Cer albastru? Bătrână? Leagăn făcut dintr-o anvelopă? Păi de ce să te fi temut de lucrurile astea? Babele nu aruncă bolovani şi nu se strâmbă la tine, mai ales acelea care cântă melodii străvechi cu Isus, ca „In the Great Getting-Up Morning” şi „Bye-and-Bye, Sweet Lord, Bye-and-Bye”. Pe lumea asta, indivizii de teapa lui Carley Yates dau cu pietre.

Însă, cu mult înainte ca visul să se încheie, paraliza de groază, când începea să i se arate că nu se uită câtuşi de puţin la o bătrână oarecare, ci la o lumină secretă, de-abia ascunsă, ce părea gata să se reverse în jurul femeii, să o înconjoare cu o strălucire de foc înaintea căreia rezervoarele aprinse la Gary păleau ca nişte biete lumânări bătute de vânt – o lumină atât de mare, încât ochii lui să se prefacă în scrum. În această parte a visului nu gândea decât atât: *Te implor să mă scapi de ea, vai, nu vreau s-o mai văd pe hoaşca asta coclită, te implor, vai, te implor, vreau să ies repede din Nebraska!*

Atunci, cântecul pe care tocmai îl interpreta se termina brusc, într-o notă discordantă şi dogită. Femeia se uita ţintă spre locul de unde privea el pe furiş prin minuscula deschizătură din zidul de frunze. Faţa ei era bătrână şi

brăzdată de riduri, părul destul de rar ca să i se vadă ţeasta maronie; avea, în schimb, ochi scânteietori ca diamantele, plini de lumina de care el se temea.

Striga atunci cu vocea ei bătrână şi spartă, dar puternică: *Nevăstuici în porumb!*, iar el simţea pe dată transformarea care se petrecea cu el, se uita în jos şi constata că se metamorfozase cu adevărat într-o nevăstuică, într-un animal îmblănit, negru-maroniu şi furişat, cu botul lung şi ascuţit, cu ochii ca nişte mărgele mici şi negre, cu gheare în loc de degete. Era o nevăstuică, fiinţă laşă şi nocturnă, alegându-şi prada dintre cei slabi şi mici.

Atunci începea să zbiere, zbiera până ce se trezea, leoarcă de sudoare şi cu ochii ieşiţi din orbite. Se pipăia repede, ca să se asigure că-şi păstrase toate însuşirile omeneşti. La sfârşitul cercetării făcute în panică îşi prindea capul, să se convingă că încă era un cap omenesc şi nu unul lung şi ascuţit, îmblănit şi cu formă aerodinamică, de glonţ.

Traversase cele patru sute de mile ale statului Nebraska în trei zile, mânat de cea mai pură teamă. Pătrunsese în Colorado lângă Julesburg, iar visul începuse să se estompeze şi să capete nuanţe sepia.

(În ceea ce o priveşte pe Mother Abagail, ea se trezi în noaptea de 15 iulie – la scurt timp după ce Trashcan Man trecuse pe la nord de Hemingford Home – teribil de înfrigurată şi cu un sentiment în care se amesteca frica şi mila; milă faţă de cine sau ce nu ştia. Bănui că-l visase pe Anders, nepotul ei care fusese omorât absurd, într-un accident de vânătoare, când nu avea decât şase ani.)

La 18 iulie, aflându-se la sud-vest de Sterling, Colorado, şi la doar câteva mile de Brush, îl întâlnise pe The Kid.

Trash se trezi la lăsarea amurgului. Cu toate că atârnase hainele la geamuri, Mercedesul se înfierbântase. Îşi simţea gâtul ca un puţ uscat, căptuşit cu glaspapir. Tâmplele îi zvâcneau şi i se băteau. Îşi scoase limba din gură şi, când o mângâie cu degetul, avu impresia că atinge scoarţa moartă

a unui copac. Ridicându-se, se sprijini cu mâna de volanul limuzinei, apoi şi-o retrase brusc, sâsâind de durere. Fu nevoit să pună colţul cămăşii în jurul mânerului de la uşă, ca să poată ieşi. Crezu că poate să păşească afară din maşină, dar îşi supraestimase puterile şi subestimase halul de deshidratare în care ajunsese în acea seară de august: picioarele refuzară să-l susţină şi se prăbuşi pe şoseaua încinsă. Gemând, se târî până în umbra Mercedesului, ca o şopârlă şotângă. Rămase acolo gâfâind, cu braţele şi capul bălăbănindu-i-se între genunchii depărtaţi. Se holbă fioros la cele două cadavre pe care le trăsese din maşină – ea cu zorzoanele atârnate de braţele descărnate, el cu şuviţa teatrală de păr alb căzută pe faţa mumificată, ca de maimuţă.

Trebuia să ajungă la Cibola înainte ca soarele să răsară, a doua zi de dimineaţă. Dacă nu reuşea, trebuia să moară... şi asta cu ţinta sub ochi! Omul Întunecat nu putea fi atât de crud... bineînţeles că nu!

— Îmi dau şi viaţa pentru tine, şopti Trashcan Man.

După ce soarele coborâse dincolo de culmile munţilor, se puse pe picioare şi porni spre turnurile, minaretele şi bulevardele Cibolei, unde se aprindeau iarăşi sclipirile de lumină.

Pe măsură ce căldura zilei lăsa loc răcorii nopţii de deşert, păşea din ce în ce mai vioi. Pantofii de sport, rupţi şi legaţi cu sfoară, tropăiau înăbuşit pe asfaltul de pe I-15. Mergea greoi, capul îi atârna ca o turtă de floarea soarelui pe moarte şi nu băgă de seamă când trecu pe lângă indicatorul reflectorizant, de culoare verde, pe care scria LAS VEGAS 40.

Se gândea la The Kid. Judecând drept, The Kid ar fi trebuit să se afle acum alături de el. Ar fi trebuit să-şi facă apariţia în Cibola împreună, stârnind ecouri bubuitoare din ţevile de eşapament ale cupeului sport al lui The Kid. Dar The Kid se dovedise nevrednic, iar lui Trash îi fusese menit să-şi continue de unul singur drumul prin pustiu.

Tălpile lui băteau ritmic drumul.

— Ci-a-bola! croncăni el. Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Pe la miezul nopţii se răsturnă la marginea drumului şi căzu într-un somn agitat. Oraşul era acum mai aproape. Avea să ajungă.

Era absolut sigur că va ajunge.

Îl auzise pe The Kid cu mult înainte de a da cu ochii de el. Era urletul greu şi spart al unui eşapament fără amortizoare, pângărind acea zi şi apropiindu-se de el ca o furtună, dinspre răsărit. Zgomotul venea de-a lungul lui Highway 34, din direcţia Yuma, Colorado. Primul lui impuls fusese să se ascundă, aşa cum se ascunsese şi de ceilalţi câţiva supravieţuitori pe care-i văzuse de la Gary şi până aici. De această dată însă, ceva îl împinsese să rămână pe loc, la marginea drumului, cu bicicleta între picioare şi privind cu teamă peste umăr.

Tunetul creştea tot mai mult, apoi îl ajunsese o rază reflectată de suprafaţa cromată şi

(??INCENDIU??)

de ceva strident şi portocaliu.

Şoferul îl văzuse. Redusese viteza, cu o răpăială ca de mitralieră. Cauciuc Goodyear desprins de pe anvelope şi lipit pe şosea sub formă de brazde fierbinţi. Apoi maşina oprise alături de el, dar fără să toarcă încetişor, ci gâfâind ca un animal înverşunat, despre care nu poţi fi sigur că ar putea fi îmblânzit, şi şoferul coborâse. Dar în momentul acela, Trashcan nu avea ochi decât pentru maşină. Se pricepea la maşini, îi plăceau maşinile, deşi nu ajunsese niciodată nici măcar în posesia unui permis de începător. Era o adevărată splendoare, o maşină la care cineva muncise ani de zile, investise mii de dolari în ea, genul de automobil pe care nu-l vezi decât la expoziţii de ciudăţenii automobilistice şi realizat cu chinurile de care nu e capabil decât un îndrăgostit.

Era un Ford coupe model 1932, dar proprietarul nu se mulţumise şi nici nu se limitase la obişnuitele inovaţii şi

bricolaje ce se aplică unei asemenea maşini sport. Mersese dincolo de orice limită, transformând-o într-un soi de parodie a tuturor maşinilor americane, un strălucitor vehicul coborât dintr-un scenariu science fiction, cu flăcări pictate în zona eşapamentului. Culoarea de bază era auriul. Ţevile cromate, care se întindeau aproape pe întreaga lungime a maşinii, îţi luau ochii cu strălucirea lor. Parbrizul avea formă convexă, futuristă. Anvelopele din spate erau nişte uriaşe Goodyear Wide Oval, protejate de aripi exagerat de înalte şi de adânci, pentru a le putea cuprinde. Deasupra capotei fusese montat un turbocompresor, iar în mijlocul acoperişului, vopsit în negru şi stropit cu picături de culoarea chihlimbarului, se vedea o nervură din oţel. Pe fiecare latură stăteau scrise două cuvinte, THE KID, înclinate spre spate, ca să sugereze viteza.

— Bă, ăsta lungu', slabu' şi urâtu', rosti el tărăgănat, iar Trash renunţă să mai contemple flăcările pictate şi-i acordă toată atenţia şoferului acestei adevărate bombe pe roţi.

Era înalt cam de un metru şaizeci. Părul şi-l purta într-o claie formată din şuviţe date cu pomadă şi briantină din belşug. Frizura îi adăuga încă şapte centimetri la înălţime. Şuviţele se întâlneau deasupra gulerului, formând nu o simplă coadă, ci o culme a tuturor frizurilor cu coadă afişate vreodată de poponarii şi derbedeii de pe lumea asta. Purta cizme negre cu vârfuri ascuţite. Părţile laterale erau prinse în material elastic. Tocurile îl înălţau pe The Kid cu încă şapte centimetri, aducându-l la un respectabil total de un metru şaptezeci şi cinci. Jeanşii decoloraţi şi cu ţinte erau suficient de strâmţi ca să poţi citi prin ei ce monede ţinea în buzunare şi scoteau perfect în evidenţă bucile rotunjoare, făcându-le să pară nişte sculpturi albastre, cât despre partea din faţă, ai fi zis că şi-a vârât acolo o pungă din piele de căprioară plină cu mingi de golf marca Spalding. Purta o cămaşă din mătase stil Western, într-o nuanţă decolorată de roşu de Burgundia, decorată cu şaten galben şi nasturi imitaţie de safir. Butonii de la manşetă păreau din os şlefuit,

ceea ce era purul adevăr, din câte află Trash mai târziu. The Kid avea două perechi, una confecţionată dintr-o pereche de molari de om, cealaltă din incisivii unui Doberman pinscher. Peste minunea de cămaşă, în ciuda zilei fierbinţi, îmbrăcase o haină de motociclist din piele neagră, cu un vultur pe spate, prevăzută cu o mulţime de fermoare, ai căror dinţi sclipeau ca diamantele. De la epoleţi şi din cordonul de pe talie îi atârnau trei labe de iepure. Una albă, una maro, iar cea de a treia verde aprins, cum se arborează de St. Paddy’s Day. Haina, care arăta chiar mai uimitor decât cămaşa, scârţâia fercheş sub stratul gros de unsoare. Deasupra vulturului, de această dată brodate cu mătase albă, se puteau citi cuvintele: THE KID. Faţa ce se iţea către Trashcan Man din coama înaltă de păr strălucitor şi din gulerul întors al sclipitoarei jachete de motociclist era micuţă şi palidă, ca de păpuşă, cu buze groase şi îmbufnate, altfel impecabil sculptate, cu ochi cenuşii, inerţi, cu fruntea înaltă, fără cusur sau vreo cicatrice, şi obraji umflaţi în chip straniu. Semăna cu Baby Elvis.

Peste pântecele slab i se încrucişau două centuri de care erau prinse două gigantice revolvere calibru 45, atârnând pe şolduri în tocuri din piele.

— Ei, băiete, ia zi, ce părere ai? rosti The Kid tărăgănat.

Iar singurul lucru care-i trecu prin minte lui Trashcan fu următorul:

— Îmi place maşina ta.

Era răspunsul corect. Poate singurul corect. Peste nici cinci minute, Trash era aşezat în scaunul pasagerului, iar cupeul accelera spre viteza de croazieră a lui The Kid, adică vreo sută cincizeci de kilometri la oră. Bicicleta pe care Trash străbătuse toată calea din estul Illinoisului şi până aici dispăru curând la orizont.

Trashcan Man îi sugeră timid lui The Kid că, la o asemenea viteză, nu va fi în stare să vadă vreo epavă sau barieră din mijlocul drumului, dacă se întâmpla cumva să apară aşa ceva. (De fapt, întâlniseră mai multe asemenea

obstacole, dar The Kid pur şi simplu executase un slalom printre ele, în protestele stridente ale anvelopelor.)

— Hei, băiete, îi răspunse The Kid. Cu reflexele stau bine, cu sincronizarea la fel dă bine. Trei cincimi dă secundă, nu am nevoie dă mai mult. Ce zici, mă crezi?

— Da, domnule, îi răspunse Trash cu voce stinsă.

Se simţea ca un om pe cale să stârnească un cuib de şerpi cu un băţ.

— Îmi place dă tine, băiete, îi comunică The Kid, cu vocea lui ciudată şi monotonă.

Ochii lui de păpuşă priveau fix pe deasupra volanului oranj metalizat la asfaltul cu luciri înşelătoare de dinaintea lui. O pereche de zaruri mari, din spumă de stiren expandat, cu puncte în chip de capete de mort, pendulau şi se zbăteau agăţate de oglinda retrovizoare.

— Ia-ţi o bere dă pă scaunul dân spate, îl îndemnă el.

Cutiile de bere Coors erau calde, iar Trashcan Man nu putea suferi berea; dădu repede una pe gât şi se arătă cât se poate de mulţumit de gustul ei.

— Hei, băiete, i se adresă The Kid, pentru mine nici că există altă bere în afară dă Coors. Îmi vine să beau până mă piş pă mine. Sau poate că nu mă crezi?

Trashcan îl asigură de faptul că-l credea întru totul.

— Mi să zice The Kid. Vin din Shreveport, Looseyana. Ai înţeles? Animalu’ ăsta a luat toate premiile dă la cele mai importante expoziţii dă maşini dân sud. Sau poate că nu mă crezi?

Trashcan Man confirmă, apoi îşi luă încă o bere caldă. În circumstanţele respective, i se părea cea mai bună mişcare.

— Ţie cum îţi zice, băiete?

— Trashcan Man.

— Cum ai spus? Ochii lui de păpuşă moartă zăboviră o clipă asupra feţei lui Trashcan. Îţi baţi joc dă mine, băiete? Nimeni nu face mişto dă The Kid. Ai face bine să mă crezi pă cuvânt.

— Ba să ştii că te cred, îi răspunse Trashcan cu toată seriozitatea, dar aşa îmi zice. Pentru că pe vremuri aprindeam focul în tomberoanele, în cutiile de scrisori ale oamenilor şi pe unde mai nimeream. I-am aprins cecul de pensie bătrânei doamne Sample. Pentru asta m-au trimis la şcoala de corecţie. Pe urmă am incendiat şi biserica metodistă din Powtanville, Indiana.

— Pă bune? exclamă The Kid, încântat. Băiete, tu-mi pari nebun dă legat. Mi se pare corect. Mă dau în vânt după nebuni. Nici io nu prea sunt întreg. Am cam sărit dă pă fix. Trashcan Man, hm? Să ştii că-mi place. Facem o pereche dă nemaipomenit. Afurisitu' dă Kid şi afurisitu' dă Trashcan Man. Bate laba, Trash.

The Kid îi întinse mâna, iar Trash i-o strânse cât de repede putu, pentru ca The Kid să poată ţine din nou volanul cu ambele mâini. Străbătură o curbă în trombă şi înaintea lor apăru un camion Bekins cu semiremorcă, blocând aproape întreaga şosea, iar Trashcan îşi duse mâinile la ochi, pregătit să facă neîntârziat tranziţia în planul astral. Lui The Kid nu i se clinti un muşchi pe faţă. Cupeul se strecură de-a lungul marginii stângi a şoselei ca un peşte, lăsând o urmă de vopsea pe cabina maşinii.

— Am fost la un pas, zise Trashcan când simţi că poate vorbi fără să i se ghicească tremurul.

— Bă, băiete, pronunţă The Kid în felul lui placid şi închizându-şi solemn un ochi. Nu-mi spune nimic... stai să-ţi zic io. Cum e berea? E dată-n paşte, este? Te loveşte taman la locul potrivit, după o fază ca asta!

— Păi să ştii, îi replică Trashcan Man, trăgând un gât zdravăn din berea caldă.

Era el nebun, însă nu într-atât încât să-l contrazică pe The Kid, cât se afla la volan. Nici vorbă de aşa ceva.

— Păi, io zic că nu are niciun farmec să ne dăm după deget, îl luă The Kid pe departe, întinzându-se în spate, să-şi ia şi el o cutie. Din câte-mi dau seama, avem acelaşi drum.

— Se prea poate, îi răspunse Trash precaut.

— Mă bag şi io în chestia asta, continuă The Kid. Acolo, în vest. Vreau să văd care-i treaba. Sau poate că nu mă crezi?

— Ba cum să nu.

— L-ai visat şi tu pă sperietoare ăla în costum dă aviator, este?

— Preotul, vrei să spui.

— Io zic întotdeauna exact ce vreau să zic, îi replică The Kid sec. Aşa că nu-mi spune nimic, amărâtule, stai să-ţi spun io. E-nţolit într-un costum negru dă pilot şi poartă ochelari mari. Ca-ntr-un film despre Războiu' doi cu John Wayne. Aşa dă mari, că nu poţi să-i vezi afurisita aia a lui de moacă. Un labagiu bătrân, este?

— Mda, îi confirmă Trashcan, sugând din berea caldă.

Capul începuse să-i uruie. The Kid se aplecă asupra volanului portocaliu şi prinse să imite un pilot de vânătoare, în timpul Războiului doi, din câte se putea ghici, aflat în plină acţiune de luptă. Maşina sport executa şerpuiri primejdioase de la o margine a şoselei la cealaltă, imitând lupinguri, coborâri în picaj, rafale de mitralieră şi lovituri de tun.

— Niiiiiaaaauuuu... ehehehehehehh... poc-poc-poc... să vă săturaţi, nemţi afurisiţi... Căpitane! Bandiţi la ora douăşpe!... Pune tunu' ăla răcit cu aer pă ei, sulă bleagă... taca... taca... taca-taca-taca! I-am terminat, sir! Totu-n regulă... Huuuu-BUUUM! Capetele jos, băieţi! Huuuu-BUUUUUUUM!

Figura nu i se însufleţi câtuşi de puţin cât timp dură întreaga scenetă fantezistă; nu i se clinti nici măcar unul din firele de păr pomădate; aduse din nou maşina pe calea cea bună, cu o ultimă smucitură. Inima lui Trashcan Man bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Trupul îi era scăldat în sudoare. Îşi termină berea şi se temea să nu facă pe el.

— Dar pă mine nu mă sperie, reluă The Kid firul conversaţiei, ca şi cum între timp nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici cât negru sub unghie. O fi el o piatră tare, dar cu alde

d-ăştia a mai avut The Kid de-a face şi până acum. Mai întâi le închid gura şi p-ormă-i întorc cum vrea muşchii mei, aşa cum zice The Boss. Sau poate că nu mă crezi?

— Ba sigur că da.

— Îţi place The Boss?

— Sigur că da.

Trash habar n-avea cine era sau fusese The Boss.

— Nici nu te-aş sfătui să nu-ţi placă dă el. Ascultă, ştii ce-o să fac?

— Te duci în vest? spuse Trashcan Man, sperând că nu riscă prea mult.

The Kid făcu un gest de nerăbdare.

— După ce ajung acolo, adică. După. Ştii ce-o să fac după aia?

— Nu. Ce?

— O să stau cu capu' la cutie. Mă lămuresc ce şi cum. Înţelegi cum dăvine cazul?

— Sigur că da.

— Minunat. Să nu-mi zici, stai că-ţi spun io. Pur şi simplu vreau să mă lămuresc. Cum stă treaba cu barosanu'. Pă ormă...

The Kid căzu în muţenie, cugetând aplecat asupra volanului portocaliu.

— Pe urmă ce? întrebă Trashcan ezitant.

— Pă ormă îi vin dă hac. Îl fac să lepede potcoavele. Îl trimit pă păşunile veşnice ale Cadillacurilor. Ce zici, mă crezi în stare?

— Da, sigur că da.

— Am să preiau comanda, declară The Kid plin de încredere. Am să-i dămontez pistoanele şi o să-l trimit la Ferma Cadillacurilor. Ţin-te-aproape dă mine, Trashcan sau cum mă-ta-ţi zice. S-a terminat cu necazurile, o să ne lăfăim ce n-ai pomenit tu.

Cupeul urla, înghiţind şoseaua cu flăcările lui roşii pictate în dreptul ţevilor de eşapament. Trashcan Man stătea pe

locul din dreapta, cu o bere caldă în poală şi cu minţile tulburate.

Aproape se crăpa de ziuă, în dimineaţa zilei de 5 august, când Trashcan Man îşi făcu intrarea în Cibola, cunoscut şi sub numele de Vegas. Undeva, pe ultimii kilometri, îşi pierduse pantoful stâng, iar acum, în timp ce străbătea ultima curbă a rampei ce cobora de pe şosea, paşii lui răsunau astfel: lip-BUF, lip-BUF, lip-BUF. Zgomotul semăna cu acela făcut de o anvelopă rămasă pe jantă.

Era aproape terminat, totuşi în sufletul lui se strecură un strop de uimire atunci când străbătu Sunset Strip, sufocat de maşini încremenite şi nu de puţine cadavre, majoritatea bine ciugulite de ulii. Reuşise. Se afla în Cibola. Fusese supus unei încercări şi reuşise s-o treacă.

O sută de cabarete se înfăţişară privirilor lui. Anunţuri pe care se putea citi JOCURI PENTRU TOATE GUSTURILE, anunţuri pe care scria CAPELA PENTRU CĂSĂTORII BLUEBELL şi CUNUNIE ÎN 60 DE SECUNDE DAR VA DURA O VIAŢĂ ÎNTREAGĂ! Un Rolls-Royce Silver Ghost, intrat pe jumătate prin vitrina unei librării cu cărţi pentru adulţi. O femeie dezbrăcată, atârnând de-un felinar, cu capul în jos. Două foi din Las Vegas Sun rostogolindu-se purtate de vânt. Titlul care ieşea mereu la iveală la fiecare nouă fâlfâire şi răsucire a ziarului suna astfel: EPIDEMIA FACE RAVAGII WASHINGTON E MUT. Un panou gigantic ce anunţa NEIL DIAMOND! THE AMERICANA HOTEL 15 IUNIE – 15 AUGUST! Cineva scrijelise cuvintele SĂ MORI PENTRU PĂCATELE TALE, LAS VEGAS! pe vitrina unui magazin de bijuterii specializat, din câte se putea ghici, exclusiv pe inele de logodnă şi verighete. Un pian de concert, răsturnat în mijlocul străzii, ca un imens cal de lemn. Ochii i se umpleau de toate aceste minuni.

Continuându-şi marşul, începu să vadă şi alte reclame, al căror neon era pentru prima oară stins în acest miez de vară, pentru prima oară, de ani şi ani. Flamingo. The Mint.

Duncs. Sahara. Glass Slipper. Imperial. Dar unde erau oamenii? Unde era apa?

Abia conştient de ceea ce făcea şi lăsându-se purtat de picioare încotro voiau ele, Trashcan străbătea Strip. Capul îi cădea în faţă şi bărbia i se sprijinea în piept. Dormita. Picioarele i se împiedicară de marginea trotuarului, căzu şi nasul începu să-i sângereze, dar când îşi ridică din nou privirea şi văzu ceea ce era de văzut, nu-i veni să creadă. Nu băga de seamă sângele ce i se scurgea pe cămaşa albastră, zdrenţuită. Oare mai dormea încă, oare nu era decât un vis?

O clădire înaltă şi albă se înălţa până la cerul deşertului – un monolit în mijlocul deşertului, un obelisc, un monument, cu nimic mai prejos decât Sfinxul sau Piramida cea Mare. Ferestrele de pe faţada dinspre est reflectau focul soarelui răsărind ca o Bună Vestire. De-o parte şi de alta a intrării în acest edificiu de un alb imaculat se înălţau două uriaşe piramide de aur. Deasupra baldachinului era un medalion mare din bronz, în care fusese modelat în basorelief capul unui leu ce-şi arată colţii.

Iar pe medalie, săpată în bronz, inscripţia simplă, dar cu atât mai impresionantă: „MGM GRAND HOTEL”. Dar întreaga lui atenţie fusese captată de fapt de ceea ce se afla pe patrulaterul cu iarbă dintre parcare şi intrarea în hotel. Trashcan se holba într-acolo, străbătut de un fior orgasmic de o asemenea intensitate, încât pentru un moment nu fu în stare decât să se sprijine pe mâinile însângerate, cu un capăt al bandajului atârnând între ele: se holba la fântână cu ochii lui de un albastru-spălăcit, ochi de acum pe jumătate orbiţi de vipia de foc. Un mârâit scurt îi scăpă printre buze.

Fântâna funcţiona. Era o construcţie magnifică, din piatră şi fildeş, gravată şi încrustată în aur. Lumini colorate se jucau în jetul de apă, împrumutându-i, pe rând, nuanţe galben-purpurii, roşii, verzi. Răpăitul sacadat şi neîncetat al apei ce cădea în bazin era foarte puternic.

— Cibola, mormăi el.

Se ridică anevoie, cu sângele picurându-i încă din nas.

Clătinându-se, porni către fântână. Împleticeala se transformă în trap. Trapul în fugă, fuga în sprint, sprintul într-o goană nebună. Genunchii acoperiţi de cruste se ridicau aproape până la gât, ca nişte pistoane. Un cuvânt prinse să-i zboare din gură, un cuvânt lung ca o serpentină din hârtie ce se înălţa spre cer; la ferestre se iviră oameni (pe care cine-i vedea? Dumnezeu, poate, sau dracul, dar în niciun caz Trashcan Man). Sunetul se înălţă şi deveni tot mai strident, tot mai lung, pe măsură ce se apropia de fântână:

— CIIIIIIIIBOLAAAAAAAA!

Vocala finală se întinse la nesfârşit, iar sunetul părea să fi înglobat plăcerile pe care le cunoscuseră toţi oamenii care trăiseră vreodată pe pământ şi nu se încheie decât atunci când se izbi cu pieptul de buza fântânii şi izbuti să se caţere şi să sară în baia incredibil de răcoroasă şi plăcută. Îşi simţi porii deschizându-se ca un milion de guri şi sorbind apa ca un burete. Ţipă. Îşi coborî capul, trase o duşcă, pe care o împroşcă spre peretele bazinului într-o combinaţie de strănut şi tuşit, amestecată cu sânge şi muci. Apoi bău apă ca o vită.

— Cibola! Cibola! urlă Trash frenetic. Îmi dau şi viaţa pentru tine!

Înotă câineşte în jurul bazinului, bău iarăşi, apoi se ridică peste margine şi se prăbuşi greoi în iarbă. Toată zbaterea lui meritase, meritase al naibii. Cuprins de crampe din cauza lichidului băut, vărsă cu un grohăit puternic. Până şi borâtul avea ceva măreţ.

Se ridică în picioare şi, agăţându-se de buza fântânii cu mâinile făcute gheare, sorbi din nou. De această dată, stomacul acceptă darul cu recunoştinţă.

Doldora de apă ca un burduf din piele de capră, se apropie clătinându-se de treptele din alabastru care urcau spre uşile fabulosului palat, trecând printre piramidele

aurii. La jumătatea scării, o nouă crampă îl făcu să se încovoaie. Când accesul trecu, porni mai departe, clătinându-se vitejeşte. Trebui să-şi adune toate puterile ca să împingă uşa turnantă. Se pomeni pe mocheta pluşată a unei săli de recepţie care i se păru lungă de mai mulţi kilometri. Covorul gros şi bogat de sub picioare era de culoarea merişorului. Exista un birou de înregistrare, altul pentru poştă, pentru chei şi un ghişeu de casierie. Toate pustii. La dreapta lui, dincolo de un grilaj cu gratii ornamentale, era cazinoul. Trashcan Man îl contemplă cu veneraţie – şirurile compacte de maşini cu fise, ca nişte soldaţi pregătiţi de paradă, dincolo de ele mesele de ruletă şi zaruri, balustradele din marmură înconjurând mesele de bacara.

— E cineva acolo? croncăni Trash, fără a primi vreun răspuns.

Atunci începu să se teamă, pentru că locul acesta i se părea bântuit de fantome şi de monştri la pândă, în cele din urmă însă, oboseala se dovedi mai puternică decât frica. Cobori scările spre cazino, trecând pe lângă Cub Bar, unde Lloyd Henreid stătea retras în umbra de nepătruns, urmărindu-l; în mână ţinea un pahar de apă Poland.

Ajunse la o masă îmbrăcată în postav verde, pe care era înscris textul mistic CRUPIERUL TREBUIE SĂ TRAGĂ 16 ŞI SĂ ŢINĂ ÎN MÂNĂ 17. Trash se urcă pe ea şi adormi instantaneu. La scurt timp, vreo şase bărbaţi se strânseră în jurul zdrenţărosului adormit.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Ken DeMott.

— Lasă-l să doarmă, îi răspunse Lloyd. Flagg are nevoie de el.

— Da? Apropo, pe unde naiba umblă Flagg? se interesă un altul.

Lloyd se întoarse şi-l măsură pe respectivul, chelios şi cu un cap mai înalt decât Lloyd. Cu toate acestea, căutătura lui Lloyd îl făcu să se retragă cu un pas. Piatra de la gâtul lui

Lloyd era singura neconfecţionată din gagat simplu; în mijlocul ei strălucea neliniştitor o mică fisură roşie.

— Ţii neapărat să dai ochii cu el, Hec? îl chestionă Lloyd.

— Nu, răspunse cheliosul. Hei, Lloyd, doar ştii că n-am vrut...

— Desigur, îl linişti Lloyd, îndreptându-şi atenţia spre omul care dormea pe masa de şaisprezece-douăzeci şi unu. O să apară şi Flagg. Îl aştepta pe individul ăsta. Se pare că e un tip mai aparte.

Trashcan Man dormea nestingherit, orb şi surd la ceea ce se petrecea în jurul lui.

Trash şi The Kid îşi petrecuseră noaptea de 18 iulie într-un motel din Golden, Colorado. The Kid alesese două camere cu uşă de legătură între ele. Uşa respectivă era încuiată. Fiind suficient de cherchelit, The Kid rezolvă această problemă minoră distrugând broasca, cu trei focuri de revolver, apoi îşi ridică piciorul şi izbi uşa cu cizma lui micuţă. Calea se deschise, învăluită în ceaţa fină, albăstruie, a prafului de puşcă.

— Nemaipomenit, comentă el. Care-o vrei? Alege-ţi camera, Trashy.

Trashcan Man optă pentru camera din dreapta şi, pentru o vreme, rămase de capul lui. The Kid plecase, nu se ştie unde. Trashcan Man cugeta molcom la ideea de a dispărea pur şi simplu în întuneric, înainte să se întâmple ceva ireparabil – punând în balanţă această posibilitate şi faptul că astfel nu s-ar mai fi bucurat de un transport rapid —, când The Kid se întoarse. Spre îngrijorarea lui Trashcan Man, împingea un cărucior încărcat cu pachete de câte şase beri Coors. Ochii păpuşii erau de acum injectaţi de sânge şi marcaţi de cercuri roşii. Coafura stil pompadour se desfăcuse ca arcul rupt al unui ceasornic şi bucle de păr unsuros atârnau acum peste urechile şi obrajii lui The Kid, făcându-l să pară un om al cavernelor periculos (deşi absurd) care descoperise o jachetă de piele uitată de un

călător prin timp şi o îmbrăcase. Picioruşele de iepure prinse la cureaua jachetei săreau încolo şi încoace.

— E caldă, zise The Kid, dar cui îi pasă dă chestia asta, corect?

— Absolut corect.

— Ia cu bere, găoază, îl îndemnă The Kid, aruncându-i o cutie.

Când Trashcan trase de inelul din tablă, o pală de spumă îi sări în ochi, iar The Kid izbucni într-un şir de hohote mărunte şi ciudate de râs, ţinându-şi pântecele plat cu amândouă mâinile. Trash zâmbi stins. Se decise s-o şteargă mai târziu, după ce pe micuţul monstru l-ar fi furat somnul. Se săturase până peste cap. Cât despre cele zise de The Kid la adresa preotului negru... temerile lui Trashcan Man erau atât de năprasnice, încât nici măcar nu reuşeau să prindă o formă limpede. A spune lucruri de felul acesta, chiar şi în glumă, era ca şi cum te-ai fi căcat în altarul unei biserici sau ca şi cum ai fi stat cu faţa spre cer în plină furtună şi te-ai fi rugat să te lovească trăsnetul.

Dar cel mai rău era că, din câte-şi dădea el seama, The Kid nu glumise.

Trashcan Man nu avea intenţia să urce pe şosele de munte cu serpentine în ac de păr cu piticul ăsta nebun, care bea toată ziua (şi toată noaptea, aparent) şi care vorbea despre supunerea Omului Întunecat şi preluarea puterii.

Între timp, The Kid golise două beri în două minute, strivise cutiile şi le aruncase indiferent într-unul dintre paturile identice din cameră. Contemplă morocănos televizorul RCA Chromacolor, cu o altă cutie de Coors în mâna stângă şi cu revolverul calibru 45, de care se servise ca să deschidă uşa, în dreapta.

— Dacă nu-i electricitate, nu-i nici televizor, futu-i, zise el. Pe măsură ce se îmbăta, accentul lui din sud devenea tot mai pronunţat şi mai greu inteligibil. M-apucă toţi dracii. Pă d-o parte, mă bucur c-am scăpat de toţi găozarii, dar unde mă-sa e HBO? Unde-s meciurile alea dă lupte? Unde-i

Playboy Channel? După ăsta mă dădeam în vânt, Trashy. Dă fapt, n-arătau tipi care să morfolească pă bune la chestia aia cu păr sau să dea la buci, mă-nţelegi, da' câteva dân individele-alea aveau picioare până la gât, pricepi ce vreau să-ţi zic?

— Sigur că da.

— Eşti nemaipomenit. Nu-mi spune nimic, stai că-ţi spun io.

The Kid se holbă la aparatul mort.

— Pizdă bleagă, spuse el şi trase în televizor.

Tubul cinescopic făcu implozie, însoţită de o bubuitură seacă. Cioburile se răspândiră pe mochetă. Trashcan Man îşi ridică braţul, ca să-şi ferească ochii, iar berea din cutie gâlgâi pe ţesătura din nailon verde.

— Ia tă uită, sulă moartă ce eşti! exclamă The Kid.

Din tonul lui se ghicea cât este de indignat. Îşi îndreptă brusc arma spre Trash, căruia gura ţevii i se păru mare şi neagră ca un coş de vapor. Trashcan simţi că amorţeşte de la brâu în jos. Îi trecu prin minte că poate s-a pişat pe el, dar nu avea cum să fie sigur.

— O să-ţi crăp capu' pă chestia asta, îl ameninţă The Kid. Ai vărsat berea. N-aş face-o dac-ar fi orş'care altă marcă, dar ai risipit nişte Coors. Io mă dau în vânt dă nemaipomenit după Coors, poate nu vrei să mă crezi!

— Cum de nu, şopti Trashcan.

— Şi tu crezi că acum mai face careva Coors, Trash? Crezi că mai există şansa asta, futu-i?

— Nu, îngăimă Trashcan. Presupun că nu.

— Păi să ştii c-ai dreptate. E o specie pe cale dă dispariţie, mă!

Ridică încet arma. Trashcan Man fu sigur, absolut sigur că i-a bătut ceasul. Atunci The Kid îşi coborî arma... Încet. Pe figura lui nu se citea absolut nimic. Trashcan îşi zise că expresia lui indica un proces profund de gândire.

— Uite care-i treaba, Trash. Mai primeşti încă o cutie şi o frigi. Dacă eşti în stare s-o frigi pă toată, nu te trimit pă

lumea ailaltă. Ei, ce părere ai?

— Adică... cum s-o frig?

— Doamne, băiete, chiar atât dă idiot eşti!? Adică să bei toată cutia dintr-odată, asta înseamnă s-o frigi! Dă unde mă-ta vii tu, mă, din Africa? Să nu mă faci să ţi-o trag, Trashy. Dacă-i musai, te împuşc drept în ochi. Magazia e plină de dum-dumuri. Te fac praştie. O să fii hrană rece pentru gândacii din magherniţa asta.

Făcu un gest cu revolverul, ţintuindu-l pe Trash cu ochii lui roşii. Pe buza de sus rămăsese un strop de spumă din bere.

Trashcan se duse la cutia din carton, îşi alese o bere şi-i deschise capacul.

— Dă-i drumu'. Pân' la ultimu' strop. Şi dacă o borăşti, dai imediat în primire.

Trashcan Man ridică berea cu fundul în sus. Lichidul începu să gâlgâie. Înghiţi convulsiv, iar mărul lui Adam i se plimba în sus şi-n jos, ca o maimuţă pe băţ. După ce goli cutia, o lăsă să-i cadă printre picioare, se luptă aparent la nesfârşit cu burta, câştigându-şi dreptul la viaţă cu un râgâit lung şi răsunător. The Kid îşi lăsă pe spate capul lui mititel şi se prăpădi de râs. Trash se clătină pe picioare, zâmbind strâmb. Nu mai era puţin ameţit, ci de-a dreptul beat.

The Kid îşi puse arma în toc.

— Okay, n-a fost rău deloc, Trashcan Man. Deloc rău, futu-i.

The Kid îşi vedea de băut. Cutiile strivite se adunau pe pat. Trash ţinea o cutie de Coors între genunchi, din care sorbea ori de câte ori i se părea că este privit dezaprobator. The Kid continua să mormăie, cu vocea tot mai scăzută şi cu accent tot mai pronunţat, pe măsură ce se adunau cutiile goale. Vorbea despre locurile pe care le vizitase. Despre cursele pe care le câştigase. Despre un transport de droguri pe care-l trecuse peste graniţă, din Mexic, într-un camion pentru spălătorie, cu un motor imens sub capotă.

Periculoasă marfă, explică el. Toate drogurile erau o porcărie. El însuşi nu se atinsese vreodată de drăcia asta, dar, băi băiete, după ce cărai câteva încărcături din astea, puteai să te ştergi la cur cu foiţă de aur. Într-un târziu începu să moţăie, ochii mici şi roşii i se închideau pentru perioade din ce în ce mai lungi, pentru ca apoi să se deschidă, în silă, doar pe jumătate.

— Pun io mâna pă el, Trashy, murmură The Kid. Ajung acolo, văd care-i situaţia şi-l pup în cur până mă lămuresc. Încă nu s-a născut ăla să-i dea ordine lui The Kid. Absolut nimeni, futu-i. Nu durează mult. Io nu las treaba făcută pă jumate. Dacă mă apuc d-o treabă, o duc până la capăt. Ăsta-i stilu' meu. Nu ştiu nici cine e, nici dă unde vine şi cum naiba poa' să ne transmită idei la cutiuţe, da' o să-l – un căscat uriaş – dau afară dân oraş. Îi vin dă hac. Îl trimit pă lumea ailaltă. Ţine-aproape, Crash, sau cine mă-ta oi fi tu.

Se prăvăli încet pe spate, în pat. Cutia cu bere, de-abia deschisă, îi căzu din mână. Pe mochetă apăru încă o pată de Coors. Lada se terminase şi, după socoteala lui Trashcan, The Kid golise singur douăzeci şi patru de cutii. Trashcan Man nu înţelegea cum putea să toarne un omuleţ atâta bere în el, în schimb ştia prea bine că venise timpul s-o ia din loc. Dar nu era suficient să ştie; se simţea beat, slăbit şi bolnav. Nu-şi mai dorea decât să doarmă puţin. Era vreun rău în asta? The Kid avea să doarmă buştean toată noaptea, ba poate şi mâine dimineaţă, până spre prânz. Îi rămânea şi lui destul timp să tragă un pui de somn.

Prin urmare, se duse în camera vecină (mergând în vârful picioarelor, cu toate că The Kid părea în stare de comă) şi închise uşa de acces cât putu mai bine – adică doar aproximativ. Gloanţele o deformaseră, oarecum. Pe măsuţa de toaletă era un ceas deşteptător mecanic. Trash îl întoarse şi-l potrivi la miezul nopţii, de vreme ce nu ştia (şi nu-i păsa) cât era ora de fapt, după care-l puse să sune la ora 5. Se întinse pe unul dintre paturile identice, fără ca

măcar să-şi scoată pantofii. Peste cinci minute, dormea profund.

Se trezi mai târziu, în mormântul întunecat al dimineţii, înconjurat de o puternică duhoare de bere şi de vărsătură. În pat, alături de el, se afla ceva fierbinte, calm şi încolăcit. În panica primei clipe, îşi închipui că o nevăstuică venise, nu se ştie cum, din visul său din Nebraska şi se strecurase în realitate. Lăsă să-i scape un mic geamăt, ca un scâncet, când îşi dădu seama că animalul de lângă el, altfel nu prea dezvoltat, era prea mare ca să fie o nevăstuică. Îl durea capul de la bere, iar tâmplele-i zvâcneau nemilos.

— Apucă-mă, îi şopti The Kid în întuneric.

Trashcan îşi simţi mâna prinsă şi condusă spre un obiect cilindric şi tare, care pulsa ca o vietate.

— Fă-mi laba. Haide, rezolvă-mă, doar ştii ce ai de făcut, mi-am dat seama dă când te-am văzut. Haide, labagiu nenorocit, rezolvă-mă odată.

Trashcan Man se pricepea la operaţiunea asta. Din multe puncte de vedere, era o uşurare. Ştia din lungile nopţi petrecute la pârnaie. Se zicea că ar fi un lucru rău, pe care-l practică perverşii, dar ceea ce făceau ei era mai bine decât ce făceau alţii, care-şi pierdeau nopţile ascuţind cozi de linguri, sau care zăceau pur şi simplu pe paturi, îşi trosneau încheieturile, se holbau la tine şi rânjeau.

The Kid îi dăduse lui Trashcan o treabă la care era iscusit. Prinse lucrul acela în mână şi începu. După ce termina, The Kid avea să adoarmă la loc. Atunci îşi lua şi el tălpăşiţa.

The Kid începuse să respire precipitat şi să-şi mişte coapsele în ritm cu mângâierile lui Trashcan. Trash nici nu-şi dădu seama la început că The Kid îi desfăcea în acelaşi timp cureaua şi-i dădea jos jeanşii şi izmenele până la genunchi. Îl lăsă să facă ce voia. Nu contează dacă The Kid are chef să i-o tragă. Lui Trash i se mai întâmplase şi asta. Nu mureai din atâta lucru, nici otrăvitor nu era.

Apoi simţi că îngheaţă. Nu, ceea ce simţea el apăsându-i pe anus nu era carne, ci oţel rece.

Un gând îl străfulgeră.

— Nu, şopti el.

Ochii i se căscară de groază în bezna din jur. Acum reuşea să distingă vag faţa păpuşii ucigaşe în oglindă, aplecându-se asupra umărului său cu părul căzut în ochii roşii.

— Ba da, îi răspunse The Kid, tot în şoaptă. Şi nu care cumva să slăbeşti mişcarea, Trashy. Să n-o slăbeşti deloc. Dacă nu, s-ar putea să apăs trăgaciul. Îţi fac curu' arşice. Sunt gloanţe dum-dum, Trashy, sper că m-ai înţeles!

Scâncind, Trashcan îşi reîncepu dezmierdările. Scâncetele i se transformară în mici gemete de durere, pe măsură ce ţeava calibru 45 pătrundea încet în el, rotindu-se, îmboldindu-l şi rupându-i carnea. Oare era posibil să-l excite? Ba da, chiar asta se întâmpla.

În cele din urmă, bănui şi The Kid freamătul lui.

— Îţi cam place, este? gâfâi The Kid. Ştiam io c-aşa o să se-ntâmple, sac de căcat ce eşti. Îţi place s-o iei în cur, nu? Spune da, că dacă nu, o să te trezeşti drept în iad.

— Da, bâigui Trashcan Man.

— Vrei să te-ajut?

Nu dorea. Indiferent cât era de excitat, nu dorea. Însă învăţase că se cuvine să nu se dezvăluie.

— Da.

— N-aş pune mâna pă sula ta nici dac-ar fi dân diamant. Freacă-te singur. Dă ce crezi că ţi-a dat Dumnezeu două mâini?

Cât timp a trecut? Poate Domnul să fi ştiut; Trashcan Man în niciun caz. Un minut, o oră, un mileniu – ce importanţă mai avea? Era convins că, odată cu orgasmul lui The Kid, avea să simtă simultan două lucruri: jetul fierbinte al spermei micuţului monstru la el pe burtă şi trecerea fulgerătoare a glonţului dum-dum prin maţe. Cea din urmă clismă.

Apoi coapsele lui The Kid înţepeniră şi penisul începu să ejaculeze în mâna lui Trashcan Man. Suprafaţa pumnului deveni lunecoasă, ca o mănuşă din cauciuc. După o clipă, pistolul fu îndepărtat. Lacrimi tăcute de uşurare începură să i se scurgă pe obraji. Nu-i era teamă să moară, cel puţin nu în slujba Omului Întunecat, dar nu voia să-şi găsească sfârşitul în camera asta împuţită de hotel, de mâna unui psihopat. Nu înainte de a apuca să vadă Cibola. S-ar fi rugat lui Dumnezeu, dar ştia instinctiv că El nu şi-ar fi aplecat urechea la cei care-şi arătaseră supunerea faţă de celălalt. În definitiv, făcuse oare Dumnezeu ceva spre binele lui Trashcan Man? Sau pentru Donald Merwin Elbert, dacă-i vorba?

În tăcerea întreruptă doar de respiraţii, vocea lui The Kid se înălţă într-un soi de incantaţie falsă şi spartă, pe măsură ce se lăsa furat de somn:

— *Io şi prietenii mei ne-am făcut o faimă dă nemaipomenit... da, da, băieţii duri ne cunosc şi ne lasă-n pace...*

Se puse pe sforăit.

Acum am să plec, îi trecu prin gând lui Trashcan Man, dar se temu că foiala îl va trezi din somn pe tovarăşul lui. *O iau din loc imediat ce sunt sigur că doarme de-a binelea. Cinci minute. Nu e nevoie de mai mult.*

Dar nimeni nu cunoaşte cât durează cinci minute în întuneric; se poate afirma, fără teama de a greşi, că, în beznă, nici nu există cinci minute. Aşteptă. Se lăsă furat de moţăială, fără veste. Nu peste mult alunecase pe toboganul somnului.

Se afla pe un drum cufundat în penumbre, la mare altitudine. Ai fi zis că poţi atinge stelele cu mâna, că le poţi culege şi pune într-un borcan, ca pe licurici. Era ger amar şi întuneric, întrezărea cu greu feţele golaşe ale stâncilor printre care fusese tăiată şoseaua în luciul îngheţat al stelelor.

Ceva se apropia de el.

Şi atunci vocea lui, venind de nicăieri, venind de peste tot: *Am să-ţi trimit un semn, în munţi. Am să-ţi fac dovada puterilor mele. Am să-ţi arăt ce li se întâmplă celor ce vor să mi se pună împotrivă. Aşteaptă. Fii treaz.*

Ochi roşii începură să se caşte în întuneric: ca şi cum cineva ar fi adus zeci de lanterne de avertizare cu huse pe ele şi acum îndepărta husele, două câte două. Erau într-adevăr ochi, care îl înconjuraseră pe Trashcan Man într-un cerc. La început crezu că sunt ochi de nevăstuică, dar când cercul se strânse în jurul lui văzu că erau ai unor lupi cenuşii, din cei mari, de munte, cu urechile ciulite şi cu bale picurându-le din boturile negre.

Îi era teamă.

Ei nu te caută pe tine, bunul şi credinciosul meu slujitor. Vezi?

Fiarele dispărură. Lupii cenuşii de pădure, cu respiraţia lor grea, dispăruseră ca şi cum n-ar fi fost.

Fii treaz, spuse vocea.

Aşteaptă, spuse vocea.

Visul se sfârşi şi se trezi. Soarele se revărsa prin fereastra camerei de motel. The Kid stătea în faţa ei, aparent neatins de urmările chefului cu produsul de acum defunctei Adolph Coors Company din noaptea trecută. Îşi coafase iarăşi părul în obişnuitele volute şi învolburări, iar acum îşi admira imaginea reflectată în sticlă. Haina din piele şi-o atârnase de spătarul scaunului. Picioruşele de iepure se bălăbăneau de curea, ca nişte mici cadavre spânzurate.

— Bă, sac de puroi! Gândeam că trebuie să te ung iar la mână ca să te trezeşti. Haide, avem o zi măreaţă înaintea noastră. Astăzi o să se-ntâmple o groază de chestii, n-am dreptate?

— Să ştii că ai, făcu Trashcan Man, cu un zâmbet straniu.

În seara de 5 august, când Trashcan Man se dezmetici din somn, se afla încă pe masa de şaisprezece-douăzeci şi

unu din cazinoul lui MGM Grand Hotel. Înaintea lui stătea, pe scaunul pus cu speteaza în faţă, un tânăr cu părul lins, blond ca paiul, şi ochelari de soare cu oglindă. Primul lucru remarcat de Trash fu piatra de la gâtul lui, atârnând în decolteul cămăşii sport, descheiate. Neagră, cu o fisură roşie în centru. Ca un ochi de lup în noapte.

Încercă să spună că-i era sete, dar nu reuşi să scoată din el decât un sunet jalnic.

— Ai stat prea mult la soare, cred, începu Lloyd Henreid.

— Tu eşti el! şopti Trash. Tu eşti...

— Barosanul? Nu, nu sunt eu. Flagg e plecat la L.A. Dar ştie că eşti aici. Am discutat cu el prin radio, astăzi după-amiază.

— Şi se întoarce?

— Cum, doar ca să te vadă pe tine? Pe naiba! Vine şi el, la momentul cuvenit. Tu şi cu mine, băiete, suntem doar nişte persoane neînsemnate. Vine şi el, la momentul cuvenit. Şi repetă întrebarea pe care i-o pusese de dimineaţă bărbatului înalt, nu la multă vreme după ce apăruse Trashcan Man: ţii neapărat să dai cu ochii de el?

— Da... nu... habar n-am.

— Păi, indiferent cum va fi atunci, de văzut ai să-l vezi.

— Mi-e sete...

— Sigur că da. Poftim.

Îi întinse un termos mare, plin de Kool-Aid de cireşe. Trashcan îl goli dintr-odată, apoi se aplecă într-o parte, ţinându-se de pântece şi gemând. După ce-i trecură crampele, îl privi pe Lloyd cu mulţumire tâmpă.

— Crezi c-ai vrea să mănânci ceva?

— Da, cred că da.

Lloyd se întoarse spre un tip care aştepta în picioare. Omul învârtea alene o roată de ruletă, apoi arunca bila mică şi albă, care sărea cu zgomot.

— Roger, du-te şi zi-i lui Whitney sau lui Stephanie-Ann să-i pregătească omului ăstuia nişte cartofi prăjiţi cu doi hamburgeri. Ei, fir-ar să fie, ce-mi trece prin minte? O să

umple tot locul de borâtură. Supă. Adu-i nişte supă. E-n regulă?

— Orice, se arătă Trash recunoscător.

— Avem un tip aici, îi explică Lloyd, Whitney Horgan îl cheamă, a fost măcelar de meserie. E un sac de rahat, gras, şi cu gura mare, dar găteşte nemaipomenit! Isuse! Au aici tot ce le trebuie. Frigiderele încă mai funcţionau când ne-am mutat noi şi cămările sunt pline. Al dracului Vegas! Ai văzut de când eşti tu un loc mai minunat decât ăsta?

— Nu, recunoscu Trash. Deşi nu ştia nici măcar cum îl cheamă pe tip, îi plăcea deja de el. Asta-i Cibola.

— Cum ai zis?

— Cibola. Cetatea pe care mulţi o caută.

— Mda, nu puţini au ţinut morţiş să ajungă aici de când se ştiu, dar cei mai mulţi pleacă cu coada între picioare şi le pare rău că au găsit-o. Foarte bine, îi zici cum vrei tu, prietene... se vede că ai fost la un pas să ţi se frigă creierii pe drum. Cum te cheamă?

— Trashcan Man.

Lloyd nu lăsă să se vadă că l-ar considera un nume straniu.

— Cu aşa o poreclă, pun pariu că ai fost motociclist. Îi întinse mâna. Vârfurile degetelor sale purtau încă urmele slabe din vremea când stătuse în puşcăria din Phoenix şi fusese la un pas să moară de inaniţie. Eu sunt Lloyd Henreid. Mă bucur să te cunosc, Trash. Bun venit la bordul minunatei noastre nave.

Trashcan Man îi strânse mâna, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi de recunoştinţă. Din câte-şi aducea el aminte, era pentru prima oară în viaţa lui când cineva îi întindea mâna. Se afla aici. Fusese acceptat. În sfârşit se vedea inclus în ceva coerent. Ar fi fost în stare să meargă încă pe-atât prin deşert, şi-ar fi ars şi celălalt braţ şi ambele picioare, pe deasupra, doar pentru un moment ca acesta.

— Mulţumesc, murmură el. Îţi mulţumesc, domnule Henreid.

— Ce-i cu prostia asta, frate?... dacă nu-mi spui Lloyd, va trebui să aruncăm supa.

— Lloyd, atunci. Îţi mulţumesc, Lloyd.

— Sună mai bine. După ce mănânci, te duc la etaj şi te pun într-o cameră, doar a ta. Mâine o să-ţi dăm ceva de lucru. Barosanul are un plan al lui special cu tine, cred, dar până atunci ai altele de făcut. Am reuşit să punem iarăşi în funcţiune multe, dar mai avem destule de pus pe roate. Există o echipă la Barajul Boulder, care încearcă să aducă centrala la cota normală de curent. Alt grup lucrează la aprovizionarea cu apă. Am trimis pe teren nişte echipe de pionieri, aducem aici câte şase sau opt oameni pe zi, dar deocamdată nu te interesează amănuntele. Mi se pare că te-a bătut soarele cât să-ţi ajungă o lună.

— Mi-e teamă că aşa este, spuse Trashcan Man cu un zâmbet moale. Ar fi fost în stare să-şi dea şi viaţa pentru Lloyd Henreid. Adunându-şi întreg curajul, arătă spre piatra din scobitura gâtului lui Lloyd.

— Asta...

— Mda, noi, ăştia, care suntem un soi de şefi, le purtăm cu toţii. E ideea lui. E din gagat. De fapt, nici nu este o piatră, ştii? Mai degrabă o bulă de ţiţei.

— Vreau să zic... lumina roşie. Ochiul.

— Ei, şi ţie ţi se pare că seamănă? E o fisură, de fapt. Cadou special din partea lui. Nu sunt cel mai deştept băiat al lui, nici măcar cel mai inteligent din bătrânu' Lost Wages, nici pe departe. Dar eu sunt... rahat, cred că s-ar putea zice că sunt favoritul lui. Îl cercetă atent pe Trash. Poate că şi tu, cine ştie? Eu nu, poţi să fii sigur. Flagg e un om foarte discret. În orice caz, noi am auzit despre tine. Adică eu şi cu Whitney. În mod normal, procedura e cu totul alta. Vin prea mulţi ca să faci o primire deosebită fiecăruia. Continuă, după o pauză: Deşi bănuiesc că ar putea, dac-ar ţine morţiş. Cred că el ar putea să aibă grijă de fiecare în parte.

Trashcan Man făcu din cap.

— E-n stare să facă vrăji, continuă Lloyd, cu voce puţin răguşită. Am văzut cu ochii mei. Nu mi-ar conveni deloc să fiu în cealaltă tabără.

— Da, răspunse Trashcan, cutremurând-se. Am fost martor la ce i s-a întâmplat lui The Kid.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Tipul cu care am mers până am ajuns în munţi. Nu vreau să discut despre asta.

— Foarte bine. Uite, vine supa ta. Whitney a pregătit şi un burger, până la urmă. O să vezi ce-o să-ţi mai placă. Face nişte burgeri minunaţi, dar te rog să nu verşi, okay?

— Okay.

— Trebuie să mă ocup de-ale mele. Dacă m-ar vedea acum prietenul meu, Poke, nu i-ar veni să creadă. Alerg în toate părţile, ca o albină. Ne vedem mai încolo.

— Sigur că da, spuse Trashcan, apoi adăugă, aproape timid: Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru toate.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti mie, îi răspunse Lloyd amical. Lui trebuie să-i mulţumeşti.

— Chiar aşa şi fac. În fiecare seară.

Dar constată că vorbea singur. Lloyd străbătuse deja jumătate din holul recepţiei, discutând cu bărbatul care-i adusese supa şi hamburgerul. Trashcan Man îi urmări cu drag până ce dispărură din raza lui vizuală şi de-abia apoi începu să mănânce, înfulecând cu lăcomie până ce aproape terminase. Totul ar fi fost în regulă, dacă nu s-ar fi uitat în fundul bolului de supă. Era supă de roşii şi avea culoarea sângelui.

Împinse bolul deoparte, simţind că pofta îi trecuse cu totul. Îi venea uşor să-i spună lui Lloyd Henreid că nu dorea să vorbească despre The Kid, în schimb nu-i era deloc simplu să evite să se gândească la cele petrecute.

Se apropie de roata ruletei, sorbind din paharul de lapte ce-i fusese adus odată cu mâncarea. Împinse uşor platanul şi lăsă să cadă bila albă. Aceasta se roti jur-împrejurul marginii, apoi ajunse pe şanţurile de dedesubt şi se zbătu

dezordonat. Se gândea la The Kid. Se întreba dacă avea să se arate careva şi să-i spună unde era camera lui. Se gândea la The Kid. Se întreba dacă bila avea să se oprească pe un număr roşu sau pe unul negru... dar în primul şi în primul rând se gândea la The Kid. Bila rămase în cele din urmă definitiv fixată într-unul dintre spaţii. Roata se opri. Bila se afla sub dublul zero verde.

Potul revenea casei.

Porniră din Golden spre vest pe o vreme senină şi caldă, urmând Interstate 70 direct în Rockies; The Kid renunţase la Coors, preferând de astă dată o sticlă de whisky Rebel Yell. Alte două sticle îşi aşteptau rândul aşezate între ei, în spaţiul de lângă schimbătorul de viteze, grijuliu împachetate în cutii goale de lapte, ca să nu se rostogolească şi să se spargă. The Kid sorbea din când în când din sticlă, apoi spăla whisky-ul cu o înghiţitură de Pepsi-Cola, după care urla Fir-aş al naibii! sau Ahoi! sau Sex-machine! cât îl ţinea gura. Făcu de mai multe ori observaţia că ar fi fost în stare să bea Rebel Yell până se pişa pe el şi-l întrebă pe Trashcan Man dacă îl crede. Pierit de frică şi încă mahmur din pricina celor trei beri băute cu o seară în urmă, Trashcan Man îi dădea toate asigurările posibile.

Nici măcar The Kid nu era în stare să gonească cu o sută la oră pe drumurile acestea. O lăsă la doar optzeci şi mormăi ceva despre munţii ăştia nenorociţi. Apoi se lumină la faţă.

— Da’ ajungem noi în Utah şi-n Nevada şi recuperăm ce-am pierdut aici, Trashy. Pă teren drept, scumpa asta merge cu o sută şaizeci. Poate că nu mă crezi!

— Păi să ştii că-i o maşină nemaipomenită, îi răspunse Trashcan cu zâmbetul lui de câine bolnav.

— Pă bune.

Trase un gât de Rebel Yell. Se clăti cu o gură de Pepsi. Urlă ahoi! cât îl ţineau rărunchii.

Trash se holba strâmb la peisajul ce-i fugea înaintea ochilor, scăldat în soarele dimineţii. Şoseaua fusese săpată direct în coasta muntoasă şi străbăteau porţiuni închise între stânci uriaşe. Identice cu cele pe care le văzuse în visul de azi-noapte. După ce se va lăsa întunericul, aveau oare să se deschidă iarăşi ochii aceia roşii?

Se cutremură.

Nu peste mult timp, constată că viteza scăzuse de la optzeci la şaizeci. Apoi la patruzeci. Aproape în şoaptă, The Kid înjura monoton, dar cumplit. Maşina sport se strecura cu greu prin traficul tot mai dens, format din maşini încremenite.

— Ce mă-sa mai e şi asta? izbucni The Kid cu furie. Ce mă-sa a fost în capu' lor? S-au hotărât cu toţii să moară la trei mii de metri? Hei, băi, idioţilor, daţi-vă la o parte! M-aţi auzit? Daţi-vă dracu' din calea mea!

Trashcan Man se făcu mic.

Trecură de o curbă şi se treziră în faţă cu o teribilă grămadă de fiare formată din epavele a patru maşini, care blocau total benzile lui I-70 pe direcţia lor de mers. Un mort acoperit de glazura neregulată şi crăpată a unei cruste de sânge de mult uscate zăcea cu faţa în jos în mijlocul asfaltului. Lângă el se afla o păpuşă Chatty Cathy ruptă. Pe partea stângă a accidentului, calea era blocată de o balustradă din oţel cu stâlpi înalţi de şase picioare. Pe dreapta, povârnişul cobora abrupt, pierzându-se printre neguri.

The Kid mai înghiţi nişte Rebel Yell şi îndreptă cupeul spre prăpastie.

— Ţin-te bine, Trashy, îi şopti el, ocolim pă aici.

— Dar nu e suficient spaţiu, îi răspunse Trashcan Man răguşit, cu senzaţia că i se înţepenise o pilă din fier în gâtlej.

— Ba da, exact cât este nevoie.

Ochii lui The Kid străluceau. Scoase maşina din şosea. Roţile din dreapta stârneau deja ţărâna de la marginea

drumului.

— Pe mine să nu contezi, spuse Trashcan Man grăbit, apucând mânerul portierei.

— Rămâi la locul tău, altfel te pupă mă-ta rece.

Trash se întoarse şi se trezi cu ţeava revolverului de calibru 45 sub nas. The Kid chicotea nervos.

Trashcan Man se lipi cu spatele de scaun. Încercă să închidă ochii, dar fără succes. Pe partea lui, dispărură şi ultimii zece centimetri până la marginea prăpastiei. Acum nu mai avea înaintea lui decât priveliştea largă asupra pinilor albastru-cenuşii şi imensele stânci prăbuşite. Îşi imagina anvelopele Wide Oval ale cupeului la cinci centimetri de hău... acum doar la doi...

— Încă un centimetru, fredona The Kid, cu ochii holbaţi şi rânjind cu gura până la urechi. Pe fruntea lui palidă, de păpuşă, apăruseră picături de transpiraţie perfect conturate. Un centimetru... un singur... centimetru.

Totul se sfârşi fulgerător. Trashcan Man simţi partea din spate a maşinii derapând şi căzând brusc. Auzi căderea unei cascade, mai întâi de pietricele, apoi de bolovani din cei mari. Trase un ţipăt. The Kid înjură oribil, trecu în viteza întâi şi apăsă acceleraţia până la podea. Dinspre stânga, unde se strecurau pe lângă epava răsturnată a unui microbuz VW, veni scrâşnetul de metal frecat pe metal.

— Zboară! strigă The Kid. Ca o pasăre, fir-ar târtiţa ta să fie! Zboară! Zboară, fir-ai afurisită!

Roţile din spate ale maşinii sport se rotiră dement. O clipă, căderea în gol păru iminentă. Apoi cupeul se smuci înainte, se săltă cu greu şi se treziră pe şosea, de cealaltă parte a stavilei, lăsând în urma lor un strat subţire de cauciuc.

— Ţi-am zis io că izbutim! strigă The Kid triumfător. Futu-i! Este c-am reuşit? Nu ţi-am zis eu ţie, Trashy, fir-ar mă-ta a dracu'?

— Am reuşit, îi răspunse Trashcan Man în şoaptă.

Tremura din toate încheieturile. Nu reuşea cu niciun chip să se controleze. Apoi, pentru a doua oară de când îl întâlnise pe The Kid, pronunţă, fără să-şi dea seama, singurul lucru în stare să-i salveze viaţa pentru că, dacă n-ar fi avut inspiraţia să reacţioneze astfel, este sigur că The Kid l-ar fi curăţat, sărbătorindu-şi reuşita în felul lui ciudat:

— Ai fost nemaipomenit, champ.

Nu se mai adresase nimănui cu apelativul „champ”, de când era el.

— Ei... nici chiar aşa, îi replică The Kid, cu un aer de superioritate. Există cel puţin încă doi băieţi în ţara asta în stare d-aşa ceva. Sper că mă crezi, nu?

— Dacă zici tu aşa, Kid.

— Să nu-mi zici nimic, iubitule, lasă-mă să-ţi spun io. Gata, la drum. Azi mâncăm nori.

Dar n-au înaintat prea mult. După nici cincisprezece minute, cupeul lui The Kid se opri din nou, cam la trei mii de kilometri de unde pornise, adică de la Shrevensport, Louisiana.

— Să nu-ţi crezi ochilor, comentă The Kid. Pur şi simplu... băga-mi-aş... aşa ceva NU SE POATE!

Deschise portiera şi sări afară, ţinând încă în mâna stângă sticla de Rebel Yell, în care mai rămăsese un sfert.

— DĂ-TE DIN CALEA MEA! urlă The Kid, agitându-se în toate părţile pe cizmele lui cu tocuri grotesc de înalte – o minusculă forţă distructivă a naturii, ca o furtună într-un pahar de apă. DĂ-TE LA O PARTE DIN DRUM, NENOROCIŢILOR, SUNTEŢI MORŢI, LOCUL VOSTRU ESTE LA CIMITIR, N-AVEŢI CE CĂUTA ÎN CALEA MEA!

Azvârli sticla de whisky, care se răsuci în aer, risipind stropi de culoarea chihlimbarului. Apoi se izbi de un Porsche vechi şi se sfărâmă într-o mie de cioburi. The Kid amuţi, gâfâind şi clătinându-se uşor pe picioare,

De această dată nu mai era vorba de un simplu blocaj format din patru maşini, ci de o insurmontabilă problemă de trafic. Benzile pe direcţia răsăriteană erau separate de

cele către vest de o fâşie lată cam de zece iarzi, pe care creştea iarbă, şi cupeul ar fi reuşit probabil să treacă de pe un sens pe celălalt, însă situaţia se prezenta identic pe ambele direcţii: pe cele patru benzi marcate se aglomeraseră şase şiruri nesfârşite de maşini, bară în bară şi portieră lângă portieră. Şi culoarele de refugiu erau la fel de aglomerate ca şi cele pentru circulaţia normală. Câţiva şoferi încercaseră chiar să se folosească de zona mediană, cu toate că era plină de hârtoape şi denivelări, iar din stratul subţire şi cenuşiu de sol se iţeau pietre ascuţite, ca dinţii unui balaur. Poate doar nişte maşini de teren înalte, cu transmisie integrală, ar fi reuşit să răzbată pe acolo, dar Trashcan nu vedea pe fâşia dintre sensuri decât un vast cimitir de conserve de Detroit lovite, răsturnate şi îndoite. Ai fi zis că şoferii fuseseră cuprinşi de o nebunie în masă şi se hotărâseră deodată să organizeze o cursă apocaliptică şi distrugătoare sau o petrecere de demenţi chiar aici, în zona înaltă a lui I-70. Sus, pe Colorado Mountain e-un mister, plouă Chevyuri din cer, îi trecu prin minte lui Trashcan Man. Reuşi să-şi acopere gura la timp, înainte de a chicoti. Dacă The Kid îl auzea cumva râzând în clipa asta, putea să-şi ia adio de la viaţă.

The Kid se întoarse călcând cu paşi mari, în cizmele înalte. Sub părul lucios, coafat cu grijă, figura lui te ducea cu gândul la un vasilisc. Ochii îi ieşeau din cap de furie.

— Nu-mi las aici afurisita asta de maşină. M-ai auzit? Nici vorbă. N-o las aici. Pun-te pe drum, Trashy. Du-te şi cercetează până unde mă-sa se întinde blocajul ăsta. Poate că s-a pus un camion de-a curmezişul, nu ştiu. De ocolit, nu putem. Aici nu mai există şanţ. Ne-am rostogoli în prăpastie. Dar dacă nu e decât un camion, mă doare-n cur. O să sar peste curvele astea una câte una şi le împing peste margine. Sunt în stare, sper că mă crezi. Hai, întinde-o, băiete.

Trash nu mai stătu pe gânduri. Porni la drum, strecurându-se cu grijă printre maşini. Era pregătit să se

aplece şi s-o rupă la fugă, dacă The Kid începea să tragă. Dar acesta se abţinu. După ce străbătuse o distanţă suficientă ca să se simtă în siguranţă (adică se afla dincolo de bătaia pistolului), se căţără pe un camion cisternă şi privi în urmă. The Kid, miniaturalul nemernic diabolic, redus acum cu adevărat la dimensiuni de păpuşă din cauza distanţei de mai multe sute de metri, stătea sprijinit de portiera maşinii sport şi trăgea din sticlă. Lui Trashcan Man îi trecu prin gând să-i facă semn, apoi, precaut, se răzgândi.

Trashcan Man pornise la drum pe la 10.30 dimineaţa. Înainta cu greu – fiind adesea nevoit să treacă peste capotele şi acoperişurile maşinilor şi camioanelor, atât de mare era aglomeraţia – şi, când ajunse la primul indicator pe care scria TUNEL ÎNCHIS, se făcuse deja ora 3.15 după-amiază. Străbătuse cam douăzeci de kilometri. Douăzeci de kilometri nu însemna cine ştie ce – mai ales pentru cineva care traversase o cincime din ţară pe bicicletă – dar, ţinând cont de obstacole, distanţa era totuşi considerabilă. Ar fi putut să se întoarcă de mult şi să-i spună lui The Kid că era imposibil... asta dacă ar fi avut cea mai mică intenţie să facă cale întoarsă. Bineînţeles că nu avea. Trashcan Man nu prea citise istorie la viaţa lui (după terapia cu electroşocuri, îi venea foarte greu să mai citească), dar nu avea nevoie să ştie că, pe vremuri, regii şi împăraţii îi ucideau de multe ori pe solii veniţi cu veşti proaste, fără să stea pe gânduri. Însă apucase să vadă suficient şi ştia suficient despre The Kid ca să nu-şi mai dorească să dea ochii cu el vreodată.

Se opri să cântărească textul anunţului, zugrăvit în litere negre pe un fond portocaliu, de forma unui diamant. Fusese dat la pământ şi zăcea sub roata a ceea ce părea cel mai vechi Yugo din lume. TUNEL ÎNCHIS. Care tunel? Scrută înaintea lui, cu mâna făcută streaşină, şi i se păru că distinge ceva. Mai merse o sută de metri, căţărându-se peste maşini atunci când era nevoie, şi ajunse în dreptul unei cumplite învălmăşiri de cadavre şi maşini distruse. O parte dintre maşini şi camioane arseseră până la schelet.

Multe aparţinuseră armatei. Multe dintre trupuri erau înveşmântate în kaki. Dincolo de scena bătăliei – Trash era convins că despre asta era vorba – începea iarăşi o porţiune de trafic dens. Ceva mai încolo, pe ambele sensuri, marea de maşini dispărea în perechea de guri uriaşe: după cum anunţa placa fixată pe stânca goală, aici era intrarea în THE EISENHOWER TUNNEL.

Se apropie cu inima strânsă, neştiind prea bine ce avea de făcut. Găurile gemene forate în stâncă îl intimidau şi, pe măsură ce se apropia, se simţea cuprins de o cumplită groază. Ar fi înţeles acum foarte bine sentimentul lui Larry Underwood faţă de Lincoln Tunnel; în clipa aceea, fără s-o ştie, cei doi deveniseră fraţi de suflet, legaţi de unul şi acelaşi fior.

Principala diferenţă era că, în timp ce trotuarul din Lincoln Tunnel era plasat la înălţime, aici se găsea la nivelul drumului, iar unii şoferi încercaseră să-şi strecoare maşinile pe acolo, urcând cu două roţi peste bordură. Tunelul avea lungimea de două mile. Ca să-l străbată, nu exista altă metodă decât să se prelingă de-a lungul lui, de la o maşină la cealaltă, prin beznă. Traversarea avea să dureze ore întregi.

Trashcan Man simţi cum îl apucă pântecăraia.

Rămase în faţa tunelului multă vreme. Cu peste o lună în urmă, Larry Underwood îşi învinsese temerile şi intrase în tunel. După o îndelungată contemplare, Trashcan Man se întoarse şi porni spre The Kid, cu umerii căzuţi şi cu un tremur la colţurile gurii. Nu atât lipsa unui spaţiu prin care să poată merge în largul lui şi nici lungimea tunelului (Trash, care nu ieşise din Indiana toată viaţa lui, nu avea habar de lungimea lui Eisenhower Tunnel) au fost cauza renunţării lui. Larry Underwood fusese împins (şi poate controlat) de urma de egoism din el şi de logica simplă a supravieţuirii: New York se afla pe o insulă, şi el trebuia să plece de acolo. Tunelul era calea cea mai simplă. Prin urmare, avea să-l străbată cât mai repede cu putinţă, ca şi

cum şi-ar fi ţinut nasul şi ar fi înghiţit repede un medicament, ştiind că avea gust rău. Trashcan Man, în schimb, era o biată fiinţă învinsă, obişnuită să accepte loviturile venind atât din partea sorţii, cât şi a firii lui inexplicabile... cu fruntea plecată. Apoi, întâlnirea lui de coşmar cu The Kid îl deprimase şi mai tare şi-i spălase aproape total creierul. Fusese purtat cu viteze destul de mari ca să se îmbolnăvească de nervi. Fusese ameninţat cu moartea dacă nu se dovedea în stare să bea o cutie de bere până la capăt şi apoi să n-o borască. Fusese sodomizat cu ţeava unui pistol. Nu lipsise decât un fir de păr să nu se prăbuşească într-o prăpastie adâncă de trei sute de metri. Şi peste toate astea, mai era el în stare să-şi adune curajul ca să se târască printr-o gaură, săpată chiar prin inima muntelui, unde putea întâlni în întuneric cine ştie ce orori? Nu mai era. Alţii poate erau, însă nu şi Trashcan Man. Iar în ideea lui de a se întoarce exista o anumită logică. Este adevărat, logica unui om învins şi pe jumătate dement, însă nu lipsită de un farmec pervers. El nu se afla pe o insulă. Dacă era nevoie să meargă înapoi tot restul zilei de azi, ba chiar şi mâine, doar ca să descopere un drum care mergea peste munţi şi nu prin ei, avea s-o facă. Adevărat, trebuia să pornească iarăşi în direcţia unde îl lăsase pe The Kid, dar îşi făcea socoteala că acesta se răzgândise şi o luase deja din loc, în ciuda promisiunii. Sau se îmbătase criţă între timp. Sau poate (deşi Trash avea îndoieli serioase că i-ar putea fi hărăzit un asemenea noroc nemaipomenit) îl găsea mort, pur şi simplu. În cel mai rău caz, dacă The Kid se afla încă în acelaşi loc, stând treaz şi aşteptând, Trashcan era în stare să-l pândească până ce se lăsa întunericul şi apoi să se furişeze pe lângă el ca (o nevăstuică) un animal mic, oarecare, prin tufişuri. După care îşi va continua calea spre est până ce va întâlni drumul acela.

Ajunse din nou la camionul cisternă din vârful căruia îl văzuse ultima oară pe The Kid şi maşina lui de poveste, reuşind să parcurgă drumul de întoarcere în timp mai

scurt. De această dată, nu se urcă până în locul unde silueta lui s-ar fi conturat limpede pe cer, ci se târî de la o maşină la cealaltă în patru labe, încercând să nu facă zgomot. Poate The Kid îşi păstrase atenţia şi vigilenţa. Cu unul ca el, nu ştiai niciodată... Nu avea niciun rost să rişti. Regreta acum că nu luase cu el arma unui soldat, cu toate că nu se folosise niciodată de o puşcă. Se târî mai departe, iar pietricelele de pe drum îi sfâşiau nemilos mâna transformată în gheară. Se făcuse ora 8, iar soarele coborâse dincolo de munţi,

Trashcan se opri în spatele capotei Porsche-ului în care azvârlise The Kid sticla de băutură şi se înălţă cu grijă. Da, iată cupeul, cu vopseaua lui auriu-metalizată, parbrizul umflat şi aripioara de rechin sfâşiind cerul de culoare vineţie. The Kid zăcea prăbuşit în spatele volanului Day-Glo, cu ochii închişi şi gura căscată. Inima lui Trashcan Man bătea în ritmul unui marş victorios. Beat mort! îi pulsa inima, marcând cele două silabe. Beat mort! Slavă Domnului! Beat mort! Putea să ajungă la treizeci de kilometri depărtare înainte ca The Kid să se trezească din mahmureală.

Cu toate astea, nu-şi slăbi atenţia. Se fofilă de la o maşină la alta ca un gândac traversând suprafaţa nemişcată a unui lac, ocoli cupeul prin stânga şi traversă în grabă spaţiile tot mai mari dintre maşini. Maşina se afla acum în stânga lui, la ora nouă, acum la şapte, acum la şase, chiar în spatele lui. Nu-i mai rămânea decât să se îndepărteze cât mai mult de nebunul...

— Rămâi pe loc, puţă tâmpită ce eşti.

Trash încremeni, sprijinit pe mâini şi pe picioare. Se pişă pe el şi mintea i se dizolvă, transformându-se într-o pasăre neagră, fluturând dement din aripi.

Se întoarse extrem de încet, iar tendoanele gâtului îi scârţâiau ca balamalele uşii unei case bântuite de stafii. Iată-l pe The Kid în toată splendoarea lui, cu o cămaşă răspândind irizaţii de un verde-auriu şi o pereche de pantaloni din catifea reiată decoloraţi de soare. Ţinea câte

un revolver în fiecare mână, iar pe faţă i se zugrăvise o cumplită grimasă de ură şi de furie.

— Verificam c-cum e drumu-n partea asta, se auzi Trashcan Man zicând. Să văd dac-că e l-l-liber.

— Păi sigur că da... verificai în patru labe, neisprăvitule. Vezi tu acu' eliberare pe dracu'. Ia saltă-n picioare.

Trashcan reuşi să se ridice şi să-şi menţină echilibrul doar sprijinindu-se de mânerul portierei din dreapta. Ţevile gemene ale revolverelor lui The Kid i se păreau la fel de mari ca şi cele două guri ale lui Eisenhower Tunnel. În clipa aceea, îşi vedea moartea cu ochii. Era mai mult decât conştient de acest fapt. De data asta, nu existau cuvinte potrivite cu ajutorul cărora s-o abată din cale.

Se rugă pe tăcute Omului Întunecat: Te rog... dacă aceasta e voia ta... Îmi dau şi viaţa pentru tine!

— Ce se-ntâmpl-acolo? îl interogă The Kid. Un camion răsturnat?

— În faţă e un tunel. Plin ochi. De-asta am venit, ca să-ţi spun. Te rog...

— Un tunel, gemu The Kid. Futu-i mama mă-sii! Se încruntă iarăşi. Nu cumva mă minţi, bă, poponar nenorocit?

— Nu! Jur că nu! Pe placă scria că-i Eeesenhoover Tunnel. Cred că aşa era, dar eu nu prea mă descurc la cuvintele mai lungi. Am...

— Tacă-ţi fleanca. Cât e pân-acolo?

— Doisprezece kilometri. Poate chiar mai mult.

The Kid rămase tăcut pentru o clipă şi se uită lung pe şosea, spre vest. Apoi îl fixă pe Trashcan Man cu o privire scânteietoare.

— Adică vrei să-mi vinzi mie că blocajul ăsta e lung de doisprezece kilometri! Căcăcios mincinos ce eşti!

The Kid apăsă uşor pe trăgaciul revolverelor. Trashcan, care nu ştia exact cum funcţionează o armă, ţipă ca o femeie şi-şi duse mâinile la ochi.

— Pă bune! ţipă el. Pă bune! Mă jur! Mă jur!

The Kid îl măsură o bună bucată de vreme. În cele din urmă coborî piedicile armelor.

— Am dă gând să te omor, Trashy, îi comunică el, zâmbind. Am dă gând să-ţi curm viaţa aia afurisită. Dar mai întâi mergem până la maşinile alea, pă lângă care ne-am strecurat azi-dimineaţă. Ai să împingi microbuzul în prăpastie. Dup-aia o pornesc înapoi şi găsesc un drum ocolit. Nu-mi las io maşina aici, adăugă nervos. Nu să există una ca asta.

— Te rog să nu mă omori, îi şopti Trashcan. Te implor.

— Dacă eşti în stare să înlături VW-ul în mai puţin dă cinşpe minute, poate că te cruţ. Sper că mă crezi, nu?

— Da, îl asigură Trash.

Dar apucase să se uite adânc în ochii aceia ce licăreau nefiresc şi nu-i dădea crezare defel.

Porniră pe jos spre locul cu pricina, Trashcan Man mergând înaintea lui The Kid, nesigur, ca şi cum ar fi avut picioare din cauciuc. The Kid păşea mărunt şi afectat, haina din piele scârţâind moale la fiecare mişcare. Pe buzele lui de păpuşă se ivise un zâmbet vag, aproape dulce.

Ultimele licăriri ale apusului dispăruseră aproape cu totul înainte ca ei să ajungă la locul unde şoseaua era gâtuită. Microbuzul VW zăcea pe o parte, iar corpurile celor trei sau patru ocupanţi, încâlceala de mâini şi picioare era dificil de distins în lumina scăzută. The Kid trecu dincolo de maşină şi se opri pe marginea şoselei, cercetând locul pe unde se strecuraseră cu zece ore în urmă. Una dintre urmele de cauciuc se mai vedea încă, în schimb cealaltă dispăruse odată cu o bucată din taluz.

— Nici vorbă, se pronunţă The Kid. Pe-aici nu mai trecem în niciun caz, dacă nu facem puţin loc. Ascultă-mă pe mine, că ştiu.

Lui Trashcan Man îi trecu prin minte, pentru o clipă doar, să se repeadă la partenerul lui şi să încerce să-l împingă în

prăpastie. Apoi The Kid se întoarse spre el. Îşi trăsese revolverele şi le ţinea îndreptate spre Trashcan.

— Ia ascultă, Trashy. Te treceau nişte gânduri necurate. Nu-ncerca să mă duci. Citesc în tine ca-ntr-o carte deschisă.

Trashcan scutură din cap, protestând.

— Nu care cumva să faci vreo greşeală cu mine, Trashy. E ultimul lucru din lume pă care să-l încerci. Ia, treci la microbuzu' ăla şi împinge-l! Ai cinşpe minute.

Pe fâşia dintre cele două sensuri era parcat un Austin. The Kid deschise uşa din dreapta a maşinii, aruncă afară cu nepăsare cadavrul umflat al unei adolescente (în primă instanţă smulsese braţul fetei din umăr şi-l aruncase cât colo, cu aerul absent al cuiva care tocmai a terminat de ros un copan de curcan) şi se aşează pe scaun, rămânând cu picioarele pe asfalt. Gesticulă vesel cu revolverele spre silueta cocârjată şi tremurândă a lui Trashcan Man.

— Timpul trece, amice. Îşi lăsă capul pe spate şi începu să cânte: Hei... iată-l pă Johnny cu puţa-n mână, băiatu' cu un coi a plecat la răz-BOI... aşa, Trashy, băiatule, sulă bleagă ce eşti, pune-ţi spinarea la bătaie, n-au mai rămas dăcât douăşpe minute... iupai-dia, iupai-da, haide, mumie împuţită, bagă osu'...

Trash se propti în microbuz. Îşi încordă picioarele şi împinse. Maşina se clinti poate cu vreo cinci centimetri spre prăpastie. În inima lui, speranţa – această buruiană de nestârpit a sufletului omenesc – începuse iarăşi să înflorească. The Kid era iraţional şi impulsiv; Carley Yates şi ceilalţi prieteni ai lui de la crâşma cu biliard i-ar fi hărăzit apelativul de şobolan de latrină. Cu toate acestea, dacă reuşea într-adevăr să înlăture microbuzul şi să facă loc pentru nepreţuitul cupeu al lui The Kid, nebunul avea poate să-i cruţe viaţa.

Poate.

Îşi lăsă fruntea în jos, apucă marginea caroseriei VW-ului şi împinse din răsputeri. Durerea izbucni în braţul lui de curând rănit şi-şi dădu seama că pielea nouă şi fragilă avea

să plesnească acuş-acuş. Şi atunci durerea va fi fără margini.

Microbuzul se mai clinti zece centimetri. Sudoarea picura din sprâncenele lui Trashcan şi i se scurgea în ochi, înţepându-l ca uleiul cald de maşină.

— Hei... iată-l pă Johnny cu puţa-n mână, băiatu' cu un coi a plecat la răz-BOI! fredona The Kid. Păi, iupai-dia, iupai-d...

Cântecul se frânse ca o creangă uscată. Trashcan Man tresări, neliniştit. The Kid se ridicase de pe scaunul Austinului. Stătea pe jumătate întors de la Trash, scrutând peste benzile şoselei ce duceau spre răsărit. Dincolo de ele se ridica o coastă stâncoasă, cu tufăriş des, care acoperea jumătate din bolta cerească.

— Ce mă-sa a fost asta? şopti The Kid.

— N-am auzit ni...

Clipă în care auzi şi el. De cealaltă parte a şoselei cădea o mică avalanşă de pietricele şi bolovani. Ca prin farmec, îşi aduse aminte cu limpezime tot visul; simţi că-i îngheaţă sângele în vene şi i se usucă gura.

— Cine-i acolo? ţipă The Kid. Fă bine şi răspunde-mi! Răspunde, fir-ai să fii, dacă nu, trag!

Răspunsul nu întârzie, într-adevăr, însă sunetul respectiv nu era omenesc. Un urlet sfâşie noaptea ca o sirenă dogită, mai întâi înălţându-se, apoi coborând şi transformându-se într-un mârâit gutural.

— Isuse Dumnezeule! spuse The Kid, cu voce subţire, dintr-odată.

Coborând panta de pe cealaltă parte a şoselei şi traversând banda mediană, se apropia o haită de lupi, lupi cenuşii şi supli de pădure, cu ochi roşii, cu fălcile căscate şi băloase. Erau peste douăzeci de fiare. Într-o criză de teroare, Trashcan se scăpă din nou pe el.

The Kid se retrase în spatele portbagajului Austinului, îşi ridică revolverele şi începu să tragă. Din ţevi ţâşniră flăcări; sunetul împuşcăturilor se răsfrânse de nenumărate ori din pereţii munţilor, ca şi cum s-ar fi dezlănţuit o adevărată

canonadă de artilerie. Trashcan Man ţipă în gura mare şi-şi înfipse arătătoarele în urechi. Briza înserării zdrenţui norişorii fierbinţi de fum. Adulmecă aroma iute a corditei, care-i înţepa nările.

Lupii veneau către ei în pas iute, netulburaţi. Ochii fiarelor... Trashcan Man constată că nu-şi poate dezlipi privirile de ale lor. Nu, ochii lor nu păreau ai unor lupi obişnuiţi; de asta nu se îndoia câtuşi de puţin. Erau de fapt ochii Stăpânului lor, socoti el. Ai Stăpânului lor, care era şi Stăpânul lui. Deodată, îşi aduse aminte de rugăciune şi nu se mai temu deloc. Îşi trase degetele din urechi. Nu băgă în seama pata udă de pe pantaloni. Se trezi zâmbind.

The Kid îşi golise ambele revolvere, reuşind să doboare trei lupi. Îşi puse armele în teacă fără să încerce să le încarce iarăşi, apoi se răsuci spre vest. Nu făcu mai mult de zece paşi şi se opri în loc. Alte fiare veneau tăcut, apărând şi dispărând printre epavele întunecate ale maşinilor încremenite, ca nişte petice iluzorii de negură. Una dintre ele îşi înălţă botul la cer şi începu să urle. Îl urmă a doua, apoi a treia, pentru ca în cele din urmă să se stârnească un adevărat cor. Acum se apropiau din nou.

The Kid se retrase, încercând să-şi încarce unul dintre revolvere, dar cartuşele se risipiră printre degetele lui amorţite. Pe neaşteptate, renunţă. Arma se rostogoli zuruind pe şosea. Ca la un semnal, lupii se năpustiră spre el.

The Kid începu să ţipe ascuţit, se întoarse şi alergă la Austin. În plină fugă, cel de-al doilea revolver ieşi din toc şi se rostogoli pe asfalt. Cu un mârâit profund şi ameninţător, lupul aflat cel mai aproape de el făcu un salt exact în clipa în care The Kid se adăpostea în maşină şi trântea uşa în urma lui.

Scăpase ca prin minune. Animalul se izbi de portieră şi sări înapoi, mârâind mai departe, rotindu-şi sinistru ochii roşii în toate direcţiile. I se alăturară şi ceilalţi şi, curând,

Austinul era înconjurat de întreaga haită. Faţa celui din interior se vedea ca o lună mică şi albă.

Atunci, unul dintre lupi se apropie de Trashcan Man, ţinându-şi capul triunghiular aplecat în jos, cu ochii lucind ca nişte lămpi de furtună.

Îmi dau şi viaţa pentru...

Trash îi ieşi în întâmpinare calm şi fără teamă. Îşi întinse mâna arsă, iar fiara îl linse. Apoi se ghemui la picioarele lui, încolăcindu-şi coada flocoasă şi stufoasă pe spate.

The Kid se holba la scenă cu gura căscată.

Privindu-l drept în ochi, Trashcan Man îi zâmbi şi-l sfidă, ridicând degetul mijlociu în sus.

Ambele degete mijlocii.

Şi-i strigă:

— Să te fut! Eşti în găleată! Mă auzi? POŢI SĂ CREZI CHESTIA ASTA, CĂCĂCIOSULE? ÎN GĂLEATĂ! NU-MI SPUNE NIMIC, CĂ ŞTIU IO MAI BINE!

Lupul apucă blând mâna nevătămată a lui Trashcan între fălci. Omul se uită spre el. Fiara se ridicase şi-l trăgea uşor de braţ. Spre vest.

— Foarte bine, consimţi Trashcan senin. Foarte bine, băiete.

Porni la drum, iar lupul îl urmă imediat, păşind chiar la piciorul lui, ca un câine bine dresat. Alte cinci fiare ieşiră dintre maşinile încremenite şi li se alăturară. Acum mărşăluia cu un lup înaintea lui, unul în spate şi câte doi de fiecare parte, ca un demnitar însoţit de escortă.

Se opri o dată şi privi peste umăr. Nu avea să uite niciodată scena aceea: un cerc de lupi cenuşii, aşteptând cu răbdare în jurul micului Austin, şi conturul palid al figurii lui The Kid, care privea afară şi mişca din gură, în spatele sticlei. S-ar fi zis că lupii rânjesc spre The Kid, cu limbile atârnând din boturi. Părea să-l întrebe cam cât mai dura până să-l alunge pe Omul Întunecat din Lost Wages, cu un şut în fund. Cât mai dura până atunci?

Trashcan Man îşi punea întrebarea cât va zăbovi haita lângă micul Austin, împresurându-l într-un cerc de colţi. Atât cât avea să fie nevoie, era răspunsul logic. Două zile, trei, poate chiar patru. The Kid avea să stea acolo, privind afară. Nimic de mâncat (asta dacă nu cumva adolescenta avea vreun pasager, adică), nimic de băut, temperatura avea să urce după-amiaza în interiorul strâmt al maşinii până la peste cincizeci de grade, din cauza efectului de seră. Căţeluşii Omului Întunecat urmau să aştepte până ce The Kid murea de inaniţie sau până ce, înnebunit, ar fi deschis portiera ca să încerce să scape cu fuga. Trashcan Man chicoti în întuneric. The Kid nu era prea voinic. Nu avea să le ajungă nici pe-o măsea. Nu era exclus ca lupii să se otrăvească, mâncându-l.

— N-am dreptate? strigă, hohotind spre stelele luminoase. Să nu-mi zici mie dacă mă crezi sau nu, căcăciosule! Stai să-ţi spun IO!

Însoţitorii lui cenuşii şi fantomatici înaintau solemn şi fără zgomot, fără să bage în seamă urletele lui Trashcan Man. Când ajunseră în dreptul maşinii sport a lui The Kid, lupul de la piciorul lui se apropie, adulmecă una dintre anvelopele Wide Oval şi apoi, rânjind sardonic, ridică laba şi se pişă pe ea.

Chestia asta îl amuză teribil pe Trash. Râse până ce din ochi îi ieşiră lacrimi şi se scurseră pe obrajii lui ţepoşi, brăzdaţi de cicatrice. Nebunia lui, aidoma unei bucăţi de carne prăjite la tigaie, nu mai avea nevoie ca să se desăvârşească, ca să obţină acea ultimă nuanţă subtilă de gust, decât de soarele deşertului.

Trashcan Man îşi văzu mai departe de drum, însoţit de escortă. Pe măsură ce creştea aglomeraţia, lupii fie se târau pe sub maşini, cu burţile lipite de asfalt, fie ţopăiau peste acoperişuri şi capote – companioni sângeroşi şi muţi, cu ochi roşii şi colţi strălucitori. Ajunşi la Eisenhower Tunnel, târziu, după miezul nopţii, Trashcan pătrunse fără şovăire

prin deschiderea acestuia. Cum să se mai fi temut acum? Cum să se mai fi temut, însoţit de nişte paznici ca aceştia?

Drumul era lung, iar el pierduse noţiunea timpului aproape chiar de la început. Bâjbâia orbeşte, de la o maşină la următoarea, într-un rând căzu într-o materie umedă şi scârbos de moale, auzind în acelaşi timp şuieratul înfiorător al unui gaz puturos. Nici măcar atunci nu ezită. Din când în când vedea ochi roşii în întuneric, întotdeauna în faţa lui, călăuzindu-l mereu înainte.

Peste o vreme simţi o boare proaspătă de aer şi începu să se grăbească; o dată îşi pierdu echilibrul, plonjând de pe capota unei maşini în portbagajul celei din faţă şi lovindu-se rău la cap. Peste puţin timp privi în sus şi văzu iarăşi stele, de astă dată palide, vestind apariţia zorilor. Era din nou afară. Escorta lui se făcuse nevăzută. Dar Trashcan căzu în genunchi şi rosti o rugăciune de mulţumire lungă, dezlânată şi plină de divagaţii. Văzuse puterea Omului Întunecat, o văzuse cât se poate de limpede.

În pofida tuturor întâmplărilor prin care trecuse de când se trezise, cu o dimineaţă în urmă, şi dăduse cu ochii de The Kid admirându-şi coafura în oglinda din camera de la Golden Motel, Trash se simţea cu mult prea agitat ca să poată dormi. Preferă să meargă mai departe şi să lase tunelul în urma lui. Traficul se blocase şi în partea de vest a acestuia, dar peste nici două mile se putea din nou înainta lejer. Dincolo de linia mediană, pe benzile mergând spre est, şirul de maşini se întindea până dincolo de orizont.

La prânz începu să coboare din Trecătoarea Vail Pass spre oraşul cu acelaşi nume, străbătând o zonă de blocuri şi cartierele de case. Acum era răpus de oboseală. Sparse un geam, deschise o uşă, îşi găsi un pat. Nu-l mai tulbură nimic până a doua zi de dimineaţă.

Frumuseţea oricărui bigotism constă în aceea că are capacitatea de a explica totul. Odată ce Dumnezeu (sau Satana) a fost acceptat drept primă cauză a tot ceea ce se

petrece în lumea muritorilor, nimic nu rămâne la voia întâmplării... sau a schimbării. Odată ce ajungi să mânuieşti sigur formulări cu valoare de incantaţie, cum ar fi „am reuşit să vedem prin vălul întunecat” şi „necunoscute sunt căile Domnului”, logica nu mai are nicio valoare. Bigotismul este una dintre puţinele căi infailibile de a înfrunta capriciile acestei lumi, deoarece elimină cu desăvârşire caracterul accidental al evenimentelor. Adevăratului habotnic i se pare că toate au rostul lor.

Probabil acesta a fost şi motivul pentru care Trashcan Man s-a oprit în drum, la vest de Vail, şi i-a vorbit unei ciori vreme de aproape douăzeci de minute, convins că are de-a face fie cu un emisar... fie chiar cu Omul Întunecat în persoană. Cioara l-a contemplat multă vreme, de pe vârful unui stâlp înalt de telefon, zburând de-abia după ce se plictisise sau i se făcuse foame... sau poate după ce Trashcan îşi terminase şuvoiul de laude şi de promisiuni de credinţă.

Îşi făcu rost de altă bicicletă în apropiere de Grand Junction, iar până la 25 iulie traversase Utahul de vest de-a lungul lui Route 4, care face în est legătura dintre I-89 şi marea autostradă din sud-vest, I-15, care porneşte de la nord de Salt Lake City şi merge, hăt, până la San Bernardino, California. Iar când se întâmplă ca roata din faţă a bicicletei lui noi să se despartă brusc de rest, plecând pe cont propriu prin deşert, Trashcan Man se văzu aruncat peste ghidon şi aterizând în cap, o lovitură care în mod normal ar fi trebuit să-i crape capul (mergea cam cu patruzeci de kilometri la oră când se întâmplă, iar cască de protecţie nu purta). Totuşi, fu în stare să se ridice după nici cinci minute, cu sângele scurgându-i-se pe obraji dintr-o mulţime de tăieturi şi lovituri, să se strâmbe şi să-şi execute micul lui dans târşâind din picioare, cântând: Cii-a-bo-la, îmi dau şi viaţa pentru tine, Ci-a-bo-la, tâcâtâm-tâcâtâm-bum!

Pentru cei lipsiţi de minte sau cu capul spart nu există leac mai bun decât o doză zdravănă de „Facă-se voia Ta.”

La 7 august, Lloyd Henreid intră în camera în care fusese instalat cu o zi în urmă Trashcan Man, deshidratat şi aproape în delir. Era o încăpere luxoasă, la cel de-al treisprezecelea etaj al lui MGM Grand. Patul rotund, cu cearşafuri din mătase, era dublat de o oglindă ce părea de aceleaşi dimensiuni, fixată în tavan.

Trashcan Man îl măsură pe Lloyd.

— Cum te simţi, Trash? se interesă acesta.

— Bine. Mai bine.

— N-ai nevoie decât de mâncare, apă şi odihnă. Ţi-am adus nişte haine curate. Măsurile a trebuit să le ghicesc.

— Par bune.

Trash nu fusese niciodată în stare să ţină minte ca lumea măsurile lui. Luă perechea de jeanşi şi cămaşa pe care i le oferea Lloyd.

— După ce te-ai îmbrăcat, coboară la micul dejun, îi spuse Lloyd aproape respectuos. Majoritatea mâncăm împreună, în braserie.

— Desigur, foarte bine.

Când auzi murmurul conversaţiei din braserie, rămase afară şi se trase după un colţ, cuprins dintr-odată de teamă. Toţi ochii se vor îndrepta asupra lui, când va intra. Apoi vor izbucni râsetele. Întâi va chicoti cineva mai din spatele sălii, urmat de alţii şi alţii, până ce toată lumea hohotea cu gura până la urechi şi-l arăta cu degetul.

Hei, ascundeţi-vă chibriturile, a sosit Trashcan Man!

Hei, Trash! Ce-a zis bătrâna Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?

Te pişi pe tine în pat, Trash?

Broboane de sudoare i se iviră pe piele şi se simţi soios, cu toate că făcuse duş, după plecarea lui Lloyd. Îşi aminti de faţa pe care o descoperise în oglinda băii, acoperită de crustele rănilor vechi, trupul descărnat, ochii prea mici pentru orbitele căscate. Da, vor râde. Ascultă murmurul

conversaţiei, clinchetul tacâmurilor, şi-şi făcu socoteala să se retragă pe furiş.

Apoi îşi aminti felul în care lupul îl prinsese cu blândeţe de mână şi-l dusese departe de coşciugul din tablă al lui The Kid. Trase aer în piept şi intră.

Câteva persoane ridicară în treacăt privirile, apoi îşi văzură mai departe de mâncat şi de conversaţie. Lloyd, care stătea la masa mare din mijloc, ridică un braţ şi-i făcu semn să se apropie. Trash îşi croi drum printre mese, trecând pe dedesubtul unui panou electronic Keno, pentru înregistrarea pariurilor, care nu funcţiona. La masă mai stăteau trei bărbaţi. Toţi aveau înaintea lor omlete cu şuncă.

— Ia-ţi şi tu, îl îndemnă Lloyd. E cu autoservire.

Trashcan Man puse mâna pe o tavă şi se duse la tejgheaua din spatele căreia îl urmărea un bărbat masiv, în haine murdare de bucătar.

— Sunteţi domnul Horgan? îl întrebă Trashcan Man timid.

Horgan îi zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii cu strungăreaţă.

— Mda, însă dacă mă iei aşa, nu ajungem nicăieri, flăcăule. Whitney mi se zice. Te simţi ceva mai în formă? Când ai apărut, păreai urgia Domnului.

— Mult mai bine, sigur că da.

— Pune-ţi ouă, cât pofteşti. Însă fereşte-te de cartofii prăjiţi. Cel puţin eu aşa aş face. Barabulele-astea sunt vechi şi tari. Mă bucur c-ai venit la noi, băiete.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse Trash.

Se întoarse la masa lui Lloyd.

— Trash, el este Ken DeMott. Tipul cu chelie este Hector Drogan. Iar puştiul ăsta, care nădăjduieşte să-i crească şi pe obraji tuleie ca-n cur, îşi zice Ace High.

Îl întâmpinară cu gesturi de salut.

— Iar el este băiatul cel nou, explică Lloyd. Îl cheamă Trashcan Man.

Trash strânse mâinile tuturor, apoi se înfipse în omletă. I se adresă, cu voce coborâtă şi politicoasă, tânărului cu

barba rară:

— Eşti bun să-mi dai şi mie sarea, domnule High?

Urmă un moment de surpriză, se uitară unii la alţii, apoi izbucniră în râs. Trash se holbă la ei, simţind cum îl gâtuie frica, şi atunci auzi râsul, îl percepu cu adevărat, cu urechile, dar şi cu mintea, şi înţelese că nu exista în el nicio undă de batjocură. Nimeni de aici nu avea să-l întrebe de ce arsese biserica şi nu şcoala. Nimeni nu avea să-l sâcâie cu cecul de pensie al bătrânei doamne Semple. Dacă avea chef, putea să zâmbească şi el. Ceea ce şi făcu.

— Domnul High, chicoti Hector Drogan. Vai, Ace, să ştii că te-a avut la faza asta. Domnul High, sună nemaipomenit. Dooomnul Haaaai. De mult n-am mai auzit aşa o poantă bună.

Ace High îi întinse sarea şi zise:

— Spune-mi Ace şi o să reacţionez întotdeauna, omule. Dacă nu mă strigi Domnul High, n-am să te strig nici eu pe tine Domnul Man, s-a făcut?

— Okay, se arătă Trashcan Man de acord, zâmbind în continuare. Mi se pare corect.

— Vai, domnule Haini! repetă Heck Drogan în falset, izbucnind apoi încă o dată în hohote. Ace, ai să rămâi afectat de chestia asta pe veci. Pe cuvântul meu.

— Treaba ta ce crezi, dar eu sunt sigur că nu, replică Ace High.

Tânărul se ridică şi se duse să-şi mai umple farfuria. În trecere, mâna lui se lăsă pentru o clipă pe umărul lui Trashcan Man. O mână caldă şi puternică. O mână prietenoasă, care nu strângea sau ciupea.

Trashcan Man începu să înfulece din toată inima, cu un sentiment de căldură şi pace în inimă. Căldura şi pacea erau atât de străine firii lui, încât le simţea aproape ca pe o boală. Mâncând, încercă să înţeleagă ce se petrece cu el. Îşi ridică nasul din farfurie, cercetă feţele celor din jur şi crezu că înţelege.

Fericire.

Ce grup de oameni minunaţi, gândi el.

Şi imediat după aceea: *Sunt acasă*.

În ziua respectivă l-au lăsat de capul lui, să doarmă, dar în următoarea a fost dus cu autobuzul, împreună cu mulţi alţii, la Boulder Dam. Acolo au bobinat până seara sârmă din cupru pe turbinele arse. Muncea la un banc cu vederea spre apă – Lacul Mead – fără să fie supravegheat de nimeni. Trashcan Man presupuse că în jur nu exista niciun supraveghetor sau şef de echipă, pentru că toată lumea muncea din pură convingere, ca şi el.

Ziua următoare avea să constate că se înşelase.

Era ora 10.15 dimineaţa. Trashcan Man stătea la bancul lui, înfăşurând sârma din cupru, cu mintea zburdându-i la depărtări de milioane de kilometri, în timp ce degetele îşi îndeplineau munca. Compunea în mintea lui un psalm de mulţumire adresat Omului Întunecat. Îi venise ideea că ar trebui să-şi facă rost de o carte mare (de o Carte, de fapt) în care să-şi treacă o parte din gândurile lui despre el. Poate că oamenii vor dori să citească odată o asemenea Carte. Oamenii care aveau faţă de el aceleaşi sentimente.

Ken DeMott veni la bancul lui, aparent palid şi speriat, în ciuda faptului că soarele deşertului îi bronzase chipul.

— Haide, îl îndemnă el. Munca s-a terminat. Ne întoarcem la Vegas. Toată lumea. Autobuzele aşteaptă afară.

— Cum? De ce?

Trashcan îl măsură, clipind des din ochi.

— Nu ştiu. Este ordinul lui. Lloyd a răspândit ştirea. Mişcă-ţi fundul, Trashy. În situaţii ca asta, e mai bine să nu pui întrebări.

Se conformă sfatului primit. Afară, pe Hoover Drive, aşteptau parcate trei autobuze ale Serviciului Şcolar Public din Las Vegas, cu motoarele torcând în ralanti. Bărbaţi şi femei se urcau în ele. Nu schimbau între ei nicio vorbă;

călătoria aceasta, la jumătatea dimineţii, se deosebea radical de cele obişnuite, către şi dinspre şantier. Veselia lipsea cu desăvârşire, ca şi conversaţia şi micile glume obişnuite, din grupul de douăzeci de femei şi treizeci de bărbaţi. Toţi căzuseră în muţenie şi-şi urmăreau propriile gânduri.

Aproape de oraş, Trashcan Man îl auzi pe unul dintre bărbaţii care stăteau vizavi de el spunându-i în şoaptă vecinului său de banchetă:

— E Heck. Heck Drogan. Fir-ar să fie, de unde află stafia aia tot ce se întâmplă?

— Ţine-ţi gura, îl sfătui celălalt, aruncându-i lui Trashcan Man o privire neîncrezătoare.

Trash se întoarse şi începu să contemple deşertul ce defila pe lângă ei. Dar în mintea lui se strecurase din nou tulburarea.

— Isuse, murmură una dintre femei când coborau în ordine din autobuz, dar un alt comentariu nu se mai auzi.

Trashcan privi mirat în juru-i. Se părea că toată lumea din Cibola se adunase acolo. Fuseseră chemaţi înapoi de pe unde se aflau, cu excepţia câtorva cercetaşi, care se puteau afla oriunde, din peninsula Mexic şi până în vestul Texasului. Se adunaseră într-un semicerc larg în jurul fântânii, în şiruri de câte şase şi şapte oameni, în total peste patru sute de persoane. O parte din cei din spate se urcaseră pe scaune de-ale hotelului ca să vadă şi, până să se apropie, Trash crezu că se uitau la fântână. Întinzându-şi gâtul, crezu că distinge ceva întins pe gazonul din faţa fântânii, fără să-şi dea seama ce anume.

Se simţi apucat de cot. Era Lloyd, alb la faţă şi nervos.

— Te-am căutat. El vrea să te vadă mai târziu. Între timp, avem altceva de făcut. Doamne, cât urăsc treaba asta. Haide. Am nevoie de ajutor, iar tu ai fost ales.

Trashcan Man simţea că i se rotesc toate în cap. El dorea să-l vadă! El! Între timp însă, urma... să se întâmple ceva.

— Ce anume, Lloyd? Ce este?

Lloyd nu-i răspunse. Ţinându-l în continuare uşor de braţ, îl conduse pe Trashcan Man spre fântână. Mulţimea le făcu loc, s-ar fi zis că aproape se ferea din calea lor. Culoarul îngust prin care treceau părea izolat cu un strat rece şi neclintit de dezgust şi de teamă.

În faţa mulţimii se afla Whitney Horgan, trăgând dintr-o ţigară. Unul dintre asistenţii lui se sprijinea de obiectul pe care Trash nu reuşise să-l distingă prea bine până atunci. Era o cruce din lemn. Partea ce urma să stea pe verticală era lungă de vreo patru metri. Semăna cu un t mic.

— E aici toată lumea? întrebă Lloyd.

— Da, îi comunică Whitey, cred că da. Winky a strigat toată lista. Nouă tipi sunt plecaţi din stat. Flagg a zis că nu face nimic. Cum te descurci, Lloyd?

— O să fie bine. Ei... nu chiar bine, dar ştii... am să mă descurc.

Whitey făcu un semn din cap către Trashcan Man.

— Cât ştie puştiul?

— Habar n-am de nimic, interveni Trashcan, mai încurcat ca oricând. În el se dădea o luptă surdă între speranţă, veneraţie şi groază. Ce se întâmplă? Cineva zicea ceva despre Heck...

— Da, despre Heck este vorba, confirmă Lloyd. S-a înfruptat din droguri. Teribilă lovitură, îmi vine să urlu când mă gândesc ce lovitură afurisită. Haide, Whitey, spune-le să-l scoată afară.

Whitey se îndepărtă de Lloyd şi de Trash, păşind peste o gaură rectangulară în pământ. Orificiul fusese căptuşit cu ciment. Judecând după dimensiune şi adâncime, părea pregătit pentru ca acolo să fie introdus capătul crucii. Whitney „Whitey” Horgan urca deja treptele largi, dintre piramidele aurii, iar Trashcan Man simţi cum îi seacă toată saliva din gură. Se răsuci brusc, mai întâi către mulţimea tăcută ce aştepta în semicerc sub cerul azuriu, apoi spre Lloyd, care – palid şi tăcut – cerceta crucea şi-şi rupea cu unghiile vârful alb al unui coş din bărbie.

— Voi... noi... trebuie să-l ţintuim în piroane? reuşi Trashcan să îngăime. De-asta ne-am adunat aici?

Deodată, Lloyd îşi vârî mâna în buzunarul cămăşii lui uzate.

— Ştii, am ceva pentru tine. Este de la el, pentru tine. Nu pot să te oblig s-o primeşti, dar cel puţin mă bucur că n-am uitat să ţi-o ofer. O accepţi?

Extrase din buzunar un lanţ subţire din aur cu un gagat negru la capăt. În piatră, întocmai aceleia pe care o purta Lloyd, se vedea un punct mic şi roşu. O făcu să penduleze înaintea ochilor lui Trashcan Man, ca şi cum ar fi fost o amuletă de hipnotizator.

Adevărul se putea citi în ochii lui Lloyd, prea limpede ca să nu fie recunoscut, iar Trashcan Man înţelese că nu avea vreun rost să plângă sau să-şi frângă mâinile – nici înaintea lui, nici a nimănui altcineva, dar mai ales în niciun caz înaintea lui – pretinzând că n-a înţeles. *Dacă accepţi asta, accepţi totul*, îi spuneau ochii lui Lloyd. *Ce anume implică totul? Păi, Heck Drogan, sigur că da. Heck şi cu gaura cimentată din pământ, făcută în aşa fel încât acolo să se potrivească perfect crucea lui Heck.*

Încet, întinse mâna. Se opri chiar înainte ca degetele să poată atinge lanţul din aur.

Aceasta este ultima mea şansă. Cea din urmă şansă de a fi Donald Merwin Elbert.

Interveni însă o altă voce, care-i vorbea cu mai mare autoritate (dar şi cu o anumită blândeţe, ca o mână aducând răcoarea pe o frunte cuprinsă de febră), spunându-i că vremea unei alegeri trecuse de mult. Dacă acum prefera să fie Donald Merwin Elbert, trebuia să plătească cu viaţa. Îl căutase pe Omul Întunecat din proprie iniţiativă (dacă există aşa ceva pentru Gunoierii acestei lumi) şi acceptase favorurile Omului Întunecat. Omul Întunecat îl salvase de la moarte sigură, scăpându-l din mâinile lui The Kid (că tot Omul Întunecat îl trimisese pe The Kid, chiar cu acest scop, nu-i mai trecu prin minte lui

Trashcan Man), prin urmare, asta însemna că-şi datora viaţa aceluiaşi Om Întunecat... cel pe care unii dintre cei de aici îl numeau uneori Momâia Ambulantă. Viaţa lui! Oare nu şi-o oferise chiar el, într-atâtea rânduri?

Dar sufletul*... Ţi-ai oferit oare şi sufletul?*

Dacă tot intru în rahat, mai bine intru de tot, gândi Trashcan Man şi prinse cu gingăşie lanţul cu o mână şi piatra cu cealaltă. Piatra era rece şi netedă. O strânse câteva clipe în pumn, ca să vadă dacă o poate încălzi. Îi trecu prin minte că nu avea niciun rost, ceea ce era purul adevăr. Şi-o puse la gât, iar piatra i se lipi de piele, ca un minuscul bulgăre de gheaţă.

Dar răceala ei nu-l deranja.

Răceala aceea îi potolea focul ce ardea mereu în mintea lui.

— Este suficient să-ţi spui că nu-l cunoşti, îl sfătui Lloyd. Despre Heck vorbesc. Aşa procedez eu, întotdeauna. Îmi vine mai uşor...

Două dintre uşile uriaşe ale hotelului se deschiseră cu zgomot. Urlete frenetice şi înspăimântătoare ajunseră până la urechile lor. Mulţimea oftă într-un glas.

Un grup de nouă oameni coborî scările. Hector Drogan se afla în mijloc. Se lupta ca un tigru prins într-o plasă. Obrajii îi erau palizi ca moartea, cu excepţia a două pete viu colorate de pe pomeţi. Sudoarea îi curgea în şuvoaie din toţi porii. Fusese dezbrăcat până la piele. Cinci bărbaţi se străduiau să-l ţină. Unul dintre ei era Ace High, puştiul pe care Heck îl necăjise din pricina numelui.

— Ace! bolborosi Hector. Hei, Ace, ce spui? Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? Spune-le să renunţe la toată chestia asta, băiete – sunt în stare să mă lecuiesc, jur pe Dumnezeul meu că pot să mă curăţ de păcat. Ce spui? Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? Te implor, Ace!

Ace High nu-i răspunse; strânse doar şi mai tare braţul lui Heck, care se zbătea din răsputeri. Nici nu era nevoie de alt răspuns. Hector Drogan începu iarăşi să urle. Asta nu-i

servea la nimic, pentru că-l târau mai departe, traversând pavilionul şi apropiindu-se de fântână.

În spatele lui veneau trei bărbaţi, cu solemnitatea unor ciocli: Whitney Horgan, cărând o geantă mare de voiaj, un tip pe care-l chema Roy Hoopes, cu o scară şi Winky Winks, un bărbat chel, ai cărui ochi clipeau neîncetat. Winky avea în mână o placă de care era prinsă cu o clamă o foaie de hârtie bătută la maşină.

Heck fu purtat până la picioarele crucii. Din el radia teribila duhoare a fricii; îşi rotea ochii, al căror alb noroios semăna cu acela al cailor lăsaţi afară, în plină furtună.

— Hei, Trashy, rosti el răguşit, în timp ce Roy Hoopes fixa scara în spatele lui. Trashcan Man. Spune-le s-o lase baltă, prietene. Spune-le că pot să mă vindec. Spune-le că o sperietură ca asta face cât zece cure de dezintoxicare. Spune-le, omule!

Trashcan îşi coborî privirile în pământ. Când îşi îndoi gâtul, piatra neagră pendulă, intrându-i în raza vizuală. Ochiul cel roşu părea să-l fixeze.

— Nu te cunosc, mormăi el.

Cu coada ochiului îl văzu pe Whitey, lăsat într-un genunchi, cu ţigara atârnând din colţul gurii şi cu ochiul stâng închis, ca să nu-i intre fumul. Deschidea geanta de voiaj şi scotea din ea pene ascuţite din lemn. Spre groaza lui Trashcan Man, erau lungi şi fioroase ca nişte ancore pentru cort. Aşează obiectele în iarbă şi apoi scoase la iveală şi un ciocan mare, tot din lemn.

În ciuda murmurului de voci din jur şi a panicii şi derutei din mintea lui Hector Drogan, cuvintele lui Trashcan Man ajunseseră până la el.

— Adică ce vrei să spui, cum nu mă cunoşti? ţipă el înnebunit. Am luat micul dejun împreună, chiar alaltăieri! I te-ai adresat puştiului de acolo cu „domnule High”. Cum adică nu mă cunoşti, mincinos afurisit?

— Ba nu te cunosc deloc, repetă Trash, ceva mai limpede, de aceasta dată.

Acum nu mai simţea decât o imensă uşurare. Înaintea lui se afla acum un străin, care aducea puţin cu Carley Yates. Cu un gest inconştient, prinse piatra în mână şi o strânse. Răceala ei îi dădu şi mai multă siguranţă.

— Mincinos ce eşti! urlă Heck. Mincinosule! Mă cunoşti prea bine! Mă cunoşti foarte bine, mincinosule!

Începuse să se zbată iarăşi, încordându-şi muşchii din răsputeri, iar sudoarea i se scurgea pe pieptul şi pe braţele dezgolite.

— Nu, nu te cunosc. Nu te cunosc şi nici nu vreau să te cunosc.

Heck începu să urle din nou. Cei patru bărbaţi îl ţineau cu toată forţa, gâfâind, cu respiraţia tăiată.

— Începeţi, le porunci Lloyd.

Heck fu tras spre spate. Unul dintre oameni întinse un picior şi-i puse piedică, iar Heck aterizã jumătate pe cruce, jumătate lângă. Între timp, Winky începuse să citească textul bătut la maşină cu o voce înaltă, care reteza ţipetele lui Heck ca uruitul unui gater.

— Atenţiune, atenţiune, atenţiune! Din ordinul lui Randall Flagg, Conducător al Poporului şi Prim Cetăţean, acest om, Hector Alonzo Drogan pe numele lui, va fi executat prin crucificare, pentru că a comis delictul de folosire a drogului.

— Nu! Nu! Nu! urlă Heck isteric. Braţul lui stâng, unsuros din cauza sudorii, îi scăpă lui Ace High şi, instinctiv, Trash îngenunche şi fixă mâna la loc, lipindu-i încheietura de braţul crucii. În secunda următoare, Whitey se lăsă pe vine, lângă Trashcan, aducând ciocanul din lemn şi două piroane. Cu ţigara atârnând încă din colţul buzelor, ai fi zis că tocmai a ieşit în curtea din spate, ca să facă o mică lucrare de tâmplărie.

— Mda, bine, ţine-l aşa, Trash, până-l prind în piron. Termin imediat.

— Utilizarea drogurilor nu este permisă în Societatea Poporului, deoarece afectează capacitatea celui ce le

utilizează de a contribui plenar în cadrul Societăţii Poporului, proclamă Winky.

Vorbea repede, ca şi cum ar fi fost la o licitaţie, iar ochii i se strângeau, clipeau şi tremurau tot timpul.

— Revenind la cazul în speţă, acuzatul Hector Drogan a fost prins cu accesoriile de rigoare şi cu o mare cantitate de cocaină.

Ţipetele lui Heck atinseseră acum nivelul la care ar fi fost în stare să spargă cristalul, dacă ar fi existat asemenea obiecte prin preajmă. Capul i se bălăbănea dintr-o parte în cealaltă. La buze îi apăruse spumă. Din braţe îi curgeau panglici de sânge. Şase bărbaţi, printre care şi Trashcan Man, ridicară crucea şi o fixară în postamentul din ciment. Silueta lui Hector Drogan se profila pe cer, cu capul lăsat pe spate şi cu un rictus de durere întipărit pe chip.

— ...este spre binele Societăţii Poporului, striga Winky mai departe. Comunicatul se încheie cu un avertisment solemn şi salutări către Poporul din Las Vegas. Fie ca acest act oficial să fie prins în cuie deasupra creştetului ticălosului. Actul este marcat cu sigiliul Primului Cetăţean, RANDALL FLAGG pe numele lui.

— Vai, Dumnezeul meu, mă DOARE! se înălţă strigătul lui Hector Drogan. Vai, Doamne, Doamne, Doamne Dumnezeul meu!

Mulţimea nu se clinti din loc încă aproape o oră, fiecare temându-se să nu se bage de seamă că ar fi plecat primul. Pe multe figuri se citea dezgustul, pe multe altele un soi de însufleţire amorţită... În schimb, dacă ar fi fost să cauţi un numitor comun, acela era spaima.

Şi totuşi, Trashcan Man nu se temea. De ce-ar fi fost speriat? Nu-l cunoscuse pe omul acela.

Nu-l cunoscuse deloc.

Ceasul arăta 10.15 în seara aceea, când Lloyd apăru în camera lui Trashcan Man. Îi aruncă o privire şi-i zise:

— Eşti îmbrăcat. Bine. Credeam că poate te-ai culcat.

— Nu, îi răspunse acesta. Sunt treaz. De ce?

Lloyd îi răspunse cu voce scăzută:

— A sosit momentul, Trashy. Vrea să te vadă. Flagg.

— El?...

— Chiar el.

Trashcan Man simţi că pluteşte.

— Unde se află? Îmi dau şi viaţa pentru el, vai, da...

— La ultimul etaj. A venit imediat după ce-am terminat incinerarea trupului lui Drogan. Fusese pe ţărm. De-abia sosise înainte ca Whitey şi cu mine să ne întoarcem de la groapa de gunoi. Nimeni nu-l vede venind sau plecând, Trash, dar ştim întotdeauna când pleacă. Sau când vine. Haide, să mergem.

Peste doar patru minute, liftul ajunse la ultimul etaj şi Trashcan Man coborî, cu faţa luminată şi cu ochii ieşiţi din cap de emoţie. Lloyd rămase în lift. Trash se întoarse spre el:

— Tu nu?...

Lloyd reuşi să-şi compună un zâmbet strâmb.

— Nu, vrea să fie singur cu tine. Mult noroc, Trash.

Înainte să mai poată spune ceva, uşa se închise şi liftul porni. Trashcan Man se afla într-un hol mare şi somptuos. Existau două uşi... iar cea din capătul opus se deschidea încet. Acolo domnea întunericul. Trash distinse totuşi o siluetă în cadrul uşii. Şi nişte ochi. Ochi de culoare roşie.

Cu inima bătându-i tare în piept, cu gura uscată, Trashcan Man porni spre forma aceea. Pe măsură ce se apropia, aerul părea să devină din ce în ce mai rece. Pe braţele lui arse de soare i se făcu piele de găină. Undeva, în străfundurile fiinţei lui, cadavrul lui Donald Merwin Elbert se răsucea în mormânt şi se tânguia.

Apoi se lăsă din nou liniştea.

— Trashcan Man, se auzi o voce înceată şi fermecătoare. Cât de bine îmi pare că te afli printre noi. Nici nu ştii cât de bine îmi pare.

Cuvintele îi ieşiră din gură ca nişte fire de praf:

— Îmi... Îmi dau şi viaţa pentru tine.

— Da, rosti mângâietor umbra din pragul uşii. Îi zâmbi apoi, iar printre buzele întredeschise văzu un şirag de dinţi albi. Dar nu cred că se va ajunge până acolo. Poftim înăuntru. Vreau să te privesc.

Cu ochii strălucind nefiresc, cu faţa vlăguită a unui noctambul, Trashcan Man pătrunse în încăpere, unde domnea semiobscuritatea. Uşa se închise în urma lui. O mână teribil de fierbinte prinse mâna de gheaţă a lui Trashcan Man... şi, ca prin farmec, se simţi împăcat.

— Ai de împlinit o lucrare, în mijlocul deşertului. O lucrare măreaţă, Trash. Dacă vrei să o faci.

— Orice, şopti Trashcan Man. Orice.

Randall Flagg îşi lăsă braţul pe umerii lui scheletici şi-i spuse:

— Am să te pun să dai foc. Haide, să bem ceva şi să stăm de vorbă.

Avea să se aprindă un foc cum nu s-a mai văzut.

CAPITOLUL 49

Când se trezi, Lucy Swann constată că era ora 11.45, după ceasul marca Pulsar pe care-l purta la mână. Văzu fulgere tăcute la vest, unde se înălţau munţii – Rocky Mountains, se corectă ea, aproape cu respect. Înainte de călătoria aceasta nu trecuse niciodată la vest de Philadelphia, unde locuia cumnatul ei. Adică locuise.

Cealaltă jumătate a sacului de dormit dublu era goală; de fapt, asta o trezise. Se gândi să se răsucească pe cealaltă parte şi să adoarmă la loc – se întorcea el şi singur în pat când termina – apoi se scula şi se îndreptă liniştită spre locul unde bănuia că avea să-l găsească, în partea apuseană a taberei. Păşea vioi, fără să tulbure pe nimeni. Cu excepţia judecătorului, bineînţeles; la ora 11.50 era încă în timpul plantonului său, iar pe Judele Farris nu-l prindea nimeni moţăind în timpul serviciului. Judecătorul avea şaptezeci de ani şi li se alăturase la Joliet. Acum grupul număra nouăsprezece persoane, cincisprezece adulţi, trei copii şi Joe.

— Lucy? o chemă judecătorul în şoaptă.

— Da. Nu l-ai văzut...

Judecătorul râse pe înfundate.

— Sigur că da. A ieşit lângă şosea. La fel ca ieri şi ca alaltăieri noapte.

Lucy se apropie şi văzu Biblia deschisă.

— Ai să-ţi strici ochii dacă citeşti la lumina asta.

— Prostii. Lumina stelelor este cea mai bună pentru Biblie. Poate singura lumină. Ce zici de asta? *„Oare omul pe pământ nu este ca într-o slujbă ostăşească şi zilele lui nu sunt ca zilele unui simbriaş? El este asemenea robului care suspină după umbră, asemenea năimitului care-şi aşteaptă simbria. Astfel şi eu am avut parte de luni de durere, şi mi-au fost date nopţi de suferinţă. Dacă mă culc, zic: Când va*

veni ziua? Dacă mă scol, întreb: Când va veni seara? Şi sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfinţit."[{6}]

— Nemaipomenit, zise Lucy nu foarte entuziasmată. Foarte drăguţ.

— Nu este drăguţ, e Iov. Nimic nu este foarte drăguţ în Cartea lui Iov, Lucy. Închise Biblia. *Sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfinţit.* Iată omul tău, Lucy: leit Larry Underwood, din cap până-n picioare.

— Ştiu, îi mărturisi ea, oftând. Ce n-aş da să aflu ce anume îl frământă.

Judecătorul, care avea bănuielile lui, rămase tăcut.

— Nu poate fi vorba de vise, continuă ea. Nimeni nu le mai are, poate doar Joe. Iar Joe... este altfel.

— Da, aşa este. Bietul băiat.

— Şi toată lumea este sănătoasă. Cel puţin după moartea doamnei Vollman.

La două zile după apariţia judecătorului, o pereche care se prezentase drept Dick şi Sally Vollman hotărâse să rămână alături de Larry şi de grupul lui pestriţ de supravieţuitori. Lucy fu de părere că existau şanse infime ca gripa să fi cruţat un soţ şi o soţie, bănuind că mariajul lor era încheiat pe baza legii naturale şi era de dată recentă. Aveau peste patruzeci de ani şi erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, se vedea limpede. Apoi, cu o săptămână în urmă, când se aflau în casa bătrânei din Hemingford Home, Sally Vollman se îmbolnăvise. Făcuseră popas timp de două zile, aşteptând neputincioşi să se facă mai bine sau să moară. Murise. Dick Vollman rămăsese alături de ei, dar acum era cu totul alt om – tăcut, îngândurat, tras la faţă.

— A pus la inimă, nu? îl întrebă ea pe Judele Farris.

— Larry este un om care s-a regăsit pe sine relativ târziu, îi spuse judecătorul, dregându-şi glasul. Cel puţin aşa mi se pare mie. Bărbaţii care suferă târziu acest proces de clarificare nu sunt niciodată siguri pe ei. Ei posedă toate calităţile unui cetăţean model de care ne vorbesc cărţile despre teoria drepturilor şi îndatoririlor cetăţeneşti:

partizani, dar niciodată habotnici, respectă adevărul faptelor din jurul oricărei situaţii şi nu le deformează niciodată, devin incomozi în postura de conducători, dar sunt rareori în stare să refuze o responsabilitate ce le-a fost oferită... sau vârâtă pe gât. În sistemele democratice, ei sunt cei mai buni lideri, pentru că nu se îndrăgostesc de putere. Ba dimpotrivă. Dacă lucrurile merg prost, în schimb... când moare o doamnă Vollman oarecare... Oare s-a întâmplat din cauza diabetului? se întrerupse judecătorul pe sine însuşi. Probabil ca da. Cianoză a pielii, căderea rapidă în stare de comă... posibil, foarte posibil. Dar dacă este aşa, unde era insulina? Poate că a vrut să moară? Deci să fi fost o sinucidere?

Judecătorul se cufundă într-o pauză de gândire, cu mâinile adunate sub bărbie. Ai fi zis că este o imensă pasăre neagră de pradă, clocind în cuib.

— Spuneai ceva despre momentele în care lucrurile nu merg bine, îi sugeră Lucy cu blândeţe.

— Când merge prost – când moare Sally Vollman, de exemplu, din cauza diabetului, sau a unei hemoragii interne, sau cine ştie de ce – un om ca Larry se consideră vinovat. Bărbaţii pe care-i idolatrizează cărţile despre ştiinţele cetăţeneşti nu au decât rareori un sfârşit cumsecade. Melvin Purvis, acel super G-man din anii treizeci, s-a împuşcat cu pistolul de serviciu, în 1959. Când a fost asasinat, Lincoln nu era decât un bărbat îmbătrânit înainte de vreme, la un pas de a suferi o prăbuşire nervoasă. Obişnuiam să vedem cum decad preşedinţii sub ochii noştri, de la o lună la alta, ba chiar de la o săptămână la alta, pe televiziunea naţională – cu excepţia lui Nixon, desigur, care era la fel de însetat de putere pe cât este un vampir însetat de sânge, şi cu excepţia lui Reagan, care arăta puţin prea prost ca să mai apuce să îmbătrânească. Presupun că şi Gerald Ford era cam în aceeaşi situaţie.

— Cred că mai este ceva, în afară de asta, îi spuse Lucy cu tristeţe.

El o privi cercetător.

— Cum sunau cuvintele acelea? Sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfinţit?

El îi confirmă printr-un gest.

— Nu ţi se pare o descriere destul de potrivită pentru un bărbat îndrăgostit? întrebă Lucy.

O privi, surprins de faptul că ea ştia de la bun început lucrul pe care el nu dorise să-l spună. Lucy ridică din umeri, zâmbi – un rictus amar al buzelor.

— Femeile ştiu, îi mărturisi ea. Femeile ştiu aproape întotdeauna.

Înainte ca el să-i răspundă, Lucy porni – ca şi cum ar fi fost purtată de o forţă nevăzută – spre şosea, unde stătea Larry, gândindu-se la Nadine Cross.

— Larry?

— Aici, îi răspunse el scurt. De ce mă cauţi?

— Mi s-a făcut frig, îi spuse ea. Bărbatul stătea cu picioarele încrucişate, la marginea drumului, meditând. E puţin loc şi pentru mine?

— Desigur.

Îi făcu loc. Pământul mai păstra un strop din căldura zilei ajunsă acum la sfârşit. Se aşează lângă el. Bărbatul îşi trecu un braţ peste umărul ei. Potrivit estimării lui Lucy, se aflau acum la şaptezeci şi cinci de kilometri est de Boulder. Dacă reuşeau să pornească la drum mâine înainte de ora 9, puteau să ajungă în Boulder Free Zone înainte de prânz.

Bărbatul cu care vorbiseră prin radio folosise denumirea de Boulder Free Zone; pe el îl chema Ralph Brentner şi le mărturisise (oarecum jenat) că Boulder Free Zone era mai ales un semnal de apel radio, dar lui Lucy îi plăcea foarte mult şi aşa, pentru felul cum suna acest nume. Sugera perfect ideea unui nou început. Iar Nadine Cross adoptase denumirea cu un zel aproape religios, ca şi cum ar fi fost un talisman.

La trei zile după ce Larry, Nadine, Joe şi Lucy ajunseseră la Stovington şi descoperiseră că centrul epidemiologic este pustiu, Nadine avusese ideea să-şi facă rost de un radio CB şi să înceapă să urmărească cele patruzeci de canale. Larry îi acceptase ideea din toată inima, aşa cum accepta majoritatea ideilor ei, îi trecu lui Lucy prin minte. N-o înţelegea câtuşi de puţin pe Nadine Cross. Larry era îndrăgostit de ea, asta putea să constate oricine, dar Nadine nu părea să aibă prea mult de-a face cu el în particular, în afara rutinei zilnice.

Oricum, ideea cu CB-ul fusese foarte bună, chiar dacă creierul ce o produsese părea încremenit în gheaţă (cu excepţia clipelor când era vorba de Joe). Era cel mai uşor mod de a descoperi şi alte grupuri, zisese Nadine, şi de a stabili o întâlnire.

De aici se stârnise o discuţie destul de încurcată în cadrul grupului, care în momentul respectiv avea o jumătate de duzină de membri, punându-i la socoteală şi pe Mark Zellman, un sudor din nordul Statului New York, şi pe Laurie Constable, o asistentă medicală în vârstă de douăzeci şi şase de ani. Iar din discuţia respectivă se pornise o ceartă destul de neplăcută, în legătură cu visele.

Laurie începuse printr-un protest, afirmând că ştiau exact încotro se îndreaptă. Îl urmau pe Harold Lauder cel inventiv şi grupul lui, spre Nebraska. Ce altceva ar fi putut face, ţinând cont că existau motive atât de puternice. Forţa viselor era mult prea puternică spre a putea fi negată.

După mai multe replici schimbate pe tema asta, Nadine devenise isterică. Ea nu avusese niciun vis – apoi sublinie: niciun fel de afurisit de vis de felul ăsta. Dacă ceilalţi doreau să practice hipnoza, unii asupra celorlalţi, foarte bine. Atâta vreme cât exista o bază raţională de a continua drumul spre Nebraska, cum fusese mesajul de la Stovington, totul era în regulă. Dar dorea să se înţeleagă foarte bine că ea nu mergea din cauza a tot felul de prostii metafizice. Dacă lor

le era indiferent, din punctul ei de vedere prefera să aibă încredere în radiouri şi nu în închipuiri.

Mark încercase să-i potolească încordarea cu un zâmbet prietenos şi deschis, spunându-i:

— Dacă n-ai avut niciun vis, cum se face că m-ai trezit azi-noapte, pentru că vorbeai în somn?

Nadine se făcuse albă ca varul.

— Cumva mă faci mincinoasă? întrebă ea aproape ţipând. Pentru că dacă asta vrei să spui, unul dintre noi trebuie să plece de aici chiar acum!

Joe se strânse lângă ea, scâncind.

Larry aplanase conflictul incipient, arătându-se de acord cu ideea unui CB. Iar de o săptămână încoace începuseră să recepţioneze mesaje, nu din Nebraska (părăsită încă înainte să poată ajunge ei acolo – lucru pe care îl aflaseră din vise, chiar dacă în vremea aceea visele îşi mai pierduseră din consistenţă şi păreau mai puţin stringente), ci de la Boulder, Colorado, situat la nouă sute de kilometri vest – semnale transmise prin puternicul emiţător al lui Ralph.

Lucy îşi amintea de feţele bucuroase, aproape extatice ale celorlalţi la auzul cuvintelor pronunţate de Ralph Brentner, tărăgănat şi nazalizat, cu accent de Oklahoma: „Aici Ralph Brentner, Boulder Free Zone. Dacă mă auziţi, răspundeţi pe Canalul 14. Repet, pe canalul 14.”

Îl auzeau bine pe Ralph, dar atunci nu aveau încă un emiţător suficient de puternic să-i confirme. Între timp se apropiaseră, iar de la prima transmisie încoace aflaseră încă o mulţime de lucruri, că bătrâna aceea, Abagail Freemantle pe numele ei (deşi Lucy nu avea să i se adreseze în gândurile ei decât cu Mother Abagail) şi grupul ei ajunseseră cei dintâi, dar că, începând de atunci li se alăturaseră grupuri răzleţe, formate din câte doi sau trei şi până la cete de câte treizeci de persoane. Când Brentner intrase pentru prima oară în legătură cu ei, existau două sute de oameni la Boulder; în seara aceasta, când reuşeau

să converseze cu uşurinţă între ei, propriul lor CB funcţionând perfect de la această distanţă – erau peste trei sute cincizeci. Adăugând şi grupul lor, numărul total avea să se apropie binişor de patru sute de oameni.

— Îţi dau un bănuţ pentru gândul tău, îi spuse Lucy lui Larry, aşezându-şi mâna pe braţul lui.

— Mă gândeam la ceasul acesta şi la moartea capitalismului, îi răspunse el, arătând spre Pulsarul lui Lucy. Regula era că dacă nu dădeai din rât cât puteai, mureai – iar porcul care râma cel mai tare se alegea cu Cadillacul roşu-alb-albastru şi ceasul Pulsar. Acum trăim într-o adevărată democraţie. Oricare doamnă din America îşi poate permite un Pulsar digital şi o haină din vizon albastru.

Izbucni în râs.

— Poate ai dreptate. Dar am să-ţi zic ceva, Larry. Eu poate nu ştiu prea multe despre capitalism, în schimb am aflat ceva despre ceasul ăsta de o mie de dolari. Ştiu că nu este bun de nimic.

— Nu? exclamă el, zâmbindu-i mirat. Era un model dintre cele mici, dar părea absolut autentic. Ea se bucură să-l vadă zâmbind – zâmbetul fiindu-i adresat doar ei. De ce nu?

— Pentru că nimeni nu ştie cât este ora, îi răspunse Lucy obraznic. Acum patru sau cinci zile v-am întrebat pe domnul Jackson, pe Mark şi pe tine, unul după celălalt. Mi-aţi spus o altă oră, fiecare dintre voi, şi că ceasurile voastre se opriseră cel puţin o dată, la un moment dat... Ţi-aduci aminte de locul acela unde măsurau ora lumii? Am citit odată un articol despre asta într-o revistă, aşteptând să-mi vină rândul la un doctor. Mi s-a părut extraordinar. Socoteau până şi micro-microsecundele. Aveau pendule şi ceasuri solare, ce vrei şi ce nu vrei. Uneori îmi vine în minte locul acela şi simt că înnebunesc. Toate ceasurile de acolo s-au oprit, probabil, iar eu port la mână un ceas Pulsar de o mie de dolari pe care l-am şutit dintr-un magazin de bijuterii, care nu este în stare să măsoare timpul cu precizie

de o secundă, după cum s-ar cuveni. Din cauza gripei. A afurisitei de gripă.

Ea căzu în muţenie şi o vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Apoi Larry îi arătă spre cer.

— Ia uită-te acolo!

— Cum? Unde?

— La ora 3. Şi acum la 2.

Se uită în sus, dar nu reuşi să vadă punctul pe care Larry încerca să i-l arate decât atunci când îi prinse obrajii între palmele calde şi o îndreptase spre sectorul de cer respectiv. O lumină strălucitoare, ca a unei stele, însă mai puternică şi mai stabilă, străbătând repede bolta cerească de la est spre vest.

— Doamne Dumnezeule, strigă ea, este un avion, nu-i aşa, Larry? Un avion?

— Nu, este un satelit al pământului. Probabil că se va mai roti acolo vreme de şapte sute de ani.

Îl urmăriră cu privirea până ce dispăru dincolo de masa întunecată a Munţilor Rockies.

— Larry? întrebă ea încet. De ce nu vrea Nadine să recunoască? Mă refer la vise.

Simţi o abia perceptibilă încordare a lui şi regretă că provocase o asemenea discuţie. Dar acum, că apucase s-o facă, era hotărâtă să meargă până la capăt... dacă el nu i-o reteza.

— Ea susţine că nu are niciun vis.

— Şi totuşi visează. Mark avea dreptate. Şi de vorbit vorbeşte în somn. Într-o noapte bolborosea atât de tare, încât m-a trezit şi pe mine.

Acum o privea ţintă. După o vreme, o întrebă:

— Şi ce anume spunea?

Lucy se gândi mai întâi, încercând să-şi aducă aminte cu exactitate.

— Se zbătea în sacul ei de dormit şi repeta mereu aşa: „Nu, nu face asta, e foarte rece, nu, nu pot să suport, e atât de rece, atât de rece.” Apoi a început să-şi smulgă părul. A

început să-şi smulgă părul în somn. Şi să geamă. M-au trecut toţi fiorii.

— Oamenii au coşmaruri, Lucy. Asta nu înseamnă neapărat că li se arată... ei bine, el.

— E mai bine să nu prea vorbeşti despre el după lăsarea întunericului, nu?

— Da, e mai bine să nu.

— Se poartă ca şi cum s-ar deşira, Larry, înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

În ciuda pretenţiilor ei că nu visează, sub ochi îi apăruseră pungi maronii înainte de a ajunge la Hemingford Home. Bucla ei minunată de păr alb şi greu se albise vizibil. Iar dacă o atingeai, tresărea. Ca arsă.

— O iubeşti, greşesc cumva?

— Vai, Lucy, îi răspunse el pe ton de reproş.

— Nu, n-aş vrea decât să ştii că... Lucy clătină cu putere din cap, la vederea expresiei lui. Trebuie neapărat să-ţi spun lucrul acesta. Eu văd cum te uiţi tu la ea... şi cum se uită uneori ea la tine, când eşti ocupat cu altceva şi se simte... în siguranţă. Ea te iubeşte, Larry. Dar îi este teamă.

— Teamă de ce? Teamă de ce?

Prin mintea lui trecu încercarea de a face dragoste cu ea, la trei zile după eşecul de la Stovington. De atunci devenise tăcută – uneori se arăta chiar veselă, dar era lesne de ghicit că veselia ei era chinuită. Joe adormise. Larry se aşezase alături de ea şi pentru o vreme conversaseră, nu despre situaţia de acum, ci despre vremurile cele vechi şi sigure. Larry încercase să o sărute. Ea-l respinsese, întorcându-şi capul, dar nu înainte ca el să simtă exact lucrul despre care-i vorbea Lucy acum. Încercase din nou, purtându-se aspru şi blând în acelaşi timp, dorind-o îngrozitor de tare. Şi, pentru doar o clipită, ea cedase, îi arătase cum ar fi, dacă...

Apoi se desprinsese de el şi se îndepărtase, cu faţa palidă, cu braţele încrucişate pe piept, prinzându-şi coatele

în palme şi cu fruntea plecată.

Să nu mai faci asta vreodată, Larry. Te rog să nu mai faci. Dacă nu, va trebui să-l iau pe Joe şi să plec.

De ce? De ce, Nadine? De ce trebuie să faci din asta atâta caz?

Nu-i răspunsese. Rămăsese în postura aceea, cu capul plecat, iar sub ochi i se ghiceau deja pungile acelea maronii, ca nişte vânătăi.

Dacă aş putea, ţi-aş spune, îi răspunsese ea în cele din urmă, şi se îndepărtase fără să se uite înapoi.

— Am avut o prietenă care se purta la fel, într-o măsură oarecare, îi povesti Lucy. Eram în ultimul an de liceu. Pe ea o chema Joline. Joline Majors. Joline nu era la liceu. Renunţase la şcoală ca să se mărite cu prietenul ei. El era în Marină. Ea era însărcinată când s-au căsătorit, dar pe urmă a pierdut copilul. Soţul ei era multă vreme plecat, iar Joline... ei îi plăcea să se distreze. Se dădea în vânt după chestia asta, iar bărbat-su era un adevărat urs gelos. I-a pus în vedere că dacă descoperă vreodată că mişculează ceva în spatele lui, îi rupe amândouă braţele şi-i distruge faţa. Poţi să-ţi imaginezi ce viaţă mai era şi aia? Vine bărbatul acasă şi-ţi zice: „Păi, ştii ceva, eu acum plec cu nava mea, iubito. Dă-mi un sărut şi pe urmă ne tăvălim puţin în fân şi, apropo, dacă vin acasă şi-mi zice careva că ţi-ai făcut de cap, am să-ţi rup mâinile şi-o să-ţi fac moaca praf.”

— Mda, nu prea mi se pare o chestie plăcută.

— După o vreme, face cunoştinţă cu un tip, continuă Lucy. El era profesor asistent de educaţie fizică la Burlington High. Se ascundeau cât puteau, privind mereu peste umăr, şi nu ştiu exact dacă bărbat-su pusese pe careva s-o spioneze, dar după o vreme, nici nu mai avea vreo importanţă dacă pusese sau nu, iar Joline o luase puţin razna. De exemplu, îşi închipuia că un individ care aştepta autobuzul la colţ era unul dintre prietenii soţului ei. Sau dacă nu acela, comis-voiajorul care sosea imediat în urma ei

şi a lui Herb la motelul de două parale unde trăgeau. Ba gândul acesta îi venea chiar dacă motelul respectiv se afla undeva, într-un colţ din New York State. Sau îl bănuia până şi pe poliţistul care-i îndrepta spre un teren de picnic, atunci când se aflau împreună. În cele din urmă ajunsese să ţipe dacă o uşă era trântită de vânt şi tresărea ori de câte ori cineva urca scările la ea acasă. Şi cum locuia într-o casă împărţită în şapte mici apartamente, cineva urca pe scări mai tot timpul. Herb se sperie şi o părăsi. Nu se speriase de soţul Jolinei – se speriase de ea. Chiar înainte ca bărbatul ei să vină acasă, în permisie, Joline a suferit un şoc nervos. Şi toate astea fiindcă se dădea puţin prea mult în vânt după iubit... şi din cauză că el era turbat de gelozie. Nadine mi-aduce aminte de fata aceea, Larry. Îmi pare rău pentru ea. Din câte îmi dau seama, nu ţin foarte mult la ea, dar mi-este totuşi milă. Arată îngrozitor.

— Vrei să spui că Nadinei îi este teamă de mine la fel cum acelei fete îi era frică de soţul ei?

Lucy îi răspunse astfel:

— Poate. Am să-ţi spun următorul lucru – indiferent unde s-o afla soţul Nadinei, aici nu este.

El râse puţin nelinişti.

— Să mergem la culcare, mâine ne aşteaptă o zi grea.

— Da, zise ea, închipuindu-şi că nu înţelesese un singur cuvânt din ce-i spusese, apoi izbucni în lacrimi.

— Hei, hei, exclamă el, încercând s-o atingă şi s-o potolească.

Ea se scutură de atingerea lui:

— Nu-i nevoie de asta, din partea mea obţii tot ce vrei!

În el mai dăinuia suficient din Larry cel de odinioară ca să-şi pună problema dacă vocea ei nu ajungea cumva până în tabără.

— Lucy, eu nu ţi-am forţat mâna în niciun fel, îi spuse el întunecat.

— Vai, cât de prost eşti! strigă ea, lovindu-l peste picior. De ce-or fi bărbaţii aşa de proşti, Larry? Nu sunteţi în stare

să vedeţi decât ceea ce este alb sau negru. Nu, nu mi-ai forţat mâna în niciun fel. Eu nu sunt ca ea. Ei ai putea să-i forţezi mâna oricât şi tot o să te scuipe în ochi şi o să-şi ţină picioarele încrucişate. Bărbaţii au născocit tot felul de denumiri pentru fetele de teapa mea; am auzit că le scriu pe pereţii toaletelor. De fapt, nu-i decât atât: îţi doreşti pe cineva cald, care să simtă şi el nevoia să fie cald. Simţi nevoia de dragoste. Ţi se pare un lucru condamnabil?

— Nu, nu mi se pare. Dar, Lucy...

— Dar nu crezi în asta, completă ea plină de dispreţ. Prin urmare, te ţii în continuare după fustele domnişoarei Fudula şi între timp te consolezi la orizontală cu Lucy, după ce scapătă soarele.

El clătină din cap şi nu scoase nicio vorbă. Era adevărat totul, până la ultima iotă. Se simţea prea obosit, prea zdrobit ca să mai caute vreun argument în favoarea lui. Femeia păru să simtă acest lucru; vocea i se îmblânzi şi-l mângâie pe braţ.

— Dacă poţi să pui mâna pe ea, Larry, eu voi fi prima care să-ţi arunce un buchet. N-am fost ranchiunoasă în viaţa mea. Numai... ai grijă să nu fii prea dezamăgit.

— Lucy...

Vocea ei se ridică deodată cu o forţă şi o duritate neaşteptate, iar el simţi pentru o clipă că i se face pielea de găină.

— După părerea mea, dragostea este foarte importantă şi numai dragostea şi bunele relaţii dintre noi ne vor ajuta să răzbim prin toate; iar împotriva noastră luptă ura, mai rău, neantul. Vocea ei coborî. Ai dreptate. S-a făcut târziu. Eu am plecat. Vii şi tu?

— Da, îi răspunse el. Se ridicară în picioare, iar el o luă în braţe, fără să mai facă niciun calcul, şi o sărută cu foc. Te iubesc atât cât pot, Lucy.

— Ştiu asta, îi răspunse ea, cu un zâmbet obosit. Ştiu asta, Larry.

De data asta, îi permise s-o îmbrăţişeze. Se întoarseră împreună în tabără, făcură amor, timid, şi apoi adormiră.

Nadine se trezi ca o pisică în întuneric, cam la douăzeci de minute după ce Larry Underwood şi Lucy Swann se întorseseră în tabără şi cam la zece după ce actul lor sexual se consumase şi fuseseră furaţi de somn.

Prin venele ei treceau fiori de teamă.

Cineva mă vrea, cugetă ea, ascultând cum bătăile inimii ei îşi domoleau ritmul. Ochii ei, căscaţi şi plini de întunecime, căutau spre punctul unde ramurile aplecate ale unui ulm brodau cerul cu umbre. *Asta-i tot. Cineva mă vrea. E purul adevăr.*

Dar... este atât de rece.

Părinţii şi fratele ei muriseră într-un accident de maşină, pe când avea doar şase ani; ea rămăsese acasă să se joace cu o prietenă din vecini în ziua aceea, nu mersese în vizită la unchiu' şi la mătuşa. Oricum, ei îl iubeau mai mult pe fratele ei, de asta îşi aducea aminte. Frate-su nu fusese ca ea, biată copilă smulsă din leagănul orfelinatului la vârsta de patru luni şi jumătate. Originile fratelui erau limpezi. Fratele ei fusese – alămurile, vă rog – Al Lor Propriu. Nadine, în schimb, nu-i aparţinuse întotdeauna şi pururi decât Nadinei. Ea era copilul pământului.

După accident, se mutase la unchiul şi la mătuşa ei, pentru că ei erau singurele rude. Locuiau la White Mountains, la est de New Hampshire. Îşi amintea că, atunci când împlinise opt ani, o duseseră într-o excursie de-a lungul lui Cog Railway, pe Mount Washington; din cauza altitudinii, începuse să-i curgă sânge din nas, iar ei se supăraseră pe ea. Mătuşa şi unchiu' erau prea bătrâni, aveau în jur de cincizeci şi cinci de ani când ea împlinea şaisprezece, anul în care alergase sprinten prin iarba încărcată de rouă, sub razele lunii – noaptea vinului, când visele se condensaseră din aerul subţire, aidoma unui lapte

nocturn al fanteziei. O noapte de dragoste. Iar dacă băiatul ar fi ajuns-o din urmă, i-ar fi cedat toate premiile pe care ar fi putut să i le acorde, şi oare ce importanţă ar fi avut dacă ar fi prins-o? Alergaseră, nu era acesta lucrul care conta cu adevărat?

Dar băiatul nu reuşise s-o prindă. Un nor se aşternuse peste lună. Roua îi lăsa o impresie lipicioasă, neplăcută, care o speria. Gustul de vin din gură i se transformase, nu ştia cum, în senzaţia de vagă acreală pe care ţi-o lasă curentul electric. Se petrecuse un fel de metamorfoză, sentimentul că ar fi bine, că trebuie să aştepte.

Unde se afla el atunci, logodnicul ei, întunecatul ei mire? Pe ce străzi, pe ce uliţe, lăturalnice, măsurând timpul cu bătaia tocurilor în bezna mahalalelor, în timp ce în case murmurul fragil al conversaţiei de cocteil rânduia lumea în părţi ordonate şi raţionale? Ce vânturi reci stârnea el? Câte batoane de dinamită căra în rucsacul lui uzat? Cine ştia ce nume purta atunci când ea împlinea şaisprezece ani? Cât de bătrân era? Unde fusese casa lui? Ce fel de mamă îl ţinuse la piept? Nu era sigură decât că fusese orfan, ca ea, şi că vremea lui avea să vină. El mergea mai ales pe drumuri ce nu fuseseră încă trasate, în vreme ce ea nu stătea decât cu un singur picior pe drumurile acelea. Punctul unde căile lor aveau să se unească se găsea undeva, departe. Era american, atâta lucru ştia, un bărbat căruia îi plăceau laptele şi plăcinta cu mere, un bărbat care preţuia frumuseţea nepretenţioasă a bujorilor din obraji şi a pânzei de bumbac în carouri. Căminul lui era în America, iar căile lui erau secrete – şoselele ascunse, drumurile ferate subpământene unde indicaţiile sunt scrise în rune. El era celălalt om, cealaltă faţă, penalul, Omul Întunecat, Momâia Ambulantă, iar tocurile lui tocite măsurau timpul pe drumurile parfumate ale nopţii de vară.

Cine ştie când va veni mirele?

Îl aşteptase, cu ulciorul neatins. La şaisprezece ani aproape cedase, apoi încă o dată, în colegiu. Ambii

plecaseră supăraţi şi nedumeriţi, exact cum era acum Larry, simţind că în ea exista o răscruce, un punct de întâlnire dinainte rânduit şi mistic.

Boulder era locul unde căile lor se despărţeau.

Bătuse ceasul. El o chemase, îi spusese să vină.

După terminarea colegiului se înmormântase în munca ei; împărţea o casă închiriată împreună cu alte două fete. Ce fel de fete? Păi, se perindau pe acolo diverse tinere. Doar Nadine rămânea, purtându-se frumos cu bărbaţii pe care diversele ei colege de apartament îi aduceau acasă, fără ca ea să fie vizitată de un tânăr bărbat al ei. Bănuia că vorbeau despre ea, îi ziceau fată bătrână în devenire, ba poate chiar le trecea prin minte că ar putea fi o foarte precaută lesbiană. Nu era adevărat. Ea era pur şi simplu...

Neatinsă.

În aşteptare.

Uneori i se părea că vine o schimbare. I se întâmpla să pună jucăriile la locul lor la sfârşitul unei zile, în clasa pustie, şi deodată să facă o pauză, cu ochii strălucitori şi atenţi, cu un drăcuşor din cei cu arc pe jumătate uitat în mână. Şi atunci îi trecea prin minte: Vine o schimbare... va bate un vânt mare de tot. Uneori, când o încerca un asemenea gând, se surprindea uitându-se peste umăr, ca şi cum s-ar fi aflat cineva acolo. Apoi părerea aceea îi trecea şi râdea, nelinişitită.

Părul începuse să-i încărunţească în cel de-al şaisprezecelea an, anul în care fusese fugărită, dar nu fusese prinsă – la început doar câteva şuviţe, extraordinar de vizibile pe fondul negru; de fapt nu erau cărunte, nu, cuvântul acela era nepotrivit... albe, firele erau albe.

Peste mai mulţi ani, participase la o petrecere în sala de la subsolul unui club de fraternitate studenţească. Lumina era scăzută şi, după o vreme, tinerii dispăruseră pe rând, doi câte doi.

Multe dintre fete – şi Nadine, printre ele – anunţaseră că nu se vor mai întoarce în dormitoare în seara respectivă.

Intenţionase cu tot dinadinsul să termine odată cu situaţia asta... dar o reţinuse ceva, ascuns încă dedesubtul anilor şi al lunilor. Iar a doua zi dimineaţa, în lumina rece de la ora 7, se contemplase într-unul dintre lungile şiruri de oglinzi de la spălătoarele dormitoarelor şi constatase că albul mai avansase puţin, ca şi cum asta s-ar fi petrecut peste noapte, deşi era imposibil, fără doar şi poate.

Aşa îi trecuseră anii, unul după celălalt, ca nişte anotimpuri ale unei epoci sterpe, iar uneori o vizitau simţiri, da, simţiri, iar alteori, în mormântul tăcut al nopţii, se scula scăldată în sudori calde şi reci, extraordinar de trează şi de conştientă în brazda patului ei, gândind şi trăind scene de amor întunecat şi straniu, într-un soi de extaz de rigolă. Se rostogolea într-un lichid fierbinte. Binefăcător şi totodată respingător. Iar în dimineaţa ce urma se ducea la oglindă şi-şi imagina că numărul firelor albe a sporit iarăşi.

De-a lungul acelui noian de ani, văzută din afară, părea a fi doar Nadine Cross şi nimic mai mult: amabilă, bună cu copiii, competentă în slujba ei, nemăritată. O asemenea femeie ar fi stârnit în alte vremuri comentarii şi curiozitate, dar timpurile se schimbaseră. Iar frumuseţea ei era atât de deosebită, încât părea oarecum un lucru natural să fie exact aşa cum era.

Acum vremurile erau din nou pe cale să se schimbe.

Acum venea o altă schimbare, iar în visele ei începuse să-şi cunoască mirele, să-l înţeleagă puţin, chiar dacă figura nu i-o văzuse niciodată. El era cel pe care-l aşteptase. Dorea să se ducă la el... pe de altă parte nu voia. Îi era sortită lui, dar o îngrozea.

Apoi apăruse Joe, şi după el, Larry. Din acel moment, lucrurile se complicaseră teribil. Începuse să se simtă ca un premiu într-un meci de tras cu frânghia. Ştia că puritatea, virginitatea ei era importantă pentru Omul Întunecat. Că dacă i s-ar fi dăruit lui Larry (sau oricărui altuia), farmecele întunecate s-ar fi destrămat. Iar ea se simţea atrasă de Larry. Hotărâse, în deplină cunoştinţă de cauză, să i se dea

– încă o dată avusese intenţia să meargă până la capăt. Să o aibă, dacă vrea, şi să termine cu povestea asta. Era obosită, iar Larry avea dreptate. Îl aşteptase prea mult pe celălalt, trecuseră prea mulţi ani sterpi.

Dar Larry *nu* era omul potrivit... sau cel puţin aşa îi păruse, la început. Ea îi respinsese cele dintâi avansuri cu un soi de dispreţ, cam în felul în care o iapă alungă o muscă, mişcând din coadă. Îşi aducea aminte că gândise astfel: *Dacă doar atât e de capul lui, cine m-ar putea acuza pentru că-i resping curtea?*

Cu toate acestea, îl urmase. Asta nu putea fi tăgăduit. Dar îşi dorise mai mult decât orice să întâlnească alţi oameni, nu numai din cauza lui Joe, ci pentru că ajunsese la un pas să-l părăsească pe băiat şi să pornească spre vest, de capul ei, în căutarea aceluia. Numai anii îndelungaţi de răspundere adânc înrădăcinată faţă de copiii a căror îngrijire îi fusese încredinţată o împiedicară să procedeze astfel... şi faptul că ştia că, lăsat de capul lui, Joe ar fi murit.

Într-o lume în care au murit atât de mulţi, să provoci cu bună ştiinţă şi alte pierderi de vieţi este, desigur, păcatul cel mai grav.

Prin urmare, mersese alături de Larry, care era, dacă stăteai să judeci, mai bun decât nimic sau nimeni.

Dar între timp se dovedise că Larry însemna cu mult mai mult decât atât – el se comporta exact ca o iluzie optică (poate chiar şi în propriii lui ochi) unde apa pare mică, adâncă de doar câteva palme, dar dacă îţi scufunzi braţul în ea, constaţi că te uzi până la umăr. În primul rând, era vorba de felul în care se apropiase de Joe. În al doilea rând, de felul în care Joe se apropiase de el, şi în al treilea, de propria ei reacţie de gelozie faţă de relaţia tot mai strânsă dintre Joe şi Larry. La reprezentanţa de motociclete din Wells, Larry pariase degetele de la ambele mâini pe băiat, şi câştigase.

Dacă nu şi-ar fi concentrat întreaga atenţie asupra capacului de deasupra rezervorului de benzină, ar fi văzut

cum rămăsese pur şi simplu cu gura căscată de mirare. Rămăsese incapabilă să se mai mişte, urmărind concentrată bara strălucitoare de metal folosită drept pârghie, aşteptând momentul în care începea să tremure şi apoi să se prăbuşească. Nu-şi dădu seama decât după ce totul se terminase că aşteptase să înceapă ţipetele...

Dar capacul fu ridicat şi apoi răsturnat, iar ea se trezi faţă în faţă cu propria-i eroare de judecată, o eroare atât de profundă, încât devenea fundamentală. În situaţia de faţă el dovedise că-l cunoaşte pe Joe mai bine decât ea, fără să fi avut vreo pregătire specială şi după foarte scurt timp. Doar gândind retrospectiv înţelesese cât de important fusese episodul cu chitara, cât de repede şi de fundamental definise relaţia lui Larry cu Joe. Şi ce anume se afla în centrul acelei relaţii?

Păi, dependenţa, desigur – ce altceva ar fi reuşit să-i provoace ei un asemenea val brusc şi violent de gelozie? Dacă Joe ar fi depins de Larry, ar fi fost o chestie normală şi acceptabilă. Ceea ce o tulburase a fost că şi Larry depindea de Joe, avea nevoie de Joe într-un fel diferit de ea... *iar Joe ştia asta*.

Oare se înşelase atât de mult atunci când judecase caracterul lui Larry? În momentul de faţă, era de părere că răspunsul nu putea fi decât afirmativ. Faţada lui formată din nervozitate şi egoism se eroda extrem de repede. Numai faptul că reuşise să menţină unitatea grupului în lunga călătorie spunea foarte mult despre firea lui hotărâtă.

Concluzia părea limpede. Dincolo de hotărârea de a-i permite lui Larry să se culce cu ea, o parte din ea îi era încă devotată celuilalt bărbat... iar ducerea la împlinire a hotărârii ar fi însemnat să ucidă pentru totdeauna acea parte. Nu era convinsă că ar putea comite gestul acesta.

Iar acum nu mai era singura care-l visa pe Omul Întunecat.

Acest fapt o tulburase la început, apoi o speriase. Când nu exista decât Joe şi Larry cu care să-şi compare

observaţiile, era încă vorba de teamă; dar după ce-o întâlniseră pe Lucy Swann şi ea afirmase că avea acelaşi gen de vise, teama i se transformă într-un fel de teroare frenetică. Nu mai era posibil să-şi spună că visele celorlalţi păreau doar asemănătoare cu ale ei. Ce-ar fi fost ca toţi supravieţuitorii să se găsească în aceeaşi situaţie? Ce-ar fi fost dacă vremea Omului Întunecat ar fi sosit, în fine – nu doar pentru ea, *ci pentru toţi cei rămaşi pe planetă?*

Acest gând stârni în ea, mai mult decât oricare altul, sentimente total opuse de groază şi de puternică atracţie totodată. Se agăţase de ideea de a ajunge la Stovington mânată de o stare vecină cu panica. Instituţia de acolo era, prin natura funcţiei îndeplinite, un simbol al normalităţii şi raţiunii opus valului de magie neagră pe care-l simţea ridicându-se jur-împrejurul ei. Dar Stovington, ca într-o parodiere a limanului de refugiu pe care încercase să-l conceapă în mintea ei, se dovedi părăsit. Simbolul normalităţii şi raţiunii se dovedi un sălaş al morţii.

Pe măsură ce se îndreptau spre vest, culegându-i în drumul lor pe supravieţuitori, speranţa că ar putea să evite o confruntare din punctul ei de vedere pierise încetul cu încetul. Pierea pe măsură ce Larry creştea în ochii ei. Acum se culca cu Lucy Swann, dar ce importanţă avea asta? Ea rămânea aleasa lui. Toţi ceilalţi aveau vise cu două persoane opuse: Omul Întunecat şi bătrâna. Bătrâna părea să reprezinte o forţă esenţială oarecare, la fel ca Omul Întunecat. Bătrâna era nucleul în jurul căruia se adunau treptat ceilalţi, din câte îşi dădea seama.

Nadine nu o visase niciodată.

Doar pe Omul Întunecat. Iar când visele celorlalţi dispăruseră brusc, la fel de inexplicabil cum apăruseră, propriile ei vise deveniseră mai puternice şi mai limpezi.

Ea cunoştea multe lucruri de care ceilalţi nu erau conştienţi. Omul Întunecat se numea Randall Flagg. Persoanele din vest care i se împotriviseră sau care doriseră să facă lucrurile altfel decât el fuseseră fie

crucificate, fie scoase cumva din minţi şi expediate să rătăcească în cazanul de foc din Death Valley.

Existau mici grupuri de tehnicieni la San Francisco şi Los Angeles, dar acesta nu era decât un aranjament temporar; curând aveau să se mute la Las Vegas, unde se afla principala concentrare umană. El nu se grăbea câtuşi de puţin. Vara era de acum pe sfârşite. Curând trecătorile din Rocky Mountains aveau să se umple de zăpadă şi, chiar dacă existau pluguri care s-o înlăture, nu existau destui oameni care să mânuiască aceste pluguri, în gerul ce domnea la înălţimi. Urma o iarnă lungă, în care se puteau întări. Iar anul viitor, în aprilie... ori mai...

Nadine stătea în întunericul nepătruns, privind spre cer.

Boulder era cea din urmă speranţă a ei. Bătrâna era ultima ei speranţă. Normalitatea şi raţiunea pe care spera să le descopere la Stovington începuseră să capete un nou contur la Boulder, în mintea ei. Aceştia sunt cei buni, gândea ea, ei reprezintă binele; dacă i-ar fi şi ei la fel de simplu să ia o decizie, prinsă în păienjenişul dement de dorinţe ce se bat cap în cap!

Dar coarda dominantă ce se făcea mereu auzită era tocmai credinţa ei fermă că a ucide, în această lume decimată, reprezenta cel mai grav păcat, iar inima ei îi spunea limpede şi fără vreo şovăială că Randall Flagg era un specialist al morţii. Vai, însă cât îşi dorea sărutul lui rece – mai mult decât îşi dorise sărutările băiatului din liceu, sau cele ale băiatului din colegiu... se temea că mai mult chiar decât sărutul şi îmbrăţişarea lui Larry Underwood.

Mâine vom ajunge la Boulder, îi trecu prin minte. *Poate mâine voi afla dacă această călătorie s-a sfârşit sau dacă...*

O stea căzătoare zgârie cu focul ei de-a curmezişul cerului şi, ca un copil, Nadine îşi puse o dorinţă în gând.

CAPITOLUL 50

La est, zorii începuseră să coloreze cerul în roz-palid. Stu Redman şi Glen Bateman se aflau cam la jumătatea urcuşului pe Flagstaff Mountain din West Boulder, unde cele dintâi culmi ale Munţilor Rockies se înalţă din câmpia netedă, aidoma unei năluci a preistoriei. În lumina începutului de zi, lui Stu îi trecu prin minte că pinii ce se căţărau printre feţele stâncoase goale şi aproape perpendiculare arătau ca venele mâinii unui uriaş ce se iţise din pământ. Undeva, la est, Nadine Cross era în sfârşit cuprinsă de un somn subţire şi neîndestulător.

— Spre după-amiază o să mă apuce durerea de cap, zise Glen. Nu cred c-am mai stat să beau o noapte întreagă de când eram student.

— Răsăritul te va face să uiţi, îl consolă Stu.

— Da, ai dreptate, este nemaipomenit de frumos. Ai mai fost în Rockies?

— Nu, dar mă bucur că am ajuns aici. Înălţă sticla de vin şi trase o înghiţitură. M-am cam ameţit. Contemplă peisajul câteva secunde, apoi se întoarse către Glen cu un zâmbet pieziş. Şi acum ce se va întâmpla?

— Ce să se întâmple? zise Glen, ridicându-şi sprâncenele.

— Ba sunt sigur. De asta am şi insistat să urci până aici. I-am zis lui Frannie: „Am să-l îmbăt şi pe urmă am să văd ce-are în cap.” Şi ea a spus că foarte bine.

Glen îi zâmbi:

— Nu există frunze de ceai pe fundul unei sticle de vin.

— Aşa-i, dar am aflat de la ea ce ai fost tu înainte. Te ocupai de sociologie. Studiul interacţiunii dintre grupuri. Prin urmare, te rog să faci nişte aprecieri de specialist.

— Pune-mi o cruce de argint în palmă, o, tu, cel ce vrei să te iniţiezi în ştiinţă.

— Las-o jos cu argintul, cheliosule. Mâine cobor cu tine la First National Bank din Boulder şi-ţi dau un milion de

dolari. Ce zici de asta?

— Acum, discutând serios – ce anume vrei să ştii?

— Din câte-mi dau eu seama, aceleaşi lucruri pe care doreşte să le afle şi băiatul ăla mut, Andros. Ce se va întâmpla de acum înainte. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine de atât.

— Se va forma o societate, îi răspunse Glen măsurat. Ce fel de societate? Este imposibil să spunem în momentul acesta. Acum există aici aproape patru sute de oameni. Apreciind după numărul celor care sosesc – în fiecare zi mai mulţi – presupun că la 1 septembrie vom fi cam o mie cinci sute. Patru mii cinci sute până la 1 octombrie şi poate opt mii până în noiembrie, când începe să ningă şi drumurile sunt blocate. Poţi să notezi asta, drept prezicerea numărul unu.

Spre amuzamentul lui Glen, Stu scoase cu adevărat un carnet de notiţe din buzunarul de la spate al jeanşilor lui şi notă repede cuvintele.

— Îmi vine greu să cred, îi mărturisi Stu. Şi noi am străbătut toată ţara şi nu am văzut mai mult de o sută de persoane în total.

— Da, dar de venit, vin, nu-i aşa?

— Da... câte-un pic, câte-un poc.

— Cum ai zis? îl întrebă Glen, râzând.

— Câte-un pic, câte-un poc. Aşa zicea maică-mea. Adică ai ceva împotriva felului de a vorbi al lu’ mama?

— Ziua în care să-mi pierd respectul faţă de propria-mi piele în aşa hal încât să mă leg de mama unui texan nu va veni niciodată, Stuart.

— Ei, cert este că sosesc mereu. Ralph se află în legătură cu cinci sau şase grupuri chiar în momentul ăsta, împreună cu care vom ajunge la cinci sute chiar la sfârşitul săptămânii.

Glen zâmbi iarăşi.

— Mda, iar Mother Abagail stă lângă el în „postul de radio”, dar nu vrea cu niciun preţ să vorbească pe CB. Zice

că-i este teamă să nu fie electrocutată.

— Frannie o iubeşte pe bătrână, zise Stu. În parte pentru că se pricepe atât de bine să moşească, pe de altă parte... pur şi simplu o iubeşte. Ştii?

— Da. Aproape toată lumea are acelaşi sentiment faţă de ea.

— Opt mii de oameni până la iarnă, reveni Stu la subiect. Păi asta înseamnă ceva, domnule!

— Nu-i decât o socoteală aritmetică simplă. Să admitem că gripa a şters de pe faţa pământului nouăzeci şi nouă la sută din populaţie. Poate că n-a fost chiar atât de rău, dar hai să plecăm de la cifra asta, ca să avem o bază de discuţie. Dacă gripa a provocat un indice de mortalitate de nouăzeci şi nouă la sută, ar însemna că a ucis aproape două sute optsprezece milioane de oameni numai la noi în ţară. Se uită posomorât la figura şocată a lui Stu şi-i confirmă ştirea şi printr-un gest. Poate că n-a fost într-atât de rău, în orice caz cifra avansată este pe-aproape de adevăr. Naziştii nu par decât nişte bieţi copii nevinovaţi, prin comparaţie, este?

— Doamne Dumnezeule, îi răspunse Stu cu voce uscată.

— Dar chiar şi aşa mai rămân peste două milioane de persoane, o cincime din populaţia din Tokio dinainte de epidemie, o pătrime din populaţia dinainte de epidemie din New York. Şi asta doar la noi în ţară. Acum, după părerea mea, zece la sută din aceste două milioane nu au supravieţuit, probabil, perioadei de după epidemie. Oamenii ăştia au căzut pradă fenomenului pe care eu l-aş denumi postşoc. Oameni ca bietul Mark Braddock, care a murit din cauza apendicitei, dar au fost şi accidente, sinucideri şi, desigur, crime. Nu mai rămân decât un milion opt sute de mii. Dar mai presupunem că există şi un Adversar, nu-i aşa? Omul Întunecat, care ne-a apărut în vise. La vest de nu se ştie unde. De cealaltă parte a munţilor există şapte state, pe care el le-ar putea considera de drept propriul lui teritoriu... dacă există cu adevărat.

— Din câte cred eu, există cu adevărat.

— Şi eu am acelaşi sentiment, spuse Glen. Dar oare îi domină el pe toţi oamenii de dincolo? Nu-mi vine să cred, după cum nici Mother Abagail nu se află automat la conducerea oamenilor din toate celelalte patruzeci şi unu de state continentale americane. Consider că, până în momentul de faţă, evenimentele s-au desfăşurat lent, dar de acum încolo lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Oamenii se adună. Când am discutat noi doi pentru prima oară subiectul acesta în New Hampshire, îmi imaginam că se vor coagula foarte multe societăţi de buzunar. În acel moment n-am ţinut cont de forţa de atracţie, practic irezistibilă, a celor două vise opuse, din cauză că nici nu aveam cunoştinţă de existenţa lor. Este vorba de un element nou, pe care nimeni nu l-ar fi putut prevedea.

— Adică vrei să spui că noi ne vom alege cu nouă sute de mii de oameni şi el tot cu atâţia?

— Nu. În primul rând, iarna ce vine va face şi ea victime. Şi aici, dar situaţia va fi cu mult mai grea pentru micile grupuri care nu vor ajunge aici înainte de căderea primei zăpezi. Îţi dai seama că deocamdată nu avem nici măcar un doctor în Free Zone? Personalul nostru medical constă dintr-un veterinar şi Mother Abagail însăşi, care a apucat să uite mai multă medicină populară valoroasă decât vom învăţa noi doi vreodată. Cu toate astea, cum le-ar sta să încerce să-ţi monteze o placă din oţel în scăfârlie, după ce ai căzut şi ţi-ai distrus ceafa, ei, ce părere ai? Stu începu să chicotească:

— Păi cel mai bine ar fi dacă bătrânul Rolf Dannemont şi-ar scoate Remingtonul lui şi mi-ar face de petrecanie.

— După părerea mea, întreaga populaţie americană nu se va ridica decât la un milion şase sute de mii până la primăvară – şi estimarea mi se pare oarecum generoasă. Dintre aceştia, vreau să sper că un milion vor veni la noi.

— Un milion de oameni, repetă Stu, îngrozit. Aruncă o privire spre întinsul oraş Boulder de la picioarele lor, pustiu în cea mai mare parte a lui, luminat acum de soarele ce

începuse să se ridice peste marginea netedă a orizontului, în dreptul răsăritului. Nu pot să-mi imaginez chestia asta. Întreg oraşul ar începe să plesnească pe la cusături.

— Boulder nu i-ar putea cuprinde. Te doare mintea, dacă te plimbi pe străzile pustii din centru şi dinspre Table Mensa, dar pur şi simplu nu este posibil. Va trebui să înfiinţăm şi alte aşezări, jur-împrejurul nostru. Vom forma o singură comunitate uriaşă, iar tot restul ţării, la est de aici, va rămâne pustiu.

— Ce te face să crezi că majoritatea vor veni la noi?

— Un argument foarte neştiinţific, răspunse Glen, zburlindu-şi tunsura scurtă cu o mână. Îmi place să cred că majoritatea oamenilor sunt buni. Şi mai cred că cel ce conduce ostilităţile la vest de noi este rău cu adevărat. Dar mă încearcă o bănuială...

Se opri.

— Haide, spune mai departe.

— O voi face pentru că sunt beat. Dar rămâne între noi, Stuart.

— Perfect.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Îţi dau cuvântul meu, îl asigură Stu.

— Sunt de părere că se va alege cu majoritatea tehnicienilor, spuse Glen în cele din urmă. Să nu mă întrebi de ce; este o simplă bănuială. Mă gândesc doar că tehnicienilor le place să muncească într-o atmosferă de disciplină strictă şi având ţeluri clare, în general vorbind. Le place ca trenurile să vină la timp. În schimb aici, la Boulder, este o confuzie în masă, fiecare făcând în felul lui cam ce-i trece prin minte... prin urmare, trebuie „să ne-adunăm căcatul”, aşa cum s-ar fi exprimat studenţii mei, adică să ne organizăm. Pe când individul acela... pun pariu că trenurile lui merg după plan şi că toate sunt orânduite cum se cuvine. Tehnicienii sunt şi ei oameni, ca şi noi: se duc acolo unde este mai multă nevoie de ei. Mă bate gândul că Adversarul nostru doreşte cât mai mulţi dintre ei. Ce-i

trebuie lui fermieri, mai degrabă pune mâna pe câţiva băieţi care ştiu să şteargă praful de pe silozurile alea cu rachete din Idaho şi pot să le pună în funcţiune. Idem tancuri, elicoptere şi poate şi un bombardier B-52 sau două, aşa, de distracţie. Mă îndoiesc că a ajuns până acolo – ca să fiu drept, sunt sigur că nu. Oricum, o vom afla. În clipa de faţă se străduieşte încă să repună în funcţiune curentul electric, să restabilească comunicaţiile... ba poate a fost obligat să recurgă la o epurare a celor slabi de înger. Roma n-a fost construită într-o singură zi, ceea ce probabil ştie şi el. Dispune de timp. Dar eu când văd cum apune soarele seara – nu vorbesc prostii, Stuart – mi se face frică. Nu mai am nevoie de coşmaruri ca să mă sperii. Este suficient să mă gândesc la ei, cei de pe cealaltă parte a Stâncoşilor, muncind ca un roi de albine.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să-ţi dau o listă? zise Glen, zâmbind.

Stuart făcu un gest spre carnetul lui hărtănit. Pe coperta lui roz-aprins se vedeau siluetele a doi dansatori şi cuvintele BOOGIE DOWN!

— Păi sigur, îi răspunse.

— Glumeşti?

— Da’ de unde! Tu singur ai spus-o, Glen, trebuie să începem să ne-adunăm rahatul de undeva. Şi eu simt la fel. Cu fiecare zi pierdută devine mai greu. Nu putem să stăm aici arzând gazul şi ascultând la CB. Ne putem trezi într-o bună dimineaţă cu penalul intrând în Boulder în fruntea unei coloane blindate, sprijinită de forţe aeriene.

— Nu trebuie să te aştepţi să se întâmple mâine, remarcă Glen.

— Nu. Oare în mai, anul viitor?

— Posibil, spuse Glen aproape în şoaptă. Da, foarte posibil.

— Şi ce crezi că se va întâmpla cu noi?

Glen nu-i răspunse prin cuvinte. Făcu un mic gest concludent, ca şi cum ar fi apăsat un trăgaci cu arătătorul

mâinii drepte, apoi bău repede ultima rămăşiţă de vin din sticlă.

— Mda, zise Stu. Hai să vedem ce-i de făcut. Te ascult.

Glen îşi închise ochii. Lumina zilei scotea tot mai mult la iveală ridurile de pe obrajii şi fruntea lui.

— Prea bine. Uite ce este, Stu. În primul rând: să recreăm America. Mica Americă. Prin orice mijloace, permise şi nepermise. Organizarea şi forma de guvernământ sunt pe primul loc. Dacă începem acum, putem să concepem guvernarea aşa cum ne dorim noi. Dacă aşteptăm până ce se triplează populaţia, ne vom lovi de piedici grave. Să spunem că vom convoca o întrunire de acum într-o săptămână, adică pe 18 august. Toată lumea să fie prezentă. Înainte de întrunire va trebui să existe un Comitet de Organizare ad-hoc. Să spunem, format din şapte persoane. Tu, eu, Andros, Fran, Harold Lauder, poate, şi încă doi. Treaba comitetului va fi să alcătuiască o agendă pentru întrunirea din 18 august. Pot să-ţi spun încă de pe acum ce fel de lucruri trebuie să apară pe agenda respectivă.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi, citirea şi aprobarea Declaraţiei pentru Independenţă, în al doilea rând, citirea şi aprobarea Constituţiei. În al treilea, citirea şi aprobarea Declaraţiei Drepturilor Omului. Aprobarea se va face prin vot exprimat prin viu grai.

— Doamne, Glen, dar suntem cu toţii americani...

— Uite, aici greşeşti tu, îi spuse Glen, deschizându-şi ochii înfundaţi în orbite şi injectaţi. Noi suntem o ceată de supravieţuitori care nu are cârmuire. Suntem o colecţie pestriţă, în care este reprezentată fiecare categorie de vârstă, religie, clasă şi rasă. Cârmuirea este o idee, Stu. Atât rămâne din ea, dacă înlături birocraţia şi toate celelalte prostii. Voi merge mai departe. Nu este decât ceva ce a rămas înrădăcinat, o potecă de-a memoriei croită prin creier. Noi trecem acum printr-un proces de regres al

culturii sociale. Majoritatea acestor oameni mai cred încă în guvernarea prin reprezentare – în Republică —, în ceea ce ei denumesc „democraţie”. Dar acest decalaj cultural nu dăinuie niciodată foarte mult. După o vreme vor începe să aibă reacţii viscerale: preşedintele e mort, Pentagonul de închiriat, nimeni nu dezbate nimic în Cameră şi în Senat, poate cu excepţia termitelor sau a gândacilor. Oamenii noştri de aici se vor pomeni în curând că vechea ordine s-a dus pe apa sâmbetei şi că ei pot restructura societatea cum doresc. Noi vrem – de fapt, trebuie – să acţionăm înainte ca ei să se trezească şi să facă vreun gest necugetat, îşi îndreptă degetul spre Stu. Dacă se ridică cineva în timpul întrunirii din 18 august şi propune ca Mother Abagail să primească puteri absolute, iar tu, eu şi cu Andros să fim numiţi în funcţia de consilieri ai ei, oamenii ar adopta hotărârea cu aclamaţii, total inconştienţi că tocmai au votat cea dintâi dictatură americană reală de la Huey Long încoace.

— Vai, nu pot să cred una ca asta. Printre noi există absolvenţi de colegii, avocaţi, activişti politici...

— Asta au fost, poate. Acum n-a mai rămas decât o adunătură de oameni obosiţi şi speriaţi, care n-au habar ce se va întâmpla cu ei. Unii ar putea să murmure, însă s-ar abţine de îndată ce le-ai promite că Mother Abagail şi consilierii ei vor renunţa la prerogativele lor peste şaizeci de zile. Nu, Stu, este foarte important ca, în primul rând, să adoptăm spiritul vechii societăţi. La asta mă refeream atunci când spuneam să recreăm America. Aşa trebuie să se petreacă lucrurile, atât timp cât ne aflăm sub ameninţarea directă a omului pe care-l numim Adversarul.

— Continuă.

— Foarte bine. Următorul punct al agendei va fi să alcătuim un guvern după modelul municipalităţilor din New England, adică în spiritul unei democraţii perfecte. Atât timp cât rămânem la dimensiuni relativ mici, sistemul va funcţiona perfect. Numai că în locul unui comitet de înalţi

funcţionari municipali vom avea şapte... reprezentanţi, presupun. Reprezentanţi ai Zonei Libere. Ce părere ai?

— Mi se pare foarte bine.

— Sunt de aceeaşi părere. Şi vom avea grijă ca oamenii aleşi să fie tot cei care au făcut parte din comitetele ad-hoc. O să băgăm viteză în toată lumea şi vom trece la vot înainte să apuce unul sau altul să ţină cine ştie ce discursuri bombastice în favoarea amicilor lor. Putem vorbi cu nişte oameni care să ne propună şi apoi să ne susţină. În felul acesta, alegerile or să meargă trăsnet.

— Bine ticluit, spuse Stu plin de admiraţie.

— Păi sigur că da, îi răspunse Glen ursuz. Dacă vrei să scurtcircuitezi un proces democratic, sfătuieşte-te cu un sociolog.

— Şi după asta ce urmează?

— Următorul punct se va bucura de aprecierea generală. Prevederea respectivă va suna astfel: „Hotărâre: Mother Abagail va avea drept de veto asupra oricărei acţiuni propuse de Comitet.”

— Isuse! Crezi că va fi de acord?

— Consider că da. În schimb, nu cred că-şi va exercita vreodată dreptul de veto, cel puţin eu nu reuşesc să-mi imaginez vreo situaţie în care să se întâmple asta. În momentul de faţă, aici nu poate fi instalat un sistem de guvernare eficient, fără ca în fruntea lui să nu fie ea. Mother Abagail este acel element care ne leagă pe toţi. Am avut cu toţii o experienţă paranormală ce gravitează în jurul ei. Iar ea este înconjurată... de un fel de aură. Când vorbesc despre ea, oamenii folosesc cam aceleaşi adjective: bună, amabilă, bătrână, înţeleaptă, inteligentă, pătrunzătoare. Au avut un vis care i-a înspăimântat de moarte şi un altul care i-a făcut să se simtă în siguranţă. Acum iubesc şi au încredere în sursa visului bun cu atât mai mult cu cât a existat şi un vis care i-a băgat în sperieţi. Dar noi putem să-i explicăm foarte clar că este conducătoarea

noastră pur formal. Presupun că asta-şi doreşte şi ea. E bătrână, obosită...

Stu clătină din cap.

— O fi bătrână şi obosită, dar priveşte problema Omului Întunecat ca pe o cruciadă religioasă, Glen. Şi nici nu este singura. Doar ştii asta.

— Vrei să spui că ar fi dispusă să ia taurul de coarne?

— Poate nici n-ar fi cel mai rău lucru, remarcă Stu. Dacă stai să te gândeşti, pe ea am visat-o noi, nu un Consiliu al Reprezentanţilor.

Glen clătină din cap.

— Nu, nu pot accepta ideea că suntem cu toţii nişte pioni într-un soi de joc postapocaliptic dintre bine şi rău, cu sau fără vise. Să fie-al naibii, mi se pare iraţional!

Stu ridică din umeri.

— Bine, hai să nu ne împotmolim în chestia asta. Ideea ta de a-i acorda dreptul de veto mi se pare foarte bună. De fapt, consider că nu merge suficient de departe. Ar trebui să-i dăm şi puterea de a propune, nu numai aceea de a dispune.

— Însă în niciun caz puteri absolute dinspre partea asta, sări Glen imediat.

— Sigur că nu, ideile ei va trebui să fie ratificate de Consiliul Reprezentanţilor, zise Stu, apoi adăugă cu şiretenie: dar s-ar putea să ne trezim că am devenit un soi de ştampilă a ei, în loc să se întâmple invers.

Între ei se lăsă o lungă tăcere. Glen îşi sprijinise fruntea în palmă. În cele din urmă, spuse:

— Mda, ai dreptate. Ea nu poate să rămână un simplu om de paie... trebuie să acceptăm cel puţin posibilitatea ca ea să aibă ideile ei proprii. Iar eu mă văd nevoit să pun deoparte globul meu de cristal neclar, texanule. Pentru că ea face parte dintre cei pe care noi ăştia, care ne îndeletnicim cu sociologia, îi numim manipulaţi.

— Şi cine îi manipulează?

— Dumnezeu? Thor? Allah? Pee-wee Herman? Nu contează. Ce vreau să spun este că ideile ei nu vor decurge neapărat din nevoile acestei societăţi sau din cum se vor dovedi căpeteniile. Ea îşi pleacă urechea la o cu totul altă voce. Ca şi Ioana d'Arc. Tu m-ai ajutat să-mi dau seama că nu-i exclus să ne trezim pe cap cu o teocraţie.

— Teoc... cum?

— Adică să picăm în bigotism, îi explică Glen, fără să pară prea fericit de perspectivă. Când erai tu mic, Stu, ai visat vreodată c-ai putea să devii unul dintre cei şapte mari preoţi şi/sau preotese ale unei bătrâne negrese de o sută opt ani, din Nebraska, de felul ei?

Stu se holbă la el şi, într-un târziu, îi răspunse:

— N-a mai rămas niciun strop din vinul ăla?

— S-a dus tot.

— Fir-ar să fie.

— Mda, făcu Glen.

Se priviră în tăcere şi apoi, brusc, izbucniră amândoi în râs.

Era, fără îndoială, cea mai frumoasă casă în care locuise vreodată Mother Abagail şi, stând aici, în veranda închisă cu geamuri, îşi aduse aminte de un comis-voiajor care trecuse prin Hemingford prin 1936 sau '37. Nu întâlnise în viaţa ei un om mai bun de gură, în stare să farmece până şi păsările cerului cu vorba lui dulce. Îl întrebase pe tânărul acela, domnul Donald King pe numele lui, ce treabă avea cu Abby Freemantle, iar el îi răspunsese: „Stimată doamnă, eu mă ocup de confort. De confortul dumneavoastră, adică. Vă place să citiţi? Să urmăriţi programul la radio, poate? Sau să vă sprijiniţi picioarele ostenite pe un scăunel şi să ascultaţi pur şi simplu cum se rostogoleşte lumea pe pista de popice a universului?"

Recunoscuse că toate acestea îi făceau plăcere, nu şi că aparatul de radio Motorola fusese vândut în urmă cu o lună, ca să poată cumpăra nouăzeci de baloturi de fân.

— Ei bine, exact acestea sunt lucrurile pe care vi le pot eu vinde, îi spusese comis-voiajorul cel priceput la vorbă. Chiar dacă pe obiect scrie aspirator Electrolux, prevăzut cu toate accesoriile, el reprezintă, de fapt, timp liber. Este suficient să-l puneţi în priză, şi înaintea dumneavoastră se deschid nebănuite perspective de relaxare. Cât despre rate, ele vor fi aproape la fel de uşor de achitat pe cât va deveni mai lesne de îndeplinit munca dumneavoastră în gospodărie.

Se aflau atunci în momentele cele mai grele ale Crizei, când nu era în stare să facă rost nici măcar de câte douăzeci de cenţi pentru panglicile de legat părul pe care să le dea în dar nepoatelor ei, de ziua lor, cât despre Electroluxul ăla, nici vorbă nu putea fi. Dar ce dulce vorbea domnul Donald King din Peru, Indiana! Doamne! Nu-l mai revăzuse, dar numele nu i-l uitase, însă ar fi pus rămăşag că, până la urmă, reuşise să frângă inima unei doamne albe. Ea n-a avut propriul ei aspirator decât la sfârşitul războiului cu naziştii, când, pe neaşteptate, toată lumea părea să-şi poată permite orice şi până şi cei mai săraci şi prăpădiţi albi aveau câte un Mercury ascuns în şopronul din spate.

Dar în casa asta, despre care Nick îi spusese că se află în cartierul Mapleton Hill din Boulder (Mother Abagail ar fi băgat mâna în foc că doar foarte puţini negri locuiseră aici înainte de cumplita epidemie), se găseau toate aparatele de care auzise ea, ba încă şi altele pe deasupra. Două aspiratoare, dintre care unul numai pentru curăţenia de la etaj. Aparat pentru preluarea gunoiului. Cuptor cu microunde. Maşină de spălat şi de uscat rufe. Mai exista un alt aparat în bucătărie, pe dinafară arăta ca o cutie din oţel, dar Ralph Brentner, prietenul lui Nick, îi explicase că era o „maşină pentru lături”, în care puteai să arunci cinci sute de kilograme de resturi şi să scoţi de acolo un mic bloc compact de gunoi solid. Şirul minunilor nu mai contenea.

Ba, dacă se gândea mai bine la asta, unele încetaseră totuşi.

Stând şi legănându-se în balansoar, pe verandă, ochii îi căzură din întâmplare pe o priză montată în perete. Probabil ca oamenii să poată asculta vara radioul sau chiar să se uite la meciurile de baseball la televizorul acela mic şi frumos. Nu exista un lucru mai banal decât plăcuţele acelea negre, cu orificii rotunde, pe care le găseai în orice punct al ţării. Exista una până şi în toaleta ei de la Hemingford. Nici nu băgai în seamă prizele astea... decât atunci când nu mai funcţionau. De-abia atunci îţi dădeai seama că o mare parte a vieţii unei persoane izvora chiar din ele. Tot acel timp liber, plăcerile pe care i le ridicase odinioară în slăvi Don King... proveneau din plăcuţele montate în perete. Odată ce li se luase puterea, nu-ţi mai rămânea decât să foloseşti toată aparatura aceea complicată, cuptorul cu microunde şi cel pentru gunoaie, doar ca să-ţi agăţi de ele pălăria şi haina.

Acum să fim cinstiţi! Propria ei căsuţă fusese mai bine pregătită ca să facă faţă morţii prizelor decât aceasta. Aici trebuia să-i aducă cineva apă, tocmai de la râul Boulder Creek şi trebuia s-o fierbi înainte s-o bei, pentru orice eventualitate. Acasă avea pompa ei proprie. Aici, a trebuit ca Nick şi Ralph să-i aducă cu camionul, nu se ştie de unde, o toaletă mobilă urâtă, din cele numite Port-O-San, pe care i-o montaseră în curtea din spate. Acasă la ea avusese privata ei. Ar fi schimbat la orice oră, fără să se gândească, maşina de spălat şi uscat Maytag pe copaia pentru rufe; oricum, îl pusese pe Nick să-i găsească alta, iar Brad Kitchner îi adusese de undeva o scândură de frecat şi o bucată de săpun de rufe din cel mai bun. Ei o considerau, probabil, o pacoste, care ţine morţiş să-şi spele cu mâna ei – în definitiv, era treaba ei —, dar ea ştia bine că evlavia şi curăţenia merg mână în mână, nu-şi dăduse niciodată rufele la spălat, de când se ştia ea, şi nu avea de gând să înceapă tocmai acum. Păţea mici accidente din când în când, după cum li se întâmplă tuturor bătrânilor, dar atât

timp cât era în stare să spele cu mâinile ei, micile incidente nu interesau pe nimeni în afara ei.

Fără îndoială, aveau să pună din nou în funcţiune centralele de curent electric. Era unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu i le dezvăluise în vis. Ştia destul de multe despre ce avea să se întâmple aici – unele din vise, altele prin propria ei judecată. Cele două lucruri se împleteau prea strâns ca să poată fi deosebite între ele.

Curând, toţi oamenii aceştia aveau să înceteze să mai fugă în toate părţile, ca nişte pui cu capul tăiat, adunându-se la un loc. Ea nu era sociolog, ca Glen Bateman (care o măsura întotdeauna aşa cum un agent de pariuri măsoară o bancnotă falsă de zece dolari), dar ea ştia că oamenii se adună întotdeauna, după o vreme. Blestemul şi binecuvântarea rasei omeneşti este tocmai că se arată prietenoasă. Păi, dacă şase oameni plutesc la vale pe Mississippi pe un acoperiş de biserică luat de inundaţii, o să-i vezi făcând o partidă de bingo de îndată ce acoperişul s-ar împotmoli într-un banc de nisip.

Mai întâi vor dori să alcătuiască o formă oarecare de guvernare, în centrul căreia să se afle ea. Ea nu putea permite aşa ceva, fără doar şi poate, oricât de mult şi-ar fi dorit; ar fi încălcat astfel voia Domnului. Ei erau cei care trebuiau să se ocupe de toate lucrurile lumeşti. Voiau să repună în funcţiune centrala electrică? Foarte bine. Primul lucru pe care avea ea de gând să-l facă era să încerce aparatul ăla pentru gunoaie. Să dea drumul la gaze, ca să nu le înţepenească fundurile în iarna ce venea. Trebuia să-i lase să ia hotărâri şi să facă planuri, foarte bine. Ea nu-şi vâra nasul în treburile acelea. Nu-i rămânea decât să insiste ca Nick să fie şi el implicat în treburile obştii şi poate că şi Ralph. Texanul părea băiat de treabă, ştia să-şi ţină gura atunci când simţea că nu-l mai ajută mintea. Probabil că şi-l vor dori printre ei pe grăsan, Harold; ea nu urmărea să-i împiedice, dar de plăcut nu-i plăcea de el. Harold îi transmitea o stare de nervozitate. Rânjea tot timpul, dar

zâmbetul lui nu ajungea până în priviri. Era un om plăcut, găsea întotdeauna cuvântul cel mai potrivit, dar ochii lui erau ca două bucăţi de cremene rece, ivindu-se din pământ.

După părerea ei, Harold avea un secret al lui. Un lucru puturos şi urât, învelit într-o cataplasmă împuţită, şi ascuns chiar în mijlocul inimii. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba; nu era pe voia Domnului ca ea să ştie, prin urmare secretul nu avea influenţă asupra planurilor Lui cu această comunitate. Totuşi, o tulbura că grăsanul va face parte din înaltele lor consilii... dar de zis nu avea de gând să zică nimic.

Lucrarea ei, gândi împăcată cu sine, legănându-se în balansoar, participarea în consiliile şi la sfaturile lor avea să se limiteze la cele ce-l priveau pe Omul Întunecat.

Acela nu avea nume, deşi îi făcea plăcere să-şi spună Flagg... cel puţin pentru moment. De cealaltă parte a munţilor, întreprinderea lui era pe cale de a fi pusă pe roate. Nu-i cunoştea planurile; rămâneau la fel de ascunse privirilor ei ca secretele ce zăceau în inima grăsanului de Harold. Dar ea nu avea nevoie să cunoască amănunte. Scopul lui era limpede şi simplu, anume acela de a-i distruge pe toţi.

Modul în care-l înţelegea femeia era surprinzător de sofisticat. Oamenii care fuseseră atraşi către Free Zone veneau s-o viziteze aici, iar ea îi primea pe toţi, deşi uneori o oboseau... iar ei ţineau morţiş să-i explice că o visaseră pe ea şi pe el. Erau speriaţi de moarte din cauza lui, iar ea accepta spusele lor, îi potolea şi-i consola cât se pricepea mai bine, dar în sinea ei se gândea că majoritatea nu l-ar recunoaşte pe Flagg ăsta dacă l-ar întâlni pe stradă, decât dacă el dorea să fie remarcat. Nu era exclus să-l simtă – sub forma unui fior rece, de felul celui pe care-l simţi când îţi trece o gâscă peste mormânt, a unui val cald, ca un acces de febră, sau a unei dureri ascuţite, sfredelitoare, în urechi sau în tâmple. Dar oamenii aceştia greşeau crezând că avea două capete sau şase ochi, sau coarne mari şi ascuţite,

crescând de la tâmple. Probabil nu se deosebea aproape prin nimic de lăptar sau de poştaş.

Din câte ghicea ea, în spatele răului conştient exista o obscuritate inconştientă. Aceasta era trăsătura distinctivă a vlăstarelor de întuneric ale pământului: nu erau în stare să facă ceva, ci doar să strice. Dumnezeu Atotputernicul îl crease pe om după chipul şi asemănarea Lui, ceea ce însemna că fiecare bărbat sau femeie care trudeau sub lumina Domnului era un creator de un fel oarecare, o persoană dornică să pună mâna şi să dea lumii o formă raţională. Omul Întunecat nu dorea – şi nu era capabil – decât să strice forme. Anticrist? La fel de bine ai fi putut spune anti-creaţie.

Nu era de mirare că avea adepţii lui; nimic nou în asta. Era un mincinos, iar taică-su, Tatăl Minciunilor. Acestora, el avea să le apară ca un imens semn de neon, înălţându-se spre cer, orbindu-i cu nebunia jocurilor de artificii. Nu aveau să fie în stare să bage de seamă – ei, discipolii distrugerii – că, aidoma unui panou de neon, nu reuşea decât să repete mereu şi mereu aceleaşi formule simple. Nu aveau să fie în stare să-şi dea seama că, dacă dai drumul gazului ce umple reţeaua complexă de tuburi, cu ajutorul căreia era realizat şirul de formule simple, el avea să se risipească tăcut, nelăsând în urma lui absolut nimic, nici măcar o urmă de miros.

Unii aveau să tragă concluzia logică după o vreme – anume că în împărăţia lui nu va domni niciodată pacea. Santinelele şi sârma ghimpată de la graniţele ţării lui nu vor avea doar rolul de a-i ţine departe pe invadatori, ci şi de a-i împiedica să plece pe prozeliţi.

Avea el oare să învingă?

Nu putea să fie sigură că nu. Mai ştia că el trebuie să fie la fel de conştient de existenţa ei pe cât ea de a lui şi că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să vadă trupul său negru şi chircit înălţat sus, pe o cruce făcută din stâlpi de telefon, ciupită de ciori. Era conştientă că doar câţiva în

afara ei visaseră despre crucificări. Cei care visaseră îi spuseseră şi ei, nimănui altcuiva, din câte îşi putea da seama. Dar nimic din toate acestea nu dădea un răspuns la întrebarea:

Oare avea să învingă?

Nici asta nu-i era dat să ştie. Dumnezeu lucra discret şi pe căile care-i făceau lui plăcere. Fusese voia lui ca Fiii lui Israel să geamă şi să se istovească sub jugul egiptean timp de mai multe generaţii. Fusese voia lui să-l trimită pe Iosif în sclavie, după ce straiul lui multicolor îi fusese smuls cu de-a sila. Fusese voia lui ca asupra nefericitului Iov să se abată o sută de nenorociri şi a fost voia lui să lase ca singurul lui fiu să fie ridicat pe cruce, cu o glumă proastă scrisă deasupra capului său.

Dumnezeu era un jucător – dacă ar fi fost un muritor de rând, l-ai fi văzut mereu aplecat asupra tablei de dame, în faţa magazinului universal Pop Mann’s din Hemingford Home, jucând cu roşul împotriva negrului, cu albul împotriva negrului. Se gândi că, pentru el, jocul acesta era mai important decât orice altceva. La timpul potrivit, el avea să câştige. Dar asta nu avea să se întâmple neapărat în anul acesta, poate nici într-o mie de ani... şi ea nu avea de gând să supraestimeze dibăcia sau capacitatea de a amăgi a Omului Întunecat. Dacă el era un nor de neon, atunci ea avea să fie minuscula particulă de praf în jurul căreia se adună un nor mare de ploaie deasupra pământului uscat. Doar un simplu soldat – e adevărat, cu mult peste vârsta la care ar fi trebuit să fie lăsat la vatră! – în slujba Domnului.

— Facă-se voia ta, spuse ea cu voce tare, vârându-şi mâna în buzunarul şorţului după pachetul de alune Planters. Ultimul ei medic, doctorul Staunton, o sfătuise să se ţină departe de mâncarea sărată, dar ce ştia el? Ea le supravieţuise ambilor medici care-şi închipuiseră că-i dau cele mai bune sfaturi de sănătate începând cu cea de-a optzeci şi patra aniversare a ei, prin urmare avea să

mănânce câteva alune, dacă aşa avea chef. O răneau teribil la gingii, dar, Doamne, ce gust minunat!

Pe când se muncea să le morfolească, pe poteca din faţa casei apăru Ralph Brentner, cu pana înfiptă vitejeşte la pălărie. Când bătu la uşa verandei, îşi scoase şi pălăria din cap.

— Nu dormi, Mother?

— Nu, îi răspunse ea, cu gura plină de alune. Intră, Ralph, alunele nu le mestec, ci le strâng între gingii până le omor.

Ralph râse şi intră.

— Sunt nişte oameni la poartă care ar dori să te salute, dacă nu eşti prea obosită. N-au sosit decât de-abia acum vreo oră. O echipă destul de bună, aş zice. Băiatul care-i conduce e unul din ăia cu părul lung, dar altfel pare la locul lui. Underwood îi zice.

— Foarte bine, Ralph, adu-i aici.

— Imediat, spuse Ralph, pregătindu-se să plece.

— Unde-i Nick? îl întrebă bătrâna. Nu l-am văzut nici azi, nici ieri. Nu-i mai pasă de noi, ăştia, care stăm pe acasă?

— S-a dus până la baraj. El şi cu electricianul acela, Brad Kitchner, au vrut să vadă în ce stare se află centrala electrică. Se frecă la nas. M-am dus şi eu, azi-dimineaţă. Mi-am zis că atâţia şefi or avea nevoie şi de un om de rând, căruia să-i dea ordine.

Mother Abagail chicoti. Ralph îi plăcea cu adevărat. Era un om simplu, dar isteţ. Părea înzestrat cu un simţ tehnic special. Nu o surprindea câtuşi de puţin că el fusese cel ce pusese în funcţiune ceea ce acum toată lumea numea Radioul Zonei Libere. Era genul de om care nu se temea să încerce să-ţi lipească bateria de tractor cu o răşină, atunci când a început să se fisureze, iar dacă răşina îşi făcea cu adevărat treaba, să te ţii, îşi scotea pălăria lui diformă, se scărpina pe ţeasta aproape pleşuvă şi rânjea cu gura până la urechi, de parcă ar fi fost un puşti de unsprezece ani cu temele de şcoală pregătite, cu undiţa în mână, gata să plece

la pescuit. Era acel gen de om foarte potrivit să-l ai în preajmă atunci când lucrurile nu merg chiar strălucit şi care, nu se ştie cum, ajungea să trăiască din ajutor social când vremurile erau prospere pentru toţi ceilalţi. Era în stare să-ţi monteze ventilul potrivit la pompa de bicicletă atunci când nu reuşeai s-o fixezi de un cauciuc mai mare decât cel al bicicletei tale şi se prindea ce anume provoacă bâzâitul acela ciudat la aragazul tău aruncând o simplă privire, în schimb atunci când era obligat să aibă de-a face cu ceasul de pontaj al unei firme, începea să întârzie dimineaţa şi să plece prea devreme seara, trezindu-se concediat în scurt timp. Ştia cum să amestece gunoiul de porc, ca să facă un îngrăşământ de porumb valabil, şi se mai pricepea să pună castraveţi la murat, în schimb nu va fi niciodată în stare să priceapă un contract de închiriere a unei maşini sau cum de reuşeau mereu şmecherii să-l tragă în piept. Un formular de cerere de serviciu completat de Ralph Brentner arăta de parcă ar fi trecut printr-un mixer Hamilton-Beach... plin de greşeli de ortografie, îndoit pe la colţuri, presărat cu picături de cerneală şi urme de grăsime lăsate de degete. Lista serviciilor pe unde mai trecuse arăta ca foaia de bord a unui vapor care făcuse înconjurul lumii. Dar atunci când ţesătura lumii începuse să se sfâşie, tocmai oamenilor de felul lui Ralph Brentner nu le era frică să spună: „Ia să lipim noi aici cu puţină răşină şi să vedem dacă ţine.” Şi, de cele mai multe ori, chiar ţinea.

— Eşti un tip de toată isprava, Ralph, ştii? Chiar că eşti.

— Să ştii că şi tu eşti, Mother. Adică nu eşti un tip, înţelegi tu ce vreau să spun. În orice caz, Redman a trecut pe acolo în timp ce lucram. Voia să stea de vorbă cu Nick despre nu ştiu ce fel de comitet.

— Şi Nick ce a zis?

— Păi, a scris vreo două pagini. Iar dacă Mother Abagail va fi de acord, atunci nici eu n-o să am nimic împotrivă. Nu-i corect?

— Păi ce fel de cuvânt ar avea de spus o femeie bătrână ca mine despre astfel de lucruri?

— Foarte important, răspunse Ralph pe un tot extrem de serios, aproape şocat. Tu eşti motivul pentru care ne aflăm aici. Cred că vom proceda aşa cum vei vrea tu.

— Ceea ce vreau eu este să trăiesc mai departe în libertate, ca orice american. Vreau să pot să-mi spun cuvântul atunci când consider potrivit. Ca orice american.

— Ei bine, vei avea toate acestea.

— Şi ceilalţi gândesc la fel, Ralph?

— Poţi să fii sigură.

— Atunci e-n regulă. Se legănă senină în scaunul ei. A sosit vremea să ne punem în mişcare. Oamenii cam stau de pomană. Cei mai mulţi aşteaptă să le spună careva ce să facă, ce să dreagă.

— Atunci pot să-i dau bătaie?

— Cu ce anume?

— Păi, Nick şi cu Stu mi-au zis să caut o maşină de imprimat şi poate s-o şi pun în funcţiune, dacă-mi pun ei la dispoziţie nişte curent electric. Eu le-am răspuns că n-am nevoie de electricitate, nu trebuie decât să mă duc la liceu şi să-mi aleg cel mai mare mimeograf acţionat manual de acolo. Au nevoie de nişte manifeste. Clătină din cap. Şi încă ce nevoie! De şapte sute de bucăţi. Iar noi nu suntem aici decât vreo patru sute şi ceva.

— Şi încă nouăsprezece la poartă, care probabil fac insolaţie, în timp ce noi stăm aici şi trăncănim. Te rog să-i aduci înăuntru.

— Imediat îi aduc.

— Ralph, ştii ceva? îl opri bătrâna.

Bărbatul se opri în uşă.

— Tipăreşte o mie, îl îndemnă ea.

Păşiră unul câte unul prin poarta deschisă de Ralph, iar ea îşi simţi păcatul, cel pe care îl considera mama tuturor celorlalte păcate. Tatăl păcatului era furtul; esenţa fiecăreia

din cele Zece Porunci era „Să nu furi.” Crima era furtul unei vieţi, adulterul furtul unei soţii, lăcomia furtul secret, furişat, care avea loc în fundul inimii. Blasfemia era furtul numelui lui Dumnezeu, târât din Casa Domnului şi trimis să bată trotuarele, ca o curvă ţanţoşă. Hoaţă nu fusese în viaţa ei; poate doar câte o mică găinărie comisese din când în când, în cel mai rău caz.

Mama păcatului era mândria.

Mândria era partea femeiască a lui Satan în rasa omenească, oul tăcut al păcatului, care se dovedea întotdeauna fertil. Mândria îl împiedicase pe Moise să intre în Canaan, unde strugurii erau atât de mari, încât trebuia ca oamenii să care ciorchinii pe pârghie.

Cine a scos apă din piatră seacă, când am fost însetaţi? l-au întrebat Fiii Israelului, iar Moise le răspunsese: *Eu am scos.*

Ea fusese întotdeauna o femeie mândră. Mândră de podeaua pe care o spăla cu mâinile, stând în genunchi (dar cine îi dăduse mâinile, genunchii, chiar şi apa cu care spăla?), mândră că toţi copiii ei se dovediseră buni – niciunul nu intrase vreodată la închisoare, niciunul nu fusese prins cu droguri sau alcool, niciunul cu pofte pidosnice —, dar mamele copiilor sunt fiicele Domnului. Era mândră de viaţa ei, dar nu ea fusese cea care-şi clădise viaţa. Mândria era blestemul voinţei şi, aidoma unei femei, mândria avea vicleşugurile ei. La vârsta ei venerabilă nu reuşise încă să-i afle toate amăgirile, nici să-i stăpânească toate farmecele.

Şi, pe când ei intrau unul câte unul pe poartă, ea se gândi: *Pe mine au venit să mă vadă.* Iar pe urmele acelui păcat, în minte îi răsăriră, pe nepoftite, mai multe blasfemii metaforice: cum se apropiau pe rând, ca nişte oameni veniţi la împărtăşanie; tânărul lor conducător stătea mai tot timpul cu privirile în pământ, cu o femeie blondă alături de el; imediat în spatele lui un băieţel, lângă o femeie cu ochi

de tăciune, al cărei păr negru se împletea cu şuviţe cenuşii. Ceilalţi veneau în urma lor, în şir indian.

Tânărul urcă scările verandei, dar femeia lui se opri jos. Părul îi era lung, după cum îi povestise Ralph, dar arăta îngrijit. Avea şi o barbă de lungime considerabilă, în nuanţe roşcate şi aurii. Avea o figură puternică, pe care se distingeau riduri proaspete, săpate de griji, în jurul gurii şi pe frunte.

— Exişti cu adevărat, i se adresă el încet.

— Ei, cel puţin aşa mi-am închipuit, de când mă ştiu. Sunt Abagail Freemantle, dar cei mai mulţi îmi spun Mother Abagail, pur şi simplu. Bine aţi venit la noi.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse el cu voce gâtuită, iar ea observă că bărbatul se lupta cu lacrimile. Sunt... foarte bucuros că mă aflu aici. Mă numesc Larry Underwood.

Îi întinse mâna, iar el i-o prinse delicat, cu veneraţie, iar ea simţi iarăşi tresărirea aceea de mândrie şi orgoliu. Era ca şi cum el ar fi crezut că în femeie există un foc care-l va arde.

— Eu... te-am visat, îi spuse cu stângăcie.

Îi zâmbi şi-i făcu semn, iar el se răsuci ţeapăn pe călcâie, aproape împiedicându-se. Coborî treptele, cu umerii aplecaţi. Are să se îndrepte din nou, îi trecu ei prin minte. Acum, că ajunsese aici, avea să descopere că nu trebuia să poarte întreaga povară a lumii pe umerii lui. Un bărbat care se îndoieşte de sine însuşi nu este bine să fie pus la încercări prea grele şi prea îndelungate înainte de a fi pe deplin călit, iar Larry Underwood era întrucâtva necopt şi predispus încă să fie îngenuncheat. Dar îi plăcea de el.

Îl urmă femeia lui, o fiinţă măruntă şi drăguţă, cu ochii ca nişte violete. O măsură curajos, însă nu obraznic pe Mother Abagail.

— Eu sunt Lucy Swann. Mă bucur să te cunosc.

Cu toate că purta pantaloni, îşi însoţi gestul de o mică reverenţă.

— Mă bucur c-ai trecut pe aici, Lucy.

— Te-ar supăra dacă te-aş întreba... cum să spun...

Privirile fetei coborâră în pământ şi începu să se îmbujoreze foarte repede.

— O sută opt ani, la ultima aniversare, îi răspunse ea cu blândeţe. Dar într-unele zile mă simt ca şi cum aş avea două sute şaisprezece.

— Eu te visez, mai spuse Lucy, apoi se retrase, cuprinsă parcă de încurcătură.

Urmară femeia cu ochii negri şi băiatul. Femeia o măsură grav şi fără să clipească; pe figura băiatului se citea cea mai sinceră uimire. Băiatul era în regulă. În schimb, ceva anume din femeie îi provoca un fior rece ca un cavou. *El este aici*, îi trecu prin minte. *A venit aici sub întruchiparea femeii... vezi bine, el se înfăţişează sub mai multe forme decât cele ştiute... lupul... cioara... şarpele.*

Ea nu era scutită de teamă pentru propria ei persoană şi, pentru o singură clipă, avu sentimentul că femeia asta stranie, cu şuviţa albă în păr, îşi va întinde braţele, aproape ca din întâmplare, şi-i va frânge gâtul. În clipa aceea, Mother Abagail îşi închipui cu adevărat că faţa femeii dispăruse şi că privea într-o gaură în spaţiu şi în timp, o gaură din care o ţintuiau doi ochi, întunecaţi şi blestemaţi – cu priviri pierdute, sălbatice şi disperate.

Dar nu era vorba de el, ci doar de o femeie. Omul Întunecat nu va îndrăzni vreodată să se apropie de ea aici, chiar şi într-o ipostază în care nu era de recunoscut. Înaintea ei se afla o femeie – chiar foarte frumoasă, pe deasupra – cu o figură expresivă şi delicată, ţinându-şi un braţ pe umărul băiatului. Probabil se lăsase furată de o viziune. Desigur, nu era nimic serios la mijloc.

Şi Nadine Cross trecuse printr-un moment de confuzie. Totul fusese în regulă când intraseră pe poartă. Se simţise perfect până ce Larry îşi începuse conversaţia cu bătrâna. După care pusese stăpânire pe ea un val atât de puternic de silă şi teamă, încât fusese la un pas de leşin. Bătrâna era în stare să... să ce?

Să vadă.

Da. Îi era teamă că bătrâna reuşea să vadă în ea, acolo unde întunecimea fusese sădită şi-i mergea foarte bine. Se temea că bătrâna se va ridica de pe scaunul ei din verandă şi o va denunţa, pretinzându-i să-l părăsească pe Joe şi să se ducă la el, cel care-i fusese menit.

Cele două femei, fiecare cu propria ei temere obscură, se măsurară una pe alta. Cu toate că dură foarte puţin, momentul îi păru fiecăreia nesfârşit.

El – Vlăstarul Diavolului – se află în ea, cugetă Abby Freemantle.

Întreaga lor forţă se află aici, gândi Nadine, la rândul ei. *Ea este tot ceea ce au, chiar dacă în mintea lor ar putea să-şi închipuie altfel.*

Joe devenise nervos şi o trăgea de mână.

— Bună, spuse ea cu o voce subţire şi pieritâ. Eu sunt Nadine Cross.

— Ştiu cine eşti tu, îi răspunse bătrâna.

Cuvintele neaşteptate rămaseră suspendate în aer, făcându-i pe ceilalţi să-şi întrerupă conversaţia. Miraţi, oamenii deveniră atenţi, aşteptând să vadă dacă se întâmplă ceva.

— Chiar ştii? răspunse Nadine liniştit.

Deodată, îşi dădu seama că Joe era protecţia ei unică. Îl aduse încetişor pe băiat înaintea ei, ca pe un ostatic. Ochii stranii ai lui Joe, de culoarea apei de mare, se ridicară spre Mother Abagail.

— El este Joe, îl prezentă Nadine. Şi pe el îl cunoşti?

Ochii lui Mother Abagail rămaseră aţintiţi asupra femeii ce-şi spunea Nadine Cross, dar ceafa îi transpirase puţin.

— Nu-l cheamă pe el Joe cum nu mă cheamă pe mine Cassandra, îi replică ea, şi nu cred că tu eşti mama lui.

Îşi coborî privirile asupra copilului ca într-o uşurare, însă fără să-şi poată stăpâni sentimentul straniu că, într-un fel sau altul, femeia câştigase partida – că îl pusese pe micuţ între ele, se folosise de el ca să o împiedice să-şi facă

datoria, indiferent care ar fi fost acea datorie... vai, dar totul se petrecuse atât de brusc, iar ea nu fusese pregătită!

— Cum te cheamă pe tine, băiete? i se adresă ea copilului.

Băiatul se zbătu, ca şi cum i-ar fi rămas un os în gât.

— Nu-ţi va spune, interveni Nadine, punând o mână pe umărul băiatului. Nu poate să-ţi spună. Nu cred că-şi aminteş...

Joe îi îndepărtă mâna şi asta păru să înlăture piedica.

— Leo! pronunţă el, cu forţă neaşteptată, şi cu o mare claritate. Leo Rockway sunt eu. Eu sunt Leo!

Sări râzând în braţele lui Mother Abagail. Ceea ce stârni râsete şi câteva aplauze din mulţime. Nadine scăpă efectiv neremarcată, iar Abby simţi încă o dată că un moment vital, o şansă vitală trecuse din nou.

— Joe, strigă Nadine.

Avea un aer inaccesibil, perfect controlat. Băiatul se retrase puţin de lângă Mother Abagail şi o privi.

— Să plecăm de aici, spuse Nadine, uitându-se fără să clipească la Abby şi adresându-i-se nu copilului, ci direct ei. E bătrână. Nu-i face bine. E foarte bătrână şi... nu foarte puternică.

— Vai, cred că am suficientă putere ca să-l iubesc puţin pe un flăcău ca el, spuse Mother Abagail, dar vocea ei suna bizar de nesigur în propriile ei urechi. Din câte s-ar zice, a avut o călătorie grea.

— Da, acum este obosit. Şi tu eşti obosită, s-ar zice. Haide, Joe.

— Eu o iubesc, spuse băiatul, fără să se mişte din loc.

Nadine păru să se cutremure. Vocea ei deveni mai ascuţită.

— Haide să plecăm, Joe!

— *Pe mine nu mă cheamă aşa! Leo! Leo! Acesta-i numele meu!*

Mica ceată de noi pelerini se potoli din nou, conştienţi că erau martorii unui fapt neaşteptat care se petrecuse sau

urma poate să se petreacă, incapabili însă de a înţelege cu exactitate ce anume.

Cele două femei îşi încrucişară iarăşi privirile ca pe nişte săbii.

Ştiu cine eşti, grăiau ochii lui Abby.

Nadine răspundea: *Da. Şi eu te cunosc pe tine.*

Dar de această dată, Nadine cedă prima.

— Foarte bine, spuse ea. Leo, sau cum vrei tu. Numai haide să mergem înainte s-o oboseşti şi mai tare.

Plecă, în silă, din braţele lui Mother Abagail.

— Să vii să-mi faci vizite ori de câte ori vrei, spuse Abby, dar nu-şi ridică privirile, ca să o includă şi pe Nadine.

— Okay, spuse băiatul, trimiţându-i o bezea.

Figura Nadinei era ca săpată în piatră. Nu mai scoase niciun cuvânt. Coborând treptele verandei, braţul aşezat de Nadine pe umărul lui părea mai degrabă un lanţ decât o mângâiere. Mother Abagail îi urmări cu privirea, conştientă că îşi pierdea încă o dată capacitatea de a se concentra. Odată ce figura femeii dispăruse din raza ei vizuală, sentimentul că avusese o revelaţie începu să se piardă. Deveni nesigură pe ceea ce crezuse că simte. De fapt, se întâlnise cu o altă femeie şi nimic mai mult... oare?

Tânărul acela, Underwood, aştepta la capătul treptelor, negru la faţă ca un nor de furtună.

— De ce te-ai purtat aşa? o întrebă pe femeie şi, deşi rostise cuvintele cu voce scăzută, Mother Abagail îl auzi perfect.

Femeia nu-l băgă în seamă. Trecu pe lângă el netulburată. Băiatul se uită rugător înspre Underwood, dar femeia era stăpână pe situaţie, cel puţin pentru moment, iar copilul o lăsă să-l tragă după ea, îndepărtându-l din locul acela.

Se aşternu liniştea pentru o clipă, iar ea se simţi pusă în încurcătură, dacă s-o întrerupă sau nu, deşi era conştientă că s-ar fi cuvenit să spună ceva...

... oare?

Nu era de *datoria* ei să spună ceva?

Iar o voce o întrebă în şoaptă: *Oare? Asta este treaba ta? De asta te-a adus Dumnezeu aici, femeie? Ca să devii Întâmpinător Oficial la porţile Zonei Libere?*

Nu pot să gândesc, protestă ea. Femeia avea dreptate: sunt cu ADEVĂRAT obosită.

El se înfăţişează sub mai multe forme decât cele ştiute, insistă mica voce interioară. *Lup, cioară, şarpe... femeie.*

Ce însemna asta? Ce se petrecuse aici? Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Stăteam aici, mulţumită de mine, aşteptând să se prosterneze oamenii înaintea mea – da, chiar asta făceam, n-are niciun rost să mă ascund – şi acum a apărut femeia asta şi s-a întâmplat ceva, iar eu nu-mi dau seama ce-a fost. Dar exista ceva anume în femeie... oare? Eşti sigură? Eşti sigură?

Urmă un moment de tăcere, când toată lumea părea să se uite spre ea, aşteptând ca ea să dovedească ce poate. Iar ea nu făcea nimic. Femeia şi băiatul dispăruseră din vedere; plecaseră ca şi cum ei ar fi fost adevăraţii credincioşi, iar ea doar un Sanhedrin rânjind prefăcut, pe care aceia îl cântăriseră de la bun început câte parale face.

Vai, dar sunt bătrână! Nu este cinstit!

Dar replica veni imediat din partea unei voci scăzute şi lucide, o voce care nu-i aparţinea ei: *Nu suficient de bătrână ca să nu-ţi dai seama că femeia este...*

Dar acum se apropiase de ea un alt bărbat, într-un fel ezitant şi respectuos.

— Bună, Mother Abagail, i se adresă el. Mă cheamă Zellman. Mark Zellman. Din Lowville, New York. Te-am visat.

Iar ea se văzu pusă pe neaşteptate în faţa unei decizii care nu i se înfăţişă limpede decât pentru o clipă minţii ei ce dibuia în întuneric. Putea să răspundă la salutul acestui om, să discute puţin cu el ca să-i redea pacea (însă nu total; nu asta urmărea ea de fapt), pentru ca apoi să continue cu

următorul şi următorul şi aşa mai departe, primind omagiul lor ca pe nişte frunze de laur, sau îl putea ignora pe el şi pe ceilalţi. Ar fi avut astfel ocazia să-şi urmeze firul gândului până în străfundurile ei, în căutarea acelui lucru pe care Domnul dorise ca ea să-l cunoască.

Femeia este...

... ce?

Oare avea vreo importanţă? Femeia plecase.

— Am avut un strănepot care a locuit o vreme în nordul statului New York, îi spuse ea volubil lui Mark Zellman. Oraşul se numeşte Rouse's Point. Se învecinează cu Vermontul, care-i dincolo de Lacul Champlain. Probabil n-ai auzit de localitatea asta, nu?

Mark Zellman îi răspunse că era de la sine înţeles că auzise de ea; nu era om din tot statul New York care să nu fi auzit de oraş. Fusese vreodată acolo? Figura lui căpătă trăsături tragice. Nu, nu a fost niciodată. Dar întotdeauna îşi dorise.

— Din câte-mi scria Ronnie în scrisori, n-ai pierdut prea mult, îl asigură ea, iar Zellman se îndepărtă strălucind de mulţumire.

Apoi veniră pe rând şi ceilalţi ca să se prezinte, la fel cum procedaseră şi celelalte grupuri înaintea lor şi la fel cum aveau să procedeze şi alţii în zilele şi săptămânile următoare. Un adolescent numit Tony Donahue. Un tip, Jack Jackson, care era de meserie mecanic auto. O tânără infirmieră, Laurie Constable – care le putea fi de mare folos. Un bătrân, purtând numele de Richard Farris, căruia toată lumea îi spunea Judele; o măsurase cu o privire profundă, care o făcuse din nou să nu se simtă la largul ei. Dick Vollman. Sandy DuChiens – frumos nume, franţuzesc. Harry Dunbarton, care, cu doar trei luni în urmă, îşi câştiga existenţa din vânzarea ochelarilor. Andrea Terminello. Un Smith. O Rennett. Şi mulţi alţii. Le vorbi tuturor, le zâmbi şi îi linişti pe toţi, dar plăcerea pe care o trăia într-alte zile dispăruse acum şi nu mai simţea decât durerea din

încheieturi, degete şi genunchi şi, în plus, bănuiala chinuitoare că trebuia să meargă la toaleta Port-O-San şi că, dacă nu ajungea acolo cât se poate de repede, avea să-şi păteze rochia.

Peste toate acestea, o stăpânea şi gândul din ce în ce mai vag (care avea să-i iasă cu totul din minte spre seară) că-i scăpase ceva de mare importanţă şi că va regreta amarnic mai târziu.

Gândea mai bine când scria, prin urmare îşi notă un rezumat al tuturor lucrurilor care i se păreau însemnate, utilizând două creioane cu vârful din pâslă: unul negru şi celălalt albastru. Nick Andros se afla în biroul din casa de pe Baseline Drive în care locuia împreună cu Ralph Brentner şi prietena acestuia, Elise. Se lăsase întunericul. Era o frumuseţe de casă, aşezată chiar la poalele lui Flagstaff Mountain, dar deasupra oraşului Boulder propriu-zis; de la fereastra mare a salonului se vedeau străzile şi uliţele oraşului întinse ca o gigantică tablă de joc. Pe suprafaţa exterioară a geamului respectiv fusese aplicată o substanţă de culoare argintie, prin care stăpânul putea să se uite afară, în care trecătorii nu vedeau, în schimb, decât o imagine reflectată. După presupunerea lui Nick, clădirea valora cam 450 până la 500 de mii de dolari... iar proprietarul şi familia lui dispăruseră în mod misterios.

În lunga lui călătorie de la Shoyo la Boulder, mai întâi singur, apoi alături de Tom Cullen şi de ceilalţi, trecuse prin zeci şi sute de orăşele şi oraşe, fără excepţie transformate în imense cavouri rău mirositoare. În mod normal, Boulder n-ar fi trebuit să constituie o excepţie... aşa cum era. Şi aici se găseau cadavre, da, cu miile, în legătură cu care trebuia făcut ceva înainte să se termine zilele fierbinţi şi uscate şi să înceapă ploile de toamnă, provocând descompuneri mai rapide şi eventual boli... dar numărul cadavrelor era insuficient. Nick se întrebă dacă mai remarcase cineva acest lucru, în afară de el şi de Stu Redman... Lauder, poate. Lauder observa aproape orice.

La fiecare casă sau clădire publică pe care le găseai înţesate de cadavre existau zece altele absolut pustii. La un moment dat, în timpul ultimului spasm al flagelului, majoritatea cetăţenilor din Boulder, bolnavi sau sănătoşi, plecaseră din oraş. De ce? Păi, de fapt nu avea importanţă şi probabil nu aveau să afle vreodată ce se petrecuse. Faptul extraordinar rămânea că Mother Abagail, nu se ştie cum, reuşise să-i călăuzească spre unicul orăşel din Statele Unite unde exista un număr infim de victime ale epidemiei. Chiar şi un agnostic ca el se vedea silit să se întrebe în cel mai serios mod cam de unde-şi lua ea informaţiile de felul acesta.

Nick îşi rezervase trei camere la parterul casei; încăperile erau frumoase, cu mobilă din pin noduros. Niciun îndemn din partea lui Ralph nu-l convinsese să-şi aleagă un spaţiu de locuit mai generos – deja se simţea un intrus, însă îi plăcea de ei... şi, până la călătoria din Shoyo şi până la Hemingford Home, încă nu-şi dăduse seama în ce măsură ducea dorul prezenţei altor oameni. Iar până în clipa de faţă nu ieşise din această pasă.

Iar el nu locuise, oricum, şi nici nu-şi dorea un loc mai frumos decât acesta. Avea intrarea lui separată, prin spate, şi-şi ţinea bicicleta cu zece viteze parcată sub cornişa joasă dinaintea uşii, unde stătea îngropată până la butuc în generaţii de frunze putrezite şi aromate de plop. Aici avea începutul unei biblioteci, un lucru pe care şi-l dorise din suflet şi nu reuşise să-l aibă în anii de pribegie. În zilele acelea fusese un cititor pasionat (acum, în schimb, nu avea decât rareori răgaz să poarte o lungă conversaţie cu un volum), iar unele dintre cărţile de pe rafturi – rămase goale, în cea mai mare parte – erau prieteni vechi, pe care pe vremuri le împrumuta de la biblioteci, în schimbul a doi centi pe zi; în ultimii câţiva ani nu petrecuse niciodată destul timp într-un oraş ca să poată obţine un permis obişnuit de cititor. Altele erau cărţi pe care încă nu le citise, cărţi spre care îl îndrumaseră cele luate cu împrumut şi

citite. Chiar şi acum, pe lângă hârtia şi creioanele pe care le avea în faţă, lângă mâna dreaptă se afla Set This House on Fire de William Styron. În loc de semn de carte, pusese o bancnotă de zece dolari găsită pe stradă. Pe drumuri puteai găsi mulţi bani, suflaţi de vânt de-a lungul rigolelor; surprinzător şi amuzant, foarte mulţi oameni – nici el nu făcea excepţie – se aplecau încă şi-i culegeau de la pământ. Oare de ce? Cărţile erau acum gratis. Ideile erau gratis. Uneori acest gând îl înveselea. Alteori îl speria.

Foile pe care scria proveneau dintr-un caiet cu inele de prindere a hârtiilor, în care-şi rânduia toate gândurile – caietul era pe jumătate jurnal, pe jumătate listă de cumpărături. Îşi descoperise o plăcere profundă în alcătuirea de liste; începuse să aibă bănuiala că unul dintre strămoşii lui fusese contabil. Din câte descoperise el, când avea o tulburare, cel mai bun leac era să alcătuiască o listă oarecare.

Se concentră din nou asupra foii albe de dinaintea lui, mâzgălindu-i un colţ.

I se părea că toate lucrurile din viaţa veche pe care şi le doreau sau de care aveau nevoie stăteau ascunse în uzina electrică East Boulder, aidoma unei comori prăfuite în fundul unui sipet întunecat. Oamenii care se adunaseră la Boulder erau urmăriţi de un sentiment neplăcut, pe care reuşeau cu greu să şi-l ascundă, ca nişte copii speriaţi, porniţi să cerceteze casa cu stafii, după ce s-a lăsat întunericul. În multe privinţe, Boulder era chiar un rânced oraş al fantomelor. Domnea sentimentul că şederea lor acolo era strict provizorie. Printre ei exista un tip, numit Impening, care la un moment dat locuise la Boulder şi făcuse parte din echipa de pază a uzinei IBM de pe Boulder-Longmont Diagonal. Ai fi zis că Impening era hotărât să stârnească nelinişte. Se învârtea peste tot şi le spunea oamenilor că în 1984 zăpada era la Boulder deja de cinci centimetri pe 14 septembrie şi că în noiembrie gerul era atât de mare, încât le îngheţau boaşele până şi statuilor.

Nick dorea să pună foarte repede capăt acestui soi de discuţii. Ce contează că, dacă Impening ar fi făcut parte din cadrele armatei, ar fi fost trecut în rezervă pentru genul acesta de discuţii; logica unui asemenea gând, dacă exista, era găunoasă. Nu conta decât faptul că vorbele lui Impening nu aveau nicio greutate atât timp cât oamenii se puteau muta în nişte case în care luminile funcţionau şi aerotermele suflau aer fierbinte printr-o simplă apăsare de buton. Dacă asta nu se întâmpla până la primul îngheţ, Nick se temea că oamenii vor începe pur şi simplu s-o ia din loc, fără să le mai pese de toate întrunirile, aleşii şi ratificările din lume.

După cum credea Ralph, uzina electrică nu suferise stricăciuni prea mari, sau cel puţin defecţiunile vizibile nu erau esenţiale. Echipele care lucraseră aici opriseră o parte din utilaje; alte utilaje se opriseră singure. Două sau trei dintre turbinele principale explodaseră, poate din cauza unei mari creşteri de tensiune. Ralph susţinea că o parte din cablaje vor trebui să fie înlocuite, dar că o echipă de vreo doisprezece oameni, în frunte cu el şi cu Brad Kitchner, s-ar putea descurca. Era nevoie de o echipă de lucru cu mult mai mare ca să demonteze sârma de cupru topită şi arsă de pe generatoarele turbinelor ieşite din funcţiune, pentru ca apoi să le rebobineze. În depozitele de la Denver exista suficientă sârmă de cupru pentru această întreprindere; Ralph şi Brad făcuseră ei înşişi un drum acolo, săptămâna trecută, ca să se convingă. Dacă dispuneau de forţa de muncă necesară, considerau că pot să aprindă luminile din nou înainte de Labor Day.

— Şi după aia organizăm cea mai straşnică petrecere pe care a cunoscut-o vreodată oraşul ăsta, spusese Brad.

Lege şi Ordine. Un alt lucru care-l frământa. Oare va reuşi să-l convingă pe Stu Redman să se ocupe de asta? Nu avea să-i convină, dar Nick spera să-l poată convinge, totuşi... iar dacă presiunea se dovedea prea mare, putea să-l convingă şi pe Glen, prietenul lui Stu, să-i dea o mână de

ajutor. Ceea ce-l deranja de fapt era amintirea, cu mult prea proaspătă şi dureroasă ca să zăbovească asupra ei, a scurtei şi teribilei perioade cât fusese temnicer la Shoyo. Vince şi Billy murind, Mike Childress ţopăind pe ceea ce primise de mâncare şi urlându-i jalnic şi sfidător: *Greva foamei! Sunt în greva foamei, ţi-am zis!*

Îl durea gândul că s-ar putea să aibă nevoie de judecătorii şi de închisori... poate chiar şi de un călău. Doamne, doar ei erau oamenii lui Mother Abagail, nu ai Omului Întunecat! Omul Întunecat însă, îşi zicea Nick, nu avea să-şi bată capul cu asemenea mărunţişuri, judecătorii şi închisori. Pedepsele lui erau probabil hotărâte în grabă, fără şovăială şi, cu siguranţă, grele. Nu avea nevoie de ameninţarea cu puşcăria, atât timp cât cadavrele atârnau pe stâlpii de telefoane de-a lungul lui I-15, unde să le poată ciuguli păsările.

Nick spera ca majoritatea infracţiunilor să fie dintre cele neînsemnate. Câteva cazuri de beţie şi tulburarea liniştii se petrecuseră deja. Un copil, cu mult prea mic ca să conducă, se suise într-un camion mare, de tractare, şi se plimbase în sus şi-n jos pe Broadway, speriindu-i pe oameni şi făcându-i să fugă din calea lui. În cele din urmă, intrase într-o maşină de pâine oprită în drum şi se rănise la frunte – după părerea lui Nick, era un adevărat noroc că se alesese doar cu atât. Cei care-l văzuseră ştiau că era prea mic să se suie la volan, însă nimeni nu crezuse că ar avea autoritatea de a-l opri.

Autoritate. Organizare. Îşi notă cuvintele pe carnet şi le înconjură cu un cerc dublu. Faptul că erau oamenii lui Mother Abagail nu le conferea niciun fel de imunitate faţă de slăbiciuni, prostie sau companii de proastă calitate. Nick nu ştia dacă şi aceştia sunt sau nu copiii Domnului, însă în orice caz era sigur că, atunci când Moise coborâse de pe Munte, cei care nu se ocupau cu închinatul la viţelul de aur jucau barbut. Prin urmare, nu trebuia exclusă posibilitatea

ca, după un joc de cărţi, să se işte o bătaie cu cuţite sau cineva să fie împuşcat, din pricina vreunei femei.

Autoritate. Organizare. Făcu încă un cerc în jurul cuvintelor, care acum arătau ca nişte prizonieri în spatele unui şir triplu de fortificaţii. Cât de bine mergeau împreună... şi ce muzică tristă emanau.

Nu peste mult timp, intră Ralph.

— Mâine mai sosesc şi alţi oameni, Nicky, iar poimâine vine o adevărată procesiune. Peste treizeci, în cel de-al doilea grup.

„Bine”, scrise Nick. „Pun pariu că în curând vom avea şi un medic. Aşa susţine legea probabilităţii.”

— Mda, devenim un oraş în toată puterea cuvântului.

Nick îi răspunse cu un gest afirmativ.

— Am avut o discuţie cu tipul care conduce grupul sosit astăzi. Îl cheamă Larry Underwood. Îmi pare un om deştept, Nick. Foarte vioi la minte.

Nick îşi ridică sprâncenele şi desenă în aer un semn de întrebare.

— Păi, să vedem, îi răspunse Ralph. Ştia că semnul de întrebare însemna „dă-mi mai multe informaţii, dacă poţi”. E mai mare decât tine cam cu şase sau şapte ani, cred, şi cu opt sau nouă decât Redman. Dar face parte din categoria aceea de oameni despre care tu ai zis că trebuie să-i căutăm. Pune întrebările cuvenite.

— ?

— Cine conduce aici, în primul rând. Care este următorul pas, în al doilea rând. Şi cine îl îndeplineşte, în al treilea rând.

Nick încuviinţă din cap. Da – întrebările erau cele cuvenite. Dar era el oare omul potrivit? Ralph putea să aibă dreptate sau nu, în această privinţă.

„Voi încerca să mă întâlnesc cu el mâine şi să stăm puţin de vorbă”, scrise el pe o altă foaie de hârtie.

— Da, da, aşa ar fi bine să faci. Mi se pare un tip în regulă. Ralph îşi târşâi picioarele şi continuă: Înainte să apară Underwood şi cu oamenii lui ca să fie prezentaţi lui Mother, am stat puţin de vorbă cu ea. Am vorbit cu ea, aşa cum m-ai îndemnat tu.

— ?

— A zis că să-i dăm drumul. Să ne punem pe treabă. Zicea că sunt oameni care se învârt fără rost şi că au nevoie de alţii care să le spună ce şi cum să facă.

Nick se rezemă de spătarul scaunului şi râse tăcut. Apoi scrise: „Eram convins că va reacţiona în felul aceasta. Mâine am să vorbesc cu Stu şi cu Glen. Ai tipărit afişele?”

— A, alea? Păi sigur că da, îl asigură Ralph. Acolo am stat mai toată după-amiaza, pe Dumnezeul meu.

Îi arătă lui Nick un exemplar de poster. Mirosind încă puternic a cerneală, tipăritura era de dimensiuni mari şi-ţi atrăgea privirea. Ralph se ocupase şi de aspectul grafic:

ADUNARE GENERALĂ!!!
NOMINALIZAREA ŞI ALEGEREA CONSILIULUI REPREZENTANŢILOR!

18 august 1990, ora 20.30
Locul de desfăşurare:
Parcul Canyon Boulevard & Chioşcul dacă este FRUMOS
Sala Chautauka din Parcul Chautauka dacă este URÂT

DUPĂ ÎNTRUNIRE SE VOR SERVI BĂUTURI RĂCORITOARE

Sub acest text, fuseseră desenate două hărţi rudimentare pentru nou-veniţi şi pentru cei care nu exploraseră foarte atent oraşul Boulder. Dedesubt, cu literă destul de mică, apăreau numele asupra cărora căzuseră de acord el, Stu şi Glen, după ce discutaseră în dimineaţa respectivă:

Comitetul ad-hoc

Nick Andros
Glen Bateman
Ralph Brentner
Richard Ellis
Fran Goldsmith
Stuart Redman
Susan Stern

Nick arătă rândul referitor la băuturile răcoritoare de pe afiş şi-şi ridică sprâncenele.

— A, da, păi a trecut Frannie şi a zis că sunt şanse mai mari să-i adunăm pe toţi dacă menţionăm textul respectiv. Ea şi cu prietena ei, Patty Kroger, au să se ocupe şi de asta. Prăjituri şi Za-Rex. Ralph făcu o faţă lungă. Dac-ar fi să aleg între Za-Rex şi pişat de vacă, nu ştiu, zău, ce-aş alege. Îţi cedez porţia mea, Nicky.

Acesta îi zâmbi.

— Singura chestie, continuă Ralph pe un ton mai serios, este că voi m-aţi băgat şi pe mine în comitet, băieţi, ştiu eu ce înseamnă asta. Cu alte cuvinte, „Felicitări, ai să te ocupi de toată munca grea”. Nu că m-ar deranja munca grea, pentru că asta am făcut de când sunt. Dar comitetele trebuie să aibă nişte idei, iar eu nu prea sunt un om cu idei.

Nick desenă rapid pe blocnotesul lui un sistem de radio CB, iar în fundal un turn de radio, din al cărui vârf ieşeau săgeţi de electricitate.

— Mda, dar aia-i cu totul altceva, îi replică Ralph posomorât.

„Ai să te descurci”, îi scrise Nick. „Crede-mă.”

— Bine, Nicky, dacă zici tu. Am să fac o încercare. Cu toate astea, cred că v-aţi descurca mai bine cu Underwood ăla.

Nick clătină din cap şi-l bătu pe Ralph pe umăr. Ralph îi ură noapte bună şi urcă la etaj.

După plecarea lui, Nick cercetă gânditor posterul, vreme îndelungată. Dacă Stu şi Glen îl văzuseră şi ei – ceea ce era foarte sigur că se întâmplase, până la ora aceea —, ştiau că ştersese, fără să-i consulte, numele lui Harold Lauder de pe lista membrilor ad-hoc ai comitetului. Nu-şi dădea seama cum vor primi această veste, dar faptul că nu se prezentaseră încă la uşa lui trebuia considerat un semn bun. Poate că şi ei ar fi dorit să se tocmească şi să obţină altceva din partea lui în schimb, iar el avea de gând să facă concesii, dacă era nevoie, doar ca să-l ţină pe Harold departe. Dacă era musai, renunţa la Ralph. Ralph nu ţinea oricum la poziţia respectivă, deşi, fir-ar să fie, Ralph poseda o considerabilă inteligenţă nativă şi capacitatea de-a dreptul nepreţuită de a descoperi cele mai ascunse aspecte ale unei probleme. Avea să se dovedească util în comitetul permanent, dar pe de altă parte, avea sentimentul că Stu şi Glen aduseseră deja destui prieteni de-ai lor în comitet. Dacă el, Nick, dorea să fie eliminat Lauder, nu aveau decât să se conformeze. Ca să le reuşească lovitura şi să preia puterea, între ei nu trebuia să apară niciun fel de disensiune. Ascultă, Ma, cum a făcut omul acela de-a scos un iepuraş din pălărie? Păi, fiule, nu sunt sigură, dar s-ar putea să se fi folosit de vechea şmecherie – i-a dus de nas cu prăjiturele şi Za-Rex. Reuşeşte în nouăzeci la sută din cazuri.

Se reîntoarse la pagina pe care o mâzgălea atunci când intrase Ralph. Studie cuvintele pe care le încercuise nu o dată, ci de trei ori, ca şi cum ar fi vrut să nu scape de acolo. *Autoritate. Organizare.* Scrise deodată încă unul dedesubtul lor – în locul rămas, care era suficient ca să-l încapă. Iată cuvintele care se găseau acum în cercul triplu:

Autoritate. Organizare. Politică.

Dar el nu încerca să-l elimine pe Lauder din cauză că ar fi avut sentimentul că Stu şi Glen Bateman încearcă să-i fure jocul. Fără doar şi poate, se simţea puţin atins. Ar fi fost

ciudat să nu se întâmple aşa. Într-un fel, el, Ralph şi cu Mother Abagail fondaseră Boulder Free Zone.

Există sute de oameni aici şi încă vreo câteva mii pe drum, dacă Bateman nu greşeşte, gândi el, bătând cu creionul în cuvintele încercuite. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât i se păreau mai urâte. *Dar când am ajuns aici, Ralph şi cu mine, Mother şi Tom Cullen, împreună cu tot restul grupului, singurele fiinţe vii din Boulder erau pisicile şi căprioarele care fugiseră din rezervaţia statului ca să-şi caute de mâncare în grădinile oamenilor... ba chiar şi în magazine. Ţi-aduci aminte de aceea care intrase în Table Mesa Supermarket şi nu mai reuşise să găsească ieşirea? Parcă înnebunise, fugea încolo şi-ncoace pe culoare, răsturnând lucrurile în calea ei, cădea, se ridica şi o lua din nou la goană.*

Nici noi nu suntem aici de o veşnicie, sigur că da, n-a trecut nici măcar o lună de când am sosit, în schimb am fost primii. Prin urmare, chestiunea ţine şi de amorul-propriu, dar nu din cauza amorului-propriu vreau ca Harold să nu facă parte din listă. Vreau să-l scot pentru că nu am încredere în el. Zâmbeşte tot timpul, dar între gura şi ochii lui există o zonă lipsită de zâmbet. Au fost nişte fricţiuni între el şi Stu, la un moment dat, din cauza lui Frannie; toţi trei declară că s-a terminat, dar eu mă întreb dacă lucrurile s-au încheiat cu adevărat. Uneori o văd pe Frannie uitându-se la Harold, iar privirea ei este neliniştită. Ca şi cum ar încerca să-şi dea seama cât de bine încheiate sunt lucrurile. Nu-i prost deloc, dar îmi lasă impresia de instabilitate.

Nick clătină din cap. Nu era numai asta. În mai multe rânduri se întrebase dacă nu cumva Harold Lauder era nebun.

Mai ales din pricina zâmbetului aceluia. Nu-mi doresc să împărtăşesc secrete cu o persoană care zâmbeşte astfel şi arată ca şi cum n-ar dormi prea bine noaptea.

Fără Lauder. Trebuie să se împace cu gândul.

Nick îşi închise caietul şi-l puse la loc sigur, în sertarul de jos al biroului său. Apoi se ridică şi începu să se dezbrace.

Îşi dorea un duş. Avea sentimentul nu foarte lămurit că este murdar.

Lumea, gândi el, nu după modelul lui Garp, ci după acela stabilit de Supergripă. Această minunată lume nouă. Deşi lui nu i se părea nici minunată şi nici foarte nouă. Avea sentimentul că cineva plasase o petardă mare în cutia cu jucării a unui copil. Urmase o explozie imensă şi toate se răspândiseră peste tot locul. Jucăriile se împrăştiaseră dintr-un capăt al camerei de joacă până în celălalt. Unele dintre lucruri erau ireparabil distruse, din altele se mai putea face totuşi ceva, dar majoritatea fuseseră risipite, şi atât. Acestea din urmă erau încă puţin prea fierbinţi ca să te atingi de ele, dar odată ce se răceau, nu mai exista nicio problemă.

Până una-alta, obligaţia principală era să ordonezi lucrurile la locul lor. Să le arunci pe cele stricate. Să pui deoparte jucăriile care se mai puteau repara. Să faci un inventar al tuturor lucrurilor încă valabile. Să faci rost de o nouă cutie de jucării în care să-ţi pui lucrurile, o cutie frumoasă şi nouă. O cutie de jucării solidă. Uşurinţa cu care lucrurile pot fi risipite este înspăimântătoare şi dezgustătoare – dar şi fascinantă, faptul nu poate fi tăgăduit. Greu este să aduni din nou lucrurile. Să le categoriseşti. Să le repari. Să le inventariezi. Şi să le arunci pe cele nefolositoare, desigur.

Numai că... oare reuşeşti vreodată să ajungi în starea de a arunca lucrurile inutile?

Nick se opri la jumătatea drumului spre baie, dezbrăcat, ţinându-şi hainele sub braţ.

O, noaptea era atât de tăcută... oare nu erau de fapt toate nopţile lui nişte simfonii ale tăcerii? Oare de ce i se făcuse piele de găină peste tot trupul?

Ei bine, pentru că-şi dădu seama deodată că acest comitet nu avea menirea să adune jucării, nu, câtuşi de puţin. Din senin îi venise ideea că se înscrisese într-un soi de cerc bizar de cusut spiritul omenesc – din care făceau

parte alături de el Redman, Bateman şi Mother Abagail, da, ba până şi Ralph cu radioul lui cel mare şi echipamentul de amplificare, care transmiteau semnalele din Free Zone departe, peste continentul mort. Fiecare dintre ei avea un ac şi poate că munceau împreună ca să facă o pătură călduroasă, cu ajutorul căreia să alunge frigul iernii... sau poate că se porniseră din nou – după un foarte scurt răgaz – să ţească un giulgiu încăpător pentru rasa omenească, începându-şi munca de la picioare şi înaintând în sus.

După ce făcuseră amor, Stu adormise. În ultima vreme dormise puţin, iar noaptea trecută stătuse treaz, împreună cu Glen Bateman, bând şi făcând planuri de viitor. Frannie îşi pusese halatul şi ieşise în balcon.

Clădirea în care locuiau era situată în centru, la intersecţia dintre Pearl Street şi Broadway. Apartamentul lor se afla la etajul al treilea, iar dedesubt se vedea intersecţia dintre Pearl pe direcţia est-vest şi Broadway pe cea nord-sud. Îi plăcea chestia asta. Era ca şi cum ar fi avut o busolă, întotdeauna la îndemână. Noaptea era caldă şi fără nicio adiere, iar lespedea neagră a cerului era presărată cu un milion de stele. În licărirea lor slabă şi îngheţată, Fran reuşea să distingă culmile cenuşii ale Munţilor Flatiron, ridicându-se spre vest.

Îşi trecu mâna de la gât în jos, spre coapse. Cămaşa de noapte din mătase, iar dedesubt nimic. Îşi mângâie uşor sânii trecându-şi palma peste ei, apoi, coborând, în loc să străbată un teritoriu neted până la uşoara ridicătură a pubisului, mâna descoperi pântecele bombat, urmând o curbă ce nu fusese nici pe departe atât de pronunţată cu doar două săptămâni în urmă.

Începuse să se vadă, deocamdată nu foarte mult. Stu făcuse totuşi un comentariu în seara aceea. Întrebarea lui sunase degajat, aproape comic: *Cât putem să o mai facem fără ca eu să-l, hm, strivesc?*

Poate e vorba de o ea, îi răspunsese, amuzată. *Patru luni, Şefule, ce părere ai?*

Foarte bine, îi răspunsese el, pătrunzând-o cu blândeţe şi desfătare.

Discuţia avută mai devreme fusese cu mult mai serioasă. Nu la mult timp după ce ajunseseră la Boulder, Stu îi spusese că discutase despre copil cu Glen, iar acesta îi sugerase, pe ocolite, că exista posibilitatea ca germenele sau virusul Supergripei să bântuie încă în jurul lor. Şi dacă era aşa, copilul putea să moară. Un gând neliniştitor (dacă aveai chef de un Gând Neliniştitor sau de două, puteai conta pe Glen Bateman, îi trecu fetei prin minte), dar, desigur, dacă mama era imună, copilul?...

Cu toate acestea, existau printre ei foarte mulţi care-şi pierduseră copiii din cauza epidemiei.

Bine, dar asta ar fi însemnat că...

Ce ar fi însemnat?

Ei bine, în primul rând, ar fi însemnat că ei toţi nu reprezentau decât un epilog al rasei omeneşti, o scurtă înfloritură finală. Ea nu voia să creadă aşa ceva, pur şi simplu nu putea crede. Dacă era adevărat, atunci...

Cineva venea pe stradă, întorcându-se într-o parte ca să se poată strecura prin spaţiul dintre camionul de gunoi, care se oprise cu două roţi pe trotuar, şi peretele restaurantului purtând firma Pearl Street Kitchen. Ţinea o jachetă uşoară pe un umăr, iar într-o mână ceva de forma fie a unei sticle, fie a unui pistol cu ţeava lungă. În cealaltă avea o bucată de hârtie, probabil cu o adresă trecută pe ea, după felul cum verifica numerele caselor, în cele din urmă se opri chiar înaintea clădirii lor. Se uita la uşă ca şi cum ar fi cântărit ce avea de făcut. Frannie se gândi că semăna oarecum cu detectivii particulari din unele vechi seriale de televiziune. Stătea la mai puţin de şase metri deasupra capului lui, perfect conştientă că se afla într-o situaţie penibilă. Dacă îl striga, risca să-l sperie. Dacă nu, el putea să se apuce să bată, trezindu-l pe Stuart. Şi oare de ce

umbla cu o armă în mână... dacă, bineînţeles, era cu adevărat o armă?

Îşi lăsă deodată capul pe spate şi privi în sus, probabil ca să vadă dacă era lumină. Frannie continua să se uite în jos, drept pentru care se treziră uitându-se direct ochi în ochi.

— Sfinte Dumnezeule! ţipă omul de pe trotuar.

Fără să vrea, făcu un pas înapoi, călcă în rigolă şi căzu cu toată greutatea.

— Vai! ţipă uşurel Frannie, retrăgându-se şi ea cu un pas pe balcon.

În spatele ei, pe un postament, se afla o plantă căţărătoare, într-un vas mare din lut. Frannie atinse vasul, care ezită, hotărât parcă să mai vieţuiască puţin, după care se răsturnă, zdrobindu-se cu mare zgomot, pe plăcile de ardezie ale balconului.

În dormitor, Stu mormăi, se întoarse pe cealaltă parte şi apoi se linişti.

Frannie nu reuşi să se abţină din râs. Îşi duse amândouă mâinile la gură şi se ciupi de buze, cât putea mai tare, însă zadarnic, pentru că se puse să chicotească, răguşit şi în şoaptă. Veselia ne revine, îi trecu prin minte, hohotind nebuneşte în pumni. Ce-ar fi fost să fi apărut cu o chitară, iar eu să-i scap glastra aia în cap. *O sole mio... BUF!* O durea burta din cauza sforţării de a-şi ascunde râsul.

De jos ajunse la ea o şoaptă conspirativă.

— Hei, tu... de pe balcon... pssst!

— Pssst, repetă Frannie aparte. Psst, vai, nemaipomenit.

Trebuia să se retragă înainte de a începe să ragă ca o măgăriţă. Nu fusese niciodată în stare să se abţină, odată ce râsul punea stăpânire pe ea. Traversă în fugă dormitorul întunecat, smulse un capot mai gros – şi mai sobru – din spatele uşii de la baie şi străbătu salonul luptându-se să-l îmbrace, cu faţa mobilă ca o mască din cauciuc. Ieşi pe palier şi coborî un etaj înainte să dea drumul râsului nebun. Străbătu celelalte două etaje hohotind din toată inima.

Bărbatul – tânăr, din câte constata ea acum – se ridicase de pe jos şi-şi scutura hainele. Era suplu şi bine clădit, cea mai mare parte a feţei fiindu-i acoperită de o barbă care avea să se dovedească la lumina zilei, mai mult ca sigur, blondă sau roşcată. Avea cearcăne mari, şi totuşi zâmbea, dar puţin trist.

— Ce-ai răsturnat? o întrebă el. S-ar zice că un pian.

— Era un vas de pământ. A... a... Apoi veselia puse din nou stăpânire pe ea şi nu mai fu în stare decât să arate cu un deget spre el şi să râdă în hohote, clătinând din cap şi prinzându-şi în cele din urmă din nou pântecele, care o durea. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Chiar arătai caraghios... ştiu că nu-i frumos să-i spui asta unui om pe care de-abia îl întâlneşti... vai de mine! Dar să ştii, chiar arătai cum îţi zic!

— Dac-am fi fost în vremurile bune, îi spuse el, zâmbind, următoarea mea mutare ar fi fost să te dau în judecată şi să cer daune în valoare de cel puţin un sfert de milion. Atac la persoană. Domnule judecător, eu am privit în sus şi această tânără doamnă se uita la mine de la balcon. Da, cred că se strâmba. În orice caz, făcea o grimasă. Reclamantul este acest biet băiat. Luăm o pauză de zece minute.

Râseră puţin împreună. Tânărul purta o pereche de jeanşi decoloraţi, dar curaţi, şi o cămaşă de culoare albastru-închis. Noaptea de vară era caldă şi plăcută, iar Frannie începu să se bucure că avusese ideea să iasă.

— Nu cumva se întâmplă să te cheme Fran Goldsmith?

— Ba chiar aşa. Dar eu nu te cunosc pe tine.

— Sunt Larry Underwood. Noi am ajuns de-abia astăzi. De fapt, îl căutam pe Harold Lauder. Mi s-a spus că locuieşte la 261 Pearl, împreună cu Stu Redman, Frannie Goldsmith şi alţi câţiva.

Lui Frannie îi pieri orice urmă de veselie.

— Harold stătea şi el aici, când am ajuns în Boulder, dar s-a mutat acum destul de multă vreme. Locuieşte pe

Arapahoe Street, în partea de vest a oraşului. Pot să-ţi dau adresa lui, dacă doreşti, şi indicaţii cum să ajungi la el.

— Ţi-aş fi recunoscător. Dar cred că am să-l vizitez de-abia mâine. Nu mai am curaj pentru încă o tentativă de genul ăsta.

— Îl cunoşti pe Harold?

— Îl cunosc şi nu... la fel ca pe tine. Deşi trebuie să fiu cinstit şi să mărturisesc că nu eşti aşa cum mi-am imaginat eu. În mintea mea, erai o blondă tip Valkyrie, ca dintr-o pictură de Frank Frazetta, şi cu câte un revolver de 45 la fiecare şold. Oricum, îmi face plăcere să te cunosc.

Întinse mâna, iar Frannie i-o strânse, cu un mic zâmbet de încurcătură.

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Stai jos pe bordură şi în câteva minute îţi explic.

Făcu aşa cum i se spusese. Stafia unei adieri însufleţi strada, clintind din loc fragmente de hârtie şi făcând să freamăte ulmii bătrâni din curtea judecătoriei, situată la doar trei blocuri de ei.

— Am aici un cadou pentru Harold Lauder. Dar vreau să fie o surpriză, prin urmare te rog să nu-i spui nimic, dacă-l întâlneşti înaintea mea.

— O.K., sigur că da, îi răspunse Frannie, mai dezorientată ca oricând.

Bărbatul ridică pistolul cu ţeava lungă, care se dovedi a fi cu totul altceva: o sticlă de vin cu gâtul subţire. Ea înclină sticla în aşa fel încât să stea în bătaia luminii stelelor şi reuşi cu greu să descifreze literele mari – BORDEAUX din partea de sus şi ceva mai jos data: 1947.

— Cea mai bună recoltă de Bordeaux din secolul acesta, explică el. Cel puţin aşa spunea un vechi prieten de-al meu. Numele lui era Rudy. Dumnezeu să-l iubească şi să-l odihnească în pace.

— 1947... asta înseamnă de acum patruzeci şi trei de ani. Oare nu cumva... cum să spun, s-a stricat?

— Rudy zicea că la noi n-a ajuns niciodată vreun Bordeaux cu adevărat de soi. Oricum, eu l-am cărat tot drumul din Ohio şi până aici. Dacă este un vin prost, cel puţin se poate zice că a fost plimbat destul.

— Şi sticla este pentru Harold?

— Da, împreună cu astea.

Scoase ceva din buzunarul hainei şi-i întinse fetei. De această dată, Fran nu avu nevoie să citească la lumina stelelor. Izbucni în râs şi exclamă:

— Payday! Ciocolata lui favorită... dar cum de-ai ştiut?

— Păi e o poveste întreagă.

— Vreau s-o ştiu!

— Prea bine, atunci. A fost odată ca niciodată un tip pe care-l chema Larry Underwood şi care a venit din California la New York, ca să-i facă o vizită bătrânei lui mame. Acesta nu era unicul motiv pentru care făcuse călătoria, iar celelalte motive erau mai puţin plăcute, dar hai să ne oprim la versiunea băiat-bun, de acord?

— De ce nu? consimţi Fran.

— Şi, ce să vezi, Vrăjitoarea cea Rea a Occidentului, sau cine ştie ce găozar de la Pentagon, a abătut asupra ţării un cumplit flagel şi, până să apuci să zici „Uite-l pe Captain Trips”, a murit cam toată lumea din New York. Inclusiv mama lui Larry.

— Condoleanţe. La fel şi mama, şi tatăl meu.

— Mda... mamele şi taţii tuturor. Dacă ne-am fi trimis unii altora cărţi poştale în care să ne exprimăm compasiunea, cred că am fi terminat tot stocul. Dar Larry a fost unul dintre puţinii norocoşi. A părăsit oraşul împreună cu o doamnă pe care o chema Rita, care nu era prea bine dotată ca să înfrunte realitatea. Şi, din nefericire, nici Larry nu era suficient de dotat ca s-o ajute.

— Nimeni nu avea dotarea necesară.

— Dar unii au dobândit-o mai repede. În orice caz, Larry cu Rita s-au îndreptat spre litoralul Maine-ului. Ajunseseră

în Vermont, când doamna a decedat din cauza unei supradoze de somnifere.

— Vai, Larry, îmi pare foarte rău.

— Larry a suferit o lovitură serioasă. De fapt, a interpretat cele petrecute ca pe o pedeapsă mai mult sau mai puţin divină atrasă de slăbiciunea caracterului său. Apoi, unul sau doi oameni care-l cunoşteau foarte bine îi spuseseră că trăsătura lui de caracter cea mai puternică era viguroasa lui vână de egoism, care ieşea în evidenţă ca o madonă din material plastic reflectorizant Day-Glo pe bordul unui Cadillac model ‘59.

Frannie se mişcă puţin pe locul ei de pe trotuar.

— Sper că nu te simţi prost din cauza mea, dar toate lucrurile acestea m-au apăsat de multă vreme încoace şi au cu adevărat o relaţie cu acea parte a poveştii legată de Harold. Bine?

— Bine.

— Îţi mulţumesc. Cred că de când am făcut astăzi cunoştinţă cu bătrâna şi până acum am tot căutat o figură prietenoasă, căreia să-i spun toate acestea. Am crezut că va fi Harold. În fine. Larry a mers mai departe, spre Maine, pentru că nu i se arăta nicio altă ţintă valabilă. În acel moment avea vise foarte rele, dar, fiind singur, nu avea de unde să ştie că ele li se arătau şi altora. A presupus, pur şi simplu, că nu erau decât un nou simptom al prăbuşirii lui mintale constante. În cele din urmă, a ajuns la un mic oraş de pe litoral, numit Wells, unde a întâlnit o femeie cu numele de Nadine Cross şi un băieţel straniu, al cărui nume s-a dovedit a fi Leo Rockway.

— Wells, se miră ea în şoaptă.

— Cei trei călători au dat cu banul, hotărând astfel în ce direcţie a autostrăzii US 1 s-o apuce şi sorţii au hotărât să meargă spre sud, unde în cele din urmă au întâlnit...

— Ogunquit! exclamă Frannie, încântată.

— Chiar aşa. Şi acolo, pe un hambar, scris cu litere uriaşe, am făcut pentru prima oară cunoştinţă cu Harold

Lauder şi Frances Goldsmith.

— Semnul lăsat de Harold! Vai, Larry, să ştii că-i va face multă plăcere!

— Am urmat indicaţiile înscrise pe hambar până la Stovington, apoi v-am urmat din Stovington până în Nebraska şi, în fine, după indicaţiile lăsate acasă la Mother Abagail, până la Boulder. Ne-am întâlnit şi cu alte persoane de-a lungul drumului. Una dintre ele este Lucy Swann, prietena mea. Mi-ar face plăcere să faceţi cunoştinţă. Cred că o să-ţi placă de ea.

Continuă după o pauză:

— Între timp însă, se întâmplase un lucru absolut nedorit de Larry. Micul lui grup de patru a crescut la şase. Cei şase au întâlnit alţi patru în nordul statului New York, grupul nostru înglobându-l pe al lor. În momentul în care am ajuns la mesajul lăsat de Harold în uşa casei lui Mother Abagail, eram şaisprezece la număr, şi am mai cules încă trei, chiar când plecam de acolo. Larry era şeful temerarei trupe. Nu a existat vreun vot sau altceva de genul acesta. Pur şi simplu aşa a fost să fie. Iar el nu-şi dorea o asemenea responsabilitate. Era o pacoste. Noaptea nu putea dormi de grijă. Începuse să înghită pastile Tunis şi Rolaid. Însă e foarte ciudat cum mintea reuşeşte să se biciuiască singură. Nu am putut să renunţ. A ajuns un lucru de care depindea respectul faţă de mine însumi. Iar eu – el – se temea tot timpul că o va da de-a dreptul în bară, că se va trezi într-o bună dimineaţă şi va descoperi pe careva mort în sacul de dormit, aşa cum se întâmplase cu Rita, în Vermont, şi că toţi îl vor arăta cu degetul şi vor spune: „E vina ta. Nu te-ai priceput mai bine, e doar vina ta.” Despre acest lucru n-am putut vorbi cu nimeni, nici măcar cu Judele...

— Cine-i Judele?

— Judele Farris. Un bătrân din Peoria. Cred că a fost cu adevărat judecător la un moment dat, pe la începutul anilor cincizeci, judecător de circumscripţie sau ceva de genul acesta, dar ieşise la pensie de un amar de ani când a

izbucnit gripa. Cu toate acestea, este foarte ascuţit la minte. Când te măsoară cu privirea, juri că-ţi face o radiografie. În orice caz, Harold este important pentru mine. Importanţa lui creştea, pe măsură ce sporea şi numărul celor din grup. În raport direct, s-ar putea spune. Râse scurt, apoi continuă: Când îmi amintesc de hambarul acela... Doamne! Ultimul rând al textului, cel care cuprindea numele tău, era atât de jos, încât mi-am făcut socoteala că a stat într-o poziţie absolut periculoasă atunci când l-a pictat.

— Da. Eu dormeam când s-a întâmplat, altfel l-aş fi oprit.

— Am început să aflu mai multe despre el. Am găsit un ambalaj de Payday în acoperişul hambarului din Ogunquit, apoi şi crestătura din bârnă...

— Ce crestătură?

Simţi că Larry o cercetează în întuneric şi-şi strânse veşmântul mai bine în jurul trupului... nu din sfială, pentru că nu se simţea câtuşi de puţin ameninţată, ci din nervozitate.

— Doar iniţialele lui, spuse Larry în treacăt. H.E.L. Dar dacă ar fi fost numai atât, nu m-aş afla acum aici. După aceea însă, la reprezentanţa de motociclete din Wells...

— E adevărat, am trecut pe acolo!

— Ştiu că aţi fost. Am observat dispariţia a două motociclete. Ceea ce mi-a lăsat o impresie chiar mai puternică a fost că Harold a pompat benzină dintr-un rezervor subteran. Probabil l-ai ajutat şi tu, Fran. Eu era să-mi pierd degetele acolo, fir-ar să fie.

— Nu, n-a fost nevoie. Harold a dat târcoale până ce a descoperit o chestie, căreia el îi zicea ventil de aerisire.

Larry gemu şi-şi trase o palmă peste frunte.

— Ventil de aerisire! Isuse! Mie nu mi-a dat prin minte să caut locul prin care aeriseau rezervorul! Vrei să spui că pur şi simplu a căutat... a tras de un cep... şi în locul acela a montat furtunul?

— Păi... da.

— O, Harold! exclamă Larry cu un ton de admiraţie pe care Fran nu-l mai auzise niciodată, cel puţin nu în legătură cu numele lui Harold Lauder. În orice caz, este una dintre şmecheriile care mi-a scăpat. În fine, am ajuns la Stovington. Iar Nadine a fost atât de tulburată, încât a leşinat.

— Eu am plâns, îi mărturisi Fran. Am bocit de ziceai că n-o să mai termin vreodată. Eram absolut convinsă că, odată ajunşi acolo, cineva ne va ieşi în întâmpinare şi ne va spune: „Bine aţi venit! Poftiţi înăuntru, despăducherea e pe dreapta, cafeteria pe stânga.” Clătină din cap şi apoi continuă: Acum pare un gând de-a dreptul prostesc.

— Eu nu m-am simţit descurajat. Neînfricatul Harold trecuse pe acolo înaintea mea, lăsase mesajul şi plecase mai departe. Mă simţeam ca un pionier novice, urmărindu-l pe indian în The Pathfinder{7}.

Punctul lui de vedere referitor la Harold o fascină şi o uimi. Oare nu cumva Stu conducea deja grupul atunci când plecaseră din Vermont în direcţia Nebraska? Foarte cinstit, nu reuşea să-şi amintească. În zilele acelea erau cu toţii preocupaţi de vise. Larry îi trezea acum în amintire lucruri pe care le uitase... sau, mai rău, pe care le considerase de la sine înţelese. Harold riscându-şi viaţa ca să picteze anunţul acela pe hambar – ei i se păruse că riscase prosteşte, dar se dovedise că gestul lui avusese un rost. Şi extragerea benzinei din rezervorul acela subteran... pentru Larry fusese o operaţie nemaipomenită, se vedea, în schimb pentru Harold un simplu gest de rutină. Începuse să aibă sentimentul de micime şi de vinovăţie. Toată lumea îl considera pe Harold – mai mult sau mai puţin – un figurant care nu făcea decât să rânjească. Dar în ultimele şase săptămâni, lui Harold îi izbutiseră nu puţine lucruri minunate. Oare era atât de îndrăgostită de Stu încât trebuia ca un străin să-i atragă atenţia asupra unor adevăruri legate de Harold? Ceea ce-i lăsa o senzaţie de şi mai mare jenă era faptul că, odată ce se pusese pe propriile

lui picioare, Harold se purtase ca o persoană matură cu ea şi cu Stuart.

— Cum spuneam, dăm peste alt semn la Stovington, inclusiv cu şoselele pe care să le urmăm, corect? Iar în iarbă, alături, încă un ambalaj de ciocolată Payday. Ca şi cum, în loc să iau urma după beţe rupte şi fire de iarbă smulse, aş fi urmat dâra de ciocolate Payday lăsată în urmă de Harold. E adevărat, nu v-am urmat chiar pas cu pas. Am ocolit Gary, Indiana, pe la nord, pentru că avusese loc un incendiu teribil, care nici nu se stinsese definitiv, ici şi colo. Din câte se vedea, săriseră în aer toate rezervoarele de ţiţei ale oraşului. În orice caz, datorită ocolului l-am cules şi pe judecător, am poposit la Hemingford Home – între timp aflasem că nu mai e acolo, din vise, înţelegi ce vreau să spun, dar ţineam totuşi neapărat să vedem locul. Porumbul... leagănul din anvelopă... ştii la ce mă refer?

— Da, îi răspunse Frannie în şoaptă. Da, sigur că da.

— Iar eu simţeam tot timpul că înnebunesc, tot gândindu-mă că se va întâmpla ceva, că vom fi atacaţi de o bandă de motociclişti, că o să rămânem fără apă şi cine mai ştie câte altele. Avea maică-mea o carte, moştenită de pe la bunică-mea. *In His Steps*, aşa se chema. Era cu nişte mici povestiri despre oameni cu probleme îngrozitoare. De natură etică, cele mai multe. Iar individul care scrisese cartea zicea că, pentru a rezolva treaba respectivă, nu aveai decât să pui întrebarea „Ce ar face Isus în locul tău?” Şi necazul dispărea ca prin farmec. Ştii care-i părerea mea? E un fel de formulă zen, adică nu o întrebare în adevăratul înţeles al cuvântului, ci o metodă de a-ţi limpezi mintea, ca şi cum ai pronunţa Om şi te-ai uita la vârful nasului.

Fran zâmbi, gândindu-se la ce-ar fi avut de replicat maică-sa dacă ar fi auzit o asemenea bazaconie.

— Prin urmare, atunci când dădeam cu adevărat de greu, Lucy – ea este prietena mea, nu ştiu dac-am apucat să-ţi spun? – Lucy îmi zicea: „Repede, Larry, pune întrebarea aceea.”

— Ce ar face Isus în locul tău? interveni Fran, amuzată.

— Nu, ce ar face Harold în locul tău? îi răspunse Larry cu toată seriozitatea.

Fran rămase aproape cu gura căscată. Îşi dorea acum foarte mult să fie martoră la întâlnirea celor doi. Oare ce reacţie va avea Harold?

— Într-o seară am poposit în curtea unei ferme şi rămăsesem cu adevărat aproape fără apă. Exista un puţ, dar nu aveai cum să faci ca apa să urce, pentru că nu exista curent electric, iar pompa nu funcţiona fără. Iar Joe – Leo, scuză-mă, numele lui adevărat este Leo —, Leo tot trecea pe lângă mine şi-mi zicea: „Sete, Larry, sete rău.” Pur şi simplu mă scotea din minţi. Simţeam cum fierbe sângele în mine şi probabil că dacă mai venea încă o dată, l-aş fi lovit. Ce om drăguţ, nu? Gata să lovească un copil cu minţile tulburate. Dar un om nu se poate transforma dintr-odată. Am avut destul timp ca să descopăr subterfugiul acesta.

— Bine, dar ai reuşit să-i aduci pe toţi neatinşi, din Maine şi până aici, îi atrase Frannie atenţia. Dintre ai noştri, unul a murit. A făcut o infecţie la apendice. Stu a încercat să-l opereze, dar nu i-a ajutat cu nimic. Una peste alta, Larry, aş zice că te-ai descurcat foarte bine.

— Harold şi cu mine ne-am descurcat foarte bine, o corectă el. Atunci, Lucy m-a îndemnat: „Repede, Larry, pune întrebarea aceea.” Aşa am făcut. La ferma respectivă exista şi o moară de vânt, care ridica apa până la hambar. Deşi se rotea destul de repede, pe robinetele din hambar nu venea nicio picătură. Atunci am deschis cutia de la picioarele moriştii, unde se afla întregul mecanism, şi am constatat că axul principal sărise din locaşul lui. L-am pus la loc şi bingo! Curgea apă câtă voiai. Rece şi bună. Mulţumită lui Harold.

— Ba mulţumită ţie. Harold nici nu se afla acolo, Larry.

— Oricum, eu îl aveam pe el în cap. De-asta am venit aici şi i-am adus vinul şi ciocolata. O privi, cu fereală. Ştii, eu mă gândeam că s-ar putea să fie omul tău.

Ea clătină din cap şi căută în jos, spre degetele ei încleştate.

— Nu. El... nu Harold.

Nu spuse nimic multă vreme, dar simţea că se uită la ea. În cele din urmă, Larry sparse tăcerea:

— Okay, unde am greşit? Atunci când l-am judecat pe Harold?

Fran se ridică în picioare.

— E vremea să intru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Larry. Treci şi mâine pe aici, ca să faci cunoştinţă cu Stu. Adu-o şi pe Lucy a ta, dacă nu este ocupată.

— Ce este cu el? insistă bărbatul, ridicându-se şi el.

— O, nu ştiu, spuse ea cu voce gâtuită, gata să izbucnească în lacrimi. Mă faci să mă simt ca şi cum... ca şi cum m-aş fi purtat foarte urât cu Harold, iar eu n-am habar... de ce sau cum am făcut-o... este vina mea că nu-l iubesc aşa cum îl iubesc pe Stu? Sunt eu de vină pentru asta?

— Nu, sigur că nu, îi răspunse Larry, surprins. Uite ce este, te rog să mă ierţi. Am dat buzna peste tine. Plec îndată.

— S-a schimbat! izbucni Frannie. Nu ştiu cum şi de ce, uneori consider că înspre binele lui... dar nu ştiu... nu ştiu exact. Iar alteori mi-este teamă.

— Teamă de Harold?

Nu-i răspunse, îşi coborî doar privirile în jos. Considera că spusese prea mult.

— Aveai de gând să mă îndrumi cum să ajung la el? o întrebă Larry cu blândeţe.

— E foarte simplu. Mergi drept înainte pe Arapahoe, până ajungi la un scuar... Eben G. Fine Park, cred că aşa se cheamă. Parcul este pe dreapta. Iar căsuţa lui Harold este pe stânga, chiar vizavi.

— Am înţeles, îţi mulţumesc. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Fran, n-am să uit vaza spartă şi toate celelalte.

Fran îi zâmbi, însă doar formal. Tot farmecul şi veselia acelei seri dispăruseră.

Larry înălţă sticla de vin şi-i răspunse cu micul lui zâmbet discret.

— Iar dacă te întâlneşti cu el înaintea mea... păstrează secretul, da?

— Sigur că da.

— Noapte bună, Frannie.

Se întoarse pe drumul pe care venise. Îl urmări până ce dispăru, apoi urcă scările şi se strecură în pat, lângă Stu, care dormea în continuare ca un buştean.

Harold, gândi ea, trăgând păturile până la bărbie. Cum ar fi putut să-i mărturisească lui Larry, care părea o persoană simpatică, în felul lui atât de straniu şi de pierdut (dar oare nu erau pierduţi cu toţii, acum?), că Harold Lauder era gras şi copilăros şi pierdut, la rândul lui? Se cădea să-i spună că într-o bună zi, nu cu mult în urmă, dăduse peste Harold cel atât de înţelept şi întreprinzător, Harold ce-ar face Isus în locul tău, tăind gazonul din spatele casei şi bocind, îmbrăcat doar în costumul lui de baie? Că Harold cel uneori posomorât şi adesea speriat, pe drumul de la Ogunquit şi până la Boulder se transformase într-un politician robust, dintre cei care îţi trag palme pe spate şi se bucură teribil că te-au întâlnit şi care, cu toate acestea, te măsoară cu nişte priviri goale şi lipsite de surâs, ca de şopârlă?

Îi trecu prin minte că va adormi cu mare greutate în seara respectivă. Harold se îndrăgostise de ea, iar ea se îndrăgostise de Stu Redman, pe lumea asta nu există milă. Iar acum, de câte ori dădea ochii cu Harold, o treceau fiori. Cu toate că mai slăbise vreo cinci kilograme şi nu mai avea atâtea coşuri, o încerca sentimentul...

Respiraţia i se opri în gât şi se ridică într-un cot, cu ochii mari.

Ceva se mişcase înlăuntrul ei.

Pipăi cu mâinile uşoara umflătură de la mijloc. Nu, imposibil, era cu mult prea devreme. Imaginaţia îi jucase o festă. Doar că...

Doar că într-adevăr mişca.

Se întinse din nou cu grijă, iar inima îi bătea mai să-i sară din piept. Fu la un pas să-l trezească pe Stu, apoi se răzgândi. Vai, dacă copilul ar fi fost al lui şi nu de la Jess! Da, atunci l-ar fi sculat din somn şi s-ar fi bucurat de moment împreună cu el. Aşa avea să procedeze la următorul copil. Desigur, cu condiţia să mai existe un altul.

Atunci mişcarea se repetă, atât de discret, încât ar fi putut fi o simplă mişcare internă obişnuită. Dar ea era perfect conştientă de ce simte, nu putea fi vorba decât de copil. Copilul trăia!

— Slavă ţie! murmură ea pentru sine.

Uită de Larry Underwood şi de Harold Lauder. Uită tot ceea ce se petrecuse cu ea de când se îmbolnăvise maică-sa. Aşteptă să se mişte iarăşi, ascultând prezenţa aceea din interiorul ei şi adormi ascultând. Copilul ei trăia.

Aşezat pe un scaun, în mijlocul pajiştii casei pe care şi-o alesese, Harold se uita la cer şi se gândea la un vechi rock and roll. Ura rockul, dar cântecul acesta reuşea să şi-l aducă aminte aproape vers cu vers, ba chiar şi numele formaţiei care îl interpreta: Kathy Young and the Innocents. Vocalistul, de fapt o cântăreaţă, probabil, avea o voce înaltă, fierbinte, stridentă, care, fără să înţeleagă foarte bine de ce, îl captivase. O Melodie de Aur, ar fi zis un DJ. Un Hit Niciodată Învechit. Un Şlagăr Minunat şi de Neuitat. Judecând după voce, fata care cânta avea şaisprezece ani, era palidă, blondă şi urâţică. Ai fi zis că interpretează cântecul ţinând în mână o fotografie care stă de obicei ascunsă în fundul sertarului unui dulap, scoasă doar noaptea târziu, când toţi ceilalţi din casă dorm profund. În vocea ei se ghicea deznădejdea. Imaginea înaintea căreia cânta fusese probabil decupată din almanahul surorii ei mai

mari, portretul lui Big Jock local – căpitanul echipei de fotbal şi preşedinte al Consiliului elevilor. Big Jock i-o trăgea şefei galeriei în cine ştie ce ulicioară doar de îndrăgostiţi ştiută, în timp ce fata asta urâţică, fără ţâţe şi cu un coş în colţul buzelor cânta:

O mie de stele pe cer... iar acum înţeleg... eşti singura mea dragoste... spune-mi că mă iubeşti... spune-mi că eşti al meu, doar al meu...

În seara asta existau mai mult de o mie de stele pe cer, dar nu pentru îndrăgostiţi. Calea Lactee nu dădea semne de blândeţe sau de bunăvoinţă. Aici, la o mie şase sute de metri deasupra nivelului mării, stelele erau ascuţite şi crude, un miliard de orificii în catifeaua neagră, cu pioletul lui Dumnezeu. Erau stele ale urii şi, din acest motiv, Harold se simţi îndreptăţit să-şi pună o dorinţă. O dorinţă să-mi primeşti, o dorinţă în astă seară să-mi îndeplineşti. Să vă ia dracu', oameni buni.

Stătea tăcut, cu capul lăsat pe spate, ca un astronom căzut pe gânduri. Îşi lăsase părul mai lung ca niciodată, dar acum era curat şi îngrijit. Nici nu mai puţea ca un dihor. Nu mai era nici atât de plin de pete acum, după ce renunţase la ciocolată. Apoi, munca grea şi mersul pe jos îl ajutaseră să slăbească. Începuse să arate foarte bine. În ultimele câteva săptămâni, întâmplându-se să treacă pe lângă o suprafaţă reflectantă oarecare, se vedea silit să întoarcă repede capul peste umăr, din cauză că surprinsese cu coada ochiului o siluetă absolut străină.

Îşi schimbă poziţia pe scaun. Ţinea în braţe un caiet voluminos, cu legătura de un albastru-marmorat şi coperte imitând pielea. Când nu pleca de acasă, îl ascundea sub o cărămidă a cuptorului, care ieşea de la locul ei. Dacă descoperea cineva caietul, nu avea ce să mai caute la Boulder. Pe coperta acestuia era un singur cuvânt, tipărit cu foiţă aurie: REGISTRU. De fapt, conţinea jurnalul pe care-l începuse după ce-l citise pe-al lui Fran. Umpluse deja primele şaizeci de pagini cu scrisul lui mărunt, ocupând

întreaga lăţime a foii. Nu existau alineate, doar un singur bloc solid de cuvinte, ca o erupţie de puroi revărsându-se dintr-un abces deschis al pielii. Nu-şi închipuise că are atâta ură în el. Din câte şi-ar fi imaginat, de acum izvorul ar fi trebuit să sece, dar constatase că de-abia reuşise să-l capteze.

Şi de unde provenea ura lui?

Se îndreptă în scaun, ca şi cum întrebarea ar fi venit din afara lui. O întrebare la care răspunsul era greu de dat, cu excepţia a puţini, foarte puţini aleşi. Nu spusese Einstein că nu existau pe lume decât şase persoane care înţelegeau implicaţiile formulei $E=mc^2$? Dar ecuaţia din scăfârlia lui? Relativitatea lui Harold.

Viteza ruinei. Vai, ar fi putut umple de două ori pe atâtea pagini despre subiectul acesta, devenind mai obscur, mai ascuns, până când în cele din urmă avea să se piardă în propria lui mecanică, fără să se apropie câtuşi de puţin de izvorul acela. Poate că... se viola pe sine însuşi? Asta era? Oricum, nimerise destul de aproape. Un soi de sodomizare obscenă şi continuă.

Avea să părăsească Boulder curând. Peste cel mult o lună sau două. După ce stabilea în ce fel să-şi regleze conturile. După aceea pornea spre vest. Iar odată ajuns acolo, avea să-şi dea drumul la gură şi să povestească tot ce se întâmpla aici. Avea să povestească tot ce se petrecea la întrunirile publice şi, cu mult mai important, tot ce se petrecea la întâlnirile particulare. Era convins că va face parte din Free Zone Committee, Comitetul Zonei Libere. Va fi întâmpinat bine şi răsplătit cum se cuvine de cel ce stăpânea acolo... Se va lăsa mânat de ura lui profundă, ca de un cumplit vehicul al morţii. El şi cu Flagg vor distruge această aşezare mizeră, ca pe un muşuroi de furnici. Dar mai întâi se va socoti cu Redman, care-l minţise şi-i luase femeia.

Bine, Harold, dar de ce urăşti?

Nu, la această întrebare nu exista un răspuns satisfăcător, ci doar un fel de... de gir pentru ură însăşi. Oare întrebarea era cinstită? Considera că nu. Ca şi cum ai întreba o femeie de ce a dat naştere unui copil anormal.

A fost o vreme, o oră sau o clipă, când i-a trecut prin minte să arunce ura peste bord. Asta s-a întâmplat după ce terminase de citit jurnalul lui Fran şi descoperise că ea îi aparţinea definitiv lui Stu Redman. Ceea ce avusese asupra lui efectul pe care-l are un jet de apă rece asupra unui melc fără cochilie, făcând să se contracte carnea lui lăbărţată, obişnuită să se mişte doar în minuscula lui casă. În acea oră sau clipă fusese conştient că putea pur şi simplu să accepte ceea ce era, iar asta-l bucurase şi-l îngrozise, totodată. Atunci a avut conştiinţa că s-ar putea transforma într-o nouă persoană, un Harold Lauder proaspăt, clonat din cel vechi prin intervenţia năprasnică a epidemiei de Supergripă. Simţi, mai limpede ca oricare altul, că acesta era rostul lui Boulder Free Zone. Oamenii nu mai erau cei de dinainte.

Microsocietatea orăşenească de aici nu se asemăna cu nicio comunitate de dinaintea epidemiei. Ceilalţi nu înţelegeau, deoarece ei nu se aflau în afara graniţelor, ca el. Bărbaţii şi femeile trăiau împreună, fără a simţi, aparent, nevoia de a reinstitui ceremonia căsătoriei. Grupuri întregi de oameni trăiau împreună, în mici subcomunităţi asemănătoare unor comune. Existau puţine fricţiuni. Oamenii păreau să se înţeleagă bine unii cu ceilalţi. Dar lucrul cel mai straniu era că ei păreau să nu pună la îndoială implicaţiile profund teologice ale visului... şi ale epidemiei înseşi. Boulder în întregime reprezenta o societate clonată, o tabula atât de rasa, încât nu putea să simtă propria ei splendoare şi noutate.

Harold o simţea şi o ura.

Departe, dincolo de munte, exista o altă creatură clonată. Un fragment din răul întunecat, o singură celulă răzleaţă luată din trupul muribund al vechiului corp politic, un

reprezentant singuratic al carcinomului ce mâncase de vie vechea societate. O singură celulă, care începuse însă să se reproducă şi să zămislească alte celule răzleţe. Societatea avea să fie confruntată cu vechea luptă, efortul ţesutului sănătos de a respinge invaziile maligne. Dar pentru fiecare celulă luată în parte se punea întrebarea aceea străveche, apărută pentru prima oară în Grădina Raiului – e mai bine să muşti din măr sau să-l laşi în pom? Acolo, în vest, mâncau în neştire plăcintă cu mere şi beau cidru. Asasinii Edenului, soldaţii întunericului se aflau acolo.

Cât despre el, fiind absolut conştient că avea libertatea să accepte ceea ce era, respinsese noua cale. A o fi urmat ar fi echivalat cu o sinucidere. Stafia fiecărei umiliri la care fusese supus se ridica împotrivă. Visurile şi ambiţiile lui ucise se trezeau la o viaţă de strigoi şi îl cercetau dacă poate să le uite cu atâta uşurinţă. În noua societate din Free Zone nu putea fi decât Harold Lauder. Dincolo, avea şansa de a deveni un prinţ.

Răul îl atrăgea. Înaintea ochilor i se desfăşura carnavalul negru – roţi Ferris rotindu-se cu luminile lor deasupra unui teritoriu întunecat, un spectacol secund fără de sfârşit, populat cu personaje de aceeaşi teapă cu el, iar în cortul principal leii îi mâncau de vii pe spectatori. Ceea ce-l atrăgea ca un magnet era acea muzică disonantă a haosului.

Îşi deschise jurnalul şi scrise cu hotărâre, la lumina stelelor:

12 august 1990 (dimineaţa devreme).

Se spune că două mari păcate omeneşti ar fi mândria şi ura. Oare aşa să fie? Eu prefer să le consider două mari virtuţi. A renunţa la mândrie şi la ură înseamnă a te schimba, spre binele lumii. A le îmbrăţişa, a le da frâu liber este mai nobil; cu alte cuvinte, lumea trebuie să se schimbe spre binele tău. Sunt îmbarcat într-o măreaţă aventură.

HAROLD EMERY LAUDER

Închise caietul. Intră în casă, îl aşează la locul lui, în peretele cuptorului, şi puse cu grijă cărămida la loc. Apoi intră în baie, fixă lampa Coleman pe cadă, în aşa fel încât să lumineze oglinda şi, timp de cincisprezece minute, îşi exersă zâmbetul. Devenise un adevărat expert în domeniu.

CAPITOLUL 51

Peste tot în Boulder apăruseră afişele lui Ralph care anunţau adunarea din 18 august. Aveau loc o mulţime de discuţii înfierbântate, cele mai multe legate de calităţile şi defectele comitetului ad-hoc format din şapte persoane.

Mother Abagail se culcă sfârşită de oboseală, înainte ca lumina să fi dispărut de pe cer. Toată ziua primise un şir nesfârşit de vizitatori, dorind cu toţii să-i afle părerea. Ea le declară că, după părerea ei, cei aleşi în comitet erau în majoritate foarte buni. Oamenii erau dornici să afle dacă avea de gând să facă parte dintr-un comitet cu caracter oarecum permanent, dacă se va constitui un astfel de organism cu prilejul adunării. Ea le răspundea că lucrul acesta avea să se dovedească puţin prea obositor, dar că urma să acorde tot ajutorul de care era în stare unui comitet de reprezentanţi aleşi, dacă oamenii îi cereau acest ajutor. Primi nenumărate asigurări că orice comitet permanent care i-ar refuza ajutorul ar fi răsturnat de îndată. Mother Abagail se duse la culcare obosită, însă mulţumită.

La fel de mulţumit era în seara respectivă şi Nick Andros. Într-o singură zi, folosind un unic afiş tipărit cu un mimeograf acţionat manual, grupul răzleţ de refugiaţi care se aşezaseră în Free Zone se transformase într-unul de potenţiali alegători. Asta le plăcea, le dădea sentimentul că descoperiseră un teren ferm, după o lungă perioadă de cădere liberă. În după-amiaza aceea, Ralph îl dusese cu o maşină la uzina electrică. El, Ralph şi Stu se înţeleseseră să ţină o întâlnire preliminară în locuinţa lui Stu şi Frannie peste două zile. Aveau astfel la dispoziţie două zile, în care să asculte ce ziceau ceilalţi.

Nick zâmbise şi-şi făcuse mâinile pâlnie la urechi, ceea ce, se ştie, nu-i servea la nimic.

— Cititul buzelor mi se pare chiar mai bun, spuse Stu. Ştii, Nick, cred că vom reuşi să reparăm motoarele acelea explodate. Brad Kitchner munceşte ca un urs. Dacă am avea zece ca el, toate ar funcţiona în oraş ca pe roate, înainte de 1 septembrie.

Nick făcu gestul lui specific, descriind un cerc cu degetul mare şi arătătorul, apoi intrară împreună.

În aceeaşi după-amiază, Larry Underwood şi Leo Rockway mergeau spre vest, pe Arapahoe Street, în direcţia casei lui Harold. Larry purta rucsacul pe care-l cărase pe umeri în timpul întregii călătorii, numai că de data asta nu avea în el decât o sticlă de vin şi şase ciocolate Payday.

Lucy se alăturase unei echipe de şase oameni, pornite cu două camioane speciale să deblocheze străzile şi drumurile din oraş şi din împrejurimi de vehicule. Partea proastă era că munceau cam aiurea, pe apucate, se strângeau numai când le venea cheful câtorva să se apuce de lucru. Albinuţa demolează, în loc să ţeasă, îi trecu prin minte lui Larry; ochii i se opriră asupra unuia dintre posterele pe care scria ADUNARE GENERALĂ, cel în cauză fiind prins în cuie pe un stâlp de telefon. Poate că acesta era răspunsul. Păi sigur că da, oamenii de aici doreau să muncească; le lipsea doar cineva care să coordoneze acţiunile şi să le spună ce au de făcut. După părerea lui, mai întâi de toate doreau să înlăture dovezile celor întâmplate aici la începutul verii (iată, era deja sfârşitul verii!), ca şi cum ai folosi un burete ca să ştergi nişte cuvinte porcoase de pe tablă. Poate că nu suntem în stare să o facem de la un capăt al Americii la celălalt, cugetă Larry, dar ar fi bine măcar aici, la Boulder, înainte de căderea primei zăpezi, dacă Mama Natură este de partea noastră.

Un zgomot de cioburi îl făcu să se întoarcă. Leo spărsese geamul din spate al unui Ford vechi, cu o piatră mare din grădina cuiva. Pe un abţibild lipit pe capacul portbagajului

se putea citi următorul text: GET YO ASS UP THE PASS – COLD CREEK CANYON.

— Să nu mai faci, Joe.

— Leo mă cheamă.

— Leo, se corectă el. Să nu mai faci.

— De ce nu? se interesă Leo cu blândeţe, iar Larry nu reuşi să născocească pe loc un răspuns potrivit.

— Pentru că face un zgomot urât, zise el în cele din urmă.

— Aha. Foarte bine.

Merseră mai departe. Larry îşi vârî mâinile în buzunare. Leo îl imită. Larry trase un şut într-o cutie de conserve. Leo se abătu din drum ca să dea cu piciorul într-o piatră. Larry începu să fluiere o melodie. Leo îl acompanie cu un sunet gâjâit şi şoptit. Larry îi zburli părul puştiului, iar Leo îşi ridică spre el ochii lui ciudaţi, ca de chinez, şi-i zâmbi. Larry gândi: Pentru numele lui Dumnezeu, pur şi simplu mă îndrăgostesc de el. E nemaipomenit.

Ajunseră la parcul despre care-i vorbise Frannie, iar vizavi văzu o casă verde cu transperante albe. Pe poteca cimentată ducând spre uşa din faţă se afla o roabă cu cărămizi, iar lângă ea un capac de tomberon plin cu mortar gata pregătit, din cel la care nu mai ai de adăugat decât apă. Un filfizon cu spatele lat stătea pe vine, lângă mortar; pe spatele lui gol se vedeau ultimele semne ale unei arsuri rele, de la soare. Într-o mână ţinea mistria. Construia un zid scund şi curb în jurul unui strat de flori.

Larry îşi aduse aminte de cuvintele lui Fran: *S-a schimbat... Nu ştiu cum şi de ce, sau chiar dacă e spre binele lui... iar uneori mi-este teamă.*

Apoi făcu un pas înainte şi pronunţă cuvintele exact aşa cum plănuise în lungile zile ale călătoriei:

— Eşti Harold Lauder, nu-i aşa?

Harold tresări surprins, apoi se întoarse, cu o cărămidă într-o mână, şi în cealaltă cu mistria din care picura încă mortarul, ţinând-o pe jumătate ridicată, ca pe o armă. Cu coada ochiului, Larry crezu că-l surprinde pe Leo trăgându-

se înapoi. Primul lui gând fu acela că, într-adevăr, Harold nu arăta câtuşi de puţin cum şi-l imaginase. Cel de-al doilea gând era legat de mistrie: *Doamne, oare o să-mi dea la cap cu obiectul acela?* Harold era posomorât, ochii lui, apropiaţi, căutau sumbru. Părul moale şi lung îi cădea pe fruntea transpirată. Îşi ţinea buzele atât de strânse, încât aproape se albiseră.

Atunci se petrecu o transformare atât de bruscă şi totală, încât, mai târziu, de câte ori îşi amintea, lui Larry nu-i venea să creadă că văzuse cu ochii lui un Harold crispat şi nezâmbitor, adică pe cineva mai degrabă capabil să folosească o mistrie pentru a zidi un om de viu în nişa unei pivniţe decât să facă o împrejmuire la un strat de flori, în grădină.

Zâmbi senin şi nevinovat, iar la colţurile gurii îi apăru câte o gropiţă. Din ochi pieri unda de ameninţare (pupilele lui erau verzi ca sticla, limpezi şi blânde – oare cum de reuşiseră ochii lui să pară primejdioşi, sau chiar şi întunecaţi, numai?). Înfipse mistria în masa de mortar – cianc! – îşi şterse mâinile de jeanşi şi se apropie cu mâna întinsă. Larry gândi astfel: *Doamne, nu-i decât un copil, mai mic decât mine. Dacă are mai mult de optsprezece ani, îi mănânc toate lumânările de pe ultimul tort aniversar.*

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse Harold, rânjind, în timp ce-şi dădeau mâna.

Harold i-o strânse pe a lui cu putere, scuturând-o exact de trei ori, eliberând-o apoi la fel de brusc. Larry avu prilejul să-şi aducă aminte cum dăduse odată mâna cu George Bush atunci când bătrânul haiduc se afla în campanie electorală. Asta se petrecuse cu prilejul unei întruniri electorale, la care participase sfătuit de mama lui cu mulţi ani în urmă. Dacă n-ai bani de film, du-te la grădina zoologică. Dacă nu-ţi permiţi să mergi nici la grădina zoologică, du-te să vezi un politician.

Dar rânjetul lui Harold era contagios şi Larry îi răspunse la fel. Indiferent că era sau nu un copil, că strângea sau nu

mâna ca un politician, surâsul îi lăsă impresia că ar fi absolut sincer, şi apoi, după atâta aşteptare şi ambalaje goale de ciocolată, iată-l în sfârşit pe Harold Lauder, în carne şi oase.

— Aşa este, recunoscu Larry. Deşi eu te cunosc pe tine.

— Ce spui? exclamă Harold, iar zâmbetul lui se lăţi şi mai mult.

Dacă se lărgeşte şi mai mult, se amuză Larry în sinea lui, colţurile gurii au să i se întâlnească la ceafa, iar cele două treimi superioare ale capului pur şi simplu vor cădea pe jos.

— Te-am urmat de-a lungul şi de-a latul ţării, începând din Maine, îi explică Larry.

— Nu glumeşti? Chiar aşa s-a întâmplat?

— E purul adevăr. Desfăcu rucsacul şi scoase sticla de Bordeaux, pe care i-o întinse lui Harold. Poftim, am ceva pentru tine.

— Vai, nu era nevoie să te deranjezi, îi răspunse Harold, privind sticla oarecum uimit. O mie nouă sute patruzeci şi şapte?

— A fost un an bun. Poftim şi astea.

Puse vreo cinci ciocolate Payday în cealaltă mână a lui Harold. Una dintre ele îi alunecă printre degete şi căzu în iarbă.

Harold se aplecă s-o ia de jos şi, în clipa aceea, Larry întrevăzu o umbră din prima expresie.

Apoi Harold se ridică din nou, mai zâmbitor ca niciodată.

— De unde ai ştiut?

— Am urmat semnele... şi ambalajele tale de ciocolată.

— Ei, fir-aş al naibii. Poftim în casă. Haide să tragem puţin la măsea, după cum îi plăcea lui taică-meu să zică. Băiatului tău i-ar face plăcere să bea nişte Cola?

— Sigur că da. Nu-i aşa, L...

Se întoarse, dar Leo nu se mai afla alături de el. Se întorsese până pe trotuar şi cerceta nişte crăpături din pavaj, ca şi cum ar fi fost extraordinar de interesat de ele.

— Hei, Leo! Nu vrei o Cola?

Leo murmură ceva, dar Larry nu distinse cuvintele.

— Vorbeşte mai tare! îl îndemnă el, enervat. De ce ţi-a dat Dumnezeu voce? Te-am întrebat dacă vrei o Cola?

Aproape inaudibil, Leo îi spuse:

— Cred că am să mă duc să văd dacă nu s-a întors mama-Nadine.

— Ce naiba? De-abia am ajuns aici!

— Vreau să mă întorc! îi răspunse Leo, ridicându-şi privirile din pământ.

Soarele se reflecta prea puternic din ochii lui, iar lui Larry îi trecu prin minte: *Oare ce Dumnezeu se întâmplă? Aproape că plânge.*

— Doar o clipă, îi spuse lui Harold.

— Sigur că da, îi răspunse Harold, zâmbind. Uneori copiii sunt timizi. Aşa eram şi eu.

Larry se apropie de Leo şi se lăsă pe vine, ca să fie la aceeaşi înălţime.

— Ce s-a întâmplat, băiete?

— Vreau să mă întorc, îi spuse Leo, ocolindu-i privirea. Vreau la mama-Nadine.

— Păi, bine...

Se opri, neputincios.

— Vreau înapoi. Băiatul îşi ridică o clipă privirile spre Larry. Apoi se uită peste umărul acestuia, spre punctul în care aştepta Harold, în mijlocul gazonului, după care îşi aţinti iarăşi ochii în pământ. Te rog.

— Nu-ţi place de Harold?

— Nu ştiu... pare ca lumea... dar eu vreau să mă întorc.

Larry oftă.

— Crezi că te descurci singur?

— Sigur.

— Okay. Dar aş fi preferat să intri şi tu şi să bei o Cola cu noi. Aştept de multă vreme momentul întâlnirii cu Harold. Doar ştii asta, nu?

— Da-a...

— Şi pe urmă ne-am întoarce împreună.

— Nu intru în casa aia, şuieră Leo, redevenit pentru o secundă Joe, cu ochi deodată goi şi sălbatici.

— Okay, se grăbi Larry să-l liniştească, ridicându-se. Du-te drept acasă. Am să verific dacă aşa ai făcut. Fereşte-te să rămâi pe stradă.

— Da, îi promise Leo, apoi continuă iarăşi în şoapta aceea de-abia audibilă, ca un şuierat: De ce nu vii şi tu cu mine? Chiar acum! Să plecăm împreună. Te rog, Larry! Vrei?

— Vai, Leo, de ce...

— N-are nimic.

Cu aceste cuvinte, înainte ca Larry să apuce să-i mai spună ceva, Leo se îndepărtă grăbit. Larry îl urmări cu privirea până ce-l pierdu din vedere. Apoi se întoarse spre Harold, încruntat şi tulburat.

— Ei, i se adresă acesta, nu face nimic. Copiii sunt ciudaţi, câteodată.

— Leo mai mult decât alţii, dar consider că este îndreptăţit. A trecut printr-o mulţime de greutăţi.

— Sunt de aceeaşi părere, îi replică Harold.

Pe Larry îl încercă o undă de neîncredere, simţind că simpatia cu mult prea spontană faţă de un copil pe care de-abia îl întâlnise era un biet surogat.

— Poftim înăuntru, îl invită Harold. Ştii, tu eşti cel dintâi oaspete al meu. Frannie şi Stu au intrat de câteva ori, însă pe ei nu-i trec la socoteală.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet, puţin trist, iar lui Larry i se făcu deodată milă de băiatul ăsta – pentru că, în realitate, nu avea cum să-l considere pe interlocutorul lui o fiinţă matură. Era un biet singuratic, iar Larry, acelaşi Larry dintotdeauna, nu găsea un cuvânt bun pentru el şi-l judeca după tot felul de impresii pripite. Nu i se părea cinstit. Sosise momentul să renunţe la afurisitele alea de bănuieli.

— Bucuros, răspunse el. Salonul era mic, dar confortabil.

— Am să mai aduc nişte mobilă, când o să am o ocazie, îi explică Harold. Din aceea modernă. Cu piele şi crom. După

cum zicea reclama: „Dă-l în mă-sa de buget. Eu posed MasterCard.”

Larry râse din toată inima.

— Am văzut nişte pahare bune la subsol, mă duc să le aduc. Cred că dulciurile am să le dau altcuiva, dacă nu te superi – am renunţat la dulciuri, încercând să slăbesc, dar vinul trebuie să-l încercăm, având în vedere că este un prilej deosebit. Ai traversat întreaga ţară, din Maine şi până aici, ehei, mergând pe urmele mele... ale noastre. Mi se pare un lucru nemaipomenit. Am să te rog să-mi povesteşti şi mie cum a fost. Am să te rog să iei loc, pe scaunul verde. Este cel mai bun dintre toate.

Sub acest şuvoi de cuvinte, Larry avu o ultimă îndoială: *Până şi felul în care vorbeşte este ca al unui politician – mieros şi volubil.*

Harold ieşi din încăpere, iar Larry se aşează pe scaunul verde. Auzi o uşă deschizându-se şi apoi paşii grei ai lui Harold coborând o scară. Se uită în jur. Nu, nu era unul dintre cele mai frumoase saloane de pe lumea asta, dar cu un covor gros şi nişte mobilă modernă avea să arate destul de bine. Cel mai frumos element al încăperii era căminul din piatră şi şemineul. Ansamblul era o operă minunată, îngrijit lucrată cu mâna. Dar în vatră era o cărămidă nefixată. Lui Larry i se păru că a fost mişcată şi apoi pusă la loc puţin cam neglijent. Lipsa de simetrie îl deranjă, la fel ca un puzzle din care lipseşte o bucată sau în care piesele au fost asamblate strâmb.

Se ridică şi scoase piatra din vatră. Harold cotrobăia în continuare prin pivniţă. Când voi s-o fixeze la locul ei, constată că în gaura de dedesubt se alia un caiet, a cărei copertă era acoperită de un strat subţire de praf de cărămidă, însă nu suficient pentru a acoperi singurul cuvânt, imprimat cu foiţă aurie: REGISTRU.

Vag ruşinat, ca şi cum ar fi scotocit cu bună ştiinţă, aşează cărămida exact atunci când auzi paşii lui Harold, care urca scara. Cărămida se aşează perfect, iar când Harold se

întoarse în salon, cu câte un bol în fiecare mână, Larry şedea pe scaunul verde.

— Am întârziat pentru că le-am clătit în chiuveta de la parter, îi spuse Harold. Erau puţin prăfuite.

— Arată foarte bine, îl asigură Larry. Uite ce este, n-aş băga mâna-n foc că vinul nu s-a acrit. N-ar fi exclus să ne trezim cu nişte oţet în pahare.

— Cine nu riscă nu câştigă, îi răspunse Harold, rânjind.

Simţindu-se stingherit din cauza zâmbetului, Larry se duse cu gândul la registru – era oare al lui Harold, sau aparţinea fostului proprietar al casei? Iar dacă era al lui Harold, oare ce naiba scria acolo?

Deschiseră sticla de Bordeaux şi descoperiră, spre marea lor desfătare, că vinul se păstrase bine. Peste o jumătate de oră erau amândoi cu chef, Harold puţin mai mult decât Larry. Chiar şi aşa, Harold arbora în continuare zâmbetul; ba chiar într-o versiune şi mai largă.

Cu limba dezlegată de vin, Larry îi spuse:

— Că veni vorba, ce-i cu afişele alea? Care anunţă marea adunare de pe 18. Cum se face că tu nu eşti în comitetul respectiv, Harold? Mi s-ar fi părut cel mai normal lucru ca tu să faci parte din el.

Surâsul lui Harold atinse nuanţe de extaz.

— Ei bine, eu sunt foarte tânăr. Presupun că li s-a părut că nu am suficientă experienţă.

— E o ruşine, după părerea mea.

Oare chiar aceasta era părerea lui? Rânjetul. Umbrele de neîncredere ce ieşeau când şi când la iveală. Oare chiar aşa era? Larry nu avea de unde să ştie exact.

— Ei, cine poate bănui ce ne rezervă viitorul? se pronunţă Harold, rânjind radios. Fiecărui câine îi vine ziua lui.

Larry plecă pe la ora 5. Se despărţiră amical; Harold îi scutură mâna, îi zâmbi şi-l îndemnă să-l mai viziteze. Dar Larry era convins, nu ştia prea bine cum, că puţin îi păsa

dacă l-ar mai fi vizitat sau nu vreodată. Străbătu încet poteca cimentată până-n trotuar şi se întoarse ca să facă semn cu mâna, dar Harold intrase deja în casă. Uşa era închisă. Înăuntru fusese răcoare, pentru că obloanele erau trase, ceea ce i se păruse absolut în regulă cât se aflase acolo, dar acum îşi dădea seama că era singura casă locuită din Boulder unde erau trase şi obloanele şi draperiile. Desigur, îşi zicea, erau şi alte case cu transperantele lăsate. Cele ale morţilor. Atunci când se îmbolnăviseră, trăseseră perdelele ca să se izoleze de lume. Le trăseseră şi muriseră în izolare. Aşa cum fac animalele când îşi presimt sfârşitul. Cei vii – poate tocmai recunoscând subconştient acea trăsătură a morţii – deschiseseră obloanele şi înlăturaseră perdelele.

Îl durea uşor capul, s-ar fi zis că şi răceala de care se simţea cuprins tot de la băutură se trage, pedeapsă altfel binemeritată, pentru că turnase în el un vin nobil ca pe o poşircă oarecare. Dar nu, nu aceasta era explicaţia... nici pe departe. Îşi plimbă privirea în susul şi în josul străzii şi se gândi: *Slavă Domnului, ce bine că percepţiile noastre sunt mărginite. Ce ne-am face în absenţa unei viziuni selective? Am trăi ca în miezul unei povestiri de Lovecraft.*

Gândurile i se învălmăşiră. Deodată îl fulgeră ideea şi îndată se instală şi convingerea că Harold se uita la el printre şipcile jaluzelelor, cu degetele deschizându-se şi închizându-se, ca şi cum ar fi sugrumat pe cineva, cu zâmbetul transformat într-un rictus de ură... *Fiecărui câine îi vine ziua lui.* În acelaşi timp, îşi aduse aminte de noaptea petrecută la Bennington, unde dormise pe scena din chioşcul fanfarei, trezindu-se cu sentimentul oribil că alături de el se afla cineva... şi apoi auzise (sau poate doar visase?) bocănitul cizmelor, zgomotul paşilor îndepărtându-se spre vest.

Termină. Termină odată cu chestiile astea care te scot din minţi.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine m-a pus să mă gândesc la morţi, la morţii din spatele tuturor obloanelor, draperiilor şi perdelelor trase, stând în întuneric, la fel ca în tunel, în Lincoln Tunnel, Isuse Cristoase, ce-ar fi să înceapă să se mişte cu toţii, să mişune în toate părţile, Dumnezeule Atotputernic, termină...

Pe neaşteptate, îşi aduse aminte de o vizită la Grădina Zoologică din Bronx, făcută împreună cu maică-sa, când era mic. Intraseră în casa maimuţelor, iar mirosul de acolo îl izbise ca un perete dur, ca un pumn tras în nas; duhoarea i se strecurase apoi în nări. Se răsucise pe călcâie, dorind să iasă repede de acolo, dar mama lui îl oprise.

Pur şi simplu respiră normal, Larry, îl sfătuise ea. *Peste cinci minute, n-ai să mai simţi mirosul de aici.*

O ascultase, fără să creadă, luptându-se să nu verse (chiar şi la şapte ani, ura borâtul mai mult decât orice pe lumea asta) şi se dovedi că avusese dreptate. Când se uită la ceas la un moment dat, constată că se aflau în casa maimuţelor de o jumătate de oră şi nu înţelegea cum de doamnele care tocmai intrau pe uşă îşi duceau brusc mâinile la nas şi schiţau dezgustul. Îi comunică aceasta maică-sii, iar Alice Underwood râsese.

Păi să ştii că pute în continuare. Doar că tu nu mai simţi.

Cum se poate aşa ceva, mamă?

Nu ştiu. Oricine poate reuşi. Acum, spune-ţi în sinea ta: „Voi simţi din nou cum miroase DE FAPT casa maimuţelor!” şi respiră o dată, profund.

Făcuse întocmai, iar duhoarea revenise, chiar mai tare şi mai puţin suportabilă decât atunci când intraseră, iar cârnatul şi plăcinta cu cireşe începuseră să urce în el ca o imensă şi scârboasă bulă; se năpustise pe uşă, iar aerul proaspăt de afară îl ajutase – cu mare greutate – să păstreze totul în stomac.

Aceasta este percepţia selectivă, cugetă el, *iar ea ştia ce este, chiar dacă nu avea habar cum se cheamă.* De-abia se formulase gândul acesta în mintea lui, când auzi vocea

maică-sii, spunând: *Spune-ţi în sinea ta: „Voi simţi din nou cum miroase DE FAPT în Boulder.”* Ceea ce se şi petrecu, pur şi simplu reuşea să miroasă. Simţea tot ce era în spatele uşilor închise, dincolo de draperiile şi jaluzelele trase, adulmeca descompunerea lentă care se petrecea chiar şi aici, unde oraşul se stinsese, fiind aproape pustiu.

Grăbi pasul, fără să alerge, dar apropiindu-se tot mai mult de ceea ce ar fi vrut să evite, adulmecând duhoarea grea pe care el – şi toţi ceilalţi – încetaseră s-o mai perceapă conştient tocmai pentru că se afla peste tot, era în toate, le colora gândurile... nu tragi perdelele nici măcar atunci când vrei să faci amor, pentru că doar morţii zac îndărătul jaluzelelor, dar viii mai vor încă să contemple lumea de afară.

Îi veni greaţa, dar de această dată nu erau cârnaţi şi plăcintă de cireşe, ci vin şi o ciocolată Payday. Pentru că aici se găsea într-o imensă casă a maimuţelor, nu avea să fie în stare să iasă afară, decât poate dacă se muta într-o insulă unde nu mai locuise nimeni niciodată şi, cu toate că ura borâtul mai mult decât orice pe lumea asta, nu avea încotro şi va...

— Larry? Te simţi bine?

Interpelarea îl surprinse atât de tare, încât emise un mic sunet de uimire – Ai! – şi tresări. Era Leo, care stătea pe bordură, cam la trei blocuri distanţă de casa lui Harold. Avea o minge de ping-pong, cu care se juca, aruncând-o în pavaj şi prinzând-o.

— Ce faci aici? îl întrebă Larry, ale cărui bătăi de inimă se întorceau la normal.

— Am vrut să mă întorc acasă cu tine, îi răspunse Leo timid, dar n-am avut chef să intru în casa tipului ăla.

— De ce nu? întrebă Larry, aşezându-se alături de Leo.

Leo ridică din umeri şi se concentră iarăşi asupra mingii din celuloid. Se izbea de asfalt cu sunet sec, pac! pac!, şi sărea iarăşi în mâna lui.

— Nu ştiu.

— Leo?

— Ce-i?

— Pentru mine este foarte important. Deoarece îmi place... şi nu-mi place de Harold. Am două soiuri de sentimente în ceea ce-l priveşte. Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai păreri diferite despre aceeaşi persoană?

— În ceea ce-l priveşte, nu am decât o singură părere.

Poc! Poc!

— Care anume?

— Mi-e frică de el, îi mărturisi Leo simplu. Hai acasă, la mama-Nadine şi mama-Lucy.

— Sigur că da.

Străbătură o bucată din Arapahoe în tăcere, Leo aruncând în continuare mingea de ping-pong şi prinzând-o cu îndemânare.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă aştepţi atât de mult, spuse Larry.

— Ei, nu face nimic.

— Dacă ştiam, m-aş fi grăbit, te rog să mă crezi.

— Am avut ce face. Am găsit asta la cineva în curte. Este o minge de pong-ping.

— Ping-pong, îl corectă Larry, cu gândul în altă parte. De ce crezi că Harold stă cu storurile trase?

— Ca să nu poată nimeni vedea înăuntru, cred. Ca să poată face lucruri secrete. E ca la oamenii morţi, nu?

Poc! Poc!

Merseră mai departe, ajunseră la intersecţia cu Broadway şi o luară spre sud. Acum întâlneau şi alţi oameni pe stradă. Femei care se uitau la vitrinele cu rochii, un bărbat cu un târnăcop, întorcându-se de undeva, un alt bărbat care căuta nepăsător ceva printre materialele de pescuit din vitrina spartă a unui magazin cu articole sportive. Dick Vollman, unul dintre membrii grupului său, trecu pe bicicletă, mergând în direcţia opusă, şi le făcu semn. Larry şi Leo îi răspunseră.

— Lucruri secrete, gândi Larry cu voce tare, fără să încerce să-l implice mai departe pe băiat în gândurile lui.

— Poate că i se roagă Omului Întunecat, spuse Leo degajat, iar Larry tresări din nou, ca şi cum ar fi atins o sârmă prin care trecea curent electric.

Leo nu băgă de seamă. Se juca în continuare cu mingea de ping-pong, izbind-o de trotuar şi prinzând-o de-abia după ce se lovea şi de peretele din cărămidă pe lângă care treceau... poc-poc!

— Chiar crezi? îl întrebă Larry, făcând efortul să nu-şi trădeze tulburarea.

— Nu ştiu. Dar nu este ca noi. Zâmbeşte foarte mult. Dar după mine are în el viermi, care-l fac să zâmbească. Viermi mari şi albi, care-i mănâncă creierii. Ca nişte omizi.

— Joe... Leo, vreau să spun...

Ochii lui Leo – întunecaţi, străini, ca de chinez – se limpeziră dintr-odată. Surâse..

— Uite-o pe Dayna. Îmi place de ea. Hei, Dayna! strigă, fluturând din mână. Ai nişte gumă?

Dayna, care ungea roata de lanţ a unei biciclete cu zece viteze construită din ţeavă delicată ca pânza de păianjen, se întoarse şi-i zâmbi. Îşi vârî mâna în buzunarul cămăşii şi răsfiră cinci lame de Juicy Fruit, ca o mână de pocher. Râzând fericit, Leo fugi spre ea, cu părul lui lung fluturându-i în vânt, cu mingea de celuloid într-o mână, în vreme ce Larry se uita lung în urma lui. Ideea unor viermi albi în spatele rânjetului lui Harold... de unde-i venise lui Joe (*ba nu, Leo, el este Leo, sau cel puţin aşa îmi închipui*) o idee atât de sofisticată – şi de oribilă – ca asta? Băiatul se afla în stare de semitransă. Şi nu doar el; oare de câte ori nu văzuse Larry în puţinele zile de când se afla aici oameni care se opreau şi rămâneau neclintiţi în mijlocul drumului, privind câteva secunde în gol, pentru ca apoi să plece mai departe? Lucrurile se schimbaseră. Întreaga gamă a percepţiilor umane părea să fi progresat cu un pas.

Era absolut de speriat.

Larry se puse în mişcare şi se apropie de locul în care Leo şi Dayna îşi împărţeau guma de mestecat.

În aceeaşi după-amiază, Stu o găsi pe Frannie spălând rufe în minuscula curte din spatele casei lor. Umpluse o copaie micuţă cu apă, presărase deasupra aproape o jumătate de cutie de Tide şi amestecase totul cu o cârpă fixată pe un băţ până ce obţinuse o compoziţie neplăcută la vedere. Nu era sigură că procedează cum trebuie, dar era de preferat decât să se ducă la Mother Abagail şi să-şi recunoască ignoranţa. Aruncă hainele în apa rece ca gheaţa, apoi sări şi ea cu hotărâre înăuntru şi începu să agite apa şi să bată din picioare, ca un sicilian care zdrobeşte strugurii. *Iată noul dumneavoastră model, Maytag 5000*, îi trecu prin minte. *Metoda de Agitaţie cu Două Picioare, perfectă pentru rufele dumneavoastră colorate, pentru lenjeria fină şi...*

Se întoarse şi dădu cu ochii de omul ei, urmărind-o amuzat chiar de lângă poarta curţii din spate. Frannie se opri, gâfâind uşor.

— Ha, ha, foarte comic, ce să spun! De când te afli aici, priceputule?

— De câteva minute. Cum se numeşte ce faci tu acolo, de fapt? Dansul de împerechere al gâştei sălbatice de pădure?

— Ha, ha, încă o dată. Îl măsură cu o privire rece. Încă o glumă ca asta şi poţi să-ţi petreci noaptea pe canapea, sau sus, pe Flagstaff, cu prietenul tău, domnul Glen Bateman.

— Ei, n-am vrut să...

— Sunt şi hainele tale, domnule Stuart Redman. Oi fi Părinte Fondator şi aşa mai departe, dar uneori mai laşi şi tu câte o urmă de căcat pe izmene.

Stu zâmbi, apoi zâmbetul i se lăţi şi mai mult şi în cele din urmă izbucni în râs.

— Eşti foarte grosolană, draga mea.

— În momentul ăsta nu mă simt deloc înclinată spre delicateţe.

— Bine, ieşi o secundă de acolo. Trebuie să vorbim.

Se bucură de acest răgaz, deşi avea să fie silită să se spele pe picioare înainte de a intra la loc. Inima o îndemna să se grăbească, nu radiind de fericire, ci mai degrabă trist, ca un mecanism credincios, greşit întrebuinţat de cineva total lipsit de bun-simţ. Dacă acesta era felul în care trebuia să se descurce stră-stră-străbunica mea, se gândi Fran, atunci poate era îndreptăţită să pretindă camera, devenită în cele din urmă nepreţuitul salon al mamei mele. Poate că îl considera un soi de primă pentru periculozitate sau ceva de acest gen.

Se uită la picioarele ei oarecum descurajată. Un strat subţire de spumă, bătând în cenuşiu, se lipise de ele. Încercă să-l înlăture cu mâna, în silă.

— Când spăla nevastă-mea cu mâna, îi explică Stu, folosea o... cum se cheamă? O scândură pentru frecat, cred. Iar maică-mea avea vreo trei bucăţi, din câte mi-aduc aminte.

— Atâta lucru ştiu şi eu, spuse Frannie, iritată. June Brinkmeyer şi cu mine am bătut jumătate din Boulder căutând, dar n-am găsit nici măcar una. Tehnologia avansată şi-a făcut încă o dată de cap.

Bărbatul zâmbea iarăşi.

Frannie îşi puse mâinile în şolduri.

— Urmăreşti să mă scoţi din sărite, Stuart Redman?

— Nu, doamnă. Mă gândeam doar că ştiu de unde să-ţi fac rost de o scândură pentru spălat. Şi lui Juney, dacă doreşte.

— De unde?

— Lasă-mă să mă duc şi să văd, mai întâi. Zâmbetul i se şterse de pe faţă, o îmbrăţişă şi-şi sprijini fruntea de a ei. Ştii că-ţi sunt recunoscător pentru că-mi speli rufele şi sunt conştient că o femeie însărcinată ştie mai bine decât omul ei ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Însă, zău, Frannie, de ce-ţi baţi capul?

— De ce? îl măsură, perplexă. Păi ce-ai de gând să porţi? Vrei să umbli murdar?

— Frannie, magazinele sunt pline de haine. Iar pe măsura mea, o mulţime.

— Cum adică, să aruncăm hainele pentru simplul motiv că s-au murdărit!

El ridică din umeri, puţin stingherit.

— Nici vorbă, da, da. Aşa se întâmpla pe vremuri, Stu. Cum erau cutiile acelea în care îţi împachetau Big Macul sau sticlele pentru care nu lăsai garanţie şi nici nu mai trebuia să le aduci înapoi. Sub niciun motiv nu trebuie s-o luăm de la capăt.

O sărută uşor şi-i spuse:

— Foarte bine, numai că data viitoare este rândul meu la spălat, m-ai înţeles?

— Sigur că da, răspunse ea surâzând puţin viclean. Şi cât durează asta? Până ce nasc?

— Până ce reuşim să repunem în funcţiune uzina electrică, îi răspunse Stu. Atunci am să-ţi aduc cea mai mare şi mai grozavă maşină de spălat pe care ai văzut-o tu vreodată şi pe care o voi monta chiar eu.

— Oferta se acceptă.

Îl sărută apăsat, iar el îi răspunse la sărut, în timp ce mâinile lui puternice îi mângâiau fără încetare părul. Rezultatul a fost un val de căldură (înfocare, mai degrabă, de ce m-aş ruşina, sunt înfierbântată, cum mi se întâmplă ori de câte ori face aşa) care mai întâi îi trezea la viaţă sfârcurile, apoi se tot întindea, până în partea de jos a pântecelui.

— Dacă ai de gând să te mulţumeşti doar cu vorbe, ai face bine să te opreşti, îi spuse ea, respirând precipitat.

— Poate stăm de vorbă mai târziu.

— Dar hainele...

— Le face bine să stea la înmuiat după câtă murdărie a intrat în ele, spuse el serios.

Ea izbucni în râs, iar Stu îi acoperi gura cu un sărut. O ajută să se ridice în picioare şi o conduse înăuntru, iar ea, uimită de căldura soarelui ce îi bătea umărul, se întrebă: *Oare a mai fost vreodată atât de fierbinte? Atât de puternic? A curăţat până şi ultima pată de pe spatele meu... oare datorită ultravioletelor, sau poate altitudinea ajută? Aşa o fi în fiecare vară? La fel de fierbinte?*

Apoi deveni conştientă că el începuse jocul amorului, încă de pe scări începuse jocul amorului, o dezbrăca, o tulbura, o făcea să-l iubească la nebunie.

— Nu, am să te rog să te aşezi, îi spuse el.

— Dar...

— Vorbesc serios, Frannie.

— Cred că au să se congeleze, sau cine ştie ce se mai întâmplă cu ele. Am turnat o jumătate de cutie de Tide peste ele...

— N-are nimic.

Prin urmare, se aşeză în scaunul pliant, la umbra aruncată de acoperişul clădirii. Stu desfăcuse două şezlonguri, după ce coborâseră. Apoi îşi scosese pantofii şi-şi suflecase pantalonii până mai sus de genunchi. Însă când intră în copaie şi începu să calce solemn peste rute, Fran începu să râdă nestăvilit.

Stu îi aruncă o privire şi o întrebă:

— Nu cumva vrei să-ţi petreci noaptea pe canapea?

— Nu, Stuart, recunoscu ea cu profundă căinţă, după care începu iarăşi să chicotească... până când începură să-i şiroiască lacrimile şi s-o doară muşchii stomacului.

După ce izbuti să-şi recapete controlul, spuse:

— Pentru a treia şi ultima oară, despre ce voiai să vorbim?

— A, da, răspunse el evaziv.

Mărşăluia încolo şi încoace şi reuşise deja să facă un strat gros de clăbuc. O pereche de jeanşi ieşi la suprafaţă, iar el o călcă hotărât, băgând-o la fund, prilej cu care o pală de apă groasă ca o cremă de săpun sări pe pajişte. Lui Frannie îi

trecu prin minte: *Seamănă puţin cu... vai, nu, gândul ăsta trebuie să-l alung, dacă nu vreau să râd până să se întâmple cine ştie ce cu fătul.*

— Diseară avem prima întâlnire ad-hoc, îi aminti Stu.

— Am pregătit două lăzi cu bere, saleuri, sendvişuri cu brânză, nişte ardei muraţi care sunt probabil încă...

— Nu-i vorba de asta, Frannie. Dick Ellis a trecut astăzi pe la mine şi mi-a zis că nu vrea să facă parte din comitet.

— Serios?

Era surprinsă. Dick nu părea genul de om care să se dea înapoi din faţa răspunderii.

— Mi-a mărturisit că va face orice cu bunăvoie de îndată ce apare un medic adevărat, dar în momentul de faţă nu are încotro. Astăzi au sosit încă douăzeci şi cinci de persoane, dintre care o femeie cu cangrenă la picior. I s-a tras de la o zgârietură făcută când se târa pe sub un gard de sârmă ghimpată ruginită, din câte se pare.

— Vai, ce păcat.

— Dick a salvat-o... Dick şi cu asistenta aceea care a venit aici cu Underwood. O fată înaltă şi drăguţă. Laurie Constable, aşa o cheamă. Dick zicea că n-ar fi putut s-o salveze, dacă nu era ea. Oricum, i-au tăiat piciorul de la genunchi şi sunt amândoi extenuaţi. Au avut nevoie de trei ore. Pe urmă, e un băieţel care face crize de convulsie, iar Dick pur şi simplu înnebuneşte încercând să-şi dea seama dacă este vorba de epilepsie, de o presiune cranianăcrescută sau de diabet. Au avut mai multe cazuri de toxiinfecţii alimentare din cauză că pacienţii mâncaseră alimente cu termenul de valabilitate depăşit. Mai curând sau mai târziu, vor muri din cauza asta oameni dacă nu scoatem cât mai curând o circulară în care Dick să explice cum trebuie să fie alese alimentele. Ia să vedem, unde rămăsesem? Două braţe rupte, un caz de gripă...

— Dumnezeule mare! Am auzit bine, ai zis gripă?

— Linişteşte-te. E vorba de gripa obişnuită. După aspirină, febra a scăzut imediat... şi nici n-a mai revenit. N-

au apărut nici pete negre pe gât. Dar Dick nu e sigur dacă este cazul şi ce fel de antibiotice să administreze şi îşi pierde nopţile ca să se lămurească. Apoi, se teme că gripa se va răspândi, stârnind panica.

— Cine-i bolnavul?

— O doamnă, pe care o cheamă Rona Hewett. A parcurs pe jos aproape tot drumul până aici din Laramie, Wyoming, iar Dick este de părere că era normal să i se întâmple aşa ceva.

Fran înclină din cap.

— Din fericire pentru noi, Laurie Constable pare să se fi ataşat foarte mult de Dick, cu toate că este cam de două ori mai în vârstă decât ea. Nu văd de ce aş avea ceva împotrivă.

— Cât de mărinimos din partea ta, Stuart, că le acorzi aprobarea.

Stu îi zâmbi şi spuse:

— Oricum, Dick este de patruzeci şi opt de ani şi mai are şi o mică afecţiune cardiacă. În momentul de faţă, consideră că nu e bine să se împartă în prea multe direcţii... Practic, acum studiază ca un student în medicină, pentru numele lui Dumnezeu. O măsură cu seriozitate pe Fran. Înţeleg prea bine de ce Laurie a fost cucerită de el. Dintre toţi cei de aici, el se apropie cel mai mult de ceea ce înseamnă un erou. Nu-i decât un veterinar de ţară şi face pe el de frică să nu omoare cumva pe cineva. Pe de altă parte, ştie că în fiecare zi sosesc alţi şi alţi oameni, dintre care unii au avut de suferit.

— Prin urmare, avem nevoie de altcineva pentru comitet.

— Mda. Ralph Brentner se arată foarte entuziasmat de acest Larry Underwood şi, din câte spuneai, ţi-a făcut şi ţie o bună impresie.

— Da, aşa este. Cred că s-ar descurca foarte bine. Astăzi m-am întâlnit şi cu doamna lui, în centru. Lucy Swann o cheamă. Este nemaipomenit de dulce şi vorbeşte despre Larry ca despre un soare.

— Presupun că aşa procedează orice femeie de calitate. Dar, Frannie, trebuie să fiu cinstit cu tine... nu-mi place felul în care Larry şi-a dezvăluit istoria vieţii unei persoane cu care de-abia făcuse cunoştinţă.

— Probabil pentru că, la început, am fost cu Harold. Nu cred să nu fi înţeles de ce sunt acum cu tine şi nu cu Harold.

— Oare ce impresie i-o fi lăsat Harold?

— Întreabă-l şi vei afla.

— Cred că asta voi face.

— Ai de gând să-i propui să facă parte din comitet?

— Cred că da, răspunse el, ridicându-se în picioare. Mi-ar face plăcere să-l avem cu noi pe domnul acela în vârstă, căruia i se spune Judele. Din păcate, este prea bătrân, are şaptezeci de ani.

— Ai stat de vorbă cu el despre Larry?

— Nu, dar a făcut-o Nick. Nick Andros este un tip foarte ager, Fran. A reuşit să schimbe mai multe lucruri hotărâte de Glen şi de mine. Pe Glen l-a afectat destul de tare, dar până şi el a trebuit să recunoască valoarea ideilor lui Nick. Oricum, Judele i-a spus lui Nick că Larry este exact omul pe care-l căutăm. Că Larry se află tocmai în momentul când începe să descopere că este bun de ceva şi că în scurt timp va fi o adevărată forţă.

— Mi se pare o recomandare cât se poate de tare.

— Da, zise Stu. Dar înainte de a-l invita să meargă alături de noi, vreau să aflu părerea lui despre Harold.

— Ce-i cu Harold? se interesă ea, neliniştită.

— La fel de bine aş putea întreba ce-i cu tine, Fran. Încă te mai simţi răspunzătoare pentru el.

— Oare? Nu ştiu. Dar când mă gândesc la el, încă am un mic sentiment de vinovăţie... asta pot să-ţi mărturisesc.

— De ce? Pentru că i-am luat locul? Fran, tu ţi l-ai dorit vreodată?

— O, Doamne! nu, zise ea, aproape cutremurându-se.

— L-am minţit o dată. De fapt... nu era o minciună, propriu-zis. S-a întâmplat chiar în ziua în care ne-am

întâlnit noi trei. Pe 4 Iulie. Cred că el presimţea de atunci ce avea să urmeze. I-am spus că nu te vreau. Cum aş fi putut ghici de pe atunci? Dragostea la prima vedere o exista poate în cărţi, dar în viaţa adevărată...

Se opri, iar pe faţă îi răsări un surâs.

— De ce zâmbeşti, Stuart Redman?

— Mă gândeam că în realitate am avut nevoie de cel puţin... îşi frecă bărbia, cugetând profund. Of, cred că vreo patru ore.

Ea îl răsplăti cu un sărut pe obraz.

— Eşti un dulce.

— E purul adevăr. Cred, totuşi, că el încă îmi reproşează ce i-am spus atunci.

— El nu zice niciodată vreun cuvânt rău împotriva ta, Stu... sau împotriva oricui.

— Da, se arătă Stu de acord. Zâmbeşte. Asta mă deranjează.

— Nu cumva îţi închipui că... plănuieşte o răzbunare sau ceva de genul acesta?

Stu surâse şi se ridică.

— Nu, Harold nu. Glen este de părere că Partidul de Opoziţie ar putea să se adune în jurul lui Harold. Mi se pare corect. Sper doar să nu încerce să distrugă ce facem noi acum.

— Nu uita că este speriat şi singur.

— Şi gelos.

— Gelos? Fran se gândi puţin, apoi clătină din cap. Nu sunt de părere... sigur nu. Am stat de vorbă cu el şi cred că mi-aş fi dat seama. Nu neg că s-ar putea simţi exclus, totuşi. Presupun că se aştepta să facă parte din comitetul ad-hoc...

— A fost una dintre hotărârile unilaterale – acesta o fi termenul corect? – cu care am fost cu toţii de acord. S-a văzut limpede că niciunul dintre noi nu avem încredere în el.

— La Ogunquit, îi explică ea, era cel mai nesuferit copil cu putinţă. Cât despre familie... pentru ai lui era ca şi cum

băiatul ar fi ieşit dintr-un ou de mierlă sau cine mai ştie de unde... Dar după gripă, s-ar fi zis că s-a schimbat. Cel puţin din punctul meu de vedere, adică. Părea că încearcă să devină, ei bine... bărbat. Pe urmă s-a schimbat din nou. Radical şi brusc. A început să zâmbească tot timpul. Practic, nu se mai poate sta de vorbă cu el. S-a retras... În el. Aşa cum li se întâmplă celor care se convertesc la religie sau citesc...

Se opri pe neaşteptate, iar în ochii ei apăru o uimire, foarte asemănătoare fricii.

— Ce citesc? o întrebă Stu.

— Ceva care le schimbă viaţa, spuse ea. Capitalul. Mein Kampf. Sau poate pur şi simplu nişte scrisori de dragoste interceptate.

— Despre ce vorbeşti?

— Hmm? Se întoarse spre el, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o profundă reverie. Apoi zâmbi. Nimic. Nu aveai de gând să-i faci o vizită lui Larry Underwood?

— Desigur... dacă ţie nu ţi s-a întâmplat nimic.

— Mă simt minunat... nemaipomenit de bine. Du-te. Uşş! Întrunirea e la 7. Dacă te grăbeşti, îţi mai rămâne destul timp ca să mănânci ceva înainte să începem.

— Foarte bine.

Bărbatul ajunsese deja la poarta care separa curtea din faţă de cea din spate, când ea îl strigă:

— Nu uita să-l întrebi ce crede despre Harold.

— Fii liniştită, n-am să uit.

— Şi urmăreşte-i ochii atunci când îţi răspunde, Stuart.

Atunci când Stu îl întrebă despre impresia asupra lui Harold (la momentul respectiv, Stu nu pomenise încă nimic despre locul rămas vacant în comitetul ad-hoc), Larry Underwood îl privise cu un amestec de precauţie şi mirare.

— Fran ţi-a vorbit despre fixaţia mea cu Harold, este?

— Da.

Se aflau în salonul unei mici case din Table Mesa. În bucătărie, Lucy pregătea cina, încălzind nişte conserve pe un grătar pentru mangal, instalat de Larry. Funcţiona cu gaz din butelie. Fredona fragmente din „Honky Tonk Women”, în timp ce trebăluia, şi părea extrem de fericită.

Stu îşi aprinse o ţigară. Redusese raţia la cel mult cinci sau şase pe zi; nu-i surâdea ideea ca Dick Ellis să-l opereze de cancer la plămâni.

— Ei bine, tot timpul cât l-am urmat pe Harold, mi-am tot zis că probabil nu va fi aşa cum mi l-am închipuit. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat, dar mai încerc şi acum să-mi dau seama cum este el de fapt. A fost cât se poate de amabil. O gazdă perfectă. A deschis sticla de vin pe care i-am dus-o şi am băut unul în sănătatea celuilalt. M-am simţit foarte bine. Dar...

— Dar?

— Ne-am apropiat de el din spate. Adică Leo şi cu mine. Înălţa un zid de cărămizi în jurul grădinii cu flori şi s-a întors către noi... nu ne auzise apropiindu-ne până ce nu i-am vorbit, din câte presupun... Câteva secunde mi-am zis în sinea mea: „Sfinte Dumnezeule, filfizonul ăsta o să mă omoare.”

Lucy apăru în cadrul uşii.

— Stu, poţi să rămâi la masă? Avem destulă mâncare.

— Îţi mulţumesc, dar Frannie mă aşteaptă. Nu mai pot rămâne decât vreun sfert de oră.

— Sigur?

— Îţi mulţumesc, Lucy, rămâne pentru data viitoare.

— Okay, spuse ea, întorcându-se la bucătărie.

— Nu ai venit decât ca să mă întrebi de Harold? se interesă Larry.

— Nu, îi mărturisi Stu, care între timp luase hotărârea. Am venit să te întreb dacă eşti de acord să faci parte din micul nostru comitet ad-hoc. Unul dintre ceilalţi membri, Dick Ellis, a fost nevoit să refuze.

— Deci despre asta era vorba! Larry se duse la fereastră şi contemplă strada pustie. Şi eu, care speram să devin din nou un cetăţean oarecare...

— Doar tu poţi lua hotărârea. Avem nevoie de încă un om. Ai fost recomandat.

— De cine, dacă mi-este permis să...

— Am întrebat pe mai mulţi. Lui Frannie i-ai lăsat impresia unei persoane echilibrate. Iar Nick Andros a stat de vorbă – el nu vorbeşte, de fapt, dar înţelegi ce vreau să spun – cu unul dintre bărbaţii care au sosit împreună cu tine. Judele Farris.

Larry păru mulţumit.

— Judele mi-a dat o recomandare, da? Mi se pare minunat. Ştii, pe el ar trebui să-l alegeţi. E inteligent ca un diavol.

— Asta a spus şi Nick. Pe de altă parte, a împlinit şaptezeci de ani, iar serviciile noastre medicale sunt destul de primitive.

Larry se întoarse spre Stu, zâmbind discret.

— Comitetul acesta nu este atât de provizoriu pe cât ar vrea să pară, nu?

Stu surâse şi se relaxă puţin. Încă nu-şi făcuse o părere definitivă despre Larry Underwood, dar era suficient de limpede că omul nu era căzut din lună.

— E-ei, haide să ne exprimăm altfel. Ne-ar face plăcere ca acest comitet să intre în alegerile pentru o legislatură completă.

— Şi de preferinţă fără adversar, spuse Larry, măsurându-l pe Stu cu priviri prietenoase, dar agere – foarte agere. Pot să-ţi aduc o bere?

— Mai bine nu. Acum vreo câteva seri m-am cam întins la băutură cu Glen Bateman. Fran este o fată răbdătoare, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o încerc prea mult. Ce spui, Larry? Vrei să vii alături de noi?

— Cred că... ei, fir-ar să fie, sunt de acord. Gândeam că nimic pe lumea asta nu mă va face mai fericit decât să ajung

aici, să-i las pe cei din grup în seama altcuiva şi să nu mă mai intereseze. Şi uite ce mi s-a întâmplat, am constatat, te rog să-mi ierţi vorba proastă, că m-am plictisit de-mi venea să-mi trag şuturi.

— Diseară avem o mică întrunire, la mine acasă, ca să discutăm adunarea cea mare, din 18. Crezi că poţi veni?

— Desigur. Pot s-o aduc şi pe Lucy?

Stu clătină încet din cap.

— Nici măcar nu discuta cu ea despre asta. Pentru un timp, vrem să păstrăm o parte din lucrurile acestea în secret.

Zâmbetul lui Larry dispăru.

— Nu mă dau în vânt după aventurile de capă şi spadă, Stu. Mai bine îţi spun de la bun început, ca să nu existe discuţii mai târziu. Ceea ce s-a întâmplat în iunie s-a întâmplat tocmai pentru că prea mulţi oameni s-au jucat cu focul. N-a fost vorba de o lucrare a Domnului. Oamenii au fost cei care au dat totul peste cap.

— Nu te-aş sfătui să intri în dispută cu Mother despre aspectul acesta, spuse Stu, zâmbind în continuare, relaxat. Întâmplător, sunt de aceeaşi părere cu tine. Dar ai gândi la fel dacă ne-am afla în stare de război?

— Nu te înţeleg.

— Este vorba de bărbatul acela pe care îl visam. Mă îndoiesc că a dispărut, pur şi simplu.

Larry păru mirat şi căzu pe gânduri.

— Glen afirmă că ştie de ce nu discută nimeni despre asta, continuă Stu, cu toate că am fost cu toţii preveniţi. Oamenii de aici sunt încă în stare de şoc. Toţi au sentimentul că au trecut printr-un adevărat iad ca să ajungă aici. Acum nu mai doresc decât să-şi lingă rănile şi să-şi îngroape morţii. Dar dacă Mother Abagail se află aici, atunci şi el este acolo. Stu făcu semn din cap spre fereastră unde, prin pânza de ceaţă a miezului de vară, se vedea priveliştea Munţilor Flatiron. Şi, chiar dacă majoritatea

celor de aici nu se gândesc la el, aş fi în stare să pun pariu şi ultimul meu dolar că el se gândeşte la noi.

Larry se uită spre bucătărie, dar Lucy nu mai era acolo, plecase la Jane Hovington, vecina ei.

— Iar tu crezi că are să ne arate el nouă, comentă Larry cu voce scăzută. Un gând reconfortant înainte de cină. Stârneşte pofta de mâncare.

— Larry, nici eu nu sunt sigur de nimic. Dar Mother Abagail spune că nu se va termina până când cineva, noi sau el, nu va învinge, într-un fel sau altul.

— Sper că nu împărtăşeşte acest lucru oricui. Atunci oamenii ar porni-o în neştire, spre Australia sau cine ştie încotro.

— Am înţeles că nu-ţi prea plac secretele.

— Mda, însă ăsta... Larry se opri. Stu îi zâmbea amabil, iar Larry îi răspunse cu un surâs destul de acru. Okay. Ai dreptate. Discutăm despre asta şi ne ţinem gura.

— Foarte bine. Ne vedem la 7.

— De acord.

Merseră împreună până la uşă.

— Mulţumeşte-i încă o dată lui Lucy pentru invitaţie, spuse Stu. Frannie şi cu mine vom veni la voi cât de curând.

— Okay.

Când Stu întinse mâna să deschidă uşa, Larry îl opri. Mirat, Stu se întoarse spre el.

— Vreau să-ţi vorbesc despre un băiat, îi explică Larry încet, împreună cu care am călătorit, încă din Maine. Îl cheamă Leo Rockway. A avut problemele lui. În afară de noi doi, de el are grijă o femeie, Nadine Cross. Nadine este şi ea puţin deosebită, ştii?

Stu îi confirmă cu un gest. Se răspândise vorba despre o mică întâmplare destul de ciudată, la care luaseră parte Mother Abagail şi această doamnă Cross, atunci când Larry sosise împreună cu grupul lui.

— Nadine s-a îngrijit de Leo înainte de a-i întâlni eu. Leo are capacitatea de a citi în sufletul oamenilor. Nu că ar fi

singurul, de altfel. Poate că au existat întotdeauna oameni de felul acesta, dar de când cu gripa, parcă s-au înmulţit. Iar Leo... n-a vrut în ruptul capului să intre la Harold în casă. N-a vrut să rămână nici măcar pe pajişte. Mi se pare... destul de straniu, nu eşti de părere?

— Ba da, recunoscu Stu.

Timp de o clipă, se priviră în ochi, apoi se despărţiră. Şi Frannie părea muncită de gânduri în timpul mesei şi nu vorbi prea mult. În timp ce spăla ultimele câteva vase într-o găleată cu apă caldă, începură să apară cei invitaţi să ia parte la cea dintâi întâlnire a Comitetului Ad-Hoc din Free Zone.

După ce Stu plecase în vizită la Larry, Frannie se grăbise să urce la etaj, în dormitor. În colţul debaralei se afla sacul de dormit pe care-l cărase de-a lungul întregii călătorii, prins în curele pe portbagajul motocicletei. Lucrurile ei personale le ţinuse într-o mică geantă cu fermoar. Majoritatea obiectelor de acolo se aflau acum răspândite prin apartamentul pe care îl împărţea cu Stu, dar câteva dintre ele nu-şi găsiseră încă un loc, prin urmare zăceau pe fundul sacului de dormit. Acolo se aflau mai multe borcane cu cremă de piele – avusese o serie de erupţii pe piele după moartea mamei şi a tatălui ei, care acum trecuseră – o cutie cu Stayfree Mini Pads, pentru cazul în care îi apăreau pete (auzise că femeile însărcinate păţesc asta uneori), două cutii cu ţigări de foi ieftine, pe una scriind E BĂIAT! şi pe cealaltă E FATĂ! Şi jurnalul ei.

Îl extrase şi-l cercetă meditativ. Nu mai scrisese în el decât de opt sau nouă ori de când ajunseseră la Boulder, iar majoritatea însemnărilor fuseseră scurte, aproape eliptice. Momentul cel mai bun îl avusese cât timp se mai aflaseră încă pe drum... ca după o a doua naştere, gândi ea, puţin mâhnită. În ultimele patru zile nu scrisese nimic şi-şi spunea că jurnalul avea să-i iasă complet din minte, deşi plănuise ferm să se ţină foarte serios de el atunci când

lucrurile s-ar mai fi calmat. Pentru copil. Acum, iată, se gândea la jurnal din nou cu foarte mult interes.

Aşa cum li se întâmplă oamenilor atunci când se convertesc la religie... sau citesc o carte care le schimbă viaţa... sau interceptează nişte scrisori de amor...

Deodată, i se păru că jurnalul devenise mai greu şi că ar fi fost de ajuns să încerce să deschidă coperta din carton că să-i transpire fruntea şi... şi...

Tresări şi se uită peste umăr, cu inima bătând iute. Oare i se păruse doar că ceva mişcă acolo?

Poate vreun şoarece, alergând pe lângă perete. Atât şi nimic mai mult. Sau mai degrabă doar o părere a ei. Nu exista niciun motiv, absolut niciun motiv ca ei să-i vină în gând omul cu mantia întunecată, bărbatul cu umeraşul pentru haine. Copilul ei trăia şi se afla în siguranţă, iar acesta nu era decât un jurnal şi oricum nu exista nicio modalitate de a afla dacă fusese sau nu citit, iar, dacă totuşi fusese văzut de cineva, n-avea niciun temei să creadă că acela fusese chiar Harold Lauder.

Cu toate acestea, deschise cartea şi începu să întoarcă cu grijă, pagină de pagină, trezindu-i în minte imagini din trecutul apropiat, asemănătoare unor fotografii alb-negru făcute de un amator. Un soi de videotecă a minţii.

În seara aceasta le admiram, iar Harold îşi tot bătea gura despre culoarea şi textura şi nuanţa lor, iar Stu mi-a făcut discret cu ochiul. Iar eu, reaua de mine, i-am răspuns tot cu o ocheadă...

Harold va ridica obiecţii, desigur, invocând principiile generale. Să te ia naiba, Harold, de ce nu creşti odată?

... şi l-am văzut pregătindu-se să răspundă cu una dintre Măgăriile Patente ale Deşteptului de Harold Lauder...

*(*Doamne, Fran, ce ţi-a venit să spui toate lucrurile astea despre el? *Şi în ce scop?)*

Păi, îl ştiţi pe Harold... cât se dă de mare... cuvintele şi sentinţele alea ale lui pompoase... este doar un băieţel nesigur pe el...

Asta scria în 12 iulie. Tresărind, trecu repede mai departe, răsfoind iute paginile, grăbindu-se să ajungă la sfârşit. De ici şi de colo îi atrăgeau atenţia diverse fragmente agresive: *În orice caz, de data asta Harold mirosea a curat... În seara asta, răsuflarea lui Harold ar fi pus pe fugă până şi un balaur...* Şi altul, care suna de-a dreptul profetic: *El adună eşecurile aşa cum adună piraţii comorile. Dar în ce scop? Pentru a-şi nutri sentimentul secret de superioritate şi de persecuţie? Sau este vorba de dorinţa de răzbunare?*

Ei, el face o listă... de două ori o verifică... ca să ştie precis... cine-i rău şi cine-i bun...

Apoi, pe 1 august, acum doar două săptămâni. Notiţa respectivă începea în partea de jos a paginii. *Ieri seară nu am mai scris nimic, eram prea fericită. Oare am fost vreodată atât de fericită? Cred că nu. Stu şi cu mine suntem împreună. Am*

Sfârşitul paginii. Întoarse foaia. Primele cuvinte erau *făcut dragoste de două ori.* Dar de-abia termină să le citească şi privirea îi coborî cam la jumătatea paginii. Acolo, lângă nişte aiureli despre instinctul matern, era ceva care o făcu să-i îngheţe sângele în vene.

Urma murdară a unei amprente întunecate, lăsată de un deget mare.

Mintea începu să-i lucreze frenetic: călăream motocicleta cât era ziulica de lungă şi zi de zi. Sigur că da, ori de câte ori aveam prilejul, mă spălam, dar uneori te murdăreşti pe mâini şi...

Îşi întinse mâna, deloc surprinsă să constate cât de tare tremura. Îşi puse propriul deget mare peste pată, constatând că aceasta era cu mult mai întinsă.

Păi sigur că este, încercă ea să se liniştească. Atunci când mânjeşti un lucru, este normal ca dimensiunile suprafeţei

respective să crească. De asta s-a şi întâmplat, nu există niciun alt motiv să...

Dar amprenta nu era într-un asemenea hal de murdară. Cea mai mare parte a liniilor, volutelor şi curbelor se distingeau încă limpede.

Iar murdăria respectivă nu provenea de la unsoare sau ulei, nu avea niciun rost să încerce să se înşele singură.

Era vorba de ciocolată uscată.

Payday, gândi Fran, simţind cum i se face rău. *Un baton de ciocolată Payday.*

Pentru o clipă, îi fu teamă până şi să se întoarcă – teamă că avea să descopere rânjetul lui Harold atârnând deasupra umărului ei, ca zâmbetul pisicii de Cheshire din *Alice în ţara Minunilor*. Buzele groase ale lui Harold mişcându-se, atunci când îi declarase solemn: *Fiecărui câine îi vine ziua lui, Frannie. Fiecărui câine îi vine ziua lui.*

Dar chiar dacă Harold îşi aruncase o privire în jurnalul ei, trebuia asta să însemne neapărat că pune la cale vreo vendetă secretă împotriva ei, a lui Stu sau a celorlalţi? Desigur că nu.

Dar Harold s-a transformat, îi şopti o voce interioară.

— Ei, fir-ar să fie, chiar atât de mult nu s-a schimbat! strigă ea în camera goală.

Tresări puţin la auzul propriei ei voci, apoi râse nesigur. Coborî scările şi începu să pregătească cina. Aveau să mănânce mai devreme, din cauza întrunirii... deşi întrunirea aceasta nu i se mai părea, dintr-odată, la fel de importantă ca mai devreme.

Fragmente din procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc

13 august 1990

Întrunirea s-a desfăşurat în apartamentul lui Stu Redman şi Frances Goldsmith. Toţi membrii Comitetului Ad-Hoc au fost prezenţi, şi anume: Stuart Redman, Frances Goldsmith,

Nick Andros, Glen Bateman, Ralph Brentner, Susan Stern şi Larry Underwood...

Stu Redman a fost ales moderator al şedinţei. Frances Goldsmith a fost aleasă să redacteze procesul-verbal...

Aceste note (împreună cu înregistrarea integrală, care include şi ultimul sughiţ, şoaptă şi replică aparte, făcută pe casete Memorex pentru toţi cei suficient de nebuni ca să fie dispuşi să le asculte) vor fi plasate într-un seif din First Bank of Boulder...

Stu Redman a prezentat textul unei foi volante referitoare la toxiinfecţii alimentare, compusă de Dick Ellis şi Laurie Constable (incitant intitulată: DACĂ VREI SĂ MĂNÂNCI, MAI ÎNTÂI CITEŞTE!). Spuse că Dick ar vrea s-o vadă tipărită şi expusă peste tot în Boulder încă înainte de marea adunare de la 18 august, deoarece în Boulder se înregistraseră deja cincisprezece cazuri, dintre care două destul de serioase. Comitetul a votat cu 7-0 ca Ralph să multiplice afişul lui Dick în o mie de exemplare şi să-l lipească peste tot în oraş, cu ajutorul a zece oameni...

Susan Stern a expus apoi un alt subiect pe care Dick şi Laurie doreau să-l supună atenţiei adunării (ne-am fi dorit cu toţii ca unul dintre ei să fi putut să fie prezent aici). Ei sunt de părere că trebuie să se înfiinţeze un Comitet pentru Înhumări; ideea lui Dick era să fie trecut pe ordinea de zi a întrunirii publice, unde să nu fie prezentat ca un risc pentru sănătate – evitând astfel izbucnirea posibilă a panicii —, ci drept un lucru „ce se cuvine să fie îndeplinit”. Cunoaştem cu toţii că există surprinzător de puţine cadavre la Boulder, în raport cu populaţia oraşului de dinainte de epidemie, dar nu ştim de ce... şi asta nici nu contează foarte mult în clipa de faţă. Există încă mii de cadavre, de care trebuie să ne descotorosim, dacă intenţionăm să ne stabilim aici.

Stu întrebă cât de gravă este problema în prezent, iar Sue îi răspunse că va deveni cu adevărat de neocolit la toamnă, când vremea caldă şi uscată se schimbă de obicei, devenind umedă.

Larry a propus să adăugăm sugestia lui Dick de alcătuire a unui Comitet pentru Înhumări pe ordinea de zi a adunării din 18 august. Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Apoi a venit rândul lui Nick Andros, ale cărui comentarii scrise au fost citite de Ralph Brentner, iar eu le reproduc aici textual:

„Unul dintre cele mai importante aspecte pe care trebuie să le dezbată acest comitet este dacă va fi sau nu pentru acordarea unei încrederi depline lui Mother Abagail şi dacă i se va comunica tot ce se întâmplă în cursul şedinţelor noastre, atât cele obişnuite, cât şi cele secrete. Chestiunea aceasta ar putea fi reformulată şi invers: va dori Mother Abagail să acorde încredere deplină acestui comitet – şi celui permanent, care-l va urma – şi să expună în faţa comitetului ceea ce se petrece în timpul întâlnirilor ei cu Dumnezeu sau cu Oricine... mai ales în şedinţele secrete?

S-ar putea să sune puţin nedesluşit, dar aş dori să explic şi veţi vedea că este vorba despre o problemă pragmatică. Noi trebuie să stabilim locul pe care-l ocupă Mother Abagail în comunitatea noastră de la bun început, deoarece acum nu este vorba doar «să ne punem din nou pe picioare». Dacă ar fi vorba doar de asta, nici n-am avea nevoie de ea. După cum ştim cu toţii, mai avem de înfruntat şi problema celui pe care uneori îl numim Omul Întunecat, sau cum îi zice Glen, Adversarul. Demonstraţia mea că el există este foarte simplă şi cred că majoritatea celor din Boulder vor fi de acord cu raţionamentul meu – cu preţul unui efort minim de gândire. Iată-l: «Am visat-o pe Mother Abagail şi s-a dovedit că ea există; l-am visat pe Omul Întunecat şi prin urmare trebuie să existe şi el, chiar dacă nu l-am văzut niciodată.» Oamenii de aici o iubesc pe Mother Abagail; şi eu însumi o iubesc. Dar nu vom ajunge departe – de fapt, nu vom ajunge nicăieri – dacă nu-i vom cere de la început aprobarea pentru tot ceea ce întreprindem.

Ca atare, la începutul acestei după-amiezi m-am dus s-o vizitez şi să-i pun întrebarea direct şi fără ocoliş: vrei să

mergi cu noi? Ea a răspuns da – dar nu fără condiţii. A fost cât se poate de deschisă, zicând că suntem perfect liberi să conducem comunitatea în toate «lucrările lumeşti» – expresia îi aparţine. Curăţenia străzilor, împărţirea locuinţelor, repunerea în funcţiune a centralei electrice.

Pe de altă parte, a afirmat răspicat că doreşte să fie consultată în legătură cu toate aspectele legate de Omul Întunecat. După părerea ei, facem parte cu toţii dintr-o partidă de şah dintre Dumnezeu şi Satana; iar agentul principal al Satanei în jocul acesta este Adversarul, al cărui nume, spune ea, ar fi Randall Flagg («numele pe care îl foloseşte de această dată», aşa se exprimă ea); că, din motive doar de El ştiute, Dumnezeu a ales-o ca agent al Lui. Ea crede, iar eu sunt întâmplător de acord cu ea în această privinţă, că se apropie o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

Ea este de părere că bătălia este cel mai important lucru şi ţine în mod categoric să fie consultată atunci când deliberările noastre se referă la luptă... sau la acela.

Acum, n-aş vrea să intru în implicaţiile religioase ale tuturor acestor lucruri sau să cântăresc dacă are sau nu dreptate, dar ar trebui să fie evident că, înlăturând toate implicaţiile posibile, ne aflăm în faţa unei situaţii pe care trebuie neapărat s-o înfruntăm, în concluzie, am o serie de propuneri.”

Se purtară mai multe discuţii pe marginea declaraţiei lui Nick.

Iată prima sa propunere: putem noi, comitetul, să cădem de acord să nu discutăm implicaţiile teologice, religioase sau supranaturale ale problemei Adversarului în timpul şedinţelor noastre? Printr-un vot de 7-0, comitetul a fost de acord să interzică discutarea acestor probleme, cel puţin cât timp ne aflăm „în sesiune”.

Nick făcu apoi următoarea propunere: putem fi de acord că principala sarcină particulară şi secretă a comitetului este cum să abordăm această forţă, cunoscută sub numele de Omul Întunecat, Adversarul, sau Randall Flagg? Glen

Bateman îl sprijini, adăugând că din timp în timp vor putea să apară şi alte chestiuni – cum ar fi motivul real al formării Comitetului pentru Înhumări – al căror caracter confidenţial va trebui să fie păstrat. Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Nick se întoarse atunci la propunerea lui iniţială, ca Mother Abagail să fie informată de toate treburile particulare şi publice negociate în cadrul comitetului.

Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Rezolvând, cel puţin pentru moment, chestiunea Mother Abagail, comitetul a trecut, la cererea lui Nick, la dezbaterea referitoare la Omul Întunecat. El a propus să trimitem trei voluntari în vest, care să se alăture grupului Omului Întunecat, cu scopul de a afla cu exactitate ce se întâmplă de fapt dincolo.

Sue Stern se oferi imediat voluntară. După mai multe discuţii înfierbântate, Stu i-a permis lui Glen Bateman să facă următoarea propunere: se hotărăşte că niciun membru din comitetul nostru ad-hoc sau din comitetul permanent nu are dreptul să se ofere voluntar pentru misiunile de recunoaştere. Sue Stern dori să ştie de ce nu.

Glen: „Toată lumea îţi respectă dorinţa sinceră de a fi de ajutor, Susan, dar adevărul este că pur şi simplu nu avem habar dacă oamenii pe care îi trimitem se vor întoarce vreodată şi în ce fel. Pe de altă parte, mai avem de îndeplinit sarcina nu foarte simplă de a pune treaba pe roate în Boulder, dacă vei scuza exprimarea plastică. Dacă pleci, va trebui să te înlocuim cu o altă persoană, pe care va trebui s-o instruim, şi nu cred că ne putem permite atâta bătaie de cap şi pierdere de vreme.”

Sue: „Presupun că ai dreptate... sau cel puţin că dovedeşti raţiune... deşi eu una mă întreb câteodată dacă aceste două lucruri sunt întotdeauna identice. Sau măcar de obicei. De fapt, tu afirmi că nu putem trimite pe nimeni din comitet, pentru că am fi al dracului de nepreţuiţi. Prin urmare... noi pur şi simplu... nu ştiu...”

Stu: „Rămânem la cutie?”

Sue: „Da, îţi mulţumesc. Exact asta voiam să spun. Noi stăm la cutie şi-i trimitem pe alţii acolo, poate pentru a fi crucificaţi de un stâlp de telefon, poate ca să li se întâmple lucruri şi mai îngrozitoare.”

Ralph: „Ce-ar putea fi mai rău decât asta?”

Sue: „Eu nu ştiu, dar dacă ştie cineva pe lumea asta, acela va fi Flagg. Mi se pare tare urâtă chestia.”

Glen: „Indiferent cât de urâtă ţi se pare poziţia noastră, ai definit-o de fapt foarte succint. Noi suntem politicieni. Cei dintâi politicieni ai noii epoci. Nu ne rămâne decât să sperăm că, de data asta, cauza noastră este mai dreaptă decât cele pentru care politicienii au trimis înainte oameni în misiuni-limită.”

Sue: „Nu mi-am închipuit niciodată că o să ajung politician.”

Larry: „Bine-ai venit în clubul nostru.”

Propunerea lui Glen ca iscoadele să nu facă parte din comitetul ad-hoc a fost adoptată – fără tragere de inimă – cu un vot de 7-0. Fran Goldsmith l-a întrebat atunci pe Nick ce fel de calităţi li se cer viitorilor agenţi secreţi şi la ce trebuie să ne aşteptăm din partea lor.

Nick: „N-o vom şti decât după întoarcerea lor. Dacă se mai întorc. Ideea este că nu avem nici cea mai mică idee ce anume face Adversarul acolo. Suntem mai mult sau mai puţin în situaţia unor pescari folosind momeală umană.”

După părerea lui Stu, comitetul ar urma să aleagă oamenii cărora să li se facă propunerea, idee cu care toată lumea a fost de acord. Urmare a votului comitetului, începând din acest moment, discuţiile au fost transcrise în fragmentele de faţă cuvânt cu cuvânt, de pe casetele audio. Ni s-a părut important să avem un martor permanent al deliberărilor referitoare la problema Cercetaşilor (sau spionilor), deoarece ea se dovedea atât de delicată şi de dificilă.

Larry: „Aş dori să fac o propunere, dacă îmi este permis. Presupun că li se va părea ciudat acelora dintre voi care nu-l cunoaşteţi, dar s-ar putea să fie o idee foarte bună. Aş dori să-l trimitem pe Judele Farris.”

Sue: „Cum, pe bătrânul acela? Larry, cred că nu eşti în toate minţile!”

Larry: „Este cel mai ager bătrân pe care l-am cunoscut. Nu are decât şaptezeci de ani, spre ştiinţa voastră. Ronald Reagan a fost preşedinte la o vârstă şi mai înaintată.”

Fran: „Nu mi se pare chiar cel mai bun argument.”

Larry: „Dar este sănătos şi robust. Şi nutresc speranţa că Omul Întunecat îl va suspecta mai puţin de spionaj pe un şubred ca Farris... După cum ştiţi, trebuie să ţinem cont şi de suspiciunile lui. E sigur că el se aşteaptă la o mişcare de genul ăsta şi nu m-ar mira prea tare să aflu că a postat gărzi la graniţă, controlându-i pe cei care intră tocmai cu acest gând. Dar – deşi asta i se va părea brutal, ştiu bine, mai ales lui Fran – dacă îl pierdem, măcar nu va fi cineva care ar mai fi avut de trăit încă vreo cincizeci de ani buni.”

Fran: „Ai dreptate. Sună cu adevărat brutal.”

Larry: „Tot ce aş mai avea de adăugat este că Judele va fi de acord. El vrea să ajute, din toată inima. Şi cred cu adevărat că este în stare să se descurce cum se cuvine.”

Glen: „E un punct bun. Voi, ceilalţi, ce părere aveţi?”

Ralph: „Eu nu am încă o părere exactă, pentru că nu-l cunosc. Dar nu cred că ar fi bine să renunţăm la el din cauza vârstei. Dacă stăm şi ne gândim, uite cine ne conduce pe noi toţi – o doamnă care a trecut binişor de o sută de ani.”

Glen: „Încă un punct bun.”

Stu: „Parc-ai fi arbitru de tenis, cheliosule.”

Sue: „Ascultă-mă, Larry. Dar dacă reuşeşte să-l păcălească pe Omul Întunecat şi apoi pică mort din pricina unui atac de cord, în timp ce se străduieşte din răsputeri să se întoarcă încoace?”

Stu: „Asta i s-ar putea întâmpla oricui, practic. La fel ca un accident.”

Sue: „De acord... dar când e vorba de un bătrân, şansele sporesc.”

Larry: „Este adevărat, dar nu-l cunoşti pe Jude, Sue. Dacă l-ai şti, ai vedea că avantajele depăşesc dezavantajele. Este foarte inteligent. Apărarea şi-a încheiat pledoaria.”

Stu: „Consider că Larry are dreptate. La o asemenea mişcare, cred că Flagg nu se aşteaptă. Eu sunt de acord cu propunerea. Cine este pentru?”

Comitetul a votat da, 7-0.

Sue: „Ei bine, eu am fost de acord cu candidatul tău, Larry, poate ai să-l sprijini şi tu pe al meu.”

Larry: „Mda, aşa-i în politică, corect. (Râs general.) Despre cine-i vorba?”

Sue: „De Dayna.”

Ralph: „Dayna şi mai cum?”

Sue: „Dayna Jurgens. N-am cunoscut o femeie mai curajoasă ca ea. Desigur, ştiu că nu are şaptezeci de ani, dar nu se va da înapoi.”

Fran: „Da... dacă e obligatoriu să facem treaba asta, atunci consider că ar fi bună. Sprijin propunerea.”

Stu: „Okay... s-a făcut şi a fost sprijinită propunerea ca s-o includem pe listă şi pe Dayna Jurgens. Cine este pentru?”

Comitetul a votat pentru, 7-0.

Glen: „Okay... cine este numărul trei?”

Nick (în lectura lui Ralph): „Dacă lui Fran nu i-a plăcut propunerea lui Larry, a mea o să-i repugne, de-a dreptul. Eu îl nominalizez pe...”

Ralph: „Nick, eşti nebun! Sper că nu vorbeşti serios!”

Stu: „Haide, Ralph, citeşte.”

Ralph: „Ei bine... aici zice că vrea să-l nominalizeze pe... Tom Cullen.”

Vacarm în comitet.

Stu: „Okay. Nick are cuvântul. A scris ca un apucat, aşa că acum poţi să citeşti, Ralph.”

Nick: „În primul rând, eu îl cunosc pe Tom tot atât cât îl cunoaşte Larry pe judecător, poate chiar mai bine. El o iubeşte pe Mother Abagail. Ar face orice pentru ea, s-ar lăsa chiar fript la foc mărunt. Nu e o simplă metaforă, chiar aşa este. Dacă i-ar cere-o, şi-ar da şi foc pentru ea.”

Fran: „Vai, Nick, nimeni nu tăgăduieşte asta, dar Tom este...”

Stu: „Stai puţin, Fran... Nick are acum cuvântul.”

Nick: „Cel de-al doilea argument al meu este identic cu al lui Larry legat de Jude. Adversarul nu se va aştepta din partea noastră să trimitem o persoană retardată drept spion. Reacţiile voastre combinate sunt poate cel mai bun argument în favoarea ideii. Cel de-al treilea – şi ultimul – argument este că, deşi Tom este retardat, nu este şi nerod. Mi-a salvat viaţa odată, când a venit o tornadă, reacţionând cu mult mai repede decât ştiu că ar fi reacţionat ceilalţi. Tom este copilăros, dar până şi un copil poate fi pregătit să îndeplinească anumite lucruri, dacă este învăţat şi face exerciţii. Nu văd ce ne-ar împiedica să-i dăm lui Tom să înveţe o poveste foarte simplă. În cele din urmă, s-ar putea să presupună că l-am alungat din cauză că...”

Sue: „Pentru că nu am vrut să ne strice fondul genetic? Mi se pare o idee bună, nu?”

Nick: „... din cauză că este cu adevărat retardat. Poate să afirme chiar că este furios pe oamenii care l-au alungat şi i-ar face plăcere să se poată răzbuna. Singurul imperativ pentru el va fi să nu schimbe niciodată povestea, indiferent ce s-ar întâmpla.”

Fran: „Vai, nu, nu pot să cred că...”

Stu: „Stai puţin, acum are Nick cuvântul. Să păstrăm ordinea.”

Fran: „Da... Îmi cer scuze.”

Nick: „Unii dintre voi pot avea sentimentul că, din cauză că Tom este retardat, ar fi mai uşor să se dea de gol decât o persoană înzestrată cu mai multă inteligenţă, dar...”

Larry: „Chiar aşa.”

Nick: „... dar, de fapt, lucrurile se petrec invers. Dacă îi spun lui Tom că pur şi simplu trebuie să se ţină de povestea lui indiferent ce se întâmplă, chiar aşa va proceda. O persoană aşa-zis normală n-ar putea decât să suporte nu ştiu câte ore de tortură cu apă sau şocuri electrice sau aşchii vârâte sub unghii...”

Fran: „Sper că nu se va ajunge până acolo, ce părere aveţi? Ce credeţi! Adică, nimeni nu-şi poate închipui cu tot dinadinsul că se poate ajunge până acolo, nu?”

Nick: „... Înainte de a spune «Foarte bine, renunţ, am să vă spun tot ce ştiu», Tom pur şi simplu nu va proceda aşa. Dacă îşi repetă povestea de suficiente ori, nu numai că o va şti pe dinafară; aproape va ajunge să creadă că este adevărată. Nimeni nu-l va putea scoate dintr-ale lui. N-am vrut decât să demonstrez că, după părerea mea, retardarea lui Tom reprezintă mai degrabă un avantaj într-o misiune de acest fel, din mai multe puncte de vedere. «Misiune» ar putea să pară un cuvânt pretenţios, dar de fapt despre asta e vorba.”

Stu: „Asta-i tot, Ralph?”

Ralph: „Nu mai e decât puţin.”

Sue: „Dar dacă îşi va însuşi cu adevărat ficţiunea aceea, Nick, cum naiba va mai şti că a sosit vremea să se întoarcă?”

Ralph: „Scuză-mă, doamnă, dar mi se pare că tocmai despre asta vorbeşte în continuare.”

Sue: „Ah.”

Nick (în lectura lui Ralph): „Lui Tom i se poate aplica o sugestie posthipnotică, înainte de a-l expedia. Din nou, astea nu sunt vorbe în vânt: când mi-a venit ideea aceasta, l-am rugat pe Stan Nogotny să încerce să-l hipnotizeze pe Tom. Stan făcea uneori asta în chip de amuzament, pe la petreceri, din câte îl auzisem spunând. Ei bine, Stan nu şi-a închipuit că o să meargă... dar Tom a intrat în stare de hipnoză după nici şase secunde.”

Stu: „I-auzi! Înseamnă că Stan chiar se pricepe, nu?”

Nick: „Motivul pentru care am crezut că Tom poate fi ultrasensibil datează de când l-am întâlnit, în Oklahoma. Din câte se pare, de-a lungul anilor a reuşit să ajungă la performanţa de autohipnoză, în oarecare măsură. Asta îl ajută să facă diferite conexiuni. În ziua în care ne-am văzut pentru prima oară, el nu reuşea să înţeleagă ce-i cu mine – de ce nu-i vorbesc şi nu-i răspund la nicio întrebare. Eu îmi duceam mereu mâna în dreptul gurii, apoi la gât, ca să-i sugerez că sunt mut, fără să reuşesc. Apoi, pe neaşteptate, pur şi simplu s-a decuplat. Nu pot să exprim cu alt termen ce s-a petrecut. A rămas absolut liniştit. Privirile i se pierduseră în neant. Apoi a ieşit din starea aceea, exact cum un subiect iese din transă, atunci când hipnotizatorul îi spune că a sosit vremea să se trezească. Şi ştia. Pur şi simplu. S-a cufundat în sine şi a ieşit la iveală cu răspunsul la întrebare.”

Glen: „Mi se pare de-a dreptul uimitor.”

Stu: „Chiar aşa este.”

Nick: „L-am pus pe Stan să încerce o sugestie posthipnotică acum cinci zile, când am făcut aceste experienţe. Sugestia consta în aceea că, atunci când Stan va spune «Să ştii că mi-ar plăcea să văd un elefant», Tom urma să simtă dorinţa nestăvilită să se ducă într-un colţ şi să se aşeze în cap. Stan i-a aplicat replica după aproximativ o oră şi jumătate de la trezirea lui Tom; acesta s-a repezit în colţul încăperii şi s-a proptit în cap. Toate jucăriile şi bilele i-au căzut din buzunarele pantalonilor. Apoi s-a aşezat jos, ne-a zâmbit şi ne-a zis: «Stau şi mă întreb de ce-o fi făcut Tom Cullen chestia asta?»“

Glen: „Parcă-l şi aud.”

Nick: „Oricum, toate lucrurile astea foarte complicate despre hipnoză nu sunt decât o introducere la două argumente foarte simple. Unu, putem să implantăm o sugestie posthipnotică, potrivit căreia Tom să se întoarcă la un moment dat. Modul cel mai la îndemână ar fi să stabilim o corelaţie cu luna. Cu luna plină. Doi, aducându-l într-o

stare de hipnoză profundă după întoarcere, am obţine un raport aproape perfect asupra tuturor lucrurilor văzute de el.”

Ralph: „Aici se sfârşesc notele lui Nick. Uau!”

Larry: „Mie mi-a reamintit filmul acela vechi, The Manchurian Candidate.”

Stu: „Cum?”

Larry: „Nimic important.”

Sue: „Am o întrebare, Nick. Te-ai gândit să-l programezi pe Tom – presupun că acesta ar fi cuvântul cel mai potrivit – să nu dea nicio informaţie despre ceea ce facem noi?”

Glen: „Nick, te rog să-mi permiţi să dau eu răspunsul, iar dacă tu ai raţionat altfel, este suficient să clatini din cap. Aş afirma că Tom nu are câtuşi de puţin nevoie de programare. Poate să spună liniştit tot ceea ce ştie despre noi. Toate acţiunile noastre referitoare la Flagg sunt oricum ţinute în secret, iar celelalte hotărâri poate şi el să le înţeleagă fără prea mare efort... chiar dacă globul de cristal nu-i funcţionează perfect.”

Nick: „Corect.”

Glen: „Foarte bine... voi sprijini propunerea lui Nick fără rezerve. Consider că putem câştiga totul, fără să avem nimic de pierdut. Mi se pare o idee extraordinar de curajoasă şi de originală.”

Stu: „Propunerea a fost susţinută. Putem să mai discutăm puţin pe marginea ei dacă doriţi, însă numai foarte puţin. Stăm aici toată noaptea, dacă nu ne grăbim. Mai există vreun comentariu?”

Fran: „Sigur că da. Ai afirmat că putem câştiga totul şi nu avem nimic de pierdut, Glen. Bine, dar Tom? Dar bietele noastre suflete afurisite? Poate pe voi, domnilor, nu vă deranjează să auziţi că-i vor vârî... ţepuşe... lui Tom sub unghii şi-l vor supune şocurilor electrice, în schimb pe mine da. Cum puteţi să vă gândiţi la asta cu sânge rece? Şi Nick, care vrea să-l hipnotizeze în aşa fel încât să se poarte ca...

un pui de găină cu capul vârât sub aripă! Ar trebui să vă fie ruşine! Eu îmi închipuiam că ne este prieten!”

Stu: „Fran...”

Fran: „Nu, voi spune ceea ce am de spus. Nu mă voi spăla pe mâini de comitet, nici măcar nu voi părăsi încăperea furioasă, pentru că votul va ieşi împotriva mea, în schimb voi spune ceea ce am de spus. Vreţi cu adevărat să-l luaţi pe băiatul acesta amabil, cu mintea înceţoşată, şi să-l transformaţi într-un soi de avion U-2 uman. Nu înţelege niciunul dintre voi că asta înseamnă s-o luăm de la început cu toată porcăria? Nu vă daţi seama! Ce ne facem dacă-l omoară, Nick? Ce ne facem dacă-i omoară pe toţi? Ne punem să pregătim nişte germeni patogeni noi? O variantă îmbunătăţită a lui Captain Trips?”

Până ce Nick să scrie un răspuns, a intervenit o pauză.

Nick (în lectura lui Ralph): „Lucrurile pe care le-a pus Fran în discuţie mă afectează profund, dar în continuare îmi susţin propunerea. Nu, nu mă simt împăcat că-l pun pe Tom să stea în cap şi nu mă simt împăcat că-l trimit într-un loc unde ar putea fi torturat şi apoi ucis. Nu voi face decât să subliniez, încă o dată, că el ar face-o pentru Mother Abagail, pentru ideile ei şi pentru Dumnezeul ei, nu pentru noi. Mai cred, apoi, că trebuie să ne folosim de orice mijloace pentru a pune capăt ameninţării pe care o reprezintă acea fiinţă. El răstigneşte oameni pe cruce. Sunt sigur de asta judecând după visele mele, şi ştiu că aceleaşi vise v-au vizitat şi pe o parte dintre voi. Mother Abagail însăşi a visat aceleaşi lucruri. Sunt convins că Randall Flagg este rău. Dacă cineva se va gândi să obţină o nouă tulpină de Captain Trips, Frannie, acela va fi el, ca să o folosească împotriva noastră. Aş dori să-l oprim, cât ne mai stă în puteri.

Fran: „Lucrurile pe care le spui tu sunt adevărate, Nick. Nu am niciun argument împotrivă. Ştiu că este rău. Ba s-ar putea să fie Vlăstarul Satanei, după cum afirmă Mother Abagail. Dar noi ne folosim de aceleaşi vechi metode ca să

punem stavilă răului. Ţi-aduci aminte de Ferma animalelor! «Se uitau când la porci, când la oameni, dar nu puteau să facă diferenţa.» Ceea ce cred c-aş vrea cu adevărat să te aud spunând – chiar dacă Ralph este cel care citeşte – ar fi că, dacă trebuie să adoptăm aceleaşi metode ca să-i punem stavilă... dacă trebuie neapărat... vom fi în stare să renunţăm la ele de îndată ce nu ne mai sunt necesare. Ai putea să faci această afirmaţie?”

Nick: „Nu sunt absolut sigur, cred. N-aş putea fi absolut sigur.”

Fran: „Atunci eu votez împotrivă. Dacă e musai să trimitem oameni spre vest, cel puţin să fie vorba de persoane conştiente la ce riscuri se expun.”

Stu: „Altcineva?”

Sue: „Şi eu sunt împotrivă, dar din raţiuni mai practice. Continuând în felul în care am început, ne vom trezi cu un moş şi un nătărău. Scuzaţi-mi expresia, şi mie îmi este simpatic, dar acesta este adevărul. Sunt împotrivă, iar de acum am să-mi ţin gura.”

Glen: „Să trecem la vot, Stu.”

Stu: „Okay. Să votăm în ordine, aşa cum stăm în jurul mesei. Eu votez pentru. Frannie?”

Fran: „Împotrivă.”

Stu: „Glen?”

Glen: „Pentru.”

Stu: „Sue?”

Sue: Împotrivă.”

Stu: „Nick?”

Nick: „Pentru.”

Stu: „Ralph?”

Ralph: „Păi... nici mie nu prea-mi place chestia asta, dar dacă Nick este pentru, trebuie să merg cu el. Pentru.”

Stu: „Larry?”

Larry: „Vrei să fiu cinstit? Cred că ideea pute în aşa hal, încât mă simt ca un closet public. Presupun că este exact

genul de lucruri de care dai când urci până în vârf. Cine caută, găseşte. Votez pentru.”

Stu: „Propunerea a fost adoptată cu 5-2.”

Fran: „Stu?”

Stu: „Da?”

Fran: „Aş dori să-mi schimb votul. Dacă tot îl vârâm pe Tom în povestea aceasta, este mai bine s-o facem împreună. Îmi pare rău că am stârnit întreaga discuţie, Nick. Ştiu că te-am rănit... se poate citi pe figura ta. Nebunie curată! Oare de ce a fost nevoie să se întâmple toate astea? În orice caz, nu prea seamănă cu şedinţele comitetului clubului universitar feminin, credeţi-mă pe mine. Frannie votează pentru.”

Sue: „Atunci, şi eu. Frontul unit. Nixon se ţine tare. Afirmă: Eu nu sunt un escroc! Pentru.”

Stu: „Votul modificat este de 7-0. Poftim o batistă, Fran. Şi-aş vrea să se consemneze în procesul verbal că te iubesc.”

Larry: „Şi, cu această ultimă remarcă, aş fi de părere să ridicăm şedinţa.”

Sue: „Sprijin această propunere.”

Stu: „S-a propus şi a fost sprijinită propunerea de ridicare a şedinţei. Cei care sunt pentru să ridice mâna. Cei care se opun să se pregătească să ia câte o cutie de bere în cap.”

S-a votat în favoarea ridicării şedinţei, 7-0.

— Vii în pat, Stu?

— Da. E târziu?

— Aproape de miezul nopţii. Destul de târziu.

Stu intră de pe balcon. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi de jockey; albeaţa lor scotea şi mai mult în evidenţă pielea bronzată. Frannie, care stătea în pat cu o lanternă Coleman aprinsă pe noptiera ei, se simţi din nou luată prin surprindere de profunzimea iubirii ce i-o purta.

— Te gândeai la întrunire?

— Da, la întrunire, recunoscu el.

Stu îşi turnă un pahar de apă din cana de pe noptieră şi trase o strâmbătură din cauza gustului sălciu al lichidului fiert.

— Consider că te-ai descurcat foarte bine în rolul de moderator. Glen te-a întrebat dacă vrei să faci acelaşi lucru şi la adunarea publică, nu? L-ai refuzat?

— Ba nu, i-am promis că da. Cred că am să mă descurc. Mă gândeam la expedierea celor trei peste munţi. E o treabă murdară, să trimiţi spioni. Ai dreptate, Frannie. Singurul necaz este că şi Nick are dreptate. Într-o situaţie ca asta, ce-i de făcut?

— După părerea mea, să votezi după cum te îndeamnă conştiinţa şi apoi să dormi cât mai bine cu putinţă. Pot să sting lumina? întrebă ea, întinzând mâna spre comutatorul lămpii Coleman.

— Mda, spuse el, aşezându-se în pat, alături de ea. Noapte bună, Frannie. Te iubesc.

Fran stinse lampa şi rămase cu privirile în tavan. Se împăcase cu Tom Cullen... dar urma lăsată de degetul mânjit cu ciocolată îi stăruia în minte.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, Fran.

Poate că ar fi bine să-i spun lui Stu imediat, gândi ea. Dar dacă exista cu adevărat o problemă, aceasta îi aparţinea exclusiv. Nu-i rămânea decât să aştepte... să pândească... şi să vadă ce se petrece.

Nu reuşi să adoarmă decât cu greu.

CAPITOLUL 52

Era dimineaţa, devreme. Mother Abagail stătea în pat, fără să doarmă. Se străduia să se roage.

Se ridică fără să aprindă lumina şi îngenunche, în cămaşa ei de noapte din bumbac alb. Îşi lipi fruntea de Biblia deschisă la Faptele Apostolilor. La pasajul convertirii neînduplecatului Saul, pe drumul Damascului. El fusese orbit de lumină, iar pe drumul Damascului vălul îi căzuse de pe ochi. „Faptele” sunt cea din urmă carte a Bibliei în care doctrina este sprijinită prin miracole; dar miracolele ce altceva reprezintă dacă nu mâna divină a lui Dumnezeu făcându-şi lucrarea pe pământ?

Iar acum, vai, asupra ochilor ei se lăsase un văl; avea el oare să se ridice vreodată?

Singurele zgomote din încăpere erau şuieratul discret al lămpii cu ulei, ticăitul ceasului Westelox cu arc şi murmurul scăzut al vocii ei.

— Arată-mi păcatul meu, Doamne. Nu mai ştiu decât că mi-a scăpat ceva ce tu ai vrut să văd. Nu mai pot dormi, nu mai sunt bună de nimic şi nu te mai simt pe tine, Doamne. Parcă m-aş ruga într-un telefon mort, iar acum e cel mai nepotrivit moment ca să se întâmple una ca asta. În ce fel te-am insultat eu, Doamne? Te ascult, Dumnezeul meu. Ascult şoapta potolită din inima mea.

Asculta. Îşi ducea la ochi degetele bolnave de artrită şi se apleca şi mai mult în faţă, încercând să-şi limpezească mintea. Dar acolo totul era întunecat, întunecat ca propria ei piele, întunecat ca ţarina părăginită, în aşteptarea seminţei celei bune.

Te rog, Doamne, te rog, Doamne, Dumnezeul meu...

Dar imaginea ce i se arăta era o bucată de drum negru, pustiu, într-o mare de porumb. Pe drum se afla o femeie cu un sac plin de pui de-abia tăiaţi. Şi atunci veneau nevăstuicile. Se repezeau înaintea ei şi atacau sacul.

Simţeau sângele – vechiul sânge al păcatului şi cel proaspăt al sacrificiului. O auzi pe bătrână înălţându-şi glasul către Domnul, dar tonul ei era slab şi tânguitor, o voce arţăgoasă, care nu se ruga umil să se facă voia Domnului, indiferent care ar fi fost locul ei în planul şi voinţa Lui, ci pretinzându-i Domnului s-o salveze ca să-şi poată termina lucrarea... lucrarea ei... ca şi cum ar fi cunoscut Gândul Domnului şi ar fi putut supune voinţa Lui. Nevăstuicile se făceau tot mai obraznice; sacul începea să se destrame, acolo unde animalele îl prindeau cu dinţii şi trăgeau şi se zbăteau. Degetele ei erau prea bătrâne şi prea slabe. Iar după ce terminau puii, dacă nevăstuicilor le mai era foame, aveau s-o atace şi pe ea. Da. Aveau să...

Şi atunci nevăstuicile începură să fugă, se risipiră chiţăind în noapte, lăsând sacul pe jumătate devorat, iar ea se gândi, plină de exaltare: *Dumnezeu m-a salvat, până la urmă! Lăudat fie numele lui! Dumnezeu a salvat-o pe slujitoarea lui cea bună şi credincioasă.*

Nu Dumnezeu, bătrâno! Eu!

În vedenia ei se întorsese, tresărind de spaimă şi simţind în gură gust ca de cupru. Iată, printre cocenii de porumb îşi făcu loc, ca o fantomă argintie şi jerpelită, un uriaş lup din Munţii Stâncoşi, cu falca atârnându-i într-un rânjet sardonic, cu ochii arzând ca nişte cărbuni aprinşi. În jurul gâtului gros purta un colan de argint, un obiect de o splendoare barbară şi ciudată, de care atârna o mica piatră din cel mai negru gagat... În centrul căreia se afla un mic punct roşu, ca un ochi. Sau ca o cheie.

Îşi făcu cruce şi semnul de alungare a deochiului înaintea teribilei arătări, dar rânjetul fiarei se lăţi şi mai mult, iar printre fălci se văzu mişcând muşchiul golaş şi roz al limbii.

Am să vin după tine, Mother. Nu acum, dar peste puţin timp. Te vom fugări aşa cum hăituiesc câinii căprioara. Tot ceea ce-ţi închipui tu despre mine este adevărat, dar eu sunt chiar mai mult decât bănuieşti tu. Eu sunt Omul Magic. Eu sunt cel care vorbeşte în numele epocii

următoare. Oamenii tăi mă cunosc cel mai bine, Mother. Ei mă numesc John the Conqueror.

Du-te! Lasă-mă, în numele lui Dumnezeu Atotputernicul!

Dar se temea în aşa hal! Nu pentru oamenii din jurul ei, care în vis erau întruchipaţi de puii din sac, ci pentru ea însăşi. Se temea în sufletul ei, se temea pentru sufletul ei.

Dumnezeul tău nu are nicio putere asupra mea. Vasul lui este slab.

Nu! Nu-i adevărat! Am putere cât zece, mă voi înălţa spre tării cu aripi ca de vultur...

Dar lupul se mulţumi să rânjească şi să se apropie de ea. Ea se trase înapoi din calea răsuflării lui grele şi feroce. Era spaima ce întunecă miezul de zi şi spaima ce-şi întinde giulgiul asupra miezului de noapte. Îi era frică. Îi era frică aşa cum nu-i mai fusese vreodată. Iar lupul, rânjind încă, îi vorbi cu două voci, una întrebând şi cealaltă dând răspuns.

Cine a scos apă din stâncă, atunci când am fost însetaţi?

Eu am scos, răspunse lupul cu voce enervantă, croncănitoare şi temătoare.

Cine ne-a salvat atunci când ne-a cuprins slăbiciunea? întrebă lupul rânjind, ajuns acum la doar o palmă de ea, cu respiraţia amintind de un abator în plină funcţiune.

Chiar eu, scânci lupul, apropiindu-se chiar şi mai mult, cu botul rânjit respirând moarte, cu ochii roşii şi trufaşi.

O, cazi la pământ şi laudă-mi numele, eu sunt cel care aduce apă în deşert, laudă-mi numele, eu sunt slujitorul bun şi credincios care aduce apă în deşert, iar numele meu este totuna cu al Stăpânului meu...

Lupul îşi deschise gura mare, pregătindu-se s-o înghită.

— ...numele Meu, murmură ea. Lăudat fie numele Meu, lăudat fie Domnul, de la care se revarsă toate binecuvântările, lăudaţi-l, voi, fiinţe de pe pământ...

Îşi înălţă fruntea şi se uită în jur, înmărmurită. Biblia căzuse pe podea. Prin fereastra dinspre răsărit se vedea

lumina zorilor.

— Vai, Doamne! strigă ea cu voce mare şi tremurată.

Cine a scos apă din piatră, atunci când am fost însetaţi?

Asta era? Asta era, Doamne? Din cauza asta i se lăsaseră vălurile peste ochi, făcând-o oarbă la lucrurile pe care ar fi trebuit să le vadă?

Lacrimi amare începură să-i cadă din ochi; se ridică încet în picioare, înfrângându-şi durerile, şi se apropie de fereastră. Simţi acele mari şi boante ale artritei înfigându-i-se în încheieturile de la şold şi genunchi.

Se uită afară, ştiind de acum ce avea de făcut.

Se întoarse la şifonier şi-şi trase cămaşa de noapte din bumbac peste cap. O lăsă să cadă pe podea. Rămăsese dezbrăcată, dezvăluind un trup atât de brăzdat de riduri, încât ar fi putut la fel de bine să fie albia marelui fluviu al timpului.

— Facă-se voia Ta, spuse ea, începând să se îmbrace.

Peste o oră mergea încet spre vest, pe Mapleton Avenue, în direcţia codrilor şi a defileurilor înguste de dincolo de oraş.

Stu se afla la uzina electrică împreună cu Nick, când Glen se năpusti înăuntru şi, fără niciun preambul, declară:

— Mother Abagail. A dispărut.

Nick îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce tot spui acolo? întrebă Stu, trăgându-l în acelaşi timp pe Glen departe de echipa care înfăşura sârmă de cupru pe una dintre turbinele arse.

Glen clătină din cap. Venise până aici pe bicicletă, cale de şapte kilometri, şi încă încerca să-şi tragă sufletul.

— M-am dus la ea ca să-i povestesc despre şedinţa de ieri seară şi să-i pun banda, dacă ar fi dorit s-o asculte. Aş fi vrut să ştie şi ea povestea cu Tom, deoarece eram nelinişţit... observaţiile pe care le-a făcut Frannie mi-au tulburat somnul. Am preferat să mă duc devreme, pentru că ştiam de la Ralph că astăzi urmează să sosească două

grupuri, pe care ea avea să le întâmpine, aşa cum îi place să facă de obicei. Am ajuns la ea pe la 8.30. Am bătut la uşă şi, văzând că nu răspunde, am intrat. Mi-am zis că, dacă o găsesc dormind, plec... dar am vrut să mă conving că... nu a murit, sau cine mai ştie ce... fiind atât de bătrână.

Nick urmărea cu mare atenţie mişcarea buzelor lui Glen.

— Dar ea nu mai era acasă. Iar pe pernă am găsit asta.

Le întinse un şerveţel de hârtie, pe care se putea distinge următorul mesaj, scris cu litere mari, de o mână care tremura:

Acum trebuie să plec pentru o vreme. Am păcătuit şi mi-am închipuit că ştiu ce se petrece în Mintea lui Dumnezeu. Păcatul meu se cheamă TRUFIE, iar El vrea să-mi găsesc din nou locul în lucrarea Lui.

Voi fi curând iarăşi alături de voi, dacă aşa va fi voia Domnului.

Abby Freemantle

— Bată-mă să mă bată, exclamă Stu. Şi acum ce facem? Tu ce părere ai, Nick?

Nick luă biletul şi-l citi încă o dată. Apoi i-l înapoie lui Glen. Înverşunarea i se ştersese de pe chip, lăsând loc unei simple tristeţi.

— Poate ar trebui să facem adunarea chiar în această seară, zise Glen.

Nick clătină din cap. Îşi scoase notesul, scrise ceva, rupse foaia şi i-o întinse lui Glen. Stu citi textul peste umărul acestuia.

„Omul propune, Dumnezeu dispune. Mother A. ţinea mult la vorba aceasta şi o spunea adesea. Glen, chiar tu însuţi ai susţinut că ea se ghidează după cu totul alte principii; poate fi vorba de Dumnezeu, de mintea sau de iluziile ei. Ce putem face? Ea a plecat. Asta nu mai poate fi schimbat.”

— Dar panica..., începu Stu.

— Desigur, lumea va fi tulburată, continuă Glen. Nick, nu crezi că ar fi bine cel puţin să chemăm comitetul şi să discutăm?

Nick notă: „La ce bun? De ce să ţinem o şedinţă care nu poate ajunge la niciun rezultat?”

— Păi, am putea organiza o echipă care s-o caute. Foarte departe n-a putut ajunge.

Nick trase un cerc dublu în jurul propoziţiei Omul propune, Dumnezeu dispune. Dedesubt scrise: „Şi dacă ai găsi-o, cum îţi propui s-o aduci înapoi? În lanţuri?”

— Isuse, nici vorbă! Dar nu putem s-o lăsăm aşa, Nick! I-a venit ideea asta aiurea că l-a jignit pe Dumnezeu. Ce ne facem dacă i-a trecut prin cap să plece în pustietate, cum procedau tipii ăia din Vechiul Testament?

Nick scrise: „Sunt aproape convins că tocmai asta a făcut.”

— Acum începi şi tu?

Glen îşi puse mâna pe braţul lui Stu.

— Las-o puţin mai uşor, East Texas. Hai să vedem care sunt implicaţiile acestei situaţii.

— Să le ia naiba de implicaţii! Ce implicaţii să mai căutăm, când femeia asta bătrână o să umble zi şi noapte, până va muri, extenuată?

— Ea nu este o bătrână oarecare. Este Mother Abagail, iar aici putem s-o considerăm un fel de Papă. Iar dacă Papa hotărăşte că trebuie să meargă la Ierusalim, te pui în calea lui, dacă eşti un bun catolic?

— Ei, fir-ar să fie, nu-i totuna, iar asta o ştii şi tu!

— Ba da, chiar este acelaşi lucru. Chiar este. Cel puţin ăsta va fi sentimentul oamenilor din Free Zone. Stu, ai fi dispus să declari, cu mâna pe inimă, că nu Dumnezeu i-a spus să plece în pustiu?

— Nu-uu... Însă...

Nick, care scrisese până atunci, îi întinse hârtia lui Stu, care descifră cu greu câteva cuvinte. Scrisul lui Nick era de

obicei impecabil, dar de această dată scrisese în grabă, poate chiar cu nerăbdare.

„Stu, asta nu schimbă nimic, cu excepţia faptului că va afecta, din câte cred, moralul din Free Zone. Dar nici asta nu sunt sigur că se va petrece. Oamenii nu se vor risipi din cauza plecării ei. Pe de altă parte, mai înseamnă că nu suntem obligaţi să avem o explicaţie cu ea chiar acum. Şi poate că este preferabil.”

— Simt că înnebunesc, replică Stu. Câteodată vorbim despre ea ca şi cum ar fi un obstacol pe care trebuie să-l ocolim, pentru că ne împiedică să mergem mai departe. Alteori vorbeşti despre ea ca şi cum ar fi Papa, fiind scutită, prin urmare, să facă vreun gest greşit, oricât s-ar strădui. Dar se întâmplă că eu ţin cu adevărat la ea. Acum tu ce-ai vrea, Nicky? Să dea cineva la toamnă peste trupul său, într-unul dintre canioanele acelea de la vestul oraşului? Vrei s-o lăsăm acolo, ca sa ajungă... o hrană sfântă pentru ciori?

— Stu, îl luă Glen cu binişorul. Ea singură a hotărât să plece.

— Vai, fir-ar să fie, ce porcărie! spuse Stu.

Până la prânz, ştirea dispariţiei lui Mother Abagail se răspândise în întreaga comunitate. După cum prevăzuse Nick, sentimentul general era mai degrabă de resemnare şi tristeţe, şi nu de nelinişte. Părerea unanimă a comunităţii era că femeia plecase să se „roage pentru călăuzire”, ca să-i poată ajuta, la rândul ei, să aleagă calea cea dreaptă pe care s-o urmeze la adunarea din ziua de 18.

— N-aş vrea să comit vreo blasfemie spunând că ar fi Dumnezeu, declară Glen în timpul prânzului improvizat în parc, dar mi se pare că este un fel de Dumnezeu-prin-procură. Puterea credinţei oricărei societăţi poate fi măsurată prin simpla constatare a slăbirii acelei credinţe atunci când obiectul ei empiric dispare.

— M-a cam depăşit, nu vrei să-mi explici încă o dată?

— Atunci când Moise distruge viţelul de aur, israeliţii încetează să-l mai venereze. Când apele inundă templul lui Baal, poporul ajunge la concluzia că Baal nu era oricum un zeu prea grozav. În schimb Isus şi-a luat o pauză de două mii de ani, cu toate acestea oamenii nu numai că-i urmează învăţăturile, dar trăiesc şi mor cu credinţa că el se va întoarce cândva, neschimbat. La fel este privită şi Mother Abagail în Free Zone. Oamenii sunt perfect convinşi că ea se va întoarce. Ai stat de vorbă cu ei?

— Mda, recunoscu Stu. Pur şi simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă. O bătrână cutreieră munţii şi toţi stau şi se întreabă dacă va sosi cu cele Zece Porunci săpate în tablele din piatră până să înceapă adunarea.

— Poate că le va aduce, replică Glen ursuz. Oricum, nu chiar toată lumea stă cu braţele încrucişate. Ralph Brentner îşi smulge părul din cap.

— Bravo lui. Se uită la Glen de aproape şi-l întrebă: Dar tu, cheliosule? Tu pe ce parte joci?

— Aş prefera să nu mă mai porecleşti. Este un obicei de-a dreptul nedemn. Dar am să-ţi povestesc... deşi mi se pare puţin comic. Bătrânu' East Texas se dovedeşte a fi mult mai imun la Spiritul evanghelic pe care ea l-a răspândit în comunitate decât bătrânu' şi agnosticul urs sociolog. Cred că se va întoarce. Nu ştiu de ce, asta cred şi pace. Care-i părerea lui Frannie?

— Habar n-am. N-am văzut-o în dimineaţa asta. N-ar fi exclus să fie cu Mother Abagail, mâncând lăcuste şi miere de albine sălbatice. Privi în direcţia munţilor Flatiron, ale căror culmi se înălţau în ceaţa albastră a începutului după-amiezii. Doamne, Glen, sper că bătrâna doamnă n-a păţit nimic rău.

Fran nici măcar nu ştia că Mother Abagail plecase. Îşi petrecuse dimineaţa în bibliotecă, citind cărţi despre grădinărit. De altfel, nu era singura interesată să înveţe lucruri noi. Văzu două sau trei persoane cu volume despre

grădinărit, un tânăr ochelarist de vreo douăzeci şi cinci de ani sorbind o carte intitulată *Şapte surse independente de energie pentru casa dumneavoastră*, şi o blondă frumoasă, cam de paisprezece ani, cu un volum broşat hărtănit, intitulat *600 de reţete simple*.

Părăsi biblioteca pe la prânz şi o porni agale pe Walnut Street. La jumătatea drumului spre casă, o întâlni pe Shirley Hammett, femeia mai în vârstă care călătorise cu Dayna, Susan şi Patty Kroger. Shirley se schimbase mult şi părea alt om; acum arăta ca o doamnă energică, impunătoare şi frumoasă. Se opri şi o salută pe Fran:

— Când crezi că se va întoarce? Am întrebat pe toată lumea. Dacă oraşul ăsta ar avea un ziar, aş lansa întrebarea asta la rubrica Sondajul Popular. Ca pe vremuri: „Ce părere aveţi despre poziţia senatorului Bunghole în legătură cu epuizarea rezervelor de ţiţei?” Şi alte întrebări de acelaşi fel.

— Când se va întoarce cine anume?

— Mother Abagail, bineînţeles. Pe unde-ai stat până acum, în cămară?

— Ce-i cu toată povestea asta? se alarmă Frannie. Ce s-a întâmplat?

— Asta-i tot. Nimeni nu ştie cu exactitate.

Shirley îi povesti lui Fran tot ce se petrecuse cât stătuse ea în bibliotecă.

— Şi a plecat... pur şi simplu? se interesă Frannie, încruntată.

— Da. Dar se va întoarce, bineînţeles, adăugă Shirley cu încredere. Aşa scrie şi în bilet.

— „Dacă aşa va fi voia Domnului”?

— Asta nu-i decât un fel de a vorbi, sunt sigură, zise Shirley, privind-o pe Fran cu o urmă de răceală.

— Păi... sper să fie aşa. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat de veste, Shirley. Mai ai dureri de cap?

— O, nu. Mi-au trecut de tot. Am să votez cu tine, Fran.

— Hmmm?

Mintea ei era departe, cântărind informaţia pe care tocmai o primise şi, pentru o clipă, nu înţelese la ce făcea Shirley aluzie.

— Pentru comitetul permanent!

— Ah. Îţi mulţumesc. Nu sunt prea sigură că-mi doresc cu adevărat funcţia asta.

— Ai să te descurci foarte bine. Atât tu, cât şi Susy. Acum trebuie să plec, Fran. La revedere.

Se despărţiră. Fran se grăbi să ajungă acasă, nerăbdătoare să vadă dacă Stu nu ştia cumva mai multe. Venind la timp atât de scurt după întâlnirea avută cu doar o seară în urmă, dispariţia bătrânei o umplu de un soi de teamă superstiţioasă. Nu-i făcea plăcere că hotărârile lor majore – cum era aceea de a trimite oameni în vest – nu puteau fi supuse judecăţii lui Mother Abagail. Prin plecarea bătrânei, Fran simţea că asupra umerilor ei apasă o responsabilitate prea mare.

Acasă, constată că apartamentul era pustiu. Stu plecase doar cu aproximativ un sfert de oră înaintea venirii ei. Biletul de sub borcanul cu zahăr îi comunica simplu: „Mă întorc până la 9.30. Sunt cu Ralph şi Harold. Nu fi îngrijorată. Stu.”

Ralph şi Harold? gândi ea, şi o încercă un spasm de teamă care nu avea nimic de-a face cu Mother Abagail. Oare de ce m-aş teme pentru Stu? Doamne, dacă Harold încearcă să-i facă ceva... ei, cine ştie ce chestie ciudată... Stu l-ar face fărâme. Asta în caz... asta în caz că Harold nu-l ia prin surprindere şi...

Se apucă de coate, înfrigurată, întrebându-se ce anume pusese Stu la cale să facă împreună cu Ralph şi cu Harold.

Mă întorc până la 9.30.

Doamne, i se părea o veşnicie până atunci.

Rămase câteva clipe în bucătărie, privind cu încruntare la rucsacul de pe masă.

Sunt cu Ralph şi Harold.

Prin urmare, căsuţa lui Harold de pe Arapahoe avea să fie pustie până diseară la ora 9.30. Asta în caz că nu se aflau chiar acolo, dar atunci li se putea alătura şi ea, satisfăcându-şi curiozitatea. Pe bicicletă, ar fi străbătut foarte repede drumul. Iar dacă nu găsea pe nimeni, poate reuşea să găsească ceva care să-i calmeze cugetul... sau... dar la asta nu-şi permitea să se gândească.

Să-*ţi calmeze cugetul?* o certă vocea ei interioară. *Sau să-l stârnească şi mai tare? Să presupunem că DESCOPERI ceva ciudat! Ce-ai să faci atunci? Ce te faci atunci?*

Nu ştia ce să facă. Nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să procedeze.

Nu fi îngrijorată. Stu.

Dar era îngrijorată. Amprenta din jurnal demonstra că îngrijorarea ei are un temei. Pentru că un om în stare să-ţi fure jurnalul şi să-ţi şterpelească gândurile este unul care nu are principii şi nu-şi face scrupule. Un om ca el ar fi putut să se strecoare în spatele unui semen pe care-l urăşte şi să-l împingă într-o prăpastie. Sau să-l lovească cu o piatră. Sau cu un cuţit. Sau să-l împuşte.

Nu fi îngrijorată. Stu.

Dar dacă Harold comitea o asemenea faptă, în Boulder nu mai avea ce căuta. Atunci ce i-ar mai rămâne de făcut?

În aceeaşi clipă, Fran înţelese ce s-ar fi întâmplat după aceea, încă nu putea fi sigură că Harold se potriveşte cu omul din ipoteza ei – nu încă, şi nu sigur – dar în inima ei ştia că există un loc pentru oamenii de teapa lui. Da, da, exista cu adevărat.

Îşi puse din nou rucsacul cu gesturi mici şi bruşte şi ieşi pe uşă. Peste nici trei minute pedala pe Broadway spre Arapahoe în soarele puternic al după-amiezii, gândind: *Îi voi găsi în salonul lui Harold, bând cafea şi discutând în pace despre Mother Abagail şi totul va fi în regulă. Absolut în regulă.*

Dar casa lui Harold era întunecată, pustie... şi încuiată.

Faptul în sine putea fi considerat de-a dreptul anormal în Boulder. Pe vremuri, când plecai de acasă încuiai preventiv, ca să nu-ţi fure careva televizorul, aparatura stereo sau bijuteriile nevestei. Dar acum aparatura muzicală şi televizoarele erau gratis, deşi oricum nu mai aveau nicio valoare, atât timp cât nu exista curent electric, cât despre bijuterii, puteai oricând să mergi la Denver şi să-ţi alegi un sac întreg, dacă aveai chef.

De ce-ţi încui uşa, Harold, când totul este gratis? Pentru că nimănui nu-i este mai frică să fie furat decât hoţului? Oare de asta?

Nu se pricepea la spart uşi. Tocmai se resemnase şi voia să plece, când îi veni ideea să încerce ferestrele de la beci. Ele se aflau cu puţin deasupra nivelului solului şi erau opace de murdărie. Prima pe care-o încercă alunecă lateral pe şina în care fusese fixată, cedând greu şi cernând mizerie pe podeaua pivniţei.

Fran se uită în jur, constatând că e linişte. Nimeni, cu excepţia lui Harold, nu se stabilise încă în această secţiune îndepărtată a străzii Arapahoe. Şi asta i se păru o ciudăţenie. Harold putea să-şi întindă rânjetul până la urechi, să-i bată pe ceilalţi pe spate prietenos şi să stea toată ziua printre oameni, putea să-şi ofere ajutorul ori de câte ori i se pretindea, ba uneori chiar şi atunci când nimeni nu i-l cerea, putea şi reuşea să se facă plăcut de ceilalţi – şi era adevărul curat că se bucura de multă stimă în Boulder. Dar dacă vedeai în ce loc îşi alesese locuinţa... asta era cu totul altceva, nu? Faptul trăda un aspect uşor diferit al opiniei pe care Harold o avea despre societate şi locul lui în ea... poate. Sau iubea liniştea, şi nimic mai mult.

Se strecură prin fereastră, murdărindu-şi bluza, şi sări înăuntru. Fereastra subsolului se afla acum la înălţimea ochilor ei. După cum nu se pricepea la spargeri, nici talente de gimnastă nu avea, prin urmare era nevoie să se urce pe ceva ca să iasă din nou la lumină.

Fran privi în jur. Subsolul fusese transformat într-un spaţiu de joacă şi distracţie. Despre un loc ca acesta îi vorbise întotdeauna şi tatăl ei, dar amenajările nu le începuse niciodată, se gândi ea cu tristeţe. Pereţii erau acoperiţi cu plăci de pin noduros, în care fuseseră încastrate boxele sistemului cuadrofonic, deasupra era suspendat un tavan Armstrong; în încăpere mai existau rafturi pline cu cărţi şi jocuri, un tren electric şi un set de maşinuţe de curse. Harold aşezase cu vădită neglijenţă o ladă cu Coca-Cola peste un joc de hochei. Fusese camera copiilor, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu postere – iar cel mai mare dintre ele, acum vechi şi îngălbenit, îl prezenta pe George Bush ieşind dintr-o biserică din Harlem, cu mâinile ridicate şi zâmbind larg. Textul, scris în litere mari şi roşii, suna astfel: BAROSANU' E REGELE CĂPCĂUNILOR, NU AL ROCK AND ROLLULUI!

Asupra ei se lăsă o tristeţe cum nu mai simţise de... ei, nu mai ştia bine de când, ca să spunem adevărul. Trecuse prin şocuri, temeri şi momente de cumplită groază şi prin suferinţe crude, care îi adormiseră toate celelalte simţuri, dar acest sentiment de profundă şi dureroasă tristeţe era ceva nou. Odată cu el o încercă un val de dor după Ogunquit, cu oceanul şi frumoasele dealuri şi păduri de pin din Maine. Fără vreo pricină anume, îşi aminti deodată de Gus, paznicul parcării de la plaja publică Ogunquit, şi simţi cum i se frânge inima de jale şi pustiu. Ce căuta ea în locul acesta, pierdut printre câmpiile şi munţii care despărţeau ţara în două? Locul ei nu era aici. Nu avea ce căuta în locul acesta.

Scoase un suspin care stârni un ecou atât de înfricoşător şi de pustiu, încât îşi duse ambele mâini la gură, pentru a doua oară în ziua aceea. *Zbaterea ta nu are niciun rost, Frannie, doar timpul le va rezolva pe toate. Peste ceva atât de dureros nu poţi trece foarte repede. Ci cu răbdare. Iar dacă-ţi vine să plângi, fă-o mai târziu, nu aici, în pivniţa lui Harold Lauder. Mai întâi munca.*

În drum spre scară trecu pe lângă afiş; surâse amar când trecu pe lângă figura invadată de rânjetul vesel şi neobosit a lui George Bush. Căpcăun este un termen destul de potrivit, îi trecu prin minte.

Ajunsă spre capătul scării subsolului, se temu că avea să găsească uşa încuiată, dar reuşi s-o deschidă fără probleme. Bucătăria strălucea de ordine şi curăţenie, farfuriile fuseseră spălate şi aşezate pe uscător, mica lampă Coleman cu gaz sclipea... În schimb în aer plutea încă mirosul de untură prăjită, ca o fantomă a vechiului Harold, cel care pătrunsese în această etapă a vieţii ei la volanul Cadillacului lui Roy Brannigan, tocmai când ea îşi îngropa tatăl.

Pe unde ai scoate cămaşa, dacă Harold ar apărea chiar acum? îi veni în gând. Ideea asta o făcu să se uite repede peste umăr. N-ar fi fost mirată să-l descopere pe Harold zâmbindu-i din uşa ce se deschidea către salon. Acolo nu se afla nimeni, dar inima începuse să i se zbată neplăcut în coşul pieptului.

În bucătărie nu exista nimic interesant, prin urmare trecu în salon.

Întunericul ce domnea în cameră o nelinişti. Nu numai că-şi încuia casa, Harold trăgea şi jaluzelele la ferestre. Avu din nou senzaţia că a descoperit o manifestare exterioară inconştientă a personalităţii lui Harold. La ce bun să stai cu jaluzelele trase într-un orăşel unde viii recunoşteau şi marcau casele morţilor tocmai cu acest semn?

Salonul, aidoma bucătăriei, era extrem de curat, dar mobila avea un aspect greoi şi puţin uzat. Cel mai frumos element era căminul, o imensă structură din piatră şi cărămidă, cu un şemineu atât de mare, încât puteai să şezi pe el. Ceea ce şi tăcu, privind cu grijă în jur. Atunci, simţi o cărămidă mişcându-se sub ea şi, tocmai când era pe cale să se ridice şi să cerceteze locul, cineva bătu la uşă.

Frica se abătu asupra ei ca o imensă povară sufocantă şi o paralizâ pe loc. Respiraţia i se opri, iar mai târziu avea să

constate că făcuse puţin pe ea.

Bătaia se repetă, un şir de vreo şase lovituri repezi şi hotărâte.

Doamne, gândi ea*, bine că măcar storurile sunt trase, slavă Cerului!*

Gândul acesta fu urmat de convingerea că-şi lăsase bicicleta afară, în văzul tuturor. Oare? Încercă cu disperare să-şi amintească, dar o vreme nu reuşi să-şi aducă în memorie decât o trăncăneală fără şir, din care se desprinse o zicală tot atât de neliniştitoare, pe cât îi era de bine cunoscută: *Înainte de a vedea paiul din ochiul altuia, scoate bârna din ochiul tău...*

Bătaia se repetă, de această dată însoţită de vocea unei femei:

— E cineva acasă?

Fran era stană de piatră. Îşi aminti acum că-şi lăsase bicicleta în spate, sub frânghia de rufe a lui Harold. Deci ascunsă privirii cuiva din faţa casei. Şi dacă persoana se hotăra să încerce uşa din spate...

Clanţa uşii din faţă – pe care Fran o vedea în vestibul – începu să se sucească încolo şi încoace, descriind semicercuri cu nervozitate.

Sper să nu se priceapă mai bine decât mine la spart broaşte, reflectă Frannie, apoi fu silită să-şi reţină cu toate puterile un hohot nebun de râs. Asta i se întâmplă după ce coborâse privirile în jos şi constatase cât de rău se înfricoşase, după pata de pe pantalonii din bumbac. *Bine că nu m-am căcat pe* mine. Deocamdată, cel puţin. Un nou val de râs isteric o chinui, cât pe ce să răzbată la suprafaţă.

Apoi, cu imensă şi indescriptibilă uşurare, auzi zgomotul paşilor îndepărtându-se pe poteca turnată în beton a lui Harold.

Fran acţionă atunci sub imperiul unui gest inconştient. Traversă vestibulul până la uşă şi-şi lipi ochiul de crăpătura infimă dintre transperant şi marginea geamului. Văzu o femeie cu păr lung şi negru, în care se împletea o şuviţă

albă. Tocmai se urca pe un mic scuter Vespa, parcat lângă trotuar. Când motorul se trezi la viaţă, îşi aruncă părul pe spate şi şi-l prinse într-o clamă.

Este femeia aceea, doamna Cross, care a sosit cu grupul lui Larry Underwood! Îl cunoaşte pe Harold?

Apoi Nadine băgă scuterul în viteză şi porni cu o mică smucitură, dispărând repede din raza vizuală. Fran scoase un oftat imens şi simţi că o lasă picioarele. Deschise gura, cu intenţia să dea drumul hohotelor de râs pe care şi le stăpânise atât de greu, bănuind de pe acum tremurul şi uşurarea ce aveau să răzbată în râsul acela. Dar o podidiră, în schimb, lacrimile.

Peste cinci minute, prea nervoasă ca să-şi mai continue căutările, ieşea afară tot prin fereastra de la subsol, după ce se urcase pe un scaun de răchită tras în dreptul deschiderii. Odată scăpată, reuşi să-l împingă suficient de departe, ca să nu bată la ochi că se folosise cineva de el în scopul respectiv. Era încă departe de poziţia lui iniţială, dar oamenii remarcă rareori lucrurile de acest fel... pe de altă parte, Harold părea să nu folosească pivniţa decât ca depozit de Coca-Cola.

Trase geamul la locul lui şi-şi luă bicicleta. Senzaţia de slăbiciune, ameţeală şi vagă greaţă nu-i trecuse de tot. Cel puţin bine că mi s-au uscat pantalonii, îi trecu prin minte. Data viitoare când porneşti la o spargere, Frances Rebecca, să nu uiţi cumva să-ţi tragi pe tine şi un pampers.

Ieşi pedalând din curtea lui Harold şi părăsi cu toată viteza de care era în stare Arapahoe, revenind în centru prin Canyon Boulevard. Peste un sfert de oră, se afla în apartamentul ei.

Aici domnea o linişte deplină.

Îşi deschise jurnalul, privi urma de amprentă mânjită cu ciocolată şi se întrebă unde o fi Stu.

Şi dacă Harold era împreună cu el.

O, Stu, te rog, întoarce-te acasă. Vreau să te ştiu aproape de mine.

După prânz, Stu se despărţise de Glen şi se întorsese acasă. Stătea în mijlocul salonului, frământându-se din cauza lui Mother Abagail şi întrebându-se câtă dreptate aveau Nick şi Glen susţinând că lucrurile trebuie să fie lăsate la voia lor, când auzi o bătaie în uşă.

— Stu? îl strigă Ralph Brentner. Hei, Stu, eşti acasă?

Harold Lauder îl însoţea. Zâmbetul lui Harold părea astăzi mai estompat, însă nu dispăruse cu desăvârşire; s-ar fi zis că este îndoliat, dar vesel, şi se străduieşte să mimeze seriozitatea în timpul slujbei de înmormântare.

Ralph, care era cu inima frântă din pricina dispariţiei lui Mother Abagail, îl întâlnise pe Harold cu o jumătate de oră în urmă, acesta fiind în drum spre casă, după ce făcuse parte dintr-o echipă care aducea apă de la Boulder Creek. Ralph îl aprecia pe Harold, care întotdeauna părea să aibă timp să asculte şi să compătimească pe oricine avea de spus o poveste tristă... fără să-şi dorească, aparent, nimic în schimb. Ralph îi istorisise cu lux de amănunte dispariţia lui Mother Abagail, inclusiv temerile lui că biata femeie ar putea să sufere un atac de inimă, să-şi fractureze unul din oasele ei fragile sau să moară de frig, dacă nu avea un adăpost peste noapte.

— Ştii, plouă aproape în fiecare după-amiază, fir-ar al naibii, încheie Ralph, în timp ce Stu turna cafea. Dacă se udă, sigur face o răceală. Iar de la răceală la pneumonie nu-i decât un pas.

— Ce-am putea face? îi întrebă Stu. N-o putem sili să se întoarcă, fără voia ei.

— Păi, nu, recunoscu Ralph. Dar Harold are o idee minunată.

— Ce mai faci, Harold? i se adresă Stu.

— Foarte bine. Tu?

— Minunat.

— Şi Fran? Ai grijă de ea?

Harold nu-l scăpa din ochi pe Stu şi, deşi îşi păstra aerul amabil şi vag vesel, Stu avu pentru o clipă sentimentul că

ochii zâmbăreţi ai lui Harold erau ca soarele ce se reflecta în apa de la Cariera lui Brakeman, acasă la el – apa părea nemaipomenită, dar cobora spre adâncimi negre, unde razele nu pătrunseseră nicicând şi, de-a lungul anilor, patru băieţi se înecaseră în undele aparent nevinovate ale lacului.

— Cât mă pricep mai bine, îi răspunse. Ce idee ţi-a venit, Harold?

— Uite ce este. Eu am înţeles punctul de vedere al lui Nick. Şi al lui Glen. Ei şi-au dat seama că Mother Abagail a dobândit în Free Zone statutul de simbol teocratic... iar ei sunt la un pas de a deveni purtători de cuvânt ai Zonei, nu?

Stu sorbi din cafea.

— Adică ce înţelegi prin „simbol teocratic”?

— L-aş denumi un simbol pământesc al unui legământ încheiat cu Dumnezeu, spuse Harold, iar ochii i se întunecară puţin. Cum ar fi Sfânta Împărtăşanie sau Vacile Sfinte din India.

Lui Stu păru să-i placă ideea.

— Mda, mi se pare corect. Vacile alea... le lasă să umble pe stradă şi provoacă tot felul de încurcături de circulaţie, nu? Pot să intre şi să iasă din magazine când le tună sau dacă au chef pleacă de tot din oraş.

— Da, îi dădu Harold dreptate. Dar cele mai multe vaci sunt bolnave, Stu. Întotdeauna sunt pe punctul de a muri de inaniţie. Unele sunt tuberculoase. Toate astea se întâmplă pentru că sunt un simbol colectiv. Indienii sunt convinşi că Dumnezeu se va îngriji de ele, după cum oamenii noştri sunt siguri că Dumnezeu o va apăra pe Mother Abagail. Dar eu am îndoielile mele în legătură cu un Dumnezeu care afirmă că este drept să laşi o biată vacă proastă să bântuie, chinuită de dureri.

Ralph păru jenat câteva clipe, iar Stu ştia ce se petrece în sufletul lui, pentru că simţea şi el exact aceleaşi lucruri; se bucura pentru că reuşea astfel să-şi limpezească adevăratele simţăminte faţă de Mother Abagail, dar avea senzaţia că Harold era doar la un pas de blasfemie.

— Oricum, se grăbi Harold să continue, renunţând la subiectul Vacile Sacre din India, nu putem schimba sentimentele oamenilor faţă de ea...

— Şi nici nu urmărim asta, adăugă Ralph repede.

— Corect! exclamă Harold. În definitiv, ea a reuşit să ne adune împreună fără să folosească undele scurte. Ideea mea era să ne suim pe credincioasele noastre motociclete şi să ne petrecem o după-amiază făcând o recunoaştere în zona din vestul Boulderului. Dacă rămânem destul de aproape unul de altul, putem comunica prin walkie-talkie.

Stu părea încântat de idee. Asta ar fi vrut ei să facă de la bun început. La lucrurile astea cu Vacile Sacre şi Dumnezeu nu se pricepea prea bine, dar nu se făcea s-o lase să bată coclaurii, de capul său. Chestia asta nu avea nimic de-a face cu religia; iar purtarea asta el o considera indiferenţă grosolană.

— Iar dacă o găsim, le explică Harold, putem s-o întrebăm ce-şi doreşte.

— S-o aducem înapoi, în oraş, propuse Ralph.

— Cel puţin aşa putem s-o supraveghem, zise Harold.

— Okay, puse Stu capăt discuţiei. Mi se pare o idee excelentă, Harold. Aşteptaţi puţin, vreau să-i las un bilet lui Fran.

În timp ce scria cele câteva cuvinte, s-ar fi uitat totuşi cu dragă inimă peste umăr, la Harold – curios să afle ce făcea acesta în timp ce nu se ştia privit, ce anume expresie se putea citi în ochii lui.

Harold ceruse şi-i fusese repartizată porţiunea de drum întortocheat dintre Boulder şi Nederland, deoarece o considera zona cea mai puţin probabilă. Nu era convins nici măcar că el însuşi ar fi în stare să străbată pe jos distanţa dintre Boulder şi Nederland într-o singură zi, darămite baba aia bătrână şi nebună. Dar călătoria pe motocicletă era plăcută şi-i oferea răgazul să gândească.

Acum, la 6.45, se găsea pe drumul de întoarcere. Honda lui era parcată într-o zonă rezervată picnicurilor, iar el şedea la o masă, bând o Cola şi mâncând câteva Slim Jim. Din aparatul care atârna de coarnele motocicletei, cu antena scoasă la poziţia maximă, începu să se audă vocea slabă a lui Ralph Brentner, însoţită de un pârâit. Radiourile respective erau proiectate pentru distanţe mici, iar Ralph se afla undeva pe culmile Muntelui Flagstaff.

— ...Sunrise Amphitheater... nici urmă... aici, sus, s-a terminat furtuna.

Apoi vocea lui Stu, mai puternică şi mai apropiată. El se afla în Chautauqua Park, la doar şase kilometri de Harold.

— Repetă, Ralph.

Vocea lui Ralph se auzi din nou, de această dată urlând din răsputeri. Poate-l lovea damblaua. Nici că s-ar fi putut un final mai bun pentru ziua aceea.

— Nici urmă de ea aici, la înălţime! Cobor înainte să mă prindă întunericul! Terminat!

— Zece-patru, se auzi vocea lui Stu, aparent descurajat. Harold, eşti acolo? Harold se ridică, ştergându-şi mâinile unsuroase pe jeanşi. Harold? Harold Lauder, recepţie! Mă auzi, Harold?

Harold îşi îndreptă degetul mijlociu – degetul de fut, după cum îl numeau neanderthalezii de liceu din Ogunquit – spre walkie-talkie; apoi apăsă butonul şi spuse volubil, având însă grijă să strecoare nota cuvenită de descurajare în discurs:

— Sunt aici. Eram de cealaltă parte a drumului... am crezut că văd ceva în şanţ. Dar nu era decât o jachetă veche. Terminat.

— Mda, foarte bine. De ce nu vii şi tu în Chautauqua, Harold? Îl aşteptăm împreună pe Ralph.

Îţi place la nebunie să dai ordine, nu-i aşa, găozarule? S-ar putea să am ceva pentru tine. Da, da, să ştii că s-ar putea.

— Harold, mă auzi?

— Da. Te rog să mă scuzi, Stu, picasem pe gânduri. Ajung acolo în cincisprezece minute.

— Ai auzit, Ralph? urlă Stu.

Harold tresări şi repetă gestul la adresa lui Stu, rânjind scurt. *Sper să fii pe recepţie, sălbatic afurisit ce eşti.*

— Am înţeles, vă găsesc în Chautauqua Park, se strecură vocea lui Ralph cu greu, printre paraziţi. Am pornit. Terminat.

— Plec şi eu la drum, interveni Harold. Terminat.

Închise aparatul de radio, împinse antena la locul ei şi-l atârnă din nou de ghidon, însă rămase călare pe motocicletă fără să-i aprindă încă motorul. Purta o jachetă din surplusurile armatei; căptuşeala groasă era foarte bună, atunci când mergeai cu viteză, la peste două mii de metri altitudine, chiar şi în august. Dar haina servea şi unui alt scop. Avea o mulţime de buzunare cu fermoar, iar într-unul dintre ele se afla un Smith & Wesson calibru 38. Harold îl scoase şi începu să-l studieze pe toate părţile. Pistolul era încărcat şi-l simţea greu în mână, ca şi cum arma ar fi fost şi ea conştientă că avea de împlinit lucruri dintre cele mai grave, cum sunt moartea, distrugerea şi asasinatul.

Chiar în seara aceea?

De ce nu?

Lansase ideea acestei expediţii tocmai cu gândul că-i era poate dat să rămână suficient timp singur cu Stu. Iar acum planul lui avea sorţi să izbândească, peste nici cincisprezece minute, în Chautauqua Park. Călătoria mai servise totuşi şi unui alt scop.

Nu intenţionase să bată tot drumul până la Nederland, un orăşel mizerabil, cocoţat la mare înălţime deasupra Boulderului, a cărui unică pretenţie de mărire şi faimă se întemeia pe faptul că Patty Hearst înnoptase acolo o dată, în timpul fugii ei. Şi nici asta nu era absolut sigur. Dar, pe măsură ce urca tot mai sus, cu motorul Hondei bătând cu

regularitate, ca ceasul, străbătând aerul rece, care-l tăia la faţă ca o lamă, simţea că se petrece ceva.

Dacă plasezi un magnet la un capăt al mesei şi un cilindru din oţel la celălalt, nu se întâmplă nimic. Aducând cilindrul tot mai aproape de magnet, etapă cu etapă (savură această imagine în minte timp de câteva secunde, făcându-şi notă să nu uite să o treacă în jurnalul lui în seara aceea), vine o vreme când impulsul pe care i-l dai cilindrului pare să-l propulseze ceva mai departe decât s-ar cuveni. Obiectul se opreşte, dar pare să facă aceasta în silă, ca şi cum ar fi prins viaţă, iar parte a acestei animaţii este resentimentul faţă de legea fizicii referitoare la inerţie. Încă un mic impuls sau două şi vei bănui că vezi – sau chiar vei vedea poate cu propriii tăi ochi – cum cilindrul tremură şi vibrează pe masă, ca o fasole mexicană săltăreaţă, din cele care au început să se vândă în magazinele de curiozităţi, nişte seminţe cu aspectul unor noduri din lemn, groase cât un deget, în interiorul cărora locuieşte de fapt un vierme viu. Un ultim brânci şi echilibrul dintre frecare şi forţa de atracţie a magnetului începe să se încline de cealaltă parte. Cilindrul învie de tot şi se mişcă din proprie iniţiativă, tot mai repede, până ce se loveşte de magnet şi rămâne lipit de el.

Fenomen oribil şi fascinant.

Când lumea se sfârşise, în iunie, forţa magnetică încă nu fusese înţeleasă, deşi Harold (mintea lui nu avusese niciodată cine ştie ce înclinaţie către zona raţional-ştiinţifică) credea că fizicienii care studiaseră problema ajunseseră la concluzia că este strâns legată de fenomenul gravitaţiei, iar gravitaţia era piatra de boltă a universului.

În drumul spre Nederland, mergând spre vest şi urcând, înfruntând aerul tot mai rece, urmărind cum se adună încet norii încărcaţi de fulgere deasupra piscurilor şi mai înalte din depărtare, dincolo de Nederland, Harold simţi declanşarea aceluiaşi proces în el însuşi. Se apropia de punctul de echilibru... şi, nu cu mult mai departe, ar fi

întâlnit punctul de schimbare a raportului. El era în postura cilindrului de oţel aliat la acea distanţă de magnet la care un mic impuls îl trimite mai departe decât ar face-o în condiţii normale. Simţea în el un tremur nervos.

Nu trecuse în viaţa lui printr-un moment care să semene mai mult decât acesta cu o experienţă sacră. Cei tineri resping sacrul, deoarece a-l accepta înseamnă să recunoşti moartea, în cele din urmă, a tuturor obiectelor empirice, iar Harold nu făcea excepţie de la regulă. Bătrâna era înzestrată cu cine ştie ce puteri psihice, gândise el, la fel ca Flagg, Omul Întunecat. Erau un soi de staţii radio umane, nimic mai mult. Puterea lor reală avea să se măsoare în forţa societăţilor ce se coagulau ca urmare a semnalelor – atât de diferite între ele – lansate de cei doi. Aşa îşi închipuise el.

Dar când rămăsese călare pe motocicleta lui la capătul anostei străzi principale, cu lumina de poziţie a Hondei licărind ca ochiul unei pisici, ascultând scâncetul iernatic al vântului în pini şi în plopii-de-munte, simţise ceva mai mult decât o simplă atracţie magnetică. Simţise o forţă uimitoare, iraţională venind dinspre vest, o atracţie atât de mare, încât a o contempla acum prea atent ar fi echivalat cu pierderea minţilor. Căci dacă s-ar mai fi aventurat puţin pe braţul balanţei, l-ar fi părăsit şi ultima urmă de voinţă. Şi ar fi plecat aşa cum se afla, cu mâna goală.

Gest pentru care Omul Întunecat, pe deplin justificat, l-ar fi ucis.

Se întoarse atunci din cale cu sentimentul rece de uşurare al candidatului la sinucidere care tocmai a privit îndelung hăul morţii. În schimb putea să plece la noapte, dacă dorea. Da, i-ar fi fost lesne să-l ucidă pe Redman cu un singur foc, tras de la distanţă minimă. Iar apoi să aştepte calm apariţia nătărăului din Oklahoma. Încă o împuşcătură, drept în tâmplă. Nimeni nu s-ar fi alarmat din cauza bubuiturilor; vânat exista din belşug şi o mulţime de oameni

luaseră obiceiul să tragă în cerbii care coborau până în oraş.

Se făcuse 6.50. Până la 7.30 reuşea să-i lichideze pe amândoi. Fran nu avea să dea alarma mai devreme de 10.30, iar până atunci el ar fi fost departe, croindu-şi drum spre vest pe Honda, cu jurnalul în rucsac. Dar dacă rămânea în continuare aici, lăsând timpul să-i scape printre degete, pierdea ocazia.

Motorul Hondei se aprinse la a doua cheie. Era o motocicletă foarte bună. Harold zâmbi. Zâmbetul se transformă apoi în rânjet. Radia o bună dispoziţie perfectă. Porni apoi în direcţia Chautauqua Park.

Stu auzi când motocicleta lui Harold pătrunse în parc, la încheierea amurgului. Peste câteva clipe văzu farul motocicletei printre copacii care străjuiau aleea în pantă. Apoi distinse silueta lui Harold, cu cască pe cap, răsucindu-se spre stânga şi spre dreapta şi căutându-l.

Stu, care stătea pe marginea de piatră a unei gropi pregătite pentru grătar, îi făcu semne şi-l strigă. Harold îl văzu şi el, flutură din mână şi se apropie în viteza a doua.

După această zi în care acţionaseră împreună, sentimentele lui Stu faţă de Harold se îmbunătăţiseră considerabil... de fapt, erau mai bune ca niciodată. Chiar dacă nu ieşise nimic din asta, ideea lui Harold fusese extrem de bună. Pe urmă, Harold insistase să meargă pe drumul spre Nederland... unde suferise probabil de frig, în pofida jachetei lui groase. Când tânărul se apropie, Stu constată că zâmbetul veşnic arăta mai degrabă a grimasă şi că faţa îi era încordată şi prea albă. Din cauza dezamăgirii insuccesului, presupuse Stu. Îl cuprinse deodată un val de vinovăţie, gândindu-se la felul în care el şi Frannie îl trataseră pe Harold, de parcă surâsul lui constant şi purtarea exagerat de prietenoasă cu oamenii ar fi fost doar un paravan. Oare se gândiseră vreodată, cu toată seriozitatea, că băiatul încearcă într-adevăr să se schimbe

şi că felul în care o face pare puţin ciudat tocmai pentru că este pentru prima oară când întreprinde o asemenea tentativă? Din câte ştia Stu, nu făcuseră acest efort.

— Absolut nimic, hm? îl întrebă pe Harold, ridicându-se, înţepenit, de pe marginea de piatră.

— De nada.

Zâmbetul îi reapăru, dar era automat şi lipsit de energie, ca un rictus. Rămânea în continuare palid ca moartea şi avea un aer straniu. Îşi ţinea mâinile înfundate în buzunarele jachetei.

— Nu face nimic. Ideea a fost bună. Mai ştii, poate că acum se află deja la ea acasă. Dacă nu, mâine putem s-o luăm de la capăt cu cercetările.

— Nu-i exclus să pornim în căutarea unui cadavru. Stu oftă.

— Poate... mda, se poate. Nu vrei să vii să luăm cina împreună, Harold?

— Cum?

Avu impresia că Harold tresare, chiar dacă, sub copaci, întunericul devenise profund. Iar surâsul lui era mai încordat ca niciodată.

— Să cinăm, repetă Stu. Ştii, şi Frannie s-ar bucura să te vadă. Nu este o simplă vorbă de politeţe. S-ar bucura cu adevărat.

— Ei, poate, spuse Harold, în continuare stânjenit. Dar eu sunt... adică, am fost legat de ea. Poate ar fi mai bine dacă... mai amânăm o vreme. Nu are nicio legătură cu tine. Voi doi vă înţelegeţi bine. Ştiu lucrul acesta.

Zâmbetul lui prinse din nou să strălucească, plin de sinceritate şi molipsitor, în acelaşi timp; Stu începu şi el să surâdă.

— Tu decizi, Harold. Dar uşa îţi rămâne oricând deschisă.

— Mulţumesc.

— Nu, eu trebuie să-ţi mulţumesc ţie, zise Stu cu seriozitate.

— Mie? clipi Harold.

— Pentru că ne-ai ajutat să plecăm în căutare atunci când toţi ceilalţi ajunseseră la concluzia că e mai bine să lăsăm lucrurile să curgă în voia lor. Chiar dacă nu ne-a ieşit cum am fi vrut. N-ai vrea să dai mâna cu mine?

Stu întinse mâna. Luat prin surprindere, Harold se uită o clipă în gol, iar Stu crezu că va fi respins. Harold îşi scoase apoi mâna dreaptă din buzunarul jachetei – s-ar fi zis că îl împiedică ceva, fermoarul, poate – şi-l strânse scurt. Palma lui Harold era caldă şi puţin asudată.

Stu îi trecu prin faţă şi privi în vale, de-a lungul aleii.

— Ar fi timpul să apară şi Ralph. Sper că n-a suferit vreun accident, coborând de pe muntele ăla afurisit. El... uite, a ajuns.

Stu ieşi în marginea drumeagului; se apropia şi un al doilea far, jucându-se de-a v-aţi ascunselea prin perdeaua de copaci.

— Da, el este, declară Harold cu o voce egală şi stranie, în spatele lui.

— Mai este cineva, în afară de el.

— C-cum?

— Priveşte acolo, îl sfătui Stu, arătându-i cea de-a doua lumină din spatele primei.

— Ah!

Acelaşi ton ciudat. Stu se întoarse spre el.

— Te simţi bine, Harold?

— Sunt doar puţin obosit.

Cel de-al doilea vehicul îi aparţinea lui Glen Bateman: o motoretă cu motor foarte mic, care totuşi în comparaţie cu Vespa Nadinei părea o Harley; dar n-ar fi acceptat în ruptul capului să circule pe ceva mai de Doamne-ajută. În spatele lui Ralph călătorea Nick Andros. Nick le adresă tuturor invitaţia de a merge acasă la el şi Ralph, ca să bea împreună o cafea şi/sau coniac. Stu acceptă, în schimb Harold se scuză, părând în continuare nervos şi obosit.

Este teribil de dezamăgit, gândi Stu, reflectând că unda de simpatie pe care o simţea faţă de Harold, de altfel cea

dintâi, venea prea târziu. Repetă şi el invitaţia lui Nick, dar Harold clătină din cap şi-i spuse că era terminat şi prefera să se întoarcă acasă la el şi să se culce.

Îl chinuia un asemenea tremurat, încât introduse cu greu cheia în broasca uşii din faţă. Când reuşi s-o deschidă, Harold se năpusti înăuntru ca şi cum s-ar fi aşteptat ca de după peretele din spate să-l pândească cine ştie ce maniac. Trânti uşa, răsuci cheia şi trase zăvorul. Apoi rămase câteva secunde sprijinit, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi, la un pas de un val de lacrimi isterice. După ce reuşi din nou să se adune, străbătu pe pipăite antreul şi intră în salon, unde aprinse toate cele trei lămpi cu gaz. Camera se lumină şi începu să se simtă şi el mai bine.

Se aşeză în scaunul lui preferat şi închise ochii. După ce bătăile inimii i se mai potoliră, se apropie de cămin, îndepărtă cărămida şi scoase JURNALUL. Caietul acesta îi aducea mângâiere. Jurnalul este locul unde îţi treci toate datoriile şi notele de plată neachitate, a căror dobândă sporeşte mereu. Tot acolo îţi notezi şi atunci când ţi-ai reglat toate conturile.

Se aşeză, deschise la locul în care se oprise, ezită, apoi notă: *14 august 1990*. Scrise vreme de aproape o oră şi jumătate, cu creionul alergând nebuneşte, cuvânt după cuvânt, pagină după pagină. Rând pe rând, figura lui devenea fioros de amuzată sau onestă, îngrozită sau veselă, rănită sau zâmbitoare. După ce termină, reciti textul (*„Aceasta este epistola mea către lume/care nu s-a învrednicit niciodată să-mi scrie...”*), masându-şi absent mâna dreaptă, care-l durea.

Puse jurnalul şi piatra la locul lor. Era calm; scrisese tot ce-i stătea pe suflet; transpusese întreaga lui groază şi furie pe hârtie, iar voinţa îi rămăsese întreagă. Asta era foarte bine. Uneori actul scrierii îl lăsa mai nesigur pe sine şi chiar acelea erau situaţiile când ştia că scrisese fals sau fără să fi făcut efortul cerut pentru a şlefui muchia boantă a adevărului în aşa fel încât să fie în stare să taie – până

dădea sângele. În seara aceasta putea să pună caietul la locul lui cu mintea calmă şi împăcată. Mânia fricii şi a frustrării fusese tradusă cu bine în pagini, iar piatra avea să le ţină în frâu cât timp dormea.

Harold ridică una dintre jaluzele şi contemplă strada tăcută. Ridicându-şi privirea spre culmile munţilor Flatiron, cântări la rece cât de aproape fusese de momentul dezlănţuirii, când ar fi putut să scoată pistolul şi să încerce să-i culce pe toţi patru la pământ. Asta ar fi însemnat sfârşitul comitetului lor ad-hoc împuţit şi ipocrit. După ce-i termina, n-ar mai fi rămas din comitet nici măcar o căcăcioasă de majoritate.

Dar chiar în ultimul moment, o coardă erodată a echilibrului său mintal rezistase, în loc să cedeze. Reuşise să dea drumul pistolului şi să strângă mâna trădătorului său afurisit. Cum, nu avea să ştie niciodată, dar slavă Domnului că fusese capabil să se stăpânească. Semnul geniului este capacitatea de a răbda, iar el se simţea în stare să aştepte.

Îl cuprindea somnul; fusese o zi lungă şi plină de evenimente.

Descheindu-se la cămaşă, Harold stinse două dintre cele trei lămpi şi o luă pe cea de a treia, cu gândul s-o ducă în dormitor. Dar, traversând bucătăria, rămase în loc, încremenit.

Uşa la pivniţă era deschisă.

Se duse într-acolo, ridicând lampa, şi coborî primele trei scări. Frica i se strecură în inimă, alungând calmul.

— Cine-i acolo? strigă el.

Niciun răspuns. Reuşea să distingă jocul de hochei. Afişele. În colţul îndepărtat, un set de ciocane pentru crochet frumos colorate, aranjate în raftul lor.

Mai coborî trei trepte.

— E cineva aici?

Nu; simţea că nu e nimeni. Dar asta nu-i domoli frica.

Parcurse şi celelalte trepte, ridicând lampa sus, deasupra capului; de cealaltă parte a încăperii procedă aidoma unui monstruos Harold-umbră, la fel de uriaş şi de negru ca maimuţa din Rue Morgue.

Oare nu cumva se vedea ceva pe podea, acolo? Ba da.

Trecu prin spatele circuitului pentru maşini de jucărie până sub fereastra pe unde intrase Fran. Pe podea era o pată de nisip cafeniu-deschis. Harold puse lumina pe ea. În mijlocul petei se vedea urma lăsată de un pantof de sport, limpede ca o amprentă... cu model nu în zigzag sau romburi, ci cu cercuri şi linii. O scrută, întipărindu-şi-o în minte, apoi îi trase un şut, ridicând un norişor de praf şi distrugând semnul. În lumina lămpii Coleman, obrajii lui căpătaseră culoarea unei statui de ceară.

— Vei plăti! strigă Harold cu vocea potolită. Oricine vei fi fost tu, vei plăti! Da, da, vei plăti!

Urcă din nou la parter şi străbătu casa de la un capăt la celălalt, în căutarea altor semne. Îşi încheie turul în salon, mai treaz ca oricând. Tocmai trăgea concluzia că o persoană oarecare – un copil, probabil – intrase din pură curiozitate, când gândul la jurnalul lui îi răbufni în minte, ca un fulger în miez de noapte. Mobilul spargerii era atât de limpede, atât de infernal, încât aproape că-l trecuse total cu vederea.

Fugi la cămin, scoase cărămida şi smulse caietul de la locul lui. Înţelese pentru prima oară ce primejdie reprezenta pentru el jurnalul. Dacă-l descoperea cineva, totul se termina. Dacă nu înţelegea el atâta lucru, atunci cine? Oare nu începuse povestea tocmai din cauza jurnalului lui Fran?

Caietul. Urma de pas. Exista vreo legătură, însemna neapărat că fusese dat de gol? Desigur că nu. Dar putea fi sigur? Adevărul drăcesc era că nu avea cum să-şi dea un răspuns.

Puse cărămida la loc şi luă jurnalul cu el, în dormitor. Îl aşeză sub pernă, alături de revolverul Smith & Wesson,

gândindu-se că ar trebui să-l ardă, conştient fiind că nu avea să fie niciodată în stare. Între copertele acestea se aflau cele mai bune scrieri ale lui, singurele care fuseseră dictate de credinţa şi de angajamentul lui personal.

Se întinse în pat, resemnându-se cu gândul că va petrece o noapte albă, încercând neîncetat să găsească ascunzătoarea potrivită. Sub o scândură din podele? În fundul dulapului? Era bine să repete vechea şmecherie cu scrisoarea furată, lăsând-o temerar pe unul dintre rafturile bibliotecii, un volum printre multe altele, flancat de Reader’s Digest Condensed Book într-o parte şi de The Total Woman de cealaltă? Nu... nu avea un asemenea curaj şi, odată plecat de acasă, nu şi-ar fi găsit nicicând pacea. Dar într-un seif de la bancă? Nu, nu mergea... dorea să-l aibă mereu la îndemână, ca să se poată uita în el.

Într-un târziu începu să alunece spre somn, iar mintea lui, eliberată în acele clipe, porni să plutească fără călăuzire conştientă, ca o bilă rostogolindu-se lent într-un joc mecanic. Prin minte îi treceau fragmente logice: *E musai să stea ascuns, asta-i treaba... dacă Frannie şi-l ascundea pe al ei mai bine... dacă nu citeam ce crede ea cu adevărat despre mine... ipocrizia ei... dacă nu...*

Harold se ridică brusc în pat, cu ochii larg deschişi, scoţând un mic ţipăt.

Rămase aşa multă vreme, iar după un timp începu să tremure. Oare ştia? Era urma din pivniţă lăsată de Fran? Jurnale... caiete...

Apoi se culcă din nou, dar mai trecu mult până să adoarmă. Se tot muncea să-şi aducă aminte dacă Fran Goldsmith purta de obicei pantofi sport. Iar dacă era aşa, cum arăta modelul de pe tălpile lor?

Modele de tălpi, modele de suflet.

Când adormi cu adevărat, avu vise neliniştite şi ţipă de mai multe ori jalnic, în întuneric, ca şi cum ar fi vrut să alunge lucruri care-şi găsiseră sălaş în el pentru vecie.

Stu sosi acasă la 9.15. Fran stătea cuibărită pe patul dublu, purtând una dintre cămăşile lui – îi ajungea aproape până la genunchi – citind dintr-o carte intitulată *Cincizeci de plante prietenoase*. Odată cu intrarea lui, se ridică.

— Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorată!

Stu îi povesti despre ideea lui Harold de a o căuta pe Mother Abagail, ca s-o poată ţine sub supraveghere, cel puţin. De Vacile Sfinte n-a pomenit. Descheindu-şi cămaşa, sfârşi astfel:

— Te-am fi luat şi pe tine, fetiţo, dar n-ai fost de găsit.

— Eram la bibliotecă.

Îl urmări cum se dezbracă şi-şi pune cămaşa în plasa pentru rufe murdare agăţată de uşă. Era foarte păros pe piept şi pe spate şi se trezi gândind că, până să-l întâlnească pe Stu, îi considerase întotdeauna vag respingători pe bărbaţii păroşi. Probabil uşurarea ei atunci când îl văzuse din nou acasă o prostise puţin la cap.

Acum era sigură că Harold îi citise jurnalul şi se temuse teribil că Harold plănuise poate să rămână singur cu Stu şi... ei bine, să-i facă ceva. Dar de ce acum, astăzi, tocmai când aflase şi ea? Dacă Harold lăsase acest gând să doarmă de atâta vreme, nu era mai logic să presupună că nu mai dorea să trezească dulăul adormit niciodată? Oare nu cumva Harold, citindu-i jurnalul, ajunsese la concluzia că nu merită să alerge mereu după ea? Venind peste ştirea dispariţiei lui Mother Abagail, ea se găsea în starea de spirit propice să vadă răul peste tot, dar dacă se gândea mai bine, Harold nu-i citise decât jurnalul, şi nu recunoaşterea celor mai grave crime de pe lumea asta. Iar dacă-i mărturisea lui Stu descoperirea ei, nu reuşea decât să pară o proastă şi poate să-l stârnească împotriva lui Harold... şi poate chiar împotriva ei, din cauză că fusese atât de stupidă.

— N-aţi găsit niciun semn, Stu?

— Nu.

— Harold cum ţi s-a părut?

Stu îşi scotea pantalonii.

— Destul de răvăşit. I-a părut rău că ideea lui nu a dat roade. L-am invitat la masă, oricând are el chef. Sper să n-ai nimic împotrivă. Ştii, cred că până la urmă o să-nceapă să-mi placă de fraierul ăsta. Deşi, în ziua în care v-am întâlnit pe voi doi în New Hampshire, n-ai fi reuşit să mă convingi pentru nimic în lume. Am făcut rău că l-am invitat?

— Nu, răspunse ea după o mică pauză. Nu, aş vrea să rămân în relaţii bune cu Harold. *Eu stau acasă şi mă frământ că Harold ar putea plănui să-i zboare creierii*, gândi ea, *iar Stu îl invită la cină. Ce ţi-e şi cu aiurelile astea de femeie borţoasă!*

— Dacă Mother Abagail nu apare până mâine în zori, îmi făceam socoteala să-l rog pe Harold să vină din nou cu mine.

— Şi mie mi-ar face plăcere să merg. Şi mai există vreo câţiva prin jur care nu sunt absolut convinşi că-i dau corbii de mâncare. Dick Vollman, de exemplu. Şi Larry Underwood.

— Foarte bine, spuse el, venind în pat, lângă ea. Ia spune-mi, ce porţi sub cămaşa aia?

— Un bărbat mare şi tare ca tine ar trebui să fie în stare să afle şi fără ajutorul meu, îi răspunse Fran afectată.

Din câte se dovedi, nu purta nimic.

A doua zi, la ora 8 dimineaţa, cercetările începură modest, cu o echipă formată din doar şase oameni – Stu, Fran, Harold, Dick Vollman, Larry Underwood şi Lucy Swann. Până la prânz, grupul se mărise la douăzeci, iar la amurg (însoţit de obişnuita mică repriză de ploaie şi fulgere la poalele munţilor) mai bine de cincizeci de oameni măturau zona de crânguri de la vest de Boulder, traversând râuri, prospectând canioane şi producând o adevărată harababură în comunicările radio făcute pe CB.

Un sentiment straniu de groază şi de resemnare înlocuise treptat calmul din ziua precedentă. În pofida forţei impresionante a viselor, care făcuseră ca Mother Abagail să

capete un statut semidivin în Free Zone, majoritatea trecuseră prin suficiente greutăţi ca să aibă o atitudine realistă faţă de supravieţuire: bătrâna trecuse bine de o sută de ani şi-şi petrecuse o noapte singură. Iar acum se apropia cea de-a doua.

Un tip care traversase cu greu întreaga ţară, din Louisiana şi până la Boulder, cu un grup de doisprezece oameni, a avut o replică pe măsura situaţiei. El ajunsese cu o zi în urmă, la prânz. Când i s-a spus că Mother Abagail plecase, Norman Kellogg, căci aşa îl chema, a dat cu şapca de baseball de pământ şi a zis: „Aşa am eu mereu ghinion, fir-aş al naibii... cine a plecat s-o caute?”

Charlie Impening, care se transformase – mai mult sau mai puţin – într-un fel de vestitor al zilei de apoi al Zonei (el fusese cel care răspândise ştirea îmbucurătoare că vor avea zăpadă încă din septembrie), începu să le spună tuturor că, dacă Mother Abagail plecase, poate era şi pentru ei un semn să-şi ia lumea în cap. Că, dacă te gândeai bine, Boulder era prea aproape. Prea aproape de ce? Nu contează, înţelegi prea bine ce înseamnă prea aproape, iar la New York sau Boston fiul lui Mavis Impening – Charlie – s-ar simţi în mult mai mare siguranţă. Dar nimeni nu punea preţ pe vorbele lui. Oamenii erau obosiţi şi doreau să stea locului. Dacă venea frigul şi nu aveau încălzire, poate se hotărau să plece, dar acum, nu. Acum erau în convalescenţă. Îl întrebau politicos pe Impening dacă el însuşi plănuia s-o ia din loc. Impening le răspundea că mai aşteaptă, până ce s-or mai lumina şi câţiva alţii. Iar Glen Bateman şi-a exprimat într-un cerc opinia că Charlie Impening ar fi ratat cu desăvârşire rolul de Moise.

„Groază şi resemnare” erau tot ceea ce îi mai rămăsese comunităţii, credea Glen Bateman, pentru că ei erau încă nişte oameni raţionali, în ciuda tuturor viselor, în ciuda temerilor profunde legate de ceea ce bănuiau doar că se întâmplă la vest de Munţii Stâncoşi. Superstiţia, ca şi dragostea adevărată, are nevoie de timp ca să crească şi să

se reflecte asupra ei înşişi. Când termini construirea unui grajd, le povesti el lui Nick, Stu şi Fran, după ce întunericul pusese capăt căutărilor lor din ziua respectivă, agăţi o potcoavă cu capetele în sus deasupra uşii, ca să nu-ţi fugă norocul. Dar dacă unul din cuie cade şi potcoava se întoarce cu vârfurile în jos, nu înseamnă să abandonezi grajdul.

— Poate să vină şi ziua când noi sau copiii noştri vom părăsi grajdul, dacă potcoava lasă să fugă norocul, dar până atunci vor mai trece mulţi ani. Acum nu ne simţim decât puţin pierduţi şi părăsiţi. Dar cred că asta va trece. Dacă Mother Abagail a murit – Dumnezeu mi-este martor, sper că nu s-a întâmplat aşa – s-ar putea ca întâmplarea să survină în momentul cel mai potrivit, din punctul de vedere al sănătăţii psihice a comunităţii noastre.

Nick scrise: „Dar dacă ea a fost menită să ne fie pavăză în calea Adversarului, cineva pus aici să păstreze echilibrul balanţei...”

— Da, ştiu, spuse Glen posomorât. Ştiu. Zilele când nu ne păsa de potcoavă sunt numărate... sau au trecut, deja. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

Frannie spuse:

— Glen, doar nu-ţi imaginezi cu adevărat că nepoţii noştri vor fi nişte băştinaşi superstiţioşi, nu? Care să ardă vrăjitoare pe rug şi să scuipe printre degete, de noroc?

— Eu nu pot să citesc viitorul, Fran, o asigură Glen, iar în lumina lămpii figura lui se arăta bătrână şi consumată – figura unui magician ratat, poate. N-am fost în stare nici măcar să-mi dau seama care este influenţa lui Mother Abagail asupra comunităţii, până ce nu m-a luminat Stu, în noaptea aceea, pe Flagstaff Mountain. Ştiu doar un lucru: ne aflăm cu toţii în acest oraş datorită a două evenimente. Supergripa o putem pune pe seama prostiei rasei omeneşti. Nu are importanţă dacă am provocat-o noi, ruşii sau letonii. Cine a răsturnat eprubeta îşi pierde importanţa, în faţa adevărului general: *La sfârşitul raţionalismului, groapa comună*. Legile fizicii, legile biologiei, axiomele matematicii,

toate acestea fac parte din călătoria a cărei staţie terminus este moartea, pentru că noi suntem ceea ce suntem. Dacă n-ar fi fost Captain Trips, s-ar fi ivit altceva. Moda era să dăm vina pe „tehnologie”, dar tehnologia nu reprezintă decât trunchiul problemei, nu şi rădăcina. Raţionalismul este rădăcina, iar eu aş defini acest cuvânt astfel: „Raţionalismul este ideea că vom putea odată înţelege ceva despre condiţia umană.” Staţia terminus: moartea. Întotdeauna a fost aşa. Prin urmare, dacă vreţi, puteţi da întreaga vină pe raţionalism, nu pe Supergripă. Dar celălalt motiv pentru care ne aflăm aici sunt visele, iar visele sunt iraţionale. Am căzut de acord să nu discutăm despre acest fapt simplu cât timp ne aflăm adunaţi în comitet, dar acum nu ne aflăm în şedinţă. Voi spune deci ceea ce ştim cu toţii că este adevărat: ne aflăm aici sub ordinele venite din partea unor forţe pe care nu le înţelegem. Pentru mine, asta înseamnă că noi am putea începe să acceptăm – deocamdată doar inconştient şi cu o mulţime de recăderi în starea trecută, din pricina decalajului cultural – o definiţie diferită a existenţei. Ideea că nu vom înţelege niciodată nimic despre condiţia umană. Iar dacă raţionalismul este o călătorie a morţii, iraţionalismul s-ar putea foarte bine dovedi o călătorie a vieţii... cel puţin până la proba contrarie. Vorbind foarte încet, Stu spuse:

— Ei, şi eu am superstiţiile mele. S-a râs mult de mine pentru asta, dar le am. Ştiu că n-are nicio importanţă dacă aprinzi două sau trei ţigări cu acelaşi chibrit, dar la două ţigări nu devin nervos, pe când la trei, da. Nu trec pe sub scări şi nici nu-mi face plăcere să văd o pisică neagră tăindu-mi calea. Dar ca să trăieşti fără ştiinţă... preamărind soarele, poate... crezând că monştrii rostogolesc nişte bile de bowling pe cer, atunci când tună... n-aş zice că treburile astea mi se par prea atrăgătoare, cheliosule. Păi mie mi se pare chiar un fel de sclavie.

— Dar dacă presupunem că lucrurile acelea sunt adevărate? replică Glen potolit.

— Ce anume?

— Să presupunem că epoca raţionalismului a trecut. Eu personal sunt aproape convins că aşa este. După cum ştiţi, au mai existat perioade în care a dispărut, pentru a apărea iarăşi; aproape ne părăsise în anii şaizeci – aşa-numita Eră a Vărsătorului – şi luase vacanţă aproape permanentă în Evul Mediu. Presupuneţi... presupuneţi doar, că atunci când raţionalismul dispare cu adevărat, este ca şi cum s-ar stinge o lumină orbitoare pentru o vreme, iar noi am putea vedea...

Fraza rămase neterminată şi privirea lui căuta de acum în interior.

— Ce vedem? întrebă Fran.

Bărbatul îi căută privirea; ochii lui erau cenuşii şi stranii, părând să fie luminaţi de propria lor energie interioară.

— Magie neagră, spuse el în şoaptă. Un univers de minuni în care apa curge la deal, uriaşii locuiesc în străfundul codrilor şi zmeii sub munţi. Minuni extraordinare, puteri curate. „Lazăre, vino afară.” Apa transformată în vin. Şi... s-ar putea, doar... alungarea diavolilor.

Făcu o pauză, apoi zâmbi.

— Călătoria spre viaţă.

— Şi Omul Întunecat? întrebă Fran.

Glen ridică din umeri:

— Mother Abagail îl numeşte Vlăstarul Diavolului. Poate că nu este decât cel din urmă magician al gândirii raţionale, adunând uneltele tehnologiei împotriva noastră. Şi poate că mai este ceva, cu mult mai sinistru. Nu ştiu decât că există şi cred că nici sociologia, nici psihologia şi nicio altă ologie nu vor mai reuşi să-l stăvilească. Numai magia albă va reuşi acest lucru... iar specialistul nostru în magie albă se află cine ştie unde, hălăduind pe coclauri.

Vocea lui aproape se frânse şi Glen îşi coborî fulgerător privirile.

Afară domnea întunericul deplin, iar o pală de vânt coborând dinspre munţi aduse cu sine ploaia, ai cărei stropi băteau în fereastra salonului. Glen îşi aprinse pipa. Stu scosese din buzunar un pumn de monede, pe care le agita în mână şi-şi deschidea palma, ca să vadă câte erau cu capul şi câte cu pajura în sus. Nick desena forme complicate pe prima foaie din notesul lui, iar în mintea lui vedea străzile pustii din Shoyo şi auzea – da, auzea – o voce ce-i şoptea: *Se află pe urmele tale, mutule. Este foarte aproape de tine.*

După o vreme, Glen şi Stu aprinseră un foc în cămin şi toată lumea contemplă flăcările, fără să mai spună multe cuvinte.

După plecarea celorlalţi, Fran se simţea deprimată şi nefericită. Nici Stu nu era într-o formă mai bună. Arată obosit, se gândi ea. Mâine ar trebui să rămânem acasă, să stăm pur şi simplu şi să discutăm şi să tragem un pui de somn după prânz. Nu ne-ar strica s-o lăsăm niţel mai moale. Ochii i se opriră asupra lămpii Coleman şi se gândi cu nostalgie la lumina electrică, puternică şi albă, pe care o aprinzi apăsând un buton din perete.

Lacrimile îi săgetau ochii. Supărată pe ea însăşi, îşi spuse să nu înceapă şi ea acum, să nu adauge şi ea o problemă la celelalte multe, dar acea parte a ei care se afla la comanda uzinei de apă n-o asculta.

Pe neaşteptate, Stu se lumină la faţă:

— Pe Dumnezeul meu! Ca să vezi, era gata să uit!

— Ce să uiţi?

— Am să-ţi arăt! Nu te mişca din loc!

Ieşi pe uşă şi apoi i se auziră paşii pe treptele de la intrare. Peste doar câteva secunde, Fran îl auzi urcând. Ţinea un obiect în mână, care era... o...

— Stuart Redman, de unde ai făcut rost de asta! îl întrebă ea, încântată de surpriza făcută.

— De la Folk Arts Music, îi răspunse el, zâmbind.

Femeia luă scândura de spălat şi o răsuci pe toate părţile. Lumina lămpii se reflecta albăstrui pe suprafaţa lustruită.

— Folk?...

— Este pe Walnut Street, ceva mai departe.

— O scândură pentru spălat într-un magazin de muzică!

— Mda. Exista şi o copaie minunată, dar cineva apucase să-i dea o gaură şi s-o transforme în contrabas.

Ea începu să râdă. Lăsă scândura pe canapea, se duse la el şi-l strânse în braţe. Mâinile bărbatului îi prinseră sânii, iar ea îl strânse şi mai tare.

— Şi doctorul mi-a recomandat să-l distrez cu muzică interpretată la obiecte concrete, îi şopti ea.

— Cum?

Îşi lipi obrazul de gâtul lui Stu.

— Din câte se pare, se simte minunat. Cam aşa cum zice şi cântecul. Poţi să mă faci fericită, Stu?

Surâzând, o ridică în braţe.

— Păi, îi răspunse el, cred că aş putea încerca, măcar.

După-amiaza următoare, la ora 2.15, Glen Bateman năvăli în apartament, fără să mai bată la uşă. Fran era plecată la Lucy Swann, unde cele două femei încercau să prepare un aluat cu drojdie. Stu citea un western de Max Brand. Văzând figura palidă şi şocată şi ochii mari ai lui Glen, aruncă volumul pe podea.

— Vai, Stu, nici nu ştii cât mă bucur că te găsesc aici.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă acesta nerăbdător. Nu cumva... a găsit-o cineva?

— Nu, spuse Glen, aşezându-se brusc, ca şi cum tocmai l-ar fi lăsat picioarele. Nu sunt ştiri proaste, ci din cele bune. Dar faptul este extrem de ciudat.

— Ce? Ce anume?

— Este vorba de Kojak. După masă am tras un pui de somn şi, ce să vezi, când m-am trezit, Kojak se afla pe verandă şi dormea tun. Este îngrozitor de bătut, Stu, arată

de parcă ar fi trecut printr-un mixer cu palele neascuţite, dar nu încape vreo îndoială că n-ar fi el.

— Câinele, vrei să zici? Acel Kojak?

— Despre el vorbesc.

— Eşti sigur?

— Aceeaşi plăcuţă de identitate pe care scrie Woodsville, N.H. Aceeaşi zgardă roşie. Acelaşi câine. Într-adevăr, este foarte slab şi s-a bătut. Dick Ellis – care a fost foarte bucuros că are ocazia să trateze, în sfârşit, şi un animal – spune că a pierdut un ochi pentru totdeauna. Zgârieturi profunde pe coaste şi pe stomac, dintre care unele infectate, dar Dick s-a ocupat de ele. I-a dat un sedativ şi apoi l-a bandajat. Dick este de părere că s-a luptat cu un lup, poate chiar cu mai mulţi. Oricum, nu este vorba de turbare. E curat. Glen clătină încet din cap şi două lacrimi i se scurseră pe obraji. Afurisitul ăsta de câine a venit după mine. Regret enorm că l-am lăsat şi nu l-am luat cu mine, Stu. Mă simt îngrozitor faţă de el.

— Nu aveam cum să-l transportăm şi pe el, Glen. Pe motocicletă ar fi fost imposibil.

— Bine, dar... el m-a urmat, Stu. Despre lucruri de felul acesta citeam în Star Weekly... Câine credincios îşi urmează stăpânul trei mii de kilometri. Cum de-a fost în stare să facă un lucru ca ăsta? Cum?

— Poate în acelaşi fel cum am reuşit şi noi. Câinii visează, ştii... sunt sigur că da. N-ai văzut niciodată cum dorm profund pe podeaua bucătăriei, să zicem, şi lăbuţele le tresar din când în când? Exista la Arnette un bătrân, Vie Palfrey, care zicea despre câini că au două vise, visul cel bun şi cel rău. Cel bun este când mişcă din labe. Cel rău, când mârâie. Dacă trezeşti un câine în mijlocul visului rău, cel cu mârâituri, nu-i exclus să te şi muşte.

Glen clătină din cap, absolut uluit.

— Ai spus că a visat...

— Nu spun lucruri mai ciudate decât ai afirmat tu ieri seară, îi reproşă Stu.

Glen surâse şi-i făcu semn afirmativ.

— Ei, pot să discut despre subiectul acela ore în şir. Sunt unul dintre cei mai mari palavragii ai tuturor timpurilor. Problema apare atunci când se întâmplă ceva, cu adevărat.

— Cu teoria ne descurcăm, practica ne omoară.

— Să te ia naiba, East Texas. Nu vrei să-mi faci o vizită, ca să vezi câinele?

— Sigur că vreau.

Casa lui Glen se afla pe Spruce Street, cam la două blocuri de Boulderado Hotel. Iedera cățărătoare de pe spalierul verandei murise aproape de tot, ca şi pajiştile şi majoritatea florilor din Boulder – în lipsa udatului zilnic prin sistemele de irigaţie ale primăriei, climatul arid triumfase.

În verandă se găsea o masă mică, rotundă, pe care aştepta un gin tonic. („Nu ţi se pare că are gust oribil, fără gheaţă?” îl întrebase Stu, iar Glen îi răspunsese: „Oricum, după cel de-al treilea nu-ţi mai dai seama.”) Lângă pahar se găsea o scrumieră cu cinci pipe în ea, şi volumele *Zen şi arta îngrijirii motocicletei*, *Mingea a patra* şi *Cum se utilizează armele de foc* – toate deschise în locuri diferite. Se mai vedea şi un pachet de biscuiţi Kraft Cheese Kisses desfăcut.

Kojak zăcea tot în verandă, cu botul rănit zăcând paşnic peste labele din faţă. Câinele era slab ca o scândură şi muşcat de ţi se făcea milă de el, dar Stu îl recunoscu imediat, cu toate că nu-l văzuse decât scurt timp. Se lăsă pe vine şi începu să-l mângâie pe cap. Kojak se trezi şi-l privi fericit. Păru chiar să rânjească, în felul câinilor.

— Ce mai câine grozav, spuse Stu, simţind un nod ridicol în gât.

Aidoma unui pachet de cărţi de joc împărţit foarte repede şi cu faţa în sus, prin minte îi defilă şirul lung de câini ai lui, începând cu Old Spike, cel pe care i-l dăruise mama lui, când Stu nu avea decât cinci ani. O mulţime de câini. Poate nu unul de fiecare carte din pachet, totuşi fuseseră o

mulţime de câini. Era bine să ai un câine bun pe lângă tine şi, din câte ştia el, Kojak era unicul câine din Boulder. Îşi ridică privirea spre Glen, dar privi în pământ la fel de repede. Presupunea că nici măcar sociologilor bătrâni şi cheli care citesc trei cărţi deodată nu le face plăcere să fie surprinşi cu lacrimi în ochi.

— Bun câine, repetă el, iar Kojak izbi cu coada în scândurile verandei, arătându-se astfel probabil de acord că era, cu adevărat, un câine de toată isprava.

— Intru pentru o clipă, îi spuse Glen cu voce gâtuită. Trebuie să mă duc la baie.

— Da, zise Stu, fără să-şi ridice privirea. Hei, băiatule, ia spune, Kojak, nu-i aşa că eşti un băiat bun? Nu-i aşa?

Kojak mişca prietenos din coadă.

— Poţi să stai cu picioarele-n sus? Fă-te mort, băiatule. Întoarce-te.

Ascultător, Kojak se puse pe spate, cu picioarele din spate desfăcute şi cele din faţă ridicate în sus. Stu îşi trecu mâna cu blândeţe peste stratul gros de bandaje aplicate de Dick Ellis, iar pe figură i se citi îngrijorarea. Ceva mai sus, văzu rănile roşii şi umflate, care fără îndoială se adânceau foarte mult sub bandaje. Era limpede că fusese atacat, şi în niciun caz de un alt câine hoinar. Un câine s-ar fi repezit la bot sau la gât. Ceea ce păţise Kojak era însă opera unei jivine mai scunde decât el. Şi mai furişate. O haită de lupi, poate, deşi Stu se îndoia că ar fi fost în stare să se apere de o haită întreagă. Indiferent ce se întâmplase, fusese norocos că rămăsese cu măruntaiele înăuntru.

Glen reveni pe verandă, închizând uşa glisantă cu zgomot.

— Indiferent ce-o fi fost, Kojak a scăpat ca prin minune, spuse Stu.

— Rănile erau adânci şi a pierdut mult sânge. Pur şi simplu nu-mi iese din cap că a ajuns în halul ăsta din pricina mea.

— Dick era de părere că au fost lupi?

— Lupi sau coioţi, poate... deşi, după el, coioţii nu prea sunt în stare să producă asemenea răni, ceea ce este şi opinia mea.

Stu bătu animalul pe crupă, iar Kojak se rostogoli iarăşi pe burtă.

— Cum se face că aproape toţi câinii au dispărut, dar mai există totuşi destui lupi laolaltă – la est de Munţii Stâncoşi, pe deasupra – ca să atace un câine atât de zdravăn ca acesta?

— Cred că nu vom şti niciodată, răspunse Glen. După cum nu vom şti nici de ce nenorocita de epidemie a distrus caii, nu şi vacile, şi majoritatea oamenilor, nu şi pe noi. Nici nu doresc să mă gândesc la asta. Nu vreau decât să adun o provizie suficientă de Gaineshurgers şi să-l hrănesc cât se poate de bine pe Kojak.

— Mda, zise Stu, privind câinele, ai cărui ochi se închiseseră. L-a făcut bucăţi, în schimb partea intimă a scăpat neatinsă – m-am uitat când s-a întors pe spate. Poate n-ar fi rău dacă am descoperi şi o căţea, ştii?

— Da, aşa este. Vrei un gin cald cu apă tonică, East Texas?

— Pe naiba, nu vreau. N-am mers eu cu studiile mai departe de primul an al şcolii tehnico-profesionale, dar nici chiar barbar nu sunt. N-ai o bere?

— O, cred că o cutie de Coors s-ar mai găsi. Caldă şi ea.

— S-a făcut. Se pregăti să-l urmeze pe Glen în casă, apoi se opri cu mâna pe uşa glisantă şi se uită în urmă, la câinele adormit. Somn uşor, băiete, îi spuse câinelui. Mă bucur că ai sosit la noi.

Amândoi bărbaţii intrară în casă.

Dar Kojak nu dormea.

Zăcea undeva între, acolo unde majoritatea făpturilor vii îşi petrec o mare parte din timp atunci când sunt grav rănite, dar nu suficient de grav ca să fie în umbra morţii. O mâncărime profundă îl deranja, îi stăruia în pântece ca un

punct fierbinte, semn că rănile se vindecau. Glen avea să-şi petreacă nu puţine ore încercând să-l distragă de la gândul mâncărimii, ca să nu se scarpine până ce-şi scotea bandajele, redeschizând şi reinfectând rănile. Dar asta avea să vină mai încolo. În clipa de faţă, Kojak (care, din când în când, îşi spunea încă în sinea lui Big Steve, acesta fiind primul lui nume) era mulţumit să poată aluneca în zona aceea incertă. Lupii îl atacaseră în Nebraska, pe când adulmeca deprimat în jurul casei susţinute de stâlpi hidraulici din orăşelul Hemingford Home. Mirosul OMULUI – senzaţia OMULUI – îl purtase până acolo, apoi dispăruse. Încotro pornise? Kojak nu ştia. Atunci apăruseră lupii, patru la număr, ieşind din lanul de porumb ca nişte spirite pribege ale morţilor. Ochii lor de jăratic se holbau la Kojak, buzele dezgoleau colţii, lăsând să se audă mârâitul gros şi ameninţător, care le dezvăluia prea bine intenţia. Kojak se retrăsese dinaintea lor, mârâind la rându-i, cu labele ţepene şi scurmând în ţărâna din curtea lui Mother Abagail. La stânga atârna leagănul făcut din anvelopă, aruncând umbra lui rotundă şi lipsită de profunzime. Lupul din frunte îl atacase exact când picioarele din spate intrau în umbra verandei. Se repezise ghemuit, ţintind stomacul, urmat de ceilalţi. Kojak executase un salt peste botul căscat al şefului, lăsându-şi partea de jos a stomacului neprotejată şi, atunci când şeful începuse să-l muşte şi să-l zgârie, Kojak îşi înfipsese colţii adânc în grumazul lupului şi simţise cum ţâşneşte sângele, iar fiara, pierzându-şi deodată tot curajul, urlase şi încercase să se smulgă. Pe când se retrăgea, Kojak prinsese fulgerător între fălci botul fraged al lupului şi i-l sfâşiase până la nări. Fiara urlase îngrozitor şi o luase la fugă, chinuită de dureri insuportabile, scuturând nebuneşte capul dintr-o parte într-alta, împroşcând picături de sânge spre stânga şi spre dreapta; prin intermediul telepatiei simple pe care o au în comun toate animalele din aceeaşi specie, Kojak reuşise să-i citească suficient de limpede gândul repetat la nesfârşit:

(*viespi în mine vai viespile viespile din capul meu viespi sunt la mine în cap vai*)

Atunci îl atacaseră şi ceilalţi doi, unul din stânga şi celălalt din dreapta, ca nişte uriaşe obuze boante, ultimul din trio lipindu-se de pământ, rânjind cu gura căscată, pândind momentul favorabil să-i scoată maţele afară. Kojak se năpustise spre dreapta, lătrând răguşit, dornic să regleze conturile mai întâi cu acesta, care-i tăia calea de retragere sub verandă. Odată ajuns acolo, ar fi avut o şansă să le reziste, poate chiar să iasă învingător din bătălie. Revăzu acum, în toropeala lui, întreaga luptă în mişcări descompuse şi încetinite: mârâiturile şi urletele, atacurile şi retragerile, mirosul sângelui care îi pătrunsese în creier şi-l transformase, treptat, într-un fel de maşinărie de luptă, care-şi ignoră pentru moment propriile-i răni. Îl trimisese pe lupul ce se aflase în dreapta lui pe urmele primului, cu un ochi scos şi cu o rană la gât imensă, căscată şi probabil mortală. Dar nici lupul respectiv nu se lăsase mai prejos: pe lângă mai multe răni superficiale, două tăieturi extrem de adânci, răni ce aveau să lase în urma lor cicatrici tari şi contorsionate, în formă de T. Chiar când devenise un câine bătrân, tare bătrân (Kojak avea să mai trăiască încă şaisprezece ani, murind la mult timp după Glen Bateman), cicatricile acelea urmau să-i provoace dureri şi junghiuri în zilele ploioase. Reuşise să scape din încercuire, se strecurase sub verandă, iar când unul dintre cei doi lupi rămaşi, copleşit de beţia sângelui, încercase să se târască după el, Kojak sărise asupra lui, îl fixase la pământ şi-i sfâşiase gâtlejul. Celălalt se refugiase aproape până la marginea lanului de porumb, scâncind neliniştit. Dacă Kojak ar fi ieşit la el cu intenţii belicoase, ar fi fugit cu coada între picioare. Dar Kojak nu ieşise decât mai târziu. Era absolut sfârşit. Nu mai era în stare decât să zacă pe o parte, respirând repede şi slab, lingându-şi rănile, şi să mârâie din fundul pieptului, ori de câte ori vedea apropiindu-se umbra celui din urmă lup. Apoi se făcuse întuneric, iar pe cerul

Nebraskăi apăruse o jumătate de lună, învăluită în ceaţă. Şi, de fiecare dată când lupul îl auzea pe Kojak mişcând, bănuind că este gata de luptă, se mai retrăgea puţin, scâncind. La un moment dat, după miezul nopţii, plecase, iar Kojak rămăsese singur, între viaţă şi moarte. În cele dintâi ore ale noii zile simţise prezenţa unui alt animal, ceva care-l făcuse să se teamă atât de mult, încât scosese un şir de gemete slabe. În porumb se mişca ceva, ceva mergea prin porumb, căutându-l pe el, poate. Kojak zăcea tremurând, aşteptând să vadă dacă lucrul acela avea să-l găsească; era ceva oribil, ca un Om şi un Lup şi un Ochi, o fiinţă întunecată, ca un crocodil bătrân pândindu-l din lanul de porumb. După o vreme, după ce luna apusese, Kojak ştiuse că plecase. Îl cuprinsese somnul. Rămăsese astfel, sub marginea verandei, timp de trei zile; nu ieşea decât atunci când îl mâna foamea sau setea. Bea din băltoaca ce se aduna mereu sub buza pompei din grădină, iar în casă erau tot felul de bunătăţi, multe din ele rămase de la masa pe care Mother Abagail o pregătise pentru grupul lui Nick. Când îşi adunase suficiente puteri, Kojak ştiuse încotro să pornească. Nu-l ajutase mirosul, ci o puternică senzaţie de căldură ce răzbătea la suprafaţă din străfundurile fiinţei lui şi era atrasă de un alt punct fierbinte, undeva la vest. Străbătuse cei aproape opt sute de kilometri în trei picioare, chinuit şi de durerea din burtă. Din timp în timp adulmeca mirosul bine cunoscut al OMULUI, şi atunci ştia că se află pe drumul cel bun. În cele din urmă, ajunsese la ţintă. OMUL se afla şi el acolo. Niciun lup nu stătea la pândă. În schimb era mâncare din belşug. Nu-l simţea nici pe acel Ceva întunecat... Bărbatul cu duhoare de lup şi Ochiul în stare să vadă de la mulţi kilometri distanţă, dacă se întâmpla să se uite la tine. Acum, totul era minunat. Gândind cam în felul acesta (atât cât pot gândi câinii, relaţia lor cu lumea bazându-se aproape exclusiv pe percepţii), Kojak aluneca mai jos, când în somn adevărat, când într-un vis, un vis frumos, în care alerga după iepuri,

mângâiat de iarba plină de trifoi şi timoftică, înaltă până la pântece şi plină de rouă. Îl chema Big Steve. O, peste tot apar iepuri, din dimineaţa cenuşie şi nesfârşită...

În vis, labele îi erau scuturate de uşoare tresăriri.

CAPITOLUL 53

Fragmente din Procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc
17 august 1990

Şedinţa s-a desfăşurat la locuinţa lui Larry Underwood, pe South Forty-second Street, din cartierul Table Mesa. Toţi membrii comitetului au fost prezenţi...

A luat cuvântul Fran Goldsmith.

Fran: „Stu şi cu mine am căzut de acord că, dacă Mother Abagail ar susţine întreaga listă, nimic n-ar sta în calea alegerii noastre. Astfel am fi scutiţi ca alţi douăzeci de oameni să fie propuşi de prietenii lor şi, cine ştie, să ne răstoarne tot planul, în ultimă instanţă. Din păcate, situaţia ne obligă să procedăm altfel. N-am de gând să sugerez vreun lucru nedemocratic şi, de fapt, voi cunoaşteţi deja planul, doresc numai să scot în evidenţă că fiecare dintre noi are nevoie de oameni care să ne propună şi să ne susţină. Nu e cazul să ne facem unii altora acest serviciu – toată chestia ar arăta prea mult ca un aranjament mafiot. Iar dacă nu reuşiţi să găsiţi o persoană care să vă propună şi alta care să vă susţină, puteţi renunţa de la bun început.”

Sue: „Uau! Mi se pare parşiv, Fran.”

Fran: „Chiar şi este... puţin.”

Glen: „Ne întoarcem astfel la chestiunea moralităţii comitetului şi, deşi sunt convins că-l considerăm cu toţii un subiect nemaipomenit de fascinant, mi-ar plăcea să renunţăm la el în următoarele câteva luni. După părerea mea, trebuie să acceptăm că servim interesele comunităţii din Free Zone şi să nu ne mai batem capul.”

Ralph: „S-ar zice că eşti puţin supărat, Glen.”

Glen: „Chiar sunt puţin supărat. Recunosc. Faptul că ne-am mâncat ficaţii atâta vreme cu subiectul acesta ar trebui să fie suficient de concludent că avem cugetul curat.”

Sue: „Drumul spre iad este pavat cu...”

Glen: „Bune intenţii, da, şi de vreme ce părem toţi aşa de îngrijoraţi de intenţiile noastre, nu se poate să nu ne aflăm pe drumul spre paradis.”

Glen spuse după aceea că intenţionase să se adreseze comitetului în legătură cu Cercetaşii, spionii sau cum dorea fiecare să-i numească, dar că dorea să propună, în schimb, să ne întâlnim din nou şi să discutăm pe data de 19. Stu l-a întrebat de ce.

Glen: „Pentru că s-ar putea să nu mai fim aceiaşi pe 19. Cine ştie, poate unii dintre noi nu vor fi aleşi. Şansele sunt mici, dar nu poţi prevedea cum reacţionează un mare număr de oameni strânşi laolaltă. Mă gândesc că nu strică nicio măsură de precauţie.”

Se lăsă un moment de tăcere, apoi comitetul votă, cu 7-0, să se întrunească iarăşi pe data de 19 – în calitate de Comitet Permanent – şi să discute chestiunea Cercetaşilor... spionilor... sau ce-or fi ei.

Stu puse în discuţia comitetului o a treia problemă, referitoare la Mother Abagail.

Stu: „După cum ştiţi, a dispărut din motive doar de ea ştiute. În biletul ei scrie că a plecat pentru o vreme, ceea ce mi se pare destul de vag, şi că se va întoarce, dacă aşa va fi voia Domnului. Acum, nu mi se pare prea încurajator. Cercetările noastre se află în cea de-a treia zi, dar zadarnic. Nu urmărim s-o târâm pur şi simplu înapoi, dacă nu vrea să se întoarcă, dar dacă zace pe undeva cu un picior rupt sau dacă se află în stare de inconştienţă, este cu totul altceva. Este adevărat, nu suntem în număr suficient ca să putem căuta întreaga regiune sălbatică ce ne înconjoară. Pe de altă parte însă, ne lovim de ceea ce se petrece şi la uzina electrică. Lipsa de organizare. Prin urmare, cer permisiunea ca echipa de căutare să fie cuprinsă pe agenda marii întruniri de mâine, ca şi uzina electrică şi echipa pentru înhumări. Aş dori să-l văd pe Harold Lauder în fruntea ei, nu de alta, dar a fost ideea lui.”

Glen a spus că, din câte îşi închipuia el, după aproape o săptămână, nicio echipă de cercetare nu mai avea şanse să găsească ceva îmbucurător. Doamna în chestiune are totuşi o sută opt ani. Întregul comitet a fost de acord şi apoi a votat în favoarea propunerii, în forma făcută de Stu, cu 7-0. Pentru că vreau ca acest proces-verbal să fie cât mai fidel cu putinţă, trebuie să adaug că s-au exprimat mai multe dubii în legătură cu numirea lui Harold în fruntea echipei de cercetare... dar, după cum a subliniat Stu, iniţial fusese ideea lui, iar a-i refuza şefia ar fi fost o palmă cu adresă prea directă.

Nick: „Îmi retrag obiecţiile faţă de Harold, nu şi rezervele faţă de el. Pur şi simplu nu-mi place.”

Ralph Brentner rugă pe unul dintre ei să redacteze propunerea lui Stu referitoare la echipa de cercetări, ca s-o poată adăuga la agendă, pe care plănuia s-o tipărească la liceu, în aceeaşi seară. Stu îi răspunse că o va face el, cu plăcere.

Larry Underwood a propus apoi să ridicăm şedinţa. Propunerea a fost susţinută de Ralph şi votată, 7-0.

Frances Goldsmith, secretară.

Aproape toată lumea din oraş a luat parte la întrunirea din seara următoare, iar Larry Underwood, care nu se afla decât de o săptămână în Free Zone, a avut pentru prima oară ocazia să-şi facă o idee despre dimensiunile adevărate ale comunităţii. Una era să vezi oameni pe stradă, de obicei singuri sau câte doi, şi cu totul altceva să-i vezi adunaţi cu toţii într-un loc – Chautauqua Auditorium. Sala era plină, toate locurile erau ocupate, în plus stăteau pe intervale şi în spatele sălii. Mulţimea era nefiresc de potolită, murmurau, dar nimeni nu vorbea în gura mare. Pentru prima oară de când ajunsese la Boulder, plouase toată ziua, o burniţă slabă ce părea suspendată în atmosferă, mai degrabă învăluindu-te în ceaţă decât udându-te şi, cu toate că se adunaseră aproape şase sute de oameni, se auzea încă şi

ropotul liniştit al picăturilor pe acoperiş. Cel mai puternic zgomot din interior era fâşâitul continuu de hârtie, semn că oamenii studiau programele tipărite ce fuseseră stivuite pe două mese de joc, chiar lângă uşile duble.

Iată conţinutul programului:

BOULDER FREE ZONE
Agenda Întrunirii Deschise
18 august 1990

1. Să stabilim dacă Free Zone va fi de acord să citim şi să ratificăm Constituţia Statelor Unite ale Americii.

2. Să stabilim dacă Free Zone va fi de acord să citim şi să ratificăm Declaraţia Drepturilor Omului ce însoţeşte Constituţia Statelor Unite ale Americii.

3. Să stabilim dacă Free Zone va propune şi alege o listă de şapte reprezentanţi ai lui Free Zone, care să servească drept comitet de conducere.

4. Să stabilim dacă Free Zone va consimţi să-i acorde drept de veto lui Abagail Freemantle asupra oricărei şi tuturor chestiunilor hotărâte de reprezentanţii lui Free Zone.

5. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Înhumări format iniţial din cel puţin douăzeci de persoane, destinat înhumării decente a celor care au decedat din cauza epidemiei de Supergripă la Boulder.

6. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Energie format iniţial din cel puţin şaizeci de persoane, destinat repunerii în funcţiune a centralei electrice înainte de venirea frigului.

7. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Căutare format din cel puţin cincisprezece persoane, cu scopul de a o descoperi pe Abagail Freemantle, dacă va fi posibil.

Larry constată că mâinile sale împăturiseră nervos foaia-program – ştiută de altfel aproape pe de rost – şi construiseră un avion din hârtie. Prezenţa lui în comitetul ad-hoc fusese un soi de distracţie, ca un joc – copii jucându-se de-a dezbateri parlamentare în salonul cuiva, stând la masă şi bând Coca-Cola, mâncând o felie din prăjitura lui Frannie şi discutând. Chiar şi partea aceea cu expedierea spionilor peste munţi, drept în ghearele Omului Întunecat, păruse tot un fel de joc, în oarecare măsură din cauză că era vorba de un lucru pe care nu-şi imagina că l-ar putea face şi el. Trebuia să fii sărit de pe fix ca să poţi înfrunta un asemenea coşmar. Dar în sesiunile lor închise, luminate plăcut de lămpile Coleman, totul i se păruse absolut în regulă. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca Judele, Dayna Jurgens sau Tom Cullen să fie prinşi, evenimentul nu i s-ar fi părut mai important – în şedinţele acelea, cel puţin – decât pierderea unui turn sau a unei regine într-o partidă de şah.

Acum, în schimb, stând la jumătatea sălii cu Lucy de o parte şi Leo de cealaltă (nu o văzuse pe Nadine toată ziua, şi nici Leo nu ştia probabil unde se află; „e plecată”, fusese răspunsul indiferent pe care-l primise din partea lui), înţelese deodată tot adevărul situaţiei, iar intestinele începură să i se frământe, ca şi cum acolo ar fi intrat în funcţiune un berbec. Nu era joacă. Alături de el se mai aflau cinci sute optzeci de inşi, cei mai mulţi neştiutori că el, Larry Underwood, nu este un tip agreabil, sau că prima persoană de care Larry Underwood încercase să se îngrijească după epidemie murise din pricina unei supradoze de medicamente.

Mâinile îi erau umede şi reci. Acum făceau iarăşi tentativa de a construi un avion şi-şi impuse să se stăpânească. Lucy îl strânse de braţ şi-i zâmbi. Îi răspunse mai degrabă cu o grimasă, iar în mintea lui răsunară cuvintele maică-sii: Larry, din tine lipseşte ceva.

Gândul acesta îi induse o stare de panică. Mai exista oare cale de întoarcere, sau lăsase lucrurile să meargă prea

departe? Ar fi preferat să se lipsească de povara asta. Deja făcuse o propunere în sesiune închisă care putea echivala cu o condamnare la moarte a Judelui Farris. Dacă el nu ieşea la vot şi altcineva era ales în locul lui, atunci misiunea Judelui trebuia din nou discutată, nu? Sigur că da. Şi vor trimite pe altcineva. Când o să mă propună Laurie Constable, am să mă ridic în picioare şi am să refuz. Doar nu mă poate obliga nimeni, nu? Dacă eu mă opun, nu mai are nimeni ce zice. Cui naiba îi trebuie aşa o bătaie de cap?

Cum îi spusese Wayne Stukey atunci, demult, pe plajă: Există ceva în tine care îi face pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi muşcat dintr-o foiţă de staniol.

Lucy i se adresă în şoaptă:

— Totul va fi bine.

Larry tresări:

— Cum?

— Am spus că totul va fi bine. Nu-i aşa, Leo?

— O, da, zise Leo, făcând un gest din cap. Ochii lui nu se dezlipeau de cei din sală, ca şi cum nu ar fi fost în stare să cuprindă cât de mulţi sunt. Minunat.

Nu înţelegi, curvă proastă ce eşti, gândi Larry. Mă ţii de mână şi habar n-ai că, din cauza unei hotărâri idioate de-a mea, aş putea să vă omor pe amândoi. Deja sunt la un pas să-l ucid pe Judele Farris, cel care va susţine afurisita de propunere ca să fac parte din comitet. În ce capcană îngrozitoare călcase. Scoase un mic sunet din gâtlej.

— Ai spus ceva? îl întrebă Lucy.

— Nu.

În acel moment apăru Stu şi traversă scena, apropiindu-se de podium; puloverul lui roşu şi bluejeanşii se distingeau limpede în lumina stridentă a lămpilor de avarie, alimentate de un generator Honda pus în funcţiune de Brad Kitchner şi o parte a echipei lui de la centrala electrică. Aplauzele porniră de undeva din mijlocul sălii, Larry n-ar fi putut preciza de unde, iar lui nu i-a mai ieşit niciodată din minte gândul cinic că fusese vorba de un mic aranjament al lui

Glen Bateman, expertul lor permanent în arta manipulării maselor. În orice caz, nu avea prea mare importanţă. Primele bătăi din palme izolate fură urmate de o adevărată furtună. Mirat peste măsură, Stu se opri lângă podium, într-o postură caraghioasă. Pe lângă aplauze, se auzeau acum şi chiote şi fluierături ascuţite.

Întreaga audienţă se ridică în picioare, bătăile din palme sunau acum ca rafala unui şuvoi de ploaie şi oamenii strigau: Bravo! Bravo! Stu îşi ridică mâinile, dar mulţimea nu se potoli; ba mai mult, s-ar fi zis că sunetul îşi dublează intensitatea. Larry o privi pe Lucy dintr-o parte şi văzu că aplaudă din răsputeri, cu ochii aţintiţi asupra lui Stu, cu buzele tremurând, dar zâmbind triumfător. Plângea. De cealaltă parte, Leo aplauda şi el, izbindu-şi palmele cu atâta forţă, încât lui Larry îi trecu prin minte că or să-i cadă, dacă va continua în acelaşi ritm. În bucuria lui extremă, bagajul de cuvinte redobândit de Leo cu atâta greutate îl părăsise iarăşi, după cum engleza dispare uneori din memoria unui bărbat sau a unei femei care au învăţat-o ca pe cea de a doua limbă. Nu mai reuşea decât să urle entuziasmat, din fundul plămânilor.

Brad şi Ralph alimentaseră cu ajutorul generatorului şi un amplificator, iar Stu suflă acum în microfon şi apoi glăsui:

— Doamnelor şi domnilor...

Dar aplauzele nu încetară.

— Doamnelor şi domnilor, am să vă rog să vă ocupaţi locurile...

Nimeni nu părea dispus încă să-l asculte. Ropotul aplauzelor continua cu aceeaşi intensitate; simţind durere în propriile-i mâini, Larry îşi coborî privirile şi constată că aplauda cu aceeaşi frenezie ca şi ceilalţi.

— Doamnelor şi domnilor...

Aplauzele bubuiau şi reverberau ca un tunet. O familie de rândunici, care se stabilise în acest loc izolat şi foarte potrivit după ce trecuse furia flagelului, zbura acum

speriată în toate direcţiile, executând piruete şi picaje, încercând cu disperare să ajungă cât mai departe de oameni.

Ne aplaudăm pe noi înşine, gândi Larry. Aplaudăm faptul că ne aflăm aici, vii, împreună. Poate întâmpinăm astfel spiritul acestui grup, nu ştiu. Salut, Boulder. În sfârşit. Bine că suntem aici, e minunat că trăim.

— Doamnelor şi domnilor, v-aş fi recunoscător dacă v-aţi ocupa locurile.

Zgomotul începu să se potolească încet. Acum se auzea suspinul unor femei – dar şi al unor bărbaţi. Nasuri suflate în batiste. Şoapta conversaţiilor. Hârşâitul de picioare al oamenilor care se aşezau.

— Mă bucur să vă văd pe toţi aici, începu Stu. Sunt bucuros că mă aflu şi eu aici. Dinspre difuzoare se auzi ţiuitul microfoniei, iar Stu mormăi: Fir-ai afurisit, cuvinte ce se auziră limpede în amplificare. Se iscă un val de râs, iar Stu se îmbujoră la faţă. Trebuie să ne obişnuim iarăşi cu chestiile astea, spuse el, ceea ce stârni noi aplauze.

După ce se stinse ropotul, Stu continuă:

— Pentru cei care nu mă cunosc, eu sunt Stuart Redman şi mă trag din Arnette, Texas, deşi, dacă-mi permiteţi să vă mărturisesc, locul acela mi se pare la o veşnicie de aici. Îşi drese glasul, difuzoarele ţiuiră scurt, şi se retrase cu un pas de lângă microfoane. Nu prea mă simt la largul meu aici, vă rog să mă înţelegeţi...

— Suntem cu tine, Stu! strigă Harry Dunbarton cu exuberanţă.

Din mulţime se auziră din nou râsete binevoitoare. Suntem ca la o întrunire de tabără, cugetă Larry. Curând au să înceapă să cânte imnuri. Dacă s-ar afla aici Mother Abagail, probabil deja am fi început.

— Ultima oară când s-a întâmplat să se uite atâta lume la mine a fost când micul nostru liceu mixt a ajuns să joace finalele campionatului şcolar de fotbal, iar atunci aveau ocazia să se uite şi la alţi douăzeci şi unu de băieţi în afară

de mine, ca să nu mai vorbim de câteva fete în fuste foarte scurte.

Un hohot general de râs.

Lucy îl trase pe Larry mai aproape şi-i şopti în ureche:

— Oare de ce-şi făcea griji? Ai zice că asta a făcut de când e el!

Larry îi făcu semn că este de aceeaşi părere.

— Dar, cu îngăduinţa dumneavoastră, cred că mă voi descurca, până la urmă, continuă Stu.

Încă o porţie de aplauze. Oamenii ăştia ar aplauda până şi discursul de retragere al lui Nixon şi i-ar cere să le interpreteze un bis la pian, îi trecu prin minte lui Larry.

— Mai întâi de toate, trebuie să vă vorbesc despre comitetul ad-hoc şi cum de am ajuns eu de fapt aici, pe scenă. Şapte dintre noi ne-am întâlnit şi am plănuit această întrunire, ca să ne organizăm, într-un fel oarecare. Există foarte multe lucruri de făcut, de aceea aş dori să vă prezint de la început pe fiecare membru al comitetului nostru şi sper că le-aţi rezervat şi lor nişte aplauze, pentru că ei sunt cei care s-au străduit să alcătuiască agenda de lucru pe care o aveţi în mână, fiecare dintre voi. Mai întâi, domnişoara Frances Goldsmith. Ridică-te în picioare, Frannie, şi arată-le cum îţi stă ţie în rochie.

Fran se ridică. Purta o rochie frumoasă, de un verde-intens, şi un modest şirag de perle, care pe vremuri ar fi costat cam două mii de dolari. Toată lumea aplaudă, se auziră chiar şi mai multe fluierături pline de bunăvoinţă şi admiraţie.

Fran se aşeză, înroşindu-se puternic în obraji şi, înainte ca bătăile din palme să moară de tot, Stu continuă prezentările:

— Domnul Glen Bateman, din Woodsville, New Hampshire.

Glen se ridică, întâmpinat cu aplauze. Făcu semnul victoriei cu ambele mâini, iar mulţimea îi răspunse cu strigăte de încuviinţare.

Stu îl strigă pe Larry penultimul, iar acesta se ridică în picioare conştient de zâmbetul lui Lucy adresat lui, apoi se simţi purtat de valul cald al aplauzelor. Odată, îi trecu lui prin minte, într-o altă lume, ar fi cântat în concerte, iar acest gen de reacţie ar fi fost rezervată ultimului cântec din program, o melodie nu cine ştie ce, intitulată „Baby, Can You Dig Your Man?” Momentul acesta i se părea mai bun. Nu rămase în picioare decât o secundă – deşi i se păru o veşnicie – timp în care pricepu că nu va refuza propunerea ce avea să i se facă.

Stu îl prezentă cel din urmă pe Nick, care se bucură şi de cea mai lungă şi puternică porţie de aplauze.

Când încetară ultimele bătăi, Stu spuse:

— Deşi nu este inclus în program, vă întreb dacă nu s-ar cuveni să începem cu Imnul Naţional. Presupun că n-aţi uitat versurile şi melodia, oameni buni.

Se auzi zgomotul şi târşâitul specific al picioarelor publicului care se ridica. Urmă o pauză, când fiecare aştepta să primească un semnal de începere. Atunci se înălţă vocea dulce a unei fete, interpretând solo doar cele dintâi silabe: „Spune, poţi să...” Era glasul lui Frannie, dar, pentru câteva momente, lui Larry i se păru că o însoţeşte şi o a doua voce, aparţinându-i chiar lui, dar nu aici, la Boulder, ci în nordul Vermontului, şi nu acum, ci pe 4 Iulie, când Republica împlinise două sute paisprezece ani, iar Rita zăcea fără viaţă în cortul din spatele lui, cu gura plină de borâtură verde şi cu un flacon de pastile în mâna aproape înţepenită.

Simţi că-l trec fiori şi i se face pielea de găină şi, deodată, ştiu că erau urmăriţi, urmăriţi de ceva care era în stare, parafrazând un vechi cântec al formaţiei The Who, să vadă la mile şi mile şi mile distanţă. Ceva înfiorător, întunecat şi străin. O clipă doar avu impulsul să fugă din locul acesta, să fugă unde-o vedea cu ochii şi să nu se mai oprească. Ce făceau ei aici nu era o simplă joacă. Era o treabă absolut serioasă; ucigătoare, chiar. Dacă nu cumva mai rău.

Apoi li se alăturară şi alte voci. „... poţi să vezi, în lumina primilor zori”, şi Lucy cânta, ţinându-l de mână, plângând iarăşi, şi alţii plângeau, majoritatea plângeau, îşi plângeau tot amarul şi tot ceea ce se pierduse, Visul American care fugise în maşina superbă, cu injector de combustibil şi roţi cromate; îşi aminti acum nu de Rita, zăcând moartă în cort, ci de el şi maică-sa mergând la Yankee Stadium; era în 29 septembrie, Yankees nu se aflau decât cu un meci şi jumătate în urma echipei Red Sox şi orice mai era încă posibil. Pe stadion se găseau cincizeci şi cinci de mii de spectatori, ridicaţi cu toţii în picioare, jucătorii de pe teren stăteau cu şepcile în dreptul inimii, Guidry în cercul de aruncări, Rickey Henderson departe, pe aripa stângă („... În ultimele raze ale amurgului...”), iar instalaţia de nocturnă funcţiona deja pe fundalul purpuriu al apusului, atrăgând moliile şi fluturii de noapte, iar de jur-împrejurul lor se întindea New York, enormul oraş al nopţii şi al luminii.

Larry intră şi el în cor, iar atunci când imnul se sfârşi şi începu o nouă repriză de aplauze, plângea puţin şi el. Rita s-a dus. Alice Underwood s-a dus. New York s-a dus. America s-a dus. Chiar dacă erau capabili să-l înfrângă pe Randall Flagg, indiferent cât s-ar fi străduit, lumea aceea a străzilor întunecate şi a viselor strălucitoare nu aveau să mai fie niciodată în stare s-o refacă.

Transpirând din belşug sub luminile puternice, Stu trecu la primele puncte de pe ordinea de zi: citirea şi ratificarea Constituţiei şi a Declaraţiei Drepturilor Omului. Imnul îl afectase şi pe el profund, fără a fi nici pe departe singurul în această situaţie. Jumătate din asistenţă, chiar mai mult, avea feţele scăldate în lacrimi.

Nimeni nu pretinse ca documentele respective să fie citite înaintea adunării – deşi oricine ar fi avut acest drept, potrivit regulilor procesului parlamentar – fapt pentru care Stu se simţi profund recunoscător. Cititul cu voce tare nu era punctul lui forte. Prin urmare, secţiunea „citit” a

fiecărui articol a fost aprobată de cetăţenii din Free Zone. Glen Bateman se ridică şi propuse să fie acceptate ambele documente drept lege fundamentală în Free Zone.

Se auzi o voce mai din spate:

— Susţin propunerea!

— S-a propus şi susţinut, spuse Stu. Cine este pentru să se exprime prin viu grai.

— DA! vibră clădirea până la acoperiş.

Kojak, care adormise lângă scaunul lui Glen, îşi ridică pleoapele, clipi, apoi îşi lăsă din nou botul pe labe. Peste doar o clipă îşi înălţă încă o dată capul, când mulţimea aplaudă furtunos. Le place să voteze, gândi Stu. Asta le redă sentimentul că pot controla din nou ceea ce se întâmplă. Dumnezeu mi-este martor că au nevoie de această minimă siguranţă. Noi toţi avem nevoie de ea.

După această fază preliminară, Stu simţi cum se strecoară în el viermele neliniştii. Acum se va vedea dacă ne aşteaptă vreo surpriză neplăcută, cugetă el.

— Cel de-al treilea punct de pe agendă sună..., se întrerupse el, ca să-şi dreagă glasul. Microfonia se porni iarăşi, făcându-l să transpire şi mai tare. Fran îl măsură cu o privire calmă şi-i făcu semn să meargă mai departe. Sună astfel: „Să stabilim dacă Free Zone va propune şi alege o listă de şapte reprezentanţi ai lui Free Zone, care să servească drept comitet de conducere.” Cu alte cuvinte...

— Domnule preşedinte? Domnule preşedinte!

Stu îşi ridică ochii de pe notele lui, simţind o undă de teamă, însoţită de un fel de premoniţie. Întreruperea venea din partea lui Harold Lauder. Acesta era îmbrăcat la costum şi cravată, părul îi era îngrijit pieptănat şi stătea în primele rânduri din mijloc. Glen afirmase odată că opoziţia s-ar putea aduna în jurul lui Harold. Dar chiar aşa de repede? Spera că nu. Cochetă, doar o clipă, cu gândul să nu-i dea cuvântul lui Harold – dar atât Nick, cât şi Glen îl preveniseră, vorbindu-i despre primejdia ce-i pândea dacă totul lua aspectul unei improvizaţii neglijente. Se întrebă

dacă greşise cumva, sperând că Harold întorsese o pagină nouă. Se părea că avea prilejul să se lămurească mult mai repede decât s-ar fi aşteptat.

— Preşedintele îi dă cuvântul lui Harold Lauder.

Capete se întoarseră, gâturi se lungiră să-l vadă pe Harold mai bine.

— Aş dori să propun ca membrii comitetului ad-hoc să alcătuiască, *in toto*, Comitetul Permanent. Dacă este şi dorinţa lor, fireşte.

Harold se aşează. Urmă un moment de tăcere. Mintea lui Stu se afla în plină activitate febrilă: Toto? Toto? Nu cumva aşa-i chema pe câinele din Vrăjitorul din Oz?

Sala se umplu iarăşi de aplauze tot mai puternice şi o duzină de glasuri se oferiră să sprijine propunerea. Harold stătea acum calm la locul lui, zâmbind şi discutând cu cei care veniseră să-l bată pe umăr.

Stu trebui să bată de nenumărate ori cu ciocanul ca să restabilească ordinea.

A plănuit toată chestia, gândi Stu. *Oamenii ăştia ne vor alege, dar de Harold îşi vor aduce foarte bine aminte. Cu toate acestea, a mers drept la esenţa lucrurilor, într-un fel care nu i-a trecut prin minte niciunuia dintre noi, nici măcar lui Glen. A fost o lovitură de adevărat geniu.* Prin urmare, de ce-ar fi fost supărat? Oare era gelos? Gândurile bune pe care le avusese faţă de Harold doar alaltăieri se duseseră deja pe apa sâmbetei?

— Există o propunere, urlă el în microfon, ignorând de astă dată microfonia. Există o propunere, oameni buni! Izbi încă o dată cu ciocanul, şi tumultul se potoli în cea mai mare parte. S-a propus şi susţinut să acceptăm ca acest comitet ad-hoc al nostru să se transforme, aşa cum este, în Comitetul Permanent al Zonei Libere. Înainte de a discuta moţiunea şi de a vota, ar trebui să întreb dacă vreunul dintre cei care fac parte din comitet are vreo obiecţie sau ar dori să renunţe.

În sală domnea liniştea.

— Foarte bine, continuă Stu. Trecem la discutarea moţiunii?

— Nu cred că este nevoie de aşa ceva, Stu, interveni Dick Ellis. Mi se pare o idee grozavă. Să trecem la vot!

Publicul îşi exprimă părerea prin noi aplauze, iar Stu nu avu nevoie de un alt îndemn. Charlie Impening îşi flutura mâna, ca să i se dea cuvântul, dar Stu îl ignoră – un bun exemplu de percepţie selectivă, ar fi comentat Glen Bateman – şi trecu la vot:

— Cei ce sunteţi în favoarea propunerii lui Harold Lauder, vă rog să vă exprimaţi opinia prin viu grai.

— Da!! răsună răspunsul, dezlănţuind un nou val de teroare în familia de rândunici.

— Cine este împotrivă?

Nimeni, nici măcar Charlie Impening – nu pe faţă, cel puţin. În toată sala nu se auzi nici măcar un singur „nu”, în concluzie, Stu trecu la punctul următor, simţindu-se puţin ameţit, ca şi cum cineva – Harold Lauder, adică – s-ar fi strecurat în spatele lui şi i-ar fi tras una în cap cu un baros mare.

— Hai să coborâm de pe biciclete şi să le împingem, puţin, spuse Fran, din a cărei voce se ghicea oboseala.

— Desigur. Coborî şi el din şa şi merse alături de ea. Te simţi bine, Fran? Te deranjează copilul?

— Nu, mă simt obosită, doar. Dacă n-ai observat, este 12.45 noaptea.

— Mda, e târziu.

Se lăsă tăcerea. Întrunirea se terminase cu doar o oră în urmă, majoritatea discuţiilor concentrându-se asupra echipei ce urma s-o caute pe Mother Abagail. Celelalte puncte fuseseră votate după foarte puţine discuţii, chiar dacă Judele Fards venise cu o ştire fascinantă, care explica de ce erau atât de puţine cadavre la Boulder. Potrivit ultimelor patru numere din Camera, cotidianul oraşului Boulder, prin comunitate circula un zvon teribil, un zvon

potrivit căruia Supergripa provenea de la Centrul de Testări Atmosferice din Boulder. Cei care lucrau în acest laborator – adică puţinii rămaşi pe picioarele lor – au protestat, susţinând că e o prostie şi oricine se îndoia de asta era poftit să facă o vizită la centru, unde nu aveau să găsească cine ştie ce utilaje monstruoase, ci doar indicatoare de poluare a aerului şi pentru direcţia vântului. Cu toate acestea, zvonul acesta rezistase, alimentat probabil de isteria ce dominase acele zile infernale de la sfârşit de iunie. Centrul de Testări Atmosferice fusese aruncat în aer sau ars, iar majoritatea populaţiei din Boulder se refugiase.

Atât Comitetul pentru înhumări, cât şi Comitetul pentru Energie fuseseră înfiinţate cu un amendament din partea lui Harold Lauder – care părea să se fi pregătit aproape diabolic de minuţios pentru adunare – în sensul creşterii fiecărui comitet cu câte doi membri la o creştere a populaţiei totale din Free Zone cu câte o sută.

Comitetul pentru Căutare a fost de asemenea votat fără împotrivire, în schimb discutarea dispariţiei lui Mother Abagail se prelungise mult. Glen îl sfătuise pe Stu înainte de şedinţă să nu limiteze discutarea acestui subiect decât dacă devenea absolut necesar; faptul îi îngrijora pe toţi, şi mai cu seamă ideea că liderul lor spiritual credea că ajunsese să comită un păcat oarecare. Era preferabil să-i laşi să-şi uşureze sufletele.

Pe spatele biletului ei, bătrâna notase două referinţe din Biblie: Pilde 11: 1-3 şi Pilde 21: 28-31. Judele Farris căutase trimiterile cu grija şi sârguinţă unui avocat care-şi pregăteşte pledoaria, iar la începutul discuţiei se ridicase şi le citise adunării cu vocea nesigură şi apocaliptică a unui bătrân. Iată cum sunau versetele din cel de-al unsprezecelea capitol al Pildelor: „Cântarul strâmb este urgisit de Domnul, şi cântărirea dreaptă este plăcerea Lui. Dacă vine mândria, va veni şi ocara, iar înţelepciunea este cu cei smeriţi. Neprihănirea poartă pe cei drepţi, iar

strâmbătatea prăpădeşte pe cei vicleni.” Citatul din capitolul al douăzeci şi unulea avea un ton similar: „Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea vorbi întotdeauna. Răufăcătorul are o privire neruşinată, iar omul cel drept îşi ia aminte la purtarea lui. Nu este nici înţelepciune, nici pricepere şi nici sfat care să aibă putere înaintea Domnului. Calul este gata pentru ziua de război, însă biruinţa vine de la Domnul.”

Discuţiile ce-au urmat după ce Judele a recitat (nu există termen mai potrivit) cele două fragmente biblice ajunseseră pe cele mai neaşteptate – şi adesea comice – tărâmuri. Un bărbat le atrăsese sumbru atenţia că dacă se adunau numerele capitolelor, obţineai treizeci şi unu, adică numărul capitolelor din Cartea Apocalipsului. Judele Farris se ridică din nou, spunând că Apocalipsul nu are decât douăzeci şi două de capitole, cel puţin în Biblia lui, şi că, în orice caz, douăzeci şi unu şi cu unsprezece fac treizeci şi doi, nu treizeci şi unu. Numerologul aspirant mormăi ceva, dar nu mai luă cuvântul.

Un alt tip afirmă că văzuse lumini pe cer în noaptea dinaintea dispariţiei lui Mother Abagail şi că Profetul Isaia confirmase existenţa farfuriilor zburătoare... şi că n-ar fi rău dacă şi-ar pune toţi mintea la contribuţie ca să vadă ce semnificaţie are chestia asta, nu? Judele Farris se ridică din nou, de această dată pentru a arăta că domnul de dinaintea lui confundase pe Isaia cu Iezechiel, că de fapt aluzia nu se referea la farfurii zburătoare, ci la „o roată care are în ea o altă roată”, şi că, după părerea lui personală, singurele farfurii zburătoare dovedite până în prezent erau cele care zburau uneori în timpul certurilor între soţi.

Cea mai mare parte a celorlalţi vorbitori puseseră iarăşi pe tapet visele, care încetaseră cu desăvârşire, din câte se ştia, părând, la rândul lor, suficient de visători. Se ridicau pe rând şi protestau împotriva acuzaţiei pe care Mother Abagail o luase asupra sa, anume aceea de trufie. Vorbeau despre bunătatea şi darul ei de a face un om să se simtă la

largul lui cu un singur cuvânt sau propoziţie. Ralph Brentner, care părea îngrozit de numărul celor prezenţi şi-şi simţea limba aproape legată – hotărât însă să spună şi el ce-i stătea pe suflet – se ridică şi peroră pe tema respectivă vreo cinci minute, adăugând la sfârşit că nu cunoscuse o femeie mai de treabă de când murise maică-sa. Când să se aşeze, nu lipsea mult să nu-l podidească plânsul.

Atmosfera din timpul discuţiilor îi aduse aminte lui Stu neliniştitor de mult de un priveghi. Pentru că ghicea, dincolo de cuvintele lor, că renunţaseră la ea pe jumătate în inimile lor. Dacă Abby Freemantle se întorcea acum, avea să descopere că este binevenită, căutată, ascultată încă... dar mai avea să descopere, gândi Stu, că poziţia ei suferise o transformare subtilă. Dacă se ajungea la o explicaţie între ea şi Comitetul Zonei Libere, nu mai era de la sine înţeles că ieşea învingătoare, indiferent dacă se bucura de dreptul de veto. Deşi plecase, comunitatea continuase să existe. Comunitatea nu avea să uite asta, aşa cum uitase pe jumătate şi forţa viselor care le dominaseră pentru scurtă vreme vieţile.

După adunare, câteva zeci de oameni mai rămăseseră o vreme pe pajiştea din spatele lui Chautauqua Hall; ploaia se oprise, norii se risipeau, iar seara era răcoroasă şi plăcută. Stu şi cu Frannie rămăseseră împreună cu Larry, Lucy, Leo şi Harold.

— Ai fost la un pas să faci tot comitetul de râs în seara asta, i se adresă Larry lui Harold, făcându-i în acelaşi timp semn cu cotul lui Frannie. Ţi-am zis doar că este un as între aşi, nu?

Harold se mulţumise să zâmbească şi să ridice din umeri cu modestie.

— Mi-au venit şi mie câteva idei, atâta tot. Vouă vă revine meritul că aţi pus din nou lucrurile în mişcare. Vi se cuvine cel puţin privilegiul de a vă ocupa de treaba asta până la sfârşitul începutului.

Acum, la un sfert de oră după ce ei doi părăsiseră adunarea aceea improvizată şi încă la zece minute distanţă de casă, Stu repetă:

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da. Doar picioarele mi-au obosit puţin, asta-i tot.

— Am să te rog să ai grijă de tine, Frances.

— Nu-mi mai spune aşa, ştii că nu-mi face plăcere.

— Îmi pare rău. Nu voi mai repeta gestul acesta, Frances.

— Toţi bărbaţii sunt nişte porci.

— Mă voi strădui să-mi îmbunătăţesc comportamentul, Frances... aşa voi face, cinstit.

Ea îi arătă limba, dialogul lor ajunsese într-un punct interesant, dar el simţea că lui Frannie nu-i ardea de fapt de tachinări şi renunţă. Era palidă şi destul de apatică, în uimitor contrast cu Frannie cea de acum câteva ore, care cântase Imnul Naţional cu asemenea fervoare.

— Te supără ceva, draga mea?

Ea clătină din cap, dar i se păru că distinge lacrimi în ochii ei.

— Ce este? Spune-mi.

— Nimic. Asta-i problema. Nu mă deranjează nimic. S-a terminat, asta e ceea ce am înţeles, în sfârşit. Mai puţin de şase sute de oameni cântând „The Star-Spangled Banner”. Mi-am dat deodată seama de întreaga grozăvie. Nu mai există chioşcuri cu hotdogs. În seara asta, roata cea mare din Coney Island nu funcţionează. Nimeni nu mai bea ultimul păhărel la Space Needle, în Seattle. Cineva a născocit în sfârşit un mod de a curăţa comerţul cu droguri din zona fierbinte a Bostonului şi boarfele din Times Square. Astea erau nişte lucruri foarte rele, dar consider că tratamentul a fost cu mult mai cumplit decât boala în sine. Înţelegi ce vreau să spun?

— Mda, sigur că da.

— În jurnalul meu aveam o mică secţiune denumită „Lucruri de care trebuie să-mi aduc aminte”. Ca să afle şi copilul... vai, toate lucrurile pe care de fapt nu le va şti

niciodată. Gândurile astea mi-au dat o stare de melancolie. Ar fi trebuit să-i pun titlul „Lucruri care au dispărut”. Începu să suspine puţin, oprindu-şi bicicleta ca să-şi poată pune dosul palmei la gură, încercând să se abţină.

— A avut asupra tuturor acelaşi efect, spuse Stu, prinzând-o cu un braţ de talie. Mulţi dintre noi vor adormi plângând în noaptea asta, poţi să mă crezi.

— Nu-mi dau seama cum ai putea să jeleşti o ţară întreagă, zise ea, bocind şi mai tare, dar constat că nu este exclus. Îmi vin în minte... tot felul de nimicuri. Comis-voiajori pentru maşini. Frank Sinatra. Old Orchard Beach în iulie, plină de oameni, majoritatea veniţi din Quebec. Prezentatorul ăla tâmpit de la MTV – cred că Randy îl chema. Ce vremuri... vai, Doamne, p-p-parc-aş recita unul dintre afurisitele-alea de poeme ale lui Rod M-M-McKuen!

O susţinu, bătând-o pe spate, gândindu-se cum făcuse odată mătuşa Betty o criză de lacrimi din cauza unui aluat care nu crescuse – tocmai era însărcinată, în şapte luni, cu micuţul lui verişor Laddie – şi Stu îşi aminti cum se ştergea la ochi cu un colţ de cârpă şi-i spunea să n-o ia în seamă, orice femeie borţoasă e doar la un pas de spitalul de nebuni, pentru că glandele îi secretă tot felul de zemuri ciudate.

După o vreme, Frannie îi spuse:

— Okay, okay. Mi-e mai bine. Hai să mergem.

— Te iubesc, Frannie.

Porniră mai departe, ţinându-şi bicicletele de coarne.

— Tu ce-ţi aduci aminte cel mai bine? Ce lucru ţi se pare cel mai deosebit?

— Păi, ştii..., începu el, apoi se opri şi râse.

— Nu, nu ştiu, Stuart.

— E o chestie smintită.

— Spune-mi.

— Nu ştiu dacă fac bine. Ai să începi poate să te fereşti de mine.

— Spune-mi!

Îl văzuse pe Stu în multe ipostaze, dar neliniştea curioasă şi stânjeneala lui de acum erau noi pentru ea.

— Nu am vorbit niciodată nimănui despre asta, începu el, dar gândul ăsta mă urmăreşte, de câteva săptămâni încoace. Prin 1982 mi s-a întâmplat ceva. Pe atunci lucram uneori la pompele de la benzinăria lui Bill Hapscomb. Mă angaja, atunci când îi dădea mâna, când mă puneau pe liber de la întreprinderea de calculatoare din oraş. Înţelegerea era să stau o jumătate de normă, de la 11 noaptea până la închidere, ceea ce se întâmpla la 3 dimineaţa, în vremurile acelea. După ce se opreau să ia benzină muncitorii din schimbul de la ora 3 la 11 ai fabricii Dixie Paper nu mai era multă mişcare... ba în multe rânduri nu mai oprea nicio maşină între 12 şi 3. Stăteam acolo şi citeam o carte sau o revistă, şi nu de puţine ori mă lua somnul. Înţelegi?

— Da.

Înţelegea cu adevărat. Cu ochii minţii îl vedea pe el, cel care urma să fie bărbatul ei atunci când avea să vină vremea şi să permită ciudata potrivire a evenimentelor, un bărbat cu umerii laţi, dormind într-un scaun din plastic marca Woolco, cu o carte deschisă şi aşezată cu faţa în jos la el în poală. Îl vedea dormind în mijlocul unei insule de lumină albă, o insulă înconjurată de imensa mare interioară a nopţii texane. Îl iubea şi în acest tablou, după cum îl iubea în toate celelalte tablouri plăsmuite de mintea ei.

— Ei bine, în noaptea despre care povestesc se făcuse ora 2.15, iar eu stăteam la biroul lui Hap cu picioarele pe tăblie şi citeam un western oarecare – de Louis L’Amour, Elmore Leonard sau aşa ceva, când deodată trage lângă pompe un Pontiac mare şi vechi, cu toate geamurile coborâte şi cu casetofonul mergând în draci, muzică de-a lui Hank Williams. Mi-aduc aminte până şi de melodie... era „Movin’ On”. Şoferul, nici prea tânăr, nici prea bătrân, era singur. Arăta bine, dar ceva din el te speria puţin – vreau să zic, arăta ca un om în stare să facă nişte lucruri fioroase, fără să stea prea mult pe gânduri. Avea părul închis la

culoare, lung şi cârlionţat. Ţinea o sticlă de vin vârâtă sub banchetă, între picioare, şi o pereche de zaruri din spumă de stiren expandat, atârnate de oglinda retrovizoare. „Premium”, îmi zice el, şi eu îi răspund că e-n regulă, dar după aceea n-am mai putut să-mi dezlipesc privirile de la el. Din cauză că figura lui mi se părea cunoscută. Mă străduiam să descopăr locul unde-l mai văzusem. Ajunseseră la colţ; clădirea unde se afla apartamentul lor era chiar vizavi.

Se opriră în loc, iar Frannie îl urmărea cu toată atenţia.

— Atunci i-am zis: „Nu cumva te cunosc? Nu eşti de pe lângă Corbett sau Maxin?” Deşi nu prea mi se părea că l-aş cunoaşte dintr-unul dintre oraşele astea. Şi el îmi răspunde: „Nu, deşi am trecut odată prin Corbett cu familia, când eram copil. Dacă stau şi mă gândesc, cred că atunci am fost peste tot în America. Taică-meu era în Air Force.” Atunci m-am dus în partea din spate a maşinii şi i-am făcut plinul, muncindu-mă tot timpul să-mi amintesc de unde-i cunoşteam şi, deodată, m-am luminat. Deodată, am ştiut. Fir-ar al naibii, era să mă scap pe mine, pentru că omul de la volanul Pontiacului trebuia să fie mort.

— Cine era, Stuart? Cine era?

— Nu, lasă-mă să-ţi povestesc cum vreau eu, Frannie. Nu că n-ar fi o poveste total trăsnită, indiferent cum ai spune-o. M-am întors lângă portiera lui şi i-am zis: „Face şase dolari şi treizeci de cenţi.” El mi-a întins două bancnote de câte cinci dolari şi mi-a zis că pot păstra restul. „Îmi face impresia că acum ştiu de unde să te iau”, i-am mărturisit. Şi el, de colo: „Păi, poate chiar ştii”, şi se rânjeşte la mine cu zâmbetul lui rece şi straniu, iar în acest timp Hank Williams tot cânta despre cum se duce el la oraş. „Dacă eşti cine cred eu că eşti, atunci în mod normal ai fi mort”, îi zic. El mi-o întoarce: „Doar n-o să crezi tot ce citeşti, bătrâne.” „Îţi place Hank Williams?” A fost singurul lucru care mi-a venit în minte să-l scot pe gură. Pentru că mi-am dat seama, Frannie, că dacă nu-i adresam vreun cuvânt, o pornea la

drum... iar eu chiar aş fi vrut să-l văd plecat, dar tot aşa de mult nu voiam să plece. Să mai fi rămas puţin. Atât cât să aflu exact. Pe atunci nu ştiam că omului îi este dat să nu fie sigur de o groază de lucruri, indiferent cât ar da el ca să fie încredinţat. „Hank Williams", zice el, „e unul dintre cei mai buni. Mă dau în vânt după muzica în care e vorba de hoinărit." Şi pe urmă: „Mă duc la New Orleans, am să conduc toată noaptea, mâine dorm toată ziua şi pe urmă stau în crâşmă până în zori. E tot aşa? La New Orleans?" „Aşa cum?" Şi el mă lămureşte: „Păi, ştii doar." „Ei, acolo găseşti tot Sudul, chiar dacă în partea aia sunt mult mai mulţi copaci." Chestia asta l-a făcut să râdă şi mi-a aruncat: „Poate că o să ne mai vedem." Dar eu nu-mi doream să mai dau ochii cu el, Frannie. Pentru că avea privirea unui om care s-a uitat multă vreme în întunecime, şi poate chiar a început să vadă ce este acolo. Consider că dacă am să-l întâlnesc vreodată pe omul acela, Flagg, ochii lui s-ar putea să arate la fel.

Stu clătină din cap; traversară drumul şi-şi lăsară bicicletele în parcare.

— M-am gândit foarte mult la întâmplarea asta. După aceea m-a bătut gândul să-mi fac rost de nişte discuri de-ale lui, dar pe urmă am renunţat. Vocea lui... e foarte bună, dar pe mine mă înfioară.

— Stuart, despre cine vorbeşti?

— Ţi-aminteşti de un grup rock and roll numit The Doors? Bărbatul care s-a oprit în noaptea aceea la Arnette, ca să-şi ia benzină, era Jim Morrison. Sunt sigur de asta.

Fran rămase cu gura căscată.

— Dar a murit! A murit în Franţa! El...

Apoi se opri. Pentru că moartea lui Morrison se petrecuse cu adevărat în nişte circumstanţe ciudate, nu? Ceva învăluit în secret.

— Oare? se întrebă Stu. Mă întreb. Poate că a murit, şi atunci tipul pe care l-am văzut eu semăna pur şi simplu cu el, dar...

— Crezi că era chiar el? întrebă ea.

Stăteau aşezaţi pe treptele casei lor, umăr la umăr, ca nişte copii mici, aşteptând să-i cheme mamele lor la masă.

— Mda. Mda, chiar cred. Şi, până în vara asta, am crezut că acesta va fi cel mai neobişnuit lucru care mi se va întâmpla vreodată. Vai, cât de tare m-am înşelat.

— Şi n-ai vorbit niciodată nimănui, se miră ea. L-ai văzut pe Jim Morrison la mulţi ani după ce se zicea că a murit şi n-ai spus nimănui. Stuart Redman, Dumnezeu ar fi trebuit să te lase pe pământ cu o încuietoare cu cifru în loc de gură.

Stu surâse.

— Ei, anii au trecut, după cum se spune în cărţi, şi, de câte ori mă gândeam la noaptea aceea – ceea ce mi se întâmpla, din când în când – eram tot mai convins că de fapt nu fusese el. Ci doar cineva care semăna cât de cât cu el, mă înţelegi. Mă împăcasem deja cu gândul ăsta. Dar în ultimele săptămâni ideea a început iarăşi să mă obsedeze. Şi am ajuns să cred că totul a fost aievea. La naiba, s-ar putea să mai fie şi acum în viaţă. Asta ar fi chiar culmea, ce părere ai?

— Dacă mai trăieşte, nu se află aici.

— Nu, recunoscu Stu, nici nu m-aş aştepta să fie aici. I-am văzut ochii, de mai mult nu am nevoie.

Fran îl atinse pe braţ.

— Mi se pare o istorie grozavă.

— Mda, probabil că mai există douăzeci de milioane de oameni în ţara asta care au câte o poveste identică... doar că în ea apare Elvis Presley sau Howard Hughes.

— De acum, asta ţine de trecut.

— Da... Ţine de trecut. Harold a fost în formă mare astă-seară, ce părere ai?

— Din câte ştiu eu, asta se cheamă a schimba subiectul.

— Cred că ai dreptate.

— Într-adevăr, a fost mare, confirmă ea.

Stu zâmbi la tonul îngrijorat şi uşoara încruntare a sprâncenelor ei:

— Te-ai necăjit puţin, nu?

— Da, însă n-aş vrea să recunosc. Tu eşti acum de partea lui Harold.

— Nu mi se pare cinstit, Fran. Şi pe mine m-a deranjat. Am ţinut cele două şedinţe preliminare... am tăiat absolut toate firele în patru... sau cel puţin aşa ne-am închipuit... şi iată că apare Harold. Dă puţin din aripi, cotcodăceşte, şi pe urmă trage concluzia: „Nu-i aşa că aici voiaţi să ajungeţi?” Şi noi: „Da, Harold, sigur că da. Ai dreptate.” Stu clătină din cap. Cum se face că nu ne-am gândit şi noi, Fran, la o alegere în bloc? Mi se pare nemaipomenit de ingenios. Iar noi nici măcar nu am discutat despre posibilitatea asta.

— Ei, nimeni dintre noi nu avea cum să ştie în ce dispoziţie va fi lumea. Eu mi-am închipuit – mai cu seamă după dispariţia lui Mother Abagail – că vor fi morocănoşi, poate chiar ostili. Mai ales că Impening ăla răspândea zvonuri, ca o piază rea...

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să-l reducem la tăcere, într-un fel oarecare, spuse Stu gânditor.

— Dar nu s-a întâmplat aşa. Au fost atât de... exuberanţi, şi asta numai pentru că se aflau laolaltă. N-ai simţit şi tu?

— Ba da.

— A fost aproape ca un moment de renaştere. Nu sunt de părere că Harold îşi plănuise mişcarea. Pur şi simplu a profitat de ocazie.

— Nu mai ştiu ce să cred despre el, îi mărturisi Stu. În seara aceea, după ce o căutasem pe Mother Abagail, am avut un sentiment absolut penibil faţă de el. Când au apărut Ralph şi cu Glen, arăta absolut oribil, ca şi cum ar fi fost la un pas să leşine sau cine mai ştie. Iar acum, când stăteam de vorbă pe pajişte şi toată lumea îl felicita, se umflase ca un curcan. Aparent ne zâmbea, însă în sinea lui mi se părea că ne spune: „Vedeţi, ceată de idioţi ce sunteţi, comitetul vostru nu valorează nici cât o ceapă degerată.” Mie mi-

aduce aminte de jocurile acelea pe care nu puteam să le desluşesc niciodată, când eram mic. Sforile chinezeşti sau cele trei inele din oţel care se desfăceau, dacă te prindeai din ce parte să le tragi.

Fran îşi privi picioarele cu atenţie.

— Că tot vorbim despre Harold, ţi se pare că picioarele mele au ceva deosebit, Stuart?

Stu le cercetă cu toată seriozitatea.

— Nu. În afară de faptul că porţi perechea aceea de Earth Shoes, de la magazinul de pe strada noastră. Şi sunt şi foarte mari, desigur.

— Earth Shoes sunt ideali pentru picioarele dumneavoastră, îi replică ea tăios. Aşa scrie în cele mai bune reviste. Pe urmă, dacă vrei să ştii, eu port măsura şapte. Cu alte cuvinte, sunt minionă.

— Atunci nu înţeleg ce legătură au picioarele tale cu toată povestea asta. E târziu, draga mea.

Porni mai departe, urmat imediat de Fran.

— Presupun că niciuna. Numai că Harold îmi fixa tot timpul picioarele. După şedinţă, când stăteam pe iarbă şi discutam. Clătină din cap şi se încruntă. Oare de ce să-l fi interesat pe Harold Lauder picioarele mele? se întrebă ea.

Larry şi Lucy se întoarseră acasă singuri, mergând mână în mână. Leo se despărţise de ei ceva mai devreme, rămânând la casa unde locuia împreună cu „mama-Nadine”.

Ajunşi în faţa uşii, Lucy îi spuse:

— A fost o întrunire minunată. Nu mi-am imaginat vreodată...

Nu reuşi să-şi ducă vorbele până la capăt, pentru că din bezna verandei lor se desprinse o umbră întunecată. Larry se simţi cuprins de fiorii spaimei. Este el, gândi, încremenit de groază. A venit ca să mă ia... acum am să-i văd faţa.

În clipa următoare, constatând că în întâmpinare le ieşise doar Nadine Cross, se întrebă cum de-i trecuse prin minte aşa ceva. Femeia purta o rochie dintr-un material moale, de culoare cenuşiu-albăstruie, iar părul ei negru, împletit cu şuviţe din cel mai pur alb, era lăsat în voie, revărsându-i-se pe umeri şi pe spate.

Până să se poată stăpâni, îl vizită următorul gând: În comparaţie cu ea, Lucy arată ca o rablă dintr-un cimitir de maşini; apoi cugetarea lui îl făcu să se urască. Vechiul Larry ieşise iarăşi la iveală... Vechiul Larry? Ai fi putut la fel de bine zice vechiul Adam.

— Nadine, zise Lucy şovăielnic, cu mâna apăsând în dreptul inimii. M-ai speriat îngrozitor. Am crezut... ei, nu contează ce-am crezut.

Nadine nu o băgă în seamă pe Lucy.

— Putem sta de vorbă? i se adresă ea lui Larry.

— Ce? Acum?

Larry se uită într-o parte, spre Lucy, sau avu această impresie... Mai târziu nu avea să fie niciodată în stare să-şi aducă aminte cum arăta Lucy în clipa aceea. Ca şi cum ar fi fost eclipsată, dar nu de o stea strălucitoare, ci de una întunecată.

— Acum. Trebuie neapărat chiar acum.

— Mâine de dimineaţă ar...

— Trebuie să se întâmple acum, Larry. Sau niciodată.

O cercetă iarăşi pe Lucy, şi de această dată o văzu, văzu resemnarea de pe faţa ei; Lucy se uita pe rând, când la Larry, când la Nadine, iar pe chip i se citea o profundă ofensă.

— Vin şi eu imediat, Lucy.

— Nu, nu vei veni, spuse ea cu vocea stinsă, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Vai, mă îndoiesc că vei veni.

— Zece minute.

— Zece minute cât zece ani, murmură Lucy. A venit să te ia. Ai luat cu tine zgarda şi botniţa, Nadine?

Lucy Swann nici măcar nu exista pentru Nadine. Ochii ei mari şi negri erau îndreptaţi doar asupra lui Larry. Pentru acesta, aveau să rămână pururi cei mai stranii, cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată, ochi care se întorceau la el, calmi şi profunzi, ori de câte ori era suferind, sau într-o situaţie fără ieşire, sau poate pe jumătate scos din minţi de durere.

— Am să mă întorc, pronunţă el ca un automat.

— Ea...

— Intră în casă.

— Da, nu am de ales. Acum, că a venit ea, eu nu mai sunt bună de nimic.

Urcă treptele în fugă, se împiedică de una dintre ele, îşi recăpătă echilibrul, deschise uşa şi o trânti în urma sa, retezând ecoul suspinelor ei aproape în clipa în care se dezlănţuiseră.

Nadine şi Larry se măsurară vreme îndelungată, ca şi cum ar fi fost în transă. Aşa se întâmplă lucrurile astea, cugetă el. Atunci când ţi se întâlnesc privirile cu ale cuiva de la celălalt capăt al unei încăperi şi nu le mai uiţi niciodată, sau vezi pe cineva la celălalt capăt al peronului aglomerat al metroului şi ştii că poate este alter ego-ul tău, sau auzi pe stradă un hohot de râs care ar putea fi al primei tale iubiri...

Dar în gură avea un gust foarte amar.

— Hai să mergem până la colţul străzii şi înapoi, îi şopti Nadine. Vrei să faci atâta lucru pentru mine?

— Poate aş face mai bine să intru ca să văd ce face. Ai ales un moment extrem de nepotrivit ca să vii aici.

— Te rog! Doar până la colţul străzii şi înapoi! Dacă vrei, o să-ţi cad în genunchi şi o să te implor. Dacă aşa vrei tu. Uite. Vezi?

Spre groaza lui, se aruncă într-adevăr în genunchi, ridicându-şi niţel fusta, ca să facă mai lesne mişcarea; îi văzu picioarele goale şi fu ciudat de sigur că era goală şi pe dedesubt. Oare de ce-i venise gândul ăsta? Nu ştia. Femeia

îl ţintuia cu privirea, simţea că-l ameţeşte, pe deasupra avea şi sentimentul penibil al unor puteri ce se răscoleau în el, legate de faptul că ea stătea în genunchi, înaintea lui, iar gura ei se afla la acelaşi nivel...

— Ridică-te! îi porunci el aspru.

O apucă de mâini şi o trase, ridicând-o în picioare, încercând să evite să se uite cum faldurile rochiei i se ridică şi mai mult, înainte de a cădea la locul lor; coapsele ei aveau culoarea untului, acea nuanţă de alb – nu palidă şi moartă, ci viguroasă, sănătoasă şi ispititoare.

— Hai, o îndemnă el, aproape vlăguit.

Porniră spre apus, în direcţia munţilor îndepărtaţi şi sumbri, petice triunghiulare de întuneric stând în calea luminii stelelor apărute după ploaie. Avea un ciudat sentiment de nelinişte, dar şi de aventură, ori de câte ori mergea noaptea spre munţii aceia, iar acum, cu Nadine alături, care se sprijinea uşor de braţul său, senzaţiile acelea erau mai pregnante. Avusese un vis în care i se arătaseră munţii, chiar mai intens decât de obicei, cu doar trei sau patru seri în urmă; se făcea că acolo există spiriduşi, creaturi hidoase cu ochi de un verde intens, cu capete mari, ca de hidro-cefali, şi mâini puternice, cu degetele scurte. Mâini de sugrumător. Spiriduşi idioţi, păzind trecătorile peste munţi. Aşteptând să vină vremea lui – vremea Omului Întunecat.

Un vânticel se strecură de-a lungul străzii, împrăştiind hârtiile în calea lui. Trecură de King Sooper’s; cele câteva cărucioare ale magazinului rămase în imensa parcare semănau cu nişte santinele moarte, care-i aminteau de Lincoln Tunnel. În Lincoln Tunnel întâlnise spiriduşi. Aceia erau morţi, dar asta nu însemna că toţi spiriduşii din lumea lor cea nouă erau tot morţi.

— E dificil, spuse Nadine, tot în şoaptă. Şi este dificil pentru că ea are dreptate. Acum te vreau. Şi mi-e teamă că am venit prea târziu. Vreau să rămân aici.

— Nadine...

— Nu! îi reteză ea vorba vehement. Lasă-mă să termin. Vreau să rămân aici, nu înţelegi ce-ţi spun? Dar nu voi fi în stare să rămân decât dacă suntem împreună. Tu eşti cea din urmă şansă a mea, spuse ea, cu voce tremurată. Joe m-a părăsit.

— Nu, nu te-a părăsit, o asigură Larry tulburat, conştient că mintea lui lucrează încet şi stupid. L-am lăsat la tine, în drum spre casă. Nu-i acolo?

— Nu. În patul lui doarme un băiat care poartă numele de Leo Rockway.

— Adică ce vrei să...

— Ascultă-mă. Ascultă-mă bine, nu eşti în stare să mă asculţi! Atât timp cât l-am avut pe Joe, totul a fost în regulă. Reuşeam să fiu... atât de puternică pe cât aveam nevoie să fiu. Dar el nu mai are nevoie de mine. Iar eu nu mă pot lipsi de asta – să nu aibă cineva nevoie de mine.

— Dar el are cu adevărat nevoie de tine!

— Sigur că are, spuse Nadine, iar Larry simţi cum i se face din nou frică. Femeia nu se mai referea la Leo; nici nu ştia la cine făcea ea aluzie. Are nevoie de mine. De asta mi-este frică. De asta am venit la tine.

Se postă înaintea lui şi-l privi drept în ochi. Adulmecă parfumul ei secret şi curat şi o dori. Dar o parte din el se întoarse spre Lucy. Tocmai acea parte a lui de care avea neapărată nevoie, dacă îşi dorea să reuşească aici, la Boulder. Dacă o ignora şi pornea alături de Nadine, cel mai bine ar fi fost să părăsească oraşul pe furiş, încă în noaptea aceea. Ar fi fost un om terminat, iar vechiul Larry ar fi ieşit triumfător.

— Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse el. Îmi pare rău. Te vei descurca singură, Nadine.

Descurcă-te singur – nu cumva erau chiar cuvintele pe care, într-o formă sau alta, le aruncase oamenilor în faţă de când se ştia el? De ce era nevoie să ţâşnească în felul acesta – când ştia bine că dreptatea este de partea lui, agăţându-

se de el, răscolindu-l şi făcându-l să se îndoiască de el însuşi?

— Iubeşte-mă, îl îndemnă ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui.

Îşi lipi trupul de al bărbatului, iar el ghici din revărsarea, căldura şi elasticitatea atingerii că avusese dreptate, că nu purta nimic în afară de rochie. E goală puşcă pe dedesubt, îşi spuse, iar gândul îl excită teribil.

— Perfect, acum te simt, spuse ea, şi începu să se unduiască – lateral, în sus şi în jos, dându-i cele mai delicioase senzaţii. Iubeşte-mă, şi cu asta s-a sfârşit. Voi fi în siguranţă. În siguranţă. Voi fi în siguranţă.

Îşi ridică mâinile – nu a fost niciodată în stare să-şi explice mai târziu cum de a putut să facă una ca asta, când din doar trei mişcări rapide şi hotărâte ar fi fost în mijlocul acelei văpăi, aşa cum îşi dorea şi Nadine – îşi ridică mâinile, prin urmare, îi desfăcu strânsoarea şi o împinse cu asemenea forţă, încât femeia se împiedică, fiind la un pas să cadă. Apoi Nadine gemu încet.

— Larry, dac-ai şti...

— Vezi bine, nu ştiu. De ce nu încerci să-mi spui, în loc să mă... violezi?

— Să te violez! repetă ea, râzând ascuţit. Vai, mi se pare nemaipomenit! Vai, ce ţi-a ieşit pe gură! Eu! Să te violez pe tine! Vai, Larry!

— Ai fi putut să primeşti de la mine tot ceea ce ţi-ai fi dorit. Acum o săptămână, sau acum două săptămâni. Am vrut să fiu al tău. Mi-am dorit mai mult decât orice să fiu doar al tău.

— Atunci era prea devreme, îi şopti ea.

— Iar acum este prea târziu, îi replică, supărat de tonul brutal al vocii, însă incapabil să-l mai controleze. Tremura încă de dorinţă... Şi acum ce ai de gând să faci, hm?

— Prea bine. La revedere, Larry.

Se întoarse şi-şi văzu de drum. În clipa aceea nu-i întorcea spatele pentru totdeauna doar Nadine. Ci şi

specialista în igienă bucală. Şi Yvonne, vecina lui de apartament de la L.A. – care îl supărase, prin urmare îşi adunase boarfele şi se cărase, lăsând-o cu ochii-n soare. Şi Rita Blakemoor.

Mai rău decât orice, şi maică-sa.

— Nadine?

Nu-l băgă în seamă. Din ea nu mai rămăsese decât o umbră neagră, pe care nu o deosebi de celelalte umbre decât atunci când traversă strada. Apoi se confundă definitiv cu fundalul întunecat al munţilor. O strigă încă o dată, dar nu-i răspunse. Felul în care-l părăsise, dizolvarea ei în culisele negre avea ceva înspăimântător.

Rămăsese în faţa vitrinelor de la King Sooper's, cu pumnii încleştaţi, cu fruntea acoperită de broboane de transpiraţie, în pofida răcorii. Toate fantomele lui se adunaseră acum în juru-i şi aflase în sfârşit cum plăteşti dacă nu eşti un tip de treabă: niciodată nu eşti sigur de propriile tale motivaţii, nu eşti niciodată capabil să cântăreşti cu precizie binele şi răul ce ţi se aduc, niciodată nu eşti în stare să scapi de gustul amar al îndoielii din gură şi...

Tresări puternic. Ochii i se măriră până aproape să-i iasă din orbite. Vântul se pornise din nou, iscând un sunet straniu, ca de sirenă, din arcadele pustii ale caselor, iar la distanţă mai mare i se păru că aude nişte paşi grei, măsurând noaptea; zgomotul unor tocuri tocite venind de undeva de la poalele munţilor, purtat până la el de boarea îngheţată a acestui început de dimineaţă.

Tocuri murdare de cizmă, bătând în ritm de ceasornic, coborând în mormântul Vestului.

Lucy îl auzi intrând în casă şi inima i se zbătu nebuneşte în piept. Îşi impuse să se calmeze, probabil Larry venise doar ca să-şi ia lucrurile, dar inima n-o ascultă. M-a ales pe mine, îi străfulgeră în minte, în ritmul drăcesc al pulsului. M-a ales pe mine...

În pofida tulburării şi speranţei, pe care-i era imposibil să şi le controleze, rămase întinsă pe pat, cu faţa în sus, aşteptând cu privirea aţintită în tavan. Adevărul curat – pe care, de altfel, i-l mărturisise şi lui – era că ea sau fete ca prietena ei, Joline, aveau prea multă nevoie de dragoste, nu şi alte defecte. Dar ea rămăsese întotdeauna credincioasă. Nu se ţinea de înşelătorii. Nu-l înşelase niciodată pe soţul ei şi nici pe Larry şi, chiar dacă în anii de dinainte să-i întâlnească pe ei nu fusese tocmai o călugăriţă... ceea ce trecuse era bun trecut. E imposibil să iei lucrurile de la capăt şi să le repari. De asemenea puteri se bucură poate zeii, nu şi muritorii de rând, ceea ce i se părea un lucru bine chibzuit. Dacă ar fi fost altfel, oameni ajunşi la bătrâneţe, în pragul morţii, ar fi încercat încă să scrie din nou scenariul tinereţii lor.

Dar dacă ştii că nu mai ai cum să intervii asupra trecutului, poate că eşti mai dispus să ierţi.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Uşa se deschise cu un mic zgomot şi-i văzu silueta.

— Lucy? Eşti trează?

— Da.

— Pot să aprind lampa?

— Dacă vrei tu.

Auzi sâsâitul slab al gazului, apoi lumina se aprinse şi Larry o reglă la minim. Bărbatul arăta palid şi tulburat.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu, n-ai ce să-mi spui, vino în pat.

— Trebuie neapărat să-ţi spun. Eu...

Îşi apăsă palma de frunte, apoi îşi trecu mâna prin păr.

— Larry? Te simţi bine? se interesă ea, ridicându-se.

Larry îi vorbi ca şi cum n-ar fi auzit-o, şi fără să se uite spre ea.

— Te iubesc. Dacă mă vrei, sunt al tău. Dar nu ştiu dacă te vei alege cu mare lucru de pe urma mea. După părerea mea, nu reprezint cea mai bună alegere, din punctul tău de vedere.

— Sunt dispusă să-mi încerc norocul. Vino în pat.

Ceea ce şi făcu. Şi nu zadarnic. După sfârşitul împreunării lor, ea îi spuse că-l iubeşte, ceea ce era purul adevăr, Dumnezeu e martor, şi, deşi era ceea ce Larry dorea şi avea nevoie să audă, adormi doar mult mai târziu, din câte îşi dădu seama Lucy. La un moment dat se trezi (sau visă că se trezise) şi i se păru că Larry se afla la fereastră şi se uita afară, în poziţia cuiva care stă încordat, ca să audă mai bine, iar jocul de umbre şi lumini dădea feţei lui aspectul unei măşti schimonosite. Dar la lumina zilei, totul i se păru un simplu vis; la lumina zilei, Larry îşi recăpătase figura lui obişnuită.

De-abia după trei zile au aflat de la Ralph Brentner că Nadine se mutase la Harold Lauder. La aflarea veştii, Larry păru să se crispeze, pentru o clipă doar. Iar Lucy, cu toate că-şi făcea reproşuri din această cauză, respiră uşurată după aflarea veştii aduse de Ralph. Se părea că greul trecuse.

După întâlnirea cu Larry, nu făcu decât un scurt popas la ea acasă. Intră, se duse în salon şi aprinse lampa. Ridicând-o, se duse în partea din spate a casei, făcând o scurtă pauză în faţa camerei băiatului, ca să se încredinţeze că-i spusese lui Larry adevărul. Se dovedi că da.

Leo stătea lungit în aşternutul răvăşit, îmbrăcat doar în chiloţi... dar tăieturile şi zgârieturile dispăruseră aproape definitiv, iar culoarea închisă pe care o căpătase stând la soare dezbrăcat se estompase şi ea. Dar era mai mult decât atât, se gândi ea. Expresia feţei lui suferise de asemenea o transformare – schimbare pe care ea o remarca chiar dacă băiatul dormea. Acea undă de sălbăticie mută şi lacomă se ştersese cu desăvârşire. Înaintea ei nu se mai afla Joe, ci un adolescent dormind după o zi grea.

Îşi aminti de noaptea în care ea fusese pe cale să adoarmă, dar se trezise brusc şi constatase că părăsise locul de lângă ea. Asta se întâmpla la North Berwick, Maine

– la distanţă de aproape un continent. Îl urmărise până la casa unde Larry dormea, în verandă. Deci Larry se afla înăuntru şi Joe îl pândea de afară, strângând cuţitul cu îndârjire mută, iar între ei nu exista decât ecranul din sticlă subţire şi fragilă. Şi ea îl obligase să plece de acolo.

Ura o cuprinse pe Nadine în cleştele ei, stârnind scântei mari, cum se iscă atunci când cremenea se izbeşte de oţel. Lampa Coleman îi tremură în mână, făcând să danseze şi să ţopăie umbrele mari. Ar fi fost mai bine să nu-l împiedice! Ar fi trebuit să-i deschidă uşa lui Joe cu mâna ei, să-i dea drumul înăuntru ca să-l poată înjunghia, sfârteca, tăia, împunge şi distruge. Ar fi trebuit să...

Dar acum băiatul se răsuci în pat şi gemu, ca şi cum ar fi fost pe cale să se trezească. Mâinile i se ridicară şi se zbătură, parcă alungând o umbră neagră din visul lui. Nadine se retrase, simţind bătaia grea a pulsului în tâmple. Mai exista încă ceva straniu în băiat şi nu-i plăcea deloc cum se mişca, pentru că neliniştea lui îi sugera că-i ghicise, poate, gândurile.

Trebuia să-şi vadă de drum, cât mai repede cu putinţă.

Se duse la ea în cameră. Pe podea era întins un covor. Mai exista şi un pat îngust – ca de fată bătrână. Nimic altceva. Nici măcar un tablou. Camera lăsa impresia unei lipse totale de personalitate. Deschise dulapul din perete şi cotrobăi dincolo de hainele atârnate pe umeraşe. Se lăsase în genunchi şi începuse să transpire. Trase afară o cutie viu colorată, având pe partea din faţă o imagine cu mai mulţi adulţi râzând, care jucau un joc de societate. Un joc de societate vechi de cel puţin trei mii de ani.

Descoperise planşeta într-un magazin de ciudăţenii din centru, dar nu avusese curajul s-o folosească în casă, atât timp cât era şi băiatul acolo. De fapt, nu se încumetase s-o folosească deloc... până acum. Ceva o împinsese să intre în magazin, iar când văzuse planşeta în ambalajul ei vesel, în ea se dăduse o luptă încleştată – acel soi de frământare pe care psihologii îl denumesc aversiune/constrângere. Şi

atunci năduşise, ca şi acum, dorindu-şi două lucruri opuse în acelaşi timp: să fugă din magazin fără să se mai uite înapoi, şi să apuce cutia, cutia aia afurisită şi atrăgătoare, şi s-o ducă acasă la ea. Această a doua posibilitate o înspăimântase mai tare, pentru că i se părea că se amestecase şi o voinţă străină.

În cele din urmă, luase cutia cu sine.

Asta se întâmplase acum patru zile. Noapte de noapte, tentaţia fusese tot mai irezistibilă până când, în seara aceasta, pe jumătate înnebunită de temeri pe care nu şi le putea explica, se dusese la Larry îmbrăcată în rochia cenuşiu-albăstruie, fără nimic altceva pe dedesubt. Se dusese cu intenţia să pună capăt fricii pentru totdeauna. Îi aşteptă pe verandă să se întoarcă de la adunare, convinsă că în sfârşit făcea ceea ce se cuvine. Avea încă o dată sentimentul acela vag ameţitor şi smintit, pe care nu-l mai încercase de când alergase prin iarba plină de rouă, urmărită de băiatul acela. Numai că de această dată băiatul o va prinde. Îi va permite s-o prindă. Astfel termina toată povestea.

Dar atunci când se lăsase prinsă, el n-o mai dorise.

Nadine se ridică, strângând cutia la piept, şi stinse lampa. El o batjocorise şi oare nu se spune că nici în iad nu există o furie?... Nu-i de mirare dacă femeia batjocorită se înhăita cu diavolul... sau cu slugoiul lui.

Nu se mai opri decât atât cât să ia lampa cea mare de pe masa din salonul din faţă. Îl auzi pe băiat ţipând în somn, din camera lui; pentru o clipă, simţi că îngheaţă şi că i se ridică părul în cap.

Apoi părăsi casa.

Vespa ei se afla la marginea trotuarului, motoreta cu care fusese acum câteva zile la Harold Lauder. De ce se dusese la el? Nu schimbase nici zece cuvinte cu Harold, de când ajunsese la Boulder. Din cauza tulburării provocate de planşetă şi a temerilor cauzate de visele pe care doar ea continua să le aibă, însă i se păruse că trebuia neapărat să

discute despre asta cu Harold. Chiar şi acest impuls o speriase, îşi aminti ea, în timp ce introducea cheia în contactul Vespei. Ca şi îndemnul brusc de a lua planşeta (*Uimeşte-ţi prietenii! Întâlnirile voastre vor fi mult mai interesante!* scria pe cutie), i se păruse că ideea îi venise de undeva din afara ei. Poate *de la el*. Dar, în momentul în care cedase şi mersese cu adevărat la Harold, nu-l găsise. Casa era încuiată, singura casă încuiată pe care o întâlnise în Boulder, iar jaluzelele erau trase. Acest fapt îi plăcuse şi, pentru o clipă, o încercă o amară dezamăgire. Dacă ar fi fost acasă, el ar fi primit-o, poate, apoi ar fi încuiat uşa în urma ei. S-ar fi dus în salon şi ar fi discutat, sau ar fi făcut amor, sau ar fi făcut împreună lucruri de negrăit, şi nimeni n-ar fi ştiut.

Sălaşul lui Harold era perfect intim.

„Ce se întâmplă cu mine?” şopti ea în întuneric, dar întunericul nu ştiu să-i răspundă. Porni motorul Vespei, şi i se păru că pârâiturile şi pocniturile profanează noaptea. Acţionă pârghia schimbătorului şi porni. Spre vest.

Mişcarea şi aerul răcoros al nopţii o făcură, în sfârşit, să se simtă mai bine. Vânt al nopţii, destramă pânzele de păianjen! Ştii prea bine, cum să nu ştii! Când ţi-au fost răpite toate şansele, ce-ţi mai rămâne de făcut? Alegi ceea ce ţi-a mai rămas. Alegi cine ştie ce aventură tenebroasă, aşa cum ţi-a fost menit. Îl laşi pe Larry cu proasta aia mică, în pantaloni strâmţi, cu vocabular din câteva silabe şi mintea instruită pe calapodul revistelor de cinema. Tu treci dincolo de ei. Rişti... ceea ce vei fi silită să rişti.

Pe tine însăţi, în primul rând.

Drumul se desfăşura înaintea ei, în lumina slabă a motoretei. Când panta se accentuă, trecu în viteza a doua; acum se afla pe Baseline Road, care urca spre muntele cel negru. Treaba lor, dacă vor să se întrunească. Să se preocupe de repunerea în funcţiune a centralei electrice; pe iubitul ei îl interesează lumea.

Motorul Vespei tuşea şi se încorda, izbutind totuşi s-o ducă mai departe. Se simţi stăpânită de o teamă îngrozitoare şi erotică, totodată, iar vibraţiile motoretei ce i se transmiteau prin şa începură s-o excite (*ia te uită, eşti în călduri, Nadine*, cugetă ea într-un acces de bucurie vulgară, *Stricato, Stricato, STRICATO*). La dreapta ei se căsca o prăpastie. Acolo se afla tărâmul morţii. Şi deasupra? Păi, avea să vadă. Era prea târziu să se mai întoarcă, iar acest gând îi dădu o paradoxală, dar deliciosă senzaţie de libertate.

Peste o oră ajunsese în Sunrise Amphitheater – dar până la răsărit mai erau cel puţin trei ore. Amfiteatrul se afla în apropierea piscului lui Flagstaff Mountain şi aproape toată lumea din Free Zone urcase până la zona de camping de lângă vârf la scurt timp după sosirea la Boulder. În zilele senine – majoritatea zilelor fiind senine la Boulder, cel puţin vara – cuprindeai cu privirea tot oraşul şi şoseaua I-25 mergând spre sud, spre Denver, pentru a se pierde apoi în ceaţă, spre New Mexico, aflat la peste trei sute cincizeci de kilometri. La est se distingea câmpia ce se întindea până în Nebraska, iar ceva mai aproape era Boulder Canyon, o tăietură adâncă în dealurile acoperite cu pin şi molid. Verile trecute, deltaplanele plutiseră ca nişte păsări uriaşe deasupra curenţilor din Sunrise Amphitheater.

Nadine nu vedea acum decât ceea ce dezvăluia lumina unei lanterne cu şase baterii, pe care o aşezase pe masa de picnic de la marginea prăpastiei. Adică un caiet de schiţe mare, din cele folosite de artişti, deschis la o pagină albă, iar deasupra o planşetă în trei colţuri, ca un păianjen triunghiular. Din pântecele ei, ca o trompă de păianjen, ieşea un creion, atingând uşor suprafaţa foii.

Nadine se afla într-o stare febrilă, fiind pe jumătate euforică, pe jumătate înfricoşată. Căţărându-se până aici pe şaua harnicei şi temerarei Vespa, care, hotărât lucru, nu fusese concepută pentru munte, o încercase acelaşi

sentiment pe care-l avusese şi Harold pe drumul spre Nederland. Îl simţise pe el. În timp ce Harold judecase fenomenul în chip foarte precis şi tehnic, imaginându-şi o bucată de oţel atrasă de un magnet, Nadine îl trăi ca pe un eveniment mistic, ca pe traversarea unui hotar. Avea sentimentul că aceşti munţi, la poalele cărora se găsea acum, constituie o zonă neutră între două sfere de influenţă – Flagg în Vest, bătrâna în Est. Aici se întâlneau fluxuri magice venite din ambele sensuri, se amestecau şi-şi alcătuiau o concocţie proprie, ce nu ţinea nici de Dumnezeu şi nici de Satana, fiind absolut păgână. Locul respectiv era bântuit de spirite, nu se îndoia câtuşi de puţin.

Cât despre planşetă...

Aruncase cu indiferenţă, în voia vântului, cutia ţipătoare, ştampilată cu indicaţia de origine, MADE IN TAIWAN. Planşeta însăşi era o bucată sărăcăcioasă din placă fibrolemnoasă sau ghips. Dar asta nu conta. Era o unealtă pe care nu avea s-o folosească decât o singură dată – nu îndrăznea s-o folosească decât o dată – şi, se ştie, chiar şi o unealtă prost făcută îşi poate îndeplini scopul: să deschidă o uşă, să închidă o fereastră, să scrie un Nume.

Cuvintele de pe cutie se repetau: *Uimeşte-ţi prietenii! Întâlnirile voastre vor fi mult mai interesante!*

Oare cum sunau versurile acelui cântec pe care-l răcnea uneori Larry de pe Honda lui, când mergeau împreună? *Alo, Centrala, ce se întâmplă cu linia voastră? Vreau să vorbesc cu...*

Să vorbesc cu cine? Tocmai asta era întrebarea, nu?

Îşi aminti cum folosise odată planşeta, la colegiu. Asta se întâmplase cu mai mult de doisprezece ani în urmă... ca şi cum ar fi fost ieri. Urcase la etajul al treilea al căminului, ca să întrebe pe cineva, pe Rachel Timms, despre o temă de la cursul de terapie corectivă, pe care-l urmau împreună. Camera era plină de fete, cel puţin şase sau opt, care chicoteau şi râdeau pe întrecute. Nadine îşi aminti că se

purtau ca şi cum ar fi fost ameţite de ceva, marijuana sau poate chiar un drog mai puternic.

— Potoliţi-vă! le ceru Rachel, care râdea şi ea. Cum vă închipuiţi că spiritele acceptă să comunice cu voi, dacă vă purtaţi ca o ceată de măgăruşi?

Ideea de măgăruşi care râd li se păru nemaipomenit de comică, şi în încăpere se stârni un nou hohot uriaş. Planşeta stătea ca şi acum, un păianjen triunghiular sprijinit pe trei picioare scurte, cu creionul îndreptat în jos. În timp ce ele chicoteau, Nadine ridică un teanc de pagini mari, rupte din caietul de schiţe, şi-şi aruncă privirea spre „mesajele din planul astral” deja recepţionate.

Tommy pretinde că iar ai făcut duş de căpşuni.

Mama zice că e sănătoasă.

Ciunga! Ciunga!

John e de părere că nu te mai beşi în aşa hal dacă nu mai mănânci FASOLE DE LA COFETĂRIE!!!!!

Şi altele, la fel de idioate.

Râsul se potolise între timp şi erau pregătite s-o ia de la capăt. Trei fete stăteau pe pat, fiecare atingând cu vârful degetului o altă latură a planşetei. Câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Placa începu apoi să tremure.

— Tu ai mişcat-o, Sandy! o acuză Rachel.

— Ba nu!

— Şşşşt!

Placa tremură iarăşi, iar fetele rămaseră nemişcate. Se mişcă, se opri, apoi se mişcă din nou. Trasă litera T.

— Tu-ţi..., zise Sandy.

— Ba să te aia pe tine, interveni altcineva, şi fetele se puseră iar pe râs.

— Şşşşt! le admonestă Rachel cu severitate.

Planşeta începu să se mişte mai repede, desenând literele A,T,A.

— Tata, tata, aici ţi-e fata, spuse Patty nu-mai-ştiu-cum, râzând. Probabil că-i taică-meu. A murit dintr-un atac de cord, când aveam trei ani.

— Uite, scrie mai departe, le atrase Sandy atenţia. Z,I,C,E scrise planşeta cu greu.

— Ce se-ntâmplă aici? îi şopti Nadine unei necunoscute înalte, cu faţă de cal, care privea cu mâinile înfipte în buzunare, aparent foarte dezgustată.

— O grămadă de fete, jucându-se cu un lucru pe care nu-l înţeleg, îi răspunse fata cu faţă de cal, tot în şoaptă. Asta se întâmplă.

— TATA ZICE CĂ PATTY, citi Sandy. Să ştii că-i chiar taică-tu, Pats.

Un nou val de râs.

Fata cu faţă de cal purta ochelari. Acum îşi trase mâinile din buzunarele salopetei şi-şi scoase ochelarii de pe nas. Şi-i şterse şi-i explică Nadinei, vorbind încet:

— Planşeta este un instrument utilizat de persoanele dotate cu puteri psihice şi de medii. Kinesteologii...

— Care anume „ologi”?

— Savanţii care studiază mişcarea şi interacţiunile dintre muşchi şi nervi.

— Aha.

— Ei pretind că planşeta răspunde de fapt la mişcările imperceptibile ale muşchilor, ghidate probabil nu de zona conştientă, ci de cea subconştientă a minţii. E de la sine înţeles, cei dotaţi cu puteri paranormale sunt de părere că planşeta este pusă în mişcare de entităţi din lumea spiritelor...

Fetele adunate în jurul jocului izbucniră iarăşi în hohote isterice. Nadine se uită peste umărul fetei cu faţa de cal şi văzu că mesajul arăta acum astfel: TATA ZICE CĂ PATTY AR TREBUI SĂ NU SE MAI DEA.

— ...tot timpul la toaletă, sugeră altă fată din cercul de spectatoare, spre amuzamentul tuturor.

— Oricum ai lua-o, ele doar se amăgesc cu obiectul acela, spuse fata cu faţă de cal, pufnind dispreţuitor. E cât se poate de nechibzuit. Atât mediile cât şi oamenii de ştiinţă spun că scrierea automată poate fi deosebit de periculoasă.

— Crezi că spiritele au o dispoziţie neprietenoasă în seara asta? o întrebă Nadine din vârful buzelor.

— Poate că spiritele nu sunt niciodată prietenoase, îi răspunse fata, măsurând-o cu severitate. Sau te poţi alege cu un mesaj din partea subconştientului tău, pe care nu erai deloc pregătită să-l primeşti. Există cazuri bine ştiute când scrierea automată a scăpat total de sub control, ştii? Există oameni care şi-au ieşit din minţi din cauza asta.

— Vai, mi se pare cam exagerat. Nu e vorba decât de un joc.

— Uneori jocurile devin lucruri foarte serioase.

Înainte ca Nadine să reuşească să-i răspundă fetei cu faţă de cal, izbucni cel mai puternic hohot de râs de până atunci. Patty nu-mai-ştiu-cum căzuse din pat şi zăcea pe podea, ţinându-se de burtă şi mişcând convulsiv din picioare. Mesajul complet suna astfel: TATA ZICE CĂ PATTY AR TREBUI SĂ NU SE MAI DEA ÎN BĂRCI CU LEONARD KATZ.

— Tu ai făcut asta! o acuză Patty pe Sandy, după ce se ridică din nou.

— Nu eu, Patty! Pe cinstea mea!

— Taică-tu a fost! Ţi-a comunicat din Marele Dincolo! De Acolo, din Afară! îi spuse o altă fată lui Patty, cu vocea lui Boris Karloff, pe care o imita în chip strălucit, după părerea Nadinei. Să nu uiţi că el este cu ochii pe tine, când îţi dai iarăşi chiloţeii jos pe bancheta din spate a Dodgeului lui Leonard.

Un nou acces de veselie întâmpină vorba de duh. Când râsul se potoli, Nadine se strecură până lângă Rachel şi o prinse de braţ. Dorea s-o întrebe despre temă şi apoi să dispară neobservată.

— Nadine! strigă Rachel. Ochii ei scânteiau de bucurie, iar obrajii i se îmbujoraseră. Stai jos, o îndemnă ea, să vedem dacă spiritele au şi pentru tine vreun mesaj!

— Nu, de fapt venisem doar ca să-mi dai tema pentru cursul de terapie cor...

— Vai, dă-o naibii de temă! Chestia asta e importantă, Nadine! Nu poţi să scapi o asemenea ocazie! Trebuie neapărat să încerci. Haide, stai lângă mine. Janey, tu ocupă-te de partea cealaltă.

Janey se aşează vizavi de Nadine şi, după mai multe îndemnuri insistente ale Rachelei Timms, Nadine se trezi atingând planşeta uşor, cu opt dintre degete. Fără să ştie de ce, se uită peste umăr, la fata cu faţă de cal. Aceasta o fixă şi clătină o dată încet din cap, iar lampa fluorescentă din tavan, reflectată de lentilele ochelarilor, îi preschimbă ochii în două fulgere albe de lumină.

Atunci avusese un moment de teamă, îşi aminti ea, privind la o altă planşetă, la lumina unei lanterne cu şase baterii, dar răspunsul pe care i-l dăduse fetei cu faţa de cal îi reveni în minte – nu era decât un joc, pentru numele lui Dumnezeu, ce lucruri îngrozitoare s-ar fi putut petrece în mijlocul veseliei atâtor fete? Nadine nici nu-şi putea imagina o atmosferă mai ostilă apariţiei unor spirite autentice, fie ele bune sau rele.

— Şi acum, staţi liniştite, le porunci Rachel. Spirite, aveţi vreun mesaj pentru surioara noastră, cercetaşa Nadine Cross?

Planşeta nu se clinti, iar Nadine se simţi uşor jenată.

— Ala-bala-portocala, spuse fata care îl imitase pe Boris Karloff, vorbind de această dată – şi la fel de izbutit – cu vocea lui Bullwinkle Moose. Spiritele vor vorbi!

Alte chicote.

— Şşşşt! se răsti Rachel.

Nadine îşi făcu socoteala că, dacă una dintre celelalte fete nu începea repede să mişte planşeta, ca să mângâiască pentru ea indiferent ce mesaj stupid le trecea prin minte, avea s-o facă singură – s-o împingă încolo şi încoace şi să scrie ceva scurt şi dulce, HUO! de exemplu; apoi ar fi putut să-şi ia tema şi să plece.

Tocmai când era pe cale să încerce, planşeta i se smuci violent între degete. Creionul lăsă o linie diagonală groasă

pe pagina imaculată.

— Hei! Nu-i frumos din partea voastră, spirite, spuse Rachel destul de nesigură pe tonul vocii ei. Tu ai mişcat, Nadine?

— Nu.

— Janey.

— Nu, pe bune.

Planşeta tresări iarăşi, fiind la un pas să le sară dintre degete, alunecând spre colţul din stânga sus al hârtiei.

— Uau! exclamă Nadine. Aţi simţit...

Simţiseră prea bine, deşi atât Rachel cât şi Jane Fargood au refuzat după aceea să mai discute cu ea despre cele întâmplate. Iar după seara respectivă nu mai fusese foarte bine primită în camerele celor două, ca şi cum fetelor le-ar fi fost puţin teamă să se afle în apropierea ei.

Obiectul prinsese deodată să vibreze, transmiţându-le în mâini senzaţia pe care o ai atunci când atingi aripa unei maşini cu motorul mergând în ralanti. Tremurul era continuu şi tulburător, căci se putea lesne constata că nu ele provocau mişcarea.

Se lăsase tăcerea. Pe feţele lor se vedea acea expresie caracteristică tuturor oamenilor care sunt martorii unei şedinţe de spiritism în care se petrece ceva adevărat şi neaşteptat – masa începe să se clatine, se aud bătăi în perete, sau mediul începe să scoată teleplasmă cenuşiu-fumurie pe nări. O expresie ce trădează o stare de expectativă relativă şi ambiguă, dorinţa ca fenomenul declanşat să înceteze imediat, dar şi ca desfăşurarea lui să continue. Expresia unei însufleţiri înspăimântătoare şi dezechilibrate... iar în momentele acelea figura omenească seamănă cel mai bine cu hârca ce pândeşte totdeauna la mai puţin de un centimetru sub piele.

— Opriţi-vă! strigă pe neaşteptate fata cu faţa de cal. Opriţi-vă chiar acum, dacă vreţi să nu regretaţi!

Jane Fargood ţipă înspăimântată:

— Nu pot să-mi mai desprind degetele!

Cineva scoase un mic sunet-sughiţ. În aceeaşi clipă, Nadine îşi dădu seama că nici ea nu se putea desprinde de planşetă. Îşi încordă muşchii braţului, făcând efortul disperat să îndepărteze vârfurile degetelor, însă zadarnic.

— Gata, destul cu gluma, interveni Rachel cu voce gâtuită. Cine...

Fără veste, planşeta începu să scrie.

Se mişca fulgerător şi implacabil, trăgându-le, rotindu-le şi sucindu-le degetele şi braţele într-un chip care ar fi putut părea comic dacă n-ai fi ţinut cont de deznădejdea şi neputinţa fetelor în faţa acelei desfăşurări de forţe. Retrăind scena, Nadine se gândise mai târziu că mâinile ei fuseseră prinse ca într-un aparat mecanic de făcut exerciţii. Până atunci, scrisul fusese în litere băţoase şi stângace, iar mesajele arătau ca şi cum ar fi fost scrise de un copil de şapte ani. Scrisul era acum sigur şi puternic... În litere mari şi bine conturate, ce se înşirau în rânduri drepte pe pagina albă. Puterea ce fusese dezlănţuită era neînduplecată şi răutăcioasă.

NADINE, NADINE, NADINE, apăruse pe pagină. CÂT DE MULT O IUBESC PE NADINE VREAU SĂ FIE A MEA SĂ O IUBESC PE NADINE SĂ FIE REGINA MEA DACĂ DACĂ DACĂ ÎŢI PĂSTREZI PURITATEA PENTRU MINE DACĂ ÎŢI PĂSTREZI CURĂŢENIA PENTRU MINE DACĂ EŞTI DACĂ EŞTI MOARTĂ PENTRU MINE MOARTĂ EŞTI

Planşeta se năpusti în josul foii şi începu din nou.

EŞTI MOARTĂ CU TOŢI CEILALŢI EŞTI ÎN CARTEA MORŢILOR CU CEILALŢI NADINE ESTE MOARTĂ CU EI NADINE PUTREZEŞTE CU EI DACĂ NU DACĂ NU

Se opri. Tremură. Nadine gândi, nădăjdui – vai, cât de mult nădăjdui – că se terminase, şi atunci fugi înapoi la marginea paginii şi o luă de la capăt. Jane ţipă jalnic. De uimire şi spaimă, feţele celorlalte fete se transformaseră în nişte ovale livide.

LUMEA LUMEA CURÂND LUMEA VA MURI ŞI NOI NOI NOI NADINE NADINE EU EU EU NOI NOI NOI SUNTEM

NOI SUNTEM NOI

În clipa aceea, literele păreau să urle:

NOI SUNTEM ÎN CASA MORŢILOR NADINE

Cel din urmă cuvânt se întinse pe întreaga pagină, cu litere mari de trei centimetri, apoi planşeta se răsuci, lăsând în urmă o dâră lungă de grafit, ca un ultim ţipăt. Pe urmă căzu pe podea şi se sparse în două.

Timp de câteva secunde, totul încremenise, apoi Jane Fargood izbucnise în hohote ascuţite şi isterice de plâns. În cele din urmă urcase la etaj şi administratoarea căminului, ca să vadă ce se întâmplă. Nadine îşi amintea că femeia fusese pe cale să cheme pentru Jane pe cineva de la cabinetul medical, dar fata reuşise să-şi revină puţin.

În tot acest răstimp, Rachel Timms stătuse aşezată pe pat, calmă, dar palidă. După plecarea administratoarei şi a colegelor (le părăsise şi fata cu faţă de cal, care se simţea, fără îndoială, ca un profet neluat în seamă în propria lui ţară), i se adresase Nadinei pe un ton egal şi straniu:

— Cine era, Nadine?

— Nu ştiu, îi mărturisise Nadine.

Atunci, nu avea nici cea mai vagă idee. Atunci.

— Nu ai recunoscut scrisul?

— Nu.

— Păi, poate ar fi mai bine să iei... mesajul acela de dincolo, sau ce-o fi el şi... să te întorci la tine în cameră.

— Tu m-ai rugat să mă aşez! se răsti Nadine. De unde crezi tu că mi-aş fi putut imagina... că se va întâmpla una ca asta? N-am vrut decât să fiu politicoasă, pentru numele lui Dumnezeu!

Rachel avusese atâta bun-simţ cât să se îmbujoreze, ba chiar să se scuze, cât de cât. Dar după aceea Nadine n-o prea mai văzuse la faţă, iar Rachel Timms fusese una dintre puţinele fete pentru care ea simţise o atracţie adevărată în cele dintâi trei semestre la colegiu.

De la întâmplarea aceea şi până acum, nu mai atinsese niciodată vreun păianjen triunghiular din placă aglomerată.

Dar acum bătuse... ei, în sfârşit, bătuse ceasul, mai încăpea îndoială?

Cu adevărat.

Nadine se aşează pe banca de picnic şi atinse uşor două dintre cele trei laturi ale planşetei, cu inima bătându-i puternic în piept. O simţi cum începe să se mişte aproape instantaneu sub buricele degetelor, ca o maşină cu motorul pornit. Cine oare era şoferul? Cine era el cu adevărat? Cine avea să se suie, să trântească portiera şi să-şi pună mâinile bronzate pe volan? Al cui picior, greu şi brutal, încălţat într-o cizmă veche şi prăfuită de cowboy, se va lăsa asupra acceleraţiei şi o va duce... unde?

Şoferule, încotro ne duci?

Lipsită de orice ajutor, lipsită de speranţa de a mai primi vreun ajutor, Nadine stătea încremenită, pe banca din apropierea piscului Flagstaff, în tunelul negru al dimineţii, cu ochii căscaţi, având senzaţia, mai mult decât oricând, că se află pe un hotar. Cu toate că privea spre răsărit, simţea prezenţa lui venind din spate, apăsând-o cu toată forţa, trăgând-o în jos ca o greutate legată de picioarele unei moarte: prezenţa întunecată a lui Flagg, copleşind-o în valuri regulate şi neînduplecate.

Undeva, în noapte, omul negru bântuia; femeia rosti două cuvinte, ca pe o incantaţie adresată tuturor spiritelor negre care au fost vreodată – incantaţie şi invitaţie, totodată:

— Te ascult.

Sub degetele ei, planşeta începu să scrie.

CAPITOLUL 54

Fragmente din Procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc
19 august 1990

Această întrunire s-a desfăşurat în apartamentul lui Stu Redman şi Fran Goldsmith. Au fost prezenţi toţi membrii Comitetului din Free Zone.

Stu Redman ne-a adresat tuturor, inclusiv lui însuşi, felicitări cu prilejul alegerii în Comitetul Permanent. A făcut propunerea să fie întocmită o scrisoare de mulţumire adresată lui Harold Lauder şi semnată de toţi membrii Comitetului, propunere acceptată în unanimitate.

Stu: „De îndată ce terminăm cu chestiunile mai vechi, Glen Bateman vrea să discutăm două probleme noi. Nici eu nu ştiu mai mult decât voi în clipa de faţă, dar bănuiesc că este vorba şi despre următoarea adunare publică. Am dreptate, Glen?”

Glen: „Voi aştepta să-mi vină rândul.”

Stu: „Aşa-i cheliosu’ şi pace. Principala diferenţă dintre un beţivan bătrân şi un bătrân profesor de colegiu constă în aceea că profesorul îşi aşteaptă rândul ca să-ţi vorbească până-ţi face capul mare.”

Glen: „Îţi mulţumesc pentru aceste adevărate perle de înţelepciune, East Texas.”

Fran interveni, spunând că se bucură văzând cât de bine se distrează Stu şi Glen, dar că dorea să afle când vor trece la treabă, având în vedere că emisiunea ei favorită de televiziune începe la ora 9. Comentariul a fost primit cu mai multă veselie decât s-ar fi cuvenit, probabil.

Primul nostru subiect serios de discuţie a fost cel legat de iscoadele care urmau să fie trimise spre vest. Recapitulând, comitetul a hotărât să le ceară Judelui Farris, lui Tom Cullen şi Daynei Jurgens să plece în misiune. Stu a sugerat ca

persoanele care făcuseră propuneri să discute, fiecare în parte, cu propriul lor candidat – adică, Larry Underwood cu Judele, Nick, ajutat de Ralph Brentner, cu Tom, iar Sue cu Dayna.

Nick a spus că pregătirea lui Tom ar putea dura câteva zile, iar Stu a adăugat că ajunseseră astfel şi la stabilirea momentului când urmau să fie trimişi. După părerea lui Larry, nu era bine să fie expediaţi împreună, ca să nu fie prins tot grupul o dată. Continuă, afirmând că atât Judele cât şi Dayna vor bănui că vom trimite mai mulţi spioni dar, de vreme ce nu cunosc numele, nu vor putea să trăncănească. Fran spuse că „a trăncăni” nu i se părea deloc cuvântul nimerit, gândindu-ne la ce le-ar putea face omul din vest – dacă este om.

Glen: „Eu n-aş fi aşa de sumbru în locul tău, Fran. Dacă acceptăm că Adversarul nostru posedă o inteligenţă cel puţin minimă, va şti că nu le vom comunica... operativilor noştri, cred că aşa i-am putea numi... informaţii pe care le considerăm vitale pentru el. Prin urmare, îşi va da seama că tortura nu-i va fi de prea mare folos.”

Fran: „Cu alte cuvinte, îi va bate pe umăr şi le va zice să nu mai facă, altă dată, aşa ceva? Mai degrabă s-ar putea să-i supună la chinuri tocmai pentru că-i place să tortureze. Ce părere ai de asta?”

Glen: „Nu văd ce-aş mai putea spune.”

Stu: „Am luat deja această decizie, Frannie. Am căzut de acord că ne trimitem oamenii într-o situaţie periculoasă şi ştim prea bine că nu ne-a fost uşor să luăm o asemenea hotărâre.”

Glen propuse să acceptăm următoarea programare provizorie: Judele să plece la 26 august, Dayna la 27, iar Tom la 28, niciunul dintre ei neştiind despre ceilalţi şi pornind pe căi diferite. Asta ar lăsa şi timpul necesar pregătirii lui Tom, adăugă el.

Nick spuse că, exceptându-l pe Tom Cullen, căruia i se va impune când să se întoarcă, prin intermediul sugestiei

posthipnotice, ceilalţi doi vor fi liberi să se întoarcă atunci când propria lor judecată le va impune, ţinând cont de rolul pe care-l va juca şi vremea – deoarece chiar înainte de prima săptămână a lui octombrie poate să ningă mult în munţi. Nick a fost de părere să-i sfătuim să nu rămână în vest mai mult de trei săptămâni.

Fran spuse că puteau ocoli spre sud, dacă începea să ningă devreme în munţi, dar Larry o contrazise, atrăgând atenţia că, în acest caz, ar fi întâlnit în calea lor lanţul Sangre de Cristo şi singura posibilitate ar fi rămas să meargă mult spre sud, până în Mexico. Drept pentru care nu i-am mai vedea la faţă până la primăvară.

Dată fiind această situaţie, Larry sugeră că ar fi mai bine să-i oferim Judelui un avans oarecare. Propuse data de 21 august, adică poimâine.

Cu aceasta, s-a închis subiectul Cercetaşilor... sau al spionilor, dacă preferaţi.

Apoi i s-a dat cuvântul lui Glen; transcriu din înregistrarea pe bandă:

Glen: „Aş vrea să vă propun să convocăm o a doua adunare publică pe 25 august, şi am să vă spun câteva lucruri pe care ar fi bine să le abordăm cu acest prilej. Pentru început, vă voi arăta un lucru care s-ar putea să vă surprindă. Am pornit de la premisa că în Free Zone ar exista circa şase sute de persoane, căci Ralph a ţinut o evidenţă admirabilă şi precisă a celor veniţi în grupuri mari, iar noi ne-am întemeiat presupunerile legate de populaţie tocmai pe aceste cifre. Dar au mai existat şi oameni care au ajuns aici singuri, poate şi câte zece pe zi. Prin urmare, astăzi m-am dus la sala din Chautauqua Park cu Leo Rockway şi am numărat locurile. Se ridică la şase sute şapte. Oare asta nu vă sugerează nimic?”

Sue Stern a fost de părere că nu avea cum să fie corect, pentru că persoanele care nu-şi găsiseră loc rămăseseră în spate sau se aşezaseră pe intervale. Atunci ne-am dat cu

toţii seama unde bătea Glen, iar comitetul a rămas trăsnit, nu cred să existe un cuvânt mai potrivit.

Glen: „Nu există nicio cale de a estima cât de cât numărul celor care stăteau jos şi în picioare, dar din câte îmi aduc eu aminte de la adunare, mă simt obligat să susţin că cifra de o sută nu este deloc exagerată. Deci în Free Zone locuiesc acum mai bine de şapte sute de oameni. Ca urmare a descoperirii făcute de Leo şi de mine, propun ca un punct de pe agenda adunării să fie alcătuirea unui Comitet pentru Recensământ."

Ralph: „Bată-mă să mă bată! Şi asta numai din cauza mea."

Glen: „Nu, nu-i vina ta. Pe umerii tăi stau cel puţin vreo zece treburi diferite, şi cred că suntem cu toţii de acord că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine..."

Larry: „Să ştii că da."

Glen: „... dar, chiar dacă ne-au venit numai câte patru singuratici pe zi, tot se adună cam treizeci pe săptămână. Iar eu cred că e vorba mai degrabă de doisprezece sau paisprezece. N-au obiceiul să se înfăţişeze înaintea unuia dintre noi, ca să anunţe că au venit, iar acum, după ce a plecat Mother Abagail, nu-i mai poţi controla."

Fran Goldsmith a susţinut propunerea lui Glen de a introduce Comitetul pentru Recensământ pe agenda adunării din 25 august, comitetul respectiv urmând să răspundă de păstrarea evidenţei tuturor locuitorilor din Free Zone.

Larry: „Aş fi întru totul de acord, dacă ar exista un motiv valabil şi practic. Dar..."

Nick: „Dar ce, Larry?"

Larry: „Păi... nu avem oare suficiente lucruri cu care să ne batem capul? La ce ne trebuie toată birocraţia asta idioată?"

Fran: „Chiar acum mi-a venit în minte un motiv valabil, Larry."

Larry: „Care-i acela?"

Fran: „Dacă Glen are dreptate, înseamnă că va trebui să închiriem o sală mai mare pentru adunarea următoare. Mi se pare important. Nu avem cum să-i înghesuim în Chautauqua Auditorium pe cei opt sute de oameni care se vor afla aici până pe 25.”

Ralph: „Isuse, chestia asta nu mi-a dat prin cap. V-am zis, doar, oameni buni, nu sunt făcut pentru o treabă ca asta.”

Stu: „Linişteşte-te, Ralph, te descurci nemaipomenit.”

Suc: „În concluzie, unde o să ţinem adunarea aia?”

Glen: „Stai puţin, stai puţin. Să le luăm pe rând. Mai întâi, avem de votat o propunere!”

S-a aprobat cu 7-0 includerea Comitetului pentru Recensământ pe ordinea de zi a următoarei întruniri publice.

Stu propuse apoi să ţinem întrunirea la 25 august, în Munzinger Auditorium, o sală de mai mare capacitate – probabil peste o mie de locuri.

Glen ceru atunci din nou cuvântul.

Glen: „Înainte de a merge mai departe, aş dori să subliniez că mai există un motiv în favoarea organizării Comitetului pentru Recensământ, ceva mai serios decât acela de a şti exact câtă băutură şi câte pungi de cartofi prăjiţi să pregătim pentru petrecere. Trebuie să ştim cine vine... dar ar mai trebui să ştim şi cine pleacă. Poate că nu-i decât un acces de paranoia, dar aş fi în stare să jur că erau nişte feţe cu care mă obişnuisem şi care acum au dispărut. Oricum, după vizita la Chautauqua Auditorium, Leo şi cu mine ne-am dus la Charlie Impening. Şi, ce să vezi! Casa era goală. Lucrurile lui Charlie dispăruseră, ca şi licenţa lui în ştiinţe agricole.”

Agitaţie în sânul comitetului şi destule înjurături care, deşi pline de culoare, nu-şi găsesc locul în acest proces-verbal.

Ralph întrebă ce câştig am avea ştiind cine a plecat, exprimându-şi părerea că, dacă nişte tipi de teapa lui

Impening vor să plece de partea cealaltă, la Omul Întunecat, ar trebui să fim bucuroşi că am scăpat de ei.

Mai mulţi membri ai comitetului îl aplaudară pe Ralph, care se înroşi ca un şcolar, dacă mi-este permis să adaug.

Sue: „Nu, eu înţeleg ideea lui Glen. Ar fi ca o scurgere permanentă de informaţii."

Ralph: „Ei bine, şi ce putem face? Îi vârâm în temniţă?"

Glen: „Oricât ar suna de urât, consider că trebuie să ne gândim foarte serios la această posibilitate."

Fran: „Nu, domnule. Să trimitem spioni... asta încă pot accepta. Dar ca să închidem oameni veniţi aici pentru simplul motiv că nu le convine cum facem noi diverse lucruri? Doamne, Glen! Astea sunt lucruri care ţin de poliţia secretă!"

Glen: „Da, cam la asta se ajunge. Dar poziţia noastră aici este extrem de precară. Mă pui în postura celui care trebuie să pledeze în favoarea represiunii, ceea ce consider total nedrept. Te întreb dacă eşti de părere că trebuie să permitem un asemenea export de inteligenţă, gândindu-ne şi la Adversar."

Fran: „Mie tot nu-mi place. În anii cincizeci, Joe McCarthy avea comunismul. Noi îl avem pe Omul Întunecat. Ce bine de noi."

Glen: „Fran, ai fi dispusă să accepţi riscul plecării cuiva de aici cu o informaţie-cheie în buzunar? Cum ar fi aceea că Mother Abagail a dispărut, de exemplu?"

Fran: „Şi Charlie Impening poate să-i spună atâta lucru. Ce alte informaţii-cheie avem, Glen? Nu cumva aceea că bâjbâim mai tot timpul şi nu dăm de niciun fir?"

Glen: „Ţii cumva să cunoască numărul şi forţa noastră? Cum ne descurcăm cu partea tehnică? Că nu avem nici măcar un doctor, până în clipa de faţă?"

Fran îi spuse că preferă asta, decât să înceapă să bage oamenii la puşcărie pe motiv că nu le place cum facem noi una şi alta. Stu propuse atunci să amânăm întreaga

discuţie, părerile fiind absolut divergente. Propunerea a fost adoptată, cu votul lui Glen împotrivă.

Glen: „Aţi face bine să vă obişnuiţi cu gândul că vă veţi înfrunta cu asta mai devreme sau mai târziu, de presupus că mai devreme. E şi aşa suficient de rău că Charlie Impening îşi va vărsa tot sacul înaintea lui Flagg. Nu trebuie decât să vă puneţi întrebarea dacă doriţi să multiplicaţi ceea ce ştie Impening cu un factor x oarecare. Ei bine, nu mai contează, aţi votat să amânăm. Dar mai există un lucru... am fost aleşi pe o perioadă nedeterminată, s-a gândit vreunul dintre voi la asta? Nu ştim dacă vom funcţiona şase săptămâni, şase luni sau şase ani. După părerea mea, un an ar fi cel mai potrivit... am ajunge astfel la sfârşitul începutului, folosind formularea lui Harold. Aş dori să se discute propunerea asta la următoarea noastră adunare publică.

O ultimă chestiune şi am terminat. Guvernarea prin intermediul adunării generale municipale – forma de organizare existentă aici, noi fiind în postura de aleşi ai oraşului – va funcţiona o vreme, până ce numărul nostru ar spori la circa trei mii de persoane, dar când se va aduna prea multă lume, întrunirile publice vor începe să fie dominate de indivizi şi găşti, fiecare cu interesele şi ideile lor personale... fluorurarea provoacă sterilitate, hai să ne punem nu ştiu ce fel de drapel şi lucruri de soiul ăsta. Părerea mea ar fi să ne gândim cu toată seriozitatea cum să transformăm Boulder într-o republică până cel târziu iarna următoare sau începutul primăverii.”

S-au schimbat câteva păreri neoficiale în legătură cu ultima propunere a lui Glen, dar nu s-a adoptat nicio hotărâre, deocamdată. I se dădu cuvântul lui Nick, care-i întinse o foaie de hârtie lui Ralph.

Nick: „Scriu acestea în dimineaţa zilei de 19, în vederea şedinţei de diseară, şi-l voi ruga pe Ralph să le citească la sfârşitul şedinţei. A fi mut ridică o mulţime de piedici, dar m-am străduit să mă gândesc la toate implicaţiile posibile

ale propunerii pe care sunt pe cale s-o fac. Aş dori ca pe ordinea de zi a următoarei noastre întruniri publice să fie inclus şi următorul punct: «Să stabilim dacă Free Zone va consimţi să creeze un Departament al Legii şi Ordinii, sub conducerea lui Stu Redman.»“

Stu: „Îmi arunci în spate un lucru copleşitor, Nick.”

Glen: „Interesant. Ne întoarcem la ceea ce discutam acum câteva minute. Lasă-l să termine, Stuart... pe urmă îţi vine şi ţie rândul.”

Nick: „Sediul acestui Departament al Legii şi Ordinii ar urma să fie în Judecătoria Districtului Boulder. Stu ar avea dreptul să numească maxim treizeci de reprezentanţi-adjuncţi, peste treizeci doar cu aprobarea prin vot a Comitetului Zonei Libere, iar peste şaptezeci doar cu aprobarea prin vot, în cadrul adunării publice din Free Zone. Aceasta este rezoluţia pe care aş vrea s-o văd pe agendă. E de la sine înţeles că aprobarea noastră nu are nicio valoare atât timp cât n-o acceptă şi Stu.”

Stu: „Al naibii de corect!”

Nick: „Ne-am dezvoltat suficient ca să fie cu adevărat nevoie de lege. Altfel, riscăm să pierdem evenimentele de sub control. Avem cazul băiatului acela, Gehringer, care a avut ideea să-şi mâne maşina de curse pe Pearl Street. După mai multe tururi, a făcut maşina zob şi, spre norocul lui, nu s-a ales decât cu o tăietură pe frunte. Ar fi putut să moară sau să accidenteze mortal pe cineva. Acum, toţi cei care l-au văzut gonind au ştiut de la început că nu se va sfârşi bine, vedeai scris «necaz» cu litere de-o şchioapă, cum ar fi zis Tom. Dar nimeni n-a simţit că ar avea căderea să-l oprească, tocmai pentru că lipsea autoritatea respectivă. Asta pe de o parte. Pe urmă, mai există şi Rich Moffat. Prababil o parte dintre voi ştiu cine este Rich, dar pentru cei care nu-l cunosc, el este probabil singurul alcoolic din Zonă. Cât rămâne treaz, e o persoană destul de decentă, dar când se îmbată, pur şi simplu devine iresponsabil şi, din păcate, este beat mai tot timpul. Acum

trei sau patru zile, fiind în stare de ebrietate, s-a hotărât să spargă toate vitrinele de pe Arapahoe. Când şi-a mai revenit puţin am stat de vorbă cu el – discuţie în felul meu, se înţelege, prin scris – şi s-a arătat destul de ruşinat. Arăta înapoi pe drumul pe care venise şi zicea: «Ia uită-te. Uită-te ce-am făcut. Am umplut trotuarele de cioburi! Ce-ar fi să se taie vreun copil în ele? Vina ar fi doar a mea.»“

Ralph: „Nu simt niciun fel de milă pentru el. De niciun fel.”

Fran: „Haide, haide, Ralph. Ştim cu toţii că alcoolismul este o boală.”

Ralph: „Boală, pe mă-sa. E vicios până-n măduva oaselor, asta e.”

Stu: „Iar voi doi provocaţi dezordine. Vă rog să lăsaţi vorba.”

Ralph: „Te rog să mă ierţi, Stu. De acum mă voi mulţumi să citesc scrisoarea lui Nick, fără alte comentarii.”

Fran: „Iar eu am să mă abţin cel puţin două minute, domnule preşedinte. Vă promit.”

Nick: „Ca să scurtăm povestea, i-am găsit lui Rich o mătură şi a curăţat toată porcăria pe care-o făcuse. Ba chiar s-a descurcat lăudabil. Însă a întrebat – pe bună dreptate – de ce nu l-a oprit nimeni. În zilele de demult, un tip ca Rich nu avea cum să pună mâna pe alcool de asemenea tărie şi în asemenea cantităţi, indiferent ce-ar fi făcut; băieţii de teapa lui Rich erau băutori cronici de vin. Dar acum există cantităţi incredibile de băuturi peste tot, e suficient să întinzi mâna şi să ţi le iei de pe rafturi. Mai mult, sunt foarte convins că Rich n-ar fi trebuit să fie lăsat să spargă mai mult de două vitrine; iar el a distrus toate geamurile de pe latura sudică a străzii, cale de trei blocuri. Nu s-a oprit decât din cauză că obosise. Mai am doar un singur exemplu: am avut un caz în care un bărbat, al cărui nume nu-l voi menţiona, a descoperit că femeia lui, nu o voi numi nici pe ea, îşi petrecea pe ascuns după-amiezele cu un alt bărbat. Presupun că ştim cu toţii despre cine e vorba.”

Sue: „Mda, presupun că ştim. Un tip cu pumnii tari.”

Nick: „Oricum, omul despre care povestesc i-a bătut pe intrus şi apoi pe femeia în cauză. Pentru noi, cei de aici, nu cred că are importanţă cine avea dreptate sau nu...”

Glen: „Aici greşeşti, Nick.”

Stu: „Lasă-l să termine, Glen.”

Glen: „Sigur că da, dar aş vrea să revin, după aceea, la un anume punct.”

Stu: „Foarte bine. Continuă, Ralph.”

Ralph: „Da... de acum, nu mai e mult până la capăt.”

Nick: „...deoarece singurul lucru care contează este acela că bărbatul respectiv a comis un delict de drept comun, atac cu violenţă fizică, şi se află încă în libertate. Dintre cele trei cazuri, acesta din urmă îi îngrijorează cel mai tare pe cetăţenii de rând. Avem de-a face aici cu un adevărat ghiveci, o societate de o extremă diversitate, în care se vor naşte o serie de conflicte şi de fricţiuni. Cred că niciunul dintre noi nu-şi doreşte la Boulder o atmosferă gen vestul sălbatic. Gândiţi-vă numai în ce situaţie ne-am fi găsit dacă bărbatul acela nu se mulţumea să-i bată, ci avea ideea să-şi ia un pistol calibru 45 de la cine ştie ce munte de pietate şi să-i împuşte pe amândoi. Chiar şi în cazul acesta, criminalul s-ar fi aflat în libertate.”

Sue: „Doamne, Nicky, ce mai e şi asta? De ce-ţi vin asemenea gânduri negre?”

Larry: „Mda, sună foarte dur, dar are dreptate. Există o veche zicală, circula în Marină, cred: «Un lucru care ar putea să se strice o să se strice cu adevărat.»“

Nick: „Stu este de pe acum moderatorul şedinţelor noastre de comitet şi publice, cu alte cuvinte oamenii îl consideră o persoană cu autoritate. Iar eu îl socotesc pe Stu un om de calitate.”

Stu: „Îţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase, Nick. Presupun că n-ai observat că port pantofi cu toc, ca să par mai înalt. Vorbind serios însă, voi accepta propunerea, dacă aşa vreţi. Nu-mi doresc câtuşi de puţin afurisita asta de

slujbă – din câte am văzut eu prin Texas, munca poliţistului se reduce mai ales la curăţatul borâturii de pe cămaşă, când dai peste o pacoste ca Rich Moffat, sau la alungarea de pe şosele a tonţilor ca Gehringer. Tot ceea ce pretind este ca în propunerea pe care o supunem întrunirii publice să fie prevăzut acelaşi termen limită de un an pe care l-am prevăzut şi pentru comitet. Am de gând să spun foarte limpede că mă retrag după trecerea acestui an. Dacă mi se acceptă punctul de vedere, e-n regulă."

Glen: „Consider că pot să-ţi dau un răspuns afirmativ, în numele tuturor. Doresc să-i mulţumesc lui Nick pentru moţiune şi vreau să fie consemnat în procesul-verbal că o consider o dovadă de geniu. Şi susţin moţiunea."

Stu: „Foarte bine, moţiunea a fost acceptată. Există vreun comentariu?"

Fran: „Da, există un comentariu. Aş avea o întrebare. Dacă-ţi zboară careva creierii?"

Stu: „Nu cred că..."

Fran: „Sigur, tu nu crezi. Nu crezi că se poate întâmpla. Ce-mi va spune mie Nick, dacă se va dovedi că voi toţi v-aţi înşelat! «Vai, ce rău îmi pare, Fran?» Aşa o să mă consoleze el? «Bărbatul tău e la judecătorie, cu un glonţ în cap, probabil că am făcut o greşeală.» Pentru numele lui Dumnezeu, eu o să am în curând un copil, iar voi, oameni buni, vreţi să faceţi din el un fel de Pat Garrett?"

Au urmat încă zece minute de discuţii, majoritatea irelevante; iar Fran, a dumneavoastră supusă secretară, a tras o porţie bună de plâns, după care s-a potolit. Votul în favoarea propunerii lui Stu pe postul de Şerif al Free Zone a fost de 6-1, pentru că de această dată nimic nu a convins-o pe Fran să-şi schimbe votul. Glen a cerut să i se dea cuvântul pentru o ultimă chestiune, înainte de ridicarea şedinţei.

Glen: „Nici de această dată nu e vorba de o moţiune, ci de o simplă idee, pe care nu o vom vota, ci la care ar fi bine să ne gândim. Mă întorc la cel de-al treilea exemplu de

probleme de încălcare a legii şi ordinii dat de Nick. A descris cazul şi a încheiat afirmând că n-ar trebui să fim preocupaţi de cine are dreptate şi cine nu. Consider că greşeşte. Stu este unul dintre cei mai oneşti bărbaţi pe care i-am întâlnit eu. Dar aplicarea legii în lipsa unui sistem judecătoresc nu înseamnă justiţie. Ci doar vigilenţă şi impunerea ordinii cu pumnul. Să presupunem că individul acela, pe care-l cunoaştem cu toţii, chiar ar fi pus mâna pe un 45 şi i-ar fi curăţat pe femeia lui şi pe iubit. Să mai presupunem că Stu, în calitate de şerif al nostru, s-ar fi dus, l-ar fi luat de guler şi l-ar fi pus la răcoare. Şi pe urmă? Cât îl ţinem acolo? Legal vorbind, nu putem să-l ţinem deloc, cel puţin potrivit Constituţiei pe care am adoptat-o ieri seară, deoarece, după acel document, un om este inocent până ce i-a fost dovedită vinovăţia, într-un tribunal. Noi toţi ştim că l-am ţine închis, de fapt. Nu ne-am simţi în siguranţă, ştiind că el bântuie liber, pe străzi! Prin urmare, am proceda astfel, deşi este absolut ncconstituţional, deoarece atunci când siguranţa şi constituţionalitatea se află în contradicţie, siguranţa are întotdeauna întâietate. Dar este în interesul nostru ca siguranţa şi constituţionalitatea să devină sinonime, cât mai repede cu putinţă. Trebuie să ne gândim la un sistem judecătoresc.”

Fran: „Mi se pare foarte interesant şi sunt de acord că este un lucru la care trebuie să ne gândim, dar acum am de gând să propun ridicarea şedinţei. E târziu, iar eu sunt extrem de obosită.”

Ralph: „Să ştii că eu susţin propunerea asta. Hai să discutăm despre tribunale data viitoare. Capul mi-e atât de plin la ora asta, că simt cum se tot umflă şi se rotunjeşte. Reinventarea ţării e mult mai complicată decât s-ar fi zis la început.”

Larry: „Amin.”

Stu: „S-a făcut propunerea să suspendăm şedinţa. Ce părere aveţi despre asta, oameni buni?”

Moţiunea a fost votată cu 7-0.

Frances Goldsmith, Secretară

— De ce te opreşti? întrebă Fran, văzând că Stu se apropie de trotuar şi-şi lasă picioarele pe pământ. Mai avem un bloc.

Ochii ei mai erau roşii din cauza lacrimilor vărsate în timpul şedinţei, iar Stu n-o mai văzuse niciodată în asemenea hal de oboseală.

— Funcţia aia de şerif..., începu el.

— Stu, nu vreau să discutăm despre asta.

— Cineva trebuie s-o facă, draga mea. Nick avea dreptate. Logic vorbind, nu putea fi ales altcineva.

— S-o ia toţi dracii de logică. Dar cu mine şi cu copilul cum rămâne? În asta nu există niciun fel de logică, Stu?

— Cred că ştiu foarte bine ce-ţi doreşti pentru copil, îi răspunse el cu voce domoală. Nu mi-ai spus de atâtea ori? Vrei să vină într-o lume care a intrat pe făgaşul ei, cât de cât. Preferi ca el... sau ea să se afle în afara primejdiei. Şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Dar n-am vrut să spun asta de faţă cu toţi, pentru că asta e problema noastră. Tu şi copilul sunteţi două dintre motivele principale pentru care am acceptat.

— Ştiam, recunoscu ea cu voce stinsă şi gâtuită.

Bărbatul îi puse degetele sub bărbie şi-i ridică faţa către el. Îi zâmbi, iar Fran făcu şi ea efortul să-i răspundă cu un surâs care trăda extenuarea şi cu lacrimi ce îi picurau de pe obraz.

— Totul va fi bine, îi promise el.

Ea clătină încet din cap, înainte şi înapoi, şi câteva lacrimi se risipiră în noaptea caldă de vară.

— Eu cred că nu, spuse ea. Nu, nu pot spera că va fi aşa cum spui tu.

Rămase trează până târziu, în miez de noapte, gândindu-se că nu poţi obţine căldura decât dacă faci foc – Prometeu

s-a ales cu ochii scoşi din pricina asta – iar dragostea se plăteşte întotdeauna cu sânge.

Un sentiment de certitudine stranie o cuprinse încetul cu încetul – paralizând-o ca o anestezie – anume că vor sfârşi într-o baie de sânge. Gândul acesta o făcu să-şi împreuneze mâinile, protector, deasupra pântecelui şi, pentru prima oară după multe săptămâni, îşi reaminti visul: Omul Întunecat cu rânjetul... şi cu umeraşul lui strâmb.

Pe lângă faptul că în timpul liber se ocupa de căutarea lui Mother Abagail, împreună cu un grup de voluntari, Harold Lauder făcea parte din Comitetul pentru Înhumări; pe 21 august, îşi petrecu o bună parte din zi într-un camion de gunoi, împreună cu alţi cinci bărbaţi, purtând cu toţii cizme, haine de protecţie şi mănuşi groase, din cauciuc. Şeful Comitetului pentru Înhumări, Chad Norris, era plecat în punctul denumit de el, cu un calm aproape înspăimântător, Şantierul Funerar Numărul 1. Se afla la cincisprezece kilometri sud-vest de Boulder, într-o zonă în care exista o fostă carieră de cărbune. Locul arăta acum pustiu şi gol ca munţii de pe lună, sub soarele arzător de august. Chad nu acceptase postul decât după tergiversări, pentru că fusese odată asistent al unui antreprenor de pompe funebre la Morristown, New Jersey.

— Nu-i o întreprindere prea atrăgătoare, le spusese el în dimineaţa respectivă, la Greyhound Bus Terminal dintre Arapahoe şi Walnut, care devenise baza de operaţii a comitetului lor. Îşi aprinse un Winston cu un chibrit de lemn şi le surâse celor douăzeci de oameni din jur. Adică, o întreprindere de acest soi nu e nicio scofală, dacă vreţi să mă credeţi pe mine, te bagă în pământ şi cam atât.

Câţiva îi răspunseră cu zâmbete forţate, dintre care cel mai larg îi aparţinea lui Harold. Stomacul lui ghiorăia fără încetare, căci nu îndrăznise să mănânce nimic de dimineaţă. Nu fusese convins că mâncarea ar fi rămas la locul ei, ţinând cont de natura muncii. Ar fi putut foarte bine să se limiteze la căutarea lui Mother Abagail şi nimeni

n-ar fi scos o vorbă de protest, deşi ar fi trebuit să fie limpede pentru oricare persoană din Free Zone care gândea (dacă mai existau şi alte persoane care gândeau, în afară de el – iată o problemă discutabilă) că a o căuta cu doar cincisprezece voluntari era un exerciţiu comic, dacă ţineai cont de miile de kilometri pătraţi de păduri şi câmpii din jurul Boulderului. Desigur, exista şi posibilitatea ca ea să nu fi plecat deloc din Boulder, la care aparent nu se gândise nimeni (ceea ce nu-l surprindea pe Harold câtuşi de puţin). Putea să se fi stabilit într-o casă oarecare, în afara centrului oraşului, şi ar fi fost imposibil s-o găsească, dacă nu făceau o razie din casă în casă. Redman şi cu Andros nu protestaseră atunci când Harold le propusese ca acest Comitet pentru Căutare să acţioneze la sfârşitul săptămânii şi seara, ceea ce-i sugerase lui Harold că şi ei se consolaseră cu închiderea cazului respectiv.

Ar fi putut să-şi domolească zelul, însă cine este omul cel mai iubit în orice comunitate? Cine se bucură de cea mai mare încredere? Ei bine, cel care îndeplineşte treaba cea mai murdară, desigur, şi o face cu zâmbetul pe buze. Cel care face treaba pe care tu însuţi nu te încumeţi s-o începi.

— Trebuie să vă închipuiţi că îngropaţi nişte bârne de lemn, le spuse Chad. Dacă reuşiţi să vă fixaţi în minte lucrul acesta, vă descurcaţi. Unii dintre voi vor trebui poate să vomite aici, înainte de a începe. Nu e nicio ruşine în asta; încercaţi doar să vă duceţi într-un loc în care ceilalţi să nu fie siliţi să vă privească. După ce-aţi borât, o să vă vină mai uşor să gândiţi astfel: bârne de lemn. Doar nişte bârne de lemn, şi atât.

Bărbaţii se uitau, neîncrezători, unii la alţii.

Chad îi împărţi în trei echipe de câte şase oameni. Împreună cu cei doi oameni rămaşi disponibili, plecă să pregătească un loc pentru cadavrele ce urmau să fie aduse. Fiecărei echipe i se repartiza o anume zonă a oraşului, în care să lucreze. Camionul lui Harold rămăsese toată ziua în cartierul Table Mesa, croindu-şi încet drum la vest de

rampa de acces spre autostrada Denver-Boulder. În sus, pe Martin Drive, până la intersecţia cu Broadway. În vale, pe Thirty-ninth Street şi apoi din nou în sus, de-a lungul lui Fortieth, printre case specifice cartierelor suburbane, într-o zonă de construcţii veche de vreo treizeci de ani, datând de la începutul perioadei de expansiune a populaţiei oraşului, locuinţe cu parter, subsol şi un etaj.

Chad le făcuse rost de măşti de gaze din arsenalul local al lui National Guard, dar nu fuseseră siliţi să le folosească decât după prânz (prânz? care prânz? Harold, cel puţin, mâncase o conservă cu umplutură pentru plăcintă cu mere marca Berry; de altceva nu avusese chef), când au intrat în biserica mormonilor din partea de jos a lui Table Mesa Drive. Veniseră aici, grav bolnavi, şi muriseră la ei în templu; cele peste şaptezeci de cadavre răspândeau o duhoare îngrozitoare.

— Bârne de lemn, pronunţă unul dintre tovarăşii lui Harold, cu voce ascuţită, revoltată şi ironică.

Harold se răsucise pe călcâie şi, poticnindu-se, se strecurase afară pe lângă colegul său. Reuşi să ajungă până în spatele unei clădiri frumoase, din cărămidă, care odinioară servise drept centru de votare – în anii cu alegeri – şi dădu afară umplutura pentru plăcintă marca Berry, descoperind că Norris avusese perfectă dreptate: se simţea mult mai bine cu stomacul gol.

Fu nevoie de două drumuri şi de aproape întreaga după-amiază ca să golească biserica. Douăzeci de oameni, cugetă Harold, ca să cureţe toate cadavrele din Boulder... O parte însemnată din vechea populaţie din oraş se răspândise, urmare a panicii stârnite din cauza Centrului de Testări Atmosferice, cu toate acestea... Harold îşi făcu socoteala că, pe măsură ce Comitetul pentru Înhumări creştea, odată cu numărul locuitorilor, exista şansa, destul de puţin probabilă, altfel, să îngroape majoritatea cadavrelor înainte de prima zăpadă serioasă (ceea ce nu însemna că el se va mai afla atunci în oraş), iar majoritatea oamenilor nu aveau să ştie

niciodată cât de mare fusese pericolul unei noi epidemii – la care ei să nu mai fie imuni.

Comitetul din Free Zone e plin de idei strălucite, gândi el cu dispreţ. Comitetul se va descurca minunat... atât timp cât îl aveau la dispoziţie pe bătrânu' Harold Lauder, care să verifice dacă şi-au legat şireturile, bineînţeles. Harold e foarte bun să se ocupe de asta, nu însă destul de valoros ca să facă parte din amărâtul lor de Comitet Permanent. Doamne, nu. Nu fusese niciodată suficient de valoros, nici măcar cât să-şi facă rost de o parteneră pentru Cercul de Dans de la Ogunquit High School, chiar dacă promitea nişte heroină. Doamne Dumnezeule, oricine altul, dar nu Harold. Nu trebuie să uităm, oameni buni, când ajungem în locul acela proverbial, unde mamiferul ursin îşi slobozeşte măruntaiele în bozii, că nu este vorba de o problemă de analitică, de logică şi nici măcar de bun-simţ. Dacă e să mergem până în adâncul lucrurilor, constatăm că e vorba doar de un banal concurs de frumuseţe.

Ei bine, există cineva care păstrează totul în memorie. Cineva care ţine scorul, copii. Iar numele acestei persoane este – răpăit de tobe, maestro, te rugăm! – Harold Emery Lauder.

Se întoarse în biserică, ştergându-se la gură şi zâmbind cât putea el mai bine, şi le făcu semn că era gata să se apuce de treabă. Cineva îl bătu pe umăr, iar rânjetul lui Harold se lăţi şi mai mult: Într-o bună zi o să-ţi cadă mâna pentru gestul ăsta, rahat cu ochi ce eşti, îi trecu prin minte.

Făcură ultima cursă la 4.15 după-amiază, cu lada camionului de gunoi încărcată cu restul cadavrelor mormonilor. În oraş, camionul se strecura anevoie printre maşinile încremenite în mijlocul drumului, în schimb pe Colorado 119, trei utilaje grele lucraseră toată ziua, ridicând epavele şi depunându-le în şanţurile de pe ambele laturi ale şoselei, unde zăceau ca nişte gigantice jucării răsturnate ale cine ştie cărui copil uriaş.

Celelalte două camioane oranj erau deja parcate la punctul stabilit pentru înhumare. Bărbaţii îşi scoseseră mănuşile şi aveau degetele albe şi vineţii la burice, după o zi întreagă de transpirat în interiorul cauciucului. Fumau şi discutau cam fără chef. Cei mai mulţi erau teribil de palizi.

Norris şi cele două ajutoare ale lui ajunseseră la o adevărată artă. Întinseseră o folie imensă din material plastic pe terenul stâncos. Norman Kellogg, şoferul camionului lui Harold, originar din Louisiana, trase cu spatele până la marginea foliei. Oblonul din spate fu lăsat în jos şi primele trupuri căzură pe folie, ca nişte păpuşi de cârpă pe jumătate înţepenite. Harold ar fi dat orice să se poată întoarce cu spatele, dar se temu ca gestul lui să nu fie considerat o slăbiciune. Nu-l deranja prea mult să le vadă căzând; sunetul respectiv îi făcea rău. Sunetul pe care-l făceau lovind ceea ce avea să fie giulgiul lor.

Turaţia motorului crescu, însoţită de scâncetul instalaţiei hidraulice, iar lada camionului începu să se înalţe. Cadavrele începură să se rostogolească afară, ca o grotescă ploaie umană. Pe Harold îl cuprinse un val de milă, un sentiment atât de profund, încât era dureros. Bârne de lemn, îi trecu prin cap. Câtă dreptate avea. Doar asta rămâne din noi. Nişte... bârne.

— Ho! strigă Chad Norris, iar Kellogg trase camionul ceva mai în faţă şi opri motorul. Chad şi ajutoarele lui veniră pe folia din plastic, purtând greble, iar acum Harold se întoarse, prefăcându-se că scrutează cerul, să vadă dacă nu plouă, de altfel nefiind singurul – în schimb auzi un zgomot ce avea să-i bântuie mai târziu visele, şi anume zornăitul monedelor căzând din buzunarele bărbaţilor şi ale femeilor moarte, când Chad şi ceilalţi doi se munceau să întindă cadavrele într-un strat uniform. Monedele căzând pe suprafaţa acoperită cu material plastic scoteau un sunet care, în chip absurd, îi aducea aminte lui Harold de o puşculiţă. Duhoarea dulce şi bolnăvicioasă a putreziciunii se răspândi în aerul cald.

Când se întoarse din nou, cei trei adunau marginile giulgiului din plastic, gemând de efort şi încordându-şi muşchii. Câţiva bărbaţi, printre care şi Harold, se repeziră să dea o mână de ajutor. Chad Norris scoase la iveală un capsator uriaş, pentru uz industrial. Peste douăzeci de minute terminaseră această etapă a muncii, iar plasticul zăcea pe pământ, ca o uriaşă capsulă de gelatină. Norris se căţără în cabina unui buldozer vopsit în galben-ţipător şi porni motorul. Buldozerul porni înainte, cu lama lăsată în jos.

Weizak, un tip care făcea parte tot din echipa lui Harold, se îndepărtă de ceilalţi cu paşi sacadaţi, ca şi cum ar fi fost o marionetă prost mânuită. Între degete îi tremura o ţigară.

— Nu sunt în stare să mă uit la aşa ceva, zise el când trecu prin dreptul lui Harold. Mi se pare de-a dreptul ciudat. Până în ziua de azi nu ştiam că sunt evreu.

Buldozerul împinse şi rostogoli imensul pachet din plastic până într-o groapă paralelipipedică. Chad trase apoi cu spatele, opri motorul şi coborî. Făcându-le semn oamenilor să se adune în jurul lui, se apropie de unul dintre camioanele Serviciilor Publice şi-şi sprijini un picior pe scară.

— Nu e cazul de urale ca la fotbal, începu el, dar aţi făcut o treabă nemaipomenit de bună. Cred că astăzi am îngropat cam o mie de unităţi.

Unităţi, îi trecu lui Harold prin minte.

— Ştiu bine că o muncă de felul ăsta scoate sufletul din noi. Comitetul ne-a promis că vom mai primi încă doi oameni înainte de sfârşitul săptămânii, dar îmi închipui că asta nu va schimba deloc sentimentele care vă încearcă pe voi – ca şi pe mine, de altfel. Cu alte cuvinte, dacă v-aţi săturat, dacă v-aţi dat seama că nu mai suportaţi o zi ca asta sub niciun motiv, nu vă faceţi griji că va trebui să mă ocoliţi pe stradă. Dar dacă vedeţi că nu vă descurcaţi, e al dracului de important să găsiţi pe careva care să vă înlocuiască, mâine. Din câte îmi fac eu socoteala, asta e cam

cea mai importantă treabă din Free Zone, în momentul de faţă. Deocamdată nu-i foarte rău, dar dacă luna viitoare, când vremea devine umedă, mai există încă douăzeci de mii de cadavre la Boulder, oamenii vor începe să sufere. Oricum, cei care vom face faţă în continuare ne vedem mâine dimineaţă în staţia de autobuz.

— Eu voi fi acolo, spuse cineva.

— Şi eu, interveni şi Norman Kellogg. După ce fac baie şase ore, diseară.

Se auziră râsete.

— Puteţi conta şi pe mine, interveni şi Weizak.

— Şi pe mine, adăugă Harold calm.

— E o treabă murdară, le răspunse Norris cu voce coborâtă, emoţionată. Sunteţi nişte oameni minunaţi. Mă îndoiesc că şi ceilalţi îşi vor da seama cât de minunaţi.

Harold se simţi cuprins de un sentiment de solidaritate şi camaraderie, pe care, speriat, se strădui să şi-l alunge. Asta nu făcea parte din planul lui.

— Ne vedem mâine, Hawk, i se adresă Weizak, strângându-l de umăr.

Harold zâmbi mirat şi precaut. Hawk? Ce fel de glumă mai era şi asta? Proastă, fără doar şi poate. Un sarcasm ieftin. Cum să-i zici lui Harold Lauder cel gras şi plin de coşuri Hawk? Vechiul val de ură neagră se ridică din nou în el, de această dată împotriva lui Weizak, pentru ca apoi să se potolească, într-un vârtej confuz. El nu mai era gras. Nici măcar plinuţ. Şi coşurile îi dispăruseră, în ultimele şapte săptămâni. Weizak nu ştia că, pe vremuri, fusese bătaia de joc a liceului. Weizak nu ştia că tatăl lui Harold îl întrebase într-un rând dacă nu cumva este homosexual. Weizak nu ştia că Harold fusese o adevărată ruşine pentru sora lui cea de toţi admirată. Iar dacă ar fi ştiut, Weizak nu ar fi dat probabil un rahat pe chestia asta.

Harold se urcă într-unul dintre camioane, cugetând febril la noua situaţie. Pe neaşteptate, toate vechile lui nemulţumiri, toate jignirile şi datoriile neplătite i se părură

lipsite de orice valoare, la fel ca banii de hârtie ce umpleau casele magazinelor de peste tot, din America.

Putea fi adevărat? Era posibil să fie adevărat? Se simţea stăpânit de panică, singurătate şi frică? Nu, hotărî el în cele din urmă. Nu avea cum să fie adevărat. Să stăm şi să judecăm. Dacă ai fost destul de tare ca să rezişti la părerile proaste ale altora, atunci când îşi închipuiau că eşti poponar, sau neghiob, sau pur şi simplu un rahat, atunci ar trebui să dispui de suficientă tărie de caracter ca să rezişti...

Să rezişti la ce?

La părerea lor bună despre tine?

Oare genul ăsta de logică... păi, genul ăsta de logică era nebunie curată, nu-i aşa?

Un vechi citat ieşi la suprafaţă din creierul lui tulburat; era vorba de modul cum justificase un general internarea în lagăre a americanilor de origine japoneză, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Generalului respectiv i se atrăsese atenţia că pe Coasta de Vest, acolo unde japonezii naturalizaţi se aflau în cea mai mare concentraţie, nu se consemnase niciun act de sabotaj. Iată ce răspunsese generalul: „Simplul fapt că nu s-a petrecut niciun act de sabotaj reprezintă un fenomen de rău augur.”

Oare la fel proceda şi el acum?

Oare era de rău augur?

Camionul lor trase în parcarea staţiei de autobuz. Harold sări peste oblon, constatând că până şi capacitatea lui de a-şi coordona mişcările crescuse de zece ori, fie pentru că slăbise, fie pentru că făcea tot timpul mişcare, fie din ambele motive.

Gândul îi veni din nou, încăpăţânat, refuzând să se lase eliminat: *aş putea fi un bun de preţ al acestei comunităţi.*

Dar ei îl excluseseră.

Asta nu contează. Am eu suficientă minte să desfac încuietoarea uşii pe care mi-au trântit-o în nas. Şi consider

că am adunat suficient curaj ca s-o şi deschid, odată ce am descuiat-o.

Dar...

Opreşte-te! Opreşte-te! Ai să te trezeşti purtând cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare, pe care e imprimat cuvântul ăsta de o mie de ori. Dar! Dar! Dar! Nu poţi să te stăpâneşti, Harold? Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să renunţi odată la înfumurarea aia afurisită?

— Hei, omule, te simţi bine?

Harold sări jos. Norris era cel care i se adresase, ieşind din biroul dispecerului, pe care îl preluase el. Părea obosit.

— Eu? Foarte bine. Dar căzusem pe gânduri.

— Foarte bine, dă-i bătaie. Din câte îmi dau eu seama, avem de câştigat ori de câte ori faci tu asta.

Harold clătină din cap:

— Nu-i adevărat.

— Nu? îi răspunse Chad, fără să insiste asupra subiectului. Pot să-ţi fiu de folos, să te las undeva?

— Nu, sunt şi eu cu motocicleta.

— Ştii ceva, Hawk? Cred că marea majoritate dintre băieţii ăştia au să se prezinte şi mâine.

— Mda, şi eu.

Harold se apropie de Honda şi încălecă. Mai degrabă împotriva voinţei lui, se surprinse savurând noua lui poreclă. Norris clătină din cap.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Din câte îmi făcusem eu socoteala, bănuiam că odată ce vor vedea cum se prezintă situaţia, au să-şi aducă aminte de celelalte o mie de lucruri pe care trebuie neapărat să le îndeplinească.

— Am să-ţi spun ce cred eu. Cred că îţi vine mai uşor să faci o treabă murdară pentru tine decât pentru altcineva. O parte din oamenii ăştia lucrează prima oară în viaţă spre folosul lor.

— Mda, consider că există ceva adevăr în ce spui tu. Pe mâine, Hawk.

— La 8, îi confirmă Harold, pornind pe Arapahoe, în direcţia Broadway.

La dreapta lui, o echipă formată mai ales din femei lucra cu un camion special şi o macara, aducând pe direcţia cea bună un camion cu trailer care o luase razna şi blocase o mare parte din stradă. În jurul lor se formase o ceată respectabilă. Se adună tot mai mulţi, gândi Harold. Nu recunosc nici jumătate din feţe.

Îşi continuă drumul, întorcând pe toate părţile problema pe care o considerase de mult dezlegată, şi care acum îl îngrijora şi-i dădea iarăşi bătaie de cap. Ajuns acasă, văzu o Vespa mică şi albă parcată lângă trotuar. Şi o femeie aşezată pe treptele din faţă.

Ea se ridică în picioare la apropierea lui Harold pe alee şi-i întinse mâna. Era una dintre cele mai remarcabile femei din câte cunoscuse Harold – o mai văzuse şi până atunci, desigur, însă nu de la o asemenea apropiere.

— Sunt Nadine Cross, se prezentă ea.

Avea vocea joasă, aproape răguşită. Strângerea ei era fermă, iar mâna rece. Privirile lui Harold coborâră o clipă, involuntar, spre trup, un obicei pe care fetele, era conştient, îl urau, dar pe care el nu avea tăria să şi-l stăpânească. Dar ea nu păru să bage în seamă. Purta o pereche de pantaloni uşori din bumbac, cu ţesătura în diagonală, care se lipeau de picioarele ei lungi, şi o bluză fără mâneci, dintr-un material mătăsos, albastru-deschis. Nu purta sutien. Oare câţi ani avea? Treizeci? Treizeci şi cinci? Poate era mai tânără. Şi încărunţise înainte de vreme.

Peste tot? se întrebă acea parte mereu excitată (şi mereu virginală, din câte se părea) a minţii lui, iar inima începu să-i bată în ritm mai vioi.

— Harold Lauder, îi răspunse, zâmbind. Ai venit cu grupul lui Larry Underwood, dacă nu mă înşel?

— Da, aşa este.

— Din câte am înţeles, ne-aţi urmat, pe Stu, pe Frannie şi pe mine, traversând Marele Pustiu. Larry m-a vizitat

săptămâna trecută, mi-a adus în dar o sticlă de vin şi nişte ciocolată. E un tip nemaipomenit de simpatic.

Cuvintele lui aveau o notă falsă în ele şi, deodată, Harold fu convins că ea ştia că fusese trecută în revistă şi dezbrăcată în mintea lui. Se luptă cu reflexul de a-şi linge buzele... pentru moment, cel puţin.

— Larry? Râse puţin, un hohot de râs straniu şi întrucâtva criptic. Da, Larry este un adevărat prinţ.

Se măsurară câteva clipe, iar Harold constată că nu mai fusese niciodată privit de o femeie cu ochi atât de candizi şi de îndrăzneţi. Era acum din nou conştient de excitarea lui, iar senzaţia de nervozitate şi căldură coborâse undeva în zona pântecelui.

— Foarte bine, spuse el. Ce pot face pentru tine în după-amiaza aceasta, domnişoară Cross?

— Pentru început, ai putea să-mi zici Nadine. Şi ai putea să mă inviţi să rămân la cină. Asta ne-ar ajuta să ne cunoaştem mai bine.

Senzaţia de tulburare şi nervozitate începu să se risipească.

— Nadine, n-ai vrea să cinăm împreună?

— Cu toată plăcerea, îi răspunse ea, zâmbind. Şi-ţi mulţumesc.

Când Nadine îi atinse braţul cu mâna, simţi un fior, de intensitatea unui şoc electric slab. Ochii ei priveau ţintă într-ai săi.

Harold introduse cheia yale în broască, gândindu-se: *Acum are să mă întrebe de ce-mi ţin uşa încuiată, iar eu o să încep să mormăi şi să mă bâlbâi, căutând un răspuns, şi o să mă fac de râs.*

Dar Nadine nu-l întrebă nimic.

Nu pregăti el cina; se ocupă Nadine.

Harold ajunsese în punctul în care considera imposibil să gătească chiar şi o mâncare cât de cât decentă din conserve, dar Nadine se descurcă foarte bine. Aducându-şi

aminte îngrozit cu ce se îndeletnicise toată ziua, o întrebă dacă putea s-o lase singură pentru douăzeci de minute (deşi ea venise probabil într-un scop cât se poate de monden, îşi spuse el, disperat), până se spală.

Când se întoarse – după ce îşi permisese luxul să facă un duş cu două găleţi – ea se agita prin bucătărie. Apa fierbea vesel pe reşoul alimentat cu gaz de la butelie. Când intră în bucătărie, Nadine tocmai răsturna o jumătate de cană cu macaroane în oală. Un amestec oarecare fierbea la foc mic în tigaia aşezată pe celălalt ochi, de unde venea o aromă de supă franţuzească de ceapă, vin roşu şi ciuperci. În stomacul lui se dezlănţuise un tumult. Uitase tot calvarul acelei zile şi avea o poftă de mâncare teribilă.

— Miroase extraordinar, spuse el. N-ar fi trebuit să te deranjezi, dar aş fi făţarnic dacă m-aş plânge.

— Este un ghiveci Stroganoff, îl întâmpină ea cu un zâmbet. Sau mai degrabă o improvizaţie. Carnea conservată de vacă nu e tocmai recomandată, când pregăteşti mâncarea asta în marile restaurante ale lumii, dar...

Ridică din umeri, sugerând neajunsurile cu care trebuia să se împace toată lumea.

— Îţi mulţumesc pentru osteneală.

— Nu ai de ce.

Îi aruncă din nou privirea aceea îndrăzneaţă şi se întoarse pe jumătate către el; materialul mătăsos al bluzei ei se întinse peste sânul stâng, scoţând în evidenţă formele dulci. Simţi cum tot sângele i se ridică dinspre gât spre obraji şi-şi impuse să-şi stăpânească o erecţie. Se temea că forţa voinţei lui nu se va ridica la înălţimea misiunii.

— Vom fi prieteni foarte buni, continuă ea.

— Noi... vom?...

— Da.

Se întoarse la aragaz, părând să considere închis subiectul, lăsându-l pe Harold în mijlocul unui hăţiş de posibilităţi.

După aceea, conversaţia lor se limită strict la nimicuri... bârfe din Free Zone, în cea mai mare parte. Care existau din belşug. O dată, pe la jumătatea mesei, Harold încercă din nou să afle ce anume o adusese la el, dar ea îi surâse şi clătină din cap:

— Îmi place să mă uit la un bărbat care mănâncă.

O clipă, Harold crezu că vorbea despre altcineva, abia apoi înţelese că despre el era vorba. Îi făcu pe plac; mâncă trei porţii din ghiveciul Stroganoff şi, după părerea lui, carnea conservată nu stricase deloc reţeta. Conversaţia părea să meargă de la sine, iar el avea tot timpul să-şi potolească foamea de lup şi s-o contemple în voie.

O femeie remarcabilă? Era frumoasă de-a dreptul, îşi spuse. Desăvârşit de frumoasă. În părul ei, pe care şi-l strânsese în coadă, ca să n-o deranjeze la gătit, erau mai multe şuviţe de un alb pur, nu cărunt, cum îşi închipuise el. Ochii femeii erau mari şi întunecaţi, iar când se aţinteau, neşovăitor, asupra lui, Harold simţea că-l ia cu ameţeală. Vocea femeii era gravă şi prietenoasă. Sunetul acela începu să-l obsedeze, părându-i neplăcut, dar în acelaşi timp aproape chinuitor de desfătător.

Când terminară masa, încercă să se ridice, dar ea i-o luă înainte.

— Cafea sau ceai?

— Realmente aş putea...

— Sigur că ai putea. Vrei cafea, ceai... sau mă vrei pe mine?

Surâse apoi, dar nu cum ar face o persoană care tocmai a aruncat o mică replică, nu lipsită de curaj („vorbire pe muchie de cuţit”, după cum s-ar fi exprimat draga lui mamă, cu un aer dezaprobator), ci galeş şi încet, ca un calup de frişcă pe o felie de tort însiropat. Şi din nou privirea aceea îndrăzneaţă.

Simţind că i se învârte capul, Harold îi răspunse cu o detaşare nebună:

— Ultimele două, şi-şi înăbuşi, numai cu mare greutate, un hohot de râs adolescentin.

— Prea bine, vom începe cu ceai pentru amândoi, spuse Nadine, ducându-se la aragaz.

De îndată ce ea se întoarse cu spatele, Harold simţi cum îl năpădeşte un val de sânge şi cum se face, probabil, roşu ca sfecla la faţă. *Ce fel de domn mai eşti şi tu!* îşi reproşă el nelinişitit. *Interpretezi după pofta inimii o replică perfect inocentă, ca un prost ce eşti, şi poate că tocmai ai ratai o ocazie foarte bună. Aşa-ţi trebuie! Aşa-ţi trebuie, tâmpitule!*

Când Nadine se întoarse la masă cu ceştile de ceai aburinde, roşeaţa din obrajii lui Harold mai trecuse, întrucâtva, iar el îşi recăpătase stăpânirea de sine. Ameţeala se transformase la fel de repede în disperare şi simţea (nu pentru prima oară) că mintea şi trupul îi fuseseră îmbarcate, vrând-nevrând, într-un uriaş montagnes russes construit din emoţie pură. Senzaţia îi era total nesuferită, dar nici nu avea cum să coboare.

Iar dacă a fost interesată de mine câtuşi de puţin, gândi el (*şi numai Dumnezeu ştie de ce-ar fi fost*, adăugă el în sinea lui, sumbru), *am reuşit sigur să o fac să-şi ia gândul, expunând toată gama mea de spirite de licean.*

Ei bine, nu i se întâmpla pentru prima oară şi probabil că se va împăca din nou cu ideea că mai căzuse o dată în greşeală.

Nadine îl măsură peste marginea ceştii cu ochii ei sinceri care-l tulburau şi-i surâse iarăşi, iar urma de sânge rece pe care apucase Harold să şi-o adune dispăru imediat.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă.

Replica îi suna lui însuşi stângace şi cu două înţelesuri, dar se simţea obligat să spună ceva, pentru că vizita ei trebuia să aibă un scop oarecare. Stăpânit de confuzie, simţi cum zâmbetul lui protector îi dispare încet de pe buze.

— Da, îi răspunse ea, lăsând ceaşca jos, cu un gest hotărât. Da, poţi. Poate că ne putem ajuta reciproc. Nu vrei să mergem în salon?

— Sigur că da.

Mâna îi tremura; când îşi lăsă ceaşca pe masă şi se ridică, vărsă o parte din conţinut. Urmând-o în salon, observă cât de strâns i se mulau pantalonii pe fese. Dunga chiloţilor strica tot fasonul, citise chestia asta undeva, poate într-una dintre revistele pe care le ţinuse ascunse în fundul dulapului din dormitorul lui, în spatele cutiilor de pantofi, iar textul spunea în continuare că, dacă o femeie ţine cu adevărat să arate impecabil, este recomandabil să poarte un simplu şnur, ca dansatoarele de cabaret, sau să nu poate chiloţi deloc.

Înghiţi, sau încercă să înghită, mai degrabă, pentru că i se pusese un nod imens în gât.

În salon domnea semiobscuritatea, lumina de afară filtrându-se printre storurile trase. Era trecut de 6.30 şi se lăsa amurgul. Harold se pregăti să ridice transperantul de la o fereastră, dar Nadine îl opri, atingându-l pe braţ. Se întoarse către ea, simţindu-şi gura uscată.

— Nu, prefer aşa. Este mai intim.

— Intim, repetă Harold, cu vocea ruginită, ca a unui papagal bătrân.

— Îmi vine mai uşor să fac asta, îi şopti ea, strecurându-i-se în braţe.

Trupul i se lipise perfect de al său şi, cum i se întâmpla pentru absolut prima oară în viaţă, uimirea lui fu imensă. Percepea apăsarea moale a fiecărui sân prin cămaşa lui albă din bumbac şi bluza ei albastră, mătăsoasă. Pântecele ferm, dar vulnerabil, apăsându-se de al lui, fără a se feri din pricina erecţiei. Răspândea un iz dulce, poate parfum sau poate mirosul ei propriu, care îl umplea de fericire, ca şi cum i s-ar fi dezvăluit un secret nepreţuit. Mâinile lui îi descoperiră părul şi se îngropară printre bucle.

În cele din urmă sărutul se sfârşi, dar ea nu se clinti din loc. Trupul îi rămase în continuare lângă al lui, ca un foc desfătător. Era poate cu zece centimetri mai scundă şi rămăsese cu faţa ridicată spre el. Îi trecu prin minte, ca

prin ceaţă, că trăia una dintre cele mai amuzante ironii din viaţă: atunci când în sfârşit descoperise dragostea – sau o copie destul de reuşită a ei – se simţea ca şi cum ar fi eşuat în paginile unei poveşti de iubire dintr-o revistă pentru femei, din cele tipărite pe hârtie lucioasă. După cum scrisese Harold într-o scrisoare anonimă adresată redacţiei revistei Redbook, autorii unor asemenea istorii erau un argument cât se poate de convingător în favoarea eugeniei forţate.

Dar acum faţa femeii era ridicată spre el, buzele ei erau umede şi întredeschise, iar ochii îi păreau luminoşi... da, da... aproape ca nişte stele. Singurul detaliu nu foarte strict compatibil cu părerea despre lume şi viaţă a revistei Redbook era erecţia lui, care atinsese cote de-a dreptul uimitoare.

— Haide, îl îndemnă ea. Vino pe canapea.

Habar n-avea cum ajunseseră pe canapea, cum se îmbrăţişaseră şi cum i se desfăcuse părul şi i se răspândise peste umeri; parfumul ei părea să fi învăluit totul. Mâinile lui îi mângâiau sânii, iar ea nu protesta; mai mult, se sucea încolo şi încoace, ca să dea cale liberă mişcărilor lui. Nu o mângâia; în dorinţa-i frenetică, gesturile aduceau mai degrabă aminte de un jaf.

— Eşti virgin, îi spuse Nadine.

Nu fusese o întrebare... parcă aşa îi venea mai uşor să spună adevărul. Făcu un semn afirmativ.

— Atunci vom proceda astfel. Data viitoare o s-o facem cu încetul. O să fie şi mai bine.

Îi descheie jeanşii, care se desfăcură până la piedica fermoarului, îl mângâie cu degetul arătător, trasând o linie pe pântecele lui, chiar sub buric. Pielea lui Harold fremătă şi tresări la atingerea ei.

— Nadine...

— Şşşt!

Faţa femeii era ascunsă sub revărsarea de plete, prin urmare era imposibil să-i citească expresia.

Îi deschise fermoarul şi Obiectul cel Ridicol, părând şi mai ridicol în bumbacul alb în care stătea înfăşurat (slavă Domnului că îmbrăcase un schimb curat după duş) ieşi brusc la iveală, precum drăcuşorul pus pe arc din cutia lui. Obiectul Ridicol nu era conştient de comicul apariţiei lui, pentru că avea de îndeplinit o treabă cât se poate de serioasă. Toţi virginii sunt nemaipomenit de serioşi – pentru că ei nu caută plăcerea, ci experienţa.

— Bluza...

— Pot să o?...

— Da, chiar asta şi vreau. Şi apoi mă voi ocupa de tine.

Mă voi ocupa de tine. Vorbele stârniră în mintea lui ecourile pe care le fac pietrele aruncate într-o fântână, apoi începu să-i sugă lacom sânul, desfătându-se cu toată sarea şi dulceaţa lui. Ea inspiră adânc.

— Harold, e minunat.

Mă voi ocupa de tine, răsunau şi vuiau cuvintele în mintea lui.

Mâinile ei se strecurară pe sub elasticul chiloţilor, iar pantalonii îi alunecară până la glezne, într-un zornăit de chei lipsit de noimă.

— Ridică-te, îi şopti ea, iar el îi dădu ascultare.

Dură mai puţin de un minut. Ţipă în gura mare, nereuşind să pună frâu energiei dezlănţuite în momentul culminant. Se simţea ca şi cum în măruntaie i s-ar fi dezlănţuit un pârjol imens, înţelegea perfect de ce atât de mulţi scriitori făcuseră legătura dintre orgasm şi moarte.

Apoi se întinse în întuneric, cu ceafa sprijinită de canapea, respirând din greu, cu gura deschisă. Îi era teamă să privească în jur, bănuind că stropii de spermă se răspândiseră peste tot.

Tinere, am dat de ţiţei!

Se uită la ea ruşinat, jenat de iuţeala cu care se slobozise. Dar ea îi zâmbea cu ochii aceia calmi şi întunecaţi care păreau să ştie totul, ochii unei fete foarte tinere dintr-o

pictură victoriană. O fată care, poate, ştie prea multe despre tatăl ei.

— Îmi pare rău, murmură el.

— De ce? Pentru ce?

Ochii ei îl urmăreau statornic.

— Tu nu te-ai ales cu mare lucru.

— Au contraire, am avut o mare satisfacţie. Dar Harold se gândi că nu înţelesese foarte bine ce dorise el să spună. Dar înainte de a putea interveni, Nadine continuă: Eşti tânăr. Putem face amor ori de câte ori vrei tu.

Se uită la ea mut, incapabil să vorbească.

— Dar trebuie să ştii un lucru. Îl atinse uşor cu mâna. Ţii minte ce mi-ai mărturisit, că eşti virgin? Ei bine, şi eu sunt.

— Tu...

Mirarea lui fusese probabil comică, pentru că Nadine îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— În filozofia ta nu există loc şi pentru virginitate, Horatio?

— Nu... da... Însă...

— Sunt virgină. Şi voi rămâne. Pentru că altcuiva i se cuvine să... să mă facă să nu mai fiu virgină.

— Cine?

— Ştii cine.

Se holbă la ea, simţind că îngheaţă. Ea îi răspunse cu o privire calmă.

— El?

Se întoarse într-o parte şi îi făcu semn că da.

— Dar pot să-ţi arăt tot felul de lucruri, îi spuse ea, ocolindu-i în continuare privirea. Putem face o groază de nebunii. Lucruri la care nici măcar... nu, îmi iau vorba. Poate că le-ai visat, dar n-ai visat că ai să le faci chiar tu însuţi. Ne putem juca. Putem să ne îmbătăm, putem să ne bălăcim în ele. Putem... Lăsă vorbele să se risipească, apoi îi adresă o privire atât de vicleană şi de senzuală, încât el simţi din nou că i se trezeşte dorinţa. Putem face orice –

absolut orice – în afara nimicului aceluia. Care nici măcar nu este atât de important, mă înşel?

Imaginile porniră să se amestece ameţitor în creierul lui. Eşarfe de mătase... cizme... piele... cauciuc. Vai, Doamne! Fantasmele unui Elev. Un soi ciudat de solitaire sexual. Dar totul nu era decât un fel de vis, nu? O fantasmă născută dintr-o altă fantasmă, copilul unui vis întunecat. Îşi dorea toate aceste lucruri, o dorea pe ea, dar îşi dorea şi mai mult de atât.

Întrebarea era: cu cât avea să se declare mulţumit?

— Poţi să-mi spui orice, îl îndemnă ea. Voi fi mama ta, sora, curva sau sclava ta. Tu nu trebuie decât să-mi spui ce vrei, Harold.

Cum mai răsunau toate astea în mintea lui! Cum îl îmbătau! Îi răspunse cu voce seacă şi plată, ca bătaia unui clopot spart.

— Dar nu pe degeaba. N-am dreptate? Nu pe degeaba. Pe lumea asta nu primeşti nimic gratis. Nici măcar acum, când toate zac în jur, aşteptând doar să fie culese.

— Eu doresc ceea ce-ţi doreşti şi tu, îl asigură ea. Ştiu ce este în inima ta.

— Asta n-o ştie nimeni.

— Ceea ce este în inima ta se găseşte şi în jurnal. Aş fi putut să citesc acolo – ştiu unde se găseşte – dar n-am avut nevoie.

Harold tresări şi se uită la ea copleşit de vinovăţie.

— Înainte se afla sub cărămida aceea nefixată, îi spuse ea, arătând spre cămin, dar l-ai luat de acolo. Acum se află în spatele izolaţiei din mansardă.

— De unde ştii? De unde ştii?

— Ştiu pentru că el mi-a spus. El... ai putea spune că mi-a scris o scrisoare. Cel mai important lucru este că mi-a pomenit despre tine, Harold. Cum ţi-a furat cowboyul femeia şi apoi te-a împiedicat să intri în comitetul din Free Zone. Chiar el doreşte să fim împreună, Harold. Şi este

generos. De acum şi până când plecăm de aici, noi doi suntem în vacanţă.

Îl atinse şi-i zâmbi.

— De acum şi până atunci avem voie să ne jucăm. Mă înţelegi?

— Eu...

— Nu, răspunse tot ea, nu înţelegi. Deocamdată n-ai cum. Dar vei pricepe, Harold. Vei pricepe.

Îi trecu prin minte gândul nebunesc să o roage să-i spună Hawk.

— Dar mai târziu, Nadine? Mai târziu ce-şi doreşte?

— Ceea ce vrei şi tu. Ceea ce ai fost la un pas să-i faci lui Redman în prima noapte de căutare a bătrânei... dar la scară mult mai mare. Iar după ce-ai săvârşit treaba asta, Harold, ne putem duce la el. Putem fi alături de el. Putem sta alături de el.

Ochii femeii se închiseră pe jumătate, ca într-un fel de extaz. Paradoxal, poate, faptul că, deşi îl iubea pe celălalt, avea să i se dăruiască lui – ba chiar să se înfrupte din plin din toate plăcerile – îi trezi iarăşi dorinţa fierbinte.

— Şi dacă spun nu?

Îşi simţi buzele reci, ca de cenuşă. Nadine ridică din umeri, iar mişcarea asta îi făcu sânii să se legene în chipul cel mai graţios.

— Viaţa merge mai departe, nu-i aşa, Harold? Voi încerca să găsesc o cale ca să fac lucrurile pe care le am de făcut. Tu ai să-ţi vezi de drumul tău. Mai curând sau mai târziu vei găsi o fată care să... facă pentru tine nimicul acela. Dar nimicul acela devine foarte obositor, după o vreme. Foarte obositor.

— Tu de unde ştii? întrebă el, zâmbindu-i chiorâş.

— Ştiu pentru că sexul reprezintă o replică la scară mică a vieţii, iar viaţa este obositoare – vreme pierdută într-o mulţime de săli de aşteptare. S-ar putea să te bucuri de micile tale clipe de glorie aici, Harold, dar în ce scop? Una peste alta, ar fi o viaţă monotonă, mergând din rău în mai

rău, şi ai să-ţi aduci mereu aminte de mine cu bluza scoasă şi ai să te întrebi mereu cum mi-ar fi stat dacă mă despuiam de tot. Ai să te întrebi cum ar fi fost dacă m-ai fi auzit vorbindu-ţi ca ultima boarfă... sau dacă te-aş fi uns cu miere peste tot... corpul... şi apoi te-aş fi lins... şi te-ai mai întreba...

— Opreşte-te, o rugă el, tremurând ca varga.

Dar ea nu-l ascultă.

— Sunt sigură că ai să te mai întrebi cum ar fi fost în partea lui de lume. Şi asta mai mult decât orice altceva, poate.

— Eu...

— Hotărăşte-te, Harold. Îmi îmbrac bluza sau scot tot restul hainelor?

Cât timp a stat pe gânduri? Nu ştia. Mai târziu, nici măcar nu a fost sigur că se luptase cu chestiunea aceasta. Dar atunci când a vorbit, cuvintele aveau în gura lui gustul morţii:

— În dormitor. Hai să mergem în dormitor.

Nadine îi răspunse cu un zâmbet, un zâmbet atât de triumfător şi plin de promisiuni senzuale, încât se cutremură la vederea lui. Dar îl cutremură şi zelul cu care el se grăbise să reacţioneze.

Femeia îl prinse de mână.

Iar Harold Lauder se supuse destinului său.

CAPITOLUL 55

Din casa judelui se vedea cimitirul din apropiere.

El şi cu Larry stăteau pe veranda din spate, după ce luaseră cina, fumând ţigări de foi Roi-Tan şi contemplând ultimele raze portocalii ale apusului.

— Când eram mic, îi povestea Judele, nu departe de noi era cel mai frumos cimitir din Illinois. Se numea Mount Hope. În fiecare seară, după masă, tata, pe atunci în vârstă de vreo şaizeci şi ceva de ani, obişnuia să facă o plimbare. Uneori îl însoţeam şi eu. Iar dacă drumul ne purta pe lângă acea necropolă perfect întreţinută, obişnuia să spună: „Ce părere ai, Teddy? Mai există vreo speranţă?” Iar eu răspundeam: „Mai există Muntele Speranţei”, iar el se prăpădea de râs, de fiecare dată, ca şi cum ar fi auzit replica asta pentru prima oară. Uneori îmi vine să cred că treceam special pe lângă grădina cu oase, ca să mă audă spunând gluma. Era un om bogat din toate punctele de vedere, dar asta i se părea cea mai bună glumă pe care o ştia.

Judele trase din ţigară, cu bărbia lăsată în jos şi umerii ridicaţi.

— A murit în 1937, pe când eu mai eram încă adolescent, continuă el. De atunci i-am simţit mereu lipsa, până în ziua de azi. Un băiat nu simte lipsa unui tată decât dacă acesta a fost un om deosebit, dar atunci pierderea este irecuperabilă. Nu există altă speranţă în afară de Muntele Speranţei. Cât îl distra poanta asta! S-a stins la şaptezeci şi opt de ani. A murit ca un rege, Larry. Stătea aşezat pe tron, în cea mai mică încăpere de la noi din casă, cu jurnalul în poală.

Neştiind prea bine cum să reacţioneze la această criză cam bizară de nostalgie, Larry se mulţumi să asculte mai departe. Judele oftă.

— Oraşul acesta va înflori curând, spuse el. Desigur, cu condiţia să repuneţi centrala electrică în funcţiune. Dacă nu, oamenii vor deveni nervoşi şi vor începe să plece spre sud, înainte să-i blocheze aici vremea proastă.

— Ralph şi cu Brad spun că vor reuşi. Iar eu am încredere în ei.

— Atunci să sperăm că încrederea ta se va dovedi îndreptăţită, nu? Pe de o parte, poate că plecarea bătrânei e binevenită. Poate era şi ea conştientă de asta. Poate că e mai bine dacă oamenii au ocazia să judece după capul lor ce anume reprezintă luminile de pe cer, sau dacă un anume copac are cu adevărat trăsături omeneşti, sau e vorba doar de un joc de lumini şi umbre. Mă înţelegi, Larry?

— Nu, domnule, îi mărturisi Larry. Nu sunt prea sigur că înţeleg.

— Mă întreb dacă e musai să luăm de la capăt toată povestea aceea plicticoasă cu zei, mântuitori şi vieţi de apoi înainte să reinventăm W.C.-ul. Asta vreau să zic. Mă întreb dacă acesta este momentul potrivit pentru zei.

— Crezi că a murit?

— Au trecut şase zile de când a dispărut. Comitetul pentru Căutare nu a dat nici măcar peste o urmă. Da, cred că a murit, dar în clipa de faţă nu sunt absolut sigur. Era o femeie extraordinară, absolut în afara oricărui sistem raţional de referinţă. Unul dintre motivele pentru care sunt aproape mulţumit că a dispărut este tocmai acela că sunt un bădăran bătrân şi raţional. Bucuria mea este să-mi pot îndeplini treburile obişnuite ale fiecărei zile, să-mi ud grădina – ai văzut că am salvat begoniile? Sunt foarte mândru de mine —, să citesc, să scriu notele pentru cartea mea despre epidemie. Îmi place să fac toate aceste lucruri şi apoi să beau un pahar de vin înainte de culcare şi să adorm cu mintea împăcată. Da. Nimănui nu-i place să i se arate semne de rău augur, indiferent cât de tare ne-am da în vânt după poveştile cu stafii şi filmele cu duhuri. Nimeni dintre noi nu ţine să vadă cu adevărat o Stea la Răsărit sau

un stâlp de foc în crucea nopţii. Dacă suntem siliţi să-l vedem pe Dumnezeu în faţa neagră a unei bătrâne, chestia asta ne aduce neapărat aminte că pentru fiecare dumnezeu există şi un diavol – iar diavolul nostru se află mai aproape decât ne-ar face nouă plăcere să credem.

— De asta mă aflu aici, interveni Larry cu stângăcie.

Ar fi dat orice ca bătrânul Jude să nu fi pomenit, tocmai acum, grădina, cărţile, notele şi paharul de vin băut înainte de culcare. Îi venise o idee deşteaptă, de doi bani, la o întâlnire între prieteni şi făcuse voios o propunere. Dar acum se întreba dacă putea merge mai departe fără să lase impresia că este un idiot crud şi profitor.

— Ştiu de ce ai venit la mine. Şi accept.

Larry tresări, făcând să scârţâie şi să trosnească răchita scaunului său.

— Cine ţi-a spus? Chestia asta este nemaipomenit de secretă. Dacă cineva din comitet a lăsat să transpire ceva, suntem în cofă.

Judele îşi ridică mâna, pe care se vedeau petele specifice bolnavilor de ficat, şi-l opri. Ochii lui sclipeau vesel pe figura pe care timpul îşi lăsase atât de limpede pecetea.

— Încetişor, băiatul meu... nu te repezi. Nimeni din comitetul vostru nu a vorbit, cel puţin din câte ştiu eu, care sunt atent la toate zvonurile. Nu, acest secret mi l-am trădat mie însumi. De ce-ai venit la mine în seara asta? Figura ta vorbeşte de la sine, Larry. Sper că nu joci pocher. Când îţi vorbeam despre cele câteva plăceri simple ale mele, te urmăream cum te schimbai la faţă... În orice caz, căpătaseşi o expresie foarte comică...

— Ce ţi se pare aşa de comic? Ce-ai vrea să fac, să par fericit atunci când... când...

— Mă trimiţi spre vest, continuă Judele calm. Ca să spionez ce se petrece acolo. Nu despre asta e vorba?

— Ba exact despre asta.

— Mă întrebam cât va mai dura până să vă vină ideea. Ea are o importanţă uriaşă, desigur, este extraordinar de

necesară dacă vrem să asigurăm şanse de supravieţuire pentru Free Zone. Noi habar n-avem ce anume ne coace el. Ba, din cât ştim noi despre el, s-ar putea afla pe faţa întunecată a lunii.

— Acolo, şi poate nici acolo.

— Ba nu, acolo se află. Într-o formă sau alta, acolo se află. Să nu ai îndoieli. Scoase un cleştişor din buzunar şi începu să-şi taie unghiile, punctându-şi discursul cu pocnete scurte. Spune-mi, a discutat cumva comitetul ce s-ar putea întâmpla dacă ajungem la concluzia că ne place mai mult dincolo? Dacă luăm hotărârea să rămânem acolo?

Ideea respectivă îl lăsă pe Larry cu gura căscată. Îi răspunse Judelui că, din câte ştia el, cel puţin, nimănui nu-i trecuse aşa ceva prin cap.

— Îmi închipui că dincolo funcţionează lumina, pronunţă Judele cu prefăcută indolenţă. Asta ar putea să-i atragă pe mulţi, ştii? Ceea ce, evident, i s-a întâmplat şi omului aceluia, Impening.

— Nu putem decât să ne bucurăm că am scăpat de o pacoste, îi replică Larry posomorât, iar Judele râse îndelung şi din toată inima. După ce se potoli, îi spuse:

— Plec chiar mâine. Cu un Land-Rover, cred. Pornesc spre nord, în Wyoming, şi apoi spre vest. Slavă Domnului, încă sunt în stare să conduc destul de bine! Pe urmă traversez prin mijlocul Idahoului şi intru în Nordul Californiei. S-ar putea să-mi ia două săptămâni, iar la întoarcere şi mai mult. La întoarcere, s-ar putea să apară zăpada.

— Da, am discutat şi noi această posibilitate.

— Iar eu sunt bătrân. Bătrânii sunt expuşi atacurilor de cord şi acceselor de prostie. Presupun că mai trimiteţi şi pe alţii.

— Păi...

— Sigur, nu ai voie să vorbeşti despre asta. Îmi retrag întrebarea.

— Uite ce este, ai dreptul să refuzi, bâigui Larry. Nimeni nu-ţi pune pistolul la tâm...

— Încerci să te debarasezi de răspunderea pe care o ai faţă de mine? îl întrebă Judele cu asprime.

— Poate. Poate că da. Poate consider că şansele să te mai întorci sunt de unu la zece, iar şansele să te întorci cu informaţii pe baza cărora să luăm nişte decizii sunt de unu la douăzeci. Poate că pur şi simplu încerc să spun, în cel mai frumos mod cu putinţă, că nu-i exclus să mă fi înşelat. Că eşti prea bătrân.

— Sunt prea bătrân pentru aventuri, îi răspunse Judele, lăsând cleştele deoparte, dar sper că nu sunt prea bătrân ca să fac ceea ce consider că se cuvine. Undeva, cine ştie unde, zace o bătrână care, din câte se poate bănui, a suferit o moarte jalnică, din cauză că a avut sentimentul că face lucrul cuvenit. Împinsă de mania ei religioasă, nu mă îndoiesc. Dar oamenii care se străduiesc cu toată fiinţa lor să facă lucrul cuvenit par întotdeauna nebuni. Voi pleca. Voi suferi de frig. Măruntaiele mele nu vor funcţiona cum trebuie. Voi fi singur. Îmi va fi dor de begonii. Dar... Îşi ridică privirile spre Larry, iar ochii lui străluceau în întuneric. În schimb voi fi înţelept.

— Sunt sigur de asta, spuse Larry, simţind înţepătura lacrimilor la colţul pleoapelor.

— Ce face Lucy? se interesă Judele, punând aparent capăt subiectului plecării lui.

— Bine. Suntem foarte bine amândoi.

— Nu există probleme?

— Nu, răspunse el, aducându-şi aminte de Nadine.

Disperarea ei la ultima întâlnire îl tulbura profund şi acum. Tu eşti ultima mea şansă, îi spusese atunci. Vorbe stranii, asemănătoare cu ale unui sinucigaş. Cine ar fi putut s-o ajute? Psihiatrul? Asta putea fi cel mult o glumă, atât timp cât singurul lor generalist era un veterinar. Nici măcar serviciul O Rugăciune prin Telefon nu mai exista.

— E foarte bine că eşti cu Lucy, însă mi-e teamă că eşti îngrijorat din cauza celeilalte femei.

— Da, aşa este. Îi fu foarte greu să spună ceea ce urmează, dar faptul că reuşise să se confeseze îi uşura sufletul. Cred că se lasă obsedată, ei bine, de sinucidere. Continuă repede: Nu este vorba de mine, să nu crezi acum că mi-a intrat în cap că se omoară fetele pentru că nu pot pune laba pe bătrânul mascul Larry Underwood. Dar băiatul de care a avut ea grijă a ieşit din carapace şi probabil simte că este singură pe lume şi nimeni nu are nevoie de ea.

— Dacă starea ei de depresie se transformă într-o obsesie cronică, ciclică, s-ar putea să ajungă cu adevărat la sinucidere, îi comunică Judele cu perfectă indiferenţă.

Larry îl privi şocat.

— Dar tu eşti unul singur, n-ai cum să te împarţi în două, continuă Judele. N-am dreptate?

— Ba da.

— Şi ai luat hotărârea?

— Da.

— Definitiv?

— Da.

— Atunci ţine-te de ea, îl sfătui Judele, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră mare de pe inimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, a sosit momentul să te maturizezi. Să capeţi puţină siguranţă în puterile tale. Când ai prea multă, e un lucru urât, Dumnezeu mi-este martor, dar în cantităţi mici, aplicată peste scrupulele tale, e absolut necesară! Ea reprezintă pentru suflet exact ceea ce este pentru piele balsamul care-o protejează de arşiţa verii. Nu poţi să-ţi stăpâneşti decât sufletul tău propriu, iar din când în când câte-un deştept de psiholog pune sub semnul întrebării până şi această capacitate. A sosit momentul să te maturizezi! Lucy a ta este o femeie minunată. A-ţi lua asupra ta răspunderea mai mult decât pentru ea şi pentru propriul tău suflet înseamnă să ceri prea mult, iar a cere

prea mult este una dintre căile ce au dus omenirea la dezastru.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, îi mărturisi Larry, iar sinceritatea comentariului pe care-l stârni replica lui îl uimi şi-l amuză.

— Probabil din cauză că-ţi spun exact ceea ce-ai dori să auzi, îi spuse Judele senin. Apoi adăugă: Există o mulţime de feluri în care poţi să te sinucizi, ştiai?

Nu peste mult timp, Larry avu prilejul să-şi aducă aminte de această remarcă, în circumstanţe cât se poate de nefericite.

La ora 8.15, a doua zi dimineaţă, camionul lui Harold părăsea garajul Greyhound, în direcţia Table Mesa. Harold, Weizak şi alţi doi stăteau în partea din spate. Norman Kellogg şi un alt bărbat, în cabină. Se aflau la intersecţia dintre Arapahoe şi Broadway când întâlniră un Land-Rover nou-nouţ, ce venea încet spre ei.

Weizak făcu semn şi strigă:

— Încotro te duci, domnule judecător?

Judele, care arăta destul de comic în vesta lui, pusă peste cămaşa de lână, opri maşina.

— Am hotărât să fac o excursie de o zi, până la Denver, spuse el prietenos.

— Crezi că te ţine rabla aia până acolo? glumi Weizak.

— O, cred că da, dacă mă ţin departe de drumurile principale.

— Păi, dacă treci cumva pe lângă o librărie din alea cu cărţi deocheate, ai face bine să încarci maşina, ce zici?

Vorba de duh fu primită cu hohotul de râs al tuturor, inclusiv al Judelui – cu excepţia lui Harold. Arăta galben şi tras la faţă, de parcă ar fi zăcut. Adevărul era că aproape nu lipise geană pe geană. Nadine se ţinuse de cuvânt; în noaptea aceea îşi îndeplinise nu puţine visuri. Visuri din cele umede, trebuie să precizăm. Aştepta cu înfrigurare sosirea nopţii următoare, iar gluma lui Weizak cu aluzie la

pornografie nu reuşi să-i smulgă decât umbra unui surâs acum, când adunase ceva experienţă de primă mână. La plecarea lui, Nadine dormea încă. Înainte de a cădea laţi, pe la ora 2, ea îi mărturisise că ar dori să-i răsfoiască jurnalul. Iar el îi răspunsese că dacă vrea, poate să citească. Probabil că astfel se dădea legat în mâinile ei, dar era mult prea tulburat ca să ştie sigur. În orice caz, era cea mai bună scriere a lui, iar factorul decisiv fusese tocmai acesta, anume dorinţa – ba nu, nevoia. Nevoia lui ca altcineva să citească, să treacă prin experienţa minunatei lui opere. Acum Kellogg se aplecase din cabina camionului şi i se adresă Judelui:

— Ai grijă, domnule. Bine? În zilele astea mişună pe drumuri tot felul de tipi ciudaţi.

— Chiar aşa este, cum spui tu, îi răspunse Judele cu un zâmbet straniu. Voi fi atent. Vă urez o zi bună, domnilor. Şi dumitale, Weizak.

Ceea ce stârni un nou hohot de râs, apoi se despărţiră.

Judele nu se îndreptă spre Denver. Când ajunse la şoseaua US 36, o traversă direct şi porni de-a lungul lui US 7. Soarele dimineţii era luminos şi potolit, iar pe acest drum secundar traficul nu se încurcase atât de rău încât să-l blocheze. În oraşul Brighton era ceva mai rău; la un moment dat s-a văzut silit să părăsească şoseaua şi s-o pornească peste terenul de fotbal al liceului, ca să ocolească o formidabilă îngrămădire de maşini. Continuă să meargă spre est, până întâlni I-25. Dacă ar fi luat-o la dreapta, ajungea la Denver. Dar el coti la stânga – spre nord – şi intră pe breteaua ce cobora la autostradă. La jumătatea coborârii scoase maneta schimbătorului la punct mort şi se uită din nou la stânga, spre vest, unde Munţii Stâncoşi se înălţau semeţ spre cerul senin; la poalele lor se afla oraşul Boulder.

Îi spusese lui Larry că e prea bătrân pentru aventură, dar, să-l ierte Dumnezeu, fusese o minciună. Inima nu-i mai

bătuse într-un asemenea ritm vioi de douăzeci de ani, iar aerul i se părea mai parfumat şi culorile mai vii ca oricând. Avea să urmeze I-25 până la Cheyenne, apoi îşi urma drumul spre apus, dincolo de munte, unde nu ştia ce avea să-l aştepte. Pielea lui, uscată din pricina vârstei, începu să-l furnice la acest gând. I-80 spre vest, până la Salt Lake City, apoi peste Nevada, până la Reno. Apoi o lua din nou spre nord, deşi nu prea mai conta. Deoarece undeva, între Salt Lake şi Reno, poate chiar mai devreme, avea să fie oprit, chestionat şi probabil trimis într-altă parte, spre a fi din nou interogat. Iar undeva, între locurile acestea, era posibil să i se facă o invitaţie.

Nu era exclus nici să-l întâlnească pe Omul Întunecat în persoană.

— Haide la drum, moşule, îşi spuse el încetişor.

Băgă Roverul în viteză şi coborî pe autostradă. Spre nord porneau trei benzi, relativ goale. După cum ghicise, ambuteiajele şi nenumăratele accidente din Denver întrerupseseră eficient tot fluxul traficului. De cealaltă parte a liniei mediane se aglomeraseră multe maşini – din cauza bieţilor nebuni care se năpustiseră spre sud, sperând orbeşte că acolo avea să fie mai bine – dar aici se putea înainta destul de uşor. Pentru moment, cel puţin.

Judele Farris merse mai departe, bucuros de călătorie. Noaptea trecută dormise prost. Diseară, sub stele, avea să doarmă mai bine, cu trupul lui bătrân înfăşurat în doi saci de dormit. Se întrebă dacă mai avea să vadă vreodată Boulder, făcându-şi socoteala că şansele erau mici. Cu toate acestea, se afla în cea mai bună dispoziţie.

Trăia una dintre cele mai frumoase zile din viaţa lui.

La începutul după-amiezii, Nick, Ralph şi Stu se duseră pe biciclete până în North Boulder, oprindu-se înaintea unei case mici, tencuite cu ghips, unde Tom Cullen locuia singur. Pentru rezidenţii „bătrâni” din Boulder, casa lui Tom devenise un soi de reper. Stan Nogotny spunea că arăta ca

şi cum catolicii, baptiştii şi adventiştii de ziua a şaptea se uniseră cu democraţii şi cu sectanţii Moon ca să formeze un Disneyland politico-religios.

Gazonul din faţa casei lui Tom expunea un grup statuar straniu. Existau o duzină de statui ale Fecioarei, câteva părând să hrănească nişte cârduri de flamingo roz, din plastic. Cea mai mare dintre păsări era mai înaltă decât Tom, fiind ancorată în iarbă într-un singur picior, care se termina cu o ţepuşă lungă de peste un metru. Mai exista şi o fântână a dorinţelor uriaşă, cu un Isus din plastic reflectorizant, stând în găleata ornamentală cu mâna Lui întinsă... binecuvântând, parcă, păsările roz. Lângă fântână se mai alia o vacă mare, din ipsos, care ai fi zis că se adapă dintr-un vas ornamental de apă pentru păsări.

Uşa din faţă se deschise în grabă şi în întâmpinare le ieşi Tom, dezbrăcat până la brâu. Văzut de la distanţă, îi trecu prin minte lui Nick, ai fi putut crede că este un scriitor sau pictor nemaipomenit de arătos, cu ochii de un albastru-deschis şi barba mare, blond-roşcată. Pe măsură ce se apropia, renunţai la primul gând, spunându-ţi că nu era un intelectual... poate cine ştie ce meşter din mişcarea counterculture, care substituise originalităţii kitsch-ul. Iar când ajungea foarte aproape, zâmbind şi turuind vrute şi nevrute, te convingeai imediat că lui Tom Cullen îi fila cel puţin o lampă.

Nick ştia că unul dintre motivele pentru care avea o mare simpatie faţă de Tom era acela că el însuşi fusese considerat retardat mintal, la început pentru că handicapul lui îl împiedicase să înveţe scrisul şi cititul, mai târziu pentru că oamenii considerau ca pe un lucru de la sine înţeles că un surdomut este înapoiat mintal. I se adresaseră toţi termenii posibili folosiţi în argou, de-a lungul timpului. Îi lipsesc câteva cărămizi la mansardă. E moale la etaj. Merge în trei roţi. Gagiu’ are o gaură-n cap şi i s-a scurs creieru’. Gagiului nu-i funcţionează toate bujiile. Îşi aminti de seara în care se oprise la Zack’s, crâşma din împrejurimile

oraşului Shoyo, ca să bea o bere – seara în care fusese agresat de Ray Booth şi de gaşca lui. Barmanul stătea la celălalt capăt al tejghelei, aplecându-se la urechea unui client şi şoptindu-i ceva. Îşi pusese mâna pavăză la gură, prin urmare Nick nu prinse decât câteva fragmente din ceea ce zicea omul. Oricum n-ar fi avut nevoie de mai mult. Surdomut... probabil retardat... aproape toţi indivizii ăştia sunt retardaţi...

Dar dintre toate expresiile urâte folosite la adresa lui, era una care i se potrivea cu adevărat lui Tom Cullen. Pe care Nick i-o aplicase adesea, cu mare compasiune, în liniştea propriei lui minţi. Gagiu' nu joacă cu toate cărţile. Tocmai asta era hiba lui Tom. La asta se reducea problema lui. Regretabil în cazul lui Tom era că nu-i lipseau decât puţine cărţi, pe deasupra nici foarte importante – un doi de caro, un trei de treflă, ceva de felul ăsta.

Dar fără ele nu poţi duce niciun joc până la capăt. Nici măcar o pasienţă!

— Nicky! strigă Tom. Cât mă bucur să te văd! Doamne! Tom Cullen e atât de bucuros! Îl îmbrăţişă şi-l strânse la pieptul lui pe Nick. Nick simţi înţepătura lacrimilor în ochiul rănit, în spatele peticului negru, pe care-l purta încă în zile luminoase ca aceasta. Şi Ralph! Şi celălalt. Tu eşti... ia să vedem...

— Eu sunt..., începu Stu.

Nick îi sugeră să tacă printr-un gest hotărât cu mâna stângă. Încercase cu Tom exerciţii de mnemotehnică, care păreau să dea rezultate bune. Dacă reuşeşti să faci asocierea dintre un lucru cunoscut şi un nume pe care doreşti să-l ţii minte, de cele mai multe ori procedeul funcţionează şi numele respectiv se fixează în memorie. Tot Rudy îl învăţase şi asta, acum cine ştie câţi ani.

Îşi scoase blocnotesul din buzunar şi scrise câteva cuvinte în fugă. Apoi i-l întinse lui Ralph, făcându-i semn să citească.

Ralph se încruntă puţin, dar se conformă:

— Cum se cheamă mâncarea preparată din carne şi legume, cu sos, care-ţi place ţie foarte mult?

Tom încremeni. Orice urmă de însufleţire îi dispăru din obraji. Gura i se deschise, iar înfăţişarea lui te ducea cu gândul la un monument al idioţeniei.

Stu făcu un gest de nerăbdare şi spuse:

— Nick, nu crezi că ar trebui să...

Nick îşi duse degetul la buze şi, în aceeaşi clipă, îşi reveni şi Tom.

— Stew! exclamă el, sărind de bucurie şi râzând. Tu eşti Stew!

Se uită la Nick, aşteptând confirmarea, iar Nick îi făcu semnul victoriei.

— Stew, Tom Cullen ştie, toată lumea ştie!

Nick arătă spre uşa casei lui Tom.

— Vreţi să intraţi? Doamne, sigur că da! Intrăm cu toţii. Tom şi-a decorat casa.

Ralph şi Stu schimbară o privire amuzată, urcând scările verandei în urma lui Nick şi Tom. Tom „decora” tot timpul. Nu o „mobila”, pentru simplul motiv că în casă exista bineînţeles mobilă, când se mutase el. Odată pătruns înăuntru, aveai sentimentul că te-ai rătăcit într-o lume de basm întoarsă cu fundul în sus.

O uriaşă colivie aurită, cu un papagal verde, împăiat şi prins cu grijă de leagăn, atârna chiar lângă uşa de la intrare, iar Nick trebui să se aplece ca să nu se lovească. Decoraţiunile lui Tom nu erau făcute chiar la întâmplare, îi trecu lui prin minte. Altfel, locuinţa n-ar fi fost mai frapantă decât un magazin oarecare de vechituri. Dar aici aveau de-a face cu ceva mai mult, cu o orânduială aparent prea subtilă ca să poată fi cuprinsă de o minte obişnuită. Într-un chenar pătrat, chiar deasupra consolei căminului din salon, fuseseră montate cu grijă şi perfect aliniate mai multe reclame pentru cărţi de credit. YOUR VISA CARD WELCOME HERE. JUST SAY MASTERCARD. WE HONOUR AMERICAN EXPRESS. DINER’S CLUB.

Acum se punea întrebarea: oare de unde ştia Tom că toate acele semne au un numitor comun? Nu ştia să citească, dar într-un fel sau altul pricepuse că este vorba de lucruri ce aparţin aceleiaşi categorii.

Pe măsuţa de cafea trona un cap de furtun, din cele folosite de pompieri. Iar pe pervazul ferestrei, în aşa fel încât să prindă razele soarelui şi să le arunce în evantaie de lumină albastră pe perete, se afla girofarul unei maşini de poliţie.

Tom îi conduse prin toată casa. Camera pentru jocuri de la parter era plină de păsări şi animale împăiate, pe care Tom le descoperise într-un magazin; legase păsările cu corzi de pian, aproape invizibile, şi păreau să se afle în zbor: cucuvele şi şoimi, ba chiar şi un vultur pleşuv, cu penele mâncate de molii şi cu un singur ochi galben. În cele patru colţuri ale încăperii se aflau o marmotă, ridicată pe picioarele din spate, un popândău, un sconcs şi un viezure. În mijloc era un coiot, spre care părea să se îndrepte atenţia celorlalte animale.

Balustrada scărilor ce urcau la etaj fusese înfăşurată în fâşii roşii-albastre de hârtie Con-Tact. Culoarul de sus fusese împodobit cu diverse tipuri de avioane de luptă – Fokker, Spad, Stuka, Spitfire, Zero, Messerschmitt – suspendate tot pe sârme subţiri. Pardoseala băii era vopsită în albastru-electric, iar pe ea stătea expusă cuprinzătoarea colecţie de nave de jucărie a lui Tom, plutind pe o mare de email în jurul a patru insule şi a unui continent, toate din porţelan alb: picioarele căzii şi baza toaletei. În cele din urmă, Tom îi conduse din nou la parter şi se aşezară sub montajul alcătuit din cărţi de credit, faţă în faţă cu un tablou tridimensional reprezentându-i pe John şi Robert Kennedy, pe fundalul unor nori cu margini aurii. Legenda de dedesubt conţinea următoarea informaţie: FRAŢII ÎMPREUNĂ, ÎN RAI.

— Vă place cum a decorat Tom? Ce părere aveţi? Nu-i frumos?

— Foarte frumos, îl asigură Stu. Ia spune-mi, păsările alea de dincolo... nu te calcă niciodată pe nervi?

— Doamne, nu! îi răspunse Tom, şocat. Sunt pline de rumeguş!

Nick îi întinse un bilet lui Ralph.

— Tom, Nick doreşte să ştie dacă te-ar deranja să fii din nou hipnotizat. Cum ţi-a făcut Stan. De data asta e un lucru important, nu o simplă joacă. Nick mai zice că-ţi va explica el, după aceea.

— Daţi-i drumul, răspunse Tom. Ţi-eeestee... fffoooaarrtee... ssooommmnnn... aşa-i?

— Da, aşa-i, confirmă Ralph.

— Vreţi să mă uit iarăşi la ceas? Nu mă deranjează. Ştiţi, când se bălăbăne încolo şi încoace? Ffoooaarrtee... ssooommmnnn... Numai că acum nu sunt prea obosit, adăugă el, cu îndoială. Doamne, nu. Ieri seară m-am culcat devreme. Tom Cullen se culcă întotdeauna devreme, pentru că nu există televizor.

Stu îi spuse cu blândeţe:

— Tom, n-ai vrea să vezi un elefant?

Ochii lui Tom se închiseră instantaneu. Bărbia îi căzu în piept. Respiraţiile îi deveniră lungi şi încete. Stu urmări scena extrem de surprins. Nick îi dezvăluise fraza-cheie, dar Stu se îndoise dacă să creadă sau nu. Şi nu-şi imaginase în niciun caz că totul se va întâmpla cu o asemenea repeziciune.

— Ca atunci când îi vâri puiului capul sub aripă, se minună Ralph.

Nick îi întinse lui Stu „scenariul” întregii întâlniri, pregătit de ei. Stu îl privi îndelung pe Nick. Nick îi răspunse cu un gest grav din cap, semn că poate să înceapă.

— Mă auzi, Tom? întrebă Stu.

— Da, te aud, răspunse Tom, iar tonul vocii lui îl obligă pe Stu să-l scruteze.

Nu era vocea obişnuită a lui Tom, dar Stu n-ar fi fost în stare să precizeze în ce consta diferenţa. Îi aducea aminte

de o întâmplare de pe când avea optsprezece ani şi termina liceul. Se adunaseră în vestiarul băieţilor înaintea ceremoniei, toţi băieţii cu care fusese coleg din... păi, din prima zi de şcoală a clasei întâi în cel puţin patru cazuri, şi de aproape tot atât timp cu o mare parte din ceilalţi. Vreme de câteva clipe doar, avusese viziunea schimbării extraordinare prin care trecuseră de la acele prime zile, de mult apuse, şi până la momentul de luminare pe care îl avea, stând pe podeaua pardosită cu plăci din ceramică a vestiarului şi ţinând în mână roba cea neagră, pentru ceremonie. Viziunea schimbării pe care o suferiseră îi dădu un fior atunci, ca şi acum. Figurile celor din jurul lui nu mai erau ale unor copii... dar nici nu căpătaseră trăsăturile unor bărbaţi. Erau feţe dintr-un tărâm intermediar, prinse perfect între două stări foarte bine definite ale fiinţei. Vocea ieşind din ţara de umbre a subconştientului lui Tom Cullen îi amintea de acele feţe, cu deosebirea că era infinit mai tristă. Stu se gândi că era glasul unui bărbat condamnat să rămână pururi ascuns.

Dar ceilalţi aşteptau ca el să continue, ceea ce şi făcu.

— Tom, eu sunt Stu Redman.

— Da. Stu Redman.

— Nick este aici.

— Da, Nick este aici.

— Şi Ralph Brentner este aici.

— Da, şi Ralph.

— Suntem prietenii tăi.

— Ştiu.

— Am dori să împlineşti ceva, Tom. Pentru binele lui Free Zone. Un lucru periculos.

— Periculos...

Tulburarea se aşternu pe chipul lui Tom, ca umbra unui nor traversând încet un lan de porumb, în miez de vară.

— Voi avea de ce să mă tem? Voi fi silit să...

Glasul i se stinse şi oftă. Pus în încurcătură, Stu căută salvarea spre Nick.

Nick pronunţă muteşte: Da.

— E vorba de el, spuse Tom, gemând sfâşietor.

Semăna cu vaietul unui vânt amar, de noiembrie, printr-un crâng de stejari golaşi. Stu simţi iarăşi acelaşi fior. Chipul lui Ralph se făcuse alb.

— Cine, Tom? îl cercetă Stu delicat.

— Flagg. Numele lui este Randy Flagg. Omul Întunecat. Vreţi să...

Acelaşi oftat, lung şi amar.

— Cum se face că-l cunoşti, Tom? Replica nu mai făcea parte din scenariu.

— Vise... faţa lui mi se arată în vise.

Faţa lui mi se arată în vise. Dar nimeni dintre ei nu-i văzuse faţa. Rămânea întotdeauna ascunsă.

— Îl vezi?

— Da...

— Şi cum arată, Tom?

Tom rămase tăcut un lung răstimp. Tocmai când Stu ajunsese la concluzia că nu avea să răspundă şi se pregătea să se întoarcă la „scenariu”, Tom zise:

— Arată ca orice om obişnuit, de pe stradă. Dar când zâmbeşte, păsările cad moarte de pe firele de telefon. Când se uită la tine într-un anume fel, te apucă prostata şi te frige urina. Iarba se îngălbeneşte şi moare acolo unde scuipă el. Este întotdeauna afară. Vine din afara timpului. Nu se cunoaşte pe el însuşi. Poartă numele a o mie de demoni. Isus l-a alungat odată într-o turmă de porci. Numele lui este legiune. Îi este teamă de noi. Noi suntem înăuntru. Se pricepe la magie. Poate să cheme lupii şi să trăiască în ciori. Este regele de nicăieri. Dar se teme de noi. Se teme de... înăuntru.

Tom tăcu.

Cei trei se priviră în tăcere, palizi ca lespedea de mormânt. Ralph îşi smulsese pălăria din cap şi o frământa convulsiv. Nick îşi acoperise ochii cu o mână. Stu îşi simţea gâtul uscat, ca sticla.

Numele lui este legiune. E regele de nicăieri.

— Poţi să mai spui şi altceva despre el? întrebă Stu în şoaptă.

— Doar că şi eu mă tem de el. Însă voi îndeplini ceea ce vreţi. Dar Tom... se teme foarte tare.

Oftă iarăşi din fundul sufletului.

— Tom, interveni Ralph pe neaşteptate, ştii cumva dacă Mother Abagail... dacă mai este în viaţă?

Ralph avea expresia unui om ajuns pe culmile disperării şi care joacă totul pe o singură carte.

— Trăieşte. Ralph se lăsă pe spătarul scaunului, respirând uşurat. Dar încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu, adăugă Tom.

— Nu s-a împăcat cu Dumnezeu? Dar de ce, Tommy?

— Ea se află în pustietate, Dumnezeu a chemat-o în pustietate, nu se teme de înfricoşarea ce domneşte în miez de zi, nici de înfricoşarea ce se lasă în miez de noapte... nici şarpele n-o muşcă, nici albina n-o înţeapă... dar încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu. Nu Moise cu mâna lui a scos apă din piatră seacă. Nu Abagail cu mâna ei a alungat viezurii cu burţile goale. E vrednică de milă. Va vedea, dar va vedea prea târziu. Va fi moarte. Moartea lui. Ea va muri pe partea necuvenită a râului. Ea...

— Opriţi-l, gemu Ralph. Nu puteţi să-l opriţi?

— Tom, interveni Stu.

— Da.

— Eşti unul şi acelaşi Tom pe care Nick l-a întâlnit în Oklahoma? Eşti unul şi acelaşi Tom pe care îl cunoaştem noi, cel treaz?

— Da, dar sunt mai mult decât acel Tom.

— Nu înţeleg.

Se mişcă puţin, dar figura lui de om adormit rămase calmă.

— Sunt Tom al lui Dumnezeu.

Rămas aproape fără vlagă, Stu era cât pe ce să scape notele lui Nick pe podea.

— Spui că vei îndeplini ceea ce vrem noi.

— Da.

— Dar ştii... crezi că te vei întoarce?

— Nu mi-este dat să ştiu sau să spun. Încotro mă voi duce?

— Spre vest, Tom.

Tom se tângui. Era un sunet la care Stu simţi că i se ridică părul în cap. Unde-l trimitem pe omul ăsta? De fapt, poate că ştia. Poate că fusese şi el acolo, doar că asta se petrecea în Vermont, în labirintul de coridoare unde ecoul îţi lăsa impresia că auzi zgomotul unor paşi în spatele tău. Tot mai aproape.

— Spre vest, repetă Tom. Da, spre vest.

— Te trimitem ca să vezi. Să vezi şi să cercetezi. Şi apoi te întorci la noi.

— Mă întorc şi povestesc.

— Poţi să faci asta?

— Da. Dacă nu mă prind şi mă ucid.

Stu şi ceilalţi tresăriră.

— Ai să pleci singur, Tom. Mereu spre vest. Ştii să găseşti vestul?

— E acolo unde apune soarele.

— Da. Iar dacă te va întreba cineva de ce te afli acolo, iată ce vei spune: M-au alungat din Free Zone...

— M-au alungat. L-au alungat pe Tom. I-au spus să se care.

— ...pentru că sunt slab de minte.

— L-au alungat pe Tom pentru că Tom este slab de minte.

— ...şi pentru că s-ar putea să am o femeie, iar femeia aceea ar putea naşte copii idioţi.

— Copii idioţi ca Tom.

Stu simţea cum i se întoarce stomacul pe dos. Capul lui era ca o bucată de fier care a învăţat să asude. Ca şi cum ar fi avut o mahmureală teribilă, care-i sorbea toate puterile.

— Acum repetă ce vei spune dacă te întreabă careva de ce te afli în vest.

— L-au alungat pe Tom pentru că este slab de minte. Doamne, da. S-au temut că aş putea să primesc o femeie la mine în pat şi să mă culc cu ea, cum se face. Şi pe urmă să rămână borţoasă cu copii idioţi.

— Foarte bine, Tom. Asta...

— L-au alungat, continuă el încetişor, pe ton îndurerat. L-au alungat pe Tom din casa lui frumoasă şi i-au spus să-şi vadă de drum.

Tremurând, Stu se şterse cu mâna la ochi. Privi în direcţia lui Nick. Cu privirea lui tulburată, îl văzu dublu, apoi triplu.

— Nick, nu ştiu cum să închei, mărturisi el neajutorat.

Nick se uită la Ralph. Acesta, alb ca brânza, clătină şi el din cap.

— Termină, zise Tom pe neaşteptate. Nu mă lăsa acolo, în întuneric.

Adunându-se, Stu merse mai departe.

— Tom, ştii cum arată luna plină?

— Da... mare şi rotundă.

— Nu luna nouă şi nici măcar luna aproape întreagă.

— Da, confirmă Tom.

— Când vei vedea luna aceea mare şi rotundă, porneşti spre est. Te întorci la noi. La tine acasă, Tom.

— Da, când voi vedea luna plină, mă voi întoarce, spuse Tom. Mă întorc acasă.

— Iar pe drumul de întoarcere, vei merge noaptea şi vei dormi ziua.

— Merg noaptea, dorm ziua.

— Foarte bine. Şi nu vei permite nimănui să te vadă, dacă îţi va sta în putinţă.

— Da.

— Tom, dar este posibil să te vadă cineva.

— Da, s-ar putea.

— Dacă te vede o singură persoană, Tom, omoară-l.

— Îl omor, pronunţă Tom plin de îndoială.

— Dacă sunt mai mulţi, fugi.

— Fug, repetă Tom, mai sigur pe el.

— Dar încearcă să rămâi nevăzut. Poţi să repeţi tot ce ţi-am spus?

— Da. Mă întorc când se face lună plină. Nu când e luna la jumate, nici când e crai nou. Merg noaptea, dorm ziua. Nu las pe nimeni să mă vadă. Dacă mă vede careva, îl omor. Dacă mă vede mai mult de o persoană, fug. Dar încerc să nu mă vadă nimeni.

— Foarte bine. Vreau să te trezeşti peste câteva secunde. Bine?

— Bine.

— Când am să te întreb despre elefant, te trezeşti, bine?

— Bine.

Stu se lăsă pe spate, oftând.

— Slavă Domnului, am terminat.

Nick îi confirmă din priviri.

— Ai ştiut că se poate întâmpla una ca asta?

Nick clătină din cap.

— Cine şi-ar fi putut imagina? mormăi Stu.

Nick îi ceru blocnotesul, iar Stu i-l întinse, bucuros să scape de el. Degetele lui udaseră în asemenea hal cu transpiraţie pagina cu scenariul lui Nick, încât devenise aproape transparentă. Nick notă câteva cuvinte şi-i pasă caietul lui Ralph. Ralph citi mesajul, mişcând încet din buze, apoi i-l trecu lui Stu.

„De-a lungul întregii istorii, unii oameni i-au considerat pe nebuni şi pe retardaţi în vecinătatea divinului. Consider că nu ne-a spus nimic de folos practic imediat, în orice caz pe mine m-a speriat peste poate. Magie, aşa a zis. Cum poţi lupta împotriva magiei?”

— E peste înţelegerea mea, şi cu asta basta, murmură Ralph. Iar lucrurile acelea, pe care le-a spus despre Mother Abagail, nici nu vreau să mă mai gândesc la ele. Trezeşte-l, Stu, şi hai să plecăm cât mai repede de aici.

Se vedea bine, Ralph era la un pas să izbucnească în plâns.

— Tom? spuse Stu, aplecându-se spre el.

— Da.

— Ai vrea să vezi un elefant?

Tom îşi deschise imediat ochii şi privi în jur.

— V-am zis eu că n-o să meargă. Doamne, nu. Tom nu adoarme aşa, în mijlocul zilei.

Nick îi întinse o foaie lui Stu, care aruncă o privire şi apoi îi vorbi lui Tom:

— Nick îţi transmite că te-ai descurcat minunat.

— Serios? M-am pus iarăşi în cap, cum am mai făcut?

Nick se gândi, mustrat de remuşcări amare: Nu, Tom, de data asta ai executat nişte numere cu mult mai interesante.

— Nu, îl asigură Stu. Tom, am venit aici ca să te rugăm să ne ajuţi.

— Eu? Să vă ajut? Sigur! Îmi place la nebunie să fiu de folos!

— E o treabă periculoasă, Tom. Vrem să pleci spre vest şi apoi să te întorci şi să ne spui ce-ai văzut.

— Foarte bine, sigur că da, răspunse Tom fără să ezite câtuşi de puţin, dar Stu îşi imaginã că vede o umbră trecătoare peste chipul lui... oprindu-se apoi în spatele ochilor albaştri şi nevinovaţi. Când?

Stu îşi sprijini uşor mâna de grumazul lui Tom şi se întrebă ce naiba căuta el de fapt aici. Cum să desluşeşti atâtea lucruri deodată, dacă nu eşti Mother Abagail şi nu ai o linie directă cu Cerul?

— Foarte curând, îi răspunse lui Tom cu blândeţe. Foarte curând.

Când Stu ajunse acasă, Frannie tocmai pregătea cina.

— A trecut Harold pe aici, îi spuse ea. L-am invitat să rămână la masă, dar şi-a cerut scuze şi a refuzat.

— Oh.

Se apropie de el şi-l privi cu atenţie.

— Stuart Redman, ai văzut vreo stafie?

— Da, şi o chema Tom Cullen, cred.

Îi povesti toată întâmplarea. Apoi se aşezară la masă.

— Oare ce semnificaţie au toate astea? întrebă Fran.

Era palidă şi nici nu mânca, de fapt, ci doar împingea mâncarea dintr-o parte a farfuriei în cealaltă.

— Să mă bată dacă înţeleg ceva, îi răspunse Stu. E un fel de... clarviziune, din câte îmi fac eu socoteala. Nu ştiu de ce ne-ar mira că Tom Cullen are viziuni, în stare de hipnoză, dacă ne gândim la visele pe care le-am avut noi, tot drumul. Dacă nu erau şi alea un soi de vedenii, nu ştiu ce-au mai fost.

— Dar parcă a trecut un secol de atunci... pentru mine, cel puţin.

— Da, şi mie mi se pare la fel, spuse Stu, constatând că şi el împingea mâncarea de colo-colo.

— Uite ce este, Stu... ştiu că am căzut de acord să nu vorbim – pe cât posibil – despre treburile comitetului în afara şedinţelor. Ai spus că probabil ne-am certa tot timpul şi consider că aveai dreptate. Din 25 şi până acum nu am pomenit nicio vorbă despre faptul că te transformi într-un fel de Şerif Dillon, aşa-i?

Bărbatul îi zâmbi fugar.

— Nu, aşa este, Frannie.

— Dar mă simt obligată să te întreb dacă mai consideri potrivit să-l trimitem pe Tom Cullen în vest. După cele petrecute astăzi după-amiază.

— Nu ştiu, spuse Stu.

Îşi împinse farfuria deoparte. Mâncarea rămăsese aproape neatinsă. Se ridică, se duse la bufetul din hol, de unde scoase un pachet de ţigări. Îşi redusese raţia până la trei sau patru pe zi. Îşi aprinse una şi trase adânc în piept fumul tare al tabacului învechit, apoi suflă.

— Avantajele ar fi că povestea lui este suficient de simplă şi suficient de credibilă. L-am alungat pentru că este debil mintal. Nimeni nu va fi în stare să-l scoată din ale lui. Iar dacă se întoarce cu bine, îl hipnotizăm – cade în transă cât ai clipi din ochi, pentru numele lui Dumnezeu – şi ne va

spune tot ce a văzut, lucrurile importante, ca şi cele nesemnificative. Nu este exclus să se dovedească un martor ocular mai bun decât ceilalţi doi. Ba aproape nu mă îndoiesc de asta.

— Dacă se întoarce cu bine.

— Mda, dacă. I-am dat instrucţiuni să se întoarcă mergând doar noaptea şi ascunzându-se în timpul zilei. Să fugă, dacă vede mai mult de o persoană. Dar în caz că a fost văzut de un singur om, să-l ucidă.

— Stu, nu cumva chiar asta i-aţi spus!

— Bineînţeles că da! îi răspunse supărat, apropiindu-se de ea. Noi nu ne jucăm aici de-a uliul şi porumbeii, Frannie! Ştii prea bine ce o să i se întâmple lui... sau Judelui... sau Daynei... dacă pun mâna pe ei! Altfel, de ce te-a deranjat ideea asta, de la bun început?

— E-n regulă, îi răspunse ea calm. E-n regulă, Stu.

— Nu, mie nu mi se pare în regulă! se răsti el şi stinse ţigara de-abia aprinsă într-o scrumieră din lut ars, stârnind o mică jerbă de scântei. Mai multe aterizară pe dosul palmei lui şi le înlătură cu un gest scurt şi violent. Nu mi se pare corect să trimitem un băiat slab de minte să se lupte în numele nostru, nu mi se pare corect să-i punem pe oameni să facă tot felul de lucruri, ca şi cum ar fi nişte piese pe o nenorocită de tablă de şah, şi nu mi se pare în regulă să dăm ordinul de a ucide, ca nişte boşi mafioţi. Dar nu ştiu cum altfel am putea proceda. Pur şi simplu nu ştiu. Dacă nu aflăm ce-are de gând, există şanse mari ca într-o bună zi, la primăvară, să ne trezim că deasupra lui Free Zone se ridică un nor mare, în formă de ciupercă.

— Foarte bine. Opreşte-te. Foarte bine.

Îşi strânse încet pumnii.

— Am ţipat la tine. Te rog să mă ierţi. Nu aveam dreptul să mă port aşa, Frannie.

— Nu face nimic. Nu tu ai deschis această cutie a Pandorei.

— Mi-e teamă că noi toţi o deschidem, răspunse el sec şi-şi luă o altă ţigară din bufet. În orice caz, când i-am dat acel... cum îi zice? Când i-am zis să omoare orice persoană care i-ar ieşi în cale, am observat că se încruntă puţin. Imediat după aceea încruntarea a dispărut. Nici măcar n-am habar dacă Ralph sau Nick au remarcat. Eu însă am văzut. A fost ca şi cum ar fi gândit: „Okay, am înţeles ce vrei să spui, dar am să iau singur hotărârea, când va veni vremea.”

— Din câte am citit eu, nici în stare de hipnoză nu poţi convinge pe cineva să facă un lucru pe care nu l-ar face în mod normal. Omul nu acţionează împotriva propriului său cod moral, chiar dacă i se comandă cât se află în transă.

— Mda, şi mie mi-a dat prin cap. Dar ce ne facem dacă individul ăla, Flagg, a postat o linie de pichete de-a lungul întregii lui graniţe răsăritene? Eu aşa aş fi făcut, în locul lui. Dacă Tom dă peste un asemenea pichet, mergând spre vest, povestea lui îi va oferi suficientă acoperire. Dar când se întoarce spre est, chestiunea se pune mult mai tranşant: ucizi sau eşti ucis. Iar dacă Tom nu este pregătit să ucidă, e pierdut.

— Sunt de părere că-ţi faci prea multe griji din cauza acestei probleme, îi spuse Frannie. Vreau să spun că această linie de pază, dacă există, este probabil destul de subţire, nu?

— Probabil. Un om la fiecare şaptezeci şi cinci de kilometri, cam aşa ceva. Asta dacă nu s-au adunat de cinci ori mai mulţi decât aici.

— Prin urmare, dacă n-au reuşit cumva să monteze şi să pună în funcţiune echipament suficient de sofisticat, radar, infraroşu şi alte chestii pe care le vezi în filmele cu spioni, nu cumva lui Tom îi va fi uşor să se strecoare printre ei?

— Asta sperăm şi noi. Dar...

— Dar treci printr-o criză gravă de conştiinţă, îi spuse ea cu voce scăzută.

— Crezi că acesta este termenul potrivit? Da... poate că ai dreptate. Ce voia Harold, draga mea?

— A lăsat un teanc de hărţi, pe care sunt marcate zonele unde Comitetul lui a căutat-o pe Mother Abagail. În orice caz, Harold a muncit şi în echipa de înhumări, pe lângă supravegherea Comitetului pentru Căutare. Arăta foarte obosit, dar nu numai din pricina însărcinărilor lui oficiale pentru Free Zone. Din câte se pare, şi-a extins raza de activitate.

— Ce vrei să spui?

— Harold are o prietenă.

Sprâncenele lui Stu se ridicară.

— Chiar acesta este motivul pentru care a refuzat invitaţia. Ghiceşti despre cine e vorba?

Stu se uită în tavan.

— Ia să vedem, cu cine naiba s-ar putea Harold da în bărci?...

— Ăsta zic şi eu mod de exprimare! Dar, ce părere ai, noi ce facem?

Se prefăcu că-l pălmuieşte, în joacă, iar el se retrase, zâmbind.

— Te amuză, nu? Mă dau bătut. Cine este?

— Nadine Cross.

— Doamna aceea cu şuviţe albe în păr?

— Chiar ea.

— Al naibii, trebuie să fie de două ori mai bătrână decât el.

— Mă îndoiesc, îi răspunse Frannie, că pe Harold îl preocupă acest aspect în acest moment al relaţiei lor.

— Larry ştie?

— Habar n-am şi nici nu mă interesează. Femeia asta, Cross, nu mai era prietena lui Larry. Şi cred că nu a fost nici înainte.

— Mda, spuse Stu. Era bucuros că Harold îşi găsise o iubită, dar subiectul nu-l interesa peste măsură. Care este

părerea lui Harold despre Comitetul pentru Căutare? Ţi-a spus ceva despre asta?

— Doar îl cunoşti pe Harold. Zâmbeşte mereu, dar... slabe speranţe. Probabil de asta rămâne aproape tot timpul cu echipa pentru înhumări. Acum i se spune Hawk, ştiai?

— Serios?

— Eu am auzit de-abia astăzi. Nu mi-am dat seama despre cine se vorbeşte, până n-am întrebat.

Medită câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Ce-ai găsit de râs? se interesă Stu.

Frannie îşi întinse picioarele, încălţate în pantofi de sport. Pe talpa lor se vedea modelul format din cercuri şi linii.

— Mi-a făcut un compliment, legat de pantofi, îi explică ea. Nu-i zăpăcit?

— Zăpăcită eşti tu, îi răspunse Stu surâzător.

Harold se trezi chiar înainte de revărsatul zorilor, cu o durere surdă, însă nu absolut neplăcută, în vintre. Simţi cum îl trece un fior de răcoare. Deşi se aflau doar în 22 august, iar toamna calendaristică nu urma să vină decât peste o lună, dimineaţa devreme era considerabil mai rece.

Mai jos de talie, în schimb, îi era teribil de cald, o, da. Era suficient să arunce o privire formei molatice şi încântătoare a feselor ei sumar acoperite de minusculii chiloţei transparenţi şi temperatura îi creştea brusc. N-ar fi deranjat-o dacă ar fi trezit-o din somn... ei, poate că ar fi deranjat-o, însă în niciun caz nu ar fi obiectat. Încă nu se lămurise ce zăcea în spatele ochilor negri şi se temea puţin de ea.

Renunţă la gând şi se îmbrăcă în linişte. Nu dorea să o supere pe Nadine, indiferent cât de mult o dorea în clipa aceea.

Trebuia neapărat să se ducă într-un loc în care să fie singur şi să poată gândi.

Se opri la uşă, îmbrăcat şi cu bocancii în mâna stângă. Răcoarea din încăpere şi prozaicul ritual al îmbrăcării îi

tăiaseră dorinţa. Acum simţea mirosul din cameră, care, constata el, nu era prea atrăgător.

Nu era decât un amănunt, un lucru mărunt, fără de care se puteau descurca. Poate avea dreptate. Se pricepea să facă anumite figuri absolut incredibile cu gura şi cu mâinile. Dar dacă nu era decât un lucru atât de neînsemnat, oare de ce domnea în spaţiul acesta odoarea stătută şi vag acră pe care o asocia în mintea lui cu plăcerea solitară a unui şir de ani răi?

Poate tu însuţi doreşti să nu fie bine.

Tulburător gând. Ieşi, închizând cu grijă uşa în urma lui.

Nadine îşi deschise ochii de îndată ce se închise uşa. Se ridică, se uită gânditoare, apoi se întinse la loc. Trupul său tânjea, într-un ciclu de dorinţă lent şi nepotolit, care îi amintea de durerile menstruale. Dacă este un lucru atât de neînsemnat, cugetă ea (fără să ştie cât de asemănătoare erau gândurile ei cu ale lui Harold), atunci de ce se simţea astfel? La un moment dat, azi-noapte, a trebuit să-şi muşte buzele, ca să-şi înăbuşe strigătul: *Încetează cu toată prosteala asta şi STRĂPUNGE-MĂ cu chestia aia! Mă auzi? STRAPUNGE-MĂ cu ea, UMPLE-MĂ cu ea! Crezi că ceea ce-mi faci tu are vreo valoare pentru mine? Străpunge-mă cu ea şi hai să sfârşim odată jocul ăsta smintit, fă-o, măcar de hatârul meu!*

Bărbatul stătea cu capul între picioarele ei, scoţând în focul pasiunii sunete stranii, care – dacă nu ar fi fost atât de sincere şi de stăruitoare, aproape sălbatice, uneori – ar fi putut să pară comice. Îşi ridicase privirea, acele cuvinte tremurându-i pe vârful limbii, şi văzuse (sau îşi închipuise, doar?) o figură la fereastră. După o clipă de foc, din pasiunea ei nu mai rămăsese decât un pumn de cenuşă rece.

Fusese faţa *lui*, rânjindu-i sălbatic.

Ţipătul i se urcase spre gât... şi atunci faţa dispăru, nu mai rămaseră decât pete de umbră ce jucau pe geamul întunecat, printre urmele de praf. Nu mai rămăsese decât

monstrul pe care copilul şi-l imaginează pândind în dulap sau tupilat cu şiretenie în spatele cutiei cu jucării din colţ.

Nimic mai mult.

Doar că în realitate *nu era* doar atât şi acest fapt nu-l putea nega nici măcar acum, în lumina rece şi raţională a primilor zori. Ar fi fost *periculos* să pretindă că nu este aşa. Fusese chiar el şi venise să-i transmită un avertisment. Viitorul soţ veghea asupra alesei inimii sale. Iar o mireasă pângărită ar fi devenit inacceptabilă.

Uitându-se în tavan, se gândi: *I-o sug, dar asta nu înseamnă pângărire. Îl las să mi-o tragă în cur, dar nici asta nu e pângărire. Mă îmbrac de dragul lui ca ultima boarfă de pe stradă, dar şi asta e perfect în regulă.*

Era mai mult decât suficient ca să te întrebi ce fel de om era de fapt logodnicul tău.

Nadine rămase multă, foarte multă vreme cu privirea aţintită în tavan.

Harold îşi pregăti cafea instant, o bău strâmbându-se, îşi luă două Pop-Tarts reci şi ieşi pe treptele din faţa casei. Se aşeză şi le mâncă, în timp ce lumina zorilor se răspândea în jur.

Privind retrospectiv, ultimele câteva zile i se păruseră ca o plimbare printr-un carnaval dement. În minte i se învălmăşeau camioane portocalii, Weizak bătându-l pe umăr şi spunându-i Hawk (acum toată lumea adoptase porecla), cadavre, un şir nesfârşit de cadavre putrezite, după care se întorcea acasă şi urma un şuvoi nesfârşit de sex pervers. Suficient ca să te zăpăcească de cap.

Acum însă, stând pe treptele din faţă, reci ca marmura, cu o ceaşcă de infernală cafea instant plimbându-i-se prin maţe, putea să mestece prăjiturile reci, cu gust de rumeguş, şi să mediteze în voie. Se simţea pentru prima oară cu capul limpede după o perioadă de eclipsă mintală. Îi veni în minte că, pentru o persoană care se considerase

întotdeauna un cro-magnon în mijlocul unei cete de neanderthalieni troglodiţi, se folosise nepermis de puţin de darul gândirii. Se lăsase dus, nu de nas, ci de penis.

Se întoarse cu gândul la Frannie Goldsmith, ridicându-şi în acelaşi timp privirile spre culmile Flatiron. Frannie intrase în ziua aceea la el în casă, acum ştia sigur. Cu un pretext oarecare, se dusese la apartamentul în care ea locuia împreună cu Redman, cu speranţa că va avea ocazia să-i cerceteze încălţămintea. După cum constatase, purta tenişi a căror talpă avea model identic cu cel văzut de el pe podeaua pivniţei. Format din cercuri şi din linii, şi nu din zigzagurile şi spiralele obişnuite. Dragul meu, nu mai încape nicio discuţie.

Nu era atât de greu de priceput cum se petrecuse povestea. Într-un fel sau altul, ea îşi dăduse seama că-i citise jurnalul. Probabil lăsase o urmă sau o pată pe una dintre pagini... sau chiar mai multe. Prin urmare, venise la el acasă ca să descopere un semn al reacţiei lui faţă de ceea ce citise. Ceva pus pe hârtie.

Desigur, exista caietul lui cu însemnări. Dar nu-l găsise, de asta putea fi sigur. Acolo stătea scris negru pe alb că urmăreşte să-l ucidă pe Stu Redman. Dacă ar fi aflat, fără îndoială i-ar fi spus lui Stu. Şi chiar dacă accepta că nu, nu credea că s-ar fi putut purta faţă de el cu atâta naturaleţe şi linişte, aşa cum făcuse ieri.

Îşi termină şi ultima prăjitură, strâmbându-se din cauza gustului de hrană congelată şi a sâmburelui ei, din gem mai rece decât restul. Se hotărî să renunţe la motocicletă şi să meargă pe jos până la staţia de autobuz; Teddy Weizak sau Norris puteau să-l ia cu ei, având aceeaşi direcţie de mers acasă. Porni, încheindu-şi fermoarul jachetei subţiri până sub bărbie, protejându-se de frigul ce avea să mai dureze doar o oră. Trecea pe lângă casele pustii, cu storurile trase şi, după ce străbătuse o distanţă cam de şase blocuri de-a lungul lui Arapahoe, începu să vadă semnul X trasat cu creta, cât se poate de vizibil, pe tot şirul de uşi. Fusese, din

nou, ideea lui. Semnul indica locurile de unde Comitetul pentru înhumări scosese toate cadavrele găsite. X reprezenta un fel de ştergere definitivă. Oamenii care locuiseră în casele respective plecaseră până la sfârşitul veacurilor. Peste o lună, X-ul avea să fie omniprezent în Boulder, semnalând sfârşitul unei epoci.

Era timpul să gândească, să gândească foarte atent. Îşi dădea seama că nu mai fusese în stare de acest exerciţiu de când o întâlnise pe Nadine... dar poate că asta se întâmplase chiar înainte.

I-am citit jurnalul pentru că mă simţeam jignit şi eram gelos, cugetă el. Apoi ea a pătruns la mine în casă, în căutarea jurnalului meu, probabil, dar nu a reuşit să-l descopere. Dar şocul pe care îl suferi atunci când îţi pătrunde cineva în casă reprezintă poate o răzbunare suficientă. În orice caz, pe el îl afectase profund. La urma urmei, putea să considere că sunt chit.

Nu şi-o mai dorea pe Frannie, nu?... Oare?

Simţi cum în piept se aprinde pojarul resentimentului. Poate că nu. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că fusese exclus. Deşi Nadine îi vorbise prea puţin despre motivele pentru care venise la el, Harold bănuia că şi ea fusese exclusă într-un fel oarecare, refuzată sau respinsă. Ei doi formau un cuplu de excluşi, de paria, iar aceştia clocesc întotdeauna planuri. Poate asta era singura metodă ca să nu-şi piardă minţile. (Nu uita să pui asta la tine în jurnal, îi trecu lui Harold prin cap... ajuns acum aproape în centru.)

De cealaltă parte a munţilor se afla o întreagă societate de paria. Iar atunci când într-un loc se adună mai mulţi excluşi, se petrece o osmoză mistică şi eşti înăuntru. Înăuntru, acolo unde este cald. Un lucru mic de tot, să te afli înăuntru, unde e cald, dar cât de mult contează. Este probabil cel mai important lucru din lumea asta.

Poate că nu-şi dorea neapărat să fie chit. Poate că nu se mulţumea cu un meci egal, cu o carieră de gropar, mai mare peste un dric model secolul douăzeci, cu primirea

unor scrisori nesemnificative de mulţumire pentru ideile lui şi cu aşteptarea a cinci ani până ce ar fi binevoit Bateman să se retragă din comitetul ăla al lor grozav, ca să-i poată lua locul... Şi dacă se hotărau iarăşi să nu ţină cont de el? Ceea ce nu era exclus, pentru că nu era vorba doar de vârstă. Îl cooptaseră pe afurisitul de surdomut, care nu era decât cu câţiva ani mai mare decât Harold.

Vâlvătaia resentimentului ardea acum cu toată puterea. Gândeşte-te, sigur că da, gândeşte-te – asta era uşor de zis, uneori chiar şi uşor de făcut... dar la ce bun să gândeşti dacă nu te puteai aştepta de la neanderthalienii care conduceau lumea, în cel mai bun caz, decât la un hohot de râs batjocoritor sau, mai rău, la o scrisoare de mulţumire?

Ajunse la staţia de autobuz. Era devreme şi încă nu sosise nimeni. Pe uşă se afla un afiş, anunţând că pe 25 se organiza o altă întrunire publică. Întrunire publică? Lăbăreală publică.

Camera de aşteptare era căptuşită cu afişe prezentând anunţuri de călătorie, reclame pentru Greyhound Ameripass şi imagini cu păcătoasele de autocare străbătând Atlanta, New Orleans, San Francisco, Nashville şi cine mai ştie ce alte locuri. Se aşeză şi cercetă cu privirile lucide pe care le ai dimineaţa şirul de jocuri mecanice, cu luminile stinse, automatele de Coca-Cola şi de cafea, de unde puteai obţine şi un Lipton Cup-a-Soup care mirosea vag a peşte mort. Îşi aprinse o ţigară şi aruncă chibritul pe jos.

Adoptaseră Constituţia. Iuupiiii. Ce să mai, cât se poate de foarte-foarte. Distracţia mersese până acolo, încât cântaseră The Star-Spangled Banner.

Dar dacă s-ar fi ridicat Harold Lauder, nu ca să arunce câteva sugestii constructive, ci ca să le povestească el cam cum stă treaba în anul întâi după epidemie?

Doamnelor şi domnilor, numele meu este Harold Emery Lauder şi mă aflu aici ca să vă informez că, după cum zice şi în vechiul cântec, lucrurile importante, se ştie, ies unul câte unul din pălărie. După cum spunea şi Darwin. Data

viitoare când vă ridicaţi şi cântaţi Imnul Naţional, stimaţi prieteni şi vecini, rumegaţi chestia următoare: America este moartă, moartă ca un cârlig de rufe, moartă ca Jacob Marley, Buddy Holly, Big Bobber şi Harry S. Truman, dar principiile de-abia emise de domnul Darwin sunt cât se poate de în vigoare, încă – tot atât de vii pe cât i s-a părut stafia lui Jacob Marley lui Ebenezer Scrooge. Cât timp meditaţi la binefacerile sistemului constituţional, rezervaţi-vă totuşi puţin timp ca să vă gândiţi şi la Randall Flagg, Omul din Vest. Mă îndoiesc foarte tare că el are vreme de pierdut cu asemenea nimicuri, cum ar fi întrunirile publice, ratificările şi discuţiile despre înţelesul real al gogoşilor în cea mai bună tradiţie liberală. El, în schimb, s-a concentrat asupra lucrurilor esenţiale, studiază Darwin şi se pregăteşte să şteargă marea tejghea acoperită cu melamină a universului cu cadavrele voastre. Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi permiteţi să vă sugerez, cu toată modestia cuvenită, că – în timp ce noi ne străduim să repunem în funcţiune lumina şi aşteptăm ca un medic să găsească micul şi fericitul nostru muşuroi – el caută poate cu înfrigurare un pilot cu brevet, ca să poată începe zborurile de recunoaştere deasupra Boulderului, în cea mai bună tradiţie Francis Gary Powers. În timp ce noi dezbatem chestiunea arzătoare cine să facă parte din Comitetul pentru Curăţarea Străzilor, el s-a ocupat deja de înfiinţarea unui Comitet de Curăţare a Armelor, ca să nu mai vorbim despre mortiere, despre centrele de lansare a rachetelor, ba poate chiar şi centrele de luptă cu arme biologice. Desigur, noi ştim prea bine că ţara noastră nu posedă centre de producere a germenilor sau pentru tehnici biologice de luptă, chiar acesta este unul dintre motivele pentru care ţara aceasta este atât de măreaţă – care ţară, ha-ha – dar trebuie să înţelegeţi că, în timp ce noi ne ocupăm de aşezarea în cerc a căruţelor, el...

— Hei, Hawk, nu cumva faci ore suplimentare?

Harold îşi ridică privirile şi-l întâmpină pe Weizak cu un zâmbet.

— Mda, m-am gândit că nu strică. Am dat drumul şi la ceasul tău, când am ajuns aici. Deja ai strâns şase dolari.

Weizak începu să râdă.

— Eşti o figură ca-n cărţi, Hawk, ştiai chestia asta?

— Sunt, se arătă Harold de acord, zâmbindu-i în continuare. Apoi se aplecă să-şi lege şireturile la bocanci. Habar n-ai tu ce carte, poate tocmai cea câştigătoare.

CAPITOLUL 56

Stu îşi petrecu ziua următoare la centrala electrică, ajutând la repararea motoarelor, iar la sfârşitul zilei porni spre casă, călare pe bicicletă. Ajunsese în dreptul micului parc aflat vizavi de First National Bank, când se auzi strigat. Îşi parcă bicicleta şi se apropie de chioşcul pentru fanfară, unde-l aştepta Ralph.

— Te-am căutat, Stu. Ai un minut liber?

— Doar un minut. Am întârziat la masă, iar Frannie o fi îngrijorată.

— Mda. Din câte se vede pe mâinile tale, ai fost la centrală şi ai lucrat cu sârmă de cupru.

Ralph avea o figură absentă şi neliniştită.

— Da, nici mănuşile de protecţie nu sunt de mare folos. Mi-am distrus mâinile.

Încuviinţă din cap. În afară de ei, în parc se mai aflau doar câteva persoane; câţiva priveau linia ferată îngustă pentru trenul care făcea odinioară legătura între Boulder şi Denver. Trei femei tinere întinseseră masa la iarbă verde. Stu constată cât de plăcut era să stea pur şi simplu, cu mâinile rănite în poală. Poate că nu va fi chiar aşa de rău când voi fi şerif, gândi el. Cel puţin scap de nenorocita aia de linie de montaj din East Boulder.

— Cum merge la uzină? se interesă Ralph.

— Eu nu prea am de unde să ştiu... Sunt un zilier care dă o mână de ajutor, ca şi ceilalţi. Brad Kitehner zice că merge strună şi că vom avea lumină până la sfârşitul celei dintâi săptămâni a lui septembrie, poate chiar mai devreme, iar căldură va fi pe la mijlocul aceleiaşi luni. Desigur, este prea tânăr ca să se apuce de preziceri...

— Eu sunt în stare să pariez pe Brad, interveni Ralph. Am încredere în el. S-ar putea spune că a profitat din plin de pregătirea la locul de muncă.

Ralph încercă să râdă, dar veselia lui se transformă într-un oftat imens.

— Ce-i cu tine, Ralph?

— Am recepţionat nişte veşti la radio, îi explică Ralph. Parte sunt bune, în schimb altele... ei, altele nu sunt deloc bune, Stu. Vreau să ştii şi tu despre ce e vorba, pentru că secretul oricum nu poate fi păstrat. În Free Zone există mulţi oameni cu CB-uri şi-mi închipui că unii ascultau convorbirea mea cu acest grup, care urmează să sosească.

— Câţi sunt?

— Peste patruzeci. Unul dintre ei este medic, îl cheamă George Richardson. Mi se pare un om de treabă, şi echilibrat.

— Asta-i o ştire nemaipomenită!

— Vine din Derbyshire, Tennessee. Majoritatea celor din grup provin din partea centrală a Sudului. Ei bine, se pare că împreună cu ei era o femeie însărcinată, căreia i-a venit sorocul acum zece zile, pe data de 13. Doctorul a ajutat-o să nască – au fost gemeni – şi erau în cea mai bună formă. La început, cel puţin.

Ralph rămase tăcut, deşi continua să mişte din gură. Stu îl prinse de cămaşă.

— Au murit? Bebeluşii au murit? Asta încerci să-mi spui? Că au murit? Răspunde-mi odată, fir-ar să fie!

— Au murit, zise Ralph aproape în şoaptă. Primul s-a stins după douăsprezece ore. Din câte se pare, s-a sufocat şi a murit. Celălalt s-a dus după două zile. Richardson n-a fost în stare să facă nimic ca să-i salveze. Femeia a înnebunit. Bate câmpii despre moarte, distrugere şi despre faptul că nu vor mai fi copii. Stu, am să te rog să faci în aşa fel încât Fran să nu fie prin preajmă când sosesc. Asta voiam să-ţi spun. Şi că trebuie s-o anunţi imediat de cele întâmplate. Pentru că, dacă n-o faci tu, o va face altcineva.

Stu îşi descleştă încet mâinile din cămaşa lui Ralph.

— Richardson a dorit să afle câte femei însărcinate există, iar eu i-am răspuns că avem ştiinţă doar de una, în

momentul de faţă. M-a întrebat în câte luni este şi eu i-am zis că în patru. Corect?

— Acum merge pe cinci. Ralph, medicul e sigur că bebeluşii au murit de Supergripă? E absolut sigur?

— Nu, nu este, iar asta trebuie să-i explici foarte clar şi lui Frannie. După părerea lui, puteau să fie o sumă de alte cauze la mijloc... dieta mamei... probleme creditare... o infecţie respiratorie... sau poate că pur şi simplu au fost debili. Nu excludea nici factorul Rh, ce naiba o mai fi şi ăla. Pur şi simplu n-a avut cum stabili cu exactitate, copiii născându-se în câmp, nu departe de I-70. Mi-a povestit cum el şi încă vreo trei dintre conducătorii grupului s-au sculat în miez de noapte şi au discutat. Richardson le-a atras atenţia ce ar însemna dacă aceşti copii au murit cu adevărat de Captain Trips şi cât de important este să ştim cu exactitate adevărul.

— Glen şi cu mine am vorbit despre asta, îi comunică Stu sumbru, chiar în ziua în care ne-am întâlnit, adică pe 4 Iulie. Mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci... În orice caz, dacă Supergripa este vinovată de moartea pruncilor, înseamnă că, probabil, în patruzeci sau cincizeci de ani vom lăsa toată mustăria în seama şobolanilor, a muştelor şi a vrăbiilor.

— Cam asta le-o fi zis şi Richardson. Oricum, aflându-se la vreo şaizeci de kilometri vest de Chicago, i-a convins să facă un ocol a doua zi, ca să poată duce trupurile la un spital mare, unde să le facă autopsia. Era sigur că va stabili cu precizie dacă este Supergripă sau nu. La sfârşitul lui iunie, a văzut destule cazuri. Ca oricare alt doctor, nu?

— Da.

— Dar a doua zi de dimineaţă, copiii dispăruseră. Femeia aceea îi înmormântase şi n-a vrut să le spună unde. Au pierdut două zile cu săpăturile, făcându-şi socoteala că nu se putuse îndepărta prea mult de tabără şi nici să-i îngroape prea adânc, fiind sfârşită de puteri, după naştere. Dar nu i-au găsit, iar ea nu le-a mărturisit unde se află,

indiferent cât şi-au dat ei silinţa să-i explice cât de important este. Biata femeie şi-a ieşit total din minţi.

— E de înţeles, îi spuse Stu, gândindu-se cât de tare îşi doreşte şi Fran copilul.

— Doctorul a mai zis că poate doi oameni imuni pot da naştere unui copil imun, chiar dacă Supergripa face în continuare victime, îi spuse Ralph plin de speranţă.

— Şansa ca tatăl natural al pruncului lui Fran să fi fost imun este cam de unu la un miliard. În orice caz, el nu-i aici.

— Mda, mă gândesc că nici nu merită discutată o asemenea şansă. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi dau ştirea asta, Stu. Dar am considerat că e mai bine să ştii. Ca să-i poţi spune şi ei.

— Perspectiva asta nu mă bucură deloc, îi mărturisi Stu.

Ajuns acasă, descoperi însă că altcineva i-o luase înainte.

— Frannie?

Niciun răspuns. Mâncarea pentru cină se afla pe aragaz – arsă, în cea mai mare parte – dar apartamentul era cufundat în întuneric şi tăcere. Stu intră în salon şi privi în jur. Pe masa pentru cafea se afla o scrumieră cu două mucuri, dar Fran nu fuma, iar marca era diferită de a celor pe care le fuma el.

— Draga mea!

O descoperi de-abia în dormitor, unde Frannie zăcea pe pat, în semiîntuneric, cu privirile aţintite în tavan. Avea obrajii umflaţi şi cu dâre de lacrimi.

— Bună, Stu, îl întâmpină ea cu voce scăzută.

— Cine ţi-a spus? o întrebă el enervat. Cine n-a mai putut să se abţină să-ţi aducă ştirea cea bună? Indiferent cine-a fost, o să-i arăt eu lui.

— Sue Stern a fost. Auzise de la Jack Jackson. Are un CB, pe care a ascultat convorbirea dintre doctorul acela şi Ralph. S-a gândit că e mai bine să mă prevină, înainte să-i vină cuiva ideea să facă o glumă proastă. Biata Frannie.

Trebuie mânuită cu grijă, fiind fragilă. A nu se deschide până la Crăciun.

Râse scurt, iar în sunetul respectiv se ghicea atâta dezolare, încât Stu simţi că-l podidesc şi pe el lacrimile.

Traversă camera şi se întinse în pat, alături de ea, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte.

— Scumpa mea, nimic nu este sigur. Nimic nu este sigur, încă.

— Ştiu că nu e. Şi chiar dacă ar fi, mai există şi şansa ca noi să avem copii. Se întoarse spre el şi-l privi cu ochii trişti, înconjuraţi de urme roşii. Dar eu îl vreau pe acesta. Ţi se pare ceva rău în asta?

— Nu, desigur că nu.

— Am stat în pat, aşteptând să mişte sau să dea un semn oarecare. Nu l-am mai simţit din seara aceea, când Larry a venit să-l caute pe Harold. Ţi-aduci aminte?

— Da.

— L-am simţit mişcând, dar nu te-am trezit. Acum regret. Regret din suflet.

Începu iarăşi să plângă şi-şi duse mâna la faţă, ca să n-o vadă bocind.

Stu îi îndepărtă braţul, se apropie de ea şi o sărută. Ea-l strânse cu putere, apoi rămase inertă, lipită de el. Când îi vorbi din nou, cuvintele erau pe jumătate înăbuşite, fiind pronunţate chiar de lângă gâtul lui.

— Este cu mult mai rău să nu ştii. Acum sunt condamnată să aştept şi să văd ce se va întâmpla. Mi se pare groaznic să aştepţi ca să vezi dacă pruncul va muri, după ce a petrecut o zi în afara trupului tău.

— Nu vei aştepta singură, îi spuse Stu.

Îl îmbrăţişă din nou cu putere pentru cuvintele lui şi rămaseră nemişcaţi multă vreme.

Nadine Cross se afla în salonul fostei ei locuinţe de aproape cinci minute, adunându-şi diverse lucruri, când îl văzu şezând în scaunul din colţ, îmbrăcat doar într-o

pereche de izmene, cu degetul mare în gură şi urmărind-o cu ochii lui verzui-cenuşii şi stranii, ca de chinez. A fost atât de surprinsă – pentru că dăduse pe neaşteptate de el, dar şi înţelegând, în aceeaşi clipă, că el o urmărise în tot acel răstimp – încât inima-i execută un salt, mai să-i iasă din piept, şi trase un ţipăt. Romanele pe care tocmai era pe cale să le vâre în rucsac se împrăştiară pe podea, foşnind din file.

— Joe... Leo, vreau să spun...

Îşi puse o mână pe piept, deasupra sânilor, ca şi cum ar fi urmărit să potolească galopul nebun al inimii. Dar inima ei nu era încă dispusă să-şi rărească ritmul. Nu era suficient că îi răsărise înaintea ochilor atât de neaşteptat; şi mai rău era însă că era îmbrăcat şi se purta ca atunci când îl întâlnise, în New Hampshire. Se simţea târâtă înapoi, în timp, ca şi cum o zeiţă absurdă şi răutăcioasă ar fi silit-o să-şi retrăiască de la capăt ultimele şase săptămâni din viaţă.

— M-ai speriat îngrozitor, termină ea cu voce slabă.

Joe nu-i răspunse.

Se apropie încet de el, aşteptându-se chiar să vadă în mâna lui un cuţit lung, de bucătărie, ca în zilele de demult, dar mâna lui liberă stătea, nevinovat, în poală. Observă că de pe trupul lui dispăruse bronzul. Vechile urme de răni şi de vânătăi dispăruseră şi ele. Doar ochii rămăseseră aceiaşi... ochi care te urmăreau obsedant. Tot ceea ce se adunase puţin câte puţin în ei, din ziua în care se apropiase de foc şi-l ascultase pe Larry cântând, se pierduse cu desăvârşire. Privirile lui erau acum exact ca atunci când îl întâlnise, iar asta îi dădu fiori reci, de teamă.

— Ce cauţi aici?

Joe nu-i spuse nimic.

— De ce nu eşti cu Larry şi cu mama-Lucy?

Niciun răspuns.

— Nu poţi rămâne aici, încercă ea să facă apel la raţiunea băiatului, dar înainte de a putea continua, se întrebă oare de când se afla el aici.

Erau în dimineaţa de 24 august. Ultimele două nopţi şi le petrecuse la Harold. Îi trecu prin minte că el stătea poate de patruzeci de ore cu degetul mare în gură. Ideea părea ridicolă, desigur, dar continua s-o obsedeze, pentru că între timp probabil că acesta mâncase şi băuse – oare? O străbătu un nou val de fiori şi înţelese, cuprinsă de ceva foarte asemănător cu disperarea, cât de mult se transformase ea însăşi: dormise fără teamă lângă acest mic sălbatic, într-o vreme când el era înarmat şi periculos. Acum nu avea arme, dar descoperise că se temea de el. Îşi imaginase că fostul lui eu (Joe? Leo?) dispăruse complet şi fără urme. Acum se întorsese. Şi se afla la doar un pas de ea.

— Nu poţi rămâne aici, repetă ea. Eu m-am întors doar ca să-mi iau câteva lucruri. Eu mă mut de aici. Mă mut... cu un bărbat.

Vai, aceasta să fie definiţia lui Harold? o batjocori o voce interioară. Şi eu care credeam că este doar o unealtă, un mijloc în vederea atingerii unui scop.

— Leo, ascultă-mă...

Băiatul clătină din cap, încet, dar vizibil. Ochii lui serioşi şi sclipitori se fixaseră asupra ei.

— Nu eşti Leo?

Acelaşi discret gest de tăgăduire.

— Eşti Joe?

O confirmare la fel de greu perceptibilă.

— Foarte bine. Dar trebuie să înţelegi că nu contează cine eşti, îi spuse ea, încercând să-şi păstreze răbdarea. Încă nu scăpase de sentimentul acela idiot că se afla într-un tunel al timpului, readusă la primul pătrat al şotronului, sentiment care o speria şi o făcea să se simtă ireală. Perioada aceea din vieţile noastre – în care am fost împreună şi de capul nostru – s-a încheiat. Tu te-ai schimbat, eu m-am schimbat, iar cale de întoarcere nu mai există.

Dar ochii lui stranii o măsurau în continuare, ca şi cum ar fi contrazis-o.

— Nu te mai holba aşa la mine, îl repezi ea. E nepoliticos să te uiţi la oameni în felul acesta.

În privirea lui se strecură parcă o urmă de acuzare, ca şi cum ar fi vrut să-i sugereze că este la fel de nepoliticos să-i laşi pe oameni de izbelişte, cu atât mai nepoliticos să le refuzi dragostea celor care mai au încă nevoie şi mai depind de ea.

— Nu trebuie să te porţi ca şi cum ai fi de capul tău, îi zise ea şi se întoarse să adune cărţile căzute. Îngenunche stângaci şi fără graţie, iar încheieturile îi pocniră ca nişte artificii. Se apucă să îndese cărţile în rucsac cu de-a sila, peşte şerveţele, aspirine şi lenjeria ei intimă – din bumbac simplu, foarte diferite de cele ce le purta spre amuzamentul frenetic al lui Harold.

— Îi ai pe Larry şi pe Lucy. Ţie îţi place de ei, şi ei te plac pe tine. Adică, Larry te place, asta-i tot ce contează, pentru că ea îşi doreşte tot ceea ce-şi doreşte şi el. Lucy este ca o foaie de indigo. Lucrurile se prezintă cu totul altfel din punctul meu de vedere, Joe, şi asta nu din vina mea. Câtuşi de puţin din vina mea. Prin urmare, nu are niciun rost să încerci să-mi trezeşti sentimentul de culpă.

Tocmai se străduia să închidă clapeta rucsacului, dar degetele-i tremurau incontrolabil şi nu erau în stare să-şi ducă treaba la bun sfârşit. În jurul lor se lăsa o tăcere din ce în ce mai grea.

Într-un târziu se ridică în picioare, aranjându-şi povara pe umeri.

— Leo.

Încerca să-i vorbească rezonabil şi calm, aşa cum se adresa copiilor dificili din clasele ei, atunci când făceau crize de furie. Dar totul era în zadar. Vocea n-o ajuta, iar micul lui gest de negaţie cu care întâmpină apelativul Leo o puse şi mai mult în încurcătură.

— Nu este vorba de Larry şi de Lucy, declară Nadine cu răutate. Atâta lucru aş fi înţeles şi eu. De fapt, ai renunţat la mine de dragul baborniţei, nu-i aşa? Proasta aia bătrână din balansoar, rânjind lumii cu dinţii ei falşi. Dar între timp ea a dispărut, iar acum tu alergi înapoi, la mine. Dar nu merge, mă auzi? Nu merge aşa!

Joe nu scoase niciun cuvânt.

— Iar când l-am implorat pe Larry... i-am căzut în genunchi şi l-am implorat... nici n-a vrut să ştie. Era foarte ocupat, jucându-se de-a omul mare. Vezi, nimic din ce se întâmplă nu-i din vina mea. Absolut nimic!

Băiatul se mulţumi să-i arunce o privire impasibilă.

Spaima începu s-o copleşească iarăşi, îngropând furia ei incoerentă. Se retrase cu faţa la el până în dreptul uşii şi pipăi orbeşte, în căutarea butonului. Îl descoperi, în sfârşit, îl răsuci şi deschise uşa. Valul de aer răcoros de afară era mai mult decât binevenit.

— Du-te la Larry, mormăi ea. La revedere, puştiule.

Se retrase stângaci şi rămase un moment pe prima treaptă, încercând să-şi adune minţile. Deodată îi trecu prin minte că totul nu fusese decât o halucinaţie, provocată de propriile ei sentimente de vinovăţie... pentru că-l abandonase pe băiat, pentru că-l lăsase pe Larry să aştepte prea mult, din cauza lucrurilor pe care le făcuseră ea şi cu Harold şi a celor cu mult mai rele, pe care avea să le comită. Poate că în casă nu existase un băiat real, în carne şi oase. Sau cu nimic mai real decât fantasmele lui Poe – bătaia inimii bătrânului poet, răsunând ca un ceas înfăşurat în vată, sau corbul cocoţat pe bustul lui Pallas.

— „Bătând, bătând mereu la uşa odăii mele”, şopti ea pe negândite, ceea ce o făcu să scoată un hohot oribil, asemenea croncănitului unui corb adevărat.

Cu toate acestea, curiozitatea ei nu fusese potolită.

Se duse la fereastra de lângă treptele din faţă şi se uită în salonul fostei ei locuinţe. De fapt, nu fusese niciodată casa ei în adevăratul înţeles al cuvântului. Dacă ai locuit undeva

şi tot ceea ce-ţi doreşti să iei de acolo, atunci când pleci, încape într-un rucsac, înseamnă că locul acela n-a fost niciodată cu adevărat al tău. Privind înăuntru, văzu covorul, perdelele şi tapetul care aparţinuseră unei moarte, stativul pentru pipe şi numere din Sports Illustrated răspândite neglijent pe măsuţa de cafea, ale soţului ei mort. Pozele unor copii morţi, pe poliţa căminului. Iar în scaunul din colţ şedea băieţelul cine ştie cărei femei moarte, şedea, doar în izmene, şedea acolo, exact în poziţia în care-l lăsase mai devreme...

Nadine porni în fugă, împiedicându-se – cât pe ce să cadă – de micul gard de sârmă care proteja stratul de flori de la stânga ferestrei prin care se uitase înăuntru. Se aruncă pe Vespa şi porni motorul. Conduse cu viteză necugetată cale de câteva cvartale, executând slalomuri printre maşinile care mai rămăseseră încă pe străzile lăturalnice, dar încetul cu încetul se calmă.

Până să ajungă acasă la Harold, reuşise să-şi recapete întrucâtva stăpânirea de sine. Dar acum era convinsă că era musai să plece cât mai repede din Free Zone. Dacă ţinea să rămână în toate minţile, trebuia să plece cât mai curând.

Adunarea de la Munzinger Auditorium se desfăşură bine. Începură din nou prin intonarea Imnului Naţional, dar de această dată majoritatea rămaseră cu ochii uscaţi; devenise pur şi simplu parte a ceea ce urma curând să devină un ritual. Comitetul pentru Recensământ a fost votat fără nicio greutate, responsabilă fiind aleasă Sandy DuChiens. Ea şi cu cele patru ajutoare au început fără întârziere să străbată adunarea, numărându-i pe cei prezenţi şi înregistrându-le numele. La sfârşitul întrunirii, printre urale, reuşi să anunţe că în clipa de faţă în Free Zone existau 814 suflete şi promise (pripit, avea să se dovedească) să pregătească un „repertoar” până la convocarea următoarei adunări generale din Free Zone – un repertoar pe care spera să-l poată actualiza săptămână de săptămână – conţinând nume în ordine alfabetică, vârste, adresele din Boulder, fostele

adrese şi fostele ocupaţii. După cum s-a dovedit, sosirile se făceau în număr atât de mare şi în mod atât de dezordonat, încât ea urma să rămână constant cu două sau trei săptămâni în urmă.

S-a discutat apoi perioada pentru care era ales Comitetul din Free Zone şi, după mai multe propuneri extravagante (una de zece ani, o alta, pe viaţă, iar Larry a stârnit un hohot general de râs, spunând că sunau mai degrabă a condamnări, decât a perioade de mandat obţinute prin alegeri), a fost votat termenul de un an. Undeva, în partea din spate a sălii, se văzu fluturând mâna lui Harry Dunbarton, iar Stu îi dădu cuvântul.

Urlând din răsputeri, ca să se facă auzit, Harry spuse:

— Poate şi un an este prea mult. Nu am absolut nimic împotriva doamnelor şi domnilor din comitet, consider că faceţi o treabă nemaipomenită – chiote şi fluierături – dar toată chestia va scăpa curând de sub control dacă vom continua să creştem numeric în acelaşi ritm.

Glen ridică mâna şi Stu îi acordă cuvântul.

— Domnule preşedinte, deşi aspectul acesta nu apare pe agendă, cred că domnul Dunbarton are extrem de multă dreptate.

Păi sunt convins că aşa crezi, cheliosule, îi trecu lui Stu prin minte, *de vreme ce chiar tu vorbeai despre asta acum o săptămână.*

— Aş vrea să propun să înfiinţăm un Comitet pentru Guvern Reprezentativ, ca să putem aplica din nou cu adevărat Constituţia. După părerea mea, Harry Dunbarton ar trebui să conducă acest comitet, iar eu însumi doresc să fiu membru, dacă nimeni nu consideră că m-aş afla într-un conflict de interese.

Alte chiote.

În ultimul rând, Harold se întoarse spre Nadine şi-i şopti la ureche:

— Doamnelor şi domnilor, asistăm la sărbătoarea iubirii publice.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet lent şi întunecat, iar Harold simţi că ameţeşte.

Stu a fost ales Şerif al Free Zone prin aclamaţii furtunoase.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru voi, spuse el. O parte dintre cei care mă aplaudă acum s-ar putea să aibă motive de nemulţumire mai târziu, dacă o să-i prind făcând vreun lucru necuvenit. M-ai auzit, Rich Moffat?

Un nou hohot uriaş de râs. Rich, care era beat turtă, se alătură şi el veseliei generale.

— Dar nu văd niciun motiv pentru care am avea aici nişte probleme cu adevărat serioase. Cea mai importantă misiune care-i revine unui şerif, după părerea mea, este să-i împiedice pe oameni să-şi facă rău unul altuia. Iar printre noi nu există nimeni care să-şi dorească una ca asta. Ajunge câţi oameni au avut de suferit până acum. Eu atât am avut de zis.

Mulţimea îl ovaţionă îndelung.

— Acum trecem la punctul următor, continuă Stu, care merge mână în mână cu cel discutat înainte. Avem nevoie cam de patru persoane care să servească într-un Comitet Juridic, altfel n-o să mă simt îndreptăţit să arestez pe cineva, dacă va fi să se ajungă până acolo. Doreşte cineva să facă propuneri?

— Ce părere aveţi despre Jude? strigă cineva.

— Da, da, Judele, corect! strigă o altă persoană.

Gâturile oamenilor se lungiră, aşteptând ca Judele să se ridice şi să accepte răspunderea respectivă în obişnuitul lui stil rococo; o şoaptă făcu ocol sălii, oamenii povestindu-şi încă o dată cum montase el o bilă în rulmentul unei farfurii zburătoare. Programele fuseseră puse jos şi toată lumea aştepta pregătită să aplaude. Stu şi Glen schimbară priviri pline de amărăciune: cineva din comitet ar fi trebuit să prevadă momentul acesta.

— Nu-i aici, spuse în cele din urmă cineva.

— Cine l-a văzut? se interesă Lucy Swann, supărată.

Larry îi aruncă o privire stânjenită, dar femeia se uita încă în jur, căutându-l pe Jude.

— Eu l-am văzut.

Într-un murmur general de interes, Teddy Weizak se ridică undeva, în ultima pătrime a sălii, părând nervos şi ştergându-şi cu batista ochelarii lui cu rame de oţel.

— Unde?

— Pe unde era, Teddy?

— În oraş?

— Ce anume făcea?

Teddy Weizak era vizibil copleşit de acest tir de întrebări.

Stu bătu cu ciocanul.

— Haideţi, oameni buni. Linişte.

— L-am văzut acum două zile, spuse Teddy. Era într-un Land-Rover. Mi-a zis că face o excursie la Denver. Nu mi-a explicat de ce. Am făcut câteva glume despre chestia asta. Părea foarte vesel. Asta-i tot ce ştiu.

Se aşeză, ştergându-şi în continuare ochelarii şi înroşindu-se ca racul. Stu ceru din nou să se facă ordine.

— Îmi pare rău că Judele nu se află aici. Cred că ar fi fost omul cel mai potrivit pentru treaba asta, dar, de vreme ce e absent, există şi o altă propunere?...

— Nu, hai să n-o lăsăm chiar aşa! protestă Lucy, ridicându-se în picioare. Purta o rochie-pantalon elegantă, din bumbac, care trezi interesul majorităţii populaţiei masculine din sală. Judele Farris este un om în vârstă. Dacă i s-a făcut rău la Denver şi nu se poate întoarce?

— Lucy, interveni Stu, Denver este un oraş mare.

O linişte ciudată se lăsă asupra adunării, iar oamenii păreau să se gândească la cele auzite. Lucy se aşeză, palidă, iar Larry îşi trecu un braţ peste umărul ei. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Stu, care-i evită privirea.

Fără prea mare entuziasm, se lansă propunerea ca formarea Comitetului Juridic să fie amânată până la întoarcerea Judelui; ideea căzu după douăzeci de minute de discuţii. Exista un alt avocat, un tânăr de vreo douăzeci şi

şase de ani cu numele de Al Bundell, care sosise chiar în aceeaşi după-amiază, odată cu grupul doctorului Richardson; el acceptă oferta să conducă acel comitet, menţionând doar că spera ca nimeni să nu comită vreun act ieşit din comun în luna următoare, pentru că avea nevoie cel puţin de această perioadă pentru a pune pe picioare un sistem oarecare de tribunal itinerant. În absenţă, Judelui Farris i-a revenit prin vot un loc în acelaşi comitet.

De podium se apropie apoi Brad Kitchner. Palid, nesigur pe el şi puţin ridicol, la costum şi cravată, scăpă din mână notiţele pe care şi le pregătise, le culese în ordine greşită şi apoi declară că ei se aşteptau să repună în funcţiune centrala electrică până pe 2 sau 3 septembrie.

Declaraţia lui a fost întâmpinată cu o asemenea furtună de strigăte, încât omul a căpătat destulă încredere ca să termine în forţă, ba chiar să părăsească podiumul păşind ţanţoş.

I-a urmat la cuvânt Chad Norris. Mai târziu, când comentau împreună ce se întâmplase la adunare, Stu i-a spus lui Frannie că Chad abordase chestiunea în cel mai potrivit mod: înhumările le făceau din bună-cuviinţă, niciunul dintre ei nu va fi cu sufletul împăcat până nu se va termina această operaţiune, iar viaţa îşi urma cursul normal; dacă reuşeau să termine treaba înainte să înceapă sezonul ploios de toamnă, vor fi şi mai împăcaţi. A cerut câţiva voluntari şi s-ar fi oferit chiar patruzeci, dacă ar fi fost nevoie de atâţia. A încheiat cerând fiecărui membru al Plutonului Cazmaua (aşa cum îi plăcea lui să spună) să se ridice în picioare şi să salute.

Harold Lauder de-abia s-a săltat de pe scaun şi s-a aşezat iute la loc, astfel încât nu puţini au fost cei care au comentat apoi ce tip deştept dar foarte modest era el. De fapt, Nadine îi şoptise la ureche tot soiul de dulci nimicuri, iar el, de teamă, n-a îndrăznit să se ridice decât puţin şi să moţăie din cap. O umflătură destul de mare, de forma unui cort conic, îi crescuse în partea din faţă a pantalonilor.

După ce Norris a coborât de pe podium, a urmat Ralph Brentner. Aveau, în sfârşit, un medic, le comunică el. George Richardson se ridică (în aplauzele tuturor; Richardson făcu semnul victoriei cu ambele mâini, iar aplauzele se transformară în aclamaţii); Ralph îi mai anunţă că, din câte ştia el, în următoarele câteva zile urmau să mai sosească la Boulder vreo şaizeci de persoane.

— Ei, cam asta era pe ordinea de zi, spuse Stu. Se uită peste adunare. Aş dori ca Sandy DuChiens să urce aici şi să ne spună câţi suntem, dar înainte de asta, mai există şi alte lucruri pe care ar trebui să le discutăm în seara aceasta?

Aşteptă. Distingea în mulţime figurile lui Glen, Sue Stern, Larry, Nick şi, desigur, pe a lui Frannie. Toţi arătau destul de tensionaţi. Dacă ar fi avut cineva de gând să pună pe tapet chestiunea Flagg, să întrebe ce anume făcea comitetul în această privinţă, acum era momentul. Dar nimeni nu scoase niciun cuvânt. După cincisprezece secunde, Stu îi dădu cuvântul lui Sandy, care încheie şedinţa cât se poate de frumos. Privindu-i cum părăsesc sala, Stu îşi spunea: *Ca să vezi, am mai scăpat o dată.*

Nu puţini, printre care şi doctorul, veniră la el după şedinţă ca să-l felicite.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnule şerif, zise Richardson, şi, pentru un moment, Stu rămase derutat, gata să se uite peste umăr, ca să vadă cui i se adresa Richardson. Atunci îşi aduse aminte că el era şeriful şi intră în panică. Omul legii? Nu era decât un impostor.

Un an, îşi spuse. Un an, doar atât. Dar asta nu-i alungă teama.

Stu, Fran, Sue Stern şi Nick se întoarseră împreună spre centrul oraşului, paşii lor răsunând sec pe asfaltul trotuarului, traversând campusul universitar în direcţia Broadway. În zonă se mai aflau şi alţii, discutând încet şi îndreptându-se fiecare spre casa lui. Era aproape 11.30.

— Mi s-a făcut frig, spuse Fran. Aş fi făcut bine să-mi iau şi jacheta, pe lângă pulover.

Nick făcu un semn aprobator din cap. Şi el simţea frigul. Serile erau în general răcoroase la Boulder, dar în seara asta termometrul nu putea să arate peste cincisprezece grade, amintindu-le tuturor că vara asta stranie şi cumplită se apropia de sfârşit. Nu pentru prima oară se gândi că Dumnezeu, Muza sau Fiinţa aceea care o călăuzea pe Mother Abagail ar fi făcut bine să fi ales Miami sau New Orleans ca loc de întâlnire. Dar nici astea n-ar fi fost nimerite, dacă se gândea mai bine. Umiditate ridicată, multă ploaie... şi o mulţime de cadavre. Cel puţin la Boulder nu ploua.

— Am crezut că-mi dau duhul când am auzit că-l vor pe Jude în Comitetul Juridic, spuse Stu. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta.

Frannie clătină din cap, iar Nick scrise repede în carnetul lui: „Desigur. Oamenii vor remarca şi absenţa lui Tom şi a Daynei. Asta-i viaţa.”

— Crezi că vor intra la bănuieli, Nick? întrebă Stu.

Nick îi confirmă: „Se vor întreba dacă nu cumva au plecat în vest. Pe bune.”

Se gândeau cu toţii la această eventualitate, în timp ce Nick scoase o brichetă cu gaz şi arse bucata de hârtie.

— Foarte neplăcut, comentă Stu într-un târziu. Eşti sigur?

— Cum să nu fie sigur, interveni Sue încruntată. La ce altceva i-ar putea duce gândul? Că Judele Farris s-a dus la Far Rockaway, ca să se dea în Monster Coaster?

— Spre norocul nostru, în seara asta am scăpat de discuţia despre ce se petrece în vest, zise Fran.

Nick scrise: „Să ştii că am avut noroc. Data viitoare va trebui ca atacul frontal să vină din partea noastră. De aceea aş vrea să amânăm următoarea adunare generală cât mai mult. Trei săptămâni, poate. Până pe 15 septembrie?”

— Putem s-o lungim până atunci, dacă Brad dă drumul la curent, fu de părere Sue.

— Cred că o să reuşească, zise Stu convins.

— Eu mă duc acasă, interveni Sue. Mâine e o zi mare. Pleacă Dayna. O s-o conduc până la Colorado Springs.

— Crezi că e prudent din partea ta? o întrebă Fran.

Sue ridică din umeri:

— În orice caz, din punctul ei de vedere, cel puţin, e o măsură de siguranţă.

— Cum a reacţionat la propunere? se interesă Fran.

— Păi, ea e o fată mai deosebită. În colegiu s-a ţinut de sport. Făcea de toate, dar se specializase în tenis şi înot. Mergea la colegiul unei comunităţi mici, din Georgia, dar în primii doi ani a continuat o prietenie începută din liceu. Gagiul era genul dur, geacă din piele, io Tarzan, tu Jane, aşa că, valea în bucătărie şi vezi ce se-ntâmplă-n oalele şi cratiţele-alea. După care, prin colega ei de apartament, care era prinsă în chestiile cu emanciparea femeii, a ajuns şi ea la nişte întruniri ale mişcării feministe, unde se dezbătea formarea conştiinţei femeii.

— Şi, cum se întâmplă în cazuri din astea, a ajuns o feministă şi mai convinsă decât colega ei, ghici Fran.

— Mai întâi feministă, apoi lesbiană, îi explică Sue.

Stu încremeni locului, de parcă l-ar fi trăsnit. Frannie se uită la el, încercând să-şi ascundă amuzamentul.

— Hai, splendoare în iarbă ce eşti, îl îndemnă ea. Ia vezi, poate reuşeşti cumva să-ţi repari balamaua de la gură.

Stu îşi închise gura cu zgomot, iar Sue continuă:

— I-a dat ambele ştiri trogloditului ei în acelaşi timp. Tipului i-au sărit siguranţele şi a venit după ea cu un pistol. A reuşit să-l dezarmeze. Din câte spune ea, a fost punctul de cotitură din viaţa ei. Că, de fapt, în sinea ei fusese mereu încredinţată că este mai puternică şi mai agilă decât el. Dar a avut nevoie de tot curajul ca să-l dovedească.

— Adică vrei să zici că urăşte bărbaţii? întrebă Stu, uitându-se la Sue mai de aproape.

Susan clătină din cap:

— Acum e bi.

— Bi... cum? exclamă Stu dezorientat.

— Adică se distrează minunat cu oameni de ambe sexe, Stuart. Iar eu sper că n-ai de gând să faci campanie prin comitet să nu ne mulţumim cu „Să nu ucizi”, ci să instituim legile albastre.

— Am şi aşa destule griji pe cap, ce-mi pasă mie cu cine se culcă fiecare? mormăi el, iar ceilalţi începură să râdă. Am întrebat doar pentru că nu vreau să intre cineva în treaba asta ca într-o cruciadă. Noi avem nevoie acolo de ochi, nu de luptători de gherilă. Misiune pentru o nevăstuică, nu pentru un leu.

— Ea a înţeles asta, îl asigură Sue. Fran m-a întrebat cum a primit rugămintea mea de a merge în cealaltă tabără. A primit-o cât se poate de bine. În primul rând, mi-a amintit că dacă rămâneam cu bărbaţii ăia... Ţi-aduci aminte cum ne-ai găsit, Stu?

El îi făcu semn că da.

— Dacă rămâneam cu ei, fie ne omorau, fie ne duceau în vest, pentru că asta era direcţia în care mergeau... cel puţin atunci când erau destul de treji ca să citească indicatoarele de pe drum. Mi-a zis că se şi întreba care va fi rolul ei în Free Zone şi că ajunsese la concluzia că acesta era de fapt un rol extern. Şi a mai zis că...

— Ce anume? spuse Fran.

— Că va încerca să se întoarcă, explică Sue, destul de abrupt, apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

Restul celor aflate de la Dayna Jurgens trebuia să rămână strict între ele două, nici măcar membrii comitetului nu era bine să ştie. Dayna pornea la drum cu un cuţit cu buton prins de braţ, un cuţit a cărui lamă avea vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Dacă îşi îndoia brusc încheietura mâinii, arcul acţiona cuţitul şi, hei, presto, îi creştea un al şaselea deget, lung de douăzeci şi cinci de centimetri şi cu două

tăişuri. Părerea ei era că majoritatea – bărbaţii, adică – n-ar fi înţeles-o.

Nu-i exclus ca oamenii de dincolo să fie ţinuţi împreună doar de el, dacă-i un dictator suficient de puternic şi de abil. Iar dacă el dispare, poate că ceilalţi vor începe să se certe şi să se bată între ei. Moartea lui ar putea să însemne şi sfârşitul celorlalţi. Dar dacă reuşesc să mă apropii suficient de el, Susie, diavolul lui păzitor ar face bine să stea prin preajmă.

Au să te omoare, Dayna.

Poate. Sau poate că nu. Mă gândesc că face, chiar şi pentru satisfacţia de a-i vedea maţele pe podea.

Susan nu încercă s-o oprească, deşi credea că ar fi putut s-o influenţeze. Se mulţumise să primească din partea Daynei promisiunea că se va mulţumi cu scenariul iniţial, dacă nu i se ivea cumva în cale o ocazie absolut minunată. Dayna consimţise, iar Sue considera că amica ei nu va avea ocazia să se apropie suficient de Flagg. Era de presupus că-l păzeau bine. Cu toate acestea, de trei zile, de când vorbise cu prietena ei despre ideea ca aceasta să plece în vest, în rolul de spion, Sue Stern dormea foarte prost.

— Ei, li se adresă ea acum celorlalţi, eu mă duc acasă. Noapte bună, dragilor.

Porni pe drumul ei, cu mâinile vârâte în fundul buzunarelor de la jacheta militară.

— Parcă a îmbătrânit, spuse Stu.

Nick scrise ceva şi le întinse notesul la amândoi.

Pe foaie scria: *Toţi părem mai bătrâni.*

A doua zi de dimineaţă, Stu era în drum spre centrala electrică, când le întâlni pe Susan şi Dayna, care străbăteau Canyon Boulevard pe motociclete. Le făcu semn, iar ele se opriră. După părerea lui, Dayna arăta mai bine ca oricând. Avea părul prins la spate, cu o eşarfă din mătase verde-deschis, şi purta o haină din piele întoarsă, descheiată,

peste jeanşi, şi o cămaşă colorată. Pe portbagaj legase un aşternut făcut sul.

— Stuart! strigă ea, zâmbind şi făcându-i un semn amical.

Lesbiană? cugetă el, plin de îndoială.

— Înţeleg că ai plecat într-o mică excursie, zise el.

— Sigur că da. Iar tu nu m-ai văzut.

— Nici vorbă, spuse Stu. Cum să te văd. Fumezi?

Dayna luă un Marlboro şi protejă cu mâinile flacăra chibritului.

— Să ai grijă de tine, fetiţo.

— O să am.

— Şi să te întorci.

— Sper.

Se priviră îndelung, în lumina puternică a dimineţii de sfârşit de vară.

— Să ai grijă de Frannie, barosane.

— Voi avea.

— Şi nu-ţi lua prea în serios rolul de şerif.

— Asta nu-mi va fi chiar greu.

Dayna aruncă ţigara şi i se adresă lui Sue:

— Tu ce zici?

Susan îi făcu semn că a înţeles şi se pregăti să pornească, ascunzându-şi nervozitatea în spatele unui zâmbet.

— Dayna?

Tânăra îşi înălţă privirile spre el, iar Stu o sărută uşor, pe gură.

— Mult noroc.

Ea îi surâse:

— Trebuie să mă săruţi de două ori, dacă vrei să aibă efect urarea. Nu ştiai?

O pupă din nou, de astă dată mai apăsat şi fără atâta grabă. *Lesbiană?* se minună încă o dată.

— Frannie este o femeie norocoasă, îi spuse Dayna. Poţi să-i zici asta din partea mea.

Zâmbind, Stu se retrase şi nu mai zise nimic, pentru că nu ştia ce ar mai fi putut să adauge. La distanţă de două

cvartale, unul dintre camioanele portocalii ale Comitetului pentru Înhumări trecu hodorogind prin intersecţie, ca o piază rea, rupând vraja momentului.

— La drum, spuse Dayna. Înainte, marş!

Stu rămase la marginea trotuarului şi le însoţi cu privirea până ce dispărură.

Sue Stern se întoarse peste două zile. Povesti cum o petrecuse pe Dayna până la Colorado Springs, iar de acolo o urmărise până ce prietena ei nu se mai vedea decât ca un punct care se contopise în cele din urmă cu peisajul imens, nemişcat, din jur. După aceea plânsese puţin. În prima noapte, Sue făcuse tabăra la Monument, se sculase în primele ore ale dimineţii şi tresărise la auzul unui scâncet slab; sunetul părea să vină din direcţia unui canal ce traversa pe sub drumeagul fermei în apropierea căreia hotărâse să înnopteze.

În cele din urmă îşi făcuse curaj, luminase cu lanterna ţeava mâncată de vreme şi descoperise un pui de căţel sfrijit şi tremurător. Din câte putea să aprecieze, căţeluşul avea cam şase luni. Se feri de atingerea ei şi se strecură în ţeavă, un loc din care Sue nu-l putea scoate cu mâna. Atunci s-a dus în oraşul Monument, a spart vitrina unei băcănii şi s-a întors în lumina rece a zorilor falşi cu un rucsac plin de Alpo şi Cycle One. Ideea ei s-a dovedit excelentă. Căţeluşul făcu drumul de întoarcere alături de ea, bine adăpostit într-unul dintre buzunarele laterale ale motocicletei.

Era o căţeluşă setter irlandez, de rasă pură sau aproape pură, ceea ce nu conta, oricum Dick Ellis căzuse într-o stare de extaz la vederea puiului. Când mai creştea, Kojak avea să fie foarte bucuros să facă cunoştinţă cu ea. Ştirea făcu înconjurul oraşului Boulder şi, în ziua aceea, subiectul Mother Abagail fu dat uitării, în valul de emoţie stârnit de aceşti Adam şi Eva canini. Susan Stern deveni un fel de

eroină şi, cel puţin din ceea ce au auzit în perioada respectivă membrii comitetului, absolut nimeni nu se gândi să se întrebe ce anume căuta ea la Monument în noaptea aceea, atât de departe la sud de Boulder.

În schimb lui Stu nu-i rămase în minte decât dimineaţa în care cele două fete dispăruseră în direcţia şoselei Denver Boulder. Deoarece din ziua aceea nimeni din Free Zone n-a mai văzut-o vreodată pe Dayna Jurgens.

27 august; început de amurg; Luceafărul strălucea pe cer.

Nick, Ralph, Larry şi Stu stăteau pe treptele casei lui Tom Cullen. Tom juca crochet pe pajişte, trecând bilele printr-un set de porţi şi strigând de bucurie.

E timpul, scrise Nick.

Stu întrebă în şoaptă dacă va fi nevoie să-l hipnotizeze din nou, dar Nick clătină din cap.

— Bine, spuse Ralph. Nu credeam că aş mai putea trece încă o dată prin aşa ceva. Îl strigă pe Tom: Tom! Hei, Tommy! Vino aici!

Tom veni în fugă, rânjind cu gura până la urechi.

— Tommy, a sosit timpul să pleci, i se adresă Ralph.

Zâmbetul lui Tom se veşteji. De-abia acum păru să observe că se făcea întuneric.

— Să plec? Acum? Doamne, nu! Când vine noaptea, Tom merge la pat. Lu’ Tom nu-i place să stea pe afară după ce se lasă întunericu’. Din cauza fantomelor. Tom... Tom...

Rămase mut, iar ceilalţi îl cercetară cu nelinişte. Tom căzuse într-o stare de muţenie posomorâtă. Ieşi din ea... Însă nu în modul obişnuit. Trezirea lui la viaţă n-a fost de această dată bruscă, ci lentă, fără voie şi aproape tristă.

— Să plec spre vest? întrebă el. Vreţi să spuneţi că a sosit vremea?

Stu îi puse mâna pe umăr.

— Da, Tom, dacă poţi.

— Pornesc la drum.

Ralph mormăi ceva, scoase un sunet sugrumat şi dispăru în spatele casei. Tom nu-l băgă în seamă. Privirea lui fugea de la Stu la Nick.

— Merg noaptea. Dorm ziua. Tom adăugă apoi extrem de încet: Şi voi vedea elefantul.

Nick îi făcu semn că da. Larry aduse bagajul lui Tom de lângă trepte. Cufundat în gânduri, Tom îşi săltă încet rucsacul în spate.

— Să ai grijă de tine, Tom, îl sfătui Larry emoţionat.

— Să am grijă. Doamne, da.

Stu se întrebă, tardiv, dacă nu s-ar fi cuvenit să-i dea lui Tom şi un cort de o persoană, apoi renunţă la idee. Tom n-ar fi fost în stare să ridice nici chiar un cort atât de mic.

— Nick, şopti Tom. Trebuie neapărat să fac asta?

Nick îl îmbrăţişă şi făcu încet un semn afirmativ din cap.

— Prea bine.

— Trebuie să rămâi pe şoseaua cea mare, cu patru benzi, spuse Larry. Pe care scrie 70. Ralph te va duce până acolo, cu motocicleta.

— Da, Ralph.

Se lăsă tăcerea. Ralph apăru din spatele casei. Se ştergea la ochi cu batista.

— Eşti gata, Tom? întrebă el posac.

— Nick? Aici va fi tot casa mea, când mă întorc?

Nick făcu gesturi afirmative viguroase.

— Tom iubeşte casa asta. Doamne, da.

— Ştim asta, Tommy.

Stu simţea cum se adună şi în el lacrimi amare.

— Foarte bine. Sunt gata. Cu cine merg?

— Cu mine, Tom, spuse Ralph. Te scot la Route 70, ai uitat?

Tom clătină din cap şi se apropie de motocicleta lui Ralph. După o clipă îl urmă şi Ralph, cu umerii lui laţi lăsaţi în jos. Până şi pana de la pălărie părea să-şi fi pierdut semeţia. Încălecă şi porni motorul. La scurt timp, ieşiră pe Broadway şi se îndreptară spre est. Ceilalţi rămaseră

locului, urmărind cu privirea silueta motocicletei până ce se topi în amurgul roşu, iar luminiţa din spatele ei dispăru după clădirea masivă a lui Holiday Twin Drive-in.

Nick se îndepărtă, cu capul în pământ şi mâinile în buzunare. Stu încercă să se apropie de el, dar Nick clătină din cap aproape supărat şi-i făcu semn să-l lase în pace. Stu se întoarse la Larry.

— Asta-i situaţia, îl întâmpină acesta, iar Stu îi răspunse cu o privire mohorâtă.

— Crezi că-l vom mai vedea vreodată, Larry?

— Dacă nu, noi şapte – poate doar cu excepţia lui Fran, ea n-a fost de acord să-l trimitem – vom trăi tot restul vieţii noastre, vom mânca şi vom dormi cu această hotărâre.

— Nick mai mult decât toţi ceilalţi, adăugă Stu.

— Mda. Nick mai mult decât toţi ceilalţi.

Îl urmăriră pe Nick cum dispare încet pe Broadway, pierzându-se printre umbrele ce creşteau în jurul lui. Apoi se uitară un minut întreg la casa lui Tom, rămasă în întuneric.

— Hai să plecăm de aici, spuse Larry pe neaşteptate. Când mi-amintesc de toate animalele alea împăiate... nu ştiu de ce, dar simt că mă trec fiorii.

George Richardson, noul doctor, îşi stabilise sediul la Dakota Ridge Medical Center, pentru că era aproape de Boulder City Hospital, spitalul municipal, care dispunea de instrumentar medical, mari cantităţi de medicamente şi săli de operaţie.

La 28 august deja lucra din plin, ajutat de Laurie Constable şi Dick Ellis. Dick ceruse permisiunea să părăsească lumea medicinei, dar fusese refuzat.

— Faci o treabă minunată aici, îi spusese Richardson. Ai învăţat foarte multe şi vei învăţa şi mai multe de acum înainte. Apoi, eu singur nu pot face faţă. Chiar şi aşa o să ne ieşim din minţi de atâta muncă, dacă nu mai soseşte un

medic într-o lună sau două. Prin urmare, felicitări, Dick, eşti cel dintâi paramedic din Free Zone. Sărută-l, Laurie.

Ceea ce Laurie şi făcu.

Pe la ora 10, în acea dimineaţă de sfârşit de august, Fran intră în camera de aşteptare şi privi în jur, curioasă şi puţin nervoasă. La recepţie, Laurie citea un exemplar vechi din Ladies' Home Journal.

— Bună, Fran, spuse ea, sărind în picioare. Mi-am închipuit eu că, mai devreme sau mai târziu, vei veni la noi. Acum George o consultă pe Candy Jones, pe urmă intri tu. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse Fran. Cred că...

Uşa unuia dintre cabinete se deschise şi apăru Candy Jones, în urma unui bărbat înalt şi gârbovit, în pantaloni de catifea reiată şi o cămaşă sport, cu aligatorul Izod pe piept. Candy se uita cam strâmb la o sticlă cu o substanţă rozalie, pe care o ţinea într-o mână.

— Sunteţi sigur că despre asta e vorba? îl întrebă ea pe Richardson cu îndoială. Până acum n-am avut niciodată. Am crezut că sunt imună.

— După cum se vede, nu sunteţi şi acum aveţi boala, o asigură George cu un zâmbet. Nu uitaţi să faceţi băi cu amidon şi feriţi-vă de-acum încolo de iarba înaltă.

Ea îi surâse trist.

— Şi Jack are. Trebuie să vină şi el?

— Nu, dar puteţi să extindeţi băile cu amidon la întreaga familie.

Candy clătină jalnic din cap, apoi o văzu pe Fran.

— Bună, Frannie, ce faci?

— Foarte bine. Dar tu?

— Îngrozitor. Candy ridică sticla, astfel încât Fran putu să citească pe etichetă: CALADRYL. Toxicodendron, explică ea. Nu cred că poţi ghici de unde m-am ales cu urzicăturile. Se lumină la faţă şi continuă: În schimb pun pariu că bănuieşti de unde s-a căptuşit Jack.

Se despărţi de ceilalţi, care o urmăriră amuzaţi. Apoi George i se adresă lui Fran:

— Domnişoara Goldsmith, dacă nu mă înşel? Din Free Zone Committee. Îmi face multă plăcere să vă cunosc.

Ea îi întinse mâna.

— Pur şi simplu, Fran, te rog. Sau Frannie.

— Foarte bine, Frannie. Care-i problema?

— Sunt însărcinată. Şi cât se poate de speriată.

Apoi, din senin, începu să plângă. George o luă de după umeri.

— Laurie, voi avea nevoie de tine cam peste cinci minute.

— Prea bine, domnule doctor.

O conduse în cabinet şi o invită să se aşeze pe masa capitonată în negru.

— Ce-i cu asta? De ce e nevoie de lacrimi? Din cauza gemenilor doamnei Wentworth?

Frannie încuviinţă cu jale.

— A fost o naştere grea, Fran. Mama fuma foarte mult. Bebeluşii erau subponderali, chiar în comparaţie cu nişte gemeni normali. Au venit pe lume noaptea târziu şi extrem de brusc. Nu am avut ocazia să fac o autopsie. De Regina Wentworth au grijă nişte femei din grupul nostru. Cred – sper – că va ieşi din starea de amnezie în care se află în momentul de faţă. Pentru moment însă, ceea ce pot spune este că bebeluşii au avut de la bun început două handicapuri considerabile. Iar cauza morţii ar fi putut fi practic oricare.

— Inclusiv Supergripa.

— Da, inclusiv asta.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem.

— Da’ de unde. Am să-ţi fac un examen prenatal complet chiar acum. De acum înainte, am să urmăresc evoluţia ta şi a oricărei alte femei care a rămas sau este însărcinată pas cu pas. General Electric avea un slogan: „Progresul este produsul nostru cel mai important.” Aici, în Free Zone,

copiii sunt produsul nostru cel mai important, drept pentru care vor fi trataţi în consecinţă.

— Dar de ştiut, nu ştim.

— Nu, nu ştim. Dar nu trebuie să te laşi copleşită de asta, Fran.

— Bine, am înţeles şi mă voi strădui să-ţi urmez sfatul.

Se auzi o bătaie scurtă la uşă şi Laurie intră în cabinet. Îi întinse lui George un formular prins de planşeta cu clamă, iar George începu să pună întrebări despre starea şi istoricul sănătăţii ei.

Când se termină consultaţia, George plecă în camera vecină, cu o treabă oarecare. Laurie rămase alături de Fran şi, în timp ce aceasta se îmbrăca, îi spuse cu voce scăzută:

— Te invidiez, ştii? În ciuda nesiguranţei şi a riscului. Dick şi cu mine am încercat din răsputeri să avem un copil. Mi se pare ciudat – eu însămi purtam la muncă o insignă pe care scria ZERO POPULATION. Cu alte cuvinte, creştere zero a populaţiei, desigur, dar când mi-aduc aminte de insigna aceea, simt că mă trec fiori reci. Vai, Frannie, copilul tău va fi cel dintâi. Eu sunt convinsă că totul va fi în ordine. Aşa trebuie să se întâmple.

Fran se mulţumi să zâmbească şi să dea din cap, nedorind să-i amintească lui Laurie că nu va fi cel dintâi.

Gemenii doamnei Wentworth fuseseră primii.

Iar gemenii doamnei Wentworth muriseră.

— Fain, îl auzi pe George spunând după o jumătate de oră.

Fran îşi ridică o sprânceană, crezând pentru o clipă că medicul îi pronunţase greşit numele. Îşi aminti, fără vreun motiv imediat, că micuţul Mikey Post, vecinul ei de stradă, o striga Fan până prin clasa a treia.

— Vorbeam despre copil. E bine.

Fran găsi un şerveţel Kleenex şi-l strânse puternic.

— L-am simţit mişcând... dar asta s-a întâmplat acum o vreme. De atunci nimic. Mi-a fost teamă că...

— Este viu, fii liniştită, dar am mari îndoieli că l-ai simţit mişcându-se. Mai degrabă cred că au fost nişte gaze intestinale.

— Ba era copilul, îi replică Fran liniştit.

— Oricum, indiferent ce a fost, de acum încolo se va mişca foarte mult. Te-am programat cam pentru prima jumătate a lui ianuarie. Ce părere ai?

— Fain.

— Mănânci bine?

— Da, cred că da... În orice caz, îmi dau silinţa.

— Bine. Ai greţuri?

— Puţin, la început, dar a trecut.

— Minunat. Faci mişcare?

Ca într-un coşmar, se văzu săpând mormântul tatălui ei. Clipi, alungând vedenia. Asta se petrecuse într-o altă viaţă.

— Da, multă mişcare.

— Ai luat în greutate?

— Cam două kilograme şi jumătate.

— Foarte bine. Poţi să te mai îngraşi cu vreo şase; astăzi sunt generos.

— Dacă aşa prescrie doctorul, spuse ea cu un surâs.

— Da, iar eu am fost obstetrician de specialitate, aşa că eşti pe mâini bune. Ascultă sfatul medicului şi vei ajunge departe. Acum, referitor la biciclete, motociclete şi motorete. Toate îţi sunt absolut interzise începând cu 15 noiembrie, să spunem. Oricum, la data aceea nu va mai merge nimeni pe ele. Din cauză că va fi mult prea rece. Cumva fumezi sau bei excesiv?

— Nu.

— Dacă vei simţi nevoia unui pahar, înainte de culcare, din când în când, n-am nimic împotrivă. Apoi îţi voi prescrie o raţie suplimentară de vitamine, pe care ţi le poţi lua de la oricare farmacie din oraş...

Frannie izbucni în râs, iar George îi zâmbi nesigur.

— Oare am spus ceva comic?

— Nu. Pur şi simplu a părut comic în situaţia noastră.

— O, acum îmi dau seama. Cel puţin nu vor mai exista plângeri la adresa preţurilor ridicate ale medicamentelor, nu? Şi încă ceva, Fran. Ai purtat vreodată un dispozitiv intrauterin... un IUD?

— Nu, dar de ce? se interesă Fran, apoi îşi aduse aminte de visul ei în care Omul Întunecat i se arăta cu un umeraş în mână. Se cutremură. Nu, repetă ea.

— Foarte bine. Asta-i tot. Se ridică în picioare. Nu-ţi voi spune să nu-ţi faci nicio grijă...

— Nu, se arătă ea de acord. Râsul îi dispăruse din priviri. Să nu faci asta.

— În schimb îţi voi pretinde să nu exagerezi. Anxietatea exagerată la mame poate avea ca efect dezechilibrul glandular. Iar asta nu-i face bine copilului. Nu-mi place să prescriu somnifere femeilor însărcinate, dar dacă tu crezi...

— Nu, nu va fi nevoie.

Ieşind afară, în soarele fierbinte al amiezii, Fran era perfect conştientă că întreaga perioadă ce-i rămăsese până la naştere avea să fie obsedată de moartea gemenilor doamnei Wentworth.

La 29 august sosiră trei grupuri, primul format din douăzeci şi două de persoane, al doilea din şaisprezece şi cel de-al treilea din douăzeci şi cinci. Sandy DuChiens reuşi să-i întâlnească pe toţi cei şapte membri ai comitetului, spunându-le că Free Zone număra acum peste o mie de locuitori.

Boulder îşi pierduse aspectul de oraş al fantomelor.

În seara zilei de 30, Nadine Cross se afla în pivniţa locuinţei lui Harold, urmărind cu nelinişte gesturile acestuia.

Când nu se împreunau, folosind cine ştie ce procedură stranie, Harold părea să se retragă la el în cochilie, unde ea nu putea să exercite niciun fel de control asupra lui. Cât se afla acolo, se purta cu răceală; mai mult decât atât, părea

dispreţuitor, nu numai faţă de ea, dar chiar şi faţă de el însuşi. Singurul lucru rămas neschimbat era ura faţă de Stuart Redman şi ceilalţi membri ai comitetului.

Harold se afla în pivniţă, având în faţă tabla jocului de hochei, pe a cărui suprafaţă întreruptă de orificii Harold lucra ceva. Alături era o carte deschisă. Pe una dintre pagini se vedea o schiţă. Harold studia o vreme desenul, apoi se concentra asupra dispozitivului pe care-l construia şi executa o operaţiune oarecare. Lângă mâna dreaptă, în ordine şi la îndemână, se aflau sculele din trusa motocicletei lui. Pe tabla de joc se vedeau montate o mulţime de sârmuliţe.

— Ştii ceva, îi spuse el absent, ar trebui să ieşi la plimbare.

— De ce?

Se simţea puţin jignită. Chipul lui Harold era încordat şi serios. Nadine înţelegea foarte bine de ce zâmbea Harold mai tot timpul: în momentul când surâsul i se ştergea de pe buze, părea nebun. Presupunea că era cu adevărat nebun sau la doar un pas de demenţă.

— Pentru că nu ştiu cât de veche e dinamita asta, îi explică el.

— Ce vrei să zici?

— Dinamita veche năduşeşte, scumpa mea, spuse el, ridicându-şi privirea spre ea. Constată că obrajii lui străluceau de sudoare, ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze punctul de vedere. Transpiră, dacă preferi termenul mai elevat. Iar ceea ce transpiră din ea este nitroglicerină pură, una dintre cele mai instabile substanţe din lume. Prin urmare, dacă este veche, există şanse considerabile ca acest mic proiect tocmai bun pentru un Salon al Tehnicii să ne arunce dincolo de vârful lui Flagstaff Mountain, până în ţara lui Oz.

— Oricum, nu e cazul să fii aşa de ţâfnos din pricina asta, îi replică Nadine.

— Nadine? Ma chère?

— Ce-i?

Harold o măsură calm şi fără să zâmbească:

— Taci în mă-ta odată!

Ea se conformă, în schimb nu plecă la plimbare, deşi ar fi simţit nevoia. Dacă asta era voia lui Flagg (iar planşeta îi spusese că Harold era instrumentul prin care Flagg urma să pună la punct comitetul), dinamita nu avea cum să fie veche. Sau chiar dacă era veche, nu urma să explodeze până la momentul potrivit... oare chiar aşa se va întâmpla? De fapt, cât control real are Flagg asupra evenimentelor?

Suficient, îşi spuse ea, are suficient control. Dar n-avea cum să fie sigură, iar nervozitatea ei creştea pe zi ce trece. Se întorsese acasă la ea, dar Joe dispăruse – dispăruse pentru totdeauna, de această dată. Se dusese s-o viziteze pe Lucy şi suportase primirea rece a acesteia suficient ca să afle că, de când Nadine se mutase la Harold, Joe (Lucy îl numea Leo, este de la sine înţeles) „regresase în oarecare măsură”. Evident, Lucy o învinuia şi de asta... dar dacă s-ar năpusti asupra lor o avalanşă venită tocmai din piscul lui Flagstaff Mountain, sau dacă un cutremur ar rupe Pearl Street în două, Lucy ar învinui-o probabil şi pentru lucrurile acelea. Nu că ea şi Harold nu aveau să le ofere curând motive de acuzare cât se poate de reale. Cu toate acestea, rămase extrem de dezamăgită din cauză că nu reuşise să-l mai vadă pe Joe pentru ultima oară... şi să-l sărute în chip de bun rămas. Ea şi Harold urmau să părăsească Free Zone nu peste multă vreme.

Nu face nimic, e preferabil să renunţi total la el acum, dacă ai intrat în murdăria asta. Nu poţi decât să-i faci rău lui... şi poate chiar ţie, pentru că Joe... vede şi înţelege anumite lucruri. E mai bine, de acum înainte, ca el să nu mai fie Joe, şi eu să nu mai fiu mama-Nadine. Iar el să redevină Leo, pentru totdeauna.

Dar în toată situaţia asta exista un paradox implacabil. Ea nu credea că vreunul dintre locuitorii din Free Zone avea să

trăiască mai mult de un an de acum înainte, inclusiv băiatul. Voinţa lui era ca oamenii de aici să moară...

... Aşa că trebuie să spui adevărul, nu numai Harold este unealta lui. Şi tu eşti. Tu, aceea care defineai cândva crima, răpirea vieţii unui alt om, drept singurul păcat de neiertat în lumea de după epidemie...

Pe neaşteptate, se surprinse dorind ca dinamita să fie într-adevăr veche, să sară în aer şi să pună capăt vieţii amândurora. Un astfel de sfârşit ar fi fost un semn de îndurare. Imediat îi veni în minte ce avea să se întâmple mai târziu, după ce vor fi trecut dincolo de munte, şi simţi o veche şi subtilă căldură aprinzându-i-se în pântece.

— Uite, îi spuse Harold cu blândeţe.

Introdusese dispozitivul într-o cutie de pantofi Hush Puppies şi o pusese deoparte.

— E gata?

— Da, gata.

— Va funcţiona?

— Nu vrei s-o încerci tu?

Ea nu luă în seamă invitaţia amară şi sarcastică. Privirile lui o cercetau în felul lacom, de copil mic şi târâtor, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. Se întorsese din acel loc îndepărtat – locul în care scrisese ceea ce exista în jurnalul pe care ea îl citise şi apoi îl aruncase neglijent în firida de sub cărămidă, acolo unde se aflase la început. Acum putea să-l joace după cum voia. Cuvintele lui nu mai erau decât nişte vorbe în vânt.

— Ai vrea să mă vezi mai întâi cum mă joc singură? întrebă ea. Ca ieri seară?

— Mda. Okay. Foarte bine.

— Atunci hai să mergem sus, îl invită ea, clipind des din gene. Urc eu mai întâi.

— Da, consimţi el răguşit. Pe frunte îi apăruseră mici picături de sudoare, dar de această dată nu de frică. Mergi tu întâi.

Începu să urce scara, simţind cum o cerceta cu privirea pe sub fusta scurtă a costumului de marinar pentru copii pe care-l purta, şi sub care nu avea altceva.

Uşa se închise în urma lor; obiectul pe care-l montase Harold rămăsese în cutia deschisă, pentru pantofi, în întunericul ce domnea în acea parte a clădirii. Dispozitivul era alcătuit dintr-un walkie-talkie marca Realistic, acţionat de baterii, luat de la magazinul Radio Shack. Capacul din spate fusese scos. De el fuseseră prinse opt batoane de dinamită. Cartea rămăsese deschisă. Fusese luată de la Biblioteca Publică din Boulder şi purta titlul *65 de câştigători ai premiilor Salonului Naţional al Tehnicii*. Schiţa prezenta un montaj în care o sonerie de uşă era legată de un walkie-talkie similar cu cel din cutie. Dedesubt se putea citi legenda: *Premiul al treilea, Salonul Naţional al Tehnicii 1977, realizat de Brian Ball, Rutland, Vermont. E suficient să pronunţi cuvântul magic şi soneriile de pe o rază de optsprezece kilometri vor începe să sune!*

Câteva ore mai târziu, Harold se întoarse la parter, puse capacul pe cutia de pantofi şi o duse cu grijă la etaj. O puse pe primul raft al dulapului din bucătărie. Ralph Brentner îi spusese în după-amiaza aceea că Free Zone Committee îl invita pe Chad Norris să vorbească la următoarea lor şedinţă. Şi când se întâmpla asta? se interesase Harold în treacăt. Pe 2 septembrie, îi dezvăluise Ralph.

2 Septembrie.

CAPITOLUL 57

Larry şi Leo stăteau pe trotuarul din faţa casei. Larry bea bere Hamm’s caldă, iar Leo nişte suc Orange Spot, tot cald. Puteai bea la Boulder tot ce-ţi poftea inima, cât timp nu-ţi păsa că băutura e caldă, dintr-o cutie de conserve. Din spate venea huruitul continuu şi răguşit al maşinii Lawn boy. Lucy tăia iarba. Larry se oferise, dar Lucy clătinase din cap: Mai bine află ce se întâmplă cu Leo, dacă reuşeşti.

Era ultima zi a lui august.

A doua zi după ce Nadine se mutase la Harold, Leo nu apăruse la micul dejun. Larry îl găsise pe băiat la el în cameră, doar în chiloţi, cu degetul mare în gură. Refuza să comunice şi se arăta ostil. Larry se speriase mai tare decât Lucy, deoarece ea nu ştia cum se purta băiatul pe vremea când Larry de-abia îl cunoscuse. Pe atunci purta numele de Joe şi agita mereu un cuţit de măcelar.

Trecuse aproape o săptămână, iar Leo îşi mai revenise puţin, însă era departe de a fi vindecat şi refuza să discute despre cele petrecute.

— Femeia aceea are un amestec în chestia asta, îi spusese Lucy, în timp ce închidea capacul rezervorului de pe maşina de tăiat iarba.

— Nadine? Ce te face să crezi una ca asta?

— De fapt, nu aveam de gând s-o aduc în discuţie. Dar a trecut pe aici alaltăieri, când tu şi Leo vă încercaţi norocul la pescuit, pe Cold Creek. Dorea să-l vadă pe băiat. Eu am fost foarte bucuroasă că nu eraţi niciunul acasă.

— Lucy...

Îl sărută în fugă, iar el îşi strecură mâna pe sub bluza prinsă doar în bretele şi o mângâie tandru.

— E adevărat că te-am judecat greşit, îi mărturisi ea. Şi cred că voi regreta întotdeauna lucrul acesta. Dar Nadine Cross n-o să-mi placă niciodată, e ceva în neregulă cu femeia asta.

Larry nu-i răspunse, dar în mintea lui considera corect raţionamentul lui Lucy. În noaptea aceea, la King Sooper, se purtase ca o nebună.

— Şi încă ceva... când a fost aici, nu-i zicea Leo. Se folosea de celălalt nume. Joe.

Îi aruncă o privire îngândurată, în timp ce femeia apăsa demarorul automat, pornind maşinăria.

Acum, la o jumătate de oră după discuţie, îşi bea berea şi se uita la Leo bătând mingea de ping-pong pe care o găsise în ziua în care ei doi se duseseră la Harold, unde locuia acum şi Nadine. Mingea mică şi albă se murdărise foarte tare, dar nu se spărsese. Toc-toc-toc pe asfalt.

Leo (acum era cu adevărat Leo, nu-i aşa?) nu consimţise să intre la Harold în casă, în ziua aceea.

Chiar în casa în care mama-Nadine locuia acum.

— Nu vrei să mergem la pescuit, băiete? îi propuse Larry pe neaşteptate.

— Nu e peşte, răspunse Leo. Îl cercetă pe Larry cu ochii lui stranii, verzi ca apa mării. Îl cunoşti pe domnul Ellis?

— Cum să nu.

— El zice că putem bea apa când se întorc peştii. O bem fără să... Scoase o fluierătură şi-şi flutură degetele înaintea ochilor. Înţelegi tu.

— Fără să o fierbem?

— Da.

Toc-toc-toc.

— Îmi place de Dick. De el şi de Laurie. Întotdeauna îmi dau ceva de mâncare. El se teme că ei doi n-or să fie în stare, dar eu zic că da.

— Ce anume?

— Să aibă un copil. Dick crede că poate e prea bătrân. Dar eu cred că nu.

Larry tocmai se pregătea să întrebe cum de ajunseseră Leo şi Dick să discute acel subiect, apoi se abţinu. Răspunsul era de la sine înţeles: nu discutaseră. Dick n-ar fi

stat de vorbă cu un puşti despre o problemă atât de intimă cum este făcutul unui copil. Leo... ştia, pur şi simplu.

Toc-toc-toc.

Da, Leo ştia anumite lucruri... sau le intuia. Nu voise să intre în casă la Harold, iar despre Nadine spusese ceva anume... nu mai ştia ce anume... dar Larry îşi adusese aminte de discuţia aceea şi fusese extrem de neliniştit sa afle că Nadine se mutase la Harold. Băiatul se purta ca şi cum ar fi fost în stare de transă, ca şi cum...

(...toc-toc-toc.)

Larry urmări mingea de ping-pong sărind în sus şi-n jos şi, străfulgerat de un gând, se uită la faţa băiatului. Ochii lui erau întunecaţi şi plecaţi cine ştie unde. Sunetul monoton al maşinii de tăiat iarba venea de departe, având efectul unui narcotic. Ziua era plăcută şi caldă. Iar Leo căzu acum iarăşi în transă, ca şi cum ar fi citit gândul lui Larry şi ar fi reacţionat la el.

Leo se dusese să vadă elefantul.

Larry îi spuse pe un ton normal de conversaţie:

— Da, cred că pot să aibă un copil. Dick nu are mai mult de cincizeci şi cinci de ani, după cum arată. Cary Grant a avut un urmaş chiar înainte să împlinească şaptezeci de ani.

— Cine-i Cary Grant? se interesă Leo.

Mingea sărea în sus şi-n jos, în sus şi-n jos.

(Notorious. La nord prin nord-vest.)

— Nu-l ştii? îl întrebă pe Joe.

— A fost actor, îi răspunse Leo. A jucat în Notorious. Şi în Nord-vest.

(Nord prin nord-vest.)

— Nord prin nord-vest, vreau să spun, încuviinţă Leo.

Ochii lui nu se dezlipeau de mingea albă.

— Chiar aşa, spuse Larry. Ce mai face mama-Nadine, Leo?

— Ea îmi spune Joe. Pentru ea, eu sunt Joe.

— Ah.

Un fior rece urca încet pe spinarea lui Larry.

— E rău de ei.
— Rău?
— E rău de amândoi.
— De Nadine şi...
(Harold?)
— Da, el.
— Nu sunt fericiţi?
— I-a păcălit. Cred că el are neapărată nevoie de ei.
— El?
— El.
Cuvântul vibră în aerul nemişcat al verii.
Toc-toc-toc.
— Vor pleca spre vest, continuă Leo.
— Isuse, murmură Larry.
Acum îi era foarte frig. Vechea teamă puse stăpânire pe el. Oare dorea să afle mai mult de atât? Avea sentimentul că urmăreşte deschiderea uşii unui cavou dintr-un cimitir încremenit, că se iveşte o mână...
Poate să fie ce-o fi, nu vreau să mai aud, nu vreau să ştiu.
— Mama-Nadine vrea să creadă că este vina ta, spuse Leo. Îşi zice că tu ai alungat-o la Harold. Dar ea a aşteptat dinadins. A aşteptat până ce tu ai iubit-o pe mama-Lucy prea tare, a aşteptat până ce-a fost sigură. Ca şi cum el i-ar fi şters partea aceea din creier care ştie să deosebească binele de rău. Încetul cu încetul, el îi şterge porţiunea aceea. Iar când va dispărea cu totul, ea va fi la fel de nebună ca toţi ceilalţi din vest. Poate chiar mai nebună.
— Leo..., şopti Larry, iar Leo răspunse pe dată:
— Ea îmi spune Joe. Eu sunt Joe pentru ea.
— Să-ţi spun şi eu Joe? îl întrebă Larry cu îndoială.
— Nu. În tonul băiatului se strecurase o undă de implorare. Nu, te rog nu.
— Ţi-e dor de mama-Nadine, nu-i aşa, Leo?
— Ea este moartă, replică Leo cu o simplitate ce te înfiora.
— De aceea te-ai întors atunci atât de târziu?

— Da.

— De aceea n-ai vorbit?

— Da.

— Dar acum vorbeşti.

— Acum pot să discut cu tine şi cu mama-Lucy.

— Da, sigur că da...

— Dar nu pentru totdeauna! exclamă băiatul cu furie. Nu pentru totdeauna, dacă nu stai de vorbă cu Frannie! Discută cu Frannie! Discută cu Frannie!

— Despre Nadine?

— Nu!

— Atunci despre cine? Despre tine?

Vocea lui Leo se ridică, devenind şi mai stridentă:

— Totul stă scris! Ştii prea bine! Frannie ştie! Discută cu Frannie!

— Comitetul...

— Nu comitetul! Comitetul nu va ajuta, nu va ajuta nimănui, comitetul înseamnă calea cea veche, el râde de comitetul vostru pentru că înseamnă calea cea veche, iar căile cele vechi sunt căile lui, tu ştii, Frannie ştie, dacă staţi de vorbă puteţi...

Leo izbi puternic mingea de asfalt – TOC! – şi ea se înălţă deasupra capului, veni în jos şi se rostogoli pe undeva. Larry o urmări cu privirea, cu gura uscată, cu inima zbătându-i-se cu putere în piept.

— Am scăpat mingea, zise Leo, fugind după ea.

Larry se uită în urma lui.

Frannie, îi trecu prin minte.

Cei doi stăteau pe marginea chioşcului, legănându-şi picioarele. Era doar cu o oră înainte de lăsarea întunericului şi foarte puţini oameni se mai plimbau prin parc; unii se ţineau de mână. Orele de joacă ale copiilor coincid cu orele îndrăgostiţilor, îi trecu lui Fran prin minte, fără nicio legătură. Larry tocmai terminase de povestit cele relatate de Leo în transă, iar ea simţea că i se roteşte capul.

— Deci ce părere ai? o întrebă Larry.

— Nu ştiu ce să cred, îi răspunse ea cu vocea coborâtă, în afară de faptul că nu-mi place deloc ce se întâmplă. Vise halucinatorii. O bătrână care reprezintă pentru o vreme vocea Domnului, apoi dispare în sălbăticie. Acum intră în scenă un băieţel telepatic. Parc-am trăi o poveste. Uneori îmi vine să cred că gripa ne-a cruţat, în schimb am înnebunit cu toţii.

— Mi-a spus să stau de vorbă cu tine. Iată-mă.

Ea nu-i răspunse.

— Păi, insistă Larry, dacă îţi vine în gând orice fel de...

— Stă scris, pronunţă Frannie ca în somn. Băiatul ăsta are dreptate. Aici e tot miezul problemei. Dacă n-aş fi fost atât de proastă şi de vanitoasă încât să scriu... afurisita de mine!

Larry o cercetă uimit.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Harold, îi explică ea. Mi-e teamă de el. Nici lui Stu nu i-am povestit. Mi-a fost ruşine. Am ţinut jurnalul ăla idiot... iar acum Stu... pur şi simplu îl place pe Harold... toată lumea din Free Zone îl place pe Harold, inclusiv tu. Începu să râdă, dar curând râsul i se înecă în plâns. Dacă stau să mă gândesc, el a fost... ghidul tău spiritual pe drumul până aici!

— Nu înţeleg prea bine despre ce vorbeşti. Poţi să-mi spui de ce anume te temi?

— Tocmai aste e... nu ştiu cu exactitate. Se uită la el printre lacrimi. Cred că e cel mai bine să-ţi spun tot ce ştiu, Larry. Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Dumnezeu mi-e martor că nu mai pot ţine lucrurile astea în mine, iar Stu... Stu poate că nu-i persoana cea mai potrivită să audă. Sau nu primul, în orice caz.

— Mergi mai departe, Fran. Dă-i drumul.

Îi relată totul, începând cu ziua aceea din iunie, când Harold apăruse pe aleea din faţa casei ei din Ogunquit în Cadillacul lui Roy Brannigan. Pe măsură ce-i vorbea, ultima lumină a zilei se transforma încet într-o umbră albăstruie.

Îndrăgostiţii începuseră să plece din parc. Răsări secera subţire a lunii. În blocul înalt de locuinţe de pe cealaltă parte a lui Canyon Boulevard se aprinseseră mai multe lămpi Coleman. Îi vorbi despre ceea ce scrisese Harold pe acoperişul hambarului şi cum ea dormea în timp ce el îşi risca viaţa să treacă şi numele ei. Cum îl întâlniseră pe Stu în Fabyan şi despre reacţia violentă, de genul „să nu care cumva să te atingi de osul meu” a lui Harold faţă de Stu. Îi mai spuse despre jurnalul ei şi despre amprenta pe care o descoperise pe o pagină. Când termină, trecuse de ora 9, iar greierii cântau de zor. Între ei se lăsă tăcerea, iar Fran aştepta cu teamă reacţia lui Larry. Dar el părea dus pe gânduri.

În cele din urmă rupse tăcerea:

— Cât de sigură eşti de amprentă? În mintea ta, eşti absolut sigură că e a lui Harold?

Ea nu ezită decât un moment.

— Da. Am ştiut de la bun început că amprenta este lăsată de el.

— Cât despre hambarul pe care a lăsat semnul acela, continuă Larry. Ţi-aduci aminte, în seara când ne-am cunoscut, ţi-am spus că am urcat până sus? Şi că Harold îşi cioplise iniţialele pe o bârnă din pod?

— Da.

— Nu erau doar iniţialele lui. Apăreau şi ale tale. În mijlocul unei inimi. Exact ca un băiat bolnav de iubire, desenând pe banca lui de la şcoală.

Fran se şterse la ochi cu mâinile.

— Ce nenorocire, rosti ea răguşit.

— Nu eşti răspunzătoare de faptele lui Harold Lauder, draga mea. Îi prinse o mână între palmele lui şi o strânse. Se uită în ochii ei şi-i spuse: Ascultă vorbele mele, eu care am fost un ticălos, un lunecos şi-un nemernic. Nu trebuie să-ţi faci complexe. Pentru că dacă ţi se întâmplă asta... Strânsoarea lui spori până când deveni dureroasă, dar trăsăturile lui îşi păstraseră blândeţea. Dacă ţi se întâmplă,

atunci înnebuneşti cu adevărat. În halul în care suntem, abia putem vedea de noi, necum să mai avem grijă şi de alţii.

Larry îşi retrase mâinile şi rămaseră tăcuţi o vreme.

— Eşti de părere că Harold îi poartă lui Stu o ură de moarte? Chiar atât de adâncă să fie răutatea lui?

— Da, îl asigură ea, cred cu tot dinadinsul. Poate că doreşte să lichideze întregul comitet. Dar nu înţeleg ce...

Mâna bărbatului se lăsă pe umărul ei şi o strânse tare, obligând-o să tacă. În ciuda întunericului, văzu că atitudinea lui se schimbase şi avea ochii măriţi. Buzele i se mişcau, fără să scoată niciun sunet.

— Larry? Ce...

— Când a coborât, mormăi Larry. S-a dus jos să aducă un tirbuşon sau aşa ceva.

— Ce?

Se întoarse foarte încet spre ea, ca şi cum capul i s-ar fi rotit pe o articulaţie ruginită.

— Ştii, s-ar putea să existe o cale de rezolvare pentru toate. Nu garantez, pentru că nu m-am uitat în carte, dar... prea se leagă toate... Harold îţi citeşte jurnalul, şi nu numai că află o mulţime de lucruri, dar îi vine şi o idee. Ba probabil a fost foarte gelos pe faptul că tu ai avut acest gând înaintea lui. Există vreun scriitor bun să nu fi ţinut un jurnal?

— Adică vrei să spui că şi Harold are un jurnal?

— Când a coborât în pivniţă, în ziua în care m-am dus cu vinul, mă uitam prin salonul lui. Îmi spusese că are de gând să aducă nişte mobilă cu crom şi piele şi încercam să-mi imaginez cum avea să arate noul interior. Atunci am observat o cărămidă care nu stătea prea bine fixată în cămin...

— DA! strigă ea, atât de tare, încât îl făcu să tresară. În ziua în care m-am strecurat înăuntru... şi a apărut Nadine Cross... m-am aşezat pe cămin... mi-aduc aminte de piatra aceea care se clătina. Îşi ridică iarăşi privirile spre Larry. S-

a întâmplat încă o dată. Ca şi cum cineva ne-ar fi luat de mână şi ne-ar fi condus spre locul respectiv...

— Doar o coincidenţă, spuse el, nu foarte sigur.

— Oare? Am fost amândoi acasă la Harold. Am remarcat amândoi cărămida. Şi amândoi ne aflăm acum aici. Numeşti asta coincidenţă?

— Nu ştiu.

— Ce era sub piatra aceea?

— Un registru, spuse el încet. Cel puţin aşa scria pe copertă. Nu m-am uitat înăuntru. În momentul respectiv, m-am gândit că putea la fel de bine să fi aparţinut fostului stăpân al casei ca şi lui Harold. Dar dacă ar fi fost aşa, n-ar fi dat şi Harold peste el? Noi amândoi am băgat de seamă cărămida aceea. Să spunem că a găsit şi el caietul. Chiar dacă persoana care a locuit acolo înainte de gripă l-ar fi umplut de mici secrete – sumele cu care a înşelat fiscul, fantezii sexuale legate de fiică-sa, cine mai ştie ce alte chestii – secretele respective nu ar fi fost şi ale lui Harold. Înţelegi?

— Da, dar...

— Nu-l întrerupe pe inspectorul Underwood tocmai când elucidează misterul, codană fluşturatică ce eşti. Prin urmare, dacă acele secrete nu erau şi ale lui Harold, de ce ar mai fi pus caietul la locul lui, sub cărămidă? Tocmai pentru că erau secretele lui. Acolo se afla chiar jurnalul lui Harold.

— Crezi că se află tot acolo?

— Poate. Cred că am face bine să verificăm.

— Acum?

— Mâine. El face parte din Comitetul pentru Înhumări, iar Nadine a început să muncească după-amiezele la uzina electrică.

— Foarte bine. Eşti de părere că ar trebui să stau de vorbă cu Stu?

— Hai să mai aşteptăm. Nu are niciun rost să agităm spiritele, până nu ştim exact dacă e ceva important. Poate a

dispărut caietul. Sau nu conţine decât o listă cu treburi de făcut. Poate să fie plin de lucruri nevinovate. Sau poate este planul lui de ascensiune politică. Nu-i exclus să fie cifrat.

— La asta nu m-am gândit. Dar cum procedăm, dacă este... ceva important?

— Atunci va trebui să discutăm în Comitetul Zonei Libere. Iată încă un motiv ca să acţionăm repede. Ne întâlnim pe 2 septembrie. Comitetul va rezolva totul.

— Oare?

— Da, cred că da, răspunse Larry, deşi avea în minte şi cele spuse de Leo despre comitet.

Coborî, lăsându-se să alunece de pe marginea chioşcului.

— Mă simt mult mai bine. Îţi mulţumesc că eşti alături de mine, Larry.

— Unde ne întâlnim?

— În părculeţul de vizavi de casa lui Harold. Ce părere ai, mâine, la ora 1?

— Minunat, răspunse Larry. Ne vedem acolo.

Frannie se întoarse acasă simţindu-şi inima mai uşoară, după multe săptămâni. După cum zisese Larry, alternativele erau foarte limpezi. Caietul putea arăta că temerile lor sunt neîntemeiate. Dar dacă se dovedea altceva...

Foarte bine, atunci decizia va aparţine comitetului. După cum îi amintise Larry, se întruneau în seara zilei de 2, în apartamentul lui Nick şi Ralph, aproape de capătul lui Baseline Road.

Când ajunse acasă, îl găsi pe Stu în dormitor, cu un creion-marker în mână, având înainte-i un volum gros, legat în piele. Titlul, tipărit cu foiţă aurie pe copertă, suna astfel: O introducere în Codul Penal din Colorado.

— Grea carte, spuse ea, sărutându-l pe gură.

— Fir-ar a naibii. Stu aruncă volumul, care ateriză cu zgomot tocmai pe măsuţa de toaletă. Al Bundell mi-a adus-o. El şi Comitetul lui Juridic şi-au luat treaba foarte în

serios, Fran. Doreşte să discute cu noi poimâine, când ne întâlnim în şedinţa comitetului. Tu pe unde-ai umblat, frumoasă doamnă?

— Am stat de vorbă cu Larry Underwood.

O cercetă atent.

— Fran... nu cumva ai plâns?

— Ba da, îi mărturisi ea, înfruntându-i privirea, dar acum mi-e bine. Mult mai bine.

— Din cauza copilului?

— Nu.

— Atunci, de ce?

— O să-ţi spun mâine seară. Am să-ţi povestesc tot ce se întâmplă în ceea ce mă încăpăţânez să consider mintea mea. Până atunci, fără întrebări. Bine?

— E ceva grav?

— Stu, nici eu nu ştiu.

O privi vreme îndelungată, apoi spuse:

— Prea bine, Frannie. Te iubesc.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Mergem în pat?

— Să vedem cine ajunge primul, propuse ea, zâmbind.

Ziua de 1 septembrie, o zi cenuşie şi ploioasă, din cele pe care vrei să le uiţi imediat, avea să se dovedească memorabilă pentru toţi locuitorii din Free Zone. Pentru că a fost ziua în care North Boulder a avut din nou curent electric... la început, pentru scurtă vreme.

Cu zece minute înaintea prânzului, în camera de comandă a uzinei electrice, Brad Kitchner aruncă o ultimă privire în spatele lui, unde se aflau Stu, Nick, Ralph şi Jack Jackson. Brad le zâmbi nervos şi spuse:

— Sfântă Mărie, cerem îndurare să te milostiveşti de a noastră lucrare.

Apăsă cu putere două comutatoare uriaşe. În hala imensă, cavernoasă, de sub ei, intrară în funcţiune două generatoare. Cei cinci bărbaţi se apropiară de peretele din

sticlă polarizată şi priviră în jos, unde aşteptau aproape o sută de femei şi bărbaţi, purtând, fără excepţie, ochelari de protecţie, aşa cum ordonase Brad.

— Dacă se întâmplă ceva, prefer să o păţească doi, nu cincizeci şi doi, le mărturisise Brad mai devreme.

Şuieratul generatoarelor se înteţi.

Nick îi făcu semn cu cotul lui Stu, arătându-i tavanul biroului; Stu se uită şi începu să zâmbească. În spatele panourilor translucide, luminile fluorescente începuseră să pâlpâie palid. Turaţia generatoarelor creştea tot mai mult, până ce ajunse la un prag unde se stabiliză. Mulţimea muncitorilor adunaţi izbucni spontan în aplauze, deşi pentru unii era un chin; mâinile lor suferiseră cumplit din cauza orelor nesfârşite şi chinuitoare cât înfăşuraseră liţă pe turbine.

Lumina fluorescentă ajunsese la intensitatea ei normală.

Nick trăia acum sentimente opuse celor pe care le avusese la Shoyo, atunci când lumina se oprise – nu de coborâre într-un mormânt, ci de înviere.

Cele două generatoare asigurau curentul electric pentru o mică secţiune din North Boulder, respectiv în zona North Street. Existau în partea aceea oameni care nu ştiau nimic despre test şi mulţi o luaseră la sănătoasa, ca şi cum pe urmele lor ar fi pornit toţi diavolii iadului.

Pe televizoare apăru zăpada caracteristică, iar paraziţii şuierau de mama focului. Într-o casă de pe Spruce Street intră în acţiune un mixer, pus să bată un amestec de brânză cu ouă care se închegase de mult. Supraturat curând, motorul mixerului se arse. Într-un garaj pustiu porni un ferăstrău de putere, suflând rumeguşul din propriile-i măruntaie. Radiatoarele se încălziră la roşu. Marvin Gaye începu să cânte din difuzoarele unui magazin de discuri specializat în vânzarea de vechi succese, având firma Wax Museum. Cuvintele, susţinute de un ritm disco vioi, păreau un vis renăscut: „Să dansăm... să strigăm... să ne bucurăm, asta-i totul... să dansăm... să strigăm...”

Un transformator de forţă de pe Maple Street sări în aer; din el ţâşni o spectaculoasă spirală de scântei purpurii, care se risipiră pe iarba umedă, stingându-se apoi.

La uzina electrică, unul dintre generatoare începu să ţiuie pe ton tot mai înalt şi mai disperat, apoi scoase fum. Oamenii se retraseră, gata să intre în panică. Tot locul se umplu de mirosul dulce-greţos al ozonului. Se declanşă şi ţipătul strident al unei sonerii.

— Turaţie prea mare! urlă Brad. Nenorocitul a depăşit pragul maxim! Suprasarcină!

Se năpusti la celălalt capăt al camerei şi se grăbi să aducă cele două comutatoare în poziţie iniţială. Şuieratul generatoarelor începu să se stingă, dar nu înainte ca jos să se producă o bufnitură puternică şi să se işte ţipete, estompate de geamul protector.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Ralph. Unul a luat foc.

Deasupra capetelor lor, lumina din tuburile fluorescente se concentră în câteva nuclee de lumină albă şi palidă, pentru ca apoi să dispară complet. Brad deschise iute uşa camerei de comandă şi ieşi pe platformă. Vocea lui stârni ecouri surde în imensul spaţiu deschis.

— Puneţi spuma pe el! Grăbiţi-vă!

Jetul mai multor extinctoare cu spumă fu îndreptat spre generatoare şi focul se stinse. Mirosul de ozon stăruia încă. Ieşiră şi ceilalţi, îngrămădindu-se pe platformă, alături de Brad.

Stu îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, îl consolă el.

Brad se întoarse spre el, zâmbind:

— Să-ţi pară rău? Pentru ce?

— Păi, pentru că a luat foc, nu? interveni Jack.

— Păi sigur că a luat foc, fir-ar al naibii! Şi pe undeva, în zona North Street, un transformator a sărit în aer şi s-a făcut fărâme. Am uitat, afurisit să fie, am uitat! Oamenii s-au îmbolnăvit, au murit, dar nu s-a obosit nimeni să închidă

aparatele electrice înainte de asta! Peste tot în Boulder există televizoare, sobe electrice şi pături electrice. Cererea de curent a fost uriaşă. Generatoarele astea sunt concepute de aşa manieră încât să intervină automat atunci când apare un dezechilibru de sarcini. Cel de jos a încercat să le compenseze pe toate celelalte, care erau închise, înţelegeţi? Brad le dădea explicaţii, în culmea entuziasmului. Gary! Aţi auzit de incendiul de la Gary, Indiana?

Îi făcură semn că da.

— De ştiut nu vom şti niciodată cu siguranţă, dar putem bănui că s-a întâmplat şi acolo ceea ce s-a petrecut aici, tocmai din cauză că alimentarea cu energie electrică nu s-a întrerupt suficient de repede. În circumstanţe favorabile, e suficientă şi o pătură electrică în care apare un scurtcircuit, tot aşa cum vaca doamnei O'Leary a doborât lampa aceea la Chicago. Maşinăria asta genială a încercat să le ajute pe celelalte. Prin urmare, s-a ars. Tot răul spre bine că s-a întâmplat acum, aşa gândesc eu... puteţi să mă credeţi pe cuvânt.

— Dacă zici tu, îi răspunse Ralph plin de îndoială.

— Trebuie să bobinăm din nou, dar numai un singur motor, de data asta. Ieşim la capăt, sunt sigur. Dar... Brad începu să pocnească din degete printr-un gest reflex, semn că judecă adânc. Nu putem da din nou drumul la curent până ce nu suntem siguri. Putem să formăm încă o echipă? Ne-ar trebui vreo doisprezece oameni.

— Sigur că da, cred că putem, răspunse Stu. Dar pentru ce?

— Formăm o Echipă de Scos din Priză. Avem nevoie de o ceată care să străbată din casă în casă tot oraşul şi să închidă toate aparatele electrice în funcţiune. Nu putem da din nou drumul la curent înainte să facem şi treaba asta. Gândeşte-te, nu avem nici măcar pompieri, încheie Brad, cu un hohot de râs ce suna puţin dement.

— În schimb avem un comitet al Free Zone care se întruneşte mâine seară, replică Stu. Vii acolo şi explici de ce ai nevoie de echipă, şi-ţi primeşti oamenii. Dar eşti convins că instalaţia nu va intra iarăşi în stare de suprasarcină?

— Sunt absolut sigur. Nici astăzi nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost atâtea lucruri lăsate în priză. Dacă tot veni vorba, ar trebui să meargă cineva în North Boulder şi să vadă dacă nu cumva se mistuie în flăcări.

Nimeni nu ştia foarte sigur dacă Brad glumea sau vorbea serios. După cum s-a dovedit, se stârniseră mai multe mici incendii, majoritatea provocate de aparatura pentru încălzit. Niciunul însă nu se întinse, din cauza ploii care nu încetase. În orice caz, oamenii din Free Zone aveau să-şi aducă aminte mai târziu de 1 septembrie drept ziua în care curentul electric a fost repus în funcţiune – chiar şi dacă numai pentru treizeci de secunde.

O oră mai târziu, Fran intra pedalând pe bicicletă în Eben G. Fine Park, chiar vizavi de casa lui Harold. În capătul nordic al parcului, dincolo de mesele pentru picnic, curgea clipocind molcom Boulder Stream. Ploaia măruntă a dimineţii se transformase acum într-o perdea de picături fine.

Se uită în jur, căutându-l pe Larry, nu-l găsi şi-şi parcă bicicleta. Porni prin iarba încărcată de rouă spre leagăne, când auzi o voce:

— Aici, Frannie.

Tresări mirată şi se uită în direcţia clădirii în care se găseau toaletele pentru femei şi bărbaţi. O siluetă înaltă se desprinse din umbra scurtului pasaj trecând prin centrul construcţiei şi, pentru o clipă, o cuprinse teama...

Persoana ieşi apoi la lumină: era Larry, în jeanşi decoloraţi şi o cămaşă kaki. Fran se linişti.

— Te-am speriat?

— Da, puţin. Se aşeză într-un leagăn, iar bătăile inimii i se potoliră, încetul cu încetul. La început n-am văzut decât o

umbră, pândind din întuneric...

— Îmi pare rău, dar mi-am făcut socoteala că este mai sigur, chiar dacă de acasă de la Harold nu există câmp liber de vedere spre locul acesta. Constat că şi tu ai venit pe bicicletă.

— Nu face atâta zgomot.

— Pe a mea am lăsat-o în adăpostul de acolo.

Făcu semn spre o construcţie cu pereţi deschişi, cu acoperişul jos, din apropierea terenului de joacă.

Frannie îşi strecură bicicleta printre leagăne şi tobogan, intrând cu ea în adăpost. Înăuntru domnea o duhoare mucegăită şi fetidă. Locul fusese probabil punctul de întâlnire al puştilor prea mici sau prea drogaţi ca să poată conduce. Pe jos era plin de sticle goale de bere şi mucuri de ţigări. Într-un colţ zăcea aruncată o pereche de chiloţi mototolită şi într-altul se vedeau urmele unui mic foc. Îşi lăsă bicicleta lângă a lui Larry şi ieşi repede afară. Printre umbrele dinăuntru, în nări cu mirosul pătrunzător al amorului de mult consumat, nu-i era deloc greu să-şi imagineze că Omul Întunecat se află chiar în spatele ei, cu umeraşul cel strâmb în mână.

— Ca la Holiday Inn, nu? comentă Larry sec.

— Nu mi-au plăcut niciodată locurile de genul ăsta, spuse Fran, cutremurându-se uşor. Indiferent cum se soldează toată chestia, Larry, vreau să-i mărturisesc totul lui Stu în seara aceasta.

Larry încuviinţă din cap.

— Da, nu numai pentru că face parte din comitet, dar tot el este şi şeriful.

Fran îl privi tulburată. Era pentru prima oară când înţelegea că expediţia lor se putea încheia cu arestarea lui Harold. Iar ei se strecurau în casa lui fără ordin de percheziţie, fără nimic, cu intenţia să cotrobăie peste tot.

— Nu prea sună bine, comentă ea.

— Nu-i aşa? se arătă el de acord. Ai vrea să renunţăm?

Fran se gândi multă vreme, apoi clătină din cap.

— Foarte bine. Am vrut să ştiu clar ce facem.

— Eşti sigur că nu e niciunul acasă?

— Da. Pe Harold l-am văzut la volanul unui camion al Comitetului pentru Înhumări azi-dimineaţă. Iar toţi cei care au lucrat în Comitetul pentru Energie au fost invitaţi să ia parte la test.

— Eşti sigur că s-a dus?

— Ar fi foarte ciudat din partea ei să lipsească de la un asemenea eveniment, nu crezi?

Fran cugetă la cele auzite, apoi spuse:

— Probabil că ai dreptate. Apropo, Stu zicea că aproape întregul oraş va fi electrificat din nou până pe 6.

— Va fi o zi mare, spuse Larry, gândindu-se cât de plăcut va fi să stea la Shannon’s sau la Broken Drum cu o chitară Fender din cele mari în mână şi un amplificator şi mai mare în spate şi să cânte ceva – orice, cu condiţia să aibă o melodie simplă şi un ritm puternic – cu volumul dat la maxim. „Gloria”, poate, sau „Walkin’ the Dog”. De fapt, orice, cu excepţia lui „Baby, Can You Dig Your Man?”

— Poate n-ar fi rău să ne pregătim o poveste, pentru orice eventualitate.

Larry rânji ipocrit.

— N-ai vrea să zicem că facem abonamente la nişte reviste, dacă se întoarce unul dintre ei?

— Ha-ha, Larry.

— Atunci, am putea spune că am venit ca să-i comunicăm ce mi-ai zis tu chiar acum despre pornirea curentului electric. Dacă o găsim acasă.

— Da, asta s-ar putea să meargă, acceptă Fran.

— Nu-ţi face iluzii, Fran. Ea ar avea suspiciuni şi dacă i-am spune că am trecut pe la ea pentru că Isus Cristos tocmai a apărut pe rezervorul municipal de apă şi se plimbă încolo şi încoace.

— Dacă se simte vinovată de ceva.

— Da. Dacă se simte vinovată de ceva.

— Să mergem, îl îndemnă Fran după ce se gândise puţin.

Nu a fost nevoie de nicio poveste. Au bătut cu putere mai întâi în uşa din faţă, apoi în cea din spate, convingându-se că locuinţa lui Harold era cu adevărat pustie. Cu atât mai bine, îşi zise Fran – pentru că, pe măsură ce se gândea mai mult la povestea fabricată de ei, cu atât i se părea mai subţire.

— Cum ai pătruns înăuntru? o întrebă Larry.

— Prin fereastra din pivniţă.

Se apropiară de latura casei şi Larry încercă să tragă de fereastra respectivă, însă zadarnic; între timp, Fran făcea de pază.

— Tu ai intrat, dar acum este zăvorâtă.

— Nu, s-a înţepenit, numai. Lasă-mă şi pe mine să încerc.

Dar nici Fran nu reuşi mai mult. La un moment dat, după vizita ei clandestină, Harold închisese bine fereastra respectivă.

— Şi acum ce facem? îl întrebă ea.

— Să spargem uşa.

— Larry, dar el o să-şi dea seama.

— Nu face nimic. Dacă nu are nimic de ascuns, o să creadă că au intrat nişte copii, din cei care sparg ferestre la casele rămase pustii. Casa pare cu adevărat pustie aşa, cu toate storurile trase. Iar dacă are ceva de ascuns, va fi extrem de îngrijorat, după cum şi merită. Corect?

Ea nu se arătă foarte convinsă, dar nici nu-l opri când îşi scoase cămaşa, o înfăşură în jurul pumnului şi antebraţului şi sparse fereastra de la pivniţă. După căderea avalanşei de cioburi în interior, pipăi, în căutarea zăvorului.

— Gata. Eliberă piedica şi împinse fereastra. Larry se strecură înăuntru şi o ajută şi pe ea să coboare. Ai grijă, fetiţo, să nu lepezi copilul în casa lui Harold Lauder. Te rog.

O prinse de subsuori şi o lăsă încet jos. Cercetară amândoi camera de dans de la subsol. Setul de crochet stătea de santinelă. Masa jocului de hochei era presărată cu fragmente de sârme colorate.

— Ce-o fi asta? se întrebă ea, culegând una dintre bucăţi. Prima oară nu erau aici.

Larry ridică din umeri:

— Poate că Harold construieşte o cursă de şoareci perfecţionată.

Apoi scoase de sub masă o cutie, pe capacul căreia se putea citi, DELUXE REALISTIC WALKIE-TALKIE SET, BATTERIES NOT INCLUDED. Deschise cutia, deşi se putea ghici după greutate că fusese golită de conţinut.

— Nu construieşte curse de şoareci, ci aparate de emisie-recepţie, comentă Fran.

— Nu, în cutie n-a fost un set de piese pe care să ţi le montezi singur, ci aparate în stare de funcţionare. Poate că le-a modificat într-un fel sau altul. Nici nu m-ar mira din partea lui Harold. Ţi-aduci aminte cât de nemulţumit era Stu de funcţionarea aparatelor lor de emisie-recepţie, când el, Harold şi Ralph o căutau pe Mother Abagail?

Ea confirmă din cap, deşi bucăţelele acelea de sârmă o intrigau în continuare.

Larry aruncă pe podea cutia şi făcu o declaraţie pe care mai târziu avea s-o considere una dintre greşelile vieţii lui.

— Nu prezintă nicio importanţă, spuse el. Să mergem.

Urcară pe scări, dar uşa de la capul scărilor era încuiată, de astă dată. Fran îi căută privirea, iar el ridică din umeri.

— Până aici ne-a fost!

Fran clătină din cap.

Larry izbi de mai multe ori cu umărul în tăblie, ca să simtă cât de mare rezistenţă punea zăvorul de pe partea opusă, apoi se împinse cu toată puterea. Se auzi zgomotul de metal care cedează şi uşa se dădu de perete. Larry se aplecă şi culese de pe linoleumul bucătăriei întreg zăvorul.

— Aş putea să montez asta la loc şi el nu s-ar prinde. Desigur, cu condiţia să existe o şurubelniţă la îndemână.

— De ce să te osteneşti? Oricum o să găsească geamul spart.

— E adevărat. Dar dacă zăvorul apare iarăşi pe uşă, el nu va... de ce zâmbeşti?

— Nu te împiedică nimeni să pui zăvorul la locul lui. Dar, te întreb eu, cum ai de gând să-l tragi de pe partea cealaltă?

Larry se gândi la această problemă şi spuse:

— Doamne, mai mult ca orice pe lumea asta urăsc femeile care fac pe deşteptele. Aruncă obiectul pe bufetul de bucătărie placat cu melamină. Hai să ne uităm sub cărămidă.

Pătrunseră în salonul întunecos, iar Fran simţi cum o cuprinde agitaţia. Atunci Nadine nu avusese cheie. Dar de data asta, dacă se întorcea, situaţia era alta. Iar dacă se întorcea, ar fi fost surprinşi asupra faptului. Ar fi fost cea mai amară glumă ca prima acţiune a lui Stu în calitate de şerif să fie arestarea femeii lui, pentru efracţie.

— Acolo este, nu? o întrebă Larry, arătând cu degetul.

— Da. Grăbeşte-te cât poţi.

— Se prea poate să fi luat caietul de aici.

Ceea ce Harold şi făcuse, numai că Nadine îl pusese la loc, în firida de sub cărămidă. Larry şi Fran n-aveau habar de asta, dar caietul se afla acolo când Larry îndepărtă piatra, iar cuvântul cu litere aurii strălucea discret pe copertă. Rămaseră amândoi cu privirile aţintite asupra lui. Încăperea li se păru deodată mai fierbinte, mai apăsătoare şi mai întunecată.

— Ei, exclamă Larry, am venit aici ca să-l admirăm, sau ca să-l citim?

— Citeşte tu, îl îndemnă Fran. Eu nu vreau nici să-l ating.

Larry îl extrase din gaură şi şterse din reflex praful alb de piatră de pe copertă. Începu să-l răsfoiască la întâmplare. Textul fusese scris cu un creion cu vârful moale şi foarte subţire. El îi permisese lui Harold să scrie cu litere mărunte, perfecte – scrisul unui om extrem de conştiincios, poate chiar posedat. Nu existau pauze pentru alineate, iar

marginile din stânga şi dreapta erau infime, însă egale şi drepte, încât ai fi zis că fuseseră trasate cu rigla.

— Mi-ar trebui peste trei zile ca să citesc totul, spuse Larry, frunzărind iarăşi prima parte a jurnalului.

— Stai puţin, îl rugă Fran.

Îşi întinse braţul şi întoarse înapoi câteva pagini. Şuvoiul continuu de cuvinte era întrerupt aici de o porţiune înconjurată de un chenar gros. Textul părea să constituie un soi de moto:

A-ţi urma steaua înseamnă să te pleci înaintea puterii unei Forţe superioare, a Providenţei; cu toate acestea, oare nu este posibil ca actul de a urma în sine să fie rădăcina pivotantă a unei Puteri şi mai mari? DUMNEZEUL tău, DIAVOLUL tău, posedă cheia farului; m-am luptat din răsputeri cu asta în ultimele două luni; dar fiecăruia dintre noi i-a fost dată răspunderea NAVIGAŢIEI.

HAROLD EMERY LAUDER

— Îmi pare rău. Pe mine mă depăşeşte, recunoscu Larry. Tu înţelegi ceva?

Fran clătină încet din cap.

— Presupun că este felul personal al lui Harold de a spune că a urma este la fel de onorabil ca a conduce. În orice caz, considerat strict ca moto, „Cine nu risipeşte, nume bun îşi găseşte” mi se pare totuşi mai valabil.

Larry continuă să răsfoiască spre începutul caietului, descoperind alte patru sau cinci maxime cuprinse în casete, toate atribuite lui Harold semnat cu majuscule.

— Uau! Ia uită-te la asta, Frannie!

Se spune că două mari păcate omeneşti ar fi mândria şi ura. Oare aşa să fie? Eu prefer să le consider două mari virtuţi. A renunţa la mândrie şi la ură înseamnă a te schimba, spre binele lumii. A le etala este mai nobil; cu alte

cuvinte, lumea trebuie să se schimbe spre binele tău. Sunt îmbarcat într-o măreaţă aventură.
HAROLD EMERY LAUDER

— Acesta este rodul unei minţi profund tulburate, spuse Fran, simţind că îngheaţă.

— Este exact felul de a gândi care ne-a adus în halul în care suntem acum, se arătă Larry de acord. Întoarse repede filele, chiar la începutul jurnalului. Timpul trece. Să vedem ce înţelegem de aici.

Niciunul dintre ei nu ştia exact la ce să se aştepte. Nu citiseră din jurnal decât motourile închise în casete şi câte o frază, de ici şi de colo, care, mai ales din cauza stilului contorsionat al lui Harold (fraza compus-complexă părea să fi fost inventată special pentru Harold Lauder), nu aveau aproape niciun înţeles.

Iată motivul pentru care ceea ce au descoperit la începutul caietului i-a luat absolut prin surprindere.

Jurnalul începea în partea de sus a primei pagini din dreapta. Pasajul era marcat cu un 1 încercuit. Aici apărea şi un cap de alineat, singurul din tot caietul, din câte bănuia Fran, în afară de cele cu care începea fiecare moto din casete. Au citit prima frază ţinând caietul între ei, ca nişte copii la o repetiţie de cor, şi atunci Fran a scos o exclamaţie scurtă, gâtuită, îndepărtându-se şi ducându-şi mâna la gură.

— Fran, trebuie să luăm caietul, zise Larry.

— Da...

— Şi-i arătăm şi lui Stu. Nu ştiu dacă Leo are dreptate atunci când spune că ei doi sunt de partea Omului Întunecat, dar, în orice caz, Harold suferă de un grav deranjament mintal, asta se vede clar.

— Da, repetă ea.

Se simţea slăbită, sfârşită. Iată unde ajunsese toată povestea asta cu jurnalele. Avea sentimentul că ştiuse totul de la bun început, din momentul în care văzuse amprenta

aceea uriaşă şi mânjită, iar acum trebuia să-şi spună mereu şi mereu că nu e cazul să leşine.

— Fran? Frannie? Te simţi bine?

Vocea lui Larry. Venind de la mare distanţă.

Iată cum începea jurnalul lui Harold: *Cea mai mare plăcere a mea în această vară postapocaliptică va fi să-l ucid pe domnul Stuart Puţă-de-Cal Redman; nu-i exclus s-o ucid şi pe ea.*

— Ralph? Ralph Brentner, eşti acasă? Oooo-oooo, e careva acasă?

Femeia rămase pe trepte, privind casa. În curte nu se vedeau motociclete, doar două biciclete parcate pe o parte a casei. Ralph ar fi auzit-o, în schimb cu mutul era cu totul altceva. Surdomutul. Puteai să urli până te învineţeai, dar el nu răspundea, chiar dacă era bine-mersi în casă.

Trecându-şi sacoşa de piaţă dintr-o mână în cealaltă, Nadine încercă uşa, care nu fusese încuiată. Intră în casă, scăpând de burniţa insistentă. Se trezi într-un mic antreu. Spre bucătărie urcau patru trepte, iar o altă scară cobora spre subsol, unde, aşa cum îi spusese Harold, era apartamentul lui Andros. Afişând cea mai amabilă figură de care era în stare, Nadine coborî treptele, hotărând în mintea ei ce anume explicaţie să-i ofere, în caz că-l găsea acolo.

Am intrat direct, pentru că mi-am închipuit că nu-ţi vei da seama că am bătut la uşă. Mai multe persoane dorim să aflăm dacă va exista un schimb de noapte care să lucreze la înfăşurările celor două motoare care s-au ars. Ţi-a lăsat Brad vreo vorbă?

Aici nu existau decât două camere. Într-una era dormitorul, simplu ca o chilie de călugăr. În cealaltă biroul, mobilat cu o masă de lucru, un scaun mare, un coş de hârtii şi o bibliotecă. Toată masa era plină de hârtiuţe, prin care ea se uită fără grabă. Majoritatea rămaseră ininteligibile, din punctul ei de vedere – presupuse că era partea de

dialog a lui Nick din cine ştie ce conversaţie (*Presupun că da, dar n-ar fi bine să-l întrebăm dacă nu se poate face într-un fel mai simplu? scria pe una dintre ele*). Altele arătau a notiţe adresate lui însuşi, însemnări, gânduri. Câteva dintre ele îi aduseră aminte de casetele din jurnalul lui Harold, pe care el le numea „Repere pentru o viaţă mai bună”, zâmbind sarcastic.

Într-un loc scria: *Discută cu Glen despre comerţ. Ştie vreunul dintre noi cum începe comerţul? Din cauza lipsei de mărfuri, nu-i aşa? Sau a unei modificări esenţiale a stocurilor de pe o anumită piaţă? Meseriile. Acesta s-ar putea să fie un cuvânt-cheie. Ce se întâmplă dacă Brad Kitchner se hotărăşte să nu mai dea pe gratis ci să vândă, în schimb? Sau doctorul? Cum am putea să-i plătim? Hmmm.*

Într-altul: *Protecţia comunităţii este un drum cu două sensuri.*

Într-altul: *Ori de câte ori discutăm despre lege, toată noaptea am coşmaruri care mi-aduc aminte de Shoyo. Mă uit la ei cum mor. Îl văd pe Childress aruncându-şi mâncarea prin toată celula. Legea, legea, ce ne facem cu legea asta afurisită? Pedeapsa capitală. Acum pare un lucru amuzant. Dar după ce pune Brad în funcţiune energia electrică, oare cât va dura până-i va pretinde cineva să facă legătura la un scaun electric?*

Renunţă la notiţe, însă nu foarte uşor. I se părea fascinant să se uite prin nişte însemnări ale unui bărbat care nu putea gândi deplin decât în scris (unul dintre profesorii ei de la colegiu repeta mereu şi cu plăcere că procesul gândirii nu poate fi niciodată complet în absenţa articulării), dar deja îşi terminase treaba pe care o avea în subsol. Nici Nick şi nici nimeni altcineva nu se afla aici. Dacă mai zăbovea, nu făcea decât să forţeze norocul în mod inutil.

Se întoarse la parter. Harold îi spusese că întâlnirea avea să se desfăşoare în salon, probabil. Era o cameră uriaşă, cu

un covor gros şi aspru, de culoarea vinului, dominată de un cămin de sine stătător, care se termina într-un horn din piatră, ieşind prin acoperiş, întreg peretele de vest era din sticlă, oferind o privelişte magnifică asupra munţilor Flatiron. Se simţea expusă privirilor, ca un gândac pe un zid. Ştia că suprafaţa exterioară din termoplex era tratată cu iod, prin urmare din afară nu se vedea decât o răsfrângere ca într-o oglindă, totuşi, psihologic vorbind, se simţea neprotejată şi dorea să termine cât mai repede.

Pe latura sudică a încăperii descoperi ceea ce căuta, un dulap în perete, adânc, pe care Ralph nu-l curăţase încă. Hainele atârnau în partea din spate, iar în colţuri zăceau grămezi de bocanci, mănuşi fără degete şi alte lucruri de lână pentru iarnă, înalte de vreo trei picioare.

Lucrând cu repeziciune, scoase articolele de băcănie din plasă. Acestea erau doar un camuflaj. Dedesubtul conservelor cu pastă de tomate şi sardele se afla cutia de pantofi Hush Puppies, având înăuntru dinamita şi walkie-talkie.

— Dar dacă o pun într-un dulap, va mai avea efect? întrebase ea. Nu cumva zidul în plus va opri forţa exploziei?

— Nadine, îi răspunsese Harold, dacă dispozitivul acela funcţionează, iar eu nu am niciun motiv să mă tem că nu, va distruge nu numai casa respectivă, dar şi majoritatea celorlalte din jur. Pune-o oriunde consideri tu că va rămâne nebăgată de seamă până la întrunirea lor. Un dulap în perete ar fi foarte bun. Zidul în plus se va fragmenta şi se va transforma într-un fel de schije. Mă bizui pe judecata ta, dragă. Se va întâmpla exact ca în vechea poveste cu croitoraşul şi muştele. Şapte dintr-o lovitură. Numai că de această dată avem de-a face cu o târlă de coropişniţe politice.

Nadine împinse într-o parte bocanci şi fulare, şi făcu o gaură în care introduse cutia de ghete. Acoperi totul la loc şi apoi se strecură afară din spaţiul strâmt. Gata. Îşi terminase treaba. Nu ştia dacă era bine sau rău.

Părăsi casa în grabă, fără să se uite în urmă, încercând să ignore vocea care refuza să tacă, vocea care-i spunea să se întoarcă şi să scoată firele care legau capsele detonatoare cu aparatul de emisie-recepţie, şoptindu-i să renunţe înainte de a înnebuni. Nu o aştepta oare demenţa într-un viitor deloc îndepărtat, poate la mai puţin de două săptămâni? Nu era demenţa concluzia finală şi logică?

Puse plasa cu provizii în portbagajul Vespei şi porni motorul. În tot timpul mersului, vocea aceea îi spunea necontenit: *N-ai de gând să laşi lucrul acela acolo, nu? N-ai de gând să laşi bomba acolo?*

Într-o lume în care au murit atât de mulţi…

Se aplecă într-o curbă, incapabilă să vadă pe unde mergea. Lacrimile începuseră să-i picure din ochi.

…cel mai mare păcat este să iei viaţa altui om.

Aici era vorba de şapte vieţi. Nu, mai multe încă, deoarece comitetul urma să primească rapoartele şefilor diverselor subcomitete.

Se opri la intersecţia dintre Baseline şi Broadway, gândindu-se să se întoarcă înapoi. Tremura din tot corpul.

Mai târziu, nu avea să fie în stare să-i explice lui Harold cu precizie ce anume se petrecuse – de fapt, nici nu încercase. Era doar un preambul la ororile ce aveau să urmeze.

Simţi cum i se aşterne o perdea neagră peste priviri.

Se lăsă ca o cortină neagră, trasă încet, umflându-se şi fluturând în vântul slab. Din când în când briza avea o tresărire, cortina se zbătea mai viguros, iar pe sub poalele ei reuşea să vadă un strop din lumina zilei, un fragment din intersecţia pustie.

Dar pânza cea grea continua să se lase asupra ei, lumina apărea tot mai rar, până ce o învălui de tot. Era oarbă, era surdă, îşi pierduse şi simţul pipăitului. Creatura gânditoare, eul lui Nadine, plutea într-un cocon negru şi cald, ca apa mării, ca fluidul amniotic.

Simţi cum el se furişează într-însa.

Un ţipăt crescu în ea, dar îi lipsea glasul să poată ţipa.

Penetrare: entropie.

Nu ştia ce înseamnă cele două cuvinte, puse unul lângă celălalt; nu ştia decât că ele sunt adevărate.

Nu se compara cu nimic ştiut de ea. Mai târziu îi veniseră în minte tot felul de metafore apte să sugereze ceea ce simţise, însă le respinsese pe toate, rând pe rând:

Înoţi şi, pe neaşteptate, în mijlocul undelor calde, calci apa şi descoperi o pungă cu apă înfiorător de rece, îngheţată, paralizantă.

Ţi s-a făcut novocainăşi dentistul îţi scoate un dinte. Iese fără durere. Scuipi sânge în bazinul alb, emailat. În tine a apărut o gaură; ai fost scobită. Poţi să-ţi vâri limba într-o gaură unde, doar acum o secundă, o parte din tine trăia.

Te studiezi în oglindă. Te studiezi îndelung. Cinci minute, zece, cincisprezece. Nu o simplă privire trecătoare. Apoi constaţi cu un soi de groază ce se adresează mai degrabă raţiunii, că faţa ta se modifică, exact ca a lui Lon Chancy, Jr. într-un film cu vârcolaci. Devii de nerecunoscut, un străin, un Doppelgänger, un vampir cu pielea galbenă şi ochi de peşte.

De fapt, niciuna dintre descrierile astea nu se potrivea, mai degrabă s-ar fi zis că trăise ceva care, la nivelul senzaţiilor, le însuma pe toate.

Omul Întunecat pătrunsese în ea, *şi era rece*.

Când Nadine deschise ochii, primul ei gând a fost că ajunsese în iad.

Iadul era alb, iată teza antitezei Omului Întunecat. Nu vedea în faţa ochilor decât alb, ivoriu, alb-decolorat. Alb-alb-alb. Un iad alb, fără sfârşit.

Minute întregi privi acel alb fascinată şi chinuită, şi abia într-un târziu îşi dădu seama că e încă pe Vespa ei şi că la periferia câmpului vizual mai exista şi o altă culoare: verde.

Tresări violent şi-şi desprinse privirile de golul acela alb. Se uită în jur. Se simţea vlăguită şi tremura, buimăcită şi

orbită de teamă. Omul Întunecat fusese în ea, Flagg fusese în ea şi închisese toate cele cinci ferestre ale simţurilor, legătura ei cu realitatea. O condusese, aşa cum conduci o maşină sau un camion. Şi o adusese... unde?

Îşi îndreptă iarăşi atenţia spre zona albă şi constată că se afla înaintea ecranului uriaş al unui cinematograf în aer liber, alb pe fundalul deschis al cerului de după-amiază târzie şi ploioasă. Întorcându-se, văzu snack-barul. Fusese vopsit într-un roz-ţipător, ca pielea aprinsă de soare. De-a curmezişul peretelui frontal scria BINE AŢI VENIT LA HOLIDAY TWIN! VENIŢI SĂ VĂ DISTRAŢI DISEARĂ, SUB CERUL ÎNSTELAT!

Când ajunse la intersecţia dintre Baseline şi Broadway, întunericul se lăsase. Acum se afla şi mai departe, pe Twenty-eighth Street, aproape că trecuse de bariera oraşului, în direcţia... Longmont, oare?

Undeva, în străfundul minţii ei, stăruia o undă din Omul Întunecat, ca o urmă lipicioasă şi rece rămasă pe podea.

De jur-împrejur se vedeau stâlpi înalţi, stâlpi de oţel ca nişte santinele, de câte doi metri fiecare şi purtând câte o pereche de difuzoare. Pe jos era pietriş, prin care crescuseră fire de iarbă şi păpădii. De unde puteai să deduci că Holiday Twin nu mai fusese animat cam de pe la mijlocul lui iunie. S-ar fi putut spune că, din punctul de vedere al industriei distracţiilor, fusese o vară moartă.

— De ce mă aflu oare aici? şopti.

Pur şi simplu îşi şoptise gândul, vorbise cu sine, fără să aştepte un răspuns. Dar un răspuns se auzise şi atunci din pieptul ei izbucni un ţipăt groaznic.

Toate difuzoarele căzură de pe stâlpii lor în acelaşi timp, rostogolindu-se pe pietrişul presărat cu buruieni, scoţând un imens BANG! amplificat, ca şi cum un imens trup inert s-ar fi prăbuşit peste pietriş.

— NADINE, tunară difuzoarele.

Era chiar vocea lui, şi ea ţipă din nou, îngrozită! Zadarnic încercă să-şi acopere urechile cu palmele, toate difuzoarele

urlau în acelaşi timp şi era imposibil să te ascunzi de vocea aceea copleşitoare, în care puteai desluşi o veselie macabră şi pofte înspăimântătoare.

— NADINE, NADINE, O, CÂT ÎMI PLACE S-O IUBESC PE NADINE, DRAGA MEA, FRUMOASA MEA...

— Opreşte-te! răcni ea.

Îşi încordase la maximum coardele vocale, dar glasul ei nu însemna nimic pe lângă giganticul lătrat, şi totuşi vocea aceea se opri. Se aşternu liniştea. Difuzoarele se căscau din pietriş ca ochii zbârciţi ai unor insecte fioroase din poveşti.

Nadine îşi lăsă încet braţele în jos.

Am înnebunit, se consolă. *Asta s-a întâmplat, nu altceva. Încordarea aşteptării... şi jocurile lui Harold... faptul că, în sfârşit, am plasat explozivul... toate astea te-au împins, în sfârşit, dincolo de marginea prăpastiei, draga mea, şi ţi-ai pierdut minţile. Poate că e mai bine aşa.*

Dar nu înnebunise, o ştia prea bine.

Ceea ce i se întâmpla acum era cu mult mai rău.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească gândul, difuzoarele se treziră din nou la viaţă, de această dată cu vocea serioasă, dar afectată, a unui director de şcoală care-şi ceartă elevii prin sistemul de radioficare al liceului, pentru cine ştie ce şotie colectivă.

— NADINE. SE ŞTIE.

— Se ştie, repetă ea mecanic.

Nu-şi dădea seama prea bine cine sau ce anume ştie, ci doar faptul că făcea parte din categoria lucrurilor inevitabile.

— AI FOST PROASTĂ. LUI DUMNEZEU POATE SĂ-I PLACĂ PROSTIA; MIE NU.

Cuvintele vibrară, rostogolindu-se până departe, în taina înserării: Hainele ude i se lipeau de trup, şuviţe de păr îi atârnau moale pe lângă obrajii palizi; o cuprinse un frison.

Prostie, gândi ea. Prostie, prostie. Ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta. Cred. Cred că înseamnă moarte.

— AU AFLAT TOTUL... EXCEPTÂND CUTIA DE PANTOFI, NU ŞTIU DE DINAMITĂ.

Difuzoare. Difuzoare, holbându-se la ea din pietrişul alb, ca nişte ochi uriaşi iţindu-se dintre ierburi şi dintre păpădiile închise acum din cauza ploii.

— DU-TE LA SUNRISE AMPITHEATER. RĂMÂI ACOLO. PÂNĂ MÂINE SEARĂ. PÂNĂ CÂND SE ÎNTÂLNESC. DUPĂ ACEEA, TU ŞI CU HAROLD PUTEŢI VENI. VENIŢI LA MINE.

Acum Nadine simţi o nesfârşită recunoştinţă. Fuseseră proşti... dar li se mai acordase o şansă. Erau destul de importanţi ca să li se facă favoarea unei protecţii speciale. După aceea, curând, se va afla alături de el... şi atunci avea să înnebunească de-a binelea, nu avea nicio îndoială, şi toate acestea nu vor mai avea nicio importanţă.

— Sunrise Ampitheater s-ar putea dovedi prea departe, spuse ea. Coardele ei vocale suferiseră probabil un şoc, pentru că vocea ei aducea mai degrabă a croncănit. S-ar putea să fie prea departe pentru... Pentru ce? rămase ea pe gânduri. Ah! O, da! Corect! Pentru walkie-talkie. Pentru transmiterea semnalului.

Niciun răspuns.

Difuzoarele zăceau în pietriş şi se holbau la ea.

Apăsă starterul Vespei şi micul motor se trezi la viaţă. Ecoul o tăcu să tresară. I se părea că se dezlănţuise o adevărată canonadă.

Dorea să plece cât mai repede din locul acela înfiorător, să scape de prezenţa obsedantă a difuzoarelor.

Trebuia să plece.

Trecând pe lângă bufet, reuşi să dezechilibreze motoreta. Pe o suprafaţă asfaltată ar fi putut s-o redreseze, dar aici, pe pietriş, roata din spate a Vespei derapa şi Nadine se trezi la pământ; îşi muşcă buza până la sânge şi se tăie la obraz. Se ridică repede, cu ochii mari şi speriaţi, pornind mai departe. Tremura din tot trupul.

Ajunsese în aleea de acces în incinta cinematografului şi se apropia de casa de bilete, care semăna cu micile ghişee unde se încasează taxele de autostradă. Curând avea să iasă din acest perimetru. Curând avea să scape. Oarecum mulţumită, se destinse puţin.

În spatele ei însă, difuzoarele începură să urle din nou, dar de această dată vocea cânta pe o melodie detestabilă, lipsită de orice armonie:

— TE VOI REÎNTÂLNI... ÎN VECHILE LOCURI, ATÂT DE BINE ŞTIUTE... PE TINE, ALEASA INIMII MELE... TE ÎMBRĂŢIŞEZ...CÂT E ZIUA DE LUNGĂ...

Nadine ţipă, cu vocea ei spartă.

Atunci se făcu auzit un râs monstruos, un chicotit sec şi rău, care umplea tot pământul.

— NUMAI BINE, NADINE. NUMAI BINE, DRAGA MEA, SCUMPA MEA.

Ea ieşise acum la drumul mare şi porni spre Boulder cu toată viteza Vespei, lăsând în urmă vocea fără trup şi difuzoarele holbate... care însă îi pătrunseseră în inimă şi acolo aveau să rămână pe veci.

Îl aştepta pe Harold în colţul de lângă autogară. Când acesta dădu cu ochii de ea, încremeni şi se făcu livid.

— Nadine, şopti, iar sufertaşul cu mâncare îi scăpă din mână, căzând cu zgomot pe pavaj.

— Harold. Au aflat. Trebuie să...

— Părul, Nadine, o, Doamne, părul tău...

S-ar fi zis că faţa lui era numai ochi.

— Ascultă-mă!

Harold păru să-şi vină puţin în fire.

— Aa, foarte bine. Cum?

— Au fost la tine acasă şi ţi-au găsit jurnalul. L-au luat cu ei.

În Harold se luptau mai multe sentimente: furie, groază, ruşine. Încetul cu încetul ele se estompară şi apoi, ca un cadavru urcând la suprafaţă din adâncul apelor, un zâmbet îngheţat apăru iarăşi pe chipul lui.

— Cine? Cine a făcut asta?

— Nu ştiu şi oricum nu contează. Fran Goldsmith, în mod sigur, de asta sunt convinsă. Poate şi Bateman sau Underwood. Habar n-am. Dar vor veni să te caute, Harold.

— De unde ştii? O strânse violent de umeri, amintindu-şi că ea pusese caietul la vechiul loc, sub cărămidă. O scutură ca pe o păpuşă de cârpă, dar Nadine îl înfruntă fără teamă. În ziua aceea teribilă, dăduse piept cu altele, şi mai şi decât Harold Lauder. Căţea, de unde ştii?

— El mi-a zis.

Harold îşi trase iute mâinile înapoi.

— Flagg? şopti el. El ţi-a spus? Ţi-a vorbit el? S-a întâmplat aşa ceva?

Rânjetul lui Harold, care te ducea cu gândul la Jack Spintecătorul, devenise insuportabil.

— Despre ce vorbeşti?

Se aflau în dreptul unui magazin cu aparate electrice. Prinzând-o din nou de umăr, Harold o întoarse cu faţa spre vitrină. Nadine îşi privi îndelung propria imagine.

Părul îi albise. În întregime alb. Nu mai rămăsese nici măcar o singură şuviţă neagră.

O, cât îmi place s-o iubesc pe Nadine.

— Haide, îl îndemnă ea. Trebuie să plecăm din oraş.

— Îndată?

— Nu, cum se lasă întunericul. Până atunci ne ascundem şi ne adunăm de pe undeva, din drum, echipamentul de campanie pentru călătorie.

— O luăm spre vest?

— Nu încă. De-abia mâine seară.

— Poate că nu mai vreau să plec, şopti Harold, privindu-i insistent părul.

Nadine îşi duse mâna la cap şi spuse:

— Acum e prea târziu, Harold.

CAPITOLUL 58

Fran şi Larry stăteau la masa din bucătărie, sorbind din cafele. La parter, Leo exersa la chitara pe care Larry îl ajutase să şi-o aleagă de la magazinul Earthly Sounds. Era o Gibson de 600 de dolari, vişinie, lustruită manual. Tot atunci îi venise ideea să-i ia băiatului şi un picup acţionat pe baterii şi o duzină de albume de folk şi blues. Acum Leo stătea cu Lucy şi interpreta incredibil de bine „Backwater Blues" al lui Dave van Ronk.

Ploua de cinci zile şi cerul s-a înnegrit ca noaptea... În seara asta iese cu bucluc, iese cu bucluc în baltă.

Prin arcada dinspre salon, se vedea Stu, aşezat în fotoliul lui preferat, cu jurnalul lui Harold deschis în poală. De la ora 4 după-amiază, nu-şi schimbase poziţia. Acum era ora 9 şi se lăsase întunericul. Refuzase masa de seară. În clipa când Frannie îşi ridicase privirea spre el, tocmai întorcea o filă.

La parter, Leo sfârşise „Backwater blues" şi se lăsase linişte.

— Cântă bine, nu-i aşa? întrebă Fran.

— Mai bine decât aş putea eu cânta vreodată, spuse Larry, luând o gură de cafea.

Pe neaşteptate, de jos urcară sunetele unei melodii familiare, o succesiune de acorduri rapide ce se îndepărtau de la normele bluesului, care-l făcu pe Larry să rămână cu ceaşca în aer. Apoi se auzi vocea lui Leo, coborâtă şi insinuantă, peste ritmul lent şi fierbinte:

Hei, dragă, am trecut în seara asta pe aici
Nu ca să mă iau la harţă,
Nu vreau decât să-mi spui, dacă poţi,
Spune-mi doar o dată şi voi înţelege,
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,

Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Larry vărsă nişte cafea din ceaşcă.

— O-la-la, făcu Fran şi se ridică să aducă o cârpă.

— Şterg eu, se oferi Larry. Mi-a tremurat mâna involuntar.

— O, stai liniştit. Fran şterse imediat pata. Îmi aduc şi eu aminte de cântecul ăsta. A fost un mare succes, chiar înainte să izbucnească gripa. Probabil că Leo a găsit discul la un magazin din centru.

— Posibil.

— Cum îl chema pe tipul care interpreta melodia?

— Nu-mi mai aduc aminte. Melodiile pop apăreau şi dispăreau în prea mare viteză.

— Da, dar asta îmi sună foarte familiar, spuse ea, storcând cârpa în chiuvetă. Aşa se întâmplă întotdeauna, numele îţi stă pe vârful limbii, dar nu poţi să-l pronunţi, nu?

— Mda, făcu Larry.

Stu închise caietul cu un uşor pocnet şi veni în bucătărie; spre uşurarea lui, Larry constată că Fran îşi concentrează întreaga atenţie asupra lui Stu. Ochii ei se îndreptară mai întâi spre arma de la şoldul lui. O purta în permanenţă de când fusese ales şerif şi făcea o mulţime de glume despre cum o să se împuşte el în picior. Fran nu considera prea amuzant genul acesta de bancuri.

— Ce părere ai? întrebă Larry.

Se vedea pe figura lui Stu cât de profund tulburat era. Puse caietul pe masă şi se aşează şi el. Fran se pregăti să-i aducă şi lui o ceaşcă de cafea, dar el făcu semn din cap că nu vrea şi-şi puse mâna pe braţul ei.

— Nu, îţi mulţumesc, draga mea. Se uită spre Larry într-un fel absent, distrat. L-am citit în întregime şi simt că m-a luat durerea de cap. Nu sunt obişnuit să citesc aşa de mult. Ultima carte la care, tot aşa, m-am aşezat şi am citit-o de la cap la coadă a fost o poveste cu nişte iepuri, Watership

Down. Am cumpărat-o pentru un nepot de-al meu şi răsfoind-o am început s-o citesc...

Se întrerupse, părând sa fi căzut pe gânduri.

— Şi eu am citit-o, spuse Larry. Minunată carte.

— Păi era cu iepurii ăia, continuă Stu, care o duceau nemaipomenit de bine. Erau mari şi bine hrăniţi şi locuiau cu toţii la un loc. Cu toate astea, se întâmpla ceva rău acolo, însă niciunul dintre ei nu ştia exact ce. Ca şi cum nici n-ar fi vrut să ştie. Numai că... numai că, vezi tu, mai era şi un fermier...

Larry îi luă vorba din gură:

— Fermierul îi lăsa în voia lor ca să poată lua câte un urecheat, de câte ori avea chef de o tocăniţă. Sau poate că-i vindea. Oricum, ştia să profite de pe urma micii lui crescătorii de iepuri.

— Mda. Printre iepuri era unul, Silverweed, care compunea poeme despre sârma strălucitoare – capcana fermierului, presupun. Capcana îi prindea şi-i sugruma. Silverweed făcea poezii pe tema asta. Clătină din cap încet şi obosit. Harold m-a făcut să-mi amintesc de asta. De iepuraşul Silverweed.

— Harold e bolnav, spuse Fran.

— Mda. Stu îşi aprinse o ţigară. Şi periculos.

— Ce să facem? Să-l arestăm?

Stu bătu cu mâna în jurnal.

— Harold şi femeia aceea, Nadine Cross, plănuiesc să dea o lovitură, ca să fie bine primiţi când vor pleca în vest. Dar aici nu scrie ce anume.

— În orice caz, menţionează tot felul de oameni pe care nu-i prea înghite, replică Larry.

— Credeţi că ar fi bine să-l arestăm? întrebă Fran din nou.

— Pur şi simplu nu ştiu. Aş vrea să discutăm mai întâi şi cu ceilalţi din comitet. Ce avem mâine pe ordinea de zi, Larry?

— Şedinţa va avea două părţi, afacerile publice şi apoi cele ale comitetului. Brad vrea să ne vorbească despre Echipa lui de Scos din Priză. Al Bundell vrea să prezinte un raport preliminar al Comitetului Juridic. Ia să vedem... George Richardson despre orele de consultaţie de la Dakota Ridge, apoi Chad Norris. După aceea, ei pleacă şi rămâne doar comitetul.

— Dacă-l convingem pe Al Bundell să mai rămână şi după aceea să vorbim despre afacerea asta cu Harold, oare putem fi convinşi că o să-şi ţină gura?

— Sunt sigură că da.

— Ce n-aş da să fi fost şi Judele aici, spuse Stu ursuz. M-am legat mult de omul ăsta.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, gândindu-se la Jude şi întrebându-se pe unde se afla în seara aceea. De jos se auzea vocea lui Leo, cânta „Sister Kate” în maniera lui Tom Rush.

— Întrucât doar Al se află aici, o să încercăm să ne descurcăm şi aşa. Oricum, nu văd decât două posibilităţi. Trebuie să-i scoatem din circulaţie pe Harold şi Nadine. Dar nu vreau să-i vâr la puşcărie, fir-ar ai naibii să fie.

— Şi a doua posibilitate? întrebă Larry.

— Exilul.

Răspunsese Frannie.

Larry se întoarse către ea. Stu clătina încet din cap, privindu-şi ţigara.

— Adică să-l alungăm? întrebă Larry.

— Pe amândoi, şi pe el şi pe ea, precizează Stu.

— Dar oare Flagg îi va primi? întrebă Frannie.

— Draga mea, asta nu mai e problema noastră, îi replică Stu.

Fran îşi lăsă privirile în pământ: *Vai, Harold, n-am vrut să se întâmple aşa. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să se sfârşească în felul ăsta.*

— Voi ce credeţi, oare ce pun la cale? li se adresă Stu.

Larry ridică din umeri.

— Va trebui să afli opinia tuturor membrilor comitetului, Stu. Dar eu am deja câteva idei.

— Anume?

— Uzina de electricitate. Sabotaj. O tentativă de asasinat la adresa ta şi a lui Frannie. Astea sunt primele două lucruri care-mi vin în minte.

Fran pălise şi i se vedea pe chip consternarea.

— Chiar dacă n-o mărturiseşte explicit, continuă Larry, eu cred că a plecat în căutarea lui Mother Abagail, cu tine şi cu Ralph, în speranţa că veţi rămâne singuri şi te va putea ucide.

— A avut ocazia, precizează Stu.

— Poate că i-a fost frică.

— Vă rog să încetaţi! le ceru Fran cu tristeţe. Vă rog.

Stu se ridică şi se întoarse în salon. Avea a acolo un aparat de radio CB, legat la o baterie Die-Hard. După mai multe încercări, reuşi să intre în legătură cu Brad Kitchner.

— Brad, bătrâne! Sunt Stu Redman. Ascultă-mă. Ai putea să aduni câţiva băieţi care să facă de pază la uzina electrică în seara asta?

— Desigur, se auzi vocea lui Brad, dar pentru ce Dumnezeu?

— Păi, chestiunea asta e mai delicată. Bradley. Într-un fel sau altul, mi-a ajuns la urechi că s-ar putea să încerce cineva să facă rău acolo.

Răspunsul lui Brad nu poate fi reprodus.

Stu aşteptă sfârşitul tiradei, zâmbind.

— Te înţeleg foarte bine. Nu e vorba decât de seara asta, eventual şi mâine. După aceea, sper să se rezolve.

Brad îl asigură că poate aduna doisprezece oameni din Comitetul pentru Energie fără să se îndepărteze mai mult de două cvartale de casă şi că toţi ar fi bucuroşi să-l poată jugăni pe cel care intenţiona să comită nemernicia.

— Nu cumva e vorba de Rich Moffat?

— Nu, nu e Rich. Ascultă, o să mai vorbim despre asta, O.K.?

— Bine, Stu. Am să-i trimit să facă de pază.

Stu închise CB-ul şi se întoarse în bucătărie.

— Oamenii îţi permit să fii secretos cât pofteşti. Chestia asta mă sperie, ştiţi? Bătrânul sociolog chel are dreptate. Dac-am vrea, ne-am putea lăfăi aici ca regii.

Fran îşi puse mâna peste braţul lui.

— Aş vrea să-mi promiteţi ceva, amândoi. Şi anume că vom rezolva chestiunea asta o dată pentru totdeauna la întâlnirea de mâine seară. Vreau să ştiu că se termină.

— Exil, mda. Nu mi-a trecut prin cap, mărturisi Larry, dar s-ar putea să fie cea mai bună soluţie. Acum îi iau pe Lucy şi Leo şi mergem acasă.

— Pe mâine, îi zise Stu.

— Da, da..., îi răspunse Larry, ieşind din încăpere.

Cu o oră înainte de revărsatul zorilor, în ziua de 2 septembrie, Harold stătea în Sunrise Amphitheater, privind în jos. Oraşul era încă învăluit în întuneric. Pe Nadine o lăsase dormind încă în cortul mic, pentru două persoane, pe care îl luaseră împreună cu alte câteva articole de tabără atunci când se strecuraseră din oraş.

Dar *ne vom întoarce. Conducând carul triumfal.*

În străfundul inimii lui, Harold se îndoia de asta. Întunericul se lăsase asupra lui în mai multe feluri. Ticălosul abject îi luase absolut totul – pe Frannie, respectul de sine, apoi jurnalul şi acum speranţa. Simţea că alunecă tot mai jos.

Vântul aprig îi răvăşea părul, făcând pânza întinsă a cortului să se zbată ritmic, pocnind sec, ca o mitralieră. În spatele lui, Nadine se tânguia în somn. Erau nişte sunete care-ţi trezeau spaima. Harold se gândi că era la fel de pierdută ca şi el, dacă nu mai rău. Gemetele pe care le scotea în somn trădau că visele ei nu erau nici pe departe fericite.

Dar eu am să rămân întreg la minte. Sunt în stare. Dacă reuşesc să ajung cu mintea intactă la întâlnirea cu soarta, tot înseamnă ceva. Da, înseamnă ceva.

Se întreba dacă Stu şi prietenii lui ajunseseră deja să-i înconjoare casa, aşteptându-l ca să-l poată aresta şi arunca la pârnaie. Avea să fie menţionat în cărţile de istorie ca primul deţinut din Free Zone, desigur, dacă s-o mai găsi vreun amărât care să le scrie. Bun venit vremurilor grele. HAWK LA ÎNCHISOARE, citiţi cu toţii, oameni buni. Păi aveau să aştepte mult şi bine. El se lansase definitiv în aventură; îşi aducea perfect aminte cum Nadine îşi ridicase mâna spre părul alb şi-i spusese: *Prea târziu, Harold.* Ochii ei erau ca ai unui mort.

— Foarte bine, şopti Harold. Mergem până la capăt.

Vântul întunecat de septembrie sufla sinistru printre copaci.

Şedinţa Comitetului din Free Zone a început cam peste paisprezece ore, în salonul casei în care locuiau Ralph Brentner şi Nick Andros. Aşezat într-un şezlong, Stu bătea în masă cu marginea cutiei lui de bere.

— O.K., oameni buni, am face bine să începem.

Glen stătea alături de Larry pe buza curbată a căminului, cu spatele spre micul foc pe care-l aprinsese Ralph. Nick, Susan Stern şi Ralph şedeau pe canapea. Ca întotdeauna, Nick avea la îndemână creionul şi blocnotesul. Brad Kitchner stătea chiar în cadrul uşii, cu o cutie de Coors în mână, discutând cu Al Blundell, care sorbea dintr-un Scotch cu sifon. George Richardson şi Chad Norris stăteau în apropierea ferestrei ce ocupa un întreg perete, urmărind apusul soarelui peste crestele munţilor Flatiron.

Frannie stătea cu spatele sprijinit confortabil de uşa debaralei unde Nadine plantase bomba. În rucsacul pe care-l ţinea între picioarele încrucişate avea jurnalul lui Harold.

— Faceţi ordine, vă rog, ordine! îi rugă Stu, bătând ceva mai tare. Merge magnetofonul, cheliosule?

— Merge, răspunse Glen. Văd că şi gura aia a ta e în stare perfectă de funcţionare, East Texas.

— Dacă o ung puţin, funcţionează nemaipomenit, spuse Stu, zâmbind. Se uită la cei unsprezece oameni răspândiţi în camera cuprinzătoare, de fapt o combinaţie de salon şi sufragerie. Perfect... Avem foarte multe treburi de rezolvat, dar în primul rând aş vrea să-i mulţumesc lui Ralph că ne-a pus la dispoziţie un acoperiş deasupra capului, băutură şi fursecuri...

Stu a ajuns să se priceapă foarte bine la chestiile astea, îi trecu lui Frannie prin minte. Încercă să judece cât de mult se schimbase el din ziua în care se întâlniseră, dar nu izbuti. Eşti prea subiectiv faţă de cei apropiaţi, trase ea concluzia. În orice caz, ştia sigur că atunci când îl cunoscuse, Stu ar fi rămas trăsnit de ideea de a conduce o şedinţă la care luau parte peste zece oameni... şi probabil ar fi sărit în sus dacă i s-ar fi sugerat să prezideze întrunirea celor peste o mie de cetăţeni din Free Zone. Avea acum înaintea ei un Stu care, dacă epidemia de gripă nu s-ar fi abătut asupra lor, n-ar fi existat niciodată.

Epidemia ţi-a permis să-ţi realizezi vocaţia, dragul meu, cugetă ea. *Îi plâng pe ceilalţi, dar sunt foarte mândră de tine şi te iubesc atât de mult...*

Se aşează comod, lipindu-şi spatele şi mai tare de uşa dulapului.

— Îi vom lăsa mai întâi să vorbească pe oaspeţii noştri, spuse Stu, iar după aceea vom avea o scurtă şedinţă doar între noi. Are cineva vreo obiecţie?

Tăcere.

— Bine. Atunci îi voi da cuvântul lui Brad Kitchner, căruia am să vă rog să-i acordaţi toată atenţia, pentru că datorită lui veţi putea pune gheaţă în paharul de bourbon, cam peste vreo trei zile.

Asta generă o repriză de aplauze spontane şi puternice. Înroşindu-se şi trăgându-şi nervos cravata, Brad se postă în mijlocul încăperii. Până să ajungă acolo, era cât pe ce să cadă, împiedicându-se de o pernă.

— Sunt. Cât. Se poate. De fericit. Să mă aflu. Aici, îşi începu Brad tremurând monologul lui monoton. După cum arăta, ai fi zis că preferă să se afle oriunde în altă parte, chiar şi la Polul Sud, adresându-se unei convenţii de pinguini. A... adică... Făcu o pauză, îşi examină notele şi apoi se lumină la faţă. Energia! exclamă el cu aerul unui om care a făcut o mare descoperire. Suntem la un pas să repunem în funcţiune uzina electrică. Corect.

Mai cercetă puţin foile de hârtie, apoi continuă:

— Ieri am dat drumul la două generatoare şi, după cum ştiţi, unul dintre ele a intrat în stare de suprasarcină şi i-au sărit heblurile. Un fel de a zice. Ceea ce doream să spun este că a intrat în supraexpunere. Pardon, suprasarcină. Păi... Înţelegeţi voi ce voiam să spun.

Câţiva chicotiră, ceea ce păru să-i redea lui Brad o parte din siguranţă.

— Asta s-a întâmplat pentru că, atunci când a venit epidemia, o mulţime de aparate au rămas deschise, iar celelalte generatoare nu funcţionau, ca să poată prelua suprasarcina. Putem să rezolvăm problema suprasarcinii prin punerea în funcţiune a celorlalte generatoare – chiar şi trei sau patru ar fi suficiente să acopere necesarul —, dar asta nu rezolvă pericolul de incendii. Prin urmare, trebuie să scoatem din priză tot ce putem. Radiatoare, calorifere, pături electrice şi altele asemenea. De fapt, uite cum mă gândeam eu: cel mai bine ar fi să intrăm în fiecare casă nelocuită şi să scoatem toate siguranţele sau să închidem contactul general pentru curent. Înţelegeţi? De data asta, când vom fi gata să dăm iarăşi drumul la curent, ar fi bine să luăm nişte măsuri elementare de protecţie pentru cazurile de incendiu. Mi-am permis să verific staţia de pompieri din East Boulder şi...

Focul trosnea plăcut. Va fi bine, gândea Fran. Harold şi cu Nadine şi-au luat tălpăşiţa fără să fie nevoie să-i îndemne cineva, şi poate că aşa e cel mai bine. Problema se rezolvă şi Stu nu mai e în primejdie. Bietul Harold, mi-a părut rău

pentru el, însă până la urmă mi-a fost mai degrabă teamă decât milă. Încă mi-e milă de tine şi mi se strânge inima când mă gândesc la ce ţi s-ar putea întâmpla, dar sunt bucuroasă că locuinţa ta e pustie şi că tu şi Nadine aţi plecat. Mă bucur că ne-aţi lăsat în pace.

Harold stătea cu picioarele încrucişate pe o masă de picnic împodobită cu un mozaic în stil graffiti, al cărui model era scos parcă dintr-un manual Zen făcut de un lunatic. Ochii lui contemplau depărtările ceţoase. Se retrăsese pe locul acesta rece şi straniu, unde Nadine nu-l putea urma, pentru că-i era frică. Ţinea în mână perechea aparatului de radio din cutia de pantofi. Înaintea lui, pantele muntelui se lăsau abrupt spre poale, cu stânci fioroase şi râpe acoperite de pâlcuri de pini. Spre est – la distanţă de douăzeci sau poate chiar şaizeci de kilometri – relieful se cuminţea, transformându-se în Midwestul american, dispărând apoi dincolo de orizontul albăstrui. Asupra acelei părţi de lume se lăsase noaptea. În spatele lor, soarele cădea dincolo de munţi, tivindu-i cu o margine aurie care avea să dispară nu peste multă vreme.

— Când? întrebă Nadine.

Era îngrozitor de nervoasă şi trebuia să ajungă neapărat şi cât mai repede în tufişuri.

— Curând, o linişti Harold.

Rânjetul lui se transformase într-un zâmbet prietenos. O expresie pe care ea nu reuşi să o definească de la început, pentru că n-o mai văzuse niciodată pe faţa lui Harold. Avu nevoie de câteva minute ca s-o înţeleagă cu exactitate. Harold părea fericit.

Comitetul a votat în unanimitate să acorde lui Brad dreptul de a recruta douăzeci de femei şi bărbaţi pentru Echipa lui de Scos din Priză. Ralph Brentner acceptase să umple rezervoarele a două dintre vechile maşini de pompieri de la Rezervorul Boulder, cu care să vină la uzina electrică atunci când Brad o va pune în funcţiune.

Urmă la cuvânt Chad Norris. Vorbind măsurat, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor lui din material kaki, le arătă ce făcuse Comitetul pentru Înhumări în ultimele trei săptămâni. Le spuse că îngropaseră un număr incredibil de cadavre, douăzeci şi cinci de mii, mai bine de opt mii pe săptămână, şi că, după părerea lui, greul trecuse.

— Am fost norocoşi sau binecuvântaţi, spuse el. Acest exod – altfel nu mă pricep să-i zic – ne-a scutit de cea mai mare parte a muncii. Într-un alt oraş de dimensiunea Boulderului, treaba ar fi durat un an. Din estimările noastre, vom îngropa încă douăzeci de mii de victime ale epidemiei până la 1 octombrie şi probabil că vom mai descoperi cadavre pe ici, pe colo încă multă vreme, dar am vrut să vă aduc la cunoştinţă că muncim şi că nu trebuie să fim prea îngrijoraţi de eventuale epidemii care ar putea izbucni din cauza trupurilor neîngropate.

Fran îşi modifică poziţia, ca să poată vedea ultimele luciri ale zilei. Poleiala aurie de pe piscuri începuse să pălească, lăsând loc unui galben mai puţin spectaculos. Simţi deodată un val de dor de casă, total neaşteptat şi neobişnuit de puternic.

Dacă nu ajungea repede în tufişuri, făcea pe ea. Se retrase în spatele unui pâlc de vegetaţie pitică, se lăsă pe vine şi-i dădu drumul. Când se întoarse, Harold era tot acolo, pe masa de picnic, ţinând neglijent în mână walkie-talkie. Îi trăsese şi antena.

— Harold, s-a făcut târziu, e trecut de ora 8.

O privi indiferent.

— Vor rămâne acolo o jumătate de noapte, bătându-se pe spate unul pe altul. La momentul potrivit, o să apăs pe trăgaci. Stai liniştită.

— *Când?*

— Îndată ce se face întuneric.

Zâmbetul lui se lăţi în gol.

Când Al Bundell păşi plin de încredere şi se postă lângă Stu, Fran îşi ascunse un căscat. O să dureze încă foarte mult, îşi spuse, şi, pe neaşteptate, îşi dori să se afle în apartamentul lor, doar ei doi. Nu era doar oboseala şi nici dorul de casă. Îşi dorea pur şi simplu să nu se mai afle acolo unde era. Un sentiment foarte puternic, chiar dacă părea total lipsit de temei. Dorea să iasă afară. De fapt, îşi dorea să iasă toată lumea de acolo. S-a ales praful din gândurile mele bune pentru seara asta, îşi zise ea. Bluesul femeii borţoase, asta este.

— Comitetul Juridic a avut patru întruniri în ultima săptămână, spunea Al, dar, pe cât posibil, voi rezuma. Sistemul asupra căruia am căzut de acord este un fel de tribunal. Reprezentanţii vor fi aleşi pe principiul loteriei, aşa cum erau încorporaţi pe vremuri tinerii...

— Huo! Huo! strigă Susan şi toată lumea râse.

Zâmbi şi Al.

— Oricum, aveam de gând să adaug că într-un asemenea tribunal slujba le va fi cu mult mai plăcută celor aleşi să o îndeplinească. Tribunalul va fi alcătuit din trei persoane adulte – adică de cel puţin optsprezece ani – care vor funcţiona timp de şase luni. Numele lor vor fi extrase dintr-o urnă mare, cu numele tuturor adulţilor din Boulder.

Larry îşi flutură mâna:

— Ar putea să fie exceptaţi de la anumite cauze?

Încruntându-se puţin din cauza acestei întreruperi, Al răspunse:

— Tocmai voiam să ajung şi la asta. Va trebui să existe...

Fran îşi schimbă poziţia, iar Sue Stern îi făcu cu ochiul. Fran nu-i răspunse. Se temea... inclusiv de frica ei nejustificată, dacă e posibil aşa ceva. De unde îi venea sentimentul acela de claustrofobie, de sufocare? În mod normal, un sentiment nemotivat ar trebui ignorat... cel puţin aşa era în lumea veche. Dar cum rămânea cu transa lui Tom Cullen? Sau cu Leo Rockway?

Pleacă de aici, strigă deodată vocea ei interioară. *Scoate-i pe toţi!*

Nebunie curată. Îşi schimbă încă o dată poziţia şi se hotărî să nu spună nimic.

— ...o scurtă depoziţie din partea persoanei care cere să fie exceptată, dar eu nu cred...

— Vine cineva, strigă Fran deodată, ridicându-se în picioare.

Se făcu linişte. Acum auziră toţi motoarele ambalate ale motocicletelor urcând spre ei pe Baseline, cu toată viteza. Sunau din claxoane. Cuprinsă de panică, Frannie nu se mai stăpâni.

— Ascultaţi-mă, spuse ea, ascultaţi-mă toţi!

Feţele surprinse şi îngrijorate ale celorlalţi se întoarseră spre ea.

— Frannie, nu cumva..., începu Stu, apropiindu-se de ea.

Înghiţi cu greutate. Simţea o greutate mare în piept, care o împiedica să respire.

— Trebuie să plecăm de aici. Chiar... acum.

Era ora 8.25. Ultima rază de lumină dispăruse de pe cer. Sosise momentul. Harold îşi îndreptă spatele şi-şi apropie walkie-talkie de gură. Degetul lui mare se sprijinea uşor de butonul EMISIE. Avea să-l apese şi să-i expedieze pe toţi în iad pronunţând...

— Ce-i asta?

Nadine îl atinse pe umăr, distrăgându-i atenţia, şi-i arătă ceva. La mare depărtare, dedesubtul lor, un şir de luminiţe urca pe Baseline. În liniştea perfectă se auzea urletul slab al motoarelor. Harold simţi o undă de nelinişte, dar o alungă.

— Lasă-mă în pace, o alungă el. Nu-i nimic grav.

Nadine îşi luă mâna de pe umărul lui. Din figura ei nu se vedea decât un contur alb în noapte. Harold apăsă pe butonul EMISIE.

Nu avea să ştie niciodată dacă motocicletele sau cuvintele ei îi puseseră în mişcare. Dar nu se mişcară suficient de repede. Povara asta avea s-o apese mereu pe suflet; nu se mişcaseră suficient de repede.

Stu ieşi primul, în bubuiturile şi reverberaţiile teribile iscate de motociclete. Traversau podul peste micul pârâu secat de lângă casa lui Ralph, orbit de faruri. Instinctiv, mâna lui Stu coborî spre tocul revolverului.

Uşa din spatele lui se deschise şi el se întoarse, crezând că era Frannie. Dar era Larry.

— Ce se-ntâmplă, Stu?

— Nu ştiu, dar cred că ar fi bine să-i scoatem şi pe ceilalţi din casă.

Motocicletele pătrunseră pe alee şi Stu se linişti puţin. Îi distingea pe Dick Vollman, pe puştiul Gehringer, pe Teddy Weizak şi pe alţi cunoscuţi. Acum de-abia îşi permise să recunoască de ce se temuse cel mai tare: că în spatele luminilor orbitoare se afla vârful de lance al forţelor lui Flagg, că războiul era pe cale să înceapă.

— Dick, strigă Stu. Ce naiba se petrece?

— *Mother Abagail!* strigă Dick, ca să acopere duduitul.

Motocicletele umpleau curtea, pe măsură ce şi membrii comitetului ieşeau din casă. Era un adevărat carnaval de lumini şi umbre ce se roteau ca nişte căluşei.

— *Cum?* ţipă Larry.

În spatele lui şi al lui Stu, Glen, Ralph şi Chad Norris ieşiseră şi ei, obligându-i pe cei doi să coboare pe trepte.

— *S-a întors!* urlă Dick din răsputeri. *Vai, e într-un hal fără de hal! Avem nevoie de doctor... Cristoase, de fapt, avem nevoie de un miracol!*

George Richardson îşi făcu loc printre ceilalţi.

— Bătrâna? Unde este?

— Hai, doctore! strigă Dick. Lasă întrebările! Grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Richardson încălecă în spatele lui Dick Vollman, care întoarse scurt şi începu să se strecoare printre celelalte

motociclete.

Ochii lui Stu se întâlniră cu ai lui Larry. Larry părea la fel de răvăşit ca el... În mintea lui Stu se adună încet un nor şi, deodată, avu sentimentul că-i ameninţa o nenorocire îngrozitoare.

— Haide, Nick! *Haide!* strigă Fran, apucându-l de umăr.

Nick stătea în mijlocul salonului, cu faţa încremenită.

Într-o fracţiune de secundă, înţelese ceea ce, din păcate, nu putea exprima. Ştia. Venea de nicăieri, venea de peste tot.

Exista ceva în debara.

O împinse pe Frannie cu toată puterea.

— Nick!...

DU-TE!! îi făcu semn.

Frannie ieşi, iar Nick se întoarse spre dulap, deschise uşa şi începu să smulgă nebuneşte lucrurile dinăuntru, rugându-se Domnului să nu fie prea târziu.

Frannie – cu figura ei palidă şi ochii imenşi – se trezi lângă Stu. Se prinse de el.

— Stu... Nick se mai află înăuntru... e ceva... e ceva...

— Frannie, despre ce anume vorbeşti?

— *De moarte!* ţipă*. Despre moarte vorbesc, iar NICK SE MAI AFLĂ ÎNCĂ ACOLO!*

Trase deoparte o grămadă de fulare şi de mănuşi şi simţi ceva dur. O cutie de pantofi. O apucă şi, ca într-o vrăjitorie malignă, din interior începu să se audă vocea lui Harold Lauder.

— *Ce-i cu Nick?* strigă Stu, apucând-o de umeri.

— Trebuie să-l scoatem de acolo... Stu... e pe cale să se întâmple ceva, ceva teribil...

— Ce naiba se petrece, Stuart? întrebă Al Blundell.

— Nu ştiu, răspunse acesta.

— *Stu, te rog, trebuie să-l scoatem pe Nick de acolo*! ţipă Fran.

În acea clipă, casa din spatele lor sări în aer.

Ţinând butonul EMISIE apăsat, zgomotul de fond dispărea, fiind înlocuit de o linişte catifelată şi întunecată, un gol care aştepta să fie umplut de el. Stând în continuare cu picioarele încrucişate pe masa de picnic, Harold îşi adună forţele.

Apoi îşi înălţă braţul, iar la capătul braţului un singur deget întins ieşea din pumnul strâns; semăna în clipa aceea cu Babe Ruth, bătrân şi aproape ieşit la pensie, arătând locul unde avea să ajungă mingea lovită de el, cu un gest menit să le închidă gurile pentru totdeauna tuturor criticilor şi bârfitorilor din Wrigley Field.

Pronunţând ferm, deşi nu foarte tare, în walkie-talkie, spuse: „Vă vorbeşte Harold Emery Lauder. Fac asta din propria mea voinţă.”

Vă vorbeşte fu întâmpinat de o scânteie alb-albastră. Harold Emery Lauder fu întâmpinat de o limbă de flăcări. O bubuitură seacă şi slabă, ca o pocnitoare înfundată într-o cutie de conserve le ajunse la urechi când spuse fac asta, iar imediat după ce pronunţase din propria mea voinţă şi aruncase aparatul cât colo, el încheindu-şi misiunea, o floare de foc înflorise la poalele lui Flagstaff Mountain.

— Aici piratul, emisiunea din banda de zece-patru s-a încheiat, mai spuse Harold încetişor.

Nadine se prinse de el, cam cum se prinsese şi Frannie de Stu, cu doar câteva secunde în urmă.

— Trebuie să fim siguri. Trebuie să fim siguri că n-au scăpat.

Harold îi aruncă o privire, apoi îi arătă cu un gest floarea distrugerii de sub ei.

— Crezi că a scăpat cu viaţă cineva de acolo?

— N-nu... nu ştiu... vai, Harold, sunt...

Nadine îi întoarse spatele, se prinse de pântece şi începu să verse. Din direcţia ei venea un sunet profund, constant şi neplăcut. Harold o urmări cu vag dispreţ.

Îşi reveni în cele din urmă şi se întoarse, palidă, gâfâind, ştergându-se la gură cu un Kleenex. Frecându-se la gură.

— Şi acum ce facem?

— Păi acum plecăm spre vest. Doar dacă nu cumva ai de gând să cobori ca să faci un sondaj de opinie printre membrii comunităţii.

Nadine ridică din umeri.

Harold coborî de pe masa de picnic, strâmbându-se din cauza înţepăturilor şi a durerii din picioarele lui amorţite.

— Harold...

Încercă să-l atingă, dar el se feri. N-o învrednici măcar cu o privire şi se apucă să strângă cortul.

— Credeam că aşteptăm până mâine..., încercă ea timid.

— Păi sigur că da, o repezi el. Ca să apuce vreo douăzeci sau treizeci dintre ei să se răspândească în toate direcţiile pe motociclete şi să pună mâna pe noi. Ai văzut în vreun film ce i-au făcut lui Mussolini?

Nadine se înfioră. Harold strângea pânza cortului şi aduna într-un ghem strâns sforile de ancorare.

— Şi nu ne atingem unul de celălalt. S-a sfârşit cu povestea asta. Flagg a obţinut ce şi-a dorit. A distrus Comitetul din Free Zone. Sunt terminaţi. E posibil să repună în funcţiune uzina electrică, dar un grup funcţional nu vor mai fi niciodată. El o să-mi dea o femeie faţă de care tu arăţi ca un sac de cartofi, Nadine. Iar tu... tu-l vei avea pe el. Ce zile fericite te aşteaptă, nu? Numai că dac-aş fi în locul tău, cred că aş tremura ca varga.

— Harold... te implor...

Suferea teribil şi plângea. Îi vedea faţa în lumina slabă a focului şi i se făcu milă de ea. Îşi alungă mila aceea din inimă, aşa cum arunci în drum un beţivan care încearcă să intre într-o crâşmă mică şi plăcută de mahala, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Crima îşi făcuse cuib în

inima ei definitiv şi irevocabil – ceea ce se putea citi şi în luciul bolnav al privirilor ei. Şi ce dacă? La fel se petrecuse şi cu inima lui. Povara era în ea şi peste ea, sufocând-o ca o stâncă uriaşă.

— Obişnuieşte-te cu ideea asta, îi spuse Harold cu brutalitate. Puse cortul pe portbagajul motocicletei sale şi începu să-l lege. S-a terminat pentru cei din vale, s-a terminat şi pentru noi şi s-a terminat pentru toţi cei care au murit de gripă. Dumnezeu a plecat la o partidă de pescuit celestă care va dura multă vreme. S-a lăsat întuneric deplin. În momentul de faţă, Omul Întunecat a pus mâna pe volan. El. Prin urmare, trebuie să te obişnuieşti cu asta.

Din pieptul ei ieşi un sunet strident şi tânguitor.

— Hai, Nadine. Chestia asta a încetat să mai fie un concurs de frumuseţe de două minute încoace. Ajută-mă să încarc toate porcăriile astea. Vreau să străbatem o sută cincizeci de kilometri înainte de răsăritul soarelui.

După câteva secunde ea întoarse spatele dezastrului de jos – distrugerile păreau lipsite de vreo importanţă, privite de la înălţimea aceea – şi-l ajută să împacheteze restul lucrurilor în portbagaj şi în coşul ei din sârmă. Peste un sfert de oră lăsaseră în urmă trandafirul de foc şi călătoreau spre vest, prin bezna răcoroasă şi vântoasă.

Din punctul de vedere al lui Fran Goldsmith, sfârşitul acelei zile a fost simplu şi fără dureri. Simţise un curent de aer cald împingând-o din spate şi cum zboară deodată prin noapte. Sandalele îi săriseră din picioare.

Ce mama dracu’? îi trecuse prin minte.

Aterizase pe umăr, cu toată greutatea, totuşi nu o duruse nimic. Se afla în mica râpă ce trecea de la nord spre sud pe la poalele curţii din spate a locuinţei lui Ralph.

Un scaun căzu în faţa ei, frumos, pe picioare. Perna lui era o masă informă şi neagră, arzând înăbuşit.

Ce mama DRACU’?

Ceva se prăbuşi pe şezutul scaunului şi se rostogoli pe jos. Din obiect picura un lichid. Cu groază, dar şi cu un soi de detaşare, constată că era vorba de un braţ omenesc.

Stu? Stu! Ce se-ntâmplă?

Un bubuit continuu şi chinuitor o împresură şi din toate părţile începură să curgă cele mai diverse lucruri. Pietre. Fragmente de cherestea. Cărămizi. Un bloc de sticlă pe care apăruse un păienjeniş de spărturi (nu cumva biblioteca din salonul lui Ralph era construită din asemenea blocuri?). O cască de motociclist cu o gaură oribilă, letală, în dreptul cefei. Vedea totul cât se poate de bine... mult prea bine. Acum doar câteva secunde fusese întuneric...

Vai, Stu, pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti? Ce se-ntâmplă? Nick? Larry?

Lumea ţipa. Bubuiturile continuau fără răgaz. Lumina era mai puternică decât în miezul zilei. Orice pietricică arunca o umbră. Diverse lucruri cădeau în jurul ei. O scândură cu un piron de vreo cincisprezece centimetri se opri foarte aproape de ea.

... copilul!...

Iar pe urmele lui veni un alt gând, un reflex al vechilor ei premoniţii: Harold a făcut asta, Harold a făcut asta, Harold...

Ceva se abătu asupra capului, gâtului, spatelui ei. Ceva uriaş se lăsă asupra ei, ca un coşciug capitonat.

DOAMNE DUMNEZEUL MEU, VAI, COPILUL MEU...

Întunericul o absorbi spre nicăieri, unde nici măcar Omul Întunecat n-o putea urmări.

CAPITOLUL 59

Păsări.

Auzea păsări.

Fran zăcu în întuneric şi ascultă ciripitul păsărilor multă vreme până să-şi dea seama că întunericul nu era de fapt atât de profund, ci roşiatic, mobil şi paşnic. Îi aducea aminte de copilărie. Sâmbătă dimineaţa, şcoală nu, biserică nu, ziua în care poţi dormi până târziu. Ziua în care te poţi scula puţin câte puţin, după voia inimii. Stai cu ochii închişi şi nu vezi nimic, doar o beznă roşiatică, şi anume soarele de sâmbătă, filtrat prin ecranul delicat al capilarelor din pleoapele tale. Asculţi păsările cântând în bătrânii stejari şi simţi în nări chiar mirosul sării de mare, pentru că te numeşti Frances Goldsmith, şi ai unsprezece ani, într-o dimineaţă de sâmbătă, la Ogunquit...

Păsări. Auzea păsări.

Dar nu era la Ogunquit, ci la

(Boulder)

Suci chestiunea asta pe toate feţele în bezna roşie, apoi îşi aduse brusc aminte de explozie.

(?Explozie?)

(Stu!)

Cuprinsă de temeri, deschise ochii.

— Stu!

Dar Stu se afla alături de ea, pe pat, cu un bandaj alb şi curat pe antebraţ, cu o tăietură suficient de adâncă şi uscată pe un obraz şi cu părul în parte ars; dar era Stu, era viu, alături de ea, iar când o văzu că deschide ochii, pe figura lui se citi o imensă uşurare şi spuse:

— Frannie. Slavă Cerului!

— Copilul, şopti ea, cu gâtul uscat.

El privi în gol şi o teamă oarbă i se răspândi, rece şi paralizantă, în tot trupul.

— Copilul, repetă ea, forţându-se să scoată sunete prin gâtlejul aspru ca glaspapirul. Am pierdut copilul?

Bărbatul înţelese de-abia acum. O îmbrăţişă stângaci, cu braţul sănătos.

— Nu, Frannie, nu. N-ai pierdut copilul.

Ea începu să plângă, lacrimile grele i se scurgeau pe obraji, şi îl îmbrăţişă cu toată puterea, fără să-i pese de durerile atroce din toţi muşchii. Îl strânse în braţe. Viitorul era mai târziu. Lucrurile de care avea cea mai mare nevoie pe lume se aflau acum aici, în încăperea scăldată de soare.

Prin fereastra deschisă se auzea ciripitul păsărilor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat? îl rugă ea mai târziu.

— Fran...

Pe figura lui îndurerată se vedea că nu e dispus să vorbească.

— Nick? şopti ea. Înghiţi cu greutate şi în gâtul ei se auzi un mic ţăcănit. Am văzut un braţ, un braţ retezat...

— Ar fi mai bine să aşteptăm...

— Nu, trebuie să ştiu. E foarte grav?

— Şapte morţi, răspunse el răguşit. Cred că am avut noroc. Ar fi putut să se întâmple o nenorocire mult mai mare.

— Cine?

Stuart îi strânse mâinile cu stângăcie.

— Printre ei este şi Nick, draga mea. Bănuiesc că din cauza geamului – ţii minte, sticla aceea tratată cu iod – şi... şi... Făcu o pauză, îşi examină palmele, apoi o privi iarăşi în ochi. El... am putut să-l identificăm după... anumite cicatrice...

Îşi întoarse ochii într-altă parte, iar Fran oftă, scoţând din gâtlej un sunet aspru. Când reuşi să continue, Stu spuse:

— Şi Sue. Sue Stern. Se afla încă înăuntru când s-a produs explozia.

— Mi se pare... pur şi simplu incredibil!

Fran era de-a dreptul copleşită, uimită, năucită de veştile aflate.

— E purul adevăr.

— Şi mai cine?

— Chad Norris, zise Stu, iar Fran oftă iarăşi.

O singură lacrimă i se scurse de sub pleoapă; o şterse aproape indiferentă.

— Dintre cei care fuseseră înăuntru, doar ei trei. Un adevărat miracol. Brad zice că au fost probabil vreo opt sau nouă batoane de dinamită în debaraua aceea. Cât despre Nick... când mă gândesc că în clipa respectivă se poate să fi avut mâinile chiar pe cutia aceea de pantofi...

— Nu-mi mai spune. Oricum, n-ai cum să ştii.

— Într-adevăr, nu ajută la nimic, recunoscu el.

Ceilalţi patru erau dintre cei care tocmai soseau pe motociclete... Andrea Terminello, Dean Wykoff, Dale Pedersen şi o tânără pe nume Patsy Stone. Stu nu-i mai spuse lui Fran că Patsy, care îl învăţa pe Leo să cânte la flaut, fusese aproape decapitată de un fragment din magnetofonul lui Glen Bateman.

Fran mişcă din cap şi simţi junghiuri. Iar dacă încerca să-şi schimbe poziţia corpului, chiar foarte puţin, spatele o durea atât de tare, încât îi venea să urle.

Vreo douăzeci de persoane fuseseră rănite de explozie, dintre care Teddy Weizak din Comitetul pentru Înhumări, nu avea nicio şansă să-şi revină. Alte două erau în stare critică. Un tip, Lewis Deschamps, îşi pierduse un ochi. Ralph Brentner rămăsese fără două degete de la mâna stângă.

— Eu cât de grav sunt rănită?

— Păi, ai o vânătaie ca o urmă de bici, o deplasare a oaselor şalelor şi un picior rupt. Aşa mi-a spus George Richardson. Explozia te-a aruncat în afara curţii. Te-ai ales cu lovitura de la spate şi cu un picior rupt fiindcă a căzut peste tine canapeaua.

— Canapeaua?

— Nu-ţi aduci aminte?

— Mi-aduc aminte de ceva care semăna cu un coşciug... un coşciug capitonat...

— Da, asta era canapeaua. Eu am ridicat-o de pe tine. Eram furios de nu se mai poate... şi cam isteric, cred. Larry a sărit să mă ajute, dar l-am repezit cu un pumn în gură. În asemenea hal ajunsesem. Fran îl atinse pe obraz, iar el îşi aşează palma peste a ei. Am crezut că ai murit. Şi mi-aduc aminte că aş fi fost în stare de orice dacă ai fi murit. Cred că aş fi înnebunit.

— Te iubesc, spuse Frannie.

El o luă în braţe, strângând-o cu grijă să nu-i provoace dureri, şi rămaseră aşa multă vreme.

— Harold? întrebă ea, într-un târziu.

— Ei, da, Harold şi Nadine. Ei ne-au lovit. Ne-au lovit foarte rău. Dar n-au provocat nici pe departe dezastrul pe care l-ar fi dorit. Iar dacă îi prindem înainte să ajungă prea departe, spre vest...

Îşi întinse înainte mâinile pline de lovituri şi de zgârieturi şi le închise brusc, încât se auzi trosnetul încheieturilor. Tendoanele i se umflaseră de încordare. Un surâs rece se instală pe figura lui, făcând-o pe Fran să se cutremure. Cunoştea prea bine zâmbetul acesta.

— Să nu mai zâmbeşti aşa, îl rugă ea. Niciodată.

Zâmbetul se stinse.

— Oamenii au scotocit munţii în căutarea lor, începând din zori, continuă el. Nu cred că-i vor găsi. Le-am spus să nu se îndepărteze la mai mult de o sută de kilometri spre vest, indiferent ce se întâmplă, dar cred că Harold a fost destul de deştept să se îndepărteze mai mult de atât. Acum ştim cum au procedat. Au conectat explozivul la un walkie-talkie...

Fran păru să se sufoce, iar Stu o privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Te doare spatele?

— Nu.

Înţelesese abia acum ce înseamnă că Nick fusese probabil cu mâinile pe cutia de pantofi, atunci când detonase explozibilul. Vorbind cu greutate, îi descrise lui Stu ce văzuse în subsolul casei lui Harold.

— Dacă aş fi cercetat cum se cuvine toată casa, în loc să luăm doar afurisitul acela de jurnal, poate că dădeam peste b-bombă, rosti ea, cu vocea tot mai stinsă şi mai înecată. N-Nick şi Sue ar fi acum în v-viaţă şi...

— Oare de asta părea Larry cu nervii la pământ în dimineaţa asta? Eu am crezut că din cauză că l-am lovit. Frannie, cum să fi ştiut, hm? De unde să fi ştiut?

— Ba ar fi trebuit! Ar fi trebuit să ştim!

Îşi îngropă faţa în umărul lui cald şi bun. Încă un rând de lacrimi fierbinţi. Stu o susţinu, aplecat într-o poziţie incomodă, pentru că patul de spital nu se putea ridica decât cu ajutorul motorului acţionat electric.

— Nu vreau să-ţi faci reproşuri, Frannie. Faptul este consumat. Vreau să-ţi spun că nimeni – cu excepţia unui detectiv din brigada de bombe – n-ar fi înţeles nimic din câteva bucăţi de sârmă şi o cutie goală. Dacă ar fi lăsat prin preajmă câteva batoane de dinamită sau o capsă de declanşare a exploziei, ar fi fost cu totul altceva. Dar ei n-au comis o asemenea greşeală. Eu nu te acuz, şi nimeni din Free Zone nu-ţi va face niciun reproş din cauza asta.

Pe măsură ce-i vorbea, în mintea ei se combinau, cu încetineală şi întârziere, două elemente.

Dintre cei care fuseseră înăuntru, scăpaseră doar ei trei... un adevărat miracol.

Mother Abagail... s-a întors... vai, e-ntr-un hal fără de hal... avem nevoie de o minune!

Trecând peste durere, se trase puţin în sus, ca să-l poată privi pe Stu în faţă.

— Mother Abagail, începu ea. Am fi fost toţi înăuntru dacă n-ar fi venit să ne spună că...

— E un adevărat miracol, repetă Stu. Ea ne-a salvat viaţa. Chiar dacă ea însăşi este...

Lăsă propoziţia neterminată.

— Stu?

— Întorcându-se chiar în momentul acela, Frannie, ea ne-a salvat viaţa. Ne-a salvat viaţa.

— E moartă? întrebă Fran. Îl prinse de mână şi-l strânse. Stu, a murit cumva şi ea?

— S-a întors în oraş pe la 7.45. Băiatul lui Larry Underwood o ducea de mână. El nu mai putea să vorbească, ştii că aşa păţeşte când se emoţionează, dar a dus-o la Lucy. De atunci n-a mai fost în stare să se mişte. Stu clătină din cap. Doamne, cum o fi reuşit să străbată atâta cale... mă întreb ce-o fi mâncat şi ce-o fi făcut între timp... Vreau să-ţi spun ceva, Fran. Există mai multe lucruri pe lumea asta – şi în afara ei – decât mi-am imaginat eu vreodată la mine la Arnette. Mi se pare că femeia asta este – sau a fost – trimisul lui Dumnezeu.

Frannie închise ochii.

— A murit, nu-i aşa? Azi-noapte. S-a întors ca să moară aici.

— Încă n-a murit. Deşi George Richardson spune că nu ştie ce anume o mai ţine în viaţă şi că se va stinge curând, dar încă nu a murit. Se uită la ea sincer şi direct. Şi mi-e teamă. Prin întoarcerea ei, ne-a salvat viaţa, dar mă tem de ea şi de pricina pentru care s-a întors.

— Ce vrei să spui, Stu? Mother Abagail nu ar face vreun rău...

— Mother Abagail face ceea ce îi spune Dumnezeul ei să facă, îi replică tăios. Este acelaşi Dumnezeu care şi-a omorât propriul fiu, sau cel puţin aşa mi s-a spus mie.

— Stu!

Focul din ochii lui se stinse.

— Nu ştiu de ce s-a întors sau dacă i-a mai rămas ceva să ne spună. Pur şi simplu habar n-am. Poate că va muri fără să-şi mai recapete cunoştinţa. După George, asta pare cel mai probabil. Dar eu unul ştiu că explozia... şi moartea lui Nick... şi întoarcerea ei... au ridicat ceaţa de pe ochii celor

din oraş. Acum discută despre el. Ştiu că Harold este cel care a organizat lovitura, dar consideră că el l-a îndemnat pe Harold să o facă. Drace, şi eu sunt de aceeaşi părere. Mulţi zic că tot din cauza lui Flagg s-a întors Mother Abagail în halul în care s-a întors. În privinţa asta, nu ştiu. Adică nu ştiu chiar nimic, dar îmi este teamă. Am nişte presimţiri că n-o să se sfârşească bine. Înainte nu mă încerca niciun gând negru, dar acum da.

— Bine, dar existăm noi, i se adresă ea, aproape rugător. Suntem noi şi copilul, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Stu nu-i răspunse multă vreme. Credea că nici nu-i va mai răspunde. Şi atunci zise:

— Mda. Dar oare pentru cât timp?

În acea zi de 3 septembrie, către amurg, oamenii începură să se îndrepte încet – aparent fără o ţintă anume – de-a lungul lui Table Mesa Drive, spre casa ocupată de Larry şi Lucy. Câte unul sau în mici grupuri. Se opreau pe treptele din faţa caselor marcate pe uşi cu semnul X al lui Harold. Se aşezau pe marginea trotuarelor şi pe pajiştile care erau uscate şi maronii la sfârşitul acestei lungi veri. Discutau puţin, cu vocea coborâtă. Fumau ţigări sau trăgeau din pipă. Era acolo şi Brad Kitchner, cu un braţ înfăşurat într-un bandaj gros şi agăţat într-o eşarfă. Şi Candy Jones era acolo, iar Rich Moffat se prezentă cu două sticle de Black Velvet puse într-o geantă de vândut ziare. Norman Kellogg îşi suflecase mânecile cămăşii, arătându-şi bicepşii bronzaţi şi pistruiaţi. Micul Tommy Gehringer, aşezat alături de el, îşi imitase prietenul, suflecându-şi şi el mânecile. Harry Dunbarton şi Sandy DuChiens stăteau împreună pe o pătură, ţinându-se de mână. Dick Vollman, Chip Hobart şi Tony Donahue, în vârstă de şaisprezece ani, se aflau într-un pasaj acoperit, nu departe de casa lui Larry, pasându-şi o sticlă de Canadian Club şi clătindu-şi gâtlejurile cu Seven-Up cald. Patty Kroger aştepta împreună cu Shirley Hammett. Între ele ţineau un coş

pentru picnic. Coşul era plin de mâncare, dar ele doar ciuguleau din când în când. Spre ora 8, strada se umpluse de lume stând cu privirile aţintite spre casă. În faţa ei se vedea bicicleta lui Larry, iar alături George Richardson îşi parcase motocicleta Kawasaki 650.

Larry urmărea mulţimea prin fereastra de la dormitor. În spatele lui, Mother Abagail zăcea fără cunoştinţă în patul lui şi al lui Lucy. Duhoarea uscată şi greţoasă ce venea din direcţia ei îi făcea rău – ura senzaţia de vomă —, dar nu se clintea din loc. Era modul lui de a se pedepsi pentru că scăpase, în vreme ce Nick şi Susan muriseră. Auzea vocile celor care făceau de veghe în jurul patului vorbind în şoaptă, în spatele lui. George avea să plece curând la spital, ca să-i consulte şi pe ceilalţi pacienţi ai lui. Acum numărul lor scăzuse la şaisprezece. Trei fuseseră trimişi acasă. Teddy Weizak murise.

Cât despre Larry, el scăpase neatins.

Acelaşi Larry dintotdeauna – rămăsese cu capul pe umeri, în timp ce oamenii din jur îşi pierduseră firea. Explozia îl azvârlise dincolo de alee, într-un strat cu flori, dar nu suferise nici măcar o zgârietură. Fragmente de toate soiurile plouaserăm jurul lui, dar niciunul nu-l atinsese. Nick murise, Susan murise, dar el rămăsese nevătămat. Mda, acelaşi vechi Larry Underwood.

Priveghi înăuntru, priveghi afară. Cât vedeai cu ochii. Cel puţin şase sute de oameni. Harold, ar trebui să te întorci cu vreo zece grenade de mână, ca să-ţi termini treaba. Harold. Îl urmase pe Harold de-a curmezişul întregii ţări, urmase un traseu pe care Harold presărase ambalaje de ciocolată Payday şi improvizaţii ingenioase. Larry fusese la un pas să-şi piardă degetele la Wells, ca să-şi pună benzină în rezervor. Harold preferase să găsească gura de aerisire şi să folosească un sistem elementar de pompare. Harold venise cu ideea ca numărul membrilor din diversele comitete să crească odată cu sporul de populaţie. Harold făcuse propunerea să fie votat comitetul ad-hoc în

totalitatea lui. Inteligentul Harold. Harold şi jurnalul lui. Harold şi rânjetul lui.

Stu avea tot dreptul să afirme că nimeni nu şi-ar fi putut imagina ce anume puneau la cale Harold şi Nadine, pornind de la câteva bucăţi de sârmă şi o masă de joc pentru hochei. Dar în cazul lui Larry, acest mod de judecată nu ţinea. El mai avusese ocazia să vadă cât de strălucit reuşea Harold să improvizeze. Pentru numele lui Dumnezeu, era suficient să-şi aducă aminte de textul scris pe acoperişul hambarului, la aproape şase metri înălţime. Ar fi trebuit să ghicească. Inspectorul Underwood era un adevărat expert în a descoperi ambalaje de ciocolată, dar ageamiu când era vorba de dinamită. De fapt, inspectorul Underwood era o găoază afurisită şi nimic mai mult.

Larry, dac-ai şti...

Vocea lui Nadine.

Dacă vrei, am să mă târăsc şi am să te implor în genunchi.

Atunci avusese încă o ocazie să evite moartea şi distrugerea... dar despre asta nu va fi în stare să vorbească nimănui, niciodată. Existase oare şi atunci un proiect? Probabil că da. Chiar dacă nu fusese concepută încă bomba cu dinamită legată la walkie-talkie, în orice caz un plan general trebuie să fi avut.

Planul lui Flagg.

Da... În fundal existase mereu Flagg, întunecatul maestru sforar mânuind păpuşile numite Harold, Nadine, Charlie Impening şi Dumnezeu mai ştie cum. Oamenii din Free Zone l-ar fi linşat cu bucurie pe Harold, dacă le-ar fi căzut în mâini, dar de fapt era lucrarea lui Flagg... şi a lui Nadine. Oare cine o trimisese la Harold, dacă nu Flagg? Dar înainte să se ducă la Harold, venise la Larry. Iar el o alungase.

Cum ar fi putut să-i spună da? Avea o răspundere faţă de Lucy. Asta fusese de o importanţă capitală, nu atât pentru Lucy, cât pentru el însuşi – simţise că după încă unul sau două alte eşecuri, ar fi rămas un om distrus pentru

totdeauna. Prin urmare, o alungase, iar Flagg fusese mai mult decât mulţumit de ceea ce se întâmplase noaptea trecută... dacă Flagg îl chema cu adevărat. Sigur, Stu era în viaţă, el fiind purtătorul de cuvânt al comunităţii – pentru că Nick nu putea vorbi. Glen era în viaţă, el fiind mintea cea mai luminată din comitet, în schimb Nick fusese inima acestuia, iar Sue, împreună cu Frannie, serviseră drept conştiinţă morală a organismului lor. Da, gândi el cu amărăciune, una peste alta, nemernicul acela făcuse o treabă foarte bună cu o seară în urmă. Iar Harold şi Nadine meritau din partea lui o răsplată pe cinste.

Se întoarse de la fereastră, simţind o durere surdă în frunte. Richardson îi lua pulsul lui Mother Abagail. Laurie aranja sticlele de perfuzie atârnate de stativul în formă de T. Dick Ellis se afla şi el în preajmă. Lucy stătea lângă uşă, privindu-l pe Larry.

— Cum se simte? se interesă Larry.

— La fel, răspunse Richardson.

— Va rezista şi noaptea asta?

— N-aş putea spune, Larry.

Din femeia întinsă pe pat nu mai rămăsese decât un schelet înfăşurat în pielea subţire şi întinsă, de nuanţa cenuşii. Părea asexuată. Părul aproape şi-l pierduse, sânii îi dispăruseră, gura îi atârna deschisă, iar respiraţia i se transformase într-un şuier uscat. Larry o compara în sinea lui cu mumiile din Yucatan, care, după cum apăreau în imagini, nu erau descompuse, ci veştejite, afumate, uscate, fără vârstă.

Da, asta era acum, nu o mamă, ci o mumie. Singurul semn de viaţă rămăsese respiraţia chinuită şi lipsită de forţă, ca o adiere de vânt peste mirişte. Cum de mai trăieşte? se întreba Larry... şi ce fel de Dumnezeu e acela, în stare s-o supună unor asemenea cazne? În ce scop? Era probabil o glumă, un imens hohot cosmic. George îi spusese că a mai auzit de cazuri similare, dar niciunul ajuns atât de departe, iar el însuşi nu se aşteptase vreodată să

întâlnească aşa ceva în cariera lui. De fapt, ea... se autoconsuma.

Trupul său continuase să funcţioneze încă mult după ce ar fi trebuit să sucombe din cauza malnutriţiei. Ea se alimenta cu părţi din propriul ei corp care nu erau făcute să servească drept hrană. Lucy, care o ridicase şi o aşezase în pat, se mira spunând că nu e mai grea decât zmeul pe care-l înalţă copiii în zbor şi că o pală de vânt ar spulbera-o într-o clipă.

Spre uimirea tuturor, Lucy vorbi din nou, din colţul ei de lângă uşă:

— Vrea să ne spună ceva.

— Dar e într-o stare de comă profundă, Lucy..., observă Laurie nesigur, iar şansele ca ea să-şi mai recapete cunoştinţa...

— S-a întors ca să ne spună ceva. Iar Dumnezeu n-o va lăsa să se stingă înainte s-o facă.

— Dar ce anume ar putea să ne transmită? întrebă Dick.

— Nu ştiu, răspunse Lucy, ştiu numai că mă tem să-i aud cuvintele. Nu s-a sfârşit cu moartea. Suntem de-abia la început. De asta mă tem.

Se lăsă o lungă tăcere, întreruptă în cele din urmă de George Richardson:

— Trebuie să mă duc la spital. Laurie, Dick, am nevoie de voi.

Doar n-ai de gând să ne laşi singuri cu mumia asta! ar fi vrut Larry să-i spună, dar reuşi să se abţină.

Cei trei se pregătiră de plecare, iar Lucy le aduse hainele. Temperatura coborâse la doar 15 grade în seara aceea, iar mersul pe motocicletă doar în cămaşă ar fi fost destul de neplăcut.

— Putem s-o ajutăm cu ceva? întrebă Larry în şoaptă.

— Lucy ştie cum funcţionează sistemul de perfuzie, spuse George. Altceva nu e de făcut. Vedeţi...

Nu continuă. Vedeau, desigur. Starea în care se găsea trupul întins pe pat nu avea nevoie de explicaţii.

— Noapte bună, Larry, noapte bună, Lucy, spuse Dick.

Larry se întoarse la fereastră. Toţi cei de afară se ridicaseră în picioare şi aşteptau. Era vie? Murise? Pe moarte? Poate că se vindecase, graţie puterii lui Dumnezeu? *Spusese ceva?*

Lucy îl luă de mijloc, făcându-l să tresară.

— Te iubesc, declară ea.

O luă în braţe şi o ţinu strâns. Apoi îşi lăsă capul în jos şi începu să tremure, incapabil să se stăpânească.

— Te iubesc, repetă ea calm. Nu te teme. Asta te va linişti. Nu te abţine, Larry.

Plângea. Lacrimile erau fierbinţi şi tari ca nişte gloanţe.

— Lucy...

— Şşş...

Mâinile ei îl mângâiau pe spate, pe gât, aducându-i alinarea de care simţea atâta nevoie.

— Lucy, o, Dumnezeule, cum se vor sfârşi toate astea? strigă el lipit de gâtul femeii.

Ea îl strângea cu toată forţa, neştiind, neştiind încă, iar Mother Abagail, în comă, respira tot mai greu, încercând să reziste.

George parcurse strada la pas, transmiţând mereu acelaşi mesaj: da, este în viaţă, încă. Pronosticul este prost. Nu, nu a spus nimic, şi nici şanse prea mari nu există. Ar fi mai bine să mergeţi acasă. Dacă se întâmplă ceva, o să aflaţi.

Când ajunseră la colţul străzii accelerară şi se îndreptară spre spital. Eşapamentul motocicletelor lor bubui şi pârâi, stârnind ecouri printre clădiri, până ce zgomotul se stinse în depărtare.

Oamenii nu plecară acasă. Rămaseră o vreme în picioare, reînnodând conversaţiile şi întorcând fiecare vorbă a lui George pe toate feţele. Pronostic, oare ce-o mai fi şi asta? Comă. Moartea creierului. Dacă-i murise creierul, înseamnă că nu mai exista nicio şansă. Te puteai aştepta din partea

unei persoane cu creierul distrus să vorbească tot atât cât din partea unei conserve de mazăre. Păi, poate că asta era valabil pentru situaţiile naturale, dar lucrurile erau acum departe de a fi naturale, nu?

Se aşezară din nou. Se lăsă întunericul. Din casa în care zăcea bătrâna răzbătea licărul lămpilor Coleman. Hotărâseră să se întoarcă pe la casele lor mai târziu, deocamdată mai rămâneau să vegheze.

Conversaţia devie, cu unele ezitări, către Omul Întunecat. Dacă Mother Abagail moare, asta nu înseamnă că el este mai puternic?

Adică ce vrei să spui cu „nu neapărat”?

După părerea mea este Satana în carne şi oase.

Anticristul, eu aşa-i zic. Noi am apucat vremurile Apocalipsei... mai aveţi vreo îndoială? „Iar cele şapte peceţi au fost desfăcute...” Vouă nu vi se pare că aici e vorba de Supergripă?

Ei, fugi de-aici, oamenii ziceau că Anticristul a fost Hitler.

Dacă încep iarăşi visele alea, eu unul mă sinucid.

Mie mi se arăta că eram într-o staţie de metrou, iar el era omul care adună biletele, doar că nu puteam să-i văd faţa. Mă lua groaza şi o porneam la fugă prin tunel. Apoi îl auzeam şi pe el, alergând în urma mea şi apropiindu-se tot mai mult.

Eu mă visam coborând în beci, ca să scot un borcan cu felii de pepene verde murat, şi vedeam pe cineva lângă cuptor... doar o formă. Dar ştiam că este el.

Greierii îşi porniseră cântecul. Stele cuprinseseră tot cerul. Oamenii vorbeau despre răceala ce se lăsa seara. Trăgeau câte o duşcă din sticlele de lângă ei. Pipele şi ţigările licăreau în întuneric.

Am auzit că tipii de la Energie s-au apucat de treabă şi au scos din prize aparatele.

Foarte bine. Dacă nu pornesc lumina şi căldura cât mai repede, am dat de bucluc.

Murmur continuu de voci anonime, pentru că feţele nu se mai vedeau în întuneric.

Cred că în iarna asta nu are ce să ni se întâmple. Sigur că da. Nu poate să vină prin trecători. Sunt blocate cu maşini şi va fi şi gheaţă. Dar la primăvară...

Şi dacă aruncă vreo câteva bombe atomice?

Ce bombă atomică, dacă are nişte afurisite de bombe cu neutroni? Sau celelalte şase peceţi din cele şapte ale Mielului?

Sau avioane?

Ce-i de făcut?

Nu ştiu.

Să mă bată dacă ştiu.

N-am idee.

Sapă o groapă, bagă-te în ea şi trage pământ peste tine.

Pe la ora 10 apărură în mijlocul lor Stu Redman, Glen Bateman şi Ralph Brentner; le vorbiră cu calm şi le împărţiră foi de hârtie, rugându-i să le dea de ştire şi celor care nu se aflau acolo. Glen şchiopăta uşor, pentru că un ciob mare de marmură îi sfârtecase o bucăţică de carne din gamba dreaptă. Pe afişe se putea citi: ÎNTRUNIREA FREE ZONE * MUNZINGER AUDITORIUM * 4 SEPTEMBRIE * ORA 20.00.

Asta păru să declanşeze semnalul de plecare. Oamenii se răspândiră tăcuţi în beznă. Majoritatea luară cu ei foile de hârtie, însă nu puţini le făcuseră ghem şi le aruncaseră. Se îndreptau spre casele lor, cu gândul să doarmă, dacă reuşeau.

Poate să şi viseze.

În seara următoare, când Stu deschise şedinţa, sala era plină ochi, însă extrem de tăcută. În spatele lui Redman se aflau Larry, Ralph şi Glen. Fran încercase să se ridice, dar spinarea o durea încă prea tare. Fără să-i pese de ironia amară a situaţiei, Ralph îi dăduse un walkie-talkie prin care putea urmări întreaga desfăşurare a şedinţei în direct.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm, începu Stu cu un calm studiat, în încercarea de a atenua gravitatea celor petrecute. Vocea lui, deşi foarte puţin amplificată, se auzea bine în liniştea sălii. Presupun că a auzit toată lumea despre explozia în care au pierit Nick, Sue şi ceilalţi şi despre întoarcerea lui Mother Abagail. Trebuie să discutăm despre aceste lucruri, dar mai întâi aş vrea să vă dau nişte veşti bune. Pentru asta îi dau cuvântul lui Brad Kitchner. Brad?

Brad veni la podium, nici pe departe la fel de nervos pe cât fusese cu două seri în urmă, fiind întâmpinat cu aplauze anemice. Ajuns la pupitru, se prinse de el cu putere şi declară simplu:

— Mâine dăm drumul la curent.

De această dată, se aplaudă mult mai puternic. Brad îşi ridică braţele, dar aplauzele continuau să se reverse asupra lui în valuri, care nu se potoliră decât peste mai bine de treizeci de secunde. Mai târziu, Stu îi povesti lui Frannie că, dacă în ultimele două zile nu s-ar fi petrecut ce s-a petrecut, Brad ar fi fost probabil luat de pe podium şi purtat în triumf pe braţe de mulţime, ca un halfback care a înscris încercarea prin care campionatul a fost câştigat în ultimele treizeci de secunde ale jocului. Se aflau atât de aproape de sfârşitul verii, încât, într-un fel, cam în situaţia asta ajunseseră.

Aplauzele se potoliră în cele din urmă.

— Vom porni turbinele la prânz şi aş vrea ca toată lumea să stea acasă şi să fie pregătită. Pregătită pentru ce? Sunt patru lucruri. Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, pentru că e foarte important. Mai întâi, închideţi toate luminile şi aparatura electrică din case pe care nu o folosiţi. În al doilea rând, procedaţi la fel în toate casele nelocuite din jur. În al treilea rând, dacă simţiţi miros de gaze, luaţi-vă după dâră şi închideţi sursa respectivă. În al patrulea, dacă auziţi o sirenă de incendiu, plecaţi spre locul de unde vine semnalul... dar în linişte şi în ordine. Să nu cumva să ne

frângem gâtul în cine ştie ce accident de motocicletă. Acum... aveţi vreo întrebare?

Au fost puse mai multe întrebări, din care se putea deduce că punctul de vedere iniţial al lui Brad fusese acceptat. Răspundea fiecăruia cu răbdare, singurul semn de nervozitate fiind faptul că-şi trecea mereu dintr-o mână într-alta notesul lui mic şi negru.

După ce termină cu şirul întrebărilor, Brad zise:

— Vreau să le mulţumesc celor care au muncit din răsputeri ca să putem funcţiona din nou. Şi vreau să reamintesc Comitetului pentru Energie că n-a fost desfiinţat. Vor apărea întreruperi de alimentare cu energie, scurgeri de energie, rezerve de combustibil pe care va trebui să le descoperim la Denver şi să le aducem aici. Sper că veţi rămâne alături de mine. Domnul Glen Bateman spune că s-ar putea să ajungem la zece mii de oameni, înainte de căderea primei zăpezi, iar la primăvară cu mult mai mulţi. Există alte centrale la Longmont şi la Denver care vor trebui să intre în funcţiune înainte de sfârşitul anului următor...

— Dacă nemernicul reuşeşte să facă după voia lui, nu va mai fi nevoie! se auzi strigătul răguşit al cuiva din partea din spate a sălii.

Se lăsă o linişte mormântală. Brad rămase încleştat de pupitru, cu faţa albă ca varul. Brad nu va mai fi în stare să vorbească, îşi zise Stu, dar în aceeaşi clipă îl auzi continuând, cu o voce incredibil de sigură:

— Cui a spus asta îi răspund că treaba mea este să mă ocup de energia electrică. Dar consider că ne vom afla în continuare aici încă multă vreme după ce celălalt va fi pe lumea ailaltă. Dacă n-aş crede asta, m-aş afla de partea lui şi aş bobina turbine dincolo. După mine, individul nu face nici cât o ceapă degerată!

În timp ce Brad se retrăgea de pe podium, altcineva ţipă:

— Păi să ştii că ai al naibii de multă dreptate!

De astă dată se aplaudă cu toată puterea şi îndelung, totuşi Stu avea senzaţia că ceva nu se învârte rotund. Bătu de nenumărate ori cu ciocanul în pupitru până să izbutească să facă linişte.

— Punctul următor de pe ordinea noastră de zi...

— Dă-o-n mă-sa de ordine de zi! ţipă strident o tânără femeie. Hai să discutăm despre Omul Întunecat! Hai să discutăm despre Flagg! După mine, trebuia s-o facem mai de mult!

Urlete de aprobare. Strigăte. „Să păstrăm ordinea!” Dezaprobări pentru felul cum îşi alesese cuvintele tânăra femeie. Nenumărate bodogăneli şi discuţii aparte.

Stu bătu cu atâta forţă în blocul de pe pupitru, încât capul ciocanului zbură din coadă.

— Nu uitaţi că ne aflăm la o adunare! strigă el. Veţi avea fiecare ocazia să vorbiţi despre ce vreţi, dar atât timp cât eu conduc această adunare, vreau... să am... ORDINE!

Urlă ultimul cuvânt atât de tare, încât reverberaţia trecu prin mulţime ca un fulger şi se aşternu în sfârşit liniştea.

— Şi acum, continuă Stu încet şi calm, doresc să aflaţi cu toţii ce s-a întâmplat la locuinţa lui Ralph în seara de 2 septembrie, considerând că, în calitate de reprezentant al ordinii ales de voi, îmi revine datoria să vă informez.

Deşi se făcuse linişte, ca atunci când mulţimea îl aplaudase pe Brad, nu era felul de linişte care să-i placă lui Stu. Oamenii se aplecaseră înainte, concentraţi şi cu o expresie lacomă. Faptul acesta îl neliniştea şi-l intriga, lăsându-i sentimentul că Free Zone se schimbase radical în decursul ultimelor patruzeci şi opt de ore, iar el nu mai înţelegea ce se întâmplă. Se simţea ca atunci când căuta să iasă din Stovington Plague Center – ca o muscă zbătându-se într-o plasă de păianjen invizibilă. Existau atâtea figuri pe care nu le recunoştea, atâţia străini în marea de feţe de dinaintea lui...

Dar acum nu avea timp de asemenea gânduri.

Descrise pe scurt evenimentele de dinaintea exploziei, omiţând premoniţia pe care Fran o avusese în ultima clipă; având în vedere starea lor de spirit, asta mai lipsea.

— Ieri de dimineaţă, Brad, Ralph şi cu mine ne-am dus acolo şi am scotocit prin ruine mai bine de trei ore. Am găsit ceva asemănător unei bombe cu dinamită, legată cu sârme de un walkie-talkie. Din câte se pare, bomba respectivă fusese plasată în dulapul din peretele salonului. Bill Scanlon şi Ted Frampton au găsit un alt walkie-talkie sus, în Sunrise Amphitheater şi presupunem că bomba a fost declanşată de acolo. Era...

— Ce curu’ meu să mai presupunem atât! strigă Ted Frampton din rândul al treilea. A fost ticălosul ăla de Lauder şi cu putoarea aia a lui!

Un murmur neliniştit se răspândi în întreaga adunare.

Ăştia să fie oamenii cei buni? Puţin le pasă lor de Nick, de Sue, de Chad şi de ceilalţi. Se poartă ca o hoardă de sălbatici, tot ce-şi doresc e să pună mâna pe Harold şi pe Nadine, ca să-i spânzure... În chip de talisman împotriva Omului Întunecat.

Întâmplător, întâlni privirile lui Glen, care îi făcu un semn aproape imperceptibil, ridicând din umeri cinic.

— Dacă se mai întâmplă doar o dată să strige cineva din mulţime fără să i se fi dat cuvântul, am de gând să declar această adunare închisă şi atunci puteţi conversa între voi cât poftiţi, spuse Stu. Aici nu suntem la şezătoare. Dacă nu respectăm regulile, unde ne trezim?

Ted Frampton îi arunca priviri supărate, dar Stu îi susţinu privirea. După câteva momente, Ted îşi lăsă ochii în jos.

— Avem bănuieli că vinovaţii sunt Harold Lauder şi Nadine Cross. Ne bazăm pe anumite motive şi pe o logică bine întemeiată. Dar, până în momentul de faţă, împotriva lor nu există niciun fel de dovezi palpabile, lucru pe care sper să-l ţineţi minte.

Un scurt vârtej de conversaţie se aprinse şi se stinse imediat în sală.

— Nu am spus asta decât pentru eventualitatea că s-ar întâmpla să se întoarcă în Free Zone, continuă Stu. În acest caz, vreau să-mi fie aduşi mie. Eu îi voi închide, iar Al Bundell se va ocupa de judecarea lor... ceea ce înseamnă că vor avea şi ei prilejul să-şi spună punctul de vedere, dacă au aşa ceva. În mod normal, noi... noi reprezentăm gruparea cea bună. Presupun că ştim de ce parte se află oamenii răi. Dar faptul că suntem buni ne obligă să ne purtăm civilizat în situaţia aceasta.

Se uită cu speranţă în jur, dar nu văzu decât mirare şi indignare. Stuart Redman îi văzuse pe doi dintre prietenii lui cei mai buni cum sunt făcuţi fărâme, îi spuneau ochii aceia, iar el, iată, le ţinea partea făptaşilor.

— Dacă asta vă ajută cu ceva, părerea mea este că vinovaţii sunt chiar ei, le comunică el. Dar totul trebuie să se desfăşoare corect. Iar eu mă aflu aici ca să vă asigur că aşa se va întâmpla.

Ochi care îl săgetau. Peste o mie de perechi, în spatele lor ascunzându-se acelaşi gând: Ce mai e şi porcăria asta? Ăia au şters-o spre vest, iar tu te porţi de parcă ai fi într-o excursie de două zile, cu scopul de a cerceta viaţa păsărilor.

Îşi turnă un pahar de apă şi bău, sperând să scape de uscăciunea din gâtlej. Apa era caldă şi gustul ei neplăcut îl făcu să se strâmbe.

— În orice caz, asta-i situaţia în momentul de faţă, continuă el fără energie. Primul lucru pe care cred că trebuie să-l facem acum este să completăm comitetul. Nu în această seară, dar ar fi bine să vă gândiţi la cei pe care aţi dori să-i propuneţi.... Stu zări o mână ridicată. Spune ce ai de spus, dar mai întâi prezintă-te, ca să ştie toată lumea cine eşti, îl invită el.

— Sunt Sheldon Jones, începu bărbatul, un tip masiv, îmbrăcat într-o cămaşă de lână în carouri. De ce să nu-i

numim pe cei doi noi membri chiar în seara asta? Eu îl propun pe Ted Frampton.

— Hei, susţin propunerea! urlă Bill Scanlon. Minunată idee!

Ted Frampton îşi prinse mâinile deasupra capului şi le agită, ca răspuns la aplauzele risipite, iar Stu se simţi din nou atins de senzaţia aceea de disperare şi dezorientare. Adică să-l înlocuiască pe Nick Andros cu Ted Frampton? Suna a banc prost. Ted încercase să lucreze în Comitetul pentru Energie, dar ajunsese la concluzia că prea semăna a muncă. Se mutase în Comitetul pentru Înhumări, care părea să-l mulţumească mai tare, deşi Chad îi spusese lui Stu că Ted făcea parte din categoria aceea de tipi în stare să tragă de o pauză de cafea până ce se transforma în pauză de prânz, şi de pauza de prânz până ce devenea o jumătate de zi liberă. Se grăbise să se ofere voluntar pentru urmărirea lui Harold şi Nadine, probabil tocmai pentru că avea prilejul unei schimbări de decor. El şi cu Bill Scanlon dăduseră peste aparatul walkie-talkie de pe Sunrise din pură întâmplare (şi, ca să spunem adevărul curat, Ted recunoscuse), dar de când cu descoperirea asta devenise tare fudul, ceea ce nu-i făcea nicio plăcere lui Stu.

Stu căută încă o dată privirea lui Glen, în care citi gândul cinic: Dacă ar fi Harold aici, poate că ne-ar ajuta încă o dată să ieşim din încurcătură.

Lui Stu îi veni deodată în minte un cuvânt pe care Nixon îl folosea adesea şi, cugetând la el, înţelese cauza disperării şi dezorientării lui. Termenul respectiv era „mandat”. Mandatul lor încetase. Se mistuise în flacăra şi în explozia de acum două seri.

— Fireşte, Sheldon, s-ar putea ca tu să fii sigur pe cine vrei, dar cred că ceilalţi ar dori să aibă un timp de gândire. Să votăm chestiunea asta. Îi rog pe aceia dintre voi care doresc să facem acum alegerea să spună „da”.

Se auziră nu puţine strigăte afirmative.

— Şi acum, cei care vreţi cam o săptămână de gândire, spuneţi „nu”.

Deşi strigătele păreau de astă dată mai puternice, diferenţa nu era prea mare. Şi mulţi dintre cei prezenţi se abţinuseră, ca şi cum subiectul respectiv nu-i interesa.

— Bine, zise Stu. Ne vom întâlni iarăşi aici, la Munzinger Auditorium, de azi într-o săptămână, adică pe 11 septembrie, ca să-i propunem şi să-i votăm pe candidaţii pentru cele două scaune din comitet rămase vacante.

Cam nepotrivit epitaf, Nick. Te rog să mă ierţi.

— Doctorul Richardson se află aici ca să ne vorbească despre Mother Abagail şi despre cei răniţi în explozie. Doctore?

Când ieşi înaintea adunării, ştergându-şi ochelarii, Richardson fu întâmpinat cu un ropot zdravăn de aplauze. Le aduse la cunoştinţă că, în urma atentatului, nouă persoane muriseră, trei se aflau încă în stare critică, doi în stare gravă, iar opt ajunseseră într-un stadiu satisfăcător.

— Ţinând cont de forţa exploziei, consider că am avut noroc. Şi acum, despre Mother Abagail.

Încordată, întreaga sală era în aşteptare.

— Voi da doar o scurtă declaraţie şi câteva explicaţii. Iată declaraţia: nu pot face nimic pentru ea.

Un val de murmure trecu prin adunare, potolindu-se apoi. Fără să fie cu adevărat surprinşi, erau cu toţii foarte îngrijoraţi.

— Am aflat de la cei din Free Zone care au cunoscut-o înainte ca ea să fi plecat că, după spusele ei, are o sută opt ani. Nu pot să mă pun chezaş pentru această informaţie, dar vă asigur că este singura persoană de această vârstă pe care am văzut-o şi am tratat-o în cariera mea. Mi s-a mai spus că a dispărut de mai bine de două săptămâni, iar după aprecierea mea – ba nu, după presupunerea mea – în acest răstimp n-a mâncat deloc hrană gătită. Din câte se pare, s-a hrănit doar cu rădăcini, ierburi şi diferite plante. Continuă

după o pauză: De când s-a întors, n-a avut scaun decât o singură dată. O cantitate infimă de beţigaşe şi rămurele.

— Doamne Dumnezeule, murmură cineva, fără să se poată spune după voce dacă fusese bărbat sau femeie.

— Un braţ e atins de o infecţie datorată toxicodendronului, iar picioarele sunt acoperite cu ulceraţii care ar supura, dacă starea ei nu ar fi atât de...

— Hei, te rog să te opreşti! urlă Jack Jackson, ridicându-se în picioare. Avea faţa albă şi schimonosită de furie. Nu ai niciun pic de decenţă?

— Nu-i vorba de decenţă, Jack. Eu vă prezint un buletin privind starea sănătăţii ei. Este subalimentată, este extrem de bătrână, şi acum se află în comă. Părerea mea este că va muri. Dacă n-ar fi vorba despre ea anume, aş fi absolut sigur. Dar... ca voi toţi, şi eu am visat... I-am visat, pe ea, şi pe celălalt.

Un nou val de murmure, ca o briză trecătoare, iar Stu simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— După părerea mea, genul ăsta de vise e de sorginte mistică, zise George. Faptul că le-am avut cu toţii sugerează cel puţin prezenţa unor forţe telepatice. Dar nu voi rămâne pe tărâmul parapsihologiei şi al teologiei, tot aşa cum nu ţin seama nici de decenţă, pentru că nu ţin de domeniul meu. Dacă femeia aceasta este trimisă de Domnul, s-ar putea ca El s-o vindece. Eu nu pot. Îmi pare o minune chiar faptul că a supravieţuit. Aceasta a fost declaraţia mea. Există vreo întrebare?

Nimeni n-a pus nicio întrebare. Îl priveau cu feţele lor încremenite de durere, iar unii chiar plângeau.

— Vă mulţumesc, zise George şi se întoarse la locul lui într-o linişte de moarte.

— Este rândul tău, Glen, spuse Stu în şoaptă.

Glen se apropie de podium, se prinse cu o mişcare destinsă de pupitru şi intră direct în subiect:

— Am discutat despre toate, numai despre Omul Întunecat, nu.

Acelaşi murmur. Mai mulţi bărbaţi şi femei se închinară, instinctiv. O femeie mai în vârstă din partea stângă îşi duse repede mâinile la ochi, gură şi la urechi, într-o stranie imitaţie a gestului lui Nick Andros, pentru ca apoi să şi le sprijine iarăşi în poală, deasupra genţii negre şi umflate.

— Am atins oarecum acest subiect la întâlnirile noastre de comitet, continuă Glen pe un ton calm, ca de conversaţie, şi ne-am pus problema dacă să discutăm sau nu în public despre asta. Ni s-a părut că oamenii din Free Zone n-ar fi dispuşi s-o facă din cauza viselor ciudate pe care cu toţii le-am avut în drum spre Boulder. Ne-am gândit că poate avem nevoie de o perioadă de recuperare. Acum însă cred că a sosit vremea să dezbatem şi acest subiect. Să-l scoatem la lumină, cum s-ar spune. În munca de poliţie, există o trusă foarte utilă, denumită Ident-i-Kit, folosită de specialiştii poliţiei la reconstituirea figurii unui infractor din diferitele elemente de care îşi aduc aminte martorii. În cazul nostru nu avem un chip, dar dispunem de o serie de amintiri care ne permit să obţinem măcar o imagine vagă asupra Adversarului. Am discutat cu multă lume şi aş vrea să vă prezint schiţa de portret la care am ajuns eu, alcătuită după modelul unui Ident-i-Kit. Numele lui pare a fi Randall Flagg, deşi diferite persoane au menţionat şi alte nume, şi anume Richard Frye, Robert Freemont şi Richard Freemantle. Nu-i exclus ca iniţialele R.F. să aibă o semnificaţie oarecare, dar deocamdată nu avem cunoştinţă de aşa ceva. Prezenţa lui – în vis, cel puţin – provoacă teamă, nelinişte, spaimă, teroare. În nenumărate cazuri, senzaţia fizică legată de apariţia lui este aceea de răceală.

Capetele se aplecau unele spre altele, în stânga şi-n dreapta, şi murmurul conversaţiilor însufleţite începu iarăşi. Sunt ca nişte băieţi care tocmai au descoperit viaţa sexuală şi constată cu emoţie că toate părerile confirmă existenţa vaginului în aproximativ acelaşi loc, îşi zise Stu. Îşi acoperi zâmbetul cu mâna şi se gândi să-i spună negreşit şi lui Fran poanta.

— Acest Flagg se află în vest, continuă Glen. Un număr aproximativ egal de oameni l-au „văzut” în Las Vegas, Los Angeles, San Francisco, Portland. Unii dintre noi – printre care şi Mother Abagail – pretind că Flagg îi crucifică pe cei care-i greşesc. Toată lumea este de acord că între noi şi acest individ există o permanentă înfruntare şi că Flagg nu se va da în lături de la nimic ca să ne distrugă. Că nu se va da în lături de la nimic trebuie înţeles în sens propriu. Forţe armate. Arme nucleare. Poate... o epidemie.

— Ce n-aş da să-mi intre pe mâini ticălosul ăla împuţit! ţipă strident Rich Moffat. I-aş da io lui o epidemie de să n-o poată duce!

Tensiunea se dizolvă în hohote de râs, iar Rich primi un ropot de aplauze. Glen surâse satisfăcut. Îi sugerase lui Rich replica respectivă cu o jumătate de oră înaintea şedinţei, iar Rich se achitase admirabil de rolul lui. Stu trebuia se recunoască dreptatea absolută a bătrânului chelios în următoarea privinţă: la întrunirile la care participa multă lume, cunoştinţele de sociologie se dovedeau extrem de utile.

— Foarte bine, prin urmare am vorbit despre ceea ce ştim în legătură cu el, continuă Glen. Ultimul lucru pe care aş dori să-l mai menţionez înainte de a lăsa adunarea să discute această problemă este că, după părerea mea, Stu are dreptate atunci când susţine că trebuie să ne purtăm civilizat cu Harold şi Nadine în caz că sunt prinşi, ceea ce pare destul de puţin probabil. De asemenea, ca şi el, sunt de părere că au fost la ordinele lui Flagg.

Cuvintele lui răsunau cu putere în sală.

— Pe care va trebui să-l înfruntăm, reluă el. George Richardson zice că misticismul nu este domeniul lui. Nici al meu, de altfel. Dar vreau să vă spun un lucru: Mother Abagail, nu ştiu exact cum, reprezintă forţele binelui, aşa cum Flagg reprezintă forţele răului. Consider că puterea care o călăuzeşte pe ea a folosit-o ca să ne adune pe toţi aici. Nu cred că această forţă o să ne părăsească. Poate n-ar

fi rău să stăm de vorbă între noi ca să vedem ce e cu coşmarurile. Poate că vom afla şi cum ar trebui să-l înfruntăm pe Adversar. Dacă vom proceda cum se cuvine, este exclus să ne trezim cu el aici, la primăvară, în chip de stăpân, aşa cum s-ar teme unii dintre noi. În continuarea discuţiilor, îi dau cuvântul lui Stu.

Copleşit de un tunet de aplauze, Glen se întoarse la locul lui cât se poate de mulţumit. Îi pusese pe jar... sau poate era mai potrivit să spună că întreaga adunare vibra ca o lăută? Prea puţin conta. Reuşise să le alunge spaima, acum erau mai degrabă furioşi, gata să treacă la atac (chiar dacă entuziasmul lor avea să se mai domolească până în aprilie viitor, sub gerul iernii lungi)... şi, mai mult decât orice, erau dispuşi să vorbească.

Ceea ce au şi făcut, în următoarele trei ore. Doar câteva persoane au plecat pe la miezul nopţii; nu mulţi, însă. După cum se aşteptase Larry, nu a apărut nicio idee care să poată fi pusă în aplicare. S-a vorbit în schimb despre un bombardier, despre un stoc de arme nucleare, o întrevedere la vârf, o echipă de şoc special antrenată. Propuneri practice au fost prea puţine.

În ultima parte a adunării, s-au ridicat, unul câte unul şi şi-au povestit fiecare visul lui, spre aparent nesfârşita încântare şi chiar fascinaţie a celorlalţi. Ceea ce îi evocă din nou lui Stu nesfârşitele sporovăieli despre viaţa sexuală la care luase parte (mai ales în calitate de ascultător) în anii adolescenţei.

Glen era uimit şi din ce în ce mai încurajat de faptul că erau atât de dispuşi să vorbească şi de atmosfera încărcată de entuziasm ce se crease după ce întrunirea începuse într-o notă de dezinteres şi apatie. Treceau printr-un adevărat catharsis, aşteptat de atâta vreme; şi Glen îşi aduse aminte de discuţiile despre sex, dar într-alt fel. Îşi spunea că oamenii vorbesc ca unii care şi-au apărat cu străşnicie secretul păcatelor şi al imperfecţiunilor lor cine ştie de când, pentru a descoperi că, odată formulate şi pronunţate,

acestea îşi recapătă dimensiunile fireşti. Când frica interioară semănată în somn este în sfârşit recoltată în timpul unei asemenea discuţii publice maraton, teama poate fi ţinută sub control... sau chiar învinsă.

Adunarea se sfârşi la 1.30 dimineaţa. Glen şi Stu plecară împreună, simţindu-se bine pentru prima oară de la moartea lui Nick, cu sentimentul că ieşiseră din inerţie şi făcuseră primii paşi, cei mai grei, spre terenul de bătălie ce le era hărăzit.

Aveau speranţe.

Pe 5 septembrie la prânz, aşa cum promisese Brad, centrala electrică a fost repusă în funcţiune.

Sirena de alarmă aeriană de deasupra Tribunalului ţinutului s-a declanşat cu un zgomot enorm, ca un nechezat, speriindu-i pe mulţi şi împingându-i să iasă pe stradă şi să scruteze cerul albastru imaculat, în căutarea avioanelor Omului Întunecat. Unii s-au refugiat în pivniţe, unde au rămas până ce Brad a descoperit comutatorul şi a oprit urletul sirenei. După care au ieşit şi ei la iveală, ruşinaţi.

Pe Willow Street s-a iscat un incendiu, dar un grup de doisprezece pompieri voluntari şi-a făcut prompt apariţia şi l-a stins. Un capac de canal de la intersecţia dintre Broadway şi Walnut a sărit în aer până la o înălţime de aproape cincisprezece metri, prăbuşindu-se peste acoperişul de la Oz Toyshop ca un imens Hopa-Mitică ruginit.

Nu s-a înregistrat decât un singur caz mortal de Ziua Energiei, după cum a ajuns să fie denumită în Free Zone. Dintr-un motiv necunoscut, un atelier de tinichigerie auto de pe Pearl Street a sărit în aer. Rich Moffat şedea în uşa unei case de peste drum, cu o sticlă de Jack Daniel’s în geanta lui pentru ziare, iar o bucată din oţel ondulat l-a lovit şi l-a omorât pe loc. De acum nu avea să mai spargă vitrinele magazinelor.

Stu era alături de Fran când lămpile fluorescente din tavanul camerei ei de spital începură să pâlpâie. El le urmări până ce se aprinseră, răspândind lumina atât de familiară. Nu-şi dezlipi privirea din tavan mai bine de trei minute. Când se uită din nou la Frannie, în ochii ei sclipeau lacrimi.

— Fran? Ce s-a întâmplat? Te doare?

— Nu, mă gândesc la Nick. Mi se pare atât de nedrept că nu mai e în viaţă, ca să se bucure şi el. Ţine-mă, Stu. Vreau să mă rog pentru el, dacă pot. Vreau să încerc.

O susţinu, fără să-şi dea seama dacă ea se roagă sau nu. I se făcu şi lui dor şi-l cuprinse o ură cumplită împotriva lui Harold Lauder. Fran avea dreptate. Harold nu numai că-i ucisese pe Nick şi pe Sue; le răpise şi lumina.

— Şşş, o alină el, Frannie, şşş.

Dar ea a continuat să plângă multă vreme. Într-un târziu, după ce s-a liniştit, Stu i-a ridicat patul apăsând pe buton şi a aprins veioza, ca să poată citi.

Stu se simţea scuturat în somn, dar a fost nevoie de foarte mult timp ca să-şi revină de-a binelea. Parcurgea mintal, cu încetineală, o listă aparent fără sfârşit cu numele celor care încercau să-i răpească somnul. Era maică-sa, spunându-i că sosise vremea să se scoale, să aprindă focul în sobe şi să se pregătească pentru şcoală. Era Manuel, gorila din mica şi sărăcăcioasa casă de toleranţă din Nuevo Laredo, spunându-i că timpul cuvenit pentru cei douăzeci de dolari ai lui se terminase, iar dacă dorea să rămână toată noaptea, trebuia să mai scoată douăzeci. Era o asistentă medicală îmbrăcată într-o salopetă albă, care voia să-i ia tensiunea şi o probă din gât pentru analiză. Era Frannie.

Era Randall Flagg.

Ultimul gând îl făcu să sară din pat, ca şi cum ar fi primit o cană de apă rece peste obraz.

Dar nu era niciunul dintre aceştia, ci Glen Bateman, însoţit de Kojak.

— Foarte greu te laşi trezit, East Texas, îl auzi pe Glen. Ca un stâlp de piatră.

Nu-l vedea decât ca pe o siluetă vagă, în bezna aproape deplină.

— Păi, cel mai bine ar fi fost dacă aprindeai lumina, de la bun început.

— Am uitat că funcţionează.

Stu aprinse lampa, închise ochii din pricina luminii orbitoare şi se uită strâmb la ceasul deşteptător cu arc. Era ora 2.45 dimineaţa.

— Ce cauţi aici, Glen? Dormeam, în caz că nu ţi-ai dat seama.

Nu-l privi cu atenţie decât după ce lăsă ceasul din mână.

Glen arăta palid, speriat... şi bătrân. Ridurile erau adânc săpate în obrajii lui şi avea o înfăţişare de sălbatic.

— Ce s-a întâmplat?

— Mother Abagail, îi răspunse Glen calm.

— A murit?

— Dumnezeu să mă ierte, aproape că aş vrea să fie aşa. S-a trezit. Ne-a chemat.

— Pe amândoi?

— Pe toţi cinci. Ea... Vocea lui se schimbă, devenind răguşită. Ştie că Nick şi Susan au murit şi că Frannie este în spital. Nu-mi explic cum, dar ştie.

— Şi a chemat comitetul?

— Ce-a mai rămas din comitet. E pe moarte şi susţine că trebuie să ne spună ceva. Eu unul nu sunt foarte sigur că vreau s-o aud.

Noaptea era rece – nu răcoroasă, ci friguroasă de-a dreptul. Stu se bucură că avusese ideea să-şi ia o jachetă şi-şi trase fermoarul până la gât. Luna îngheţată care atârna pe cer îl duse cu gândul la Tom; acesta primise instrucţiunea să se întoarcă la ei când s-o face lună plină. Acum trecuse cu puţin de primul pătrar. Doar Dumnezeu ştia din ce loc vedeau astrul nopţii Tom, Dayna Jurgens sau

Judele Farris. Şi, Dumnezeu era martor, sub lumina ei se întâmplau lucrurile cele mai stranii.

— Mai întâi l-am trezit pe Ralph, îi explică Glen. I-am spus să se ducă la spital şi s-o ia pe Fran.

— Dacă medicul ar fi fost de părere că poate să umble, ar fi trimis-o acasă, replică Stu supărat.

— Este o situaţie de excepţie, Stu.

— Pari foarte grăbit să ajungi la ea, deşi mi-ai declarat că ai prefera să nu auzi ce are de spus bătrâna.

— Fiindcă am o mulţime de temeri, mărturisi Glen.

Jeepul trase în faţa casei lui Larry la 3.10. Locul era puternic luminat – nu cu lămpi de gaz, de data asta cu becuri electrice.

Şi felinarele de pe stradă erau aprinse, din două în două, nu numai în cartierul ăsta, ci în întreg oraşul, iar Stu le urmărise fascinat de-a lungul drumului, din jeepul lui Glen. Ultimii fluturi ai verii zburau leneş din cauza frigului şi se izbeau cu indiferenţă de globurile umplute cu vapori de sodiu.

Coborâră din jeep chiar în clipa când de după colţ apăruse o pereche de faruri. Era camioneta rablagită a lui Ralph, care se opri bară în bară cu automobilul de teren. Ralph coborî, iar Stu ocoli repede maşina şi se apropie de portiera din dreapta; Frannie stătea acolo, sprijinită de o pernă.

— Salut, fetiţo, îi spuse el cu blândeţe.

Frannie îl prinse de mână. În întuneric, faţa ei se distingea cu greu, ca un disc palid.

— Te doare rău? o întrebă Stu.

— Nu foarte rău. Am luat nişte Advil. Numai să nu mă pui să dansez.

O ajutară să coboare din camion, ţinând-o amândoi, el şi Ralph, de câte un braţ. Simţiră cum tresare la primul pas.

— Vrei să te duc în braţe?

— Mă descurc. Nu vreau decât să mă susţii, bine?

— Sigur că da.

— Şi să mergi încet. Noi, bunicuţele, nu putem merge prea repede.

Traversară prin spatele camionului lui Ralph, târându-şi picioarele. Ajunşi la începutul aleii, Stu îi văzu pe Glen şi Larry aşteptându-i în cadrul uşii. Datorită luminii din spatele lor, arătau ca nişte siluete decupate din hârtie neagră.

— Tu ce zici, despre ce-o fi vorba? murmură Frannie.

Stu clătină din cap.

— N-am nicio idee.

Străbătură aleea. Se vedea limpede că Frannie suferă, iar Ralph îl ajută pe Stu să o ducă înăuntru. Larry era la fel de palid şi de îngrijorat ca Glen. Purta o pereche de jeanşi decoloraţi, o cămaşă scoasă din pantaloni şi încheiată greşit în partea de jos, şi în picioare, fără ciorapi, o pereche de mocasini scumpi.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să vă deranjez, îi întâmpină el. Moţăiam în camera ei, făceam de veghe, cu rândul. Pricepeţi?

— Da, pricep, spuse Frannie.

Dintr-un motiv care-i scăpa, expresia făceam de veghe o duse cu gândul la salonul mamei ei... dar de astă dată simţea mai multă înţelegere şi simpatie decât atunci.

— Lucy se culcase cam de o oră. Eu m-am trezit din moţăială şi... Fran, te pot ajuta cu ceva?

Fran clătină din cap şi făcu un efort să zâmbească.

— Nu, mi-e bine. Zi mai departe.

— ...şi ea se uita la mine. Nu poate vorbi decât în şoaptă, dar se înţelege perfect ce spune. Ajunseseră cu toţii în hol. Larry îşi înghiţi un nod şi continuă: Mi-a zis că Dumnezeu o s-o ia la El, la răsăritul soarelui. Dar mai întâi trebuie să stea de vorbă cu aceia dintre noi pe care Dumnezeu i-a lăsat aici. N-am înţeles şi ea mi-a spus că Domnul îi luase pe Nick şi pe Susan. Ştia.

Oftă şi-şi trecu mâinile prin părul lui lung. Atunci apăru şi Lucy.

— Am făcut cafea. O aduc când vreţi voi.

— Mulţumesc, draga mea, spuse Larry.

Lucy părea încurcată.

— Să intru şi eu cu voi? Sau e un fel de şedinţă de comitet?

Larry se uită întrebător la Stu, care răspunse calm:

— Vino şi tu. Din câte mă bate gândul, treaba cu comitetul nu mai e valabilă.

Traversară holul, înaintând încet spre dormitor, în aşa fel încât să se adapteze la ritmul lui Fran.

— Are să ne spună, zise Ralph pe neaşteptate. Mother are să ne spună. Nu-i nevoie să ne frământăm.

Intrară cu toţii, iar Mother Abagail îşi îndreptă asupra lor privirea strălucitoare, de muribundă.

Deşi ştia de la ceilalţi în ce hal de slăbiciune ajunsese bătrâna, Fran avu totuşi un şoc. Nu mai era decât piele şi os, pielea – o membrană tare ca pemicanul – şi tendoanele ce-i ţineau laolaltă oasele. Nu se simţea nici cel mai vag miros de putred sau de moarte, doar un iz de uscat, de mansardă... nu, mai curând un parfum de salon. Jumătate din acul de perfuzie atârna pe afară pentru simplul motiv că nu avea în ce să se ţină.

Cu toate acestea, ochii îi rămăseseră la fel de calzi, buni şi omenoşi. Asta era o uşurare, totuşi Fran se simţea cuprinsă de un soi de spaimă... de fapt, nu spaimă, ci altceva, parcă sfânt... veneraţie. Să fi fost veneraţie? Sentimentul implacabilului. Nu Judecata de Apoi, ci enorma responsabilitate ce atârna ca o stâncă deasupra capetelor lor.

Omul propune, Dumnezeu dispune.

— Aşază-te, fetiţo, şopti Mother Abagail. Ai dureri.

Larry o conduse la un fotoliu şi Fran se aşeză, cu un uşor geamăt de uşurare, chiar dacă era conştientă că, după o

vreme, o vor apuca din nou durerile.

Mother Abagail o urmărea cu aceeaşi privire strălucitoare.

— Aştepţi un copil.

— Da... cum de...

— Şşşş...

În încăpere se lăsă o linişte profundă. Fascinată, hipnotizată, Fran o cerceta pe bătrâna care li se arătase în vis, înainte de a fi intrat cu adevărat în viaţa lor.

— Uită-te pe fereastră, fetiţo.

Fran făcu aşa cum i se spusese, chiar din locul unde Larry stătuse şi privise mulţimea de oameni, cu două zile în urmă. Şi nu văzu întunericul greu, ci o lumină lină. Nu reflexul din lumina odăii, ci lumina zorilor. Imaginea neclară, uşor distorsionată a unei camere de copil luminoase, cu perdele în carouri. Era şi un leagăn, dar leagănul era gol. Mai era şi un ţarc – gol şi acesta. O jucărie de plastic cu nişte fluturi viu coloraţi, pe care-i mişca vântul. Spaima îi prinse inima în ghearele ei reci. Deşi vedeau schimbările ce se petreceau pe figura ei, ceilalţi nu înţelegeau nimic; pentru că ei nu distingeau pe fereastră decât o porţiune de gazon luminată de felinarul străzii.

— Unde-i copilul? întrebă Frannie răguşit.

— Stuart nu este tatăl copilului, fetiţo. Dar viaţa lui se află în mâinile lui Stuart şi într-ale lui Dumnezeu. Micuţul va avea patru taţi. Dacă îi va fi dat de la Dumnezeu să respire.

— Dacă îi va fi dat...

— Domnul a ascuns asta privirilor mele, murmură ea.

Cămăruţa de copil dispăruse. Fran nu mai vedea decât bezna. Ghearele spaimei se făcuseră pumni, între care se zbătea inima ei tulburată. Mother Abagail şopti:

— Vlăstarul Diavolului şi-a chemat mireasa şi are de gând s-o lase grea. Crezi că va îngădui copilului să trăiască?

— Încetează, se tângui Frannie, ducându-şi palmele la obraji.

Tăcere, tăcere adâncă în încăpere. Glen Bateman arăta ca un proiector vechi şi stins. Lucy îşi netezea în neştire gulerul halatului de baie. Ralph rămăsese cu pălăria în mână, trăgând absent de pana prinsă la bor. Stu o cerceta pe Frannie, dar nu se putea apropia de ea. Acum, nu. Şi-o aminti pe femeia aceea care îşi dusese mâinile la ochi, la urechi şi la gură, atunci când, la adunare, fusese pomenit numele Omului Întunecat.

— Mamă, tată, nevastă, soţ, şopti Mother Abagail. Pornit împotriva lor, Prinţul Înălţimilor, Domnul dimineţilor întunecate. Am păcătuit prin trufie. Şi voi aţi săvârşit acelaşi păcat. Oare n-aţi auzit voi, să nu-ţi pui credinţa în domnii şi prinţii acestei lumi?

O ascultau cu atenţie.

— Lumina electrică nu este un răspuns, Stu Redman. Nici comunicarea prin radio CB, Ralph Brentner. Sociologia nu duce nicăieri, Glen Bateman. Iar faptul că te căieşti pentru o viaţă care este de mult o carte închisă nu va împiedica să vină ce va să vie, Larry Underwood. Şi nici copilul tău băiat, Fran Goldsmith. Luna cea rea a răsărit. Iar voi nu puteţi propune nimic înaintea Domnului.

Se uită rând pe rând, la fiecare.

— Domnul va dispune după cum va considera El că se cuvine. Voi nu sunteţi olarul, ci lutul olarului. S-ar putea ca omul din vest să fie roata pe care veţi fi frânţi. Nu mi-este dat să ştiu.

O lacrimă, ceva uimitor în acel deşert muribund, se scurse din ochiul ei drept şi se rostogoli pe obraz.

— Mother, ce trebuie să facem? întrebă Ralph.

— Veniţi cu toţii mai aproape. Mai am puţină vreme. Mă întorc acasă, în Ceruri, unde n-a ajuns niciodată alt muritor care să fi tânjit mai mult decât mine să ajungă acolo. Veniţi lângă mine.

Ralph se aşează pe marginea patului. Larry şi Glen rămaseră în picioare. Fran se ridică şi ea strâmbându-se de

durere, iar Stu îi împinse fotoliul până lângă Ralph. Se aşeză din nou, prinzând mâna lui Stu între degetele ei reci.

— Dumnezeu nu v-a adunat ca să formaţi un comitet sau o comunitate, spuse bătrâna. Nu v-a adus aici decât ca să vă trimită mai departe, în căutare. Vrerea Lui este să încercaţi să-l distrugeţi pe Prinţul Întunecat, acest Bărbat al Cetelor Îndepărtate.

Linişte marcată de bătaia ceasului. Mother Abagail oftă.

— Eu am crezut că lui Nick i-a fost dat să vă conducă, dar El l-a luat pe Nick... chiar dacă Nick n-a dispărut încă de tot, după cum mi se pare mie. Nu, nu de tot. Dar cel care trebuie să plece în fruntea tuturor eşti tu, Stuart. Iar dacă voia lui este să-l ia şi pe Stu, atunci va trebui să conduci tu, Larry. Iar dacă El te ia şi pe tine, atunci va fi rândul tău, Ralph.

— S-ar zice că eu aş fi de prisos, observă Glen. Ce...

— Să plece? întrebă Fran cu răceală. Să plece? Încotro să plece?...

— Păi cum, spre vest, fetiţo, îi răspunse Mother Abagail. Tu nu trebuie să pleci la drum. Doar aceştia patru.

— Nu! În pofida durerilor, Fran sărise în picioare. Ce tot spui acolo? Că ei patru trebuie să se dea pe mâna lui? Inima, sufletul şi curajul din Free Zone? Ochii ei aruncau fulgere. Ca să-i ţintuiască pe cruce şi la vară să vină aici, să ne treacă pe toţi prin sabie? Nu vreau ca bărbatul meu să fie sacrificat pentru Dumnezeul tău ucigaş!

— Frannie! răcni Stu.

— Dumnezeu ucigaşul! Dumnezeu ucigaşul! se stropşi Fran. Milioane – miliarde, poate – ucişi în epidemie. Alte milioane după aceea. Nici măcar copiii nu ştim dacă vor supravieţui. Nu se mai satură odată? Chestia asta trebuie să continue până când n-ar mai rămâne pe lume decât şobolani şi gândaci? Ăsta nu este Dumnezeu, ci Diavolul, iar tu eşti vrăjitoarea lui.

— Opreşte-te, Frannie!

— Linişteşte-te, am terminat. Vreau să plec de aici. Du-mă acasă, Stu. Nu la spital, vreau acasă.

— Mai întâi ascultăm ceea ce are să ne spună Mother Abagail.

— Foarte bine. Ascultă tu şi pentru mine. Eu plec.

— Fetiţo.

— Să nu-mi spui aşa!

Pe neaşteptate, Mother Abagail o prinse de mână, ţinând-o strâns de încheietură. Fran rămase într-o postură rigidă, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate.

— Nu! N-n-nu... DOAMNE DUMNEZEUL MEU... STU...

— Stai! Stai! urlă Stu. Ce-i faci?

Mother Abagail nu-i răspunse. Păru să dureze o mică eternitate până ce bătrâna s-o elibereze pe Fran din strânsoare.

Încet, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn, Fran începu să-şi maseze încheietura, deşi nu se vedea vreun semn al violenţei. Ochii lui Frannie se lărgiseră brusc.

— Draga mea! spuse Stu îngrijorat.

— S-a dus, mormăi Fran.

— Ce... despre ce anume vorbeşte?

Stu se uita în jur, la ceilalţi, ca şi cum le-ar fi cerut ajutorul. Nu-i răspunse decât Glen, clătinând din cap. Pe faţa lui albă şi încordată nu se citea nicio mirare.

— Durerea... junghiul. Durerea din spate. A dispărut. Fran îl privea uimită pe Stu. A dispărut cu totul.

Se aplecă şi-şi atinse uşor degetele de la picioare: o dată, de două ori. Apoi se aplecă pentru a treia oară şi-şi lipi palmele de podea, fără să-şi îndoaie genunchii.

Se ridică şi o privi ţintă pe Mother Abagail.

— Dumnezeul tău încearcă să mă mituiască? Pentru că dacă asta are în minte, El poate să-şi ia înapoi vindecarea. Prefer durerea, dacă Stu rămâne alături de mine.

— Dumnezeu nu mituieşte pe nimeni, copila mea, şopti Mother Abagail. El ne dă un semn, pe care îl judecăm după cum ne taie capul.

— Stu nu va pleca spre vest, spuse Fran, deşi acum părea nu numai speriată, dar şi profund tulburată.

— Aşază-te, o îndemnă Stu. Să ascultăm ce mai are să ne spună.

Fran se conformă, şocată, neîncrezătoare şi pierdută. Cu mâinile, îşi pipăia mereu şalele.

— Trebuie să porniţi spre vest, murmură Mother Abagail. Nu trebuie să vă luaţi nici mâncare, nici apă. Plecaţi chiar astăzi, în hainele pe care le aveţi pe voi. Mergeţi pe jos. Am aflat că unul dintre voi nu va ajunge la destinaţie, dar nu ştiu cine. Mai ştiu că ceilalţi vor fi aduşi înaintea omului aceluia, Flagg, care de fapt nu e om, ci o fiinţă supranaturală. Nu am ştiinţă dacă voinţa Domnului este să-l înfrângeţi. Nu am ştiinţă dacă voia Domnului este să mai vedeţi vreodată oraşul Boulder. Nu mi-e dat să văd astfel de lucruri. Dar el se află la Las Vegas, voi o să ajungeţi acolo şi o să-i staţi împotrivă. Duceţi-vă şi nu şovăiţi, pentru că veţi avea drept sprijin Braţul Veşnic al lui Dumnezeu al împărtăşaniei. Da. Cu ajutorul lui Dumnezeu îl veţi dovedi pe acela.

Clătină din cap şi încheie astfel:

— Asta-i tot. Am spus ce aveam de spus.

— Nu, şopti Fran. Nu se poate.

— Mother, spuse Glen cu o voce ca un croncănit. Îşi drese glasul şi continuă: Mother, noi nu „ne-am luminat”, dacă înţelegi ce vreau să spun. Noi nu... nu suntem la fel de aproape ca tine de puterea care controlează toate astea. Pur şi simplu suntem altfel. Fran are dreptate. Dacă ne ducem acolo o să fim măcelăriţi, chiar de primul pichet care ne-o ieşi în cale.

— Nu ai ochi de văzut? N-ai văzut că prin mine Domnul a tămăduit-o pe Fran? Crezi că planul Lui este să vă lase să fiţi ucişi de ultimii favoriţi ai Prinţului Întunecat?

— Dar, Mother...

— Nu, zise ea, ridicând o mână şi retezându-i cuvintele. Nu am căderea să mă cert cu tine sau să te conving, trebuie

doar să vă fac să înţelegeţi planul Domnului, hotărât să fie împlinit de voi. Ascultă-mă, Glen.

Deodată, din gura lui Mother Abagail se auzi chiar vocea lui Glen Bateman, speriindu-i pe toţi şi făcând-o pe Frannie să scoată un mic ţipăt, lipindu-se de Stu.

— Mother Abagail îl numeşte Vlăstarul Diavolului, pronunţă vocea puternică şi bărbătească, ieşind, nu se ştie cum, din pieptul slăbănog al femeii prin gura ei lipsită de dinţi. Poate că nu este decât cel din urmă magician al gândirii raţionale, adunând uneltele tehnologiei împotriva noastră. Şi poate că mai este ceva, cu mult mai sinistru. Nu ştiu decât că există şi cred că nici sociologia, nici psihologia şi nicio altă ologie nu vor mai reuşi să-l stăvilească. Numai magia albă va reuşi acest lucru.

Glen rămăsese cu gura căscată.

— Atunci ai grăit adevărul, sau sunt cuvintele unui mincinos? întrebă Mother Abagail.

— Nu ştiu dacă sunt sau nu adevărate, dar cuvintele îmi aparţin chiar mie, recunoscu Glen tremurând.

— Încredere. Tuturor vă trebuie încredere. Larry... Ralph... Stu... Glen... Frannie. Iar ţie cu osebire, Frannie. Încredere... şi ascultaţi cuvântul Domnului.

— Avem oare de ales? întrebă Larry cu amărăciune.

Bătrâna se întoarse spre el, surprinsă.

— Dacă aveţi de ales? Întotdeauna poţi să alegi. Acesta este şi va fi mereu obiceiul Domnului. Voinţa voastră e liberă. Veţi face după cum veţi dori. Nu vi s-au pus lanţuri la picioare. Dar... asta cere Domnul de la voi.

Se lăsă iarăşi liniştea aceea adâncă precum zăpada. În cele din urmă, vorbi Ralph:

— Scrie şi în Biblie cum a reuşit David să-l dovedească pe Goliat. Mother, eu unul fac aşa cum spui tu că e bine.

Ea îl prinse de mână.

— Şi eu, spuse Larry. Foarte bine, şi eu fac la fel.

Oftă şi-şi duse mâinile la frunte, ca şi cum l-ar fi durut capul. Glen deschise gura să spună ceva, dar înainte să

apuce, din colţ se auzi un oftat greu şi obosit, urmat de o bufnitură.

Era Lucy, de care uitaseră cu toţii. Tânăra femeie leşinase.

Zorii mângâiau marginea lumii.

Aşezaţi în jurul mesei din bucătăria lui Larry, sorbeau din cafea. Era ora 4.50 când Fran traversă holul şi apăru în cadrul uşii. Avea obrajii umflaţi de plâns, dar mergea normal, fără să şchiopăteze. Vindecarea ei era deplină şi autentică.

— Cred că se duce, anunţă ea.

Se ridicară, urmând-o cu toţii pe Frannie. În camera unde zăcea bătrâna, îl văzură pe Larry, ţinând-o pe Lucy pe după mijloc.

Respiraţia lui Mother Abagail se transformase într-un horcăit greu şi găunos, care le amintea tuturor de Supergripă. Se adunară în jurul patului fără să vorbească, smeriţi şi temători. Ralph era convins că la sfârşitul sfârşitului se va petrece ceva cu totul ieşit din comun, că li se va dezvălui misterul Domnului şi vor avea parte de revelaţia divină. Că bătrâna avea să dispară într-un fulger de lumină. Sau că-i vor vedea sufletul, transfigurat în strălucire, ieşind pe fereastră şi înălţându-se spre cer.

În cele din urmă însă, ea muri pur şi simplu.

Respiră pentru ultima oară. Trase aer în piept, îl ţinu şi apoi îl expiră, pentru a milioana oară. Pieptul ei rămase apoi nemişcat.

— S-a terminat, mormăi Stu.

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul, zise Ralph.

Acum îi trecuse teama şi încrucişă braţele femeii peste pieptul ei firav, în timp ce din ochi îi curgeau lacrimi.

— Eu voi pleca, spuse Glen pe neaşteptate. Bătrâna avea dreptate. Magie albă. Asta e singura speranţă care ne-a mai rămas.

— Stu, şopti Frannie. Te rog, Stu, spune nu.

Toţi ochii se aţintiră spre el.

A sosit vremea să preiei conducerea, Stuart.

Îşi aminti de Arnette, de maşina veche ce-l aducea pe Charles D. Campion şi povara morţii, lovindu-se de pompele lui Bill Hapscomb ca o infernală cutie a Pandorei. Se gândea la Denninger şi la Deitz şi la felul cum, în mintea lui, începuse să-i asocieze cu medicii zâmbitori care-i turnaseră lui şi soţiei lui atâtea minciuni în legătură cu evoluţia bolii ei – şi poate că se minţiseră totodată şi pe ei înşişi. Dar cel mai mult îl preocupa Frannie. Şi ce le spusese Mother Abagail. Asta cere Domnul de la voi.

— Frannie, spuse el, trebuie să plec.

— Şi să mori.

Îl măsură cu o privire amară, aproape urându-l, apoi se uită la Lucy, ca şi cum ar fi căutat un sprijin. Dar Lucy căzuse într-o stare de buimăceală, era dusă departe cu gândul şi nu avea cum s-o ajute.

— Dacă nu plecăm, vom muri, vorbi Stu, rostindu-şi cu voce tare gândul. Avea dreptate. Dacă aşteptăm, ne apucă primăvara. Şi atunci? Cum mai putem să-i ţinem piept? Nu ştim. Nu avem niciun indiciu, şi nici n-am avut vreodată. Am stat tot timpul cu capul vârât în nisip. Nu-l putem opri decât cu magie albă. Cum spune Glen. Cu magie albă. Sau cu puterea lui Dumnezeu.

Fran începu să plângă cu suspine.

— Frannie, nu face asta, o rugă Stu, încercând s-o prindă de mână.

— Nu mă atinge! strigă ea. Eşti un om mort, un cadavru, aşa că să nu mă atingi!

Răsărea soarele, iar ei rămăseseră încremeniţi în jurul patului, ca într-un tablou vivant.

Pe la ora 11, Stu şi cu Frannie urcau spre Flagstaff Mountain. Pe la jumătatea drumului au parcat. Stu căra coşul de nuiele, iar Frannie faţa de masă şi o sticlă de Blue

Nun. Fusese ideea ei să facă un picnic, deşi stăruia între ei o tăcere stranie şi penibilă.

— Ajută-mă să întind faţa de masă, îl rugă ea. Ai grijă la plantele acelea cu spini.

Se aflau într-o poiană mică, în pantă, la trei sute de metri sub Sunrise Amphitheater. Mai jos se vedea oraşul Boulder învăluit într-o ceaţă albăstruie. Vara îşi intrase din nou în drepturi. Soarele dogorea cu toată forţa şi autoritatea. Greierii cântau în iarbă. Un cosaş sări la înălţime, iar Stu îl prinse cu o mişcare iute a mâinii drepte. Îl simţea agitându-se speriat în pumnul lui strâns.

— Scuipă şi am să-ţi dau drumul, pronunţă el vechea formulă magică ştiută.

Îşi ridică privirea spre Fran, care-i zâmbea trist, şi apoi, cu gesturi repezi şi precise, de doamnă, întoarse capul şi scuipă. Inima lui sângeră la vederea acelui gest.

— Fran...

— Nu, Stu. Nu spune nimic. Cel puţin nu acum.

Întinseră împreună faţa de masă albă, pe care Fran o şterpelise de la Hotel Boulderado şi, mişcându-se repede şi cu economie (lui Stu i se părea de necrezut cât de suplu şi graţios mergea, ca şi cum n-ar fi suferit niciodată acel accident), tânăra femeie pregăti o masă bogată, deşi nu era vremea prânzului: castraveţi, salată verde stropită cu oţet şi sendvişuri cu şuncă rece; vin şi o plăcintă cu mere pentru desert.

— Fie binecuvântate de Dumnezeu aceste bucate, spuse ea.

Bărbatul se aşează alături, îşi luă un sendviş şi puţina salată. Nu-i era foame. Avea sufletul greu. Mânca totuşi.

După ce mâncaseră fiecare mai mult de formă câte un sendviş, aproape toată salata – salata verde şi castraveţii li se păruseră delicioase – şi o felie de plăcintă, ea îl întrebă:

— Când plecaţi?

— La prânz.

Stu îşi aprinse apoi o ţigară, apărând flacăra cu mâna făcută căuş.

— Cât timp o să vă ia ca să ajungeţi acolo?

Stu ridică din umeri.

— Pe jos? Nu ştiu. Glen nu mai e tânăr. Şi nici Ralph, dacă-i vorba. Dacă străbatem patruzeci de kilometri pe zi, ajungem înainte de 1 octombrie.

— Şi dacă ninge mai devreme în munţi? Sau în Utah?

El ridică iarăşi din umeri, fixând-o cu privirea.

— Mai vrei puţin vin? îl îmbie ea.

— Nu, îmi provoacă indigestie acidă. Aşa mi se întâmplă de când mă ştiu.

Fran îşi mai turnă un pahar şi-l bău până la fund.

— Să fi fost bătrâna vocea Domnului, Stu? Oare chiar să fi fost?

— N-am de unde să ştiu, Frannie.

— Am visat-o, şi s-a dovedit că există. Toată chestia asta mi se pare un joc stupid. Stu, ai citit Cartea lui Iov?

— N-am prea citit eu Biblia.

— Însă mama mea o citea. Şi considera că e foarte important ca fratele meu, Fred, şi cu mine să avem o pregătire religioasă cât mai solidă. Niciodată nu ne-a explicat de ce. După mintea mea, singurul avantaj a fost acela că reuşeam să răspund întotdeauna la întrebările pe probleme religioase de la programul „Jeopardy”. Ţi-aduci aminte de „Jeopardy”, Stu?

Zâmbind, Stu îi răspunse:

— Şi acum vă prezint gazda emisiunii, Alex Trebeck.

— Da, despre asta vorbesc. Era într-un fel pe dos: ei îţi dădeau răspunsul, iar tu trebuia să născoceşti întrebarea. Când era vorba de Biblie, eu ştiam toate întrebările. Iov a fost pus la încercare ca urmare a unui pariu dintre Dumnezeu şi Diavol. Diavolul a zis: „Desigur, se vede bine că te venerează. E cel mai pios om. Dar dacă te pişi pe el mai multă vreme, se va lepăda de tine.” Domnul a acceptat rămăşagul. Şi Domnul a ieşit câştigător. Zâmbi trist.

Dumnezeu câştigă întotdeauna. Bag mâna-n foc că Dumnezeu e un fan al lui Boston Celtics.

— Poate că este cu adevărat un rămăşag, spuse Stu, dar e vorba şi de vieţile oamenilor de acolo, de jos. Şi de viaţa copilului pe care-l porţi. Cum îi spunea ea? Micuţul?

— Nici măcar în privinţa asta n-a făcut nicio promisiune, spuse Fran. Dacă ar fi putut s-o facă... măcar atâta lucru... mi-ar fi fost ceva mai uşor să te las să pleci.

Stu nu găsi niciun răspuns potrivit.

— Nu mai e mult până la prânz, zise Fran. Te rog să mă ajuţi să strâng, Stuart.

Cea mai mare parte a mâncării se întoarse în coş, împreună cu vinul şi faţa de masă. Stu rămase cu privirile în jos, gândindu-se că locul de unde tocmai se ridicaseră nu era marcat decât de câteva firimituri... pe care în curând păsările aveau să le facă să dispară. Frannie îl privea cu ochii în lacrimi. Încercă s-o mângâie.

— Nu-i nimic, Stuart. Totul se trage de la faptul că sunt însărcinată. Plâng cu mare uşurinţă şi nu pot să mă abţin.

— E-n regulă.

— Stu, vreau să facem dragoste.

— Aici? Acum?

Ea îi făcu semn afirmativ, apoi surâse.

— Locul e foarte bun. Dacă avem grijă să nu ne atingem de spini.

Întinseră iarăşi faţa de masă.

Când ajunseră la capătul lui Baseline Road, Frannie îi ceru să se oprească puţin lângă ceea ce cu patru zile în urmă încă mai fusese casa lui Ralph şi Nick. Întreaga parte din spate a clădirii fusese spulberată. Curtea din spate era presărată cu resturi. Piesele unui radio cu ceas zăceau împrăştiate pe gazonul scurmat. Alături se vedea sofaua sub care fusese prinsă Frannie. Pe treptele din spate era o

pată de sânge uscat. Frannie rămase cu privirile aţintite pe punctul acela.

— Este oare sângele lui Nick? întrebă. Să fie cu putinţă?

— Ce rost are, Frannie? exclamă Stu neliniştit.

— Este?

— Nu ştiu, pentru numele lui Dumnezeu. Dar s-ar putea să fie.

— Pune-ţi mâna exact acolo, Stu.

— Frannie, nu cumva ai înnebunit?

Femeia se încruntă şi-i apăru între sprâncene cuta aceea a dorinţei şi hotărârii pe care el o remarcase prima oară în New Hampshire.

— Pune-ţi mâna acolo!

Stu se supuse, dar fără tragere de inimă. Nu ştia dacă era sau nu sângele lui Nick, însă gestul în sine îi provoca repulsie şi groază.

— Şi acum jură că te vei întoarce.

Treapta părea anormal de caldă, iar el ar fi vrut să-şi poată ridica mâna cât mai repede.

— Fran, cum aş putea eu să...

— Dumnezeu nu conduce chiar totul! şuieră ea. Nu chiar totul. Jură, Stu, jură-mi!

— Frannie, jur că mă voi strădui.

— Presupun că te vei strădui să te ridici la înălţimea promisiunii, nu?

— Larry şi ceilalţi ne aşteaptă.

— Ştiu, îl asigură ea, deloc dispusă să-i dea drumul. Spune-mi că mă iubeşti.

— Ştii foarte bine că da.

— Ştiu, dar vreau s-o spui. Vreau să te aud spunând.

Stu o prinse de umăr şi zise:

— Fran, te iubesc.

— Îţi mulţumesc. Îşi lipi obrazul de umărul bărbatului. Acum cred că pot să-mi iau rămas-bun de la tine. Că te pot lăsa să pleci.

Se îmbrăţişară în mijlocul curţii devastate.

CAPITOLUL 60

De pe treptele casei lui Larry, Fran şi Lucy îi urmăreau pe cei patru bărbaţi plecând. Nimic dramatic acum, când abia porniseră. Se opriseră o clipă pe trotuar, fără rucsaci, saci de dormit sau alte echipamente speciale... conform instrucţiunilor, îşi schimbaseră doar încălţămintea, optând pentru nişte bocanci grei, de drumeţie.

— La revedere, Larry, spuse Lucy, cu faţa galbenă ca de ceară.

— Să nu uiţi, Stuart, spuse Fran. Să nu uiţi ce mi-ai jurat.

— Da, n-am să uit.

Glen îşi duse un deget la gură şi fluieră. Kojak, care cerceta grătarul unui canal, veni în fugă.

— Să mergem, zise Larry. Era şi el la fel de palid ca Lucy, numai ochii, neobişnuit de luminoşi, străluceau nefiresc. Înainte să-mi piară tot curajul.

Stu îi trimise lui Fran o bezea, un gest pe care nu-l mai făcuse, din câte-şi aducea aminte, din vremurile în care îl conducea maică-sa la autobuzul şcolii. Ea îi răspunse fluturând din mână. Lacrimile veneau din nou, fierbinţi şi usturătoare, dar ea nu le lăsă să ţâşnească. Bărbaţii porniră la drum. Se îndepărtau ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru. Se îndepărtau. De undeva se auzi cântecul unei păsări. Soarele amiezii era cald şi blând. Ajunseseră la capătul străzii. Stu se întoarse şi făcu încă o dată semn. Şi Larry. Fran şi Lucy fluturară şi ele mâinile. Traversară strada. Dispărură. Lucy era la un pas să leşine de jale şi spaimă.

— Doamne Dumnezeule, murmură ea.

— Hai să intrăm, zise Fran. Vreau puţin ceai.

Fran puse ceainicul pe foc. Începură să aştepte.

Cei patru au mers încet spre sud-vest întreaga după-amiază, fără să schimbe prea multe cuvinte între ei. Se

îndreptau spre Golden, unde aveau intenţia să-şi petreacă noaptea. Trecură pe lângă gropile comune, acum în număr de trei, iar pe la ora 4, când umbrele începuseră să li se alungească neobişnuit de mult în spate şi căldura zilei se potolise cu totul, ajunseră în dreptul indicatorului municipalităţii, fixat lângă şosea, la extremitatea sudică a oraşului. Pentru o clipă, Stu avu sentimentul că aveau să se întoarcă toţi pe călcâie şi s-o ia înapoi. Înaintea lor se întindea bezna şi moartea, înapoia lor exista puţină căldură şi pace.

Glen scoase batista din buzunarul de la spate, o batistă mare, albastră, făcându-şi din ea o banderolă pe care şi-o legă în jurul capului, împotriva transpiraţiei.

— Capitolul al patruzeci şi treilea, sociologul chel se împopoţonează cu o bandă albastră, glăsui el solemn.

Kojak o pornise înainte, trecuse graniţa municipalităţii Golden, croindu-şi vesel drum prin pajiştea presărată cu flori de câmp.

— Vai, se tângui Larry plângăreţ, mi se pare că toate se sfârşesc aici.

— Mda, zise Ralph, şi eu simt la fel.

— E careva de părere să renunţăm? întrebă Glen fără prea mare speranţă.

— Haideţi, îi îndemnă Stu, zâmbind discret. Nu cumva aveţi de gând să trăiţi o veşnicie, răcanilor?

Îşi văzură de drum, lăsând Boulder în urma lor. Înainte de ora 9 făcură tabără la Golden, la un kilometru de locul unde, urmărind traseul sinuos al lui Clear Creek, şoseaua US 6 pătrunde în inima de piatră a Munţilor Stâncoşi.

Niciunul dintre ei nu dormi cum trebuie în acea primă noapte. Îi încerca de pe acum sentimentul că sunt departe de casă şi că umbra morţii îşi întinsese aripa asupra lor.

ÎNFRUNTAREA

CARTEA A TREIA

7 SEPTEMBRIE 1990 – 10 IANUARIE 1991

Ţara asta este ţara voastră,
ţara asta este ţara mea.
Din California
şi până la insula din New York,
de la pădurile de sequoia,
până la apele Golfului,
ţara asta a fost făcută pentru tine şi pentru mine.

Woody Guthrie

Hei, Trash, ce-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?

Carley Yates

Când va veni noaptea
Şi pământul se va întuneca
Şi doar lumina lunii o vom mai vedea
Teamă nu voi simţi
Cât timp alături de mine vei fi

Ben E. King

CAPITOLUL 61

Omul Întunecat îşi postase gardienii de-a lungul graniţei răsăritene a Oregonului. Cel mai mare post se găsea la Ontario, acolo unde I-80 venea dinspre Idaho. În cabina unui enorm camion Peterbilt se adăposteau şase bărbaţi. Se aflau aici de mai bine de o săptămână, jucând pocher cu bancnote de douăzeci şi de cincizeci, acum la fel de inutile ca şi fisele de Monopoly. Unul dintre bărbaţi câştigă aproape şaizeci de mii de dolari, în timp ce altul – un tip care câştiga înainte de epidemie circa zece mii de dolari pe an – era acum în găleată cu peste patruzeci de mii.

Plouase aproape întreaga săptămână, iar bărbaţii din trailer ajunseseră la capătul nervilor. Veneau din Portland, şi-şi doreau să se întoarcă tot acolo. La Portland erau femei. De un cârlig atârna un aparat de radio emisie-recepţie puternic, din care se revărsa doar pârâitul continuu al paraziţilor. Ei nu aşteptau decât două cuvinte simple: *Veniţi acasă*. Ceea ce ar fi însemnat că omul pe care-l pândeau ei fusese capturat într-altă parte.

Acesta avea aproximativ şaptezeci de ani, era solid şi pe cale să chelească. Purta ochelari şi conducea un autoturism alb-albastru cu tracţiune integrală, fie jeep, fie International-Harvester. Potrivit instrucţiunilor, trebuia omorât pe loc.

Erau iritaţi şi plictisiţi – noutatea jocului pe sume mari de bani şi cu bani adevăraţi se răsuflase cu două zile în urmă, chiar şi pentru cei mai prostănaci dintre ei – însă nu destul de plictisiţi ca s-o pornească spre Portland de capul lor. Primiseră ordinele de la Momâia Ambulantă în persoană şi, chiar şi după instalarea febrei claustrofobice induse de ploaia de afară, spaima *de el* rămăsese la fel de mare. Dacă ratau afacerea şi el prindea de veste, doar Dumnezeu îi mai putea salva.

Prin urmare stăteau şi jucau pocher şi făceau de veghe pe rând în dreptul fantelor pe care le practicaseră în peretele de oţel al trailerului. I-80 rămânea pustie sub ploaia constantă şi monotonă.

— E un spion din partea cealaltă, le spusese Momâia Ambulantă, cu zâmbetul acela oribil luminându-i fălcile. De ce era oribil nimeni n-ar fi putut spune exact, dar când ţi-era adresat te simţeai ca şi cum tot sângele din vene ţi s-ar fi transformat în supă fierbinte de roşii. E un spion pe care am putea să-l primim cu braţele deschise, să-i arătăm tot ce vrea să vadă şi să-l trimitem înapoi fără să-i facem nimic, le explicase în continuare Momâia. Dar eu ţin neapărat să pun mâna pe el. Să pun mâna pe amândoi. Fiindcă vor fi doi. Şi le vom trimite căpăţânile peste munte, înainte să cadă zăpada. Ca să aibă la ce se gândi toată iarna.

Şi începuse să râdă dement înaintea oamenilor adunaţi într-una dintre camerele de conferinţă de la Portland Civic Center. Îi răspunseră şi ei cu zâmbete, nişte rânjete reci şi neliniştite. Chiar dacă se felicitau unii pe alţii că fuseseră aleşi pentru o asemenea răspundere, în sinea lor şi-ar fi dorit ca ochii aceia neastâmpăraţi, infernali, de nevăstuică, să se fixeze pe oricine altcineva, numai *pe ei* nu.

Departe, la sud de Ontario, la Sheaville, mai era un alt post mare de gardă. Acolo fuseseră plasaţi patru bărbaţi într-o căsuţă de lângă autostrada I-95, a cărei panglică şerpuia spre Alvord Desert, cu formaţiunile lui stâncoase stranii şi cursurile de apă întunecate.

În celelalte posturi fuseseră instalaţi câte doi bărbaţi; existau în total douăsprezece asemenea puncte, începând de la orăşelul Flora, chiar lângă US 3, la mai puţin de o sută de kilometri de graniţa cu Washington, şi până jos, la McDermitt, pe frontiera dintre Oregon şi Nevada.

Un bătrân într-un autoturism alb-albastru cu tracţiune integrală. Instrucţiunile pe care le primiseră toate santinelele sunau identic: *Omorâţi-l, dar nu-l loviţi la cap*.

Deasupra mărului lui Adam nu trebuia să se vadă nicio urmă de sânge sau vânătaie.

— Nu vreau să le expediez înapoi bunuri depreciate, le spusese Randy Flagg, izbucnind în hohote infernale de râs.

Graniţa nordică dintre Oregon şi Idaho este marcată de Snake River. Dacă era să urmezi Snake la nord de Ontario, unde cei şase bărbaţi stăteau în Peterbiltul lor jucând cine-scuipă-mai-departe pe bani fără valoare, ajungeai în cele din urmă foarte aproape de Copperfield. Snake face aici o cotitură pe care geologii o numesc meandră, iar în apropiere de Copperfield râul este stăvilit de Oxbow Dam. În cea de-a şaptea zi a lui septembrie, pe când Stu Redman şi grupul lui înaintau cu greu de-a lungul lui Colorado Highway 6 la peste o mie şase sute de kilometri spre est şi sud, Bobby Terry stătea în Copperfield Five-and-Dime cu un teanc de cărţi cu benzi desenate alături, întrebându-se cam în ce stare se afla Oxbow Dam şi dacă ecluzele rămăseseră deschise sau închise. Prin faţa magazinului trecea Oregon Highway 86.

El şi partenerul lui, Dave Roberts (care acum dormea în apartamentul de deasupra), discutaseră pe larg despre baraj. Ploua de o săptămână. Apele lui Snake River se umflaseră. Dacă Oxbow Dam ceda? Nasol. Un perete de apă s-ar fi abătut asupra Copperfieldului, iar bieţii Bobby Terry şi Dave Roberts ar fi fost târâţi hăt, până la Oceanul Pacific. Se vorbiseră să se ducă la baraj şi să vadă dacă existau crăpături, dar în cele din urmă pur şi simplu nu îndrăzniseră. Ordinul lui Flagg fusese cât se poate de limpede: *Staţi la pândă*.

Dave îi atrăsese atenţia că Flagg se poate afla *oriunde*. Era un mare călător şi circulau o serie de poveşti despre felul cum apărea, din senin, într-o mică cetate unde nu se aflau decât zece oameni care reparau linii de înaltă tensiune sau adunau arme dintr-un depozit al armatei. Se *materializa*, ca o fantomă. Doar că era vorba de o fantomă rânjitoare şi întunecată, încălţată cu cizme prăfuite şi cu

tocurile roase. Uneori era singur, alteori era însoţit de Lloyd Henreid, la volanul unui imens automobil Daimler, negru ca un dric şi la fel de lung. Uneori venea pe jos. În clipa asta nu era nicăieri, în următoarea te trezeai cu el în faţa ta. Într-o zi se afla la L.A. (sau cel puţin aşa mersese vorba), iar peste o zi se arăta hăt, cine ştie unde... pe jos.

Dar, după cum se spunea, nici măcar Flagg nu se putea afla în şase locuri în acelaşi timp. Unul dintre ei putea să dea o fugă până la afurisitul de baraj, să arunce o privire şi să se-ntoarcă rapid. Şansele să păţească ceva erau de unu la o mie.

„Foarte bine, atunci te duci tu”, îi zisese Bobby Terry tovarăşului său. „Eu îţi dau permisiunea”. Dar Dave respinsese această invitaţie, cu un surâs neliniştit. Deoarece Flagg avea obiceiul *să afle* ce se întâmplă, chiar dacă nu-şi făcea apariţia la locul cu pricina. Mai erau şi alţii care afirmau că avea o putere supranaturală asupra prădătorilor din împărăţia animalelor. O femeie purtând numele de Rose Kingman pretindea că-l văzuse pocnind din degete spre un cârd de ciori de pe sârmele de telefon, iar ciorile i se aşezaseră pe umeri; Rose Kingman mai spunea că păsările începuseră să cârâie „Flagg... Flagg... Flagg”.

Chestia asta i se părea de-a dreptul ridicolă. Imbecilii erau liberi să creadă orice, dar Delores, mama lui Bobby Terry, nu crescuse copii idioţi. El ştia prea bine cum se răspândesc poveştile, crescând de la gura din care ieşeau până la urechea în care intrau. Iar Omul Întunecat se bucura, desigur, şi încuraja legendele care circulau pe seama lui.

Poveştile astea îi provocau totuşi un mic fior atavic, ca şi cum în străfundul fiecăreia ar fi existat un sâmbure de adevăr. Existau voci care afirmau că poate chema lupii sau trimite spiritul în trupul unei pisici. Un tip din Portland zicea că duce o nevăstuică sau un pescăruş albastru sau cine ştie ce altă jivină în rucsacul lui hărtănit, de Cercetaş, pe care-l poartă când merge pe jos. O grămadă de prostii.

Dar... dacă era totuşi în stare să stea de vorbă cu animalele, ca un satanic Doctor Doolittle? Şi el sau Dave se duceau la afurisitul de baraj, încălcând ordinele lui directe şi erau văzuţi...

Pedeapsa pentru nesupunere era ţintuirea pe cruce.

Bobby Terry îşi făcu socoteala că bătrânul baraj nu va ceda tocmai acum.

Scoase un Kent din pachetul de pe masă şi-l aprinse, strâmbându-se din cauza gustului uscat şi neplăcut. Peste vreo şase luni nu se va mai putea fuma nicio ţigară. Poate era mai bine aşa. Oricum, porcăriile astea erau periculoase.

Oftă şi-şi luă altă cărticică din teanc. Era o broşură din seria ridicolă şi afurisită cu Ţestoasele Mutante Ninja. Ţestoasele Ninja erau cunoscute sub numele de „eroii cu carapace”. Îi zvârli cât colo, în cealaltă parte a magazinului, pe numiţii „eroi” Raphael, Donatello şi ameţiţii ăia de prieteni ai lor, iar cărţulia în care locuiau flutură şi se lăsă ca un cort peste casa de bani. Gândindu-te la lucruri de felul Ţestoaselor Mutante Ninja, îţi puteai spune că nu e nicio pagubă că lumea fusese distrusă.

Luă următoarea cărţulie, un Batman – ăsta cel puţin era un soi de erou în care puteai crede cât de cât – şi tocmai o deschidea când văzu Scoutul albastru trecând prin faţa lui, în direcţia vest. De sub anvelopele maşinii săreau jerbe murdare de apă de ploaie.

Bobby Terry rămase cu gura căscată, holbându-se la locul pe unde trecuse maşina. Nu-i venea să creadă că vehiculul pe care îl căutau cu toţii tocmai se arătase lângă postul lui de observaţie. Ca să spunem adevărul, în străfundul minţii lui persistase bănuiala că toată chestia nu fusese decât un aranjament menit să le dea o ocupaţie.

Fugi la uşa din faţă şi o deschise cu o smucitură. Ieşi grăbit pe trotuar, ţinând încă în mână cartea cu Batman. Poate că nu fusese decât o halucinaţie. Dacă te gândeai prea mult la Flagg, nu era exclus să ai halucinaţii.

Dar nu era nicidecum asta. Apucă să mai vadă pentru o clipă capota Scoutului tocmai înainte să dispară în spatele dealului, la ieşirea din oraş. Apoi se trezi în magazinul pustiu, urlând cât îl ţineau plămânii după Dave.

Judele conducea posomorât, străduindu-se să uite că pe lumea asta există şi artrită, iar dacă exista, el nu avea, şi chiar dacă avea, nu-l deranja niciodată pe vreme umedă. Nu dorea să ducă raţionamentul mai departe, pentru că ploaia era un fapt de netăgăduit, după cum ar fi spus tatăl său, iar singura speranţă rămânea Mount Hope.

Călătorea prin ploaie de trei zile încoace. Uneori burniţa doar, însă în cea mai mare parte a timpului picăturile cădeau nemilos. Şi acesta era un fapt de netăgăduit. În multe locuri, drumurile erau pe punctul să fie spălate de ape, iar până la primăvară multe vor deveni impracticabile. Îi mulţumise de mai multe ori în cursul micii expediţii lui Dumnezeu pentru excelenta maşină Scout.

În primele trei zile, luptându-se să înainteze pe I-80, se convinsese că nu va ajunge pe Coasta de Vest nici în anul 2000, dacă nu recurgea la drumurile secundare. Şoseaua era pustie pe porţiuni mari, urmate de locuri pe unde se putea strecura în viteza a doua, dar de prea multe ori se văzuse nevoit să prindă cârligul de la troliul Scoutului de bara unei maşini şi s-o tragă la marginea drumului, ca să-şi creeze un culoar de trecere.

Până să ajungă la Rawlins, se săturase. Se întorsese spre nord-vest pe I-287, ocolind Great Divide Basin, iar peste două zile poposise în colţul de nord-vest al Wyomingului, la est de Yellowstone. Aici drumurile erau aproape pustii. Traversarea Wyomingului şi a Idahoului răsăritean fusese o experienţă înspăimântătoare, de coşmar. Nu şi-ar fi putut imagina că sentimentul morţii poate să apese cu atâta tărie asupra pământului deşert şi asupra propriului său suflet. Cu toate acestea, sub întregul cer vestic, peste încremenirea malignă a locurilor unde odinioară

hoinăriseră cerbii şi indienii winnebago, stăpână era moartea. Peste stâlpii telefonici care se răsturnaseră şi nu mai fuseseră reparaţi; peste liniştea rece, plină de aşteptare din orăşelele pe care le străbătea în Scout: Lamont, Muddy Gap, Jeffrey City, Lander, Crowheart.

Senzaţia de singurătate sporea pe măsură ce golul din jur şi moartea i se strecurau în inimă. Era din ce în ce mai sigur că nu se va mai întoarce niciodată la Boulder Free Zone şi nici nu-i va mai vedea pe Frannie, Lucy, micuţul Lauder, Nick Andros şi toţi ceilalţi. Începuse să creadă că ştie cum se simţise Cain atunci când Dumnezeu îl exilase în Ţara lui Nod.

Atât că ţinutul acela se afla la răsărit de Eden.

Iar Judele se afla acum la apus.

Cel mai rău i se păruse după trecerea frontierei dintre Wyoming şi Idaho. Pătrunsese în Idaho prin Trecătoarea Targhee şi se oprise la marginea drumului, să ia un prânz frugal. Singurele sunete din jur erau fierberea posomorâtă a undelor umflate ale pârâului din apropiere şi un scârţâit ciudat, care-i amintea de balamaua neunsă a unei uşi. Deasupra capului, cerul albastru începuse să se acopere cu solzi ca de macrou. Se anunţau ploile, şi odată cu ele artrita. Durerile îl ocoliseră până acum, în ciuda efortului şi a orelor nesfârşite de condus şi...

... de fapt, ce anume era scârţâitul acela?

Terminase de mâncat şi, luându-şi puşca Garand din maşină, coborâse la zona pentru picnic de la malul râului – pe vreme bună, ar fi fost mult mai plăcut să poposească acolo. Ajunsese la o mică dumbravă, cu mai multe mese risipite printre copaci. De unul dintre copaci era spânzurat un bărbat, cu pantofii aproape atingându-i pământul; căpăţâna îi atârna grotesc într-o parte, iar carnea îi fusese ciugulită de păsări. Scârţâitul era provocat de frecarea frânghiei de craca de care fusese spânzurat. Nu peste mult, firele din care era împletită frânghia aveau să cedeze.

Aşa îşi dăduse seama că se află în vest.

În aceeaşi după-amiază, pe la ora 4, primele picături timide izbiseră parbrizul. De atunci, ploaia nu mai contenise.

Două zile mai târziu ajunsese la Butte City, iar durerile de la degete şi de la genunchi îl chinuiau în aşa hal, încât se oprise o zi întreagă, într-o cameră de motel. Întins pe pat, în liniştea perfectă, cu prosoape fierbinţi înfăşurate în jurul mâinilor şi genunchilor, citind *Legea şi clasele sociale* a lui Lapham, Judele Farris părea o îmbinare stranie dintre două personaje: Bătrânul Marinar şi un supravieţuitor din Valley Forge.

Făcându-şi un stoc considerabil de aspirină şi coniac, pornise mai departe, căutând cu răbdare drumuri secundare. Mergea cu Scoutul în poziţia de tracţiune integrală, ocolind mai degrabă epavele maşinilor prin şanţ decât să folosească vinciul, ori de câte ori se putea, ca să nu mai fie silit să se aplece şi să se opintească. Dar asta nu era întotdeauna posibil. Apropiindu-se de Salmon River Mountains pe 5 septembrie, adică în urmă cu două zile, fusese nevoit să tracteze un camion ConTel, al societăţii de telefoane, cale de doi kilometri şi jumătate, cu spatele, până când taluzul de pe o latură a drumului îi permisese să arunce nenorocitul de obstacol într-un râu al cărui nume nu-l cunoştea.

În seara de 4 septembrie, cu trei zile înainte ca Bobby Terry să-l vadă trecând prin Copperfield, îşi făcuse tabăra la New Meadows, unde i se întâmplase un lucru cât se poate de tulburător. Trăsese la Ranchhand Motel, luase de la oficiu cheia unei căsuţe şi, spre bucuria lui, descoperise şi un radiator cu baterii, pe care îl aşezase la piciorul patului. În seara respectivă se încălzise şi se simţise bine pentru prima oară după o săptămână. Radiatorul răspândea o dogoare puternică şi plăcută. Stătea doar în izmene, rezemat de perne, şi citea despre procesul unei negrese needucate din Brixton, Mississippi, care fusese condamnată la zece ani pentru un delict mărunt, respectiv furt dintr-un

magazin. Procurorul districtual adjunct, care judecase procesul, şi trei dintre juraţi erau negri, iar Lapham părea să evidenţieze că...

Toc, toc, toc: la fereastră.

Bătrânului Jude i se poticnise inima în piept. Cartea îi scăpase din mână. Apucase arma sprijinită de scaun şi se întorsese spre geam, pregătit să facă faţă oricărei situaţii. Povestea pe care şi-o fabricase începuse să-i zboare prin minte ca paiele mânate de vânt. Asta-i situaţia, aveau să-i pretindă să le spună cine era, de unde venea...

Era o cioară.

Judele se relaxase, încetul cu încetul, şi reuşise să zâmbească, puţin strâmb.

Doar o cioară.

Stătea pe pervazul exterior, în ploaie, cu penele strălucitoare lipite comic, căutând cu ochii ei mici, prin geamul acoperit cu picături, la un venerabil avocat, dar şi cel mai bătrân spion amator din lume, lungit pe patul unui motel din vestul Statului Idaho, doar într-o pereche de izmene de boxer pe care se putea citi, în litere purpurii şi azurii, LOS ANGELES LAKERS, şi ţinând pe burtă o carte grea, de ştiinţe juridice. Cioara părea că zâmbeşte în faţa acestei privelişti. Judele se liniştise şi-i răspunsese cu un surâs. „Corect, m-am făcut de baftă.” Dar după două săptămâni de hălăduială de unul singur prin ţara pustie, considera că are dreptul să tresară într-o situaţie ca aceasta.

Toc, toc, toc.

Cioara, care bătea în geam cu ciocul. Aşa cum făcuse şi mai devreme.

Zâmbetul Judelui se veşteji puţin. Ceva din privirea ciorii îl deranja. Chiar dacă expresia ei aducea în continuare cu un surâs, ar fi fost în stare să jure că era mai degrabă un rânjet dispreţuitor.

Toc, toc, toc.

Aidoma corbului care se cocoţase pe bustul zeiţei Pallas. Oare când voi reuşi să aflu informaţiile de care au atâta nevoie oamenii din Free Zone – de care acum mă desparte parcă o veşnicie? Niciodată. Voi reuşi să descopăr eventualele puncte vulnerabile din platoşa Omului Întunecat? *Niciodată.*

Mă voi întoarce cu bine?

Niciodată.

Toc, toc, toc.

Cioara îl măsura în continuare, parcă rânjind.

Deodată simţi cum i se contractă toţi muşchii şi înţelese cu certitudine absolută, deşi ca într-un vis, că înaintea lui se afla însuşi Omul Întunecat, sufletul lui, spiritul lui, proiectat nu se ştie cum în cioara rânjitoare, cu penele ude până la piele, care se holba la el, care-i supraveghea orice mişcare.

Rămase cu privirile asupra ei, fascinat.

Privind-o, i se părea că ochii ei se tot lărgesc, înconjuraţi acum de inele de un rubiniu-închis. Picăturile de ploaie se prelingeau de pe penajul negru. Acum se aplecase şi, cu calm, bătea iarăşi în geam.

Judele gândea: *Ea crede că mă hipnotizează. Ceea ce probabil se şi întâmplă, puţin. Poate că sunt prea bătrân pentru asemenea lucruri. Să presupunem... e o prostie, desigur, dar să presupunem că este el. Şi dacă reuşesc totuşi să ridic arma şi să trag dintr-o singură mişcare? Sunt patru ani de când n-am mai împuşcat talere, în schimb în ‘76 şi în ‘79 am fost campionul clubului, iar în ‘86 făceam încă faţă cu brio. Nu mai eram foarte tare, în anul acela nu m-am ales cu panglică, şi atunci m-am retras, pentru că în momentul respectiv agerimea privirii nu mai era pe măsura pretenţiilor mele; cu toate astea m-am clasat al cincilea din douăzeci şi doi. Şi, spre deosebire de distanţa la care zburau talerele, fereastra este extrem de aproape. Dacă este el, oare am să reuşesc să-l ucid? Spiritul lui – dacă există aşa ceva – va rămâne captiv în trupul mort al ciorii? Oare exagerez, sperând că aş putea pune capăt la toată*

povestea asta cu un glonţ, cu uciderea, altfel total lipsită de dramatism, a unei păsări negre la vest de Idaho?

Cioara rânjea la el. Era sigur că nu surâdea.

Judele făcuse un salt brusc şi, printr-o mişcare rapidă şi sigură, executată mai bine decât şi-ar fi imaginat, dusese carabina la umăr. O spaimă nemărginită păruse să pună stăpânire pe cioară. Fluturase din aripile ei ude, răspândind stropi de apă în jur. Ochii i se măriseră de spaimă. Judele auzise un cra! sugrumat şi, pentru o fracţiune de secundă, avusese un sentiment de triumf şi siguranţă: înaintea lui se afla cu adevărat Omul Întunecat şi acesta se înşelase asupra Judelui, urmând a plăti cu mizerabila lui viaţă greşeala comisă...

— PIEI! tunase Judele, apăsând pe trăgaci.

Dar uitase să-i tragă piedica. Peste o clipă însă, dincolo de geam nu se mai vedea decât ploaia.

Judele îşi lăsase arma pe genunchi, cu sentimentul că se purtase stupid. Încercase să se amăgească, spunându-şi că fusese doar o cioară şi nimic mai mult, un moment de divertisment în monotonia serii. Iar dacă ar fi spart geamul de la fereastră, prin care apoi ar fi intrat ploaia, ar fi trebuit să se mute într-altă cameră. Aşa, cel puţin, scăpase din fericire de o bătaie de cap în plus.

Totuşi, dormise prost, şi se trezise în mai multe rânduri privind fereastra, de unde era convins că auzise iar acel ciocănit sinistru. Şi dacă se va întâmpla să mai apară iarăşi, pasărea n-avea să-i mai scape. De data asta, arma rămăsese cu piedica trasă.

Dar cioara nu mai revenise.

A doua zi de dimineaţă porni mai departe, spre vest – artrita chinuindu-l la fel de rău ca şi până atunci – iar imediat după 11 se opri la o cafenea mică, unde mâncă de prânz. De îndată ce-şi termină sendvişul şi termosul cu cafea, văzu o cioară mare şi neagră venind în zbor şi lăsându-se pe o sârmă de telefon la distanţă de doar o

jumătate de cvartal de el. Judele o urmări fascinat, iar mâna în care ţinea ceaşca roşie a termosului îi încremeni la jumătatea drumului dintre masă şi gură. Bineînţeles, nu putea fi aceeaşi cioară. Existau probabil milioane de ciori grase şi puternice. Lumea le aparţinea acum. Cu toate acestea, ştia că este aceeaşi cioară; avea presentimentul că-i fusese pronunţată osânda şi că trebuia să se resemneze.

Îi pierise foamea.

Îşi continuase drumul.

Peste câteva zile, la ora 12.15, în Oregon, străbătând Highway 86 în direcţia vest, trecu prin oraşul Copperfield, fără ca măcar să arunce o privire în magazinul universal de unde-l văzuse Bobby Terry şi rămăsese cu gura căscată de mirare. Arma Garand era lângă el, cu piedica trasă în continuare şi cu o cutie de muniţie alături. Judele hotărâse să tragă în toate ciorile care aveau să-i iasă în cale.

Aşa, pur şi simplu din principiu.

— Mai repede! Nu eşti în stare să mişti hodoroaga asta mai repede?

— Te rog să-mi dai pace, Bobby Terry. Faptul că ai dormit în post nu te îndreptăţeşte să-ţi verşi necazul pe mine.

Dave Roberts se afla la volanul Willysului International care stătuse parcat în aleea de lângă magazin. Zece minute, până să apuce Bobby Terry să-l trezească pe Dave şi până se îmbrăcase acesta, Scoutul moşului se şi îndepărtase. Ploaia se abătea asupra lor în rafale şi vizibilitatea era proastă. Bobby Terry ţinea un Winchester pe genunchi, şi un Colt 45 prins la centură.

Dave – care purta cizme de cowboy, jeanşi şi un impermeabil galben direct pe pielea goală – îi aruncă o privire.

— Dacă stai cu degetul pe trăgaciul puştii, o să faci o gaură în portieră, Bobby Terry.

— Tu ai grijă să-l prinzi din urmă, îl îndemnă Bobby Terry, apoi mormăi pentru sine: în pântece. Trebuie să-l împuşc în

pântece. În niciun caz în cap. Corect.

— Nu mai vorbi de unul singur. Numai labagiii fac aşa ceva. Asta-i părerea mea.

— Unde o fi? întrebă Bobby Terry.

— Punem noi mâna pe el. Dacă nu cumva ai visat. Şi dacă e aşa, fratele meu, n-aş vrea să fiu în pielea ta.

— N-am visat. Era chiar Scoutul. Dar ce ne facem dacă o coteşte?

— Unde s-o cotească? exclamă Dave. Până la Interstate nu sunt decât drumuri de legătură între ferme. Dacă pătrunde pe unul dintr-astea, după nici cincisprezece metri intră în noroi până la amortizoare, chiar dacă are tracţiune integrală. Linişteşte-te, Bobby Terry.

— Nu pot, mărturisi acesta distrus. Mă tot gândesc cum mi-ar sta spânzurat de un stâlp de telegraf, uscându-mă la soare în deşert.

— Las-o baltă!... Ia te uită colo! Îl vezi? I-am dat de urmă, pe Dumnezeul meu!

Înaintea lor, urmare a unui accident vechi de câteva luni, zăceau în ploaie un Chevy şi un Buick mare şi greu, blocând în întregime şoseaua cu fiarele lor ruginite, ca oasele uriaşe ale unor mastodonţi. În dreapta, rămăseseră întipărite urmele proaspete şi adânci ale unor roţi la marginea drumului.

— El este, spuse Dave. Dârele astea nu sunt mai vechi de cinci minute.

Trase de volanul maşinii şi intră în şanţ, ocolind locul coliziunii. După câteva hurducături zdravene, ieşiră în drum, exact pe unde trecuse Judele înaintea lor şi unde se vedea limpede modelul în formă de spic lăsat de roţile Scoutului pe asfalt. Iar maşina tocmai dispărea dincolo de culmea dealului următor, la distanţă de vreo trei kilometri.

— Lovi-te-ar să te lovească! strigă Dave Roberts. Acum, ori la bal, ori la spital!

Apăsă acceleraţia până la capăt şi viteza sări la o sută de kilometri. Pe parbriz se aşternuse o perdea argintie de

ploaie, pe care ştergătoarele nu reuşeau s-o îndepărteze cu totul. Din vârful pantei văzură Scoutul din nou, dar acum distanţa se micşorase. Dave aprinse farurile cu un gest hotărât şi începu să alterneze cele două faze. După câteva momente, luminile din spate ale Scoutului se aprinseră, ca răspuns.

— Foarte bine, spuse Dave. Acţionăm prietenos. Îl determinăm să coboare din maşină. În niciun caz să nu faci vreun gest pripit, Bobby Terry. Dacă ne iese figura, primim câte un apartament la MGM Grand din Vegas. Dar dacă ratăm, am bulit-o. Prin urmare, nu avem voie să greşim. Trebuie să-l facem să coboare.

— Vai, Doamne, de ce n-o fi venit pe la Robinette? se tângui Bobby Terry, cu mâinile încleştate pe Winchester.

Dave îl bătu pe mână:

— Şi nu iei cu tine nici arma aia.

— Dar...

— Ţine-ţi fleanca! Şi bagă un zâmbet, fir-ai al naibii!

Bobby Terry începu să rânjească, ca un clovn mecanic la bâlci.

— Nu eşti bun de nimic, se răsti Dave. Mai bine lasă-mă pe mine. Tu rămâi în maşină.

Ajunseră în dreptul Scoutului, care se oprise, cu motorul la ralanti, cu două roţi pe şosea şi două pe marginea moale a drumului. Dave coborî surâzând. Ţinea mâinile în buzunarele impermeabilului galben. În stânga strângea patul unui Police Special de calibru 38.

Judele coborî cu grijă din Scout. Şi el purta un impermeabil galben. Mergea cu grijă, mişcându-se ca un om care poartă un obiect fragil. Artrita se dezlănţuise în el ca o haită de tigri. În stânga purta puşca Garand.

— Hei, doar n-ai de gând să tragi cu aia, nu? i se adresă prietenos tipul din Willys.

— Nu, sigur că nu, răspunse Judele, în ploaia ce continua să cadă fără încetare. Probabil că eraţi la Copperfield.

— Chiar aşa. Pe mine mă cheamă Dave Roberts, spuse el, întinzându-i mâna dreaptă.

— Şi pe mine Farris, zise Judele, întinzând, la rândul lui, mâna.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Bobby Terry revărsat din Willysul lui, ţinând arma de 45 cu ambele mâini. Picături de ploaie se scurgeau de pe ţeavă. Pe faţa lui, albă ca varul, rămăsese încremenit rânjetul acela de maniac.

— Vai, ticălosule, murmură Judele şi reuşi să scape din strângerea lui Roberts, alunecoasă din cauza ploii, chiar în clipa când acesta deschisese focul prin buzunarul impermeabilului.

Glonţul pătrunse sub stomac, răsucindu-se, sfârtecând şi distrugând totul în cale, şi ieşi prin dreapta coloanei vertebrale, lăsând o gaură de dimensiunile unei farfurioare de ceai. Garandul îi scăpă din mână şi judecătorul fu împins în portiera deschisă a Scoutului.

Niciunul dintre bărbaţi nu remarcase cioara care se lăsase pe o sârmă de telefon, de cealaltă parte a drumului.

Dave Roberts făcu un pas înainte şi se pregăti să-şi termine treaba. În aceeaşi clipă, Bobby Terry trase prin fereastra deschisă a Willysului. Glonţul sfâşie gâtul lui Roberts. Un val de sânge se întinse pe impermeabilul galben, amestecându-se cu ploaia. Roberts se răsuci spre Bobby Terry, mişcându-şi mâna fără să scoată vreun sunet, cu ochii muribunzi, căscaţi de mirare. Făcu doi paşi şovăielnici, apoi mirarea i se stinse de pe faţă. O figură inertă. Căzu mort. Picăturile răpăiau pe spatele hainei lui de ploaie.

— Căcat, ia uite ce-am făcut! strigă Bobby Terry îngrozit.

Artrita mea a trecut, gândea Judele. *Dacă aş supravieţui, aş reuşi să uimesc întreaga lume medicală. Un glonţ în pântece, ăsta-i cel mai bun tratament al artritei... Doamne Dumnezeule, indivizii ăştia mă pândeau. Oare Flagg îi pusese? Probabil că da, Dumnezeu să-i ajute pe toţi ceilalţi trimişi aici de comitet...*

Garandul zăcea pe jos. Se aplecă să-şi ridice arma, cu sentimentul că maţele or să-i iasă din trup. Stranie senzaţie, şi nu foarte plăcută. Nu mai conta. Puse mâna pe puşcă. Oare piedica era trasă? Da. Încercă s-o ridice. S-ar fi zis că avea o sută de kilograme.

Bobby Terry reuşi în sfârşit să-şi desprindă privirile de la Dave, la timp ca să-l vadă pe Jude pregătindu-se să-l împuşte. Judele stătea pe asfalt. Impermeabilul lui era roşu de sânge de la piept şi până la poale. Îşi sprijinise ţeava armei de genunchi.

Bobby trase un foc, greşind ţinta. Garandul făcu o imensă explozie şi fragmente de sticlă înţepară obrajii lui Bobby Terry, care ţipă, convins că fusese omorât. Apoi observă că jumătatea stângă a parbrizului dispăruse şi înţelese că încă mai funcţiona. Judele îşi regla cu grijă ţinta, rotind Garandul pe genunchi, poate cu două grade. Bobby Terry, cu nervii la pământ, trase de trei ori, în succesiune rapidă. Primul glonţ făcu o gaură în peretele lateral al cabinei. Cel de-al doilea îl lovi pe Jude deasupra ochiului drept. O armă de calibru 45 este mare şi, mai ales de la o distanţă atât de mică, provoacă răni uriaşe şi neplăcute la vedere. Sub impact, cea mai mare parte a ţestei Judelui zbură şi se zdrobi de maşină. Capul Judelui se lăsă pe spate şi cel de-al treilea foc îl atinse pe Jude un centimetru sub buza de jos, zdrobindu-i dinţii, pe care-i aspiră cu cea din urmă suflare. Bărbia şi mandibula i se spulberaseră. În convulsiile morţii, degetul apăsă trăgaciul Garandului, dar glonţul se pierdu undeva, spre cerul alb şi ploios.

Se lăsă tăcerea.

Ploaia răpăia pe acoperişurile celor două maşini. Pe impermeabilele celor doi bărbaţi morţi. Şi acesta rămase singurul zgomot până ce, cu un croncănit aspru, cioara îşi luă zborul de pe sârma de telefon, ceea ce-l scoase pe Bobby Terry din starea de zăpăceală. Coborî încet din scaunul lui, strângând încă arma fumegândă în mâini.

— Am dat lovitura, rosti el rar, plin de încredere. I-am făcut curu’ zob. Ai face bine să mă crezi. A fost o bătaie pe cinste. Nemaipomenită. Aşa mai zic şi eu. Bobby Terry l-a terminat cât ai zice peşte.

Înţelese însă, cu groază crescândă, că de fapt nu făcuse zob curul Judelui.

Judele murise rezemat de Scout. Bobby Terry îl prinse acum de reverele hainei şi-l ridică, holbându-se la ceea ce mai rămăsese din figura lui. De fapt, nu rămăsese, mai nimic, cu excepţia nasului. Şi, ca să spunem adevărul, nici acesta nu prea arăta a nas.

Omul era de nerecunoscut, practic ar fi putut să fie oricine.

În coşmarul lui, Bobby Terry auzi din nou cuvintele lui Flagg: *Vreau să-l trimit înapoi neatins.*

Doamne Dumnezeule, putea să fie *oricine*. S-ar fi zis că-şi pusese în minte cu tot dinadinsul să facă exact pe dos faţă de cum poruncise Momâia Ambulantă. Două lovituri directe drept în faţă. Până şi dinţii se duseseră.

Şi ploaia continua să răpăie.

Nu-i rămânea decât să stea pe loc. Asta era. N-avea curaj să plece spre est, dar nici să înţepenească în vest. Avea să sfârşească spânzurat de un stâlp de telegraf în pielea goală sau... poate şi mai rău.

Oare existau şi lucruri mai rele?

Atât timp cât nebunul ăla rânjitor era la putere, Bobby Terry nu se îndoia că existau. Deci ce-i rămânea de făcut? Trecându-şi mâinile prin păr şi contemplând în continuare faţa distrusă a Judelui, se strădui să ia o hotărâre.

Sudul. Asta era soluţia. Spre sud. Acolo nu existau paznici la frontiere. Spre sud, până în Mexic, şi dacă se dovedea încă prea aproape, atunci mai departe, până în Guatemala, Panama, sau, mai ştii, până hăt, în Brazilia. Scăpa de toată porcăria. Nu tu est, nu tu vest, doar Bobby Terry, nevătămat şi atât de departe de Momâia Ambulantă pe cât l-ar fi dus ciubotele...

Un zgomot nou în după-amiaza ploioasă.

Bobby Terry tresări şi ciuli urechile.

Ploaia, da, ca o darabană pe capota maşinilor, mormăitul celor două motoare mergând la ralanti şi...

Un sunet ritmat şi straniu, care amintea de tocurile tocite ale unor cizme călcând grăbit pe macadamul unui drum secundar.

— O, nu, şopti Bobby Terry.

Se pregăti să se întoarcă.

Bătaia ca de ceas îşi grăbi ritmul. Mers rapid, tropăit, fugă, goană, sprint, iar când Bobby Terry reuşise în fine să se întoarcă de-a binelea, era prea târziu, acela venea, Flagg se apropia de el ca un monstru teribil, scăpat din cel mai înfiorător film de groază făcut vreodată. Omul Întunecat avea bujori sănătoşi în obraji, ochii îi străluceau de fericire şi prietenie, buzele i se lăţiseră într-un rânjet înfometat şi vorace dezvelind dinţii mari cât nişte pietre de mormânt, ascuţiţi ca nişte colţi de rechin; ţinea mâinile întinse înainte, iar din păr îi curgeau pene negre şi strălucitoare de cioară.

— Nu, încercă să pronunţe Bobby Terry, dar nu izbuti să scoată niciun sunet.

— HEI, BOBBY TERRY, AI STRICAT TOTUL! urlă Omul Întunecat, năpustindu-se asupra lui.

Se dovedi că *existau* şi lucruri mai rele decât răstignirea.

Existau dinţii.

CAPITOLUL 62

Dayna Jurgens zăcea goală în imensul pat dublu, ascultând şuieratul continuu al apei ce ţâşnea din duş, şi-şi privea imaginea din marea oglindă circulară din tavan, care avea exact forma şi dimensiunea patului pe care-l reflecta. Se gândea că trupul unei femei arată cel mai bine când e întinsă pe spate, cu pântecele plat, cu sânii stând fără sprijin, în lipsa gravitaţiei care să-i tragă în jos. Era 8 septembrie, ora 9.30 dimineaţa. Judele murise cu optsprezece ore în urmă, Bobby Terry de mult mai puţin timp – din nefericire pentru el.

Duşul continua să curgă, aparent interminabil.

„Iată un bărbat suferind de mania curăţeniei”, se gândi ea. „Mă întreb ce întâmplare din viaţa lui îl împinge să se spele timp de o jumătate de oră?”

Gândul ei se duse din nou la Jude. Cine şi-ar fi închipuit una ca asta? În felul ei, era o idee a naibii de bună. Cine să-l bănuiască pe un bătrân? Ei bine, lui Flagg se pare că-i trecuse prin cap. Într-un fel sau altul a ştiut când şi aproximativ unde. Un şir de pichete fusese organizat de-a lungul frontierei dintre Idaho şi Oregon, cu ordinul de a-l ucide.

Dar, tot într-un fel sau altul, operaţiunea fusese ratată. Încă de ieri seară, de pe la ora cinei, bărbaţii din eşalonul superior de aici, de la Las Vegas, erau galbeni la faţă şi mergeau cu privirile în pământ. Whitney Horgan, un bucătar nemaipomenit, le pusese înainte ceva ce semăna cu mâncarea pentru câini şi atât de arsă, încât nu mai avea niciun gust. Judele era mort, dar ceva mersese strâmb în toată afacerea.

Se ridică şi se apropie de fereastră, privind peste deşert. Văzu două autobuze mari, din cele folosite odinioară de liceele din Las Vegas, târându-se încet spre vest de-a lungul lui US 95 sub soarele fierbinte, spre baza aeriană de la

Indian Springs, unde, aflase ea, se desfăşura zilnic un curs despre avioanele cu reacţie. În vest existau mai mult de zece persoane care ştiau să piloteze, dar, din fericire pentru Free Zone, nimeni nu avea brevet pentru aparatele lui National Guard de la Indian Springs.

Dar învăţau. Da, da, învăţau cu toţii pe rupte.

Ce conta cel mai mult în momentul de faţă, legat de moartea Judelui, era faptul că aici se ştia ceea ce în mod normal n-ar fi trebuit să se ştie. Exista oare în Free Zone un spion de-al lor? După părerea ei, n-ar fi fost exclus; spionajul este de cele mai multe ori un joc în doi. Dar ştia de la Sue Stern că decizia de a trimite spioni în vest fusese discutată doar în interiorul comitetului, şi era de necrezut ca vreunul dintre cei şapte să fi fost de partea lui Flagg. În primul rând, Mother Abagail ar fi simţit de îndată ce unul dintre ei ar fi luat-o razna. Dayna nu se îndoia de asta.

Ceea ce nu lăsa decât o alternativă deloc atrăgătoare. Flagg însuşi pur şi simplu ştiuse.

Se împlineau opt zile de când Dayna se afla în Las Vegas şi, după semnele ei, părea să fie pe deplin acceptată de comunitate. Adunase până acum atâtea informaţii despre operaţiunile care se desfăşurau aici, încât i-ar fi scos din minţi pe cei din Boulder. Era destul să ştie numai despre programul de pregătire pentru avioanele cu reacţie. Însă faptul care o speria pe ea cel mai tare era felul în care toţi se îndepărtau de tine când pomeneai numele lui Flagg, felul în care se prefăceau că n-au auzit. Unii îşi încrucişau degetele, alţii făceau o mică genuflexiune sau semnul de deochi, cu fereală. El era marele Uite-l-Nu-e.

Asta se întâmpla peste zi. Însă noaptea, dacă aveai grijă să stai liniştit în Cub Bar din Grand sau în Silver Slipper Room de la The Cashbox, auzeai poveşti despre el, erai martor la formarea unui mit. Vorbeau toţi încet, reţinut, fără să se privească, trăgând câte un gât din sticle de bere. Dacă o luai ceva mai tare cu băutul, puteai să-ţi pierzi controlul, ceea ce era periculos. Dayna ştia că nu tot ce

spuneau e adevărat, dar devenise aproape imposibil să mai distingi între broderia aurită şi materialul pe care era cusută. Auzise şi ea că Flagg e în stare să-şi schimbe forma, că-i un vârcolac, că stârnise el însuşi epidemia, că era chiar Anticristul a cărui venire este prorocită în Apocalipsă. Auzise despre răstignirea lui Hector Drogan, şi cum aflase el că Heck se îndulcise la droguri... şi cum prinsese de veste că Judele se află în drum spre ei.

În timpul discuţiilor nocturne nu i se pronunţa niciodată numele, ca şi cum asta ar fi echivalat cu invocarea lui, aşa cum sunt invocate spiritele, de exemplu un djin care sălăşluieşte într-o sticlă. Îi spuneau Omul Întunecat. Momâia Ambulantă. Omul Înalt. Iar cei mai îndrăzneţi îi ziceau Iuda.

Dacă ştiuse despre Jude, nu era normal să ştie şi despre ea?

Apa se opri.

„Ţine-ţi firea, dragă. Probabil chiar el încurajează zvonurile. Datorită lor capătă mai multă importanţă. S-ar putea să aibă cu adevărat un spion în Free Zone – nu neapărat cineva din comitet, ci o persoană care să-i spună că Judele Farris nu-i din cei care ar fi trecut de partea Omului Întunecat.”

— N-ar trebui să stai aşa, fără haine pe tine, iubito. Simt că mă excit iarăşi.

Se întoarse spre el, zâmbindu-i dulce şi îmbietor, gândindu-se că l-ar duce la bucătărie cu cea mai mare plăcere şi i-ar vârî scula aceea cu care el se mândreşte atât de tare în maşina electrică de tocat carne a lui Whitney Horgan.

— Şi tu de ce crezi că umblu aşa?

Bărbatul îşi privi ceasul.

— Păi, cred că mai avem vreo patruzeci de minute.

Penisul lui începuse să se anime... „ca bagheta unui maestru divinator”, observă pentru sine Dayna cu ironie.

— Păi, atunci hai, zise el apropiindu-se, dar ea îl opri, făcându-i semn spre piept. Scoate-ţi chestia aia. Îmi dă fiori reci.

Lloyd Henreid îşi privi amuleta, o lacrimă întunecată marcată de o singură vinişoară roşie, şi o scoase. O puse pe noptieră şi lanţul fin scoase un sunet discret, ca un şuierat.

— Aşa-i mai bine?

— Mult mai bine.

Îşi întinse braţele spre el. Peste o clipă, se urcase peste ea. Peste încă o clipă, se simţi penetrată.

— E bine? se interesă el gâfâind. Îţi place ce simţi, draga mea?

— Doamne, cât de bine e, gemu ea, gândindu-se la maşina de tocat, o unealtă minunată, din email alb şi oţel strălucitor.

— Cum?

— Am spus că mă-nnebunesc! ţipă ea.

La scurt timp jucă scena orgasmului, scuturându-şi cu energie şoldurile şi ţipând din răsputeri. Îi veni şi lui rândul (împărţea patul cu Lloyd de patru zile şi-i cunoştea de-acum ritmurile), iar atunci când îi simţi sperma scurgându-i-se pe coapse, se întâmplă să-i alunece privirea spre noptieră.

Piatra neagră.

Vinişoara roşie.

Părea că se holbează la ea.

Avu deodată sentimentul oribil că se holba cu adevărat la ea, că era chiar ochiul lui, de pe care fusese înlăturată lentila de contact ce-i dădea un aer uman, măsurând-o glacial.

„Mă vede”, gândi ea cu spaimă şi deznădejde în acel moment de maximă vulnerabilitate, înainte ca raţiunea să-şi reintre în drepturi. „Mai mult: vede PRIN mine.”

După aceea, după cum sperase, Lloyd îi vorbi. Şi aceasta făcea parte din ritmul lui. O lua pe după umeri, fuma o ţigară, contempla imaginea lor în oglinda de deasupra patului şi-i povestea ce se întâmplă.

— Mă bucur că n-am fost în locul lui Bobby Terry, începu el. Nu, domnule, nici vorbă. Ăl mare voia capul băşinosului bătrân absolut nevătămat. Avea de gând să li-l expedieze celor de peste Stâncoşi. Şi uite ce s-a întâmplat. Idiotul ăla i-a înfipt două gloanţe de 45 în scăfârlie. De aproape. După mine, s-a ales cu ce-a meritat, dar sunt bucuros că n-am fost pe-aproape.

— Ce-a păţit?

— Nu mă întreba, iubito.

— De unde-a ştiut? Mă refer la ăl mare.

— Era acolo.

Simţi cum o trece un fior.

— Aşa, pur şi simplu s-a întâmplat să fie acolo?

— Mda. Se întâmplă să apară oriunde sunt necazuri. Isuse Cristoase, când mi-aduc aminte ce i-a făcut lui Eric Strellerton, avocatul ăla şmecher, cu care eu şi Trashy am mers la L.A....

— Ce i-a făcut?

Multă vreme crezu că n-o să-i răspundă. De obicei reuşea să-l împingă cu blândeţe în direcţia dorită punându-i o serie de întrebări, gingaş şi politicos, făcându-l să se simtă (folosind expresia micuţei ei surori, pe care n-avea s-o uite niciodată) ca Regele Rahat de pe Muntele Găinaţului. Dar de astă dată crezu că mersese prea departe, până ce, într-un târziu, Lloyd îi vorbi cu o voce stranie, gâtuită:

— Doar s-a uitat la el. Eric îi dădea înainte cu prostiile lui, cum de-abia aştepta el să vadă operaţiunea de la Vegas pusă pe picioare... că trebuie să facem asta, că trebuie să facem aia. Bietul Trash – ştii, nici el nu e chiar întreg la minte – se uita la el ca la un actor de televiziune sau aşa ceva. Eric se plimba încolo şi-ncoace de parcă s-ar fi aflat în faţa unui juriu şi-şi impusese punctul de vedere. Atunci el i-a zis, cu mare blândeţe: „Eric.” Exact aşa. Şi Eric s-a uitat în ochii lui. Eu nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Dar Eric se tot uita fix la el. Să fi trecut chiar cinci minute. În acest timp, ochii i se tot căscau.... după care a început să facă

spume la gură... apoi să chicotească... şi el râdea împreună cu Eric, ceea ce m-a speriat. Când râde Flagg, te trec toate spaimele. Eric a continuat să chicotească, iar el ne-a zis: „Când vă întoarceţi, îl lăsaţi în Mojave.” Ceea ce am şi făcut. Cred că Eric mai bântuie şi acum prin deşert. S-a uitat la Eric vreme de cinci minute şi ăla a înnebunit.

Trase lung din ţigară, apoi o stinse.

— Dar de ce vorbim noi despre asemenea lucruri neplăcute?

— Nu ştiu... cum mai merge treaba la Indian Springs?

Lloyd se lumină la faţă. Proiectul de la Indian Springs era copilul lui.

— Bine. Foarte bine. Vom avea trei oameni brevetaţi să zboare pe avioanele Skyhawk până la 1 octombrie, ba poate chiar mai devreme. Hank Rawson se descurcă nemaipomenit. Iar Trashcan Man e un adevărat geniu. Există şi lucruri la care nu se prea pricepe, dar când vine vorba de armament, nu-l întrece nimeni.

Dayna îl întâlnise pe Trashcan Man în două rânduri şi de fiecare dată o trecuseră fiori reci când ochii lui stranii, tulburi, se opreau asupra ei, şi uşurare când privirile lui treceau mai departe. Era limpede că mulţi dintre bărbaţii adunaţi acolo – Lloyd, Hank Rawson, Ronnie Sykes, Rat-Man – îl considerau un soi de mascotă a lor. Unul dintre braţele lui era o masă oribilă de ţesut care abia se vindecase şi, gândindu-se la asta, Dayna îşi aminti de ceva cu totul ieşit din comun ce se întâmplase cu două seri în urmă. Hank Rawson le vorbea. Acesta vârâse o ţigară în gură, aprinsese chibritul, dar îl ţinu aşa, fără să-şi aprindă şi ţigara până ce termină ce avea de zis. Dayna observase cum privirile lui Trashcan Man se fixaseră asupra flăcării şi cum respiraţia lui părea să se fi oprit. Ca şi cum întreaga lui fiinţă s-ar fi concentrat asupra minusculei flăcări. Asta o ducea cu gândul la un om flămând la vederea unei mese copioase. Pe urmă Hank stinsese chibritul aruncându-l în scrumieră. Momentul luase sfârşit.

— Chiar se pricepe la arme? se interesă ea.

— Extraordinar. Aparatele Skyhawk pot fi armate, sub aripi, cu rachete sol-aer, Shrike. Ce nume caraghioase mai aveau şi porcăriile astea, nu? Nimeni nu reuşea să înţeleagă cum mă-sa ar trebui montate chestiile alea pe avion. Nimeni nu ştia cum se armează şi cum se asigură. Doamne, am avut nevoie aproape de o zi doar ca să le dăm jos de pe rastelele unde sunt depozitate. Atunci Hank a zis: „Ce-ar fi să-l chemăm pe Trashy când se întoarce, poate are el vreo idee.”

— Când se întoarce?

— Ei, Trash e un tip aşa, mai ciudat. E la Vegas de aproape o săptămână, dar va porni la drum curând.

— Încotro se duce?

— În deşert. Ia un Land Rover şi pleacă la drum. E un tip tare ciudat, te rog să mă crezi. În felul lui, Trash e aproape la fel de trăsnit ca şi cel mare în persoană. La vest de Las Vegas se întinde deşertul, un pustiu uitat de lume. Nu trebuie să-mi spui cum e acolo. Am fost închis în vest, într-o gură de iad la care-i zicea Brownsville Station. Nu prea-mi dau seama cum rezistă el acolo. Caută jucării noi, şi de fiecare dată aduce câteva. Cam la o săptămână după ce el şi cu mine ne-am întors de la L.A., a adus un vraf de mitraliere de-ale armatei cu ochire prin laser – mitraliere fără greş, cum le zice Hank. De data asta e vorba de mine Teller, mine de contact, mine cu schije şi de o canistră cu Parathion. Trash zice că a descoperit un depozit întreg cu Parathion. Şi suficient defoliant ca întreaga suprafaţă a statului Colorado să rămână cheală ca un ou.

— Unde le găseşte?

— Peste tot, îi răspunse Lloyd simplu. Le adulmecă, iubito. De fapt, nu-i deloc ciudat. Cea mai mare parte din vestul Nevadei şi întreg estul Californiei au fost teritoriu federal. Acolo îşi testau jucărelele, de la cele mai simple până la bomba atomică. Într-o bună zi o să apară târând după el şi aşa ceva.

Râse, dar Dayna simţi cum o ia cu frig.

— Şi gripa a pornit tot de pe undeva de aici. Aş fi în stare să pun pariu. Poate tot el va descoperi şi locul acesta. Cum îţi zic, pur şi simplu adulmecă asemenea lucruri. Ăl mare zice că trebuie să-l laşi să-şi vadă de ale lui, ceea ce se şi întâmplă. Ştii care este jucăria lui favorită în momentul de faţă?

— Nu, răspunse Dayna.

Nu era chiar foarte sigură că dorea să afle.... dar oare nu de asta se afla aici?

— Aruncătoare de flăcări motorizate.

— Ce mai sunt şi astea?

— Are cinci bucăţi la Indian Springs, aliniate ca nişte maşini de curse de Formula 1, râse Lloyd. Au fost folosite în Vietnam. Pifanii le porecliseră Zippo. Sunt pline cu napalm. Trash le iubeşte la nebunie.

— Foarte frumos, murmură ea.

— În orice caz, când Trash s-a întors ultima oară, l-am dus la Springs. A fredonat şi a mormăit pe lângă Shrikeurile alea, le-a armat şi le-a montat în vreo şase ore. Poţi să crezi una ca asta? Pe tehnicienii din Air Force îi pregăteau nu ştiu câţi ani pentru chestii de genul ăsta. Dar ăia nu se compară cu Trash, vezi bine. El e un geniu, nici mai mult, nici mai puţin.

„Adică un savant idiot, vrei să spui. Pun pariu că ştiu şi de unde s-a ales cu arsurile alea.”

Lloyd îşi privi ceasul şi se dădu jos din pat.

— Apropo de Indian Springs, trebuie să plec într-acolo. Nu mi-a mai rămas timp decât să mai fac un duş. Intri şi tu cu mine?

— De data asta, nu.

Dayna începu să se îmbrace doar după ce auzi duşul curgând. Până acum reuşise de fiecare dată să se îmbrace şi să se dezbrace fără ca el să se afle în cameră şi intenţiona să facă la fel şi pe viitor.

Îşi prinse de braţ cuţitul cu arc, a cărui lamă lungă de douăzeci şi cinci de centimetri stătea închisă. La o mişcare bruscă din încheietură, arma se declanşa şi se putea folosi de ea.

Este bine ca o fată să aibă anumite secrete, gândi ea în timp ce-şi trăgea bluza.

Dayna lucra după-amiezele cu o echipă de întreţinere a luminii de pe străzi. Ceea ce aveau de făcut era să testeze becurile cu un dispozitiv simplu şi să le înlocuiască pe cele arse ori sparte de vandali, în zilele când Las Vegas fusese prins în ghearele gripei. Echipa era alcătuită din patru persoane şi avea la dispoziţie un camion cu elevator, trecând de pe o stradă pe alta, oprindu-se la fiecare stâlp.

Pe la sfârşitul după-amiezii, sus, în elevator, Dayna îndepărta apărătoarea de plexiglas de pe o lampă şi cugeta în acest timp cât de mult îi place echipa, dar mai ales Jenny Engstrom, fostă dansatoare într-un club de noapte, aprigă şi frumoasă, care acum se afla la comenzile elevatorului. Era genul de fată pe care Dayna şi-ar fi dorit-o de prietenă, dar o deruta faptul că Jenny se afla aici, de partea Omului Întunecat. O deruta atât de tare, încât nu îndrăznea să-i ceară vreo explicaţie.

Şi ceilalţi erau de treabă. După părerea ei, aici erau mai mulţi proşti decât în Free Zone, dar nu-l văzuse pe niciunul să aibă colţi lungi sau să se transforme în liliac la răsăritul lunii. Şi-apoi, munceau zdravăn, spre deosebire de cei din Boulder. În Free Zone zăreai oameni lenevind prin parcuri la orice oră din zi, ba erau unii care lungeau pauza de masă de la 12 până pe la 2. Aici nu se întâmplau asemenea lucruri. Toată lumea muncea, de la 8 dimineaţa până la 5 după-amiaza, fie la Indian Springs, fie în echipele de întreţinere de aici, din oraş. Începuse şcoala. Existau vreo douăzeci de copii, începând de la patru ani (Daniel McCarthy, sau Dinny, răsfăţat de tot oraşul) până la

cincisprezece. Găsiseră două persoane care aveau certificate de predare, şi cursurile se ţineau cinci zile pe săptămână. Lloyd, care părăsise şcoala după ce repetase penultima clasă de trei ori, era foarte mândru de asta. Farmaciile erau deschise şi nepăzite. Oamenii intrau şi ieşeau mereu din ele... dar nu luau aspirină sau Gelusil. Problema drogurilor nici nu se punea. Ştiau ce păţise Hector Drogan şi care era pedeapsa pentru acest viciu. Nici indivizi cu nasul pe sus nu întâlneai. Se purtau cu toţii prietenos şi cinstit. Nu era înţelept să bei nimic mai tare decât bere la sticlă.

Germania în 1938, îi trecu ei prin minte. *Naziştii? Vai, sunt nişte oameni încântători. Foarte buni atleţi. Nu intră în cluburile de noapte, alea sunt pentru turişti. Cu ce se ocupă? Fac ceasuri.*

Oare era o comparaţie cinstită? se întrebă Dayna cu nelinişte, gândindu-se la Jenny Engstrom, pe care o plăcea atât de mult. N-avea cum să ştie... dar poate că era cinstită.

Încercă becul montat în interiorul lămpii. Era ars. Îl demontă, îl aşeză cu grijă între genunchi şi scoase ultimul bec bun. Foarte bine, era aproape de sfârşitul zilei. Se făcuse...

Se uită în jos şi încremeni.

Oamenii aduşi cu autobuzul de la Indian Springs se îndreptau acum spre case. Toată lumea privea în sus ca întotdeauna când acolo, sus, se întâmpla ceva demn de interes. Sindromul circului la care asişti gratis.

Faţa aceea lătăreaţă, zâmbitoare, mirată, care-o privea.

„Doamne Isuse Cristoase din Ceruri, nu cumva este Tom Cullen?”

O picătură de transpiraţie sărată şi usturătoare îi intră în ochi, tulburându-i vederea. Când reuşi să se şteargă, faţa dispăruse. Oamenii coborâţi din autobuz străbătuseră deja jumătate din stradă, legănându-şi sufertaşele cu mâncarea de prânz, discutând şi glumind. Dayna îl cercetă pe cel care

crezuse că ar fi Tom, însă de la spate era foarte greu de zis...

„Tom? Ar fi putut să-l trimită pe Tom?”

Desigur că nu. Asta suna atât de nebuneşte, încât ar fi fost...

„Aproape raţional.”

Însă ei tot nu-i venea să creadă.

— Hei, Jurgens! o strigă Jenny cu putere. Nu cumva ai adormit, sau îţi dai ochii peste cap?

Dayna se aplecă peste mica balustradă a coşului în care se afla, privi în jos, spre Jenny, şi-i făcu semn cu degetul mijlociu. Jenny izbucni în râs. Dayna se întoarse la treaba ei, se apucă să monteze becul şi, când reuşi să-l fixeze la locul lui, se încheia şi ziua de lucru. Pe drumul de întoarcere, rămase tăcută... atât de tăcută, încât trezi curiozitatea lui Jenny.

— Probabil nu am nimic de zis, de aceea tac, îi răspunsese Dayna cu o umbră de zâmbet.

„Nu e posibil să fi fost chiar Tom. Şi totuşi?”

— Trezeşte-te! Trezeşte-te! Fir-ai să fii, trezeşte-te, putoare!

Ieşi la suprafaţă din somnul obscur când un şut o nimeri în şale, aruncând-o pe podea din patul mare şi rotund. Se trezi de îndată, clipind des şi încercând să se dezmeticească.

Lloyd se afla acolo, măsurând-o cu mânie şi răceală. Whitney Horgan. Ken DeMott. Ace High. Jenny. Figura de obicei deschisă a lui Jenny era şi ea distantă şi impenetrabilă.

— Jen?...

Niciun răspuns. Dayna se ridică în genunchi, fără să-i pese de goliciunea ei, dar pe deplin conştientă de cercul de feţe glaciare din jurul ei. Expresia lui Lloyd lăsa să se ghicească faptul că fusese trădat şi descoperise această trădare.

„Visez, oare?”

— Îmbracă-te odată, căţea mincinoasă, spioană ce eşti!

Okay, deci nu era vis. Avu o senzaţie de teribilă spaimă în stomac, deşi totul părea să fi fost dinainte stabilit. Ştiuseră despre Jude, acum aflaseră adevărul şi despre ea. El le zisese. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Era 3.45 dimineaţa. Ora Poliţiei Secrete, îi trecu prin minte.

— Unde este? întrebă ea.

— Prin preajmă, îi răspunse Lloyd sumbru. Obrajii lui erau palizi şi strălucitori, iar amuleta i se vedea în deschizătura cămăşii. Ai să regreţi curând că este pe aproape.

— Lloyd?

— Ce vrei?

— Ţi-am dat o boală venerică, Lloyd. Sper să-ţi putrezească.

O lovi cu piciorul chiar sub osul pieptului, răsturnând-o pe spate.

— Sper să-ţi putrezească, Lloyd.

— Taci din gură şi îmbracă-te.

— Ieşiţi de aici. Nu mă îmbrac de faţă cu niciun bărbat.

Lloyd o izbi iarăşi, de astă dată în bicepsul braţului drept. În pofida durerii îngrozitoare, nu ţipă, doar colţurile buzelor se lăsară, tremurând, în jos.

— Ai intrat cu fundul în apă rece, Lloyd? Te culcai cu Mata Hari?

Rânji spre el, cu lacrimi de durere în ochi.

— Haide, haide, Lloyd, interveni Whitney Horgan. Văzuse licărul ucigaş din ochii lui Lloyd şi se apropie în grabă, punându-şi mâna pe braţul tânărului. Noi ne ducem în salon. Jenny rămâne aici şi o supraveghează în timp ce se îmbracă.

— Şi dacă se decide să sară pe fereastră?

— Nu va avea prilejul, îi asigură Jenny.

Figura ei era ca de piatră şi Dayna observă abia acum că purta un revolver la şold.

— N-ar putea, oricum, spuse Ace High. Ferestrele de la nivelul ăsta de sus sunt doar de formă, n-aţi ştiut? Celor care pierd din gros la jocurile de noroc le vine nu o dată cheful să facă un plonjon de la mare înălţime, ceea ce înseamnă o proastă publicitate pentru hotel. Prin urmare, nu se deschid. În ochii lui Ace se putea citi o urmă de compasiune. Cât despre tine, iubito, continuă el, tu ai pierdut chiar totul.

— Hai, Lloyd, repetă Whitney, dacă nu ieşi imediat de aici, ai să faci un gest pe care mai târziu ai să-l regreţi, o să-i dai una la cap sau cine mai ştie ce.

— Bine. Se apropiară împreună de uşă, iar Lloyd se uită în urmă, peste umăr. Va avea el grijă de tine, căţea!

— Ai fost cel mai amărât iubit din viaţa mea, Lloyd, îi replică ea dulce.

Încercă să se repeadă la ea, însă Whitney şi Ken DeMott îl ţinură şi-l scoaseră afară. Uşile duble se închiseră în urma lor cu un zgomot uşor.

— Îmbracă-te, Dayna, o îndemnă Jenny.

Dayna se ridică, frecându-se încă la locul de pe braţul ei unde urma loviturii începuse să se coloreze în purpuriu.

— Tare vă mai place vouă ce se întâmplă, zise ea. De asta aveţi nevoie? De oameni ca Lloyd Henreid?

— Tu te-ai culcat cu el, nu eu. Pe figura ei se citea pentru prima oară o emoţie: enervare şi reproş. Dar tu crezi că e frumos să vii aici ca să spionezi? Îţi meriţi soarta pe care o s-o ai. Şi, crede-mă, sor-mea, n-ai să poţi duce cât o să primeşti.

— M-am culcat cu el dintr-un anumit motiv, zise Dayna, trăgându-şi chiloţii pe ea. Şi am spionat tot dintr-un anumit motiv.

— Ai face bine să-ţi ţii gura!

Dayna se întoarse şi o privi ţintă pe Jenny.

— Care-i părerea ta despre ce se întâmplă aici, fato? De ce crezi că se antrenează bărbaţii pe reactoarele alea de la

Indian Springs? Şi ai impresia că Flagg vrea să-i câştige iubitei o păpuşă Kewpie la bâlci cu rachetele Shrike?

Jenny îşi strânse buzele şi spuse:

— Asta nu-i treaba mea.

— Şi dacă avioanele vor traversa la primăvară Munţii Stâncoşi ca să distrugă cu rachetele orice urmă de viaţă de acolo? Nici asta nu e treaba ta, nu?

— Sper că aşa vor face. El ne-a spus că este care pe care, noi sau voi. Şi eu îl cred.

— Şi Hitler a fost crezut. Dar de fapt nu-l crezi, pur şi simplu ţi-e frică de el de mori.

— Îmbracă-te, Dayna.

Dayna îşi trase pantalonii, îşi încheie nasturele şi-şi trase fermoarul. Apoi îşi duse mâinile la gură.

— Cred... vai, îmi vine să vărs... Doamne!

Apucându-şi în fugă bluza cu mâneci lungi, Dayna se răsuci şi o zbughi în baie, încuind uşa în urmă. Icni de mai multe ori, puternic.

— Deschide uşa, Dayna! Deschide, altfel trag în broască şi-o deschid eu!

— Mi-e rău...

Gemu şi icni iarăşi. Ridicându-se pe vârfuri, pipăi deasupra dulapului cu medicamente, mulţumind lui Dumnezeu că-şi lăsase aici cuţitul şi rugându-se să-i mai fie îngăduite doar douăzeci de secunde...

Găsi dispozitivul. Îl prinse de braţ. Acum se auzeau şi alte voci în dormitor.

Cu mâna stângă răsuci robinetul, lăsând apa să curgă în chiuvetă.

— Doar o clipă, mi-e rău, ce naiba!

Dar nu erau dispuşi să-i mai acorde niciun răgaz. Cineva se împinse cu umărul în uşă, care se clătină în balamale. Dayna fixă cuţitul în dispozitiv. Stătea lipit de braţul ei ca o săgeată ucigătoare. Mişcându-se cu o viteză disperată, îşi trase bluza şi-şi încheie mânecile. Se stropi la gură cu apă şi trase apa la toaletă.

Încă o lovitură în uşă. Dayna răsuci butonul şi în încăpere se năpustiră Lloyd, aruncând priviri fioroase în jur, Jenny, stând cu pistolul scos, în spatele lui Ken DeMott şi Ace High.

— Am borât, le aruncă Dayna calm. Păcat că n-aţi fost şi voi de faţă, hm?

Lloyd o prinse de umăr şi o împinse în dormitor.

— Ar trebui să-ţi frâng gâtul, putoare ce eşti.

— Aduceţi-vă aminte de vocea stăpânului. Îşi încheie nasturii bluzei, măsurându-i cu ochi scânteietori. El e zeul tuturor cotarlelor de aici, nu? Sunteţi ai lui şi trebuie să-l pupaţi în cur.

— N-ar fi rău să-ţi ţii gura, o povăţui Whitney cu asprime. Altfel îţi înrăutăţeşti şi mai mult situaţia.

O măsură pe Jenny, incapabilă să înţeleagă cum de fata aceea zâmbitoare şi deschisă se transformase acum într-o înfricoşătoare fiinţă a nopţii.

— Nu vă daţi seama că se pregăteşte să ia totul de la capăt? îi interogă ea cu disperare. Omorurile, împuşcăturile... epidemia!

— El este cel mai mare şi mai puternic, răspunse Whitney cu o blândeţe curioasă. Are să vă şteargă de pe faţa pământului.

— Gata cu discuţiile, interveni Lloyd. Să mergem.

Se pregătiră s-o prindă de braţe, dar ea se trase într-o parte, încrucişându-şi braţele la piept şi clătinând din cap.

— Merg şi singură.

În cazino nu se aflau decât câţiva bărbaţi înarmaţi, stând în picioare sau aşezaţi pe lângă uşi. Când uşile liftului se deschiseră şi grupul în care se aflau Lloyd şi Dayna păşi afară, lăsară impresia că au de contemplat lucruri foarte interesante pe pereţi, pe tavan şi la mesele goale de joc.

Dayna fu împinsă spre uşa de la capătul şirului de ghişee de schimb. Lloyd o deschise cu o cheiţă şi intrară. Trecură în grabă printr-o zonă ce aducea cu o bancă: erau acolo maşini de socotit, coşuri de gunoi pline cu rulouri de hârtie,

cutii cu benzi de cauciuc şi clame. Monitoare de computer cu ecrane cenuşii, stinse. Sertare deschise, pline cu bani. Din unele se revărsau pe podea bancnote de cincizeci şi de o sută de dolari.

Apoi Whitney deschise încă o uşă şi Dayna fu condusă de-a lungul unui culoar acoperit cu mochetă spre un birou de recepţie gol. Decorat cu gust. Birou alb, cu formă mai puţin obişnuită, pentru o secretară cochetă, care murise, tuşind şi scuipând ghemotoace de flegmă verde, acum vreo câteva luni. Pe perete, un tablou, s-ar fi zis o reproducere după Klee. Un covor moale de lână, maro-deschis. Anticamera spre sediul puterii.

Frica i se strecură ca apa rece în toate ungherele trupului, făcând-o să se simtă crispată şi stângace. Lloyd se aplecă peste birou şi apăsă un buton. Dayna constată că bărbatul transpirase puţin.

— Am adus-o, R.F.

Un val de râs isteric i se adună în piept şi în cele din urma nu reuşi să-l stăvilească – asta şi din cauză că nu-i mai păsa.

— R.F.! R.F.! Mi se pare cea mai bună poantă! Sunt gata, aştept semnalul tău, CB.!

Izbucni într-un şir de hohote; pe neaşteptate, Jenny o pălmui.

— Tacă-ţi gura! şuieră ea. Nu-ţi dai seama ce te aşteaptă.

— Ba da, răspunse Dayna, privind-o. Tu şi ceilalţi nu vă daţi seama.

Din interfon se auzi o voce caldă, plăcută şi veselă.

— Prea bine, Lloyd, îţi mulţumesc. Te rog s-o trimiţi înăuntru.

— Singură?

— Desigur.

Înainte de întreruperea legăturii, se mai auzi un chicotit binevoitor. Dayna simţi cum i se usucă gura la auzul acelui râs.

Lloyd se întoarse către ea. Pe frunte îi apăruseră între timp broboane mari de transpiraţie, care se scurgeau ca nişte lacrimi pe obrajii slabi.

— L-ai auzit. Intră.

Îşi încrucişă braţele sub sâni, cuţitul rămânând în partea interioară.

— Să presupunem că refuz.

— Te-aş târî înăuntru.

— Uită-te la tine, Lloyd. Eşti atât de speriat, încât n-ai putea să împingi înăuntru nici măcar un pui de căţel. Îi privi pe ceilalţi. Toţi sunteţi speriaţi. Tu, Jenny, arăţi de parcă ai fi făcut pe tine. Asta nu-ţi prieşte la ten, draga mea. Şi nici la chiloţi.

— Potoleşte-te, ticăloasă prefăcută ce eşti, şopti Jenny.

— Mie nu mi-a fost niciodată teamă în Free Zone, spuse Dayna. Mă simţeam bine acolo. Am venit încoace tocmai pentru că doream ca acel sentiment de bunăstare să nu dispară. N-a fost un gest politic, ci doar ce v-am zis. Ar trebui să vă mai gândiţi. Poate că frica este unicul lucru pe care el vi-l poate oferi.

— Madam, i se adresă Whitney pe ton de scuză, mi-ar face plăcere să ascult şi restul predicii, dar omul aşteaptă. Regret, dar fie că spui amin şi intri singură pe uşa aceea, fie voi fi silit eu să te împing înăuntru. După ce intri, n-ai decât să-i spui lui toată povestea... bineînţeles, dacă o să mai fii în stare să vorbeşti. Până atunci însă, noi răspundem de tine.

„Ciudat este că părerea lui de rău pare absolut sinceră”, gândi ea. „Păcat că şi teama este la fel de autentică.”

— Nu va fi nevoie de asta.

Făcu un efort să se pună în mişcare, apoi totul păru mai simplu. Mergea la moarte, de asta nu se îndoia. Dacă aşa-i era dat, nu se putea împotrivi. Avea cuţitul. Ca să-l atace, dacă i se oferea prilejul, şi pentru ea însăşi, dacă ar fi fost nevoie.

Gândi astfel: „Mă cheamă Dayna Roberta Jurgens şi mi-e teamă, dar asta nu mi se întâmplă pentru prima oară. Tot

ceea ce poate să-mi ia este un lucru la care va trebui oricum să renunţ la un moment dat – adică viaţa mea. Nu-i voi permite să mă calce în picioare. Nu-i voi permite să mă umilească, pe cât voi fi în stare. Aş vrea să mor cu fruntea sus... şi voi obţine ceea ce doresc.”

Răsuci butonul şi pătrunse în birou... găsindu-se faţă în faţă cu Randall Flagg.

Încăperea era mare şi în cea mai mare parte goală. Biroul fusese împins la peretele cel mai îndepărtat, cu scaunul turnant îndărătul lui. Tablourile fuseseră acoperite, iar luminile stinse. Pe o latură a biroului fusese trasă o draperie, dezvelind un perete în întregime din sticlă, cu vedere spre deşert. Dayna gândi că nu văzuse niciodată în viaţa ei o privelişte atât de sterilă şi respingătoare. De undeva, de sus, lumina o lună mică şi aproape plină, ca o monedă foarte lustruită din argint.

În faţa ferestrei stătea un bărbat, privind afară.

Continuă să contemple priveliştea încă multă vreme după intrarea ei, întorcându-i spatele cu indiferenţă. Apoi se întoarse. De cât timp are nevoie un bărbat pentru o asemenea mişcare? De două sau trei secunde, maximum. Daynei i se păru ca gestul Omului Întunecat durează o veşnicie, dezvăluindu-i-se încet, încet, la fel ca luna pe care o contemplase până atunci. Se simţi ca un copil, căruia amestecul de teamă extremă şi curiozitate înspăimântătoare îi răpeşte graiul. Era prinsă cu totul în mrejele, în vraja lui, şi era convinsă că atunci când se va întoarce spre ea cu totul, peste o veşnicie, se va afla faţă-n-faţă cu visul ei: un călugăr în sutană gotică, sub care nu se adăposteşte decât întunericul. Negativul unui om, fără faţă. Avea să-l vadă, pentru ca apoi să-şi piardă minţile.

Apoi bărbatul îi ieşi în întâmpinare, zâmbindu-i cald şi, şocant, primul ei gând a fost: Ca să vezi, e chiar de vârsta mea!

Părul lui Randy Flagg era întunecat şi ciufulit. Faţa lui îi păru chipeşă şi rumenă, ca şi cum ar fi petrecut mult timp în bătaia vântului de deşert. Trăsăturile lui erau mobile şi sensibile, iar ochii îi jucau veseli, ca ai unui copil ce tăinuieşte o imensă şi minunată surpriză.

— Dayna! Bună!

— S-s-s-salut.

Îi era imposibil să rostească şi alt cuvânt. Îşi imaginase că e pregătită pentru orice, dar la aşa ceva nu se aşteptase. Mintea ei, ameţită, o părăsise. Bărbatul zâmbi, văzându-i încurcătura, apoi întinse braţele spre ea într-un gest de scuză. Purta o cămaşă în carouri, decolorată, cu gulerul ros, jeanşi cu ţinte şi o pereche foarte veche de cizme de cowboy, cu tocurile tocite.

— Ce te aşteptai să vezi? Un vampir? Zâmbetul se lăţi pe toată faţa, obligând-o astfel să-i răspundă şi ea tot cu un zâmbet. Unul care te beleşte de viu? Ce ţi-or fi povestit despre mine?

— Le este teamă, spuse ea. Lloyd... transpiră ca un porc.

Zâmbetul lui cerea în continuare să i se răspundă tot cu zâmbet şi trebui să-şi adune întreaga voinţă ca să-i refuze această favoare. Fusese dată jos din pat cu lovituri de picior la ordinele lui. Adusă aici ca să... ce? Să mărturisească? Să spună tot ce ştia despre Free Zone? Se îndoia să mai fie lucruri pe care el să nu le ştie.

— Lloyd, spuse Flagg, râzând cu milă. Lloyd a trecut printr-o experienţă amară la Phoenix, când bântuia gripa. Nu-i place să vorbească despre asta. Eu l-am salvat de la moarte şi – zâmbetul lui deveni dezarmant – şi de o soartă mai rea decât moartea, sau cel puţin asta e părerea generală. El m-a asociat cu această experienţă, deşi nu eu îl pusesem în situaţia respectivă. Mă crezi?

Ea confirmă cu un gest lent din cap. Îl credea cu adevărat şi se surprinse gândindu-se dacă „experienţa amară de la Phoenix” avea cumva vreo legătură cu faptul că Lloyd făcea mereu duşuri. Se mai surprinse nutrind un

sentiment de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă faţă de Lloyd Henreid: milă.

— Stai jos. Chiar jos, draga mea.

Se uită nedumerită în jur.

— Pe podea. Se stă foarte bine pe podea. Trebuie să vorbim deschis, cu cărţile pe faţă. Mincinoşii stau în scaune, prin urmare ne vom feri să procedăm ca ei. Vom sta aşa cum stau prietenii la un foc de tabără. Stai jos, fată.

Ochii lui scânteiau de o veselie reţinută, părea gata să izbucnească în hohote de râs, dar se stăpânea. Se aşează încrucişându-şi picioarele, apoi se uită la ea în sus, rugător, ca şi cum ar fi vrut să-i zică: Doar n-ai de gând să mă laşi să stau singur pe podeaua acestui birou ridicol, nu?

Ezită un moment, apoi se aşează şi ea. Îşi încrucişă picioarele şi-şi sprijini uşor braţele de genunchi. Simţea greutatea reconfortantă a cuţitului prins în dispozitivul lui cu arc.

— Ai fost trimisă ca să ne spionezi, dragă, începu el. Ţi se pare o descriere corectă a situaţiei?

— Da.

N-ar fi avut niciun rost să încerce să nege.

— Şi ştii ce li se întâmplă de obicei spionilor la vreme de război?

— Da.

Zâmbetul lui se lumină ca soarele.

— Nu-i un mare noroc că nu suntem în război, noi şi ai tăi?

Îl privi, absolut surprinsă.

— Dar nu suntem în război, după cum ştii, repetă el cu sinceritate şi calm.

— Dar... tu...

O mie de gânduri confuze i se învălmăşeau în minte. Indian Springs. Rachetele Shrike. Trashcan Man cu defoliantul şi cu Zippourile lui. Felul cum conversaţia lua mereu o nouă direcţie atunci când numele – sau existenţa –

acestui bărbat erau pomenite. Şi avocatul, Eric Strellerton. Bântuind prin deşertul Mojave cu minţile rătăcite.

A fost suficient să se uite la el.

— Am atacat eu cumva aşa-zisa voastră Free Zone? Am făcut eu vreun gest de agresiune împotriva voastră?

— Nu... dar...

— Dar voi ne-aţi atacat?

— Desigur că nu!

— Nu. Şi nici nu avem planuri în acest sens. Priveşte!

Îşi ridică deodată braţul drept, îndoindu-l totodată şi alcătuind astfel un soi de tub. Privind prin el, dincolo de peretele-fereastră, se vedea deşertul.

— Marele Deşert Vestic! strigă el. Marele Pişat! Nevada! Arizona! New Mexico! California! Mici grupuri de oameni de-ai mei se află în Washington, în zona Seattle şi în Portland, Oregon. Alţii în Idaho şi în New Mexico. Suntem cu mult prea risipiţi ca măcar să ne treacă prin minte să facem un recensământ mai devreme de un an de aici înainte. Suntem cu mult mai vulnerabili decât voi. Free Zone este ca un stup, o comună extrem de bine organizată. Noi nu suntem decât o confederaţie, cu mine în frunte. Există suficient spaţiu pentru ambele tabere. Va fi spaţiu suficient şi în 2190. Şi asta dacă ne vor trăi copiii, ceea ce aici nu vom afla decât peste încă cel puţin cinci luni. Dar dacă rămân în viaţă şi omenirea va continua să existe, să-i lăsăm pe bunicii noştri să-şi rezolve ei singuri socotelile, în cazul unui conflict. Sau pe bunicii lor. Dar noi pentru ce Dumnezeu să ne batem?

— Pentru nimic, murmură ea.

Era buimăcită, cu gâtlejul iască şi simţea ceva... oare nu cumva era un fir de speranţă! Se uita în ochii lui. Părea că nu poate să-şi dezlipească privirile de ochii lui şi nici nu avea dorinţa s-o facă. Nu-şi pierdea minţile. El nu avea intenţia s-o facă să-şi piardă minţile. El era... o persoană extrem de rezonabilă.

— Nu există raţiuni economice pentru care să ne luptăm, şi nici tehnologice. Politicile noastre sunt puţin diferite, dar asta e ceva cu totul mărunt, având în vedere că între noi se înalţă Munţii Stâncoşi...

„Mă hipnotizează.”

Cu un efort uriaş îşi desprinse ochii dintr-ai lui, privind peste umărul lui, luna. Zâmbetul lui Flagg păli uşor şi o umbră de iritare păru să-i întunece trăsăturile. Sau doar i se păruse? Când se întoarse spre el (mai prudent de această dată), Flagg îi zâmbea din nou cu blândeţe.

— Ai pus să fie omorât Judele, îi spuse ea cu duritate. Acum vrei ceva de la mine şi după ce vei obţine ceea ce doreşti, ai să porunceşti şi moartea mea.

O privi şi-i explică răbdător:

— Am organizat pichete de-a lungul întregii frontiere dintre Idaho şi Oregon pentru Judele Farris, asta-i adevărat. Dar nu ca să-l omoare. Primiseră ordin să mi-l aducă. Până ieri am stat la Portland. Am vrut să vorbesc cu el, draga mea, aşa cum stau de vorbă cu tine: calm, raţional şi măsurat. Doi dintre oamenii mei l-au văzut trecând prin Copperfield, Oregon. A început să tragă, rănindu-l mortal pe unul dintre ei şi omorându-l pe loc pe celălalt. Cel rănit a reuşit să-l ucidă pe Jude înainte de a muri, la rândul lui. Îmi pare rău de felul cum s-a soldat această întâmplare. Mult mai rău decât îţi poţi tu închipui.

Ochii lui se întunecară şi ea îl crezu... dar probabil că nu în felul în care ar fi dorit el să creadă. Şi simţi din nou valul acela de răceală.

— Pe aici circulă cu totul altă versiune.

— Poţi să-i crezi pe ei sau pe mine, dragă. Dar nu uita că eu dau ordinele.

Avea multă... foarte multă putere de persuasiune. Ai fi zis că e cu totul nevinovat... ceea ce nu prea corespundea adevărului, nu? Sentimentul acela provenea din simplul fapt că era un bărbat... sau ceva care arăta ca un bărbat. Uşurarea pe care i-o transmitea acest fapt simplu putea s-o

prostească. El era o prezenţă plăcută şi avea ştiinţa politicianului de a-ţi dărâma cele mai bune argumente... dar făcea toate acestea într-un mod care ei i se părea extrem de neliniştitor.

— Dacă nu te gândeşti la război, atunci ce-i cu toate avioanele şi pregătirile de la Indian Springs?

— Măsuri de apărare, răspunse el prompt. Întreprindem acţiuni similare la Searles Lake, în California, şi la Edwards Air Force Base. Mai există un grup şi la reactorul atomic de la Yakima Ridge din Washington. Oamenii voştri vor proceda la fel... dacă n-au şi început.

Dayna clătină încet din cap.

— Când am plecat eu din Free Zone, încă mai încercau să pună pe picioare sistemul de energie electrică.

— Iar eu le-aş trimite bucuros doi sau trei tehnicieni, numai că se întâmplă să ştiu că Brad Kitchner al vostru se descurcă foarte bine. Ieri au avut un mic accident, dar el a rezolvat problema foarte repede. O suprasarcină de curent pe Arapahoe.

— De unde le ştii pe toate?

— O, am şi eu metodele mele, răspunse Flagg amabil. Apropo, bătrâna s-a întors, draga de ea.

— Mother Abagail?

— Da. Ochii lui păreau duşi departe şi mohorâţi; trişti, poate. A murit. Ce păcat. Speram din toată inima s-o pot întâlni.

— Moartă? Mother Abagail a murit?

Tristeţea din privirile lui dispăru şi o măsură cu un zâmbet.

— Te surprinde atât de tare?

— Nu. Dar mă surprinde că s-a întors. Şi mă surprinde şi mai mult că ştii.

— S-a întors acolo ca să moară.

— A spus ceva?

Pentru o clipă doar, masca de amabilitate de pe faţa lui Flagg alunecă, lăsând să se vadă că era deconcertat şi

negru de supărare.

— Nu, spuse el. Am sperat că... va vorbi. Dar a fost în comă înainte să moară.

— Eşti sigur?

Zâmbetul lui reapăru, la fel de puternic ca soarele verii atunci când alungă ceaţa de dimineaţă.

— Să nu ne mai gândim la asta, Dayna. Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute, cum ar fi întoarcerea ta în Free Zone. Sunt convins că ai prefera să te afli acolo, şi nu aici. Am un lucru pe care aş vrea să-l iei cu tine.

Îşi vârî mâna sub cămaşă, de unde scoase la iveală o pungă din piele de căprioară şi din ea trei hărţi din cele care se găsesc la staţiile de benzină. I le întinse Daynei, care se uită la ele din ce în ce mai mirată. Ele reprezentau cele şapte state din vest. Anumite zone erau haşurate în roşu. Legenda scrisă de mână în partea de jos a fiecărei hărţi preciza că este vorba de zonele unde populaţia începuse să se concentreze.

— Chiar vrei să iau astea cu mine?

— Da. Eu ştiu unde se află oamenii voştri, şi doresc să ştiţi şi voi unde sunt ai mei. Este un gest de bună-credinţă şi prietenie. Şi când ai să ajungi acolo, aş vrea să le spui aşa: Flagg nu vrea să le facă niciun rău şi oamenii lui Flagg nu vor să le facă niciun rău. Spune-le să nu mai trimită spioni. Dacă ţin să trimită oameni aici, sfătuieşte-i să anunţe că este vorba de o misiune diplomatică... sau de un grup de studenţi în călătorie de studii... sau orice altceva le trece prin minte. Dar să vină deschis. Le spui asta?

Era năucită şi nervoasă.

— Sigur că da. Am să le spun. Dar...

— Asta-i tot.

Îşi ridică din nou palmele goale, deschise. Dayna observă ceva şi se aplecă înainte, cu nelinişte.

— La ce anume te uiţi?

În vocea lui se ghicea o undă de duritate.

— La nimic.

Dar ea văzuse ceva şi, judecând după expresia de pe figura lui, era limpede că el ştia şi ce anume. Pe palmele lui Flagg nu se vedea nicio linie. Erau netede şi imaculate ca pielea de pe burtica unui bebeluş. Lipseau linia vieţii, linia inimii, inelele, volutele şi amprentele. Nu se vedea... nimic.

Se priviră îndelung, ochi în ochi.

Apoi Flagg sări în picioare şi se apropie de birou. Dayna se ridică şi ea. Începuse să creadă că avea să-i dea drumul să plece. Bărbatul se aşează pe marginea biroului şi trase interfonul mai aproape.

— O să-i spun lui Lloyd să schimbe uleiul, bujiile şi platinele de pe motocicleta ta, zise el. Să-i facă şi plinul. Acum nu mai avem griji din cauza crizei de benzină sau de ţiţei, ce zici? E din belşug pentru toată lumea. Deşi a existat o zi – de care eu mi-aduc aminte şi probabil că şi tu, Dayna – când se părea că lumea va dispărea într-o serie de explozii nucleare din cauza lipsei de benzină premium fără plumb. Clătină din cap. Oamenii erau foarte, foarte proşti. Apăsă butonul interfonului. Lloyd?

— Mda, aici sunt.

— Te rog să alimentezi motocicleta Daynei, s-o reglezi şi s-o laşi în faţa hotelului! Ea va pleca de la noi.

— Da.

Flagg întrerupse legătura.

— Păi, cam asta este, draga mea.

— Pot... să plec chiar acum?

— Da, doamnă. Plăcerea a fost de partea mea.

Îi arătă uşa cu mâna... de această dată cu palma în jos.

Se apropie de uşă. În clipa în care mâna ei atinsese butonul, el îi spuse:

— Mai este doar un lucru. Un... fleac, nimic mai mult.

Dayna se întoarse şi-l măsură cu privirea. Flagg rânjea spre ea prietenos, dar pentru o fracţiune de secundă îi aduse aminte de un buldog mare şi negru, cu limba atârnând peste colţii albi şi ascuţiţi, în stare să-ţi sfâşie braţul ca pe o cârpă de bucătărie.

— Ce anume?

— Încă unul dintre oamenii voştri se află aici. Zâmbetul lui Flagg se lăţi. Cine este el?

— De unde să ştiu eu? exclamă Dayna, dar în mintea ei se aprinse o lumină: Tom Cullen... Oare chiar el era?

— Vai, draga mea, credeam că ne-am lămurit.

— Serios, insistă ea. Încearcă să judeci drept şi ai să-ţi dai seama că spun adevărul adevărat. Comitetul m-a trimis pe mine... şi pe Jude... şi cine mai ştie pe câţi alţii... şi au fost cât se poate de grijulii. Tocmai ca să nu putem ciripi dacă se întâmpla... Înţelegi, ceva.

— Dacă ne hotăram să smulgem nişte unghii?

— Okay, da. Pe mine m-a abordat Sue Stern. Presupun că Larry Underwood... şi el face parte din comitet...

— Ştiu cine este domnul Underwood.

— Ei, bine, cred că el i-a făcut Judelui propunerea. Cât despre ceilalţi... Clătină din cap. Ar putea fi oricine. Şi oricât de mulţi. Nu este exclus ca fiecare dintre cei şapte membri ai comitetului să fie responsabil de recrutarea unui spion.

— Da, s-ar fi putut să fie aşa, dar nu este. Aici se mai află doar unul, şi tu ştii cine este el.

Rânjetul i se lăţi pe toată faţa, înspăimântând-o. Flagg arăta nefiresc, obrajii lui amintindu-i de un peşte mort, de ape poluate, de suprafaţa lunii văzută prin telescop. Îşi simţi deodată vezica plină de lichid fierbinte, pe care-i venea greu să şi-l reţină.

— Tu ştii, repetă Flagg.

— Nu, eu...

Flagg se aplecă iarăşi peste interfon.

— Lloyd a plecat?

— Nu, sunt aici.

Intercom scump, recepţie perfectă.

— Mai aşteaptă puţin cu motocicleta Daynei. Avem încă ceva de pus la punct, spuse, privind-o pe Dayna, cu o sclipire vicleană în ochi.

— Okay.

Interfonul se închise cu un păcănit. Flagg o măsură din priviri, zâmbind, cu braţele încrucişate. Rămase aşa multă vreme.

Dayna începu să transpire. Ochii lui păreau să crească şi să se întunece. Privind în ei, avea sentimentul că se uită în nişte fântâni foarte vechi şi adânci. De această dată, oricât se strădui, nu mai reuşi să se desprindă de ei.

— Spune-mi, i se adresă el blând. Să nu trecem la lucruri neplăcute, draga mea.

Dayna îşi auzi propria voce ca de la mari depărtări:

— Tot ceea ce s-a întâmplat mai devreme a fost un scenariu, nu-i aşa? O mică piesă de teatru într-un act.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, draga mea.

— Ba da. Greşeala a fost că l-ai pus prea repede pe Lloyd să-ţi răspundă. E suficient să le spui o vorbă, că ei au şi sărit să-ţi împlinească voia. În mod normal, ar fi trebuit să fie pe jumătate gata cu pregătirea motocicletei. Numai că tu i-ai prevenit să nu mişte, pentru că nu aveai câtuşi de puţin intenţia să-mi dai drumul.

— Draga mea, eşti bolnavă, asta-i paranoia curată. Presupun că din cauza ororilor prin care ai trecut cu oamenii aceia. Cei cu grădina zoologică ambulantă. Trebuie să fi fost o experienţă teribilă. Şi acum s-ar putea să se petreacă lucruri urâte, dar noi nu vrem asta, nu-i aşa?

Puterile ei se topeau cu repeziciune; avea sentimentul că i se scurg prin picioare, de-a lungul unor linii de forţă absolut drepte. Cu o ultimă urmă de voinţă, izbuti să-şi strângă pumnul mâinii drepte amorţite şi să se lovească deasupra sprâncenei drepte. Simţi o durere violentă în ţeastă şi privirile i se tulburară. Capul i se lăsă brusc pe spate şi izbi uşa cu un sunet sec. Ochii i se desprinseră de ai lui şi simţi cum îi revine voinţa. La fel şi puterea de a-l înfrunta.

— Vai, cât de bun eşti, i se adresă ea, cu apăsată ironie.

— Ştii cine e acela, insistă Flagg. Se ridică de la birou şi se apropie agale de ea. Ştii, şi o să-mi spui. Pumnii în cap nu te vor scăpa, draga mea.

— Cum se face că tu nu ştii? ţipă ea. Doar ai ştiut şi de Jude şi de mine! Cum se face că nu ştii de...

Mâinile bărbatului, reci şi grele ca marmura, se lăsară asupra umerilor ei cu forţă teribilă.

— Cine este?

— Nu ştiu.

O scutura ca pe o păpuşă de cârpă, iar pe figura lui apăruse un rictus crud. Deşi mâinile îi erau reci, faţa îi radia ca un cuptor.

— Ştii. Spune-mi. Cine-i?

— De ce nu ştii tu?

— Pentru că nu reuşesc să văd! urlă Flagg, azvârlind-o cât colo pe duşumea.

Ea se rostogoli ca şi cum trupul său ar fi fost fără oase şi rămase nemişcată, iar atunci când el îşi aplecă asupră-i faţa licărind ca o lanternă în întuneric, muşchii ei cedară şi simţi lichidul cald scurgându-i-se pe picioare. Figura aceea raţională, blândă şi îndatoritoare dispăruse. Randy Flagg dispăruse. În faţa ei se afla acum Momâia Ambulantă, Omul Înalt, barosanul, şi numai Dumnezeu putea s-o mai ajute.

— Ai să vorbeşti, spuse el. Ai să-mi spui ceea ce vreau să aflu.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi se ridică încet în picioare.

Simţea greutatea cuţitului lipit de braţ.

— Da, am să-ţi spun. Vino mai aproape.

Rânjind, bărbatul înaintă un pas.

— Nu, şi mai aproape, vreau să-ţi şoptesc la ureche.

El se apropie. Dayna simţea dogoarea de cuptor, gerul îngheţat, în urechi îi răsuna o vibraţie înaltă şi atonală. În nări simţea nebunia, aidoma duhorii legumelor putrede într-un beci întunecat.

— Mai aproape, şopti ea răguşit.

Bărbatul mai făcu un pas, şi atunci, cu toată forţa urii, ea-şi îndoi braţul, auzi arcul declanşându-se şi strânse forma grea în mână.

— Na! urlă ea isteric, ridicându-şi braţul, pregătită să-i sfârtece stomacul, să-l facă să se împleticească prin încăpere cu maţele aburinde atârnându-i pe podele. Dar el îşi puse mâinile în şolduri, îşi lăsă capul pe spate, şi începu să râdă, hohote imense de râs, strâmbându-se şi zvârcolindu-se de atâta veselie.

— O, draga de ea! strigă el în această veselie dezlănţuită.

Dayna se uita prosteşte la propria ei mână, în care ţinea strâns o banană sănătoasă şi galbenă, cu abţibildul alb-albastru Chiquita lipit pe ea. Îngrozită, o lăsă să-i scape pe jos, unde fructul luă aspectul unui surâs galben şi greţos, ca o replică la zâmbetul lui Flagg.

— Ai să-mi spui, şopti acesta. Fii sigură că ai să vorbeşti.

Acum Dayna ştia că aşa va fi.

Se răsuci fulgerător şi cu o asemenea viteză, încât până şi Omul Întunecat fu luat, pentru moment, prin surprindere. O mână neagră reuşi să-i apuce doar spatele bluzei, dar nu rămase decât cu o bucată mare de mătase între degete.

Dayna se repezi spre fereastra cât un perete.

— Nu! urlă Flagg şi porni în urma ei ca un vânt negru.

Se împinse cu toată forţa de care-i erau în stare picioarele şi lovi geamul cu fruntea. Se iscă un zgomot surd, nu foarte puternic, şi Dayna văzu bucăţi de sticlă incredibil de groasă căzând în parcarea pentru personal. Din punctul de impact porniseră în toate direcţiile crăpături ca nişte vine de argint-viu. Inerţia o făcuse să iasă pe jumătate prin gaură, iar acum rămăsese nemişcată, sângerând din greu.

Atunci simţi mâna lui pe umăr şi se întrebă cât timp îi va lua până o va face să vorbească. O oră? Două? Bănuia că se află oricum pe moarte, dar speranţa asta nu-i era suficientă.

„Pe Tom l-am văzut, dar tu nu-l poţi depista sau cum s-o chema chestia asta pentru că el este altfel, el este...”

O trăgea înapoi în încăpere.

Se sinucise simplu, făcând o mişcare bruscă din cap spre dreapta. Un ciob ascuţit ca o lamă de sticlă îi pătrunse adânc în gât. Altul îi intrase în ochi. Într-o clipă corpul îi înţepenise şi mâinile i se izbiră spasmodic de geam. Apoi toată vlaga se scurse din trup. Ceea ce Omul Întunecat trăgea în birou nu mai era decât un sac inform şi însângerat.

Murise, poate în chip triumfător.

Urlând de furie, Flagg începu să-i tragă şuturi. Tresăririle mecanice, indiferente, ale trupului ei îl înverşunară şi mai rău. O lovi mai departe, rostogolind-o pe podea, mugind şi mârâind. Din păr începură să-i sară scântei, ca şi cum undeva, în el, un ciclotron se trezise la viaţă, generând un câmp electric, transformându-l astfel într-o baterie. Din ochi îi ţâşneau fulgere negre. Mugea şi lovea, lovea şi mugea.

Afară, Lloyd şi ceilalţi se îngălbeniseră la faţă. Schimbau priviri între ei. În cele din urmă, nu mai putură suporta. Jenny, Ken şi Whitney se îndepărtară, iar pe feţele lor livide se citea expresia omului care nu aude nimic şi are grijă să nici nu audă.

Doar Lloyd continuă să aştepte – nu pentru că aşa voia, ci ştiind că aşa se cuvine să procedeze. Într-un târziu, Flagg îl chemă înăuntru.

Stătea pe biroul cel mare, cu picioarele încrucişate, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Privea pe deasupra capului lui Lloyd, undeva, în gol. Simţind curentul, Lloyd constată că peretele-fereastră fusese spart la mijloc. Marginile ascuţite ale găurii erau mânjite cu sânge.

Pe podea zăcea o formă ghemuită, ce aducea vag aminte de un corp omenesc, înfăşurată într-o draperie.

— Fă să dispară chestia asta, spuse Flagg.

— Okay! Vocea lui coborî, până nu mai rămase decât o şoaptă răguşită. Să-i iau capul?

— Du totul în afara oraşului, la răsărit, aruncă benzină şi dă-i foc. M-ai auzit? Arzi totul! Arzi toată porcăria!

— Foarte bine.

— Aşa, zise Flagg, cu un zâmbet binevoitor.

Tremurând, cu gura de vată, scâncind de frică, Lloyd se căzni să ridice obiectul masiv. Partea de jos era lipicioasă şi umedă. Corpul fetei i se curbă în braţe şi luă formă de u, îi alunecă din mâini şi se prăbuşi la pământ. Aruncă spre Flagg o privire îngrozită, dar acesta rămăsese în poziţia semilotus, privind fix. Lloyd apucă din nou povara şi porni clătinându-se spre uşă.

— Lloyd?

Se opri şi privi în urmă. Gemu slab. Flagg rămăsese în aceeaşi poziţie, dar acum plutea cam la douăzeci şi cinci de centimetri deasupra biroului, privind în continuare senin.

— C-c-ce?

— Mai ai cheia pe care ţi-am dat-o la Phoenix?

— Da.

— Să-ţi fie la îndemână. Se apropie timpul.

— F-foarte bine.

Aşteptă, dar Flagg nu-i mai vorbi. Suspendat în întuneric, zâmbea blând, ca un fachir indian executând un număr uimitor.

Lloyd ieşi în grabă, fericit că mai scăpase o dată cu viaţă şi cu mintea întreagă.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic în Las Vegas. Lloyd se întoarse pe la ora 2 după-amiaza, răspândind în jur miros de benzină. Vântul începu să bată şi, pe la ora 5, sufla nestingherit de-a lungul lui Sunset Strip, stârnind vuiete sinistre printre hoteluri. Palmierii, care începuseră să moară din cauza lipsei de apă de care suferiseră în iulie şi în august, se zbăteau ca nişte fragmente zdrenţuite ale unor drapele de luptă. Nori cu forme stranii se fugăreau pe cer.

La Cub Bar, Whitney Horgan şi Ken DeMott beau bere la sticlă şi mâncau sendvişuri cu salată de ouă. Trei bătrâne – cele trei ursitoare, cum le spunea toată lumea – creşteau

păsări la marginea oraşului, cu toate acestea nu se găseau destule ouă. Nu departe de Whitney şi Ken, în cazino, micuţul Dinny McCarthy se târa fericit pe una dintre mesele de zaruri, jucându-se cu o armată de soldaţi de plastic.

— Uită-te la ţâncul ăsta, spuse Ken cu tandreţe. Cineva m-a întrebat dacă n-aş vrea să-i port de grijă o oră. Aş sta cu el şi o săptămână încheiată. Aş da orice să fie al meu. Nevastă-mea n-a avut decât un copil, născut prematur, cu două luni înainte de vreme. A murit în incubator, la trei zile după naştere.

Îşi ridică privirile la intrarea lui Lloyd.

— Hei, Dinny! strigă Lloyd.

— Yoyd! Yoyd! răspunse Dinny.

Se grăbi să ajungă la marginea mesei, sări jos şi-i alergă în întâmpinare. Lloyd îl ridică în braţe şi-l strânse tare.

— Îi dai un pupic lui Lloyd?

Dinny îl pupă de mai multe ori, cu zgomot.

— Ţi-am adus ceva, spuse Lloyd, scoţând din buzunarul de la piept un pumn de bomboane Hershey’s Kisses.

Dinny luă acadelele, ţipând de bucurie.

— Yoyd?

— Ce-i, Dinny?

— De ce miroşi a benzină?

Lloyd zâmbi:

— Ara ars nişte gunoi, dragul meu. Mergi şi te joacă. Cine-i mămica ta acum?

— Angelina. Pronunţia lui suna Angeiiina. Pe urmă iarăşi Bonnie. Îmi place Bonnie. Dar şi de Angelina-mi place.

— Să nu-i spui că Lloyd ţi-a dat bomboane. Angelina l-ar bate pe Lloyd.

Dinny promise să nu spună şi fugi râzând, imaginându-şi cum l-ar pălmui Angelina pe Lloyd. Peste câteva momente se afla din nou în mijlocul mesei de zaruri, comandându-şi armatele cu gura plină de ciocolată. Reapăru şi Whitney, cu şorţul lui alb. Aducea două sendvişuri şi o sticlă rece de bere Hamm’s pentru Lloyd.

— Mulţumesc, spuse acesta. Arată minunat.

— E pâine siriană de casă, îi explică Whitney cu mândrie.

Lloyd mestecă o vreme în linişte, apoi se interesă:

— L-a văzut careva?

Ken clătină din cap:

— Cred că iar a plecat.

Lloyd căzu pe gânduri. Afară, o pală de vânt mai puternică decât de obicei sufla aprig, amintind de pustietatea şi dezolarea din deşert. Dinny îşi ridică fruntea neliniştit, dar după o clipă se întoarse la joacă.

— Trebuie să fie undeva prin preajmă, spuse Lloyd în cele din urmă. Nu ştiu de ce, dar aşa cred eu. Stă pe aproape şi aşteaptă să se întâmple ceva. Nu ştiu exact ce.

— O fi aflat ceva de la ea? întrebă Whitney în şoaptă.

— Nu, răspunse Lloyd, urmărindu-i pe Dinny. Nu cred să fi scos ceva de la ea. Ceva nu i-a mers. Femeia... a avut noroc, sau a avut gândul mai iute decât el. Ceea ce se-ntâmplă des.

— Până la urmă, nici n-are importanţă, comentă Ken, cu toate că pe chipul lui se ghicea îngrijorarea.

— Nu, nu contează. Lloyd ascultă o vreme şuieratul vântului. Poate că s-a întors la L.A.

De fapt nu credea nici el ce spune şi asta era evident.

Whitney se întoarse la bucătărie şi reveni cu încă un rând de beri. Băură în tăcere, iar prin minte le treceau gânduri care de care mai puţin liniştitoare. Mai întâi Judele, iar acum femeia. Ambii morţi. Şi niciunul nu vorbise. Niciunul nu scăpase fără urme pe chip, după cum ordonase el. Era ca şi cum vechii Yankees, cu Mantle, Maris şi Ford în formaţie, ar fi pierdut primele două meciuri din World Series; le venea greu să creadă şi îi înspăimânta.

Vântul bătu cu forţă toată noaptea.

CAPITOLUL 63

Pe 10 septembrie, pe la sfârşitul după-amiezii, Dinny se juca în micul parc al oraşului, aflat la nord de cartierul de hoteluri şi cazinouri. „Mămica” lui din săptămâna respectivă, Angelina Hirschfield, stătea pe o bancă şi discuta cu o tânără care apăruse la Las Vegas cam cu cinci săptămâni în urmă, cu doar zece zile după ce sosise Angie.

Angie Hirschfield avea douăzeci şi şapte de ani. Cealaltă, cu zece ani mai tânără, avea pe ea un şort strâmt de bluejeans şi o bluză foarte scurtă, ţinuta ei nelăsând absolut nimic pe seama imaginaţiei. Contrastul dintre formele bine conturate ale corpului ei tânăr şi expresia copilăroasă, bosumflată, de pe chip avea ceva obscen. Conversaţia ei era monotonă şi dezlânată: stele ale rock-ului, sex, munca ei nenorocită – curăţa stratul protector de Cosmoline de pe armamentul de la Indian Springs – sex, inelul ei cu diamant, sex, programele de televiziune care-i lipseau teribil şi iarăşi sex.

În ce-o priveşte pe Angie, ar fi preferat ca tânăra să se ducă şi să se culce cu cine pofteşte şi s-o lase în pace. Spera ca Dinny să împlinească cel puţin treizeci de ani înainte să vină şi rândul acestei tinere să-i fie mămică.

În momentul respectiv, Dinny îşi ridică privirea, zâmbi şi strigă:

— Tom! Hei, Tom!

De cealaltă parte a parcului, un tip masiv, cu părul blond ca paiul, mergea târşâindu-şi picioarele şi bălăbănind un sufertaş mare, în care îşi ducea prânzul.

— Ia te uită, individul ăla pare beat, zise tânăra.

— Nu, acela este Tom, răspunse Angie cu un surâs. E doar...

Dinny o zbughise la fugă, ţipând cât îl ţinea gura:

— Tom! Stai puţin, Tom!

Tom se întoarse şi-i zâmbi:

— Dinny! Hei-hei!

Băieţelul sări spre Tom, care lăsă jos sufertaşul şi-l prinse în braţe pe copil.

— Fă-mă ca avionul, Tom! Fă-mă avion!

Tom îl apucă de mâini şi începu să-l rotească, din ce în ce mai repede. Forţa centrifugă făcu picioarele băiatului să se ridice până ce ajunseră paralele cu pământul. Dinny nu mai putea de râs. După încă două sau trei răsuciri, Tom îl aşeză cu blândeţe pe picioare.

Dinny se clătină, chicotind, străduindu-se să-şi recapete echilibrul.

— Încă o dată, Tom! Mai vreau!

— Nu, te apucă vărsatul dacă te mai rotesc. Iar Tom trebuie să ajungă acasă. Doamne, da.

— Bine, Tom. La revedere!

— Dinny îi iubeşte pe Lloyd Henreid şi pe Tom Cullen mai mult decât pe oricine altcineva. Tom Cullen este un om simplu, dar...

Angie se uită la tânără şi se întrerupse. Aceasta îl urmărea pe Tom cu atenţie şi părea să gândească intens.

— A sosit împreună cu un alt bărbat? se interesă ea.

— Cine? Tom? Nu... din câte ştiu eu, a venit singur-singurel, cam acum o săptămână şi jumătate. A fost împreună cu oamenii aceia din Free Zone, dar a fost alungat. Pierderea lor înseamnă un câştig pentru noi, eu aşa consider.

— Şi nu a venit împreună cu un prostălău? Cu un surdomut?

— Un surdomut? Nu, sunt foarte sigură că a venit de unul singur. Dinny îl iubeşte extraordinar de mult.

Fata îl urmărea pe Tom cu privirea. Îi veni în minte o sticlă de Pepto-Bismol. O bucată de hârtie pe care fuseseră notate în fugă cuvintele: Nu avem nevoie de tine. Asta se petrecuse în Kansas, acum o mie de ani. Trăsese după ei. Ce bine ar fi fost să-i omoare, şi mai ales pe surdomut.

— Julie? Te simţi bine?

Julie Lawry nu-i răspunse. Se uita lung după Tom Cullen. După un timp, începu să zâmbească.

CAPITOLUL 64

Muribundul deschise blocnotesul Permacover, desfăcu stiloul şi, după o scurtă pauză, începu să scrie.

Era straniu; dacă odinioară stiloul zbura pe hârtie, părând să acopere fiecare foaie din cap şi până la coadă printr-un proces de magie benignă, cuvintele se adunau acum anevoie, literele erau mari, şovăielnice şi risipite, ca şi cum ar fi ajuns din nou, printr-un proces de regresie provocat de o maşină a timpului, în primele zile ale şcolii primare.

În vremurile acelea, mama şi tatăl lui îi păstrau încă o urmă de dragoste. Amy nu ajunsese la perioada ei de înflorire, iar viitorul lui de Uluitor Grăsan din Ogunquit şi Posibil Homosexual nu fusese încă hotărât. Îşi amintea cum stătea la masa scăldată în soare din bucătărie, copiind încet, cuvânt cu cuvânt, una dintre cărţile cu Tom Swift într-un caiet Blue Horse – cotor din hârtie, linii albastre – cu un pahar de Cola alături. Auzea cuvintele maică-sii, venind din salon. Uneori discuta la telefon, alteori cu o vecină.

E pur şi simplu un copil gras, aşa zice doctorul. Slavă Domnului, nu are nimic la glande. Şi este atât de inteligent!

Urmărea cum cresc cuvintele, literă cu literă. Urmărea cum cresc propoziţiile, cuvânt cu cuvânt. Urmărea cum cresc alineatele, câte o cărămidă în marele edificiu întărit cu ziduri al limbii.

— Va fi cea mai grozavă invenţie a mea, spuse Tom, în vervă. Urmăreşte ce se întâmplă când scot placa afară, da', Doamne fereşte, nu uita cumva să-ţi fereşti ochii!

Cărămizile limbii. O piatră, o frunză, o poartă nedescoperită. *Cuvinte*. Lumi. Magie. Viaţă şi nemurire. *Putere.*

Nu ştiu pe cine moşteneşte, Rita. Poate pe bunică-su. A fost pastor şi se spune că predicile lui erau dintre cele mai frumoase...

Urmărea cum literele deveneau tot mai corecte, pe măsură ce trecea vremea. Urmărea cum se leagă între ele, desenatul rămăsese în urmă, acum scria. Asambla gânduri şi fapte. Asta înseamnă de fapt lumea, gânduri şi fapte, nimic altceva. În cele din urmă îşi făcuse rost de o maşină de scris (dar atunci nu-i mai rămăsese mare lucru; Amy era la liceu, în National Honor Society, şefă de galerie, în cercul de teatru, în societăţile de dezbateri, zece pe linie, îşi scosese aparatul pentru îndreptat dinţii, iar cea mai bună prietenă a ei era Frannie Goldsmith... Cât despre grăsimea fratelui ei, nu dispăruse, deşi acum avea treisprezece ani şi începuse să folosească tot felul de cuvinte complicate, cum ar fi defensivă, şi începea să înţeleagă, cutremurat, ce e viaţa, ce este ea cu adevărat, un imens cazan al păgânilor, în care el, unicul misionar, fusese pus să fiarbă la foc mic). Maşina de scris îl ajută să dezlege restul. La început mergea încet, foarte încet, iar greşelile de dactilografiere îi provocau o ciudă greu de imaginat. Avea impresia că maşina se opune activ – dar parşiv – voinţei lui. Dar după ce se perfecţionase cât de cât, începu să priceapă ce era maşina de fapt, şi anume un fel de conductă magică între creierul său şi foaia albă de hârtie pe care se străduia s-o cucerească. La izbucnirea epidemiei de Supergripă, putea să bată mai mult de o sută de cuvinte pe minut şi era în sfârşit capabil să ţină pasul cu goana gândurilor lui şi să le cuprindă pe toate. Dar nu încetase niciodată cu totul să scrie şi de mână, aducându-şi aminte că *Moby Dick* fusese concepută astfel, la fel şi *Litera stacojie*, şi *Paradisul pierdut*.

După mulţi ani de exerciţiu ajunsese la stilul pe care Frannie îl descoperise în jurnalul lui – fără alineate, fără pauze între rânduri, fără niciun spaţiu liber pentru ochi. Era muncă – o trudă cumplită, care îi dădea dureri în mână —, dar o făcea cu dragoste. Folosise maşina cu plăcere şi cu recunoştinţă, dar din câte-şi amintea, păstrase întotdeauna lucrurile cele mai bune spre a fi scrise de mână.

Iar acum avea să dea expresie ultimelor clipe din viaţa lui în acelaşi fel.

Îşi ridică privirile şi văzu ulii dându-i roată încet, pe deasupra capului, ca într-o scenă dintr-un film cu Randolph Scott, văzut sâmbăta la matineu, sau dintr-un roman de Max Brand. Se gândi cum ar suna în roman: *Harold văzu ulii cum dau roată pe cer, în aşteptare. Le aruncă o privire calmă şi, după o clipă, se aplecă din nou asupra jurnalului său.*

Se aplecă din nou asupra jurnalului său.

La urmă, fusese silit să revină la literele răzleţe pe care fusese în stare să le producă la începuturi, cu mâini neîndemânatice. Îşi aducea aminte cu durere de bucătăria însorită, de paharul cu Cola rece şi de cărţile cu Tom Swift, vechi şi mirosind a mucegai. Acum, în sfârşit, gândi (şi scrise), ar fi putut să-i facă fericiţi pe mama şi pe tatăl său. Nu mai era gras. Şi, deşi din punct de vedere tehnic mai era încă virgin, era absolut convins că nu avea înclinaţii homosexuale.

Deschise gura şi croncăni: „Sunt cel mai bun din lume, mamă.”

Ajunsese la jumătatea paginii. Se uită la ceea ce aşternuse pe hârtie, apoi la piciorul lui sucit şi rupt. Rupt? Un cuvântul prea blând. Făcut zob. De cinci zile stătea la umbra acestei stânci. Terminase şi ultimele rămăşiţe de hrană. Ar fi murit de sete ieri sau alaltăieri, dacă nu ar fi plouat zdravăn în două rânduri. Piciorul lui putrezea. Duhnea greu, iar carnea i se umflase sub pantaloni, întinzând materialul kaki până ce ajunsese să semene cu un cârnat.

Nadine plecase de mult.

Harold ridică arma de lângă el şi-i verifică încărcătura. Numai astăzi o verificase de cel puţin o sută de ori. În timpul furtunilor, avusese grijă să ţină puşca la loc uscat. Mai erau trei cartuşe în magazie. Pe primele două le

trăsese în urma lui Nadine, când aceasta, privind în jos, îi comunicase că pleacă mai departe fără el.

Intraseră într-o curbă în vârf de ac, cu Nadine pe partea închisă şi Harold la exterior, fiecare pe motocicleta lui. Se aflau pe Colorado Western Slope, cam la o sută douăzeci de kilometri de coasta Utahului. Pe partea din afară a curbei era o pată de ulei, de atunci încoace Harold se tot gândise la ea. I se părea o întâmplare cu totul exagerată. O pată de ulei de la ce? Era sigur că nu trecuse nimeni pe şosea în ultimele două luni. Timp în care s-ar fi uscat orice pată din lume. Era ca şi cum ochiul lui roşu îi veghease, aşteptând clipa potrivită să producă pata de ulei şi să-l scoată pe Harold din joc. Cât traversaseră munţii, îl lăsase alături de Nadine, pentru orice eventualitate, apoi scăpase de el. După cum se spune, îşi îndeplinise datoria şi nu mai servea la nimic.

Motocicleta derapase ajungând în parapet, iar Harold fusese aruncat peste margine, ca un gunoi. Simţise o durere cumplită în piciorul drept. Auzise pocnetul teribil al fracturii, ţipă. Apoi văzu cum se apropie de el în mare viteză o parcelă cu vegetaţie săracă, care cobora la un unghi înfricoşător de abrupt spre prăpastia de dedesubt. De undeva se auzea şi zgomotul unei căderi rapide de apă.

Se izbi de pământ, fu aruncat din nou la înălţime, ţipă încă o dată, căzu tot pe piciorul drept, îl auzi fracturându-se într-alt loc, zbură din nou prin aer, se rostogoli pe sol şi deodată se opri pe un arbore mort, răsturnat de cine ştie ce furtună, cu ani în urmă. Dacă nu s-ar fi ivit acest obstacol, ar fi căzut în prăpastie şi din el s-ar fi ospătat păstrăvul de munte, nu uliii.

Scrise în blocnotes, minunându-se încă de literele răzleţe, ca înşirate de un copil: N-o condamn pe Nadine. Acum era adevărat. Dar atunci o condamnase.

Şocat, zdruncinat, zgâriat, cu piciorul drept zdrobit, se ridicase şi se târâse puţin pe coastă în sus. Departe,

deasupra lui, o văzuse pe Nadine privindu-l peste parapet. Faţa ei era albă şi mică, ca de păpuşă.

— Nadine! strigase el. Vocea lui părea un croncănit. Frânghia! E în sacul din stânga şeii!

Ea continua să-l privească. Începuse să creadă că nu-l aude şi se pregătea să repete când îi văzu capul mişcându-se spre stânga, spre dreapta şi din nou spre stânga. Foarte încet. Clătina din cap.

— Nadine! Nu pot urca fără frânghie! Am piciorul rupt!

Niciun răspuns. Continua să se uite la el de sus, fără să mai dea din cap. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o groapă adâncă, iar ea îl privea peste margine.

— Nadine, aruncă-mi frânghia!

Ea clătină încet din cap, un gest teribil, ca uşa unei cripte închizându-se lent peste un om în stare de catalepsie, care n-a murit încă.

— NADINE! PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!

Vocea ei străbătu de această dată până la el, subţire, dar auzindu-se perfect în imensa linişte a muntelui.

— Toate astea au fost aranjate, Harold. Trebuie să pornesc mai departe. Îmi pare foarte rău.

Dar nu făcu vreun gest că ar pleca; rămase lângă parapet, privindu-l cum zace, cu şaizeci de metri mai jos. Apăruseră muştele, gustând grăbite din sângele lăsat ca mostră pe stâncile de care se lovise şi se zgâriase.

Trăgându-şi piciorul rănit după el, Harold începu să se caţăre. La început nu simţise nici ură şi nici dorinţa s-o împuşte. Vital i se părea doar să ajungă mai aproape de ea şi să-i citească expresia de pe chip.

Trecuse cu puţin de amiază şi era foarte cald. Transpiraţia i se scurgea pe faţă, picurând pe pietrele şi stâncile ascuţite pe care urca. Înainta săltându-se în coate şi împingându-se cu piciorul stâng, ca o insectă beteagă. Respira din greu pe gură, cu gâtul uscat. Nu se ştie cât durase calvarul, pentru că o dată sau de două ori îşi lovise piciorul rănit de stânci şi uriaşa explozie de durere îl făcuse

să leşine. De mai multe ori alunecase înapoi, gemând neputincios.

În cele din urmă înţelesese că nu era posibil să mai înainteze. Direcţia umbrelor se schimbase. Trecuseră trei ore. Nu reuşea să-şi aducă aminte când se uitase în sus, la parapet; acum mai mult de o oră, cu siguranţă. Copleşit de durere, se lăsase total absorbit de efortul lui de a urca. Nadine plecase probabil de mult.

Dar ea se afla în acelaşi loc şi, deşi Harold nu reuşise să urce decât vreo opt metri, expresia de pe faţa ei era drăcesc de limpede. Chiar dacă el exprima durere, ochii îi erau fără viaţă şi pierduţi în zare.

Ochii femeii erau cu el.

Atunci începu s-o urască; se pipăi în dreptul umărului, căutând arma. Coltul era la locul lui, prins de cureaua care trecea peste pat. Desfăcu breteaua, aplecându-se foarte tare, ca să nu se vadă ce face.

— Nadine...

— E mai bine aşa, Harold. Mai bine pentru tine, pentru că el ar proceda mult mai crunt. Îţi dai seama de asta, nu? Sper că nu-ţi doreşti să dai ochii cu el, Harold. El este de părere că o persoană care trădează o dată poate să trădeze şi a doua oară. Te-ar ucide, dar mai întâi ţi-ar lua minţile. Are puterea asta. M-a pus să aleg. Aşa... sau în felul lui. Eu am ales. Dacă ai curaj, poţi să termini repede. Înţelegi ce vreau să spun.

El îşi verifică încărcătura pistolului – gest pe care avea să-l repete de sute (sau poate de mii) de ori – ţinând arma în scobitura cotului schilodit şi zdrenţuit.

— Dar tu? strigă el spre înălţimi. Nu eşti şi tu o trădătoare?

— Eu nu l-am trădat niciodată în inima mea, răspunse ea cu tristeţe în glas.

— Ba chiar în inimă l-ai trădat! Harold se strădui să-şi compună o figură cât mai sinceră, deşi de fapt calcula distanţa. Avea să tragă cel mult două focuri, iar pistolul, se

ştie bine, este o armă cu precizie mică. Bănuiesc că şi el ştie asta.

— Are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el. Tu n-ai mers niciodată până la capăt, Harold. Dacă am fi continuat, poate că... poate că te-aş fi lăsat să-mi faci ceva. Adică fleacul acela. Şi astfel aş fi distrus totul. N-am mai putut să risc după acel sacrificiu, după atâta vărsare de sânge şi nenorocire. Ne-am vândut sufletele împreună, Harold, dar dintr-al meu mi-a rămas destul ca să pretind preţul întreg.

— Îţi dau eu ţie preţ întreg, răspunse Harold, reuşind să se ridice în genunchi. Soarele era orbitor. Ameţeala îl cuprinse în braţele ei brutale şi-i dereglă total simţul echilibrului. I se păru că aude un urlet – o voce – protestând surprinsă. Apăsă pe trăgaci. Împuşcătura stârni ecouri, se izbi de nenumăratele feţe ale stâncilor, spărgându-se în nenumărate reverberaţii tot mai stinse. Figura Nadinei exprima o surpriză de-a dreptul comică.

Într-un soi de triumf turmentat, Harold gândi: *Nu m-a crezut în stare de asta!* Din cauza şocului, gura femeii rămăsese deschisă în formă de O. Avea ochii larg căscaţi. Degetele i se încordaseră şi le ridicase în sus, ca şi cum ar fi fost pe cale să interpreteze la pian cine ştie ce melodie stranie. Momentul era atât de dulce, încât, savurându-l, pierdu câteva secunde până să înţeleagă că-şi ratase ţinta. Când reveni la realitate, îşi coborî din nou pistolul şi, susţinându-şi mâna dreaptă cu stânga, încercă să ţintească.

— Harold! Nu! Nu poţi să faci una ca asta!

Nu pot? E un fleac să apăs pe trăgaci. Sigur că pot.

Nadine era prea şocată ca să fie în stare să se mişte, iar când cătarea pistolului ajunse în dreptul gâtului ei, avu certitudinea că aşa era menit să se sfârşească, într-o revărsare scurtă de violenţă fără sens.

Capul femeii, fixat în cătare.

Dar când să apese trăgaciul, se petrecură două lucruri. Transpiraţia îi intră în ochi şi văzu dublu. Apoi începu să alunece. Mai târziu îşi spuse că malul şubred se prăbuşise,

sau poate cedase piciorul rănit, sau amândouă simultan. Poate chiar asta se întâmplase în realitate. Dar rămânea senzaţia că... fusese împins, iar în lungile nopţi de atunci şi până acum, nu reuşise să se convingă de contrariu. Ziua, Harold era raţional cu încăpăţânare şi până la capăt, noaptea, în schimb, în suflet i se strecura convingerea oribilă că însuşi Omul Întunecat intervenise şi-i zădărnicise intenţia. Glonţul cu care ţintise scobitura gâtului se pierduse undeva pe cerul albastru şi indiferent. Harold se prăbuşi şi se rostogoli din nou până la copacul mort, cu piciorul drept răsucindu-se şi încovoindu-se, provocându-i dureri insuportabile.

Se lovise de copac şi leşinase. După ce-şi reveni, soarele apusese, iar luna, aproape plină, lumina solemn prăpastia. Nadine dispăruse.

Îşi petrecu cea dintâi noapte într-un delir de spaimă, convins că nu va fi în stare să se caţăre până sus şi că va muri acolo, în genune. În zori prinse totuşi să se caţăre din nou, chinuit de dureri şi năduşind.

Începu pe la ora 7, cam la vremea când camionul cel mare şi portocaliu al Comitetului pentru Înhumări pleca din depoul de autobuze din Boulder. Iar parapetul îl prinse cu mâna însângerată şi plină de băşici la ora 5 după-amiază. Văzând că motocicleta lui se mai afla acolo, aproape plânse de uşurare. Scotoci în grabă nebună după nişte conserve şi aparatul de desfăcut din portbagaj, deschise o cutie şi înfulecă pe nemestecate nişte carne tocată de vacă. Dar avea gust rău şi, după multe icneli, o vărsă.

Începu să înţeleagă că se află în preajma morţii; se lăsă lângă motocicletă şi plânse, cu piciorul rănit sub el. După aceea reuşi să doarmă puţin.

A doua zi o ploaie năprasnică îl udă până la piele, făcându-l să tremure de frig. Piciorul începuse să pută a cangrenă şi se strădui să-şi ferească arma de umezeală, acoperind-o cu trupul său. În seara respectivă începuse să scrie în caietul Permacover, descoperind pentru prima oară

că scrisul lui suferea o regresie. Îi veni în minte o povestire de Daniel Kayes, *Flori pentru Algernon*. Un grup de oameni de ştiinţă reuşea cumva să-l transforme pe un om de serviciu retardat mintal într-un geniu... dar numai pentru o vreme. După care bietul om începea din nou să-şi piardă darul. Oare cum îl chema pe tip? Charley şi nu mai ştiu cum, corect? Desigur, pentru că aşa s-a chemat şi filmul pe care l-au făcut după povestire. Charley. Un film destul de bun. Nu la fel de bun ca povestirea, pentru că-l umpluseră cu tot felul de tâmpenii psihedelice la modă prin anii şaizeci, din câte-şi amintea, totuşi era bun. Harold mergea adesea la cinema şi văzuse multe alte filme pe aparatul video al familiei. Asta pe când lumea era ceea ce Pentagonul ar fi denumit citat o alternativă viabilă, închei citatul. De cele mai multe ori se uita singur la ele.

Scrise în caietul său, cuvintele alcătuindu-se cu greu din literele răzleţe:

Oare au murit toţi, mă întreb? Cei din comitet? Dacă-i aşa, îmi pare rău. Am căzut în greşeală. Asta-i o scuză destul de slabă pentru faptele mele, dar mă jur, din câte ştiu eu despre lucrurile astea, este singura scuză care are greutate. Omul Întunecat este tot atât de real ca Supergripa, tot atât de real ca bombele atomice care pândesc nemişcate în silozurile lor căptuşite cu plumb. Iar când vine sfârşitul şi se dovedeşte că este oribil, aşa cum oamenii cei buni au ştiut întotdeauna că va fi, nu există decât un singur fel în care aceşti oameni se vor apropia de Tronul Judecăţii: Am căzut în greşeală.

Harold citi ceea ce scrisese şi-şi trecu mâna slăbită şi tremurătoare peste frunte. Nu era o scuză valabilă; dimpotrivă, una proastă. Oricât de tare te-ai fi străduit să-i dai o faţă, tot puţea. Cine-ar fi citit acest fragment după ce parcursese jurnalul, l-ar fi considerat un ipocrit absolut. Se crezuse prinţul anarhiei, dar Omul Întunecat văzuse prin el

şi îl redusese, fără efort, la un sac tremurător de oase murind de moarte rea, la marginea drumului. Piciorul i se umflase ca o cameră de maşină, mirosea ca o banană răscoaptă, iar el stătea aici, încercând să definească raţional inexprimabilul, cu uliii executând cercuri şi picaje pe curenţii de aer. Căzuse victimă propriei lui adolescenţe prelungite, iată adevărul simplu şi curat. Se lăsase otrăvit de propriile-i viziuni letale.

Murind, simţea că-şi câştigase puţină normalitate psihică şi poate şi puţină demnitate. Nu-şi dorea să strice aceste lucruri cu scuzele meschine care aveau să iasă şchiopătând în cârje din pagină.

— Aş fi putut să fiu cineva la Boulder, îşi spuse el calm, iar adevărul simplu şi teribil al acestei afirmaţii i-ar fi stors lacrimi, dacă n-ar fi fost atât de obosit şi de deshidratat. Se uită lung la literele risipite pe pagină şi apoi la Colt. Deodată dori să se termine cu toate şi se strădui să hotărască cel mai simplu şi mai natural fel de a-şi pune capăt vieţii. I se părea acum mai important ca niciodată să scrie un mesaj pe care să-l găsească cine l-o găsi, peste un an sau peste zece.

Apucă stiloul. Se gândi. Scrise:

Îmi cer iertare pentru distrugerile pe care le-am făcut, dar nu neg că le-am comis din propria mea voinţă liberă. Pe tezele de la şcoală, m-am semnat întotdeauna Harold Emery Lauder. Mi-am semnat manuscrisele – biete texte, aşa cum erau ele – în acelaşi fel. Ba odată, aşa să-mi ajute Domnul, l-am scris pe acoperişul unui hambar în litere mari de câte un metru. Vreau să semnez aici cu numele care mi-a fost dat în Boulder. Atunci nu l-am putut accepta, dar acum o fac cu dragă inimă.

Voi muri în deplinătatea facultăţilor mele mintale.

Scriind ordonat până la capătul foii, adăugă semnătura: Hawk.

Puse carnetul Permacover în portbagajul motocicletei. Răsuci capacul stiloului şi-l prinse la buzunar. Îşi introduse ţeava Coltului în gură şi-şi ridică privirile spre cerul albastru. Îşi aminti de un joc pe care-l jucau când erau mici, din pricina căruia ceilalţi îl necăjeau, pentru că nu era niciodată în stare să-l ducă până la capăt. Pe unul dintre drumurile mărginaşe era o groapă adâncă de nisip, de pe marginea căreia te aruncai, aşteptai o veşnicie, parcă, să atingi nisipul, te rostogoleai de nenumărate ori şi urcai din nou, ca s-o iei de la capăt.

Toţi cu excepţia lui Harold. El rămânea la buza gropii şi striga, Unu... Doi... Trei! la fel ca toţi ceilalţi, dar formula magică nu funcţiona niciodată. Picioarele lui rămâneau încremenite pe loc. Nu se putea hotărî să sară. Uneori, ceilalţi îl alungau acasă, strigând în urma lui şi poreclindu-l Harold Panseluţă.

Îi trecu prin minte: *Dacă aş fi avut curajul să sar măcar o dată... numai o dată... poate nu m-aş afla aici. Oricum, urma alege.*

Gândi: Unu... Doi... TREI!

Apăsă pe trăgaci.

Arma se declanşă.

Harold tresări pentru ultima oară.

CAPITOLUL 65

La vest de Las Vegas se află Emigrant Valley, iar în noaptea respectivă, în mijlocul acelei sălbăticii ardea un foc mic. Alături stătea morocănos Randall Flagg, frigând un iepure. Îl întorcea pe grătarul improvizat, urmărind cum sfârâie şi răspândeşte stropi de grăsime în flăcări. Vântul bătea uşor şi risipea mirosul apetisant în deşert, ceea ce atrăsese lupii. Opriţi pe cea de-a doua înălţime ce se vedea din locul unde poposise el, fiarele urlau la luna plină. Din când în când, Flagg le arunca o privire şi atunci doi sau trei se încăierau, muşcând, înşfăcând şi lovind cu puternicele lor picioare dindărăt, până când cel mai slab era alungat. Apoi ceilalţi se puneau din nou pe urlat, cu boturile ridicate spre luna umflată şi roşiatică.

Dar lupii îl plictiseau acum.

Purta jeanşii, cizmele ponosite şi haina lui din blană de oaie, cu cele două insigne prinse de buzunarele de la piept: zâmbăreţul şi CE MAI FACI, PORCIA TA? Din timp în timp, briza nopţii îi ridica gulerul.

Nu-i plăcea cum merg lucrurile.

Vântul aducea cu sine semne rele, prevestiri negre, ca liliecii fluturând prin podul înalt al unui hambar pustiu. Bătrâna murise, şi la început el socotise că e bine. Pentru că se temuse de bătrână, cu toate că nu ar fi avut de ce. Murise, iar el îi spusese Daynei Jurgens că murise fiind în comă... dar oare aşa să fi fost? Acum nu mai era atât de sigur.

Vorbise oare, înainte să se sfârşească? Şi dacă da, ce anume spusese?

Ce plănuiau ei?

Flagg dobândise un soi de al treilea ochi. Era la fel ca şi cu putinţa de a levita, adică erau nişte lucruri pe care le putea face şi le acceptase, dar a căror natură n-o înţelegea. Era în stare să-şi trimită oriunde acest al treilea ochi şi să

vadă cu el... aproape oricând. Uneori însă, în chip misterios, ochiul lui rămânea orb. Reuşise să vadă încăperea unde murise bătrâna şi pe cei din jurul ei, afectaţi încă de mica surpriză pe care le-o pregătiseră Harold şi Nadine... apoi imaginea se estompase şi se trezise din nou în deşert, înfăşurat în pătura lui, privind spre înălţimi, fără să distingă decât Cassiopeea în jilţul ei înstelat. Iar o voce dinlăuntrul lui spuse: S-a dus. Au aşteptat să le vorbească, dar ea n-a mai apucat s-o facă.

Acum el nu mai avea încredere în voce.

Apăruse tulburătoarea problemă a spionilor.

Judele, cu căpăţâna sfărâmată.

Fata, care-i scăpase printre degete în ultimul moment. Iar ea ştia, fir-ar să fie! Ea ştia!

Aruncă deodată o privire furioasă în direcţia lupilor şi vreo şase se încăierară, mârâind gutural în liniştea din jur.

Cunoştea toate secretele lor cu excepţia... celui de-al treilea. Cine era al treilea? Îşi trimisese Ochiul de nenumărate ori şi nu se alesese decât cu faţa criptică şi idioată a lunii.

Cine era al treilea?

Cum de reuşise fata să-i scape? Fusese luat prin surprindere şi se alesese doar cu o fâşie din bluza ei. Despre cuţitul ascuns ştiuse, asta nu fusese decât o joacă de copil, dar la saltul spre fereastră nu se aşteptase. Şi la sângele rece cu care îşi luase viaţa, fără să ezite măcar o clipă. Se descotorosise de el în doar câteva clipe.

Gândurile lui se hăituiau unele pe altele, ca nevăstuicile în beznă.

Lucrurile începuseră să se cam destrame pe la margini. Nu-i plăcea deloc să constate asta.

Lauder, de exemplu. Uită-te la Lauder.

Acţionase excelent, ca o jucărie mecanică, pe care o întorci cu cheiţa înfiptă-n spate. Vino aici. Du-te-ncolo. Fă asta. Fă aia. Dar bomba cu dinamită nu le venise de hac decât la doi dintre ei – tot planul, tot efortul se dusese de

râpă din cauza negresei, din cauza baborniţei cu un picior în groapă, care se întorsese să moară acolo. Şi pe urmă... după ce-l aranjase pe Harold... acesta fusese la un pas s-o ucidă pe Nadine! Şi acum îl apuca un spasm de ciudă şi de mirare când se gândea. Iar putoarea aia proastă rămăsese cu gura căscată, aşteptând să tragă din nou, ca şi cum ar fi vrut să fie omorâtă. Iar dacă Nadine murea, cine o mai păţea din cauza întregii porcării?

Cine altul, decât fiul lui?

Iepurele era făcut. Îl trase din ţepuşă şi-l puse pe farfuria din tablă.

— Băgaţi la maţ, hiene ce sunteţi!

Asta-i făcu să rânjească cu gura până la urechi. Nu cumva fusese şi în Marină la viaţa lui? Posibil. Însă din rasa pe care o găseşti doar la Parris Island. Acolo fusese un puşti, un dezertor, Boo Dinkway pe numele lui. Îi făcuseră...

Ce anume?

Flagg se încruntă şi-şi coborî privirile în farfuria cazonă. Îl bătuseră pe bietul Boo cu bâte căptuşite cu material moale? Îl sugrumaseră? Parcă-şi amintea şi de nişte benzină. Dar ce anume?

Cuprins de un acces de furie, se abţinu cu greu să nu azvârle iepurele în foc. Ar trebui să-şi aducă aminte atâta lucru, fir-ar să fie!

— Luaţi şi mâncaţi, porcilor, şopti el, dar de această dată amintirea era şi mai palidă.

Se pierdea pe sine. Pe vremuri fusese în stare să privească înapoi, peste anii şaizeci, şaptezeci şi optzeci, ca un om care se uită de la înălţimea a două etaje spre o cameră întunecată. Dar acum nu mai reuşea să-şi amintească limpede decât evenimentele de la Supergripă încoace. Dincolo de asta nu exista decât o ceaţă, care se ridica uneori câte puţin, atât doar cât să-i dezvăluie un obiect sau o întâmplare enigmatică (Boo Dinkway, bunăoară... dacă acesta existase vreodată cu adevărat), pentru ca apoi să acopere din nou totul.

Ultima amintire de care putea fi acum absolut sigur era drumul lui spre sud, de-a lungul lui US 51, mergând la Mountain City, spre casa lui Kit Bradenton.

Şi că se născuse. Se născuse din nou.

Strict vorbind, el nu mai era un om, dacă vreodată fusese cu adevărat. Era ca o ceapă, lepădând încet strat după strat... cu toate că părea să-şi piardă, în primul rând, atributele cu care omenirea se mândrea: gândirea organizată, memoria, poate că şi libera voinţă... dacă a existat aşa ceva în realitate.

Începu să mănânce iepurele.

Altădată, nu se îndoia, ar fi dispărut rapid atunci când lucrurile începeau să se complice. Nu şi de această dată. Acum se afla la locul lui, sosise vremea lui şi trebuia să reziste până la capăt.

Nu conta că nu reuşise încă să-l descopere pe cel de-al treilea spion, sau că Harold îi scăpase de sub control la urmă şi avusese neruşinarea colosală să încerce să-i ucidă mireasa promisă, mama fiului său.

Straniul Trashcan Man bântuia pe undeva prin deşert, în căutarea armelor care aveau să şteargă pe vecie de pe faţa pământului Free Zone, care-i provoca atâtea tulburări şi griji. Ochiul lui nu putea să-l urmărească pe Trashcan Man şi Flagg considera că, din anumite puncte de vedere, Trash era chiar mai ciudat decât el însuşi, un fel de copoi uman în stare să adulmece cordita, napalmul şi gelignita cu precizia sinistră a unui radar.

În cel mult o lună, avioanele de vânătoare ale lui National Guard aveau să zboare, cu încărcătura completă de rachete Shrike sub aripi. Iar atunci când va fi sigur că mireasa îi rămăsese grea, aveau să plece în zbor spre răsărit.

Se uită visător la luna asemănătoare unei mingi de baschet şi surâse.

Mai exista şi o altă posibilitate. Spera că Ochiul îl va lumina, cu timpul. Putea să se ducă acolo în persoană, în chip de cioară, sau de lup, sau poate ca insectă – călugăriţă,

poate, ceva suficient de mic să se poată strecura printr-o gură de aerisire din mijlocul unui smoc de iarbă de deşert, cu vârful ascuţit. Va sări sau se va târî prin conducte întunecate şi în cele din urmă va aluneca prin grătarul unui aparat de aer condiţionat sau printre palele încremenite ale unui ventilator pentru aerisire.

Construcţia respectivă era sub pământ. Imediat ce treceai frontiera în California.

Acolo existau eprubete, şiruri nesfârşite de eprubete, pe fiecare dintre ele fiind lipită o bucăţică de bandă Dymo cu textul explicativ: o superholeră, un superantrax, o versiune nouă şi îmbunătăţită a ciumei bubonice, toate bazate pe capacitatea de mutaţie a antigenilor care transformase şi Supergripa într-o boală aproape universal mortală. În locul acesta existau sute de boli noi; un sortiment bogat, după cum se spunea în reclame.

Ce-ai zice să-ţi torn aşa ceva în apă, Free Zone?

Sau să provoc o mică explozie în atmosferă?

O formă minunată de boală a legionarilor, cu prilejul Crăciunului, sau aţi prefera mai degrabă gripa porcească în forma ei perfecţionată?

Randy Flagg, Moş Crăciun întunecat, în sania lui de la National Guard, pregătit să toarne puţin virus pe fiecare horn?

Va aştepta şi va recunoaşte momentul potrivit, atunci când, în sfârşit, va fi sosit.

Ceva anume îi va spune.

Lucrurile aveau să meargă bine. De data asta nu trebuia să se mai dea la fund. Acum ţinea hăţurile şi nu avea să le scape din mână.

Iepurele se terminase. Cu burta plină de mâncare caldă, se simţea iarăşi la largul lui. Cu farfuria de tablă în mână, se ridică şi aruncă oasele în noapte. Lupii se repeziră, se băteau pe ele, mârâind, muşcând şi urlând, cu ochii rotindu-se dement în lumina lunii.

Flagg rămase nemişcat, cu mâinile în şolduri, hohotind sălbatic cu faţa ridicată spre lună.

În dimineaţa următoare, devreme, Nadine părăsi oraşul Glendale şi porni de-a lungul lui I-15, călare pe Vespa. Părul ei alb ca zăpada, lăsat liber, flutura în urma sa ca trena unei mirese.

Îi părea rău de motocicletă, care-i servise vreme îndelungată şi cu credinţă, dar acum abia se mai ţinea. La asta contribuiseră distanţele lungi şi căldura deşertului, dificila traversare a Munţilor Stâncoşi şi întreţinerea insuficientă. Motorul suna răguşit şi chinuit. În loc să rămână docil în dreptul marcaţiei 5x1000, acul turometrului tremura întruna. Nu mai conta. Dacă se strica de tot, Nadine o lua mai departe pe jos. De-acum n-o mai urmărea nimeni. Harold murise. Iar dacă aşa trebuia să se întâmple, el avea să prindă de veste şi-i va trimite pe cineva s-o întâmpine.

Harold încercase s-o împuşte! Harold încercase s-o omoare!

Oricât se străduia să uite, lucrul acesta îi revenea mereu în minte. Nu-i dădea pace, tot aşa cum pe un câine îl sâcâie mereu gândul să nu-şi piardă osul. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Flagg i se arătase în vis în prima noapte de după explozie, când Harold acceptase în cele din urmă să-şi facă tabără. Îi spusese că i-l va lăsa pe Harold alături până ce ajungeau pe Culmea Vestică, aproape de Utah. După care-l va înlătura fără chinuri, printr-un accident petrecut într-o clipită. O pată de ulei. Avea să cadă în râpă. Fără niciun fel de probleme sau dureri.

În realitate însă, evenimentele nu se desfăşuraseră rapid şi fără probleme, iar Harold fusese la un pas s-o ucidă. Glonţul şuierase la o palmă de obrazul ei, şi ea nu fusese în stare să se clintească din loc. Încremenise din cauza şocului, întrebându-se cum e posibil aşa ceva, cum de-i fusese permis – să îndrăznească doar – una ca asta.

Încercase să minimalizeze întâmplarea, spunându-şi că era felul în care Flagg o speria şi-i aducea aminte cui îi aparţine ea în realitate. Dar nu avea nicio raţiune! Părea o nebunie! Şi chiar dacă exista o oarecare logică, o voce hotărâtă şi ştiutoare din ea îi spunea că Flagg nu fusese pregătit pentru incidentul cu împuşcăturile.

Încercă să alunge acea voce, să-i închidă uşa în nas, aşa cum procedează o persoană sănătoasă la minte cu o fiinţă indezirabilă, în ochii căreia se citeşte pofta de a ucide. Dar nu reuşi. Vocea îi zicea că nu mai este în viaţă decât prin jocul orb al întâmplării. Că proiectilul tras de Harold ar fi putut s-o lovească în frunte, fără ca Randall Flagg să fi putut interveni, într-un fel sau altul.

Vocea aceea era mincinoasă. Flagg ştia totul, până şi unde s-a aşezat o vrăbiuţă...

Nu, acela este Dumnezeu, o contrazicea vocea implacabil. Dumnezeu ştie, el nu. Eşti încă în viaţă din pură întâmplare, ceea ce înseamnă că toate promisiunile au fost anulate. Nu-i datorezi nimic. Poţi să te opreşti şi să te întorci, dacă vrei.

Să mă întorc, mai mare râsul! Să mă întorc unde?

În această privinţă, vocea nu avea nimic să-i spună; ar fi mirat-o să fie altfel. Chiar dacă picioarele Omului Întunecat erau din lut moale, descoperirea asta venea puţin prea târziu.

Încercă să se concentreze asupra frumuseţii răcoroasei dimineţi de deşert. Însă vocea continua să-i şoptească pe ton scăzut, insistent.

Dacă n-a ştiut că Harold va avea puterea să-l înfrunte şi să te atace, ce alte lucruri nu ştie? Şi ce se va întâmpla data următoare, când va fi pus la încercare?

Vai, Doamne Dumnezeule, era prea târziu. De ce aşteptase vocea – zile, săptămâni, poate chiar ani – până acum, când era inutil să-i mai spună ceva?

Ca şi cum ar fi fost de acord, vocea tăcu în cele din urmă şi nu-i rămase decât să se bucure de splendoarea dimineţii.

Mergea mai departe, cu ochii aţintiţi asupra drumului ce se desfăşura la nesfârşit înaintea ei. Drumul spre Las Vegas. Drumul spre el.

Vespa cedă chiar în acea după-amiază. Se auzi un zgomot de roţi dinţate măcinate şi motorul se cală. Un miros fierbinte şi neobişnuit, ca de cauciuc prăjit, venea dinspre motor. De la cei şaizeci de kilometri la oră cu care înaintase constant până atunci, viteza coborâse mereu, până ce ajunsese să meargă la pas. Nadine scoase motoreta pe banda de refugiu şi acţionă demarorul de câteva ori, conştientă că este inutil. O terminase. Omorâse o mulţime de lucruri în drumul spre soţul ei. Era răspunzătoare de dispariţia întregului Comitet din Free Zone şi a tuturor invitaţilor lor în timpul ultimei întruniri explozive. Apoi Harold. Pe urmă, nu trebuia să uite nici de pruncul nenăscut al lui Fran Goldsmith.

Se simţi cuprinsă de greaţă. Se târî până la gardul de protecţie şi vărsă tot ce mâncase. Avea febră, se găsea într-o stare vecină cu delirul, ea, unica fiinţă vie într-un deşert de coşmar, pârjolit de soare. Era cald... infernal de cald.

Se întoarse în şosea, ştergându-se la gură. Vespa zăcea într-o rână, ca un animal mort. Nadine îi aruncă o ultimă privire şi porni la drum. De-abia trecuse de Dry Lake. Asta însemna că trebuia să-şi petreacă noaptea la marginea drumului, dacă nu venea nimeni s-o culeagă. Cu puţin noroc, avea să ajungă la Las Vegas dimineaţă. Deodată ştiu sigur că Omul Întunecat avea s-o lase să meargă pe jos. Avea să sosească la Las Vegas înfometată, şi însetată, şi arsă de căldura deşertului, după ce şi ultima picătură din viaţa ei trecută i se scursese din trup. Femeia care se ocupase de copiii dintr-o şcoală din New England avea să dispară pentru totdeauna.

La cât ghinion avea, putea fi sigură că vocea aceea discretă, care o tulbura atât de tare, avea să fie ultima

bucăţică din vechea Nadine, care va dispărea. Până la urmă, fireşte, va veni şi rândul ei.

Merse tot mai departe, pe măsură ce după-amiaza se scurgea. Stropi de transpiraţie i se scurgeau pe obraji. În punctul unde asfaltul şoselei se îngâna cu cerul albastru-deschis, aerul vibra strălucitor, ca argintul-viu. Îşi descheie bluza uşoară şi o scoase, rămânând doar în sutienul din bumbac alb. Arsuri de la soare? Ce dacă? Cinstit vorbind, nici nu-mi pasă.

Spre amurg, pielea ei căpătase o teribilă nuanţă roşiatică, aproape purpurie în dreptul zonei înălţate a claviculelor. Răceala nopţii sosi pe neaşteptate, înfiorând-o şi aducându-i aminte că-şi lăsase cele necesare înnoptării la motoretă.

Se uită în jur, nesigură, văzând maşini din loc în loc, unele îngropate sub dune de nisip până la ornamentaţiile de pe capote. Gândul de a se adăposti într-unul dintre aceste morminte îi făcu rău... chiar mai rău decât chinuitoarele arsuri.

Delirez, îi trecu prin minte.

Nu că asta ar mai fi avut vreo însemnătate. Decise că e mai bine să meargă toată noaptea, decât să doarmă într-o maşină. Ce bine ar fi fost să se afle tot în Midwest. Acolo ar fi găsit un hambar, o căpiţă de fân, un câmp cu trifoi. Un loc curat şi moale. Aici nu era decât şoseaua, nisip şi solul compact al deşertului.

Îşi îndepărtă părul lung de pe faţă şi se gândi că ar fi fost mult mai bine să fi murit.

Soarele coborâse acum dincolo de orizont, iar lumina zilei şi întunericul ajunseseră la momentul de echilibru perfect. Vântul care îi mângâia obrajii era extrem de rece. Se uită în jur cu teamă.

Se făcuse prea rece.

Măgurile se transformaseră în nişte monoliţi întunecaţi. Dunele de nisip păreau nişte coloşi răsturnaţi, ameninţători. Până şi smocurile de fire ascuţite de saguaro îi sugerau

degetele scheletice şi acuzatoare ale celor morţi, ieşind afară prin nisip din mormintele lor puţin adânci.

Deasupra capului, roata cosmică a cerului.

Îşi aminti un fragment de vers dintr-un cântec al lui Bob Dylan, cuvinte reci şi deloc încurajatoare: Hăituit ca un crocodil... prădat în lanul de porumb...

Pentru ca apoi să-i vină în minte imediat un cântec de-al formaţiei Eagles, de-a dreptul înspăimântător: Şi diseară aş vrea să dorm cu tine în deşert... cu un milion de stele în jur...

Pe neaşteptate, simţi că este lângă ea.

Simţi asta chiar înainte ca el să-i vorbească.

— Nadine.

Vocea lui plăcută, venind din întunericul profund. Nespus de plăcută, teama care o învăluia din toate părţile, dându-i sentimentul că ajunsese acasă.

— Nadine, Nadine... cât îmi place s-o iubesc pe Nadine.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu el, aşa cum ştiuse mereu că se va întâmpla într-o bună zi, în chipul cel mai simplu şi firesc. Stătea pe capota motorului unui Chevrolet sedan vechi (oare se aflase acolo şi acum o clipă? nu era sigură, dar avea impresia că nu), cu picioarele încrucişate, cu mâinile sprijinite uşor de genunchii jeanşilor lui spălăciţi. O privea şi-i zâmbea blând. Dar privirea lui nu era câtuşi de puţin blândă. Se vedea în ochii lui că omul acesta nu avea nimic de-a face cu blândeţea. I se ghicea în ochi o veselie neagră care dansa acolo ca picioarele unui bărbat sub care tocmai s-a căscat trapa de pe platforma spânzurătorii.

— Hello, spuse ea. Iată-mă.

— Da, ai ajuns, în sfârşit. Aşa cum mi s-a promis.

Zâmbetul lui se lăţi pe toată faţa şi el îşi întinse mâinile spre ea. Când îl atinse, Nadine simţi o căldură dogoritoare. Căldura venea de la el, ca de la o sobă de teracotă plină de lemne. Mâinile lui netede, fără amprente, alunecară în jurul încheieturilor femeii... şi apoi o apucară strâns, ca nişte cătuşe.

— O, Nadine, şopti, aplecându-se s-o sărute.

Ea-şi întoarse puţin capul, privind focul rece al stelelor, iar sărutul o prinse nu pe buze, ci în golul de sub falcă. Nu se lăsă păcălit. Nadine simţi pe pielea ei curba zâmbetului său batjocoritor.

Mă revoltă, se gândi.

Dar scârba ei era doar un înveliş solzos acoperind ceva şi mai rău – o dorinţă străveche şi ascunsă, ca un coş copt de mult, dar care îşi scoate de-abia acum capul, gata să scuipe fluidul din el cu zgomot, dulceaţa de mult închegată în el. Mâinile bărbatului, alunecându-i pe spate, i se păreau mai fierbinţi decât arsura soarelui. Se lipi de el şi, deodată, şaua subţire dintre picioarele ei îi păru mai plină, mai grea, mai moale, mai conştientă de sine. Cusătura pantalonilor ei o irita într-un mod delicat obscen care o împingea să se scarpine, să scape o dată pentru totdeauna de mâncărime.

— Spune-mi un lucru, îl rugă ea.

— Orice.

— Ai spus „aşa cum mi s-a promis”. Cine m-a promis pe mine ţie? Şi de ce eu? Şi cum te numeşti? Nici măcar asta nu ştiu. Te cunosc de când mă ştiu, dar numele tău încă nu l-am aflat.

— Poţi să-mi spui Richard. Ăsta e numele meu adevărat. Aşa să-mi spui.

— Ăsta-i numele tău adevărat? Richard? întrebă ea plină de îndoieli, iar el chicoti la încheietura gâtului, făcând-o să se înfioare de silă şi de dorinţă. Şi cine m-a promis?

— Nadine, am uitat. Haide.

Se lăsă să alunece de pe capota maşinii, strângând-o în continuare de mâini, iar ea fu la un pas să se smulgă din strânsoarea lui şi s-o rupă la fugă... dar la ce bun? Ar fi urmărit-o, ar fi prins-o şi ar fi violat-o.

— Luna, spuse el, e lună plină. La fel ca mine.

Îi conduse mâna până pe materialul neted şi tocit al jeanşilor de sub pântece, unde mâna ei întâlni un lucru teribil, pulsând cu o viaţă proprie, sub răceala fermoarului.

— Nu, murmură ea.

Încercă să-şi elibereze mâna, gândindu-se cât de departe era această noapte de cealaltă, în care se aflase sub influenţa nebuniei şi a lunii, cât de îngrozitor de departe. Ajunsese acum la celălalt capăt al curcubeului timpului.

Îi ţinea mâna lipită de el.

— Haide să plecăm în deşert şi să fii soţia mea, îi propuse el.

— Nu!

— Este prea târziu să mai spui nu, draga mea.

Porniră împreună. Ajunseră în dreptul unui aşternut strâns, lângă oasele înnegrite ale unui foc de tabără, sub oasele de argint ale lunii.

O făcu să se întindă la pământ.

— Prea bine, spuse el, gâfâind. Prea bine, atunci.

Degetele lui desfăcură catarama centurii, apoi nasturele şi fermoarul.

Ea văzu atunci ce o aşteaptă şi începu să ţipe.

La auzul sunetului strident, Omul Întunecat rânji obscen în noapte, sub lumina buhăită şi brânzoasă a lunii.

Nadine scotea ţipăt după ţipăt, încercând să se târască tot mai departe, dar el reuşi s-o prindă. Atunci ea îşi strânse picioarele cu toată forţa, şi când una dintre mâinile lui lipsite de identitate i se insinuă între pulpe îndepărtându-le cu uşurinţa cu care desparţi apele, ea se gândi: Mă voi uita în sus... mă voi uita la lună... n-am să simt nimic şi se va termina... se va termina... nu voi simţi nimic...

Dar când răceala lui de moarte o pătrunse, urletul ţâşni din ea cu putere şi se zbătu, dar era o luptă zadarnică. Bărbatul îşi croi drum în trupul său cu o forţă brutală, invadând-o şi distrugând tot ce-i stătea în cale; sângele rece i se scurse pe coapse şi simţi că pătrunsese în ea până la uter; focul rece şi argintiu al lunii îi venea în ochi, iar când el ajunse la orgasm focul era ca fierul topit, ca fonta topită, ca alama topită şi ajunse şi ea la clipa de extaz, cunoscu o plăcere incredibilă, teamă şi groază, trecu prin porţile de

fontă şi de alamă în tărâmul deşert al nebuniei, alungată, suflată prin ele ca o frunză, de mugetul hohotelor lui de râs; urmări cum i se topesc trăsăturile feţei, iar acum deasupra ei apăruse, la foarte mică distanţă, faţa păroasă a unui demon cu lămpi galbene şi strălucitoare în locul ochilor, ferestre dincolo de care se ghicea iadul, cu toate acestea în ele mai licărea şi acum acea sinistră voie bună; ochi ce pândiseră uliţele strâmbe ale celor o mie de oraşe tenebroase ale nopţii; ochii se căscau, luceau, pentru ca apoi să capete un aer idiot. O luă de la capăt... şi încă o dată... şi încă o dată. Ai fi zis că nu se va termina niciodată. Rece. Era rece ca moartea. Şi bătrân. Mai bătrân decât omenirea, mai bătrân decât pământul. O umplea iar şi iar cu râsul lui dement, plin de duhurile nopţii. Pământ. Lumină. O dată. Şi încă o dată. Pentru ca ultimul ei strigăt să fie luat de vântul deşertului şi dus în cele mai tainice unghere ale nopţii, acolo unde o mie de arme îşi aşteptau noul proprietar să vină şi să le revendice. Cap păros de demon, cu limba atârnând, despicată în două. Respiraţia lui moartă cădea asupra feţei. Se afla pe tărâmul nebuniei. Porţile din fier se închiseseră. Luna!...

Luna stătea să apună.

Flagg mai prinsese un iepure, apucase micuţul animal tremurând cu mâinile goale şi-i frânsese gâtul. Aprinsese un foc nou peste oasele celui vechi şi acum iepurele se frigea, răspândind valuri de arome. Nu mai apăruseră lupii. În seara asta rămăseseră la distanţă – după cum se şi cuvenea. În definitiv, era noaptea cununiei lui, iar fiinţa ameţită şi apatică care zăcea de cealaltă parte a focului era chiar sfioasa lui mireasă.

Se aplecă deasupra ei şi-i ridică mâna din poală. Când îi dădu drumul, mâna rămase inertă, la gura femeii. Cercetă fenomenul câteva clipe, apoi îi luă mâna şi i-o puse la loc, în poală. Ajunse acolo, degetele începură să i se mişte apatic,

ca nişte şerpi pe moarte. Apropie două degete de ochii ei, dar Nadine nu clipi. Continua să privească în gol.

Era sincer mirat.

Oare ce-i făcuse?

Nu reuşea să-şi aducă aminte.

Şi nici nu avea vreo importanţă. Chiar dacă era în stare de prostraţie, ce conta? Era un incubator perfect. Avea să-i poarte fiul în pântece, să-l nască, iar după ce-şi îndeplinea datoria, putea să moară. De fapt, asta fusese menirea ei.

Iepurele era fript. Îl rupse în două. Fragmentă partea ei în bucăţi mici, aşa cum pregăteşti mâncarea pentru copii. Începu s-o hrănească, întinzându-i, rând pe rând, câte-o bucăţică. Pe jumătate mestecate, câteva bucăţele îi căzură din gură, dar mâncă aproape totul. Dacă rămânea în starea asta, va avea nevoie de o supraveghetoare. Jenny Engstrom, poate.

— Foarte bine, draga mea, îi spuse el blând.

Ea continua să se uite, indiferentă, la lună. Flagg îi zâmbi liniştit şi începu cina festivă.

Amorul îi făcea întotdeauna foame.

Se trezi spre sfârşitul nopţii şi se ridică în aşternut, tulburat şi speriat... speriat în felul instinctiv şi inconştient în care se sperie un animal de pradă care simte că şi el la rândul său poate să fie vânat.

Oare fusese un vis? O viziune?...

Cei de dincolo sosesc.

Speriat, încercă să înţeleagă gândul, să-l fixeze într-un context. Nu reuşi. Atârna deasupra capului său, ca o vrăjitorie.

Acum sunt şi mai aproape.

Cine? Cine era mai aproape acum?

Vântul nopţii şoptea lângă el, aducându-i parcă un parfum. Cineva vine şi...

Cineva pleacă.

În timp ce el dormea, cineva trecuse pe lângă tabăra lui, spre est. Cel de al treilea, pe care nu-l cunoştea? Era lună plină. Scăpase cel de-al treilea? Gândul îl umplu de panică.

Bine, dar cine vine?

Se uită la Nadine. Aceasta dormea ghemuită strâns, în poziţie de fetus, poziţie pe care urma s-o ia şi fiul lui în pântecele ei, peste doar câteva luni.

Vor mai fi aceste luni?

Din nou avu sentimentul că lucrurile încep să se destrame, începând de la margini. Se culcă la loc, convins că în noaptea aceea n-avea să mai doarmă. Şi totuşi adormi. Iar a doua zi de dimineaţă, când îşi făcu apariţia în Vegas, zâmbea din nou şi aproape uitase de panica ce-l cuprinsese cu o noapte în urmă. Nadine stătea docilă pe bancheta din faţă a maşinii, alături de el, ca o păpuşă mare cu o sămânţă ascunsă cu grijă în pântece.

Se duse la Grand, unde află ce se întâmplase în timp ce el dormea. Văzu licărul nou, prudent şi întrebător, din privirile celorlalţi şi simţi încă o dată fiorul de spaimă, atingându-l uşor, ca aripa unei molii.

CAPITOLUL 66

Pe la ora la care Nadine Cross începea să înţeleagă anumite lucruri care ar fi trebuit, poate, să fie de la sine înţelese, Lloyd Henreid stătea singur în Cub Bar, dându-şi o pasienţă Big Clock şi trişând. Îşi ieşise din fire. În ziua aceea se petrecuse o explozie la Indian Springs, un mort şi trei răniţi, dintre care unul avea să moară, probabil, din cauza gravităţii arsurilor. Nu aveau pe nimeni la Vegas care să se priceapă să trateze asemenea răni.

Carl Hough adusese ştirea. Era supărat până la Dumnezeu şi nici nu era genul de om pe care să-ţi permiţi să nu-l iei în serios, înainte de epidemie fusese pilot la Ozark Airlines, era un fost Marine, şi, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l facă praf pe Lloyd cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi prepara un daiquiri. După cum se lăuda el însuşi, Carl omorâse mai mulţi tipi în cursul carierei lui îndelungate şi foarte variate, iar Lloyd nu vedea de ce nu i-ar da crezare. Nu că lui Lloyd i-ar fi fost teamă de Carl Hough; pilotul era mare şi solid, dar se ferea de Momâia Ambulantă ca toţi ceilalţi din vest, iar Lloyd purta o amuletă primită de la Flagg. În schimb era unul dintre piloţii lor şi, din cauza asta, trebuia tratat cu diplomaţie. Şi, oricât ar părea de ciudat, Lloyd era destul de diplomat. Trecutul lui era simplu, dar teribil: petrecuse mai multe săptămâni cu un nebun purtând numele de Poke Freeman şi reuşise să supravieţuiască întregii poveşti. Mai petrecuse câteva luni alături de Randall Flagg şi nu numai că trăgea aer în piept, dar rămăsese în toate minţile.

Carl apăruse cam pe la ora 2, în 12 septembrie, cu casca de motociclist sub braţ. Avea o arsură urâtă pe obrazul stâng şi băşici pe o mână. Fusese un incendiu. Dar nu atât de rău pe cât ar fi putut fi. Explodase o cisternă cu combustibil, care răspândise petrol arzând peste toată pista.

— Foarte bine, spusese Lloyd. Îl voi informa pe cel mare. Răniţii au fost duşi la spital?

— Mda, acolo sunt. După părerea mea, Freddy Campanari nu apucă apusul soarelui. Cu alte cuvinte, nu mai rămân decât doi piloţi, eu şi Andy. Să-i spui asta, şi vreau să-i mai comunici ceva, când se întoarce. Vreau ca împuţitul de Trashcan Man să dispară. Ăsta-i preţul pe care-l pretind ca să rămân.

Lloyd îl măsură pe Carl Hough.

— Chiar aşa?

— Ai înţeles foarte bine.

— Păi, uite ce este, Carl, îi spuse Lloyd. Nu pot să transmit mesajul. Dacă ai chef să-i dai lui ordine, va trebui s-o faci personal.

Carl păru deodată tulburat şi puţin speriat. Frica producea un efect straniu pe figura lui dură.

— Mda, înţeleg punctul tău de vedere. Dar sunt obosit şi dat peste cap, Lloyd. Obrazul mă doare ca naiba. Nu aveam de gând să-mi vărs nervii pe tine.

— E-n regulă, omule. De asta mă aflu eu aici.

Uneori ar fi preferat să nu fie aşa. Deja îl durea foarte tare capul.

— Dar omul acela trebuie să plece, insistă Carl. Dacă va trebui să i-o spun eu, am s-o fac. Ştiu că poartă o piatră din aceea neagră. Presupun că este în relaţii nemaipomenite cu omul înalt. Dar uite ce este, ascultă-mă. Carl se aşează şi-şi puse casca pe o masă de bacara. Trash este vinovat de izbucnirea incendiului. Pe Dumnezeul meu, cum crezi că ne vom ridica de la sol cu avioanele alea dacă tocmai unul dintre oamenii barosanului le dă foc piloţilor!

Mulţi dintre cei care treceau prin recepţia Grandului aruncau priviri neliniştite spre masa la care stăteau Lloyd şi Carl.

— Nu mai vorbi aşa de tare, Carl.

— Okay. Dar ai înţeles care-i problema, nu?

— Eşti absolut sigur că Trash a făcut-o?

— Ascultă-mă, spuse Carl, aplecându-se, se afla în garaj. Bine? A stat acolo foarte multă vreme. L-au văzut foarte mulţi, nu numai eu.

— Credeam că e plecat pe undeva. În deşert. Înţelegi, căutând tot felul de lucruri.

— Păi, vezi bine, s-a întors! Tractorul acela cu şenile cu care iese el în deşert era plin cu tot felul de lucruri. Dumnezeu ştie de pe unde le adună, eu nu. Oricum, în timpul pauzei de cafea, a venit şi el să discute cu băieţii. Îl ştii cum este. Pentru el, armele sunt ca dulciurile pentru un copil.

— Mda.

— Ultimul lucru pe care ni l-a arătat a fost un fitil incendiar. Tragi de vârf şi se iscă o mică flacără de fosfor. Apoi nimic, timp de o jumătate de oră sau patruzeci de minute, funcţie de dimensiunea fitilului, corect? Ai înţeles? Apoi se stârneşte un foc îngrozitor. Mic, dar teribil de puternic.

— Mda.

— Foarte bine. Prin urmare, Trashy ne arăta jucărelele alea – altfel încântat peste măsură – iar Freddy Campanari îi zice: „Hei, cine se joacă cu focul face pipi în pat, Trash.” Atunci Steve Tobin – îl cunoşti, e comic ca o cârjă de cauciuc – zice: „Băieţi, aţi face bine să ascundeţi chibriturile, Trashy s-a întors în oraş.” Atunci Trash s-a purtat foarte ciudat. A aruncat o privire jur-împrejur şi a mormăit ceva în surdină. Eu stăteam chiar lângă el şi mi s-a părut că zice cam aşa: „Să nu mă mai întrebaţi vreodată de cecul doamnei Semple.” Tu înţelegi ceva din chestia asta?

Lloyd clătină din cap. Oricum nu înţelegea mare lucru în privinţa lui Trashcan Man.

— Apoi a plecat. Şi-a cules lucrurile pe care ni le arătase şi a luat-o din loc. Am fost cu toţii cam jenaţi de ce se întâmplase. N-am vrut să-l rănim. Cei mai mulţi dintre noi chiar ţinem la Trash. Sau ţineam. Este ca un copil mic, ştii?

Lloyd făcu un semn afirmativ.

— Peste o oră, afurisita de cisternă sare în aer ca o rachetă. Iar în timp ce noi adunam resturile, s-a întâmplat să-mi ridic privirea şi să-l văd pe Trashy în tractorul lui, lângă barăci, uitându-se la noi cu binoclul.

— Asta-i tot? întrebă Lloyd, uşurat.

— Nu, nu-i tot. Dacă era, nici nu m-aş fi ostenit să vin până la tine, Lloyd. Dar aşa am ajuns să mă gândesc cum de-a sărit camionul în aer. Este exact genul de treburi pentru care foloseşti o capsulă incendiară. În Nam, soldaţii Cong au făcut să explodeze o mulţime de depozite de muniţie chiar în felul ăsta, ba chiar folosind propriile noastre fitile incendiare. Îl pui sub camion, pe ţeava de eşapament. Dacă nimeni nu porneşte camionul, se declanşează când trece timpul prevăzut. Dacă îl porneşte, explodează când se încălzeşte ţeava. Într-un fel sau altul, bum, şi s-a terminat cu camionul. Singurul lucru care nu se potrivea a fost că în garaj există întotdeauna vreo zece cisterne cu combustibil, iar noi nu le folosim într-o ordine anume. Prin urmare, după ce l-am dus pe bietul Freddy la spital, John Waite şi cu mine ne-am întors acolo. John se ocupă de garaj şi era în culmea furiei. Îl văzuse acolo pe Trash ceva mai devreme.

— E sigur că era Trashcan Man?

— Cu toate arsurile alea de pe braţ este foarte greu de confundat, nu crezi? Bine? În momentul respectiv nimeni nu s-a gândit la nimic. Îşi vârâse nasul, dar cam asta-i în general treaba lui, nu-i aşa?

— Mda, consider că e corect exprimat.

— Aşa că eu şi cu John am început să cercetăm şi celelalte cisterne. Şi, ce să vezi, pe fiecare dintre ele era montat câte un sistem incendiar. Le-a pus pe ţevile de eşapament, chiar dedesubtul rezervoarelor de combustibil. Motivul pentru care camionul pe care l-am folosit a sărit primul în aer a fost că ţeava s-a încălzit, după cum îţi povesteam, corect? Dar şi celelalte se pregăteau să plece. Două sau trei scoteau deja fum. O parte a cisternelor erau

goale, dar cel puţin cinci erau pline cu combustibil de avion. În doar zece minute am fi pierdut jumătate din bază.

Isuse, se tângui Lloyd în sinea lui. E de rău. Mai rău de atât nici că s-ar putea.

Carl îi arătă mâna plină de băşici.

— Cu asta m-am ales când am tras de un fitil fierbinte. Acum înţelegi de ce trebuie să dispară?

Lloyd îi răspunse nesigur:

— Poate cineva i-a furat dispozitivele astea din tractor, în timp ce el făcea pipi sau mai ştiu eu ce.

— Nu s-a întâmplat aşa, îi spuse Carl calm. Cineva s-a simţit jignit atunci când îşi prezenta, mândru, jucăriile, şi i-a venit în minte să ne ardă pe toţi. A fost la un pas de succes. Trebuie făcut ceva, Lloyd.

— Foarte bine, Carl.

Îşi petrecu restul după-amiezii întrebând în stânga şi în dreapta de Trash – îl văzuse cineva sau ştia pe unde este? Priviri ferite şi răspunsuri negative. Vestea se răspândise. Poate că asta era bine. Oricine îl vedea se va grăbi să raporteze, în speranţa că avea să se bucure de mai multă trecere în faţa celui mare. Dar Lloyd bănuia că nimeni nu-l va vedea pe Trash. Lovise, iar acum se întorsese probabil în deşert, în tractorul lui pe şenile.

Se uită la pasienţa întinsă dinaintea lui şi-şi controlă cu grijă impulsul de a mătura cărţile de joc de pe masă. Preferă să mai trişeze o dată, scoţând un as, şi să continue să joace. N-avea nicio importanţă, dacă Flagg dorea să pună gheara pe el, nu-i rămânea decât să-l caute. Trashy avea să sfârşească răscrăcănat pe o cruce, exact ca Hec Drogan. Mare ghinion, băi băiete.

Dar în ungherul cel mai secret al inimii lui, se mira.

În ultima vreme se petrecuseră lucruri care nu-i plăceau. Dayna, de exemplu. Adevărat, Flagg aflase despre ea, dar de vorbit, fata nu vorbise. Reuşise, nu înţelegea cum, să scape prin moarte, lăsându-i în ceaţă în privinţa celui de-al treilea spion.

Asta era altă chestie. Cum de nu ştia Flagg din prima de soarta celui de-al treilea spion? Ştiuse de băşinosul ăla bătrân, iar când se întorsese din deşert aflase şi despre Dayna şi le spusese exact cum avea de gând să se poarte cu ea. Dar nu-i mersese.

Iar acum, Trashcan Man.

Trash nu era un nimeni. Poate că pe vremuri fusese, dar acum se schimbase socoteala. Purta la gât piatra neagră a Omului Întunecat, exact ca el. După ce îi prăjise creierii avocatului ăluia cu gură mare la L.A., Lloyd îl văzuse pe Flagg punându-şi mâinile pe umerii lui Trashcan şi spunându-i cu blândeţe că toate visele fuseseră adevărate. Iar Trash şoptise: „Îmi dau viaţa pentru tine.”

Lloyd nu avea de unde să ştie ce se mai întâmplase între cei doi, în orice caz părea limpede că omul bântuia prin deşert cu binecuvântarea lui Flagg. Iar acum Trashcan Man o luase razna.

Ceea ce ridica nişte întrebări destul de serioase.

Aceasta era şi cauza pentru care Lloyd stătea aici singur, la ora 9 seara, trişând la pasienţă şi dorindu-şi să fie beat criţă.

— Domnul Henreid?

Ce-o mai fi şi asta? Îşi ridică privirile şi văzu o fată frumuşică, în pantaloni albi scurţi şi o bluză care nu-i acoperea ca lumea nici măcar sfârcurile sânilor. Interesul exagerat pentru sex al tinerei era vizibil, dar avea o figură nervoasă şi palidă, aproape bolnavă. Îşi muşca mereu unghia unuia dintre degetele mari şi Lloyd constată că avea toate unghiile roase.

— Ce-i?

— Tr... trebuie să-l văd pe domnul Flagg.

Forţa îi dispăru foarte repede din voce, spre sfârşitul propoziţiei transformându-se în şoaptă.

— Ia te uită, chiar vrei? Dar ce-ţi închipui tu, că sunt secretarul lui intim?

— Dar... mi s-a spus... să te caut pe tine.

— Cine a spus?

— Păi, Angie Hirschfield. Ea mi-a zis.

— Cum te cheamă?

— Ah, Julie. Chicoti, dar doar dintr-un simplu reflex. Spaima i se ghicea în continuare pe chip, iar Lloyd se întrebă plictisit ce porcărie mai era şi asta. O fată ca ea n-ar fi întrebat de Flagg decât într-o situaţie cu adevărat serioasă. Julie Lawry.

— Uite ce este, Julie Lawry, Flagg nu se află la Las Vegas în momentul de faţă.

— Când se-ntoarce?

— Nu ştiu. Vine şi pleacă şi nu poartă asupra lui un sistem de semnalizare. Şi nici nu-mi dă mie socoteală. Dacă ai ceva, spune-mi mie şi am să mă îngrijesc ca mesajul să ajungă la el. Tânăra îl măsură neîncrezătoare, iar Lloyd repetă ceea ce-i spusese şi lui Carl Hough în după-amiaza aceea: De asta mă aflu eu aici, Julie.

— Okay. Apoi, adăugă cu grabă: Dacă-i important, să-i zici că eu am fost cea care ţi-a spus. Julie Lawry.

— Okay.

— Nu uiţi?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Şi acum, ce este?

Ea făcu bot:

— Ştii, nu trebuie să fii aşa de rău.

Lloyd oftă şi puse pe masă cărţile pe care le mai ţinea în mână.

— Aşa este, recunoscu el, cred că ai dreptate. Şi acum, spune-mi despre ce este vorba?

— De surdomutul ăla. Dacă se află prin preajmă, cred că spionează. M-am gândit că ar fi bine să ştiţi. Ura sclipi în ochii ei. Nenorocitul a vrut să mă împuşte.

— Ce surdomut?

— Păi, l-am văzut pe cretin, prin urmare mi-am făcut socoteala că trebuie să se afle şi surdomutul cu el, ştii? Ei nu sunt după tipicul nostru de aici. Bănuiesc că or fi venit din partea cealaltă.

— Aşa crezi tu?

— Mda.

— Păi, eu unul nu prea înţeleg despre ce vorbeşti. Am avut o zi lungă şi sunt obosit. Dacă nu te hotărăşti să vorbeşti cum se cuvine, Julie, eu mă duc la culcare.

Julie se aşeză, puse picior peste picior şi-i povesti lui Lloyd întâlnirea cu Nick Andros şi Tom Cullen la Pratt, Kansas, oraşul ei natal. Despre întâmplarea cu Pepto-Bismolul („Mă distram şi eu puţin cu prostălăul, iar celălalt a scos arma şi m-a ameninţat!”), îi povesti până şi scena cu plecarea lor din oraş, atunci când trăsese după ei.

— Şi toate astea dovedesc ce anume? o întrebă Lloyd după ce terminase.

Fusese vag intrigat de cuvântul „spion”, dar începând de atunci se cufundase într-o buimăceală plictisită.

Julie puse iarăşi bot şi-şi aprinse o ţigară.

— Ţi-am zis, doar. Cretinul se află aici. Pariez că spionează.

— Tom Cullen, aşa ai zis că-l cheamă?

— Da.

Îşi aducea aminte, destul de vag. Cullen era un tip înalt şi blond, nu absolut întreg la minte, asta nu se putea tăgădui, însă în niciun caz atât de rău pe cât îl descria putoarea asta ordinară. Se străduí să-şi aducă aminte mai mult, însă fără succes. Oamenii continuau să sosească în Las Vegas, câte şaizeci până la o sută pe zi. Era imposibil să-i mai ţii minte pe toţi, iar Flagg îi spusese că imigraţia va creşte mult, înainte de a înceta definitiv. Cel mai bine ar fi fost să se ducă la Paul Burlson, care ţinea un dosar cu rezidenţii din Las Vegas, ca să găsească alte date despre idiotul acela, Cullen.

— Ai de gând să-l arestezi? se interesă Julie.

Lloyd o măsură rece:

— Am să te arestez pe tine, dacă nu-mi dai pace.

— Ăsta zic şi eu băiat de treabă! ţipă Julie Lawry, cuprinsă de isterie. Sări în picioare şi se holbă la el. În

pantalonii scurţi, din bumbac alb, picioarele ei păreau să fie lungi până la gât. Eu încercam să vă aduc un serviciu!

— Voi verifica.

— Mda, corect, am mai auzit eu povestea asta.

Spunând acestea, ieşi din încăpere călcând apăsat, descriind cu poponeţul, de indignare, mici cercuri strânse.

Lloyd o însoţi cu o privire amuzată şi obosită, gândindu-se că pe lume existau o groază de puicuţe ca ea – chiar şi acum, după Supergripă, ar fi fost în stare să pună pariu că mai rămăseseră destule. O puneai cu ele fără niciun fel de probleme, dar după aceea, păzea, altfel te sfâşie cu unghiile. Rude apropiate cu femelele acelea de păianjen care-şi devorează partenerii după consumarea actului sexual. Trecuseră două luni de zile, cu toate acestea îi mai purta pică mutului. Cum zisese că-l cheamă? Andros?

Lloyd trase un carneţel hărtănit, cu copertele negre, din buzunarul de la spate, îşi umezi degetul şi răsfoi până ajunse la o pagină albă. Acesta era caietul lui de însemnări, plin-ochi cu diverse mici notiţe – tot soiul de lucruri, de la faptul că nu trebuia să uite să se bărbierească înainte de întâlnirile cu Flagg şi până la o notă înconjurată cu chenar să facă un inventar al conţinutului farmaciilor din Las Vegas înainte să dispară morfina şi codeina. Curând va avea nevoie de un nou carneţel.

Mâzgăli cu scrisul lui ţeapăn, de şcoală secundară: Nick Andros sau poate Androtes – mut. În oraş? Şi dedesubt: Tom Cullen, de verificat cu Paul. Îşi vârî carnetul la locul lui, în buzunar. La şaizeci de kilometri spre nord-est, Omul Întunecat ajunsese la punctul culminant al îndelungatei lui relaţii cu Nadine Cross, sub stelele scânteietoare ale deşertului. Ar fi fost deosebit de interesat să afle că un prieten de-al lui Nick Andros se află la Las Vegas.

Dar el dormea.

Lloyd aruncă o privire morocănoasă pasienţei, uitând de Julie Lawry, de supărarea fetei şi de funduleţul ei apetisant. Mai făcu o şmecherie cu un as, iar gândurile i se întoarseră

cu tristeţe la Trashcan Man şi la ce avea să zică – sau să facă – Flagg la aflarea ştirii.

În vremea în care Julie Lawry părăsea Cub Bar, simţindu-se respinsă, deşi nu-şi făcuse decât datoria ei de cetăţean, după cum gândea ea, Tom Cullen privea visător luna plină prin fereastra imensă din apartamentul său, situat în altă parte a oraşului

Sosise vremea să plece.

Era vremea să se întoarcă.

Apartamentul acesta nu semăna cu casa lui din Boulder. Locul acesta era mobilat, dar nu şi decorat. Nu atârnase nici măcar un singur afiş şi nu agăţase nici măcar o pasăre împăiată, cu ajutorul sârmei de pian. Locuinţa aceasta nu fusese decât un loc de popas, iar acum sosise vremea să pornească mai departe. Era bucuros. Nu putea să sufere locul acesta. Aici domnea un miros special, uscat şi putred, pe care nu reuşeai niciodată să-l defineşti până la capăt. Oamenii erau amabili, în mare parte, iar pe unii îi plăcea la fel de mult ca pe cei din Boulder: Angie sau băieţelul acela, Dinny. Nimeni nu-şi bătea joc de el pentru că era încet la minte. Îi dăduseră o muncă şi glumeau cu el, iar când venea pauza de prânz schimbau între ei mâncarea din sufertaşe. Erau oameni drăguţi şi asemănători celor din Boulder, din câte-şi făcea el socoteala, dar...

Dar în jurul lor plutea mirosul acela.

Păreau să aştepte şi să urmărească ceva. Uneori cădeau într-o tăcere stranie, iar ochii li se acopereau de un văl impenetrabil, de parcă i-ar fi vizitat pe toţi aceleaşi vise neliniştitoare. Făceau diverse lucruri fără să ceară explicaţii de ce şi la ce bun. Avea sentimentul că oamenii aceştia purtau nişte măşti fericite, dar feţele lor adevărate, de profunzime, erau ale unor monştri. Văzuse odată un film de groază cu acest subiect. Monstrul respectiv purta numele de vârcolac.

Luna plutea deasupra deşertului, fantomatică, distantă şi liberă. O văzuse pe Dayna, din Free Zone. O văzuse o singură dată. Oare ce se întâmplase cu ea? Spionase şi ea? Se întorsese înapoi?

Nu ştia nimic despre toate astea. Dar se temea.

Pe scaunul La-Z-Boy din faţa inutilului televizor color din apartament aştepta un mic rucsac, plin cu felii de şuncă ambalate în vid, Slim Jims şi Saltines. Îl ridică şi-l puse în spate.

Călătoreşti noaptea, dormi ziua.

Ieşi în curtea clădirii fără să arunce vreo privire înapoi. Luna era atât de puternică, încât îi arunca umbra pe cimentul crăpat, unde jucătorii, înainte să intre în cazinouri, îşi parcaseră odinioară maşinile lor cu numere de înmatriculare din alte state.

Îşi ridică privirile spre banul spectral ce plutea pe cer.

— Luna, şopti el. Doamne, da. Tom Cullen ştie ce înseamnă asta.

Bicicleta lui îl aştepta rezemată de peretele din stuc roz al clădirii. Se opri un moment ca să-şi aranjeze rucsacul, apoi încălecă şi porni în direcţia drumului Interstate. Pe la ora 11 noaptea ieşise din Las Vegas şi pedala spre est, pe banda de refugiu a lui I-15. Nimeni nu-l văzuse. Nimeni nu sunase alarma.

Mintea lui se afla într-un punct neutru, aşa cum se întâmpla aproape întotdeauna când îşi rezolva problemele imediate. Pedală mai departe, conştient doar de faptul că briza uşoară a nopţii îi mângâia obrajii transpiraţi. Din când în când trebuia să ocolească o dună de nisip care se târâse din deşert şi pusese un braţ alb şi scheletic de-a curmezişul drumului, şi, ieşind din oraş, evită şi maşinile şi camioanele oprite în drum – priviţi lucrarea mea, voi, cei puternici, şi minunaţi-vă, ar fi spus poate Glen Bateman, în felul lui ironic.

La ora 2 făcu un popas şi luă o gustare uşoară, Slim Jims, biscuiţi şi Kool-Aid dintr-un termos mare, prins în spatele

bicicletei. Apoi îşi văzu de drum. Luna apusese. Cu fiecare rotaţie a roţilor bicicletei se afla tot mai departe de Las Vegas şi se simţea tot mai bine.

Dar la 4.15 în acea dimineaţă de 13 septembrie se abătu asupra lui un talaz îngheţat de teamă, cu atât mai înspăimântător cu cât era total neaşteptat şi aparent iraţional. Tom ar fi ţipat cat îl ţinea gura, dar coardele lui vocale erau deodată încremenite. Muşchii picioarelor îi amorţiră brusc şi continuă să meargă mai departe în virtutea inerţiei, sub stelele încremenite. Imaginea alb-negru negativă a deşertului defila tot mai încet pe dinaintea lui.

El se afla în apropiere.

Omul fără faţă, demonul ce bântuia acum pe pământ.

Flagg.

Bărbatul înalt, aşa-i spuneau. Rânjitul, aşa-i spunea Tom în sinea lui. Numai că atunci când rânjetul se abătea asupra ta, ţi se oprea sângele în vene, iar carnea se făcea rece şi cenuşie. Omul în stare să se uite la o pisică şi s-o facă să borască ghemotoace de păr. Dacă trecea printr-un şantier, lucrătorii se izbeau cu ciocanul în degete, puneau şindrila invers sau mergeau ca somnambulii până la capătul grinzilor şi...

... Vai, Doamne Dumnezeule, este treaz!

Un geamăt ieşi din gâtlejul lui Tom. Simţi deodată veghea celuilalt. I se păru că vede sau simte un Ochi deschizându-se în bezna începutului de zi, un Ochi roşu, infernal, încă puţin împăienjenit şi buimac de somn. Se rotea în întuneric. Căuta. Pe el îl căuta. Ştia că Tom Cullen se află acolo, dar nu şi locul precis unde să-l găsească.

Picioarele găsiră cu greu pedalele şi începură să se mişte, din ce în ce mai repede; se aplecă asupra coarnelor, reducând rezistenţa în faţa vântului, până ce prinse o viteză ameţitoare. Dacă i-ar fi ieşit acum în cale epava unei maşini, ar fi intrat în ea cu toată viteza şi poate ar fi suferit un accident mortal.

Treptat, simţi că prezenţa aceea întunecată şi fierbinte rămâne în urma lui. Iar cea mai mare minune dintre toate a fost că Ochiul roşu infernal căutase în direcţia lui, trecuse pe deasupra sa fără să-l vadă (poate din cauză că m-am aplecat aşa de tare asupra ghidonului, judecă Tom Cullen incoerent)... după care se închisese la loc.

Omul Întunecat dormea din nou.

Cum se simte iepuraşul când umbra şoimului se lasă asupra lui ca un crucifix negru... şi apoi îşi vede de drum fără să se oprească sau măcar să încetinească? Cum se simte şoarecele când pisica ce a pândit cu răbdare în faţa găurii lui cât e ziua de lungă a fost înşfăcată fără prea multă ceremonie de stăpânul ei şi aruncată pe uşă afară? Cum se simte cerbul când se strecoară pe nesimţite pe lângă atotputernicul vânător, care trage un pui de somn după prânz, după ce în dimineaţa respectivă a ucis trei urşi? Poate că nu simt nimic sau poate simt ceea ce a simţit şi Tom Cullen pe când ieşea din sfera aceea de influenţă neagră şi periculoasă: o izbucnire de uşurare teribilă şi măreaţă; sentimentul unei noi naşteri. Şi, mai presus de orice, un sentiment de siguranţă, atât de greu dobândit, că un asemenea noroc nu poate fi decât un semn ceresc.

Merse până la ora 5 dimineaţa. În faţa lui, cerul căpătase culoarea albastru-închis-tivit-cu-auriu a răsăritului. Stelele păleau.

Tom era la capătul puterilor. Mai pedală puţin, până ce văzu un povârniş abrupt, cam la şaizeci de metri la dreapta şoselei. Îşi împinse bicicleta peste mal şi apoi coborî în valea seacă. Urmându-şi impulsurile şi semnalele instinctului, adună suficientă iarbă uscată şi cactuşi ca să acopere bicicleta. Cam la zece metri de bicicletă erau două stânci mari, sprijinite una de cealaltă. Se strecură în punga de umbră dintre ele, îşi puse haina sub cap şi adormi aproape imediat.

CAPITOLUL 67

Momâia ambulantă se întorsese la Vegas.

Ajunsese cam pe la ora 9.30 dimineaţa. Lloyd îl văzuse sosind. Şi Flagg îl văzuse pe Lloyd, dar nu-l băgase în seamă.

Traversase holul recepţiei de la Grand, conducând o femeie. În ciuda aversiunii tuturor de a se uita la Omul Întunecat, mai multe capete se întorseseră s-o privească pe ea. Părul femeii era alb ca zăpada. Suferise o teribilă arsură de la soare, atât de gravă, încât îl ducea pe Lloyd cu gândul la victimele incendiului cu benzină de la Indian Springs. Părul alb, arsura îngrozitoare, ochii absolut goi. Avea o expresie nu doar placidă, ci de-a dreptul idioată. Lloyd mai văzuse odată asemenea ochi. La Los Angeles, după ce Omul Întunecat îl terminase pe Eric Strellerton, avocatul care avea de gând să-l înveţe pe Flagg cum să procedeze.

Flagg nu se uita la nimeni. Rânjea. O conduse pe femeie până la lift şi intrară împreună în cabină. Uşa se închise în urma lor şi urcară până la ultimul etaj.

În următoarele şase ore, Lloyd se strădui să pună totul la punct, ca să fie pregătit când Flagg avea să apară şi să-i ceară raportul. După părerea lui, totul era sub control. Nu-i mai rămăsese decât să-l găsească pe Paul Burlson şi să scoată de la el toate datele în legătură cu Tom Cullen, pentru eventualitatea că Julie Lawry descoperise cu adevărat ceva interesant. Lloyd se îndoia, dar cu Flagg era mai bine să te ştii în siguranţă decât să ai ce regreta după aceea. Mult mai bine.

Ridică receptorul şi aşteptă răbdător. După câteva secunde se auzi un păcănit şi apoi vocea nazală a lui Shirley Dunbar, specifică celor din Tennessee.

— Centrala.

— Bună, Shirley, sunt eu, Lloyd.

— Lloyd Henreid! Ce faci?

— Destul de bine, Shirl. Poţi să-mi faci legătura la 6214?

— Paul? Nu este acasă? Se află la Indian Springs. Cred că pot să-ţi fac legătura cu el la comandamentul bazei.

— Okay, te rog să încerci.

— Imediat. Ascultă, Lloyd, când vrei să treci pe la mine să guşti din prăjitura mea cu cafea? Am mereu proaspătă, pentru că fac câte una la fiecare două sau trei zile.

— Curând, Shirley, o asigură Lloyd, strâmbându-se.

Shirley avea patruzeci de ani, era deşiratăă... şi pusese ochii pe Lloyd. Avea parte de o mulţime de ironii din pricina ei, mai cu seamă de la Whitney şi Ronnie Sykes. Dar era o telefonistă foarte bună, capabilă să facă adevărate minuni cu sistemul telefonic din Las Vegas. Punerea în funcţiune a telefoanelor – sau cel puţin a celor mai importante – fusese cea dintâi prioritate a lor după alimentarea cu energie electrică, dar cea mai mare parte a echipamentului automatic arsese, prin urmare se văzuseră siliţi s-o ia de la început, ceea ce echivala cu vechile cutii din tablă şi sfoara ceruită. Întreruperile se ţineau lanţ. Dar Shirley se ocupa de toate cu o pricepere ieşită din comun şi dădea dovadă de multă răbdare cu celelalte trei sau patru operatoare, care mai aveau încă multe de învăţat.

Pe deasupra, prăjitura cu cafea era cu adevărat minunată.

— Curând, repetă el, făcându-şi socoteala cât de bine ar fi fost să se poată face o combinaţie între trupul durduliu şi tânăr al Juliei Lawry şi talentele şi firea blândă, supusă, ale lui Shirley Dunbar.

Femeia se arătă mulţumită. Pe linie veniră mai multe pocnete şi pârâituri şi un ţiuit înalt care-l făcură să îndepărteze receptorul de ureche. Apoi se auzi târâitul răguşit de la celălalt capăt al firului.

— Bailey, comandamentul, se auzi o voce care, din cauza distanţei, suna a tinichea.

— La aparat Lloyd, tună el în receptor. Paul este acolo?

— Cum ai zis, Lloyd? îl întrebă Bailey.

— Îl caut pe Paul! Paul Burlson!

— A, el! Da, e chiar aici, bea Cola.

Urmă o pauză – Lloyd începu să creadă că firava legătură se întrerupsese definitiv – şi apoi îl auzi pe Paul.

— Trebuie să strigăm, Paul, legătura e proastă.

Lloyd se îndoia că Paul dispune de capacitatea pulmonară necesară ca să urle. Era un bărbat costeliv, cu lentile groase la ochelari, unii îi spuneau Mr. Cool, pentru că se încăpăţâna să poarte în fiecare zi un costum complet, din trei piese, în pofida caniculei ucigătoare de la Vegas. Dar era foarte bun în postul de ofiţer de informaţii şi, după cum îi mărturisise Flagg lui Lloyd într-unul dintre momentele lui de expansiune, încă înainte de 1991, Burlson avea să răspundă de poliţia secretă. Şi va fi aşa de bun în funcţia respectivă, adăugase Flagg cu un zâmbet cald şi cuceritor.

Paul reuşi să vorbească ceva mai tare.

— Ai catastiful la tine? îl întrebă Lloyd.

— Da, Stan Bailey şi cu mine întocmeam chiar acum un program de muncă în rotaţie.

— Te rog să verifici dacă ai date despre un tip numit Tom Cullen, bine?

— Doar o secundă. Secunda se întinse la două sau trei minute, iar Lloyd începu să se întrebe din nou dacă nu cumva legătura se tăiase. Apoi Paul îi zise: Okay, Tom Cullen... eşti acolo, Lloyd?

— Chiar aici.

— Cu telefoanele astea, nu ştii niciodată. Are vârsta probabilă între douăzeci şi doi şi treizeci şi cinci. El însuşi nu ştie sigur. Uşoară înapoiere mintală. Posedă în schimb capacitate de muncă. L-am folosit în echipa de curăţenie.

— De cât timp se află la Las Vegas?

— De mai puţin de trei săptămâni.

— Vine din Colorado?

— Da, însă avem peste zece persoane care şi-au încercat norocul dincolo şi au ajuns la concluzia că nu le place. Pe tipul despre care mă întrebi l-au alungat. Avea relaţii

sexuale cu o femeie normală şi, din câte presupun, s-au temut pentru fondul lor genetic, explică Paul râzând.

— Ai adresa lui?

Paul i-o comunică, iar Lloyd o notă repede în agendă.

— Asta-i tot, Lloyd?

— Dacă ai timp, aş vrea să mai verific un nume.

Paul râse cu aerul aferat al tipului meschin:

— Desigur, doar sunt în pauza de cafea.

— Este vorba de Nick Andros.

— Numele respectiv se află pe lista roşie, îi răspunse Paul fără ezitare.

— Da? Lloyd gândea cu toată viteza de care era în stare, adică foarte departe de viteza luminii. Habar n-avea ce anume înţelege Paul prin lista roşie. De la cine ai primit numele acesta?

Paul răspunse exasperat:

— Tu de la cine crezi? Aceeaşi persoană care mi-a dat toate celelalte nume de pe lista roşie.

— Aha, foarte bine.

Sporovăiala era practic imposibilă când era atât de greu să te înţelegi, iar Lloyd avea oricum destule pe cap ca să nu-i mai ardă de aşa ceva.

Lista roşie. Nume pe care Flagg i le comunicase lui Paul şi numai lui, din câte se vedea... cu toate că Paul era încredinţat că şi Lloyd avea ştiinţă de ele. Lista roşie, oare ce mai însemna şi asta? Roşu înseamnă stop.

Roşu înseamnă primejdie.

Lloyd ridică iarăşi receptorul.

— Centrala.

— Tot eu sunt, Shirl.

— Ei, Lloyd, ai...

— Shirley, nu am timp de pălăvrăgeală. Am dat de firul unei chestii care s-ar putea dovedi mare.

— Foarte bine, Lloyd.

Din vocea lui Shirley dispăruse unda jucăuşă şi căpătase un ton foarte oficial.

— Cine-i de serviciu la Securitate?

— Barry Dorgan.

— Fă-mi legătura cu el. Şi să uiţi că ai vorbit cu mine.

— Bine, Lloyd.

De astă dată era speriată. Şi Lloyd se temea, în plus era şi emoţionat.

Peste câteva clipe discuta cu Dorgan. Un tip ca lumea, faţă de care Lloyd avea un profund respect. Prea mulţi indivizi de teapa lui Poke Freeman gravitaseră în direcţia departamentului poliţiei.

— Doresc să reţii pe cineva în numele meu, îi spuse Lloyd. Îl vreau viu. Vreau să fie viu, chiar dacă pentru asta e nevoie de sacrificiu din partea oamenilor tăi. Îl cheamă Tom Cullen şi vei reuşi, probabil, să-l prinzi acasă la el. Adu-l la Grand.

Îi dădu adresa lui Tom, cerându-i s-o repete.

— Este foarte important, Lloyd?

— Cât se poate de important. Dacă-ţi iese bine, cineva mai mare decât mine va fi foarte încântat de tine.

— Okay.

Barry închise telefonul, ceea ce făcu şi Lloyd, convins că Barry înţelesese şi sensul ascuns al mesajului: Dar dacă ratezi, cineva va fi extrem de supărat pe tine.

Barry îl sună peste o oră, comunicându-i că, după toate probabilităţile, Tom Cullen plecase.

— Dar e slab de minte, continuă Barry, şi nu poate conduce. Nici măcar un scuter. Dacă a luat-o spre est, n-a putut trece dincolo de Dry Lake. Îl putem prinde, Lloyd, sunt convins că putem. Dă-mi undă verde.

Barry sărea peste cal. Era una dintre cele patru sau cinci persoane din Vegas care ştiau de existenţa spionilor şi-i citise gândul lui Lloyd.

— Stai să mă mai gândesc, îi răspunse Lloyd, înainte ca Barry să aibă vreme să protesteze.

Putea să judece lucrurile mult mai bine decât s-ar fi crezut în stare în zilele de dinaintea gripei, dar era

conştient că se afla în faţa unei chestii care-l depăşeşte. Iar lista roşie îl tulburase. Oare de ce nu i se spusese şi lui despre ea?

Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Flagg în Arizona, Lloyd avea sentimentul neliniştitor că se află într-o poziţie vulnerabilă. Existau secrete pe care el nu le cunoştea. Probabil că aveau să reuşească totuşi să pună mâna pe Cullen; Carl Hough şi Bill Jamieson puteau să piloteze elicopterele armatei adăpostite în hangarele de la Springs, iar dacă era obligatoriu, puteau să închidă toate drumurile care ies din Nevada la răsărit. Apoi, individul nu era vreun Jack Spintecătorul sau Doctor Octopus, ci un debil mintal oarecare, pus pe fugă. Dar, pentru Dumnezeu! Dacă ar fi ştiut de Andros ăla când îl vizitase Julie Lawry, ar fi putut să-l încolţească chiar în micul lui apartament din North Vegas.

Se simţea ca şi cum s-ar fi întredeschis în el o uşă, prin care pătrundea o undă rece de teamă. Flagg ratase mişcarea. Şi nu mai era sigur nici de încrederea lui Flagg în el. Nici că se putea un rahat mai mare.

Totuşi, aştepta un ordin. Nu avea de gând să ia de capul lui decizia de a declanşa o vânătoare umană. Mai ales după cele întâmplate cu Judele. Se ridică şi se îndreptă spre telefoane, dar se întâlni cu Whitney Horgan, care venea chiar din direcţia respectivă.

— E omul, Lloyd, i se adresă acesta. Vrea să discute cu tine.

— Foarte bine.

Era surprins cât de calmă îi era vocea... căci teama crescuse nemăsurat în el. Mai presus de orice, i se părea important să-şi aducă aminte că ar fi pierit de mult într-o celulă a închisorii din Phoenix, dacă nu l-ar fi salvat Flagg. Nu avea niciun sens să se amăgească; îi aparţinea Omului Întunecat cu arme şi bagaje.

Dar nu pot să-mi îndeplinesc misiunea dacă îmi ascunde informaţii, gândi el, apropiindu-se de lifturi. Apăsă butonul

cel mai de sus şi cabina porni repede. Îl încerca din nou sentimentul acela tulburător: Flagg nu ştiuse. Cel de-al treilea spion se aflase aici tot timpul, iar Flagg habar n-avea.

— Poftim înăuntru, Lloyd.

Înveşmântat într-un halat de baie în carouri albastre, cât se poate de banal, Flagg îi zâmbea leneş.

Lloyd păşi înăuntru. Acrul condiţionat funcţiona la puterea maximă şi avu sentimentul că pătrunsese într-o grădină din Groenlanda. Cu toate acestea, când Lloyd trecu pe lângă Omul Întunecat, simţi valul de căldură radiat de trupul lui. Avea sentimentul că se află într-o încăpere în care se găseşte şi un furnal mic, dar extrem de puternic.

Într-un colţ, într-un fotoliu alb, se afla femeia care sosise dimineaţă împreună cu Flagg. Avea părul prins cu grijă în ace şi purta o rochie lungă. Figura ei era pierdută şi lipsită de expresie; vederea ei îi provocă lui Lloyd un fior profund. În adolescenţa lui, furase odată împreună cu nişte prieteni dinamită de pe un şantier de construcţie, pe care o aprinseseră şi o aruncaseră în Lake Harrison, unde explodase. Peştii morţi care ieşiseră plutind la suprafaţă aveau în orbitele lor tivite ca luna aceleaşi priviri, indiferente şi goale.

— Aş vrea să faci cunoştinţă cu Nadine Cross, îi şopti Flagg din spate, făcându-l pe Lloyd să tresară. Este soţia mea.

Surprins, Lloyd se uită la Flagg, care surâdea batjocoritor cu ochii lui vioi.

— Draga mea, el este Lloyd Henreid, mâna mea dreaptă. Lloyd şi cu mine ne-am întâlnit în Phoenix, unde Lloyd se afla în detenţie şi era pe cale să se înfrupte dintr-un coleg deţinut. Dacă stau să mă gândesc, nu este exclus să fi luat un mic antreu. Corect, Lloyd?

Lloyd se împurpură la faţă şi nu spuse nimic, deşi femeia era fie idioată, fie drogată de nu mai ştia de ea.

— Întinde-i mâna, scumpa mea, o îndemnă Omul Întunecat.

Nadine îi îndeplini porunca aidoma unui robot. Ochii ei continuau să se holbeze indiferent, în direcţia unui punct nedefinit, undeva deasupra umărului lui Lloyd.

Doamne, cât e de sinistru, reflectă Lloyd. Un val de sudoare îi cuprinse trupul, în ciuda aerului îngheţat ce ieşea din sistemul de condiţionare.

— Încântat de cunoştinţă, i se adresă el, strângând carnea moale şi caldă a mâinii.

După aceea trebui să-şi domolească puternicul imbold de a-şi şterge palma de cracul pantalonului. Braţul Nadinei continua să plutească inert în aer.

— Acum poţi să-ţi laşi mâna jos, dragostea mea, îi spuse Flagg.

Nadine îşi duse mâna în poală, unde degetele începură să se răsucească şi să se foiască. Spre oroarea lui, Lloyd înţelese că femeia se masturba.

— Soţia mea trece printr-o stare de indispoziţie, spuse Flagg, chicotind pe înfundate. De fapt, are motive, după cum se spune. Felicită-mă, Lloyd. Voi fi tată.

Din nou chicotitul, ca fuga de năluci a şobolanilor în spatele zidurilor vechi.

— Felicitări, strecură Lloyd cu greu, printre buzele amorţite.

— Putem discuta orice în prezenţa lui Nadine, nu-i aşa, draga mea? E tăcută ca un mormânt. Nu zice nici pâs, dacă mi-e permisă gluma... Ce se întâmplă la Indian Springs?

Lloyd clipi din ochi şi încercă să-şi ajusteze roţile dinţate ale gândurilor, simţindu-se despuiat şi lipsit de apărare.

— Merge bine, reuşi el să îngaime într-un târziu.

— Merge bine? Omul Întunecat se aplecă spre el şi, pentru o clipă, Lloyd fu convins că avea să-şi caşte gura şi să-i reteze capul ca un balaur. Se trase înapoi. Nu mi se pare câtuşi de puţin o analiză riguroasă, Lloyd.

— Mai sunt şi alte lucruri...

— Când voi fi dispus să vorbesc despre alte lucruri, hotărăsc singur.

Vocea lui Flagg creştea, apropiindu-se teribil de mult de ţipăt. Lloyd nu mai văzuse până atunci o schimbare atât de bruscă a dispoziţiei lui Flagg şi se sperie de moarte.

— În clipa aceasta nu doresc decât un raport asupra situaţiei de la Indian Springs şi ai face bine să fii în stare să mi-l prezinţi, Lloyd, asta spre binele tău!

— Prea bine, murmură Lloyd. Okay.

Îşi scoase carnetul cu însemnări din buzunarul de la şold şi timp de o jumătate de oră, discutară despre Indian Springs, avioanele de luptă din National Guard şi despre rachetele Shrike. Flagg începu să se destindă din nou – deşi era foarte greu de stabilit cu precizie şi cu atât mai periculos să-l iei ca pe un lucru de la sine înţeles, când aveai de-a face cu Momâia Ambulantă.

— Crezi că ar fi în stare să survoleze Boulder în două săptămâni? întrebă el. Să zicem... până la 1 octombrie.

— Carl ar fi în stare, cred. Despre ceilalţi doi, nu ştiu.

— Vreau să fie pregătiţi, mormăi Flagg, ridicându-se şi începând să măsoare camera cu paşi mari. Vreau să-i ştiu pe oamenii aceia că se ascund prin văgăuni, înainte de primăvara viitoare. Vreau să-i lovesc noaptea, când dorm. Să răscolesc oraşul lor dintr-un capăt la celălalt. Vreau să arate ca Hamburgul şi Dresda, după cel de-al Doilea Război Mondial. Se întoarse spre Lloyd: obrajii lui erau albi ca varul, iar ochii îi ardeau ca tăciunii, mistuiţi de propriul lor foc dement. Rânjetul lui amintea de un iatagan. Să se-nveţe minte să mai trimită spioni. La primăvară vor locui prin caverne. Apoi vom merge la ei şi vom organiza o vânătoare de porci. Se se-nveţe minte să mai trimită spioni.

Lloyd îşi recăpătase în sfârşit glasul:

— Cel de-al treilea spion...

— Îl vom descoperi noi, Lloyd. Nu-ţi face griji. Punem noi mâna pe ticălos.

Fermecătorul zâmbet întunecat îi apăruse iarăşi pe buze. Dar Lloyd surprinsese o clipă de teamă furioasă şi nedumerită înainte să reapară zâmbetul. Iar teama era ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă.

— Cred că ştim cine este, îi spuse Lloyd calm.

Flagg răsucise o figurină din jad între degete, cercetând-o. Acum mâinile lui încremeniseră. Rămase nemişcat, iar pe chip i se zugrăvi o concentrare ciudată. Pentru prima dată, femeia aceea, Cross, îl privi pe Flagg, apoi căută cu grabă într-altă parte. Aerul mansardei părea să se fi îngroşat.

— Ce? Cum ai zis?

— Cel de-al treilea spion...

— Nu, spuse deodată Flagg cu hotărâre neaşteptată. Nu, te baţi cu umbrele, Lloyd.

— Dacă am înţeles bine, este prieten cu un tip pe care-l cheamă Nick Andros.

Figurina din jad îi scăpă lui Flagg printre degete şi se sfărâmă. Peste o secundă, Lloyd se pomeni ridicat din scaun de piepţii cămăşii. Flagg traversase încăperea cu asemenea rapiditate, încât Lloyd nici nu apucase să-l vadă. Apoi faţa lui Flagg aproape se lipi de el, radiind dogoarea aceea bolnavă, cu ochii negri, ca de nevăstuică, la doar câţiva centimetri de ai săi.

— Şi tu mi-ai stat aici şi mi-ai vorbit de Indian Springs? Ar trebui să te arunc pe fereastră! urlă Flagg.

Ceva – poate faptul că simţea vulnerabilitatea Omului Întunecat, poate doar faptul că ştia că Flagg îl va cruţa până ce va primi toate informaţiile – îi permise lui Lloyd să-şi recapete graiul şi să se apere.

— Am încercat să-ţi spun! strigă el. Dar m-ai întrerupt! Şi nu mi-ai vorbit nici despre lista roşie, ce-o mai fi şi aia! Dacă aş fi ştiut, aş fi putut să-l reţin pe idiot ieri seară!

Atunci se simţi plutind prin cameră şi se izbi de peretele opus. I se dezlănţui o adevărată explozie de stele verzi în ţeastă şi se prăbuşi pe parchet, ameţit. Îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească. Urechile îi ţiuiau.

Ai fi zis că Flagg a înnebunit. Ţopăia prin cameră, livid de furie. Nadine se făcuse mică în fotoliul ei. Flagg ajunse în dreptul unui raft populat cu o menajerie de animale din jad verde-lăptos. Se holbă la ele o secundă, părând uimit să le vadă, apoi le mătură pe podea. Explodară toate, ca nişte grenade mici. Lovi în bucăţile mai mari cu piciorul gol, expediindu-le în toate părţile. Părul negru îi căzuse pe frunte. Îl aruncă pe spate cu un gest nervos, apoi se răsuci spre Lloyd. Pe figura lui se citea expresia grotescă a simpatiei şi compasiunii – ambele la fel de autentice ca o bancnotă de trei dolari, îi trecu prin minte lui Lloyd. Se apropie de Lloyd şi-l ajută să se ridice; acesta observă că Flagg calcă pe mai multe fragmente ascuţite de jad fără să dea semne de durere... şi fără să-i curgă sânge.

— Îmi pare rău. Hai să bem ceva. Întinse mâna şi-l ajută pe Lloyd să se ridice. Ca un copil care a făcut o criză de furie, gândi Lloyd. Tu bei bourbon sec, nu?

— Da.

Flagg se duse la bar şi umplu două pahare cu nişte cantităţi monstruoase. Lloyd înghiţi jumătate dintr-al său dintr-odată. Paharul clănţăni uşor atunci când îl puse pe masa din colţul încăperii, dar se simţea mult mai bine.

— Lista roşie este un lucru cu care n-am crezut că va trebui să lucrezi vreodată, îi explică Flagg. Erau acolo opt nume – din care au rămas acum cinci. Consiliul lor de conducere, plus bătrâna. Andros era unul dintre ei. Dar între timp a murit. Da, Andros a murit, sunt sigur.

Îl fixă apoi pe Lloyd cu privirea lui ascuţită şi otrăvită. Acesta începu să-şi depene povestea, uitându-se din când în când în caiet. De fapt, nu avea nevoie, dar îi făcea bine să scape de privirea aceea furioasă. Începu cu Julie Lawry şi încheie cu Barry Dorgan.

— Spui că este debil mintal, medită Flagg.

— Da.

Pe chipul lui Flagg apăru mulţumirea şi începu să dea din cap.

— Da; spuse el, dar fără să i se adreseze lui Lloyd. Da, de asta nu puteam să văd...

Se întrerupse şi se duse la telefon. Peste câteva clipe discuta cu Barry.

— Elicopterele. Îl pui pe Carl într-unul şi pe Bill Jamieson în celălalt. Contact radio permanent. Trimite şaizeci – nu, o sută de oameni. Închide toate drumurile care ies prin estul şi sudul Nevadei. Îngrijeşte-te ca să primească descrierea acestui Cullen. Iar eu vreau să primesc rapoarte din oră în oră.

Puse receptorul la loc şi-şi frecă mâinile, fericit.

— Punem mâna pe el. Mi-ar fi plăcut doar să-i trimitem capul prietenului său, Andros. Dar Andros e mort. Nu-i aşa, Nadine?

Nadine îi răspunse cu o privire goală.

— Elicopterele nu vor mai fi de prea mare folos în seara asta, spuse Lloyd. În trei ore se lasă întunericul.

— Nu te agita, bătrâne, îl sfătui Omul Întunecat cu veselie. Mâine avem destul timp pentru elicoptere. Nu este departe. Nu, nu poate fi departe.

Lloyd frământa nervos carnetul de note cu spirală în toate direcţiile, preferând să fie în oricare alt loc decât aici. Flagg era acum în bună dispoziţie, dar probabil avea să şi-o piardă după ce afla ştirile în legătură cu Trash.

— Mai este un lucru, spuse el fără tragere de inimă. Este vorba de Trashcan Man.

Se întrebă dacă şi de data asta avea să se dezlănţuie o criză de furie, cum fusese aceea căreia îi căzuseră victimă bibelourile din jad.

— Dragul de Trashy. A plecat într-o nouă călătorie de-a lui de prospecţiuni?

— Nu ştiu unde se află. Dar a făcut o mică şmecherie la Indian Springs, înainte de a porni iarăşi la drum.

Relată povestea pe care o auzise de la Carl, cu două zile în urmă. Faţa lui Flagg se întunecă aflând de rana mortală a lui Freddyt Campanari, dar când Lloyd îşi încheie relatarea,

se înseninase din nou. În loc să facă o nouă criză, Flagg făcu un semn nerăbdător din mână.

— Foarte bine. Când se întoarce, vreau să fie ucis. Dar repede şi cu milă. N-aş vrea să sufere. Sperasem că s-ar putea... să ţină mai mult. Probabil că tu nu înţelegi asta, Lloyd, dar eu am simţit o anume... înrudire cu băiatul ăsta. Am crezut că aş putea să mă folosesc de el – ceea ce am şi făcut – dar n-am fost niciodată absolut sigur. Chiar şi un maestru în sculptură se poate trezi că i s-a răsucit cuţitul în mână, dacă este defect. N-am dreptate, Lloyd?

Lloyd, care habar n-avea de sculptori şi de cuţitele acestora (după el, nu foloseau decât ciocanul şi dalta), făcu un semn îndatoritor din cap:

— Desigur.

— Şi ne-a făcut şi marele serviciu de a pregăti rachetele Shrike. El a fost, nu mă înşel?

— Ba nu. Chiar el.

— Se va întoarce. Spune-i lui Barry că Trash... că trebuie să punem capăt nefericirii lui. Fără dureri, pe cât posibil. În momentul de faţă mă preocupă mult mai mult băiatul acela înapoiat mintal de la est. Aş putea să-l las să plece, dar e vorba de un principiu. Poate că reuşim să rezolvăm totul înainte de căderea întunericului. Tu ce părere ai, draga mea?

Se lăsase pe vine, lângă Nadine. Îi atinse obrazul, iar ea se trase, ca şi cum ar fi atins-o cu un fier înroşit în foc. Flagg râmji şi o atinse încă o dată. De astă dată ea se supuse, cutremurându-se.

— Luna, exclamă Flagg încântat şi sări în picioare. Dacă elicopterele nu-l găsesc înainte de lăsarea întunericului, în seara asta e lună plină. Păi, aş pune pariu că la ora asta pedalează chiar pe mijlocul lui I-15, la lumina zilei. Aşteptându-se ca Dumnezeul bătrânei să vegheze asupra lui. Dar şi ea a murit, nu-i aşa, draga mea? Flagg râse din toată inima, cu hohotele unui copil fericit. Şi presupun că la

fel i s-a întâmplat şi Dumnezeului ei. Totul se va termina cu bine. Iar Randy Flagg va fi tătic.

O atinse din nou pe obraz. Femeia gemu ca un animal rănit. Lloyd îşi linse buzele uscate.

— O iau din loc, cu voia ta.

— Bine, Lloyd, foarte bine. Omul Întunecat nu se întoarse spre el; privea răpit obrazul Nadinei. Totul merge bine. Cât se poate de bine.

Lloyd ieşi la iuţeală, aproape în fugă. Dar ajuns în lift nu se mai stăpâni; apăsă pe butonul STOP PERICOL şi se lăsă în voia crizei de isterie. Râse şi plânse vreme de vreo cinci minute. După ce trecu furtuna, se simţi ceva mai bine.

Nu se prăbuşeşte, îşi spuse el. Au apărut câteva mici probleme, dar este în stare să le stăpânească. Jocul se va încheia probabil înainte de 1 octombrie, dar cu siguranţă înainte de 15. Totul merge în plin, după cum zicea şi el, şi nu contează că a fost la un pas să mă omoare... nu contează că se poartă mai straniu ca niciodată...

Peste cincisprezece minute, Lloyd primi telefon de la Stan Bailey, aflat la Indian Springs. Stan era într-o stare vecină cu nebunia, oscilând între furia la adresa lui Trash şi teama de Omul Întunecat.

Carl Hough şi cu Bill Jamieson decolaseră de la Springs la ora 6.02 p.m., pentru a îndeplini o misiune de recunoaştere la est de Vegas. Unul dintre ceilalţi piloţi cursanţi, Cliff Benson, mergea alături de Carl, ca observator.

La ora 6.12 p.m., ambele elicoptere explodaseră în aer. Indiferent cât de şocat fusese, Stan trimisese totuşi cinci oameni la hangarul 9, unde mai erau două hidroelicoptere şi trei elicoptere mari Baby Huey. Descoperiră încărcături explozibile fixate pe toate cele cinci aparate şi capse de detonare prinse de nişte simple ceasuri de bucătărie. Detonatoarele nu erau de acelaşi tip cu cele pe care Trash

le montase pe camioanele cisternă, dar diferenţele nu contau. Nu mai rămânea loc de îndoială.

— Trashcan Man le-a pus, spuse Stan. L-a lovit amocul. Numai Isus Cristos ştie unde a mai pus capcane explozive prin jur.

— Verifică peste tot, îi spuse Lloyd. Inima îi bătea repede şi neregulat, de frică. Adrenalina îi fierbea în trup, iar ochii păreau să-i iasă din cap. Verifică totul! Îi aduni absolut pe toţi oamenii şi scotociţi baza aia afurisită de la un capăt la celălalt. M-ai înţeles, Stan?

— La ce bun?

— La ce bun? urlă Lloyd. Trebuie să-ţi fac un desen, tâmpitule? Ce-o să zică cel mare dacă toată baza...

— Toţi piloţii noştri sunt morţi, spuse Stan cu blândeţe. N-ai înţeles, Lloyd? Până şi Cliff, care nu era prea bun. Mai avem şase tipi care însă sunt incapabili să ţină manşa singuri şi nici măcar un instructor. Ce să mai facem cu aparatele alea, Lloyd?

Întrerupse legătura, lăsându-l pe Lloyd ca trăsnit.

În aceeaşi seară, Tom Cullen se trezi imediat după 9.30, însetat şi înţepenit. Luă o gură de apă din bidon, se strecură de sub cele două stânci şi se uită la cerul întunecat. Luna trona deasupra, misterioasă şi calmă. Era timpul să pornească. Dar trebuia să fie precaut, Doamne, da.

Pentru că acum se aflau pe urmele lui.

Avusese un vis. Nick îi vorbise, ceea ce era straniu, pentru că Nick nu putea să vorbească. Pentru că era surdomut. Trebuia să scrie totul, iar Tom habar n-avea să citească. Dar visele erau nişte lucruri mai ciudate, în care se putea întâmpla orice, aşa cum în visul lui Tom Nick îi vorbise.

Iată cum îi vorbise Nick: „Acum au aflat despre tine, Tom, dar nu din vina ta. Ai făcut totul cum se cuvine. A fost

ghinion. Dar de acum trebuie să fii grijuliu. Trebuie să părăseşti drumul, Tom, dar să mergi tot spre răsărit.”

Tom înţelese că trebuia să ţină drumul spre est, dar nu ştia şi cum avea să se descurce în deşert ca să nu se rătăcească. Era posibil să meargă mereu în cerc.

— Ai să-ţi dai seama, îl asigură Nick. Mai întâi trebuie să cauţi Degetul Domnului, God’s Finger...

Acum Tom îşi aşează bidonul la centură şi-şi potrivi rucsacul. Se întoarse pe jos la şosea, lăsând bicicleta la locul ei. Urcă povârnişul până la şosea şi scrută cu grijă în ambele sensuri. Trecu în fugă de banda mediană şi, după încă o privire, traversă benzile în direcţia vest a lui I-15.

Acum au aflat despre tine, Tom.

Îşi prinse piciorul în gardul de pe cealaltă parte şi se rostogoli până aproape la capătul povârnişului de lângă şosea. Rămase câteva secunde la pământ, cu inima zbătându-i-se în piept. Nu se auzea niciun sunet în afara vântului slab, şuierând peste suprafaţa accidentată a deşertului.

Se ridică şi începu să scruteze orizontul. Avea ochii ageri, iar aerul deşertului era limpede precum cristalul. Nu peste mult îl văzu, conturându-se pe cerul presărat cu stele ca un semn de exclamaţie. God’s Finger. Stând cu faţa spre răsărit, monolitul din stâncă se afla pe direcţia orei 10. Îşi făcu socoteala că poate ajunge acolo într-o oră sau două. Dar claritatea şi efectul de lupă al aerului înşelaseră călători mai experimentaţi decât Tom Cullen, care era din ce în ce mai uimit că stâlpul de piatră părea să rămână mereu la aceeaşi distanţă. Trecu miezul nopţii, apoi şi ora 2. Marele orologiu al stelelor de pe cer se rotise. Tom se întrebă dacă stânca ce semăna atât de mult cu un deget nu era cumva un miraj. Se frecă la ochi, dar piatra rămase la locul ei. În spatele ei, şoseaua dispăruse în depărtările întunecate.

Când privi din nou în direcţia Degetului, i se păru ceva mai aproape, iar pe la ora 4, când o voce interioară începu

să-i sugereze că ar fi timpul să-şi caute un adăpost bun pentru ziua ce venea, nu mai încăpea nicio îndoială că se apropiase de reperul lui. Dar n-avea să ajungă acolo în noaptea aceea.

Şi dacă totuşi ajungea (presupunând că nu aveau să-l descopere la lumina zilei)? Ce urma după aceea?

Nu conta.

Nick avea să-i spună. Drăguţul şi bunul de Nick.

Tom de-abia aştepta să se întoarcă la Boulder şi să-l întâlnească, Doamne, da.

Descoperi un cotlon destul de confortabil la umbra unei creste stâncoase uriaşe şi adormi aproape instantaneu. În noaptea aceea străbătuse cam patruzeci de kilometri spre nord-est, apropiindu-se de Mormon Mountains.

În timpul după-amiezii, un şarpe cu clopoţei mare se strecură alături de el, fugind de căldura zilei. Se încolăci lângă Tom, dormi o vreme, apoi plecă mai departe.

Flagg îşi petrecu după-amiaza la marginea terasei de pe acoperiş, privind spre est. Soarele avea să apună peste patru ore, şi atunci băiatul ăla înapoiat pornea din nou la drum.

Vântul puternic şi stăruitor al deşertului îi ridică părul negru de pe fruntea încinsă. Oraşul se sfârşea brusc, lăsând loc deşertului. Câteva panouri de reclame la marginea nimicului şi basta. Deşertul nesfârşit, oferind atâtea ascunzători minunate. Nu puţini plecaseră în deşert spre a nu mai fi văzuţi niciodată.

— Nu şi de această dată, şopti el. Am să pun mâna pe el. Am să pun mâna pe el.

Nu reuşea să-şi explice de ce i se părea atât de important să-l găsească; nu reuşea cu niciun chip să judece raţional situaţia. Se simţea din ce în ce mai tentat să acţioneze pur şi simplu, să se mişte, să facă. Să distrugă.

Ieri seară, când Lloyd îl informase de explozia elicopterelor şi de moartea celor trei piloţi, a trebuit să

recurgă la absolut toate resursele sale ca să nu intre într-o criză teribilă. Cel dintâi impuls fusese să ordone formarea de îndată a unei coloane blindate – tancuri, aruncătoare de flăcări, transportoare blindate şi toate celelalte. Ar fi ajuns la Boulder în cinci zile. Într-o săptămână şi jumătate ar fi încheiat toată porcăria.

Desigur.

Iar dacă în trecătorile munţilor cădea zăpada mai devreme, asta ar fi însemnat sfârşitul măreţei forţe, Wehrmacht, cum îi plăcea lui să o numească. Se aflau în 14 septembrie. Nu mai puteai fi sigur de vreme bună. Cum de trecuse timpul cu asemenea repeziciune?

Dar el era cel mai puternic om de pe faţa pământului, nu? Poate să fi fost şi alţii pe măsura lui, în Rusia, China sau Iran, dar până să se măsoare cu ei trebuia să mai treacă cel puţin zece ani de aici înainte. Tot ceea ce conta în momentul respectiv era să-şi menţină autoritatea, ştia asta, simţea asta. Că era puternic, iată singurul lucru pe care idiotul putea să-l spună... asta dacă reuşea să nu se piardă în deşert sau să îngheţe în munţi. Nu putea să le spună decât că oamenii lui Flagg trăiau cu frica Momâii Ambulante şi aveau să asculte orice comandă a Momâii Ambulante. Nu avea cum să le spună decât lucruri care să-i demoralizeze şi să-i lipsească şi mai mult de voinţă. Atunci de ce-l domina acel sentiment neclintit şi apăsător că acest Cullen trebuie găsit şi ucis înainte de a părăsi Vestul?

Pentru că asta doresc şi voi obţine ceea ce doresc, şi nu este nevoie de niciun alt motiv.

Şi Trashcan Man. Crezuse că poate să şi-l scoată cu totul din minte pe Trash. Îşi făcuse iluzia că Trashcan Man poate fi aruncat ca o sculă stricată. Dar el reuşise să facă ceea ce întreaga Free Zone n-ar fi fost în stare. Aruncase noroi în mecanismul aparent perfect conceput de Omul Întunecat în vederea cuceririi.

Am judecat greşit...

Era un gând oribil, pe care nu-şi putea permite să-l ducă până la ultimele concluzii. Îşi aruncă paharul peste parapetul puţin înalt al acoperişului şi-l văzu răsucindu-se şi scânteind în soare, din ce în ce mai departe, apoi coborând. Îl fulgeră un gând răutăcios, de copil apucat: Sper să nimerească pe careva în cap!

Jos, la mare distanţă, paharul lovi asfaltul parcării şi explodă... atât de departe, încât Omul Întunecat nici măcar nu auzi.

Nu găsiseră şi alte bombe la Indian Springs. Întorseseră totul cu fundul în sus. Se-nţelegea astfel că Trash minase primele lucruri care-i ieşiseră în cale, elicopterele din hangarul 9 şi camioanele cu combustibil din garajul de alături.

Flagg îşi reînnoise ordinul ca Trashcan Man să fie ucis de îndată ce va apărea. Gândul că Trash bântuia prin toate acele foste proprietăţi guvernamentale, unde doar Dumnezeu ştie ce putea fi depozitat, îl făcea vizibil nervos.

Nervos.

Da. Acel minunat sentiment de siguranţă se evapora. Când începuse să se evapore? Nu putea spune cu siguranţă. Tot ce ştia era că lucrurile începuseră să meargă prost. Şi Lloyd era conştient de asta. Îşi dădea seama după felul în care îl privea: Poate n-ar fi fost o idee rea ca Lloyd să sufere un accident înainte de sfârşitul iernii. Era prieten prea bun cu cei mai mulţi dintre oamenii din garda palatului, ca Whitney Horgan sau Ken DeMott. Ba chiar şi cu Burlson, care dăduse în vileag chestia cu lista roşie. Se gândi într-o doară să-l jupoaie de viu pe Paul Burlson pentru gafa comisă.

Dar dacă Lloyd ar fi ştiut de lista roşie, nimic din toate acestea nu s-ar fi...

— Taci din gură, mormăi el. Taci... din... gură...

Dar gândul nu se lăsa alungat atât de uşor. De ce nu-i comunicase şi lui Lloyd numele conducătorilor din Free Zone? Nu ştia, nu-şi aducea aminte. La momentul respectiv,

existase probabil un motiv cât se poate de valabil, dar cu cât încerca mai mult să şi-l amintească, cu atât îi aluneca printre degete. Oare fusese vorba de hotărârea viclean-prostească de a nu lăsa prea multe ouă în aceeaşi traistă – sentimentul că nu trebuie să încredinţeze unei singure persoane prea multe secrete, chiar şi unui om atât de prost şi de credincios ca Lloyd Henreid?

Pe figură i se zugrăvi tulburarea. Oare luase mereu asemenea hotărâri stupide?

Şi cât de credincios îi era Lloyd de fapt? Expresia aceea din ochii lui...

Deodată, hotărî să uite de toate şi să leviteze. Asta-l făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Mai puternic, mai senin, apoi îi limpezea gândurile. Îşi ridică privirile spre cerul pustiului.

(sunt, sunt, sunt, SUNT...)

Tocurile uzate ale cizmelor se ridicară peste acoperiş, plutiră, se ridicară încă trei centimetri. Apoi cinci. Pacea se lăsă asupra lui, ştia acum că avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Mai întâi trebuie să...

— Sunt pe urmele tale, ştii?

La auzul acelei voci blânde şi monotone, se prăbuşi. Şocul violent i se transmise prin picioare şi prin coloana vertebrală până la falcă, stârnindu-i un clănţănit. Se răsuci pe călcâie cu sprinteneala unei pisici. Dar zâmbetul lui larg se veşteji la vederea Nadinei. Aceasta era înveşmântată într-o cămaşă albă de noapte, cu mulţi metri de material vaporos răspândiţi în jurul picioarelor. Părul, la fel de alb ca straiul, era răvăşit de vânt. Ai fi zis că este o sibilă palidă, ieşită din minţi, şi, oricât încercă să se stăpânească, lui Flagg i se făcu frică. Femeia se apropie, delicat, cu încă un pas. Avea picioarele goale.

— Vin. Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner şi Larry Underwood. Vin şi te vor omorî ca pe o nevăstuică, din cele care fură pui de găină.

— Sunt la Boulder, spuse el, se ascund pe sub paturi şi o bocesc pe negresa aia a lor moartă.

— Nu, îi răspunse ea cu indiferenţă. Au ajuns aproape de Utah. În curând vor fi aici. Au să te mănture ca pe un gunoi.

— Taci din gură! Du-te jos!

— Voi coborî, spuse ea, apropiindu-se, iar acum ea era cea care zâmbea – un zâmbet ce-l umplea de groază. Roşul din obrajii lui, semn al furiei, se scurse, iar vitalitatea lui stranie şi fierbinte păru să piară şi ea. Pentru o clipă, lăsă impresia că ar fi un bătrân debil. Eu voi coborî... ceea ce ţi se va întâmpla şi ţie.

— Ieşi afară!

— Vom coborî, cânta ea, zâmbind... oribil. Jos, tot mai jos...

— Ei sunt la Boulder!

— Aproape că au ajuns aici.

— Coboară!

— Tot ceea ce ai făcut tu se destramă, şi de ce nu s-ar destrăma? Puterea răului nu durează decât relativ puţin. Oamenii şoptesc tot felul de lucruri despre tine. Spun că l-ai lăsat să scape pe Tom Cullen, un simplu băiat arierat, dar suficient de inteligent ca să-l înşele pe Randall Flagg. Vorbele ei cădeau tot mai repede, însoţite acum de un rânjet batjocoritor. Mai spun că expertul tău în armament a luat-o razna, iar tu nu ai ştiut că se va întâmpla. Se tem că jucăriile pe care le va aduce de această dată din deşert nu vor fi destinate celor din Est, ci vouă. Şi au început să plece. Ştiai asta?

— Minţi, şopti el. Chipul lui era alb ca varul, iar ochii îi ieşiseră din cap. Nu vor îndrăzni. Iar dacă ar face-o, aş şti şi eu.

Ochii ei goi scrutau peste umărul bărbatului, spre răsărit.

— Eu îi văd, murmură ea. Îşi părăsesc posturile în miez de noapte, iar Ochiul tău nu-i vede. Îşi părăsesc posturile şi dispar, într-o echipă de lucru pleacă douăzeci de oameni şi nu se întorc decât optsprezece. Gărzile de la graniţe

dezertează. Se tem că echilibrul de forţe se înclină de cealaltă parte. Te părăsesc, te părăsesc, iar cei ce rămân nu vor ridica niciun deget când vor veni oamenii din est să te termine o dată pentru totdeauna...

Nu ştia ce anume, dar ceva se rupse în el.

— MINŢI! urlă.

Ambele braţe ale lui Flagg se abătură asupra umerilor femeii, zdrobindu-i claviculele ca pe nişte creioane. Îi ridică trupul în sus, deasupra capului, în albastrul palid al deşertului şi, răsucindu-se pe călcâie, o aruncă departe, aşa cum aruncase şi paharul. Văzu imensul zâmbet de uşurare şi de triumf de pe faţa ei, neaşteptata undă de raţiune din priviri, şi atunci înţelese. Îl ispitise s-o facă, înţelegând, nu se ştie cum, că doar el putea s-o elibereze...

Ea purta copilul lui.

Se aplecă peste parapet, încercând să împiedice producerea irevocabilului. Cămaşa ei de noapte flutura. Mâna lui apucă materialul vaporos şi simţi cum se sfâşie, lăsându-i în palmă o bucată atât de diafană, încât putea să-şi vadă degetele prin ea – ceea ce rămâne din vis când te trezeşti.

Apoi ea dispăru, căzând drept în jos, cu degetele de la picioare îndreptate spre pământ, cămaşa strângându-i-se în jurul gâtului şi învăluindu-i faţa, în valuri. Nu scoase niciun ţipăt.

Se prăbuşea tăcută ca o rachetă dezertoare.

Când auzi bufnitura indescriptibilă a impactului, Flagg îşi lăsă capul pe spate şi urlă spre ceruri.

Nu avea nicio importanţă, nu avea nicio importanţă.

Situaţia se afla încă sub controlul lui.

Se aplecă din nou peste parapet şi urmări cum oamenii se strângeau în fugă, ca nişte fragmente de pilitură atrase de un magnet. Sau ca nişte viermi repezindu-se la un hoit.

Arătau atât de mici, iar el se afla atât de sus deasupra lor.

Avea să intre în stare de levitaţie, hotărî el, ca să-şi recapete calmul.

Dar trecu multă, foarte multă vreme până ce tocurile cizmelor lui se înălţară deasupra acoperişului, iar atunci nu plutiră decât la un centimetru deasupra betonului. Mai sus nu reuşi să urce.

Tom se trezi în seara aceea la 8, dar era încă prea multă lumină ca să pornească la drum. Aşteptă. Nick i se arătase din nou în somn şi stătuseră de vorbă. Era atât de plăcut să stai de vorbă cu Nick.

Rămase în umbra stâncii şi urmări cum se întunecă cerul. Stelele începură să licărească. Îi veniră în minte şi pofti nişte Pringle’s Potato Chips. Când avea să se întoarcă în Free Zone – dacă avea să se întoarcă acolo – o să se înfrupte din tot ce-şi dorea. Avea să înfulece cartofi Pringle’s pe săturate. Şi avea să se scalde în iubirea prietenilor. Iată ce lipsea la Las Vegas, hotărî el – dragostea. Erau nişte oameni destul de drăguţi şi aşa mai departe, dar nu găseai la ei prea multă dragoste. Pentru că erau ocupaţi cu frica. Dragostea nu creşte prea bine într-un loc unde nu există decât teamă, după cum nici plantele nu cresc bine într-un loc unde-i întotdeauna întuneric.

Numai ciupercile bune şi cele otrăvitoare cresc mari şi grase la întuneric, până şi el ştia asta, Doamne, da.

— Îi iubesc pe Nick, pe Frannie, pe Dick Ellis şi pe Lucy, şopti Tom. Era rugăciunea lui. Îi iubesc pe Larry Underwood şi pe Glen Bateman. Îi iubesc pe Stan şi pe Ralph. Îl iubesc pe Stu. Îl iubesc...

Era ciudat cu câtă uşurinţă îi veneau numele. Păi, când se afla în Boulder, se putea considera mulţumit dacă-şi amintea numele lui Stu, când venea în vizită. Gândul i se întoarse la jucării. La garajul, maşinile şi trenuleţele lui. Se jucase cu ele ore întregi. Dar se întreba dacă avea să se joace cu ele tot atât de mult când se va întoarce din această... dacă se va întoarce. Nu va mai fi acelaşi lucru. Era trist, dar poate era şi bine, totodată.

— Domnul este păstorul meu, recită el încetişor. Nu voi duce lipsă de nimic. El mă odihneşte pe câmpiile roditoare. El îmi unge creştetul cu ulei. El mă învaţă să mă bat cu duşmanii. Amin.

Acum era destul de întuneric. Porni din nou la drum şi, pe la 11.30, ajunse la God’s Finger, unde făcu un mic popas şi mâncă. Terenul mai înalt din acel loc îi permise să vadă, privind în urmă, mai multe luminiţe care se mişcau. Pe şosea, gândi el. Mă caută pe mine.

Tom se întoarse iarăşi spre nord-est. Departe, abia vizibil în beznă (luna, plină cu două seri în urmă, era acum pe cale să apună), distinse un imens dom rotunjit, de granit. Acesta era următorul lui reper.

— Îl dor picioarele pe Tom, îşi şopti el, nu fără o undă de veselie. Durerea din tălpi era nimic în comparaţie cu alte rele. Da, dureri în picioare.

Îşi văzu de drum şi, atunci când umbrele nopţii se risipiseră şi îşi găsise un culcuş, străbătuse aproape şaizeci de kilometri. Se afla aproape de graniţa dintre Nevada şi Utah.

La ora 8 dimineaţa dormea profund, cu tâmpla sprijinită de haină. În spatele pleoapelor închise, ochii i se mişcau repede, în toate părţile.

Nick i se arătase în vis şi Tom stătea de vorbă cu el.

Tom se încruntă în somn. Îi spusese lui Nick cât de mult dorea să-l vadă din nou.

Dar, dintr-un motiv neînţeles, Nick se întorsese şi se îndepărtase.

CAPITOLUL 68

Vai, cum se repetă istoria: Trashcan Man se prăjea din nou de viu în tigaia diavolului – numai că de data asta nu se mai putea mângâia cu speranţa că va fi alinat de fântânile răcoroase ale Cibolei.

Chiar asta merit, chiar asta merit şi pace.

Pielea i se arsese, se cojise, se arsese, se cojise iarăşi şi apoi nu se mai bronzase, ci se înnegrise. Era o dovadă vie a faptului că, în cele din urmă, omul devine o imagine a ceea ce este el cu adevărat. Trash arăta ca şi cum cineva ar fi aruncat peste el gaz lampant şi apoi i-ar fi dat foc cu un chibrit. Albastrul ochilor lui pălise în lumina orbitoare a deşertului, iar dacă priveai în ei, aveai impresia că te uiţi prin nişte ciudate găuri în spaţiu. Hainele lui păreau să imite în chip straniu veşmintele Omului Întunecat – o cămaşă în carouri roşii, deschisă la gât, jeanşi decoloraţi şi cizme pentru deşert, zgâriate, tocite, mototolite şi rupte. Îşi aruncase amuleta cu ochiul roşu. Nu merita s-o poarte. Se dovedise nevrednic. Şi, ca toţi diavolii imperfecţi, fusese alungat.

Se opri în soarele pârjolitor şi se şterse la frunte cu mâna subţire şi tremurătoare. Fusese menit pentru acest loc şi pentru această clipă – întreaga lui viaţă fusese doar o pregătire. Trecuse prin coridoarele de foc ale iadului ca să ajungă aici. Îl suportase pe şeriful care-i ucisese tatăl, nenorocirile de la Terre Haute şi pe Carley Yates. După o întreagă viaţă tristă şi însingurată, îşi găsise prieteni. Lloyd. Ken. Whitney Horgan.

Vai, Doamne, irosise totul. Merita să ardă aici, în tigaia diavolului. Oare mai exista pentru el mântuire? Poate doar Omul Întunecat să ştie. Trashcan în niciun caz.

Nu reuşea să-şi amintească exact ce i se întâmplase – poate pentru că mintea lui torturată refuza să-şi amintească. Petrecuse mai mult de o săptămână în deşert,

înainte de ultima lui întoarcere dezastruoasă la Indian Springs. Un scorpion îl înţepase la degetul mijlociu de la mâna stângă (degetul-sulă, cum ar fi zis cu o vulgaritate groasă, de sală de biliard, de mult uitatul Carley Yates în de mult uitatul Powtanville), şi palma aceea i se umflase ca o mănuşă de cauciuc umplută cu apă. În ţeastă i se răspândise un foc infernal. Cu toate astea, mersese mai departe.

În cele din urmă se întorsese la Indian Springs, simţindu-se în continuare ca o plăsmuire a imaginaţiei cuiva. Cât timp ceilalţi examinaseră descoperirile lui – capse incendiare, mine terestre, nişte nimicuri, de fapt – se discutase cu voie bună. Trash începuse să se simtă la largul lui pentru prima oară de când îl muşcase scorpionul.

Apoi, din senin, suferise o mutaţie în timp, trezindu-se tocmai la Powtanville. Careva îi spusese: „Oamenii care se joacă cu focul fac pe ei în pat, Trash”, iar el îşi ridicase privirile, aşteptându-se să-l vadă pe Billy Jamieson, dar nu era Bill, ci Rich Groudemore din Powtanville, rânjind şi scobindu-se-n dinţi cu un chibrit, cu degetele negre de unsoare, fiindcă în pauza de masă făcuse o partidă de popice la sala Texaco din colţ. Iar altcineva a adăugat: „Ai face bine să-l ascunzi, Richie, Trash s-a-ntors în oraş.” La început a crezut că este Steve Tobin, dar nu era Steve. Ci Carley Yates, în haina lui de motociclist, veche şi ponosită. Din ce în ce mai îngrozit, constată că sunt toţi de faţă, cadavre fără odihnă ce se treziseră iarăşi la viaţă. Richie Groudemore, Carley, Norm Morrisette şi Hatch Cunningham, cel care chelea, chiar dacă nu avea decât optsprezece ani, şi pe care ceilalţi îl strigau Hatch Cunnilingus.

Se hlizeau la el. Totul se întâmplă apoi ca şi cum n-ar fi trecut atâta amar de ani. Hei, Trash, de ce n-ai pus foc la ŞCOALĂ? Hei, Trashy, ai pârlit porcu’? Hei, Trashcan Man, am auzit că tragi pe nări gaz Ronson pentru brichete, e pă bune?

Şi pe urmă Carley Yates: Hei, Trash, ce-a zis bătrâna Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?

Se chinui să ţipe la ei, dar din gâtlej nu-i ieşise decât o şoaptă: „Nu mă mai sâcâiţi cu cecul bătrânei Semple.” Apoi o luă la fugă.

Restul se întâmplă ca într-un vis. Pusese mâna pe detonatoarele incendiare şi le montase pe autocisterne. Mâinile îşi văzuseră de treabă mecanic, în timp ce mintea lui bântuia cine ştie unde, într-un vârtej confuz. Oamenii îl văzuseră făcând naveta între garaj şi vehiculul său special de deşert, pe imensele cauciucuri de forma unor baloane, ba unii dintre ei îi făcuseră semne cu mâna, dar nimeni nu se apropiase ca să-l întrebe ce face. La urma urmei, purta talismanul lui Flagg.

Trashy muncea şi se gândea la Terre Haute.

La Terre Haute îi dădeau să muşte dintr-un obiect de cauciuc când îl supuneau la şocuri, iar bărbatul de la comenzi semăna uneori cu şeriful care-i ucisese tatăl, alteori cu Carley Yates sau cu Hatch Cunnilingus. Întotdeauna îşi jura amarnic să nu se pişe iarăşi pe el. Şi de fiecare dată o păţea.

După ce aranjase camioanele, se dusese în cel mai apropiat hangar şi se ocupase şi de elicoptere. Ca să facă o treabă ca lumea, dorise să le monteze şi ceasuri, prin urmare se dusese în bucătăria popotei, unde găsise nenumărate ceasuri din plastic, de doi bani bucata. Le potriveai la cincisprezece minute sau o jumătate de oră, şi când ajungeau la zero făceau ding şi ştiai că a sosit timpul să-ţi scoţi plăcinta din cuptor. Numai că de data asta, gândise Trash, în loc să facă ding, vor face bang. Îi plăcea chestia asta. Nemaipomenit. Dacă lui Rich Groudemore sau Carley Yates le venea ideea să decoleze cu elicopterele astea, vor avea o surpriză extraordinară. Nu făcuse decât să lege ceasurile de bucătărie la sistemul de aprindere al elicopterelor.

După ce terminase, judecata îi revenise pentru câteva clipe. Avu un moment de cumpănă. Se întorsese în loc şi se uitase mirat la aparatele parcate în uriaşul hangar bântuit de ecouri şi apoi la propriile-i palme. Miroseau a catran ars. Dar aici nu era Powtanville. La Powtanville nu existau elicoptere. Soarele de Indiana nu strălucea cu puterea sălbatică a soarelui de aici. Se afla în Nevada. Carley şi prietenii lui de crâşmă erau morţi. Morţi din cauza gripei.

Trash îşi măsură opera cu îndoială. Ce făcea el aici, sabota echipamentul Omului Întunecat? Era o absurditate, o nebunie. Nu-i rămânea decât să demonteze totul, cât mai repede cu putinţă.

O, dar dacă se gândea la exploziile acelea minunate!...

Încântătoarele focuri.

Combustibilul de avion arzând şi risipindu-se peste tot. Elicopterele explodând în aer. Extraordinar.

Deodată, renunţă la viaţa lui cea nouă. Tropăise înapoi la maşina lui specială, cu un zâmbet tainic pe faţa arsă de soare. Se urcase şi plecase... dar nu foarte departe. Aşteptase, până ce o cisternă ieşise în fine din garaj, târându-se pe pistă ca un imens gândac măsliniu-cafeniu. Iar atunci când sări în aer, aruncând săgeţi unsuroase de foc în toate direcţiile, Trash îşi lăsase binoclul jos şi lătrase spre cer, scuturându-şi pumnii în accesul lui de bucurie fără seamăn. Dar bucuria nu ţinuse mult, lăsând loc unei spaime de moarte şi unei dureri profunde.

Pornise prin deşert spre nord-vest, mânându-şi maşina cu o viteză care ar fi putut să-l coste viaţa. Cât trecuse de atunci? Nu ştia. Dacă i s-ar fi spus că erau în 16 septembrie, ar fi clătinat din cap, fără să înţeleagă despre ce era vorba.

Îşi făcu socoteala să se sinucidă, fiind unica soluţie care-i mai rămăsese, căci toţi se întorseseră acum împotriva lui, ceea ce era în ordinea firească a lucrurilor. Dacă muşti mâna care te hrăneşte, nu te poţi aştepta la altceva decât să se transforme în pumn. Ceea ce era nu numai un gest natural, dar şi un act de justiţie. În spatele camionului avea

trei canistre mari cu benzină. Avea să şi le toarne în cap şi apoi să aprindă un chibrit. Era exact ceea ce merita.

Dar n-o făcuse. Nu ştia de ce. O forţă, mai tare decât chinul agonizant al remuşcărilor şi al singurătăţii, îl oprise. Chiar şi arsul de viu, aidoma călugărilor budişti, nu i se părea o pedeapsă suficientă. Adormise. Iar când se trezi, descoperi că în timpul somnului i se strecurase în creier un gând nou, iar acel gând era:

MÂNTUIREA.

Oare era posibil? Nu ştia. Dar dacă descoperea ceva... ceva mare... şi îl ducea Omului Întunecat, la Las Vegas, oare nu ar fi fost posibil? Şi chiar dacă MÂNTUIREA era imposibilă, ISPĂŞIREA poate că nu. Dacă s-ar fi dovedit realizabil, mai exista o şansă să moară mulţumit.

Ce? Ce anume ar fi putut fi? Ce putea fi suficient de mare pentru MÂNTUIRE sau chiar şi pentru ISPĂŞIRE? În niciun caz mine sau o baterie de aruncătoare de flăcări, grenade sau arme automate. Niciunul dintre lucrurile acestea nu era destul de interesant. Ştia unde se află două bombardiere experimentale mari (fuseseră construite fără ştirea Congresului, plătite din fondurile secrete ale apărării), dar nu avea cum să le aducă la Vegas, şi chiar dacă ar fi putut, nu exista nimeni care să le piloteze. După cum arătau, era nevoie de o echipă formată din cel puţin zece persoane, dacă nu mai multe.

Era ca un senzor de radiaţii infraroşii, care detectează căldura în întuneric şi dezvăluie acele surse de căldură ca pe nişte forme vagi. Capabil, în chip straniu, să simtă lucrurile părăsite în acest tărâm pustiu, unde fuseseră îndeplinite atâtea proiecte militare. Ar fi putut să se ducă aţă spre vest, direct la Project Blue, acolo de unde pornise toată povestea. Dar molima glacială nu era pe gustul lui şi, în felul lui confuz, dar nu în întregime ilogic, considera că n-ar fi fost nici pe gustul lui Flagg. Molimei nu-i păsa pe cine omoară. Omenirea ar fi avut o soartă mai bună dacă cei ce lansaseră Project Blue ar fi ţinut cont de acest fapt simplu.

Prin urmare pornise de la Indian Springs spre nord-vest, în peisajul dezolant al lui Nellis Air Force Range, oprindu-şi maşina ori de câte ori era nevoie să taie sârma ghimpată din gardurile înalte, marcate cu semne mari, pe care se putea citi PROPRIETATE A GUVERNULUI STATELOR UNITE ACCESUL INTERZIS şi SANTINELE ÎNARMATE şi CÂINI DE PAZĂ şi PRIN ACESTE FIRE TRECE CURENT DE ÎNALTĂ TENSIUNE. Dar electricitatea murise, ca şi câinii de pază şi santinelele înarmate, iar Trashcan Man îşi vedea de drum, corectându-şi uneori direcţia de mers. Se simţea atras, atras de ceva anume. Nu ştia despre ce este vorba, dar bănuia că este ceva mare. Suficient de mare.

Anvelopele Goodyear ale vehiculului său se învârteau neîncetat, purtându-l pe Trash peste văi seci şi pante atât de stâncoase, încât păreau spinările expuse doar pe jumătate ale unor stegozauri. Aerul uscat nu era tulburat de nicio boare. Temperatura urcase la peste o sută de grade. În liniştea deplină nu se auzea decât huruitul motorului Studebaker modificat al maşinii.

Trecând de culmea unei movile, văzu ce se afla dincolo şi opri vehiculul pentru o clipă, ca să se lămurească mai bine.

Înaintea lui apăruse un complex de clădiri înghesuite, licărind printre valurile de aer fierbinte ca argintul-viu. Barăci Quonset şi construcţii joase din beton. Ici şi colo, vehicule nemişcate pe străzile pline de colb. Întreaga zonă era împrejmuită cu trei rânduri de sârmă ghimpată, iar de-a lungul sârmelor distingea şi conductorii din porţelan. Nu mici, pentru curent slab, menit să te ţină la distanţă, ci uriaşi, cât pumnul strâns.

Un drum pavat, cu două benzi, venea dinspre est şi se oprea înaintea unui corp de gardă ce amintea de un flacon de medicamente blindat. Aici nu întâlneai obişnuitele plăcuţe cu texte inteligente, de genul PREZENTAŢI APARATUL DE FOTOGRAFIAT POLIŢISTULUI MILITAR DE SERVICIU sau DACĂ V-A PLĂCUT LA NOI, COMUNICAŢI-I ŞI PARLAMENTARULUI DUMNEAVOASTRĂ. Singurul semn

vizibil era unul vopsit cu roşu pe fond galben, culorile folosite în caz de pericol, iar textul era scurt şi la obiect: DOCUMENT DE IDENTIFICARE OBLIGATORIU.

— Mulţumesc, şopti Trashcan. Habar n-avea cui mulţumeşte. O, îţi mulţumesc... Îţi mulţumesc.

Simţul lui special îl călăuzise în acest loc, de care fusese tot timpul convins că există fără să ştie unde.

Introduse maneta în viteza întâi şi coborî cu precauţie panta. Peste zece minute, pătrunsese pe drumul de acces la corpul de gardă. Drumul era blocat de bariere solide, în dungi albe şi negre, iar Trash se dădu jos ca să le examineze. În locurile de acest gen existau generatoare puternice, care să asigure energie suficientă în cazul situaţiilor deosebite. Se îndoia că vreunul dintre generatoare fusese capabil să asigure energia vreme de trei luni, totuşi trebuia să fie extrem de atent şi să se asigure la fiecare pas că sistemele de siguranţă erau scoase din funcţiune. Ceea ce căuta el se afla foarte aproape. Nu trebuia sub niciun motiv să se lase furat de grabă şi să sfârşească prăjit, ca un pui de găină în cuptorul cu microunde.

În spatele unui perete din sticlă groasă de zece centimetri, rezistentă la gloanţe, o mumie în uniformă militară se holba undeva, dincolo de el.

Trash se aplecă şi trecu pe sub barieră, apropiindu-se apoi de uşa micii gherete din beton. Încercă şi reuşi s-o deschidă. Asta era bine. Când un asemenea loc trecea automat pe alimentarea cu energie electrică alternativă, toate intrările erau prevăzute să se încuie de la sine. Dacă erai la toaletă, te trezeai blocat înăuntru, până ce trecea momentul de criză. Dar când se întrerupea şi circuitul de rezervă, totul se debloca din nou.

Santinela moartă răspândea un miros uscat, dulceag, interesant, ca de scorţişoară amestecată cu zahăr şi pusă pe foc. Nu se umflase şi nici nu putrezise, ci pur şi simplu se uscase. Pe partea de jos a gâtului se mai distingeau petele

negre, caracteristice, ale lui Captain Trips. Într-un colţ, în spatele lui, stătea sprijinită o puşcă automată Browning. Trashcan Man o luă şi ieşi afară.

Trase piedica în dreptul poziţiei de foc cu foc, reglă înălţătorul şi apoi fixă arma în scobitura umărului lui descărnat. Ţinti un izolator de porţelan şi apăsă trăgaciul. Se auzi un zgomot puternic, ca şi cum cineva ar fi pocnit din palme, şi în nări îi pătrunse parfumul iute al corditei. Tăndările de porţelan săriră în toate părţile, dar explozia nu era însoţită de flacăra alb-purpurie caracteristică unei descărcări electrice puternice. Trashcan Man zâmbi.

Fredonând încet, se apropie de poartă şi o cercetă. Ca şi uşa corpului de gardă, nu era încuiată. O împinse puţin şi apoi se chirci. În locul acela se afla o mină de presiune, sub pavaj. Nu putea spune de unde ştia, însă era convins că nu se înşeală. Era posibil să fie armată, dar la fel de bine putea să nu fie.

Se întoarse la vehiculul său, îl puse în mişcare şi se apropie de bariere. Acestea se frânseră cu pocnete şi scrâşnete; roţile se rostogoliră peste ele. Soarele deşertului bătea nemilos. Ochii stranii ai lui Trashcan Man sclipeau de fericire. În faţa porţii coborî din maşină şi apoi introduse din nou maneta în viteza întâi. Vehiculul îşi văzu de drum fără şofer şi deschise poarta până la capăt. Trashcan Man se repezi în corpul de gardă.

Închise ochii, dar nu urmă nicio explozie. Foarte bine, era semn că nu mai mergea absolut nimic. Sistemele de siguranţă mai funcţionaseră poate o lună, chiar două, dar în cele din urmă căldura şi lipsa lucrărilor de întreţinere le veniseră de hac. Cu toate acestea, era hotărât să nu-şi slăbească vigilenţa.

Între timp, maşina lui înainta senin în direcţia peretelui ondulat al unei barăci Quonset lungi. Trashcan Man intră în bază şi porni în fugă după ea, ajungând-o din urmă tocmai când sărea bordura a ceea ce un indicator denumea Illinois

Street. Trase de manetă şi maşina se opri. Se urcă, o întoarse şi se apropie de baracă prin faţă.

Era un dormitor. În interiorul plin de umbre se simţea acelaşi miros de zahăr şi scorţişoară. Pe cele vreo cincizeci de paturi zăceau risipiţi poate douăzeci de soldaţi. Trashcan Man străbătu intervalul dintre paturi, întrebându-se încotro mergea. Aici nu exista nimic care să-l intereseze, corect? Bărbaţii fuseseră şi ei un soi de arme la vremea lor, dar acum gripa îi neutralizase.

Chiar la capătul clădirii se afla însă ceva care-i stârni interesul. Un anunţ. Se apropie să-l citească. Căldura de aici era insuportabilă. Simţea cum îi zvâcnesc tâmplele şi i se umflă ţeasta. Dar când ajunse înaintea semnului, începu să zâmbească. Da, aici era. Undeva, în această bază, se găsea ceea ce căuta el.

Pe plăcuţă era reprezentat schematic un om care făcea duş. Îşi săpunea bine organele genitale, aproape complet acoperite cu o jerbă de bule. Legenda suna astfel: NU UITA! ESTE SPRE BINELE TĂU SĂ FACI ZILNIC DUŞ!

Dedesubt era desenată o emblemă în galben şi negru: trei triunghiuri cu vârful în jos.

Simbolul radiaţiilor.

Trashcan Man izbucni în râs, ca un copil, şi bătu din palme în liniştea desăvârşită ce-l înconjura.

CAPITOLUL 69

Whitney Horgan îl găsi pe Lloyd în cameră, zăcând pe patul pe care îl împărţise până nu demult cu Dayna Jurgens. Pe pieptul lui gol ţinea un pahar mare de gin cu tonic. Îşi contempla solemn imaginea reflectată de oglinda de deasupra capului.

— Poftim înăuntru, spuse când dădu cu ochii de Whitney. Ce rost are să ne împiedicăm de etichetă, pentru Dumnezeu. Nu te chinui să baţi la uşă! Ticălosule!

Ultimul cuvânt se auzi ticăosule.

— Eşti beat, Lloyd? îl întrebă Whitney precaut.

— Nu. Nu încă. Dar am s-ajung şi-acolo.

— El e aici?

— Cine? Neînfricatul Conducător? Lloyd se ridică. Cine ştie pe unde e. Vagabondul de la Miezul Nopţii.

Râse şi se culcă la loc.

Whitney spuse cu voce scăzută:

— Ai face bine să-ţi pui pavăză la gură. Ştii doar că nu-i bine să pui botul pe tărie cât timp el...

— Pe dracu’.

— Adu-ţi aminte ce i s-a întâmplat lui Hec Drogan. Şi lui Strellerton.

Lloyd făcu din cap că ştie.

— Ai dreptate. Pereţii au urechi. Afurisiţii de pereţi au urechi. Ai auzit vreodată vorba asta?

— Mda, am mai auzit-o de vreo două ori. Iar aici se şi potriveşte, Lloyd.

— Chiar aşa. Lloyd se ridică pe neaşteptate în picioare şi aruncă paharul în cealaltă parte a camerei, unde se făcu ţăndări. Asta-i pentru măturător. Corect, Whitney?

— Te simţi bine, Lloyd?

— Foarte bine. Vrei un gin cu tonic?

Whitney ezită o clipă.

— Nu, nu-mi place fără lămâie verde.

— Hei, păi atunci să nu-mi spui mie nu, doar din cauza asta! Am lămâie. Dintr-o cutie de plastic. Lloyd se duse la bar şi ridică la vedere sticla din plastic cu ReaLime. Arată ca testiculul stâng al Monstrului Verde. Nu ţi se pare comic?

— Are gust de lămâie verde?

— Păi sigur că are, spuse Lloyd morocănos. Cu ce credeai că seamănă? Cu cartofi prăjiţi? Ei, ce părere ai? Fii bărbat şi bea un pahar cu mine.

— Păi... bine.

— Mergem la fereastră şi ne bucurăm şi de privelişte.

— Nu, răspunse Whitney dur şi sec.

Lloyd se opri în drumul spre bar, pălind brusc. Se uită la Whitney şi privirile lor se întâlniră o clipă.

— Mda, bine, consimţi Lloyd. Te rog să mă scuzi, gusturi proaste.

— Nu face nimic.

Lucrurile erau cu adevărat în neregulă, ceea ce ştiau prea bine amândoi. Femeia pe care Flagg o prezentase drept „mireasa” lui se aruncase de la etaj cu două zile în urmă. Lloyd îşi aminti de Ace High zicând că Dayna nu ar fi putut să sară de la balcon, din cauză că ferestrele nu se deschideau. Dar pe acoperiş se găsea o terasă unde puteai sta la soare. Probabil şi-au închipuit că niciunul dintre jucătorii cu adevărat barosani – arabi, marea majoritate – nu se vor arunca de sus. Habar n-aveau de nimic.

Îi pregăti lui Whitney un gin-tonic, se aşezară şi băură o vreme în linişte. Soarele apunea într-o mare de flăcări roşii. În cele din urmă, Whitney spuse atât de încet, încât îl auzeai cu greu:

— Crezi că s-a aruncat de bunăvoie?

Lloyd ridică din umeri.

— Ce mai contează? Desigur. Cred că s-a aruncat singură. Tu n-ai face la fel, dacă ai fi măritată cu el? Eşti gata?

Whitney se uită în pahar şi constată, oarecum surprins, că băuse tot. I-l întinse lui Lloyd, care se duse la bar. Lloyd

turna gin din belşug, iar Whitney simţea că-i vâjâie capul de pe acum.

Băură din nou în linişte, contemplând apusul soarelui.

Apoi, Whitney întrebă:

— Ce se mai aude cu individul acela, Cullen?

— Nimic. Tărărău. Zero barat. Eu n-am auzit nimic, Barry n-a auzit nimic. Nimic de pe US 40 şi 30, de pe US 2 şi 74, sau de pe I-15. Nimic de pe drumurile laterale. Peste tot avem pază, dar de nicăieri nu avem nicio veste. E pe undeva prin deşert, iar dacă umblă în continuare doar noaptea şi dacă se orientează să menţină direcţia spre est, va reuşi să se strecoare. Şi, de fapt, ce importanţă are? Ce le poate spune el?

— Nu ştiu.

— Nici eu. După părerea mea, să se ducă învârtindu-se.

Whitney nu se simţea în largul lui. Lloyd era din nou la un pas de o observaţie critică la adresa şefului. Efectul alcoolului era şi mai puternic, lucru care îl bucura. Poate că în curând avea să adune atâta curaj încât să spună ceea ce intenţionase de la bun început.

— Am să-ţi mărturisesc ceva, spuse Lloyd, aplecându-se înainte. A pierdut partida. Ai auzit vreodată zicala aia nenorocită? Se apropie sfârşitul meciului, partida e aproape pierdută şi n-are niciun jucător de rezervă mai de Doamne-ajută.

— Lloyd, eu...

— Ai terminat?

— Da, uite că da.

Lloyd pregăti încă un rând. Îi întinse un pahar lui Whitney şi se scutură uşor când gustă dintr-al lui. Era aproape numai gin curat.

— A pierdut partida, reveni Lloyd la textul lui. Mai întâi Dayna, pe urmă băiatul ăsta, Cullen. Propria lui soţie – dacă asta era cu adevărat – face saltul în gol. Ai impresia că dublul ei salt mortal de la terasa de pe acoperiş făcea parte din planul lui de joc?

— Nu trebuie să discutăm despre asta.

— Şi Trashcan Man. Uită-te ce-a fost în stare să facă, de unul singur. Cu prieteni ca ăştia, cine mai are nevoie de inamici? Asta aş vrea şi eu să ştiu.

— Lloyd?...

Lloyd clătină din cap.

— Nu înţeleg deloc. Toate mergeau din plin, până în seara când a apărut şi ne-a spus că bătrâna murise dincolo, în Free Zone. Ne-a spus că ultimul obstacol era înlăturat din calea noastră. Dar tocmai atunci lucrurile au început s-o ia razna.

— Lloyd, cred că nu e bine să...

— Dar acum nu mai ştiu. Am putea să-i cucerim la primăvară, atacându-i pe uscat. Până atunci e clar că nu putem porni. Dar până la primăvară, Dumnezeu ştie ce mai adună acolo, este? Aveam de gând să-i lovim înainte de a apuca să le treacă prin cap cine ştie ce năzbâtii, iar acum nu mai putem. Şi mai trebuie să-l punem la socoteală şi pe Trashy, Doamne Dumnezeule. Mişună prin deşert, scotocind prin cine ştie ce unghere, iar eu sunt absolut sigur...

— Lloyd, îl rugă Whitney cu voce scăzută, sugrumată. Ascultă-mă.

Lloyd se aplecă spre el, îngrijorat.

— Ce? Ce s-a-ntâmplat, bătrâne?

— Nu mi-am închipuit că o să am curajul să vorbesc cu tine, îi mărturisi Whitney, strângând paharul cu putere. Eu şi cu Ace High şi cu Ronnie Sykes şi cu Jenny Engstrom. O tăiem. Vrei să vii şi tu? Cristoase, e o nebunie să-ţi spun ţie toate astea, care eşti atât de apropiat de el.

— O tăiaţi? Unde vă duceţi?

— În America de Sud, cred. Brazilia. Consider că e destul de departe. Se opri, se frământă, apoi continuă orbeşte. Mulţi au plecat. Ei, poate nu mulţi, în orice caz au dispărut destui, iar numărul lor creşte cu fiecare zi. Părerea lor este că Flagg nu poate să câştige partida. O parte se duc spre nord, în Canada. Acolo-i prea frig pentru mine. Dar undeva

trebuie să fug. Dacă aş avea speranţa că mă primesc, m-aş duce în est. Şi dacă aş fi sigur că putem pătrunde într-acolo.

Whitney se opri brusc şi se uită îngrozit la Lloyd. Avea figura unui om care este de părere că a mers mult prea departe.

— Stai liniştit, îi spuse Lloyd cu blândeţe. N-am de gând să te torn, bătrâne.

— Pur şi simplu... toate s-au dus de râpă aici, spuse Whitney cu jale.

— Când aveţi de gând să plecaţi?

Whitney îi aruncă o privire încărcată de bănuieli.

— O, îmi pare rău că am întrebat. Ai terminat?

— Nu încă, îi răspunse Whitney, privind în pahar.

— Eu da. Se apropie de bar şi, cu spatele la Whitney, spuse: Eu n-aş putea.

— Cum?

— N-aş putea! strigă Lloyd, întorcându-se. Îi sunt dator. Îi sunt foarte dator. M-a scos dintr-o situaţie cât se poate de neplăcută, la Phoenix, iar de atunci am fost alături de el. Mi se pare o veşnicie de atunci.

— Te cred.

— Dar e mai mult decât atât. Mi-a făcut ceva, că am mai multă judecată decât înainte. Nu ştiu exact ce anume, dar eu nu mai sunt acelaşi, Whitney. Nici pe departe. Înainte de... el, nu eram decât un pungaş mărunt. Acum m-a pus să conduc aici şi mă descurc cât se poate de onorabil. Mi se pare că gândesc mai bine. Da, m-a făcut mai deştept. Lloyd îşi ridică piatra neagră de pe piept, îi aruncă o privire, apoi o lăsă din nou să cadă. Îşi şterse degetele de pantaloni, ca şi cum ar fi atins un lucru spurcat. Sunt conştient că nu sunt vreun geniu nici acum. Trebuie să scriu tot ce am de făcut într-o agendă, că altfel uit. Dar cu el în spate, sunt în stare să dau ordine şi, de cele mai multe ori, lucrurile merg bine. Înainte nu eram în stare decât să ascult ordine şi să intru în încurcături. M-am schimbat... de fapt, el m-a schimbat. Mda, mi se pare o veşnicie de când sunt cu el. Când am

ajuns la Vegas, nu erau aici decât şaisprezece persoane. Printre ei se afla Ronnie, la fel şi Jenny şi bietul Hec Drogan. Îl aşteptau. Când am ajuns în oraş, Jenny Engstrom s-a lăsat pe genunchii ăia ai ei frumoşi şi i-a sărutat cizmele. Cred că nu ţi-a mărturisit asta niciodată, în pat. Îi zâmbi strâmb lui Whitney. Acum vrea s-o taie. Păi, n-o acuz, după cum nu te acuz nici pe tine. Dar e foarte uşor să strici o treabă care începuse bine, ce părere ai?

— Rămâi aici?

— Până la capăt, Whitney. Al lui sau al meu. Îi datorez asta.

Nu adăugă că mai avea suficientă încredere în Omul Întunecat ca să fie de părere că Whitney şi ceilalţi aveau mari şanse să sfârşească pe cruce. Şi mai era ceva. Aici era omul numărul doi după Flagg. Dar în Brazilia ce putea fi? Păi Whitney şi Ronnie erau ambii mai inteligenţi decât el. El şi cu Ace High aveau să ajungă pe poziţii de subordonare, ceea ce nu era pe gustul lui Lloyd. Altădată nu i-ar fi păsat, dar lucrurile se schimbaseră. Iar pentru schimbările petrecute în cap, descoperea el, nu exista cale de întoarcere.

— S-ar putea să ne iasă figura la toţi, spuse Whitney cu jumătate de gură.

— Sigur că da, îi răspunse Lloyd, gândind: Dar n-aş vrea să fiu în pielea voastră, dacă lucrurile se întorc totuşi în favoarea lui Flagg. N-aş vrea să fiu în pielea voastră când va avea vreme să bage de seamă că sunteţi acolo, în Brazilia. Călăritul pe cruce s-ar putea să fie atunci lucrul de care vă veţi teme cel mai puţin...Vreau să-ţi propun un toast, Whitney, continuă Lloyd.

Whitney îşi ridică şi el paharul.

— Nimeni să nu aibă de suferit, spuse Lloyd. Aceasta-i urarea mea. Nimeni să nu aibă de suferit.

— Să ştii că beau pe chestia asta, exclamă Whitney cu înflăcărare, ceea ce şi făcu, acompaniat de Lloyd.

Whitney plecă la scurtă vreme. Lloyd bău mai departe. Pe la 9.30 căzu răpus şi adormi ţeapăn pe patul rotund. Nu avu vise, ceea ce aproape compensă chinul mahmurelii de a doua zi.

Când soarele răsări în dimineaţa de 17 septembrie, Tom Cullen îşi făcu tabăra în apropiere de Gunlock, Utah. Era suficient de rece ca să-şi vadă vălătucii albi ai respiraţiei. Urechile îi degeraseră. Dar se simţea bine. În noaptea aceea trecuse foarte aproape de un drum prost, plin de şanţuri, şi văzuse trei bărbaţi adunaţi în jurul unui foc mic, care răspândea scântei. Tustrei erau înarmaţi cu puşti.

În încercarea de a-i ocoli printr-un teren bolovănos – se afla atunci pe marginea vestică a terenurilor sterpe din Utah – stârnise o mică avalanşă de pietre care se rostogoliră într-o vale seacă. Tom îngheţă. Urină caldă i se scurse pe picioare, dar nu deveni conştient că făcuse pe el, ca un copil, decât după vreo oră.

Toţi trei se ridicară, doi dintre ei cu armele pregătite. Camuflajul lui era ca şi inexistent, fiind o umbră printre celelalte umbre. Luna se ascundea în spatele unei creste de nori. Dacă alegea acest moment să iasă la iveală...

— E un cerb, îi linişti unul dintre bărbaţi. Îi întâlneşti peste tot locul.

— Cred că ar trebui să cercetăm, propuse altul.

— Bagă-ţi degetul în cur şi cercetează acolo, îi aruncă al treilea, punând capăt discuţiei.

Se aşezară iarăşi lângă foc, iar Tom se strecură mai departe, pregătindu-şi cu grijă fiecare pas, urmărind cum focul lor de tabără se îndepărtează cu încetineală exasperantă. Peste o oră nu se mai distingea decât o geană palidă pe panta de la picioarele lui. Dispăru, în fine, şi, odată cu asta, o greutate imensă i se ridică parcă de pe umeri. Începu să se simtă în siguranţă. Se afla încă în Vest şi nu avea să-şi slăbească vigilenţa – Doamne, nu – dar primejdia nu mai părea la fel de acută.

Iar acum, când soarele răsărise, se făcu ghem printre tufişurile mici şi dese şi se pregăti de somn. Trebuie să-mi fac rost de nişte pături, socoti el. Se face rece. Apoi somnul îl fură brusc, ca de obicei.

Îl visă pe Nick.

CAPITOLUL 70

Trashcan Man găsise ceea ce căutase.

Străbătea un culoar ascuns la mare adâncime sub pământ, tot atât de întunecos ca o galerie de mină. În stânga ţinea o lanternă, în dreapta avea o puşcă, temându-se de atmosfera sinistră ce domnea acolo. Se suise într-un cărucior electric care mergea aproape fără zgomot prin coridorul cel larg. Singurul sunet emis de motor era un zumzet scăzut, aproape imperceptibil.

Era de fapt o imensă platformă de transport, cu un loc pentru şofer. Pe platformă era încărcat un focos atomic.

Era greu.

Trash nu putea să aprecieze cât de greu, pentru că nici măcar nu fusese în stare să-l clintească din loc. Era lung şi cilindric. Şi rece. Trecându-şi mâna peste suprafaţa curbată, îi venea greu să creadă că această bucată din metal amorf are capacitatea să elibereze o asemenea cantitate de căldură.

Îl descoperise la ora 4 de dimineaţă. Se întorsese în garaj şi luase un troliu cu lanţ. Coborâse troliul la subsol şi fixase focosul în lanţ. Nouăzeci de minute mai târziu, îl ridicase şi-l aşezase frumos pe căruciorul electric, cu vârful în sus. Pe vârf se putea citi A161410USAF. Anvelopele de cauciuc dur ale căruciorului se lăsaseră vizibil sub greutatea imensă.

Se apropia acum de capătul culoarului. Chiar în faţa lui se deschideau larg uşile liftului pentru marfă. Ar fi avut destul loc să intre cu transportorul, dar curentul electric nu funcţiona. Trash coborâse pe trepte. Şi troliul îl coborâse în acelaşi fel. Troliul era uşor în comparaţie cu focosul. Nu cântărea decât vreo şaptezeci de kilograme. Coborâse totuşi cu dificultate cele cinci paliere.

Cum avea să urce focosul pe trepte?

O macara acţionată cu motor, îi şopti o voce interioară.

Aşezat pe scaunul şoferului şi luminând cu lanterna la întâmplare, în jur, Trash clătina din cap. Desigur, aceasta era soluţia. Să urce focosul cu o macara. Motorul rămânea sus şi trăgea, treaptă cu treaptă, dacă era nevoie. Dar unde găsea el cinci sute de metri de lanţ, dintr-o singură bucată?

Probabil că nu avea unde. Dar putea să sudeze bucăţi de lanţ. Oare era bine? Aveau să reziste sudurile? Greu de zis. Şi chiar dacă ţineau, cum rămânea cu meandrele pe care le făceau palierele?

Sări jos şi mângâie suprafaţa netedă a focosului ucigaş în liniştea şi întunericul ce-l înconjurau.

Dar dragostea te face ingenios.

Lăsând focosul nuclear în cărucior, urcă din nou scările. Într-o bază ca aceasta, puteai găsi orice. Avea să descopere şi el ceea ce-i trebuia.

Urcă două etaje şi se opri să-şi tragă respiraţia. Deodată îi veni în minte următoarea întrebare: Am fost iradiat? Toate substanţele acestea erau ascunse în spatele unui scut de plumb. Dar în filmele de la televizor, oamenii care mânuiau substanţe radioactive purtau întotdeauna costume de protecţie şi ecusoane prevăzute cu film, care-şi schimbau culoarea de îndată ce luai o porţie prea mare de radiaţii. Din cauză că radiaţiile nu făceau zgomot. Nu le vedeai. Îşi făceau cuib în carnea şi în oasele tale. Nu ştiai că eşti bolnav până ce nu începeai să borăşti, să-ţi pierzi părul şi să ieşi la baie din cinci în cinci minute.

Avea să i se întâmple şi lui la fel?

Ajunse la concluzia că nu-i pasă. Cum-necum, bomba avea să ajungă sus. Într-un fel sau altul avea s-o urce. Într-un fel sau altul avea să ajungă cu ea la Las Vegas. Trebuia să îndrepte cumva răul teribil pe care-l făcuse la Indian Springs. Dacă i se cerea să moară pentru a-şi ispăşi greşeala, atunci era gata să moară.

— Îmi dau şi viaţa pentru tine, şopti el în întuneric, continuând apoi să urce scara.

CAPITOLUL 71

Era aproape de miezul nopţii, în seara de 17 septembrie. Randall Flagg se afla în deşert, înfăşurat în trei pături, din cap până-n picioare. A patra pătură şi-o înfăşurase în jurul capului, ca un burnuz, încât numai ochii şi vârful nasului i se mai vedeau.

Încetul cu încetul, îşi alungă toate gândurile. Rămase nemişcat. Stelele răspândeau focul lor rece, lumina vrăjită.

Îşi trimise Ochiul.

Îl simţi cum se separă de el cu o mică smucitură nedureroasă. Plecă în zbor, tăcut ca un şoim, înălţându-se pe curenţii întunecaţi. Acum se contopise cu noaptea. Era ochi de cioară, ochi de lup, ochi de nevăstuică, ochi de pisică. Scorpionul, păianjenul pândind din ascunzişul lui subteran. Săgeata înmuiată în otrava letală plutind prin văzduhul deşertului. Indiferent de ce i se întâmplase până acum, Ochiul nu-l părăsise.

În timp ce Ochiul zbura fără efort, lumea lucrurilor condamnate să rămână lipite de pământ se întindea înaintea lui ca o tipsie.

Vin... au ajuns aproape în Utah...

Zbura la înălţime, departe şi tăcut deasupra unei lumi transformate în ţintirim. Dedesubtul lui, deşertul se întindea ca un sepulcru alb, tăiat de panglica întunecată a autostrăzii interstatale. Pluti spre est, traversând acum graniţa dintre state, în timp ce trupul îi rămăsese departe, în urmă, cu ochii daţi peste cap, albi şi orbi.

Peisajul începu să se schimbe. Movile, coloane stranii, săpate de vânt şi podişuri înalte. Şoseaua trecea printre ele, fără să se abată de la direcţie. La extremitatea nordică se distingeau Bonneville Salt Flats, iar Skull Valley undeva, la vest. Zbura. Foşnetul mort şi îndepărtat al vântului...

Un vultur cocoţat pe cea mai înaltă ramură a unui străvechi pin lovit de trăsnet, la sud de Richfield, simţi ceva

trecând foarte aproape de el, ceva care trimitea priviri de moarte şuierând în noapte; vulturul porni în zbor neînfricat, pentru a fi întâmpinat de un val de răceală de moarte. Năucit, vulturul căzu până aproape de pământ, unde reuşi să-şi revină în simţiri.

Ochiul Omului Întunecat îşi continuă drumul spre est.

Şoseaua care se vedea acum dedesubt era I-70. Oraşele păreau nişte îngrămădiri informe, vizitate doar de şobolani, pisici şi de cerbii care începuseră să se strecoare dinspre păduri, pe măsură ce dispărea mirosul de om. Oraşe purtând nume ca Freemont, Green River, Sego, Thompson sau Harley Dome. Apoi un oraş mic, şi el rămas pustiu, Grand Junction, Colorado. Apoi...

Chiar la est de Grand Junction se vedea licărirea unui foc de tabără.

Ochiul prinse să coboare în spirală.

Focul era pe cale să se stingă. În jurul lui dormeau patru forme.

Înseamnă că era adevărat.

Ochiul le cercetă cu răceală. Veneau. Din raţiuni pe care nu-i era la îndemână să le pătrundă, veneau cu adevărat. Nadine grăise adevărul.

Auzi un mârâit furios şi Ochiul îşi îndreptă atenţia spre locul acela. De cealaltă parte a focului se găsea un câine, cu capul aplecat şi cu coada încolăcită şi lăsată în jos. Ochii îi scânteiau ca nişte funeste pietre de chihlimbar. Mârâitul lui continuu amintea de o pânză sfâşiată la nesfârşit. Ochiul se holbă la el, iar câinele îi răspunse fără teamă. Buza i se trase înapoi, dezvelindu-i colţii.

Una dintre forme se ridică:

— Kojak, nu vrei să te potoleşti, pentru numele lui Dumnezeu?

Kojak continuă să mârâie, cu părul zbârlit.

Glen Bateman, cel care se trezise din somn, se uită în jur, neliniştit.

— Cine-i acolo, băiete? îşi interogă în şoaptă câinele. E cineva prin preajmă?

Kojak continua să mârâie profund.

— Stu!

Glen îl scutură pe cel de alături. Forma mormăi ceva şi rămase tăcută în sacul de dormit.

Omul Întunecat, transformat acum în Ochiul Întunecat, văzuse destul. Porni spre înălţimi, urmărind o ultimă imagine a câinelui. Mârâitul gutural se transformă într-o serie de lătrături, la început sonore, apoi estompându-se şi dispărând.

Linişte şi întunericul alunecând repede pe lângă el.

Peste un timp, se opri asupra deşertului, privind în jos spre propriul său trup. Coborî încet, apoi se cufundă în sine. Pentru câteva clipe, se războiu cu o senzaţie curioasă de ameţeală ce însoţea împreunarea a două lucruri. Apoi Ochiul dispăru şi nu mai rămaseră decât propriii lui ochi, deschişi spre stelele reci şi strălucitoare.

Veneau, era adevărat.

Flagg surâse. Bătrâna îi sfătuise să vină? Au fost oare dispuşi să-i dea ascultare dacă, pe patul de moarte, femeia le poruncise să comită o sinucidere în acest mod nou? Aşa părea să fie.

El scăpase din vedere un lucru atât de simplu, încât i se părea de-a dreptul umilitor: şi ei aveau problemele lor, şi lor le era teamă... şi, în consecinţă, făceau o greşeală colosală.

Dar dacă fuseseră alungaţi?

Cochetă cu ideea o vreme, însă în cele din urmă hotărî că nu era de crezut. Veneau din proprie iniţiativă. Veneau sub pavăza dreptăţii şi virtuţii, ca un grup de misionari apropiindu-se de satul canibalilor.

O, era încântător!

Iată sfârşitul îndoielilor. Iată sfârşitul temerilor. Nu era nevoie decât de priveliştea căpăţânilor celor patru, înşirate în vârful ţepuşelor în faţa fântânii de la MGM Grand. Va aduna toată suflarea din Vegas şi-o va pune să treacă prin

faţa lor şi să se uite atent. Se vor face fotografii, se vor tipări afişe, pe care le va trimite şi la L.A., San Francisco, Spokane şi Portland.

Cinci capete. Va înălţa în ţeapă şi capul câinelui.

— Bun câine, spuse Flagg, râzând pentru prima oare de când Nadine îl ispitise s-o arunce de pe acoperiş. Bun câine, repetă el, rânjind.

Dormi bine în noaptea aceea, iar de dimineaţă trimise vorbă să fie triplată paza pe drumurile dintre Utah şi Nevada. Acum nu mai era căutat un bărbat singur în drum spre est, ci patru bărbaţi şi un câine venind spre vest. Trebuia să fie capturaţi vii. Vii, cu orice preţ.

O, da.

CAPITOLUL 72

— Ştiţi, spuse Glen Bateman, privind spre Grand Junction, în lumina primilor zori, am auzit expresia „potol greţos” de ani şi ani, fără să fiu sigur ce înseamnă cu adevărat. Acum cred că am priceput.

Îşi coborî privirea spre micul dejun dinaintea lui – un şir de cârnaţi sintetici Morning Star Farms – şi trase o strâmbătură.

— Ăştia încă sunt buni, observă Ralph cu toată seriozitatea. Să fi văzut ce potol ne dădeau nouă în armată.

Stăteau în jurul focului de tabără, pe care Larry îl aprinsese cu o oră în urmă. Se îmbrăcaseră cu toţii gros şi purtau mănuşi, iar acum luau a doua ceaşcă de cafea din ziua aceea. Temperatura nu se ridica peste două grade, iar cerul era înnorat şi sumbru. Kojak trăgea un pui de somn, atât de aproape de flăcări cât doar să nu-şi pârlească blana.

— Am terminat de hrănit animalul din mine, declară Glen, ridicându-se. Acum am timp să mă ocup de cei sărmani şi înfometaţi. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu vreau să mă ocup decât de gunoi. Îl voi îngropa eu.

Stu îi întinse farfuria şi ceaşca de hârtie.

— Mersul pe jos ne face foarte bine, nu, cheliosule? Pun pariu că n-ai mai fost într-o formă atât de bună de când aveai douăzeci de ani.

— Mda, adică acum şaptezeci de ani, completă Larry, râzând.

— Stu, n-am mai fost într-o asemenea formă niciodată, îi răspunse Glen posomorât, adunând resturile şi punându-le în punga de plastic pe care intenţiona s-o îngroape. Nici n-am vrut să ajung într-o asemenea formă. Dar nu mă deranjează. După cincizeci de ani de agnosticism declarat, soarta mea, din câte se pare, este să-l urmez pe Dumnezeul unei negrese bătrâne până în fălcile morţii. Dar dacă asta este soarta mea, mă supun. La o adică, prefer să merg pe

jos decât într-un vehicul. Mersul pe jos durează mai mult, prin urmare şi viaţa mea se prelungeşte... cu doar câteva zile, de fapt. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, trebuie să înmormântez cum se cuvine gunoiul acesta.

Îl urmăriră cu privirea ducându-se spre marginea taberei, cu o mică lopată în mână. Acest „tur pe jos al Statului Colorado şi al altor obiective din vest”, după cum îl denumise Glen, era cea mai grea încercare chiar pentru el însuşi. Glen era cel mai în vârstă dintre ei, mai bătrân decât Ralph Brentner cu doisprezece ani. Pe de altă parte, reuşise să le facă celorlalţi călătoria mai uşoară. Dădea mereu replici ironice, dar binevoitoare, şi părea împăcat cu sine. Faptul că era capabil să ţină pasul cu ei zi de zi îi impresiona pe ceilalţi. Avea cincizeci şi şapte de ani şi în ultimele trei sau patru dimineţi reci Stu îl văzuse cum îşi masa încheieturile degetelor, strâmbându-se de durere.

— Te chinuie aşa tare? îl întrebase Stu cu o zi în urmă, cam la o jumătate de oră după ce porniseră la drum.

— Aspirina mă ajută să fac faţă. Ştii, e artrită, dar peste cinci sau şapte ani ar fi mult mai rău. Deşi, cinstit vorbind, East Texas, nu sper să mai apuc şi momentul acela.

— Eşti convins că acela ne va răzbi?

La care Glen Bateman le dăduse un răspuns cu totul ciudat:

— Nu-mi va fi teamă de nicio primejdie.

Aceasta pusese capăt discuţiei.

Acum îl auziră cum săpa în pământul îngheţat, blestemând.

— Un tip nemaipomenit, ce ziceţi? spuse Ralph.

— Ai dreptate, aşa e, confirmă Larry.

— Întotdeauna am fost de părere că profesorii de colegiu sunt nişte fătălăi, dar el este sigur o excepţie. Ştii ce mi-a zis când l-am întrebat de ce nu aruncă pur şi simplu gunoiul la marginea drumului? Că nu-i cazul să începem din nou cu porcării de felul ăsta. Şi că oricum am luat de la capăt destule din vechile căcaturi.

Kojak se ridică şi o luă pe urmele lui Glen, ca să vadă ce face. Vocea acestuia ajunse până la ei:

— Ei, ai apărut şi tu, leneş ce eşti. Începusem să mă întreb ce-ai de gând să faci. Vrei să te îngrop şi pe tine?

Larry surâse şi-şi scoase de la brâu pasmetrul, luat dintr-un magazin Golden, de obiecte sportive. Îl reglă în funcţie de lungimea pasului său, apoi şi-l prinse la centură, ca pe un metru de dulgher. În fiecare seară îşi nota distanţa parcursă în ziua respectivă pe o foaie de hârtie îndoită de nenumărate ori şi mototolită.

— Pot să văd şi eu fiţuica aia mincinoasă? întrebă Stu.

— Sigur că da, spuse Larry, întinzându-i-o.

Drept titlu, Larry scrisese: *De la Boulder la Vegas sunt 1234 kilometri.* Iar dedesubt:

Dată Km Total km

6 septembrie 45,0 45,0
7 septembrie 43,2 88,2
8 septembrie 42,4 130,6
9 septembrie 45,1 175,7
10 septembrie 44,6 220,3
11 septembrie 46,5 266,8
12 septembrie 46.0 312,8
13 septembrie 47,6 360,4
14 septembrie 51,2 411,6
15 septembrie 52,2 463,8
16 septembrie 56,8 520,6
17 septembrie 59,5 580,1

Stu scoase un petic de hârtie din portmoneu şi făcu mai multe socoteli.

— Mergem mai repede decât la începutul călătoriei, dar încă mai avem peste şase sute de kilometri până la destinaţie. Fir-ar al naibii, n-am ajuns nici la jumătate.

— Ai dreptate, mergem mai repede, confirmă Larry. Drumul e la vale. Şi Glen are dreptatea lui, ştii? La ce bun să ne grăbim? Oricum individul ăla ne va şterge de pe faţa pământului când ajungem acolo.

— Mie nu-mi vine să cred, interveni Ralph. E foarte posibil să murim, nu-ncape îndoială, dar asta nu se va întâmpla aşa, simplu, ţac-pac. Mother Abagail nu ne-ar fi trimis încoace ştiind că o să fim asasinaţi şi basta. Pentru nimic în lume n-ar fi făcut ea aşa ceva.

— Eu nu cred că ea este cea care ne-a trimis la drum, completă Stu calm.

Larry îşi reglă pasmetrul la zero pentru ziua respectivă, aparatul ţăcănind discret de patru ori: 000,0. Stu aruncă ţărână peste ultimii tăciuni ai focului de tabără. Aşa decurgeau micile ritualuri ale dimineţii. Se aflau de douăsprezece zile pe drum. Stu avea impresia că acest scenariu va continua veşnic: Glen se plângea cu blândeţe de mâncare, Larry nota distanţele parcurse pe foaia crâmpoţită, cele două ceşti cu cafea, cineva îngropa gunoiul adunat, altcineva stingea focul. Devenise o rutină, o rutină bună. Uitai de destinaţia finală, ceea ce era foarte bine. Dimineaţa, Fran părea foarte departe de el – perfect conturată, dar extrem de departe, ca o fotografie păstrată în medalion. Serile, în schimb, după ce se lăsa întunericul şi luna plutea pe valurile nopţii, îi părea foarte aproape. Atât de aproape, încât s-ar fi zis că poate s-o atingă... ceea ce, desigur, îl făcea să sufere. În momente ca acestea, credinţa în Mother Abagail se transforma în cea mai amară îndoială şi atunci ar fi vrut să-i trezească pe toţi şi să le spună că plecaseră într-o misiune dementă, că-şi luaseră cu ei lănci de cauciuc, cu care să atace mori de vânt ucigătoare, că cel mai bine ar fi fost să se oprească în următorul oraş, să urce pe motociclete şi să se întoarcă. Li se cuvenea să se bucure de puţină lumină şi de puţină dragoste, cât mai aveau ocazia – pentru că Flagg nu le va îngădui mai mult de atât.

Dar asta se întâmpla noaptea. Dimineaţa însă părea mai potrivit să continue călătoria. Se uita meditativ la Larry şi se întreba dacă şi acesta se gândea noaptea târziu la Lucy a lui. Dacă o visa şi o dorea...

Glen se întoarse în tabără cu Kojak pe urmele lui, tresărind uşor la fiecare pas.

— Hai să plecăm şi să punem mâna pe ei, spuse Glen. Bine, Kojak?

Kojak mişcă din coadă.

— Zice că trebuie să ajungem la Las Vegas cu orice preţ, interpretă Glen. Haideţi.

Urcară rambleul până pe I-70, care cobora acum spre Grand Junction, începându-şi astfel drumul acelei zile.

Spre sfârşitul după-amiezii începu să cadă o ploaie rece, care-i pătrunse până la oase, stricându-le conversaţia. Larry mergea de unul singur, cu mâinile înfipte în buzunare. La început se gândi la Harold Lauder, al cărui cadavru îl găsiseră cu două zile în urmă – între ei părea să se fi statornicit tacit regula de a nu discuta despre Harold – apoi îi veni în minte persoana pe care el o poreclise Wolfman.

Pe Wolfman îl descoperiseră foarte aproape de Eisenhower Tunnel, la est. Traficul fusese complet blocat în punctul respectiv, iar duhoarea morţii era atotstăpânitoare. Wolfman era pe jumătate ieşit dintr-un Austin. Purta jeanşi cu ţinte şi o cămaşă de mătase împodobită cu monede de aur. În jurul Austinului zăceau cadavrele mai multor lupi. Wolfman însuşi era, cum spuneam, pe jumătate ieşit din maşină, iar de pieptul lui rămăsese agăţat un lup mort. Wolfman avea mâinile încleştate de gâtul animalului, iar colţii însângeraţi ai acestuia erau încleştaţi în gâtul bărbatului. Reconstituind cele întâmplate, toţi fuseseră de părere că haita respectivă coborâse de pe culmile din jur, îl detectase pe singuratic şi-l atacase. Wolfman avusese un

pistol, cu care lichidase mai multe fiare, înainte de a se retrage în Austin.

Cât durase până când foamea îl forţase să iasă din adăpost?

Larry nu ştia şi nici nu ţinea să afle. Dar văzuse cât de slab era Wolfman. O săptămână, poate. Bărbatul, cine-o fi fost el, mergea spre vest, ca să i se alăture Omului Întunecat, dar Larry nu dorea nimănui o asemenea soartă. Discutase o dată despre asta cu Stu, la două zile după ce ieşiseră din tunel, când Wolfman rămăsese la mare distanţă în urma lor.

— Oare de ce a zăbovit haita atât de mult lângă el, Stu?

— Nu ştiu.

— Vreau să spun, dacă erau aşa de flămânzi, nu puteau găsi ceva de mâncare în altă parte?

— Cred că ai dreptate, da.

Răsucea în mintea lui acest sumbru mister pe toate părţile, conştient că nu-i va descifra niciodată înţelesul. Era limpede pentru oricine că Wolfman fusese un tip extrem de curajos. Mânat de foame şi de sete, deschisese într-un final portiera maşinii. Un lup se năpustise asupra lui şi-i sfâşiase gâtlejul. Înainte de a muri, cu ultimele puteri, Wolfman sugrumase lupul.

Cei patru străbătuseră Eisenhower Tunnel prinşi între ei cu o frânghie şi, în bezna oribilă, Larry îşi amintise de Lincoln Tunnel. De astă dată însă, nu-l obseda imaginea Ritei Blakemoor, ci chipul încremenit al lui Wolfman, în încleştarea lui de moarte cu fiara.

Oare lupii fuseseră trimişi să-l omoare?

Gândul acesta era atât de tulburător, încât refuză să-i dea atenţie. Încercă să-şi scoată din minte întâmplarea şi să-şi vadă de drum, ceea ce nu-i venea prea uşor.

În seara aceea îşi făcură tabăra dincolo de Loma, foarte aproape de linia de frontieră cu Utah. Cina lor, ca de altfel toate mesele, constă din ierburi şi apă fiartă – ei urmând

întocmai instrucţiunile lui Mother Abagail: Mergeţi îmbrăcaţi în hainele cu care sunteţi îmbrăcaţi acum. Nu duceţi nimic cu voi.

— Mă aştept să dăm de greu în Utah, remarcă Ralph. Aici vom afla dacă Dumnezeu veghează asupra noastră. Pe o porţiune de mai bine de o sută cincizeci de kilometri nu există oraş, benzinărie sau cafenea.

Nu părea totuşi prea îngrijorat de această perspectivă.

— Apă? se interesă Stu.

Ralph ridică din umeri:

— Nici apă nu este. Mă duc la culcare.

Larry îl urmă la scurt timp. Glen rămase să fumeze o pipă. Stu se hotărî să fumeze una dintre puţinele ţigări care-i mai rămăseseră. O vreme, niciunul nu scoase vreo vorbă.

— Cale lungă de aici până-n New Hampshire, cheliosule, spuse Stu într-un târziu.

— Nici Texasul nu e prea aproape.

— Nu, nu prea, consimţi Stu, zâmbind.

— Cred că ţi-e foarte dor de Fran.

— Mda, mi-e dor de ea şi-mi fac griji. Îmi fac griji pentru copil. Dar cel mai rău e după ce se lasă întunericul.

— Nu poţi influenţa mersul lucrurilor, Stuart.

— Ştiu. Dar tot sunt neliniştit.

— Sigur că da. Glen îşi goli pipa, lovind-o uşor de o piatră. Azi-noapte s-a petrecut ceva ciudat, Stu. Toată ziua am încercat să-mi dau seama dacă a fost ceva real sau un vis.

— Cum s-a întâmplat?

— Să vezi, m-am trezit în crucea nopţii, iar Kojak mârâia la ceva. Probabil că trecuse de miezul nopţii, căci focul aproape se stinsese. Kojak se afla de cealaltă parte a rugului, cu părul zbârlit. I-am zis să tacă, dar nu mi-a dat nicio atenţie. Se uita undeva, spre dreapta mea. Iar mie mi-a trecut prin cap: Şi dacă sunt nişte lupi? De când l-am văzut pe omul ăla, căruia Larry îi zice Wolfman...

— Mda, cruntă privelişte.

— Dar nu era nimic. Aveam o privelişte limpede. Mârâia la nimic.

— Adulmecase ceva, asta-i explicaţia.

— Da, dar partea stranie de-abia urmează. După câteva minute am început să mă simt... nu ştiu cum să spun, absolut aiurea. Ca şi cum aş fi fost urmărit de ceva aflat imediat deasupra autostrăzii. Ca şi cum am fi fost urmăriţi cu toţii. Aveam senzaţia că, dacă m-aş strădui puţin, dacă mi-aş miji puţin ochii, aş putea să văd. Dar nu voiam. Pentru că presimţeam că era el. Presimţeam că era Flagg.

— Probabil n-a fost nimic, spuse Stu după câteva clipe de tăcere.

— Sunt sigur că nu m-am înşelat. Nici Kojak nu s-a putut înşela.

— Presupunând că ne urmărea cu adevărat, ce putem face?

— Nimic. Dar nu-mi place deloc. Nu-mi place că ne poate urmări... dacă despre asta e vorba. Mă sperie cumplit.

Stu îşi termină ţigara şi-o stinse cu grijă, strivind-o pe o piatră, dar nu se îndreptă încă spre sacul de dormit. Se uită la Kojak, care-i privea lungit lângă foc, cu botul pe labe.

— Harold a murit, prin urmare, rupse Stu tăcerea într-un târziu.

— Da.

— Ce pierdere absurdă. Mă gândesc la Sue şi la Nick. Dar şi la el, în ultimă instanţă.

— Sunt de acord.

Nu mai rămânea nimic de zis. Descoperiseră rămăşiţele lui Harold şi jalnica lui declaraţie dinaintea morţii, la o zi după ce străbătuseră Eisenhower Tunnel. El şi Nadine traversaseră probabil Loveland Pass, căci alături se afla şi epava motocicletei şi – după cum se exprimase Ralph – prin Eisenhower Tunnel nu ar fi fost loc să treacă mai mult de un trenuleţ pentru copii. Uliii îşi făcuseră de cap, dar Harold mai ţinea încleştat în mână carnetul Permacover. Pistolul

calibru 38 îi atârna din gură ca o bomboană grotescă şi, deşi nu-l înmormântaseră, Stu îndepărtase pistolul. O făcuse cu gesturi blânde. Constatând cât de crud îl distrusese Omul Întunecat pe Harold şi cu câtă nepăsare se debarasase de el după ce rolul tânărului se încheiase, ura lui Stu împotriva lui Flagg crescuse. Îi lăsa sentimentul că se iroseau într-un soi de neghioabă cruciadă a copiilor şi, deşi ştia că trebuie să-şi continue drumul, cadavrul lui Harold, piciorul zdrobit, îl obsedau la fel de mult pe cât Larry era hăituit de grimasa îngheţată a lui Wolfman. Ajunsese la concluzia că doreşte să-i răzbune nu numai pe Nick şi pe Susan, dar şi pe Harold... În acelaşi timp însă, era tot mai convins că nu i se va oferi niciodată această ocazie.

Să te păzeşti, gândi el sumbru. Să te păzeşti dacă ajung să pun mâna pe tine, ticălosule.

Glen se ridică, făcând o mică grimasă.

— Eu mă duc la culcare, East Texas. Nu mă ruga să mai stau. Nu pot să-ţi ofer o companie prea veselă.

— Ce-ţi face artrita?

Glen îi zâmbi şi spuse:

— Nu foarte rău.

Mergând spre culcuşul lui, se vedea limpede că şchioapătă.

Stu îşi făcu socoteala să se abţină de la fumat – trăgând doar câte două sau trei ţigări pe zi, stocul lui avea să se termine spre sfârşitul săptămânii – totuşi îşi aprinse încă una. Seara nu era foarte rece, cu toate acestea, nu încăpea îndoială că aici, la înălţime, cel puţin, vara se sfârşise. Fiind absolut convins că nu va apuca să trăiască o altă vară, era trist. La începutul verii, muncea mai mult sau mai puţin stabil la o fabrică unde se produceau calculatoare de buzunar. Locuia într-un orăşel numit Arnette şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului liber pe la benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb, ascultând nesfârşitele conversaţii ale celorlalţi despre mersul economiei, guvern, greutăţi şi alte prostii. Niciunul dintre ei nu ştia probabil ce înseamnă să

înfrunţi greutăţi adevărate. Îşi termină ţigara şi aruncă mucul în foc.

„Ţine-te tare, Frannie, draga mea”, spuse el, vârându-se în sacul de dormit.

În vis i se păru că de tabăra lor se apropiase Ceva, care îi urmărea cu gând rău. Era poate un lup înzestrat cu putere de pătrundere omenească. Sau o cioară. Sau o nevăstuică, strecurându-se cu burta lipită de pământ, printre ierburile pitice. Sau poate o prezenţă neîntrupată, un Ochi scrutător.

Nu mă voi teme de niciun rău, murmură el în vis. Da, chiar dacă merg prin valea umbrelor morţii, nu mă voi teme de niciun rău. De niciun rău.

Curând visele se pierdură în neant şi dormi profund.

A doua zi porniră devreme la drum; jucăria lui Larry marca fiecare kilometru străbătut cu un ţăcănit uşor. Şoseaua cobora în volute leneşe către Utah, pe domoala Pantă Vestică. La scurt timp după prânz lăsară Colorado în urmă. În seara aceea îşi făcură tabăra la vest de Harley Dome, Utah. Pentru prima oară liniştea li se păru apăsătoare şi malefică. Ralph Brentner adormi cu gândul: Acum suntem în Vest. Am ieşit din ograda noastră şi ne aflăm într-a lui.

Noaptea, Ralph visă un lup cu un singur ochi, roşu, care ieşise din tărâmurile cele sterpe ca să-i vegheze. Pleacă, îi porunci Ralph. Pleacă, nu ne este teamă. Nu ne este teamă de tine.

Pe 21 septembrie, după-amiază, pe la ora 2, trecuseră de Sego. Următorul oraş mare, potrivit hărţii de buzunar a lui Stu, era Green River. După care nu mai venea niciun oraş pe o distanţă foarte mare. După cum zisese Ralph, atunci avea să se vadă dacă Dumnezeu se afla sau nu alături de ei.

— De fapt, nu mă îngrijorează atât lipsa hranei, cât a apei, i se adresă Larry lui Glen. Mai toţi cei care porniseră

la drum aveau prin maşini ceva de ronţăit, biscuiţi Orcos sau smochine Newtons sau ceva de genul ăsta.

— Domnul ne va binecuvânta, poate, cu ploile lui, îi spuse Glen zâmbind.

Larry îşi ridică ochii spre cerul albastru şi senin şi se strâmbă:

— Uneori mă bate gândul că, la urmă, bătrâna înnebunise.

— Poate că da, zise Glen cu blândeţe. Dar dacă citeşti cărţi teologice, descoperi că Domnul vorbeşte adesea prin cei care se află pe patul de moarte sau prin gura nebunilor. Ba chiar am impresia – uite cum iese la iveală iezuitul din mine – că există motive de natură psihologică perfect valabile. Nebunul sau muribundul au psihicul radical modificat. O persoană sănătoasă ar putea să filtreze mesajul divin, să-l modifice. Cu alte cuvinte, o persoană sănătoasă ar fi un proroc ratat.

— Căile Domnului, ştiu. Vedem printr-o sticlă întunecată. Sau, în orice caz, întunecată pentru mine. De ce e nevoie să batem tot drumul ăsta pe jos, când am fi putut să-l străbatem cu maşina într-o săptămână, este peste puterea mea de înţelegere. Dar de vreme ce ne-am înhămat la o faptă nebunească, mi se pare normal s-o împlinim tot într-un fel nebunesc.

— Ce facem noi acum are precedente în istorie, spuse Glen, şi mai cred că plimbarea noastră are motivaţii psihologice şi sociologice perfect logice. Nu ştiu dacă sunt sau nu raţiuni ale lui Dumnezeu, dar e sigur că sunt nişte raţiuni.

— Ce vrei să spui?

Stu şi Ralph se dădură şi ei mai aproape, ca să audă.

— Au existat mai multe triburi de indieni americani pentru care „a avea o vedenie” făcea parte integrantă din ritualul lor de maturizare. Când sosea vremea să devii bărbat, trebuia să pleci în pustietate, neînarmat. Acolo trebuia să ucizi un animal şi să născoceşti două cânturi –

unul despre Marele Spirit şi celălalt despre dibăcia ta de vânător, călăreţ, războinic şi amant – şi să ai vedenia. Era interzis să mănânci. Trebuia să urci cât mai sus – mintal, dar şi fizic – şi să aştepţi să ţi se arate ceva. Ceea ce se şi întâmpla, la momentul potrivit. Foamea este un halucinogen nemaipomenit, chicoti el.

— Crezi că Mother ne-a trimis aici ca să avem vedenii? întrebă Ralph.

— Poate ca să căpătăm putere şi să ne sfinţim, printr-un proces de purificare, explică Glen. Ştii, când arunci lucruri, comiţi un gest simbolic. Talismanic. Atunci când arunci lucruri, îi arunci simbolic şi pe cei legaţi de tine prin acele lucruri. Începi un proces de curăţare. Începi să goleşti vasul.

Larry clătină încet din cap:

— Asta n-am prea înţeles-o.

— Uite, să ne închipuim o persoană inteligentă, din perioada de dinaintea epidemiei. Dacă-i strici televizorul, ce va face el seara?

— Citeşte o carte, spuse Ralph.

— Se duce în vizită la prieteni, spuse Stu.

— Ascultă muzică, spuse Larry, surâzând.

— Desigur, va face toate astea, zise Glen. Dar televizorul tot îi lipseşte. În locul unde era aşezat televizorul s-a căscat o gaură, în subconştientul ei, persoana gândeşte astfel: La ora 9 pregătesc câteva beri şi mă uit la fotbal. Iar când intră în cameră şi vede locul gol de pe măsuţă, suferă o dezamăgire teribilă. O parte a vieţii lui obişnuite s-a vărsat, nu-i aşa?

— Mda, consimţi Ralph. Odată televizorul nostru a fost stricat două săptămâni şi nu m-am simţit în apele mele până ce n-a apărut la locul lui.

— Gaura din viaţa respectivei persoane e cu atât mai mare cu cât se uită mai mult la televizor. Dar ceva s-a pierdut. Acum să-i luăm aceleiaşi persoane toate cărţile, toţi prietenii şi aparatul stereo. Avem de-a face cu un proces de

golire şi cu o diminuare a eului său, în acelaşi timp. Este vorba de eurile dumneavoastră, domnilor – ele se transformă în nişte foi din sticlă. Sau, mai bine, devin nişte păhăruţe goale.

— Dar care-i rostul? se interesă Ralph. De ce trebuie să trecem prin toată gargara asta?

— Dacă citeşti în Biblie, vei vedea că prorocii aveau obiceiul să plece din când în când în sălbăticie – un fel de Turnee Magice şi Misterioase ale Vechiului Testament. Durata acestor călătorii era îndeobşte indicată prin expresia „patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi”, ceea ce în ebraică vrea să spună „nimeni nu ştie exact cât timp a fost plecat, dar în orice caz a durat mult”. Asta nu vă aduce aminte de nimic?

— Ba da, de Mother, răspunse Ralph.

— Acum gândiţi-vă la voi înşivă în ipostază de baterii. Ceea ce şi sunteţi, în realitate. Creierul vostru funcţionează pe bază de curent electric obţinut pe cale chimică. De altfel, şi muşchii funcţionează datorită unor sarcini electrice minuscule – o substanţă denumită acetilcolină permite sarcinii să treacă atunci când e nevoie să te mişti, iar atunci când vrei să te opreşti se fabrică o altă substanţă, colinesteraza. Colinesteraza distruge acetilcolina, astfel muşchii devin iarăşi rău conducători de electricitate. Altfel, odată ce v-aţi apuca să vă scărpinaţi la nas, nu v-aţi mai putea opri. Okay, chestia e următoarea: tot ce gândeşti, tot ce faci trebuie să funcţioneze pe baterie. Ca şi accesoriile unei maşini.

Îl ascultau cu cea mai mare atenţie.

— Privitul la televizor, cititul cărţilor, discuţiile cu prietenii, mâncatul unei mese bogate... toate astea consumă bateria. O viaţă normală – cel puţin în ceea ce a fost civilizaţia Occidentală – semăna cu mersul într-o maşină cu geamuri acţionate electric, servofrâne, scaune electrice şi celelalte minuni. Dar cu cât există mai multe accesorii, cu atât scade capacitatea de încărcare a bateriei. Adevărat?

— Da, interveni Ralph. Chiar şi un Delco din cele mari nu se supraîncarcă niciodată, dacă funcţionează pe un Cadillac.

— Ei bine, noi am înlăturat accesoriile. Şi ne încărcăm.

Ralph observă neliniştit:

— Dacă laşi să se încarce prea mult o baterie de maşină, explodează.

— Da, se arătă Glen de acord. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Biblia ne vorbeşte despre Isaia, despre Iov şi ceilalţi, dar nu dezvăluie câţi proroci s-au întors cu creierii prăjiţi din cauza vedeniilor. Îmi închipui că li s-a întâmplat câtorva. Dar eu am un respect foarte mare pentru inteligenţa omenească şi psihicul uman, în ciuda unor mici excepţii, cum ar fi East Texas, aici de faţă...

— Nu te lega de mine, cheliosule, mârâi Stu.

— Oricum, capacitatea minţii omeneşti este cu mult mai mare decât a celei mai puternice baterii Delco. Poate să primească o sarcină infinită. În anumite cazuri, chiar dincolo de infinit.

Merseră o vreme în tăcere, gânditori.

— Şi chiar ne încărcăm? întrebă Stu potolit.

— Da, îi răspunse Glen. Da, cred că ne încărcăm.

— Şi scăpăm de o parte din greutate, continuă Ralph. Mi-e suficient să mă uit la voi, băieţi. Şi eu, pe vremuri, aveam ditamai burdihanul, de la bere. Dar acum îmi văd degetele de la picioare, dacă mă uit în jos. Ba chiar îmi văd tot piciorul, de sus şi până jos.

— E vorba de o stare de spirit, interveni Larry pe neaşteptate. Se arătă puţin jenat, văzând că se bucura de atenţia celorlalţi, dar continuă: Am avut senzaţia asta de cel puţin o săptămână, şi n-am reuşit s-o pricep. E posibil să fiu în stare acum. Simt că plutesc. Ca şi cum aş fi fumat o jumătate de ţigară cu marijuana de cea mai bună calitate sau ca şi cum aş fi tras pe nări puţină cocaină. Dar lipseşte senzaţia de dezorientare care însoţeşte drogul. E suficient să te droghezi puţin şi ţi se pare că nu mai eşti în stare să

gândeşti normal. Dar eu cred că gândesc bine, ba chiar mai bine ca niciodată, de fapt. Totuşi, simt că zbor. Poate că-i doar din cauza foamei, încheie Larry, râzând.

— Şi foamea contribuie, îi explică Glen, dar nu-i numai asta.

— Mie mi-e foame tot timpul, spuse Ralph, dar nu mi se pare important. Mă simt bine.

— Şi eu, completă Stu. Nu m-am mai simţit într-o asemenea formă fizică de ani şi ani.

— Când goleşti vasul, te descotoroseşti şi de tot rahatul care pluteşte în el, spuse Glen. De aditivi. De impurităţi. Sigur că te simţi bine. Ca o clismă a trupului şi a minţii.

— Multă imaginaţie mai ai şi tu, cheliosule.

— N-o fi elegant exprimat, însă în orice caz este exact.

— Şi ne va ajuta să-l înfruntăm pe el!

— La asta şi foloseşte tratamentul. Nu mă îndoiesc. În rest, trebuie să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, nu?

Îşi văzură de drum. Kojak ieşi din desiş şi merse o vreme alături de ei, tropăind cu unghiile pe asfaltul lui US 70. Larry se aplecă şi-i ciufuli blana:

— Ia zi-mi, bătrâne, ştiai că eşti o baterie? O baterie Delco, din cele mari, cu garanţia pe viaţă?

Kojak nu dădu semne că ar şti sau că l-ar interesa, dar mişcă din coadă, ca să arate că este de partea lui Larry.

Îşi petrecură noaptea aceea la vreo douăzeci şi cinci de kilometri vest de Sego şi, ca şi cum asta ar fi venit să întărească ce discutaseră ei mai devreme, pentru prima oară de la plecarea din Boulder, nu aveau nimic de mâncare. Glen pregăti ultima lor punguţă de cafea instant, pe care o băură dintr-o singură cană, trecută din mână în mână. Străbătuseră ultimii cincisprezece kilometri fără să dea cu ochii de o singură maşină.

A doua zi de dimineaţă, pe 22, întâlniră în drum un Ford Station cu patru cadavre înăuntru – dintre care două ale unor copii. În maşină găsiră două cutii de biscuiţi, cu forme

de animale, şi o pungă mare cu cartofi prăjiţi, alteraţi. Biscuiţii erau în stare mai bună. Îi împărţiră în cinci porţii.

— Nu hăpăi ca un lup, Kojak, îl admonestă Glen. Câine rău ce eşti! N-ai maniere? Şi dacă maniere n-ai – aşa cum trebuie să trag concluzia – unde este *savoir faire*-ul tău?

Kojak dădea din coadă şi se uita la biscuiţi într-un fel ce nu lăsa loc de îndoială: era lipsit atât de *savoir faire*, cât şi de maniere.

— Atunci bagă-n tine, spuse Glen, dându-i câinelui şi ultima rămăşiţă din porţia lui – un tigru.

Kojak se grăbi să-l înghită şi apoi plecă să adulmece în jur.

Larry îşi consumă încet şi visător întreaga menajerie – vreo zece animale.

— Aţi observat că biscuiţii cu model au un vag iz de lămâie? spuse el. Mi-aduc aminte de gustul lor din copilărie. Dar de atunci n-am mai simţit gustul ăsta.

Ralph se jucă aruncând dintr-o mână în cealaltă ultimii doi biscuiţi din porţia lui. Mâncă în cele din urmă unul.

— Mda, ai dreptate. Au puţină aromă de lămâie. Ştiţi, tare aş fi vrut să fie şi Nicky cu noi. Să fi împărţit şi cu el biscuiţii ăştia.

Stu clătină din cap. Îşi terminară masa frugală şi-şi continuară drumul.

După-amiază găsiră un camion cu marfă al firmei Great Western Markets, care făcea probabil un transport la Green River. Maşina stătea trasă pe banda de refugiu, iar şoferul rămăsese ţeapăn şi drept la volan. Scoaseră o conservă de şuncă din spate şi prânziră, dar se săturară foarte repede. Glen declară că stomacul lui se micşorase. Stu spuse că nu-i place cum miroase carnea – nu a stricat, ci prea puternic. Cărnos. Simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Nu reuşi să mănânce decât o singură felie. Ralph zise că ar fi preferat nişte biscuiţi cu formă de animal, şi toată lumea râse. Până şi Kojak nu luă decât puţine înghiţituri, apoi porni pe urma unui miros oarecare.

Înnoptară la est de Green River, iar în cele dintâi ore ale dimineţii următoare ninse uşor.

Ajunseră la albia seacă a torentului în 23, după-amiază devreme. Cerul rămăsese acoperit toată ziua şi era rece – destul de frig ca să ningă, gândi Stu.

Cei patru rămaseră pe margine, Kojak pândind în toate părţile de lângă piciorul lui Glen. Părea că, undeva, la nord de aici, cedase un baraj, sau poate în vara aceea regiunea fusese bântuită de furtuni şi ploi puternice. Indiferent din ce motiv, de-a lungul văii San Rafael, care în unii ani rămânea doar o albie uscată, fusese o inundaţie care măturase în calea ei un tronson lung de zece metri din I-70. Viroagă era adâncă de circa douăzeci de metri, iar malurile din roci sedimentare erau acoperite cu un strat de sol sfârâmicios şi instabil. Pe fund se scurgea un fir murdar de apă.

— Sfinte Sisoe, exclamă Ralph. Ar trebui să anunţe careva Direcţia Drumurilor din Utah.

— Ia uitaţi-vă colo, îi îndemnă Larry.

Priviră peisajul gol, care din loc în loc începea să fie punctat de coloane şi monoliţi stranii, modelaţi de vânt. Cam la o sută de iarzi mai la vale se vedea o învălmăşeală de garduri, cabluri şi bucăţi mari de pavaj acoperite încă de asfalt. O bucată mai mare, ca un deget apocaliptic, se iţea spre cerul pe care norii alergau bezmetic.

Glen cerceta imensa fisură presărată cu fragmente de moloz, cu mâinile în buzunar şi aparent absent şi visător. Stu îl întrebă cu voce potolită:

— Crezi că te descurci, Glen?

— Sigur că da, am să pot.

— Ce-ţi face artrita?

— Am avut şi momente mai grele. Continuă, zâmbind chinuit: Dar, cinstit vorbind, m-am simţit şi mai bine decât mă simt acum.

Nu aveau o frânghie cu care să se lege unii de alţii. Stu coborî primul, mişcându-se cu grijă. Nu prea-i plăcea cum ceda pământul uneori sub paşii săi, stârnind mici avalanşe de pietre şi ţărână. O dată crezu că terenul va ceda cu totul sub el şi că va aluneca pe spate până în fundul şanţului. Reuşi să se prindă cu o mână de un colţ de stâncă solid înfiptă şi se agăţă cu toată nădejdea de ea, până ce găsi un teren ferm sub picioare. Atunci Kojak trecu voios pe lângă el, ridicând norişori de praf. Peste câteva clipe ajunse la fund, mişcând din coadă şi lătrându-l vesel pe Stu.

— Uite-a naibii javră, cum face pe nebuna, mormăi Stu, coborând cu grijă.

— Acum vin eu la rând, strigă Glen. Şi să ştii că am auzit ce-ai spus despre câinele meu!

— Fii atent, cheliosule! Fii foarte atent! Terenul e nesigur.

Glen păşea extrem de încet, mişcându-se cu prudenţă de la un punct de sprijin la următorul. Stu se încorda ori de câte ori vedea că pământul începe să alunece de sub bocancii tociţi ai lui Glen. Şuviţele de păr din jurul urechilor îi fluturau ca nişte fire fine de argint în vânt. Când îl întâlnise în New Hampshire, pictând o pânză mediocră la marginea drumului, părul lui Glen avea încă nuanţa piperului amestecat cu sare.

Până în clipa în care îl văzu pe Glen cu picioarele pe terenul plan, îmbibat cu apă, al torentului, Stu crezuse la fiecare pas pe care-l făcea că o să cadă şi o să-şi rupă oasele. Acum oftă uşurat şi-l bătu pe umăr.

— Nici măcar n-am transpirat, East Texas, îl asigură Glen, aplecându-se să-l mângâie pe Kojak.

— Las’ c-am transpirat eu pentru tine, mărturisi Stu.

Urmă Ralph, care se mişcă atent între punctele de sprijin şi coborî în viteză ultimii şapte metri.

— Băi băiete, terenul ăsta e nesigur ca o mlaştină. Ar fi tare să nu putem urca pe celălalt mal şi să fim nevoiţi să mergem şapte sau opt kilometri la deal, până găsim un mal mai puţin adânc, este?

— Mult mai vesel ar fi să ne pomenim cu o nouă inundaţie, spuse Stu.

Larry coborî cu paşi agili, grupul reconstituindu-se la nici trei minute de când începuseră traversarea obstacolului.

— Cine urcă primul? întrebă tânărul.

— De ce nu o faci chiar tu, dacă te dai aşa cocoş? îi răspunse Glen tot cu o întrebare.

— Foarte bine.

Avu nevoie de mult mai mult timp să se caţăre, iar în două rânduri terenul perfid îi fugi de sub tălpi, reuşind cu greu să se reechilibreze. Când ajunse de cealaltă parte, Larry le făcu un semn cu mâna.

— Cine urmează? întrebă Ralph.

— Eu, spuse Glen, pregătindu-se.

Stu îl prinse de braţ:

— Ascultă, putem să mergem la deal şi să căutăm un mal mai bun, cum a zis şi Ralph.

— Ca să pierdem tot restul zilei? Când eram copil, puteam să urc până sus în patruzeci de secunde, iar pulsul să rămână sub şaptezeci.

— Dar nu mai eşti copil, Glen.

— Nu, dar nişte urme tot mi-au mai rămas.

Glen porni, fără să mai aştepte replica lui Stu. Făcu o pauză la o treime din drum şi apoi porni cu toată energia mai departe. Aproape de jumătate se prinse de un colţ de marnă care se sfărâmă; Stu fu convins că se va rostogoli în fundul hăului, zdrobindu-şi membrele chinuite de artrită.

— Fir-ar să fie!... oftă Ralph.

Glen flutură din braţe şi reuşi, ca prin minune, să-şi menţină echilibrul. Execută un pas de vals spre dreapta, mai urcă încă cinci metri, se odihni, apoi o luă de la capăt. Aproape de vârf, o bucată de piatră pe care-şi sprijinise piciorul cedă şi ar fi căzut, dacă n-ar fi fost şi Larry acolo. Îl prinse de braţ şi-l trase lângă el.

— Floare la ureche, strigă Glen spre cei de jos.

Stu îi zâmbi bucuros:

— Cum stai cu pulsul, cheliosule?

— Peste nouăzeci, recunoscu Glen.

Ralph se căţără pe falia abruptă, ca o capră neagră, verificând la fiecare pas, mişcându-şi foarte atent mâinile şi picioarele. Când ajunse şi el în vârf, porni Stu.

Până în momentul căderii, Stu gândi că panta era ceva mai blândă decât cea pe care o coborâse. Punctele de sprijin păreau mai bune, unghiul ceva mai puţin periculos. Dar suprafaţa era alcătuită din sol calcaros şi fragmente de stâncă, a căror cimentare fusese afectată de vremea umedă. Stu simţi că îl paşte ghinionul şi urcă extrem de atent.

Ajunsese cu pieptul deasupra marginii când, fără veste, fragmentul de stâncă pe care se sprijinea cu talpa stângă dispăru. Simţi că începe să alunece. Larry se grăbi să-l apuce de mână, dar de data asta rată mişcarea. Stu prinse marginea de asfalt a şoselei, dar o bucată se desprinse. Se holbă prosteşte la ea, în timp ce ritmul de coborâre sporea. O aruncă, simţindu-se ca un personaj de desene animate. Nu mai trebuie decât să chiţăie careva înainte de a ajunge pe fund.

Se lovi cu genunchiul de un corp dur şi-l străbătu un junghi de durere. Încercă să se prindă de suprafaţa lipicioasă a pantei, care defila pe lângă el cu o viteză alarmantă, dar de fiecare dată nu se alegea decât cu pumni de ţărână.

Se izbi de o piatră ce ieşea prin moloz ca un vârf mare şi bont de săgeată şi se rostogoli, cu respiraţia tăiată. Căzu liber de la vreo trei metri şi aterizã pe gambă într-un unghi prost. Auzi pocnetul fracturii. Durerea imensă îl copleşi instantaneu. Ţipă. Făcu o tumbă şi se prăbuşi pe burtă. Acum înghiţea ţărână. Bolovanii ascuţiţi îi zgâriau până la sânge obrajii şi braţele. Căzu din nou pe piciorul rănit şi simţi cum se mai rupe într-un loc. De data asta nu mai ţipă, ci urlă.

Alunecă ultimii cinci metri pe pântece, ca un copil pe tobogan. Când se opri, în sfârşit, avea pantalonii plini de noroi şi inima i se zbătea nebuneşte în piept. Piciorul lui era un foc alb. Haina şi cămaşa de dedesubt i se strânseseră sub bărbie.

Fractură. Cât de rea? Cât se poate de rea, judecând după ce simt. Cel puţin în două locuri, dacă nu mai multe. Şi o entorsă la genunchi.

Larry cobora panta în mici salturi, care păreau o replică aproape ironică la ceea ce tocmai păţise Stu. Apoi îngenunche lângă el şi-i puse aceeaşi întrebare pe care tocmai şi-o pusese şi Stu:

— E rău, Stu?

Stu se ridică sprijinindu-se în cot şi-l privi pe Larry; avea faţa albă din cauza şocului şi murdară de ţărână.

— Consider c-o să pot merge din nou cam în vreo trei luni, îi răspunse.

Îi venea să verse. Îşi ridică privirile spre cerul înnorat, îşi ridică pumnii şi-i scutură ameninţător:

— VAAIII, FIR-AR AFURISIT!

Ralph şi Larry îi prinseră piciorul în atele. Glen scosese la iveală o sticluţă cu ceea ce el numea „pilulele mele pentru artrită” şi-i dădu una lui Stu. Stu nu ştia ce anume conţin „pilulele pentru artrită”, iar Glen refuză să-i spună, dar durerea din picior se estompă, rămânând un fel de huruit venit din depărtare. Se simţea deosebit de calm, ba chiar senin. Îi veni în minte că trăiau un timp care le fusese dăruit nu neapărat pentru că se duceau să-l caute pe Flagg, ci în primul rând pentru că supravieţuiseră gripei supranumite Captain Trips. În orice caz, el ştia ce are de făcut... şi intenţiona să-şi respecte neapărat hotărârea. Larry tocmai terminase de vorbit. Toţi aşteptau cu sufletul la gură să-l asculte pe el.

Răspunsul lui fu cât se poate de simplu:

— Nu.

— Stu, i se adresă Glen cu duhul blândeţii, tu nu înţelegi...

— Înţeleg. Şi spun nu. Niciun fel de călătorie înapoi, la Green River. Nicio frânghie. Nicio maşină. E împotriva regulilor jocului.

— Ce naiba, asta nu e joacă! exclamă Larry. Ai să mori aici!

— Iar voi veţi muri aproape sigur în Nevada. Hai, porniţi la drum. Mai aveţi patru ore de lumină. Nu aveţi de ce să le irosiţi.

— Nu te părăsim, spuse Larry.

— Îmi pare rău, dar aşa veţi face. Eu vă spun asta.

— Nu, acum eu sunt conducătorul. Mother a spus că dacă ţi se întâmplă ceva...

— ...tu vei merge mai departe.

— Nu, nu.

Larry îi cercetă cu privirea pe Glen şi Ralph, căutându-le sprijinul. Aceştia îi răspunseră cu priviri încurcate. Kojak privea şi el întreaga scenă, urmărindu-i pe toţi patru cu coada frumos încolăcită în jurul labelor.

— Ascultă-mă, Larry, spuse Stu. Călătoria noastră se bazează pe ideea că bătrâna doamnă ştia despre ce vorbeşte. Dacă începi să te legi de asta, pui totul sub semnul întrebării.

— Mda, mi se pare corect, zise Ralph.

— Nu, nu-i deloc corect, ţăranule, sări Larry, imitând furios accentul de Oklahoma al lui Ralph. N-a fost voinţa Domnului ca Stu să cadă aici, n-a fost nici măcar făcătura Omului Întunecat. Cauza a fost pământul moale, asta-i tot, doar pământul moale! Eu nu te părăsesc, Stu. Nu mai las pe nimeni în urma mea.

— Ba da. Îl lăsăm aici, spuse Glen cu calm.

Larry se întoarse spre el şi-l măsură neîncrezător, ca şi cum s-ar fi simţit trădat.

— Am crezut că eşti prietenul lui!

— Sunt, dar asta nu are importanţă.

Larry râse isteric şi făcu câţiva paşi spre vale.

— Eşti nebun! Ştii?

— Nu, nu sunt. Am încheiat o înţelegere. Am stat în jurul patului în care-şi dădea duhul Mother Abagail şi am fost şi noi atinşi de aripa morţii. Ştiam de atunci că acest drum este aproape sigur un drum la moarte. Am acceptat înţelegerea. Acum trebuie s-o împlinim.

— Şi eu vreau acelaşi lucru, pentru numele lui Dumnezeu. De fapt, nici nu trebuie să fie Green River; putem să facem rost de o maşină, pe el îl punem în spate şi ne vedem de drum...

— Dar noi am promis că vom merge pe jos, spuse Ralph, apoi arătă spre Stu. Iar el nu poate să meargă.

— Corect. Bine. Are un picior rupt. Ce propuneţi să facem? Îl împuşcăm, ca pe un cal?

— Larry..., i se adresă Stu.

Înainte ca Larry să continue, Glen îl prinse de cămaşă trăgându-l spre el şi-i spuse cu voce rece şi severă:

— Pe cine încerci să salvezi? Pe Stu, sau pe tine?

Larry îl privea mişcând doar din gură, fără să vorbească.

— E foarte simplu, spuse Glen. Noi nu putem rămâne... iar el nu poate merge.

— Eu refuz să accept această situaţie, şopti Larry, livid.

— Este o încercare, spuse Ralph pe neaşteptate. Asta este.

— O încercare a sănătăţii mintale, observă Larry.

— Să votăm, propuse Stu, întins la pământ. Eu votez să vă continuaţi drumul.

— Şi eu, interveni Ralph. Îmi pare rău, Stu. Dar dacă Dumnezeu va veghea asupra noastră, poate ca va veghea şi asupra ta...

— Eu refuz să plec, se încăpăţână Larry.

— Nu te gândeşti la Stu, zise Glen. Cred că, de fapt, încerci să salvezi un lucru din tine. Dar de data asta hotărârea corectă este să mergem mai departe, Larry. Nu avem de ales.

Larry se frecă încet la gură cu dosul palmei şi spuse:

— Să rămânem aici peste noapte. Să ne gândim bine la ce avem de făcut.

— Nu, îl contrazise Stu.

Ralph făcu din cap un semn afirmativ. Atunci Glen pescui sticla cu „pilule pentru artrită” din buzunar şi o puse în mâna lui Stu.

— Sunt pe bază de morfină, îi destăinui el. Trei sau patru ar putea fi doza mortală. Privirile lui se încrucişară cu ale lui Stu. M-ai înţeles, East Texas.

— Mda, sigur că da.

— Despre ce vorbiţi? strigă Larry. Ce naiba îi sugerezi?

— Chiar nu ştii?

Ralph i se adresase cu un asemenea dispreţ, încât, pentru moment, Larry fu redus la tăcere. Apoi toate începură să i se perinde pe dinaintea ochilor cu viteza de coşmar cu care îţi trec prin faţa ochilor feţele străine când te dai în lanţuri la bâlci: pilule, calmante, barbiturice. Rita. O întorsese în sacul ei de dormit şi constatase că e moartă şi ţeapănă şi că din gura ei se scurge o borâtură verde, ca o peltea amară.

— Nu! strigă el, încercând să-i smulgă sticla din mână lui Stu.

Ralph îl prinse strâns. Larry ridică din umeri.

— Dă-i drumul, spuse Stu. Vreau să stau de vorbă cu el.

Ralph continua să-l strângă, privindu-l întrebător pe Stu.

— Nu, hai, dă-i drumul.

Ralph se conformă, dar părea pregătit să sară oricând.

— Vino aici, Larry. Lasă-te pe vine lângă mine.

Larry se apropie de Stu şi se uită cu jale în ochii lui.

— Nu mi se pare în ordine, omule. Când cineva cade şi-şi rupe piciorul, nu te... nu poţi s-o iei din loc şi să-l laşi să moară. Nu ştii? Hei, omule... Atinse obrazul lui Stu. Te rog. Gândeşte-te.

Stu îi strânse mâna lui Larry.

— Crezi că sunt nebun? întrebă Stu.

— Nu! Nu, dar...

— Şi crezi că oamenii care sunt în toate minţile n-au dreptul să hotărască singuri ce vor să facă?

— Vai, spuse Larry, şi începu să plângă.

— Larry, asta n-are nimic de-a face cu tine. Vreau ca voi să vă vedeţi de drum. Dacă reuşiţi să scăpaţi de la Vegas, întoarceţi-vă tot pe aici. Poate că Dumnezeu va trimite un corb ca să mă hrănească, n-ai de unde să ştii. Am citit odată în paginile de curiozităţi că omul poate rezista şaptezeci de zile fără hrană, dacă are apă.

— Până atunci, vine iarna în locurile astea. O să mori de frig în trei zile, chiar dacă nu iei pastile.

— Asta nu te mai interesează pe tine. Tu ai acum altceva de făcut.

— Nu mă alunga, Stu.

— Ba te alung, hotărî Stu neînduplecat.

— Chestia asta pute, zise Larry, ridicându-se. Ce o să zică Fran când va afla că te-am lăsat pradă popândăilor şi uliilor?

— Nu va spune nimic nici dacă nu ajungeţi dincolo ca să vă ocupaţi de celălalt. Nici Lucy. Sau Dick Ellis. Sau Brad. Sau oricare dintre ceilalţi.

— Okay, se dădu Larry bătut. Dar mâine. Facem tabăra aici în noaptea asta şi poate vom avea vreun vis... ceva...

— Fără vise, spuse Stu cu blândeţe. Fără semne. Nu merge aşa. Ai rămâne o noapte şi nu s-ar întâmpla nimic, şi atunci ai vrea să rămâi încă o noapte, şi încă una... Trebuie să plecaţi chiar acum.

Larry se îndepărtă, cu fruntea în pământ, şi rămase aşa, cu spatele la el.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, cu o voce atât de slabă, încât abia putea fi auzit. Facem aşa cum spui tu. Dumnezeu să aibă în pază sufletele noastre.

Ralph se apropie de Stu şi îngenunche alături.

— Ai dori să-ţi aducem ceva anume, Stu?

Acesta zâmbi:

— Mda, tot ce-a scris Gore Vidal în viaţa lui – cărţile despre Lincoln, Aaron Burr şi ceilalţi. De mult aş fi vrut să le citesc. Acum s-ar zice că aş avea prilejul.

Ralph îi zâmbi strâmb:

— Scuză-mă, Stu. Din câte se pare, nu mă pot abţine.

Stu îl strânse de mână şi Ralph se îndepărtă. Se apropie Glen. Şi el plânsese, şi când se aşează lângă Stu, lacrimile-i porniră din nou.

— Haide, haide, nu fi copil, îl consolă Stu. Am să mă descurc eu.

— Larry are dreptate, n-ar trebui să ne purtăm aşa. Cum te-ai purta cu un cal...

— Ştii foarte bine că aşa trebuie să fie.

— Cred că da, însă cine ştie cu adevărat? Cum îţi simţi piciorul?

— În clipa asta nu mă doare deloc.

— Bine, ai pastilele. Glen se şterse cu palma la ochi. Adio, East Texas. Mi-a părut nemaipomenit de bine să te cunosc.

Stu se întoarse într-o parte.

— Nu-mi spune adio, Glen. Mai bine spune la revedere, aduce noroc. E posibil să ajungi până la jumătatea malului ăluia afurisit şi să cazi înapoi, aici, şi atunci o să ne petrecem iarna jucând cărţi.

— Nu mai durează mult, spuse Glen. Eu simt asta, tu nu?

Pentru că şi el avea acelaşi sentiment, Stu se întoarse şi-l cercetă pe Glen.

— Mda, şi eu, recunoscu, apoi zâmbi uşor. Dar nu mă voi teme de niciun rău, corect?

— Corect! Vocea lui Glen coborî până deveni şoaptă. Dacă vezi că nu se mai poate, nu sta pe gânduri, Stuart. Să nu te chinuieşti.

— Nu.

— Atunci, adio.

— Adio, Glen.

Cei trei se retraseră în partea de vest a torentului şi, după o ultimă privire peste umăr, Glen porni primul. Stu îi

urmări înaintarea cu îngrijorare. Bătrânul mergea neglijent, aproape fără să-i pese şi fără să-şi aleagă punctele de sprijin. Terenul cedă sub paşii săi o dată, apoi încă o dată. De ambele dăţi îşi întinse nonşalant mâna şi de fiecare dată avu norocul să găsească punctul de priză. De-abia după ce ajunse sus, Stu oftă cu uşurare, lăsând să-i iasă tot aerul din plămâni, şi începu din nou să respire ca lumea.

Îl urmă Ralph şi, după ce şi el ajunse cu bine în vârf, Stu îl chemă pentru ultima oară pe Larry la el. Îi studie chipul, reflectând că semăna remarcabil, în felul lui, cu Harold Lauder: la fel de imobil, dar cu priviri atente şi precaute. O faţă care nu trăda decât ceea ce dorea cu adevărat să trădeze.

— De acum înainte, tu conduci, spuse Stu. Te vei descurca?

— Nu ştiu, am să mă străduiesc.

— Tu vei lua hotărârile.

— Oare? Cea dintâi mi-a fost respinsă.

Ochii lui lăsau acum să se citească ceva: reproşul.

— Da, dar a fost pentru prima şi ultima oară. Ascultă... oamenii lui vor pune mâna pe voi.

— Mda, m-am gândit şi eu. Fie pun mâna pe noi, fie ne împuşcă într-o ambuscadă, ca pe nişte câini.

— Nu, cred că or să vă prindă şi-or să vă ducă înaintea lui. Asta se va întâmpla în următoarele câteva zile. După ce ajungeţi la Vegas, fiţi cu ochii în patru. Aşteptaţi. Se va-ntâmpla.

— Ce anume, Stu? Ce se va-ntâmpla?

— Nu ştiu. Lucrul pentru care am fost trimişi. Fiţi gata. Să ştiţi când va fi să fie.

— Ne vom întoarce să te luăm, dacă putem.

— Da, sigur.

Larry urcă repede malul şi se alătură celorlalţi doi. Îi făcură semn cu mâna. Stu le răspunse la salut, ridicând

ambele braţe. Porniră. Pe Stu Redman nu l-au mai văzut niciodată.

CAPITOLUL 73

Cei trei îşi făcură tabăra la douăzeci şi cinci de kilometri vest de locul unde-l lăsaseră pe Stu. Întâlniseră un nou torent, dar de data asta mult mai mic. Motivul adevărat pentru care înaintaseră atât de puţin era că-şi pierduseră o parte din avânt. Era greu de zis dacă inima avea să le vină la loc. Picioarele le atârnau mai greu. Conversaţia lâncezea. Niciunul nu dorea să se uite în ochii celuilalt, de teamă să nu-şi vadă oglindită acolo propria-i vină.

Poposiră la lăsarea întunericului şi aprinseră un foc din lăstărişuri. Aveau apă, dar nu şi mâncare. Glen îşi umplu pipa cu ultimele fire de tutun, dar se întrebă deodată dacă Stu mai avea ţigări. Gândul acesta îi luă tot cheful de fumat şi-şi lovi uşor pipa de o bucată de stâncă, aruncând absent ultimele fire de Borkum Riff. Peste câteva minute, când o bufniţă ţipă de undeva, din întuneric, se uită în jur.

— Ia spuneţi, unde-i Kojak? întrebă el.

— Ia te uită, ce chestie ciudată! răspunse Ralph. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut, de câteva ore încoace.

Glen se ridică.

— Kojak! strigă el. Hei, Kojak! Kojak!

Vocea lui stârni un ecou singuratic în pustiu. Nu primi răspuns. Se aşează la loc, copleşit de tristeţe. Scoase un oftat. Kojak îl urmase de-a lungul unui întreg continent. Acum dispăruse. Nici că se putea un semn mai rău.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva? întrebă Ralph cu jumătate de gură.

— Mă gândesc că a rămas cu Stu, spuse Larry.

Glen tresări:

— Poate. Poate că asta s-a întâmplat.

Larry se juca, aruncând o piatră dintr-o mână în cealaltă.

— A spus că Dumnezeu îi va trimite un corb, ca să-l hrănească. Mă îndoiesc că există vreunul pe aici, prin urmare El i-a trimis un câine.

Focul trosni, şi un vârtej de scântei lumină înălţimile, pentru a se stinge apoi.

Când Stu văzu forma întunecată coborând malul şi furişându-se spre el, se sprijini de bolovanul de alături, cu piciorul întins ţeapăn înaintea lui, şi cu mâna amorţită găsi o piatră destul de mare. Frigul îl pătrunsese până la oase. Larry avusese dreptate. Două sau trei zile de stat în frig puteau să-l dea gata. Dar acum părea că sfârşitul era mult mai aproape. Kojak rămăsese alături de el până la asfinţit, apoi îl părăsise, ieşind cu uşurinţă din râpă. Stu nu-l chemase înapoi. Câinele avea să ia urma lui Glen şi să meargă mai departe cu ceilalţi. Poate şi el avea de jucat un rol. Dar acum regreta că nu rămăsese lângă el. Chiar dacă avea pilulele acelea, tot nu-şi dorea să fie sfâşiat de unul dintre lupii Omului Întunecat.

Apucă piatra mai strâns, iar forma neagră încremeni cam la vreo douăzeci de metri. Apoi, din nou începu să se apropie, o umbră mai neagră decât noaptea.

— Prea bine, vino, zise Stu răguşit.

Umbra neagră mişcă din coadă şi veni lângă el.

— Kojak?

Chiar el. Şi aducea un obiect în gură, pe care-l depuse la picioarele lui Stu. Se aşează, mişcând din coadă şi aşteptând să fie lăudat.

— Ce câine minunat, spuse Stu uimit. Minunat câine!

Kojak îi adusese un iepure.

Stu îşi luă briceagul, îl deschise şi scoase intestinele iepurelui din trei mişcări iuţi. Culese maţele aburinde şi i le aruncă lui Kojak.

— Le vrei?

Kojak se arătă încântat. Stu jupui vânatul. Gândul de a-l mânca aşa, crud, nu-i stimula pofta de mâncare.

— Lemn? i se adresă lui Kojak, fără prea mare speranţă.

De-a lungul malului erau răspândite crăci şi cioturi aduse de inundaţie, dar nu la îndemână.

Kojak mişcă din coadă, dar nu se clinti.

— Aport? A...

Dar Kojak plecase ca un vârtej. O luă pe partea estică a râpii şi se întoarse cu o bucată mare de lemn uscat între fălci. O lăsă lângă Stu şi lătră. Coada i se mişca repede, încolo şi încoace.

— Minunat câine, repetă Stu. Bată-te să te bată! Aport, Kojak!

Lătrând de bucurie, Kojak plecă iarăşi. În douăzeci de minute, strânsese lemne suficiente pentru un foc mare. Stu alese cu grijă surcelele. Îşi inventarie chibriturile, constatând că avea o cutie şi jumătate. Aprinse surcelele la cel de-al doilea chibrit şi alimentă focul cu grijă. Nu peste multă vreme focul ardea în toată regula şi Stu, în sacul lui de dormit, se apropie de el cât mai mult cu putinţă. Kojak se întinsese de cealaltă parte a flăcării, cu botul pe labe.

Când focul se mai potolise, Stu înfipse iepurele într-o ţepuşă şi-l puse pe jăratic. Curând se răspândi un miros puternic şi savuros care-i stârni pofta. Kojak se ridică şi urmări şi el iepurele cu mare interes.

— Jumătate ţie şi jumătate mie, barosane, bine?

Peste cincisprezece minute trase ţepuşa din foc şi reuşi să rupă iepurele în două fără să-şi frigă degetele prea rău. Carnea era pe alocuri arsă, pe alocuri crudă, în orice caz, şunca de la Great Western Markets nu se compara cu ea. El şi Kojak mâncau de zor... şi, când erau pe terminate, ajunse până la ei un urlet care făcea să-ţi îngheţe sângele în vene.

— Isuse Cristoase! mormăi Stu, cu o ciozvârtă de iepure în gură.

Kojak sări în sus, cu părul zbârlit, mârâind. Veni de cealaltă parte a focului şi mârâi iarăşi. Urletul nu se mai auzi şi a doua oară.

Stu rămase culcat, cu o piatră pregătită lângă o mână şi cu briceagul deschis lângă cealaltă. De la înălţimea lor, stelele luminau rece şi indiferent. Gândul lui se îndreptă spre Fran, dar şi-o alungă imediat din minte. Amintirea ei îl

durea prea tare. Nu voi dormi, îi trecu prin minte. Nu voi adormi decât cine ştie când.

Adormi, totuşi, curând, cu ajutorul uneia dintre pilulele lui Glen. Iar când tăciunii focului începură să se stingă, Kojak veni şi se culcă lipit de el, încălzindu-l şi pe Stu. Aşa se face că, în prima noapte după ce grupul se împărţise, Stu mâncă, în timp ce ceilalţi rămaseră nemâncaţi, şi dormi liniştit, pe când somnul lor fu întrerupt de vise rele şi de sentimentul tulburător că erau curând sortiţi să sfârşească tragic.

În ziua de 24, grupul de pelerini al lui Larry Underwood parcurse cincizeci de kilometri şi poposi la nord-est de Măgura San Rafael. În noaptea aceea temperatura coborî foarte mult; îşi aprinseră un foc imens şi dormiră în preajma lui. Kojak nu se întorsese la ei.

— Ce crezi că face Stu în seara asta? întrebă Ralph.

— Moare, răspunse Larry scurt.

Regretă când văzu rictusul de durere pe figura de om simplu şi onest a lui Ralph, dar nu mai avea cum să-şi repare gafa. Şi, pe urmă, era aproape sigur adevărul adevărat.

Se culcă la loc, simţind cu certitudine stranie că mâine va fi ziua cea mare. Deznodământul, indiferent cum avea să arate el, era aproape.

Avu vise rele. În cel pe care şi-l aduse aminte de dimineaţă, se afla în turneu, cu o formaţie numită Shady Blues Connection. Urma să cânte la Madison Square Garden, iar biletele fuseseră vândute toate. Se urcară pe scenă în aplauze furtunoase. Larry se duse să-şi potrivească microfonul, să-l aducă la înălţimea lui, dar nu reuşi să-l mişte. Se duse la microfonul chitaristului solo, dar şi acela se înţepenise. Chitaristul bass, organistul, peste tot la fel. Dinspre mulţime începură să se audă huiduieli şi aplauze ritmice. Unul câte unul, membrii lui Shady Blues Connection se furişară de pe scenă, rânjind în gulerele

înalte ale cămăşilor lor, după moda psihedelică, aşa cum se îmbrăcau Byrds prin 1966, când Roger McGuinn se mai droga ca un nebun. Larry continua să fugă de la un microfon la altul, încercând cu disperare să găsească măcar unul pe care să-l poată regla. Dar toate erau ridicate la cel puţin nouă coţi şi era imposibil să le clinteşti. Semănau cu nişte cobre din oţel inox. Cineva din mulţime începu să urle, cerându-i „Baby, Can You Dig Your Man?" Nu mai cânt melodia asta, încercă el să spună. N-o mai cânt de la sfârşitul lumii încoace. Nu-l auzeau, şi atunci se ridică un murmur, începând din rândurile din spate, cuprinzând apoi toată sala, devenind tot mai puternic şi mai sonor: Baby Can You Dig Your Man! Baby Can You Dig Your Man! BABY CAN YOU DIG YOUR MAN!

Se trezi în gând cu acel cântec. Trupul îi era scăldat în transpiraţie.

Nu avea nevoie de Glen ca să-i explice ce fel de vis fusese acela sau care era semnificaţia lui. Visul în care nu ajungi la microfon, nu reuşeşti să-i reglezi înălţimea, este obişnuit la muzicienii rock, la fel de obişnuit ca acela în care eşti pe scenă şi nu-ţi aduci aminte nici măcar un singur vers. După părerea lui, toţi interpreţii aveau unul dintre visele acestea, într-o variantă oarecare, înainte de...

Înainte de un spectacol.

Era un vis care exprima teama de imperfecţiune, traducea acea teamă simplă şi copleşitoare: Şi dacă nu eşti în stare? Dacă e doar voinţă, nu şi putinţă? Groaza de a nu fi capabil să ajungi în acea stare de încredere în tine însuţi de unde trebuie să înceapă oricare artist – fie el cântăreţ, scriitor, pictor sau muzician.

Să fii bun cu oamenii, Larry.

A cui era vocea asta? A maică-sii?

Eşti un profitor, Larry.

Nu, mamă... nu sunt. Nu mă mai ţin de chestia asta. N-am mai făcut lucrul ăsta de la sfârşitul lumii. Cinstit.

Se culcă la loc şi adormi din nou. Ultimul lui gând fu acela că Stu avusese dreptate: Omul Întunecat avea să pună mâna pe ei. Mâine, cugetă el. Deznodământul, indiferent cum avea să arate el, era aproape.

Dar în 25 nu văzură pe nimeni. Cei trei merseră apatic sub cerul albastru şi strălucitor, văzând o mulţime de păsări şi de animale, dar nu şi oameni.

— E uimitor cât de repede se răspândesc sălbăticiunile, comentă Glen. Am ştiut că va fi un proces rapid şi, desigur, iarna îl va stăvili cât de cât, cu toate astea mi se pare uimitor. N-au trecut decât o sută de zile de la primele semne ale epidemiei.

— Însă câini şi cai nu mai sunt, spuse Ralph. Asta nu mi se pare normal! Au inventat o pacoste care a omorât aproape toţi oamenii, dar asta nu a fost suficient. A mai fost nevoie să piară şi două dintre animalele lui preferate. Au dispărut omul şi cei mai buni prieteni ai lui.

— În schimb a lăsat pisicile, interveni Larry posac.

Ralph se lumină la faţă:

— Oricum, mai este Kojak...

— Mai era Kojak.

Replica asta curmă discuţia. Treceau printre măguri încruntate, excelente ascunzători potenţiale pentru oameni cu arme şi lunete. Pe Larry îl chinuia în continuare premoniţia că astăzi avea să se întâmple ceva. De fiecare dată când ajungeau pe un vârf, se aştepta să găsească drumul blocat. Iar când constata că aveau cale liberă, se gândea la o ambuscadă.

Discutau despre cai. Despre câini şi bizoni. Bizonii aveau să se înmulţească din nou, prevesti Ralph – Nick şi Tom Cullen îi văzuseră deja. Nu era departe ziua aceea – pe care aveau s-o mai apuce poate şi ei – când bizonii vor înnegri nesfârşitele câmpii.

Larry se gândi că era un amestec de adevăr şi de vorbe goale – pentru că vieţile lor puteau să fie curmate peste nici

zece minute.

Apoi se întunecă şi veni vremea să-şi caute un loc de tabără. Ajunseră pe culmea unui ultim vârf şi Larry îşi zise: Acum. Probabil că se ascund chiar aici.

Dar nu le ieşi nimeni în cale.

Poposiră lângă un semn reflectorizant verde, pe care scria LAS VEGAS 420. Mâncaseră relativ bine în ziua aceea: cartofi prăjiţi, sifon şi două Slim Jims, pe care le împărţiseră între ei.

Mâine, cugetă Larry înainte de a adormi. În noaptea aceea visă că el şi cu Barry Greig urmau să apară cu Tattered Remnants la Madison Square Garden. Era marea lor şansă să dea lovitura – făceau deschiderea pentru un supergrup oarecare, cu nume de oraş, Boston, sau poate Chicago. Toate stativele microfoanelor erau iarăşi înalte de nouă coţi, iar el începu să alerge de la unul la celălalt, în timp ce publicul bătea ritmic din palme şi cerea iarăşi „Baby, Can You Dig Your Man?”

Se uită în primul rând şi îngheţă de frică. Charles Mason se afla acolo, cu x-ul de pe frunte vindecat sub forma unei cicatrice albe şi strâmbe; bătea din palme şi cânta. Şi Richard Speck era acolo, măsurându-l pe Larry cu ochi agresivi şi insolenţi, cu o ţigară fără filtru tremurându-i între buze. Între ei doi se afla Omul Întunecat. John Wayne Gacy se afla în spatele lor. Flagg conducea corul.

Mâine, gândi Larry din nou, împleticindu-se de la un microfon înalt la următorul sub luminile fierbinţi, de vis, de la Madison Square Garden. Ne vedem mâine.

Dar nu se întâmplă nimic a doua zi şi nici în următoarea. În seara de 27 septembrie se opriră în oraşul Freemont Junction, unde găsiră destulă mâncare.

— Mă aştept să se termine în orice moment, îi spuse Larry lui Glen în seara respectivă. Şi pe zi ce trece devine tot mai greu de suportat.

— Şi eu am acelaşi sentiment. Ce-ai spune să nu fie decât un miraj? Un simplu vis rău în conştiinţa noastră colectivă.

Larry tresări surprins, apoi căzu pe gânduri. Apoi clătină încet din cap.

— Nu, nu cred că e doar un vis.

— Nici eu, tinere, nici eu, îi spuse Glen zâmbind.

Întâlnirea avu loc a doua zi.

Puţin după ora 10 dimineaţa, după ce trecuseră de o culme, văzură dedesubtul lor, spre vest, la distanţă de vreo opt kilometri, două maşini parcate bot în bot, blocând şoseaua. Totul arăta exact aşa cum îşi imaginase Larry că va arăta.

— Accident? întrebă Glen.

Ralph îşi puse mâna pavăză la ochi:

— Nu cred, n-ar fi rămas în poziţia asta.

— Sunt oamenii lui, spuse Larry.

— Mda, cred că da, zise Ralph. Ce facem, Larry?

Larry îşi scoase banda pentru frunte din buzunarul de la spate şi-şi şterse cu ea obrajii. Fie vara se întorsese în ziua respectivă, fie se simţea influenţa deşertului sud-vestic. Temperatura crescuse la peste 25 de grade.

E căldură uscată, gândi el calm. Transpir puţin şi gata. Numai puţin. Îşi puse banda la loc. Acum, când se pornise, se simţea bine. Avu din nou sentimentul ciudat că era vorba de un spectacol, de un concert pe care trebuia să-l susţină.

— Coborâm şi vedem dacă Dumnezeu este cu adevărat de partea noastră. Corect, Glen?

— Tu eşti şeful.

Porniră din nou la drum. Peste o jumătate de oră ajunseseră suficient de aproape ca să constate că maşinile puse bot în bot aparţinuseră de Utah State Patrol. Lângă ele îi aşteptau mai mulţi bărbaţi înarmaţi.

— Oare ne vor împuşca? se interesă Ralph pe ton indiferent.

— Nu ştiu, răspunse Larry.

— Pentru că au şi puşti cu lunetă. Văd soarele reflectat de lentile. Dacă doresc să ne doboare, suntem deja în raza lor de acţiune.

Continuară să se apropie. Bărbaţii din dreptul maşinilor se despărţiră în două grupuri; vreo cinci dintre ei rămaseră în faţă, cu puştile îndreptate spre cei trei care se apropiau, ceilalţi trei se adăpostiră în spatele maşinilor.

— Sunt opt la număr, Larry? întrebă Glen.

— Eu opt am numărat, da. Cum te simţi?

— E-n regulă, îl asigură Glen.

— Ralph?

— Nu-mi doresc decât să ştim ce avem de făcut când vine momentul, spuse Ralph. Atât şi nimic mai mult.

Larry îi prinse mâna pentru o clipă şi i-o strânse. Apoi procedă la fel şi cu Glen.

Acum se aflau la doar un kilometru de cele două automobile masive.

— Nu au de gând să ne împuşte, zise Ralph. Ar fi făcut-o deja.

Acum se puteau distinge şi feţele. Larry le cercetă cu toată curiozitatea. Unul avea o barbă stufoasă. Altul era tânăr, dar aproape chel... probabil a fost un ghinion teribil pentru el să înceapă să-şi piardă părul încă din şcoală, cugetă Larry. Altul purta o haină impermeabilă de un galben-electric, cu un desen reprezentând un cap de cămilă, sub care scria SUPERHUMP în litere complicate, demodate. Altul avea figură de conţopist. Ţinea în mâini un Magnum 357 şi părea de trei ori mai nervos decât Larry, având aerul unuia în stare să se împuşte în picior, din greşeală, dacă nu reuşea să se mai calmeze.

— Nu par diferiţi de oamenii noştri, fu de părere Ralph.

— Ba sigur că sunt, spuse Glen. Sunt toţi înarmaţi.

Se apropiară până la câţiva metri de maşinile de poliţie care blocau drumul. Larry se opri, imitat de ceilalţi. Se aşternu un moment de linişte perfectă, în care oamenii lui

Flagg şi grupul de pelerini al lui Larry se măsurară. Apoi Larry Underwood rosti calm:

— Salut.

Omuleţul care părea un umil funcţionar de primărie le ieşi în întâmpinare. Frământa în continuare revolverul în mâini.

— Sunteţi Glendon Bateman, Lawson Underwood, Stuart Redman şi Ralph Brentner?

— Ia ascultă, figurantule, i se adresă Ralph, nu ştii să numeri?

Careva chicoti. Funcţionarul se îmbujoră la faţă.

— Care lipseşte?

— Stu a suferit un accident în timpul călătoriei. Şi consider că o să păţeşti curând şi tu unul, dacă nu încetezi să te joci cu pistolul.

Încă un val de chicote. Amploiatul reuşi să-şi vâre arma în centura pantalonilor cenuşii, ceea ce-l făcu să arate cu totul ridicol, ca o adevărată caricatură a banditului de drumul mare.

— Mă numesc Paul Burlson, le declară el, şi în virtutea autorităţii cu care am fost învestit, vă arestez şi vă ordon să mă însoţiţi.

— În numele cui? întrebă Glen imediat.

Burlson îl măsură dispreţuitor... deşi dispreţul era amestecat şi cu altceva.

— Ştii bine în numele cui vorbesc.

— Atunci spune cu voce tare.

Dar Burlson rămase tăcut.

— Ţi-e teamă? întrebă Glen. Îi măsură pe cei opt bărbaţi. Vă este aşa de frică de el, încât nu îndrăzniţi nici măcar să-i pronunţaţi numele? Foarte bine, atunci o voi face eu în locul vostru. Numele lui este Randall Flagg, cunoscut şi drept Omul Întunecat, cunoscut şi drept Omul Înalt, cunoscut şi drept Momâia Ambulantă. Nu-i spun unii dintre voi aşa? Vocea lui se înălţase până la notele acute şi limpezi ale furiei. O parte dintre cei din faţa lor schimbară priviri

neliniştite, iar Burlson se trase un pas înapoi. Spuneţi-i şi Belzebut, pentru că şi aşa îl cheamă. Spuneţi-i Niarlahotep şi Ahaz şi Astarot. Spuneţi-i Ryelah şi Seti şi Anubis. Are nume câtă frunză şi iarbă şi este un apostat al iadului pe care voi îl pupaţi în cur. Vocea lui coborî din nou la tonul obişnuit, de conversaţie, şi le zâmbi dezarmant. Am considerat că e bine să stabilim astea de la bun început.

— Puneţi mâna pe ei, comandă Burlson. Puneţi mâna pe ei şi împuşcaţi-l pe primul care-ar face o mişcare.

În chip straniu, nimeni nu făcu nicio mişcare vreme de o secundă, iar Larry gândi: Nu o vor face, se tem la fel de tare de noi pe cât ne temem noi de ei, ba mai tare, deşi au arme...

Îl măsură pe Burlson şi i se adresă astfel:

— Te ţii de glume, canalie ce eşti! Noi vrem să mergem. De asta am şi venit.

Atunci se puseră şi ei în mişcare, ca şi cum Larry ar fi fost cel care le adresase ordinul. El şi Ralph au fost înghesuiţi pe bancheta din spate a unei maşini, Glen în cealaltă. Se aflau în spatele unor gratii din oţel, iar uşile nu aveau clanţe pe partea interioară.

Am fost arestaţi, îi trecu prin minte lui Larry. Constată că ideea îl amuza.

Patru bărbaţi se înghesuiră pe bancheta din faţă. Maşina trase cu spatele, se întoarse şi porni spre vest. Ralph oftă.

— Ţi-e frică? întrebă Larry în şoaptă.

— Păi nu prea-mi dau seama, ca să fiu cinstit. Îmi pare aşa de bine că nu trebuie să-mi mai tocesc picioarele, nici nu pot să-ţi spun.

Unul dintre cei din faţă întrebă:

— Bătrânul cu gura mare. El e şeful?

— Nu. Eu sunt.

— Cum te cheamă?

— Larry Underwood. El este Ralph Brentner. Pe celălalt îl cheamă Glen Bateman.

Se uită prin lunetă. Cealaltă hardughie venea în urma lor.

— Ce s-a întâmplat cu cel de-al patrulea?

— Şi-a rupt piciorul. A trebuit să-l părăsim.

— Drumul a fost greu, îmi închipui. Eu sunt Barry Dorgan. Securitatea Vegas.

Larry fu la un pas să-i dea un răspuns absurd – Mă bucur de cunoştinţă – dar se abţinu, zâmbind.

— Cât facem până la Las Vegas?

— Păi, nu putem goni foarte tare, din cauza blocajelor de pe drum. Am început să le înlăturăm, începând dinspre oraş, dar merge greu. O să ajungem în vreo cinci ore.

— Să vezi ce chestie, interveni Ralph, clătinând din cap. Suntem pe drum de trei săptămâni, iar de ajuns, cu maşina ajungem în câteva ore.

Dorgan se întoarse ca să se poată uita bine la ei.

— Nu înţeleg de ce aţi luat-o pe jos. De fapt, nu înţeleg nici de ce aţi venit la noi. Doar aţi bănuit că se va încheia cum s-a încheiat.

— Am fost trimişi, îi explică Larry. Ca să-l ucidem pe Flagg, cred.

— Aveţi şanse foarte mici, prietene. Tu şi cu prietenii tăi veţi ajunge drept în pârnaie, la Las Vegas County Jail. E ca-n Monopoly. Nu treci pe la Plecare, nu iei două sute de dolari. Este foarte interesat de voi. Ştia că veţi veni. Continuă după o pauză: Tot ce puteţi spera e s-o sfârşiţi cât mai repede. Dar nu cred c-o să vă facă această favoare. În ultima vreme n-a fost într-o dispoziţie prea grozavă.

— Din ce cauză? se interesă Larry.

Dar Dorgan păru să simtă că a spus destul – poate chiar prea mult. Se întoarse la locul lui fără să răspundă, iar lui Larry şi Ralph nu le rămase decât să urmărească derularea iute a peisajului de deşert. În doar trei săptămâni, viteza devenise iarăşi un lucru de mirare.

În fapt au avut nevoie de şase ore ca să ajungă la Vegas. Oraşul răsărea din mijlocul deşertului, ca o piatră preţioasă incredibil de frumoasă. Pe străzi erau o mulţime de oameni;

ziua de lucru se terminase şi acum se bucurau de răcoarea începutului de înserare pe pajişti, pe bănci şi în staţiile de autobuz, sau stând în pridvorul defunctelor capele pentru oficiat căsătorii sau al dughenelor de amanetat. Urmăreau cu privirea maşinile lui Utah S.P., după care se întorceau la conversaţiile lor.

Larry se uita gânditor în jur. Electricitatea funcţiona, străzile fuseseră curăţate, iar urmele jafurilor dispăruseră.

— Glen avea dreptate. Trenurile lui merg conform orarului. Dar mă întreb, totuşi, dacă acesta este modul cel mai potrivit în care să-ţi organizezi calea ferată. Oamenii voştri, fără excepţie, par să aibă probleme cu nervii, Dorgan.

Dorgan nu-i răspunse.

Ajunseră la închisoarea ţinutului şi maşina trase în spatele clădirii. Cele două maşini de poliţie parcară într-o curte de ciment. Când coborî, strâmbându-se din cauza înţepenelii din muşchi, Larry constată că Dorgan pregătise două perechi de cătuşe.

— Ei, hai, las-o baltă.

— Îmi pare rău, dar este ordinul lui.

— N-am purtat cătuşe în viaţa mea, sări şi Ralph. M-au cules de pe stradă şi m-au băgat la beţivi de vreo câteva ori, înainte să mă căsătoresc, dar cătuşe nu mi-a pus nimeni niciodată.

Ralph vorbea încet, iar accentul lui de Oklahoma devenise extrem de pronunţat, semn că era extrem de furios.

— Am primit ordine clare, răspunse Dorgan. Să nu împingem lucrurile prea departe.

— Ai primit ordine, îl îngână Ralph. Ştiu cine-ţi dă ţie ordine. L-a omorât pe prietenul meu, Nick. De ce te-ai înhăitat cu blestematul ăla? Cât eşti singur, pari un tip destul de simpatic.

Îl ţintuia pe Dorgan cu o asemenea privire, era atât de supărat şi de mirat, încât acesta clătină din cap şi se uită

într-altă parte.

— Asta-i treaba mea, şi am să mi-o îndeplinesc. Punct. Întindeţi mâinile, altfel vă pun cătuşele cu forţa.

Larry îi făcu pe plac şi-l întrebă:

— Ce-ai fost înainte?

— Poliţia Santa Monica. Detectiv doi.

— Şi eşti alături de el? Este... te rog să mă scuzi că-ţi spun asta, dar mie mi se pare ciudat.

Glen Bateman fu împins spre ei.

— De ce-l împingeţi, vreau să ştiu? se răsti Dorgan supărat.

— Dacă ai fi fost silit să asculţi vreme de şase ceasuri tâmpeniile individului ăstuia, cred că l-ai îmbrânci şi tu, spuse unul dintre oameni.

— Nu-mi pasă câte tâmpenii a trebuit să asculţi, ţine-ţi mâinile acasă. Dorgan se uită la Larry. De ce ţi se pare ciudat că sunt alături de el? Am fost poliţist cu zece ani înainte de Captain Trips. Am văzut ce se poate întâmpla dacă la conducere se află tipi ca tine, asta-i.

— Tinere, i se adresă Glen prietenos, experienţa ta cu câţiva copii amărâţi şi tipi care luau prea multe droguri nu justifică faptul că ai îmbrăţişat un monstru.

— Luaţi-i de aici, spuse Dorgan pe un ton neutru. Celule separate, aripi separate.

— Nu cred că vei fi în stare să suporţi alegerea pe care ai făcut-o chiar tu, tinere, îi spuse Glen. Nu-mi pare că ai avea stofă de nazist în tine.

De astă dată, Dorgan îl îmbrânci chiar el pe Glen.

Larry se văzu separat de ceilalţi doi şi condus de-a lungul unui coridor pustiu, împodobit cu tot felul de anunţuri, pe care se putea citi NU SCUIPAŢI, SPRE DUŞURI ŞI DEPARAZITARE, iar pe un altul scria: TU NU EŞTI AICI OASPETE.

— Nu mi-ar strica un duş, spuse el.

— Poate, îi promise Dorgan. Să vedem.

— Ce să vedem?

— Cât de frumos ştii să te porţi.

Dorgan deschise o celulă la capătul culoarului şi-l invită pe Larry înăuntru.

— Şi cătuşele? întrebă Larry, întinzându-şi braţele.

— Sigur că da. Dorgan le descuie şi i le luă. E mai bine?

— Mult mai bine.

— Mai vrei să faci duş?

— Sigur că da.

Mai mult de atât, Larry nu dorea să fie lăsat singur, ascultând ecoul tot mai îndepărtat al paşilor. Odată rămas singur, frica l-ar fi copleşit din nou.

Dorgan scoase la iveală un carneţel.

— Câţi sunteţi în Free Zone?

— Şase mii, răspunse Larry. Jucăm toţi Bingo în fiecare joi seara, iar premiul pentru cine are toate cifrele e un curcan de zece kilograme.

— Vrei să faci duş sau nu?

— Sigur că vreau.

Dar nu mai era deloc sigur că va avea parte.

— Câţi sunteţi cu toţii?

— Douăzeci şi cinci de mii, dar patru mii n-au împlinit doisprezece ani şi intră gratuit la cinematografele în aer liber. Din punct de vedere economic, nu-i nicio scofală.

Dorgan îşi închise brusc notesul şi se uită la el.

— Nu pot, omule, îi mărturisi Larry. Pune-te şi tu în locul meu.

Dorgan clătină din cap:

— Asta nu pot s-o fac, pentru că nu-s nebun. Voi de ce-aţi venit aici? Credeţi că o să vă facă vreun bine? O să vă omoare ca pe nişte câini, mâine sau poimâine. Şi dacă vrea să vorbiţi, veţi vorbi. Dacă vrea să dansaţi step şi să faceţi laba în acelaşi timp, o s-o faceţi şi pe-asta. Trebuie să fiţi nebuni.

— Bătrâna ne-a poruncit să venim aici. Mother Abagail. Probabil că ai visat-o şi tu.

Dorgan clătină din cap, dar ochii lui începură deodată să-i ocolească pe ai lui Larry.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Atunci s-o lăsăm baltă.

— Eşti sigur că nu vrei să stai de vorbă cu mine? Să faci duş?

Larry izbucni în râs.

— Nu lucrez atât de ieftin. Trimiteţi şi voi un spion de-al vostru în partea noastră. Dacă reuşiţi să găsiţi vreunul care să nu facă o faţă de nevăstuică de îndată ce pronunţă cineva numele lui Mother Abagail, desigur.

— Cum doreşti, spuse Dorgan.

Se întoarse pe culoarul cu lumini protejate cu plasă. La capătul opus trecu prin poarta cu bare de oţel, care se trânti în urma lui cu un zgomot sec.

Larry se uită în jur. Ca şi Ralph, intrase în închisoare de două ori – o dată pentru că se îmbătase în public, altă dată pentru că fusese prins cu treizeci de grame de marijuana asupra lui. Ale tinereţii valuri.

— Nu-i ca la Ritz, murmură el.

Salteaua de pe pat arăta, hotărât lucru, mucegăită şi se întrebă, vizitat de un gând morbid, dacă nu cumva acolo dăduse ortul popii cineva, în iunie sau la începutul lui iulie. Toaleta funcţiona, dar se umplu cu un lichid ruginiu prima oară când trase apa, semn sigur că nu fusese folosită de multă vreme. Cineva lăsase un roman Western ieftin. Larry îl ridică, apoi îl puse la locul lui. Se aşează pe pat şi ascultă liniştea. Nu-i făcuse niciodată plăcere să rămână singur – într-un fel însă, se ferise de multe lucruri... până să ajungă în Free Zone. Iar acum descoperea că nu este chiar atât de rău pe cât se temuse. Destul de rău, dar se putea descurca.

O să vă omoare ca pe nişte câini, mâine sau poimâine.

Dar Larry nu credea această afirmaţie. Lucrurile aveau să se desfăşoare într-alt fel.

— Nu mă voi teme de niciun rău, rosti în tăcerea deplină a blocului de celule şi rezonanţa cuvintelor îi plăcu.

Se culcă, iar în minte îi veni gândul că parcursese aproape tot drumul de înapoiere pe Coasta de Vest. Dar călătoria fusese mai lungă şi mai stranie decât şi-ar fi imaginat vreodată cineva. Şi nici nu se terminase încă.

— Nu mă voi teme de niciun rău, repetă el.

Adormi în pace, şi niciun vis nu-i tulbură somnul.

A doua zi la ora 10, la douăzeci şi patru de ore după ce văzuseră drumul blocat, Randall Flagg şi Lloyd Henreid veniră să-l viziteze pe Glen Bateman.

Acesta şedea pe podeaua celulei, cu picioarele încrucişate. Găsise o bucată de cărbune sub pat şi tocmai terminase de scris pe perete următoarea legendă, printre gravurile reprezentând organe genitale masculine şi feminine, nume, numere de telefon şi mici poeme obscene: Nu sunt nici olarul, nici roata olarului, ci doar lutul olarului; oare valoarea atinsă depinde tot atât de mult de valoarea intrinsecă a lutului cât de roată şi de măiestria Maestrului? Glen admira acest proverb – ori era un aforism? când temperatura în celula pustie păru să scadă deodată cu zece grade. Uşa de la capătul coridorului se deschise cu zgomot. Toată saliva din gura lui Glen dispăru deodată, iar bucata de cărbune i se frânse între degete.

Zgomotul ritmat al tocurilor de cizmă se apropia tot mai tare.

Alţi paşi, mai mărunţi şi nesemnificativi, băteau un soi de contrapunct, încercând să păstreze măsura.

Ia te uită, e chiar el. Am ocazia să-i văd faţa.

Artrita începu brusc să-l chinuie mult mai rău. De-a dreptul îngrozitor. Ca şi cum oasele lui ar fi fost golite şi umplute cu sticlă pisată. Cu toate acestea, se întoarse cu un zâmbet interesat, chiar nerăbdător, când paşii se opriră înaintea celulei sale.

— Iată-te, îl întâmpină Glen. Nu eşti nici pe jumătate căpcăunul pe care ne aşteptam noi să-l întâlnim.

Dincolo de gratii se aflau doi bărbaţi. Din poziţia lui Glen, Flagg stătea în dreapta. Purta bluejeanşi şi o cămaşă albă, din mătase, care strălucea delicat în lumina palidă. Rânjea la Glen. În spatele lui se afla un bărbat mai scund, care nu zâmbea câtuşi de puţin. Avea o bărbie cu prognatism şi ochi care lăsau impresia că ar fi prea mari pentru figura lui. Tenul era dintre cele care nu aveau să se împace niciodată cu clima deşertică: se arsese, se cojise, apoi iar se arsese. Purta la gât o piatră neagră cu un punct roşu, cu aspect unsuros, răşinos.

— Aş vrea să faci cunoştinţă cu asociatul meu, i se adresă Flagg chicotind. Lloyd Henreid, fă cunoştinţă cu Glen Bateman, sociolog, membru în Comitetul din Free Zone şi singurul gânditor din Free Zone acum, după moartea lui Nick Andros.

— Încântat de cunoştinţă, mormăi Lloyd.

— Ce-ţi face artrita, Glen? se interesă Flagg, plin de compasiune, cu viclenia celui care ştie foarte multe, deşi ochii îi sclipeau de veselie.

Glen îşi deschise şi-şi închise rapid pumnii, răspunzându-i lui Flagg cu un zâmbet. Nimeni nu avea să ştie vreodată cât de mult îl costa să-şi menţină zâmbetul acela blând.

Valoarea intrinsecă a lutului!

— Minunat, răspunse. Cu mult mai bine, de când dorm sub un acoperiş, îţi mulţumesc.

Rânjetul lui Flagg se veşteji puţin. Glen surprinse chiar şi o undă de surpriză şi de supărare. De teamă?

— Am hotărât să te las să pleci, îi spuse brusc. Zâmbetul îi apăru din nou, şiret şi radios. Lloyd scoase un mic sunet care trăda surprinderea, iar Flagg se întoarse către el. Nu-i aşa, Lloyd?

— Vai... cum să nu. Păi sigur că da.

— Foarte bine, spuse Glen cu nepăsare.

Simţea ghearele artritei înfigându-i-se tot mai adânc în încheieturi, amorţindu-le ca gheaţa, umflându-le ca para locului.

— Ţi se va da o motoretă, cu care vei putea să te întorci comod.

— N-aş putea pleca fără prietenii mei, bineînţeles.

— Bineînţeles. Nu trebuie decât să-mi ceri. Să cazi în genunchi şi să-mi ceri.

Glen râse din toată inima. Îşi lăsă capul pe spate şi râse, cu hohote lungi şi puterniee. Pe măsură ce râdea, durerea din încheieturi începea să-l lase. Se simţea mai bine, mai puternic şi mai stăpân pe sine.

— Vai, mare figură eşti, zise Glen. Am să-ţi spun eu ce-ţi rămâne de făcut. De ce nu cauţi o grămadă mare de pietre pe care să ţi le bagi liniştit în cur?

Flagg se întunecă la faţă. Zâmbetul îi pieri. Ochii săi, iniţial negri ca piatra lui Lloyd, acum păreau să bată în galben. Îşi întinse braţul şi-şi încolăci degetele în jurul mecanismului de închidere al uşii. Se auzi zgomotul pe care îl scoate un arc electric. Dintre degetele lui ţâşni focul şi în aer se răspândi mirosul încins. Broasca se izbi de podea, neagră şi fumegândă. Lloyd Henreid ţipă. Omul Întunecat apucă gratiile şi împinse uşa într-o parte.

— Nu mai râde.

Glen râse încă şi mai puternic.

— Nu mai râde de mine!

— Eşti un nimic! spuse Glen, ştergându-se la ochi şi râzând în continuare. Vai, iartă-mă... numai că am fost toţi atât de speriaţi... am făcut atât tapaj din pricina ta... râd şi de prostia noastră, râd şi de tine, cât de lipsit de substanţă eşti...

— Împuşcă-l, Lloyd.

Flagg se întorsese acum către însoţitorul lui. Figura lui căpătase trăsături oribile. Mâinile i se transformaseră în gheare, ca ale unui animal de pradă.

— O, de ce nu mă ucizi cu mâna ta, dacă tot vrei să mor? îl îmbie Glen. Nu mă îndoiesc că eşti în stare. Atinge-mă cu degetul şi inima mea se va opri. Fă invers semnul crucii şi creierul meu va suferi o embolie masivă. Coboară trăsnetul

din dulia de deasupra şi despică-mă în două. Vai... vai de mine... nu mai pot!

Glen se prăbuşi pe patul din celulă, se zvârcolea şi râdea nestăvilit.

— Împuşcă-l! urlă Omul Întunecat.

Palid, tremurând de frică, Lloyd îşi trase cu greu pistolul de la brâu, cât pe ce să-l scape, apoi încercă să-l îndrepte în direcţia lui Glen, ţinându-l cu ambele mâini.

Glen îşi îndreptă atenţia spre Lloyd, zâmbind în continuare. Se simţea ca la o petrecere a facultăţii, în mijlocul Cartierului Studios din Woodsville, New Hampshire, revenindu-şi după o glumă bună, pregătit să aducă din nou conversaţia pe un făgaş de meditaţie mai serios.

— Dacă trebuie să împuşti pe cineva, domnule Henreid, împuşcă-l pe el.

— Fă-o chiar acum, Lloyd.

Lloyd apăsă orbeşte pe trăgaci. Arma tună teribil în spaţiul acela închis. Ecourile se izbiră furios, în toate direcţiile. Dar glonţul scurmă puţin betonul la câţiva centimetri de umărul drept al lui Glen, ricoşă, lovi altceva şi dispăru.

— Nu eşti în stare să faci nimic ca lumea? urlă Flagg. Împuşcă-l, imbecilule! Împuşcă-l! E chiar înaintea ta!

— Mă străduiesc...

Zâmbetul lui Glen nu se schimbase şi nu tresărise decât vag la bubuitură.

— Repet, dacă trebuie să împuşti pe cineva, împuşcă-l pe el. În realitate, nu are nimic omenesc, ştii. Odată i l-am descris unui prieten ca pe cel din urmă magician al gândirii raţionale, domnule Henreid. Definiţia era mai corectă decât mi-am imaginat eu. Dar acum îşi pierde puterile magice. Îi scapă printre degete, iar el o ştie. Şi o ştii şi tu. Împuşcă-l acum, şi vom fi scutiţi de Dumnezeu ştie câtă vărsare de sânge şi moarte.

Faţa lui Flagg rămăsese nemişcată.

— În orice caz, Lloyd, împuşcă pe unul dintre noi, spuse el. Te-am scos din închisoare când mureai de inaniţie. Voiai să te răzbuni tocmai pe tipii ca el. Oameni neînsemnaţi, dar care se pricep la vorbe mari.

Lloyd răspunse:

— Domnule, nu mă duci pe mine cu preşul. Este aşa cum spune Randy Flagg.

— Minte. Ştii şi tu că minte.

— Mi-a spus mai multe adevăruri şi şi-a bătut capul cu mine mai mult decât oricine altul în viaţa asta amărâtă a mea, zise Lloyd, trăgând trei gloanţe în Glen. Acesta fu aruncat spre spate, contorsionat şi răsucit ca o păpuşă de cârpă. Picături de sânge umplură aerul opac. Se izbi încă o dată de pat şi se rostogoli pe podea. Reuşi să se ridice apoi într-un cot.

— E-n regulă, domnule Henreid, şopti el, atât te ajută capul.

— Taci din gură, ticălos bătrân şi flecar! ţipă Lloyd.

Trase iarăşi şi faţa lui Glen Bateman dispăru. Trase iarăşi, şi trupul tresări ca o păpuşă fără viaţă. Lloyd continua însă să tragă. Plângea. Lacrimile se scurgeau pe obrazul lui sumbru, ars de soare. Îşi aduse aminte de iepurele de care uitase şi care-şi rosese propriile lăbuţe. Îşi aminti de Poke, de tipii din Lincolnul alb şi de Gorgeous George. Îşi mai aminti de închisoarea din Phoenix, de şobolan şi cum nu fusese în stare să mănânce umplutura saltelei. Îşi aminti de Trask, de piciorul acestuia, care după o vreme începuse să semene cu un pui fript. Apăsă din nou pe trăgaci, dar de data asta arma nu scoase decât un clinchet steril.

— Foarte bine, spuse Flagg cu blândeţe. Foarte bine. Minunat. Minunat, Lloyd.

Lloyd lăsă să-i scape arma pe jos şi se feri din calea lui Flagg.

— Să nu mă atingi! strigă el. N-am făcut-o pentru tine!

— Ba da. Aşa-ţi închipui tu, dar nu este adevărat.

Îşi întinse mâna şi prinse piatra neagră de la gâtul lui Lloyd, îşi închise pumnul asupra ei, iar când îşi deschise din nou mâna, piatra dispăruse. Fusese înlocuită cu o cheiţă din argint.

— Cred că-ţi promisesem, îi aminti Omul Întunecat. Într-o altă închisoare. Se înşela... eu îmi ţin promisiunile, Lloyd, nu?

— Da.

— Ceilalţi pleacă sau plănuiesc să fugă. Ştiu cine sunt ei. Cunosc toate numele. Whitney... Ken.... Jenny... da, da, ştiu toate numele.

— Atunci de ce nu?...

— De ce nu pun capăt acestui lucru? Nu ştiu. Poate că-i mai bine să-i las să plece. În afară de tine, Lloyd. Tu eşti sfetnicul meu bun şi credincios, nu-i aşa?

— Da, şopti Lloyd, bucurându-se de recunoaşterea supremă. Da, cred că sunt.

— Fără mine, în cel mai bun caz ai fi ajuns să te ţii de găinării, chiar dacă ai fi reuşit să ieşi viu din închisoare. Corect?

— Da.

— Băiatul acela, Lauder, ştia lucrul acesta. Ştia că prin mine poate ajunge mare. Mai important. De aceea venea la mine. Dar era prea plin de gânduri... prea plin de... Pe neaşteptate, căpătă un aer perplex şi bătrânicios. Apoi făcu un gest nerăbdător din mână şi zâmbetul îi înflori iarăşi pe faţă. Poate că merge prost cu adevărat. Poate că aşa este, dintr-un motiv pe care nici eu nu-l înţeleg... dar bătrânului magician i-au mai rămas câteva numere, Lloyd. Unul sau două. Ascultă-mă. Nu mai avem multă vreme, dacă vrem să punem capăt acestei... crize de încredere. Dacă vrem s-o înăbuşim în faşă, cum s-ar spune. Mâine trebuie să rezolvăm cu Underwood şi Brentner. Acum, ascultă-mă cu cea mai mare atenţie...

Lloyd se duse la culcare de-abia după miezul nopţii şi nu reuşi să adoarmă decât în primele ore ale dimineţii. Discută cu Rat-Man. Discută cu Paul Burlson. Cu Barry Dorgan, care se arătă de acord că ceea ce dorea Omul Întunecat putea – şi probabil trebuia – făcut înainte de lumina zorilor. Lucrările de construcţie începură pe pajiştea din faţa lui MGM Grand seara, pe la ora zece a zilei de 29, când la faţa locului apăru o echipă de lucru de zece oameni cu aparate de sudură, ciocane, bolţuri şi o provizie considerabilă de ţevi lungi, din oţel. Oamenii asamblau ţevile pe două camioane cu platformă dreaptă, în faţa fântânii. Lumina aparatelor de sudură atrase curând o mulţime de curioşi.

— Ia uite, mama-Angie! striga Dinny. Un spectacol cu artificii!

— Da, dar toţi băieţii cuminţi trebuie să fie în pat la ora asta.

Angie Hirschfield îl luă pe băiat din locul acela, cu o teamă secretă în inima ei, simţind că un lucru rău, poate la fel de îngrozitor ca Supergripa, era pe cale să se întâmple.

— Vreau să văd! Vreau să văd scânteile!

Dinny începu să bocească, dar ea îl prinse de mână şi-l trase de acolo repede şi hotărât.

Julie Lawry se apropie de Rat-Man, singurul tip din Las Vegas pe care-l considera prea fioros ca să se culce cu el... decât în caz de forţă majoră, poate. Pielea lui neagră lucea în lumina alb-albăstruie a sudurii. Era înţolit ca un pirat etiopian – pantaloni largi din mătase, o eşarfă roşie şi un şirag de dolari din argint atârnat de gâtul lui descărnat.

— Ce se întâmplă, Ratty? se interesă ea.

— Rat-Man nu ştie, scumpo, dar Rat-Man are o idee. Să ştii că are. S-ar zice că mâine avem o treabă neagră, foarte neagră. N-ai vrea să dăm repede o fugă şi să ne-o tragem, draga mea?

— Poate, răspunse Julie, dar numai dacă-mi spui şi mie de ce se fac pregătirile astea.

— Mâine o să afle tot Vegasul, zise Ratty. Poţi să pui pariu pe ce-ai tu mai dulce. Hai, vino cu Rat-Man, scumpo, şi-o să-ţi arate cele nouă mii de nume ale lui Dumnezeu.

Spre marea dezamăgire a lui Rat-Man, Julie o luase din loc, pe nesimţite.

Până să se ducă Lloyd la culcare, treaba fusese terminată şi mulţimea se risipise. Două cuşti mari fuseseră înălţate pe platforme. Pe laturile din stânga şi din dreapta ale fiecăreia se practicaseră orificii de formă pătrată. În apropiere aşteptau parcate patru maşini, fiecare prevăzută cu câte un cârlig pentru remorcă. De fiecare era prins câte un lanţ greu de oţel. Lanţurile şerpuiau prin iarba din faţa hotelului şi intrau în orificiile pătrate din cuşti.

La capătul fiecărui lanţ era prinsă câte o singură cătuşă de oţel.

În zorii zilei de 30 septembrie, Larry auzi cum se deschide uşa de la capătul blocului de celule. Zgomotul de paşi se apropie repede pe coridor. Larry stătea întins pe pat, cu mâinile sub ceafă, în noaptea aceea nu dormise. În acele ore (se gândise? se rugase?).

Era unul şi acelaşi lucru. Indiferent ce anume făcuse, vechea rană din el se închisese în sfârşit şi rămăsese împăcat cu sine. Simţise cum cele două fiinţe din el – cea reală şi cea ideală – se uniseră într-o singură făptură vie. Mamei sale i-ar fi plăcut Larry. Şi Ritei Blakemoor. Era un Larry căruia Wayne Stukey n-ar fi trebuit niciodată să-i explice pe ce lume se află. Era un Larry pe care l-ar fi plăcut până şi de mult uitata specialistă în igienă bucală.

Voi muri. Dacă există Dumnezeu – iar acum cred că trebuie să existe – este voinţa lui. Vom muri şi, ca urmare a morţii noastre, tot coşmarul acesta va cunoaşte un sfârşit.

Bănuia că Glen Bateman murise. Ieri auzise împuşcături dintr-una dintre celelalte aripi, multe împuşcături. Direcţia corespundea mai degrabă cu aceea în care-l duseseră pe Glen, nu pe Ralph. Ei bine, fusese bătrân, artrita îl chinuise,

iar ceea ce le pregătise Flagg pentru dimineaţa aceasta avea să fie cât se poate de neplăcut, fără îndoială.

Paşii ajunseră în dreptul celulei sale.

— Scoală, băi, minunea lumii, se auzi o voce veselă. Rat-Man a venit să te salte, faţă palidă!

Larry se întoarse spre cel care-i vorbea. Un pirat negru şi rânjit, cu o salbă de dolari din argint la gât, stătea la uşa celulei, ţinând în mână o sabie. În spatele lui stătea funcţionarul ăla, cu ochelari pe nas. Burlson, parcă aşa-l chema.

— Ce este? întrebă Larry.

— Dragă domnule, îi explică piratul, este sfârşitul. Sfârşitul sfârşitului.

— Foarte bine, acceptă Larry, ridicându-se.

Burlson începu să-i vorbească repede, iar Larry simţi cât era de înfricoşat.

— Vreau să ştii că n-a fost ideea mea.

— Din câte înţeleg eu, nimic din ceea ce se întâmplă nu este, îl linişti Larry. Cine a fost omorât ieri?

— Bateman, mărturisi Burlson, lăsând privirile în jos. A încercat să fugă.

— A încercat să fugă, murmură Larry.

Începu să râdă. Rat-Man râse cu el, maimuţărindu-l. Râdeau împreună.

Uşa celulei se deschise. Burlson se apropie, cu cătuşele pregătite. Larry nu opuse niciun fel de rezistenţă, ci-i întinse mâinile. Burlson îi prinse brăţările.

— A încercat să fugă, repetă Larry. Într-o bună zi ai să fii şi tu împuşcat pe când vei încerca să fugi, Burlson. Ochii săi se îndreptară asupra piratului. Şi tu, Ratty. Tot aşa, într-o tentativă de fugă.

Începu din nou să râdă, dar de data asta Rat-Man nu se mai distra. Îi aruncă lui Larry o privire ursuză, apoi îşi ridică sabia.

— Lasă sabia jos, tâmpitule, îi porunci Burlson.

Porniră în şir – Burlson, Larry şi Rat-Man încheind plutonul. Când trecură de uşa de la capătul aripii, li se alăturară încă cinci bărbaţi. Unul dintre ei era Ralph, şi el în cătuşe.

— Hei, Larry, i se adresă Ralph întristat. Ai auzit? Ţi-au zis?

— Da, am auzit.

— Nişte ticăloşi. Dar sfârşitul lor e aproape, nu?

— Da, sigur că da.

— Terminaţi cu discuţia asta! îi repezi careva. Vouă vi se apropie sfârşitul. Să vedeţi voi ce vă aşteaptă. Distracţie, nu glumă.

— Nu, s-a terminat, insistă Ralph. Nu ştii? Nu-ţi dai seama?

Ratty îl îmbrânci pe Ralph, făcându-l să se împiedice.

— Tacă-ţi gura! ţipă el. Rat-Man nu mai vrea s-audă vrăjitoriile tale răsuflate! S-a săturat!

— Eşti foarte livid, Ratty, îi atrase atenţia Larry, zâmbind, îngrozitor de livid. Tu arăţi ca o faţă palidă.

Rat-Man îşi agită din nou sabia, dar în gestul lui nu era nicio ameninţare. Părea speriat, la fel ca ceilalţi. În aer plutea ceva, simţeau cu toţii că pătrunseseră sub umbra unei întâmplări teribile, iminente.

O dubă măsliniu-cafenie pe care scria ÎNCHISOAREA ŢINUTULUI LAS VEGAS aştepta în curtea însorită. Larry şi Ralph fură împinşi înăuntru, uşile trântite, motorul pornit şi o luară din loc. Se aşezară pe băncile tari, de lemn, cu mâinile încătuşate între genunchi.

Ralph îi comunică în şoaptă:

— L-am auzit pe unul dintre ei spunând că toată suflarea din Vegas se va afla acolo. Crezi că au de gând să ne răstignească, Larry?

— Asta sau ceva de acelaşi gen. Îl măsură pe Ralph cel solid. Pălăria lui pătată de transpiraţie i se înfundase pe cap. Pana era destrămată şi fără lustru, dar stătea în continuare înfiptă sfidător, în bandă. Ţi-e teamă, Ralph?

— Foarte tare, recunoscu Ralph. Când e vorba de durere, mă port ca un copil. Nu mi-a plăcut nici măcar să mă duc la doctor, ca să fac o injecţie. Dacă puteam, găseam o scuză oarecare şi nu mă duceam. Dar tu?

— Tot aşa. Nu vrei să vii aici, să stai lângă mine?

Ralph se ridică, zuruind din lanţurile cătuşelor, şi se aşează alături de Larry. După câteva clipe de tăcere, Ralph îi spuse încet:

— Ne-am înhămat la o treabă teribilă.

— Aşa-i.

— Numai că mi-ar plăcea să ştiu la ce bun. Tot ce pot eu să înţeleg este că va face cu noi un spectacol. Ca să vadă toată lumea că el e barosanul. De-asta am bătut noi atâta cale?

— Nu ştiu.

Duba îşi vedea de drum. Stăteau pe bancă fără să-şi vorbească, ţinându-se de mână. Larry se temea, dar dincolo de sentimentul acesta superficial, pacea din sufletul lui nu fusese tulburată. Totul avea să fie bine.

— Nu mă voi teme de niciun rău, murmură, deşi se temea.

Închise ochii şi se gândi la Lucy. Se gândi la maică-sa. Gânduri la întâmplare. Cum se scula în dimineţile reci, pregătindu-se pentru şcoală. Când i se întâmplase să verse în biserică. Cum găsise o revistă porno aruncată în rigolă şi se uitase la poze cu Rudy, amândoi fiind cam de nouă ani. Urmărind World Series în prima toamnă petrecută la L.A., cu Yvonne Wetterlin. Nu voia să moară, îi era teamă să moară, dar se împăcase cu acest gând. În ultimă instanţă, nu el fusese cel care luase vreodată vreo hotărâre, şi ajunsese să creadă că moartea nu era decât un spaţiu dramatic, un loc unde aştepţi, aşa cum aştepţi în foaierul artiştilor să-ţi vină rândul să intri în scenă.

Îşi impuse să rămână cât mai calm cu putinţă şi să fie pregătit.

Duba se opri şi uşile se deschiseră. Lumina orbitoare a soarelui se revărsă înăuntru, făcându-i pe amândoi să clipească orbiţi. Rat-Man şi Burlson săriră înăuntru. Odată cu lumina soarelui pătrunse la ei un sunet – un murmur profund şi neliniştit care-l făcu pe Ralph să-şi înalţe capul, prudent. Dar Larry înţelesese despre ce zgomot era vorba.

În 1986, Tattered Remnants cântaseră în cel mai mare concert al lor – în deschidere pentru Van Halen, la Chavez Ravine. Înainte de a intra în scenă, auzise exact acelaşi zgomot. Când coborî din dubă, prin urmare, ştia la ce să se aştepte şi rămase impasibil, cu toate că Ralph, venind alături de el, gemu uşor.

Se aflau pe gazonul din faţa unui hotel-cazino uriaş. Intrarea era flancată de două piramide aurii. Pe iarbă erau trase două camioane cu platformă dreaptă. Pe fiecare platformă se găsea o colivie construită din ţeavă de oţel.

În jur erau oameni.

Se răspândiseră pe pajişte, într-un cerc neregulat. Stăteau în parcarea cazinoului, pe treptele ce urcau spre recepţia hotelului, pe aleea rotundă unde oaspeţii îşi lăsau odinioară maşinile, în vreme ce portarul fluiera după un băiat din parcare. Se răspândiseră chiar şi în stradă. O parte dintre băieţii mai tineri îşi ridicaseră prietenele pe umeri, ca să vadă mai bine festivităţile ce aveau să urmeze. Murmurul acela profund era zgomotul făcut de gloata-animal.

Larry îi trecu în revistă pe cei din jur, şi nici măcar o singură privire nu rezistă ochilor săi. Feţele lor erau livide şi pierite, marcate de semnul morţii şi părând să aibă ştiinţă de asta. Totuşi, se adunaseră aici.

El şi Ralph fură înghiontiţi spre cuşti şi, din mers, Larry observă automobilele cu lanţurile şi cârligele lor. Dar Ralph înţelese cel dintâi rostul lor. Fapt normal, dacă te gândeai că-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lucrând cu şi în preajma a tot soiul de mecanisme.

— Larry, au de gând să ne rupă în bucăţi! îi comunică el cu vocea uscată.

— Haideţi băieţi, hopa sus, îi îndemnă Rat-Man, suflându-le în faţă o duhoare stătută, cu iz de usturoi. Urcă, faţă palidă, tu şi cu amicu' tău o să călăriţi pe tigru.

Larry se căţără pe platformă.

— Dă-mi cămaşa, faţă palidă.

Larry îşi trase cămaşa şi rămase cu pieptul gol, în aerul răcoros şi plăcut al dimineţii. Se dezbrăcase şi Ralph. Un val de comentarii se răspândi în mulţime, pentru ca apoi să piară. Erau amândoi teribil de slabi, din pricina călătoriei; li se vedeau limpede toate coastele.

— Treci în cuşcă, faţă palidă.

Larry se conformă.

Barry Dorgan era cel care dădea acum ordinele. Se fâţâia dintr-un loc într-altul, verifica totul, cu o expresie de profund dezgust pe chip.

Cei patru şoferi se urcară la volan şi porniră motoarele. După o clipă de aparentă indiferenţă, Ralph apucă una dintre cătuşele sudate ce atârnau în cuşcă şi o aruncă prin orificiul cel strâmt. Îl lovi pe Paul Burlson la cap, iar în gloată se stârni un chicot nervos.

— Lasă-te de figuri de-astea, dacă nu vrei să pun pe careva să te ţină, i se adresă Dorgan.

— Lasă-i să-şi facă treaba, îl sfătui Larry pe Ralph. Apoi, către Dorgan: Hei, Barry, aşa te-au învăţat la Departamentul de Poliţie din Santa Monica?

Un nou val de râs străbătu mulţimea.

— Poliţia se poartă brutal! strigă un suflet cutezător.

Dorgan se înroşi la faţă, dar nu spuse nimic. Continuă să introducă lanţuri în colivia lui Larry; acesta scuipă pe ele, puţin surprins să constate că mai avea suficientă salivă. Urale timide izbucniră din partea din spate a gloatei, iar el se gândi: Poate că despre asta e vorba, poate că se vor răscula...

Dar în inima lui nu-şi făcea iluzii. Feţele lor erau prea albe şi prea posomorâte. Gesturile de bravadă din spate erau lipsite de importanţă. Ele nu aveau mai multă semnificaţie decât şotiile unor copii într-o sală de clasă. Îndoieli şi nemulţumiri existau, Larry o simţea prea bine. Dar Flagg reuşea să denatureze până şi asta. Oamenii de aici aveau să se strecoare, la miez de noapte, în imensul spaţiu gol în care se transformase lumea. Iar Momâia Ambulantă avea să-i lase să fugă, ştiind că-i era de ajuns să păstreze un nucleu de duri, oameni ca Dorgan şi Burlson. Fugarii şi şovăielnicii puteau fi adunaţi mai târziu, poate pentru a fi puşi să plătească preţul credinţei lor imperfecte. Aici nu avea să se dezlănţuie niciun fel de rebeliune deschisă.

Dorgan, Rat-Man şi un al treilea se înghesuiră în cuşcă, împreună cu el. Rat-Man deschisese cătuşele prinse de lanţuri, pregătindu-se să prindă încheieturile lui Larry în ele.

— Întinde-ţi braţele, spuse Dorgan.

— Nu-i aşa că legea şi ordinea sunt nişte lucruri minunate, Barry?

— Întinde-le, fir-ar să fie!

— Nu arăţi prea bine, Dorgan... nu cumva te supără inima, de câteva zile încoace?

— Îţi spun pentru ultima oară, prietene. Întinde-ţi braţele prin găuri!

Ceea ce Larry şi făcu. Peste câteva clipe, brăţările erau prinse la încheieturi. Dorgan şi ceilalţi se retraseră şi zăvorâră uşa. Larry se uită spre dreapta şi-l văzu pe Ralph stând în cuşca lui, cu fruntea în jos şi braţele lipite de trup. Avea şi el mâinile încătuşate.

— Oameni buni, ştiţi că asta e o nedreptate! strigă Larry, a cărui voce, călită de anii cât fusese cântăreţ, ieşea din piept cu forţă surprinzătoare. Nu mă aştept să ne săriţi în ajutor, ci doar să nu uitaţi! Suntem trimişi la moarte pentru că lui Randall Flagg îi este frică de noi! Se teme de noi şi de

oamenii din mijlocul cărora am venit! Mulţimea murmură. Să nu uitaţi felul în care am murit! Şi să nu uitaţi că data viitoare va fi rândul vostru să muriţi la fel, fără cinste, ca nişte animale în cuşcă!

Acelaşi murmur, mai puternic şi mai nervos... apoi linişte.

— Larry! strigă Ralph.

Flagg cobora treptele de la Grand, cu Lloyd Henreid alături. Flagg purta jeanşi, o cămaşă în carouri, jacheta lui de jeanşi cu cele două insigne pe buzunarele de la piept şi cizmele de cowboy, cu tocuri tocite. În liniştea ce se lăsase, zgomotul acelor tocuri măsurând calea pe treptele de ciment rămăsese singurul sunet... un sunet venit din afara timpului.

Omul Întunecat rânjea.

Larry se uită la el de sus. Flagg se opri între cele două cuşti şi-i cercetă. Rânjetul lui era sumbru şi fermecător. Se vedea limpede că exercită un control absolut, iar Larry simţi instinctiv că acesta era momentul suprem de cumpănă, apoteoza vieţii sale.

Flagg le întoarse spatele şi înfruntă mulţimea. Toate privirile fugiră din calea lui.

— Lloyd, pronunţă el calm, iar acesta, livid, speriat şi bolnav, îi înmână lui Flagg o bucată de hârtie, făcută sul, ca un pergament.

Omul Întunecat o desfăşură, o ridică şi începu să citească. Vocea lui profundă, sonoră şi plăcută tulbura liniştea ca o undă de argint pe un lac întunecat.

— Veţi şti că acesta este un act valabil, pe care eu, Randall Flagg, mi-am pus pecetea astăzi, 30 septembrie, anul una mie nouă sute şi nouăzeci, cunoscut acum drept Anul Unu, anul epidemiei.

— Numele tău nu este Flagg! urlă Ralph, stârnind un freamăt neliniştit în mulţime. De ce nu le mărturiseşti numele tău adevărat?

Flagg nu-l băgă în seamă.

— Veţi şti că oamenii aceştia, Lawson Underwood şi Ralph Brentner, sunt spioni, veniţi aici, la Las Vegas nu cu gânduri bune, ci puşi să semene sămânţa răzvrătirii, şi au intrat în acest stat într-ascuns şi la adăpostul întunericului...

— Asta-i bună, comentă Larry, noi ştiam că am venit pe mijlocul lui US 70, la lumina zilei. Vocea lui se ridică într-un strigăt. Ne-au arestat în miezul zilei, pe Interstate, oare asta e totuna cu într-ascuns şi la adăpostul întunericului?

Flagg suportă întreruperea cu răbdare, ca şi cum ar fi fost de părere că Larry şi Ralph au tot dreptul să răspundă acuzaţiilor... fără ca asta să influenţeze în vreun fel decizia finală. Acum continuă:

— Veţi şti că aceşti oameni şi armatele lor sunt răspunzători de sabotarea şi bombardarea elicopterelor de la Indian Springs, prin urmare sunt vinovaţi de moartea lui Carl Hough, Bill Jamieson şi Cliff Benson. Sunt vinovaţi de omor.

Larry se simţi atras de un bărbat care stătea în rândul din faţă, a cărui identitate n-o cunoştea. Era Stan Bailey, şef al operaţiunilor de la Indian Springs. Văzu cum pe figura omului se aşternu neîncrederea şi uimirea şi cum articulează nişte cuvinte ridicole, de genul Can Man.

— Veţi şti că aceşti oameni şi armatele lor au mai trimis la noi şi alţi spioni, care au fost ucişi. Prin urmare îi osândesc la moartea ce li se cuvine, şi anume, să fie sfâşiaţi de vii în bucăţi. Este datoria şi răspunderea fiecăruia dintre voi să fie martor la această pedeapsă, ca să ţineţi minte şi să le povestiţi şi altora tot ce-aţi văzut astăzi.

Flagg zâmbi larg, dar, oricât s-ar fi străduit, rânjetul lui era la fel de cald şi de omenos ca al unui rechin.

— Aceia dintre voi care au copii în grijă pot să plece.

Se întoarse spre maşinile care aşteptau, cu motoarele la ralanti, trimiţând mici vălătuci de fum în aerul dimineţii. În clipa aceea, în partea din faţă a gloatei se stârni zarvă. Un bărbat îşi croi drum până în faţă.

Era un tip solid, a cărui faţă căpătase paloarea hainelor lui albe, de bucătar. Omul Întunecat îi înapoiase pergamentul lui Lloyd, ale cărui mâini tresăriră convulsiv atunci când îl văzu pe Whitney Horgan. Sulul se frânse în două, însoţit de zgomotul hârtiei sfâşiate.

— Hei, oameni buni! strigă Whitney.

Un murmur confuz veni din mulţime. Whitney tremura ca varga, ca şi cum l-ar fi pândit o criză de paralizie. Încerca într-un fel smucit să-şi îndrepte capul spre Omul Întunecat, pentru ca îndată să şi-l întoarcă înapoi. Flagg îl măsura pe Whitney cu un zâmbet feroce. Dorgan se pregăti să se apropie de bucătar, dar Flagg îl opri cu un gest.

— Asta nu-i corect! urlă Whitney. Ştii şi tu că nu e!

Linişte de mormânt.

Gâtul lui Whitney tresărea convulsiv, se vedea clar cum i se mişcă mărul lui Adam în sus şi în jos, ca o maimuţă pe băţ.

— Noi am fost odată americani! strigă el în cele din urmă. Nişte americani adevăraţi nu se poartă aşa. Eu n-am fost mare lucru la viaţa mea, recunosc, un simplu bucătar, dar ştiu bine că nişte americani adevăraţi nu se poartă aşa, nu se uită în gura unui nebun şi asasin în cizme de cowboy...

Un oftat general de teamă ieşi din piepturile acestor noi locuitori ai Las Vegasului. Larry şi Ralph schimbară între ei priviri mirate.

— Asta este el! insistă Whitney. Transpiraţia îi curgea pe obraji ca nişte lacrimi, izvorâte parcă din părul tăiat scurt, ca peria. Vreţi neapărat să-i vedeţi pe tipii ăştia doi rupţi în două, chiar înaintea voastră? Credeţi că aşa se începe o viaţă nouă? Credeţi că un asemenea lucru poate fi drept? Vă spun eu că o să vă chinuiască visele rele tot restul zilelor voastre!

Mulţimea murmură a încuviinţare.

— Trebuie să punem capăt acestei execuţii, spuse Whitney. Ştiţi? Trebuie să avem răgazul să ne gândim la... la...

— Whitney.

Vocea lui, moale ca mătasea, doar cu puţin mai tare decât o şoaptă, avu darul să reducă la tăcere vocea şovăielnică a bucătarului. Acesta se întoarse spre Flagg; buzele i se mişcau fără să scoată niciun sunet, iar ochii îi rămăseseră ficşi, ca ai unui peşte. Sudoarea i se scurgea acum pe faţă în adevărate torente.

— Whitney, ai fi făcut mai bine să taci. Vocea lui înceată ajungea până la ultimul ascultător. Te-aş fi lăsat să pleci... ce nevoie aveam de tine?

Buzele lui Whitney se mişcau mai departe, muteşte.

— Vino aici, Whitney.

— Nu, şopti el.

Nimeni nu auzi împotrivirea lui, cu excepţia lui Lloyd, Ralph, Larry şi poate Barry Dorgan. Picioarele lui Whitney se mişcară, ca şi cum n-ar fi auzit ce spusese gura. Mocasinii lui negri, rupţi, se mişcară târşâit prin iarbă; se apropia de Omul Întunecat ca o stafie.

Gloata urmărea scena cu ochii holbaţi şi gura căscată.

— Îţi ştiam planurile, spuse Omul Întunecat. Ştiam ce ai de gând să faci chiar înaintea ta. Şi te-aş fi lăsat să pleci de aici pentru un timp, până când aş fi fost din nou gata să te primesc înapoi. Poate peste un an, poate peste zece. Dar acum toate astea ţin de trecutul tău. Crede-mă, Whitney.

Whitney îşi recăpătă glasul pentru ultima oară; cuvintele ţâşniră din el într-un torent sugrumat.

— Tu nu eşti om! Tu eşti un fel de... un fel de diavol!

Flagg îşi întinse mâna stângă, cu arătătorul spre Whitney Horgan, cât pe ce să-i atingă bărbia.

— Da, asta aşa este, mărturisi el, atât de încet, încât nu-l auzi nimeni, în afară de Lloyd şi Larry Underwood. Asta sunt.

O sferă de foc albastru nu mai mare decât mingea de ping-pong cu care Leo se juca neîncetat se ivi din vârful degetului lui Flagg, cu un uşor pârâit de descărcare electrică.

Un cor de gemete, ca un vânt de toamnă, trecu prin mulţime.

Whitney ţipă – dar nu se clinti. Globul de foc i se lipi de bărbie. Se stârni imediat un miros dezgustător, de carne arsă. Globul îi trecu peste buze, lipindu-i buzele între ele şi împiedicând astfel să iasă urletul de dincolo de ochii lui bulbucaţi. Traversă un obraz, săpând un şanţ negru, perfect şi instantaneu cauterizat.

Îi închise ochii.

Se opri deasupra frunţii lui Whitney, iar Larry îl auzi pe Ralph vorbind, repetând mereu acelaşi lucru, şi Larry îşi uni vocea lui cu a lui Ralph, înălţând împreună litania lor:

— Nu mă voi teme de niciun rău... nu mă voi teme de niciun rău... nu mă voi teme de niciun rău...

Mingea de foc porni din dreptul frunţii lui Whitney spre spate, lăsând în urmă o fâşie cheală, grotescă; acum se simţea miros de păr ars. Whitney se clătină pe picioare pentru o clipă şi apoi se prăbuşi, din fericire cu faţa în jos.

Din pieptul mulţimii ţâşni un sunet prelung şi şuierător: Aaaahhhh. Era sunetul care se auzea pe 4 Iulie, atunci când oamenii erau deosebit de încântaţi de jocul de artificii. Mingea de foc plutea acum în aer, mai mare şi prea luminoasă ca să o mai poţi privi fără să strângi din ochi. La un semn al Omului Întunecat, porni încet spre mulţime. Cei din primul rând – printre care şi Jenny Engstrom, cu faţa albă ca varul – se traseră înapoi.

Flagg provocă mulţimea, cu voce tunătoare:

— Mai este cineva care să nu fie de acord cu sentinţa mea? Dacă-i aşa, să vorbească acum!

Linişte profundă.

Flagg păru mulţumit:

— Atunci să...

Deodată, capetele începură să se îndrepte într-altă direcţie. Şoapte de mirare, tot mai năvalnice. Flagg părea luat prin surprindere. Câţiva oameni din mulţime începuseră acum să strige în gura mare cuvinte ce nu se

puteau înţelege. Mingea de foc se lăsă în jos şi se roti nesigur.

Larry auzi bâzâitul egal al unui motor electric. Şi din nou numele acela uimitor trecu din gură în gură, niciodată limpede, niciodată întreg: Man... Can Man... Trash... Trashy...

Cineva venea prin mulţime, ca un răspuns la sfidarea Omului Întunecat.

Lui Flagg i se strecură groaza în inimă. Groaza aceea pe care ţi-o inspiră necunoscutul şi neaşteptatul. Prevăzuse totul, până şi discursul ad-hoc şi dement al lui Whitney. Prevăzuse totul, doar asta nu. Mulţimea – mulţimea lui – se desfăcea, se trăgea înapoi. Se auzi un ţipăt, înalt, limpede şi cutremurător. Cineva o rupse la fugă. Apoi altcineva. Echilibrul emoţional şi aşa fragil al mulţimii se frânse apoi: cuprinşi de panică, oamenii începură să se risipească în toate direcţiile.

— Rămâneţi pe loc! strigă Flagg cât îl ţineau puterile, însă zadarnic.

Gloata se transformase într-un vânt tare, şi nici măcar Omul Întunecat nu se putea pune în calea vântului. Furia teribilă a neputinţei crescu în el nemăsurat şi, împreună cu teama, alcătui un amestec nou şi extrem de periculos. Iar îi ieşise strâmb. În ultima clipă apăruse ceva care-i răsturnase planul, cum se întâmplase cu bătrânul avocat din Oregon, cu femeia care-şi retezase gâtul în sticlă... şi Nadine... căderea Nadinei...

Oamenii o rupseră la fugă, risipindu-se în cele patru vânturi, ropăind peste pajiştea din faţa lui MGM Grand, peste stradă, către Strip. Apucaseră să-l vadă pe cel din urmă oaspete, ajuns în sfârşit, ca o imagine sumbră dintr-o povestire plină de orori. Văzuseră, poate, obrazul grosolan fardat al infernalei clipe a Judecăţii de Apoi.

Şi mai văzuseră ce adusese cu el călătorul întors din peregrinările lui.

Odată ce gloata se topi, văzu şi Randall Flagg, ca şi Larry, Ralph şi Lloyd Henreid, care îngheţase, ţinând încă pergamentul sfâşiat în mâini.

Era Donald Merwin Elbert, mai bine cunoscut drept Trashcan Man, acum şi pururi, lume fără de sfârşit, aleluia, amin.

Era la volanul unui căruţ electric mare şi murdar. Masivele şi puternicele baterii ale maşinăriei erau aproape consumate. Căruţul bâzâia, pârâia şi se împleticea. Trashcan Man se bâţâia pe scaun, ca o marionetă dementă.

Se afla în ultimul stadiu al bolii de radiaţie. Părul îi căzuse. Braţele, ieşind dintre zdrenţele cămăşii, erau acoperite cu răni deschise şi purulente. Faţa lui era o supă roşiatică, plină de cratere, din care un singur ochi albastru-palid sclipea cu o inteligenţă teribilă şi jalnică. Dinţii dispăruseră. Unghiile dispăruseră. Din pleoape nu mai rămăseseră decât nişte fragmente de carne zdrenţuită.

Omul părea să fi ieşit cu maşinăria lui electrică tocmai din gura întunecată şi arzătoare a iadului.

Flagg îl urmărea încremenit. Zâmbetul îi dispăruse. Culoarea sănătoasă din obraji dispăruse. Faţa lui arăta deodată ca o vitrină de sticlă limpede şi palidă.

Vocea lui Trashcan Man bolborosi extatic din pieptul lui plăpând:

— Am adus-o... ţi-am adus focul... te rog... Îmi pare rău...

Primul se dezmetici Lloyd. Făcu un pas, apoi încă unul.

— Trashy... Trashy, băiatule..., croncăni el.

Unicul lui ochi abia se mişca, detectându-l în sfârşit, cu greutate, pe Lloyd:

— Lloyd? Tu eşti?

— Eu sunt, Trash. Lloyd tremura, din toate încheieturile, la fel ca Whitney. Hei, ce-ai adus acolo? Nu cumva...

— E Marea Lovitură, îi împărtăşi Trash fericit. E bomba atomică. Începu să se legene încolo şi încoace pe scaunul căruciorului electric, ca un proaspăt convertit, la întrunirea

vreunei secte de exaltaţi. Bomba atomică, Marea Lovitură, focul cel mare, viaţa mea pentru tine!

— Du-o de-aici, Trash, şopti Lloyd. E periculoasă. Frige... Du-o de-aici...

— Fă-l să scape de ea, Lloyd, scânci Omul Întunecat, în ultimul hal de speriat. Trimite-l cu ea de unde-a adus-o. Spune-i...

Singurul ochi sănătos al lui Trashcan se căscă neîncrezător.

— Unde-i el? întrebă, apoi glasul i se ridică, într-un urlet de moarte. Unde-i el? A plecat! Unde este? Ce i-aţi făcut?

Lloyd făcu un ultim şi suprem efort:

— Trash, trebuie să scapi de obiectul acela. Trebuie...

Deodată, Ralph strigă:

— Larry! Larry! Mâna lui Dumnezeu!

Figura lui Ralph vădea o fericire imensă. Ochii îi străluceau. Arăta spre cer.

Larry îşi ridică privirea. Văzu ghemul de electricitate pe care Flagg îl iscase din vârful degetului. Acum căpătase dimensiuni enorme. Atârna pe cer, tremurând şi aplecându-se spre Trashcan Man, emiţând scântei, ca firele de păr încărcate de sarcină electrică. Larry constată absent că aerul era atât de încărcat de electricitate, încât până şi părul de pe trupul lui se ridicase.

Iar forma aceea de pe cer avea cu adevărat forma unei mâini.

— Nuuu! se tângui Omul Întunecat.

Larry se uită spre el... dar Flagg nu se mai afla acolo. Avu impresia că un lucru monstruos se afla în faţa locului unde stătuse Flagg. Ceva prăbuşit, cocoşat şi aproape fără formă – ceva cu ochi galbeni enormi, cu pupila tăiată ca la pisici.

Apoi dispăru.

Larry văzu hainele lui Flagg – jacheta, pantalonii, cizmele – rămase în poziţia lor normală, deşi nu mai îmbrăcau nimic. Pentru o fracţiune de secundă mai păstrară forma trupului pe care-l îmbrăcaseră. Apoi se prăbuşiră. Focul

albastru şi scânteietor din cer se abătu asupra căruţului electric galben, pe care Trashcan Man reuşise să-l aducă, nu se ştie cum, tocmai de la Nellis Range. Îşi pierduse părul, vărsase sânge şi în cele din urmă îşi vărsase toţi dinţii, pe măsură ce boala de radiaţii pătrundea tot mai adânc în el, cu toate acestea nu renunţase nicio clipă la gândul de a-i aduce Omului Întunecat darul lui... nimic nu-l împiedicase să-şi împlinească hotărârea.

Globul albastru se prăbuşi în partea din spate a căruţului, căutând ceea ce se găsea acolo, atras irezistibil.

— Căcat, am belit-o cu toţii! ţipă Lloyd Henreid.

Îşi puse mâinile în cap şi căzu în genunchi.

O, Doamne, mulţumescu-ţi ţie, Doamne Dumnezeule, gândi Larry. Nu mă voi teme de niciun rău, nu mă v...

Lumina albă şi tăcută umplu lumea.

Focul sfânt îi mistui pe cei drepţi şi pe cei nedrepţi, fără osebire.

CAPITOLUL 74

Stu se trezi în zori, după o noapte de somn neliniştit; tremura, deşi Kojak stătea încovrigat alături de el. Cerul dimineţii era albastru şi îngheţat. În pofida frisoanelor, era fierbinte, căci avea febră.

— Bolnav, murmură.

Kojak deveni atent. Începu să mişte din coadă şi porni de-a lungul văii. Aduse o bucată de lemn uscat şi o depuse la picioarele lui Stu.

— Bolnav, spusesem, dar e bine şi-aşa, îl lăudă Stu.

Îl trimise pe Kojak să mai aducă vreo duzină de beţe şi aprinse focul. Chiar stând aproape de căldură, nu reuşea să-şi alunge frisoanele, deşi, paradoxal, picături mari de transpiraţie i se scurgeau pe obraz. Se îmbolnăvise de gripă, sau de ceva asemănător. Simptomele se iviseră la două zile după plecarea lui Glen, Larry şi Ralph. În următoarele două zile, gripa păruse să cocheteze cu ideea dacă merita sau nu să-l atace. Din câte se vedea, ajunsese la concluzia că merita. Pe măsură ce trecea timpul, se simţea tot mai rău. Iar în dimineaţa aceasta, starea lui era cu adevărat gravă.

În mulţimea de nimicuri din buzunare, Stu găsi un ciot de creion, carnetul (toate însemnările legate de organizarea în Free Zone, altădată aparent vitale, i se păreau acum nişte prostii nevinovate, în cel mai bun caz) şi legătura de chei. Se întreba de multă vreme ce să facă cu ele, iar în ultimele câteva zile îl surprinse şi pe el tristeţea şi nostalgia aproape dureroase stârnite de chei. Aceasta era de la apartament. Asta de la dulap. Iar asta, cheia de rezervă a maşinii lui, un Dodge din 1977 foarte ruginit, care, probabil, se mai afla şi acum parcat în spatele blocului de pe 31 Thompson Street, din Arnette.

De inel era prinsă şi adresa lui, scrisă pe o bucată de carton, introdusă într-un înveliş de plastic: STU REDMAN –

31 THOMPSON STREET – TEL. (713) 555-6283. Scoase cheile de pe inel, le cântări gânditor în podul palmei şi apoi le aruncă. Ultima rămăşiţă din ceea ce fusese el cândva căzu în valea seacă, izbindu-se cu zgomot de un smoc uscat de iarbă, unde avea să rămână până la sfârşitul vremurilor. Scoase cartonul din plasticul lui, apoi rupse o foaie albă din carnet.

Dragă Frannie, scrise el în partea de sus.

Îi povesti tot ce se întâmplase până când suferise fractura. Că dorea s-o revadă, dar nu avea speranţa să-i mai fie dat. În cel mai bun caz, Kojak avea să regăsească drumul spre Boulder şi să se întoarcă. Îşi şterse absent lacrimile de pe obraz cu podul palmei şi mai scrise că o iubeşte. Vreau să mă plângi şi pe urmă să-ţi vezi de viaţa ta, tu şi copilul trebuie să mergeţi mai departe. Acesta este lucrul cel mai important, acum. Semnă, împături coala şi o strecură în plicul din plastic. Apoi agăţă inelul de zgarda lui Kojak.

— Ce câine cuminte, îl lăudă el după ce terminase operaţiunea. Nu vrei să dai o raită? Poate găseşti un iepure sau altceva!

Kojak urcă panta prin locul unde Stu îşi rupsese piciorul şi dispăru. Stu îl urmări cu un amestec de amărăciune şi amuzament, apoi culese cutia de 7-Up pe care Kojak i-o adusese dintr-unul dintre drumurile lui, în loc de lemn. O umpluse cu apă amestecată cu noroi din şanţ. Între timp, noroiul se lăsase pe fund. Nisipul îi scrâşnea între dinţi, dar, după cum i-ar fi zis maică-sa, mult mai rău ar fi fost dacă n-ar fi avut deloc. Bău încet, potolindu-şi încetul cu încetul setea. Fiecare înghiţitură era dureroasă.

— Mare curvă e şi viaţa, mormăi el, apoi râse de sine.

Îşi pipăi umflătura de la gât, apărută sus, chiar sub falcă. După câteva clipe se lăsă pe spate, cu piciorul fracturat înaintea lui, şi adormi.

Tresări din somn după o oră, speriat şi strângând în pumn pământul nisipos. Avusese un coşmar? Oricum, coşmarul părea să continue. Terenul se mişca lent sub mâinile lui.

Cutremur? Oare se poate petrece un cutremur aici?

Pentru un moment se agăţă de ideea că trebuie să fie efectul delirului, că febra îi revenise în timpul somnului. Privind şanţul însă, văzu ţărâna alunecând în mici pârâie noroioase. Înaintea ochilor săi miraţi se rostogoliră pietricele, pe suprafaţa cărora străluceau fragmente de mică şi cuarţ. Urmă un bubuit surd şi încet – care pătrunse, cu forţa, parcă, în urechile lui. În clipa următoare se zbătu să respire, ca şi cum aerul ar fi fost măturat din valea tăiată de furia torentului de ape.

Deodată auzi un scâncet. Silueta lui Kojak, ghemuit şi cu coada între picioare, se profila pe marginea de vest a râpei. Se uita spre apus, în direcţia Nevadei.

— Kojak! strigă Stu, cuprins de panică.

Zgomotul acela surd, care îi sunase ca şi cum Dumnezeu ar fi bătut din picior pe întinderea deşertului, undeva, nu la mare distanţă, îl scosese din minţi.

Kojak se rostogoli pe pantă şi se opri lângă el, scheunând. Stu mângâie câinele pe spate şi-i simţi tremurul. Trebuia să vadă cu ochii lui, trebuia neapărat. Acum era absolut sigur: ceea ce trebuia să se întâmple se întâmpla chiar acum. Chiar acum.

— Vreau să ajung sus, băiete, murmură Stu.

Se târî până la marginea estică a râpei. Deşi era ceva mai abruptă, existau mai multe puncte de sprijin. De trei zile îl preocupa gândul că ar putea ajunge până sus, dar considerase că n-avea niciun rost. Fundul văii îl ferea de vânt, exista şi apă. Dar acum simţea nevoia să ajungă acolo. Să vadă. Târî în urma lui piciorul strâns în atele, ca pe o bâtă. Se sprijini în mâini şi-şi întinse gâtul, ca să vadă vârful. Părea foarte sus şi foarte departe.

— Nu sunt în stare, băiete, îi mărturisi lui Kojak, dar începu totuşi să se târască.

Pe fund se adunase o nouă grămadă de moloz, urmare a... cutremurului. Sau ce-o fi fost. Stu trecu de ea, apoi începu să se caţăre încet spre culme, sprijinindu-se pe mâini şi pe genunchiul stâng. Înaintă doisprezece metri, apoi pierdu şase, până ce reuşi să se prindă de un fragment de cuarţ şi să se oprească din alunecare.

— Nu, n-am să reuşesc, îşi zise el, gâfâind.

Peste zece minute o luă de la capăt şi parcurse încă zece metri. Se odihni. Porni iarăşi. Ajunse într-un loc fără puncte de sprijin şi se văzu silit să se târască încet spre stânga, în căutarea unui reper. Kojak îl însoţea, întrebându-se, desigur, ce-avea de gând nebunul ăsta, care-şi părăsea apa şi focul prietenos şi cald.

Cald. Prea cald.

Febra îi creştea probabil din nou, măcar bine că-l lăsaseră frisoanele. Un nou val de transpiraţie îi scălda faţa şi braţele. Părul, prăfuit şi uleios, îi atârna în ochi.

Doamne, ce ard! Probabil că am treizeci şi nouă sau patruzeci de grade...

Se uită întâmplător la Kojak. Avu nevoie de aproape un minut ca să înţeleagă ce vedea. Kojak respira din greu, cu limba scoasă. Nu era febră, sau nu numai febră, pentru că şi Kojak se înfierbântase.

Deasupra lui se formase un cârd de păsări, care ţipau şi zburau fără ţintă.

Au simţit şi ele. Păsările au simţit şi ele ceva.

Frica îi dădu forţe noi şi începu iar să urce. Trecu o oră, şi încă una. Se lupta cu fiecare pas, cu fiecare centimetru. Vedea deasupra bucăţi rupte din pavaj. Nu-i mai rămăseseră decât vreo doi metri, dar panta era aici deosebit de abruptă şi de netedă, încercă o dată să înainteze unduindu-se ca un şarpe, dar pietrişul nesigur ce stătuse la baza şoselei începuse să curgă de sub el şi se

temu ca mişcându-se să nu cadă din nou, rupându-şi poate şi celălalt picior.

— Am rămas înţepenit, mormăi el. Fir-ar să fie. Acum ce mă fac?

Curând îi fu foarte limpede ce avea să se întâmple. Chiar dacă el rămânea nemişcat, pământul din jur începea să se lase. Alunecă un centimetru şi căută un punct de sprijin cu mâna. Piciorul rupt îl durea rău, şi nu-i trecuse prin minte să ia pilulele lui Glen.

Alunecă patru centimetri. Apoi încă vreo doisprezece. Talpa stângă îi atârna deja în gol. Nu se mai susţinea decât în mâini şi, sub ochii lui, începură să-i alunece, săpând zece dâre în terenul umed.

— Kojak! strigă disperat.

Nu se aştepta la aşa ceva, dar se trezi cu el alături. Stu îl prinse orbeşte de gât, fără speranţa că se va salva, ci cu gestul omului care se îneacă şi se agaţă de orice. Kojak nu i se feri din cale. Se fixă în teren şi-şi încordă forţele. O clipă rămaseră încremeniţi, ca un grup statuar. Apoi Kojak începu să urce încet, lovind cu unghiile în pietricele. Ţărâna îi venea lui Stu în faţă şi închise ochii. Kojak trăgea din greu, gâfâind ca un compresor în urechea dreaptă a lui Stu.

Îşi deschise pleoapele cu precauţie şi constată că erau aproape de vârf. Kojak stătea cu grumazul aplecat şi împingea de zor cu picioarele din spate. Parcurseseră astfel încă cincisprezece centimetri. Acum era suficient. Cu un strigăt, Stu se desprinse de gâtul câinelui şi se prinse de o bucată de asfalt. I se frânse în mâini. Se agăţă de alta. Pielea de pe două degete i se coji ca un abţibild şi ţipă de durere. Durerea cruntă avu asupra lui efectul unui curent galvanic. Se târî până sus, ajutându-se de piciorul valid, şi, în cele din urmă, ajunse pe suprafaţa de asfalt a lui I-70, unde rămase zăcând cu ochii închişi.

Kojak veni lângă el, scâncind şi lingându-l pe faţă.

Stu se ridică apoi încet şi privi spre vest. Rămase aşa multă vreme, fără să bage de seamă valurile de căldură ce

se abăteau asupra lui cu putere.

— O, Doamne, spuse într-un târziu cu o voce slabă şi tremurătoare. Uită-te, Kojak. Larry. Glen. S-a terminat cu ei. Doamne, totul s-a terminat. Totul.

Norul în formă de ciupercă domina orizontul aidoma unui pumn strâns, la capătul braţului lung şi prăfos. Se rotea turbat, iar la margini apăruseră primele semne ale risipirii lui. Pe suprafaţa lui jucau umbre roşu-portocalii posomorâte, ca şi cum soarele ar fi hotărât să apună la începutul după-amiezii.

Furtuna de foc, îi trecu prin minte.

În Las Vegas nu mai rămăsese nimic viu. Cineva nu-şi văzuse de treabă şi declanşase o bombă nucleară... ba încă una dintre cele mari, din câte se vedea şi se simţea. Poate explodaseră chiar mai multe deodată. Glen, Larry, Ralph... chiar dacă nu ajunseseră încă la Vegas, chiar dacă se mai aflau pe drum, nu-ncape îndoială că se aflau destul de aproape ca să fie arşi de vii.

Alături de el, Kojak scheună trist.

Cenuşa. Oare în ce parte o va sufla vântul?

Ce mai conta?

Îşi aminti de scrisoarea adresată lui Fran. Trebuia neapărat să adauge ce se întâmplase. Dacă vântul împingea norul spre est, putea să le facă necazuri... dar, dincolo de asta, trebuia ca ei să afle că Las Vegas, fortăreaţa Omului Întunecat, fusese ştearsă de pe faţa pământului. Oamenii dispăruseră împreună cu jucăriile morţii răspândite peste tot şi aşteptând să le culeagă cineva. Scrisoarea trebuia să cuprindă toate aceste lucruri.

Dar nu acum. Acum era prea obosit. Urcuşul îl epuizase, iar priveliştea teribilă a norului atomic pe cale de a se risipi îi răpise şi ultimele puteri. Nu simţea nicio urmă de triumf, ci doar o sfârşeală absolută. Se lăsă pe asfalt, iar înainte de a luneca spre somn ultimul lui gând a fost: Oare câte megatone să fi avut? Dar asta nu va şti nimeni niciodată. Şi nici nu va interesa pe cineva.

Se trezi după ora 6. Ciuperca dispăruse, dar cerul căpătase la apus o nuanţă roz-roşie supărată, ca o urmă de arsură. Stu se târî până pe banda din mijlocul autostrăzii unde se prăbuşi, extenuat. Frisoanele îi reveniseră. Ca şi febra. Îşi pipăi fruntea cu încheietura mâinii, încercând să-şi dea seama ce temperatură are. Probabil peste 38 de grade.

La lăsatul serii, Kojak apăru ţinând un iepure în fălci. Îl depuse la picioarele lui Stu şi mişcă din coadă, aşteptând să fie lăudat.

— Ce câine cuminte, spuse Stu, obosit. Drăguţu' de tine.

Kojak mişcă şi mai repede din coadă. Da, sunt un câine cât se poate de cuminte, părea să accepte el. Dar rămase în continuare cu privirile aţintite asupra lui Stu, ca şi cum ar mai fi aşteptat ceva şi o parte din ritual nu ar fi fost îndeplinit. Stu încercă să înţeleagă despre ce anume era vorba. Creierul lui funcţiona încet, de parcă îi turnase cineva melasă peste toate rotiţele minţii, în timp ce dormea.

— Ce câine cuminte, repetă el, uitându-se la iepurele mort. Atunci îşi aduse aminte ce anume lipsea. Aport, Kojak, spuse el, mai ales ca să-i facă plăcere câinelui, pentru că nici nu ştia dacă are chibriturile la el.

Kojak o luă din loc şi se întoarse curând cu o bucată zdravănă de lemn uscat. Chibriturile erau la el, în schimb se pornise un vânt destul de puternic, iar mâinile îi tremurau rău. Avu nevoie de mult timp până să facă focul. La cel de-al zecelea chibrit izbuti să aprindă surcelele, dar atunci veni o pală de vânt şi stinse flacăra. Stu potrivi din nou surcelele cu grijă şi le protejă cu trupul şi cu mâinile sale. Îi mai rămăseseră opt beţe într-un plic La Salle Business School. Găti iepurele, îi dădu lui Kojak jumătatea sa, dar nu reuşi decât să guste puţin din jumătatea lui. Îi aruncă lui Kojak ce mai rămăsese. Kojak nu se repezi. Privi carnea, apoi scheună neliniştit în direcţia lui Stu.

— Hai, băiete, eu nu mai pot.

Kojak mâncă restul. Stu tremura. Cele două pături rămăseseră desigur pe fundul râpei.

Soarele apuse, iar cerul avea o culoare de-a dreptul grotescă la apus. Cel mai spectaculos apus pe care-l văzuse Stu în viaţa lui... şi cel mai otrăvit. Îşi aducea aminte şi acum vocea crainicului care prezenta jurnalul de la Movie Tone, pe la începutul anilor şaizeci, povestind entuziasmat că, după un test nuclear, urmau nişte apusuri minunate timp de săptămâni întregi. La fel ca după cutremure, de altfel.

Kojak se întoarse din râpă cu ceva în gură – una dintre pături. O lăsă în poala lui Stu.

— Hei, îi spuse Stu, îmbrăţişându-l. Habar n-ai tu ce câine nemaipomenit eşti!

Kojak scutură din coadă, în semn că ştia foarte bine.

Stu se înfăşură în pătură şi se apropie de foc. Kojak se cuibări lângă el şi curând dormeau amândoi. Dar somnul lui Stu fu uşor şi neliniştit, mereu pe marginea delirului. La un moment dat, după miezul nopţii, ţipă în somn şi îl trezi pe Kojak.

— Hap! exclamă Stu. Fă bine şi închide pompele! Vine! Omu’ negru e pe urmele tale! Fă bine şi închide pompele! E-n maşina aia veche de colo!

Kojak scânci speriat. Omul era bolnav. Simţea mirosul bolii, dar împreună cu mirosul acela apăruse şi un altul. Un miros negru. Mirosul pe care-l aveau şi iepurii, când se năpustea asupra lor. Mirosul lupului căruia îi scosese maţele sub casa lui Mother Abagail, la Hemingford Home. Mirosul întâlnit prin oraşele prin care trecuse în drum spre Boulder, urmându-l pe Glen Bateman. Era mirosul morţii. Dacă ar fi putut să-l atace şi să-l alunge din Om, ar fi făcut-o. Dar duhoarea era în Omul acesta. Omul trăgea în piept aer sănătos şi expira mirosul morţii ce va să vie, iar lui nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă totul, până la sfârşit. Kojak scânci iarăşi, încet, apoi adormi.

Stu se trezi a doua zi cu febră mai mare ca niciodată. Ganglionii de sub bărbie i se umflaseră cât mingile de golf. Ochii îi erau nişte bile fierbinţi.

Mor... da, nu-ncape nicio îndoială.

Îl chemă pe Kojak şi îi scoase inelul cu scrisoarea pusă în plicul din plastic. Scriind cu grijă, adăugă ceea ce văzuse şi puse nota la locul ei. Se culcă şi adormi. Apoi, fără să ştie prea bine cum, era din nou aproape întuneric. Un alt apus îşi oferea spectacolul oribil şi încântător. Iar Kojak adusese un popândău pentru cină.

— Mai mult de-atât n-ai fost în stare?

Kojak mişcă din coadă şi rânji ruşinat.

Stu îl fripse, îl împărţi şi reuşi să mănânce întreaga lui jumătate. Carnea era tare şi avea un gust oribil, iar după ce termină îl chinuiră mai multe crampe la stomac.

— Când mor, vreau să te întorci la Boulder, îi spuse câinelui. Tu te întorci şi o găseşti pe Fran. O găseşti pe Frannie. Ai înţeles, câine mare şi prost ce eşti?

Kojak clătină din coadă, plin de îndoială.

Peste o oră, stomacul lui Stu scoase un ghiorăit de avertisment. De-abia avu timp să se rostogolească într-un cot, evitând astfel să se murdărească cu jumătatea lui de popândău.

— Al naibii, mormăi el nefericit, apoi adormi la loc.

Se trezi spre dimineaţă şi se ridică pe coate, cu creierii huruindu-i de febră. Focul se stinsese, constată el. Nu conta. Şi el era aproape terminat.

Îl trezise un sunet în întuneric. Pietricele şi bolovani. Kojak suia probabil malul râpei, asta era...

Numai că tovarăşul lui era alături, dormind.

Până să apuce Stu să-şi ridice privirea, Kojak se trezi. Îşi ridică botul de pe labe şi într-o clipă se ridică în picioare, cu faţa spre râpă, mârâind din adâncul gâtului.

Pietricele şi bolovani, rostogolindu-se. Cineva – ceva – urcând.

Stu se chinui să se ridice. E el, gândi. Se afla şi el acolo, însă a reuşit să scape. Acum se află aici şi are de gând să-mi facă felul, înainte să apuce gripa s-o facă.

Mârâitul lui Kojak deveni mai puternic. Părul i se zburlise şi-şi plecase capul în jos. Zgomotul era tot mai aproape. Stu auzi un gâfâit slab. Urmă o pauză, în care Stu îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Peste câteva clipe o umbră neagră se săltă peste marginea râpei, capul şi umerii acoperind o parte din stele.

Kojak avansă mârâind, pregătit de atac.

— Hei! se auzi o voce mirată, care suna familiar. Hei, nu cumva-i Kojak? Nu?

Mârâitul încetă imediat. Kojak se repezi înainte cu bucurie, dând din coadă.

— Nu! îi strigă Stu. E o cursă! Kojak!...

Dar Kojak dansa în jurul figurii care reuşise în sfârşit să se salte pe asfalt. Iar silueta... şi ceva din siluetă i se părea familiar. Se apropia de el, urmată de Kojak. Kojak lătra vesel. Stu se linse pe buze şi se pregăti să se bată, dacă ar fi fost nevoie. Era sigur că va putea da o lovitură zdravănă, poate chiar două.

— Cine-i acolo? strigă. Răspunde, cine-i acolo?

Figura întunecată vorbi de-abia după o mică pauză.

— Păi, e Tom Cullen, e chiar el, da. Doamne, da, Tom Cullen. Cine-i acolo?

— Stu, răspunse, iar vocea lui păru să vină de foarte departe. Toate se depărtaseră acum. Salut, Tom, mă bucur să te văd.

De fapt nu-l mai văzu în noaptea aceea. Stu leşină.

Îşi reveni la ora 10, în dimineaţa zilei de 2 octombrie, deşi nici el şi nici Tom nu aveau habar în ce dată sunt. Tom aprinsese un foc uriaş şi-l învelise pe Stu în sacul de dormit şi-n pături. Tom şedea acum lângă flăcări şi frigea un iepure. Kojak stătea mulţumit între cei doi.

— Tom, reuşi Stu să spună.

Tom se apropie. Îşi lăsase barbă, constată Stu; nu mai semăna deloc cu omul care plecase de la Boulder spre vest, cu cinci săptămâni în urmă. Ochii lui albaştri străluceau de fericire.

— Stu Redman! Te-ai trezit, Doamne, da! Sunt foarte bucuros. Cât mă bucur să te văd. Ce-ai păţit la picior? Te-ai lovit, nu? Şi eu am păţit-o, odată. Am sărit de pe o căpiţă şi mi l-am rupt, cred. Mă întrebi dacă m-a bătut taică-meu? Păi să ştii că da! Asta s-a-ntâmplat chiar înainte să fugă cu DeeDee Packalotte.

— Şi-al meu s-a rupt. Zob s-a făcut! Tom, mi-e foarte sete.

— O, avem apă. Câtă vrei! Poftim.

Îi întinse lui Stu o sticlă din plastic, în care fusese probabil odinioară lapte. Apa era limpede şi delicioasă. Fără pic de nisip. Stu o bău cu lăcomie şi apoi vărsă totul.

— Trebuie s-o iei încet, îl sfătui Tom. Ăsta-i secretul. Încet şi cu grijă. Doamne, cât mă bucur să te văd. Te-ai rănit la picior, este?

— Da, mi l-am rupt. Acum o săptămână, sau chiar mai mult. Bău iarăşi apă, şi de astă dată nu mai păţi nimic. Dar nu mi-e rău doar din cauza piciorului. Sunt foarte bolnav, Tom. Am febră. Ascultă-mă atent.

— Corect! Tom ascultă. Numai spune-mi ce-am de făcut.

Tom se aplecă spre el, iar Stu gândi: Ca să vezi, pare mai deştept. E cu putinţă una ca asta? Unde fusese Tom? Ştia ceva despre Jude? Despre Dayna? Erau atâtea de discutat, dar acum nu era vreme pentru asta. Se simţea tot mai rău. Din pieptul lui se urca un hârâit puternic, ca de lanţuri acoperite cu pâslă. Simptome foarte asemănătoare cu acelea ale Supergripei. De-a dreptul ciudat.

— Trebuie să scap de temperatură, îi explică lui Tom. Asta-i prima grijă. Am nevoie de aspirină. Cunoşti aspirina?

— Păi sigur. Aspirina. Întotdeauna prima.

— Da, despre ea vorbesc. O porneşti la drum, Tom. Uită-te în torpedoul fiecărei maşini care-ţi iese în cale. Caută trusa pentru primul ajutor – de obicei se află într-o cutie cu

o cruce roşie pe ea. Când ai găsit aspirină într-o cutie din astea, întoarce-te cu ea. Iar dacă se întâmplă să găseşti o maşină cu echipament de campanie în ea, adu şi un cort. Bine?

— Sigur că da. Tom se ridică în picioare. Aspirină şi un cort, şi atunci ai să te faci iarăşi bine, corect?

— Oricum, va fi un început.

— Ascultă, întrebă Tom, ce face Nick? L-am visat. În vis îmi spune unde să mă duc, pentru că în vis poate să vorbească. Visele sunt ciudate, nu? Dar când încerc şi eu să-i vorbesc, pleacă. E bine, nu?

Tom îl măsură pe Stu cu nerăbdare.

— Nu acum, îi răspunse Stu. Nu... nu pot vorbi acum. Despre asta, nu. Te rog să-mi aduci aspirină, bine? După aceea stăm de vorbă.

— Okay... Dar teama se aşternuse pe figura lui Tom ca un nor cenuşiu. Kojak, vrei să vii cu Tom?

Kojak se ridică. Plecară împreună, spre est. Stu se întinse şi-şi puse o mână la ochi.

Când Stu reveni din nou la realitate, se lăsase amurgul. Tom îl scutura.

— Stu! Trezeşte-te! Trezeşte-te, Stu!

Îl speria faptul că părea să execute nişte salturi bruşte, pierzând astfel bucăţi de timp – ca şi cum roata dinţată a realităţii lui personale s-ar fi tocit. Tom îl ajută să se ridice şi, din această poziţie, cu capul plecat între genunchi, începu să tuşească. Tuşi atât de mult şi de rău, încât aproape leşină. Tom îl urmărea îngrijorat. Stu nu-şi reveni decât cu mare greutate. Îşi trase păturile mai aproape. Avea iarăşi frisoane.

— Ce-ai găsit, Tom?

Acesta-i întinse o trusă de prim ajutor. Conţinea bandaje, mercurocrom şi o sticlă mare cu Anacin. Stu constată şocat că nu avea putere să deschidă capacul conceput special ca să nu-l poată deschide copiii. Trebui să-i dea flaconul lui

Tom. În cele din urmă, Stu înghiţi trei pastile de Anacin cu apă din bidonul din plastic.

— Şi am mai găsit şi asta. Într-o maşină plină cu echipament de campanie.

Era un sac de dormit uriaş, dublu şi pufos, de culoare portocaliu-metalică pe afară, în timp ce căptuşeala avea un model ţipător, cu stele şi dungi.

— Mda, minunat. Aproape la fel de bun ca un cort. Te-ai descurcat excelent, Tom.

— Şi astea. Din aceeaşi maşină. Tom îşi vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală o jumătate de duzină de pachete ambalate ermetic în folie. Lui Stu nu-i venea să-şi creadă ochilor. Concentrate uscate la frig. Ouă. Mazăre. Carne conservată de vacă. Mâncare, nu-i aşa, Stu? Văd că au pe ele poze cu mâncare, Doamne, da.

— Da, mâncare este, confirmă Stu recunoscător. Cred că este singurul fel de mâncare pe care-l suport acum. Capul îi huruia, iar de departe, din mijlocul creierului, venea un ţiuit continuu. Putem încălzi nişte apă? Dar n-avem nici ceainic, nici alt vas.

— Fac eu rost de ceva.

— Foarte bine.

— Stu...

Stu privi faţa profund tulburată şi tristă, ca de copil, în ciuda bărbii, şi clătină încet din cap.

— E mort, Tom, îi spuse cu blândeţe. Nick a murit. Acum aproape o lună. A fost un... incident politic. Asasinare, cred că aşa se zice. Îmi pare rău.

Tom îşi plecă fruntea în jos şi, la lumina focului de-abia aprins, Stu văzu cum îi picurau lacrimile în poală. Cădeau ca o ploaie molcomă şi argintie. Dar nu scotea niciun sunet. Într-un târziu îşi ridică ochii albaştri, acum mai strălucitori ca niciodată. Se şterse cu dosul palmei.

— Ştiam că aşa s-a întâmplat, spuse el răguşit. N-am vrut să mă gândesc la asta, dar de fapt am ştiut. Doamne, da.

Îmi tot întorcea spatele şi pleca. Pentru mine el însemna totul, Stu... ştiai?

Stu se întinse şi apucă mâna mare a lui Tom.

— Ştiam, Tom.

— Da, aşa era, chiar totul. Îmi lipseşte îngrozitor. Dar am să-l văd în rai. Tom Cullen are să-l vadă acolo. Acolo el va putea vorbi, iar eu voi putea gândi. Nu-i aşa?

— Nu m-ar mira deloc să fie cum spui tu, Tom.

— Omul rău l-a omorât pe Nick. Tom ştie. Dar Dumnezeu l-a pedepsit pe omul cel rău. Am văzut cu ochii mei. Mâna lui Dumnezeu s-a pogorât din cer. Un vânt rece şuiera peste deşertul din Utah, iar Stu tremura violent sub biciuirea lui. L-a aranjat pentru ce i-a făcut lui Nick şi bietului Jude. Doamne, da.

— Ce ştii despre Jude, Tom?

— A murit. În Oregon! L-a împuşcat!

Stu clătină încet din cap.

— Şi Dayna? Despre ea ai aflat ceva?

— Tom a văzut-o, dar nu ştie ce s-a petrecut. Mi-au dat o slujbă, ca om de serviciu. Şi-ntr-o zi, când mă întorceam de la treaba mea, am văzut-o făcându-şi munca ei. Era căţărată pe o macara şi schimba becul la un felinar. S-a uitat la mine... Căzu pe gânduri, iar când continuă, păru să-şi vorbească mai mult lui însuşi decât lui Stu. L-a văzut pe Tom? L-a recunoscut pe Tom? Tom nu ştie. Tom... crede... că da. De atunci, Tom nu a mai dat ochii cu ea.

Tom plecă să prospecteze împrejurimile, luându-l pe Kojak cu el, iar Stu începu să dormiteze. Tom se întoarse nu cu o cutie mare de conserve, cum Stu îndrăznea doar să spere, ci cu o tigaie atât de mare că puteai să-ţi prepari în ea curcanul de Crăciun. În deşert existau comori, din câte se părea. Stu zâmbi, în ciuda băşicilor dureroase care i se formaseră pe buze, din cauza febrei. Tom îi povesti că luase tigaia dintr-un camion portocaliu, cu un u mare pe el – o familie care fugise de Supergripă cu toate bunurile ei pământeşti, din câte se pare. Şi la ce le folosise?

Peste o jumătate de oră, mâncarea era gata. Stu mâncă încet, grijuliu, rezumându-se la legume şi pregătind din concentrate o mâncare subţiată cu apă. Nu vărsă şi se simţi ceva mai bine, cel puţin pentru moment. Nu mult după cină, se culcară toţi trei, Kojak la mijloc.

— Tom, ascultă-mă.

Tom se lăsă pe vine lângă sacul de dormit. Era a doua zi dimineaţă. Stu nu reuşi să mănânce decât un mic dejun frugal; gâtul îl durea şi se umflase şi-l chinuiau toate încheieturile. Tusea devenise şi mai sâcâitoare, iar Anacinul nu reuşea să-i coboare febra.

— Dacă nu intru repede la adăpost şi nu înghit nişte medicamente, o să mor. Asta trebuie să se întâmple chiar astăzi. Acum, cel mai apropiat oraş este Green River, la nouăzeci de kilometri est de aici. Nu ajungem decât cu o maşină.

— Tom Cullen nu poate să conducă maşina, Stu. Doamne, nu!

— Mda, ştiam. Pentru mine are să fie un chin, pentru că, după ce că sunt bolnav ca un câine, mi-am rupt piciorul care nu trebuia.

— Adică ce vrei să spui?

— Păi... nu contează acum. Mi-e greu să-ţi explic. Nu asta trebuie să ne stea pe cap acum, nu asta e prima noastră problemă. Mai întâi să găsim o maşină, pe care s-o putem porni. Cele mai multe zac pe aici de cel puţin trei luni. Bateriile lor sunt terminate. Aşa că avem nevoie de puţin noroc. Adică să dăm peste o maşină oprită pe vârful unui deal, cu o cutie de viteze clasică. S-ar putea să găsim. Terenul este destul de muntos.

Nu mai adăugă că maşina trebuia neapărat să fie destul de bine reglată, să aibă nişte benzină în ea... şi o cheie de contact. Toţi tipii ăia de la televizor se descurcau de minune, umblau pe la sârme şi porneau motorul într-o clipită, dar Stu nu se pricepea la minunea asta.

Îşi ridică privirile spre cerul acoperit de nori murdari.

— Greul o să cadă pe tine, Tom. Tu vei merge în locul meu.

— Foarte bine, Stu. Dar când facem rost de maşină, ne întoarcem la Boulder? Tom vrea să se întoarcă la Boulder, tu nu?

— Mai mult decât orice, Tom. Se uită spre Munţii Stâncoşi, a căror umbră vagă domina orizontul. Oare ninsese deja în trecătorile înalte? Aproape sigur, da. Sau, oricum, avea să ningă curând. Iarna venea devreme în această zonă înaltă şi uitată de lume a pământului. S-ar putea să mai dureze o vreme, spuse el.

— De unde începem?

— Facem o targă...

— O targă?

Stu îi întinse briceagul lui:

— Trebuie să dai nişte găuri în fundul sacului de dormit. Câte una de fiecare parte.

Le luă mai mult de o oră până să încropească targa. Tom făcu rost de două beţe drepte, pe care le introduse în sacul de dormit, scoţându-le prin găurile din partea de jos. Apoi aduse nişte frânghie de la camionul de unde provenea şi tigaia, de care Stu se folosi ca să lege sacul de beţe. Când sfârşiră munca, obiectul aducea mai degrabă cu o ricşă dementă decât cu o targă, cum erau cele construite de indienii din câmpii.

Tom prinse cele două braţe şi se uită întrebător peste umăr:

— Eşti înăuntru, Stu?

— Da. Se întrebă cât vor rezista cusăturile înainte de a se sfâşia pe cele două laturi. Sunt greu, Tommy?

— Nu-i aşa de rău. Pot să te trag cale lungă. La drum!

Porniră. Râpa în care Stu îşi fracturase piciorul – şi în care fusese sigur că-şi va găsi sfârşitul – se pierdu încet în depărtare. Cât de slăbit era, Stu simţi o bucurie fără margini. Cel puţin nu avea să se întâmple aici. Urma să

moară undeva, într-un şanţ mizer, probabil curând, însă cel puţin nu avea să fie singur. Sacul se clătina încolo şi-ncoace, îmbiindu-l la somn. Aţipi. Tom îl trăgea sub cerul copleşit de nori tot mai apăsători. Kojak tropăia alături de ei.

Stu se trezi atunci când Tom îl lăsă la pământ.

— Îmi pare rău, se scuză Tom. Mă dor mâinile.

Începu să facă mişcări de răsucire şi flexare.

— Odihneşte-te cât vrei. Cursa o câştigă cine merge încet şi cumpănit.

Găsi Anacinul şi înghiţi pe uscat două pastile. Îl încerca senzaţia că are gâtul căptuşit cu glaspapir şi un sadic voia acum să aprindă chibrituri pe el. Verifică sacul de dormit pe la cusături. Cum era de aşteptat, începuseră să se desfacă, dar încă nu era un motiv de îngrijorare. Se aflau pe o pantă lungă, exact genul de ocazie pe care o aşteptase. Pe o pantă ca aceasta, lungă de mai bine de trei kilometri, o maşină lăsată la punct mort prindea viteză destul de bună şi puteai încerca să-i porneşti motorul în viteza a doua, sau chiar a treia.

Se uită lung spre stânga, unde un Triumph vineţiu stătea parcat pieziş în banda de refugiu. O formă scheletică în pulover de lână vopsit în culori ţipătoare se ghicea în spatele volanului. Triumphul avea sigur transmisie manuală, clasică, dar era exclus să-şi poată introduce piciorul lui legat în atele în cabina minusculă.

— Ce distanţă am parcurs? îl întrebă pe Tom, care-i răspunse ridicând nedumerit din umeri.

În orice caz, am ajuns destul de departe, gândi Stu. Tom îl trăsese cel puţin trei ore, fără să se odihnească. Ceea ce dovedea forţa lui fenomenală. Vechile puncte de reper geografic rămăseseră cu mult în urmă. Tom, care avea o constituţie de taur, îl târâse zece, poate chiar doisprezece kilometri, cât timp el dormise.

— Odihneşte-te cât simţi nevoia, îi repetă. Nu-i cazul să te osteneşti peste poate.

— Tom e O.K. O şi KA, adică în formă, Doamne, da, toată lumea ştie chestia asta.

Tom înfulecă un prânz uriaş, iar Stu gustă şi el câte ceva. Apoi îşi văzură de drum. Drumul continua să urce, iar Stu cugetă că trebuia neapărat să găsească ceva aici. Dacă treceau dincolo de creastă fără să găsească maşina potrivită, nu avea să ajungă la următorul urcuş decât peste încă două ore. Îi prindea întunericul. Şi ploaia sau ninsoarea, judecând după cum arăta cerul. O noapte rece, aici, în vest, şi la revedere, Stu Redman.

Ajunseră în dreptul unei limuzine Chevrolet.

— Stai, rosti el răguşit, iar Tom lăsă targa jos. Du-te şi aruncă o privire în maşină. Numără pedalele. Spune-mi dacă sunt două sau trei.

Tom se duse şi deschise uşa maşinii. O mumie în rochie imprimată cu flori se rostogoli afară, ca şi cum cineva i-ar fi pregătit o glumă proastă. Poşeta căzu lângă femeie, iar din ea se revărsară cosmeticale, batiste de hârtie şi bani.

— Două, strigă Tom.

— Bine, trebuie să mergem mai departe.

Tom se întoarse, respiră adânc şi prinse mânerele tărgii. Peste vreo patru sute de metri, întâlniră o camionetă VW.

— Să număr pedalele?

— Nu, de data asta nu-i nevoie.

Camioneta stătea pe trei cauciucuri dezumflate.

Începuse să creadă că n-aveau să mai găsească o maşină potrivită, că norocul lor se sfârşise. Ajunseră la o camionetă cu o singură anvelopă pe jantă, ar fi putut s-o schimbe, doar că, aşa cum se întâmplase şi cu Chevroletul, nu avea decât două pedale. Cu alte cuvinte era o maşină automatică, inutilă din punctul lor de vedere. Îşi continuară drumul. Dealul cel lung începea să se termine, terenul devenea din nou plat. Stu văzu că înaintea lor mai exista o maşină, ultima şansă. Apoi îşi pierdu orice urmă de speranţă. Era un Plymouth foarte vechi, promoţia 1970 în cel mai bun caz. De mirare că mai stătea pe patru anvelope umflate, în

schimb era mâncat de rugină şi părăginit. Nimeni nu se îngrijise de întreţinerea rablei; Stu cunoştea prea bine genul acesta de automobil, din Arnette. Bateria era sigur veche şi probabil crăpată, uleiul mai negru decât miezul de noapte în galeria unei mine, dar avea sigur un manşon roz în jurul volanului şi poate şi un căţeluş de pluş, cu ochi de sticlă şi gât articulat.

— Vrei să mă uit? întrebă Tom.

— Mda, cred că da. Cine aşteaptă pomană nu poate să emită şi pretenţii, nu?

De sus începuse că cadă o ploaie măruntă şi rece.

Tom traversă şi deschise maşina, care era goală. Stu tremura în sacul de dormit. Tom se întoarse şi-i comunică:

— Trei pedale.

Stu se strădui să se concentreze, să ignore zumzetul înalt, dulce-acru din mintea lui, care încerca să-l împiedice.

Bătrânul Plymouth era aproape sigur o cauză pierdută. Ar fi putut să-şi vadă de drum, să ajungă la celălalt versant al dealului, dar atunci aveau să găsească toate maşinile cu botul în direcţie inversă, spre deal, şi ar fi trebuit să traverseze firul median... care în locul acesta era accidentat şi lat de aproape un kilometru. Poate ar fi reuşit să găsească o maşină cu transmisie clasică de cealaltă parte... dar până atunci îi apuca întunericul.

— Tom, ajută-mă să mă ridic.

Tom îl ajută să se ridice fără să se lovească prea rău la piciorul rupt. Capul îi zvâcnea de durere şi-i huruia. Comete negre apărură în câmpul lui vizual şi fu cât pe ce să leşine. Apoi se agăţă cu un braţ de gâtul lui Tom.

— Trebuie să mă odihnesc, murmură el. Odihnesc...

Habar n-avea cât rămăsese în poziţia aceea, rezemat de Tom şi înotând prin valurile cenuşii ale semiconştienţei. Când se întoarse la realitate, Tom îl susţinea în continuare, răbdător. Ploaia măruntă şi rece se înteţise.

— Tom, ajută-mă să ajung lângă maşină.

Tom îl prinse de talie şi traversară astfel şoseaua până la locul unde Plymouthul aştepta pe banda de refugiu.

— Pârghia capotei, murmură Stu, pipăind ornamentul de la botul maşinii.

Transpiraţia i se scurgea pe obraji. Din când în când îl treceau fiori reci. Descoperi pârghia, dar nu fu în stare s-o tragă. Îi ghidă mâna lui Tom şi, peste câteva clipe, capota era ridicată.

Motorul arăta exact cum îşi imaginase Stu – un V8 murdar şi tratat cu indiferenţă. Dar bateria nu se prezenta în halul în care se aşteptase. Era marca Sears, nu din modele top, dar pe ştampila de garanţie se putea citi februarie 1991. Luptându-se cu năvala febrilă a gândurilor, Stu numără înapoi şi ajunse la concluzia că bateria fusese nouă în mai, anul trecut.

— Du-te şi încearcă claxonul, îi spuse lui Tom.

Rămase sprijinit de maşină, cât timp Tom se aplecă în cabină. Auzise de oameni pe cale să se înece care se agăţau de fire de pai, iar acum credea că înţelege sensul gestului. Ultima lui şansă de supravieţuire se dovedea o hodoroagă tocmai bună pentru cimitirul de maşini.

Claxonul scoase un sunet puternic. Foarte bine. Dacă mai exista şi o cheie la îndemână, merita încercat. Probabil că ar fi fost bine să-l pună pe Tom să controleze asta de la bun început, dar dacă se gândea mai bine, nu mai conta foarte tare. Dacă nu exista şi o cheie de contact, oricum nu mai avea nicio importanţă, soarta lor ar fi fost pecetluită.

Coborî capota şi o blocă lăsându-se cu toată greutatea peste ea. Apoi se târî într-un picior până la portiera şoferului şi se uită înăuntru, aşteptându-se să vadă contactul gol, fără chei. Dar se aflau la locul lor, atârnând alături de un portchei din imitaţie de piele, cu iniţialele A.C. Aplecându-se cu grijă, răsuci cheia la poziţia intermediară, în care erau acţionate instrumentele de bord. Încet, acul nivelului de benzină se săltă până la puţin peste un sfert de rezervor. Iată un mister. De ce proprietarul maşinii, acest

A.C, o trăsese la marginea drumului şi continuase să meargă pe jos?

În starea aceea de tulburare, lui Stu îi zbură gândul la Charles Campion, care, cu câteva clipe înaintea morţii, intrase în pompele lui Hap. Bătrânul A.C. era şi el bolnav, în ultimul hal. Gata să moară. Trage pe dreapta, opreşte motorul maşinii – nu în mod raţional, ci dintr-un puternic şi vechi reflex – şi coboară. Deliriează, poate are chiar stări de halucinaţie. O porneşte peste deşertul din Utah, râzând, cântând, mormăind şi chicotind, apoi moare pe undeva. Patru luni mai târziu, Stu Redman şi Tom Cullen ajung din întâmplare tot în locul acela, cheile sunt în maşină, bateria e relativ nouă, există şi benzină...

Mâna lui Dumnezeu.

Nu spusese Tom acelaşi lucru despre Vegas? Mâna lui Dumnezeu s-a pogorât din cer. Poate că Domnul lăsase acest Plymouth ‘70 special pentru ei, ca pe o mană cerească. Era o idee cam trăsnită, dar cu nimic mai trăsnită decât o negresă bătrână de o sută de ani conducând un grup de refugiaţi spre pământul făgăduinţei.

— Şi încă era în stare să facă pâine, murmură el. Până la sfârşitul sfârşitului, era în stare să-şi coacă pâine.

— Ce-ai zis, Stu?

— N-are importanţă. Vino aici, Tom.

— Putem porni? îl întrebă Tom plin de speranţă.

Stu lăsă în jos scaunul şoferului, făcându-i loc lui Kojak să sară înăuntru, ceea ce şi făcu, după ce adulmecase de câteva ori.

— Nu ştiu. Roagă-te să pornească rabla asta.

— Okay, îi răspunse Tom cu un aer binevoitor.

Stu se chinui cinci minute să se suie la volan. Se aşezase oblic, aproape în poziţia în care ar fi stat în mod normal pasagerul din mijloc, pe bancheta din faţă. Kojak se afla în spate, foarte atent la ce se petrece. Maşina era plină de

gunoaie, cutii de la McDonald’s şi hârtii de împachetat de la Taco Bell şi mirosea a fulgi de porumb vechi.

Stu răsuci cheia în contact. Demarorul străvechiului Plymouth se roti cu forţă vreo douăzeci de secunde, apoi viteza scăzu vizibil. Stu apăsă din nou claxonul, care nu scoase decât un sunet slab de data asta. Lui Tom îi căzu faţa.

— Încă nu trebuie să ne pierdem speranţa, îl linişti Stu. Se simţea încurajat: în bateria Sears mai rămăsese suficientă energie. Apăsă ambreiajul şi împinse maneta în viteza a doua. Deschide uşa şi împinge maşina, apoi sari înăuntru.

— Nu cumva maşina o să plece în direcţia opusă? îi atrase Tom atenţia, cu îndoială.

— Da, aşa este. Dar dacă motorul hodoroagei porneşte, recuperăm imediat distanţa.

Tom coborî şi începu să împingă în stâlpul uşii. Plymouthul se puse în mişcare. Când vitezometrul ajunse la zece kilometri pe oră, Stu îi strigă:

— Sari sus, Tom.

Tom se urcă şi trânti portiera. Stu răsuci contactul în poziţia aprins şi aşteptă. Servodirecţia mergea foarte greu cu motorul stins şi îşi consumă aproape tot restul slabelor lui puteri ca să menţină Plymouthul pe calea cea bună. Acul vitezometrului urcă încet la 10, 15, 20. Coborau tăcut dealul pe care Tom îl urcase din greu, aproape întreaga dimineaţă. Picăturile de apă se adunau pe parbriz. Stu constată, prea târziu, că uitaseră targa. Rulau acum cu patruzeci de kilometri pe oră.

— Nu porneşte, Stu, zise Tom îngrijorat.

Patruzeci şi cinci la oră. Viteza era suficientă.

— Doamne-ajută, spuse Stu, ridicând piciorul de pe ambreiaj.

Plymouthul se scutură şi se smuci. Motorul se trezi la viaţă, tuşi, se roti de câteva ori, apoi muri. Stu gemu, atât

de supărare, cât şi din cauza junghiului ce-i trecuse prin piciorul bolnav.

— Căcat! strigă, apăsând din nou ambreiajul. Dă nişte pompe cu pedala de acceleraţie, Tom! Cu mâna!

— Care dintre ele este? ţipă Tom speriat.

— Cea lungă!

Tom se lăsă pe podea şi apăsă acceleraţia de două ori. Maşina îşi luă din nou viteză, iar Stu îşi impuse să aibă răbdare. Străbătuseră mai bine de jumătate din pantă.

— Acum! strigă, dând din nou drumul la ambreiaj.

Plymouthul se aprinse cu un urlet. Kojak porni să latre. Fum negru ţâşni din eşapamentul ruginit, apoi căpătă o nuanţă albăstruie. Maşina mergea, cu rateuri, în doar şase cilindri, însă din fericire mergea. Stu introduse repede în viteza a treia, eliberă ambreiajul, acţionând pedalele doar cu stângul.

— Funcţionează, Tom! ţipă el cu toată puterea. De-acum mergem cu maşina!

Tom striga de bucurie. Kojak lătra şi mişca din coadă. În viaţa lui anterioară, dinainte de Captain Trips, când purta numele de Big Steve, călătorise adesea în maşina stăpânului său. Îi plăcea să meargă din nou într-un automobil, alături de noii stăpâni.

După încă şase kilometri, ajunseră la o bretea care lega cele două direcţii, de vest şi de est, ale autostrăzii. ACCESUL PERMIS NUMAI VEHICULELOR OFICIALE, avertiza un indicator. Stu reuşi să mânuiască cu îndemânare ambreiajul şi se înscrise pe benzile mergând spre est, trecând printr-o singură clipă dificilă, când maşina cea veche se poticni, ameninţând să se oprească. Dar motorul era cald şi reuşi să depăşească momentul de cumpănă. Stu reveni în viteza a treia şi apoi îşi permise să se relaxeze puţin, respirând din greu şi încercând să-şi potolească bătaia grăbită şi chinuită a inimii. Perdeaua cenuşie voia să-l copleşească iarăşi, dar i se împotrivi. Peste

câteva minute, Tom văzu sacul de dormit portocaliu, ce-i servise lui Stu de targă improvizată.

— La revedere! îi strigă Tom plin de bună dispoziţie. La revedere, noi mergem la Boulder, Doamne, da!

Eu unul aş fi mulţumit să ajungem la Green River în seara asta, cugetă Stu.

Sosiră în oraş imediat după lăsarea întunericului, Stu conducând încet şi cu precauţie Plymouthul prin străzile întunecoase, pline de maşini abandonate. Parcă pe strada principală, înaintea unei clădiri a cărei firmă anunţa mândru „Utah Hotel”. Era o clădire mohorâtă, de trei etaje, iar Stu se gândi că, dinspre partea asta, Waldorf-Astoria nu avea deocamdată niciun motiv să se teamă de concurenţă. Capul începuse din nou să-i huruie şi avea momente când pierdea legătura cu realitatea. De mai multe ori avusese impresia că maşina se umpluse de lume, pe ultimii treizeci de kilometri. Fran. Nick Andros. Norm Bruett. Într-un rând se uitase peste umăr şi i se păruse că-l vede pe Chris Ortega, barmanul de la Indian Head, cu o puşcă în mână.

Era obosit. Mai obosit ca niciodată.

— Aici, murmură el. Trebuie să înnoptăm aici, Nicky. Sunt sfârşit.

— Stu, sunt eu, Tom. Tom Cullen. Doamne, da.

— Tom, da. Trebuie să ne oprim. Poţi să mă ajuţi să intrăm?

— Sigur că da. Ai fost nemaipomenit, cum ai reuşit să porneşti vechitura asta.

— O să mai beau o bere, îi spuse Stu. Nu cumva ai şi-o ţigară? Mi-e o poftă grozavă să trag câteva fumuri.

Cu aceste cuvinte, se prăbuşi peste roata maşinii.

Tom coborî din maşină şi-l duse în hotel. Recepţia era umedă şi întunecoasă, dar exista un cămin şi o cutie pe jumătate umplută cu lemne de foc, chiar alături. Îl întinse pe Stu pe o canapea tocită, sub capul imens al unui elan, şi apoi făcu focul, în timp ce Kojak se învârtea prin jur, adulmecând. Respiraţia lui Stu era greoaie, însoţită de un

hârâit neplăcut. Din când în când mormăia, uneori striga ceva de neînţeles, spre imensa spaimă a lui Tom.

Aprinse un foc imens şi apoi începu să caute perne şi pături pentru Stu şi pentru el. Împinse canapeaua lui Stu ceva mai aproape de foc şi apoi se culcă lângă el. Kojak se întinse de partea cealaltă, în aşa fel încât să-l încălzească mai bine pe bolnav.

Tom rămase cu privirile aţintite spre tavanul ornamentat cu folie de cositor şi garnisit pe la colţuri cu pânze de păianjen. Stu era foarte bolnav. Motiv de extremă îngrijorare. Când se trezea din nou, Tom avea să-l întrebe ce-i de făcut.

Dar dacă... dacă nu se mai trezea deloc?

Vântul trecea urlând pe lângă hotel. Stropii de ploaie izbeau în ferestre. Spre miezul nopţii, după ce Tom adormise, temperatura scăzuse cu încă patru grade, iar ploaia se transformase în lapoviţă. Departe, spre vest, marginile frontului acestei furtuni împingeau un nor vast, radioactiv, în direcţia Californiei, unde avea să facă noi victime.

La un moment dat, după ora 2, Kojak îşi înălţă capul şi scânci speriat. Tom Cullen se ridicase din pat. Avea ochii deschişi şi goi. Kojak scheună din nou, dar Tom nu-l băgă în seamă. Se duse la uşă şi ieşi în noaptea cumplită. Kojak se duse la fereastra din sala recepţiei şi se ridică pe labele din spate, privind afară. Rămase o vreme la geam, continuând să scâncească trist. Apoi se întoarse şi se lungi din nou alături de Stu.

Vântul continua să urle şi să vâjâie.

CAPITOLUL 75

— Am fost la un pas de moarte, ştii, spuse Nick.

El şi cu Tom mergeau împreună pe trotuarele pustii. Vântul urla fără încetare, ca un nesfârşit expres fantomatic străbătând cerul negru. Stârnea pe străzi vaiete ciudate, ca de sirenă. Dac-ar fi fost treaz, Tom ar fi ţipat *Stafiile!* şi ar fi fugit. Dar nu era treaz – sau nu neapărat treaz – iar Nick se afla împreună cu el. Lapoviţa rece îl izbea în obraz.

— Chiar aşa? exclamă Tom. Doamne!

Nick râse. Vocea lui era profundă şi melodioasă, o voce foarte plăcută. Lui Tom îi plăcea la nebunie să-l audă vorbind.

— Sigur că da. Necunoscute sunt căile Lui. Gripa nu m-a doborât, dar era s-o păţesc din pricina unei zgârieturi de-a lungul piciorului. Uite, priveşte aici.

Aparent indiferent la frig, Nick îşi desfăcu centura şi-şi trase jeanşii în jos. Tom se aplecă interesat, precum un băieţel căruia i se arată un neg cu fire de păr crescând din vârf, o rană sau o înţepătură interesantă. De-a lungul piciorului lui Nick se vedea o cicatrice urâtă, de-abia vindecată. Pornea chiar de sub pântece, chiar de la încheietura coapsei, şi cobora, pe lângă rotulă, până la mijlocul tibiei, unde, în sfârşit, se termina.

— Şi din asta era să mori?

Nick îşi trase jeanşii la loc şi-şi încheie centura.

— N-a fost adâncă, dar s-a infectat. Infecţie înseamnă că în rană au pătruns nişte microbi. Infecţia este cel mai periculos lucru care există, Tom. Tocmai din cauza infecţiei produse de virusul Supergripei au murit atâţia oameni. Şi tot un soi de infecţie i-a împins pe oameni să producă virusul, la început. O infecţie a creierului.

— Infecţie, şopti Tom, fascinat.

Porniseră din nou la drum, parcă plutind deasupra trotuarului.

— Tom, şi Stu are tot o infecţie.

— Nu... nu, nu spune asta, Nick... Îl sperii pe Tom Cullen, Doamne, da, să ştii că-l sperii!

— Ştiu asta, Tom, şi-mi pare rău. Dar trebuie să afli. Are pneumonie la ambii plămâni. A dormit sub cerul liber aproape două săptămâni. Trebuie să-l îngrijeşti într-un anume fel. Dar şi aşa, este aproape sigur că va muri. Să fii pregătit şi pentru asta.

— Nu, nu-mi...

— Tom. Nick îşi puse mâna pe umărul lui Tom, dar Tom nu simţi nimic... ca şi cum mâna lui Nick ar fi fost de fum. Dacă moare, tu şi Kojak trebuie să vă continuaţi drumul. Să ajungeţi la Boulder şi să le spui celor de-acolo că ai văzut mâna Domnului în deşert. Dacă aceasta e voia lui Dumnezeu, Stu va merge împreună cu tine... la timpul potrivit. Dar dacă e voia Domnului ca Stu să piară, aşa se va întâmpla. Cum a fost să fie şi cu mine.

— Nick, te rog...

— Ţi-am arătat rana de la piciorul meu cu un scop. Există pastile împotriva infecţiilor. În locuri cum este acesta.

Tom se uită în jur şi, spre surprinderea lui, constată că nu se mai aflau pe stradă. Se aflau într-un magazin întunecos. O farmacie. De tavan atârna, suspendat cu o coardă de pian, un scaun pe rotile, ca un fantomatic cadavru mecanic. În dreapta lui Tom, un afiş anunţa: DISPOZITIVE ÎMPOTRIVA INCONTINENŢEI.

— Da, domnule? Cu ce vă pot servi?

Tom se suci pe călcâie. Nick se afla în spatele tejghelei, într-un halat alb.

— Nick?

— Da, domnule. Nick începu să pună sticluţe cu pastile înaintea lui Tom. Aici este penicilină. Foarte bună împotriva pneumoniei. Aici ai ampicilină, iar asta-i amoxicilină. Foarte bune şi ele. Iar asta-i penicilină-V, care de obicei se administrează copiilor. S-ar putea să aibă efect, dacă celelalte se dovedesc ineficiente. Trebuie să bea foarte

multă apă şi sucuri, dar pentru că probabil n-o să prea găseşti, dă-i din astea. Sunt tablete de vitamina C. Apoi, trebuie să fie plimbat...

— Nu pot să ţin minte totul! se tângui Tom.

— Mi-e teamă că va trebui. În afară de tine, nu mai e nimeni pe aici. Eşti singur.

Tom începu să plângă.

Nick se aplecă înainte. Braţul lui execută o mişcare de măturare. Propriu-zis, nu-l pălmui – din nou avu senzaţia că trupul lui Nick era din fum, care îl ocolea sau poate trecea prin el – cu toate acestea, Tom îşi simţi capul pornind spre spate. I se păru că în minte i se declanşează un resort.

— Opreşte-te! Nu poţi să te porţi ca un copil, tocmai acum! Fii bărbat, Tom! Pentru numele lui Dumnezeu, fii bărbat!

Tom rămase cu privirile aţintite asupra lui Nick, cu mâna la obraz şi ochii mari.

— Să-l plimbi, îi spuse Nick. Ridică-l pe piciorul sănătos. Trage de el, dacă e nevoie. Dar neapărat ridică-l de pe spate, pentru că altfel moare sufocat.

— Se poartă de parcă n-ar fi el, spuse Tom. Strigă... vorbeşte cu oameni care nu se află acolo.

— Delirează. Oricum, plimbă-l. Cât se poate mai mult. Fă-l să înghită penicilină, câte o pilulă de fiecare dată. Dă-i aspirină, ţine-l la cald. Roagă-te. Astea sunt lucruri pe care le poţi face.

— Foarte bine, Nick. Foarte bine, am să mă străduiesc să mă port ca un bărbat. Voi încerca să nu uit. Dar tare mi-aş dori să fii şi tu aici, Doamne, da!

— Fă cum ştii tu mai bine, Tom. Asta-i tot.

Nick dispăru. Tom se trezi în farmacia pustie, lângă tejghea. În faţa lui se găseau patru sticluţe cu pilule. Tom se holbă vreme îndelungată la ele, apoi le culese şi porni.

Tom se întoarse la 4 dimineaţa, cu umerii îngheţaţi de zloată. Furtuna se mai domolise, iar la răsărit se ivise o

geană de lumină. Kojak îi făcu o primire entuziastă, lătrând vesel, iar Stu gemu şi se trezi. Tom îngenunche lângă el.

— Stu?

— Tom? Respir greu.

— Am medicamente, Stu. Mi le-a arătat Nick. Le iei şi scapi de infecţie. Chiar acum o să iei una.

Din plasa pe care o adusese cu el, Tom scoase cele patru flacoane cu medicamente şi o sticlă mare cu Gatorade. Nick se înşelase în ceea ce priveşte sucurile. La Green River Superette erau o mulţime.

Stu se uită la pilule, ţinându-le aproape de ochi.

— Tom, de unde-ai luat astea?

— De la farmacie. Nick mi le-a dat.

— Ei, nu se poate.

— Ba da! Ba da! Trebuie să iei mai întâi penicilină, ca să vedem dacă are efect. Pe care scrie penicilină?

— Pe asta... dar, Tom...

— Nu. Aşa trebuie. Aşa a spus Nick. Şi e musai să mergi.

— Nu pot merge. Am un picior rupt. Şi mi-e rău.

Vocea lui Stu devenise morocănoasă şi arţăgoasă. Vocea pe care o auzi de obicei în salonul unui spital.

— E obligatoriu. Dacă nu, te trag eu, cu mâinile mele, îi explică Tom.

Stu îşi pierdu şi ultima lui vagă relaţie cu realitatea. Tom îi vârî o capsulă de penicilină în gură, iar Stu o înghiţi, din reflex, cu Gatorade, ca să nu se înece. Cu toate acestea, îl cuprinse o criză gravă de tuse, iar Tom prinse să-l bată pe spate, de parc-ar fi fost un bebeluş pe care-l ajuta să râgâie. Apoi, cu forţa, îl ridică pe Stu pe piciorul cel bun şi începu să-l plimbe încolo şi încoace prin recepţie, urmaţi de Kojak, care avea un aer îngrijorat.

— Te rog, Doamne, spunea Tom. Te rog, Doamne, te rog, Doamne.

Stu strigă:

— Ştiu de unde să-i fac rost de o scândură pentru spălat, Glen! Au la magazinul ăla cu instrumente muzicale! Am

văzut una în vitrină!

— Te rog, Doamne, gâfâia Tom.

Capul lui Stu i se lăsase pe umăr. Ardea ca un cuptor. În urma lui se târa, neputincios, piciorul prins în atele.

Nicicând nu păruse Boulderul mai departe decât în acea mohorâtă dimineaţă.

Lupta lui Stu cu pneumonia dură două săptămâni. Înghiţi cantităţi uriaşe de Gatorade, V-8, suc de grepfrut Welch şi diverse tipuri de suc de portocale. Rareori îşi dădea seama ce bea. Urina lui era puternic colorată şi acidă. Făcea pe el ca un copil şi, tot ca la copii, scaunele erau de culoare galben-deschis, moi şi absolut imprevizibile. Tom îl ţinea curat. Tom îl plimba prin sala de recepţie de la Utah Hotel. Şi aştepta noaptea când avea să rămână treaz, nu pentru că Stu delira în somn, ci pentru că respiraţia aceea greoaie avea, în sfârşit, să înceteze.

Penicilina îi provocă după două zile o erupţie roşiatică, urâtă, şi Tom trecu la ampicilină. Stu o suportă mai bine. Pe 7 octombrie, Tom se sculă în zori şi-l găsi pe Stu dormind profund. Întregul lui corp era scăldat în transpiraţie, dar fruntea era rece. Febra cedase în cursul nopţii. Următoarele două zile, Stu dormi aproape tot timpul. Tom duse o adevărată luptă cu el ca să-l trezească doar cât să-şi ia pilulele şi cuburile de zahăr de la restaurantul lui Utah Hotel.

Pe 11 octombrie boala se întoarse şi Tom se temu cumplit că sfârşitul era aproape. Dar temperatura nu crescu la fel de mult, iar respiraţia nu deveni la fel de greoaie ca în teribilele dimineţi de 5 şi 6.

Pe 13 octombrie, după ce aţipise într-unul dintre scaunele din recepţie, Tom se trezi şi-l văzu pe Stu în picioare, privind în jur.

— Tom, şopti el, sunt viu.

— Da, exclamă Tom în culmea bucuriei. Doamne, da!

— Mi-e foame. N-ai putea pregăti nişte supă, Tom? Cu tăiţei, poate?

Până spre 18, încetul cu încetul prinse puteri. Se plimba în hol câte cinci minute la rând, sprijinit pe cârjele pe care Tom i le adusese de la farmacie. Din locul în care oasele fracturate începuseră să se prindă venea o mâncărime continuă şi înnebunitoare. Pe 20 octombrie ieşi la plimbare afară pentru prima oară. Înfofolit în haine groase şi o uriaşă blană de oaie. Ziua era caldă şi însorită, dar frigul ameninţa să vină în orice moment. Chiar dacă la Boulder era încă miez de toamnă şi plopii se împodobeau cu auriu, aici se aflau în prag de iarnă. Se vedeau deja petice acoperite cu granule îngheţate de zăpadă, în zonele umbroase, unde soarele nu ajungea niciodată.

— Nu ştiu, Tom, spuse el. Cred că am putea ajunge până la Grand Junction, dar de acolo înainte, nu ştiu. În munţi trebuie să fie foarte multă zăpadă. Iar eu n-am curajul să mă mişc, cel puţin pentru o vreme. Trebuie mai întâi să fiu din nou în stare să merg.

— Şi cât mai durează până ce poţi din nou să mergi, Stu?

— Nu ştiu, Tom. Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem.

Stu era hotărât să nu se mişte prea repede, să nu forţeze – fusese atât de aproape de moarte, încât cu atât mai mult se bucura acum de însănătoşire. Dorea ca ea să fie deplină. Se mutară din holul recepţiei într-un apartament de două camere, tot la parter. Camera de vizavi o primi Kojak. Piciorul lui Stu se refăcea cu adevărat, dar din cauză că oasele nu fuseseră potrivite cum se cuvine, piciorul nu avea să-şi recapete forma lui normală, dreaptă, decât dacă George Richardson consimţea să-l rupă din nou şi să i-l pună la loc. Avea să rămână cu un şchiopătat când renunţa la cârje.

Cu toate acestea, se puse pe treabă, făcând exerciţii şi încercând să-şi întărească muşchii. Ca să-şi recapete chiar şi numai şaptezeci şi cinci la sută din capacitatea piciorului

avea să dureze foarte mult, dar oricum nu avea nimic altceva de făcut peste iarnă.

La 28 octombrie, la Green River se aşternu un strat de zăpadă de aproape doisprezece centimetri.

— Dacă nu ne mişcăm repede, îi spuse Stu lui Tom, contemplând ninsoarea, vom petrece toată iarna asta afurisită la Utah Hotel.

Ziua următoare merseră cu Plymouthul lor la staţia de benzină de la marginea oraşului. Făcând multe pauze şi lăsându-l pe Tom să îndeplinească partea grea a muncii, schimbară cauciucurile cam chele din spate pe o pereche de anvelope speciale pentru zăpadă. Stu se gândi că ar fi fost mai bine să găsească o maşină cu tracţiune integrală, însă în cele din urmă hotărî, în chip destul de iraţional, că e mai bine să se declare mulţumiţi cu ceea ce le oferise şansa. Tom încheie operaţiunea prin încărcarea a patru saci cu nisip, de câte douăzeci şi cinci de kilograme, în portbagajul maşinii. Părăsiră Green River de Halloween, îndreptându-se spre est.

Ajunseră la Grand Junction pe 2 noiembrie, la prânz; cum avea să se dovedească, nu le mai rămăseseră la dispoziţie decât trei ore. Cerul fusese plumburiu întreaga dimineaţă şi, când intrară pe strada principală, primii fulgi de zăpadă începuseră să danseze pe botul Plymouthului. Trecuseră de mai multe ori printre trâmbe trecătoare de fulgi, dar acum era vorba de o ninsoare serioasă. După cum arătau norii, urma o furtună de zăpadă.

— Alege bine unde vrei să ne instalăm, spuse Stu. S-ar putea să rămânem blocaţi mai multă vreme.

Tom îi arătă cu degetul:

— Acolo! Motelul ăla, cu stea pe el!

Motelul cu stea era Grand Junction Holiday Inn.

Dedesubtul firmei şi a stelei îmbietoare se vedea un anunţ, pe care scria cu litere mari şi roşii:

BUN V NIT LA SĂRB TOAREA VERII

GR ND JUNCTION ‘90!

12 IUNIE – 4 IU IE!

— Foarte bine. La Holiday Inn vom trage.

Parcă maşina şi opri motorul Plymouthului, care nu avea să mai fie niciodată aprins. Către ora 2 după-amiaza, ningea aşezat, perdeaua albă şi groasă căzând tăcut şi aparent fără sfârşit. Pe la 4, vântul uşor se transformase în vijelie, măturând zăpada şi troienind-o în munţi ce creşteau halucinant. Ninse toată noaptea. Când se treziră a doua zi, îl văzură pe Kojak în faţa uşilor mari, duble, din holul de recepţie, contemplând imensa mare albă şi nemişcată. Doar o gaiţă se plimba ţanţoş pe rămăşiţele unui cort ridicat vara trecută, de cealaltă parte a străzii.

— Sfinte Sisoe, murmură Tom. Suntem blocaţi de zăpadă, este, Stu?

Stu încuviinţă din cap.

— Cum mai ajungem noi la Boulder pe o vreme ca asta?

— Aşteptăm primăvara, îl lămuri Stu.

— Şi până atunci?

Tom părea atât de abătut, încât Stu îşi lăsă braţul pe umărul lui.

— Timpul trece repede, îl consolă, deşi ştia prea bine că n-o să-i rabde inima pe niciunul dintre ei să aştepte până atunci.

Stu gemea şi se tânguia de o vreme în beznă. În cele din urmă, trase un ţipăt suficient de puternic ca să se smulgă din vis şi să se trezească în camera lui de la Holiday Inn proptit într-un cot şi holbându-se în gol. Oftă prelung şi tremurat şi întinse mâna spre veioza de pe noptieră. Acţionă de două ori întrerupătorul înainte să-şi revină de tot. Ciudat cât de greu dispărea obişnuinţa de a avea curent electric. Ridică lampa Coleman de pe podea şi o aprinse. Folosi oala de noapte şi apoi se aşează pe scaunul de la birou. Ceasul lui arăta ora 3.15 dimineaţa.

Avusese iarăşi visul. Visul cu Frannie. Coşmarul.

Totul se petrecea întotdeauna la fel. Frannie avea dureri, transpiraţia îi scălda obrajii. Richardson era pregătit să intervină, iar Laurie Constable era gata să-l ajute. Picioarele lui Fran erau ridicate şi prinse în brăţări de oţel inoxidabil...

Împinge, Frannie. Ţine-te tare. Merge foarte bine.

Dar după privirea sumbră a lui George pe deasupra măştii, Stu înţelegea că lui Fran nu-i merge deloc bine. Ceva nu era în regulă. Laurie îi ştergea transpiraţia de pe faţă şi-i aranja părul pe frunte.

Iese cu picioarele înainte.

Cine pronunţase aceste cuvinte? Era o voce sinistră, fără trup, înceată şi tărăgănată, ca o voce înregistrată pe un disc de 45, ascultat pe turaţia 33.

Iese cu picioarele înainte.

Vocea lui George: Ar fi bine să-l chemi pe Dick. Spune-i că s-ar putea să fie nevoie...

Vocea lui Laurie: Doctore, a început să piardă foarte mult sânge...

Stu îşi aprinse o ţigară. Era îngrozitor de proastă la gust, dar după visul acela, orice i se părea o mângâiere. E pur şi simplu un vis provocat de îngrijorare. Ai în tine ideea asta, tipic macho, că lucrurile nu ies cum trebuie, dacă nu eşti şi tu acolo. Hai, Stuart, las-o baltă: Frannie e bine. Nu toate visele se împlinesc.

Dar de o jumătate de an încoace prea multe dintre ele se dovediseră reale. Sentimentul că în acest vis, în care Fran năştea, i se arăta viitorul, nu voia să-l părăsească.

Stinse ţigara fumată până la jumătate şi se uită absent în flacăra stabilă a lămpii. Era 29 noiembrie; stăteau la Grand Junction Holiday Inn de aproape patru săptămâni. Timpul trecuse încet, dar reuşiseră să-şi găsească o distracţie, având la dispoziţie un întreg oraş unde puteai prăda tot felul de nimicuri amuzante.

Într-un depozit de pe Grand Avenue, Stu descoperise un generator Honda de dimensiuni medii pe care-l

transportaseră în Convention Hall, vizavi de Holiday Inn, ridicându-l cu un scripete pe o sanie trasă cu două Snow Cats – cu alte cuvinte, cam cum îşi cărase Trashcan Man ultimul dar pentru Randall Flagg.

— Ce-o să facem cu el? întrebă Tom. Punem în funcţiune curentul electric la motel?

— Generatorul e prea mic pentru asta.

— Şi-atunci? La ce bun? Tom ţopăia de nerăbdare.

— O să vezi, îi promise Stu.

Puseră generatorul în cabina cu dispozitive electrice din Convention Hall, iar Tom uită imediat de el – ceea ce Stu şi sperase. A doua zi plecă la Grand Junction Sixplex cu snowmobilul şi, folosindu-se de astă dată singur de sanie şi de scripete, coborî un vechi aparat de proiecţie de treizeci şi cinci de milimetri pe fereastra de la primul etaj al depozitului, acolo unde-l găsise cu prilejul unei prime explorări. Fusese înfăşurat în plastic... şi apoi uitat, pur şi simplu, judecând după praful care se adunase pe învelişul protector.

Stu mergea acum destul de bine, cu toate acestea avusese nevoie de aproape trei ore ca să tragă proiectorul din uşa lui Convention Hall până în centrul sălii. Folosise trei mici şasiuri rulante, aşteptându-se tot timpul să apară şi Tom, în căutarea lui. Munca ar fi mers mult mai repede cu ajutorul lui Tom, dar ar fi ratat surpriza. Se pare însă că Tom avea altceva de făcut şi nu-l văzu toată ziua. Când Tom apăru la Holiday Inn pe la 5, cu obrajii roşii şi înfăşurat într-un şal, totul era deja pregătit.

Stu adusese toate cele şase filme pe care le găsise la complexul Grand Junction Cinema. După cină, Stu spuse, pe un ton nepăsător:

— Hai cu mine la Convention Hall, Tom.

— De ce?

— Ai să vezi.

Ca să ajungă la Convention Hall, nu trebuia decât să traverseze strada înzăpezită. La intrare, Stu îi întinse lui

Tom o cutie cu floricele de porumb.

— Asta la ce-mi trebuie? se miră Tom.

— N-are niciun haz să te uiţi la film fără popcorn, fleţule, spuse Stu zâmbind.

— FILM?

— Păi sigur că da.

Tom năvăli în Convention Hall. Văzu proiectorul cel mare gata de pornire, ecranul sălii de conferinţe tras şi două scaune pliante aşezate în mijlocul încăperii imense şi pustii.

— Uau, şopti, iar Stu nu şi-ar fi putut dori mai mult decât această expresie de imensă uimire a tânărului.

— Am lucrat trei veri la Starlite Drive-In din Braintree, îi explică Stu. Sper că n-am uitat să fac o reparaţie, dacă filmul se întrerupe.

— Uau, repetă Tom.

— Trebuie să facem pauze între bobine. N-am de gând să mai umblu după încă un aparat.

Stu păşi cu grijă prin încâlceala de fire, care legau proiectorul de generatorul Honda din cămăruţă, şi trase de şnurul de pornire. Generatorul începu să duduie vesel. Stu închise uşa cât mai bine, ca să estompeze zgomotul motorului, apoi stinse luminile. Peste nici cinci minute stăteau unul lângă celălalt şi-l urmăreau pe Silvester Stallone ucigând sute de traficanţi de droguri în *Rambo IV: The Fire-Fight*. Sunetul Dolby se revărsa asupra lor din cele şaisprezece difuzoare din Convention Hall, uneori atât de tare, încât abia de mai auzeau dialogurile (atâtea câte erau)... dar le plăcu la nebunie.

Gândindu-se mai bine la ce făcuse, Stu nu se abţinu să nu zâmbească. Cineva care nu-l cunoştea ar fi putut să-l considere prost – nu avea decât să lege un aparat video la un generator cu mult mai mic şi ar fi putut astfel să urmărească sute de filme, probabil chiar în Holiday Inn. Dar după părerea lui, un film la televizor nu se compara cu unul văzut la cinema. Şi nici asta nu era lucrul cel mai important.

Trebuia să-şi omoare timpul cumva... şi uneori timpul era foarte greu de omorât.

Oricum, unul dintre filme era o reeditare a unuia dintre ultimele filme de desene animate ale lui Disney, *Oliver and Company*, care nu fusese niciodată difuzat pe casetă. Tom nu se mai sătura privindu-l, râzând ca un copil la diversele boroboaţe ale lui Oliver, Artful Dodger şi Fagin, care, în desenul animat, locuiau pe un şlep din New York şi dormeau pe un scaun furat dintr-un avion.

În afară de cinematograf, Stu asamblase şi peste douăzeci de modele auto de jucărie, inclusiv un Rolls-Royce din două sute patruzeci de piese, care costa şaizeci şi cinci de dolari înainte de Supergripă. Tom construise o machetă stranie, dar foarte atrăgătoare, în felul ei, care acoperea aproape jumătate din suprafaţa sălii de recepţie, cea mai mare din Holiday Inn; folosise mucava, ipsos şi diverşi coloranţi pentru alimente. O numise Baza Lunară Alpha. Da, îşi găsiseră tot timpul de lucru, dar...

Ceea ce-ţi trece ţie prin minte e o nebunie.

Îşi îndoi genunchiul. Era într-o formă mult mai bună decât ar fi putut spera, în parte datorită greutăţilor şi maşinăriilor pentru exerciţii fizice din sala specială de la Holiday Inn. Înţepeneala şi durerile nu dispăruseră, dar era în stare să meargă fără cârje, şchiopătând uşor. Încet şi cu grijă, ar fi putut să plece la drum. Era convins că-l poate învăţa pe Tom cum să conducă un Arctic Cat, de felul celor pe care aproape oricine le ţinea aici în spatele garajelor. Dacă străbăteau câte treizeci de kilometri pe zi, cu cort, saci mari de dormit şi concentrate uscate prin congelare din belşug...

Sigur că da, şi când o veni peste voi avalanşa tocmai în Vail Pass, o s-o ameninţaţi cu un buchet de morcovi congelaţi şi-o să-i spuneţi să se ducă într-altă parte. E o nebunie!

Totuşi...

Îşi strivi ţigara şi stinse lampa cu gaz. Dar nu adormi decât foarte târziu.

La micul dejun, îşi întrebă prietenul:

— Tom, cât de tare doreşti tu să ajungi la Boulder?

— Şi să-i văd pe Fran, Dick, Sandy? Doamne, vreau să ne întoarcem la Boulder mai mult ca orice pe lume. Crezi că au dat căsuţa mea altcuiva?

— Nu, sunt sigur că n-au dat-o. Ce vreau să te întreb eu este dacă nu cumva ar merita să ne încercăm norocul?

Tom păru nedumerit. Tocmai când Stu se pregătea să explice mai departe, Tom vorbi:

— Doamne, în toate trebuie să ai puţin noroc, este?

Hotărârea a fost luată în acest chip simplu. Părăsiră Grand Junction în ultima zi a lui noiembrie.

N-a fost nevoie să-l înveţe pe Tom cum să meargă cu snowmobilul. Stu găsi un monstru de vehicul într-un adăpost al Departamentului Circulaţie Colorado, la doar ceva mai mult de un kilometru de Holiday Inn. Avea un motor supradimensionat, structură în stare să reziste la vânturile cele mai rele şi, ce era mai important, fusese modificat în aşa fel încât să cuprindă şi un compartiment deschis pentru depozitare, destinat, fără îndoială, echipamentelor speciale pentru acţiunile de intervenţie. Spaţiul era suficient de încăpător pentru un câine mare. Oraşul având un număr considerabil de magazine cu obiecte destinate activităţilor sub cerul liber, s-au echipat fără greutate pentru călătorie, cu toate că epidemia de gripă se dezlănţuise la începutul verii. Luară cu ei un cort uşor, format din două jumătăţi, şi saci groşi de dormit, câte o pereche de schiuri pentru fond (deşi gândul că va trebui să-i dea lecţii de schi-fond lui Tom nu-l încânta deloc pe Stu), o sobă Coleman mare, cu gaz, lanterne, butelii cu gaz, baterii de rezervă, alimente concentrate şi o puşcă Garand mare, cu lunetă.

Până după prânzul celei dintâi zile, Stu îşi dădu seama că teama de a rămâne înzăpeziţi şi fără alimente într-un loc oarecare era nefondată. Pădurile erau pline de vânat; nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, împuşcă un cerb, cel dintâi din clasa a noua, când chiulise de la şcoală ca să meargă la vânătoare cu Unchiul Dale. Cerbul de atunci fusese de fapt o căprioară costelivă, a cărei carne avusese gust de sălbăticiune şi destul de amar... din cauza urzicilor, îi explicase Unchiul Dale. Acesta însă era un cerb splendid, masiv şi cu pieptul lat. Dar iarna de-abia începea, îşi zise Stu în timp ce-i scotea maţele cu un cuţit imens, pe care-l luase dintr-un magazin de articole sportive din Grand Junction, iarna de-abia începuse. Natura avea propriul ei stil de a rezolva suprapopularea. Tom aprinse focul, în timp ce Stu se străduia să tranşeze cât mai bine cerbul; mânecile hainei lui grele, mânjite cu sângele lipicios, se întăriseră. Când isprăvi, întunericul se lăsase de vreo trei ore, iar piciorul lui bolnav cânta „Ave Maria”. Căprioara pe care o vânase cu Unchiul Dale fusese pregătită de Shoey, un bătrân, care locuia într-o magherniţă la ieşirea din Braintree. O jupuise şi o tranşase pentru trei dolari şi cinci kilograme de carne.

— Ce bine-ar fi fost dacă era şi bătrânul Shoey prin preajmă, în seara asta, spuse el oftând.

— Cine? tresări Tom, care aţipise.

— Nimeni, Tom. Vorbeam şi eu de unul singur.

După cum avea să se dovedească, efortul meritase. Carnea era dulce, delicioasă. După ce mâncaseră pe săturate, Stu pregăti încă vreo cincisprezece kilograme, pe care a doua zi de dimineaţă le puse într-unul dintre compartimentele mai mici de depozitare ale snowmobilului. În cea dintâi zi nu străbătuseră decât douăzeci şi patru de kilometri.

În noaptea aceea, visul se schimbă. Se afla din nou în sala de naşteri. Sângele se răspândise peste tot – mânecile

bluzei albe pe care o purta erau mânjite şi se întăriseră. Cearşaful ce o acoperea pe Frannie era şi el ud de sânge. Iar ea ţipa fără încetare.

Vine, îi spunea George printre gâfâituri. I-a sosit, în sfârşit, sorocul, Frannie, copilul aşteaptă să se nască, împinge, deci! ÎMPINGE!

Ieşi, ieşi într-adevăr, purtat de un ultim puhoi de sânge. George îl ajută pe copil să se elibereze, prinzându-l de şolduri, pentru că ieşise cu picioarele înainte.

Laurie începu să ţipe. Instrumentele din oţel inoxidabil se răspândiră peste tot...

Pentru că era un lup cu faţă de om, rânjind turbat, era chiar Flagg, a cărui vreme venise din nou, nu era mort, încă nu murise, mai bântuia prin lume, Frannie îl născuse pe Randall Flagg...

Stu se trezi, auzindu-şi respiraţia grea. Oare strigase?

Tom dormea dus, cuibărit atât de adânc în sacul de dormit, încât Stu nu-i mai vedea decât bucla de pe frunte. Kojak stătea încovrigat alături de Stu. Totul era în regulă, nu fusese decât un vis...

Şi atunci se ridică în noapte un urlet, înălţându-se, modulat, ca dangătul de argint al disperării... urletul unui lup sau, poate, chiotul stafiei unui ucigaş.

Kojak îşi înălţă capul.

Stu simţi cum i se face piele de găină pe braţe, pe coapse, pe pântece.

Urletul nu se repetă.

Stu adormi. De dimineaţă, îşi făcură bagajul şi porniră mai departe. Tom băgă de seamă că maţele cerbului dispăruseră. În locul respectiv se vedea o învălmăşeală de urme şi pata de sânge, acum de un roz şters pe suprafaţa albă de nea, a animalului vânat de Stu... atât şi nimic mai mult.

După cinci zile de vreme bună, ajunseră la Rifle. A doua zi de dimineaţă, viforul se dezlănţuise cu toată forţa. Stu fu

de părere că era mai bine să aştepte vremea bună acolo şi traseră la un motel din localitate. Tom deschise larg uşile holului, iar Stu intră cu snowmobilul înăuntru. După cum îi spuse lui Tom, era un garaj excelent, chiar dacă şenilele grele ale vehiculului distruseseră covorul moale din recepţie.

Ninse trei zile încheiate. Când se treziră, în dimineaţa de 10 decembrie, şi ieşiră din vizuina lor, soarele strălucea pe cer, iar temperatura crescuse mult. Stratul de zăpadă era acum cu mult mai gros şi devenise dificil să ghiceşti curbele şi răsucirile lui I-70. Dar în acea zi luminoasă, caldă şi însorită, Stu nu era îngrijorat de menţinerea direcţiei. Pe la sfârşitul după-amiezii, când umbrele albastre începuseră să se lungească, Stu slăbi acceleraţia, apoi opri motorul snowmobilului, şi rămase cu trupul încordat, atent la fiece zgomot.

— Ce este, Stu? Ce...

Atunci auzi şi Tom. Un bubuit profund spre stânga şi înaintea lor. Vuietul crescu, până ce ajunse la intensitatea unui tren expres, pentru ca apoi să se stingă. În jur liniştea se aşternuse din nou.

— Ce se întâmplă, Stu? întrebă Tom impresionat.

— Fii pe pace, îl îndemnă, spunându-şi în sinea lui: *Sunt eu destul de îngrijorat pentru amândoi.*

Temperatura se menţinu în continuare ridicată. Pe 13 decembrie se aflau în apropiere de Shoshone, urcând în continuare spre vârful Munţilor Stâncoşi – spre punctul cel mai înalt din drumul lor, înainte de a începe să coboare iarăşi, spre Loveland Pass.

Auzeau mereu bubuitul avalanşelor, uneori la distanţă, alteori atât de aproape, încât nu le mai rămânea decât să se uite în sus, să aştepte sperând că acele blocuri uriaşe de moarte albă nu aveau să le ascundă cerul. În ziua de 12, una dintre ele mătură valea şi se aşează exact acolo unde ei

se aflaseră doar cu o jumătate de oră în urmă, acoperind urmele snowmobilului sub tone de zăpadă afânată. Stu se temea tot mai mult că vibraţiile motorului aveau să se dovedească în cele din urmă fatale, declanşând o alunecare ce avea să-i îngroape sub un strat de nea de peste zece metri, înainte să apuce să se dezmeticească. Dar nu le rămânea altceva decât să meargă mai departe, cu speranţa că nu li se va întâmpla nimic.

Apoi temperatura scăzu din nou, îndepărtând oarecum primejdia. Un nou viscol îi ţinu în loc alte două zile, dar ieşiră dintre troiene şi-şi văzură de drum, auzind în timpul nopţii urletul lupilor. Uneori erau foarte departe de ei, alteori atât de aproape, încât ai fi zis că se opriseră chiar lângă cort; atunci Kojak sărea în picioare, mârâind din fundul gâtlejului, încordat ca un arc din oţel.

Pe 22 decembrie, lângă oraşul Avon, Stu ieşi cu snowmobilul dincolo de taluz, paralel cu şoseaua. Înaintau cu viteză constantă de cincisprezece kilometri la oră, liniştiţi şi fără probleme, stârnind nori spectaculoşi de nea în urma lor. Tom tocmai îi arătase mica localitate din vale, tăcută ca o imagine stereoptică din anii optzeci, cu o singură turlă albă de biserică şi troienele înalte până la streşinile caselor. În clipa următoare, carena snowmobilului începu să se încline în faţă.

— Ce mă-sa..., începu Stu, dar mai mult de atât nu mai apucă să spună.

Vehiculul se aplecă şi mai tare. Stu încercă să reducă viteza, dar era prea târziu. Îl cuprinse acel sentiment ciudat de lipsă de greutate, senzaţia pe care o ai după ce ai sărit de pe platforma bazinului de înot şi forţa gravitaţională tocmai a devenit egală cu aceea a saltului. Se văzură aruncaţi din sanie şi rostogolindu-se. Stu îi pierdu din vedere pe Tom şi Kojak. Zăpada rece îi pătrunse pe nări. Când îşi deschise gura, ca să ţipe, neaua îi intră pe gât. Pe după gulerul hainei. Se rostogolea. Cădea. În cele din urmă, se opri într-un troian mare şi adânc.

Se luptă să iasă la suprafaţă ca un înotător, simţind că-i ia gâtul foc. Gâtlejul lui era ars de zăpadă.

— Tom! strigă, călcând zăpada.

Fapt straniu, din unghiul acesta vedea foarte bine marginea şoselei şi locul prin care se prăbuşiseră, provocând în cădere propria lor avalanşă miniaturală. Partea din spate a snowmobilului se iţea din zăpadă, la vreo douăzeci de metri mai la vale. Ai fi zis că este o baliză portocalie. Straniu cât de mult îl urmăreau imaginile legate de apă... apropo, nu cumva Tom se îneca?

— Tom! Tommy!

Kojak sări din marea albă, arătând de parcă l-ar fi tăvălit cineva de la bot şi până în vârful cozii prin zahăr pudră, şi-şi croi drum spre el, cu pieptul.

— Kojak! strigă Stu. Caută-l pe Tom! Caută-l pe Tom!

Kojak lătră şi se chinui să se întoarcă. Se îndreptă spre un loc în zăpadă unde se ghicea o gaură şi lătră din nou. Căznindu-se, căzând, mâncând zăpadă, Stu ajunse la locul cu pricina şi începu să caute. Înhăţă cu mâna înmănuşată haina lui Tom şi zmuci de ea cu disperare. Tom ieşi la iveală, zbătându-se după aer şi vomitând; răpuşi de efort, căzură amândoi pe spate, în zăpadă. Tom chiui, gâfâind.

— Gâtul meu! O să-mi ia foc! O, Doamne, neisprăvitul de mine...

— E din cauza răcelii, Tom. O să treacă.

— Mă sufocam...

— Gata, a trecut, Tom. Totul va fi în regulă.

Rămaseră aşezaţi în zăpadă, trăgându-şi sufletul. Stu îl cuprinse pe Tom, încercând să-i potolească tremurul. Din depărtare, veni până la ei tunetul rece al altei avalanşe.

Le luă tot restul zilei să străbată kilometrul dintre locul unde ieşiseră din drum şi oraşul Avon. Nu se punea problema să salveze snowmobilul sau proviziile din vehicul; se rostogoliseră mult prea jos, pe panta abruptă. Avea să rămână acolo cel puţin până la primăvară – sau poate pentru totdeauna, după cum mergeau acum lucrurile.

Ajunseră în oraş la o jumătate de oră după lăsarea amurgului; nu mai erau buni decât să aprindă un foc şi să găsească un loc cât de cât cald, unde să doarmă. În noaptea aceea dormiră fără vise, un somn profund, după o extremă oboseală.

În zori, începură să alerge încolo şi încoace, încercând să se reutileze, lucru mult mai greu de făcut în orăşelul Avon decât la Grand Junction. Stu se gândi din nou să se oprească pe loc şi să aştepte primăvara aici – dacă ar fi spus că este cel mai bine să procedeze astfel, Tom nu l-ar fi contrazis, iar nu mai departe de ieri primiseră o lecţie aspră despre ce li se-ntâmplă celor care mizează prea mult pe noroc. În cele din urmă însă, respinse ideea. Copilul trebuia să se nască pe la începutul lui ianuarie. Ţinea morţiş să fie acolo, când se întâmpla. Voia să vadă cu ochii lui că totul se desfăşoară cum se cuvine.

La capătul scurtei străzi principale din Avon, descoperiră o reprezentanţă John Deere, iar în garajul din spatele camerei unde erau expuse produsele noi, găsiră două snowmobile Deere folosite. Niciunul nu era de calitatea vehiculului lui Highway Department, cu care Stu nimerise în afara drumului, dar unul dintre ele avea o bandă extralată de direcţie, prevăzută şi cu crampoane, şi părea potrivit. Nu găsiră alimente concentrate, prin urmare se mulţumiră cu conserve. A doua parte a zilei o petrecură căutând echipament de campanie din casă în casă, o treabă care nu le făcea plăcere. Victimele gripei zăceau peste tot, transformate în groteşti exponate ale unor caverne îngheţate.

Spre sfârşitul zilei, găsiră laolaltă aproape tot ce le trebuia, într-o casă mare, cu camere de închiriat, nu departe de strada principală. Înaintea epidemiei de Supergripă, aici locuiseră, după cât se ghicea, tineri, de felul celor veniţi în Colorado să facă lucrurile despre care cânta John Denver pe vremuri. Tom găsi chiar o pungă

mare verde, pentru gunoi, ascunsă într-un ungher de sub scară, plină cu un soi foarte tare de „Rocky Mountain High”.

— Ce-i ăsta? E tabac, Stu?

Stu îi zâmbi.

— Se pare că şi alţii credeau că e tutun. Dar este iarbă de astragal, Tom. Las-o acolo unde ai găsit-o.

Încărcară snowmobilul cu grijă, punând deoparte alimentele conservate, legând bine noii saci de dormit şi cortul. Însă primele stele apăruseră pe cer şi se hotărâră să mai petreacă o noapte la Avon.

Mergând încet pe zăpada îngheţată spre casa unde-şi stabiliseră cartierul general, lui Stu îi veni un gând destul de uimitor: mâine era Ajunul Crăciunului. Îi venea foarte greu să creadă că timpul se scursese cu o asemenea viteză, dar dovada cea mai bună o avea pe ceasul de mână cu calendar. Plecaseră, într-adevăr, din Grand Junction cu peste trei săptămâni în urmă.

Ajunşi acasă, Stu spuse:

— Ia-l şi pe Kojak înăuntru şi aprinde focul. Eu mai am ceva de făcut.

— Ce anume, Stu?

— E surpriză, spuse Stu.

— Surpriză? Şi eu n-o să aflu?

— Ba da.

— Când? întrebă Tom cu ochi scânteietori.

— Peste vreo două zile.

— Tom Cullen nu poate aştepta două zile o surpriză, Doamne, nu.

— Tom Cullen n-o să aibă de ales, îi zâmbi Stu. Mă întorc într-o oră. Să fii gata de drum.

— Păi... bine.

Trecu mai bine de o oră şi jumătate până ce Stu găsi ce dorea. Tom îl bătu la cap să-i spună despre ce surpriză era vorba încă o oră sau două. Stu însă rămase mut şi, până la culcare, Tom uitase totul.

Culcat fiecare în patul lui, în întuneric, Stu spuse:

— Pun pariu că acum regreţi c-am plecat din Grand Junction, este?

— Doamne, nu, îi răspunse Tom pe jumătate adormit. Vreau să ajung la căsuţa mea cât mai repede. Sper să nu mai ieşim din drum şi să cădem în zăpadă. Tom Cullen a fost la un pas să moară sufocat!

— Va trebui să mergem mai încet şi mai atent, îi replică Stu, fără să mai aducă vorba despre ce-i ameninţa dacă se întâmpla din nou... şi nu mai reuşeau să nimerească la fel de uşor într-un adăpost.

— Când crezi că vom ajunge, Stu?

— Mai avem mult, bătrâne. Dar vom ajunge. Şi acum cred c-am face bine să dormim, ce părere ai?

— Ai dreptate.

În noaptea aceea visă că Frannie şi cumplitul ei copil-lup muriseră la naştere. Îl auzi pe George Richardson spunând, de la mare distanţă: Din cauza gripei. Din cauza gripei, nu se mai nasc copii. Graviditatea înseamnă moarte, din cauza gripei. Un pui în fiecare oală şi un lup în fiecare uter. Din cauza gripei. Suntem terminaţi. Omenirea e terminată. Din cauza gripei.

De undeva, din apropiere – şi tot mai aproape – veni, ca urletul unui lup, râsul Omului Întunecat.

În Ajunul Crăciunului porniră într-o etapă de drum susţinut, care avea să dureze până aproape de Anul Nou. Din cauza frigului, suprafaţa zăpezii îngheţase şi făcuse crustă. Vântul sufla, stârnind şi învârtejind nori din cristale de gheaţă, adunându-le în dune ca spicele, pe care snowmobilul John Deere le străbătea cu uşurinţă. Purtau ochelari de soare, ca să se protejeze de albul strălucitor.

În seara de Ajun poposiră, pe crusta de gheaţă, la treizeci şi şase de kilometri est de Avon, nu departe de Silverthorne. Se aflau acum chiar în pragul lui Loveland Pass, în timp ce Eisenhower Tunnel, închis sub zăpadă ca un mormânt, rămăsese undeva dedesubtul şi la estul lor. Aşteptând

încălzirea cinei, Stu descoperi un lucru vrednic de mirare. Jucându-se alene cu o secure, izbind în crusta îngheţată şi apoi măturând cu mâna praful alb de dedesubt, constatase că la o adâncime de nici un braţ sub locul în care stăteau ei se afla o suprafaţă de metal albastru. Voi să-i atragă atenţia şi lui Tom asupra descoperirii sale, apoi se răzgândi. Gândul că stăteau la mai puţin de un metru deasupra unui blocaj de circulaţie, la mai puţin de un metru deasupra a Dumnezeu ştie câte trupuri moarte, nu era prea liniştitor.

Când Tom se deşteptă în dimineaţa de 25, la 6.45, îl găsi pe Stu pregătind micul dejun, ceea ce era oarecum ciudat: Tom se scula întotdeauna înaintea lui Stu. Deasupra focului atârna o oală cu supă de legume marca Campbell, care tocmai dădea în fiert. Kojak o urmărea cu mare entuziasm.

— ‘Neaţa, Stu, îl salută Tom, trăgându-şi fermoarul la jachetă şi ieşind târâş din sacul de dormit şi jumătatea lui de cort.

Îi venea să facă pipi, ceva teribil.

— ‘Neaţa, îi răspunse Stu. Şi un Crăciun fericit!

— Crăciun? Tom se holbă la el şi uită de pipi. Crăciun? repetă el.

— E dimineaţa de Crăciun. Se uită puţin în stânga lui Tom. Mai mult de-atât n-am fost în stare.

În crusta de gheaţă stătea înfipt un vârf de molid, înalt de vreun metru. Fusese decorat cu un pachet de ţurţuri de argint, descoperiţi în depozitul magazinului Five-and-Ten din Avon.

— Un pom de Crăciun, şopti Tom, copleşit. Şi cadouri. Acolo sunt cadouri, nu-i aşa, Stu?

În zăpada de sub pom se aflau trei pachete, toate împachetate în hârtie de mătase albastru-deschis, cu model de clopoţei de nuntă, din argint – la Five-and-Ten nu exista niciun fel de hârtie de împachetat pentru Crăciun, nici măcar în depozitul din spate.

— Sunt şi cadouri, desigur, spuse Stu. Pentru tine. De la Moş Crăciun, presupun.

Tom îi aruncă o privire indignată.

— Tom Cullen ştie că Moş Crăciun nu există! Doamne, nu! Sunt de la tine! Începu să se arate abătut. Iar eu nu ţi-am pregătit nimic! Am uitat... n-am ştiut că este Crăciun... sunt un prost! Un prost!

Îşi strânse mâna pumn şi se izbi în mijlocul frunţii. Era la un pas de lacrimi.

Stu se lăsă pe vine, lângă Tom:

— Tu mi-ai dat cadoul de Crăciun mai devreme.

— Nu, nu ţi-am dat. Am uitat. Tom Cullen nu-i decât un tont. Doamne, da, un tont.

— Dar să ştii că am primit un cadou de la tine. Cel mai grozav dintre toate. Sunt încă în viaţă. Dacă nu erai tu, aş fi fost mort.

Tom se uită la el, fără să înţeleagă.

— Dacă n-ai fi apărut la vreme, aş fi pierit în şanţul ăla, la vest de Green River. Şi dacă n-ai fi fost tu, Tom, aş fi murit de pneumonie, de gripă sau ce naiba o fi fost, acolo, la Utah Hotel. Nu ştiu cum ai ales pastilele potrivite... dacă datorită lui Nick, lui Dumnezeu sau din pură baftă, fapt este că mi le-ai adus. N-ai de ce să te consideri tont. Fără tine, n-aş mai fi apucat Crăciunul acesta. Îţi rămân îndatorat.

— Ah, nu-i tot aia, răspunse Tom, care de fapt nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Ba este acelaşi lucru.

— Păi...

— Haide, uită-te la cadouri. Să vezi ce ţi-a adus moşu'. Sunt sigur că i-am auzit sania în miez de noapte. Consider că gripa n-a ajuns până la Polul Nord.

— L-ai auzit?

Tom îl cerceta pe Stu cu atenţie, de teamă să nu fie păcălit.

— Am auzit ceva.

Tom luă primul pachet şi-l desfăcu cu atenţie – era un pinball miniatural în înveliş din plastic, o jucărie nouă, funcţionând pe baterii mici, care durau doi ani, şi pe care orice copil şi-o visase de Crăciunul trecut. În ochii lui Tom se aprinseră luminiţe la vederea ei.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Stu.

— Noo, vreau să văd ce-am mai primit.

Desfăcu un tricou cu un schior bătut de vânt pe schiurile încovoiate şi sprijinindu-se în beţe.

— Pe el scrie: EU M-AM CĂŢĂRAT PE LOVELAND PASS, îi explică Stu. Noi încă n-am ajuns acolo, dar o vom face-n curând.

Tom îşi scoase imediat canadiana, îşi trase tricoul pe el, apoi îşi îmbrăcă iarăşi haina groasă.

— Nemaipomenit! Nemaipomenit, Stu!

Cel din urmă pachet, şi cel mai mic, conţinea un medalion simplu, din argint, pus pe un lanţ subţire şi fin, tot din argint. Lui Tom i se păru că reprezintă cifra 8, culcată pe-o parte. Îl cercetă nedumerit şi încântat.

— Ce este ăsta, Stu?

— Un simbol grecesc. Am aflat de el acum foarte multă vreme, dintr-un program de ştiinţă popularizată, numit „Ben Casey”. Înseamnă infinit, Tom. Pentru totdeauna. Îşi întinse braţul şi prinse mâna în care Tom ţinea medalionul. Cred că este posibil să ajungem la Boulder, Tommy. Probabil că ne fusese scris să ne întoarcem acolo de la bun început. Aş vrea să porţi medalionul ăsta la gât, dacă nu te deranjează. Şi dacă ai nevoie de ceva şi te întrebi spre cine să te îndrepţi, uită-te la el şi adu-ţi aminte de Stuart Redman. Bine?

— Infinit, repetă Tom, răsucindu-l pe toate feţele. Pentru totdeauna.

Îşi puse medalionul la gât.

— Am să-mi aduc aminte de asta, promise el. Tom Cullen o să-şi aducă aminte.

— Al naibii! Era să uit! Stu întinse mâna în jumătatea lui de cort şi scoase încă un pachet. Crăciun fericit, Kojak! Am să-ţi deschid eu.

Desfăcu hârtia şi scoase la iveală o cutie cu Hartz Mountain Dog Yummies. Împrăştie câteva crochete pe zăpadă, pe care Kojak le înfulecă urgent. Se întoarse la Stu, dând din coadă plin de speranţă.

— Mai târziu, îi promise acesta, vârând cutia la loc. Bune maniere, asta trebuie să devină lozinca ta, după cum ar fi... ar zice bătrânul chelios.

Vocea i se îngroşă şi simţi că lacrimile îi înţeapă pleoapele, îl cuprinse deodată dorul de Glen, de Larry, de Ralph cel cu pălărie ţanţoşă. Îi era un dor cumplit de toţi cei care dispăruseră, şi-i lipseau îngrozitor. Mother Abagail îi prevenise că aveau să se scalde în sânge înainte ca lucrurile să intre în normal, şi grăise drept. În inima lui, Stu Redman o blestema şi o binecuvânta în acelaşi timp.

— Stu? Te simţi bine?

— Mda, Tommy, bine.

Îl îmbrăţişă pe Tom cu putere, iar Tom îi răspunse cu aceeaşi forţă.

— Crăciun fericit, bătrâne.

— Pot să cânt un cântec, înainte de a porni la drum? întrebă Tom, cu sfială.

— Desigur, dacă vrei tu.

Stu se aştepta la „Jingle Bells” sau „Frosty the Snowman” interpretat în stilul fals şi monoton al unui copil. Se dovedi că era vorba de un fragment din „The First Noel”, cântat cu o voce de tenor, surprinzător de plăcută.

— Cel dintâi Crăciun, se înălţă vocea lui Tom peste pustietatea albă, însoţită de un blând ecou, îngerii au strigat... sărmanilor păstori de pe pământ binecuvântat... Pe câmpul gol... cu oiţele lor... au stat la sfat... În rece şi-adâncă noapte de iarnă...

Stu îl ajută la refren şi, deşi vocea lui nu era la fel de bună ca a lui Tom, armonia era suficient de plăcută, iar

imnul străvechi umplea tăcerea profundă, de catedrală, a dimineţii de Crăciun:

— Noel, Noel, Noel, Noel... Cristos s-a născut în Israel...

— Nu-mi aduc aminte decât partea asta, îi mărturisi Tom cu un aer vinovat.

— A fost foarte frumos, îl linişti Stu. Lacrimile îl pândeau iarăşi. Nu-i lipsea mult să izbucnească, ceea ce l-ar fi tulburat pe Tom. Îşi înghiţi lacrimile. Trebuie să pornim la drum. Altfel pierdem ore preţioase, de lumină.

— Sigur. Se uită la Stu, care-şi demonta jumătatea lui de cort. Este cel mai frumos Crăciun din viaţa mea, Stu.

— Mă bucur, Tommy.

Nu peste multă vreme porniră din nou la drum, urcând spre răsărit, sub soarele luminos şi rece al Crăciunului.

În seara aceea poposiră în vecinătatea vârfului lui Loveland Pass, la aproape patru mii de metri deasupra nivelului mării. Dormiră tustrei în adăpost, de vreme ce temperatura scăzuse la minus treizeci de grade. Vântul bătea neostoit, rece ca lama unui cuţit de bucătărie bine ascuţit, iar în umbrele prelungi ale stâncilor, de sub firmamentul pe care luna şi stelele păreau atât de aproape că le puteai atinge, urlau lupii. La picioarele lor, lumea, la est ca şi la vest, părea o criptă gigantică.

A doua zi devreme, înaintea zorilor, Kojak îi trezi cu lătratul lui. Stu se târî la ieşirea din cort, cu puşca în mână. Lupii erau vizibili, pentru prima oară. Coborâseră de pe poziţiile lor înalte şi se aşezaseră în cerc, în jurul taberei; acum nu urlau, stăteau şi priveau. În străfundul ochilor lor se întrezăreau licăriri verzui şi ai fi zis că rânjesc nemilos.

Stu trase şase focuri la întâmplare, risipindu-i. Una dintre fiare sări şi apoi se prăvăli la pământ. Kojak se duse până la hoit, îl mirosi, apoi îşi ridică piciorul şi urină.

— Lupii au rămas tot ai lui, spuse Tom. Întotdeauna aşa va fi.

Tom părea încă pe jumătate adormit. Ochii i se mişcau încet şi visător, ca şi cum ar fi luat un drog. Stu înţelese deodată ce se întâmplase: Tom căzuse în starea lui lugubră de hipnoză.

— Tom... e mort? Ştii cumva?

— Nu moare niciodată, îi spuse Tom. El se află în lupi, Doamne, da. În ciori. În şarpele cu clopoţei. În umbra cucuvelei la miez de noapte şi în scorpion la miez de zi. Se cuibăreşte lângă liliecii, cu capul în jos. E orb ca şi ei.

— Se va întoarce? întrebă Stu cu sufletul la gură, simţind că-l trec fiori reci.

Tom nu-i răspunse.

— Tommy...

— Tom doarme. S-a dus să vadă elefantul.

— Tom, vezi până la Boulder?

Afară, linia albă şi amară a zorilor apărea pe cer, subliniind liniile frânte şi sterpe ale vârfurilor din jur.

— Da, aşteaptă. Aşteaptă un cuvânt. Aşteaptă primăvara. La Boulder este linişte desăvârşită.

— Pe Frannie poţi s-o vezi?

Tom se lumină la faţă.

— Frannie, da. E grasă. Cred că aşteaptă un copil. Locuieşte cu Lucy Swann. Şi Lucy aşteaptă un copil. Dar copilul lui Frannie va veni înainte. Numai că...

Tom se întunecă la faţă.

— Tom? Numai că ce?

— Copilul...

— Ce-i cu copilul?

Tom se uită nesigur în jur.

— Am împuşcat după lupi, nu? Am adormit, Stu?

Stu zâmbi forţat.

— Doar puţin, Tom.

— Am avut un vis despre un elefant. Drăguţ.

— Mda.

Ce-i cu copilul? Ce-i cu Fran?

Începu să se teamă că nu vor ajunge la vreme; că lucrurile pe care le văzuse Tom se vor petrece înainte de sosirea lor.

Cu trei zile înainte de Anul Nou, vremea se strică, iar ei se opriră în oraşul Kittredge. Se aflau acum atât de aproape de Boulder, încât întârzierea îi decepţiona amarnic pe amândoi – ba chiar şi Kojak se arăta nervos şi neliniştit.

— Crezi că putem să pornim curând la drum, Stu?

— Nu ştiu, îi răspundea Stu. Dacă am mai fi avut doar două zile de vreme frumoasă, cred că ar fi fost suficient. Fir-ar să fie! Oftă, apoi săltă din umeri. Oricum, să sperăm că nu-i decât o ninsoare trecătoare.

Dar se dovedi cea mai cumplită vijelie a iernii. Ninse cinci zile la rând, şi se adunară nămeţi înalţi de trei şi pe alocuri chiar de patru metri. Ieşiră din adăpost pe 2 ianuarie, se uitară la soarele mic şi plat ca o monedă ştearsă, din cupru, constatând că toate punctele de reper din jur dispăruseră. Cea mai mare parte a micului cartier comercial al oraşului fusese nu acoperită, ci de-a dreptul îngropată. Troienele şi dunele de zăpadă fuseseră sculptate de vânt în cele mai sinuoase forme. Parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă.

Îşi continuară drumul, dar înaintau foarte încet; găsirea drumului nu mai era un mic necaz, ci o problemă grea. Snowmobilul se înzăpezi de mai multe ori; fură nevoiţi să-l degajeze de fiecare dată. Iar în cea de-a doua zi a lui 1991, reîncepu şi huruitul de mărfar al avalanşelor.

În 4 ianuarie, au ajuns în punctul unde US 6 se despărţea de autostradă şi cobora spre Golden şi, deşi Stu şi Tom nu au ştiut nimic – pentru că nu au avut vise sau premoniţii – aceasta a fost şi ziua în care pe Frannie Goldsmith au apucat-o durerile facerii.

— Okay, spuse Stu, când făcură un popas în dreptul bifurcaţiei. De acum o să găsim drumul fără dificultate. A fost tăiat în stâncă dură. Dar am avut mare noroc să găsim locul unde se despart drumurile.

Se dovedi destul de uşor să urmeze drumul, dar nu era deloc simplu să traverseze tunelurile. Ca să găsească intrarea, uneori erau nevoiţi să sape prin zăpada pulverizată, alteori prin straturile compacte rămase de pe urma avalanşelor. Snowmobilul urla şi se zdruncina pe drumurile pustii din galerii.

Mai rău, interiorul tunelelor se dovedea înspăimântător – ceea ce ar fi putut să afle şi din experienţele prin care trecuseră Larry sau Traschcan Man. Erau la fel de întunecate ca puţurile din mină, luminate doar de conul de lumină aruncat de farul snowmobilului, pentru că ambele capete erau blocate de nea. Înăuntru te simţeai ca într-un frigider negru. Înaintarea era teribil de lentă, ieşirea pe celălalt capăt al fiecărui tunel devenea un exerciţiu de ingeniozitate, iar Stu se temea că vor întâlni un tunel imposibil de trecut, indiferent cât se chinuiau să împingă şi să mute maşinile blocate înăuntru dintr-o parte într-alta. Dacă li se întâmpla una ca asta, ar fi fost siliţi să se întoarcă, până la Interstate. Ar fi pierdut astfel cel puţin o săptămână. Nici abandonarea snowmobilului nu era o soluţie, pentru că s-ar fi putut dovedi doar un mod mai incomod de sinucidere.

Iar Boulder era înnebunitor de aproape.

Pe 7 ianuarie, cam la două ore după ce-şi croiseră drum, săpând, dintr-un tunel, Tom se ridică de pe locul lui din spatele snowmobilului şi arătă în faţă.

— Ce-i acolo, Stu?

Stu era obosit, ţâfnos şi derutat. Visele încetaseră să-l mai viziteze, dar, în chip pervers, lipsa acestora era chiar mai înspăimântătoare decât prezenţa lor.

— Nu te ridica în picioare în timpul mersului, Tom, de câte ori trebuie să-ţi repet acelaşi lucru? Ai să cazi pe spate, cu capul în zăpadă şi...

— Mda, şi totuşi, ce e? Arată ca un pod. Traversăm cumva un pod pe undeva, Stu?

Stu privi, văzu, reduse viteza şi se opri.

— Ce este? se interesă Tom nerăbdător.

— O pasarelă, murmură Stu. Mai că nu-mi vine să cred...

— Pasarelă? Ce pasarelă?

Stu se întoarse şi-l apucă pe Tom de umăr.

— Este pasarela Golden, Tom! Acolo-i 119, Route 119! Drumul spre Boulder! Nu mai avem decât treizeci de kilometri până-n oraş! Poate nici atât!

Tom înţelese, în sfârşit. Rămase cu gura căscată, iar expresia comică de pe faţa lui îl făcu pe Stu să râdă-n gura mare şi să-l bată pe spate. Nici măcar durerea surdă şi continuă din picior nu-l mai deranja prea tare.

— Eşti sigur că suntem atât de aproape, Stu?

— Da, da, daaaaa!

Se prinseră în braţe, dansară într-un cerc stângaci, căzură, stârniră nori de zăpadă, se albiră de nea până în creştetul capului.

Kojak se uită la ei, neînţelegător... dar după câteva clipe începu să ţopăie alături de ei, lătrând de zor şi mişcând din coadă.

În seara respectivă rămaseră la Golden, pentru ca a doua zi în zori să pornească spre Boulder de-a lungul lui 119. Niciunul nu dormise prea bine în noaptea aceea. Stu nu mai fusese atât de nerăbdător de când se ştia el... apoi, era foarte îngrijorat în legătură cu soarta lui Frannie şi a copilului.

Cam la o oră după prânz, snowmobilul începu să dea rateuri; dădea semne că nu mai are benzină. Stu opri motorul şi puse mâna pe canistra de rezervă, prinsă de o latură a micii cuşti a lui Kojak.

— O, Doamne! exclamă el, simţind cât de uşoară era.

— Ce s-a-ntâmplat, Stu?

— Eu! Eu sunt de vină. Am ştiut că afurisita de canistră e goală, dar am uitat s-o umplu. Am fost prea agitat, probabil din cauza asta. Ce părere ai cât de prost am fost?

— Nu mai avem benzină?

Stu azvârli canistra goală cât colo.

— Să ştii că da. Cum am putut să fiu aşa de tâmpit?

— Ţi-a rămas gândul la Frannie, asta a fost. Şi acum ce facem, Stu?

— Încercăm să ajungem pe jos. Vom avea nevoie de sacii de dormit. Împărţim conservele şi le împachetăm în saci. Îmi pare rău, Tom. Este numai vina mea.

— Nu face nimic, Stu. Ce facem cu cortul?

— Cred că-i mai bine să-l lăsăm aici, bătrâne.

Nu ajunseră în ziua aceea la Boulder; se opriră la căderea întunericului, extenuaţi de mersul prin zăpada pufoasă, care părea uşor de învins, dar în ultimă instanţă îi obligase să înainteze cu viteză de melc. Nici foc n-au aprins în noaptea aceea. Nu exista lemn la îndemână, iar ei erau prea obosiţi ca să mai sape, în căutarea lui. Erau înconjuraţi de dune înalte şi rotunjite de zăpadă. Chiar şi după căderea întunericului nu se întrezărea nicio geană de lumină în partea nordică a orizontului, oricât se strădui Stu să distingă ceva.

Mâncară o cină rece, iar Tom dispăru în sacul lui de dormit şi adormi instantaneu, fără să mai apuce să zică nici măcar noapte bună. Stu era şi el dărâmat, iar piciorul bolnav îl durea cumplit. Pot să mă consider norocos dacă nu mi l-am distrus pentru totdeauna, gândi el.

Dar cel puţin mâine seara aveau să sosească la Boulder, şi să doarmă în paturi adevărate – pe speranţa asta se puteau bizui.

Pe când se strecura în sacul de dormit îi veni un gând extrem de tulburător. Că vor ajunge la Boulder, iar oraşul avea să fie pustiu – la fel de pustiu ca Grand Junction, Avon şi Kittredge. Case goale, magazine pustii, clădiri cu acoperişul prăbuşit, din cauza greutăţii zăpezii. Străzi troienite. Niciun sunet în afara zăpezii ce se topeşte, într-una dintre perioadele de căldură – după cum aflase citind în biblioteca publică din Boulder, era posibil ca temperatura să sară aici brusc la douăzeci de grade, în miez de iarnă. În

schimb nici picior de om, aşa cum dispar personajele unui vis, când te trezeşti. Şi asta din cauză că pe lume nu mai rămăseseră decât Stu Redman şi Tom Cullen.

Era un gând nebun, dar nu reuşea să-l alunge. Ieşi din nou târâş din sacul de dormit şi scrută cerul dinspre nord, sperând să vadă o lumină cât de mică la orizont, semn că nu foarte departe există o comunitate omenească. Nu se putea să nu vadă ceva. Încercă să-şi aducă aminte câţi oameni estima Glen că se vor fi adunat în Free Zone înainte ca zăpada să împiedice călătoritul. Nu reuşea să precizeze cifra. Opt mii? Atât să fi fost? Opt mii de oameni nu însemna mult; nu puteau să răspândească foarte multă lumină, chiar dacă funcţiona curentul electric. Poate...

Poate ai face bine să te duci la culcare şi să nu te mai gândeşti la toate prostiile astea, ca un nebun. Şi mâine este o zi.

Se culcă la loc şi, după câteva minute de răsuceală, oboseala îşi spuse cuvântul. Adormi. Visă că se află la Boulder, în plină vară, când pajiştile erau galbene şi arse, din pricina caniculei şi a lipsei de apă. Singurul zgomot era o uşă deschisă, care se izbea de ceva în vântul uşor. Plecaseră cu toţii. Până şi Tom.

Frannie! strigă, dar nu-i răspunseră decât vântul şi bătăile uşoare ale uşii, înainte şi înapoi.

Până a doua zi, la ora 2, nu mai înaintaseră decât câţiva kilometri. Deschideau drumul pe rând. Stu începuse să-şi facă socoteala că aveau să petreacă încă o zi pe drum. El era cel din cauza căruia mergeau încet. Genunchiul începea să i se blocheze. În curând o să ajung să mă târăsc, îşi zise el. De la o vreme, Tom croia aproape singur poteca.

În timpul pauzei pentru prânz, constând din conserve îngheţate, lui Stu îi trecu prin minte că n-o văzuse pe Frannie în ultima perioadă a sarcinii. Poate mai prind ocazia. Dar nu-şi făcea mari speranţe. Era din ce în ce mai

convins că se întâmplase deja, în absenţa lui... ceea ce putea fi bine sau rău.

Acum, la o oră după ce terminaseră prânzul, era în continuare atât de adâncit în gândurile lui, încât aproape se ciocni de Tom, care se oprise în loc.

— Care-i treaba? întrebă, masându-şi piciorul.

— Drumul, spuse Tom, iar Stu ieşi repede în faţă, ca să vadă cu ochii lui.

După o lungă pauză, Stu exclamă fericit:

— Bată-mă să mă bată!

Se aflau pe un munte de zăpadă, înalt de aproape trei metri. Zăpada acoperită cu crustă de gheaţă cobora abrupt spre drumul curăţat, iar în dreapta era un semn purtând mesajul simplu: HOTARUL ORAŞULUI BOULDER.

Stu izbucni în râs. Se lăsă în zăpadă şi hohoti din toată inima, cu faţa ridicată spre cer, ignorând expresia stupefiată a lui Tom. Într-un târziu, zise:

— Au curăţat cu plugul pe străzi. Vezi? Am izbândit, Tom! Am izbândit! Kojak! Vino aici!

Stu risipi restul de Dog Yummies în vârful movilei de zăpadă, iar Kojak le înfulecă, în timp ce Stu fuma şi Tom privea şoseaua ce apăruse ca un miraj, după atâţia kilometri de drum greu de distins, sub stratul de zăpadă.

— Suntem din nou la Boulder, murmură Tom încetişor. Am ajuns cu adevărat. HÎ-O-TÎ-A-RÎ-U-LÎ O-RÎ-A-ŞÎ-U-LÎ-U-I, adică Boulder, Doamne, da.

Stu îl bătu pe umăr şi-şi aruncă ţigara.

— Haide, Tommy. Să mergem acasă.

Pe la 4, începu să ningă din nou. La ora 6 se lăsase întunericul, iar asfaltul pe care păşeau căpătase o paloare fantomatică. Stu şchiopăta acum foarte rău, aproape se împleticea. Tom îl întrebă o dată dacă n-ar vrea să se odihnească, dar Stu clătină din cap.

Pe la 8, ninsoarea se înteţise şi cădea în rafale. O dată sau de două ori pierdură direcţia şi se treziră printre nămeţii de

la marginea drumului. Suprafaţa lui devenise alunecoasă. Tom căzu de două ori şi apoi, pe la 8.15, Stu căzu pe piciorul bolnav. Îşi încleştă dinţii ca să nu geamă. Tom veni în grabă şi-l ajută să se ridice.

— E-n regulă, îi spuse Stu, reuşind să se ridice în picioare.

Peste alte douăzeci de minute, din întuneric se auzi o voce tânără, al cărei tremur trăda nervozitatea: încremeniră în locul unde se aflau.

— Ci-cine-i ac-colo?

Kojak prinse să mârâie şi blana i se zbârli. Lui Tom i se tăie respiraţia. Stu auzi un zgomot greu de distins peste şuieratul vântului, dar care îi provocă un fior de spaimă: ţăcănitul închizătorului unei puşti.

Santinele. Au postat santinele. Ar fi chiar culmea să batem tot drumul până aici, ca să fim împuşcaţi în faţă la Table Messa Shopping Center. Chiar culmea. Chestia asta i-ar plăcea până şi lui Randall Flagg.

— Stu Redman! urlă el în beznă. Sunt Stu Redman! înghiţi cu greutate. Dar acolo cine-i?

Ce prostie. Doar nu-ţi închipui că-l cunoşti...

Şi totuşi, vocea suna cu adevărat familiar.

— Stu? Stu Redman?

— Tom Cullen e cu mine... pentru numele lui Dumnezeu, nu trageţi!

— Nu cumva-i o şmecherie?

Omul părea să chibzuiască.

— Nu-i nicio şmecherie! Tom, spune şi tu ceva.

— Salut, băieţi, se conformă Tom.

Urmă o pauză. Crivăţul stârnea trâmbe de zăpadă în jurul lor. Santinela (da, vocea suna, într-adevăr, familiar) strigă apoi:

— Stu avea pe peretele din vechiul lui apartament un tablou. Ce tablou?

Creierul lui Stu începu să gândească frenetic, bruiat de zgomotul închizătorului, care-i răsuna obsesiv în urechi.

Doamne, eu stau aici, în viscol, şi-mi storc mintea să-mi amintesc ce tablou era pe perete... În vechiul apartament, s-a exprimat. Probabil că Fran s-a mutat cu Lucy. Lucy făcea haz de tabloul acela, zicea că John Wayne îi pândeşte pe indieni dintr-un loc unde nu ai cum să-l vezi...

— Frederic Remington! ţipă el cât îl ţineau plămânii. Se cheamă *Poteca războiului*!

— Stu! se auzi un urlet dinspre santinele. O formă întunecată se desprinse dintre nămeţi şi porni în fugă spre ei, alunecând şi poticnindu-se. Nu-mi vine să-mi cred ochilor...

Se opri înaintea lor şi Stu îl recunoscu: era Billy Gehringer, care provocase astă-vară atâta zarvă, din cauza iubirii lui turbate pentru maşinile sport.

— Stu! Tom! Şi Kojak, pe Dumnezeul meu! Unde sunt Glen Bateman şi Larry? Dar Ralph?

Stu clătină încet din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să intrăm la adăpost, Billy. Am îngheţat.

— Sigur că da, supermagazinul e chiar lângă noi. Am să-i chem pe Norm Kellogg... Harry Dunbarton... Dick Ellis... pe naiba, o să scol tot oraşul! E nemaipomenit! Nu-mi vine să cred!

— Billy...

Omul se întoarse, iar Stu se apropie şchiopătând.

— Billy, Fran trebuia să nască...

Billy rămase o vreme tăcut, apoi şopti:

— Fir-ar al naibii, de asta uitasem.

— A născut?

— George. George Richardson îţi poate spune, Stu. Sau Dan Lathrop. El este noul nostru doctor, a venit cam la patru săptămâni după plecarea voastră, înainte era medic orelist, dar e foarte b...

Stu îl prinse pe Billy şi-l scutură aspru, oprind vorbăria lui fără şir.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tom. Nu cumva a păţit Frannie ceva?

— Vorbeşte, Billy, îl îndemnă Stu. Te rog.

— Fran e bine. Va fi bine.

— Aşa ai auzit?

— Nu, am văzut-o. Eu şi cu Tony Donahue am luat nişte flori din seră şi ne-am dus împreună. Sera a făcut-o Tony, acolo cultivă de toate, nu numai flori. Singurul motiv pentru care se mai află la spital e că a avut, cum îi zice, naştere romană...

— A făcut cezariană?

— Da, aşa, copilul a ieşit invers, de-asta a fost nevoie de operaţie. Nicio treabă. Am fost s-o vizităm la trei zile după naştere, pe 7 ianuarie, adică acum două zile. I-am adus nişte trandafiri. Ne-am făcut socoteala că nu-i strică o mică bucurie, pentru că...

— Copilul a murit? întrebă Stu sec.

— Nu e mort, spuse Billy, apoi adăugă, cu mare greutate: Nu încă.

Stu se simţi deodată purtat departe, plutind prin hăuri fără sfârşit. Auzi râsete... şi urletul lupilor...

Billy se grăbi să continue, cu groază prost disimulată:

— Are gripă. E bolnav de Captain Trip. Vine sfârşitul tuturor, aşa vorbeşte lumea. Frannie l-a născut pe 4, e băiat, avea trei kilograme o sută, şi la început a fost bine şi cred că s-a îmbătat toată suflarea din Zonă, Dick Ellis a zis că parc-ar fi Ziua Victoriei în Europa şi Ziua Victoriei în Japonia puse una peste alta, după care, pe 6, s-a... s-a îmbolnăvit. Asta-i, bătrâne, zise Billy, iar vocea începu să i se îngroaşe şi să se poticnească. S-a îmbolnăvit, fir-ar al naibii să fie, am luat-o de la început, sunt atât de amărât, Stu...

Stu îi prinse umărul lui Billy şi-l trase mai aproape.

— La început, toată lumea zicea că o să-i fie bine, că poate nu-i decât o gripă obişnuită... sau bronşită... sau anghina difterică... dar doctorii au zis că nou-născuţii nu fac

aproape niciodată asemenea boli. E un soi de imunitate naturală a copiilor foarte mici. Pe urmă, George şi cu Dan... au văzut atâta Supergripă acum un an...

— Încât e greu de crezut că ar greşi diagnosticul, continuă Stu în locul lui.

— Mda, şopti Billy. Ai înţeles.

— Ce nenorocire, mormăi Stu.

Îi dădu drumul lui Billy şi porni şchiopătând.

— Stu, unde te duci?

— La spital. Vreau s-o văd pe Fran.

CAPITOLUL 76

Fran zăcea în pat, cu veioza aprinsă. Sub lumina ei puternică, în partea stângă a cearşafului alb şi curat ce o acoperea, stătea, deschisă, o carte a Agathei Christie. Frannie era trează, dar încet-încet, simţea cum alunecă în starea aceea specială în care amintirile capătă o claritate magică şi încep să se prefacă în vise. Trebuia să-şi îngroape tatăl. Ce urma nu mai avea nicio importanţă, dar era hotărâtă să-şi adune toate puterile ca să îndeplinească această treabă. Un gest de iubire. După aceea, putea să-şi taie o bucată de plăcintă cu zmeură. Avea să fie mare, bine însiropată şi foarte, foarte amară.

Marcy intrase la ea cu o jumătate de oră în urmă, ca să vadă ce face, iar Fran o întrebase:

— Peter a murit?

Chiar din clipa când pronunţase cuvintele, timpul păru să se dilate astfel încât nu mai era sigură dacă se referea la Peter copilul sau la bunicul copilului, care murise de mult.

— Şşş, e bine, îi răspunsese Marcy.

Dar Frannie citise răspunsul adevărat în ochii ei. Copilul pe care-l concepuse cu Jess Rider se stingea undeva, în spatele a patru pereţi din sticlă. Poate copilul lui Lucy să aibă mai mult noroc; ambii părinţi fuseseră imuni la Captain Trips. Locuitorii din Free Zone îşi luaseră orice speranţă de la Peter al ei, investindu-şi-o de acum în femeile care rămăseseră însărcinate după 1 iulie, anul trecut. Brutal, dar altfel absolut de înţeles.

Mintea ei porni în derivă la mică altitudine de-a lungul graniţelor somnului, scrutându-şi trecutul şi inima. Se gândi la salonul mamei ei, unde anotimpurile încremeniseră într-un ev sterp. Se gândi la ochii lui Stu, la clipa când îl văzuse pentru prima oară pe fiul ei, Peter Goldsmith-Redman. Visă că Stu se afla alături de ea, în cameră.

— Fran?

Nimic nu ieşise aşa cum s-ar fi cuvenit. Toate speranţele se dovediseră deşarte, false, ca şi animalele acelea audioanimatronice de la Disney World, o grămadă de roţi dinţate, o şmecherie, un răsărit fals, o sarcină falsă, o...

— Hei, Frannie!

În visul ei, se făcea că Stu se întorsese. Stătea în uşa camerei, purtând o canadiană îmblănită, enormă. Altă şmecherie. Constată că Stu cel din vis purta barbă. Nostim, nu?

Începu să se întrebe dacă era chiar un vis, văzând că în spatele lui se ivise şi Tom Cullen. Şi... nu cumva la picioarele lui apăruse Kojak!

Mâna îi plecă spre obraz, ca din reflex, şi se ciupi cu răutate, până i se scurse o lacrimă din ochiul stâng. Dar imaginea refuza să se schimbe.

— Stu? şopti ea. O, Doamne, eşti tu, Stu?

Faţa lui era puternic bronzată, cu excepţia porţiunii din jurul ochilor, care probabil fusese protejată de ochelari de soare. Acestea nu erau genul de detalii pe care în mod normal să le observi în vis...

Se mai ciupi o dată.

— Eu sunt, o asigură Stu, intrând în cameră. Nu te mai chinui degeaba, draga mea.

Şchiopătatul îi era atât de pronunţat, încât te aşteptai să se împiedice, la fiecare pas.

— Frannie, am ajuns acasă.

— Stu! strigă ea. Eşti chiar tu, de-adevăratelea? Dacă eşti chiar tu, vino aici!

Se apropie de ea şi o luă în braţe.

CAPITOLUL 77

Stu era aşezat pe un scaun, lângă patul lui Fran, când intrară George Richardson şi Dan Lathrop. Fran îi luă iute mâna lui Stu şi o apăsă strâns, până la durere. Figura ei căpătase trăsături rigide şi Stu avu pentru o clipă ocazia s-o vadă aşa cum avea să arate la bătrâneţe; semăna incredibil cu Mother Abagail.

— Am auzit de întoarcerea ta, spuse George. Un adevărat miracol. Nici nu pot să-ţi spun cât mă bucur să te văd. Ne bucurăm cu toţii.

George îi strânse mâna, apoi i-l prezentă pe Dan Lathrop.

— Am auzit că s-ar fi produs o explozie la Las Vegas. Ai văzut-o cu ochii tăi? îl întrebă acesta.

— Da.

— Cei de aici cred că a fost detonată o bombă nucleară. Este adevărat?

— Da.

George făcu un gest din cap, apoi renunţă cu totul la subiect şi se întoarse la Fran.

— Cum te simţi, Frannie?

— Foarte bine. Mă bucur că mi s-a întors omul acasă. Ce face copilul?

— De fapt, îi explică Lathrop, de asta am venit aici.

— E mort? întrebă Fran.

George şi Dan avură un schimb de priviri.

— Frannie, vrem să asculţi atent şi să încerci să nu interpretezi greşit nimic din ceea ce vei afla...

Deşi se vedea că-şi stăpâneşte o criză de isterie, Fran vorbi calm:

— Dacă a murit, spuneţi-mi şi pace!

— Fran, interveni Stu.

— Peter pare că-şi revine, spuse Dan Lathrop cu blândeţe.

Şocul produse câteva momente de linişte în încăpere. Fran, al cărei chip palid şi oval aproape că dispăruse sub masa de păr castaniu închis de pe pernă, îşi ridică privirile spre Dan, de parcă acesta s-ar fi exprimat în cine ştie ce dialect păsăresc. Cineva, poate Laurie Constable, poate Marcy Spruce, trecu prin faţa uşii deschise aruncând o privire în cameră şi plecând apoi mai departe. Momentul care urmă Stu nu avea să-l uite toată viaţă.

— Cum? şopti Fran după o vreme.

— Nu trebuie să-ţi pui toate speranţele în asta, o sfătui George.

— Ai spus... că-şi revine, repetă Fran.

Era pur şi simplu uimită. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult se resemnase cu ideea morţii copilului. George continuă:

— Şi Dan şi eu am văzut mii de cazuri în perioada epidemiei, Fran... remarci că nu am zis „tratat”, pentru că nu cred că vreunul dintre noi a putut schimba în vreun fel evoluţia bolii vreunui pacient. Corect, Dan?

— Da.

Cuta ce trădă hotărârea lui Fran – pe care Stu o remarcase prima oară în New Hampshire, la doar câteva ore după ce se întâlniseră – apăru acum pe fruntea ei.

— De ce nu treci odată la subiect, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sigur că da, dar trebuie să fiu precaut, şi voi fi precaut, spuse George. Acum discutăm despre viaţa fiului tău, prin urmare nu-ţi voi permite să mă zoreşti. Aş vrea să înţelegi felul cum am gândit noi. Captain Trips a fost o gripă cu antigen mutant, cel puţin la această concluzie am ajuns noi. Acum, fiecare tip de gripă, mă refer la gripa clasică, avea un alt antigen; de aceea revenea la fiecare doi sau trei ani, în ciuda vaccinurilor antigripale. Izbucnea o gripă de tip A, adică Hong Kong, şi obţineai un vaccin împotriva ei, iar la doi ani apărea un trunchi de tip B şi iarăşi te îmbolnăveai, dacă nu făceai un alt vaccin.

— Dar de obicei te însănătoşeai, interveni Dan, pentru că, în cele din urmă, corpul producea anticorpi proprii. Organismul se schimba în aşa fel încât să facă faţă gripei. Dar în cazul lui Captain Trips, gripa era cea care se schimba, ori de câte ori corpul reuşea să-şi încropească o cât de slabă apărare. Din acest punct de vedere, seamănă mai degrabă cu virusul SIDA decât cu tipurile obişnuite de gripă, cu care veniserăm până atunci în contact. La fel ca în cazul SIDA, virusul reapărea în noi şi noi ipostaze, până ce organismul era dat peste cap. Rezultatul inevitabil era moartea.

— Şi atunci noi de ce nu ne-am îmbolnăvit?

— Nu ştim, îi răspunse George. Nici nu cred că vom afla vreodată. Singurul lucru de care putem fi siguri este că imunii nu s-au îmbolnăvit, pentru ca pe urmă să scape de boală, ci nu s-au îmbolnăvit deloc. În acest fel, revenim la Peter. Dan?

— Da. Elementul esenţial în cazul lui Captain Trips este acela că pacienţii par să se facă aproape bine, dar niciodată absolut bine. Copilul acesta, Peter, s-a îmbolnăvit la patruzeci şi opt de ore după ce s-a născut. Nu există nicio îndoială că a fost Captain Trips – simptomele erau cele cunoscute. Dar depigmentările şi petele de sub linia maxilarului, pe care George şi cu mine le considerăm indiciul stadiului patru şi final în evoluţia Supergripei – ei bine, acestea n-au mai apărut. Pe de altă parte, perioadele lui de ameliorare devin din ce în ce mai lungi.

— Nu înţeleg, spuse Fran, năucită. Ce...

— De fiecare dată când gripa suferă o schimbare, Peter se adaptează şi se apără de noul atac, explică George. Tehnic vorbind, mai există posibilitatea să sufere o recădere, dar în niciun caz n-a intrat în faza finală, critică. Din câte se pare, a învins.

Pentru câteva clipe, se lăsă liniştea.

— Tu i-ai transmis jumătate din imunitatea ta copilului, Fran, îi explică Dan. S-a îmbolnăvit, dar acum credem că

are capacitatea să scape de boală. Teoria noastră este că gemenii doamnei Wentworth au avut aceeaşi şansă, numai că circumstanţele le-au fost nefavorabile şi, după părerea mea, n-au murit de Supergripă, ci din cauza unei complicaţii provocate de aceasta. Diferenţa este aparent mică, dar e posibil să fie determinantă.

— Şi celelalte femei care au rămas însărcinate cu bărbaţi care nu erau imuni? se interesă Stu.

— Credem că vor fi silite să-şi vadă copiii trecând prin aceleaşi chinuri, zise George, iar unii dintre copii s-ar putea să moară – situaţia a fost pe muchie de cuţit cu Peter şi nu avem de unde şti nici măcar dacă faza grea a trecut cu totul. Dar în foarte scurt timp vom ajunge în stadiul când toţi fetuşii din Free Zone – din lume – vor fi produsul a doi părinţi imuni. Şi, deşi nu mi se pare normal să mă grăbesc cu judecata, aş pune pariu că atunci vom câştiga partida. Între timp, vom urmări foarte atent evoluţia lui Peter.

— Şi nu-l vom urmări singuri, dacă asta reprezintă vreo consolare, adăugă Dan. În sensul cel mai real al expresiei, Peter aparţine de acum întregii Free Zone.

— Eu nu vreau ca el să trăiască decât pentru că este al meu şi-l iubesc, şopti Fran. Îl privi pe Stu. Şi este legătura mea cu lumea veche. Seamănă mai degrabă cu Jess decât cu mine, ceea ce mă bucură. Mi se pare corect. Mă înţelegi, dragul meu?

Stu făcu un semn afirmativ; în acelaşi timp, avu un gând ciudat – câtă plăcere i-ar face să stea la o bere cu Hap, Norm Bruett şi Vic Palfrey şi să-l urmărească pe Vic răsucindu-şi una dintre ţigările lui puturoase şi povestindu-le cum avea să se sfârşească toată porcăria. Lui îi spuseseră întotdeauna Silent Stu, Stu cel tăcut; bătrânul Stu, care n-ar fi zis „căcat” nici dacă avea gura plină. În schimb Vic vorbea până nu mai putea, zi şi noapte. Apucă orbeşte mâna lui Fran, simţind împunsătura lacrimilor sub pleoape.

— Trebuie să ne facem vizitele, spuse George, ridicându-se în picioare, dar îl vom supraveghea pe Peter

îndeaproape, Fran. De îndată ce vom fi siguri, vei afla şi tu.

— Când voi putea să mă îngrijesc de el? Dacă... Dacă nu cumva...

— Într-o săptămână, îi răspunse Dan.

— Vai, ce mult!

— Pentru toată lumea va părea la fel de mult. În Free Zone sunt şaizeci şi una de femei însărcinate, dintre care şase au rămas gravide înainte de Supergripă. Şi pentru ele aşteptarea va dura o veşnicie. Stu, îmi pare bine că te-am cunoscut.

Dan îi întinse mâna şi Stu o strânse. Plecă grăbit, cu aerul unui om care ştie că are o treabă importantă şi de-abia aşteaptă s-o împlinească.

George îl prinse pe Stu de mână şi-i spuse:

— Ne vedem, cel mai târziu mâine după-amiază, hm? Te rog să-i laşi vorbă lui Laurie ce oră îţi convine cel mai mult.

— De ce?

— Piciorul, îi explică George. E rău, nu?

— Nu-i aşa de rău.

— Stu, ce-ai păţit la picior? întrebă Frannie, ridicându-se.

— Fractură, fixare greşită, suprasolicitare, rezumă George. Neplăcut. Dar se poate repara.

— Păi..., se codi Stu.

— Niciun păi! Ia să văd, Stuart!

Cuta aceea hotărâtă apăruse iarăşi.

— Mai târziu, spuse Stu.

— Vorbeşti cu Laurie, bine? îl sfătui George, ridicându-se.

— Poţi să fii sigur, sări Frannie.

Stu rânji:

— Aşa voi face. Dacă zice doamna şi stăpâna mea...

— Mă bucur imens că te-ai întors, spuse George.

Se vedea bine că ar fi avut să pună o mie de întrebări, dar se abţinu. Clătină uşor din cap şi plecă, închizând hotărât uşa în urma lui.

— Ia să văd cum mergi, îi ceru Frannie.

Cuta aceea stăruia între sprâncenele tinerei.

— Hei, Frannie...

— Hai, vreau să văd cum mergi.

Făcu aşa cum i se spusese. Părea un marinar croindu-şi drum cu greu pe puntea scuturată de tangaj. Când se întoarse spre ea, Fran plângea.

— Vai, Frannie, nu face asta, draga mea.

— Nu mă pot abţine, zise ea, ducându-şi mâinile la ochi.

Se aşează lângă ea şi-i luă mâinile.

— Nu, nu trebuie să plângi.

Se uită în ochii lui, dar lacrimile continuau să-i curgă.

— Aşa de mulţi au murit... Harold, Nick, Susan... dar Larry? Şi ce s-a întâmplat cu Glen şi Ralph?

— Nu ştiu.

— Ce va spune Lucy? Într-o oră va fi aici. Vine în fiecare zi; şi ea este în luna a patra. Când are să te-ntrebe...

— Au murit acolo, zise Stu, vorbind mai mult cu sine. Asta cred eu. Ceea ce ştiu, în inima mea.

— N-o spune astfel, îl imploră Fran. Mai ales de faţă cu Lucy. I-ai frânge inima.

— Cred că ei au fost cei sacrificaţi. Dumnezeu pretinde întotdeauna un sacrificiu. Mâinile lui sunt însângerate. De ce? Nu pot spune. Nu sunt un tip prea deştept. Poate că noi singuri am atras asta asupra capetelor noastre. Tot ceea ce ştiu sigur este că bomba a explodat dincolo, şi nu aici, şi pentru un timp suntem în siguranţă. Pentru scurtă vreme.

— Flagg a dispărut definitiv? A dispărut cu adevărat?

— Nu ştiu. Cred... trebuie să facem de pază, ca să nu fim luaţi de el prin surprindere. Cu vremea, cineva va trebui să descopere locul unde se făceau viruşii din categoria lui Captain Trips, să umple locul acela cu ţărână, să presare sare peste el şi apoi să se roage. Să se roage pentru noi toţi.

În aceeaşi seară, dar mai târziu, nu cu mult înainte de miezul nopţii, Stu împingea de-a lungul coridorului tăcut al spitalului un scaun pe roţi în care se afla Frannie. Cu ei era

şi Laurie Constable; Fran avusese grijă ca Stu să stabilească o întâlnire cu medicul.

— Arăţi de parcă ţi-ar sta şi ţie la fel de bine într-un scaun din ăsta, Stu Redman, îi spuse Laurie.

— În momentul ăsta nu mă deranjează deloc, zise Stu.

Ajunseră în dreptul unui perete mare de sticlă, dincolo de care se vedea un salon decorat cu albastru şi roz. De tavan atârna o sculptură cinetică de mari dimensiuni. Doar un singur pătuţ era ocupat, în rândul din faţă.

Stu privi, fascinat.

GOLDSMITH-REDMAN PETER, scria pe plăcuţa din fata pătuţului. SEX BĂRB. ÎN CARANTINĂ BACTERIOLOGICĂ. 3 KILOGRAME 100 GRAME. MAMA: FRANCES GOLDSMITH, CAMERA 209 TATA: JESSE RIDER (M.).

Peter plângea.

Ţinea pumnişorii strânşi. Avea faţa roşie. În creştet avea un smoc de fire uimitor de negre. Ochii albaştri ai micuţului păreau să fie aţintiţi asupra lui Stu, ca şi cum l-ar fi acuzat că este cauza întregii lui supărări.

Fruntea îi era străbătută de o cută verticală pronunţată... semnul voinţei căreia nu i te puteai împotrivi.

Frannie plângea.

— Ce s-a-ntâmplat, Frannie?

— Toate pătuţurile astea goale, spuse ea, cu vocea sugrumată. De-asta sunt tristă. E absolut singur acolo. Nu-i de mirare că plânge, Stu, e singur-singurel. Toate pătuţurile astea goale, Dumnezeule...

— Nu va rămâne multă vreme singur, o consolă Stu, cuprinzându-i umerii cu o mână. Şi mi se pare că va fi un flăcău grozav. Tu ce părere ai, Laurie?

Dar Laurie se retrăsese discret, lăsându-i pe cei doi singuri în faţa ferestrei.

Strâmbându-se din pricina durerilor din picior, Stu îngenunche alături de Frannie, o îmbrăţişă stângaci şi-l contemplară amândoi pe Peter cu uimire, ca şi cum copilul acela ar fi fost primul care se născuse vreodată pe pământ.

După o vreme Peter adormi, cu mânuţele încleştate pe piept, dar ei rămaseră să-l privească în continuare... minunându-se că se află acolo, înaintea lor.

CAPITOLUL 78

ZI DE MAI

Iarna rămăsese în sfârşit în urmă.

Fusese lungă, iar lui Stu, obişnuit cu clima din East Texas, i se păruse teribil de grea. La două zile după ce se întorsese la Boulder, piciorul drept îi fusese rupt din nou şi pus de această dată în ghips, pe care nu-l scosese decât la începutul lui aprilie. La vremea respectivă, suprafaţa ghipsului arăta ca o hartă rutieră nemaipomenit de complicată; s-ar fi zis că fiecare om din Free Zone lăsase un autograf, deşi asta ar fi fost practic imposibil. Încă înainte de 1 martie, noi pelerini începuseră să sosească în Free Zone, şi curând populaţia atinsese unsprezece mii de suflete, potrivit lui Sandy DuChiens, care acum conducea un Birou de Recensământ format din douăsprezece persoane, birou care dispunea de propriul lui computer la First Bank din Boulder.

Stu, Fran şi Lucy Swann erau la picnic într-un loc plăcut aflat pe drumul spre Flagstaff Mountain şi urmăreau Mayday Chase, vânătoarea de mai. Toţi copiii din Boulder (şi nu puţini dintre adulţi) păreau să ia parte la joc. Coşul tradiţional, ornat cu panglici de hârtie creponată şi umplut cu fructe şi jucării, îi fusese dat în grijă lui Tom Cullen. Fusese ideea lui Fran.

Tom îl prinsese pe Bill Gehringer (cu toate că susţinuse sus şi tare că-i prea bătrân pentru un asemenea joc de copii, Billy se aruncase în vâltoare cu toată inima) şi împreună îl capturaseră pe micuţul Upshaw – sau poate Upson? Lui Stu îi venea tot mai greu să-i ţină minte pe toţi – şi tustrei dăduseră de urma lui Leo Rockway, care se ascunsese în spatele Stâncii Brentner. Tom însuşi îi aplicase lui Leo eticheta distinctivă.

Vânătoarea se întinse apoi peste întreg West Boulder, bande de copii şi adolescenţi bântuind pe străzile care în mod obişnuit erau destul de pustii, în frunte cu Tom, care urla din răsputeri, cărându-şi coşul în spate. În cele din urmă se adunaseră cu toţii din nou aici, unde soarele era cald şi vântul adia plăcut. Grupul de copii care aveau deja etichete se ridica la vreo două sute, toţi hotărâţi să-i prindă pe ultimii zece care nu fuseseră încă „bătuţi”. Cu zarva lor, speriau căprioarele, care nu ţineau să ia parte la joc şi fugeau care-ncotro.

Trei kilometri mai sus, în Sunrise Amphitheater, fusese pregătit un imens dejun la iarbă verde, chiar în locul unde Harold Lauder aşteptase momentul potrivit ca să vorbească în aparatul lui de emisie-recepţie, declanşând explozia. La amiază, două sau trei mii de oameni aveau să se aşeze împreună la masă şi să privească la est, spre Denver, mâncând vânat şi sendvişuri cu unt de arahide şi aspic, iar ca desert plăcintă proaspătă. Era posibil să fie cea din urmă adunare de acest fel din Free Zone, asta dacă nu porneau cu toţii la Denver să petreacă pe stadionul unde odinioară jucase fotbal echipa Bronco. Dacă la începutul primăverii soseau câte puţini oameni, în ultima vreme, imigranţii veneau într-un adevărat şuvoi. Doar de la 15 aprilie şi până acum se înregistraseră încă opt mii, iar acum erau în total nouăsprezece mii; Biroul de Recensământ al lui Sandy nu mai reuşea să ţină pasul, cel puţin pentru moment. Erau rare zilele când nu li se adăugau decât cinci sute de oameni.

În ţarcul pe care Stu îl adusese până aici şi-l acoperise cu o pătură, Peter începu să urle din răsputeri. Fran se îndreptă spre el, dar Lucy, deşi se făcuse cât un munte, fiind în luna a opta, ajunse prima.

— Te previn că este vorba de scutece, îi spuse Fran. Îmi dau seama din felul cum plânge.

— N-o să rămân saşie dacă văd o poponeaţă. Lucy îl ridică din ţarc pe Peter, care plângea indignat, şi-l legănă

cu blândeţe în lumina soarelui. Salut, copilaşule. Ce faci tu aici? Nu prea te distrezi.

Peter făcea larmă mare.

Lucy îl culcă pe o altă pătură, pe care o aduseseră în acest scop. Peter o porni târâş, urlând în continuare. Lucy îl întoarse cu faţa în sus şi începu să-i desfacă pantalonaşii de catifea albastră. Peter îşi agită vesel picioruşele.

— De ce nu faceţi o plimbare, voi doi? le propuse Lucy, zâmbind.

Lui Stu, zâmbetul i se păru înecat în tristeţe.

— Foarte bună idee, spuse Fran, prinzându-l pe Stu de braţ.

Stu se lăsă în voia ei. Traversară şoseaua şi intrară într-o poiană frumoasă, care urca abrupt spre înălţimi, sub norii albi mânaţi repede pe cerul azuriu.

— Ce-i cu asta? se arătă Stu nedumerit.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui?

Dar inocenţa lui Fran era puţin prea pronunţată.

— Privirea aceea.

— Care privire?

— Ştii foarte bine despre ce-i vorba. Nu-mi poţi spune că în spatele unei asemenea priviri nu se ascunde ceva.

— Hai să stam jos, Stu.

— Aşa, pur şi simplu?

Se aşezară şi priviră spre est, unde crestele se lăsau spre zona de câmpie, învăluită în ceaţă albăstruie. Acolo, în zona aceea nelămurită, era Nebraska.

— E ceva serios. Şi nu ştiu cum să-ţi vorbesc.

— Păi, dă-i drumul, o încurajă, strângându-i mâna.

Dar, în locul cuvintelor, obrajii lui Fran începură să se frământe. O lacrimă i se scurse pe faţă, iar colţurile gurii i se lăsară în jos, tremurând.

— Fran...

Nu, n-am să plâng! îşi spuse ea supărată. Dar lacrimile nu i se opriră şi plânse amar, oricât se strădui să se abţină. Încurcat, Stu o îmbrăţişă şi aşteptă.

După ce se mai potolise, îi spuse:

— Şi acum, spune-mi. Ce se petrece?

— Mi-e dor de casă, Stu. Vreau să mă întorc în Maine.

În spatele lor, copiii săreau şi ţipau. Uluit, Stu o măsura cu privirea. Apoi zâmbi oarecum nesigur.

— Despre asta era vorba? Şi eu, care mi-am închipuit că te hotărâseşi cel puţin să divorţezi de mine. Nu că unirea noastră ar fi fost vreodată binecuvântată de preot, după cum se zice.

— Nu plec nicăieri fără tine, îi răspunse ea. Îşi scosese un Kleenex din buzunarul de la piept şi se ştergea la ochi. Nu ştii asta?

— Ba da.

— Dar vreau să mă întorc în Maine. Visez mereu locurile de acolo. Tu nu ai niciodată vise cu East Texas? Cu Arnette?

— Nu, îi răspunse el cinstit. Cred că n-aş trăi mai puţin şi nici n-aş fi mai puţin fericit dacă n-aş mai vedea Arnette niciodată. Tu vrei să te întorci la Ogunquit, Frannie?

— Peste o vreme, poate. Dar nu direct. Mi-ar plăcea să merg în vestul Maine-ului, în Regiunea Lacurilor, cum i se spunea. Când Harold şi cu mine te-am întâlnit în New Hampshire, ne găseam foarte aproape de zona despre care-ţi vorbesc. Sunt nişte locuri extrem de frumoase. Bridgton... Sweden... Castle Rock. Din câte-mi închipui, lacurile sunt pline cu peşti. Cu timpul, ne-am putea stabili pe litoral. Dar în cel dintâi an n-aş suporta. Am prea multe amintiri. La început, aş fi copleşită. Aş fi copleşită de imensitatea oceanului. Se uită în jos, la degetele ei care se frământau nervos. Dar dacă vrei să rămâi aici... să-i ajuţi să pună totul pe roate... te-aş înţelege. Şi munţii sunt frumoşi, dar... nu mă simt ca acasă.

Se uită la est şi constată că, în sfârşit, putea să definească un lucru pe care-l simţise crescând în el încă de când zăpada începuse să se topească: impulsul de a porni la drum. Aici se adunase prea multă lume la un loc; n-ai fi putut spune că se calcă pe picioare, deocamdată, dar

mulţimea îi transmitea un sentiment de nervozitate. Printre ei existau „oamenii Zonei” (după cum începuseră chiar să-şi spună) care se împăcau cu această stare de lucruri, ba care dădeau semne că se bucură de ea. Jack Jackson, care conducea noul Comitet din Free Zone (mărit între timp la nouă membri), era unul dintre ei. Brad Kitchner era altul – Brad lansase o sută de proiecte, în care se ajuta de absolut toate persoanele apte. Fusese ideea lui să pună în funcţiune o staţie de televiziune de la Denver. Transmitea filme vechi în fiecare seară, de la 6 la 1 noaptea, cu un program de ştiri de zece minute la ora 9.

Iar cel care preluase şefia poliţiei în absenţa lui Stu, Hugh Petrella, nu era genul de om cu care să se împace foarte bine. Simplul fapt că Petrella îşi organizase o campanie pentru a obţine rangul respectiv îl neliniştea pe Stu. Era un tip dur şi puritan, cu o figură ce părea cioplită din topor. Avea la dispoziţie şaptesprezece oameni de ordine şi cerea mai mulţi cu prilejul fiecărei întruniri a Comitetului din Free Zone... Dacă ar fi fost acolo, Glen ar fi spus că eterna luptă americană dintre lege şi libertatea individului se pornise din nou. Petrella nu era un om rău, dar se purta cu asprime... şi, având în vedere credinţa absolută a lui Hugh că legea reprezenta soluţia definitivă a oricărei probleme, acesta era un şerif mai bun decât ar fi reuşit vreodată să ajungă Stu.

— Ştiu că ţi-au oferit un loc în comitet, îi aminti Fran şovăielnic.

— Părerea mea este că a fost doar un gest de politeţe, nu crezi?

— Păi...

S-ar fi zis că lui Fran i se luase o piatră de pe inimă.

— S-ar bucura probabil la fel de tare dacă-i refuz. Sunt o relicvă din vechiul comitet. Un comitet de criză. Iar acum nu există niciun fel de criză. Ce facem cu Peter, Frannie?

— Până în iunie va creşte destul ca să poată călători. Apoi, aş vrea să aştept până ce naşte Lucy.

De la sosirea pe lume a lui Peter, în 4 ianuarie, în Boulder se mai petrecuseră optsprezece naşteri. Patru copii muriseră; restul se simţeau foarte bine. Copiii născuţi din părinţi imuni la Supergripă aveau să apară curând şi era absolut posibil ca tocmai Lucy să-l nască pe cel dintâi, în jur de 14 iunie.

— Ce-ai spune dacă am pleca pe 1 iulie? o întrebă el. Fran se lumină.

— Vrei, eşti sigur că vrei?

— Sigur.

— Nu spui asta doar ca să-mi faci mie pe plac?

— Nu, o linişti el. Vor mai pleca şi alţii. Nu mulţi, cel puţin o vreme. Dar câţiva vor pleca.

Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi-l strânse.

— Poate nu va fi decât o vacanţă, îi spuse ea. Sau poate... poate că ne va plăcea cu adevărat. Îl privi cu timiditate. Poate vom dori să rămânem acolo.

— Poate.

Dar Stu se îndoia că vreunul dintre ei se va mulţumi să rămână într-un loc mai mulţi ani la rând.

Îşi îndreptă atenţia către Lucy şi Peter. Lucy şedea pe pătură şi-l legăna pe Peter, care râdea şi încerca să o prindă pe Lucy de nas.

— Te-ai gândit că se poate îmbolnăvi? Şi tu la fel, Frannie. Dacă rămâi din nou însărcinată?

Fran îi zâmbi:

— Există şi cărţi, pe care să le citim amândoi. Nu putem să trăim întreaga viaţă temându-ne, nu-i aşa?

— Da, cred că ai dreptate.

— Cărţi şi medicamente bune. Putem învăţa să le folosim, cât despre medicamentele expirate... putem învăţa să le fabricăm din nou. Iar dacă este vorba de boală şi moarte... Privi în urmă, spre terenul larg, unde ultimii câţiva copii se adunau în zona de picnic, transpiraţi şi vioi. Asta se va întâmpla şi aici. Ţi-aduci aminte de Rich Moffat? Dar de Shirley Hammett?

— Da.

Shirley murise în februarie, în urma unui atac de apoplexie. Frannie îi apucă mâna. În ochii ei strălucitori se citea o mare hotărâre.

— Eu spun să ne asumăm şansa de a ne trăi vieţile aşa cum dorim.

— Foarte bine. Sunt de acord. Mi se pare corect să procedăm aşa.

— Te iubesc, East Texas.

— Sentimentul este reciproc, doamnă.

Peter se pornise din nou să plângă.

— Hai să ne întoarcem, să vedem ce i s-a întâmplat împăratului, spuse ea, ridicându-se şi scuturându-şi firele de iarbă de pe pantaloni.

— A vrut s-o ia din loc în patru labe şi s-a lovit la nas, le explică Lucy, dându-i-l pe Peter lui Fran.

— Bietul copil, spuse Fran, ridicându-l pe umăr.

Micuţul îşi lipi obrazul de gâtul ei, cu un gest familiar, îl privi pe Stu şi zâmbi. Stu îi răspunse şi el cu un surâs.

— Ocheatule, îi zise, iar Peter se puse pe râs.

Lucy se uită de la Fran la Stu şi înapoi la Fran.

— O să plecaţi, nu-i aşa? L-ai convins şi pe el.

— Se pare că da, spuse Stu. Dar vom mai rămâne până după ce naşti tu.

— Mă bucur, le spuse Lucy.

De departe ajunse la ei bătaia melodioasă a unui clopot; notele lui păreau să rămână încrustate în farmecul acelei zile.

— Prânzul, anunţă Lucy, ridicându-se. Îşi mângâie pântecele gigantic. Ai auzit, tinere? Vom mânca. Vai, nu mă lovi, am pornit.

Stu şi Fran se ridicară şi ei.

— Poftim, ţine-l tu pe băiat, zise Fran.

Peter adormise. Cei trei începură să urce încet spre Sunrise Amphitheater.

AMURGUL UNEI SERI DE VARĂ

Soarele cobora spre apus, iar ei stăteau în verandă, urmărind cum Peter se târa plin de entuziasm prin ţărâna din curte. Stu stătea într-un scaun din trestie, al cărui şezut se curbase după mulţi ani de folosire. La stânga lui, Fran şedea în balansoar. În curte, la stânga lui Peter, umbra în formă de covrig a balansoarului făcut dintr-o anvelopă îşi întipărea imaginea imaterială pe pământ, în lumina blândă a sfârşitului acelei zile.

— A trăit aici un amar de vreme, nu? întrebă Fran încet.

— Un amar de vreme, repetă Stu, arătând spre Peter. Se murdăreşte din cap până-n picioare.

— Există apă. Şi o pompă manuală. Nu rămâne decât să fie pusă în funcţiune. Dispunem de toate facilităţile, Stuart.

El se mulţumi să facă un gest de încuviinţare. Îşi aprinse pipa, pufăind alene. Peter se întoarse, asigurându-se că se mai aflau acolo.

— Salut, băiete, îi strigă Stu, făcându-i semn din mână.

Peter se răsturnă pe o parte. Se ridică iarăşi pe mâini şi pe genunchi şi porni din nou în patru labe, descriind un cerc larg. La capătul drumului negru ce tăia lanul de porumb sălbatic se afla micul lor autoturism de teren marca Winnebago, amenajat pentru excursii şi prevăzut cu un troliu. Străbăteau doar drumurile secundare, totuşi vinciul se dovedea din când în când util.

— Te simţi singur? întrebă Fran.

— Nu. Cu timpul, poate.

— Te temi pentru copilul nostru?

Îşi atinse pântecele, încă perfect plat.

— Nu.

— Pete o să se rănească la nas.

— O să-i treacă. Iar Lucy a avut gemeni. Zâmbi spre cer. Poţi să-ţi imaginezi una ca asta?

— Doar i-am văzut cu ochii mei. Crezi ce vezi, aşa se spune. Oare când vom ajunge în Maine, Stu?

Bărbatul ridică din umeri:

— Spre sfârşitul lui iulie. În orice caz, vom avea destul timp să ne pregătim de iarnă. Eşti îngrijorată?

— Nu, îl imită ea ironic, răspunzând la fel de scurt. Se ridică: Ia uită-te la el, se murdăreşte.

— Ţi-am spus, doar.

O urmări coborând scările verandei şi adunând copilul de pe jos. Se afla aici, unde Mother Abagail îşi petrecuse o veşnicie, şi se gândea la viaţa ce-i aştepta. Gândea că totul avea să fie bine. Peste un timp, aveau poate să se întoarcă la Boulder: copiii lor trebuiau să-i întâlnească pe alţii, de vârsta lor, să se împrietenească, să se căsătorească şi să aibă copii, la rândul lor. Sau poate că o parte din cei de la Boulder aveau să vină la ei. Mai mulţi îi întrebaseră amănunţit, aproape îi interogaseră, ce anume planuri au... dar privirile lor arătau mai degrabă dorinţa de a-i imita decât dispreţ sau supărare. Din câte se părea, Stu şi Fran nu erau singurii pe care îi apucase dorul de ducă. Harry Dunbarton, fostul vânzător de ochelari, le vorbise despre Minnesota. Iar Mark Zellman era tentat să ajungă tocmai în Hawaii, dacă se poate imagina aşa ceva. Îl bătea gândul să înveţe să piloteze un avion şi să plece în Hawaii.

— Mark, ai să mori! îl certase Fran, indignată.

Mark se mulţumise să-i zâmbească hâtru şi să-i spună:

— Ia te uită cine vorbeşte, Frannie!

Iar Stan Nogotny începuse să le povestească pe îndelete că va porni spre sud, se va opri probabil câţiva ani la Acapulco, după care va coborî spre Peru.

— Să-ţi spun o chestie, Stu. Printre oamenii ăştia mă simt nervos, parc-aş avea un singur picior tocmai când se anunţă un concurs de tras şuturi în cur. Nu mai cunosc nici măcar un om din zece. Oamenii-şi încuie seara casele... nu te uita aşa la mine, e purul adevăr. Dacă stai să mă asculţi, nu-ţi vine să crezi că am locuit în Miami şaisprezece ani încheiaţi, iar uşa am încuiat-o în fiecare seară. Dar să fie-al naibii! De obiceiul ăsta mi-ar fi plăcut să mă despart. Fapt este că s-a

aglomerat prea tare. Mă gândesc intens la Acapulco. Dac-aş reuşi s-o conving pe Janey...

Nici n-ar fi un lucru chiar atât de rău dacă Free Zone s-ar fărâmiţa, îi trecu lui Stu prin minte, privind cum Fran pompează apă. Şi Glen Bateman ar fi de aceeaşi părere, n-avea nicio îndoială. Scopul ei fusese atins, ar fi spus Glen. Cel mai bine ar fi să se risipească, înainte....

Înainte să ce?

Păi, la ultima şedinţă a comitetului din Free Zone de dinaintea plecării lui şi a lui Fran, Hugh Petrella pretinsese şi obţinuse autorizaţia de a-şi înarma oamenii. Acesta fusese cel mai aprins punct de discuţie la Boulder în ultimele săptămâni, fiecare simţindu-se obligat să adopte un punct de vedere sau altul. La începutul lui iunie, un tip beat îl brutalizase pe unul dintre ajutoarele de şerif şi-l proiectase prin vitrina de la The Broken Drum, un bar de pe Pearl Street. Omul avusese nevoie de peste treizeci de suturi şi de o transfuzie. Argumentul lui Petrella era acela că incidentul nu s-ar fi petrecut, dacă omul lui ar fi avut un Police Special pe care să-l îndrepte asupra beţivanului. Controversa căpătase dimensiuni colosale. Existau o mulţime de persoane (printre care şi Stu, care altfel avea grijă să nu comunice oricui punctul lui de vedere) care erau de părere că, dacă omul legii ar fi avut o armă, incidentul s-ar fi putut încheia cu un beţivan mort, în loc de un poliţist rănit.

Ce se întâmplă după ce le împarţi arme ajutorilor de şerifi? se întrebă el. Care este progresia logică? I se păru că primeşte răspuns de la Glen Bateman, cu vocea lui de savant, uşor uscată. Daţi-le arme mai grozave. Şi maşini de poliţie. Iar atunci când veţi descoperi o comunitate de tipul Free Zone în Chile sau poate în Canada, să-l faceţi pe Hugh Petrella ministru al Apărării, pentru orice eventualitate, şi poate începeţi să trimiteţi şi nişte grupe de cercetare, pentru că, dacă stai să te gândeşti...

Porcăriile alea zac la îndemâna oricui, aşteptând să le culeagă cineva.

— Hai să-l culcăm, îi spuse Fran, urcând treptele.

— Bine.

— Ce-ai rămas aşa, căzut în melancolie?

— Aşa las impresia?

— Poţi să fii sigur.

Îşi împinse cu degetele colţurile gurii în sus, într-un zâmbet.

— Aşa-i mai bine?

— Mult mai bine. Ajută-mă să-l culc.

— Cu toată plăcerea.

Urmând-o în casa lui Mother Abagail, se gândi că era de preferat ca locuitorii din Boulder să se despartă şi s-o pornească fiecare încotro doreşte. Organizarea trebuia amânată cât mai mult cu putinţă. Organizarea era cea care, aparent, provoca întotdeauna problemele. Momentul în care celulele încep să se adune şi să capete o culoare mai întunecată. Nu dai arme unor poliţişti până ce nu mai sunt în stare să-şi amintească numele... feţele...

Fran aprinse o lampă cu kerosen, care răspândea o lumină galbenă şi plăcută. Peter îi privea potolit, gata să adoarmă. Se jucase toată ziua. Fran îl vârî într-o cămaşă de noapte.

Nu ne putem alege din chestia asta decât cu un răgaz, îi trecu lui Stu prin minte. Cât viaţa lui Peter, a copiilor lui, poate şi a strănepoţilor mei. Până în anul 2100, poate, în niciun caz mai mult de-atât. Poate nici atât. Destul pentru ca biata Mama Pământ să-şi poată reveni puţin. Un anotimp de repaus.

— Cum? îl întrebă ea, şi înţelese de-abia atunci că murmurase ultimele cuvinte.

— Un anotimp de repaus, repetă el.

— Ce înseamnă asta?

— Totul, îi răspunse prinzând-o de mână.

Îl contemplă pe Peter, cugetând: Dacă noi o să-i povestim ce ni s-a întâmplat, poate că şi el o să le povestească mai departe copiilor lui. Îi va avertiza. Dragi copii, jucărelele astea sunt mortale – de pe urma lor te alegi cu arsuri, cu boala de radiaţii şi cu epidemii de gripă neagră, asfixiantă. Jucărelele astea sunt periculoase; diavolul din creierul omenesc a călăuzit mâna lui Dumnezeu, atunci când au fost ei creaţi. Nu vă jucaţi cu ele, dragi copii, vă rog, nu vă jucaţi niciodată. Nu vă mai jucaţi niciodată cu asemenea jucării. Vă rog... vă rog să învăţaţi lecţia. Fie ca lumea asta pustiită să vă fie învăţătură de minte.

— Frannie, spuse, şi o întoarse în aşa fel încât să-i poată vedea privirile.

— Ce-i Stuart?

— Crezi... crezi că oamenii învaţă vreodată ceva?

Deschise gura ca să-i răspundă, ezită, se răzgândi. Flacăra lămpii tremură. Ochii ei păreau foarte albaştri.

— Nu ştiu, recunoscu ea în cele din urmă.

Părea nemulţumită de răspunsul ei; se luptă să mai spună ceva, care să arunce puţină lumină asupra primului ei răspuns; dar nu reuşi decât să repete:

— Nu ştiu.

CERCUL SE ÎNCHIDE

Avem nevoie de ajutor, îşi făcu socoteala Poetul.
Edward Dorn

Se trezi în zori.

Avea cizmele în picioare.

Se ridică şi se uită în jur. Se afla pe o plajă de un alb imaculat. Deasupra lui, cerul înalt şi îndepărtat, un cer albastru ca de ceramică, fără urmă de nor. Valurile mării turcoaz de dinaintea lui se spărgeau, departe, de un recif, după care se rostogoleau potolite spre mal, urcând printre bărci stranii care se numeau... (canoe outrigger canoe)

Iată că ştia... dar cum?

Se ridică în picioare şi fu la un pas să se prăbuşească. Se simţea rău. Mahmur.

Se răsuci pe călcâie. Verdele junglei păru să i se repeadă drept la ochi, o încâlceală întunecată de copaci, liane, frunze şi flori luxuriante care erau (roz precum sfârcul unei fete din corpul de balet)

Îl cuprinse din nou uimirea.

Ce era aceea o fată din corpul de balet?

Şi, dacă tot venise vorba, ce era acela un sfârc?

Un papagal care ţipă la vederea lui, se aruncă orbeşte în zbor, se lovi de tulpina unui smochin indian bătrân şi căzu mort la poalele lui, cu picioruşele în sus.

(îl puse pe masă cu picioarele-n sus)

O mangustă se uită la faţa lui aprinsă şi barba crescută sălbatic şi muri pe loc, de embolie cerebrală.

(sora intră cu o lingură şi un pahar)

Un gândac care se căţăra harnic pe scoarţa unui palmier se înnegri şi se uscă până nu mai rămase din el decât o

coajă, după ce între antenele lui se iscaseră câteva minuscule fulgere albastre.

(şi începu să întindă sos din tigaie.)

Cine sunt eu?

Nu ştia.

Unde mă aflu?

Ce conta?

Începu să meargă – împleticindu-se – spre marginea junglei. Era ameţit de foame. Zgomotul valurilor răsuna surd în urechile lui, ca şi bătaia nebună a pulsului. Mintea lui era la fel de goală ca a unui nou-născut.

Străbătuse jumătate din drumul până la perdeaua de un verde profund, când din desiş apărură trei bărbaţi. Apoi un al patrulea. Apoi numărul lor se ridică la şase.

Aveau pielea cafenie şi netedă.

Se uitau ţintă la el.

Şi el îi privea cu atenţie.

Tot felul de lucruri îi veneau în minte.

Cei şase se transformară în opt. Apoi grupul spori la doisprezece. Ţineau cu toţii lănci în mâini. Începură să le ridice ameninţător. Bărbatul cu barbă ţepoasă îi măsura cu privirea. Purta jeanşi şi cizme vechi şi rupte de cowboy; nimic altceva. Bustul lui era alb ca burta de crap şi îngrozitor de slab.

Acum lăncile erau pregătite de atac. Apoi unul dintre oamenii cafenii – şeful – începu să bolborosească, repetând mereu unul şi acelaşi cuvânt, care suna Yun-nah!

Da, da, ştia tot mai multe lucruri.

La fix.

Numele lui, de exemplu.

Începu să zâmbească.

Zâmbetul lui era ca soarele cel roşu răzbătând printr-un nor gros. Expuse privirilor nişte dinţi albi şi strălucitori şi doi ochi din care ieşeau flăcări. Îşi întoarse palmele lui lipsite de linii spre ei şi făcu gestul universal care înseamnă pace.

În faţa forţei zâmbetului său, ei nu mai aveau nicio forţă. Lăncile căzură în nisip; una căzu cu vârful înainte şi rămase înfiptă într-un unghi ciudat, tremurând.

— *Do you speak english?*

Se holbară la el, fără să-l înţeleagă.

— *Habla español?*

Aiurea. Habar n-aveau să vorbească nici afurisita de spaniolă.

Ce însemna asta?

Unde se afla?

Ei bine, restul avea să vină cu timpul. Roma nu fusese construită într-o singură zi, de altfel, nici măcar Akron, Ohio, nu fusese mai cu moţ. Iar locul nu avea nicio importanţă.

Locul unde te fixai nu avea niciodată importanţă. Important era să fii acolo... şi să stai pe picioarele tale.

— *Parlez-vous français?*

Niciun răspuns. Se uitau la el, fascinaţi.

Îi luă şi pe germană, apoi le râse în nas, privind la moacele lor stupide, de oi. Unul începu să bocească neajutorat, ca un copil.

Sunt oameni simpli. Primitivi, naivi, needucaţi. Dar mă pot folosi de ei. Da, mă pot folosi de ei cât se poate de bine.

Se apropie, ţinând mai departe palmele netede spre ei şi zâmbind în continuare. În ochi îi sclipea o bucurie caldă şi dementă.

— Numele meu este Russell Faraday, le comunică el cu voce calmă şi limpede. Am o misiune.

Se uitau la el, încremeniţi de spaimă şi încântare.

— Am venit să vă ajut.

Începură să se lase în genunchi şi să-şi plece capetele înaintea sa, iar când umbra lui întunecată, atât de întunecată, căzu printre ei, zâmbetul i se lăţi mai mult.

— Am venit să vă învăţ cum să vă civilizaţi!

— Yun-nah! gemu şeful de bucurie şi de frică.

Iar atunci când îi sărută picioarele, Russell Faraday, Omul Întunecat, începu să râdă. Nu se mai oprea din râs.

Viaţa este o roată pe care nimeni nu poate rămâne prea mult.

Şi în cele din urmă, se întoarce întotdeauna acolo de unde a plecat.

SFÂRŞIT

Februarie 1975
Decembrie 1988

[1] Momâie ambulantă
[2] Baubau
[3] Maximum Security
[4] Gunoierul sau Omul cu Tomberonul
[5] Oraşul Fasolei, denumire familiară pentru Boston
[6] Cartea lui Iov, 7, 1-4
[7] Călăuza